

УЧИТЕЛЯ БЕИНСА ДУНО

Утринни СЛОВА

Част 1 от 2

1930 – 1937

Словото, предадено чрез Учителя, е достигнало до наши дни благодарение на стенографските записи на беседите, които той е изнасял пред аудитории от различен тип. Всички, които ценим тези боговдъхновени текстове сме благодарни на братята и сестрите, които са ги записвали, пазили и издавали през годините.

Настоящото електронно издание включва Утринните слова и е разделено на 2 части, включващи по няколко години.

Текстовете, поместени в изданието, са взети от съществуващи вече издания на беседите на хартиен и електронен носител, а при наличие на повече от едно издание на дадени беседи, сме се стремели да изберем по-близкото до първоизточника. Приложена е съвременната българска граматика, но оригиналният изказ и речников състав е запазен.

Проектът по издаване на беседите на Учителя като електронни книги е доброволчески и по него работим с разбирането, че Словото е безплатно. Нека то бъде достъпна храна за всички, които искат да използват технологичните предимства на е-книгите. Ще сме благодарни на всякакъв тип обратна връзка от вас, особено за открити грешки или идеи за подобряване. Очакваме ви на ebooks@friendsoftherainbow.net

Актуалните версии на беседите на Учителя във формат за електронни книги са налични на адрес friendsoftherainbow.net/node/1000

02.09.2018

От съставителите

СЪДЪРЖАНИЕ:

УТРИННИ СЛОВА – I ГОДИНА (1930-1932).....	9
АБСОЛЮТНАТА ИСТИНА	10
ВЪРЕШНА СВОБОДА.....	20
БОЖЕСТВЕНИ СЪСТОЯНИЯ	28
ВАЖНОСТТА НА РАЗМИШЛЕНИЕТО	40
ЗДРАВА ОСНОВА	51
ОТНОШЕНИЕ КЪМ БОГА	63
ПЪРВИЧНА ХРАНА	81
ИСТНСКИ ПОКЛОННИЦИ	99
ПЪТ НА ВЪТРЕШНО РАЗБИРАНЕ	115
ЗДРАВИ СЛУГИ И ЗДРАВИ ГОСПОДАРИ	131
МИСТИЧНО РАЗБИРАНЕ	141
ОБИЧ И ЗНАНИЕ.....	153
ДВЕТЕ СТРАНИ В СВЕТА.....	183
ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ	194
МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО	217
ДОБРАТА ВОЛЯ БОЖИЯ	237
УТРИННИ СЛОВА – II ГОДИНА (1932-1933).....	256
НОВО РАЗБИРАНЕ	257
ПРАВИЛА ЗА ЖИВОТА	265
СВОБОДА И ОГРАНИЧЕНИЕ	275
ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ.....	292
СЛАБОТО И СИЛНОТО	310
МЕХАНИЧНИ И СЪЗНАТЕЛНИ ПРОЦЕСИ	326
РАЗРЕШАВАНЕ НА МЪЧНОТИИТЕ.....	345
МЛАДОСТ И СТАРОСТ	366
ВРЕМЕ И ПРОСТРАНСТВО	384
МИСЪЛТА – МОЩНА СИЛА.....	407
НОВОТО СЪЗНАНИЕ	426
ЗАБРАНЕНИЯТ ПЛОД.....	460
СЕЯТЕЛЯТ	480
РАЗБРАНО ДОБРО И НЕРАЗБРАНО ЗЛО	502
ТОПЛИ ЧУВСТВА И СВЕТЛИ МИСЛИ	517
ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ВЯРА	537
ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ	556
ТРИ МИСЛИ	573
БОЖЕСТВЕН ИМПУЛС	574
УМЕН И СПРАВЕДЛИВ	595

НЕГОВАТА ВОЛЯ	614
БЛАЖЕНИ СТЕ	624
ИСТИНА И ДОБРО	634
НАЧАЛО И КРАЙ	655
ПРАВ И КРИВ ПЪТ	665
ОТВОРЕНИ КРАНОВЕ	678
ПРИЕМАНЕ И ПРЕДАВАНЕ	687
ДРЕХА НА ЖИВОТА.....	692
ПРИМИРЕНИЕ.....	699
ЦЕЛТА НА ЖИВОТА.....	708
ВЯРА И ЛЮБОВ	715
ВЯРА, НАДЕЖДА И ЛЮБОВ	726
РЪЦЕТЕ НА ЛЮБОВТА.....	732
НОВОТО ЗНАНИЕ	741
ОТВОРЕНИТЕ ПРОЗОРЦИ	750
ПРАВИЛА ЗА ПРИЛОЖЕНИЕ.....	757
РАЗУМНО СЪОТНОШЕНИЕ В ПРИРОДАТА	766
СЕМЕ, ЦВЯТ И ПЛОД.....	773
СИЛНОТО ОРЪЖИЕ	781
ВЪТРЕШНО ПОСЛУШАНИЕ	790

УТРИННИ СЛОВА – III ГОДИНА (1933-1934)..... 797

НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА ВРЕМЕТО.....	798
ДВАТА ПРОЦЕСА В ЖИВОТА	809
ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК	819
РАЗБИРАНЕ НА СЛОВOTO	832
СЛУШАЙТЕ ГО!.....	841
НЯМА ДА ВИ ОСТАВИ	850
ОБЩОТО БЛАГО	865
СИЛЕН И УМЕН	882
ИСТИНСКАТА ДОБРОДЕТЕЛ.....	897
КРАСИВАТА СТРАНА НА ЖИВОТА	914
МОЛИТВАТА	929
ЗАКОНЪТ НА МОЛИТВАТА	940
ДВЕ ПРАВИЛА	957
ТРИТЕ ИЗПИТАНИЯ.....	969
РАДОСТ, КОЯТО НИКОЙ НЯМА ДА ОТНЕМЕ	983
ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ	999
РЕАЛНОТО И НЕРЕАЛНОТО	1000
СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ	1015
В КАКВО СЕДИ ДУХОВНИЯТ ЖИВОТ	1027
ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА	1042
МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ И СТАРИЯТ	1056

НЕ ПРЕСУШАВАЙ ЖИВОТА.....	1063
ЛЮБОВ И РАЗБИРАНЕ	1077
ОБИЧАЙ БОЖЕСТВЕННОТО	1092
НОВАТА ДРЕХА	1105
ЕДНО ВИ ТРЯБВА	1114
ВЪЗСТАНОВЕТЕ ЛЮБОВТА	1122
ЕДИНСТВЕНИЯТ СВОБОДЕН	1134
СЛУГУВАНЕ	1145
БОЖЕСТВЕН И ЧОВЕШКИ ПОРЯДЪК	1154
БЪДЕТЕ КАТО БАЩА СИ!	1167
БЕДНИЯТ ЛАЗАР И БОГАТИЯТ	1178
ГОСПОДАРЯТ И НА ДВЕТЕ	1183
НОСИТЕЛЯТ НА НЕГОВОТО СЛОВО	1190
КАТО СЕБЕ СИ! ТРИТЕ ИДЕИ.....	1197
ДВАТА ПОРЯДЪКА. КАЧЕСТВА НА МЛАДИЯ	1206
ТРИТЕ СТРАНИ НА СЪЗНАНИЕТО	1218
ПРОТИВОРЕЧИЕ И БЛАГО	1228
КОЕТО СТАВА	1235
КЪМ ЕМАУС	1242
ВЪРХОВНИЯТ АВТОРИТЕТ	1245
СПРАВЕДЛИВОСТ, МИЛОСЪРДИЕ	1253
ПЪТЯТ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО	1260
ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕННОТО	1265
ТРИТЕ ИЗПИТА.....	1273
ЗАКОНЪТ НА ПОДМЛАДЯВАНЕТО.....	1290
СЪШЕСТВИЕ НА ДУХА.....	1298
ВЯРАТА И НЕБЕТО.....	1310

УТРИННИ СЛОВА – VI ГОДИНА (1934-1935)..... 1318

УЧЕНИЕ И РАБОТА	1319
ПОСЛУШАНИЕ	1330
ЧЕТИРИТЕ ПОСВЕЩЕНИЯ В ЖИВОТА	1341
КАИН И АВЕЛ	1360
ТЪНКИЯТ КОНЕЦ.....	1395
ЕЗИКЪТ НА ДЪГАТА	1403
ПЕТТЕ ПОСТИЖЕНИЯ.....	1417
ДОБРОТО ИМЕ	1429
АБСОЛЮТНАТА И ОТНОСИТЕЛНАТА РЕАЛНОСТ	1453
В НИНЕВИЯ	1482
ПРАВИЯТ ПЪТ	1502
ПРИЧИННИЯТ СВЯТ	1518
ТОВАРЕНЕ И РАЗТОВАРВАНЕ	1536
ПОДМЛАДЯВАНЕ	1551

ЦЕННАТА ДУМА.....	1568
ОТДАЛЕЧАВАНЕ И ПРИБЛИЖАВАНЕ	1581
СТРАДАНИЕТО – ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА	1590
ОТДАЛЕЧАВАНЕ И ПРИБЛИЖАВАНЕ	1608
СТРАДАНИЕТО – ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА	1618
СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГАТА.....	1636
НАСИЛИЯТА ПОД СЛЪНЦЕТО	1658
КАКВО ЩЕ ГОВОРИ УЧИТЕЛЯТ.....	1675
ДА ЖИВЕЕТЕ	1692
ДВАТА ВИДА ДОБРОДЕТЕЛИ (КОЙ Е ПРАВИЯТ ПЪТ)	1707
ДА СЕ ДОБИЕ И ЗАДЪРЖИ БОГАТСТВОТО	1725
ДВАТА МЕТОДА И ДВАТА ПЪТИЩА КЪМ СРОДНАТА ДУША	1743
ЕСТЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ	1757
ТРИ СТЕПЕНИ В ХРИСТИЯНСТВОТО	1774
ТРИ СЪПКИ – ТРИТЕ ВРАТИ	1790
ЧЕТИРИ НЕЩА В УМА СИ.....	1812
БЛИЗКИЯТ ЧОВЕК	1825
ДО 29-ТИ ЮНИЙ	1839
ВЪЗХОДЯЩИЯТ ПЪТ	1844
НЯМА ДА БЪДЕ ИЗЛЪГАН (ТОНЪТ „ФА“).....	1865
ПЪТЯТ НА РАЗУМНОТО	1888
ИЗПЛАЩАЙТЕ ДЪЛГА СИ	1907
ГОСПОД В НАС, И НИЕ В НЕГО	1923
И ДО КРАЯ, КАКТО И В НАЧАЛОТО	1944
ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ МЕНЕ	1959
СЛОВОТО И ЖИВОТЪТ	1976
ЛЮБОВ И СЛУЖЕНИЕ	1993
НЕ ЛЪЖЕТЕ СЕБЕ СИ	2010
ТЪЛКУВАНИЕТО (ИСТИНСКИТЕ ВРЪЗКИ)	2026
СКЪПОЦЕНОТО КАМЪЧЕ.....	2043
УТРИННИ СЛОВА – V ГОДИНА (1935-1936).....	2060
МОЕТО ВЕРУЮ НОВОТО ВЕРУЮ	2061
БУРЯ ГОЛЯМА ГОРДЕЛИВИЯТ И ТЩЕСЛАВНИЯТ	2078
ДВАТА ПОРЯДЪКА	2101
ВЪТРЕШНИТЕ КАЧЕСТВА НА ЧИСЛОТО 12 ДВАНАДЕСЕТЯХ ХЛЯБА БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК (ПРОДЪЛЖЕНИЕ).....	2114
ДЕ Е ЧОВЕКЪТ? ПЪРВИЯТ ОБРАЗ НА ЧОВЕКА СТЕПЕНИ НА РАЗБИРАНЕ.....	2131
ПРИЛОЖЕНИЕТО КАТО ИЗТОЧНИК НА ЗНАНИЕТО.....	2149
ГЕРОИ.....	2177
СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН	2191
ВЪТРЕШНИЯТ ЗАКОН	2212
БЪДИ ДОВОЛЕН	2232

ОГЪНЯТ НА ПРЕЧИСТВАНЕТО ЕДНО ДОБРО	2254
ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ ВЪТРЕШНИ И ВЪНШНИ ПРОЯВИ ТРИТЕ КНИГИ	2273
ПО НОВИЯ НАЧИН КОПРИНЕНИЯТ КОНЕЦ.....	2303
КОТЕЛЪТ И ТОРБАТА “КОЕТО ИМАМ”	2331
ПРИЧИНА НА СТРАДАНИЯТА ЛЮБОВ, РАЗУМНОСТ, ИСТИНА И ДОБРОТА	2355
ЗНАЙНИЯТ БОГ	2373
ТОПЛИНАТА НА ЛЮБОВТА	2388
НЕПРОМЕНЛИВИ ВЕЛИЧИНИ	2414
СЛУГИ НА ДОБРОТО	2440
СИЛНИЯТ ОГЪН	2463
ЩЕ СЕ ПОХВАЛЯ БОЖЕСТВЕННОТО НАЧАЛО	2481
ПОЗНАТ ОТ БОГА	2499
АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТ	2515
ИСТИНСКИТЕ ПРИЯТЕЛИ УЧЕНИЕТО КАТО НЕПРЕРИВЕН ПРОЦЕС НОВИЯТ МЕТОД	2533
ЧОВЕК ДА НЕ РАЗЛЪЧА, КОЕТО БОГ Е СЪЧЕТАЛ.....	2550
ДА СЕ ВЪЗПРИЕМЕ СЛОВТО	2563
ДВЕТЕ ФАЗИ В ПЪТЯ НА УЧЕНИКА	2578
БОЖЕСТВЕНАТА ВРЪЗКА НОВИЯТ ЖИВОТ ТРИТЕ ВРАТИ.....	2591
НАСТОЯЩЕ, МИНАЛО И БЪДЕЩЕ ИЗГРЕВ, ПЪЛЕН ДЕН И ЗАЛЕЗ ПРОЩЕНИЕТО!	
ПРЕВОД ТРЯБВА	2607
ПРАВАТА МИСЪЛ, ЧУВСТВО И ГОВОР	2622
ЕДНОВРЕМЕННО ЧЕТИРИТЕ КАЧЕСТВА	2635
СЛЯПОРОДЕНИЯТ ЧОВЕК.....	2650
ВЪТРЕШНИЯТ ГОВОР И ВЪТРЕШНОТО СЛУШАНЕ ВЪТРЕШНАТА МИСТИЧНА ВРЪЗКА	2663
ЗА СЛАВА БОЖИЯ	2680
ОСТАРЕЛИ И РЕДКИ ДУМИ	2693
УТРИННИ СЛОВА – VI ГОДИНА (1936-1937).....	2695
АЗ ГО СЪЗДАДОХ!	2696
ВАЖНОСТТА НА ЧЕРНИЯ ДРОБ.....	2710
РЕАЛНИТЕ НЕЩА В ЛЮБОВТА	2732
ВЯРАТА И ЛЮБОВТА. ШЕСТОТО ЧУВСТВО	2754
РЕАЛНОСТТА В ЖИВОТА. КАЧЕСТВАТА НА МЪЖА И НА ЖЕНАТА. ДОБРОТО МИСЛЕНЕ, ДОБРОТО ОБЛИЧАНЕ И ГОТВЕНЕ	2773
БОЖЕСТВЕНАТА ХРАНА.....	2793
УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ НА БОГА.....	2805
КОНКРЕТНОТО В ЛЮБОВТА	2825
ВЕЛИКОДУШИЕ И ЦЕЛОМЪДРИЕ. МЕКОТА.....	2848
ПЪРВИЯТ И ПОСЛЕДНИЯТ!	2863
КОНКУРСНИЯТ ИЗПИТ	2881
ЛИКВИДАЦИЯ СЪС СТАРИЯ ЖИВОТ И ПРИЛОЖЕНИЕ НА НОВИЯ	2895

ТРИ НЕЩА СА ПОТРЕБНИ	2914
ОБМЯНА НА БОЖЕСТВЕННОТО	2928
ПРИЛОЖЕНИЕ НА ВЯРАТА, НАДЕЖДАТА И ЛЮБОВТА В ЖИВОТА.....	2951
ТРИ ФАЗИ ИМА	2968
МЕКОТА, ПРИМИРИТЕЛНА ПОСТЪПКА. КРАСОТАТА ЩЕ СПАСИ СВЕТА.....	2986
СТЕПЕНИТЕ НА ЛЮБОВТА	3001
ДВАМАТА СИНА.....	3020
БЛАГОСТ И ИСТИНА.....	3034
ПЪРВАТА ДУМА.....	3052
КАКТО БОГ МИСЛИ И ПРАВИ	3069
ЕДИНИЯТ И МНОГОТО	3093
ПЪРВОТО МЯСТО	3110
НОВОТО В НЕБЕТО - СТРАДАНИЕТО	3123
УПОВАЙ НА БОЖЕСТВЕННОТО.....	3128
САМОРАЖДАНЕ. РАЖДАНЕ НА ИСТИНАТА.....	3141
ПРОВОДНИЦИ НА НЕГОВАТА ЛЮБОВ.....	3148
ОСОБЕНАТА ЧЕРТА НА ЧОВЕКА	3160
ВЪТРЕШЕН И ВЪНШЕН ЖИВОТ	3174
ЗЛОТО И ЛЮБОВТА. БОЖЕСТВЕНИЯТ ПЪТ. СМЕКЧАВАНЕ НА ЗЛОТО	3187
ВЪТРЕШНА ОБХОДА.....	3194
СИЛЕН В СВЕТА	3207
РЕЛИГИОЗНИ ХОРА	3219
ПРИРАВНЯВАНЕ И ЛЮБОВ.....	3234

**УТРИННИ СЛОВА –
І ГОДИНА
(1930-1932)**

АБСОЛЮТНАТА ИСТИНА

Размишление

Научихте ли молитвата на Данаил?

Нека всеки сам си прочете Евангелието от Йоан. Добре е всеки да си носи по едно Евангелие. Казвам: Каквото правите, правете го за Господа. Като влезете в клас, пазете мълчание, бъдете съсредоточени.

Като ученици, вие трябва да говорите истината. На ученика не се позволява никаква лъжа. Лъжата е двоен грях. Като направиш една грешка и не искаш да я признаеш, ти лъжеш. От вас се иска да осветявате името Божие. Ако вие не направите това, ще дойдат други, те ще осветят името Божие. Ако обичаш Бога, ти ще пазиш името Му священо, а същевременно ще почиташ и хората. Казват, че някога съм постъпвал по човешки. Щом е така, всякога ще постъпвам по Божествено. Както и да постъпвам с хората, те всякога са неблагодарни. Бог им е дал живот, дал им е ум и сърце, дал им всички блага, и те пак са неблагодарни. От хиляди години Бог работи за вас и пак сте неблагодарни. Казано е в Писанието: Волът познава господаря си, а Израил не познава Господа. Ако човек не въздържа ума и сърцето си, как ще познае Господа? Ако се караш с всички хора, как ще служиш на Господа? Това се отнася до всички, без изключение. И между вас няма нито един, какъвто трябва да бъде. Днес говоря на всички. Ако не сте доволни, идете в света, там ви чака камшик. Ако не изпълнявате Божията воля, от вас нищо няма да остане. Това да го знаете! Онези, които изпълняват Божията воля, делата им ще просветнат.

Казано е в Писанието: Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни. Сега ще направя един опит, да видя кои от вас са съвършени, и кои не са. Ще ви поля с малко газ и ще драсна една

кличка кибрит, да видя, ще се запалите, или не. Ако се запалите и изгорите, вие сами ще знаете от кои сте; ако не изгорите, пак ще знаете от кои сте. Знание е нужно на човека. Ако знанието не повдига човешкия живот, то не е истинско. То е товар, с който човек сам не може да се справи. Ако знанието не се превърне на светлина, на която човек може да чете, то не е истинско знание. Колкото повече се пробужда съзнанието на човека, толкова повече се увеличава и светлината му. Като знаете това, работете върху пробуждане на съзнанието си, не го приспивайте. В Царството Божие може да влезе само човек с будно съзнание. Там не се приемат стари, хилави, с треперещи ръце и крака. Помнете: В Божествената Школа се приемат само млади хора. – Какво ще стане със старите? – Старият трябва да се подмлади, а младият да се превърне на слънце, да свети. Това изисква Божественото учение. То носи ред и порядък навсякъде. Ученикът носи уханието на цветята. Божественото учение изключва всякаква нечистота.

Някои от вас още се държат за църквата, за проповедите на своите пастири. Те са свободни, нека отидат при тях, да им проповядват. Ако мислите, че учението на света е право, идете в света. Тогава аз ще бъда свободен. Едно ще знаете: Ако търсите лесен път на спасение, никъде няма да го намерите. Където Божията Любов е изопачена, там не може да има спасение. Временно залъгване може да има, но не и това, което търсите. Като ви наблюдавам, виждам, че някои идат при мене с единствената цел, да им разкрия известни тайни. Хиляди години още да стоят при мене, няма да им открия нищо. – Защо? – Защото още не са готови за това знание. После ще се оплакват, че не съм ги погледнал както трябва. – Как ще ги погледна, както те искат, когато се опитват да ме лъжат? – Учителят не се отнесе добре с мене. – Как ще се отнесе добре, когато тъпчеш истината с краката си? Какво отношение мога да имам към онзи, който осквернява с ума си Божественото знание, а със сърцето си опетнява Любовта на Бога? Това се отнася за всекиго от вас – никого не

изключвам. Между вас няма нито един истински праведен човек. Затова казвам: Ако твоята неправда не се превърне на правда, не можеш да станеш човек. Ако неправдата на света се превърне в правда, може нещо да се очаква от този свят. Опитай се днес да кажеш на някого, че не е праведен. Той ще каже: Баща ми е благороден човек; майка ми е праведна. Питам: Какво ще кажете за честността на народа, ако сам царският син краде? Следователно, ако и вие, които вършите волята Божия, крадете, къде е вашата честност? – Но аз съм изпълнил всичко, което се иска от мене. – Само веднъж ли? Не ставайте слуги на дявола, на отрицателните сили. Ако не прилагате Божественото знание, ще се натъкнете на знанието на черната ложа, от което произтичат всички нещастия. – Но Бог ще ни помогне. – Как ще ви помогне, когато нямате една велика идея? – Ще се молим. – Ще се молите, но няма да получите отговор на молитвата си. Мислите ли, че ако нямате успех, Бог е с вас? Докато не станеш едно с Бога, да имаш непреривен мир в душата си, да изпълняваш волята Му, никога не можеш да имаш пълен успех.

От всички се иска да сложите ред и порядък в себе си; да се справите с онази компания от духове, които бушуват във вас. Вие сте председателят на тази компания. Ако не сложите ред и порядък в тази компания, от вас нищо няма да стане. Не се опитвайте да извинявате вашите членове. Не се позволява никаква лъжа. Не изопачавайте истината, не изопачавайте и моите думи. Не лъжете в мое име, не позволявам това. Помнете: Който лъже в мое име, нищо няма да остане от него. – Тъй каза Учителят. – Десет пъти проверете това, което съм казал, но не лъжете в мое име. Не лъжете и в името Божие! В Школата не се позволява абсолютно никаква лъжа. След всичко това, ще дойде някой да говори за Любовта. Какво ще говориш на гладния за Любовта? Ще нахраниш гладния, нищо повече. Като го нахраниш, ти си изпълнил волята на Бога. Ще дойде някой да ми разказва, че Бог му се явил. Това е механическо разбиране. Мина времето на тези лъжи. Ако отсега нататък Бог може да ни говори,

къде остава истината? Пъпката, която днес се разцъфтява, се е приготвила от дълго време за този процес. Много пъти е цъфтяла тази пъпка. Казваш: Слънцето изгря. – Много пъти е изгрявало слънцето, но ти не си го виждал. Следователно, ако ти още не си цъфнал, гледай да цъфнеш. Силата на човека се крие в пукването на пъпката, в нейното разцъфтяване.

Млади и стари, всички трябва да разбирате правилно живота. Някои от вас мислят, че няма какво повече да учат. Изучавали ли сте закона на жертвата? Знаете ли какво отношение има той към живота? Като живеете, ще се учите да жертвате. От вас се иска да живеете правилно, за да изправите живота си. Ако сами не го изправите, аз ще го изправя. Но горко ви тогава! Такова изправяне ще стане, каквото не сте мислили. Сами ще видите какво ще дойде, но не чакайте да дойде този ден. Ако мислите, че като дойде войната, работите ви ще се оправят, вие сте загубени. Не чакайте да залезе слънцето, че тогава да се оправят работите ви. Не, работите ви ще се оправят докато грее слънцето. Използвайте този момент. Очистете сърцата си според свободата, която Бог ви е дал. Защото кой каквото е слял, това ще жъне. Законът е строг. Кой каквото прави, сам ще носи последствията си. В бъдеще бащата няма да отговаря за сина си, нито майката за своята дъщеря. Мина времето, когато родителите отговаряха за децата си. Едно време за злото се въздаваше до четвъртото поколение. Сега всеки сам ще отговаря за погрешките си. Никой за никого няма да плаща. Ето защо, който влиза в класа, трябва да пази хармония. Всеки да има вътрешен мир. Като дойдете тук, вместо да говорите, отворете си Евангелието и четете. За следващия път всеки да носи Евангелието и да чете. Ако няма възможност да носи цялата книга, да си препише само главата, определена за четене. Иначе няма смисъл да се събираме. Ако Божието благословение не дойде върху нас, какъв смисъл имат събранията ни? Не е позволено да си играете с Бога. Това е най-опасното нещо в света! Ще се изправите пред Бога да искате това-онова, а ще правите, каквото ви

дойде на ум. Ще обещаете нещо, без да го изпълните. Не, обещаеш ли нещо за Господа, ще го изпълниш. Кажеш ли веднъж, че ще служиш на Бога, ще изпълниш обещанието си. И животът ти да коства, ще служиш на Господа.

Като ви наблюдавам, виждам, че сте се отпуснали, не работите както по-рано. Искате да бъдете свободни. Бездействието не е свобода. Живейте и работете така, та всеки да види, че у вас има нещо особено. Всеки да види Божественото във вас. – Слабости имаме, нали сме хора? – Всеки може да си има някаква слабост, обаче лъжата се изключва. Не е позволено на човека да лъже! Аз имам най-голямото отвращение към лъжата. Всичко може да се прости на човека, но лъжата – никога. Другите ви грехове могат да се простят, но лъжата никога не се прощава. Като ви срещна, едно нещо искам от вас: да сте свободни от лъжата. Искам да видя, че прогресирате, но без лъжа. Абсолютно никаква лъжа! Не позволявай на лъжата да застане между тебе и Бога като препятствие. Където е лъжата, там всички работи се развалят. Не слагайте никаква преграда между Бога и вашата душа. Не питайте до кого се отнася това. Аз говоря за всичките хора. Това се отнася до всички, без изключение. Аз не говоря само за абсолютната чистота. Преди да дойдете до чистотата, вие трябва да изключите лъжата от своя път. Тя прекъсва всякакво развитие. След лъжата иде смъртта. Който лъже, сам прекъсва връзката на своя живот.

Работете върху себе си, за да се освободите от лъжата. Само така ще дойде мирът. Където има лъжа, там не може да има мир. С лъжата си служат, а за мир говорят! Мирът ще дойде, когато лъжата престане. Мирът трябва да застане между Бога и нас. Христос казва: Моят мир ви давам. Сега, като излезете от класа, ще кажете, че Учителят ни нахока. Това не е хокане. Кажете: Учителят иска от нас да се освободим абсолютно от лъжата. Това е истината. Не кажете ли истината, вие си служите с друга лъжа. Защо ще говорите това, което не е казано? Срещна една млада сестра и я погледна. Защо я погледнах? – Искам да ѝ кажа да не лъже. Казвам мислено: Ти си

млада, едва сега влизаш в света и лъжеш. Срещна една стара сестра, и нея погледна. Казвам мислено: Сестра, единият ти крак е в гроба, внимавай да не лъжеш. И младите и старите трябва да говорят истината. Някога и мене поглеждат накриво. С това хората ме питат: Защо позволяваш на учениците си да лъжат? Защо позволяваш и на духовете да ни лъжат? Така те ме правят техен съучастник. Не, аз не мога да бъда техен съучастник. Има нещо, в което не мога да участвувам – това е лъжата.

Ще кажете, че не може без лъжа. – Може и без лъжа. Без лъжа ще бъде вече. Аз съм доста снизходителен към вас. Всички грехове могат да ви се простят, но лъжата – никога! За предпочитане е всеки грях, но не и лъжата! Ако един човек не е направил нито един грях, а само лъже, все едно, че той е извършил всички грехове. В това отношение той е най-големият грешник, той е непоправим. Дяволът е баща на лъжата. Понеже той лъже, никой не може да го спаси. Щом престане да лъже, другите му грехове лесно ще се простят. Помнете: Лъжата не се прощава. – Какво да правя, когато мине през ума ми една лъжлива мисъл? – Хвани я за ухото и я изнеси навън с думите: Никаква лъжа! Това са думи на Учителя. – Какво да правя след това? – Ще говориш истината. И като те питат какво говори Учителят, кажи: Учителят ни говори да изхвърлим лъжата навън. Ще кажете, че съм бил разгневен. – Това е лъжа. Гневът нищо не помага. Какво ще направя с гнева си? Значи ще се намръщя, ще си повдигна гласа, ще викам. – Не, с това нищо не се постига.

Повтарям: Никаква лъжа! Помнете: Ако искате да имате Божието благословение през тази година, откажете се от лъжата. Иначе всичко ще изгубите. Аз не искам нито един от вас да бъде ощетен. Аз поддържам вашия интерес. Ако ви оставя с лъжата, вие съвсем ще се объркате. Лъжата не е присъщо качество на човека; тя е присадена от друга култура. Вие не можете да я обичате. Лъжата има животински произход.

Ще прочета първа глава от Евангелието на Йоан: В началото бе Словото, и Словото бе у Бога. (– 1-ви стих.) Под Слово разбирам разумността. Значи в началото бе разумността.

И виделината свети в тъмнината, и тъмнината я не обзе. (– 5-ти стих.) – Защо не я обзе? – Защото разумността бе там.

И Словото стана плът и всели се между нас. (– 14-ти стих.)

И видяхме славата Негова, слава, както на Единородного от Отца – пълен с благодат и истина. (– 14-ти стих.) – Там, където има благодат, където има истина, там няма никаква лъжа. Където има лъжа, няма благодат, няма истина, няма Слово, нито разумност. Никой никога не е видял Бога: Единородният Син, Който е в пазухата на Отца, Той Го изяви. (– 18-ти стих.) – Защо никой не е видял Бога? – Защото повечето хора си служат с лъжата. Всеки, който лъже, не може да види Бога. Ако искаш да Го видиш, освободи се от лъжата.

И изповяда, и не се отрече; и изповяда: Не съм аз Христос. (– 20-ти стих.)

И попитаха го: А що си? Илия ли си ти? И казва: Не съм. – Пророкът ли си ти? И отговори: Не. – Макар че беше смел човек, пророк Илия се уплаши от една жена и избяга в пустинята. Този страх остана и у Йоан. Затова, като го попитаха не е ли Илия, той отрече. – От кого се отрече? – От страхливия Илия.

И рече: Аз съм глас на одного, който вика в пустинята: Оправете пътищата Господни, както рече пророк Исаия. (– 24-ти стих.) – Йоан искаше да каже, че не е онзи Илия, който изби пророците. Той е онзи глас, който казва: Оправете пътищата Господни! Значи Йоан не е старият Илия, но новият.

А защо кръщаваш, ако не си Христос, нито Илия, нито пророкът? (– 25-ти стих.)

И свидетелства Йоан и рече: Видях Дух, Който слизаше като гълъб от небето и остана на Него. (– 32-ри стих.)

И аз Го не знаех, но Този, Който ме проводи да проповядвам с вода, Той ми рече: На когото видиш, че слиза Духът и остане на Него,

Той е, Който кръщава с Духа Светаго. (– 33-ти стих.) – Този говори Истината. Който лъже, на него Духът не може да слезе.

И аз свидетелствам, че Този е син Божи. (– 34-ти стих.) – Кой е Син Божи? – Който никога не лъже.

И като се обърна Исус и видя, че идат подире му, казва им: Що търсите? А те му рекоха: Рави, де живееш? (– 38-ми стих.)

Казва им: Елате и вижте! Дойдоха и видяха, де живее, и останаха при Него през този ден; а часът беше около десет. (– 39-ти стих.) Христос живее там, където няма лъжа.

Намерихме Месия, което се тълкува Христос. (– 41-ви стих.) – Значи: намерихме Онзи, Който никога не лъже. Намерихме сина Йосифов, Който никога не лъже.

И рече му Натанаил: От Назарет може ли да излезе нещо добро? (– 46-ти стих.) Другояче казано: От Назарет може ли да излезе човек, който да не лъже?

Видя Исус Натанаила, че иде към Него, и каза за него: Ето истински израилтянин, в когото лукавщина няма. (– 47-ми стих.) – Този е човекът, който е готов да говори истината.

И казва му: Истина, истина ти говоря: От нине ще видите небето отворено, и ангелите Божии да възлизат и слизат над сина Человеческаго. (– 51-ви стих.) – Синът дойде, когато лъжата трябваше да се изхвърли навън.

И тъй, тази година работете върху онова, което е добро пред Господа. Не мислете само за себе си. Ако вярвате, че Бог живее във всички хора, работете за общото дело. Тогава и Бог ще вижда през очите на всекиго, че изпълнявате Неговата воля. Дойдеш при мене да ми искаш 100 лева на заем. Аз виждам, че с тези пари искаш да купиш едно въже, да обесиш някого. Ще изпълня ли волята Божия, ако ти дам тези пари? Аз ще изпълня волята Божия, като изпратя двама души да те набият хубаво и с носилка да те занесат на леглото. След това аз сам ще дойда да те лекувам. Това значи да изпълниш волята на Бога.

Следователно страданията идат да те запазят от престъплението, което си намислил да правиш. Ще те набият, ще боледуваш малко, но ще се изправиш. Както вървиш, паднеш и счупиш крака си. – Защо? – Сгрешил си нещо. Кракът страда заради тебе, но ще те научи да не гресиш. Той се отказва да ти служи. Казва: Бог ме направи да ти служа, но без никаква лъжа. Ако ме караш да лъжа, не се мръдвам от мястото си. Наистина, няма по-красиво нещо, да срещнеш човек, в когото няма никаква лъжа. Няма по-красиво лице от това, което никога не лъже. То е ангелско лице. Всичко може да каже, но лъжа – никога! Който не лъже, носи греховете на хората. Който лъже, носи своите грехове, за които няма изкупление. Те са греховете на дявола. Ако ви питат какво ви говори Учителят днес, кажете: Да живеем без лъжа. Ето истината.

Обърнете се към Бога със следната мисъл: Господи, душата ми желае да дойде мирът във всичката си пълнота. – Къде е мирът? – Където няма лъжа. Сега вие, софиянци, през цялата седмица ще ставате в 4 и половина часа да изпълнявате наряда. Още със ставането ще си кажете: Без лъжа! Ще скъсате връзките си с лъжата. Ще се разведете с нея. Лъжата е жената, а вие сте мъжът. Аз ви развеждам с тази жена. Никой няма право да се жени за лъжата. Ще останете девствени! Лъжата е първата жена – блудница. Ако се свържете с нея и родите деца, мислите ли, че те ще бъдат добри? Мислите ли, че те ще имат възвишени желания? Никакъв съюз с лъжата! Ако се жените, съветвам ви да се свържете с истината. Пита ме някой, да се ожени ли. – Ожени се, но само за истината. – Трябва ли да се женим? – Женете се. – За кого? – За истината. Който влиза в клас, трябва да се разведе с лъжата и да се ожени за истината. Ако бащата е свързан с лъжата, и него ще напуснете. Ако роднините ви са свързани с лъжата, и тях ще напуснете. Това означава стихът: Да се отречеш от баща си и майка си. Отречи се от себе си и от всички, които те подтикват към лъжа. За кого да се женим? – За истината. – Кого да обичаме? – Истината. Ще обичаш баща си и майка си, които служат на истината; ще обичаш

брат си и сестра си, които служат на истината. Ще обичаш роднините и приятелите си, които служат на истината. Ще обичаш животните и растенията, които служат на истината.

Абсолютна истина! Ето идеалът на новото учение. Абсолютна истина! Ето идеалът на новото човечество. Дръжте този идеал в душата си.

Т. м.

*Утринно Слово от Учителя, държано на 21 септември 1930 г.,
София, Изгрев.*

ВЪТРЕШНА СВОБОДА

Размишление

Днес всеки сам ще си направи наряда, тайно, в мълчание. Физически ще седите, а духовно ще бъдете изправени. Следващата неделя всеки ще си направи наряда у дома си, самостоятелно. В класа ще дохождате един път на месеца. Тогава всички заедно ще правим наряда. Изпълнението на наряда изисква вътрешна свобода, която трябва да се спазва. Който не върши волята Божия, както трябва, той ограничава Бога. Щом върши волята Божия, той дава свобода на Бога. Следователно не можеш да вършиш волята на Бога, ако не Му дадеш свобода. Ако Му дадеш свобода, и Той ще ти даде свобода. Ако Го ограничиш, и Той ще те ограничи. Ако Го слушаш, и Той ще те слуша. Ако не Го слушаш, и Той няма да те слуша. Вие искате Бог да ви слуша, без вие да Го слушате. Вие да Го ограничавате, а Той да ви дава свобода. Това е невъзможно. Такъв закон не съществува. Това е все едно, лудият да бяга, да маха с ръцете си, да бие, когото срещне на пътя си, а него да не бият. Щом бие, и него ще бият, няма да го оставят свободен. Кой луд е останал досега свободен? Щом върши лудории, слагат го в лудницата.

Сега от всички се иска ново разбиране за свободата. Питате: Не може ли без изпълнение на наряда? – Може и без наряд. Може и да не четете Библията. Може и да не ставате рано сутрин. Както искате, така може. Знаете ли на какво прилича това? Настрадаин Ходжа имал едно хубаво магаре, с което ходел всеки ден в гората за дърва. Дотегнало му постоянно да отива в гората и да се връща в селото, та си рекъл: Не може ли през два-три дни да слизам в селото? Ще храня магарето си на два-три дни един път. През това време няма да слизам в селото. Както казал, така направил. Като видял, че магарето издържало на по-

малко храна, Настрадаин Ходжа започнал да го храни още по-рядко. Обаче магарето му се изтощило толкова много, че престанало да яде и умряло. Като останал без магаре, той се принудил да носи дървата на гърба си.

И на вас казвам: Щом престане магарето ви да се храни, вие сами ще носите дърва на гърба си. – Не искам да слугувам на магарето си. – Ако магарето не ти слугува, свободен си, можеш да не му служиш, да не му доставяш сено. Обаче, щом магарето ти слугува, носи дърва на гърба си, ти си длъжен да го храниш. Магарето се ограничава, носи ви дърва, а вие не искате да се ограничавате, да го храните. Магарето и Настрадаин Ходжа са символи, които трябва да се преведат. Без тези преводи човек не може да придобие ново разбиране за живота. – Как да се подмладя? Как да придобия новото разбиране? – Като вършиш волята Божия. Който върши волята на Бога, той се подмладява, става радостен и весел и животът му се осмисля. Който не върши волята Божия, той преждевременно остарява. Каквото му се даде, все е недоволен. Следователно разрешението на въпроса се заключава в изпълнение на волята Божия. Колкото и да търсите разрешение по друг начин, не може да намерите. Ти си недоволен, мрачен. – Защо? – Защото не вършиш волята Божия. – Работите ми не се нареждат. Защо не се нареждат? – Защото не изпълняваш волята на Бога. – Аз се трудя. – За кого се трудиш? За кого се труди къртът, за кого рови в земята?

Ще кажеш, че и ученикът се рови в книгите. Да, обаче къртът е още дълбоко заровен в материята. Той трябва да излезе от гъстата материя, за да намери смисъла на живота. Ученикът е намерил смисъла на живота в четенето. Всеки върши волята на Бога по своему. Аз признавам усилията ви, разбирам мъчнотиите ви. Аз съм минал през вашия път. Аз съм бил там, където вие не подозирате. В бъдеще и вие ще отидете там. Някога и вие ще дойдете до онези места, които аз съм посещавал. Дали вярвате в това, или не, това е ваша работа. Но има разлика между вас и мене в разбиране на волята Божия. Човек

може да е посетил много места; това още нищо не показва. Може да си посетил всички европейски библиотеки, и това още нищо не показва. Много книги си видял, но не си ги прочел. Грамадна е разликата между книгите, които си видял, и тези, които си прочел. Важно е да изпълняваш, а не само да разбираш нещата. Вие се мислите за големи хора. Имате право, големи хора сте. Минавате някъде, виждате нещо паднало и не се навеждате да го вдигнете и изправите. Аз, като видя нещо паднало на земята, наведна се и го слагам настрана. Аз зная защо се навеждам, а вие не знаете защо не се навеждате. Аз съм клон на дървото, и като дойде вятърът, навеждам се, да не ме пречупи. Щом мине вятърът, пак се изправлям. Вие стоите изправени, като големи сухи клони. Обаче като не се навеждате, вятърът ще мине и ще ви пречупи. Разликата между мене и вас е следната: Аз съм жив клон, а вие – сухи, мъртви клони. Ако ме разберете буквално, ще се обидите, че ви наричам сухи клони. Това е за обяснение. Под вие разбирам всички хора на земята. Под аз разбирам всички разумни хора, а не аз, който седя пред вас на стола. Аз се различавам от вас по своето разбиране за Бога. Като кажа Бог, аз разбирам онова Вечно Начало, онази Бездна, онази Велика Основа на живота. Като кажа Духът Божий, разбирам онова начало в човека, което се пробужда и носи всички блага на живота. Без тези блага нищо не може да се постигне. Под Господ разбирам онази жива връзка с всички разумни същества. Той живее в нас, повдига ни, утешава ни в скърбите и неволите. Бог, Неговият Дух и Господ са трите Начала, които се изявяват чрез Азът в човека. В него се крие идейният живот. Кажеш ли Аз за Господа, ще знаеш, че няма нищо невъзможно за тебе. Споменеш ли това име, всяка болка трябва да те напусне. Ако си сакат, ще проходиш; ако си мъртъв, ще оживееш; ако си цар и чуеш името Божие, ще хвърлиш царската мантия и ще започнеш да работиш. Ако останеш с мантията и с царския жезъл, ти не си разбрал Господа – ти си говедар.

Казвате: Синове Божии сме. – Син Божи си, който получава тоягата по гърба си. Вие сте синове Божии, но всеки момент може да опитата Божията тояга на гърба си. И Учителят може да удари на ученика си една-две плесници. Това значи, че не си станал още Син Божи. Питаш: Защо ме бият? – Чудна работа! Когато грънчарят удари едно гърне, какво означава това? Той го удря, искал да го счупи, защото не излязло, каквото очаквал от него. Докато гърнето е още меко, той го мачка, вае го на самото колело. Гърнето казва: Аз съм направено от царска пръст. – От каквата пръст да си, майсторът ще те вае, докато получиш желаната форма. Той казва: Хубаво излезе това гърне. И майсторът е доволен вече. Това е истинското разбиране, философията на живота.

Често съм ви казвал, че разбирам езика на растенията, на мухите, на бръмбарите, на животните и се разговарям с тях. И те имат своя философия, свое разбиране. Мина покрай някое дърво, вслушвам се в него, чувам, че ми говори нещо. И то се мъчи, страда. Не ми говори на човешки, а на свой особен език. То ми казва: Стой, не бързай! – Какво искаш? – Не виждаш ли, че вятърът ми изпочупи клоните? – То ми разправя своя живот. Разказва ми защо едни дървета са по-големи, други – по-малки. Сега аз не искам да вярвате в това, но казвам: Знание е това. Какво означава знанието? Каквото и да ви говоря, не искам да ви накарам да ми вярвате. Като ора нивата, това е знание. Щом посея нивата, знанието ми се свършва. – Защо? – Защото аз зная вече какво тя може да роди. Аз оставям нивата на Господа, Той да завърши работата. До посяването работата беше моя. Оттук нататък умът ми вече не стига. Работата, която не разбирам, предоставям на Господа. По-нататък аз вярвам в добрия резултат. Обръщам се към Господа с думите: Господи, ако ти не вземеш участие в моята работа, аз ще фалирам. Като ме види, че се моля, Господ казва: Аз ще свърша тази работа. След известно време житото започва да расте, цъфти и връзва. Бог изпраща един посланик, чрез когото ми казва: Житото е узряло, аз свърших своята работа. Аз

отивам на нивата, взимам сърпа и паламарката, ожънвам житото, връзвам го на снопи, събирам снопите на кръстци и ги занасям на хармана да се овършее и го прибирам в хамбара. След време занасям житото на воденицата, да се смели, и като брашно го използвам. Пак се обръщам към Господа с думите: Всичко дотук знаех, но какво става с хляба, вътре в мене, не разбирам. Ако Ти не вземеш участие в тази работа, ще фалирам. Господ пак дохожда, слага нещата на мястото им и казва: И тази работа свърших. И най-после, като придобия сила, казвам: На работа вече! Ще си взема торбичката и ще отида на училище. Аз зная вече да чета.

Сега, аз ви говоря за конкретни неща. Изнасям истината в конкретна форма. Това са формули, закони. Ако работите по тях, ще проверите истината. Аз искам да вярвате, да проверявате нещата и да кажете: Това, което Учителят казва, е вярно. Казвам: Изорете нивата, следващата година тя ще донесе сто на сто плод. – Да вярвам ли това? – Като я посееш, ще повярваш. Значи ти ще провериш тази истина чрез знанието и вярата. Ще изореш нивата дълбоко, до 30 сантиметра, ще избереш хубаво семе и тогава ще посееш. Ако постъпиш така, следващата година ще имаш добър резултат, без никакво изключение. Сам ще се убедиш, че както казах, така излезе. Каквото ти направи, и каквото Бог направи, всичко е добро. На първо място аз поставям Господа. Бог казва: Аз съм началото и краят, т.е. алфа и омега. Когато е накрая, Бог проверява работите. Той е най-мъдрият. Ако имате някаква погрешка, някакъв недъг, Бог ще ви върне назад и ще каже: Аз ще изправа тази работа.

Следователно, когато Бог е в началото на една работа, Той гледа на тебе като на мъдър човек. Когато е в края на работата, Той те счита невежа. Когато детето е малко, майката е в началото, пази го, бащата е накрая, на опашката, а детето е в средата. Под опашка не разбирам последното място, но онова начало, което мисли и от което зависи съществуването на детето. Бащата мисли и работи. Когато животното маха опашката си, то иска да ти каже: Трябва да работиш! Когато

някое животно спре пред тебе и започне да маха опашката си, то пита: Ти работиш ли, мислиш ли? Какво си разбрал досега от живота? Ако му кажеш, че мислиш и работиш, то престава да маха с опашката си. Когато страданията идат върху тебе, това показва, че ти не махаш опашката си, т.е. мислиш. Щом започнеш да мислиш и махаш опашката си, страданията те напушат. Ти казваш: Човек трябва да стана! След това иде радостта, и ти си вече близо при Господа. Следователно ще мислите. Мисълта е най-същественото нещо в живота. – Ами яденето? – И яденето е важно, и дишането е важно, обаче мисълта отличава човека от животното.

Ще се върна пак към въпроса за наряда. Разбрахте, че три седмици ще го изпълнявате сами, а четвъртата ще бъдем всички заедно. Значи три седмици ще работите за себе си, а четвъртата за Господа. Ако дохождате тук 52 неделни дни, това ще бъде много за вас. И за да няма никакви извинения, че ви боли крак, ръка, глава, зъб, та не можете да дохождате, ще се събираме един път през четирите седмици. Ако е въпрос по човешки, всякога ще се намери някаква спънка. Ще кажете, че жена ви не позволява да излизате толкова рано сутрин. Жената няма право да се меси в работите на Господа. Дойдете ли до Бога, там нищо не може да ви спъва. Аз не искам да ви слагам ярем, да ви заставям насила да работите. Аз съм човек на свободата. Обичам свободата, а не обичам ограниченията. Аз не искам и вие да ми слагате ярем. Някога се опитвате да ме критикувате, защо говоря така или иначе, и с това искате да ме ограничите. Който се опитал да ме критикува, нищо не е постигнал. То е все едно да критикува Господа. Да критикуваш Господа, това значи от тебе нищо да не стане и нищо да не остане. Като човек може да да ме критикувате, но когато върша волята Божия, нямате право да ме критикувате. И аз нямам право да ви критикувам, когато вършите волята на Бога. Като видя, че биеш някого, ще те питам: По човешки ли го биеш, т.е. от твое име, или от името на Бога? Ако го биеш от твое име, престани да биеш. Ако Бог ти е казал да го биеш, бий го, но по правилата на

Божественото. Пази се да не биеш от твое име, защото ще дойде някой по-силен от тебе, и той ще те набие. Значи има бой и в името на Бога. Когато Христос взе камшика си и изгони всички търговци от храма, от свое име ли направи това, или изпълни волята на Бога? Той направи това от името на Бога, след което каза: Ревността за Твоя дом ме предаде. Този камшик и до днес се слага по гърбовете на хората. Христос им казва: Ако не излезете вън от храма със своята търговия и не изпълните Божията воля, камшикът ще играе по гърбовете ви. Помнете: Никой няма право да коригира Божественото. Има човешки неща, има и Божествени неща. Човешките неща може да коригирате, но не и Божествените. Като дойдете до човешките работи, там всеки може да постъпва, както намира за добре. Щом дойдете до Божествените работи, там има определени правила, които не са наложени. Има въпроси за разрешаването, за които е нужна голяма светлина. Това се отнася до онези, на които очите са отворени. За онези, на които очите са затворени, светлината е безполезна. Светлината ще дойде, когато се отворят очите ви.

Сега да излезем на полянката, да си направим упражненията. Ще питате: Не може ли без тях? – Умрелите могат и без упражнения, но живите – никога. То е все едно да питате, не може ли без хляб. – Умрелите могат без хляб, но живите – никога. Щом сте живи, ще ядете, ще дишате. – Без дишане не може ли? – Без Божественото не може. Ще ядеш за Бога, ще дишаш за Бога, ще правиш упражнения пак за Бога. И като изпълниш всичко това, душата ти ще се зарадва и развесели. Като живееш на земята, ще се радваш на всичко: на мухата, която каца върху тебе, на бръмбарчето, на хората, на небето, на земята, на ангела, който те посетил. Ако разбираш всичко това, ще се изпълниш с радост и веселие, ако не го разбираш, ще пъдиш мухата, която те поздравлява, ще се отегчаваш от хората и т.н. Като не разбираш предназначението на мухата, ще се дразниш и ще питаш: Защо ме безпокои тази муха? Тя казва: Един ден и аз ще стана като тебе. – Не е дошло още твоето време. Сега ти си муха, а аз – човек.

Когато ти спеше и почиваше, аз работех. Понеже всякога съм работил, аз станах човек. Другояче казано: Който изпълнява волята Божия, човек става. Който не изпълнява тази Велика воля, завинаги ще си остане муха.

*Утринно Слово от Учителя, държано на 28 септември 1930 г.,
София, Изгрев.*

БОЖЕСТВЕНИ СЪСТОЯНИЯ

Размишление

Какво прави гладният, като отиде в гостилницата? – Яде. – Какво се иска от гостилничаря? – Да готви добре. Като се нахраниш, ще платиш. И в Божествената гостилница се плаща. Ще кажете, че там всичко се дава даром. – Както се дава, така ще плащаш. Значи даром се дава, даром се плаща. – Там няма пари. – Щом няма пари, ще работиш. Ще останеш на работа при гостилничаря, да режеш лук, да миеш чиниите, да слагаш трапезата. Щом не можеш да плащаш с пари, ще работиш. Щом не можеш да говориш, ще размишляваш.

Какво представлява размишлението? – Връзка с Божествения свят. Като размишлява, човек преживява нещо Божествено. Той минава в по-висок свят. Обаче трябва да различавате Божествените състояния от човешките. Всяко човешко състояние има външен израз. Например, седиш на стол и се движиш, мърдаш краката си. Говориш, мърдаш ръцете си. Това са човешки състояния. Може ли жив човек да не мърда? Така е, докато живее, човек постоянно се движи. По това се отличава той от умрелия. Умрелият никак не се движи и колкото повече време минава, той започва да мирише. Това показва, че той е готов вече да го ядат червеите. При Божествените състояния, човек изпитва известно доволство, а при човешките състояния – недоволство. Следователно, ако си радостен и доволен, ти преживяваш Божествено състояние; ако не си доволен, състоянието ти е човешко.

Коя е основната мисъл в осма глава от Евангелието на Йоан? Ще кажете, че там има няколко основни мисли. Не, във всяка глава има една основна мисъл. Останалите мисли се групират към нея, като централна. Главна, основна мисъл е тази, която носи живот. Другите

мисли се групират около основната и работят за нейното оплодяване. Кибритената клечка е важна дотолкова, доколкото може да се запали и да даде светлина. Казваш: Да се обичаме! – За да обичаш, ти трябва да имаш Божествено състояние. Можеш ли да ядеш, ако нямаш уста? Както не можеш да ядеш без уста, така не можеш да обичаш, ако не преживееш нещо Божествено. Любовта се проявява само при Божествените състояния. Ако имаш вълча уста, ще ядеш като вълк. За да ядеш като човек, трябва да имаш човешка уста. С други думи казано: За да проявиш Любовта, трябва да имаш Божествено състояние. Не можеш да проявиш Любовта, ако разсъждаваш като овца или като вълк. Тия разсъждения са добри, но само за вълка и за овцата. Дойдем ли до човека, от него се искат човешки разсъждения и то на праведен и разумен човек. За да проявиш Божествената Любов, не е достатъчно само да бъдеш човек, но трябва да бъдеш разумен, да имаш Божествено състояние. Без това състояние ти пак ще имаш постижения, но посредствени, като тия на обикновения човек.

Как ще дефинирате с няколко думи Божественото състояние? Вие мислите, че знаете какво представлява то. Може да се лъжете. В това отношение вие приличате на човек, който е уверен, че има пари в кесията си. Пипа кесията си, усеща я тежка, мисли, че е пълна със злато. Влизате в една модерна, добре уредена гостилница, нахранвате се добре, но като извадите кесията си да плащате, виждате, че сте се излъгали – парите не били златни, но медни. Гостилничарят се усмихва и казва: Господине, тия пари не вървят. Какво бихте правили, ако влезете в някоя ангелска гостилница с тия пари? Може ли да се оправдаете с това, че не знаете ангелски? Гостилничарят ще ви погледне, ще се усмихне и ще каже: Господине, тук парите говорят. Не е важно, че не знаете ангелски. Някои мислят, че ако знаят Божествения език, работите им ще вървят добре. Може да знаят Божествения език, но ако парите им са фалшиви, нищо не се постига. Ще кажете, че вината не е във вас, не сте ги секли вие. Наистина, парите не сте секли вие, но съзнанието ви трябва да бъде будно, да

знаете с какво разполагате. По какво се отличава човек, който преживява някакво Божествено състояние? – Той е концентриран, съсредоточен в себе си. Седне ли на стол, той не се движи много, ръцете и краката му са спокойни. При това състояние разумният свят се разкрива за него. Докато сте били глухи за тоя свят, сега чувате да ви се говорят прекрасни неща и започвате да разбирате целта и смисъла на живота. След време изгубвате това състояние и казвате: Действителност ли беше това, което преживях, или сън; реалност ли беше, или илюзия? Докато си в Божественото състояние, ти гледаш на живота реално; щом попаднеш в човешко състояние, ти започваш да се съмняваш във всичко. Щом се натъкнеш на човешко състояние, ти ставаш скъперник; дойде ли Божественото в тебе, ти ставаш щедър. При човешкото състояние ти си мързелив, при Божественото състояние ти си работлив, буден. При Божественото състояние ти си постоянно в молитва. Колкото да се молиш, не се отегчаваш; при човешкото състояние, малко се молиш и намираш, че дълго време си се молил. При човешкото състояние ти всякога си недоволен и търсиш спасение отвън; при Божественото – ти си доволен от всичко и търсиш спасението си отвътре. Божественото състояние е подобно на извор, от който човек постоянно черпи.

Как може да се молим добре? – Като престанете да мислите по човешки; като се освободите от недостатъците на своето съзнание. Не е въпрос да станеш съвършен по механичен начин. Това значи да се излъчиш и нищо да не придобиеш. Това е човешко състояние. То е все едно да влезеш в гостилницата и да нямаш пари. Щом нямаш пари, по-добре не влизай в гостилницата. Ако си влязъл вече, ще искаш някаква работа, да платиш обяда си. Влезеш ли в Божествена гостилница, трябва да работиш. Такова е правилото там. Ще работиш известно време и след това ще ти кажат: Достатъчно толкова работа. За яденето, което ти се дава, толкова работа се иска.

И тъй, животът има две страни: човешка и Божествена. На Божественото ще подражаваш – това е разумно. На човешкото не

трябва да подражаваш. Важно е човек да различава човешкото състояние от Божественото. И като ги различава, да се стреми всеки ден да има поне едно Божествено състояние. Да имаш едно Божествено състояние, това значи да си придобил голямо богатство. Нямах ли такова състояние, и да си работил цял ден, и да си се молил, денят е загубен. Важни са ония дни на нашия живот, през които сме преживяли нещо Божествено. През дните на Божествените състояния човек прави вътрешни връзки с Разумното Начало. Казваш: Десет години вече вървя в правия път. – Ако всяка година си преживял по едно Божествено състояние, в десет години ще имаш десет такива състояния. Това е грамаден капитал! Правилно е, обаче, всеки ден да имаш по едно Божествено състояние. Значи за една година ще имаш 365 Божествени състояния, а за десет години – 3,650. Можете ли да си представите с какъв капитал ще разполагате?

Ново разбиране е нужно на хората. Говоря на един човек с часове, и след това той казва: Всичко разбрах, но не разбирам как може да се живее без пари. – Вярно е, че без пари не се живее, но зависи в кой свят живееш – в човешкия, или в Божествения. Ако живееш в Божествения свят, ще влезеш в една ябълкова градина и свободно ще си набереш колкото ябълки искаш, без да даваш пари. Само едно нещо ще имаш предвид: да се вслушваш в говора на ябълката. Тя ще ти каже: Ако знаеш как да ядеш, вземи си колкото искаш ябълки. Ще отидеш на една ливада, където кравите живеят свободно, ще хванеш една от тях, ще я издоиш и ще се нахраниш. Кравата няма да ти иска пари, но ще ти каже: Ако знаеш как да пиеш мляко, можеш свободно да си издоиш и да благодариш. Ще се спреш пред една река, ще хвърлиш мрежата си и ще си хванеш няколко рибки. И рибата няма да иска пари, но ще каже: Ако знаеш как да ме опечеш и изядеш, имаш право да ме ловиш.

Помнете: Всеки процес, който включва в себе си някакъв недостатък, е човешки. Размишляваш върху известен въпрос, но се яви в мисълта ти нещо криво – ти си в човешкия процес. Целия ден

трябва да работиш с мисълта си, за да минеш в Божествения процес, да придобиеш едно Божествено състояние. То може да дойде сутринта, на обяд или вечерта. Човек не знае кога ще мине от човешкото в Божественото състояние. Който минава през Божествени състояния, веднага се освобождава от ограниченията на живота. Свободният човек е далеч от ограничителните условия. Докато мислиш, че без пари не се живее, ти си в ограничителните условия. Ти не можеш нито да работиш, нито да се молиш. Щом казваш, че без пари не се живее, ти си обикновен човек. Царският син не се нуждае от пари. Където мине, всички казват: Царският син иде! Каквото пожелае, всички му дават и никой не иска пари от него. – Защо? – Издадена е прокламация към народа, че където влезе царският син, да има свободен достъп, да се ползва свободно от богатата на природата. Следователно, щом кажеш, че без пари не може, ти си обикновен човек, за тебе не са издали прокламация към народа. Кажеш ли, че без пари може, ти си царски син, за тебе всички врати са отворени. Мнозина съм чувал да казват, че може да се живее без пари, но искат от мене пари. На такива казвам: Щом може без пари, аз ще тръгна с тебе. Ти си царски син. Добре е да вървиш с царския син, да те приемат навсякъде и да те гощават.

Днес ви дават задачата, до вечерта да придобиете едно Божествено състояние. Ако успеете в това, работата ви ще се нареди добре. Ако всеки ден имате по едно Божествено състояние, скоро ще свършите работата си на земята и ще заминете за другия свят. Къде ще отидете, никой няма да знае. Ще заминете за другия свят, както слънчевият лъч минава и заминава. Там ще работите тихо и безшумно, като пълната кола. Празната кола се движи с голям шум и скърцане, без да върши някаква работа.

Как може човек да се домогне до Божествено състояние? – За да дойде Божественото състояние, трябва да се справиш със себе си. Ако във време на размишление ти се движиш, пипаш носа, ухото си, движиш ръцете и краката си, това показва, че не си придобил

Божествено състояние. Щом пипаш носа и ухото си, Мъдрост ти трябва. Щом движиш краката си, Добродетел ти трябва. Движиш устата си, Любов ти трябва. Махаш с ръцете си, Правда ти трябва. Пипаш косата си, правила, закони ти трябва. Ще превеждаш тези неща, да придобиеш знание.

Майката приготвя всичко за детето. Закуската – хляб, мляко, всичко е готово. Тя събужда детето си, като го милва леко по главата и му казва, че закуската е готова. Ако не го погали и не го предразположи, то ще плаче. Иначе веднага става и сяда да яде. Често и вие събуждате децата си, а нищо не сте им приготвили. Същото става не само на физическия свят, но и в духовния. Не е достатъчно да кажеш на детето да стане, но трябва да му приготвиш да яде. Ако всичко е приготвено, и детето, и майката ще бъдат радостни.

Някой казва: Десет години съм вече в този път и нищо не съм придобил. Помнете: Ако през годината не си придобил нито едно Божествено състояние, годината е загубена. Ако и през месеца не придобиеш поне едно Божествено състояние, той е изгубен. Ако през седмицата не си придобил едно Божествено състояние, тя е изгубена. Ако през деня не придобиеш едно Божествено състояние, денят е изгубен. И най-после, ако през един век не си придобил едно Божествено състояние, векът е изгубен. Има епохи, през които Бог се отдалечава от човека. Ако през такава епоха, поне до края на живота си, не придобиеш едно Божествено състояние, животът ти е изгубен. И грешникът може да придобие през живота си едно Божествено състояние. За такъв човек казваме, че се е обърнал към Бога. Достатъчно е да придобиеш едно Божествено състояние, за да се привлекат и други такива. Мнозина отлагат тази работа и казват: Ще видим. – С виждане работите не стават. Като отидеш в гостилницата, какво искаш да ти кажат: Заповядай да си хапнеш, или: Ще видим дали можем да ти дадем. С виждане не можеш да се нахраниш. Нещата трябва да се реализират. Това значи да се нахраниш добре. Стомахът не се задоволява само с виждане, трябва да му се даде нещо

реално. Да имаш едно Божествено състояние, това значи кесията ти да е пълна. Аз съм за пълната кесия. С пълна кесия лесно можеш да влезеш в гостилницата и да се нахраниш. Христос дойде на земята с пълна кесия. Пълната кесия подразбира хубава, течаща вода. Около нея се събират хора и се разговарят. Какво ще правят хората, когато се намерят пред една пресъхнала чешма? – Те ще говорят за нея: от кого била направена, през кое време, какви дървета имало наоколо. Обаче този разговор не им помага, те са жадни. Гледат чешмата и вярват, че ще потече. Пристига един беден, благочестив човек, също жаден. Той слага устата си на чешмата, но всички го спират: Ти луд ли си? Не виждаш ли, че чешмата е пресъхнала? Но той не ги слуша, слага устата си на чешмата и тя започва да тече. Ако сложиш устата си на пресъхналата чешма и тя не протече, какъв човек си ти? Вярa е нужна на всички. И то такава вярa, от която всички да се ползват. Ако се съмняваш в думите ми, сложи устата си на чешмата и ще опиташ силата на вярата си. – Аз имам силна вярa. – Ще я опиташ. Ако сухата чешма протече, вярата ти е силна. Такова нещо е Божественото състояние. При него сухата чешма протича. – За Божественото всичко е възможно. Там и невъзможните неща стават възможни. При Божественото състояние, където сухата чешма протича, всички се спасяват: и хората, и животните, и растенията. Това наричаме слизaне на Христа на Земята. Когато дойде на Земята, Христос научи хората как да задоволяват жаждата си, от суха чешма да изкарват вода.

Като се говори за идването на Христа, мнозина се питат: Достойни ли сме ние да срещнем Христа? Достойни ли сме да пием от Неговата вода и да ядем от Неговия хляб? – Чудни са хората! Ако си жаден, достоен си да пиеш вода; ако си гладен, достоен си да ядеш хляб. Щом водата и хлябът са дошли при тебе, това показва, че ти си проявил послушание. Иначе нито водата, нито хлябът ще дойдат при тебе. Повечето хора схващат идването на Христа механически. Всъщност това е вътрешен процес. То е все едно да кажеш, че без пари не се живее. Докато гледат само външната страна на живота,

хората ще мислят само за хляб, за пари, за къщи и др. Ако тези неща са необходими и без тях не може, как ще си обясните, защо, като имат и пари, и къщи, пак им липсва нещо? Всичко имате, но едно ви не достига. Ще кажете, че трябва да продадете имането си, да раздадете всичко на бедните и да тръгнете след Христа. – На кого ще раздадете имането си? Според мене трябва да го раздадеш на праведен, свят човек. Ако го раздадеш на някой грешник, нищо няма да придобиеш. Ще раздадеш ли богатството си на вълците? Те са грешните, престъпните хора. – Нали гладният се нуждае, а не ситият? – Гладен и жаден е този, който гладува и жадува за правдата. Той е човек с будно съзнание, с отворена душа. Ако помагате, ще търсите хора със светли умове и сърца. На тях трябва да се помага.

Сега вие казвате: Ние имаме такава опитност, познаваме Божествените състояния. – Радвам се на вашата опитност, но тя е само за един ден. Обаче не оставайте само с един ден. Всеки ден крие специфични възможности. Като придобие човек нещо специфично, другите казват: Стига му толкова. Според мене нямате право да говорите така. Ако един човек е придобил само едно Божествено състояние, аз го наричам годиначе. Правилно е всеки ден да се придобива по едно Божествено състояние. – Защо? – Защото всеки ден е Божествен. Следователно естественото растение се заключава в това: всеки ден да получаваш по едно Божествено благо. Преди няколко дни слушах братя да се разговарят за Божествени работи. Както разбирам, те се заблуждават в много неща. Казвам им: Това са религиозни разбирания, не се заблуждавайте. Ако не обичаш Бога и ако не обичаш Бога в хората, какво разбиране ще имаш? Ако се намираш пред пресъхнала чешма и като сложиш устата си на нея, тя не протече, и Христос не може да ти помогне. Където Христос помага, там всички чешми текат. Ако Любовта не протече в тебе, това показва, че Христос не се е докосвал до твоята пресъхнала чешма. И ако нямаш светла мисъл, Христос не се е докосвал до твоя пресъхнал ум.

И тъй, при всяко преживяване нужно е да имаш едно Божествено състояние. Ти трябва да се освободиш от всички противоречия. Това значи да се примириш, да изтърсиш праха от дрехите си, да ги опереш, да се махне калта от тях. Този е пътът на човешкото развитие. Не казвайте, че като размишлявате много, много ще придобиете. Мъчно е да размишляваш. – Кога? – Когато нямаш Любов. Мъчно е да се работи без Любов. Ако работиш от сутрин до вечер с Любов, ти ще се върнеш у дома си радостен, че си копал на своята нива. Където няма Любов, там остенът играе по гърба, по ръцете, по краката. Ще питаш ли тогава, защо те боли главата, защо те болят ръцете и краката. Като не разбираш ролята на остена, казваш: Труден е животът. Ще питате какво е проповядвал Христос. И вие сега казвате: Защо ни е дал Учителят този наряд? – И без него може. Като се роди детето, и без пелени може. Малките пиленца, току-що излюпени, имат ли нужда от пелени? Аз се чудя откъде дойде у хората мисълта за пелени. Детето не се нуждае нито от акушерки, нито от пелени. Как се излюпват птиците – с акушерка ли? А сега, като се ражда детето, непременно трябва да дойде някоя баба. Това е отклонение от правия път. Ако хората вървяха в правия път, те щяха да прекарат един добър живот. А сега, за да се роди една мисъл, едно чувство или една постъпка в тебе, непременно трябва да ти бабуват. После трябва да я увиеш в пелени, да я возиш в количка и др. И това е добре. То съществува и в религиозния живот. Обаче това разбиране има граница. Да го люлееш в люлка една-две години, разбирам, но след това трябва да слезе от люлката и самò да ходи. Ще дойде време, когато вече не ще има пелени и люлки. Това е Божествено състояние.

Като се говори за света, едни казват, че той е добре направен, а други, че не е добре направен. Това зависи от разбирането на хората. За онзи, който е придобил Божествено състояние, светът е добър. За онзи, който не е придобил такова състояние, светът не е добър. Да имаш Божествения състояния, това значи да си придобил ключа на

правилното разбиране. Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Направете превод на този стих, според съвременния език. Аз съм Пътят, това значи: аз, който мисля. С Мъдростта се започва, Христос говори за живота, но не и за Любовта. Казва се, че Любовта ражда живота. Значи Христос говори за това, което е излязло от Любовта. – Кога Мъдростта определя пътя? – Важно е, че без Мъдрост няма път. Трябва да бъдете умни, да имате Мъдрост. – Защо ни е път? – За да намерите Истината. Аз съм Пътят, Истината и Животът. Истината е в средата, в центъра. Христос говори за истината, а не за свободата. – Защо? – Защото истината регулира живота, регулира и пътя. Трябва да имате желание, Истината да регулира живота ви всеки ден. Всяка седмица да придобивате по едно Божествено състояние, също и всеки ден.

Като правите наряда, каква е вашата придобивка? Днес е осмата седмица от наряда. Трябва да имате поне веднъж в седмицата по едно Божествено състояние. Ако имате всеки ден по едно такова състояние, то $8 \times 7 = 56$. Толкова Божествени състояния трябваше да имате. Аз съм уверен 100%, че нямате толкова Божествени състояния. Това знам положително. Ако имате през седмицата само по едно Божествено състояние, за осем седмици щяхте да имате осем състояния. Това е достъпно за човека. Светията може да има повече, всеки ден по едно състояние. Какво беше днешното ви състояние? По какво се отличава Божественото състояние? Ако през тази година придобивате всеки ден по едно Божествено състояние, аз обещавам да ви съградя по една хубава къща и на всекиго да дам по една рента от десет хиляди лева. Важно е всеки ден да печелите по едно Божествено състояние. Ако не можете да направите това, вие ще плащате. Тогава да направим един договор. При Божествените работи важен е опитът. Ако всеки ден придобивате по едно Божествено благо, ще имате 365 Божествени състояния. Това е грамаден капитал, с който може да постигнете всичко. Ако не се придобиват Божествени състояния, животът се развива мъчно – голяма сиромашия настава. Вие ще предизвикате

сиромашията изкуствено. Адам сгреши и в един ден оголя. Сутринта сгреши и веднага оголя и се скри. Вечерта дойде Бог да го търси. Той изгуби богатството си – нещо съществено за живота. Като обедня, той стана неспособен да работи в градината. Бог го изпъди навън и постави други работници в райската градина. Така Адам и Ева обедняха.

Питате: Къде отиват светиите? – Те отиват в рая, там да работят. Всички вие сте кандидати за рая – една мотика ви трябва. Казано е: В дома на Бога моего има много жилища. Само там е раят, там има много къщи и градини. Раят е голямо място – целият свят. Има места за всички. На всекиго е дадено едно място, сам да го обработва. От всеки се иска да предизвика в себе си едно Божествено състояние. Не да го предизвика, но да го възприеме. Духът иде всяка сутрин и човек трябва да Го приеме. Казваш: Не знае ли Бог от какво се нуждаем? – Бог знае, но ти трябва да знаеш. Важно е да знаеш как да служиш на Бога. Като служиш на Бога, всичките ти нужди ще се задоволят, от какъвто характер и да са те. Гладен и бос няма да ходиш. Щом служиш на Бога, животът ти ще се подобри. Служете на Бога и за нищо не мислете. Банкерите имат пари, ще ви платят. – Защо се усмихвате? – Аз се усмихвам всякога, когато някой иска да ме убеди в това, което не е. Това не минава пред мене. Усмихна се, а той казва: Учителят не ми обръща внимание. Обаче, когато човек върши волята Божия, аз го поглеждам особено. Има една усмивка, с която искам да кажа, че това, което ми се говори, не минава, т.е. не се приема. Има една усмивка, която показва, че всичко е в ред. При първата усмивка, аз изваждам от касата си всичките медни пари. Другояче казано: Когато минаваш край фурни с топъл хляб, извади от торбата си мухлясалия, хвърли го, и вместо него сложи два пресни хляба. Ще кажеш, че е срамно това. – Срамно било да искаш от фурниджията пресен хляб, а не било срамно да носиш в торбата си мухлясал хляб. Минаваш край чешмата. Изсипи водата от стомната и я напълни с прясна. Който изпразва стомната си, има право да я напълни. Който

може да изпразва торбата си от мухлясалия хляб, има право да я напълни с пресен хляб.

Помнете: Най-важното състояние в човека е Божественото. Няма по-важно състояние от това, да дойдеш в хармония с Бога. Ние, съвременните хора, приличаме на плачливи деца. Майка му го събуди, то отваря очите си и започва да плаче. Майка му и баща му започват да го утешават, но то не престава да плаче. Бащата взима пръчицата и става капелмайстор. Та и вие, като плачете много, дохождат големият брат, майката, бащата, но плачът не престава. Като дойде пръчката, всичките работи се уреждат. Казваш си: Много глупав човек съм бил. – Не чакай баща ти да дойде с пръчката. Като дойде големият брат, иди с него. Ако дойде малкият брат, и с него иди. Вземи си книжката и започни да четеш. – Не искам да чета. – Тогава иди на лозето да копаеш. Но стани! Имаш една приятелка, посети я. И това не искаш. Кой ще дойде най-после? – Божествената тояга. Тя е много красива, от рая е излязла. – По-добре да не идва. – За праведния тя никога не иде, но за грешника. Заплашването е закон за всеки, който се отклонява от правия път и не иска да служи. Заплашването, страданието е път към Божествената Любов. Ако не дойде Божественото състояние, никаква мисъл, никакъв прогрес не може да се очаква. Ако работите на религиозните не вървят, това е, защото те не работят за идване на Божествените състояния в тях. Те очакват всичко да се постигне по механичен път.

Много работа се изисква от всички. Колко Божествения състояния стоят натрупани по пощите, и до днес още не са получени.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано на 9 ноември 1930 г., София, Изгрев.

ВАЖНОСТТА НА РАЗМИШЛЕНИЕТО

Размишление

Каква е целта на размишлението? Какво придобива човек, като размишлява? Не е важно какво се придобива. Какво придобива гладният, като се нахрани? – Организмът му придобива това, което му липсва, и той се успокоява. – На същото основание и онзи, който размишлява, придобива нещо, което му липсва. И гладният, като се нахрани, се успокоява временно, за няколко часа. Недоволството и неспокойствието му временно изчезват. Следователно за онзи, който разбира, размишлението е един Божествен обяд. – Не може ли без размишление? – Може. Ако си решил да гладуваш, може и без размишление. Но ако не можеш да издържаш глада, ще размишляваш. Естествено е човек да яде.

Следователно естествено е също и да размишлява. Кажеш ли, че и без това може, ти не разбираш основната идея на живота. Като е дошъл на земята, човек не може да живее без храна. И ако иска да се развива духовно, не може без да размишлява. Само така той може да расте и да се развива. Какво по-хубаво от това, да растеш? Ще размишляваш, ще бъдеш усърден, за да постигнеш нещо. Всичко друго е човешко разбиране, което нищо не допринася. Като размишляваш, ще дойдеш до Божественото, което осмисля всичко. Без него животът е непродуктивен. И тъй, размишлявайте без да питате защо е нужно то. Корово е сърцето ми. – Значи липсва ти нещо. Коровата буца трябва да се размекне. Ако буцата е от пръст, ще удриш върху нея, докато се разпадне. Ако имаш буца в организма, всичко ще правиш, за да я размекнеш. Не е естествено тя да стои в организма на човека. Следователно, ако сърцето ти е кораво, вода ти е нужна. Какво означава в случая водата? Тя представлява особена

жизнена енергия, която смекчава твърдите неща. Имаш саксия у дома си. Гледаш цветето в нея изсъхнало. Какво му е нужно? – Вода. Изнеси го вън, та като вали дъжд, да го полее. Дъждът ще свърши това, което ти не можеш. И на вас казвам: Когато се намерите в мъчнотия, оставете се на Божествената Промисъл. Той ще свърши това, което вие сами не можете. Той ще смекчи коравината, която ви противодейства. Причината за коравината на вашето сърце е вътрешна, органическа. Вие я търсите отвън някъде, но няма да я намерите. Жаден си. Ще дойде някой отвън да ти говори сладки думи, да не усещаш жажда. Не, сладките думи са сладки сиропи, те не утоляват жаждата. Вода е нужна на човека. Като я приеме вътрешно, тя ще задоволи жаждата му. Без вода не може. Тя съдържа жизнена сила, необходима за организма. Сиропите са човешки изобретения. Колкото и да са хубави, те не помагат. Всички човешки тълкувания са все сиропи. – Отлични са сиропите. – Каквито и да са – човешки са те. Човешките тълкувания не помагат на живота. Човешкото се отличава от Божественото по това, че не уталожва жаждата. Дойде ли Божественото, и жаждата, и гладът са задоволени. Ето защо, ако искате да се успокоите вътрешно, приемоте Божественото и не се месете в неговите работи. – Как ще се повдигна? – Не мисли за това. Какво е било миналото ми? – И за това не мисли. То е работа на живота. Божественото начало в тебе има грижа за всичко.

Като ученици, вие трябва да се интересувате само от онова, което днес ви предстои да постигнете. Това са две неща: една идея за ума и една за сърцето. Какво ще стане с вас, ако в ума ви се роди идеята да станете княз? Обаче беден си, нямаш пари за хляб. Какъв княз е този, който гладува? По-добре е да не си княз, но да имаш хляб. Да бъдеш княз, това е идея, която днес не може да те интересува. За предпочитане е да ходиш скромно облечен, но със сит стомах и с вътрешно доволство, отколкото да си облечен като княз, а с празен стомах. За предпочитане е да носиш външни лишения и страдания, но да бъдеш вътрешно задоволен. Не може да бъдеш едновременно

задоволен и външно, и вътрешно. Ако си княз, всичко ще имаш, но вътрешно ще бъдеш недоволен, ще ти липсва нещо.

Мнозина искат да имат разположението и благоволенieto на света. – Знаете ли на кого принадлежи сегашният свят? – На Каин. Всички хора, които живеят само за себе си, те са чада на Каин, който уби брат си Авел. Те са Каиновци. Добри хора са те, но пред нищо не се спират. Те са хора на крайната свобода, не признават друга воля, освен своята. Да им говориш за Божията воля, това е чуждо за тях. Ще знаете, че сегашният свят, с всичката си слава и величие, е създаден от Каин. Някои казват: Вижте как живее светът! – Какво особено ще видим в света? – Там има страдания, наказания, огньове, затвори. Не мислете, че Каиновците са дяволи. Не, и те са хора, но с особени разбирания. Когато Бог запита Каин къде е брат му, той отговори: Не съм стражар, да вървя след него. Той е свободен; ходи, където си иска. Бог го изобличи в лъжа, като му каза: Кръвта на брата ти вика след тебе. Каин разбра, че престъплението му е открито и се уплаши. Но да не се връщаме към миналото, не е приятно. Какво са направили Каин и Авел, това не ни интересува. Кой кого убил, с какво оръжие, и това не ни интересува. Какво печелиш ако знаеш, че някой сгрешил? Каин вдигнал една тояга и с нея убил брата си. – Коя е подбудителната причина за това убийство? – Димът. Двамата братя принесли жертва на Господа, но димът от жертвеника на Каин слизал надолу, а този на Авел отивал нагоре. Въпросът не е там. Това нас не ни интересува. За вас е важно да направите връзка между Бога и вас. Ако не можете да я направите, вашата дейност ще остане безрезултатна. – Всички хора имат ли такава връзка? – Това не е важно. Всеки сам да се запита: Имам ли аз връзка с Бога? Ако си отговори положително, пръв той са ползва от тази връзка. Не е важно какво мислят хората за вас. Не е важно какво мислите за създаването на света. Важна е връзката ви с Бога. В нея е вашият прогрес. Тази връзка да бъде постоянна и да се обновява. Някои от вашите връзки лесно се късат. Направиш една връзка, скъса се; направиш втора, и тя

се скъса. Коя е причината за това? – Връзката не е здрава. Причината е или у вас, или вън от вас. Ако някой скъса връзката ви, какво ще правите? – Ще я свържем. – Има връзки, които лесно се правят. Няма по-лесна работа от това. Например, отиваш у бакалина да вземеш десет килограма сирене. Той не те познава, но заради покупката те помни вече. Ако не го платиш, колкото пъти минаваш край бакалина, свиваш се, не си спокоен. Ти постоянно държиш в ума си мисълта, че имаш да плащаш. Питам: Как ще направите връзка с Бога? Ще отидете в бакалницата на Бога и ще вземете, например, десет килограма сирене, без да го платите. Връзката е направена вече. Ще запишат името ви в тефтера си и ще ви търсят. Радвайте се, че дължите на Бога. Който не разбира закона, казва: Защо аз да дължа? Нима детето, което излиза от утробата на майката си, не дължи? Утробата е бакалница, от която детето взима на кредит. То е взело десетте килограма от майка си, затова има да дава. По този начин се създава връзка между майката и детето. Тя гледа да не изгуби този клиент, да не умре. Ако детето не беше влязло в бакалницата, щеше ли да има връзка? Такава връзка съществува между учителя и ученика, между свещеника и паството.

Следователно човек трябва постоянно да помни, че е в бакалницата на Господа. Светът, в който живеем, е бакалница, има какво да вземем от него. Добре е между хората да се създадат нормални връзки, без кражба. По-добре е човек да взима на заем, отколкото да краде. При кражбата не се създават никакви връзки. Ако нямаш пари, като влезеш в бакалницата, ще кажеш: Засега нямам пари. В Божествената бакалница са много снизходителни, дават на вересия. Но откраднеш ли веднъж, веднага затварят вратата за тебе. Значи в Божествената бакалница не се позволява никаква лъжа и кражба. Ще кажеш: Нямам пари. Те са готови да те кредитират. – Как да разберем това? – Аз говоря конкретно. При лъжата и кражбата връзките се късат. Това са молците, които изяждат благородните нишки, с които ние сме свързани. Лъжата е кривият път на истината.

Омразата е кривият път на любовта. Невежеството е кривият път на мъдростта.

Сега ще размишлявате върху Божието милосърдие. При сегашното състояние на човека, няма по-велико нещо от Божието милосърдие. Онова, което осмисля живота, е милосърдието. И при най-лошите условия на вашия живот, само Бог може да ви извади от дъното на ада и да ви спаси. Спасението не е еднократен, но непреривен процес. Например, плъзгаш се по наклон. Ако на половината път някой ти подаде ръка, без да те задържи и извади от плъзгавото място, това още не е спасение. Колко ще трепериш, докато излезеш на здрава почва! Това е делото на милосърдието.

Изпейте песента Духът Божи. Както изпяхте сега песента, чувства се, че липсва нещо. Тонът може да бъде правилен, но да му липсва вътрешна мекота, вътрешно осмисляне. Вие изпяхте песента на физическия свят. Изпейте я сега в духовния свят, за сърцето, да видим какъв тон ще вземете. Сега аз ще ви изпея песента, да видите каква разлика има между моето и вашето пеене. Всеки тон има форма, съдържание и смисъл. И гърнчарят, като иска да направи едно гърне, първо има предвид формата и дебелината му. Колкото е по-дебело, толкова по-здраво ще бъде то. Като направи гърнето, гърнчарят иска да сложи нещо в него. Ако го напълни с вода, гледа да го запуши добре, за да не остане празно пространство. Най-после ще внесете известен смисъл в гърнето: защо сте го напълнили именно с вода, а не с друго нещо. Когато пеете, вие можете да предадете песента по три начина: ако я изпее по първия начин, вие сте още на физическия свят; ако я изпее по втория начин, ще влезете в духовния свят, ще хванете дръжката на вратата, която води за Царството Божие, но няма да ви приемат там. И най-после, като я изпее по третия начин, ще влезете в Царството Божие. – Как ще познаем по кой начин пеем?

Представи си, че си беден човек, но знаеш да пееш. Отиваш в един дом и почваш да пееш. Всички казват, че пееш хубаво, но никой

не бръква в джоба си, да ти даде нещо. Пееш на втори, на трети, всички те харесват, но никой нищо не ти дава. Това показва, че ти пееш на физическия свят, по първия начин. Ако пееш, и всеки ти даде по нещо, ти си в духовния свят; само си хванал дръжката на вратата към Царството Божие, без да си влязъл вътре. Като пееш по третия начин, ти ще се намериш на път за Царството Божие. Който те слуша, ще бъде доволен от тебе и ще те заведе у дома си, където ще те нагости добре. Така ще станете приятели и ще си помагате. – Кое е най-доброто пеене? – Което води човека в Царството Божие. Третият начин е недостъпен за вас. Пейте поне по втория начин, с тон три десети по-високо от нормалния. Важен въпрос за вас е, като пеете, да заставите богатия да извади кесията си. Всеки от вас трябва да знае да пее и да свири, да приложи музиката в живота. Музиката има практическо приложение. За да има такт, благоразумие, умение да се постави, това зависи от музикалността на човека. Добрият човек е музикален, художникът също е музикален. В благородната постъпка има музика. Да направиш всяко нещо на времето, да знаеш как да се отнасяш с хората, пак се изисква музикалност. И на небето, ако не си музикален, не можеш да пипнеш дръжката на вратата, която води към Царството Божие. За да бъдеш музикален, трябва да имаш известни качества. Който има тези качества, получава диплом. Ако искаш да се справиш с мъчнотиите на живота, ти трябва да бъдеш музикален, да знаеш да пееш и свириш.

Първоначално човек е бил добър певец, но след грехопадането той изгубил способността си да пее. Едва сега той се връща към първото положение. Днес музиката може да се впрегне като метод на лекуване. Ако накарате болния всеки ден да пее по малко, той скоро ще оздравее; и обратно, ако здравият престане да пее, той лесно ще заболяе. Музиката е на границата между физическия и духовния свят. Чрез нея човек може да трансформира енергиите си. Чрез песента в човешкия организъм се влива особена жизнена енергия. Ако си нервен, неразположен, започни да пееш. Състоянието ти веднага ще

се измени. Тъжен си, не можеш да мислиш, попей си малко. Чрез пеенето се развиват такива способности, каквито по друг начин не могат да се развият. Музиката развива търпението. Немузикалните хора са нетърпеливи, припярни; те искат бързо да постигнат всичко. Щом бързаш много, не си музикален. Животът е най-хубавата музика. Човешкият живот не е толкова приятен, понеже тонът не е взет добре. Има нещо немусикално в него. Като прибавите онази музикалност, която му липсва, той ще стане приятен. Както пеете сега, не е лошо. Ще пеете, за да се самовъзпитавате и да развивате известни способности. Има няколко вида музика: религиозна, научна, любовна, военна и др. Не може да любиш, ако не пееш правилно. Много съм говорил за Любовта и все пак не можете да си представите какво нещо е Любовта. Няма по-съществено нещо от нея. Тя е най-реалното нещо в света. Единствената сила, която може да регулира всичко, е Любовта. Казвам: Бог е Любов. Ако човек може да разбере Любовта, той ще се освободи от грях и падение. Който може да разбере Любовта, ще се освободи от всичко отрицателно в себе си. В един момент той може да стане светия. Ако пипнеш бутона на Любовта, веднага ще се намериш извън противоречията. И до днес още хората не могат да се освободят от противоречията и заблужденията си, защото не попадат на бутона на Любовта. Много бутони пипат, но не и този на Любовта. Все пак има прогрес, но бавен. Няма по-мощна сила в света от Любовта. Тя регулира всички мисли и чувства в човека. Много от неговите чувства са от умствен произход, защото умът събужда сърцето. Каквато насока дава умът на сърцето, така то ще се проявява. Например, един богат човек слага в ума си мисълта да спечели десет хиляди лева. Друг иска да спечели 20 хиляди лева, трети – 50 хиляди лева и т.н. Причината тук е чисто умствена.

Що е религията? – Тя представлява вътрешна връзка между човека и Бога. За да се създаде тази връзка, нужно е да имаш добро отношение към хората. Религиозният трябва абсолютно да изпълнява

волята Божия. – Каква е тази воля? – Щом питаш, ти не познаваш Бога като свой Баща. Много естествено, как ще познаеш баща си, който е заминал на онзи свят, когато ти си бил малък. Гледаш портретите му, но те се различават много един от друг – различни художници са го рисували. Гледаш последния му портрет, но той е най-лошо нарисуван – неспособен художник го рисувал. Днес всеки човек носи в съзнанието си портрета на Бога. Последният портрет е най-несполучлив – неспособен художник Го рисувал. Той казва, че това е образът на Бога, т.е. на вашия Баща. Казват ви, че прилича на Баща ви, но вие намирате, че не е вашият Баща, не прилича на Него. Казва се, че човек е създаден по образ и подобие на Бога. Той гледа и вижда, че не прилича на Бога. Под образ разбирам, че човек е направен по закона на Мъдростта. Две неща има в човека: любов и интелигентност. И двете са по образ и подобие на Бога. За да приличаш на Бога, трябва да обичаш и да мислиш. Щом обичаш и мислиш, ти си по образ и подобие на Бога. Кое е по-добре: да обичаш, или да си интелигентен? С други думи казано: Да бъдеш направен по образ на Бога, или по подобие?

Има два начина на разсъждение: на сития и на гладния. Когато ситият разсъждава за хляба, това е отвлечена философия. Аз разбирам философията на гладния, който е гладувал. Само той може да говори за хляба. Да говориш на гладния за Бога, той ще има правилно разбиране за Него. Човек може да мисли за нещата с любов и без любов. Вие мислите, че интелигентността седи по-горе от любовта; всъщност, любовта създава интелигентността. Тя е причина за човешката интелигентност. Любовта заставя майката да мисли. Като обичаш някого, ти мислиш какво добро да му направиш. Мислиш да му предадеш любовта си по реален начин, да го удовлетвориш. Другояче казано: Който те обича, той предвижда всичките ти нужди. Понеже Бог ни обича, иска да ни облече в дрехата на съвършенството. Тя се шие, още не е свършена. Всеки ден трябва да я обличаме, да ни я мерят. Колко време е нужно, за да се ушие дрехата на

съвършенството? Колко пъти ще се мери и поправя тази дреха, докато се ушие! Тя трябва да бъде готова за Великден. Под Великден аз разбирам деня, когато хората се освободят от греха и от своите слабости. Тогава те ще се освободят от стария си господар – фараона и няма да правят вече тухли в Египет.

Помнете: Който не иска да учи, няма любов в себе си. Който не иска да пее, има слаба любов. Любовта събужда всичко в човека. Тя дава цена на физическия, на сърдечния и на умствения живот. Кажеш ли, че физическият свят не те интересува, ти не разбираш нищо. И физическият свят е Божи свят. Следователно ще му дадеш цена, която му се пада. Нека Любовта ви бъде мярка. Не се борете със себе си, но разбирайте Любовта.

Като се говори за Любовта, хората се заблуждават, мислят, че само светията има Любов. За да бъде светия, мислят, че човек трябва да е слаб, сух, с пожълтяло лице. – Не е така. Има два вида пожълтяване. Например, има круши, които, откъснати зелени, след време пожълтяват. Има други круши, които пожълтяват на самото дърво. Също така има светии, които пожълтяват, като се откъснат от дървото. Това е болезнено състояние. Има един жълт, естествен, красив цвят, който показва, че плодът е узрял. Жълтината в този плод леко се прелива към седемте цвята на спектъра. При сегашното състояние на хората, когато някой преждевременно стане светия, разстройва му се черният дроб, и той казва: Този е лош, не го обичам; онзи е лош, и него не обичам. Почнеш ли да говориш така, ще знаеш, че черният ти дроб не функционира правилно. Пазете черния дроб. Хранете го добре. Той трябва да придобие своя естествен цвят. Не знай защо българите са го нарекли черен. Сега той трябва да придобие своя естествен цвят. Когато черният дроб е нормален, лицето на човека има приятен розов цвят. Козметическата краска на лицето зависи от черния дроб. Какъвто е черният дроб, такъв ще бъде и цветът на лицето. Черният дроб трябва да се изправи, за да предаде на лицето красив розов цвят, а не керемиден. Който не люби, постепенно

изсъхва, докато умре. Ако не обичаш, сам се осъждаш на смърт. Ти не можеш да възкръснеш. Ако обичаш, и да умреш, непременно ще възкръснеш. Който не обича и люби, и да живее, ще умре. – Защо трябва да любим? – За да възкръснете. И мъртвият може да обича. Ако умрелият се разкае и започне да обича, непременно ще излезе вън от гроба. За онези, които живеят в безлюбие, Писанието ги нарича мъртви в добродетелите, защото не любят. Живи в добродетелите са онези, които любят.

И тъй, всичко в света трябва да става по закона на Любовта. Тогава човек ще бъде и учен, и философ, и поет, и музикант. Където минава, ще носи благословение. В човека са вложени всички възможности. От него се иска само да прилага Любовта. Заради Любовта човек може да направи всичко. Ако те накарат да отидеш на Черния връх при снежно време, ще се откажеш. Обаче, ако знаеш, че там те очаква твойт възлюбен, ще отидеш и ще преодолееш всички мъчности. Любовта дава сила на човека да преодолява. Тя е слънцето на живота, което изгрява и премахва и снега, и дъжда. Казваш: Тежък е животът, студени са хората. – Няма нищо, много сняг е валил. Ще изгрее слънцето и ще го стопи. – Гладувам. – И това ще мине. Следващата година ще бъде плодородна, ще има повече жито. Като дойде Любовта, ще има плодородие. Тя носи истинското знание. Без нея можеш да учиш с години и нищо да не знаеш. Щом дойде Любовта, всичко ще научиш. Божията Любов води към вечни постижения. Тя подразбира постижение на непостижимото. – Отчаях се, не мога да постигна желанията си. – Приеми Любовта. Тя ще те заведе към вечните постижения.

Пейте с Любов! След четири седмици ще направим опит да пеем с Любов. Казваш: Чудно нещо, работя, уча, но все нещо ми недостига! – Да, едно ти недостига – да се научиш да плащаш. Като влезеш в гостилницата и се нахраниш добре, ще извадиш кесията си, да платиш. И гостилничарят, като отвори гостилницата, първо ще купи тенджери, да има в какво да готви. И той плаща. Под плащане

разбирам човек да се научи да благодари – за всичко да благодари. Няма по-хубаво нещо в живота от плащането. Виждаш, че един човек се дави. Какво ще направиш, ако той е твой неприятел? Ще го оставиш ли да се удави? – Не, ще му помогнеш. Като го спасиш, той ще ти стане приятел. Плати на злото с добро! Това значи да платиш, т.е. да благодариш за всичко, което животът ти е дал.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано на 7 декември, 1930 г.,
София, Изгрев.

ЗДРАВА ОСНОВА

Размишление

Ще прочета 16-та глава от Евангелието на Йоан.

Кое беше най-важното за вас през изтеклите четири седмици? Какъв беше лозунгът? – Че всеки трябва да се стреми към известно постижение по следния начин: от малкото към голямото. Мнозина не могат да постигнат нищо, благодарение на това, че като гледат голямата чиния, в тях се събужда лакомията. Те поглеждат към многото и мазно ядене, без да подозират, че силата на човека не иде от многото ядене. Важно е как ще ядеш и кога ще ядеш. Може да имаш много знание, без да разбираш как да го приложиш. Всеки трябва да приложи знанието си, за да го опита. Ако бяхте приложили поне една милионна част от това, което знаете, щяхте да имате големи постижения. От две хиляди години хората вървят по пътя на голямото, затова малко са успели. Те очакват големи постижения, каквито са очаквали и в миналото. Те са готови и в бъдеще да чакат. Не е лошо да чакаш, но то е губене на време. И ученикът чака деня, когато ще получи диплом, за да заеме висока служба. Това е насърчително, но не е реално. Животът има своя положителна страна. Може да ти сложат десет яденета, но ако не ги изядеш, и организмът ти не получи необходимото, ти си присъствал на външно богат обяд, а вътрешно беден. Отвън имаш много, но стомахът ти е разстроен, нищо не приема. Това значи: очите желаят, стомахът се заключва и не желае. Голямата лакомия го направила такъв. На друго място срещате човек със здрав стомах, но няма какво да яде. Единият има, а не може; вторият може, а няма какво да яде. Това, което в миналото сами не сте могли да изядете, днес ще го изядете. Важно е да намерите онази

трапеза, пред която някога сте седели. Другояче казано: Човек трябва да се обърне назад, да прегледа своето минало и от него да се поучи.

Сега вие очаквате да отидете на небето и там да благувате. Може да отидете, но какво ще стане с вас, ако не можете да работите? Много просто, ще ви се смеят и ще ви върнат на земята. Ако момъкът се хване на хорото и не знае да играе, и на него ще се смеят. Ако той отиде на лозето и не знае нито да копае, нито да го превързва, пак ще му се смеят. – Други ще работят за него. – Не е така. Докато очакваме други да работят за нас, нищо няма да постигнем. Закон е: който работи, придобивката е негова. Това е правото разбиране. Ако не се държите за него, ще натрупате известен излишък върху себе си, без да го обработите. – Нека другите работят за нас. – Това заблуждение е останало от дявола. – Не е време сега да придобиваме много знания. – Ще придобиваш, колкото можеш, но сам ще го обработваш. Ти очакваш да получиш много, а малко даваш. Хората не успяват, защото нито взимат, колкото трябва, нито дават, колкото трябва. Затова човек страда в едно отношение от излишък, в друго отношение – от недостиг. Всяка мисъл, която не си постигнал, и всяка мисъл, която не си приложил, руши. Как да разберем това? – Не можете да го разберете, докато не поставите в живота си една здрава основа, която да изтича от Любовта. Стремете се към Любовта като плод на Духа.

Що е плодът? – Храна на живота. Казано е: С каквото се храниш, такъв ставаш. Например, сладките храни смекчават характера. Ако ядете ябълки, круши или други плодове, те ще внесат в характера ви такива елементи, каквито съдържат. Вие не сте изучавали свойствата на различните плодове, не знаете какво влияние оказват те върху вас. Знате ли какво действие оказват картофите върху вас? Някои ядат картофи години наред, но не са продибили нищо особено. Картофите предават само едно качество на човека: правят го доволен, да се задоволява с малкото. Особено ако яде картофи при неблагоприятни условия. Понеже картофите са заровени в земята, с това те искат да

кажат на човека: Бъди доволен като нас. Все някога ще бъдеш заровен в земята. Значи недоволният ще бъде заровен в земята, за да стане доволен. Някога човек има желание да яде картофи, а някога – ябълки. Ябълката предава следните качества на човешкия характер: прави го мек, благ, снизходителен към хората. Лицето му придобива свежест. Ако искаш да бъдеш сладък, благ, яж грозде. Изобщо, храната оказва влияние върху характера на човека. Плодовете изявяват Словото Божие. Другояче казано: Словото е създало плодовете. Като ядеш някакъв плод, трябва да знаеш какво е вложил Бог в него. Ако разбереш какво се крие в ябълката или в друг някой плод, ти ще възприемеш Словото, внесено в нея. Щом приемеш Словото, ти ще се повдигнеш. С думите да произрастат тревата, растенията и плодовете Бог внесъл Словото си в тях. Така трябва да разсъждава върващият или мистикът, за да възприеме нещата. Ако не разсъждавате така, ще имате празнини в себе си, които ще ви правят недоволни. Каквито мисли и чувства да имате, каквото знание да придобиете, без Истината нищо няма са постигнете. Питам: Какво ще остане за вас, ако плодовете изгният, книгите изчезнат, хората умрат? Ако всичко, което владеете, изчезне, какво ще остане за вас? Същественото е нужно за вас. Всичко гние и се разваля, когато грешите. Щом дойде грехът, всичко се разваля и руши. Грехът разваля хубавите и красиви неща. Като ви наблюдавам, аз се чудя на вашето голямо нетърпение. Някога върващите имат по-голямо нетърпение и от светските хора. Момък се влюбил в една мома и, където върви тя, той е след нея. Трябва ли тя да търпи това? Според мене това не е любов. Да кажеш на човека, че го обичаш, и това не е любов. То е лъжа. Той не е ял три дни, а ти му казваш, че го обичаш. Щом го обичаш, донеси му да яде, не му говори за любовта. Кракът му е изкълчен, намести го, не му говори за любов. Болен е, помогни му. Няма дрехи, обувки, палто; донеси му, да се облече. Не го оставяй да проси. Ако е въпрос да просиш, проси от Бога, а не от хората. Който проси от хората, никога не може да намери входа на райската врата. Той не може да влезе в

Царството Божие. Там просяци не приемат. Просията е допусната само за горделивите, да се смирят. След като проси и нищо не му дават, той се обижда, че не изпълнили желанието му. Какъв е законът за вярващия? От кого ще иска той? – От онзи, на когото е дал нещо; от онзи, за когото е работил.

Казвам: Бог иска да го обичаме. – Защо? – За да влезе Любов в нас; да бъдем разумни като Него. Не да бъдем силни като Бога, защото тогава ще вършим насилия. Да придобием Божиата благодат и разумност! Отношенията ни един към друг да бъдат такива, каквито са на Бога към нас. Само така животът на земята ще бъде сносен. Някой иска да стане проповедник и ако не успее, става му мъка. Той мисли, че проповедническата служба е най-висока. Ако стане проповедник и цитира стиха Аз съм пътят, истината и животът без да разбира смисъла му, какъв проповедник е той? Христос е проповядвал и каквото казвал, всичко е вършил. Знаете ли какво означава пътят? Представи си, че си път и върху тебе хората ходят. Кажеш ли път, разбираш, че хората вървят по гърба ти. Какво означава истината? – Това, което освобождава, е истина. Следователно, ако грешникът върви по вашия път, трябва да стане праведник. Той ще измие краката си и с чисти крака ще върви, защото знае, че пътят, по който върви, е жив. Ако седиш на гърба на майка си или на някое животно, ти съзнаваш това и казваш: Носят ме живи същества. Казвам: Съзнаваш, че те носят живи същества, а не съзнаваш, че Земята те носи на гърба си. Тя не е ли жива? Като знаете това, ще ходите с Любов. Всяка стъпка трябва да бъде съзнателна. Знайте, че всеки момент може да стъпите върху някое насекомо или тревичка. Минаваш покрай едно дърво, погледнеш към него и казваш: Ще се кача на него и ще отрежа един клон. – Защо ти е този клон? – Не ми трябва, но искам да го отрежа. – Това означава липса на отношение към живота. Като сте дошли на земята, вие трябва да имате свещена идея за живота. Трябва да имате свещена обхода към разумната природа. Хората секат горите безмилостно, искат да печелят от тях, да

забогатееят. Право е желанието на човека да бъде богат, но методът му за постигане на това желание е крив, неестествен. Един брат от Варна, в желанието си да забогатее изгуби всичко, каквото имаше. Той влезе в едно предприятие за производство на дървени въглища. Отиде във Врачанско, да сече гора, по-лесно да правят въглища. Обаче вместо да забогатее, той обедня. Невъзможно е да станеш богат чрез изсичане на горите. Покажете ми един рибар, който с ловене на риба да е забогатял. Покажете ми един воденичар, който с мелене на жито да е придобил нещо ценно. Докато мелиш брашното, не може да станеш истински човек. Да смелиш малко брашно, колкото за тебе, това се позволява, но да продаваш, с цел да забогатееш, тук законът е строг. Нямах право да измъчваш житото. Във време на глад може да го мелиш, но в друго време не се позволява. Ще мелиш житото, ако Бог ти позволява. Първо ще направиш молитва и после ще го мелиш.

Помни: Доброто и злото, които правиш, ще се върнат на твоята глава. Доброто ще се разлее на главата ти като масло, а злото – като нечиста вода ще се разлее по лицето ти. Маслото на главата ти ще бъде такова благословение, както водата за изсъхналите цветя. Законът за доброто и за злото е един и същ. Той хваща еднакво и младия, и стария; и учения, и простия; и животните, и растенията. Паразитите смучат соковете на дърветата и цветята, но законът хваща и тях. След време и те се израждат. Ще кажете, че Божествените закони са строги. – Строги са за онези, които не искат да ги изпълняват. Щом сте влезли в Божествения път, ще ги прилагате. Не мислете, че вие сега изучавате Божествените закони. Още със слизането си на земята човек се учил как да живее. Докато е на земята, човек непрекъснато учи. Учителят казва на ученика: Иванчо, брой от 1 до 10. Иванчо брои: 1, 2, 3, 4, 5... – Какво означава единицата? – Мярка за измерване на всички величини. – Така е, единицата е основната мярка, без която нищо не се постига. Тя урежда всичко, тя управлява света. – Какво означава двойката? – Тя е кофа с която се пренасят нещата от едно място на друго. Двойката учи хората как да

си помагат. Тя означава пълнене и празнене. – Какво означава тройката? – Тя учи човека да оценява нещата, както търговецът слага цена на стоката си. Който оценява нещата, той има право да яде и пие. Той е уравнил силите в себе си.

И тъй, като мислиш за единицата, ще мислиш за Бога като свещена идея. Щом помислиш за Бога, всичките ти работи да се оправят. Ако си недоволен от живота си, да станеш доволен. – Защо съм дошъл на земята? – Да изпълниш програмата на своя живот и да познаеш Бога. – Не съм разположен да уча. – Дали си разположен, или не, това не е важно. Ще изучаваш всички уроци, които ти се преподават. Щом изучиш зададените уроци, ще ти се предадат нови. Външният и вътрешен учител трябва да са в съгласие. Казвате: Ние сме прости хора. – Според мене простият подразбира ленив човек. Който от вас каже, че е прост и не разбира нещата, това показва, че той не е учил на времето, когато учителят преподавал. Когато си бил в рая, където си слушал лекциите на Бога, на светиите, на ангелите, тогава ти не си учил. Сега отново си дошъл на земята, да се учиш. Лесно е да кажеш, че не знаеш кое е право, и кое – криво; че не знаеш как да постъпваш. Ти си длъжен да различаваш правото от кривото. Ти си длъжен да обичаш, да правиш добро. Бъди искрен и си кажи: Зная кое е право и кое – криво. Мога да обичам и да правя добро, но не искам. Човек е способен за всичко. Той трябва да се обърне към Бога и да приеме Неговото благословение. Казваш: Аз разбирам вече този предмет. – Това не е достатъчно. Щом разбереш един предмет, ще започнеш друг. Например, можеш да рисуваш, да пееш, да свириш. – Въпреки това, много още има да рисуваш и да пееш. Не е достатъчно само да предадеш чертите на лицето. Как ще предадеш характерните черти на човека с четката? Не е достатъчно само да свириш и да пееш, но да вложиш съдържание и смисъл в свиренето. Всеки тон трябва да отговаря на съдържанието и смисъла на думите. Пееш за Любовта, но тонът не отговаря на Любовта. В това разногласие не можеш да очакваш резултат. Пееш за Любовта, но и

гласът ти не отговаря на нейното съдържание. Какво очакваш от такова пеене?

Следователно много мъже и жени минават за прости, защото не са пели, както трябва. Готвачът може да е майстор в работата си, но достатъчно е да пропусне нещо необходимо в яденето, и работата му да се развали. Онзи, който люби, е добър готвач. Който не люби, не готви добре. Ако ядеш такова ядене, ще се разболееш.

Днес всички хора се нуждаят от правилно разбиране за живота. Човек се нуждае от здрава основа. Където е Божието благословение, там основата е здрава. Ако се молиш на Бога и Той не те слуша, нямаш здрава основа. Това показва, че в тебе има нещо криво, ограничено. Бог приема молитвата на онзи, който има широта в себе си. Направиш една грешка – изправи я. Тя не е само твоя. Удариш някого, друг му пукне главата, а трети го убие. Казваш, че твоята грешка е малка. Обаче ти си дал повод за другите две грешки. Не вдигай ръка срещу човека, за да не те последват и други. Лошата постъпка на един човек се свързва с лошите постъпки на другите хора. Като знаеш това, пожелай доброто на човека. Ако ти не можеш да го направиш, по-добри хора от тебе ще възприемат твоето желание и ще му направят добро. За това е казано, че за всяка дума, за всяка мисъл и за всяко чувство ще даваш отчет. За всяко нещо, което правиш, ще получиш или благословение, или наказание. Една постъпка – добра или лоша, не отива само до човека, към когото е отправена, но и до ангелите, и до Бога, и носи своите последствия. Добрата постъпка ще донесе своето благословение десетократно. Лошата постъпка, като мине през ада, и тя ще донесе своя принос. Добро или лошо, всичко се слага върху гърба на човека.

Казано е в Писанието: Божието благословение ще дойде върху вас. – Кога? – Когато изпълнявате Божествените закони. Ако ги нарушавате, благословието ще ви се отнеме. Работете за въздворяване Царството Божие на земята. Само така Духът Божи ще работи във вас. Станете членове на Царството Божие. Никой не може

да намери благото на земята, докато не е работил за идване на Царството Божие в него. И Духът Божи не може да го посети. Ще кажете, че това е вътрешната, мистичната страна на живота. Ще кажете още, че сте остарели, че не е време да се занимавате с такива работи. – Вие сте остарели от леност, т.е. от нежелание да учите. Искам да се подмладя. – Започни да учиш. – На кой барабан се наслаява прах? – На онзи, който не се бие. – Коя нива буренясва? – Която не се оре и копае. Може ли да ореш, копаеш и сееш нивата си, и тя да не се благослови? Вътрешната работа, както и външната, изисква оране, сеене и жътва. В това се заключава красотата на живота. Да реализираме желанията, които Бог е вложил в нас. Когато ни изпратил на земята, Бог имал желание да изпълняваме Неговата воля. Ако изпълняваш волята Му, Той се весели в тебе. Ако не я изпълняваш и злоупотребяваш с богатата, които ти е дал, Той се наскърбява. Той вижда, че страдаш и с това ще удължиш пътя си. Ти губиш добрите условия на живота и като малкото дете, което постоянно се цапа, виждаш недоволното лице на Баща си. Какво може да се очаква от онова дете, което постоянно цапа дрехите си, къса книгите си, бие децата и краде плодове от чужди градини?

Сега ние се събираме заедно, четем молитви, размишляваме, за да бъдем благоугодни на Бога във вътрешния и във външния си живот. Външният живот е основан на вътрешния. Каквото става вътре, това става и вън, там всичко се реализира. Като знаеш това, прави всичко за Господа. Ако мислиш, мисли за Господа. Не си ти първият, който мислиш. Над тебе има същества, които мислят още по-добре. Ако ти решаващ една проста задача, те решават сложна задача. Като решават своята задача, с това те помагат и на тебе, да решиш правилно задачата си. Напредналите братя ти посочват правия път. Те казват: Ако работиш така усърдно, както си започнал, очаква те славно бъдеще. – Потъмнял съм, погрознял съм, лицето ми се набръчкало. – За да светне лицето ти и да изчезнат бръчките ти, трябва да прилагаш закона на любовта и справедливостта, както и

закона на истината и свободата. Истината ще те освободи, ще ти покаже как да се отнасяш със слугите си, с всички, които ти служат. Гледаш небето, осеяно с безброй звезди. Те ти служат, осветяват твоя път. Като дойде Истината, ти ще бъдеш свободен. Тогава, като срещнеш ангел, няма да се уплашиш и да паднеш на земята от страх, но ще го поздравиш и ще пожелаеш да те научи нещо. Ангелът ще те запали, ще гориш, без да изгаряш. Това е свещеният огън на Любовта. Не бягай от Любовта, но приеми я в себе си. – Запали се сърцето ми. – Не се страхувай. Ако ангелът го е запалил, ти ще придобиеш нещо ценно.

Следователно не бягай, нито се страхувай от ангела, но се моли. Ако срещнеш мечка, пак не бягай. Моли се да те отмине. Тя ще затвори очите си и ще мине край тебе, без да ти причини някаква пакост. Ако си от праведните, които познават Любовта и я прилагат, мечката ще седне пред краката ти, като котка, ще те погледне в очите и ще каже: Можем ли да живеем като братя? Ти ще я погалиш по гърба и след това ще се разделите. Който иска да разбере, дали обича Бога, нека отиде в гората, при мечките. Ако мечката седне пред нозете му, той обича Господа и живее в неговата любов. Ако не обича Бога, ще види и пати. Всички животни, цялото Битие е в ръцете на Бога. Той е създал всичко. – Има лоши мечки. – Ако мечката е лоша, има причина за това. Бог я създал добра, а защо е изменила естеството си, причината е скрита другаде, не е в Бога. Всичко, създадено от Бога, е добро. – Защо са лоши мечките? – Аз оставям този въпрос настрана и питам: Защо човекът, създаден по образ и подобие на Бога, е лош? – Защо не мога да ставам сутрин рано? – Защото си ленив. – Защо понякога съм недоволен? – Защото не си в хармония с Цялото. – Защо работите ми не вървят добре? – Защото не следваш Божия път, вършиш неща без позволения на Баща си.

Една млада мома поканила на гости своя възлюбен, без знанието на родителите си. За да бъде свободна, тя заключила вратата на стаята си. По едно време, бащата похлопал на вратата, но никой не се

обадил. Бутнал дръжката на вратата, тя се оказала заключена. – Защо си заключила? Дъщерята пак мълчала. Трябвало тя да бъде искрена, да каже на баща си: Татко, моят възлюбен е тук, дошъл без твое позволение. Казвам: Когато човек не живее по Бога, това показва, че в стаята му е влязъл друг, без позволението на бащата. Дъщерята няма право да приема гости без позволението на баща си. Тръбата, през която минава чиста вода, няма право да се отклонява от пътя си и да приема нечиста вода. Ако не следвате правия път, колкото и да се молите, колкото и да плачете, няма да имате резултат. Онзи свят е пълен с нереализирани молитви, с неизпълнени заявления. Като преглеждат тези молитви и заявления, разумните същества отговарят: Това са все човешки лъжи. Кой не е писал, че това и онова ще направи, а не го изпълнил? Ново поколение трябва да дойде! То ще вземе тези писма и заявления и ще ги изпълни. Тази планина от неизпълнени обещания трябва да се премахне. – Как? – Като се изпълнят всички обещания, дадени от вашите родители, от вашите деди и прадеди. Това индусите наричат карма. Животът трябва да се преобрази. – С какво се храни сегашното поколение? – С огризките на миналите поколения. Днес Божественото в човека е опетнено, а трябва да се очисти. Това, което майката предала на сина, пак се връща към нея. И това, което синът дава на майка си, също се връща към него. – Кажи ни нещо ново. – Това, което ви говоря, е ново, никъде не е писано, в никоя книга няма да го намерите. Под нови работи вие разбирате да ви осигуря живота, да ви дам по няколко хиляди лева, да си купите, каквото ви е нужно. Това е старият живот, а не новият. Това са забавления в живота.

Често ме канят на гости, гощават ме. С мене заедно канят и други. Като погледна чинията, в която сипват ядене, аз познавам човека, който ще яде в нея. Също така по парчето хляб пред човека, познавам какъв е характерът му. И най-малките неща, с които човек се ползва, говорят за неговия характер. В живота на сегашния човек трябва да стане промяна, да се преобрази той умствено и духовно.

Всеки трябва да има чиния, лъжица и вилица, но те трябва да отговарят на известни условия. В живота на човека, както на обикновения, така и на възвишените същества, са нужни положителни, здрави принципи. Така се създава здрава основа на живота. Който прилага тези принципи, той се развива правилно. Който не ги изпълнява, той остава последен в живота. Следователно ще работите, както работят всички разумни хора.

Прочетете 14-та глава от Евангелието на Йоан, 20-ти стих: В онзи ден вие ще познаете, че аз съм в Отца си, и вие в мене, и аз във вас. Всеки от вас да прочете още четири глави от същото Евангелие и да извади основните мисли от тях. Като приемете една Божествена идея в себе си, вие ще се измените, животът ви ще се подобри, ще минете от едно състояние в друго. Писанието казва: Ще минете от слава в слава. Това значи: ще минете от един клас в друг; от една степен в друга; от едно състояние в друго. Това показва, че ние вървим в правия път. През тази година е нужно за всички да се повдигнете в съзнанието си. И тогава, преди да поискате нещо от Бога, Той ще ви го даде. Когато сме в съгласие с Бога, Той ще изпълни желанията ни. Всяко желание в човека, което иде по закона на Любовта, Мъдростта и Истината, ще се изпълни преди той да го е изразил. Ето защо, ние трябва да вървим по пътя на Божиата Любов. Започвайте всякога от малкото, то е началото на планината. Които са минали преди вас, показват пътя на изкачването.

Казано е в 16-та глава от Йоан: Истина, истина ви казвам, че вие ще заплачете и възридаете, а светът ще се възрадва; и ще бъдете оскърбени, но скръбта ви ще се превърне на радост. (– 20-ти стих.) Вие не сте достигнали още дотам, но изкачването на другите показва, че и вие можете да се изкачите. Това е постижимо. Желанието на Бога е да се изкачим на този връх. И като се качим на върха, ще започнем най-важната работа. – Какво означава качването на върха? – Искате да отидете при един велик човек. Отиването при него е изкачване на върха. Като стигнете там, ще чакате великия човек – Учителя, да ви

каже нещо. След това ще се върнете. Само на високия връх на планината могат да ви се кажат тези думи. Там ще намерите вечния извор, от който да пиете. Това означава идването на Духа. Той иде на земята, за да ни поощри за усилена работа върху сърцето. Да бъдем проводници на Божията истина и на Божията мисъл!

Жена, кога ражда, на скръб е, защото е дошъл часът; а когато роди детето, не помни вече тъгата си поради радостта, че се е родил човек на света. (– 21-ви стих.)

Сега са нужни хора, които изпълняват волята Божия. Малко са такива хора. Една светска жена ми каза: Аз съм вече 40-годишна жена и досега съм срещнала само един добър човек. – Достатъчно е, че си срещнала един добър човек. Аз правя следния извод: Ако 10 милиона хора срещнат по един добър човек, това значи, че на земята има десет милиона добри хора. Вие сте срещнали само един добър човек, защото другите са били заети. Когато половината от света станат добри, светът е вече оправен. Ако за 40 години тази сестра е срещнала само един добър човек, колко хора са лоши? Ако не сте се проявили в доброто, имате условия да го проявите. Не пропускайте условията! Сестрата продължи: Съжалявам, че срещнах късно този добър човек. Да бях го срещнала, когато бях млада. – Не си го срещнала късно. Да благодарим, че сме срещнали Бога на пътя си!

Така и вие сега скръб имате, но аз пак ще ви видя, и ще се възрадва сърцето ви, и радостта ви никой няма да отнеме от вас. (– 22-ри стих.) – Макар и на 40, или на 50, 60, 70 годишна възраст сте срещнали добрия човек, по-добре късно, отколкото никога. Като го срещнете, ще благодарите. Това е една възможност да се подмладите. И всички писма с дадените от вас обещания трябва да се изпълнят.

Божие то благословение да бъде с вас!

Утринно Слово от Учителя, държано на 4 януари 1931 г., София, Изгрев.

ОТНОШЕНИЕ КЪМ БОГА

Размишление

Сега, като слушам кашлицата ви, намирам, че тя отговаря на състоянието на вашия ум. Мислите ли, че с такава кашлица може да влезете в рая? Небето е сложило преграда за кашличавите. Там не приемат хора с такава кашлица. Кашлицата говори за един вътрешен недъг в човека. Мислите ли, че с този недъг може да влезете в Царството Божие? Какво ще правите там? Цял ден ще кашляте и ще мърморите. Земята е опитно училище, тук всичко се позволява. Обаче в Царството Божие не приемат недъгави хора. Сестрата, която кашля много, е слаба, сама не може да се излекува. Но и вие сте слаби, не можете да ѝ помогнете. Вие гледате на въпроса лично. Като слушате как кашля сестрата, казвате: Тя кашля, не кашлям аз. Щом кажете така, успокоявате се.

Как ще се справите с кашлицата? Ако кашляте през зимата, трябва да имате дърва и въглища, да запалите огъня. Ще си сварите вода и ще пиете докато е гореща. После ще сложите краката си в топла вода. Направете превод на думите топла вода, да видите какво се крие в тях. В огъня, като символ на живота, се крие една динамична мисъл. Важно е тази мисъл да се поддържа, да не изгасне. Как ще запалиш огъня на огнището, ако изгасне? Как ще запалиш огъня на сърцето си, ако и той изгасне? Огънят на сърцето се поддържа от пулса. Щом спре пулсът, и сърцето спира. Щом спре сърцето, човек преставва да диша. След това иде лекарят да констатира смъртта. За умрелия се казва, че е замръзнал. Той няма дърва, да запали огъня на своя живот. Ако дойде някой отвън и донесе дърва да запали огъня, умрелият може отново да се върне към живота. Следователно спирането на сърцето не показва още, че човек е умрял. Има животни,

които прекарват зимно време в летаргичен сън. През това време сърцето им престава да работи, без да са умрели. Напролет, когато стане топло, те се съживяват. Значи те владеят изкуството, временно да умират и напролет да се съживяват.

Всички вие минавате за християни, това име носите. Не е важно какво име носите. Важно е дали сте изпълнили задачата си като християни. Задачата на християнина е да се примири с Бога. Ще кажете, че сте се примирили с Бога. – Тогава изпълнихте ли втората задача, да се примирите с вашите близни? Ако сте решили тази задача, остава още една: да се примирите със себе си. Примирихте ли се със себе си? Какво значи да се примири човек? Това подразбира, при каквито условия да се намира той, да не остане нито едно горчиво чувство в душата му. Ако в душата ви остане най-малкото горчиво чувство, това показва, че не сте се примирили. И вие още изпитвате такива горчивини и смущения. Когато изпадате в известни изкушения, с които не можете да се справите, те оставят във вас нещо горчиво. И светията минава през изкушения, както и обикновените хора. Те ги преживяват тайно, вътрешно. Изкушенията са изпити, чрез които човек се чисти и освобождава от своите слабости.

Изкушението е отрицателен метод за пречистване на човешката душа. Така човек се освобождава и от заблужденията си. Мислиш, че имаш някаква добродетел. Веднага те подлагат на изкушение, да видят, ще издържиш ли изпита си. Ако не издържиш, това показва, че добродетелта ти е слаба, трябва да се усилва още. Значи липсва ти нещо, имаш някаква празнина. Ако не я запълниш, на нейно място ще израсте едно лошо чувство. Празнините в човешкото сърце и душа представят големи дупки, от по 3–4 метра дълбочина. В тях трябва да се посади нещо. Ако не се попълнят, като завали дъжд, ще се напълнят с вода. И вечер, като се разхождате, може да хлътнете в една от тези дупки, пълни с вода. За оправдание ще кажете, че дворът е малък, че не знаете къде са дупките, или пък сте забравили, че има отворени дупки. Има пресъхнали кладенци, които някой е изкопал

преди стотина години във вашия двор. Като не ги знаете, лесно може да попаднете в един от тези кладенци. Обаче незнанието не ви оправдава. Ако вечер паднете, през деня трябва да ги запустите, да не падне друг някой в тях. Какво представляват кладенците в психичния живот на човека? – Те са онези незапълнени ями в сърцата и умовете на хората, в които всеки момент могат да хлътнат. След това сами се чудите откъде идат противоречията. Някой остане без пари и страда, мъчи се. – Защо иде безпаричието? – Хлътнал си в някоя дупка. И светията често е без пари. Моли се на Бога да му помогне, да го извади от безпаричието. Който чува как се моли, казва: Чудно нещо, ти си светия, разговаряш с Бога, а страдаш от безпаричие. Как е възможно това? Според едни, да имаш пари е грешно; според други, да нямаш пари е грешно. Кое от двете е по-право? За богатия се казва, че е богат, защото крал, обирал хората. За бедния казват, че е беден, защото бил глупав, оставил се да го обират. Грешно ли е да бъдеш богат? – Грешно е, ако си забогатял с кражба. Ако си спечелил богатството си с труд, то е благословение. Грешно ли е, че нямаш пет пари в джоба си? – Грешно е, ако си изял и изпил парите си, а не си работил. Но ако си ги раздал на бедните, празният джоб е благословение. Богатството и бедността взаимно се допълват. При известни условия добре е човек да бъде богат; при други условия добре е човек да бъде беден. Ако тръгваш на дълъг път и трябва да пътуваш през гори, добре е да бъдеш беден. Всеки момент може да те срещнат разбойници и, заради богатството ти, да те убият. Какъв смисъл има да си богат, да носиш на гърба си товар от стотина килограма? Колкото и да е ценен товарът ти, той ще те спъва. Пътят ти е дълъг, не можеш да го извървиш лесно. По-добре е да си беден, да носиш само хляб в торбата си, но да пътуваш леко и свободно.

Всички хора са дошли на земята като пътници-екскурзианти. Трябва да изминете пътя, който ви е определен. Като вървите, вие се спирате тук-там да си починете. След време гледате, един от вас заминал за онзи свят, друг заминал. Вие сте се събрали в този салон.

Един дошъл само за една година, друг за 5, 10, 20 години; трети – за 30, 40, 50 години. Едни пътници заминават, други дохождат. Направете превод на това идване и заминаване на пътниците. – То не е нищо друго, освен доброволно или насилствено напускане на гостилницата. Влизаш в гостилницата с желание да задоволиш глада си. Още с влизането си вкусът ти се събужда от миризмата на хубавото ядене и вкусна баница. Ако имаш пари, ще седнеш пред масата и спокойно ще се нахраниш. – Защо? – Знаеш, че имаш пари и ще платиш за яденето си. Ако нямаш пари, пак ще се нахраниш, но ще почнеш да се озърташ от коя врата да излезеш, без да те види някой. В първия случай ти напускаш гостилницата, т.е. света доброволно, по естествен път. Във втория случай, ти напускаш гостилницата крадешком, с желание да не те видят. Като намериш една от вратите отворена, веднага избягваш. Ще кажете, че това е неморално. – Така е, неморално е, но моралът е нещо относително. Има толкова вида морал, колкото народи и колкото хора има на земята.

Следователно има български, английски, американски, френски морал и т.н. Пък и всеки човек има свой собствен морал. Нещо е морално само за тебе, а не за другите. В природата съществува само един морал. Той трябва да бъде еднакво валиден за всички. Ако не изпълняваме еднакво морала, и последствията ще бъдат различни. При това положение всеки постъпва според своя морал. Като кашля някой, другите казват: Излез вън да кашляш, да не ни смущаваш. Не е морално да ни безпокоиш. А той мисли, че не е морално да го пъдят навън. Ако вашето дете се изгуби в гората, как ще го намерите? Ако кашля, лесно ще го намерите. Ще чуете кашлицата му и ще намерите следите му. Но ако не кашля, по-мъчно ще го намерите. В случая, кашлицата помага. – Ако детето не кашля, ще викате и пак ще го намерите. – Според мене викането и кашлянето са едно и също нещо. Друго е говоренето. Под говор разбирам правилна обмяна между двама души. Ако не се въздържаш, и това е кашлица. Изобщо, всеки

процес, в който волята не взима съзнателно участие, е кашлица. Всички отрицателни състояния на човека се дължат на дисхармонични мисли и чувства. Те съставят една психична, духовна среда, на която човек не може да бъде господар. Ето защо, когато някой страда от кашлица, ако не може да се справи с нея, въпреки неговата силна мисъл, кашлицата му ще зарази обкръжаващите. И той ще кашля, и те ще кашлят, без да могат да си помогнат. Това се дължи на един психически закон, който произвежда известно огъване. Човек започва да подражава, без да иска.

Сега от всички се иска да изучавате света, създаден от Бога. И тогава ще изучавате не само отношението на Бога към вас, но и какви трябва да бъдат вашите отношения към Бога. После, ще изучавате отношенията си към своя ближен. И най-после, ще изучавате отношенията си към себе си. Под Бог разбирам Първата Причина на нещата. Под ближен разбирам ангелите и светиите. Под себе си – всеки човек, който е готов в даден момент да приложи Божия закон. Ако изпълняваш Божия закон, ти изучаваш отношенията към самия себе си. Казвате: Хората не живеят добре. – Светските хора и да искат, не могат да живеят добре. Това не е научно твърдение. Все едно да кажете, че Земята не може да даде плод. – Много естествено, как ще даде плод, ако Слънцето не я огрява? Сама по себе си тя не може да ражда. Ако Слънцето я огрява, тя непременно ще дава плодове. Питам: Какво ще стане със света, ако Божият Дух не го озарява? Следователно, когато Слънцето огрява Земята, ако не цялата, поне половината ще ражда. – Защо? – Има полюси на Земята, където Слънцето малко време грее, поради което там няма никаква растителност. И в психическия си живот човек попада на места, подобни на северния полюс, където нищо не расте. На същото основание, човек може да попадне в своя умерен и тропически пояс, където всичко расте, цъфти и зрее. Съвременните хора разполагат с различни превозни средства, с които могат да се пренасят лесно от едно място на друго. Така и с мисълта си, като превозно средство,

човек лесно се мести от едно място на друго, т.е. от неблагоприятни в благоприятни условия на живота. Така той изучава законите на мисълта. Ти си беден човек, имаш жена, деца, не можеш да се освободиш от бедността, т.е. от лошите условия на живота. – Какво ще направиш? – Ще изпратиш един от синовете си в чужбина, там да учи, да работи, за да придобие повече средства. Само така той ще превърне неблагоприятните условия в благоприятни. Какво представляват духовните закони? Християните казват: Христос ни е спасил. – Вярно е това, но кога ви е спасил Христос? – Когато сте били в болница. Вие сте излезли вече от болницата. Какво трябва сега да се прави? Сега Христос е открил училище. Какво ще правите в това училище? Докато си бил в болницата, три-четири сестри се грижели за тебе: вдигали те и слагали на леглото; обличали те и събличали, хранили те. Всичко ставало навреме. Казваш: Добре прекарах в болницата. Всичко ми се доставяше навреме. И като излезеш от болницата, ти мислиш, че пак ще се грижат за тебе. Не, милосърдните сестри ги няма вече. От болницата отиваш право на училището, където освен че няма да ти служат, но ти ще работиш за другите. В училището на Христа приемат само работни хора. Там работят три часа физическа работа, три часа умствена, с два часа практическо приложение. Ще ходиш на училището, а в свободното си време ще посещаваш болниците, да помагаш на болните. С една дума, навсякъде ще взимаш участие. Оттук вадя следното заключение: Християнството е наука за пречистване на човешката душа. Тя трябва да се освободи от нечистотиите на миналото. Много нечистотии има в нея, но трябва да се премахнат.

Една от причините за смъртта са многото нечистотии. Дали те са събирани съзнателно или несъзнателно, хората умират от тях. И светиите умират от тях. Някои живеят по-малко, а други – повече. Някои светии са заминали за онзи свят от нетърпение. Та, като говоря така, ще кажете, че никой не ви разбира и не искате вече да живеете. Това се дължи на дявола във вас. Какво ще прави такъв светия на

небето? – Нищо няма да прави. Но като ученик, ще му сложат бележка за неиздържан изпит. Програмата на небето е много строга. Там нито един предмет не може да се пропусне; там всичко трябва да се изучава. Там владее голяма справедливост. Веднъж преподаден урок повече не се повтаря. Обаче това, което не си научил, хиляди години ще те държат на него, докато го научиш. Следователно трябва да учиш. Там не се чуват думите не мога. За каквото си способен, в тази област ще работиш, там ще напредваш. Ако не си способен, ще останеш в същия клас. Казвате: Христос ще ни повдигне с Духа си. Ако е така, защо Бог, Който създаде човека, го остави да греши? Ще кажете: Такава е волята Божия. – Това може да е волята на човека, което показва, че неговата воля не е съгласна с Божията. И понеже не са в съгласие, затова и до днес хората се мъчат. Някога волята на човека и на Бога са в съгласие. Тогава човек е радостен и весел. На другия ден той се мъчи и страда. – Защо? – Защото двете воли се разединяват. Като не разбира това, човек казва: Обкръжаващите условия са лоши. – Това може да е вярно, но ти си създал тези условия. Наистина, хората са създали лошия свят. В човешкия свят навсякъде има болници. В Божествения план не бяха предвидени болници. Когато хората съгрешиха, тогава се явиха болниците. В Божествения свят не бяха предвидени и затвори, но като сгрешиха хората, тогава се явиха затворите. И адът се създаде отпосле. Аз не се интересувам от ада вън от човека. Интересувам се от ада вътре в човека. Всеки човек може да си създаде ад, да си направи бесилка, затвор. Представи си, че минаваш край един затвор и виждаш, че бесят някого. Казваш: Така трябва. Щом одобряваш това, ти взимаш участие в обесването на този човек. Недоволен си от една сестра и казваш: Тя ме обиди, но аз ще покажа кой съм, та да ме помни! След време чуваш, че тя пострадала нещо. Казваш: Ето, Бог ме послуша. – Бог не те е послушал, но ти със своето отрицателно чувство към нея взе участие в злото. Казвам: Това са модерните християни, кандидати за светии. Кажат ли ви някоя обидна дума, знайте, че тя не се отнася

до вас. Думите вие, ние, те са безлични, няма защо да ги взимате за себе си. Като се каже вие, не се знае за кого се говори, но се подразбира вие мъжете, вие жените, вие децата и т.н.

Сега от всички се иска разумна работа. Не е достатъчно само да реализирате желанията си, но важно е кои от тях ще реализирате и как ще стане това. За тази цел човек трябва да има определени отношения към Бога и да прилага Неговите закони. Същевременно той трябва да определи отношенията си към своя ближен, към себе си и към обкръжаващата среда. За да определи отношенията си към Бога, човек трябва да познава Любовта по същество. Това значи да знаеш произхода на Любовта. Има малки изворчета на Любовта, но те се вливат в морето – източникът на великата Любов. Много води има в природата – солени, горчиви и сладки, но в края на краищата всички стават сладки. Като се движат от едно място на друго, те губят солта си. Защо природата е създала солените води? Интересно е, че рибите живеят в солени води, а те не се осоляват.

Ще направя една аналогия. Както рибата живее в солената вода, без да се осолява, така и човек може да живее в среда на добри хора, без да стане добър. Забелязано е, че някои хора живеят в добри, благоприятни условия, без да придобият качествата на добрите хора, без да носят отпечатък на добрите условия. Ако не можем да възприемем доброто на хората, то не може да стане наше добро, винаги си остава чуждо. Можем да се ползваме от него, но ще си остане чуждо. И твоето добро може да ползва другите, но не може да стане тяхно добро. Представете си, че ми дадат едно парче баница. Аз ям от нея и като подъвча малко, давам ви от сдъвканото парче. Ще бъдете ли доволни от тази моя услуга? Сдъвканото аз сам трябва да го изям. Ако искам да ви дам, трябва да ви отделия едно цяло парче. Моята добродетел е за мене; за тебе е нужна друга добродетел. Твоето добро може да произведе известни сили, с които ти сам ще помагаш на хората. Даровитият, силният човек може да ти послужи, но той не може да ти даде на заем своята дарба, своята сила и способност. Ти

трябва да развиваш своите способности. Това е един начин за размишление.

Мнозина казват: Понеже Христос е добър, Той ще ни даде от своето добро. – Христос ще ви създаде условия да бъдете добри, да проявите своето добро. Той ще ви даде методи, как да учите, но няма да влее наготово знанието във вашите глави. Да се влее знанието наготово, това е механически начин, който не съществува в природата. Казваш: Глупав, слаб човек съм. – Кой ти е крив? Упражнявай се всеки ден и след една година ще станеш силен. – Слаби са дробовете ми. – Ще ги упражняваш, и те ще станат силни. – Очите ми са слаби. – Има начин за упражняване на очите, и те ще станат силни. Ако много се безпокоиш и тревожиш, очите ти ще отслабнат. Защо ще се тревожиш, че снаха ти не се отнасяла добре със сина ти, или че слугата не се отнасял добре с него? Остави това настрана. Защо ще се безпокоиш, че слугата не влиза в положението на господаря си, или че господарят се отнася зле със слугата си? Ти можеш да помогнеш и на двамата, без да се тревожиш. – Как да не влизам в положението на слугата и на господаря? Слугата работи вече десет години на господаря си, срещу което е получавал само храна и дрехи. И слугата казва: Толкова време работя на господаря си, без да получа нещо от него. Той трябва да ми плати.

Съвременните хора са недоволни, както слугата от господаря си. Оплакваш се: От мене има по-големи грешници, но те не страдат. Защо аз страдам толкова много? – Много просто, не си светия, не си гений; обикновен човек си, ще страдаш. Имаш слуги, не знаеш как да се отнасяш с тях; не можеш да уредиш отношенията си с хората. Представи си, че тези слуги са твои синове, без да подозираш това. Ти ги считаш чужди хора, а те са твои синове. Щом почувстваш, че са твои близки, сърцето ти ще се обърне към тях. Ще ги приемеш като баща, ще ги прегърнеш. Като разберат, че са синове и баща, отношенията им ще бъдат съвсем други. Ще има вече ядене и пиене и заедно ще ходят на нивата. Слугите няма да наричат вече баща си

изедник, но ще казват: Добър е нашият баща. Точно такава е и вашето отношение към Бога. Вие сте забравили Бога, и Той ви е забравил. Какво разбирам под думите Бог ви е забравил? Вие така сте се изцапали в греха, че Бог не може да ви познае. Грехът не може да се скрие. Той е нещо пропуснато. Има нещо, от което Бог се гневи. Това е нашият грях. Бог никога не се заема да чисти греховете на хората. Ще изпрати друг да ги очисти, но не и Той сам. Хиляди и милиони същества могат да ви очистят от греха, но задачата на Бога е друга. Обаче, ако искате по физичен начин да ви очистят, това никога няма да стане. Представете си, че сте на мястото на слуги – оцапани сте и се молите да дойде някой да ви изчисти. Какво трябва да направите? Вземете сапун и вода и сами се изчистете. Тогава, като ви срещне Бог, веднага ще ви познае. Докато сте в греха, Бог няма да ви познае. Като казвам това, аз говоря по човешки. Бог ви познава при всички положения, но като съвършен, Той няма да ви каже, че сте оцапани, нито мисли за вашето оцапване, но ще се държи далеч от вас, като че ли не ви познава. И като се измиете, умът и сърцето ви станат чисти, има условия Бог да прояви добротата си към вас. Този е начинът да прояви Бог отношението си към вас. Това значи да познаем Бога и Той да ни познае. Ако придобиете това изкуство – да познавате Бога, няма по-велико нещо от това. То е най-великото изкуство на земята. Когато дойдете до истинското познаване на Бога, само тогава ще бъдете разумни. Трябва всеки ден да Го познавате, все повече и повече, да чувствате, че и Той ви познава. Само така ще бъдете весели. Който познава Бога, той почти е решил задачата си на земята. И той ще има мъчнотии, но лесно ще се справи с тях.

И тъй, познаването на Бога е задача на християнството. – Ние не се нуждаем от знание. – Не, нужно ви е знание, но не като сегашното. Знанието, което имате сега, е детинско. Аз имам предвид истинското, същественото знание, което осмисля живота. Аз още не мога да изнеса това знание, защото не сте готови. То е светлина, която разкрива всичко. Как ще внесе голяма светлина между хора, които не

са добре облечени? За тях е нужна слаба, мъжделива светлина, за не се виждат как са облечени. Един ден ще блесне ярка светлина. – Кога? – Когато всички бъдат добре облечени. На кои хора ще сложиш добре сготвено ядене? – На гладните. Като ядат, те ще преценят това, което си им предложил. Ако същото ядене се сложи пред сити хора, те няма да го оценят.

Срещаш един човек, който отива на нивата си да оре и сее. Впрегнал два вола, сложил в колата си няколко крини жито и върви напред. Казваш му: Приятелю, върни се назад. По-добре иди да проповядваш, отколкото да отиваш на нивата си, да ореш и сееш. Не, остави човека да свърши работата, която е започнал. Ако всички хора проповядват, кой ще оре и сее? Онзи, който разорал и посял нивата си, той ще ожъне и овършее житото; той ще го прибере в хамбара и ще го смели на воденицата. Като свърши всичката работа, ще си почине. Тогава иди в дома му, да те нагости с пресен хляб. Той е щедър човек. Ще ядете и ще се разговаряте. Ето защо, като срещнеш човек, който отива на нивата да оре, кажи му: Добра работа вършиш. Според мене, който оре и сее и който отива да учи, вършат една и съща работа. И онзи, който се моли, върши същата работа. Следователно да ореш и сееш, да се учиш и да се молиш, това са все важни работи. На онзи, който отива да се учи, не казвай, че може и без знание. – Не може без знание. Ако не учиш, ще страдаш. – Може без оране и сеене. – Не може. Ако не ореш и сееш, ще гладуваш. Бог не обича бездействието. Когато човек само съзерцава, без да се мръдне от мястото си, той най-после заспива. Индусите съзерцават, без да се мърдат. С часове седят на едно място, концентрират мисълта си в една посока, докато заспят. Като заспиш, ти не можеш да имаш никакви постижения. Казвам, че светът е оказал влияние върху тебе и ти заспиваш. Умът ти трябва да бъде силен, да не се поддава на чужди влияния. Дали четеш, пишеш, или се молиш, ще бъдеш буден. Щом заспиш, ти си под влияние на задущливите газове на дявола. – Само една секунда задряхах. – Дали си спал два часа или си задрямал само

за една секунда, то е все едно. Разликата е в степента. В една секунда ти можеш да изгубиш най-ценното в своя живот. Когато си дремал една секунда, светлината е извървяла хиляди километри път. Знаете ли какво разстояние е това? За колко време ще извървиш този път? Ако Бог се движи с тази бързина как ще Го стигнеш? Една секунда си дремал, но не можеш да набавиш изгубеното и в продължение на 4–5 години. – Защо задряхах? – Мисълта ти не е будна. Мисълта на светията и на разумния човек е всякога будна. – Мисълта на глупавия е слаба и разсеяна. Когато глупавият се моли, молитвата му не се издига по-високо от него. Тя се върти около главата му. Като се съберат молитвите на глупавите хора на едно място, те причиняват циклоните на земята. Това е моя теория.

Главната мисъл, която искам да оставя в умовете ви, е да си създадете правилни отношения към Бога. Под Бог разбирам Всесилния, Всемъдрия, Всеблагия. На Него всякога може да се разчита. Ако вие намерите друга дума, която да изразява мощното, благото, мъдрото в света, заместете с нея думата Бог. Като създадете правилно отношение към Бога, ще си създадете правилно отношения към своя ближен, а най-после – и към себе си. И Христос говори за любов към ближния. В притчата за милостивия самарянин, Той казва кой е ваш ближен. Самарянинът е ангел, слязъл на земята да помага на хората. На кого се помага? – На слабия. Който помага на слабия, той е негов ближен. На ангела, който ти помага, ще отговаряш с любов. По-слабият от тебе не може да ти помага. – Какво отношение има между двама слаби? – Ако са еднакво слаби, те се неутрализират взаимно. Обаче, ако единият е по-силен от другия, той заема мястото на негов ближен и почва да му помага. Между тях се създават вече отношения. Ближни са само ония, които изпълняват Божиата воля и си помагат. Който не оценява любовта на своя ближен, той престъпва Божия закон. Казано е: Познай себе си! Това е закон, според който всеки трябва да се познае, да знае дали е от тези, които очакват чужда помощ, или от онези, които помагат. Ако си от тези, които помагат,

как ще разрешиш въпросите на живота? Как ще се справиш с противоречията? Кога идат противоречията в живота? – Когато си попаднал в ръцете на крадци и разбойници, от които не можеш да се освободиш. Ще викаш за помощ, докато дойде милостивият самарянин. И като ранен от разбойниците, и като самарянин, ти еднакво трябва да благодариш. Ако се оплакваш, че все ти трябва да помагаш, ще изпаднеш в противоречие. Аз не засягам вашия личен живот. Какво сте научили, това не ме интересува. Каквото и да сте научили, то е предисловие на това, което ще трябва да учите. Сегашното знание е основа на бъдещето. Младостта е предисловие на зрялата възраст; а зрялата възраст е предисловие на старостта. Старият се примирил с живота, той е зрял плод. Не че той няма какво да работи, но има съзнание за това, което работи. Като се пренесе в другия свят, старият е момък на 21 година. Той е вода, превърната на пара, и може да върши всякаква работа. Старият е вода в покой. Дадеш ли наклон, тя става подвижна. Така и старият се подмладява. – Остаряхме вече! – Вие сте вода в покой, в равновесие. – Как ще се подмладим? – Като ви се даде наклон или като се изпарите. – Що е изпаряването? – Заминавате за другия свят. Следователно и в единия, и в другия случай вие ще се подмладите. Течащата вода, както и парите, са енергични.

Преди известно време дойде при мене един момък и ми разказа нещо от живота си: Боледувах от инфлуенца, имах силна кашлица и температура. Една нощ сънувах, че някой иска да ме бие и ме натиска. Като се борих с него, аз го набих и го изхвърлих вън. Сутринта разказах съня на майка си. Тя ми каза: Синко, това е била болестта, която те напуснала. Наскоро пак заболях. Сънувах, че един циганин влезе в стаята ми и се нахвърли върху мене. Аз се борих с него и успях да го набия. Още през съня си казах: Болестта ми скоро ще мине. И наистина, от този ден почнах да оздравявам. Казвам: Всичко е във вярата. Младият момък повярвал в тълкуването и, наистина, оздравял. Може да се тълкуват нещата. Ако вярваш в

тълкуването, ще имаш резултат; ако не вярваш, няма да имаш резултат.

Питате: Защо съществуват противоречията в живота? – Те съществуват не само сега, и след 20 години пак ще съществуват, но в друга форма. След други 20 години пак ще съществуват, но видоизменени. Каквито и да са противоречията ви, едно се иска от вас: отношение към Бога, отношение към вашите ближни и отношение към себе си. Това са три важни, мощни фактора, чрез които ще поставите здрава основа на живота си. Чрез тях ще познаете Христовото учение и ще имате такива резултати, каквито не сте имали досега.

Сега правите големи усилия, но те са подобни на усилията на онзи човек, който се мъчи да вдигне камък, тежък сто килограма. Умният човек ще употреби знанието си: Ще вземе един лост, ще го подпре под камъка и с малки усилия ще го вдигне. В духовния живот има големи мъчности, които могат да се вдигнат със знание. И Христос мина през големи мъчности, но като издържа изпита си, възкръсна. Христос имаше отношение към Бога, към ближния си и към себе си. Неговите ближни, ангелите, можеха да Му помогнат, но Той каза: Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи. Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Отца си. Вие, като не знаете защо сте дошли, казвате: Трябва да си поживея малко. – Ако имаш отношение към Бога, към ближния си и към себе си, ти ще живееш разумно. – Искам да ме обичат хората. – За да те обичат хората, трябва да си направил нещо, което заслужава тяхната обич. Аз, например, обичам Писанието за Неговото съдържание. Хиляди години е писана тази книга и аз се интересувам от съдържанието ѝ. Така се интересувам и от хубавата дреха, от хубавите обувки – материалът им ме интересува. Всичко, което ме интересува, е разумно. Само разумните неща могат да ни интересуват. Вие мислите, че сте разумни. – Ако е така, защо се оплаквате от мъчнотиите? При това мислите, че не сте като всички обикновени

хора. Но аз казвам: Не сте още светии. Не сте още ангели. Най-после, не сте и като Бога. Това са степени, към които трябва да се стремите. Някой мисли, че е много добър. Ако дойде един ангел и види лицето ти, ще познае, че нямаш още израза и красотата на добрия човек. Някой седи на стола, движи се, криви устата си, няма търпение. Аз му говоря, а той си мисли: Три дни не съм ял! Пет пари нямам в джоба си. Той иска да разбере неговите нужди. Всъщност, той сам трябваше да си каже положението, да не чака аз да го питам.

Казвам: На земята може да бъдеш гладен, но на небето не се позволява на ученика да влиза гладен в клас. На земята можеш да бъдеш с нечисти крака, но на небето не се позволява на ученика да влиза с нечисти крака в клас. – Защо? – Ако ученикът е гладен, бос, необлечен, не може да му се говори за Господа. Ще кажете, че като му се дадат хиляда лева, той ще задоволи нуждите си и ще може да слуша какво му се говори. – Не е така. Ако с хиляда лева можеш да спечелиш вниманието му, ти се лъжеш. Ученикът влиза в класа сит, добре облечен и обут и ще слуша с внимание всичко, каквото му се говори. Той не мисли вече за глада, за пари. Той има всичко на разположение. Достатъчно е да бръкне в джоба си и да намери, колкото пари му трябва. Ако ме разберете буквално, може да бръкнете в джоба си и нищо да не намерите. Тогава ще се разочаровате. Казвам: Няма човек, който да е изпълнил волята Божия и да не е благословен. Аз не зная такъв случай.

Мнозина се стремят към големи знания. Като съм преглеждал всички записи, анали, които съществуват от памтивека, в своите и чужди опитности, не съм намерил човек, който като изпълнил отношенията си към Бога, към ближния си и към себе си, да е бил в нужда или да не е успял в нещо. Животът на такъв човек е текъл добре. Той е бил образец, фар на човечеството, както в миналото, така и сега. Ако и вие искате да служите за фар на човечеството, приложете тези три отношения в живота си. Може ли малките гъсенички, каквито са повечето от хората, да бъдат фарове? Ако не сте

фарове, не можете да изиграете тази роля. Една сестра си купила копринен плат, но я излъгали. – Как се познава коприненият плат? – Като се намокрят нишките, не се късат. Ако платът не е копринен, при намокряне нишките се късат. Ако вашите чувства и мисли са направени от хубава коприна, те не се късат; ако не са направени от чиста коприна, те лесно се късат. Следователно всяко нещо, което не се къса при никакви условия, е от коприна. Всяко нещо, което лесно се къса, не е от коприна. Ако един ангел влезе в манифактурен магазин, няма веднага да вземе плат, но ще го подложи на щателно преглеждане: ще види, дали платът е чиста вълна, коприна или памук. И след като се увери в качеството на плата, тогава ще го вземе. Той не купува нищо на доверие. Търговецът ти предлага стоката си и казва: Вярвай, че ти давам хубав плат. – На тебе вярвам, но на дявола не вярвам. Платът принадлежи на дявола. Тези платове са работени в няколко фабрики. Ти ги купуваш наготово, без да знаеш качеството им. Въпреки това, ти ги предлагаш на клиентите си, като първокачествени. Някои платове са наядени от молци. Помнете: Има стари идеи, които са наядени от молци. Те трябва да се изтърсят, да се прегледат и да се оставят известно време на слънце. Следователно всеки, който влиза в Божествената школа, трябва да си направи нови дрехи, обувки, шапка и така да се яви. Там не приемат ученици с дрехи, наядени от молци. – Беден съм, нямам възможност да си купя. – Не си беден. Бедният не може да посещава Божественото училище. Божественият живот изисква абсолютна чистота. Казват за някого, че е беден, че е гол и бос. В преносен смисъл това означава човек без знание. Който е добре облечен и обут, той е учен човек, с много знания. Ученикът не трябва да оставя петна на дрехите си. Щом допуска петна отвън, той ще има петна и в чувствата, и в мислите си. Някой казва: Не ме гледай отвън, отвътре ме гледай, вътре нямам нито едно петно. Погледна го отвън, погледна го и отвътре и казвам: Какъвто си отвън, такъв и и отвътре. Аз говоря безлично.

Помнете: Бог иска от всички да имате към Него съвършени отношения, каквито Той има към вас. Казано е в Писанието: Бъдете съвършени, както е съвършен Отец ваш небесни. Това да бъде непреривен стремеж у вас! – Хиляди години са нужни за това. – Не се смущавайте. Колкото години да работите, важно е да вървите напред. Кажете ли ти някой, че си постигнал много неща, отговори: Много върхове достигнах, но още много ми предстои да постигам. Пътят на възлизането е непреривен. Ще се спра върху възкресението. Питате, дали сте възкръснали. Повечето от вас още не сте възкръснали. – Защо? – Не сте били на кръста; не сте били извеждани пред първосвещениците Ана и Кайафа; не сте били съдени от Пилата. Някои от вас не са предадени от Юда. Някои още не сте минали през интриги, за да ви хванат, както хванаха Христа в Гетсиманската градина. Мнозина вече са пред разпятието, след което ще ги сложат в гроба и на третия ден ще възкръснат.

Да остане в ума ви следната основна мисъл: Да имате правилно отношение към Бога. В това е силата на човека. Той може да минава през обезсърчения и противоречия, но правилното отношение към Бога ще му помогне да се справи с всички мъчности. Християнството е велика наука, която дава методи за разрешаване на всички задачи в живота. Ето защо, християнинът трябва да бъде смел и решителен. Ако не може да реши задачите си по един начин, ще се опита по втори, трети начин, докато ги реши. Каквито препятствия срещне на пътя си, той трябва да ги преодолее. И стена да срещне, да я премине. Ако срещне на пътя си река без мост, и нея да премине. Как ще я премине? – И за това има лесен начин. Като се намерите пред една дълбока река и не знаете да плавате, отсечете няколко дебели клона, преплетете ги и като по лодка ще преплавате реката, ще минете на другия бряг. – Имаме ли право да сечем клоните? – Ако вашата работа е важна, отсичането на клоните се позволява. Като преминете реката, оставете клоните на брега, други да се ползват от тях. Вашият подвиг ще се отрази добре и върху дърветата, чиито клони сте

отсекли. Който не разбира отношенията между живите същества, казва: Как е възможно да жертваш едно същество за друго? – Има случаи в живота, когато жертвата е оправдана. Който доброволно се жертва, той се повдига и расте.

И тъй, от всички се иска любов към Бога, любов към ближния и любов към себе си.

Утринно Слово от Учителя, държано на 1 февруари 1931 г., София, Изгрев.

ПЪРВИЧНА ХРАНА

Размишление

Сега вие направихте една екскурзия. Какво придобихте от нея? Какво очаквате сега? Представете си, че няколко работници се връщат от работа, седат и очакват да им се даде ядене. Какво са придобили те? Работили са, но не са яли. Законът гласи: Който работи, трябва да яде; който не работи, не трябва да яде. Кажеш ли на някого да не яде, това е отрицателна мисъл. Кои думи са контрастни на отрицателните да не яде? Какво се разбира под думите да работиш? Като яде, човек не работи. Следователно, щом престане да работи, той ще яде. Казваш на някого: Това е мое дете. – Какво се разбира под дете? Коя е противоположната дума на дете? – Мъж или жена. Значи всяка дума има своя противоположна. Например, коя дума е противоположна на слънце, на училище? – Какво прави ученикът в училището? – Учи. – Какъв ученик е този, който не знае местата на думите и на цифрите? В природата всяко нещо е на мястото си. Там няма нищо излишно: нищо не можеш да прибавиш, нито да отнемеш. По отношение на човешкия език, много неща могат да се отнемат и да се прибавят, но по отношение езика на природата, няма нищо излишно. Ако направиш една грешка, колкото и да е малка, тя остава известна празнина.

Питам: Сутрин, като ставате, къде ще намерите написана единицата? Например, казвам числото едно. То е жива, определена идея. Значи единицата е във всяка жива идея. После кажа две. И двойката е определено нещо за мене. Аз зная какво е две. Казвам три. – Зная къде е тройката. И тя е определена идея за мене. Като кажа четири, пак имам предвид известна, определена идея. Ако разбираш значението на числата, ти си посветен човек. Бог обича само

посветените. Трябва да бъдеш чист и свет, за да те обича Бог. Към коя категория идеи спада тази? Защо Бог обича чистия и свет човек? Защо майката обича детето си, което още нищо не знае, което няма никаква философия в себе си? То е слабо, глупаво по отношение философията на живота. Има един език, чрез който майката разбира детето си. Това е неговият плач. Майката и бащата обичат детето си, защото знае да плаче. Като заплаче, детето събужда нещо в родителите си. Плачът е един от красивите езици на небето. Като не разбираме този език, казваме, че детето плаче. Като го чуе, майката тича при него и го пита: Защо плачеш? Тя всякога не разбира езика на детето, но и то не разбира нейния език. Майката мисли, че детето плаче, а всъщност то говори. Детето расте, а майката иска да го отвикне да плаче. Когато детето се отучи да плаче и каже първата дума, всички казват: Проговори нашето дете. След една-две години майката вече обяснява какво казва детето. Като чуят първата дума на детето, всички я повтарят, радват се и казват: Ще се научи да говори това дете.

Сега ще ви питам: Какво беше вашето детинство? Коя беше първата дума, която казахте на майка си? – Мамо. – Не, тази дума отпосле се изговаря. Ако детето или някой човек каже две, това подразбира, че той ходи на краката си. Каже ли едно, разбирам, че той се изправил. Аз пък изнасям думата добродетел. Кое е реалното в добродетелта? Съпоставяйте нещата. Аз ще ви кажа две неща, върху които не сте мислили. Тогава умът и съзнанието ви не са били будни. В древността изпратили една царска дъщеря при велик мъдрец да ѝ даде един добър урок. Тя се явила при него много добре облечена. Той сложил на ухото ѝ една обица и я изпратил да си отиде. Какво разбирате вие от този разказ? Защо мъдрецът пробол ухото на царската дъщеря и сложил на него обица? Защо сложил една обица, а не две?

Съществува един начин за правилно разбиране на природата. При сегашните условия, както живеете, няма такава възможност. –

Защо? – Защото човешкото съзнание е заето със странични работи. На една плоча не можете да фотографирате много образи и изображения. Ако на една плоча фотографирате, например, десет образа, те няма да бъдат ясни. Ето защо, когато известна идея или известни понятия не са ясни в човешкия ум, това показва, че сте фотографирали повече образи на тази плоча. С това се обяснява защо едни хора не могат да мислят, а други – не могат да помнят. Първо, трябва да знаете закона за смените; постоянно да сменяте плочите на вашата мисъл. На една плоча не може да има много образи или изображения. Ако плочата не се сменя, това показва, че нямате правилно разбиране. Ако фотографирате даже два образа един след друг, те ще се смесят, и вие няма да получите правилно впечатление.

Някога пратили лъва да пее по света. Той влязъл в едно село и почнал да реве. Като чули гласа му, хората се изпокрили в къщите си. – Защо се скрили хората? Какво било пеенето на лъва? И сега, където влезе лъвът и започне да реве, всички се скриват, не смеят да излезат. После дошло магарето и заревало. Всички излезли вън и казали: Иде магарето, грозде ни носи то! Лъвът се върнал в гората. Господ го запитал: Как приеха хората твоето пеене? – Аз им пях много, но те се скриха и никой не излезе да ми благодари. Върнало се магарето и казало: Аз поях на хората, всички излязоха да ме слушат и каквото носех на гърба си, взеха го. Питам: Кое пеене е по-разбрано: на лъва ли, или на магарето? Да не мислите, че това са невероятни приказки. – Не, това е философия, толкова вярна, че в нея няма никакви изключения. – Какво е лъвът? – Лъвът представлява злото, което като зареве, изпоплаши хората и те се скриват вкъщи. Казват: Да те пази Господ от злото! – Какво е магарето? – То минава за добродетел. – Защо? Ще вземеш от него гроздето. Значи под магаре аз разбирам доброто. Като реве магарето, аз казвам: Хората още не те разбират. Всички взимат сладкото грозде от коша, ядат от него и казват: Иди да донесеш още. Затова, именно, магарето постоянно отива и се връща. – Защо бягат хората, като дойде лъвът? – Когато Господ иска да види

децата си, пръснати из света, праща слугите си да ги викат. Обаче те не идат. Тогава Той праща лъва да ги вика. Щом чуят гласа му, те се прибират вкъщи. Бащата се радва, че децата са дошли. Злото сближава хората. Ако искаш да сближиш хората, повикай отвън злото. Вие мислите, че злото е вън от човека и ако влезе вътре в него, работата му е свършена. Отвън зло няма, отвътре има зло.

Ще се върна към думата слънце. Какво прави слънцето, като изгрее? Как го посрещат хората? – С любов и радост. На същото основание питам: Какво трябва да направи човек, за да го обичат? Защо обичаш някой човек? За да го обичаш, той ти е направил някакво добро. Не може да обичаш човека, ако не ти е направил поне едно малко добро. Ученикът обича учителя си за знанието, което му дава. Защо детето обича майка си? Ще кажете, че то обича майка си, защото му е майка. Не, детето не съзнава това. Тази идея още му е чужда. Детето обича майка си за млякото, което приема от нея. Следователно, ако ме питат какво е мляко, отговарям: Това, което може да накара детето да обича майка си, е мляко. Ако майката има мляко, детето непременно ще я обича. Значи всяка жена, която му дава мляко, може да бъде негова майка и то ще я обича.

Казваш: Никой не ме обича. – Много просто, не те обичат, защото нищо не даваш. Майката е обичана, защото дава мляко. Учителя обичат, защото дава знание. Обичаме свещта заради светлината, която дава. Обичаме слънцето за топлината и светлината му. Обичаме Бога заради Любовта, с която ни обгръща. – Що е Любовта? – Онази същина на живота, която и великите Учители на света не смеят да бутат. Както млякото е връзка между майката и детето, така и Любовта е връзка между Бога и човека. Млякото никога не трябва да престава. Щом престане то, и Любовта се прекъсва. Христос казва: Физическият хляб трябва да се превърне в духовен. Затова е казано: Аз съм словесното мляко.

И тъй, не искайте да бъдете обичани без да има защо. Следователно обичаме Бога, защото получаваме нещо от Него.

Обичаме учителя, защото има знания. Обичаме слънцето, защото ни изпраща светлина и топлина. Обичаме ябълката, защото дава плод. Обичаме магарето, защото носи товара ни. Казваш: Аз искам да служа на Бога. – Какво се разбира под служене? Трябва да имате една конкретна идея, служенето да не ви унижава. Дойде някой, каже ти една обидна дума, например каже, че си магаре. Щом не разбираш вътрешния смисъл на думата магаре, ти се обиждаш. Ако ти кажа гълъбче, всъщност гълъбче ли си? Не си, но ти става приятно. Казвам ти: Моето пиленце! Пак ти става приятно. Ако ти кажа моето червейче, не ти е приятно. Щом не разбираш съдържанието на думите магаре, червей, ти не разбираш тяхната същина. Както майката не може да бъде обичана, ако няма мляко, така и учителят не може да бъде обичан, ако няма знания. Ученикът има нужда от знанието на учителя, както детето – от млякото на майка си. А какво трябва да има детето, за да го обича майка му? Нещата трябва да се съпоставят. Ако на една идея не можете да съпоставите противоположна, тя остава неясна за вас. Например, казваш: Да обичаме Бога, защото е Любов. Така е, но ти какво трябва да бъдеш, за да те обичат?

Казано е: Да възлюбиш Господа Бога твоего. – Защо да го любим? – Защото Той е Любов. Значи Любовта е млякото в живота. Следователно ще обичаш Бога като Любов. А ти какво имаш, за да те обичат? – Аз живея обикновен живот. – Какво особено има в твоя живот, за да те обичат? – Колко особени неща има в моя живот! – Кои са те? – Не мога да ги изнеса. – Значи има неща, които не могат да се изкажат. Например, кажеш на някого, че е невежа. Какво лошо има в невежеството? Детето не е ли невежа? То се ражда невежа, но майка му го обича. То знае да плаче, т.е. да говори на особен език. Плачът е най-красивият език, който някога сте слушали на земята. За да не забравите този език, вие трябва да плачете, да си го припомните, да знаете кой е старият език, на който сте говорили. Някои от вас са го забравили, други не са го забравили. Като поплачете, съжалявате, че

сте плакали. Казваш: Представете си, накараха ме да плача! – Да накараш някого да плаче, това е най-голямото добро, което можеш да му направиш. Вътрешна идея е, когато майката дава мляко на детето си и то го приема. Ако не го приеме и млякото капне на земята, това е неразбиране. Не е правилно млякото да пада на земята и да не се използва, да не влезе в организма на детето. Казваш: Това е неразбрана идея. – Какво представлява неразбраната идея? – Това е млякото, паднало на земята. Детето остава гладно, както онзи, който не разбира известна идея. Какво прави тогава майката? Аз питам майките: Какво прави детето, като разлее млякото на земята? Ще кажете, че отдавна сте били деца, не помните; сега сте възрастни. Каква е разликата между детето и възрастния? Под дете и възрастен, в широк смисъл на думата, разбираме светския и духовния живот. Детето живее още светски, физически, материален живот, а възрастният живее духовно, т.е. той се движи в духовния свят. Следователно не е право да се мисли, че светският живот е порочен. Всъщност животът е един и неразделен. Разликата е само в начина, по който се живее.

Имате двама цигулари: те държат цигулките по един и същи начин; и двамата си служат с лък; еднакво слагат пръстите си на грифа, но се различават в свиренето. За един казват, че свири хубаво, има отличен тон, добра техника, още че е учен, че е свят човек, ангел. Това са неразбрани идеи, в които няма нищо духовно. Какво се разбира под духовен човек? Ще кажете, че духовният знае всичко. Кажете ми тогава, колко прави десет милиона по десет милиона? – Сто билиона. Това означава думата ангел. Той носи в себе си толкова знания, колкото единици има в стоте билиона. И това даже е малко. Думата ангел е неразбрана. Който я разбира, само като му кажат ангел, веднага ще влезе в ангелския свят. Щом чуя думата ангел, аз влизам в този необятен свят, неособено красив и светъл. Разпервам крилете си и се движа с бързина, по-голяма от тази на светлината. Аз лесно се движа между земята и небето. Какво

разбирате под тук и там? Който се движи бързо, може да бъде навсякъде, тук и там, на земята и на небето. Там съм за това, за което мисля; за това, което не мисля, отстъпвам, не съм там. Аз мога да бъда при вас с тялото си, а с ума си да бъда на друго място. Аз съм там само за това, за което мисля. Следователно, ако мислиш за Бога, при Него си; ако мислиш за света, при света си. За каквото мислиш в даден случай, ти си там, при него. Да допуснем, че вие мислите за мене. Дойдете при мене, но не получите нищо. При мене ли сте всъщност? Така и детето може да е при майка си, но млякото го няма. Какво се ползва то от майка си? Правилно е, когато детето е при майка си, да получи мляко от нея. Ако отидеш при майка си и не получиш мляко, казваш: Не ме прие майка ми. – Защо не те прие? – Не намерих млякото. Същият закон важи и в духовния свят.

Казано е, че Бог е Любов. При това ти се молиш, отиваш при Бога, но нищо не получаваш. Какво си разбрал от Любовта? Сега говоря на ваш език. Казваш: Молих се, но не ми се отговори на молитвата. – Защо не ти се отговори? – Не си готов. То е все едно, да отидеш в царството на светиите или на ангелите. Който отива при ангелите, той трябва да знае техния език. – Значи никой не може да влезе във връзка с ангелите. – Ако вие не знаете езика им, все ще се намери някой да го знае. Вие искате да отидете при ангелите, като при майка, да получите мляко от тях. Ако отидете при тях с тази мисъл, вие ще развалите порядъка на небето. Ангелът не може да бъде майка. Наставник може да бъде, но не и майка. Важно е да знаете езика на ангелите. За да го знаете, трябва да сте придобили нещо. Казвам: Освободете се от онова човешко състояние, в което попадат аристократите. Срещат се учени, царе, князе, които се държат високо над другите хора. Например, царският син в училището се мисли по-горен от другите деца. Обаче има деца по-способни от царския син. Който има знания, който е способен и даровит, той е царски син. В дадения случай човек трябва да носи в себе си една конкретна, велика идея, която да го отличава от другите. Щом чувствам Божията Любов

в сърцето си, аз съм царски син. Щом Мъдростта е в моя ум, аз съм царски син. Щом имам свобода и говоря истина, аз съм царски син. Любовта, Мъдростта и Истината определят положението на човека. Ако любиш, ти си приел млякото на майка си – Любовта. Бог е Любов. Доброто излиза от Любовта, от млякото на живота. И в Писанието е казано, че плодът на Духа е Любовта. Като възприемаш Любовта, ти любиш Бога. Ако не я възприемаш, ти не любиш Бога. Любещият има качества, които го отличават от онзи, който не люби.

Казваш: Не разбирам тази идея. – Как се познава, че си разбрал известна истина? Казваш, например, че знаеш френски език. Ако, наистина, знаеш този език, ще можеш да се разговаряш с французите. Следователно, ако разбираш известна идея, ти ще можеш да я предадеш на другите хора. – Аз съм духовен човек. – Щом си духовен, ти трябва да знаеш езика на ангелите и да се разговаряш с тях. Който разбира езика на ангелите, лесно урежда работите си. – Какво урежда Любовта? – Тя оправя всички спорове и противоречия на хората. Любовта е Божествен език. Който знае този език, той всичко урежда. – Щом Любовта урежда всички работи, защо нашите работи не са уредени? – Много просто, Любовта не ги урежда по механичен начин.

Днес повечето хора имат криво разбиране за живота, искат да им се даде всичко наготово, по механичен начин. Те очакват да дойде колесница от небето, и с нея да ги вземе горе. Това е материалистично разбиране. Какъв смисъл има това, ако ти не знаеш Божествения език? То е все едно, да отидеш във Франция, Англия или в друга държава, а не знаеш техния език. Може да бъдеш добре облечен, но дрехите не помагат – знание е нужно. На небето преводачи не се приемат. Да се явиш в небето с преводач, това значи да си подсъдим, който се нуждае от адвокати, които го защитават. Ти си на подсъдимата скамейка, дето ще отговаряш за делата си. Иде съдният ден за всички. Ще ви съдят и вие ще отговаряте за всичко, което сте вършили на земята. Понеже не знаете езика, ще търсите преводачи.

Като изучавам хората, аз се чудя на тяхното голямо съзнание. Всеки се мисли, че познава Бога, че е набожен, духовен човек. И невежият, и ученият мислят така. Невежият ми казва: Ти си еретик. Аз не се оправдавам, но казвам: Вие, които минавате за учени, за многознаещи, говорете ми на ангелски език. Как се поздравяват ангелите? – Ти ще ни кажеш. – Нали много знаете, защо очаквате от мене, аз да ви кажа? – Ти искаш да ни изкараш невежи. – Какво лошо има в невежеството? Като отида при обучащия, и аз съзнавам, че нищо не зная. Наблюдавам копrienената буба и признавам, че не разбирам от нейното изкуство. Тя преди такава тънка нишка, каквато малко хора могат да изпредат. За да се произнесе за нейното изкуство, аз трябва да го познавам. Като отида при работника, който копае, няма да му говоря, но ще съблека дрехата си, ще взема лопатата и ще почна да копая. Ако, в даден момент, не заемеш същото положение на работника, ти не разбираш Божиите закони. Господ казва на Якова: Не се бой, червей, Якове. Бог го нарича с името червей, защото червеят може да се промъкне навсякъде, дето другите не могат. Ако искаш да разбереш смисъла на живота, непременно трябва да се смириш. В случая червеят е символ на смирение. Христос казва: По-скоро камила ще влезе през иглени уши, нежели богатият в Царството Божие. Значи богатият трябва да се освободи от всички материалистични стремежи, да се превърне на червей. Не да изгубиш смисъла на живота, но да се разтовариш, да останеш свободен; да остане съзнанието ти свършено свободно, да си починеш от едно състояние. След това и да заемеш високо място, няма да бъдеш в първоначалното си положение.

Сега, аз ви говоря на този език, за да имате ясна идея за работата, която ви предстои. Вие сте дошли до едно място, където сте лишени от методи за работа. Вие се нуждаете от образци. Какво придобихте с вашето размишление? Аз ви изнасям ценни неща, за да има върху какво да мислите. Например, ще мислите за млякото, което прави жената майка. Без млякото тя не може да бъде майка.

Светлината прави човека светия. А Бог е Любов. Значи трябва да имате известни качества, за които могат да ви обичат. Какво трябва да правите, за да бъдете обичани от Бога? За какво обичате децата си? Кое заставя майката да обича детето си? За да се разбере известна идея, тя трябва да се преведе във всичките форми. Например, Любовта е една и съща, независимо от това, дали се изявява между хората, между светиите и ангелите, или в Бога. От най-нисшите до най-висшите същества, всички са подчинени на Любовта, но тя трябва да се преведе във всичките форми. Ако не може да преведете една от формите на Любовта, казвате: Мляко! Какво трябва да се яви във вашия ум след млякото? – Идеята за майката. Казвате: Баща. Като кажете тази дума, каква идея се явява във вашия ум?

Питам: Когато у вас пял лъвът, къде бяхте вие? – Всички се изплашихме и се скрихме в къщи. Казвате: Лоша работа, лош е животът. Значи, щом е лош животът, лъвът пее. А когато животът е добър, магарето реве отвън. Какво правят хората, когато славеят пее? – Отварят прозореца и насочват ухото си да слушат. Казват: Много хубаво пее този славей. Та, като казва Христос да любим враговете си и да прощаваме, това значи да проявяваме Любовта. Преведете думите да простиш. Ще кажете, че законът учи да бъдем честни, добри.

При един беден човек дошъл приятелят му и казал: Аз те обичам, уважавам те. Говорил му цял час. След него дошъл другият му приятел, който му казал само две думи: Ще ти помогна. От думите на първия си приятел той забравил всичко, но запомнил думите на втория си приятел: Ще ти помогна. Тези думи са реални за него. Като се огледал, видял, че имал всичко на разположение: дрехи, обувки, храна – всичко, от което се нуждаел. От думите на първия нищо не остава, освен голите думи на обичта: Ти си добър. От двете думи на втория остава много: и обич, и дрехи, и храна. – Че съм добър, това е моя работа. – Като тебе човек няма. – И това е моя работа. – Лош човек си бил! – И това е моя работа. Всичко, каквото хората могат да кажат – добро или зло, не се отнася до мене. Аз не съм нито добър,

нито лош. – Ти си добър. – Много добре, но между две допирни точки трябва да има отношение.

Ще ви приведа примера за онзи индуски ученик, на когото Учителят дал един урок по Любовта. На въпроса, що е Любов, Учителят сложил ученика си във водата, където го държал десет минути. Ученикът ритал във водата, искал да излезе навън. Като го извадил от водата, Учителят го попитал: Какво усети? – Голяма, непреодолима нужда от въздух. Следователно, докато и вие нямате голямо, непреодолимо желание за нещо, то не може да ви се даде. Казвате: Ако искат, да ми го дадат. – Не е така. Вижте детето, като ревне, то казва: Мляко! – майката е готова вече да му даде мляко. Ако в духовния свят вие не ревнете, няма да придобиете Любовта. Ако майката не открие гърдите си, вие не знаете да ревете. Ако вашата молитва не отвори вратата на Любовта, вие не знаете да се молите. За мене, нуждата от млякото е вашият рев. Като ревне детето, майката казва: Ела, мама. Ако и пред Бога на знаеш да ревеш, както трябва, Той няма да чуе. Като реве, детето не мисли, че безпокои майка си. Като се нахрани, и майката, и детето започват упражненията: майката го подхвърля нагоре, целува го, казва му моето детенце и пак го подхвърля.

Кажете ми един начин за молитва. Аз ще ви дам един нов начин. Ако не ревеш правилно, майка ти няма да ти даде мляко. Ще ревеш както трябва, докато ти се даде мляко, и след това майка ти започва да те подхвърля във въздуха, да си играе с тебе, и ти да си играеш с нея. Това показва, че молитвата ти е приета. Така постъпва и Бог с вас. Ако молитвата ти е приета, Той ще ти даде мляко и ще те подхвърля във въздуха, да си поиграе с тебе. Бедност, страдания, това са милувки на майката. Който не разбира това, казва: Побеля ми главата от страдания. – Няма нищо. Това са милувки. Колко пъти майката от любов хване детето си за бузката и го ошипе. То започва да плаче. – Защо го щипе майката? – Тя му предава нещо, това не е щипане. Как наричате вие това упражнение? После, майката го хваща с петте

пръста, помилва го. Ще кажете, че това са прости работи. – Не, това е науката на живота. Това става с всеки човек. Така хваща и природата. Хване те някъде, щипне те, излезе ти цирей. – Какво е то? Заболи те глава? – Какво е то? – Хрема имаш. – Какво е хремата? Всички болести показват отношенията, които съществуват между хората. Вземете примера за онзи болен, който лежал 38 години и всяка година очаквал да го пуснат в къпалнята. От две хиляди години се говори за него, и като четат Евангелието, всички се възхищават. – Кого очаквал той цели 38 години? – Вие не подозирате какво се крие в този стих, не разбирате дълбокия му смисъл. Християните казват: Този е болен от 38 години. – Не, аз зная друго нещо, за което не искам да говоря. Да чака 38 години, докато слезе ангелът да размъти водата! Други преди него взимали благословението, и той си казвал: И моят ангел ще дойде. Не струва ли да чакаш 38 години, да дойде твоят възлюбен и да ти се усмихне? Христос го погледнал и го запитал: Искаш ли да бъдеш здрав? – Господи, няма кой да ме сложи във водата, когато тя се размъти. Какво голямо търпение имал този човек! Той казвал: Други, които имаха по-голяма нужда от мене, взеха благословението, и аз трябваше да чакам. Христос му отговори: Има друг начин да оздравееш: Вземи си одъра и тръгни! Знаете ли какъв беше погледът на болния и какво се роди в него? Това, което светът никога не е помислял, нито е виждал. И ако вие мислите да влезете в небето без страдания; ако вие не можете да чакате 38 години, къде е вашето търпение? Ако сегашните хора чакат 38 години, те ще зароптаят и ще кажат: Как тъй, това са 38 години! Дотегна ми толкова време! Да чакаш 38 години, това е герой, това е човек, който със спокойствие очаква да дойде неговият възлюбен. Христос му казва: Дигни одъра си и ходи! – стана човекът, вдигна си одъра и го понесе. – Как е изказан стихът? – Дигни одъра си и ходи!

Какво представлява числото 38? Одърът е числото осем. Дигни одъра си! – Това е числото осем. Какво представлява числото 999? То е хиляда без едно. В деветката се крият всички възможности за твоето

повдигане. Като дойдеш до числото 999, не отлагай, в него са всички възможности. Ти имаш всички условия и в трите свята – във физическия, духовния и Божествения. Започни да работиш. Ако имаш числото 888, като събереш трите осморки, получаваш 24. Като събереш $2+4=6$. Числото шест означава прозорци на къщата, откъдето влиза светлината. Като се каже шест, отвори прозорците си, да ти стане светло. Ако искаш да разбереш природата, започни да работиш с нейните сили. Така ще разбереш Божествения език. Като дойде известно страдание върху тебе, да ти е приятно. Ако сгрешиш, пак да ти е приятно. – Защо? – Защото имаш възможност да се изправиш.

Преди няколко дни ме питаха за цвета на търпението. Цветът е черен и светъл: черният е отвън, а светлият – отвътре. Това показва, че сте в нормално състояние, разбирате нещата. Черният цвят означава почивка, събиране навътре. Като влезе в черния цвят, човек се прибира в себе си и се приготвя за работа. А като излезе навън, човек започва да работи, да твори. Като казвам, че трябва да бъдем търпеливи, това значи да разбираме свойствата на цветовете или силите, които работят чрез тях. Ако не можеш да примириш черния цвят със светлината, ти не разбираш вътрешния смисъл на живота. Под черен цвят разбирам, че отвън няма условия за работа, но отвътре. Щом отвън няма условия, отвътре ще има. Ето защо, когато злото е отвън, а доброто – отвътре, ние изучаваме закона на търпението. Това е естественото положение.

По какво се отличава търпеливият човек? Какво става с презрелия плод? Търпеливият човек е всякога свеж. Казано е, че Бог е дълготърпелив. – Искam да бъда свеж, да се обновя. – Влез в закона на търпението. – Само търпеливият може да бъде здрав, свеж и бодър. Без търпение не можеш да бъдеш силен. Ще ви приведа един пример на търпение. Това се случило някъде в България. Един войник, ранен в последната война в ръката, трябвало да мине тежка операция. Лекарят го прегледал и казал: Понеже операцията е сериозна, трябва да стане с упойка. – Господин лекаре, не искам никаква упойка,

направете ми операцията направо. Войникът подал ръката си на лекаря и спокойно седял. Лекарят извадил ножа, изчистил раната добре и започнал да реже. Нито един мускул не трепнал на лицето на войника. Като свършил лекарят, войникът го попитал: Господин лекаре, свършихте ли? – Свърших. – Благодаря ви. Мислите ли, че войникът не усещал болки? – Усещал, но търпял. Това е самообладание. Който няма търпение и самообладание, ще проглуши света със своя вик. Невидимият свят прави своите операции на хората и те викат. Божественият нож минава по раните и ги чисти. След това прави своите операции. Като се свърши операцията, ти ще благодариш на лекаря, че излязла сполучливо.

Стремете се да придобиете търпение. Това значи да бъдете свежи. Разковничето за това е търпението. Понеже е вътрешно качество, то не се изнася навън. Бог се нарича дълготърпелив, многомилостив, благоутробен. Когато сте нетърпеливи, мислете за търпението, като едно от великите качества на човека. Може да има много несгоди в живота, но те се преодоляват с търпението. – Какви ли неща не мислех аз! – Ти мислеше да станеш богат човек, не става; мислеше да станеш учен, не стана; искаше да станеш красива мома, да се ожениш за царския син, и това не стана. Не ви съветвам да се жените за царски син, или за царска дъщеря. Казваш: Не струва да се живее. Аз пък казвам: Има нещо, за което трябва да се живее – да придобиеш свежестта. Чрез търпението всичко се постига, но чрез богатството не се придобива търпение. Наистина, без търпение не можеш да станеш учен, богат. Ако нямаш търпение, и силен не можеш да станеш. Временно може да бъдеш силен, но само чрез търпението ще придобиеш сила. Чрез търпение се придобива и дълготърпение. Където е дълготърпението, там са всички добродетели. Знанието, силата, любовта се придобиват все чрез търпението. Като влезе някъде Любовта, тя първо пита: Къде е търпеливият човек? Щом кажат, тя първо ще посети неговия дом. Щом свърши работата си, тя ще посети и онези, които имат малко

търпение. Аз ще ви кажа следното: Ако сте ме разбрали, блажени сте; ако не сте ме разбрали, два пъти сте блажени. Ако прилагате моето учение, блажени сте; ако не го прилагате, два пъти сте блажени. Аз съм последователен: два пъти сте блажени, защото ще бъдете предметно учение за другите.

И тъй, поставете за основа мисълта: Без мляко детето не може. И майката без мляко не може да бъде обичана. Помнете, че единственото нещо, за което човек може да бъде обичан, е също търпението. Само търпеливият човек може да има послушание към Бога. Това обича Бог у нас. Не можем да проявим към Бога друго, освен послушание. Затова се казва в притчите: Сине мой, послушай съветите на Баща си. Аз обичам Бога, понеже е Любов. Той дава всичките условия за човешкото развитие. Като се говори за Бога, имаме предвид Неговата отворена душа, която обича всички и е готова да направи всичко заради нас. Ако аз питам дали Бог ме обича, разбирам дали съм търпелив, дали имам послушание. Като се говори за Божията Любов, и душата на човека трябва да бъде отворена. Така, именно, като обича Бога, човек трябва да бъде готов всичко да направи за Него. Това, което Той ми дава, да го приема, без да разсъждавам дали то е добро или зло. Богатство и сиромашия, невежество и знание, сила и безсилие, да бъдат еднакво приятни за мене. Това са противоположности в живота.

Това, което ви говоря, се отнася до вашия духовен живот, а не до физическия. Нужно ви е търпение. Някой ти казва: Груб си, недодялано дърво си ти! Какъв превод ще направиш на тези думи? Ако си груб, кое е противоположното на грубостта? Груб, значи силен, як си в живота. – Твърд си. – Кое качество е противоположно на твърдостта? – Мекотата. – Кое е мекото в живота? Направете превод на тази дума. Когато се домогнете до едно реално знание, то постоянно ще расте, а с него заедно и светът ще се разширява пред вас. Реалното знание увеличава светлината на човека. Намираме се в един тъмен салон, нищо не се вижда. Един говори за Любов, друг

говори за Мъдрост, трети – за Истина и т.н. Въпреки това, салонът е все още тъмен, нищо не се вижда. Едно дете се явява и извиква: Хей, бре-е! – и запалва клечка кибрит. Кой е умният в случая? Ако една дума, изказана от тебе, може да запали кибритената клечка, тя носи разумност и светлина. Ако произнесеш думата хляб, и тя не запали кибритената клечка, всички останали думи са безсмислени за тебе, те нямат запалка. Търпението е запалката на нашия живот. – Любовта не е ли запалка? – Тя не е запалка, защото не е наше качество. Любовта е качество на Бога. Човек се отличава с търпение. Ако си търпелив, можеш да мислиш, всичко можеш да постигнеш. Нямах ли търпение, ще имаш особено разбиране за живота. Ще искаш той да се сложи така, както ти мислиш. Ние искаме всички да ни обичат, да управляваме, да заповядваме. Какво сме направили за хората? – Нищо особено. – Какво са направили другите хора? – Ти гледай какви са твоите отношения към Бога, не мисли за отношенията на другите. Гледай какви са твоите отношения към хората, не мисли за техните отношения към тебе. Това е второстепенно. Ако техните отношения към тебе са неправилни, гледай твоите отношения към тях да бъдат правилни. Щом твоите отношения са правилни, ти ще разсъждаваш правилно. Тогава ти ще бъдеш търпелив. Ако си нетърпелив, и отношенията на хората към тебе ще бъдат неправилни. Важно е да имаш правилни отношения към Бога. Така, ако аз имам отношения и към духовния свят, и към всички разумни хора, какво може да ме смущава в света?

Повтарям: Блажени сте, ако не сте ме разбрали. Досега бяхте блажени, понеже мислехте, че ме разбирате. – Как ще дойдем до разбирането? – Чрез Любовта. Човек има две страни: когато познавам Бога в Любовта, аз съзнавам величието на Любовта, понеже Бог е изворът. И аз се радвам, че този извор е вечен. Като говоря за себе си, че имам търпение, в това е проявата на Бога в мене. Когато казвам, че Бог се проявява в мене, тогава виждам търпението в мене. Бог гледа, дал ли съм Му възможност да се прояви в мене, както той иска. Както

аз съм свободен в Бога и в Любовта Му, така Бог и в мене трябва да се проявява свободно. Това са две отношения, които всякога трябва да имате в ума си. Ако Бог във вас не е свободен, нямате търпение. Тогава и вие не можете да бъдете свободни. Там е цялата философия на живота. След това идат другите знания, за които се говори в магията – силата на човека. Като имаш търпение, с едно вдигане на ръката си всичко можеш да направиш.

Сега аз мога да ви свържа, да ви скача един с друг. Можем да направим опит: ще се хванем един с друг за ръцете. Двамата крайни на веригата ще държат една електрическа крушка. Ако имате търпение, крушката ще светне; ако нямате търпение, крушката няма да светне. Търпението е мощна сила, която привлича светлината в човека. Може всеки сам да направи опита: ще вдигнете едната си ръка нагоре, а в другата – ще държите крушката. Ако опитът излезе сполучлив, вие имате търпение. Ако няколко пъти направите опита и нямате резултат, вие нищо не можете да свършите. Казваш: Тази работа не може да стане. Знаете ли на какво приличат вашите опити? Един учител дал на ученика си задача да направи този опит и ученикът вдигал едната си ръка нагоре, другата надолу, и понеже крушката не светвала, той изгубил търпение и при последния опит идело му да удари крушката в земята. Учителят разбрал какво мисли ученикът и незабелязано сложил една тънка жица. Когато ученикът хванал крушката, за да я хвърли, учителят пуснал тока и крушката светнала. Ученикът се зарадвал и казал: Най-после, опитът ми излезе сполучлив. Той не знае, че учителят пуснал тока, за да не отиде крушката на земята. Често и вашите крушки светват не по силата на вашето търпение, но за да не пострада напразно крушката.

Следователно, ако вдигнеш лявата ръка нагоре, и в дясната държиш една чувствителна крушка, и тя светне, ще придобиеш вяра в себе си. Като излезеш навън, ти казваш на другите: Знаете ли какъв опит направих? – Не знаем. – Ето, ще го направя. Вдигнеш лявата

ръка нагоре, в дясната държиш крушката, и тя светне, осветява пътя ти.

Т. м.

*Утринно Слово от Учителя, държано на 1 март 1931 г., София,
Изгрев.*

ИСТИНСКИ ПОКЛОННИЦИ

Размишление

Питам: Колко пъти четохте досега 4-та глава от Евангелието на Йоан? Ще кажете, че сте я чели много пъти. Важно е точно колко пъти сте я чели. Кое число е множествено? Нещата трябва да бъдат точно определени. Например, казваш: Този е светски човек, онзи е духовен. По какво се различава светският човек от духовния? Всеки от вас има известна представа за светския и за духовния човек. Казваш: Светският човек не следва Божия път. Обаче и в Писанието е казано, че и бясовете вярват в Бога и треперят от Него. При това пак са бясове. Вярата им не ги спасява. Онази вяра, която внася в човека страх и трепет и която не внася в него истинско разбиране за живота, не е вяра. Едно е важно: Човек не може да живее вън от Бога. Както и да разбирате живота, истинският живот е в Бога. Христос казва: Както Отец има живот в Себе си, така е дал живот и на Сина си. Животът се предава от човек на човек, както запалената искра предава топлината си от едно дърво на друго. – Що е Бог? – Колкото и да измъчвате ума си да определите що е Бог, не можете да го разрешите. Ако искате да си Го представите по форма, нищо няма да разберете. Вашият ограничен ум не може да обхване Бога. Ако си Го представите по сила, пак не можете да Го разберете. Ако кажете, че Бог е всемогъщ, какво ще разберете? Вашият ум не може да схване смисъла на тази идея. Да се върнем към въпроса за светския и духовния човек. Светският човек не може с нищо да се задоволи. Той е ненаситен, ламти за всичко. Навсякъде търси удобства. Стремжът му е един: да има всичко изобилно, от нищо да не е лишен. Ако има един милион лева, ще се стреми да спечели още един; ако има два, ще иска още два милиона. Целият свят да му се даде, все ще иска още нещо. Светският

човек има много желания. Защо има толкова желания? – Защото е слаб, ленив. Той седи на едно място и си казва: Да имам един кон или един автомобил, по цял ден ще се разхождам. Да има кой да ме качи на планината! Слабият и мързелив човек е като децата. Той постоянно мечтае: Да има кой да ми направи сега една баница! Да имам слугиня на разположение, да ми донесе дрехите, обувките да си облека, да отида на разходка. Такова нещо е светският човек – човекът на удоволствието. Ако заболее, веднага вика лекари да му помогнат; да го прегледат външно и вътрешно, да не би да има някакъв процес. Но както и да живее, той ще умре.

Преди години на няколко американци дошла идеята да отидат на север и там да си направят един хубав дворец от лед. Те реализирали идеята си: направили си от лед един дворец, който струвал милиони. Прекарвали там зимата, от което били много доволни. Като дошла пролетта, дворецът започнал постепенно да се топи. През лятото дворецът им изчезнал съвършено, нищо не останало от него. Светските хора имат такива хубави дворци, богато мебелирани, но всичко това е временно. Казано е в Писанието, че в края на века ледените палати ще се стопят и светът ще се преобрази. Светският човек живее в света на промените. Може ли такъв човек да бъде щастлив? Докато е студено, вие се оплаквате от студа, с нетърпение очаквате пролетта. Щом дойде тя, дворецът ви се стопява и вие сте нещастни. Добре е да живееш на север, но дървен материал е нужен, с който да си направиш дървена къщичка. Който разбира живота, той съпоставя нещата. Той знае какво търси и какво очаква. Казвате, че търсите Любовта. Определете какво нещо е Любовта. Определете какво нещо е Истината. Ние познаваме Любовта по две неща, а именно: където е Любовта, там има свобода. Това са качествата на духовната любов. Изобщо, любовта на духовния и светския човек коренно се различава.

Духовният човек се определя по-мъчно от светския. Неговата любов възкресява. Любовта на духовния човек носи със себе си едно

малко ножче. Като види някого вързан, тя прерязва връзките му и го освобождава. Любовта на светския дава само външно, не и вътрешно. Така постъпва добрият господар с коня си. Той го срещи, приглади го, нахрани го, после му слага юлар на главата и го впряга на работа. При светската любов, колкото повече те обичат, толкова повече грижи полагат за тебе, но и толкова повече те ограничават. Изобщо, колкото по-голяма е любовта на светският човек, толкова по-големи са ограниченията. Като те люби светски човек, ако не вървиш според изискванията му, той те заплашва, че ще те убие. Ако някой българин отиде в Германия и приеме германско поданство, като се върне в България, не го признават вече за български поданик. Същото е и с германец, който живее в България и приеме българско поданство. Като се върне в Германия, не го признават за германски поданик. Такъв е ограниченият човешки живот. Въпреки ограниченията, ние искаме да учим. Добре е човек да учи, но ако след свършване на училището замине за другия свят, какво го ползва ученето? Ако имаш знание и не можеш да го използваш, защо ти е то? Ако имаш крака и не можеш да ги използваш, защо ти са те? Ние трябва да бъдем господари на това, което имаме, за да се ползваме от благата, дадени от природата.

Сега, да дойдем до духовната страна на живота. Духовен човек си, но настане у тебе едно помрачение и ти се разсърдиш. Дойде някой при тебе, не го приемаш; сърдиш се, викаш и го изпъдиш. Къде е твоята духовност? Така постъпва и животното. Докато го храниш, то е добро, меко, никого не напада. Щом огладнее, проявява своята жестокост. Аз имам едно черно куче, много честолюбиво. Мнозина са опитали неговото честолюбие. Гледам, един брат седи, отправил погледа си към кучето. В това време кучето стои до него и гледа на изток. Братът се обърна към кучето и го поглади по главата. Той иска да му каже: Това, което аз виждам, ти не го виждаш и не можеш да го разбереш. Кучето, раздразнено от докосването на ръката по главата му, скочи веднага, хвърли се върху брата и го хвана за рамото. Братът

се стресна и се отстрани. Отидох при него и му казах: Не трябваше да хващаш кучето по главата, то се дразни от това. Кучето се е хвърляло и върху някои от сестрите. – Защо? – Вие не знаете една от характерните черти на животните. Никога животното няма да те ухапе, ако го гледаш право в очите. То хапе, само когато е зад човека.

Един ден дойде една сестра при мене. Кучето беше легнало пред вратата ми. Тя се показва смела и го ритна, да си отвори път. То веднага скочи, хвана я за рамото. Тя се изненада. То искаше да каже: Какво право имаш да ме буташ? Тя си пошепна: Какво лошо куче! Аз постъпвам другояче с кучето. Като видя, че лежи пред вратата ми, погледна го в очите и му казвам: Моля, бъди тъй добър, искам да мина! То ме погледне и стане от мястото си. Аз познавам характера на това куче. Ако го бутнеш отзад, то веднага скача и се хвърля върху човека. Като не знаеш характера му, ще се натъкнеш на голяма изненада. Аз привеждам този пример, искам да ви покажа, че и вие имате такова естество, с което трябва да се справите. За това естество и Павел говори. То е подобно на моето черно куче. Низшето естество в животните си има свои закони и ако не ги знаете, то ще ви причини голямо нещастие. Следователно кучето е добро само за себе си. Някои казват, че кучето е лошо. – Ни най-малко не е лошо, но не трябва да го закачате. Това черно куче играе с малките, забавлява се с тях. То се прави, че нищо не разбира, и така ги забавлява. Събират се около него 5–6 малки кученца и го закачат. То се бори с тях, без да ги дави; забавлява ги, играе си с тях, като добър педагог, и после се отдалечава. Като не знаем как да постъпваме с кучето, казваме, че то е лошо. Това са наши разбирания. Тогава кой е лош: кучето или ние? Също така и низшето естество в човека не е лошо, ако знаете как да се справите с него. После ще питате защо Бог е направил света така. Той го е направил така, за да се учат хората. Докато вървите по пътя на низшето си естество, вие ще се натъквате на големи противоречия.

И тъй, докато сте в противоречия, вие се намирате в положението на онзи индуски земеделец, който хващал големи и

най-разнообразни змии, слагал ги в една каца в колибата си и ги изнасял за Европа. Една вечер той забравил да намести капака на кацата и си легнал. Змиите отхвърлили капака настрана и излезли от кацата. Като се видели свободни, те плъзнали из стаята и се увили около врата на своя господар. Сутринта, като станал, той се видял цял обвит със змиите. Особено едно от кобрите така се увила около врата му и така го гледала в очите, че най-малкото помръдване би му коствало живота. Той успял да запази присъствие на духа и не мръднал – чакал отнякъде спасение. В това време в колибата влязъл слугата му, умен човек. Като видял господаря си в това положение, той веднага съобразил какво да прави. Внесъл един котел с мляко в колибата и го сварил. Змиите усетили миризмата на вареното мляко и веднага се отпуснали от врата на земеделеца и отишли към млякото. Като се видял свободен, той ги изловил една по една, отново ги сложил в кацата и наместил капака добре. Питам: Какво ще правите вие, ако вашите ръце не са свободни и нямате котел с мляко? Ще се намерите в положението на този индус, когото нападнали змиите. При най-малкото помръдване кобрата ще ви клъвне. Нейната отрова е една от най-силните. Тя причинява смърт.

Самарянката каза на Христа: Господине, гледам, че Ти си пророк. Бащите ни в тази гора се покланяха, а вие казвате, че в Ерусалим е мястото, където трябва да се кланяме. – Ти какво ще кажеш на това? Какво означава думата гора? Тя има символично значение. Иначе човек не би бил толкова глупав, да се кланя на една гора. В дадения случай думата гора означава стабилен човек, на когото може да се разчита. Приятелят ти става министър. Ти разчиташ на него и казваш: Да, имаме поне един малък Господ на земята. В тази гора могат да влязат един, двама, трима, а може и десет министри, ваши близки. Тогава гората ще стане по-голяма. Това са все ваши близки, на които разчитате. Евреите пък се кланяли в Ерусалим – на един град. – Какво означава думата град? – Тя означава известна философия, известни кабалистични учения, които хората не са учили.

Самаряните се покланяли на гората, а евреите – на Ерусалим. Значи евреите търсили спасението си в Ерусалим. Христос им казва: Действително, спасението иде от Юдеите, но иде време и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца с Дух и Истина; защото Отец такъвиз иска поклонниците си. Значи иде време и близо е, когато истинският поклонник няма да се кланя нито на тази гора, т.е. на хората, на техните знания, на техните къщи и богатства, нито пък на този град, т.е. на човешките учения, но ще се покланя на Отца в Дух и Истина. С това Христос иска да каже: Докато всички се молят на хората и вярват в тях, те са в заблуждение. И докато вярват в човешки учения, те са пак в заблуждение. Един вярва в силния човек и му казва: Ти си силен, богат човек, все ще ми дадеш нещо на заем. Но и това не помага. Друг вярва в знанието, което ще придобие. Например, някой може да знае много неща за ада, за рая, както Данте, Милтън, но какво се ползва от това знание? Да допуснем, че някой от вас е бил в рая и сега е дошъл оттам. Какво ще ви ползва, че сте били в рая? Все ще имате една малка придобивка. Хората ще ви отдадат известна почит. За да отидеш в рая, трябва да имаш вътрешна връзка с Бога. Ако нямаш такава връзка, не можеш да бъдеш в рая. Без Любов в себе си ти не можеш да отидеш там. Така ти не можеш да отидеш в коя и да е държава, ако не знаеш езика, който се говори там. Докато не обикнеш даден човек, не можеш да се интересуваш от него. Една американка обикнала един българин и казала: Докато не бях го обикнала, не се интересувах от българите, не знаех къде е тяхната държава. Мислех, че те са някъде в Африка, повече не се интересувах. Откак обикнах този българин, веднага взех картата на Европа и започнах да търся къде е България. Разбрах, че тя е една малка държава, която се освободила едва преди 50 години. Ето защо, ако човек не обикне Бога, не може да знае какво нещо е раят.

Казвам: Знайте, че гневът, омразата са качества, които идат от един долен свят. Когато някой каже мене, това е адът. Това лично местоимение на стар египетски език означавало адът. Казваш:

Познаваш ли ме, кой съм аз? – Да, познавам те. Който казва познаваш ли ме, той живее в ада. – По какво се отличава адът? – По това, че там е вечният огън, който гори и разрушава. По какво се отличава светът? – Той е мястото на крайното тшеславие, място на удоволствия. Когато търси удоволствия, човек е в света. – По какво се отличава духовният човек? – Той се отличава по това, че иска свобода за всички хора. Той иска всички хора да бъдат свободни като него; всички хора да са радостни и весели, както той е радостен и весел. Радостта, веселието е основното качество на духовния човек. Духовният свят се изявява чрез радостта. Там няма скръбен човек, там всички са радостни. Ако решите да отидете при Господа да Му разкажете всичките си скърби, мислите ли, че Той ще ви изслуша? По този начин не можете да отидете при Бога. Колкото и да се оплаквате от Иван, от Драган, Той няма да ви приеме и ще каже: Когато вие двамата се примирите и между вас изчезне всякаква омраза, само тогава ще дойдете при мене. Даже и Христос, като напусна земята, не можа да отиде на небето, докато още на кръста не се примири с евреите. Това е закон. Мислите ли, че Христос трябваше да каже, че ще отиде при Бога да се оплаче от евреите, където Го разпнаха? – Не, Христос се обърна към Бога с молитвата: Господи, не им вменявай това в грях. Те не разбират закона. Прости им! От моя страна, аз не искам да имам някакво горчиво чувство към евреите. Аз нямам нищо против тях. Трябваше ли Христос да ги намрази поради това, че те забиха гвоздеи в тялото Му? Ако не бяха гвоздеите, Христос нямаше да отиде на небето. Ако от сутрин до вечер ти държиш в ума си своите страдания и мислиш, че като тебе няма друг страдащ в света, ти няма да пристъпиш при Бога. То е все едно някой българин да влезе с калните си цървули в салон, постлан с меки килими. Мнозина от вас седят с цървулите си и мислят, че така ще отидат на небето.

Днес аз ви говоря на език, който се отнася само до външната страна на въпроса. Когато се говори за чистота, аз я разглеждам като качество, потребно навсякъде. Водата трябва да бъде чиста, въздухът

трябва да бъде чист, хлябът, храната също трябва да бъдат чисти. Растенията, земята, камъните, всичко трябва да бъде чисто. Когато въздухът изгуби чистотата си, той се отразява вредно върху нас. Когато растенията изгубят чистотата си, също се отразяват вредно върху нас. Изобщо, когато предметите изгубят чистотата си, те се отразяват вредно върху целия живот. Всичко трябва да бъде чисто. Без чистотата няма живот. Ако и знанието изгуби чистотата си, и това се отразява зле върху хората. Да говориш едно, а да мислиш друго, това е нечистота. Всяка дума трябва да бъде чиста.

Христос казва: Иде време и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца в Дух и Истина. Тогава ще дойде истинското разрешение на великия вътрешен закон. – Защо? Защото в Любовта към Бога стои разрешението на всички мъчни въпроси. Не е нужно да се отделим от света, но трябва да познаваме свойствата и проявите на света. Ако живеем в Божията Любов, ще видим, че и адът не е лош. Жителите на ада, сами за себе си, са добри, но ако при сегашните условия ние се намерим в ада, същите негови жители ще ни причинят големи пакости. По отношение на нас адът е лошо място, но сам за себе си той е отличен. Същото може да се каже и за света: По отношение на нас той може да е лош, но по отношение на себе си той е добър.

И тъй, когато човек възприеме и разбере Божията Любов, тогава той живее за Бога, и Бог живее за него. И той ще каже както някога Давид е казал: И в рая да живея, и в ада да отида, в душата ми ще има само радост. При това положение, каквато работа и да започне човек, ще я свърши с радост и бодрост. Той ще бъде доволен от всичко. Който има Божията Любов в себе си, никога няма да бъде гладен, няма да страда, няма да ходи бос и окъсан. За него страданието е приятност. Сега вие страдате, понеже не разбирате страданията и злото.

Ще ви приведа един пример, да видите как разумният човек използва злото. Един ученик не обичал учителя си и търсел случай да

му причини някаква пакост. Един ден му дошла идеята да постави пред вратата на учителя си няколко големи камъни и така да задръсти входа. Учителят да не може да излезе. Както намислил, така направил. Донесъл няколко големи камъни и ги сложил пред вратата на къщата. Като видял това, учителят излязъл през прозореца, извикал един майстор, на когото поръчал да издяла стъпала от тези камъни, които поставил пред вратата на къщата си. Като го питали откъде е взел тези хубави камъни за стъпалата, той отговорил: Един от моите любезни ученици ми ги донесе.

Често и на вас донасят такива камъни, слагат ги пред вратата ви, но вие вдигате шум. Какво ще направите с тези камъни? Вместо да викате и вдигате шум, постъпете и вие като онзи учител. И като ви питат откъде донесохте тези хубави камъни, кажете: Един мой добър приятел ми ги донесе. Ако не можете така да гледате на вътрешната страна на живота, нищо няма да постигнете. Аз съм виждал какво правят децата, когато майка им даде нещо за ядене. Майката дава на детето си парче хляб, намазан с масло. То излиза вън и започва да яде и да подскача от радост. Незабелязано до него се приближава едно голямо куче: дръпва парчето хляб и го изядва. Детето се връща вкъщи разплакано и разправя на майка си как кучето му изяло хляба. Майката го успокоява и му дава друго парче хляб с масло. То взима хляба и излиза на двора, но вече държи хляба високо и така го изяде. Сего то е внимателно, пази се от кучето.

Казвам: Черното куче представлява дявола в света. Дали вярвате в това или не вярвате, то е друг въпрос. Това, което в даден момент ви взима хляба, което ви нарушава вътрешния мир и спокойствие, е дяволът. Ето защо, като имаш парче хляб в ръката си, не я махай нагоре-надолу като детето, но я дръж високо, да не те нападне черното куче и вземе хляба ти. Дръж здраво хляба в ръката си и като дойде черното куче при тебе, кажи му: Сега аз ще се нахраня, а после, ако майка ми даде хляб с масло за тебе, добре ще бъде. – Защо и дяволът да не си хапне от твоя хляб? – Защото е богат. Той е банкер,

пълен е с пари, няма защо да го жалиш. Неговата лакомия, неговата завист е голяма. Каквото види у другите, той иска да го вземе за себе си. Най-ненаситното и винаги недоволно същество на земята е дяволът. Ако мислите, че ще го задоволите, вие се лъжете. Дяволът е учен, той е маг, философ. Като хване някого, той започва да го учи, предава му своето знание. Щом го направи свой ученик, слага го в обора си като особен екземпляр и го показва на приятелите си. Седиш в неговия обор, вързан като кон, и пъшкаш. – Защо попаднах в лапите на дявола? – Защото търсеше щастие по лек път. Така човек не може да бъде щастлив.

Мнозина казват, че не вярват в дявола, но въпреки това попадат в неговата примка. Като дойде при мене, дяволът ми казва: Слушай, аз не съм дявол. – Какъв си? – Човек, готов за работа. – Радвам се тогава, че няма дяволи на земята. Щом си готов за работа, вземи мотиката и двама ще отидем на лозето да копаем. – Аз не съм навикнал на такава работа. – Свободен си, тогава аз ще намеря друг човек да ми помогне. Всеки, който не иска да копае на моето лозе, той е дявол. Който не иска да ми даде една чаша вода, той е дявол. Който не иска да отвори прозорците ми, той е дявол. Някога дяволът иска да се качи на моята кола. Какво ще направя тогава аз? Като го кача на колата си, ще го накарам да седне от дясната ми страна. Друг път той ще ме покани на неговата кола, но аз ще му кажа: Ще се кача на колата ти, но ще седна от дясната ти страна. Аз никога не сядам от лявата страна на дявола. Щом седна от дясната му страна, той знае вече от кои съм. Погледне ме само и нищо не ме пита. Той се срамува да ме пита от неговите ли съм или от кои съм изобщо. Голям дипломат е той. Не казва, че е дявол, иска да мине за някакво величие. Аз седя до него, разговаряме се, разбираме се. След това слизам от колата му. Той ми казва: Заповядай и друг път! А вие какво правите с дявола? Само го хокате. Казвам ви: Не хокайте дявола, защото той ще ви направи големи пакости.

Един млад българин често ругаел дявола. Щом работите му не вървели, той постоянно ругаел дявола и го намирал виновен за всичко. Като слушал това, дяволът вложил в сърцето на този българин желанието да си купи магаре. В това време той успял да се престори на магаре. Отишъл един ден българинът на пазара, където видял, че се продава едно хубаво магаре, а при това и много евтино. Той купил магарето и се зарадвал, че отсега нататък ще има с какво да си носи вода. Един ден той отишъл с магарето за вода, но като стигнал до чешмата, магарето изчезнало: скрило се в курната на чешмата, откъдето показвало само ушите си. Той започнал да го дърпа, но не могъл да го извади. Магарето продължавало да маха с ушите си. В това време, дошъл един пътник да пие вода. Младият човек му казал: Моля ти се, помогни ми да извадя магарето си, влязло е в курната. Пътникът погледнал в курната, но нищо не видял. Като помислил, че този човек е луд или се подиграва с него, набил го добре и си заминал. Седи той, поглежда към курната и вижда само ушите на магарето. Дошъл друг пътник, той и него помолил за същото. И този помислил, че се подиграва с него, и той го набил. Изредили се няколко пътници и всички го били. Магарето продължавало още да си маха ушите, но той му казвал: Виждам те, но на никого не смея да кажа, защото толкова пъти ме биха заради тебе. Не искам повече да ме бият.

Всички неестествени желания в човека са вложени все от дявола. Някоя жена иска от мъжа си непременно да купи лачени обувки, рокля, палто, а той няма пари. Тя вдига скандал вкъщи, иска тези неща от мъжа си. Това не е нищо друго, освен неестествени желания, които дяволът сложил в сърцето ѝ. Това е неразбиране на закона. Ако Бог е определил тези неща за тебе, мъжът ти сам ще ги донесе. Щом не ги донася, това желание е от дявола. Светостта не се придобива. Благородството също не се придобива отвън. Те се вложени в човека. Хубавите неща се придобиват, наистина, но те са резултат на съзнателна, усилена работа върху себе си. Важно е човек да придобие

хубавите неща още в този живот. Питате: Защо човек трябва да дойде на земята? – Да придобие най-хубавите, най-скъпите неща. Вие казвате: Ние идем, за да се спасим. – Спасението е последна работа. Ако отидете на небето, без да сте придобили нещо ценно и красиво, какво ще спечелите, като отидете там? В Писанието се казва: Това е живот вечен, да познаем Тебе Единнаго, Истиннаго Бога. Да познаеш Бога е нужно усилие. Това е цяла наука. – Не е лесно нещо. – Мнозина мислят така. Като познаеш Бога, ти ще придобиеш онези ценни неща, чрез които животът се осмисля. Казвам: Вие трябва да се отличавате от другите. Който е познал Бога, той лесно се справя с мъчнотиите на живота. Ако всички бихте разбирали така, щяхте да дойдете поне до това, което аз разбирам. Тогава щяхте да имате голяма сила, лесно да влезете в Царството Божие. Ние трябва да бъдем проводници на Божествените сили. Бог се нуждае от хора, които да Го разбират. Само така Неговата сила ще действа в света. Ако очите, които имаш, не могат правилно да възприемат и предават светлината, те нямат значение. Нужно е всеки ден да изработвате все по-правилно разбиране за живота. Вие сте минали вече онова състояние, когато хората са мислели само за спасение. Сега трябва да намерите вътрешния смисъл на живота и да работите.

Казано е: Иде време и сега е, когато истинските поклонници ще се покланят на Отца в Дух и Истина. Значи те ще се покланят на Разумното Начало – на Духа. В Истина – това е абсолютната свобода, при която могат да се използват всички блага на живота. Ето защо, каквото правите, запитвайте се разумно ли е, носи ли свобода за всички разумни същества. Ако желанието ви към нещо е разумно и носи свобода, изпълнете го. Ако не е разумно и ви ограничава, откажете се от него. Защо трябва да се ограничавате? Някой ви продал евтино една огърлица, но за нея могат да ви сложат в затвор. Защо ви е тази огърлица? Тя ще ви отнеме свободата. По-добре се откажете от нея, отколкото да лежите в затвор. Не купувайте евтини огърлици. Ако някой ви предлага такава огърлица, искайте от него документ,

откъде я купил, защо я продава и т.н. Когато се продава цигулка Страдивариус, тя се придружава с документ, от който се вижда, че наистина е такава, от колко години е, защо се продава и т.н. Тази цигулка струва милиони, не може да се купува само на доверие. Следователно, когато дойде някой при мене и се опитва да ми покаже колко много знае, аз му отговоря: Не ме интересува твоето знание, искам да видя каква е твоята любов. Първо аз ще му покажа любовта си, а после той ще покаже своята. Любовта е свидетелство на човека, което показва, живее ли Бог е него, или не живее. – По какво се познава човек, който има Любов в себе си? – Като влезе в дома на болния и каже само една дума, болният става от леглото си. Ако той влезе в един дом, където домашните се карат, не живеят в съгласие, достатъчно е да каже само една дума и веднага да настане между тях мир и разбирателство.

Казваш: Чудно нещо, аз проповядвам на хората, говоря им за Бога, но вместо да ги примиря, аз ги разединявам. Защо става така? – Много просто, не носиш Божията Любов в душата си. В случая ти проповядваш някакво учение, което не е Божествено. Учението за Бога трябва да се проповядва така, че всички да го разбират. Казваш: Аз съм от новото учение. Кажеш така и вдигаш знамето нагоре. – Като си в новото учение, правил ли си опит да лекуваш болни, да примиряваш хората? Аз говоря в прав смисъл. Аз разглеждам оздравяването като вътрешен процес в човека. Болният, оздравял в присъствието на Любовта, ще каже: Откак дойде този човек при мене, аз напълно оздравях. Аз не говоря само за физическите промени, те ще станат сами по себе си. Като следвате правия път, ще видите, че пътят на Любовта води към истинския път на дълбоко, вътрешно разбиране. Иначе ще бъдете жертви на големи заблуждения и противоречия. Казвате: Учителят още не ни е поверил това, което очакваме. Като наблюдавам духовните хора, те приличат на млада мома, която мечтае да се ожени, очаква своя възлюбен да донесе булченска премяна. Аз съм виждал много моми, облечени в булченска

рокла, но все плачат. Питам я: Защо плачеш? – Как да не плача? Аз съм се излѣгала в своя възлюбен, той е черен отвѣтре. И той казва същото: Излѣгах се в своята възлюбена. Отвѣн е облечена с бяла рокля, а отвѣтре е черна. – Щом и двамата сте черни, това показва, че слънцето не ви огрява. Единият трябва да бѣде бял, а другият – черен. Един бял и един черен могат да живеят на едно място, но двама черни не могат. Това е вътрешно неразбиране. Ние очакваме от другите повече, отколкото сами можем да дадем. Животът не се разбира така. Първото нещо, което се изисква от нас, е да разберем Любовта, която Бог ни е дал. Щом разберем Любовта, останалите въпроси ще се разрешат правилно. – Хората са лоши. – Това е наше субективно схващане. Когато хората се проявяват зле, това се дължи на техните интереси. Важно е да разбере човек отношенията си към Бога. Щом разбере тези отношения, той ще разбере и естеството на хората. – Какво да правим, когато ни предизвикват отвѣн? – Стойте настрана. Ако предизвиквате, и вас ще предизвикват. Как постѣпвате с кучетата? – За да не ви лаят, вие им давате хляб. И те имат свои закони, от които се ръководят. Когато човек храни горчиви чувства в себе си, той е способен да направи големи пакости. Понеже Бог те храни с благи чувства, и ти ще даваш такива. Той ти дава хляб, и ти ще дадеш от него на кучето. Бог е създал кучето и заради Него ти си длъжен да го храниш. Като получите писмо от онзи, когото обичате, няма ли да го запазите? Господ е създал кучето, затова аз гледам на него като написано Слово Божие. От очите му излизат думите, чрез които Бог е създал всички животни. Обаче аз не искам да бѣда като кучето, защото моето естество коренно се различава от неговото. Обаче не мога да пренебрегна отношенията, поставени от Бога.

Като дойде до растенията, до водата и въздуха, аз пазя същите отношения. Нямам право да нарушавам чистотата на водата. Ако я наруша, с това нарушавам един велик закон. Затова човек трябва да бѣда внимателен. Само така може да се живее чист живот – на самоусвършенстване. Само така ще разберете, че всеки ден си има

специфична програма. Щом се спазва тази програма, животът става приятен. Иначе страданията идат като естествено последствие на нарушенията. Те са в реда на нещата. Като разберем живота, страданията се превръщат в благодат. Това, което говорях, се отнася само до мистиците, които искат да разберат не само външното християнство, но и вътрешното. Ако живеят по обикновения начин, хиляди години още да живеят, светът няма да се оправи. Както виждате този свят, още дълго време той ще си върви така. Щом запалиш огъня, той не може изведнъж да изгори – време е нужно за това. Изгарянето е процес, както изгряването и залязването на слънцето. Като изгрее слънцето, то не залязва веднага. Нужни са 12 часа, докато залезе. Значи всеки процес има определен период на траене. Важно е да се използват условията. Какъв ще е бъдещият живот, не е важно. Какъв е сегашният живот, какво можете сега да направите, това е важно.

Христос казва: Иде време и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят на Отца в Дух и Истина. Ако Христос каже: Дайте ми да пия, какво ще Му дадете? Ако Той дойде във вашите сърца, как ще Го посрещнете? Ако в дома ви няма Любов, ако в дома ви няма вяра, справедливост и чистота, с какво ще Го посрещнете? Пет неща трябва да имате, за да посрещнете Христа: вяра, надежда, любов, справедливост и чистота. Това са стъпала, по които трябва да се изкачвате. Днес Христос няма да дойде, както едно време дойде между евреите, които Го разпнаха. Днес това е невъзможно.

Едно се иска от вас: Да приложите това, което ви говоря. Направете един опит, да приложите думите ми, без да се спъвате. Намерете специфичен метод за това. Много неща са опитвали хората, нека опитат и това, което ви говоря. Те са търсили Бога в пустините, но не са Го намерили. Спорили са за Бога, но пак не са Го намерили. Само един начин има да намериш Бога – изучаване на Словото Божие. Човек трябва да бъде благодарен от живота, каквото и да му се случи. Винаги да работи, без да роптае. Животът е велик, разумен

процес. Като работиш, ще знаеш, че всички обкръжаващи са също така страдащи като тебе. Ще кажеш, че те не разбират. – Не, и те са на същия уровень като тебе; и те имат същите мъчнотии като твоите. Пожелай им доброто, за да дойде благословието и върху тебе, и върху тях. Този е пътът на истинското вътрешно разбиране.

Утринно Слово от Учителя, държано на 29 март 1931 г., София, Изрев.

ПЪТ НА ВЪТРЕШНО РАЗБИРАНЕ

Размишление

Ще прочета няколко стиха от 12-та глава на Посланието към Римляните.

Ако на един учен човек, попаднал в кладенец, пуснете едно копринено въже, може ли да се хване за него и да го удържи? Като учен, той може да извади лупата си и да разглежда въжето: колко е дебело, от колко конци е направено и т.н. Ще кажете: Въжето не може да издържи на неговата тежест, но ученият придобива известно знание. Каква полза ще му допринесе това знание в кладенеца? И златно въже да му пуснат, щом не може да излезе с него вън от кладенеца, и то нищо не струва. – Да, но ученият ще го изследва, ще придобие известно знание. – И това знание не може да го ползва. Друг е въпросът, ако му пуснат едно дебело, здраво въже. Колкото и да е просто, щом може да го извади от кладенеца, това е важно за него. Следователно, каквато теория или философия имате за живота, ако не може да ви извади от кладенеца, тя не е съществена. Всяка теория, която може да ви извади вън от кладенеца, е важна и съществена за вас.

Казвам: Човек може да има много знания, но ако при мъчнотии и изпитания не може да се ползва от тях, това знание нищо не струва. И при многото знание той ще изпадне в отчаяние и песимизъм, че не може да си помогне. Това е състоянието на човека в кладенеца. Всеки от вас влиза по няколко пъти на ден в кладенеца. Няма човек в света, който да не е седял в кладенец. Какво представлява кладенецът? – Конкретно, той представлява живота в своите разнообразни прояви. Като паднеш в кладенеца, казваш: Дано дойде някой да ме извади! Може да дойде някой брат да ти спусне въже, но важно е какво ще

бъде въжето: от коприна, от злато или от коноп. – Какво се разбира под брат? – Брат не е само онзи, когото виждаш отвън и с когото се разговаряш. Брат е този, когото едновременно виждаш и съзнаваш, че е брат. Тогава между мене и него има три отношения: на Любовта, на Мъдростта и на Истината, които са в правилни отношения между нас. Между такива братя не може да има разногласие. Те могат да имат различни стремежи, но в постъпките си имат нещо общо. Възгледите им за живота също са еднакви. Както той може да те извади от кладенеца, така и ти можеш да го извадиш. Каквото той може да направи за тебе, това и ти можеш да направиш за него.

И тъй, пазете се от механичното схващане за живота. Казваш: Аз научих какво нещо е кладенецът. – Нищо не си научил. Ти си още в кладенеца и се занимаваш с коприненото и златното въже, изучаваши ги, но с тях не можеш да излезеш вън от кладенеца. Стоиш там и се безпокоиш как ще излезеш вън, на свобода. – Защо си в кладенеца? – Не зная. – Такова е положението и на младата мома, която се оженила. Облякла се с нова рокля, с хубави обувки, със златен наниз, но пак е недоволна. Като я питат защо се оженила, тя казва: Не зная. Майка ми, баща ми се ожениха, и аз се ожених; брат ми и сестра ми се ожениха, и аз се ожених. Баба ми, дядо ми се ожениха, и аз се ожених. Питам: Ако някой се удави, и ти ли ще се удавиш? Хората се женят, т.е. дават се, без да се удавят. Така се дават и жабите. Ако питате жабата защо скача във водата, а не ходи леко, като котка, тя ще отговори: Моят баща, моята майка, моите дядо и баба така скачаха във водата и ние не можем да пренебрегнем техните правила и закони. И ние следваме техния път. Какво е научила жабата от това скачане? От хиляди години тя скача по един и същ начин. Като скача, жабата може само да уплаши хората – нищо повече.

Един от нашите братя, голям спиритист, се запознал с един лекар и започнал да го просвещава в спиритизма. Лекарят бил материалист, не вярвал в духове, но решил да направи опит, да види наистина ли съществуват. Една вечер преди лягане, той сложил на

една дъска пепел с мисълта, ако дойдат духове, да напишат нещо на пепелта и той да го прочете. Също така, на масата близо до главата си, сложил един лист бяла хартия и молив, и на нея да напишат нещо. В стаята, близо до леглото му, имало леген с вода, покрит с вестник. Легнал си той с желание да не заспи дълбоко, да чуе какво ще правят духовете. По едно време, той чул някакъв шум: в легена се движело нещо. Казал си: Това е дух, убедих се в съществуването на духовете. Обаче толкова се уплашил, че закрил лицето си с юргана и така останал до сутринта. Като се събудил, казал на близките си: Аз се убедих вече в съществуването на духовете. Снощи дойде един дух и влезе в легена. Ще видя, какво има там. Вдига вестника и остана изненадан: една голяма жаба правала във водата. – Жабешка работа! – казал докторът. – Ако не беше останала в легена, щях да мисля, че съществуват духове и щях да се изложя пред хората. Видях жабата, но се обезверих. Едва повярвах в съществуването на духовете и скоро трябваше да се обезверя. При това една жаба ме уплаши, цяла нощ спях със покрита глава под юргана.

Често хората изпадат в положението на този доктор. Някоя жаба станала причина за дадено явление и като не знаят причината, хората казват, че това явление е от Бога. Има явления от Бога, но има такива, които стават по други причини. Всичко разумно е от Бога, а неразумното е вън от Него. Например, кравата услужва на човека с млякото си, но тя не може да направи всичко за него. Изобщо, животните не могат да направят всичко за човека. Ето защо, когато говорим за разумния живот, ние разбираме онези висши, разумни прояви, чрез които се повдига съзнанието на хората. Всичко друго, вън от тези прояви, представлява временния човешки живот. Кравешкото мляко е нужно за организма на детето, но ако цял живот човек се храни само с мляко, той ще остане назад в развитието си, особено в интелектуално отношение. Кравата има добри черти, но същевременно тя има някои отрицателни черти, които ще предаде и на хората. С кравешко мляко ли хранеше Бог евреите, като ги изведе

от Египет? Той им пушаше особени зрънца от небето – манна, с която ги хранеше. Докато бяха в Египет, те се хранеха и с мляко, и с месо; ядяха кисели краставички, пиеха вино, поради което често се сърдеха на Моисея, като му казваха: Ти ни доведе в пустинята и ще ни умориш от глад. Какъв смисъл има тази храна? Питам: Защо трябваше евреите да се хранят само с манна, толкова еднообразна храна? – Защото бяха страхливи. Ако те бяха смели и единопдушни, в скоро време щяха да влезат в Ханаанската земя и да станат нейни господари. Като страхливи, те трябваше да пътуват цели 40 години в пустинята, да се калят. – Коя е Ханаанската земя? – Земята на изобилието, където царува Любовта. За да влезеш в тази земя, трябва да владееш науката на Любовта. Цели 40 години евреите се движеха в пустинята, за да придобият нещо ценно, да станат безстрашни. И на Моисея не беше лесно. Казват, че евреите нямали разумно сърце. – Не, страхът е парализирал сърцето на евреина. Разказаха ми интересен случай от живота на един евангелски проповедник. Той често проповядвал на слушателите си за връзката на човека с Бога. Казвал: За онзи, който е свързан с Бога, никакъв страх не съществува. Той е решителен. Веднъж, като се разхождал в една гора, насреща му излязла една мечка. Проповедникът се уплашил много и едва успял да се качи на една круша. Случило се, един негов последовател видял станалото и на другия ден, като срещнал проповедника, той го запитал: Защо вчера, като видя мечката в гората, се качи на крушата? Защо не остана при нея да проповядваш? Нали казваш, че докато е с Бога, човек не се плаши от нищо? – Така е, но откъде да зная доколко мечката ще ме разбере и дали се интересува от учението за Любовта? Освен това, може да е силна и да ме събори на земята.

Така постъпват повечето хора, като проповедника. Всички проповядват, но като се натъкнат на противоречия и мъчности, веднага се качват на крушата. После казват, че между тях и мечката няма никакво отношение. Като ги питат защо не проповядват на мечката, те казват, че тя не се интересува от Евангелието, не иска да

слуша. И проповедникът, като се натъкнал на мъчнотията, решил за по-разумно да се качи на крушата, като на амвон, и оттам да проповядва. Иначе тя може да се окаже много силна, да го хване между лапите си и да го събори на земята. И досега още хората казват, че трябва да се проповядва отвисоко. Да, неразбраните работи трябва да се проповядват отвисоко, от крушата. В края на краищата, човек все трябва да се извини с нещо. Извинява се онзи, който не разбира законите. Между човека и мечката има известно отношение. Разумният свят иска, щото противоречията между всички живи същества да се разрешат правилно, не насила, а по закона на свободата. Страхът у хората се дължи на неразбраните работи. Ако кажеш, че на физическия свят има страшни неща и зверове – мечки, лъвове, змии, знайте, че и духовният, и умственият свят са пълни със страшни, дисхармонични форми. В ума, в сърцето си вие сами си създавате тези форми, от които се плашите. Така вие преувеличавате нещата. – От какво произтича страхът? – От нарушаване на Божия закон. Това създава известна неустойчивост в човешкия организъм. Когато греши, човек става нервен, колеблив; ръцете и краката му започват да треперят и той става страхлив. Тогава Любовта го напуска, излиза вън, а страхът се намества вътре в него. Всеки е изпитвал това състояние. Обаче първите християни, като ги гонели, преследвали и убивали, понасяли всичко с радост. – Защо? – Защото знаели, че изпълняват Божията воля. Те страдали за името Божие.

Има случаи в живота, когато човек може да понесе спокойно и най-големия бой, обаче кажат ли му една обидна дума, не може да се побере в кожата си. – Защо? – Хората са така възпитани, че изискват да се отнасят с тях добре, да ги почитат и уважават. Следователно, ако някой ги обиди, те мъчно носят обидата. Друг е въпросът, ако обидата иде от любим човек. Там по-лесно прощават. Обидата не е нищо друго, освен мечката, която си срещнал в гората. Тя произтича от грубото естество на човека. Ако човекът, който те обидил, е груб, това показва, че си срещнал неговата мечка; ако те ухапе с езика си,

срещнал си неговата змия; ако те уплаши, срещнал си неговия заек. Това не е човекът, това са неговите слуги. Човек е колективно същество. Когато се казва Познай себе си, това значи познай онази специфична черта, която те отличава от другите същества в колектива. Човек се отличава по три неща: по своя живот, изразен чрез волята; по своите благородни чувства, изразени чрез сърцето, и по своята права, светла мисъл. Мисли всякога право, без страх, че ще те накажат или убият като войник на бойното поле. Каква е мисълта на войника? Той мисли да върви напред, да победи неприятеля си, но това е от страх или по принуда. Друго е да мислиш, че светът е създаден разумно, че Бог го управлява и доброволно да изпълняваш Неговата воля. Истински човек е онзи, който използва разумно Божията мисъл и живота, даден от Бога. Да живееш правилно, това е изкуство: както писателят пише правилно; художникът владее своята четка; математикът решава добре и най-трудните задачи. Човек трябва да работи съзнателно, ден и нощ; и като спи, пак да работи. – Ще минеш ли през изпитания? – Изпитанията неизбежно ще дойдат, не може без тях. Никой не може да избегне изпитанията. И най-великите хора са минали през такива изпитания и през такава дисциплина, каквато вие не можете да си представите. Мнозина са пропаднали пред тази дисциплина, но мнозина са издържали. И вие ще минете през тези изпитания. Няма човек, който може да избегне дисциплината на живота. Това е неизбежен курс на пресяване, през който ще минат всички хора. Който издържи, ще мине; който не издържи, ще остане на земята, отново да решава изпита си. Защо е така, сега не може да ви се каже. Един ден ще узнаете всичко. Това е все едно, да ме питате защо се къса въжетото. – Защото е тънко. – Къде не устоява животът? – Където не е разумен. – Къде се къса животът, къде не устоява? – Където няма Любов; където няма Мъдрост; където няма Истина. Значи Любовта, Мъдростта и Истината са положения, в които няма абсолютно никаква промяна. Милиони години може да върви човек с тези основни принципи в живота си и никога да не

пропадне. Под хиляди години аз разбирам живота на учения човек със своите разумни издирвания и придобивки. Резултатът е, именно, в тези хиляди години. Под милиони години аз разбирам изучаване на дреболиите в живота. Когато човек влезе в милионите години, както е било през средните векове, във времето на схоластиката, тогава той се натъквал на дреболиите, като например на факта, колко дяволи могат да играят на върха на една игла. Така се създавали цели теории, които нямали никакво отношение към живота. Такъв един дявол на върха на иглата е безопасен, но ако същият влезе в кръвта на човека, само в продължение на 24 часа той може да предизвика най-страшни болести.

Казвам: Опасността в живота се заключава във възприемането на нещата. Щом възприемеш в съзнанието си една отрицателна мисъл; щом възприемеш едно криво чувство в сърцето си и една крива постъпка във волята или в живота си, ти си вече под влиянието на тези духове. Всяка отрицателна мисъл, всяко отрицателно чувство и всяка отрицателна постъпка трябва да се отстранява. Някои от тях ще ви смущават, ще правят скандали, но това е отвън, вътре скандали не трябва да се допускат.

Аз искам да бъдете свободни. Има една опасност, от която вие напразно се страхувате – казвате: Докъде ще ни доведе това учение? То ни отдалечава съвсем от света. Да допуснем, че вие живеете в света и за света, както живеят светските хора. Какво ще спечелите от това? – Няма да се минат 60–70 години и ще ви сложат на носилка; ще тръгнат след вас три попа, ще ви опеят, ще ви занесат на гробищата, където ще ви заровят. На гроба ще сложат венци и цветя, ще поплачат за вас и след това ще ви оставят сам. В гроба черепът ви ще се разпръсне, костите ви ще се разхвърлят една след друга. След десет години ще ви заровят, ще сложат костите ви в една торба и най-после ще ги оставят в някоя църква. Какво допринесоха тези венци и цветя, сложени на гроба ви? Къде ще останете вие тогава? Ако останете с това съзнание, което имате днес, какво сте придобили?

Може да останеш със съзнанието, че си бил богат, че си имал имоти, но какво ще придобиеш с това съзнание? Може да стане пожар, да изгори къщата ти, имотите и после ще кажеш: Отиде къщата ми! Изгоряха всичките ми имоти. Питам: Ако от твоята къща останат само гредите, какво си спечелил от живота? По какво се отличава светският човек от духовния? – И двамата са баджанаци. Не е въпросът какво е светски, и какво – духовен живот. Под светски живот разбирам неразбран, а под духовен – разбран живот. Следователно, като неразбран, светският живот не представлява нищо. Срещал съм светски хора, много добри, баджанаци на доброто; и обратно, срещал съм светски хора, баджанаци на злото. Щом срещна един човек, аз зная вече на какво е баджанак той – на доброто или на злото. – Какво означава думата баджанак? Под тази дума разбирам десния или левия крак на човека. Те са толкова тесни, че невъзможно е човек да влезе в един баджанак – непременно трябва два. Значи те вървят заедно, имат една и съща посока, една и съща цел. Тежестта на тялото пада ту на единия, ту на другия крак, т.е. ту на единия, ту на другия баджанак. Двата крака се спогаждат. Ако единият е куц, другият ще го носи. Значи под баджанаци се разбират хора, които са в унисон в своите идеи. Ако двама души не се разбират, те не могат да бъдат баджанаци.

Ние трябва да разберем живота в тази форма, в каквата Бог го е дал. Мнозина от вас, като изпитват големи несгоди в живота, най-после казват: Кармата ни е такава. – Кармата нищо не обяснява. Например, карма било, че имаш да даваш на някого десет хиляди лева. Тогава какво трябва да правиш? – Трябва да плащаш. Ако плащаш по хиляда лева, в десет години ще си изплатиш кармата и ще бъдеш свободен. Трябва да си плащате кармата, т.е. дългà. Като изплатиш кармата си, какво ще правиш? Казваш: Не зная защо идат още страдания. – Много просто, преди години в близкото или далечно минало си обидил някого или си го ударил с нещо и си го осакатил. Сега плащаш, т.е. носиш последствията на своите постъпки.

– Карма е това. – Не, това е човекът, който не е господар на себе си, на своите неестествени прояви.

Та когато говорим за самовъзпитание, разбирам да владееш онези неестествени сили в себе си, които могат да ти причинят някакво зло. Казваш: Не можах да претърпя. – Там е силата на човека, да може да претърпи. В противен случай той е слаб. Щом не може да претърпи, той не мисли, не чувства и не действа правилно. – Не струва да има човек толкова чувствително сърце. – Щом не си доволен от твоето сърце, това показва, че ти чувстваш болезнено. Болният човек не е мярка за нормалното състояние. Ти трябва да имаш такива чувства, че да устояваш на всички бури. При дъжд, при сняг, при буря, при всички промени на времето да бъдеш радостен и весел. И при най-голямото противоречие да знаеш как да се справиш.

Противоречията и мъчнотиите взимат голяма част от времето ви. Следователно освободете ума и сърцето си от тежестта на противоречията. – Дотегна ни животът. – Чрез волята си човек може всичко да пресее, да се справи разумно със своите мисли и чувства. Млади сме. – Колкото и да е млад човек, ако разбира Божия закон, 99% от мъчнотиите му ще се премахнат. Тогави той няма да ходи гладен и бос, няма да боледува. Който живее разумно, ще се радва на добри резултати в живота си. Той няма да мисли, че еди-кой си му помогнал, но ще благодари на Разумното Начало, което действа в живота. Ако си болен и оздравееш, няма да казваш, че еди-кой си те излекувал, но ще си кажеш: Благодаря на онази Първична Сила, която ми помогна да възстановя равновесието на силите в своя организъм. Болестите и мъчнотиите показват, че има още много да се справяте със себе си. – Трябва ли да се обезсърчаваме при мъчнотиите? – Не, не се обезсърчавайте, но молете се да ви спуснат не копнинено, нито златно въже, но дебело, здраво въже, което да ви извади от мъчнотиите на живота.

В 12-та глава на Посланието към римляните, Павел начерта пътя, който предстои на християните да минат. Всеки от вас, като чете

Евангелието, нека се ползва от своите опитности и си избере път на действие. Казваш: Аз не мисля ли? – Ти мислиш и чувстваш, но важно е как действаш. Важно е и как живееш. Това подразбира: не е достатъчно само да знаеш да свириш, но да приложиш музиката в живота си. Не направиш ли това, музиката сама по себе си няма смисъл. Музиката трябва да се вложи в мислите и чувствата, да има израз. Мислено всеки може да пее, но като рече да изрази песента навън, той среща затруднение. Даровитият певец и като направи грешка, не се обезсърчава, скоро изправя грешката си. Преди години при мене дойде един учител и ме попита: Може ли да стане от мене музикант? Понеже материалното му положение било много трудно, той бил принуден да носи вода с бъчви от лозята във Варна. – Дотегна ми да нося вода на хората! Дойде ми светлата идея да стана музикант. – Слушай, от тебе всичко може да стане, но не и музикант. Учител можеш да станеш, търговец – също, но не и музикант. Можеш да се научиш да стържеш с лъка на цигулката, но това не е музика. И тогава като музикант ще се намериш в още по-тежко положение.

Животът е най-хубавата музика, която трябва да се изучава. Щом научиш нещо, трябва да го приложиш. Казват за някого, че живее добре. Животът, сам по себе си, е музика. От очите на добрия човек излиза нещо светло, нещо радостно и весело. Музика има той в себе си. Това не е алегория, но действителност. На онзи, който живее по Бога, ангели слизат от небето да му пеят, както момците пеят на красивата мома. Така постъпва и поетът, като види едно кокиче, минзухарче или теменужка. Той взима перото и го възпява. Един от нашите музиканти написа песен на Бялото кокиче. И добрият живот е като бялото кокиче, като хубав цвят, за който ангелите слизат от небето и му пеят своите песни. След това, човек се чувства радостен и весел. Желая и вие да сте такива бели кокичета, за които ангелите ще слизат от небето да ви пеят. Всеки от вас може да стане такъв певец. При обикновените дарби не се постига лесно това. Само при необикновените дарби се постигат големи резултати – да станеш

голям певец. Който е свободен, той може да живее добре. Няма човек в света, за когото е изключена възможността да живее добре. При сегашния ви живот не очаквайте много от обкръжаващата среда. Само на Бога и на себе си може да уповавате. Ще кажете, че не живеете добре. Това е лъжлива философия. Често обкръжаващите ви нахвърлят отрицателни мисли, което се дължи на изостанали същества от невидимия свят. Те съзнателно искат да спъват хората. Ти сам трябва да почувстваш дали животът ти е благоугоден на Бога или не. Като казвам Бога разбирам Разумното Начало в света. Пътят, по който вървиш, е добър. – Защо? – Бог върви пред тебе и устройва живота ти. При това положение ти няма какво да очакваш от хората. Сега Бог не ни дава всичко, каквото желаем, защото не разбираме. То е все едно, като не можеш да четеш една книга, откъснеш от нея лист и изчистиш печката. Откъснеш друг лист и измиваш умивалника. Късаш лист след лист, докато унищожиш цялата книга. Значи, ако една хубава книга ни служи за чистене и палене на печки, какво ни ползва тя? Добре е, ако тази книга ни послужи за нашето повдигане и развитие. Добре е, ако Божието благословение може да ни повдигне. Следователно, ако то не е в състояние да повдигне мисълта ни и да облагороди нашите чувства, това показва, че ние още не сме готови за него. Затова Бог задържа своето благословение. Когато бъдем готови, Божието благословение ще протече към нас изобилно и няма да успеем да го съберем. – Кога ще бъдем готови? – Когато въжето бъде дебело, та да можете да излезете от кладенеца. Докато човек се обезсърчава, докато философства и разглежда коприненото и златно въже – външния живот, той не може да върви в пътя на Истината. Дебелото въже, което може да ви извади и сложи в пътя на живота, ще усили вашето сърце и вашия ум. Това значи: Бог ще изпрати Духа си. – Кога ще Го изпрати? – Когато умът, сърцето и душата ви бъдат готови. Това не значи, че Божието благословение не ви е посетило, но хората още не са готови да го използват. Сега умът на човека е зает със странични работи. Ето защо, когато умът на хората бъде зает с

благородни и възвишени работи, тогава те ще се повдигнат на по-висок уровень от сегашното положение, в което се намират. И мравките живеят в същия свят, където са хората, но те са на ниско стъпало на развитие, по-ниско от човека и другите животни. Те даже не подозират какво има около тях. По съзнание и човек, в сравнение с възвишените и напреднали същества, е на по-ниско стъпало.

Казвам: Като дойде новият живот по съзнание, и ние трябва да бъдем готови, защото голяма е разликата между стария и новия живот. И в стария живот има голямо благословение, но вие не го виждате. Който не го вижда, той не може да го използва. И ако вие не сте в състояние да използвате добрите мисли и чувства, ще се намерите в положението на човек с болен стомах; той не е в състояние да възприеме благата, които му се дават. Вие сте се събрали тук да разберете великите Божии пътища, които водят към велики постижения. Тях Бог е предвидил и оставил за нас. Той иска от всички да имаме постижения. За това сме дошли на земята. Само така можем за оправдаем нашето дохождане. Един ден, когато се постигне всичко, което е предвидено за нас, сегашните училища и университети ще се затворят. – На онзи свят ли ще отидем тогава? – Не, като свършите първо отделение, ще влезете във второ отделение – във втора стая; после в трето отделение – в трета стая; в четвърто отделение – в четвърта стая. Оттам ще влезете в друго здание – в прогимназията и в други стаи. Като свършите прогимназията, ще влезете в гимназията – в друго здание, в други стаи. Най-после ще влезете в университета, който се намира на изток. За онзи, който разбира какво представлява другият свят, той знае, че този свят е близо; за онзи, който не го разбира, другият свят е много далеч.

Веднъж султанът запитал един ходжа колко е далеч от земята до слънцето? – За 24 часа може да се отиде и да се върне. – А колко е далеч онзи свят от земята? – Той е много далеч. Моят баща замина преди 25 години за онзи свят, но и до днес още не се е върнал. Всъщност, разстоянието между този и онзи свят е едва една

стомилионна част от милиметъра. Така е за разумния човек, а за неразумния от този до онзи свят има милиони километри.

Сега да се върнем към главната мисъл. Желая ви всички да бъдете хубави цветя, че поетите да ви възпяват. Като ви наблюдавам, виждам, че вие сте още обикновени цветя. Например, казват за някого, че се обличал хубаво, но външното облекло трябва да отговаря на вътрешното. Умът има известни качества, които трябва да отговарят на чувствата. При тези качества на ума и душата трябва да му отговаря. Като знаете това, стремете се към широки възгледи, към разнообразието на живота. Бъдете самостоятелни в своята мисъл. Дойде някой при мене и ми казва: Знаеш ли, че аз съм учен човек? – Да, но аз ще те призная за учен, ако можеш да събереш всичката вода на океана в една чаена чаша. Ако не можеш да направиш това, ти си обикновен учен. – Има неща, които човек не може да направи. – Така е, аз зная какво можете да направите и какво можете да използвате от мене. Да мислите, че това, което знаете, е всичко, то е заблуждение. Например, един човек знае нещо, което другите не знаят. Това, което човек знае, е специфично за него. Но има знания, които са само за другите, а не и за вас. Един ден, като завършите своето развитие, ще оставите вашите знания в наследство на онези, които идат след вас. Сегашното ви знание е мотика, с която трябва да работите. Ако дадеш мотиката си на друг, ти не можеш да свършиш работата си. Щом разкопаеш лозето си, можеш да дадеш мотиката на друг и той да си послужи. Има едно знание, обаче, което служи за вашето усъвършенстване.

Казвам: Не допускайте в себе си неща, с които трябва да се борите. Това са: омразата, обезсърчението, страхът, злобата, дребнавостите, клюките и др. Не се интересувайте от работите на хората. Ако искате да знаете какво правят те, аз ще ви кажа: те или се обличат, или се събличат; или ядат, или са се нахранили. Някои неща са толкова обикновени, че когато ме питат, какво прави еди-кой си, аз мога не само на това да отговаря, но да ви кажа какво мисли той в

дадения момент. На физическия свят не е мъчно да се каже какво прави човек. Често се усмихвам като чуя, че някой иска да знае кой какво прави у дома си. Аз пък се мъча да не виждам какво правят хората. Като минавам край тях, аз си слагам було пред очите, да не виждам какво правят.

Някого бесят. Казват ми: Виж какво правят там. – Какво да видя? Присъдата му е подписана вече, те го обесили. Какво мога аз да направя? На човека, когото ще бесят, мога да кажа: Слушай, преди да са те обесили, излез от тялото си, не чакай да те бесят. На друг казвам: Слушай, по-скоро излез от къщата си. – Защо? – Ще дойдат разбойници в къщата ти и ще те горят с нагорещени желяза. – Не мога да изляза. – По-скоро излез, не разсъждавай повече! – Възможно ли е това? – Аз ви говоря неща, които са строго определени. В Божествения свят всичко е строго определено. Като знаете това, вие трябва да се подчинявате на законите и разпоредбите на този свят. Каже ли ти Господ да напуснеш къщата, напусни я без да питаш защо. Каже ли ти да се върнеш в къщата си, върни се, пак без да питаш. Няма време за питане. Как постъпва разумният човек? По коя улица ще мине, той не казва. Той не минава два пъти през една и съща улица. Къде ще отиде, пак не казва. Разумният минава през пътеки, през които никой не е минавал. Даже разбойникът не може да открие неговите пътища. Никой не може да открие пътищата на разумния човек.

Следователно, като ви питат откъде ще минете, вие веднага казвате: Ще мина през улица Лега, или през Търговска улица. Не минавайте нито през Лега, нито през Търговска. Който е минавал през тези улици, всякога се е оплаквал, че работите му не вървят добре. Докато влизате през врата, през която минават много хора, работите ви няма да се оправят. – Работата ми се обърка. – Ако искаш да се оправи твоята работа, влизай и излизай през такава врата, през която никой не е минавал. – Като отивам на планината, откъде да мина? – Ще минеш през такъв път, където никой не е минавал. Там

ще се спреш, ще се помолиш на Бога, като в църква, и работата ти ще се оправи. Ще си кажеш: Зная една църква, в която само аз се моля. На същото основание казвам: Една мисъл е ценна, докато не е употребена. Щом се употреби веднъж, тя губи вече цената си. Един камък е скъпоценен, докато се употреби веднъж. Щом се употреби, той губи своята стойност, особено ако го е носил лош човек. Богатите хора, които имат скъпоценни камъни, знаят това. Като са носили дълго време скъпоценни камъни, те ги давали на майстори, за ги излъскат, т.е. да възстановят изгубеното в тях. Според мене животът възстановява изгубената стойност на скъпоценните камъни. Оттук вадя следното заключение: Ако не водите добър живот, не можете да възстановите блясъка на вашия ум и на вашето сърце. Ако не водите добър и чист живот, ако доброто и любовта не пребъдват във вас, вие не можете да възстановите стойността на вашите мисли и чувства, на вашите добродетели.

И тъй, само Божественото в човека е в сила да възстанови блясъка и стойността на вашия ум и сърце. Без Божественото нито умът ще мисли право, нито сърцето ще чувства правилно. Без Божественото няма добро в човека. Казано е в Писанието: Да предадем телата си в жертва жива и благоугодна на Бога. Тази жертва подразбира да дадем място на Божественото в себе си. То ще възстанови блясъка на нашия ум и сърце. То ще възстанови нашата права мисъл и доброто в нашето сърце. Ако Бог живее в нас и ние живеем в Бога, животът ни ще бъде чист и свят. Ако Бог не живее в нас и ние не живеем в Него, дълго време още ще страдаме и ще се оплакваме от живота си.

Желая ви Бог да живее във вас, както аз разбирам; и вие да живеете в Бога, както аз разбирам. Само така животът ви ще се осмисли и по ум, и по сърце, и по воля, и по душа, и по дух.

Т. м.

*Утринно Слово от Учителя, държано на 21 април 1931 г., София,
Изгрев.*

ЗДРАВИ СЛУГИ И ЗДРАВИ ГОСПОДАРИ

Размишление

Ще прочета 12-та глава от Евангелието на Йоан. Това, което се говори в тази глава, съответства на сегашните времена. Шест дни преди пасхата, дойде Исус във Витания, където беше бившият умрял Лазар, когото възкреси от мъртвите. – Всеки човек, ограничен в своите възгледи, се счита за умрял. Тогаз Мария взе един литър чисто драгоценно миро и помаза нозете Исусови. (– 3-ти стих.) – Когато възгледите на човека се изменят, всякога умът и сърцето му взимат участие, и в душата му се явява особено състояние. В ума му изпъква една светла мисъл, а в сърцето му – едно хубаво чувство. Значи той дава плод.

Тогаз един от учениците Му, Юда Симеонов Искаротски, който щеше да Го предаде, казва: Защо да не се продаде това миро за триста динара и да се дадат на сиромасите? (– 4-ти и 5-ти стих.) – Много от съвременните хора спъват своя прогрес за материални работи. Те искат да задоволят нуждите си и постоянно спорят, защо един ял повече, а друг – по-малко; защо едни хора се обличат хубаво, богато, а други не се обличат така богато.

Питам: Нима всички животни, птици и бубулечици са еднакво облечени? Вземете например, товарните животни, те са облечени в най-скромни, прости дрехи, в сравнение с дрехите на много птици и бубулечици, облечени в пъстри и красиви дрешки. Това показва, че старите хора мъчно могат да се простят със своите навици и стари разбирания. Знаете ли какво представляват старите фари́сеи и садукее́и? Те представляват човешката гордост и честолюбие. Тези качества у човека са, именно, последните фари́сеи и садукее́и, с които той трябва да се справи. Те са вътре в човека и затова той мъчно се

справя с тях. Що се отнася до външните мъчнотии, с тях човек лесно се справя. Ето, светът отиде след Него. (– 19-ти стих.) – Какво лошо има в това, че светът отиде след Него? Какво лошо има в това, че една река се влива в морето? Когато реката се влива в морето, тя се очиства.

Ако житното зърно не падне на земята и не умре, то остава само; ако ли умре, много плод принася. (– 24-ти стих.) – Значи човек трябва да умре за временното, за преходното. Под смърт се разбира, че човек трябва да израсте отново, да се разшири и да даде плод.

Който ненавижда живота си на този свят, за вечен живот ще го опази. (– 25-ти стих.)

Това издума Исус и отиде, та се скри от тях. (– 36-ти стих.) – Това е състояние на мистика, на когото съзнанието се е пробудило. Ако съзнанието на човека се помрачи, той изпитва смущение.

Защото възлюбиха славата човеческа повече, нежели славата Божия. (– 43-ти стих.) – Хората не могат да постигнат своите желания и казват: Това е непостижимо, онова е непостижимо. – Много естествено. Докато те още вървят в стария път, борбата в тях ще продължава. Те възлюбиха славата човеческа повече, нежели славата Божия.

А Исус възгласи и рече: Който вярва в мене, не вярва в мене, но в Тогози, Който ме е проводил. (– 44-ти стих.)

И тъй, това, що говоря, както ми е Отец рекъл, така говоря. (– 50-ти стих.)

Усилието, което вярващият прави в живота си, някога е безполезно. – Кога? – Когато животът му е мътна река. По цели дни той я чисти, и тя все мътна остава. – Как ще я очисти? – Като я пусне да тече в морето. Не я ли пусне в морето, той прилича на човек, който иска да живее морално и се сили всичките му работи да бъдат в изправност. Обаче не е достатъчно да имате само чиста вода. Ако искате да изперете дрехата си добре, да я направите чиста, нужно ви е, освен чиста вода, още и слънце. Времето трябва да бъде ясно, слънчево, да изсуши скоро дрехата. Значи дрехата ви ще бъде чисто

изпрана, ако имате чиста вода и светлина, слънцето да грее, да бъде ясно и топло. Следователно всяка постъпка трябва да се диктува от топло чувство и от светла мисъл. Това подразбира да имате знание и светлина, чистота и топлина. Така изпрана, дрехата трябва да се облече. Ако не се облече, ще я сложите в гардероб. Природата не си служи с гардероби. Щом изпере и изсуши една дреха, тя веднага я слага на гърба на човека. В човешкия живот работите се нареждат другояче: Щом дрехата е изпрана и изсушена, тя се слага или на гърба на човека, или в гардероба. Някога дрехата и ризата на човека не са съвсем чисти. Причината за това е в нечистотиите, които се отделят от тялото. Обаче тялото се цапа и от нечистите мисли и чувства, с които човек работи. Ето защо, не се смуцавайте от нечистотиите на външния живот. Смуцавайте се от нечистотиите, които идат отвътре. Като знаете това, правете разлика между външния и вътрешния живот. Децата, които седят по цели дни вкъщи, дрехите им са всякога чисти. Какво ще кажете за работниците в мините, фабриките и градините? Техните дрехи и ризи са нечисти – работата им е такава.

Казват за някого: Този човек е кален. – Какво лошо има в калта и в окалянето на човека? Като опере дрехите си в чиста вода и ги изсуши на слънце, калта ще се махне. Като работи шест дни, човек се връща от работа доволен, че може да се изпере и очисти, да се облече в чисти дрехи и след това да си почине. Всеки човек има желание да се облече в нови, чисти дрехи. Седмият ден е ден на почивка. Шест дни ще работиш, а на седмия ще починеш, ще се облечеш в чисти дрехи. Защо допускаш в себе си нечисти мисли и желания? Защо постъпваш нечисто? Колкото малко кал да имаш, тя предизвиква запушване на порите на тялото. На същото основание всяка нечиста мисъл и всяко нечисто желание запушват порите на тялото. Това запушване, от какъвто характер да е – физически или психически, причинява болка, неразположение на човека. Той казва: Тежко ми е нещо, не съм разположен. Където и да погледне, той казва: Хората са

лоши, грешни. – Това се дължи на неговото вътрешно неразположение. Причината затова е в самия него, а не вън от него. – Как ще си помогне този човек? Как ще се спаси? – Като отиде при Бога. Ето защо, вие трябва да имате нов възглед за Бога.

Много от сегашните хора вярват в Бога по особен начин и си Го представят като стар дядо с бяла коса и бяла брада, с красиво, благо лице. Духът Божи си Го представят във форма на гълъб. Това е антропоморфизъм. Други си представят Бога като млад момък. Бог не е нито стар дядо, нито млад момък. И Духът Божи не е гълъб. Това са символи, на които трябва да направите вътрешен превод. Новите времена не търпят стари, детински възгледи, лишени от всякакъв морал. Едно е вярно: гълъбът е символ на чистота. През каквито мъчности да е минал, на каквито изпитания да е бил поставян, той всякога е бил чист. И Духът Божи, Който чисти хората, през каквито условия на живота да е минавал, всякога оставал чист и свят. Казват някои: Млад и стар Господ. Това са стари възгледи, които няма да корените, но ще оставите настрана. Ако искате да ви кажа кой е младият Господ, ще знаете, че Той е Онзи, Който спасява хората и се жертва за тях. Обаче Бог е един, не е нито млад, нито стар. Внесете новото в своите възгледи и вместо стария Господ вложете Любовта в сърцето си. Вместо младия Господ вложете Мъдростта в ума си, а вместо Духа Божи вложете Истината в душата си. Така ще имате истинска представа за Бога. Следователно старият Господ е Любовта, която осмисля всичко. Младият Господ е Мъдростта и знанието, които спасяват света и внасят ред и порядък навсякъде. Духът Божи представлява Истината, която освобождава човешката душа. Истината освобождава човека от всички мъчности, от противоречията и заблужденията в живота. Това е новото мистично схващане за Бога. Следователно, дойде ли старият Господ у вас, и Любовта трябва да дойде. Изобщо, Любовта, Мъдростта и Истината са неразделни помежду си. Те са части на вътрешната същина. Който така разбира нещата, никога няма да изпада в противоречия. Онзи, у когото са

Любовта, Мъдростта и Истината, считам свободен човек. Където е Любовта, там няма никакви престъпления.

Що е престъплението? – Да мислиш, че си добър, ти вече си извършил престъпление. – Защо? – Защото добротата е качество на Бога. Не е въпрос да сме добри, но да изпълняваме волята на Бога. От Бога ние сме излезли чисти и трябва да се върнем чисти. Кажеш ли, че не познаваш какво е Бог и трябва да изучаваш всички теории за Него, за причини и последствия на нещата, ти вече си направил престъпление. Какво ще научиш за Господа от човешките теории? Човек трябва да бъде учен, но да проявява Любовта, Мъдростта и Истината на Бога. Кажеш ли, че знанието, което има, е негово, той върши вече престъпление. Истината не може да дойде чрез всички. Тя иде само чрез Едного. Тя може да дойде чрез всички само ако те са готови за нея. Така те ще живеят в Едното. Следователно Истината ще дойде, когато всички хора бъдат готови да я възприемат. – Кога ще бъде това? – Когато животните се съединят в едно тяло. Тогава хората ще се разберат напълно и ще бъдат готови за възприемане на истината. Засега животните не са съединени в едно цяло, защото имат различни интереси. Щом се съединят, и вълкът ще бъде толкова кротък, колкото и агнето.

Един ден кокошката се оплакала от господаря си, че постоянно взимал яйцата и ги изязждал. Същевременно и овцата се оплакала от господаря си, че стригал вълната и доял млякото. На оплакванията на кокошката, господарят възразил: Нека благодари кокошката, че не взимам живота ѝ. Що се отнася до яйцата, аз я облекчавам. Тя снася през годината около 150 яйца, а може да измъти най-много 25–30 яйца. Какво ще прави тя с останалите яйца? И на овцата, която също се оплаквала, господарят казал: Ти имаш агънце, което храниш с млякото си. Аз взимам част от твоето мляко. Ако пък не стрижа вълната ти, ще страдаш – горещината ще те измъчва. И кравата се оплакала от господаря си, но той и на нея казал, че няма право да се оплаква. Тя дава мляко повече, отколкото е нужно за теленцето. При

това, теленцето ще се храни с мляко най-много една година, след което млякото е свободно. Значи аз имам право да го взимам.

И тъй, човек е в хармония с природата, както и с Божествения свят, докато се ползва от излишъка на благата. Рече ли да използва всичките блага, той нарушава тази хармония. Природата задържа част от благата за себе си, като неприкосновен запас. Който се осмели да посегне на този запас, той нарушава великия ред на живота. Докато хората се поставят на пътя на Любовта, Мъдростта и Истината, те създават условия за греха. Не делете любовта на човешка и животинска. Любовта е една, важно е през какви форми минава. Ако човешката любов влезе в животното, никога то не напада подобните си. Обаче, ако в животното влезе животинската любов, то напада подобните си. Същото се отнася и до човека. Когато човешката любов влезе в човека, той на никого не прави зло; влезе ли в него животинската любов, той е готов да краде, да обира и да убива. Тогава каква разлика има между вълка, който дави овцете, и човека, който убива и краде? Ангелът, обаче, никога не нарушава общия ход на Любовта. В човешката и в животинската любов някога се явява индивидуализиране, поради което се нарушава общия ход на Любовта. Тогава настава дисхармония в природата, която се явява като условие за грехопадането. Като знаете това, не питайте защо иде грехът.

Да допуснем, ти пътуваш и носиш в торбата си хляб. Като огладнееш, сядаш на пътя да се нахраниш. Остава ти едно парче хляб, което задържаш за себе си. Продължаваш пътя си и срещаш един беден човек, който ти казва: Моля ти се, гладен съм, дай ми малко хляб. – Нямам. – Ето първата лъжа. – Бедният човек си заминава, но ти изпитваш скръб, мъчно ти е, че не му даде малко хляб. Трябваше да дадеш последното си парче хляб на бедния. – Ако бях го дал, аз щях да остана гладен. – Не се страхувай. Ако беше го дал, Бог нямаше да те остави. Следователно, колкото хляб имате в торбата си, дайте го на гладния, не мислете за себе си. – Да, но в живота работите не

стават така. – Не стават, защото мислите повече за себе си. Ако мислите и за ближния си, като за себе си, ще видите, че Бог никога няма да ви остави гладни и боси.

Като говоря така, искам да ме разберете право, а не като онзи поп, който имал две скъсани ризи и дал едната на беден човек. Той казал на жена си: Слушай, попадио, казано е в Писанието: Който има две ризи, да даде едната на бедния. Вземи едната риза и я дай на някой просяк. Попът си мислел: Като дам една от скъсаните си ризи на бедния, Бог ще ми даде нова, по-хубава от моята. Обаче той останал излъган – не получил никаква риза. Казвам: Ако дадеш една риза на бедния, тя трябва да бъде нова и, при това, дадена с любов. Казано е в Писанието: С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери. Значи, каквато дреха дадеш, такава ще получиш. Дайте най-хубавото, което имате. Давайте най-хубавите си мисли, най-хубавите си чувства.

Казвате за някого: Този човек е добър, но не се е повдигнал много, не е станал светия. – Как познавате светията? Как познавате Учителя? Светията се познава по това, че торбата му е всякога празна, няма коричка хляб. Освен това ризата му е всякога нова – той не ходи със скъсана риза. Светията е като хлебаря, който всякога вади от фурни си топъл, хубав хляб и го дава на хората. Така и светията всякога дава, и то най-хубавото, което носи в себе си. – По какво се познава Учителят? – На този въпрос вие сами ще си отговорите. Много са писали и говорили за Учителя. Някога и аз ще ви говоря за Учителя. Сега ще ви кажа само едно: Когато Учителят иде в света, Той носи зората на деня. Той е като изгряващото слънце. Тогава всичко пее в света. Ние не говорим за обикновения учител, но за Онзи, Който създава всичко в света.

Аз искам да бъдете свободни в своите възгледи, да носите Любовта в сърцата си, Мъдростта – в умовете си, а Истината – в душите си. Като се стремите към това, вие постепенно ще се освободите от старите си дрехи. Стремете се да съблечете старите си

дрехи, както змията съблича старата си кожа. Всяка година човек трябва да се освобождава от старото и да приема новото. Всяка година трябва да давате по един хубав плод, както ябълката и крушата принасят своите плодове. Всяка година плодовете ви трябва да бъдат все по-хубави. Казано е в Писанието: Всяка пръчка, която не принася плод, отрязва се и се хвърля. Всяка пръчка, която принася плод, остава се на лозата. Като знаете това, освободете се от вътрешното безпокойство в себе си.

Като наблюдавам съвременните хора, чудя се как те още се придържат към старите възгледи, изказани от апостолите и от пророците. Онази вода, която е текла преди хиляди години, днес е изгубила своята чистота. Даже и Христовото учение, което е текло преди две хиляди години, днес е изгубило от чистотата си. Ако следвате това учение, вие трябва да Го вземете в Неговия първоначален вид, каквото е излязло от Първоначалния източник. Не е въпросът да се връщате назад, напред трябва да вървите. Кое е по-добро: да отиде човек при главата на извора, където е началото на водата, или да отиде там, където водата се влива в морето?

Човешкият живот може да се уподоби на река, текла хиляди години, поради което се е окаляла. Сега тази река се влива в морето, където се пречиства. И ние трябва да отидем там, където извира чиста вода. Не се спирайте на старите възгледи. Ако старото можеше да ви спаси, Моисеевият закон и до днес щеше да има сила. Ако бяхте разбрали Христовото учение, досега то щеше да ви спаси. – Защо не се постигна това? – Защото не вложихте Любовта си в Него. Ако Любовта, Мъдростта и Истината не влязат във вашия живот като фактори, вие не може да имате правилни възгледи, правилно разбиране. Тогава и телата ви ще бъдат слаби, хилави. Каква е разликата между болния и здравия? И болният, и здравият имат креват; и болният, и здравият ядат. Казвам: Въпреки това, животът на двамата се различава. И аз някога ви казвам, че земният живот прилича на небесния. Но аз не разбирам живота на болния, а живота

на здравия. Само животът на здравия прилича на небесния. Може ли болният да каже, че какъвто е неговият креват и юрган, такива са и тези на небесните жители? – Не е така. Аз знам на какви кревати спят там и с какви завивки се покриват. Здравият човек има спокоен, здрав сън. На която страна легне вечер, на нея се събужда. Болният, като лежи, обръща се ту надясно, ту наляво. Той постоянно се оплаква: леглото му било тясно, юрганът не бил нов, чаршафът не бил чист и т.н. Юрганът на здравия мирише на роза или на здравец – аура има той. Следователно, ако и вашият ум няма аромата на розата; или ако сърцето ни няма аромата на здравеца, вие сте в положението на болния, който лежи в болницата, под командата на лекари и милосърдни сестри. Болният не смее да излиза сам на слънце, не го пущат, за да не слънчаса. Милосърдни сестри го пренасят от едно място на друго. Има ли милосърдни сестри около здравия?

Казваш: Няма кой да ме обича, да ме милва и гали. – На какво ще приличаш, ако постоянно те милват и гаят? На болен, когото милват и гаят, по-леко да понася страданията си. – Кои са културните хора в болницата? – Лекарите и техните помощници. Здравият се оплаква, че няма слуги, да му помагат. Питам: Ако имаш слуги на разположение, каква роля ще играеш в живота? Не е лошо да имаш слуги, но тогава ще бъдеш аристократ. Трябва да бъдеш здрав аристократ! Можеш да бъдеш и слуга, но здрав да бъдеш. Можеш да бъдеш и господар, но здрав да бъдеш. Това е естественото положение: и като господар, и като слуга да бъдеш здрав. Казваш: Дотегна ми това положение на богат и болен човек, постоянно да лежа. Казвам: Щом искаш да се освободиш от това състояние, Бог ти е определил особено място – стани слуга! Ако и господарят, и слугата са здрави, кой на кого ще служи?

Сега ще ви оставя да мислите върху тези въпроси. Мислете върху милосърдието. Не се спирайте на въпроса, дали сте направили известен прогрес или не сте направили. Казваш: Аз не съм прогресирал. – Това не се отнася до тебе. За прогрес и дума не трябва

да правите. Ние трябва да слугуваме на Господа. Той не се нуждае от нашето слугуване, но понеже има много болни, необходими са повече слуги, и то здрави. Те ще отидат в болниците да помагат на болните. Болните се молят на Бога да им изпрати лекари, слуги. Когато здравите слуги отидат в болницата, само тогава господарите ще оздравеят. Здравите слуги и здравите господари ще спасят света, а не болните и богатите. И ако ме питате кой ще спаси света, отговарям: Само здравите слуги и здравите господари ще спасят света. И бедни да са, те могат да направят това. Тази е задачата на всички хора. Не желая да бъдете богати. Обаче, ако някой от вас желае да бъде богат, нямам нищо против това.

Пожелавам на всички ви да бъдете здрави слуги. Пък един ден господарите ви и богатите хора, като напуснат болницата, да драснат една клечка кибрит. Пък и лекарите, и всички слуги от болницата да я напуснат и да отидат в здрави къщи, където няма нужда от стария порядък на нещата. Това представлява пълния живот на Любовта – на Божията Любов, на Божията Мъдрост и живота на Божията Истина, която ще ни освободи от всички тревоги и несгоди на сегашния живот. Когато се тревожите за нещо, кажете си: Господарят е болен. След това притечете му се на помощ. Друг път сърцето ви е смутено. Кажете си: Господарката е болна. Помогнете и на нея. Притичайте се да помагате на господаря, на господарката и на господарчетата. Трябва да бъдете полезни в живота! Това значи да помагате на вашия ум, на вашето сърце, на вашата воля, т.е. на вашето тяло.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано на 24 май 1931 г., София, Изгрев.

МИСТИЧНО РАЗБИРАНЕ

Размишление

Животът има, освен външна, още и вътрешна страна, която само мистикът разбира. Под мистик разбирам човек на Любовта. Вътрешната страна на живота не може да се разбере без Любов. Чрез Любовта се дохожда до вътрешно разбиране същината на живота. Под същина на живота разбираме вечното в света, т.е. идеалът, към който се стреми душата. – Как да разберем тази същина? – Ако трябва да се обяснява, тя става неразбрана. – Как я разбират хората? – Различно: колкото хора, толкова разбирания има. Външната страна на живота се разбира по-лесно, защото тя се отнася до неговата външна форма.

Коя е външната форма на живота? – Ти си фурниджия, печеш хляб и го продаваш на хората. Това е външната страна на твоята работа. Опечеш хляба, преброиш хлябовете и чакаш да дойдат хора да ги продадеш. Казваш, че фурниджията прави добро на хората. Това е вътрешната страна на неговата работа. – Защо? – Защото никой не вижда това добро. Тогава ще кажем, че и купувачите, като купуват хляба, правят добро на фурниджията. Според мене и купувачът на хляба, и фурниджията представляват външната страна на живота. Ако хлябът е добре омесен и опечен, пръв фурниджията се произнася за това. Той носи отговорност за омесването и опичането на хляба, но не и за качеството на брашното. И воденичарят носи отговорност за хляба. И търговецът на житото също носи отговорност. Някога вината е във фурниджията, някога – във воденичаря, а някога – в търговеца на жито. За предпочитане е, обаче, хлябът да бъде малко недопечен, но от чисто, прясно брашно, отколкото да е добре опечен, а брашното да е старо и вгорчено. Казват за някого: Този човек говори добре. – Това е външната страна на човека. То е все едно да кажете за хляба, че е

добре опечен. – Важно е какво ще кажат хората за този човек. – Според мене хората не са авторитет. Те са като петлите. Всички петли пеят по един и същ начин. Петлите обичат да се качват нависоко и там да кукуригат. И гаргите грачат по един и същ начин. Граченето е особен език, на който гаргите изказват мнението си по някой обществен въпрос из техния свят. Гаргите се събират по много заедно, за да си изкажат мнението върху някой важен въпрос. Ще кажете, че е смешно да се говори за важни въпроси на гаргите. – Не е смешно. За вас техните въпроси са маловажни, но за тях са важни. Ние се интересуваме от гаргите дотолкова, доколкото те съставят езика, чрез който можем да предадем своите идеи. Ако съедините няколко букви, за да образуват думата любов, мислите ли, че любовта е в тези букви? Не, любовта не е в буквите, с които се пише думата любов. Сто пъти да изговорите тази дума, пак не можете да кажете какво нещо е любовта. – Сърцето ми гори от любов. – Че сърцето ти се сгорещило и гори, това не показва, че имаш любов в себе си. Горенето е признак на известно явление. Има горещина, която носи живот; има горещина, която носи смърт. Една горещина изсушава, а друга – овлажнява. Има известно отношение между горещината и любовта, от една страна, и между влагата и любовта – от друга страна. Тези отношения трябва да се разбират правилно.

Някои от вас казват: Учителят говори за това, върху което аз мислех. – Лъжете се, никога не съм говорил върху това, което вие сте мислили. Никой говорител не изказва това, върху което слушателите ми мислят или са мислили.

В 16-та глава от Евангелието на Йоан Христос казва на учениците си: А сега отхождам при Тогоз, Който ме е проводил. (– 5-та глава.) – Откъде е дошъл Христос, учениците не знаят; къде отива, и това не знаят. Те знаят само, че Христос е дошъл отнякъде и ще отиде някъде, нищо повече не знаят.

Вие ще бъдете оскърбени, но скръбта ви ще се промени на радост. (– 20-та глава.) – Скръбта им била човешка. Те мислили, че

Христос ще основе царството си на земята, но като им казал, че ще си отиде, започнали да скърбят и да се питат: Какво ще стане с нас? – Много просто. И с тях е станало това, което става с децата, когато майката напуска дома. Това е голям обществен въпрос. Когато майката напусне дома, настава рев, плач – всички деца плачат. Какво лошо има в това, че майката напуснала дома си и заминала някъде? Децата плачат, че майка им ги оставила сами. Рано сутринта тя станала, взела мотиката и отишла на лозето. Цял ден тя вдигала и слагала мотиката, и вечерта се връща вкъщи. Децата мислят едно, майката – друго. Децата плачат, че са сами, а майката знае къде отива и какво ще прави. Разбиране е това!

Често и ние, като децата, изпадаме в същото положение по отношение на Бога: Казваме: Бог ни остави сами. И в дома ни настава плач и вик. Който мине край тази къща, погледне да види какво става и вижда, че децата плачат, четири реда сълзи текат от очите им. Бог си върши работата, а те мислят, че Той ги изоставил. Някога учениците казват, че те дават теми на учителите си и той говори по тези теми. – Лъжат се те, учителят преподава по теми, определени в програмата, а не дадени от учениците му. Не е въпрос само да се говори, но разбиране е нужно. За да се дойде до вътрешната страна на живота, трябва да се разбере неговата същина. – Защо човек не може да хармонира външния живот със своите вътрешни разбирания? Или защо не може да хармонира своите разбирания с разбиранията на хората? – Защото той се натъква на един вътрешен страх, на едно вътрешно съмнение. Днес хората не се разбират, понеже сами са вдигнали естествените прегради, които Бог е поставил между тях. – Какво трябва да се направи? – Да се поставят тези прегради на местата им. Хората са развалили пътищата, които Бог някога им е посочил. Те не се разбират, а въпреки това всеки иска да бъде почитан и уважаван от другите. И българинът желае това, но е много горделив и тщеславен. Тези качества му пречат да постигне това, което желае. Той е толкова тщеславен и горделив, че където отиде, веднага дава

ухо да чуе какво се говори за него. Дали е вярващ или не, той носи със себе си тщеславието и гордостта. Като религиозен той става два пъти по-тщеславен. Тщеславието показва, че той търси слава. Чия слава трябва да търси? – Славата на Бога. Ако търсиш пари, ще ги намериш у богатите, а не у бедните. Ако търсиш вода, иди при бистрите и чисти извори. Ако търсиш здраве, иди при здравите хора. Ако търсиш красноречиви изрази, ще ги намериш у даровитите хора. Казвам: Ако човек няма първо отношение към Бога, той не разбира вътрешната страна на живота. Като имаш отношение към Бога, ти търсиш Неговата слава. И Христос казва: Отивам при Отца си. Следователно, ако не разбереш първото отношение, няма да разбереш и второто, т.е. любов към ближния си. В това отношение е приложението на Любовта. От любовта към ближния се вижда, доколко човек е разбрал първото си отношение – любов към Бога. След това ще дойдеш до третото отношение – любов към себе си. Любовта ти към Бога ще бъде толкова верна и истинна, доколкото имаш любов към ближния си. Тази любов пък ще определи отношенията ти към самия тебе. Търсиш слава от хората. Обаче те ще те славят и уважават дотолкова, доколкото можеш да им направиш някакво добро. Искаш хората да имат добро мнение за тебе. И това е в зависимост от доброто, което си им направил. Искаш да обичаш Бога. Затова трябва да Го обичаш с душата си, със сърцето си, с ума си и с всичката си сила. Ако тези четири неща не взимат участие в твоята любов, ти не обичаш Бога. – Обичам Бога с душата си. – Не, ще Го обичаш и с ума, и със сърцето, и с волята си. Само така животът ти ще се осмисли. След първото отношение иде второто – любов към ближния. Ще го обичаш като себе си.

Това, което ви говоря, е неразбрано за вас. Какво значи да любиш с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила? И това е неразбрано за вас. Хиляди години ще минат, докато разберете какво нещо е любовта към Бога. И в бъдеще, като дойдете на земята, пак ще учите какво значи любов към Бога. Сега любовта се

познава по страданията. Колкото по-голяма е любовта, толкова повече се увеличават страданията. Те са барометър, по който се определя силата на любовта. – На чия любов? – На мистика. Значи, колкото повече се увеличава любовта му, толкова повече и страданията му се увеличават. Така е за мистика. Обикновеният човек мисли точно обратно: колкото повече се усъвършенства, любовта му се увеличава, а страданията му се намаляват. Това е човешко разбиране. Ако мислите по човешки, и да отидете на небето, не можете да останете дълго време там. Ще прекарате най-много един-два дена и ще гледате да се върнете по-скоро на земята. – Защо? – Скучно ще ви бъде там.

Слушате една мома да казва: Дотегна ми бащиният дом. Искам да го напусна, да отида в широкия свят, между хората. Напуска бащиния си дом, но когато хората я напекат добре, тя казва: Добре ми беше при родителите. Ще се върна пак при тях. Каквото и да казвате, отношенията на бащата и на майката към децата не могат да се заместят с никакви други. Така мисли мистикът. Отношенията на Бога към човешката душа не могат да се заместят с никакви други отношения. Ако мислиш, че хората могат да те направят щастлив, ти се лъжеш. Целия свят да ти дават, цялата вселена да ти обещават, хората не мога да те направят щастлив. И ангелите да се съберат около тебе, пак няма да бъдеш щастлив. Това, което Бог може да ти даде, с нищо не се сравнява. Ако не си опитал Божията Любов, хиляди ангели да ти пеят и да те славят, пак обикновен човек ще си останеш. Така мисли мистикът. Такава е неговата философия. – Защо е така? – На този въпрос сами ще си отговорите. Ако аз ви отговоря, вместо да ме разберете, повече ще се объркате и ще изгубите и това, което имате.

Има нещо съществено в живота и то е познаването на Бога. Да познаеш Бога, това значи да си намерил великия смисъл на живота. От този момент ти придобиваш вечна радост, вечно блаженство. И колкото по-големи стават страданията ти, толкова повече се

увеличава радостта ти. Така е за мистика. Колкото по-големи са страданията му, толкова повече се радва той. По 20 пъти на ден да го бият, той повече се радва. Всичко да му отнемат, той остава тих и спокоен, не губи своя вътрешен мир. Ако това стане с човек, който има обикновено разбиране за живота, той ще се почувства най-нещастен в света. Според мене нещастен е онзи, който е лишен от любовта на Бога. Щом я придобие, той понася и най-големите страдания с радост. Той има опитността на мистика. Когато Любовта посети човека, тя го свързва с Бога. Тогава, именно, идат и страданията, но човек е силен, лесно се справя с тях.

Като ви наблюдавам, виждам, че лицата ви са посърнали, нещо ви мъчи. Казвате: Едно време бяхме ревностни, радостни. Какво стана с нас, не знаем. – Каквито бяхте едно време, такива сте и сега. Едно време имахте любов, която ту се увеличаваше, ту се намаляваше. И сега имате такава любов. Когато мислехте, че имате любов, тя ви посещаваше; когато мислехте, че ще изгубите любовта си, тя ви напущаше. Това не показва, че някога сте имали по-голяма любов от сегашната. Смешно е яйцето да казва, че някога е било по-добро, отколкото сега, като пиле. Излюпеното пиле е по-ценно от яйцето. Пилето, като проявен живот, е по-ценно от неизмътеното яйце. Ако яйцето се разговаря с обикновения човек, той ще му се смее; ако се разговаря с мистика, той ще го изслуша, защото в яйцето той вижда скрития, непроявения още живот. Значи във всяко живо същество има две страни: вътрешна, скрита в черупката на яйцето, и външна, изявена в излюпеното пиле. Това са два вида живот – вътрешен и външен, които не могат да се сравняват. Ако ги сравнявате, ще се натъкнете на неразбрани неща. Засега вие изучавате външния живот. Когато изучавате петела, като символ, от него ще научите много работи. – Какво е нужно на петела? – Храна и високо място, където се качва да кукурига. Казват за някого, че прилича на петел. Значи той се проявява, както не трябва. – Кой човек се проявява, както трябва? Бил си фурнаджия цели 20 години. Някои от клиентите са били

доволни от тебе, а някои не са били доволни. Питам: Като не си задоволил всичките си клиенти, какво си постигнал? Като си продавал хляба, дал си възможност на едни от клиентите да правят зло, а на други – да правят добро. Какво си постигнал с това?

Казваш: Аз придобих Божественото знание и Божествената Истина. – Измени ли живота си? – Не. – Тогава нищо не си придобил. Каква истина си придобил, ако хората около тебе не са свободни? Какво знание си придобил, ако животът ти не се е подобрил? – Искам да бъда добър, но не зная как да проявя доброто. Каквото и да направя, обкръжаващите все ще ми намерят някаква грешка. – Някои ще кажат, че хлябът ти или е много припечен, или малко суров. Все ще намерят да те критикуват за нещо. Други пък ще кажат, че брашното е старо, горчиво на вкус. Така постъпват те и към хлебаря. Ако са недоволни от него, казват: Ние искаме от тебе хубав хляб – нищо повече! Отваряй си добре очите, да ни задоволиш. Фурнаджията се извинява, че му дали старо брашно, вината не е в него. И сегашните хора, като фурнаджията, се извиняват с лошите условия на живота. Обаче те не са виновни за външните условия.

Аз искам да ви обърна внимание на новата мисъл, да мислите по нов начин. Ще кажете, че мислите и постъпвате по нов начин. – Доколко е така, аз съдя по вашите постъпки. Наблюдавам някои напреднали сестри как слушат и как постъпват. Както слушат беседата, правят впечатление на свършени, силно предадени на учението. Като се свърши беседата, те се изпреварват коя от тях първа да ми целуне ръка. После се скарват защо едната изпреварила другата. Едната минава за напреднала, и другата минава за напреднала, но и вие, които ги критикувате, също сте напреднали. Като говоря за свършенството, мога да ви приведа ред примери от човешкия живот, изпълнен с бели лъжи. Човек трябва да бъде последователен – никаква лъжа – нито бяла, нито черна. Любовта изисква от човека будно съзнание. Неговата мисъл и съзнание трябва да бъдат в съгласие с Божествената мисъл и съзнание. Щом се

наруши това съгласие, той изпитва скръб. Нещо в него му казва: Не постъпваш добре, не мислиш право. – И пророците са правили грешки. – Ето, и Йов мина през големи страдания. – Йов страда, но беше праведен човек.

Питам: Ако отидете при Бога, с какво ще се препоръчате? – С четири неща трябва да се препоръчате: да обичате Бога с всичката си душа, с всичкия си ум, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Това са четири врати, четири ключа, от които зависи щастието на човека. С тези ключове си служи и мистикът. Ако не обичаш Господа с всичката си душа, ти си изгубил първия ключ; ако не Го обичаш с всичкия си ум, ти си изгубил втория ключ, ако не Го обичаш с всичкото си сърце, ти си изгубил третия ключ, ако не Го обичаш с всичката си сила, ти си изгубил четвъртия ключ. Изгубиш ли четирите ключа, ти губиш целия си живот. Всеки човек трябва да носи тези ключове в джоба си и внимателно да ги пази. При това той няма право да ги дава на други, те да отключват и заключват. Всеки сам ще си отключва и заключва. Който изгуби тези ключове, ще се върне назад, на небето, там да ги намери. Ако мислиш, че друг някой може да ти даде ключовете, ти се лъжеш. Това е неразбиране на Божия закон. – Тогава ще страдам. – Ще страдаш и ще благодариш за страданията. Те са мерило на Любовта. – Страдам, защото децата ми не ме обичат. – Това е мерило за твоята любов, което показва, че любовта ти към Бога е малка. Ако обичаш Бога по всички правила, децата ти ще те обичат. Така мисли мистикът. Който не разбира този закон, той мисли, че страданията му идат по причина, че Бог не го обича. Не е така. Помни: когато любовта на хората към тебе се увеличава, тогава любовта ти към Бога се намалява. Значи разположението на хората към тебе е в състояние да отвлече вниманието ти към Бога. – Какво трябва да се прави тогава? – Това е друг въпрос. Важно е, че сега ви изяснявам една истина. Питам: Какво ще придобиете, ако страданията ви станат причина да ви отдалечат от Бога? Ако страданията ви станат причина да отвлекат ума ви от

Божията Любов, вие ще попаднете в един свят като сегашния. Като не разбират смисъла на страданията, хората се отдалечават от Бога. Имайте любов един към друг, но каква трябва да бъде тази любов? Има любов на бащата към синовете и дъщерите, но има любов на синовете и дъщерите към бащата.

Днес повечето хора живеят за света, а не за Бога. Те се обличат за света. Ще кажете, че това е малко преувеличено. Така е, днес никой не живее за Бога и не се облича за Бога. Казваш: Ние не се обличаме за Господа, защото Той не се интересува от нашето облекло. Важно е, че при Бога не може да отидете голи. Не мислете, че вашите дрехи са най-хубавите. Аз уподобявам дрехите ви на вашите мисли и чувства. Често вие не сте доволни от вашите мисли и чувства, т.е. от дрехите, с които се обличате. Въпреки това обличате се хубаво, за да се представите на хората. Друга мисъл ви занимава. Мистикът не мисли така. Докато се обличате за хората, те да ви харесват, вие сте голи. Вие се обличате от коприната на бубите, а ги считате за глупави, прости същества. След това се хвалите с дрехата, изтъкана от нишката на бубите. Всеки трябва да облече дреха, изтъкана от самия него. Господ казва: Иди да живееш като бубите. – Така не се живее. Казвате: Днес Учителят говори точно, както ние мислим. Според вас учителят, професорът говорят, както учениците и студентите мислят. Това не е философия, това е тщеславието, заблуждението на човека.

Докато ученикът казва, че Учителят му говори, както той мисли, заблуждението върви с него. Учителят говори според степента на вашето съзнание. Колкото повече съзнанието ви се повдига, толкова и мисълта на Учителя се изменя. Това е барометърът, с който се определя степента на вашето съзнание. Аз не говоря за онова съзнание, което някога сте имали, нито за онова, което ще имате в бъдеще. Аз говоря за сегашното ви съзнание. За вас е важно онова, което сега влиза в стомаха ви и се превръща в кръв, която сега създава бъдещото ви тяло. Новото тяло ще ви подтикне към Бога. То ще ви свърже с Любовта, която ще дойде чрез вашата душа, вашия ум,

вашето сърце и вашата сила и ще кажете като Христа: Както ме е Отец научил, така говоря. Мистикът, като слуша как ви говоря, няма да каже, че тази сутрин ви понарязаха, но ще каже: Тази сутрин барометърът се повдигна. Реже се невежия. Ако ви говоря мекичко и сладичко, вашата любов е слаба. Обаче, ако ви нарежа строгичко, ще кажете: Любовта ни се увеличи малко. Кое е по-добре за вас: да ви кажа, че утре ще ви дам хубав хляб, че ще станете в бъдеще добри, любещи хора, или да ви кажа истината, както си е? Да ви говоря неверни неща, това значи да ви поставя в положението на ходжата, на когото казали, че ще стане шейх-юл-ислям.

Един турски бей, като се върнал от Цариград, срещнал ходжата и започнали да се разговарят. Ходжата го запитал: Какво ново има в Цариград? – Там се тъкмят да те направят шейх-юл-ислям. Той не повярвал на думите на бея, но въпреки това, станало му приятно. След това, колкото пъти срещал бея, все му се искало да му каже, че ще го направят шейх-юл-ислям. И на вас казвам: Вярно е, че някога сте били с големи титли, но сега не сте. Било е време, когато на небето нямало хора като вас, но то е минало време. Иде време, когато трябва да се върнете назад. Това е епохата на труда и работата. Сега вие не сте облечени, както трябва, виждам това. Обаче вие имате възможност да смените старата си дреха. Още един-два пъти може да я облечете, но след това трябва да се смени. Под смяна на дрехата аз разбирам да се измени, т.е. да се промени човек вътрешно. Под смяна на дрехата аз разбирам да се изменят и вътрешните възгледи на човека. Всеки ден трябва да изменяш възгледите си. Така мисли мистикът.

Често идат при мене хора да ми се оплакват от живота. Аз ги изслушвам, но се усмихвам малко. Една сестра разправяла, че като ми разказвала страданията си, които късат сърцето ѝ, аз съм се усмихвал. Аз се усмихвам, защото като страдате, виждам, че барометърът ви се повдигнал. Значи придобили сте нещо.

Следователно аз се радвам на вашите страданията. Аз гледам другояче на страданията и на вашите състояния. Казвам на сестрата:

Няма нищо, за добро е това. – За добро е, но сърцето ми се къса. – Ако някои неща не се късат, зло ще постигне човека. Ако листът на книгата не се обръща, нищо няма да разбереш от нея. Листът трябва да се обръща, и ти да четеш. Оголяхме! – Докато не оголееш, човек не можеш да станеш. Оголяването е състояние. Оголяването подразбира събличане. То представлява смяна на един възглед с друг. То е промеждутък. Човек ту се облича, ту се съблича. Колкото повече оголява той, толкова по-красив става. Така мисли мистикът. Разбиране е нужно. Добре е тогава аз да не се усмихвам, но като правя това, аз ви облекчавам, свалям част от товара ви. Като дойде някой да ми се оплаква, аз се усмихвам, с което му казвам: Много тежък е товарът ти. След това изпращам слугата си да вземе половината от товара му, да го облекчи. Като види това, той казва: Защо ми взеха товара? – Да те облекчат. Ти искаш да запазиш всичкия си товар, но да го прехвърлиш на гърба на другите. Ти да бъдеш свободен, а другите натоварени. Питам: Къде е новото разбиране? И петелът кукурига много, за да го чуе господарят му и да дойде да го нахрани. Господарят е замислен, чуди се как да си нареди работата, но петелът, като изкукурига, казва: Господарю, не се безпокой, твоята работа ще се нареди. Днес един твой клиент ще ти донесе десет хиляди лева; след няколко дни ще дойде друг клиент, ще ти донесе още десет хиляди лева. В народа има суеверие, че когато петелът пее, това е добро предсказание – някой ще донесе пари. Кукуригането иде след страданието и показва, че някой ще ти донесе десет хиляди лева. Когато петелът на Йова изпя най-тъжната песен, неговото имане се увеличи два пъти. Синовете и дъщерите му, отпосле родени, бяха два пъти по-умни и по-здрави от предишните. С това Йов изгуби ли нещо, или придоби? Той придоби нещо по-ценно от това, което имаше по-рано. Казвам: Вие още не можете да вървите по пътя на истината. Когато барометърът ви се повдига, страданията ви се увеличават и любовта ви се усилюва. Когато страданията се намаляват, не забелязвате, че барометърът ви се намалява. Обаче вие сте

чувствителни, когато страданията ви се увеличават. Който повече страда, има повече любов. Някои хора страдат повече, защото носят любовта и на другите. Казвам: Братко, заеми ми малко от твоята любов. Обаче някой като страда много и не е готов да носи, казва: Братко, вземи си назад любовта, не мога да я нося. Любовта прави хората щастливи. Вие сте оставили щастието си по гърбовете на своите ближни. Всеки трябва да намери ближния си, да вземе своята любов, която му се пада. Ако си оставил любовта на гърба на някой кон, вземи си я. Така ще имаш любов колкото искаш. Сега, нека остане у вас мисълта, че страданията са мерило за любовта на човека. Когато започнете да мислите така, вие ще бъдете на правия път и ще се развивате правилно. Ние наричаме този път на свършените, път на щастливите, път на безсмъртието; път на вечния живот. Така казва Христос: Отивам при Отца си и няма да ме видите. И после пак ще ме видите. – Който веднъж е ходил при Бога, той няма да остане там, пак ще се върне да търси Любовта, понеже Бог е навсякъде.

Търсете Любовта с новото разбиране: с любовта на своята душа; с любовта на своя ум; с любовта на своето сърце и с любовта на своята сила, за да разберете и ближния си, и себе си. Това ви желая сега, да разберете Божията Любов, да разберете любовта на своите ближни и най-после – любовта на своята душа.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано на 21 юни 1931 г., София, Изгрев.

ОБИЧ И ЗНАНИЕ

Т. м.

Ще прочета 12-та глава от Притчите, която ще ви бъде като задача през годината.

Често човек мисли, че може да направи много нещо. Но това, което в даден момент може да направи, то е неговото знание. Ти мислиш, че знаеш нещо, но не можеш да го приложиш. Значи това знание не е твое, то е на някое по-високо същество. И за доброто, и за злото е едно и също. Ти не можеш да направиш известно престъпление, но има кой да го направи. Същото се отнася и за доброто. Ти не можеш да го направиш, но има някой, който може да го направи.

Който обича поучение, обича знание. – Тази мисъл може да се приложи и в нашите времена.

А който мрази поучение, безумен е. (– 1-ви стих.) – Само умният има право да поучава; глупавият трябва да мълчи. Следователно, когато глупавият те поучава, затвори ушите си и си върви. Добрият намира благоволение от Господа, а ще осъди Той коварния. (– 2-ри стих.) – Тази мисъл отговаря за сегашните времена.

Човек не ще се утвърди чрез беззаконие; коренът на праведния не ще се поклати. (– 3-ти стих.)

Добродетелната жена е венец на мъжа. (– 4-ти стих.) – А онази жена, която не е добродетелна, какво е? – Всеки, който носи венец, има добродетел. А онзи, който има трънен венец, какво е? А жена, която докарва срам, е като гнилоост в костите му. Тя няма име. По какво се отличава лошата жена от добрата? – Лошата няма име, а добрата – има. Значи, щом станеш лош, нямаш име; щом си добър, ти имаш име. Добрият човек има достойнство. Мислите на праведните

са справедливост, а намеренията на нечестивите са коварство. (– 5-ти стих.)

Думите на нечестивите са засада за кръв, а устата на праведните ще ги избавят. (– 6-ти стих.)

Нечестивите се съсипват и няма ги, а домът на праведните ще пребивава. (– 7-ми стих.)

Човек се похвалява според разума си. (– 8-ми стих.) – Това е модерно изречение. Умът хвали човека.

Питате: Защо иде скръбта? – Тя иде да смири човека. След нея може да дойде страданието.

Изпейте песента Духът Божи.

Какво означава думата извод? Имате двама души: учител и ученик. В това количествено отношение 1:2, имате един човек, който сложил един грош в обръщение и от него спечелил два гроша. Обаче в числото две има две живи същества. Един учител има двама ученика: единият е способен, а другият – не е способен. И двамата минават за ученици. Как ще определите кой от тях е по-способен? Знанието е частично, единият минава за по-способен. Вие още не сте проникнали в отношенията, които съществуват между учителя и ученика, т.е. в отношенията на тези числа.

Една пчела ужилила един учител. – Какво има от това? Най-много е, че ужиленото място ще се подуе. Аз ви представям реален случай, а не въображаем. Какъв е изводът от това? Мястото, където е ухапан учителят, ще се подуе малко, а пчелата ще изгуби живота си – ще умре. Учителят ще живее. Човек, който ухапе Истината, тя ще се подуе малко, но този, който я ухапал, ще изгуби живота си. В това няма изключение. И пчелата, като ужили някого, умира. В това отношение осата е по-умна, по-интелигентна от пчелата. В осата има повече интелигентност, а в пчелата – повече чувства. Тя е роб на една традиция. Ако ме ужили пчелата, ще кажете: Нали Учителят има сила, защо не се предпази? Защо не си сложи гугла? Защо отива толкова близо до пчелите? – Прави са вашите разсъждения; те са на

място. На същото основание аз ви питам: Защо и вие, като пчелите, понякога не задържате езика си? Ходите по поляната и дупчите с него, мърморите сами на себе си. Питам: Кой има право да ходи по поляната: Учителят или пчелата? – И двамата имат право, но пчелата не е разбрала това. Тя казва: Този Учител няма право да ходи по поляната, тя е за нас – и го ужилва. – Какво спечели пчелата, която ужили Учителя? Какво печели човек, като извърши престъпление? – Нищо не печели. Казвате: Трябва да изучаваме нещата научно. В какво се крие науката? Светът е създаден с наука; хората живеят с наука; ходят с наука; спят, ядат с наука. Умният човек живее с наука, а глупавият – без наука. И добрият живее с наука. Това е една система, която не се мени. Тя е създадена от паметивека. Който свири добре, всичко изпълнява с наука. Който само стърже с лъка, той свири без наука. Също така и човек живее с наука или без наука. Първо ще определите: с наука ли живеете, или без наука? Казвате, че това са модерни разбирания. Какво означават думите модерни разбирания? Казвате: Човек трябва да има обществени отношения. – Кога човек не е имал обществени отношения? Казвате, че човек трябва да има отношения към жена си. – Че кога той не е имал отношения към жена си? В рай нямаше ли отношения? От Адама досега, хората нямат ли отношения? – Имат. Първо, трябва да имаме отношения към Бога. – Кога човек не е имал отношения към Бога? Отношенията му могат да бъдат като на един добър и умен човек, който разбира законите. Същевременно той може да има отношения към Бога като глупав човек, който по десет пъти на ден се запитва, дали вярването му е право, или не. Казваш: Дали има Бог, или не; дали Той съществува, или не – не зная.

Ще ви приведа един пример за българина Стоян. Той отивал в града с магарето си. По пътя задрямал под едно дърво, като вързал магарето с юлара за ръката си. В това време няколко деца се приближили до него, свалили юлара от главата на магарето и избягали с него. Като се събудил, Стоян видял, че магарето му го

няма, а само юларът стоял вързан за ръката му, и си казал: Аз ли съм Стоян, или не съм? Ако съм Стоян, загубих магарето; ако не съм Стоян, спечелих един юлар. Така и онзи, който се съмнява в съществуването на Бога, казва: Ако няма Господ, изгубих магарето, но спечелих науката и знанието. Това е юларът, който Стоян държи в ръката си. Ако не съм Стоян, спечелих един юлар. Питам: Юларът ли е по-важен, или магарето? Ще кажете, че това са обикновени работи.

Всички хора мислят като Стоян и на всички е сложен юлар. Жалко е, че хората сами си слагат юлар. Едно време други им слагаха юлар, а сега сами си го слагат. Ако сте ясновидец, ще видите, че водят всеки човек, бил той религиозен, някой учен, философ, поет и др. Външно той няма юлар, но вътрешно. Мечкарят, облечен добре, с шапка на глава, казва: Аз съм освободен човек, ходя, където искам. Той си мисли, че е свободен, а всъщност, не е. Току се отбие в някоя кръчма да пие. Свободен човек ли е това? – Не е свободен. Селянин отива да събира дърва в гората. Свободен ли е? – И той не е свободен. Каква свобода е тази? Носиш дърва, складираш ги, а през зимата нямаш кибрит да ги запалиш. Каква полза от твоя труд? Ако ги запалиш и стоплиш къщата, трудът ти има смисъл. Енергията на дървата трябва да се превърне на топлина. Ако можеш да направиш това, ти си умен човек.

Сега ще направя превод. Ако сложиш на огъня сухите дървета, т.е. сухите мисли, чувства и постъпки, но не можеш да ги запалиш, ти си от невежите. Има също мисли, които безпокоят човека като пчелата и всеки момент могат да го ужилят. Има мисли, които го безпокоят отвътре. Аз говоря за вътрешните мисли. Те трябва да се сложат на огъня и да се изгорят. Ако една такава мисъл не може да те освободи, къде е твоето знание? Аз говоря принципно, а вие можете да си правите частни изводи. Това е необходимо, за да можете да прогресирате в живота. Ичане ще дойдем до стиха, където Христос казва: Колко мъчно ще влезе богатият в Царството Божие. Аз казвам: Мъчно ще влезе глупавият в Царството на знанието. Христовата

мисъл, че мъчно ще влезе богатият в Царството Божие, ни най-малко не засяга хората. Въпреки това всеки иска да бъде богат. Никой не се интересува от Христа, всеки се стреми към богатството. Дали ще влезе в Царството Божие, не иска да знае. Той предпочита богатството пред Царството Божие. Казваш: Не е време за Царството Божие. Важно е да придобием богаство. Според мене, преди да влезе човек в Царството Божие, ще мине през големи изпити. Ако ги издържи, той е силен човек. Ученикът е силен, когато решава добре задачите си. Ако другите му решават задачите, той остава прост, невежа. Едно е важно: Всеки иска да се откаже от своето невежество и от групостта си. Казва: Не ми говорете за глупостта.

Сега ще направя една аналогия между богатия и бедния, между учения и невежия. Те имат отношения помежду си, но с различна тенденция. Богатият е доволен, защото разполага с много пари. – Аз съм богат и мога да ти заповядвам. Какво ще каже бедният? Той се подчинява, но не доброволно. Той мисли за себе си, че е щедър. – Щедър е, защото няма богатство; не се е опитал.

Казано е в Писанието: По-лесно камила ще мине през иглени уши, нежели богатият – в Царството Божие. – Така е, мъчно ще влезе богатият в Царството Божие, но мъчно ще влезе и бедният. Мъчно ще влезе ученият, но мъчно ще влезе и невежият. Ако ученият влезе мъчно в Царството Божие, невежият още по-мъчно ще влезе. Богатият знае на какво се дължи неговото богатство, а бедният не знае защо е беден. Ученият знае на какво се дължи неговото знание, но невежият не знае на какво се дължи неговото невежество и иска да се освободи от него.

Питате: Какъв е крайният извод на това разсъждение? – В природата няма краен извод. Там има само временни изводи. Например, ако злото е извод на нещо, казвам: Временно зло има, но вечно – няма. Временна болест има, но вечна болест няма; временна смърт има, но вечна смърт няма. Тогава правя следния извод: Има вечен живот, но не и вечна смърт. Не може да има едновременно

вечен живот и вечна смърт. Две вечности не могат да бъдат в отношение. Не може да поставите двама силни мъже в отношения. Какво е отношението на 1:1? – Ще се получи числото 3. Обаче, ако съберем $1+1=2$. В случая, в отношението $1:2=3$, имаме предвид следното: първата единица е бащата, втората – майката, а числото 3 е детето – резултат. Ако двете единици представляват двама мъже, те ще бъдат в постоянен спор. Тогава имаме действието $1+1=2$. Двойката е жената, т.е. число на примирение. Значи само жената може да примири двама мъже. Тя е дошла на света да примирява. Злото съществувало преди жената. Ще кажете, че жената е създала злото. Така мислят децата.

Да се мисли, че жената е донесла злото в света, е толкова вярно, колкото е вярно твърдението, че децата идат от реката. Така говорят бабите на децата. Също бабите казват, че жената донесла злото в света. Това не е нито философски, нито научен извод. Простият, невежият казва, че ако жената не беше дошла на земята, нямаше да съществува злото. Всъщност, жената дойде в света, за да примири двама души. Имаше борба между Адам, когато беше в рая, и змията, която отпосле се яви. Тя беше човек, който дойде при забраненото дърво. Ако Ева не беше там, щеше да има голяма борба между двамата. Вторият дойде с оръжието си, но като видя Ева, сложи оръжието и започна да се разговаря с нея кротко, меко. Той каза: Аз нямам лошо намерение. Готов съм на всички услуги; на ваше разположение съм. По този въпрос дотук ще спра, по-нататък не искам да отивам. Една българска пословица казва: Ела зло, че без тебе – по-зло. Значи трябваше да дойде Ева на земята, за да се избегне по-голямото зло. Върви един човек в гората, замислен нещо; той не вижда през какъв път ще мине. Насреща му излиза друг, удря му две плесници и си заминава. Пътникът се стряска, оглежда се и вижда пред себе си една голяма пропаст. Ако не бяха плесниците, той щеше да падне в пропастта. Трябва ли да питаш кой те удари и защо? Ако продължаваш да питаш, още един път ще те удари. Трябва да

познаваш този, който те е ударил. На едно място от Деяния на апостолите е казано: И Христа познавам, и Павла познавам, но ти кой си? Та и вие много искате да знаете, но всичко не може да ви се каже. Когато ви поканят на угощение, казват ли ви какво ядене ще ви дадат след първото? Вие искате да знаете какво ще бъде второто, третото ядене. Ако сте в Китай и ви поканят на угощение, много ястия трябва да опитате. Един американец бил поканен от един мандарин на обяд. На масата били сложени 40 различни ястия. Според обичая трябвало той да вкуси от всички яденета по малко. Американецът изпълнил обичая на китайците, но цели две седмици боледувал от разстройство на стомаха. Защо са нужни 40 яденета за един обяд?

Днес се повдига въпросът за яденето между богатия и бедния. Бедният казва, че никога не си дояжда, а богатият казва, че преяжда. Този въпрос ще съществува още дълго време между хората. Как ще се разреши той? За да го разрешите правилно, започнете да отглеждате буби. Като вземете бубеното семе, запишете си кога сте го взели и за колко време ще се излюпят бубите. След това започнете да ги храните и записвайте как се развиват бубите. Интересно е да видите след колко време бубата ще дойде до онази фаза, когато трябва да яде. От този момент започва новата култура, т.е. стремежът на бубата да се превърне на какавида, а след това – на пеперуда. От тези изчисления човек може, чрез висшата математика, да реши задачата на своя живот, а именно: докога ще преяжда и докога няма да си дояжда. За решаването на тази задача е нужно търпение. Казваш на някого: Аз зная какво ще излезе от тебе. – Ако знаеш какво ще излезе от него, защо не предскажеш какво ще излезе от тебе? Нищо не знаеш, понеже не си свободен човек. Ключът на задачата е в свободата. Ти даже не знаеш как ще постъпиш след една година по известен въпрос. След една година условията на живота могат да се изменят коренно. Откъде знаеш как ще постъпиш тогава? Ако мислиш, че можеш да предвидиш нещата, това е заблуждение. Хората лесно се заблуждават, защото не се познават. Те носят маски на лицата си.

Разговарят се помежду си, без да знаят кой е под маската. Един 48-годишен човек имал слабост към младите красиви жени. Един ден той среща една красива мома, поздравява я, кланя се и започва да се разговаря с нея. Приятно му е да каже няколко любезни думи. Тя го гледа, слуша какво говори той, усмихва се и си заминава. След известно време, тя сваля маската си и отново го среща, като стара баба, с тояжка в ръка. Той я спира и я пита: Бабо, на колко си години? – На 100 години, синко. – Много си остаряла, бабо! – Преди малко срещнах един млад момък, който ми говори много хубави думи. И тя почва да изброява това, което момъкът говорил. Той слуша и се чуди откъде тази баба е чула думите, които той говорил на младата мома. – Да не си подслушвала? Аз действително говорих това на една млада мома. Бабата не могла да го убеди, че тя е същата, на която той говорил.

Сега аз не говоря за вас, а за красивата мома. И вие се криете под някаква маска. Изкуство е да познаеш човека, скрит под маската. Аз не се лъжа. Като видя старата баба, аз зная, че под нейната маска се крие друго нещо. Тя е умна, много неща знае. Като сменя маската, под нея ще видя нещо много красиво. Тя казва на младия момък: Синко, не съм толкова стара, както изглеждам. Като свали маската, той ще се увери, че, действително, тя е много красива. Тогава какво ще каже той? – Като те видях, забравих първата мома. Пред тебе стои ядене, здравословно, приятно на вкус. Кое предпочиташ: един голям, хубав хляб, направен от старо брашно, или малка пита, омесена от току-що смляно брашно. Ти ще избереш малката питка. Значи не е цената в количеството, а в качеството. Имаш право да предпочиташ добрия човек пред лошия; пресния хляб пред мухлясалия. Казваш: Нали трябва да имаме еднакви отношения към всичко? – Еднакви отношения можеш да имаш само към добрите хора. Невъзможно е да обичаш лошия човек. – Бог е създал всички хора. – Не, Бог не може да създаде престъпник, лош човек. Ако всички хора са родени от Бога, не може да има престъпници в света. Роденият от Бога грях не прави.

Престъпникът, грешникът не може да бъде обект на любовта. Какво вода ще пиеш: чиста, планинска, или водата на щерната? Ти можеш да пиеш нечиста вода, но стомахът ти ще протестира. В живота можеш да обичаш само красивото, възвишеното. Ако се оплакваш, че никой не те обича, казвам: не те обичат, защото в тебе има мътна вода. Знай, че когато хората те обичат, ти си добър. Това е мое разбиране, то се отнася до мене. Дайте път на доброто в себе си, и хората ще ви обичат. – Искам да имам доброто мнение на хората. – Прав си. Искай доброто мнение на умните хора, а не на глупавите.

Често хората търсят доброто мнение на подобните си, а не на по-напредналите от тях. Например, някой ученик иска съучениците му да имат добро мнение за него, а не се интересува за мнението на учителите си. Той говори лошо по адрес на учителите си и гледа да бъде внимателен към съучениците си. Учениците не стоят по-високо от учителите. Така постъпват и религиозните хора. Те гледат да бъдат изправни към обществото, в което се движат, а не искат да знаят какви са отношенията им към Бога. Свободни сте да постъпвате, както искате, но важно е какви ще бъдат последствията на вашите постъпки. Важно е дали това, което говориш, е право, или не. Какъв човек си ти, ако си служиш с неверни данни, с лъжливи факти? Всички мисли и чувства на човека се хронизират. Значи има един свят, който отбелязва нещата абсолютно вярно. Един ден вие ще се пръснете по четирите краища на света, ще бъдете далеч едни от други. Какво ще правите, ако влезете във връзка с по-напреднали същества? Как ще ги убеждавате в своите възгледи? Докато сте във връзка със слепи същества, лишени от светлина, можете да им говорите, каквото искате. Но като влезете във връзка със светли същества, на които очите са отворени, не можете да им говорите неверни неща. След като си преподавал на учениците си смятане, като си ги учил на четирите действия, можеш ли да ги убедиш, че $1+1=3$? – Не, $1+1=2$. Можеш ли да убедиш учениците си, че едно е по-голямо от две?

Сега и вие искате да убедите себе си, а после и обкръжаващите, че една ваша постъпка е права; че намеренията ви са искрени. Питам: Как е възможно, една права постъпка или едно добро намерение да води към лоши последствия? Това е невъзможно; такъв закон не съществува. От чисто подбуждение, от право разбиране не може да излезе криво заключение. Казваш: Постъпката ми беше лоша, но намеренията ми бяха чисти. – Не, намеренията ти са били нечисти. Аз не се спирам само на външната страна, но прониквам и във вътрешната страна, в същината на нещата. Що се отнася до недоволството, до мъчението, до скръбта, това са естествени неща. Те са последствия на нещо. Ако искаш да се освободиш от противоречията, трябва да минеш през страданията. Първо ще минеш през недоволството, а после през доволството; първо ще минеш през страданията, а после през радостта. Тя е красива мома, която ще ти се усмихне. Веднъж видял тази усмивка, никога не можеш да я забравиш. Самата усмивка говори какво се иска от тебе. Аз говоря за усмивката на Любовта, а не за обикновената усмивка, която внася нещо отрицателно в човека. Когато минаваш през най-големи страдания, като възнаграждение ще получиш тази усмивка. Тя внася сила в човека, прави го тих и спокоен, и той лесно се справя с мъчнотиите и противоречията. И ти, който минаваш през най-големите страдания, можеш да предадеш тази усмивка и на другите. Ти си в тъмна, мрачна нощ и очакваш зазоряването, изгрева на слънцето. Как да не се усмихнеш?

Представете си, че слънцето изгрява веднъж на хиляда години. Вие сте чакали през всичкото това време и сте в последния момент; пред изгрева на слънцето. Какво ще бъде вашето състояние тогава? Какъв израз и усмивка ще се яви на лицето ви? Вашето съзнание ще бъде погълнато само от едно: да видите изгряващото слънце. От този изгрев зависи вашето бъдеще. Това е моментът, когато Божията Любов прониква в човешката душа. Този момент разрешава всички противоречия. Човек се пробужда от дълбок сън и казва: Сега

разбирам защо е била тази верига от страдания; сега разбирам смисъла на доброто, което ми се усмихва.

И тъй, доброто се усмихва, а Любовта говори. Любовта те хваща с двете си ръце и ти ще се запалиш от всички страни. Като започне да ти говори, ти ще се запалиш от горе до долу и ще се превърнеш на пламък. Целият свят ще се освети от този пламък и всички ще те видят. Който разбира закона, казва: Благословение е да те освети Любовта. Който не разбира закона, казва: Отиде човекът, изгоря! За глупавия Любовта изгаря, а за умния тя осмисля нещата. Казано е, че всички ще минат през този огън и ще изгорят. И праведният, и грешният ще изгорят на огъня на Любовта. Едните ще отидат във вечния огън, а другите – в огъня на Любовта. Вечният огън няма име, а името на другия огън е Любов. Адът е без име. Огънят на небето наричат Любов. Огънят на небето е блаженство, а огънят на ада е мъчение. Следователно името на Любовта е свещеният огън, който гори в човека. Ако не разбирате този огън, ще попаднете на вечния огън, където е недоволството. Казвате: На целия свят работите вървят добре, а моите не се нареждат.

Често аз се усмихам. Питате ме защо се смея. Какво искам да кажа със смеха? – Че има нещо глупаво във вас. Можеш ли да се смееш на умния и добър човек? – Сара се засмя особено. – Кога се засмя? – Когато ангелът каза, че ще роди син. Тя беше 90-годишна и си каза: Този ангел се шегува с мене. Обаче, като я попитаха, защо се засмя, тя отрече, че се смяла. И по вашите лица виждам една усмивка, която като Сара казва: Я стане, я не стане! Сега ви говоря за огъня на Любовта. Ще кажете, че тази любов не е за вас. Значи тя е за ангелите. За вас остава обикновената любов. Всъщност няма обикновена любов. В света има само една любов, но разбиранията на хората са различни. Обаче има обикновено разбиране за любовта, има и необикновено разбиране за нея. Окултните ученици се отличават с едно качество, а именно: те имат голяма вяра. Но където е вярата, там е и суеверието. Няма по-суеверни хора от духовните. Ако на духовния кажеш, че

може да придобие еликсир на живота, той веднага ще повярва и ще те заведе на мястото, където е еликсирът. Където е той, там ще отидеш и ти. Ако не го разбираш, ще кажеш, че са те излъгали. – Кой лъже? – Простите хора лъжат. – Кои се лъжат? – Ще кажете пак, че простите се лъжат. Не, най-много се лъжат учените хора.

Преди години в Париж станало нещо, което поставило на изпит вярата на учените хора. Явил се някакъв индус, който казвал, че владее еликсир на живота и със силата на мисълта си могъл да спре експреса във време на движение. Явили се много парижани, все учени хора, да присъствуват на този сеанс. Обаче индусът им казал, че за този опит било нужно известно количество злато. Те събрали помежду си нужното злато и излезли заедно с него да посрещнат експреса и да видят как той ще спре движението му. Индусът бил много ловък, сръчен човек. Като минавал експресът, без да го спре той успял да се качи на него, като отнесъл със себе си златото на парижаните. Те останали излъгани, както в еликсир, който носел, така и в силата на неговата мисъл. Според мене еликсирът на живота – това е Любовта. Всеки може да придобие Любовта, а оттам и безсмъртието на живота. Човек трябва да работи върху себе си, да се приготви за идването на Любовта. Умът, сърцето и волята на човека трябва да се приготвят за онази мощна сила на Любовта, която ще преустрои неговия организъм. Казано е в Писанието: Ние няма да умрем, но ще се изменим. Това прави Любовта. Човек минава естествено от едно състояние в друго. Затова казвам, че въвн от Любовта никакъв еликсир не съществува. Енергията на Любовта може да се съгсти, да се превърне на течност. Днес химията е стигнала дотам, че може да се разлага атома на елементите, който се считаше неделим. Тя може да превръща елементите – идея, към която се стремели алхимиците.

Един българин се занимавал цели 20–30 години с отглеждане на цветя и дошъл до интересни заключения. Той казва, че растенията живеят като хората: и те се обичат или ненавиждат, и те чувстват и

т.н. При това той забелязал, че не е безразлично за растението каква храна ще му дадеш. Едни растения се нуждаят от повече азот, други – от калциеви соли, трети – от фосфорни соли. Той забелязал още, че за растенията азотът е от такава необходимост, каквато е хлябът за хората. Нуждата им от калциеви соли е подобна на нуждата на хората от растителна храна. Фосфорните соли представляват за растенията това, каквото е нуждата от мазнини за хората. Този човек разказваше, че някога бил тежко болен, но обикнал цветята и започнал да се занимава с тях, да ги отглежда, и оздравял. Той започнал да ходи по гори и планини, да търси цветя, да ги изучава и отглежда. Така той съвършено оздравял и осмислил живота си. Как ще се осмисли вашият живот? Да посветиш живота си на отглеждане на цветята, това е геройство. Този българин е най-големият градинар в България. Не съм срещнал друг като него. Така той облагородил характера си. И на вас казвам: Бъдете градинари на човешките души. Велико нещо е да отгледаш една човешка душа! Това е Божествена работа. Този градинар се излекувал, благодарение на цветята. Ставал сутрин рано, преди изгрев слънце, леко облечен, и работел между цветята по цели дни – забравял, че е толкова леко облечен, забравял даже да яде, с такова увлечение работел. Дали е гол, или облечен, и това не забелязвал.

Казвам: Човек е гол, когато е невежа, когато е лишен от добродетели. Щом се облече в добродетели, той не е гол. Добродетелният, праведният човек и да е гол външно, вътрешно той е облечен. Неговата дреха е от светлина. Той никога не е гол. – Как мога да мисля, че съм облечен, когато виждам, че съм гол? Питам: Защо някога и като облечен се чувстваш гол? Значи чувстваш се вътрешно гол. Тази голота се дължи на греха в човека. Защо някога, като си здрав, мислиш, че ще се разболееш? Това показва, че носиш в себе си условия за някаква болест. Ако си абсолютно здрав, невъзможно е да мислиш за заболяване. Щом мислиш, че ще заболяеш, ти си вече на опасен път. Казваш: Невъзможно е човек да живее добре на земята. –

Възможно е. От тебе не се изисква да живееш като ангел. Ще живееш добре, като човек. Има добродетели, присъщи на земята. С тия добродетели ще живееш. Аз не говоря за ангелските добродетели, за които на земята няма нито условия, нито елементи. Като влезете в ангелския свят, там ще прилагате добродетели на онзи свят. – Има ли ангелски свят? – Като отидете там, ще проверите. Ангелският свят е разумен. Днес са възможни такива неща, каквито някога са били невъзможни. Ето, учените са успели вече да разложат атома и да използват неговата енергия. В бъдеще основата на химията коренно ще се измени. С това заедно ще се измени и психическият живот на човека. Ще дойде ден, когато човек ще разлага енергията на атома и ще го обезсили. Той ще разлага мислите и чувствата си, докато ги доведе до такова състояние, за да не се разлагат повече. Те са съществени за него. На такива мисли и чувства може абсолютно да се разчита. Казваме, че Любовта не се изменя, нито се променя. Значи енергията на Любовта не се разлага. Момъкът, като види красивата мома, започва да пише любовни писма. Тя е разложила неговите чувства. Момата се превръща на баба, която после сваля маската си, и той вижда пред себе си по-красива мома от първата. Той казва: Пред тебе забравих първата мома.

Помнете: Енергията на Любовта не се разлага, но тя разлага енергията на човешките мисли и чувства, докато ги доведе до неразложимото, до същественото в човека. Казвате: Не е морално, младият момък да напусне първата мома и да се влюби в друга. Вие осъждате, без да разбирате нещата. Че момъкът обикнал друга мома, това не е престъпление. Той търси Бога в момата и не Го намира нито в първата, нито във втората. При това той се заблуждава, като мисли, че втората е по-красива. Престъплението, според мене, е там, че момъкът търси удоволствието в живота, а не Бога. Ако искрено търсеше Бога, той щеше да Го намери и в първата мома. Така тя щеше да стане десет пъти по-красива от втората. Момъкът спира вниманието си на външната страна на живота, а не на вътрешната –

там е неговата грешка. Ще търсиш душата във всички красиви моми, и следователно ще обичаш всички. – Това е многоженство. – Не, това е правият възглед за живота. Обичай душата на всички хора. Бъди готов да се жертваш за човека безкористно. Аз говоря за великия морал, който вие, с вашите мисли и чувства, не можете да схванете.

Човешкият морал е временен и преходен, като същината. Един млад човек от свищовско постоянно се молел на Бога да му помогне някак да си плати дълговете. Той имал само една крава, от млякото на която задоволявал нуждите си. Една вечер той сънувал един сън: дошъл при него един човек с торба в ръка, пълна със злато. Дал торбата със златото на младия селянин и му казал: Молбата ти е чута. Вземи това злато и разполагай с него, както знаеш. Момъкът сграбчил торбата в ръката си, ритнал кравата настрана и си казал: Сбогом, сиромашия, няма вече да ме мъчиш. Кравата паднала на земята, с краката си нагоре. В това време той усетил, че нещо студено потекло върху него. Стреснал се и се събудил. В ръцете си той държал края на покривката – въображаемата торба със злато; масата, обърната с краката нагоре – кравата, която той ритнал, и водата от каната текла по него. Ето човешкият морал. Истинският морал се заключава в следното: да не се препятства на Божественото. Дайте път на Божественото Начало в себе си. То определя отношенията ви към Бога. Който спазва този морал, няма грях. Ако не го спазва, грехът върви след него.

Бъдете чисти и свободни, не мислете лоши работи. Виждаш, че двама се разговарят и казваш: Какво си говорят? Срещаш двама млади – мома и момък, пак се запитваш: Какво ли говорят? – Едно от двете: или и двамата мислят как да изпълнят волята Божия, или как да изпълнят своята воля. Ако изпълнят волята на Бога, благословение ги очаква. Ако изпълнят своята воля, нещастие ги очаква. – Защо е така? – Така е. – Защо този момък не поглежда към другите моми? – Защо да гледа други моми? Тази е първата мома, чрез която като през бинокъл той е видял Бога. Чрез нея и другите моми ще му станат

приятни. Обаче изчезне ли тя пред очите му, той потъва в мрак и тъмнина. Ако неговата възлюбена е в състояние да обърне погледа му и към другите моми, да види, че и те са красиви като нея, има ли нещо престъпно в това? Питате: Къде е смисълът на живота? – В Любовта. – Само жена си и децата си ли да обичам? – Ще обичаш всички души. Аз говоря за Любовта и за морала на рая. Два морала съществуват в света: моралът на рая, т.е. моралът на абсолютната чистота, и моралът на хората, в който е грехът. Освободете душата си от състоянието на греха. Знайте, че аз не ви говоря като на хора от света, където грехът царува. Ако ви говоря като на такива хора, ще говоря за лук и чесън. – Защо еди-кой си гледа жена ми? – Къде да гледа? – Към земята. – Който гледа към земята, той изгаря душата. – Нека гледа нагоре, към небето. – Който държи главата си високо и гледа все към небето, той е от вятърничавите хора. Пази се от хора, които където минат, запалват и горят. Пази се и от хора, които гледат все нависоко.

Мнозина се обезсърчават и казват: Бог не ни обича. – Как познавате това? – Работите не ни вървят: нивите, лозята не дават изобилно плод; говедата ни умират едно след друго. – Ако по това съдите за Любовта на Бога, то е човешко, материалистично гледане. Вие говорихте ли с Господа, да знаете, че е така? Защо говорите неверни неща? Казваш: Жена ми не ме обича. Срецам жена му, питам я защо не го обича. Тя отговаря: Той не ме обича. И двамата са прави. Всеки очаква да бъде обичан от другия, а не мисли, че пръв той трябва да обича. Как ще обичаш едно отрицателно число? За да обичаш отрицателната величина, трябва да превърнеш минуса на плюс. Като обичаш, ти лесно ще разрешиш въпросите. Бог обикна света и с това разреши всички въпроси. Не казвай, че този или онзи не те обичат. Ти ги обичай. – Защо трябва да любя? – За да намериш смисъла на живота. Докато се занимаваш с отрицателните черти на хората, ти нищо няма да научиш. Казваш: Обичам този човек, искам да го изям. – Любов ли е това? И детето изяжда ябълката от любов, но

това не е любов. – Обичам този човек; искам да го прегърна, да го стисна. – И това не е любов. И гайдарджията стиска гайдата, надува я да свири, но това не е любов.

Аз искам да ви освободя от заблужденията. Вие живеете в чуждо съзнание. Казвате: Аз съм сиромах. – Това е чуждо съзнание. И това, което получаваш даром, е също чуждо. Щом си сиромах, ще се впрегнеш на работа. Ако просиш, ти не можеш да осигуриш живота си. Ти ще го осигуриш само като работиш. Да просиш, това е все едно, да отидеш на чешмата и да чакаш някой да ти даде вода. – Наведи се и сам си налей. – Не мога. – Щом не можеш, веднъж могат да ти дадат, на другия ден сам ще си налееш вода. Това значи да отидеш да работиш. Да стоиш при извора и да очакваш други хора да ти дадат вода, в това няма смисъл. Друг е въпросът, ако някой доброволно ти даде чаша вода и ти се усмихне. Чрез усмивката си той ти предава нещо хубаво, възвишено. Който дава направо от извора, т.е. от Любовта, той нищо не очаква. Усмихне се, подаде ти една чаша вода и си замине. Той казва: Всички блага идат от Бога. Радвам се, че имам случай да направя едно малко добро. Счита за голяма привилегия да ти дам една чаша вода. А ти, който получаваш тази вода, трябва да знаеш кой ти я дава. Тогава и ти ще се усмихнеш. Щом и ти се усмихнеш, това показва, че и двамата сте се разбрали. Да ти даде някой вода от извора и двамата да се усмихнете, това е най-чистата любов. Най-хубавата любов се предава с усмивката. Като видиш тази усмивка, ще кажеш: Желая и друг път да бъда при извора, да пия вода от същата чешма. Изгревът на слънцето е такава усмивка. Първият лъч е първата усмивка, с която ти подаваш чаша вода. Следователно, ако посрещаш слънцето с това ново разбиране, тогава ще чуеш онзи глас на живата природа, който казва, че всичко е живо. Така ще посрещаш растенията, птиците, животните, хората. Така ще разбереш, че всичко в природата е разумно, всичко може да те разбере. Ако си скръбен и спреш пред някое дърво да плачеш, то ще те чуе и ще каже: Не плачи, моят Баща е добър и богат. Аз ще Му

разкажа за твоето състояние. Няма да мине много време и положението ти ще се подобри. Ако не вярваш, изкопай ме оттук и ме пренеси в твоя двор. Там аз ще ти помагам да подобриш живота си. Казвам: Като не разбирате езика на растенията, колкото и да ви говорят за Любов, вие ги отминавате. Изкопай цветето, сложи го в саксия. Изкопай дървото и го посади в своя двор. Така работите ти ще се наредят. Ако си музикант, търговец или учител, всичко ще ти тръгне напред.

От всички се иска да пеете. Много песни съм ви дал. Пейте, да видите какъв резултат ще имате. Ако вълн е мрачно, бурно, ще изпеете такава песен, която ще подобри времето. Всяка песен съдържа такава енергия, която ви свързва с Божествения свят. Като изпееш една такава песен, и ангелите ще те слушат. Това е музика. Като запееш, всичко разумно да те слуша: земята и небето, звездите и водите, растенията и дърветата, животните и човекът. Като чуят Божествена песен, ангелите се спират и с благоговение слушат. Те се радват, че има същества на земята, които пеят с любов.

Казваш: Толкова години слушам проповеди какво съм научил? Ако разсъждавате само и критикувате, вие ще дойдете до положението на пълно неразбиране. Знаете, че чрез всяко движение, чрез говора се изявява разумна енергия. Преведете тези движения правилно, за да се ползвате от тяхната енергия. Когато гениалния, светията ходят, говорят, пеят, чрез тях се изявява нещо особено. И в числата се крие разумна енергия. Ето защо те трябва правилно да се пишат. Например, тройката е съставена от два правилни, равни полукръга. Така написана, тя дава своя резултат. И в линиите се крият разумни сили. Например, две успоредни линии крият известна сила в себе си и могат да издържат определено количество товар. Ако товарът се увеличи, линиите се огъват навътре и губят своята успоредност. Докато кривината отговаря на силата на радиуса, тя не може да пострада. Щом се измени това отношение, кривата линия се пречупва. Защо една линия е крива, и затова има причина. Когато

налягането върху линията иде отвън, тя се изкривява навътре, докато най-после се счупи.

Да дойдем до общите заключения. Като наблюдаваме линиите на човешкото лице, виждаме, че едни са изпъкнали, а други – вдлъбнати. Това е отношение между положителни и отрицателни сили. Вие можете да изчислите кой от двата рода сили преобладава. Има лица изпъкнали. Това показва, че мъчнотиите на такива хора са отвън. А когато линиите на лицето са вдлъбнати, тогава мъчнотиите идат отвътре. Външните мъчнотии закръгляват лицето. А вътрешните мъчнотии и изпитания правят лицето сухо, изпито. Най-големите мъчнотии идат отвътре. Няма човек без мъчнотии. Например, някой страда, че не го обичат. Жена му, децата му не го обичат, и той страда, мъчи се. Той жертва всичко за жена си и децата си, но те нищо не му дават. Всички говорят против него, хокат го, наричат го будала. Понеже няма добра среда, и той се настройва, става положителен като тях. Очите му хлътват, лицето – също. Аз си служа с примери от семейството, за да обясня защо лицето на мъжа или на жената е хлътнало. Някога жената е скулптор, някога – мъжът. Със своя чук те дялат лицата си, да им предадат израз на светия. Лицето на светията трябва да бъде живо, енергично. И българите имат светии. Българинът, по естество, е краен материалист. Следователно той е сатурнов тип. Не вярва даже в любовта. Той казва: Парице, парице, всесилна царице!

Сега аз ви говоря, за да изкарам нещо от вас. Казвате: Нищо не знаем. В това отношение вие приличате на апаш, когото хващат в участъка и го бият, за да изкаже какво е откраднал. – Кажете какво си взел! – Нищо не съм взел, нищо не зная. И вие се оправдавате, че нищо не знаете, но всъщност много неща знаете отвън. Вие сте натоварени с много материални идеи, които ви огъват. Под тежестта на тези идеи вие сте се превърнали на огъната линия. Тогава лицето ви става сухо и придобива чертите на сатурнов тип. Ден след ден той се огъва, докато най-после се прекърши и замине на оня свят. Той

заминава с недоволство от този свят. Изпадне ли човек в такова положение, състоянието му трябва да се смени. Не е лесно да се справиш със Сатурн, т.е. с голямото недоволство. Сатурн обича само Венера. Като те гази Сатурн, кажи му: Срегнах богинята Венера, която ти изпраща поздрави. Той веднага се изменя, лицето му светва. Венера отнема тъгите и скърбите на хората. Тази богиня на красотата обича да се шегува. А някога се подиграва с хората. – Кога? – Когато сте разочаровани. Значи, щом се разочаровате от любовта, ще знаете, че Венера се подиграва с вас. Тя направила една малка интрига, а след това се смее и казва: Голям будала е този човек.

Сега предавам на човешки език. За да не изгубиш любовта, не питай човека докога ще те люби. Любовта е извън времето и пространството. Ако само за една секунда или минута си бил верен на любовта, този момент не може да се заличи. Мисли само за този момент, а не за бъдещето – дали твоят възлюбен ще те обича и занаят. Ако мислиш за бъдещата любов, ти ще страдаш. Достатъчно е само веднъж да ти се усмихне любовта, повече не ти трябва. – Как може да се живее само с една усмивка? – Първата усмивка е пламъкът на Любовта. Щом те запали, в тебе вече започва горенето. На този огън ти можеш да си опечеш хляба, да си свариш боба. Сама за себе си, усмивката нищо не разрешава. Важно е огънят, Любовта, която излиза от усмивката. Бъди алхимик, за да можеш да си сготвиш яденето на огъня на Любовта. Като сготвиш, ще се усмихнеш на себе си. Един ден ще направя с вас следния опит: Ще събера всичките ви отрицателни мисли и ще ги сготвя за обяд на огъня на Любовта. Ще опитате колко вкусен ще бъде този обяд. След това и вие сами ще си готвите. Христос казва: Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си. Това значи: ако не можете да трансформирате вашите отрицателни мисли и чувства в положителни, какво е разбирането ви? Всяка мисъл и чувство, от какъвто характер и да са, имат външен обект. Може да е някоя птица, животно, дърво, плод и др. Важно е тази мисъл да се преобрази. Ще

вземеш плода, на който отговаря отрицателната мисъл, и ще го изядеш. Така ще се освободиш от онези мисли и чувства, които те измъчват. Пази се от суеверия, не се оправдавай с незнанието си. Когато се касае за търсене на богатство, вие сте готови да повярвате на всеки иманяр. Така, в село Николаевка, някой си Нейчо разправял на селяните, че имало заровено голямо богатство още от турско време. Всички селяни взели мотики и отишли да копаят на посоченото място. С тях отишъл и Нейчо, даже и попът на селото, и той отишъл да копае. Три дни копали, но нищо не намерили. Огледали се да видят какво мисли сега Нейчо, но той изчезнал. Та и вие вярвате на разни суеверия и сте готови да отидете да копаете и търсите заровено богатство. А като ви говоря аз, вие казвате: Как ще стане тази работа; тя не е за човешкия ум?

И тъй, всяка мисъл има свой обект, който трябва да се знае. Без обект няма мисъл. Ако се яви у вас мисъл на недоволство, и тя има свой обект. Намерете този обект и, ако трябва, отстранете го. Той може да е вън от вас или вътре във вас. Гледаш една картина. Тя веднага изменя твоето състояние. Като срещнеш един приятел, също така състоянието ти се изменя. Ако срещнеш неприятеля си, настроението ти се изменя. То може да се дължи на неговото настроение. Приятелят ти е обект на твоето доволство, а неприятелят – на недоволството.

Един проповедник държал пророчед, която вървяла много добре. В този момент в салона влязла една жена с черни очила. Той погледнал към нея и веднага мисълта му се прекъснала. Той се смутил много. Чудел се как да свърже мисълта си. Докато мислел как да постъпи, в салона влязъл един мъж с приятно, благородно лице. Проповедникът спрял погледа си на него и мисълта му се възстановила. Така завършил благополучно проповедта си. На излизане от църквата той настигнал този господин и му казал: Благодаря ви, че дойдохте в църква, вие ми помогнахте да завърша проповедта си. Заповядайте и друг път. Питам: Кой от вас не е срещал

в живота си жената с черните очила, която му причинила зло? И кой от вас не е видял човека с благородното лице, който му донесъл Божието благословение? Следователно хванете правата мисъл в себе си и благодарете за благословението, което ни носи тя. В тази мисъл се крие едно възвишено същество, което иде да ви помогне. Благодарете на тази мисъл, че ви посетила. Тя носи в себе си известна философия, от която се ползвате. Права мисъл, истинско знание са онези неща, от които всеки момент можеш да се ползваш.

И тъй, стремете се към истинското, конкретното знание. Според него, каквото кажеш, това става. Питат те: Откъде знаеш тези неща? – Зная ги, нищо повече. Вие ще си ги обясните по един начин, а аз – по друг. Истинско знание е това, което е абсолютно вярно. То се обяснява само по един начин. Като говориш общо за нещата, това не е знание. Например, казваш: В този дол я има вода, я няма. Така и циганите врачуват. Конкретно знание е нужно на хората. Някой ти казва, че ще ти се случи нещо неприятно, или – работите ще се оправят. Както казва, така става. Едно напреднало същество те обича и те предупреждава какво ще ти се случи. – Господ ми помогна. – Говориш за Господа, но Той е една неопределена идея за тебе. И тъй, дръж в ума си разумното същество, чрез което Бог ти проговорил. – Това е случайно. – За глупавия има случайности, а за умния няма никакви случайности. За всяко нещо има причина – зависи как гледа човек. Някой гледа отдалеч, а друг – отблизо.

Сега аз правя извод. Ако искате да получите един диамант, трябва да оставите въглена на голямо налягане и висока температура, около 10 милиона волта. Не се образува лесно диамант. Знание е нужно за това. Ако искате да пуснете електрически ток, да осветите стаята си, трябва да знаете как да завъртите ключа. Но ако токът е много силен, жицата може да се стопи. Казано е в Писанието: Едни ще се стопят, а други ще изгорят. Които се стопят, те ще кристализират; които изгорят, ще се превърнат на газ и ще послужат

за основа на бъдещата култура. – Как да се справим с недоволството?
– Като премахнете налягането върху вас.

Недоволството е слабо налягане; мъчението е малко по-силно налягане; скръбта е по-голямо налягане от мъчението, а страданието е най-голямо налягане. Без тези налягания нищо не можете да придобиете. Без налягания нито един от вас не би дошъл тук. Аз благодаря, че имате недоволство, мъчности, скърби и страдания, за да дойдете тук. Без тях вие щяхте да се изпарите. Тогава как ще влезете в ангелския свят? И в ангелския свят има атмосферно налягане, но там то се определя от добродетелите. Колкото повече добродетели има, толкова по-голямо е налягането. Ангелът трябва да мине в архангел; архангелът – в още по-висока степен. Не мислете, че ангелът е най-високата степен на развитие. Под ангелска йерархия аз разбирам вечно развитие; вечно минаване от едно стъпало на друго. Това се разбира в широк смисъл на думата.

Кога ще се види края на това развитие? – Никой не може да види края му и никой не може да го стигне. В ума ти ще съществува само мисълта за вечния процес. Нито началото ще знаеш, нито края му. Помните ли кога сте слезли на земята? Ти знаеш, че живееш на земята, но началото на твоя живот не знаеш. Къде отиваш, не знаеш. Къде ще спреш временно, пак не знаеш. Ти се движиш между полюсите на вечността. Казва се, че си излязъл от Бога, но няма да се върнеш там, откъдето си излязъл. Пак ще се върнеш при Бога, но в област, в която никога не си стъпвал. Между мястото, откъдето си излязъл и където ще се върнеш, има една малка празнина, която Бог ще запълни. Там е Божественото съзнание. Значи Бог ще свърже двата края и ще образува кръг. Един ден, когато ти се наситиш на вечността, в тебе отново ще се яви желание да слезеш на земята. Бог ще премахне връзката на двата полюса и ти ще започнеш да слизаш.

Какво разбрахте от това, което ви говорих досега? Разбрахте нещо, което не можете да изкажете. Ще ви кажат, че сте прости. Какво означава прост човек? Аз не мога да ви кажа, че сте прости и невежи,

защото ще изложи себе си. Щом се занимавам с вас, значи, че и аз съм прост. Ако вие сте невежи, и аз съм невежа. Не сте прости и невежи, но очите ви са гурлясали, много сте спали. Трябва да ви дам вода да се измиете, да се отворят очите ви. Там е всичката работа. Сега вас ви мъчи една мисъл, и вие си казвате: Това ядене е хубаво, трябва да се плати. – Аз не искам пари за яденето, но държа правилото: Който не цени яденето, втори път няма да му дам. Всеки сам да яде, сам да си плаща, и след това да си върви. Някой ме срещне и ми казва: Недоволен съм от себе си, лош човек съм. Друг човек ми казва за себе си: Добър съм. – Радвам се. – Къщата ми изгоря. – Радвам се. – Изгубих общественото си положение. – Радвам се. – Министър станах. – Радвам се. Казвам: Така мисля аз, другояче не мога. Всичко, което става в света, има отношение към доброто. Ако мисля, че всичко, което става в света, е зло, аз пакостя на себе си. Че изгоряла къщата на някого, и това е добро. Ще му направя друга къща. – Нямам обувки, бос ходя. – Много кожа има в света, ще си направиш нови. – Тежък е животът. – И това разбирам. Съзнавам, че живееш на земята, при неблагоприятни условия. Важно е, че това, от което се оплакваш, не можеш да го изправиш. Със сегашното си разбиране ти не можеш да си помогнеш, но аз мога да те упътя, да ти кажа как да постъпиш.

Един свещеник казвал: Аз съм много безстрашен, от нищо не се плаша. Един ден, като изпълнявал службата си в църква, чул, че откъм морето паднала бомба. Той хвърлил епатрихила си и избягал. Казал си: Стар човек съм, едва се движа. Чудя се как, като чух бомбата, избягах и се намерих скоро в новата махала. Значи голямата бомба заставила стария поп да проходи. Ако от една граната можете да напуснете службата си и да избягате вълн, защо не направихте това при добрите условия на живота? Нека сега всеки от вас, каквото пожелае, да си го каже и аз ще му го дам. Обаче при условие всеки сам да си го вземе. Ще ви дам билет до слънцето, до луната, но ходенето е от вас. Мъчно ли се отива до луната? – Това е най-лесната

работа. Мъчно е да влезеш в царския двор, там стражари ще те посрещнат. Но ако царският син те обича и те въведе в двореца, мъчно ли ще влезеш там? Без любов не можеш да направиш стъпка към слънцето или към луната. С любовта за половин час ще отидеш и ще се върнеш от слънцето. Лесно ще отидеш на слънцето, но не с това тяло. С умственото тяло се отива на слънцето. Ще направиш мост от физическия до умствения свят и по него ще минеш. Без този мост не може да се отиде. Като се върнеш от слънцето, ще разказваш какво си виждал. Какво ще донесеш оттам? Каквото и да казваш, хората няма да ти повярват, че си бил на слънцето. Как ще ги убедиш? Сега вие се интригувате какво ли има на слънцето.

Питам: Откъде дойдохте? Как слязохте на земята? Тук не сте били, отнякъде сте дошли. Окултистите предполагат, че цялата човешка раса е излязла от Слънцето, минала през Сатурн, през Луната и дошла на Земята. След време ще мине през друга планета. Човечеството ще мине през седем вериги, през седем вълни, за да отиде пак на Слънцето, откъдето е излязло. Че сте излезли от Слънцето, вие не помните. Също така не помните, че сте били на Сатурн, на Луната. Че сте на Земята, това вече знаете. Като завършихте своето развитие там, вие напуснахте Луната. Понеже там нямаше вече условия за вас, вие дойдохте на Земята, да продължите еволюцията си. На земята, обаче, няма да завършите развитието си. Като дойде време да напуснете Земята, ще ви приспят и ще ви пренесат на друга планета, близо до Земята, където ще завършите развитието си. Това са отвлечени въпроси. Вие казвате: Това е хубаво, но сега трябва да се яде, да се живее, имаме разни нужди. Че трябва да живеете, да ядете, да пиете, никой не ви пречатства. Всичко е на мястото си.

Сегашният живот изисква от вас да се освободите от всичко ненужно. Това, което имате, то ви е необходимо. Всичко, което ви се случва в живота, е необходимо да стане. Човек не може да живее вън от това, което му е определено. Само така може да придобиете

нужните опитности. Който не може да използва благоприятните условия, той без да иска, греши. Грехът е дошъл отпосле. Че грешите, това не е още истинският грях. Казвате: Да не гледаме на чуждите жени. Ако това се разбира буквално, тогава няма нито един праведник на земята. Къде е моралът? Някой мисли, че е мъж, друг – че е жена. Кои са отличителните качества на мъжа, и кои – на жената? Ще кажете, че мъжът е представител на Мъдростта, а жената – на Любовта. Щом жената е представителка на Любовта, защо на нея се гледа като на съблазън? И щом мъжът е представител на Мъдростта, защо някои го считат за невежа? Човек е колективно същество, т.е. група най-малко от десет хиляди същества. Следователно, когато кажете, че някой не ви обича, това значи, че един колектив от десет хиляди разумни същества не ви обича. Така е, вие говорите истината. Когато пъхнете пръста си в огъня и се опарите, кой е виновен за това – вие, или огънят? Огънят ни най-малко не е имал намерение да ви изгори. Като сте бъркали в огъня, вие сам сте се изгорили. Казваш: Мрази ме този човек. – Как е възможно, едно същество, обиколено от десет хиляди съзнания, да ви мрази! Според закона за поляризирането това е немислимо. От десет хиляди същества, половината са отрицателни, т.е. не ви обичат; другата половина са положителни, т.е. те ви обичат. Плюсът – положителните същества, съставят човешкото съзнание. Плюсозите и минусите не ви ограничават, те взаимно се унищожават и вие оставате свободни. Когато се намерите в противоречия или в мъчнотии и кажете, че не ви обичат, напишете знаците + - +. Те показват, че при каквито условия да се намерите, никаква сила не е в състояние да ви направи роби на условията. Някой ви мрази. Вие казвате: Има право да ме мрази. – Но има право и да ви обича. Има право да ви товари, но има право и да ви разтовари.

Бъдете свободни, не се ограничавайте. Който убие някого, след време ще го роди, ще му стане баща или майка. Законът гласи: Всяко престъпление в света ще се изглади. Този велик закон регулира

нещата. Това е въпрос само на време. Като имате противоречия, вие казвате: Тъмно ми е, мрачно ми е. После ви светне. Така се сменят състоянията: ту плюс, ту минус, докато свършите с плюс и се освободите, да действате, както искате. Аз не искам да ви правя светии, но искам да се смени състоянието ви. – Защо? – Защото пак ще се натъкнете на мъчнотии. Сега вие сте в епохата, когато предстои да се новородите. Майка ви е вече в деветия месец. Още четири дни остават, докато се родите. Вие сега се храните, чувствате, но още не дишате. Важно е за вас кой ще ви бабува, как ще влезете в света. Не казвайте, че Бог не е направил света добре. Така не се говори. Нека светът говори за себе си. Когато сте нещастни, кажете си: Има щастливи хора. Когато един човек е нещастен, на противоположния полюс има друг щастлив. Първият търси втория и като го намери, те се уравновесяват. Направете една съединителна връзка между нещастния и щастливия.

Следователно, когато казвате, че сте нещастни, ще знаете, че това са чужди мисли. Вие се страхувате, че ще умрете. И тази мисъл не е ваша. Това са все чужди мисли. Като знаете, че сте живели при Бога, защо се страхувате от смъртта? Трябва да внесете в ума си обновителни мисли. Всеки човек има нещо съществено в живота си. Обаче за всички хора трябва да има нещо общо, съществено. Въпреки това, за всички хора същественото не е едно и също. Например, за болния същественото е здравето. Всеки човек има нещо специфично, съществено.

Аз искам да освободя мисълта ви от ограничения. Ако това не направя аз, друг може да го направи: Бог, вие сами, приятелят ви или друг някой. Който ще ви освободи, трябва да бъде умен. Глупавият не може да ви освободи. Под освобождаване разбирам човек да ви послужи. Да допуснем, че си вързан. Дойде при тебе едно добро, разумно дете. То вади ножче от джоба си, прерязва връзките и те освобождава. Казваш: Благодаря ти, ще дойде ден и аз да ти направя една услуга. След време ти забогатяваш и даваш възможност на това

дете да учи. Това е добродетелност. На любовта отговаряш с любов, на милосърдието – с милосърдие. Тази сутрин, понеже говорих много, измъчих стенографите. Мислех днес никой да не стенографира, а пропуснах да ви кажа. От всичко, което говорих, искам да ви остане една съществена мисъл. Не искам да слагате всичко на гърба си, понеже вашият гръб не е толкова здрав. Малко ще си вземете, но от най-хубавото. Казах ви хубави неща. Който знае какво да приеме от беседата, той ще стане истински човек. Ако разберете днешната беседа, който има ревматизъм, ще оздравее; който има коремоболие, ще изчезне болката му; който се оплаква от сиромашия, и тя ще изчезне. Умрелият пък ще възкръсне. Който не разбира, има да учи още много. Знаете ли защо ви говорих сега? Искam да предизвикам у вас усмивката. Не мога да я предизвикам, без да говоря.

Казвате: Толкова години се учим тук и пак имаме много противоречия. – Те са ваши. Христос бил на земята, говорил, проповядвал, но какво искал да каже, не знаете. Под думите Аз съм пътят, истината и животът Христос подразбирал нещо съществено, но какво, вие и досега не знаете. Мнозина мислят, че животът е най-голямото нещастие. Не, животът е най-голямото благо. На земята няма по-голямо благо от живота. В живота има нещо лошо, но ние трябва да го чистим. Мътната вода не е опасна, но тя трябва да се освободи от примесите в нея. Всички хора нямат еднакви схващания. И ако днес трябва да ви доказвам, че Бог съществува, много сте закъснели. Всички добри хора в света имат само една религия. Дали говоря право, или не, вие сами ще проверите това. Вие не живеете правилно. Например, ако жената направи мъжа си слуга, тя върши престъпление. Жената няма право да изисква от мъжа си да стане слуга. Щом го направи слуга, тя не разбира великия закон. В каквото противоречие да се намираш, за предпочитане е сам да си слугуваш, отколкото другите да ти слугуват. Това е новото в света. Ако искаш другите да ти слугуват, това е старият ред на нещата. Днес жените искат да направят мъжете слуги; и мъжете искат да направят жените

слуги. Мъжете да престанат да взимат жените за слуги, и жените да престанат да взимат мъжете за слуги! Ето една формула, с която светът може да се обнови.

Запишете си следното правило. Жената да каже: Мъж слуга не искам. И мъжът да каже: Жена слугиня не искам. Ако искат да работят доброволно, то е друг въпрос, но да не се насилват. Това значи слуга. Който иска да бъде при мене слуга, да отиде в света. Аз искам да бъдете ученици. Във всичко, което правите, имайте съзнание, че сте свободни.

Днес аз ви опитах доколко можете да издържате да ви се говори. Ако се уморявате, вие сте на опасен път. Но след всяка умора иде нещо хубаво. Като се уморяват, хората се събират на почивка. Умората е необходима за хармония в земния живот. Като дойде умората, знайте, че Господ е приготвил нещо хубаво за вас. Като се умориш, ти заспиваш, отиваш в другия свят, където ти преподават уроци. Сега и аз ви преподавам, но без пари, даром. Но все пак искам да изкарам нещо от вас. Решил съм да направя опит, да изкарам старите ви идеи. Но при това изпразване има една опасност. Значи изпразването трябва да стане разумно. Вие дайте план, как да стане изпразването. Който иска да остане на особено мнение, да излезе вън от салона. Който е в салона и не иска доброволно да се освободи от старите идеи, т.е. да се изпразни, после ще направи това десет пъти. И пет-шестгодишните деца могат да направят това с радост.

Задача: Всеки от вас да си вземе една стомничка от две кила. Ще отидете до нашия бивак на Витоша, да си донесете вода оттам. Ще си определите времето, като започнете от среднощ и през целия ден. За 24 часа ще отидете и ще се върнете с пълни стомнички. Ще сметнете времето, през колко минути трябва да тръгвате един след друг. В 24 часа има 1440 минути. Десет души дежурни ще записват кой кога е тръгнал и кога се върнал. Други десет души ще записват на планината кога е дошъл всеки от вас и кога е тръгнал назад, за града. Дежурните горе ще стоплят вода, та всеки, като стигне там, ще пие

една чаша гореща вода, ще се преоблече и ще си тръгне назад. За 24 часа цялото колело ще се извърви. Всички ще вървите по един и същи път. Важно е кой кога е тръгнал и кога се е върнал. Тази задача ще направим следната неделя, на 15 май. Тръгване събота срещу неделя, посреднощ. Ще теглите жребие, което ще определи кой кога да тръгне. На когото излезе номерът, той тръгва. Ще взема няколко стиха от 12-та глава на притчите.

Който обича поучение, обича знание. (– 1-ви стих.)

Добрият намира благословение от Господа. (– 2-ри стих.)

В пътя на правдата има живот и шествието на пътя не завожда в смърт. (– 3-ти стих.)

Тези, които са излезли от Бога, никога не остаряват.

Днес ще се преброи колко души са тук, за да се види през колко минути ще тръгнат. Това трябва да се знае предварително. Където е Бог, там може да се работи.

Само Божията Любов носи пълния живот.

Утринно Слово от Учителя, държано на 8 май 1932 г., София, Изгрев.

ДВЕТЕ СТРАНИ В СВЕТА

Размишление

Ще прочета най-късия псалом, 117-ти.

В този псалом се възхвалява Господ. Един и същ е Господ и в миналото, и сега. Какъвто е бил тогава, такъв е и сега, Той не се е изменил. Какъвто е бил Бог от създаването на света, такъв е и днес. Станала ли е някаква промяна в проявите на Бога досега? Всички същества, въвн от Бога, се променят. Нека остане тази мисъл в ума ви. Има нещо в човека, което се изменя – то е човешкото. Има нещо в него, което не се изменя – то е Божественото. Човешките разбирания се изменят постоянно. Миналото не е днешното, и днешното не е бъдещето. Значи човешкият свят коренно се различава от Божествения. – Къде е Божественият свят? Къде е Бог? Някои искат да им се докаже съществуването на Бога. Бог нито се доказва, нито се отрича. Щом Той съществува, няма защо да се доказва. Ако не съществува, няма защо да се отрича. Как ще докажем съществуването на слънцето?

В математиката се говори за съизмерими и несъизмерими величини. Обаче аз разглеждам от друго становище този въпрос. Доказването или отричането на Бога е несъизмерима величина. Ако поддържате, че Бог съществува, това показва, че сега трябва да Го намерите. Ако Го отричате, това значи, че сте в стълкновение с Него. Щом сте влезли в стълкновение с Бога и искате да се освободите от Него, вие ще влезете в стълкновение със себе си. Едно е важно: Човек да познава така живота, както е в действителност. Ако не го познава така, той не може да познава и Бога. Аз не говоря за човешкия живот, но за Божествения, т.е. за живота на светлината, който не може да се ограничи, не може и да се измени. Ти можеш да вземеш от този

живот само толкова, колкото ти трябва, нито грам повече. Ако вземеш повече, то ще изтече. То не спира движението си. – Къде е този свят? – Отвори очите си и ще го видиш.

Божествения свят ще познаете по две неща: по светлината – неговата външна форма, по чувствата – вътрешното му съдържание, и по мислите, които му дават смисъл. Като влезеш в Божествения свят, ти можеш да обичаш, колкото искаш. Ако обичаш всички хора, ще бъдеш свободен. Ако обичаш някого повече от другите, ти се ограничаваш. Кажеш ли ти някой, че иска да го обичаш повече, той не разбира закона. Ако си малко шише, малко ще те обичат, според съдържанието ти; ако си голямо шише, повече ще те обичат – повече събираш. Значи светът има две страни: Божествена и човешка. Човешката страна, т.е. човешкият свят се характеризира с мисълта. Ще мислиш свободно и ще вземеш от мисълта, колкото ти трябва. С мисълта си ти не можеш да обхванеш целия космос. Следователно със своя ум ти ще вземеш от мисълта на космоса само това, което можеш да разбереш. Не съжалявай, че не можеш да разбереш всичко.

И тъй, ние живеем едновременно в света на светлината – външната страна на Божествения свят; после, в света на чувствата – съдържанието на духовния свят, или света на Любовта, и най-после – в мисловния или светът на Мъдростта. Аз уподобявам света на светлината на Истината в Божествения свят. Светлината и топлината са страни на Божествения свят. Когато става студено на земята, това иде от човека, а когато става топло, това е от Бога. – Какво да правим със студа? – Това е ваша работа. Студът е в човешкия, във временния свят. В човешкия свят има спорове, недоразумения, омраза. Те са причина за студа. Има хубави неща в човешкия свят, но те се смесват с отрицателните неща и образуват каша. В Божествения свят всичко е хубаво и хармонично. Външната му страна е еднообразна, но вътрешната е крайно разнообразна. Казват, че светлината на Божествения свят е някъде по-силна, някъде по-слаба. Това е само илюзия на вашите очи.

Като външна страна на Божествения свят, светлината е навсякъде еднаква. Понеже я възприемаме с нашите очи, затова ни се вижда, че някъде е по-силна, а някъде – по-слаба. Красива е външната страна на Божествения свят, въпреки нейното еднообразие. Човешкият свят е външно разнообразен, но не е толкова красив. Виждаш един човек, външно красив, но колкото повече го опознаваш, толкова по-грозен става. Следователно, когато се отвърщаваш от себе си и казваш, че си грозен, ти си влязъл в човешкия свят, в себе си. Щом влезеш в Божествения свят, ти се чувстваш свободен, нищо не те ограничава. В човешкия свят има страх, недоволство, завист, ограничение. Почувстваш любов към някого, но и за тази любов се искат пари. Казваш, че го обичаш, но за малкото добро, което му направиш, веднага искаш да ти се плати. Че си ушил дрехи или обувки на някого, веднага искаш да ти се плати. В човешкия свят за всяко добро се плаща. Ако не платиш, ти не си човек. В Божествения свят е обратно: ако си платиш, ти не си човек. Там каквато услуга да ти направят, не се плаща.

Хвалете Господа всички народи! (– 1-ви стих.) Хвалиш Господа, защото си взел нещо от изобилието Му. В Божествения свят, каквото получиш, всичко е за тебе. В човешкия свят не е така. Там, каквото получиш, ти го владееш временно. Ти си в положението на пощаджия, който разнася чужди неща. Като разбереш смисъла на това, което си получил, ще се зарадваш. Радостта само остава за тебе. Тя иде от Божествения свят. Следователно, ако се радваш, ти си в Божествения свят; ако страдаш, ти си в човешкия свят. Обичаш – ти си в Божествения свят; мразиш – ти си в човешкия свят. Вярваш – ти си в Божествения свят; съмняваш се, ти си в човешкия свят. Когато си в Божествения свят, ти си смел; страхуваш се – ти си в човешкия свят. При всички добродетели, ти си в Божествения свят. Млад, жизнерадостен си, ти си в Божествения свят. Щом остарееш, ти си в човешкия свят. Здрав си – ти си в Божествения свят; болен си –

влизаш в човешкия свят. Щом оглупееш, ти си в човешкия свят. Поумнееш – влизаш в Божествения свят.

Светията, праведният живеят в Божествения свят. Грешникът живее в човешкия свят. Чрез противоположностите в живота човек сам може да се ориентира в кой свят живее. От човешко гледище Божественият свят всякога остава неразбран. Божественият свят може да се разбере само от Божествено гледище. Да мислиш, че Божественото може да се разбере по човешки, ти се заблуждаваш. Силата на Божествения свят е в едното, а слабостта – в множеството. В човешкия свят е обратно: силата е в множеството, а слабостта – в едното.

Казвате: Вижте как генералът заповядва на войниците – силен е той. – Множеството, войниците му го правят силен. Щом остане без войници, генералът е на легло, лежи на гърба си. Като ме викат при някой болен, казвам: Отивам при генерала, който е болен, слаб, няма войници зад себе си. Казваш: Ще се мре. – Да, всеки генерал без войска умира; генерал с войска живее. На небето законът е обратен: там, ако имаш войска, ще умреш; ако си сам, без войска, ти си силен, ще живееш. Аз привеждам тези контрасти за обяснение на двата свята – човешкият и Божественият.

И тъй, слабостта на земята е сила на небето. А силата на Божествения свят е слабост на земята. Силата на Бога е слабост на човека; силата на човека е слабост на Бога. Това е неразбрана мисъл за вас. Питате: Как така, моята слабост да е сила на Бога? – Там, където човек е слаб, Бог е силен. Където човек е силен, там Бог е слаб. Когато уповаваш на себе си, Бог е слаб в тебе. Тогава Той се оттегля, не взема участие в твоя живот и ти се чувстваш слаб. Питаш: Защо ме остави Господ? – Защото уповаваш на себе си. Господ трябва да те остави, за да разбереш и съзнаеш, че в Него е силата, а в тебе – слабостта. Нали Бог прониква навсякъде? – Това е материалистически израз. За да проникне някъде, трябва да има друга реалност, вън от Бога. Всъщност, вън от Бога никаква реалност не съществува. Като

боледуваме, страдаме и вършим глупости, тогава светлината на Бога прониква в нас и ни помага. За да разберете, дали Бог прониква някъде или не прониква, нужно е голямо знание. – За каква светлина се говори? – Не е важно каква е светлината. Тя може да иде от свещта. Светлината е важна. Какъв е фитилът, маслото, това не ни интересува. Светлината носи новото. Тя е нужна за нас. Фитилът и маслото са само проводници на светлината. Гласът на цигулката, например, не иде нито от струните, нито от цигулката. Едно разумно същество произвежда тоновете. То е причината за музиката. Ако звукът е в самата струна, въпросът щеше да се разгледа другояче. Сегашната философия е ограничила човека. – Какво мога да направя сам? – Нищо не можеш да направиш. – Къде мога да уча? – Никъде не можеш да учиш. Болен си, викаш лекар. Той ще те прегледа, ти ще му платиш, но болестта пак остава в тебе. – Докога ще стои в мене? – Докато признаеш, че всички блага, всички благословения в твоя живот идат от Бога. Ще признаеш и ще благодариш. Иначе ще заболееш и никой не може да ти помогне. Когато ангелът ти носеше благословието, ти само отвори очите си и каза: Остави го настрана, ще го взема. Ти не искаше да кажеш само една дума: Благодаря. Затова, именно, ангелът те бодна с иглата си, да бъдеш буден към благата, които Бог ти изпраща. Сега ще се оплакваш, че кракът те боли. Щом дойде пратеникът на Бога, ще си отвориш очите, ще го приемеш добре и ще благодариш. Не постъпиш ли така, с години ще лежиш болен, ще викаш лекари, докато един ден кажеш: Дотегна ми да лежа, да се занимавам с лекарства. Най-после започваш да се молиш на Господа. Той изпраща двама ангели, като лекари. Те са същите, които ти донесоха благословието. Те казват: Познаваш ли кои сме? – Спомням си, лицата ви са ми малко познати. Единият те преглежда, пипне болния крак, духне и казва: Вярно ти е нужна. И вторият те прегледа, също пипне болното място, духне и казва: Любов ти трябва. Сега ще станеш от леглото, ще вземеш стомничката и ще отидеш за вода. Ставаш от леглото и не усещаш никаква болка.

Взимаш стомничката, отиваш за вода и се чудиш колко лесно се излекува.

Сега аз ви изнесох една велика истина, която всеки ден проверявате в живота, но не обръщате внимание. Това, което всеки момент проверявате и възприемате в себе си, то е истината. Аз не говоря за истината, която ще провериш в бъдеще. Аз говоря за онази истина, която можеш да провериш в даден момент и която внася светлина в твоето съзнание. Истината действа в момента. Ето защо, радвайте се, когато боледувате и страдате. Това са условия за придобиване на истината, за придобиване на Божиите блага. И като дойдат двамата ангели-лекари, ти се чудиш какви са те, откъде са дошли, че могат да лекуват по толкова чуден начин. – Защо трябва да боледувам, да страдам? – За да те посетят двамата ангели. – Къде са свършили те, в кой университет? – Това не е важно. За тебе е важно, че те посетиха и излекуваха. Без страдания ти никога не би ги призовал. – Не може човек да не греши. – От него зависи. На човека е дадена свобода, да се проявява, както разбира. Ако не разбира законите, той се счита божество и прави, каквото му дойде на ума. – Не, не си божество. – Защо съществува злото? – Защото е свободно. Доброто и злото имат абсолютна свобода. От човека зависи кое от двете да приеме в себе си – доброто или злото.

Божественото в човека се стреми към свободата на доброто. Който даде път на Божественото в себе си, той върви по пътя на доброто. Той е направил истинския избор. Адам и Ева сгрехиха, защото пожелаха да познаят доброто и злото. Когато змията влезе в рая, тя каза на Ева: Ако ядете от забраненото дърво, ще станете като Бога. Не, човек влезе в рая, за да научи законите на доброто. Чрез тях той ще се справи със законите на злото.

Всеки човек може, ако не напълно, поне отчасти, да измени живота си. Не казвам да го пресъздаде, но да вникне в себе си и да обработи това, което Бог е вложил в него. Божественото изисква от хората взаимно да си помагат. Какво разбирам под думата помощ? Да

помагаш на другите, това значи да помагаш и на себе си. Не можеш ли същевременно да помагаш и на себе си, ти нищо не си разбрал. Твоята помощ е безрезултатна. Всяка помощ изисква известна материална жертва. – Не мога да направя никаква жертва. – Щом не можеш да направиш тази жертва, ти не можеш да помагаш. – Тази работа не е за мене. – Щом не е за тебе, ти си слаб човек. Ще кажеш: Мога да помогна. Според мене онзи може да помага, който е помогнал на себе си. Не можеш да повдигнеш някого, ако сам не си се повдигнал. – Защо трябва да правя добро, да помагам на хората? – За да помогнеш и на себе си. Като направиш добро на някого, ще видиш, че доброто е вътре в тебе. – Защо трябва да любя? – За да познаеш, че Любовта е в тебе. – Защо трябва да търся Бога? – За да познаеш, че Бог е в тебе. Това, което виждаш отвън, то е и вътре в тебе. Това се отнася и до млади, и до стари.

Старият казва: Остарях. – Ако си остарял и си придобил нещо, човек си станал. Ако нищо не си придобил, още не си станал човек. – Какво да правя? – Ще влезеш в Божествения свят да се подмладиш, т.е. да разбереш нещата така, както Бог ги разбира. Да влезеш в човешкия свят, значи да разбереш живота, както хората го разбират. Докато живеят в човешкия свят, старите хора си приличат. Дядото казва на внука си: Едно време и аз бях като тебе; мислех, че много зная, че всичко мога да постигна; ходех на хорото, любувах се на момите. Какво е постигнал дядото? Оженил се, имал деца, богат бил, но изгубил и жена си, и децата си, и парите – останал сам и без пари в джоба си. Седи дядото и казва на внука си: Един ден, дядовото, и ти ще станеш като мене. Това е човешката философия. Прав е дядото. Ако внукът мисли, чувства и действа като дядото, разбира се, че ще стане като него. Внукът трябва да каже на дядото: Дядо, аз няма да живея като тебе; няма да тропам на хорото; няма да търся младите моми; аз няма да мечтая за къщи и ниви, като тебе. Ти си орал и сял, аз няма да ора и сея – ще ям това, което природата е дала. Който живее според законите на разумната природа, ще се ползва от

благата, независимо от това, дали е философ или земеделец. И двамата, като посадят семката, ще имат един и същ резултат. Семката носи в себе си силата, знанието и възможностите. Достатъчно е да я посадиш в земята, тя сама ще изникне. Тя знае как да расте. Разликата е само в това, че земеделецът знае кога да посади семката и в каква почва. Ако и двамата спазят тези условия, резултатът ще бъде един и същ.

Следователно има действия в живота, които, направени от грешния и от праведния, дават еднакви резултати. Доброто, направено от праведния или от грешния човек, е все добро. Казвате, че лошият човек не може да направи добро. Това е криво разбиране. И лошият човек може да направи добро. И птицата, и къртът могат да направят добро. Може да не са го направили съзнателно, но нали е добро? Птицата кълве зрънцата на храните и случайно няколко семена падат на земята. Къртът, като рови земята, зарови тези семена и те израстват. Това не е ли добро? Добро е, но несъзнателно направено. В Божествения свят всички неща са предвидени. Следователно, като влезете там, не мислете какво ще стане с вас. Да мислите, това е човешка сметка. В който бакалин влезеш, там все човешки работи се вършат. Щом влезеш в Божествения свят, там всичко е предвидено.

Мнозина ме питат кога ще се спасят, могат ли в бъдеще да влязат в Божествения свят. – Няма защо да мислят за бъдещето. Важно е сега да се спасят, сега да влязат в Божествения свят. Остане ли това в бъдеще, тяхната работа е пропаднала. Аз още сега говоря с ангелите, няма защо да чакам в бъдеще да говоря. За мене ангел е всеки човек, който има будно съзнание и върши волята на Бога. Като му дойде в ума една светла мисъл, той веднага я прилага. Ако мисли за къщи, за пари, той е в човешкия свят. Това става всеки ден и с вас: ту сте в Божествения свят, ту в човешкия. – Едно време бях радостен, имах любов. Сега изгубих любовта си. – Защо я изгуби? Понеже си завъртял крана на Божията Любов наляво, затова нямаш любов. Аз

мога да ти помогна: ще завъртя ключа надясно и любовта ще потече. Казваш: Остарях вече, не мога да обичам. Любовта е за младите. – Ти кога стана стар? Старият може да стане млад и младият може да остарее. От осем хиляди години се носи една и съща мисъл: Остарях, остарях. Като приемаш тази мисъл, наистина ще остарееш. Ангелите носят друга мисъл: Подмладих се. Затова ангелите са вечно млади. Те никога не остаряват. – Как ще се подмладя? – Като гайдата. Докато е свита, тя е стара баба. Казвам: Бабо, ти ще се подмладиш. – Не мога, синко, моята работа е свършена. Взимам гайдата, надуя я и тя започва да свири. Докато свири, тя е млада. Щом престане да свири, тя остарява. Обаче бабата се убеждава мъчно, че може да стане млада. Десет пъти на ден да я надуют, тя пак не вярва, че е млада.

Сега аз искам да убедя и вас, че може да се подмладите като гайдата; може и да остарееете като гайдата. Може да придобиете сила, като гайдата, и да свирите хубаво; може да изгубите силата си, като гайдата, и да остарееете. Някога, по причина на малък повод, се обезсърчиш, отчаеш се и казваш: Не ми се живее, искам да се хвърля от една канара или да е хвърля в морето. Не се минава много време, в ума ти се явява една светла мисъл, посетил те е някой ангел и ти казваш: Животът има смисъл, живее ми се. Това са двата свята, в които човек живее. Ново разбиране е нужно на човека, за да може лесно да минава от човешкия в Божествения свят.

В заключение на всичко казано досега, ще ви прочета от Евангелие на Йоана 11-та глава, 9-ти стих: Не са ли 12 часове на деня? Като ходи денем, човек не се препъва, защото гледа виделината на този свят. – Кога не се препъва човек? – Когато е в Божествения свят. Като ходи нощем, човек се препъва, защото няма светлина. Тогава той е в човешкия свят. Пазете се от тъмнината, да не се препънете, за да не изгубите смисъла на своя живот. Някои мислят, че могат да станат светии, да влязат в рая. Докато живеете със старите разбирания, нито светии ще станете, нито в рая ще влезете. Казваш: Ще служа на Бога. – Ти си вече в рая. – Дали е време за това? Не съм готов още да служа

на Бога. – Щом се колебаеш, ти си пак в човешкия свят. Щом си влязъл в този свят, ще дойдат болестите. Тогава не питай защо те боли кракът, защо страдаш от ревматизъм, стомах, глава и др. За да се освободиш от ревматизма, иди със стомничката си за вода. Аз така лекувам, а днес лекуват с инжекции или с бани. И това е добре, но много време е нужно, за да се излекуваш. В Божествения свят можеш да се излекуваш и подмладиш в един момент. Ще седнеш на един стол, ще прекарат през тебе ток и ти ставаш от стола млад и здрав. Това значи да се пречисти тялото ти, да се новородиш. Това подразбира стихът, изказан от Христа: Ако се не родите изново, не можете да влезете в Царството Божие. Новораждането има отношение към мислите, чувствата и постъпките. Нова мисъл, нови чувства и нов живот са нужни на човека. Може мислите ти да са стари, но ще живееш по нов начин. У вас е точно обратно: мислите по нов начин, а живеете по стар начин. Това значи в мътна вода да наливаш чиста. Колкото да сипваш чиста вода, мътната ще си остане мътна. Чистата вода ще слагам на една страна, мътната – на друга, няма да ги смесваш.

Помнете: Всеки ще вземе от Божиите блага толкова, колкото му трябва. Останалите блага ще бъдат за другите, те да ги използват. И като вземете това, което ви е нужно, не стягайте торбите си. Бъдете готови да давате от благата си и на другите. Един турски бей поканил един българин на обяд. Като сложили трапезата, бейт казал: Има шест ястия и после йока. Българинът, като не разбирал значението на думата йока, си казал: Последното ще бъде юфка. Ще се въздържам от другите ястия, за да хапна и от юфката. Йока на турски значи нищо. Като се въздържал, той не могъл да се нахрани добре. Аз ви съветвам, като ви поканят на обяд, хапнете си добре от първото ястие, да се осигурите. От останалите хапнете по малко, да остане и за други. Вземете толкова от благата, колкото ви е нужно, без да очаквате още. Първото благо ще ви осигури, не мислете за последното, което няма да дойде.

Т. м.

*Утринно Слово от Учителя, държано на 22 май 1932 г., София,
Изгрев.*

ПОСТОЯННА БЛАГОДАРНОСТ

Размишление

Ще прочета псалом 108.

В този псалом има места, които сам псалмопевецът не е разбирал. Неразбраните места се отнасят към човешките чувства. Има неща, които умът възприема, а сърцето не възприема, понеже те нямат една е съща посока. На това се дължи защо някога човек е в разрез със своите разбирания. Вижда, че нещо е право, а не може да го изпълни. Сърцето се намесва и го спъва. Думите в псалома: Галаад, Манасия, Ефрем, Юда, Моав, Едом, Филистимска земя са символи. Като се преведат, те стават ясни. В живота има известни постъпки, които и децата могат да направят. Например, едно дете може да бутне една стомна, пълна с вода. Обаче, ако го заставите да напълни стомната, то ще се намери в трудно положение. Също и хората лесно изливат най-хубавите си мисли и чувства, но дойде ли да напълнят отново стомната си, не могат. Мнозина искат знание. Могат да ви се дадат колкото искате знания. То е като пълен хамбар с жито, което може да ви се слага на гърба, доколкото можете да носите. И знанието има тежест. Като слуша много да се говори, някой казва: Достатъчно е това, което казахте. Чакайте да го разберем. – Защо? – Защото му тежи. Той иска да се справи с това знание и после да приеме отново. И когато го разбере, гърбът му е свободен да носи.

Често ви се говори за доброто и злото, но въпреки това още нямате ясна представа за тях. И учени хора задават въпроса: Защо Бог е допуснал злото в света? Преди всичко това, което считаме за зло, е наше зло. Пита се тогава: Защо Господ допуснал яденето? Той знаел, че от яденето ще дойде злото. Може ли да живее човек бед ядене? Може ли да се движи без крака? Може ли, като стоиш на едно място,

да мислиш, че ходиш? Това са метафизически въпроси, които очакват своето разрешение. – Може ли човек да живее, без да яде? Може и не може. – Може ли да води добър живот? – Може и не може. – Може ли човек да бъде богат? – Може и не може. Дали може или не може, това са две различни неща.

Всички сте учили геометрия. Знаете какво е ъгъл, можете да начертаете един ъгъл. Но ако ви накарат да определите смисъла на ъгъла, малцина могат да направят това. Ако ви дадат да изчислите разстоянието от земята до една звезда, колцина от вас бихте изпълнили тази задача? Или ако ви дадат ъгъла на огъването на един геологически пласт и неговата дължината, може ли да кажете кога се е огънал пластът и по кои причини. При всички данни въпросът пак остава необяснен, защото се разглежда механически. Например, грънчарят, без много изчисления, огъва глиненото тесто и прави хубави стомни. Ученият ще създаде цяла научна теория как е действала ръката, как се огъвала, за да направи стомната. Той може да каже, че стомната се е създала за хиляди години. Всъщност, за колко време грънчарят е направил стомната? Стомната е печена, гледжосана, и вие се чудите как е станало това. Има негледжосани още стомни, а някои не са печени, чакат времето си. Защо е така, вие не можете да си обясните. Който знае, тази работа е лесна за него. Той си обяснява всичко. – Без стомни не може ли? – Може. Веднъж съществуват, какви са били подбудителните причини, за да ги направи грънчарят? – Искане да печели пари, затова трябвало да създаде нещо. Той иска да живее, да се ожени. – Защо иска да се жени? Защо иска да има деца?

Като се говори за женитба, вие мислите, че разбирате този въпрос. Разбирате го, колкото и процеса на храненето. Бащата учи детето си как да яде. Показва му как да отчупи парче хляб, как да го дъвче и, най-после, как да го глътне. Обаче това още не е хранене. Истинско хранене е това, което става в стомаха и червата. Там храната стои около три-четири часа, докато се смели и превърне на каша.

После във вид на сок се разпространява по цялото тяло, да го храни. Вие знаете, че стомахът смила храната, но как става това, не разбирате. Там има около десет милиона готвачи и прислужници, които непрестанно работят. Сложна е тази кухня. Един ден, когато работниците в тази кухня се откажат да служат, главният господар заличава това перо от бюджета и кухнята се затваря. – Какво става тогава с човека? – Той заминава за другия свят. Той събира багажа си, взима си едно такси и напуска земята. Много естествено, без тази кухня не може да се живее на земята. Когато питате, защо еди–кой си умрял, казвам: Бюджетът на неговата кухня е съкратен. Щом няма какво да яде, той заминава за другия свят. Казвате, че той отишъл при Бога. – Това е човешко разбиране. – Защо Бог допуснал греха и смъртта в живота? Питам: Защо квадратът, вписан в кръга, има само четири допирни точки с окръжността? Защо не са пет или повече? – Може да има и пет, и шест, но фигурата няма да бъде квадрат; тя ще бъде петоъгълник или шестоъгълник. Значи всяка фигура, която има четири допирни точки с окръжността, не е нищо друго, освен вписан квадрат, или четириъгълник. Ако четирите допирни точки са еднакво отдалечени една от друга, фигурата е квадрат. Две от точките са положителни и две – отрицателни.

Какво се разбира под положителна и отрицателна страна? Положителната страна е началото на нещата, което води към възход. Например, нагоре, надясно, напред са положителни посоки. Всички посоки, противоположни на положителните, са отрицателни: надолу, наляво, назад. Печелиш, ти си на положителната страна; губиш, ти си на отрицателната страна. Мъжът е положителна страна, жената – отрицателна. Енергиите на мъжа отиват към жената. Изобщо, под жена разбираме мястото, към което всички се стремят. Всеки човек има един вътрешен идеал; стреми се към небето – мястото на покой и блаженство. В този смисъл небето е отрицателна страна, понеже енергиите на хората се насочват към него. Земята е положителна

страна. Значи идеалът е нещо отрицателно, обаче той води към положителната страна на живота.

В древността един царски син отишъл при един адепт за съвет. Той му казал: Реших да се ожения и спрях вниманието си на две царски дъщери, но не знаей коя от тях да избира. Едната е много красива, другата не е толкова красива, но е много добра. Коя да предпочета: красивата или добрата? – Коя от двете повече обичаш? – запитал адепт. – Красивата. – Защо я обичаш повече? – За красотата. – Ако се ожениш за нея, ще имаш големи неприятности. Красотата принадлежи на целия свят. Красивият човек е търговец на едро. Готов ли си по всяко време да тропат на вратата ти, да дохождат хора? Всеки има право да види красотата, да се порадва, да я целуне. Днес това не се позволява, но в миналото е било така. Аз изнасям този пример от далечното минало. Сега никой мъж не би позволил да дохождат хора, да гледат красивата му жена и да се радват. Мъжът ще каже: Красива е жена ми, но само аз имам право да се радвам на нейната красота. Във времето на Христа дошла една жена в дома, където бил Той, паднала на колене, плачела, мила нозете Му и ги целувала. Присъстващите осъдили Христа, че позволил да мие нозете Му, осъдили и нея. Те не разбирали, че тази жена се разкайвала за греховете си. Някога тя била красива и поради красотата си паднала морално. Ще кажете, че и грозните жени грешат. Не, само красивите жени грешат. Някога и грозните били красиви; в следствие изгубили красотата си.

Това, което ви говоря, е вметнато, между скоби. Значи може и без него. Писателите си служат с различни знаци, за да изразят по-точно мисълта си. Например, точката показва, че мисълта е завършена. Многоточието показва незавършена мисъл. Запетая обикновено отделя главното изречение от второстепенното. Чрез запетая се отделят и еднаквите части в изречението. Вместо със запетая някога писателят си служи с точка и запетая. Изобщо, всеки език има свои особености. Например, в еврейския език няма гласни букви. Евреите пишат само съгласни букви, а гласните се подразбират. Освен това

евреите пишат отдясно-наляво, китайците пишат отгоре-надолу. И двата начина на писане означават слизане, т.е. инволюционен път на движение. Българите, както и цялата бяла раса, пишат отляво-надясно. Това е закон на еволюция, т.е. закон на възлизане. Всяка буква от азбуката е символ на нещо. Който може да тълкува, ще извади цяла философия. Например, буквата йот, с която започва думата Бог в еврейски език, представлява велик принцип, който е създал нещата. Тази буква прилича на българската запетая. Евреите казват, че всичко в света е произлязло от буквата йот. Тя е първопричина на нещата. Буквата ваф (В) е неутрален закон – закон за децата. В химията децата са солите, резултат от взаимодействието между киселини и основи. Ще кажете, че това е неразбрана работа. – Тя е толкова неразбрана, колкото и въпросът, защо Бог допуснал злото в света. С колко букви се пише думата Бог на български? – Три. – Защо тази дума не се пише както на еврейски?

Аз ви задавам различни въпроси, но това не значи, че непременно трябва да ми отговорите. Аз искам да мислите, затова ви задавам въпроси. Човек ще мисли още хиляди години, докато си отговори на въпросите, които го интересуват. Ако днес изучаваш една наука, едва след хиляди години ще си отговораш на някои въпроси. От хиляди години хората се запитват защо съществува зло и още не са отговорили на този въпрос. Още хиляди години ще се запитват и едва ли ще могат да си отговорят положително. Злото съществува, и без него не може. Лошата постъпка не означава зло. Че някой откраднал пари, че казал една обидна дума, това още не е зло. Откраднал си пари, това означава, че си ги пренесъл от едно място на друго.

От гледището на природата кражба няма. Взел си торбата с парите на някого, но не можеш да я занесеш на онзи свят, пак на земята ще я оставиш. Друг е въпросът, ако можеш да я вземеш със себе си. Казал си на някого, че е простак, бедняк. Какво лошо има в думата бедняк? Беднякът е свободен човек. Той може да ходи

навсякъде, от нищо не се страхува. Богатият не е свободен. Където тръгне, все трябва да го придружава някой. Красивата мома е богата, не смее да ходи сама; грозната е бедна, от никого не се страхува, свободно си ходи сама. И богатството, и сиромашията имат и добри, и лоши страни. Казват за някого, че е богат, защото имал къща. Това е криво разбиране. Утре къщата му може да изгори. Къде остава неговото богатство? Понятията богат и беден са човешки. Според мене онези понятия са валидни, които са общи за цялата природа. Здравият е богат. Казваш: Здрав съм, жена ми и децата ми са здрави, но съм беден. От гледището на природата, щом сте здрави, вие сте богати. Изобщо, човешкият порядък на нещата не е порядък на природата. Сиромашията е началото, от което човек тръгва; богатството е посоката, към която той се стреми. – Защо иде сиромашията? – За да те накара да ходиш свободно. – Защо иде богатството? – За да те привлича, да те застави да се движиш. Богатството се движи по крива линия, то е магнетично; сиромашията се движи по права линия, тя е електрична. Следователно богатият и да иска, не може да се движи по права линия. Той всякога криволичи. Бедният пък обратно, върви само по права линия.

И тъй, здравият е богат човек; болният е беден. Казват за някого, че е здрав, защото е пълен, едър. – Пълнотата не е признак на здраве. Може да си пълен и да си болен. Има една мярка, която определя колко пълен може да бъде човек. Аз измервам височината и дебелината на човека и от тези мерки определям колко време може да живее той. Ако е висок 165 сантиметра, а широчината на врата е над 40 сантиметра, той ще умре от апоплексия. И обратно, ако е висок над 180 сантиметра, а вратът му няма даже 30 сантиметра широчина, той ще заболее от туберкулоза. Обаче разумният човек, като работи върху себе си, може да намали или увеличи широчината на врата според нормалната мярка. От човека зависи да удължи своя живот или да го съкрати. Ето защо, когато вратът ви изтънява или надебелява повече, отколкото трябва, нужно е да бъдете будни – двама неприятели ни

дебнат; в първия случай туберкулоза, а във втория случай ще стане разрыв на сърцето. Туберкулозата е болест на чувствата. За да се запазите от тези неприятели, дръжте в ума си светли и прави мисли. Щом мислите ви са прави, те ще чистят сърцето от отровните и вредни чувства. Те накърняват имунитета на дробовете, които лесно се поддават на туберкулозните бацили. Дробовете са здрави, докато имат имунитет. Затова се препоръчва на човека да се храни със светли мисли и благородни чувства. Когато момъкът се разочарова в момата, или момата в своя възлюбен, създават се условия или за нервно разстройство, или за туберкулоза.

Помнете: Здравето на човека се крие в неговите мисли и чувства. Правата мисъл има отношение към великия закон на живота. Не можеш да мислиш и чувстваш правилно, ако не следваш този закон. Живееш ли според него, всичко в живота ти ще се превърне на добро. Затова се казва, че светият, праведният човек не умира. Ако праведният човек запази своята чистота, той може да живее стотици години. – Възможно ли е това? – Възможно е. Забележете: Колкото по-естествен, нормален живот води човек, толкова по-дълго живее. Учените, които много философстват и умуват, съкращават живота си. Истински учен е онзи, който постоянно се облагородява, разширява и подмладява. Тази наука прави слабия силен. Казвате, че религията продължава живота. Ако се говори за истинската религия, така е. Тя дава на човека начини как да живее правилно. Тя го упътва към Бога – правата посока на неговия живот. Мнозина търсят Господа в главата си, други – в сърцето си. Бог не е нито в главата, нито в сърцето; нито на небето, нито на земята; Бог е навсякъде. Така е за учените хора, а за простите Той е тук или там, според разбирането им. Ученият казва за себе си: Това, което мисля, че зная, не го зная. Това, което искам да направя, не мога да го направя – съвсем друго излиза. Защо е така, и аз не зная. Значи има нещо в живота, което действа въпреки волята на човека. Например, майката се радва на детето си, грижи се за него, иска то да живее дълго време. Въпреки желанието, един ден детето

умира. Питам: Защо тази майка допусна смъртта да вземе детето? – Защото тя е мащеха, не е истинската майка. Добрият човек не греши. Ако допускаш греха в живота си, ти не си добър човек. Добрият човек се справя с всички мъчности, с противоречията и даже със смъртта. Той не позволява на смъртта на пристъпи до него. Казвате, че Бог е допуснал злото и смъртта в живота. – Да, Бог допусна греха, за да оценят хората чистотата. Бог допусна смъртта, за да оценят живота. И заповяда Господ Бог Адаму и рече: От всяко дърво на рая свободно ще ядеш; а от дървото за познаване на добро и на зло, да не ядеш от него; защото в който ден ядеш от него, непременно ще умреш. Така поставен въпросът в Битието, се вижда, че Бог забранил на първите човеци да ядат от дървото за познаване на доброто и на злото. Въпреки това, вие питате защо Бог допуснал греха. – Забранено е на човека да яде от това дърво, но той е бил свободен и да яде. Обаче казано е: В който ден ядеш от това дърво, ще умреш. И пак питате защо Бог направил така света. – Как го е направил? Бих желал, някой от учените да каже как Бог е направил света. С удоволствие аз бих слушал от вас една лекция по биология, по геология. Кой от вас знае как е създадено човешкото тяло, колко клетки има в него. Даже и най-големите капацитети на науката не знаят колко клетки има в човешкото тяло. Някои учени казват, че в мозъка има 3 билиона и 600 милиона клетки. Но това е предположение. Други казват, че в стомаха има десет милиона клетки. И това е предположение. Ще кажете, че това не е ваша работа. – Един негър – проповедник, разказвал на своите слушатели, че Бог направил човека от кал и три дни го сушил на плета. Като го попитали откъде взел Бог материал за плета, той отговорил: Това не е ваша работа.

В геометрията има аксиоми, т.е. научни истини, които не се нуждаят от доказателства. Думата аксиома е гръцка. Кой е коренът на тази дума? Нужно ли е да знаете нейния корен? То е толкова нужно за вас, колкото обяснението, що е сладчината на плода. Дай на човека една вкусна ябълка или круша и го остави свободен. Като изяде

плода, той сам ще разбере какво е сладчина. Иначе колкото и да обясняваш, мъчно можеш да определиш що е сладчина. Ще кажеш, че това, което не е горчиво, е сладко. А що е горчиво? – Това, което не е сладко. – Това не е обяснение. В сладчината има друго нещо. Според мене това, което внася в човека известна мекота; което удължава неговия живот; което разширява ума и сърцето му; което упрепява волята му, това е сладчина. Значи тя е храна за света. – Защо съм нервен? – Нямах сладчина в живота. При това положение ти можеш да убиеш човека. – Как ще го убия? – Като му кажеш 999 горчиви думи. Ако мъжът казва на жена си по 999 горчиви думи на ден, той ще я убие. Изобщо, отсъствието на сладчина в човешкия живот води към смърт. Плодовете на забраненото дърво не бяха още сладки. Сладките храни са женски, а киселите – мъжки. Ако искаш да станеш мъж, яж кисели храни; ако искаш да станеш жена, яж сладки храни. Който яде сладки храни, ще стане безсмъртен. – Докажи това. – Доказването е за учените. Ако си прост, трябва да се учиш. Аз съм учил хиляди години, докато дойда до тази истина. След хиляди години и ти ще се домогнеш до тази истина. Какво ще ви доказвам сега? Ще се опретнете да вървите по този път, който аз съм изминал. Може да се качите на аероплан, това не е важно. Щом сте с аероплан, ще решите задачата не за хиляда години, не за сто години, а за десет години. Важно е да решите задачата правилно.

Някой си изнамерил един часовник, последна дума на техниката, който струвал десет хиляди долара. За един американски милиардер тази сума е нищо. Часовникът показвал времето по цялото земно кълбо. Същевременно той хроникирал всички исторически събития в света. – Защо е трябвало да се изнамери такъв часовник? – За печалба. И без него времето отбелязва всичко. Аз нося в ума си един часовник, хиляди пъти по-точен от това ново изобретение. В който момент ме събудите от сън, аз мога да кажа точно колко е часът, без да паля лампа. Този часовник е във всеки човек. Също така, в човешкия мозък има едно пиано с 35 хиляди клавиши. То е направено

по последната дума на техниката. Музикалните творби на Бетовен са детински играчки пред тези класически произведения, които се изпълняват на това пиано. Ако дойде днес Бетовен, той ще седне, като пред пианото, и ще слуша. Има един велик музикален свят, в който взимат участие най-големите майстори-музиканти; там участвуват и мъже, и жени. Който е готов за този свят, щом влезе там, той започва да свири като другите. Достатъчно е тези музикални сили да насочат мисълта си към тебе, за да започнеш и ти да свириш и на цигулка, и на пиано. Ти сам ще се чудиш как от обикновен, прост музикант на земята, си могъл да се издигнеш до такава висота. Като се върнеш на земята, ще бъдеш пак обикновен музикант. Великите музиканти имат силна мисъл. Те правят това с цел да се избегне всяка дисхармония. И най-малката радост, която ти създават тези същества, те преобразява. Много естествено, те влагат своята мисъл в тебе. Казваш: Искам да стана добър. – Много просто, свържи се с Бога. Той ще отправи своята добра мисъл към тебе, и ти ще станеш добър. Свържи се и с добрите хора. И те ще отправят своята добра мисъл към тебе. – Искам да стана музикант. – Свържи се с добрите музиканти в света и ще станеш музикант. Иначе с години ще стържеш на цигулката, ще станеш обикновен цигулар и така ще заглъхнеш. Без връзка с великите музикални същества нищо не се постига. Истински музикант е онзи, който прави хората добри, който лекува болни. Ако не можеш да преобразиш човека със своята музика, никакъв музикант не си. Казваш: Свирих и разплаках хората. Колко пъти мъжът, като свири на цигулката си, разплаква своята жена! И колко пъти жената, като свири на пианото, е разплаквала своя мъж! Това не е истинско свирене. После мъжът ще се оплаква от жена си, и жената – от мъжа си. Аз имам особено мнение за този мъж и за тази жена. Какъв гостилничар е този, който разплаква своите клиенти? Първо ще те нахрани, а после ще те разплаче. Аз имам особено мнение за този гостилничар. – Кога гостилничарят разплаква клиентите си? – Когато не плащат. Следователно ако нямаш пари, не влизай в гостилница. Първо,

провери да видиш, имаш ли пари, и тогава влез. Гостилничарят, като разбере, че имаш пари, не само ще те нахрани, но ще ти помогне да съблечеш и облечеш палтото си. За гостилничаря не е важно дали си добър или лош; учен или прост; виден човек или обикновен. Той се интересува от вашия джоб. Ако е пълен, ще ви почита; ако е празен, никакво почитание няма да ви отдаде.

Съвременните хора толкова се обезцветили, че изгубили онова красивото, възвишеното, което Бог е вложил в тях. Те казват: Джобът да ни е пълен! – С какво? Ако джобът ти е пълен с пари, получени от добри, разумни хора, те са благословение за тебе. Но ако джобът ти е пълен с пари, получени от нечестни хора, те са проказа. В такъв случай за предпочитане е сиромашията, която те учи да ходиш, да се движиш и работиш. Обичай и богатството, което внася в тебе стремеж към доброто и любовта. Това наричам аз богатство. Обичай и сиромашията, която те подтиква към придобиване на знание и мъдрост. Искаш да знаеш, например, колко години ще живееш на земята. – Много лесно ще намериш това. – Как? – Виж има ли поне една добродетел в квадрата, вписан в кръга. Ако има две добродетели, ще живееш 120 години, и то най-добър и красив живот. През това време ще се облечеш в седемте цвята на дъгата и като се съблечеш от тези дрехи, ще напуснеш земята. Казваш: Няма какво повече да уча тук. Ще отида на небето и след време отново ще дойда на земята. Това значи да започнеш от началото и да дойдеш до края. Ще се движиш, защото Бог в тебе те кара да се движиш и да мислиш. Така човек става изразител на Божиата мисъл. Ще се движиш в две посоки: от изток към запад. От изток ще започваш и на запад ще свършваш, откъдето иде новият изгрев. Казваш, че си остарял, че животът ти залязва. – Не, където е залезът, там има нов изгрев. – Изгубих парите си. – Не се страхувай, сега ти имаш възможност да станеш по-богат. – Боледувам, ще умра. – Не, ти сега, именно, имаш възможност да станеш по-здрав. Забелязано е, че деца, които много боледуват, каляват се и стават по-издържливи. Има хора, които не са боледували

и минават за здрави. Обаче първата сериозна болест, която ги хване, ги отнася на другия свят. Злото и доброто в света са сили, които разклащат човека и го каляват. Злото представлява онези неоформени, неорганизирани сили, от които излиза всичко. Те са Божествен склад на енергии, които работят и преобразяват света. Енергиите на злото са корени на живота.

Веднъж клоните и листата на дървото се хвалели: Знаете ли какво сме направили ние? Знаете ли, че благодарение на нас дървото цъфти, връзва и дава плодове. Чули ги корените и им казали: Не забравяйте, че без нас вие нищо не бихте направили. Ако не сме ние, да работим долу, дълбоко заровени в земята, да ви крепим и да вадим и обработваме соковете, вие щяхте да изсъхнете. Сега и аз казвам: Ти си добър човек, по причина на злото. Умен си, по причина на глупостта. Благороден си, по причина на гордостта. Следователно злото е сила, без която не можете да се справите с мъчнотиите. Горчив елемент е злото, но той е извор на сили. Не пипайте този елемент. Не питайте защо е допуснато злото в света, но ползвайте се от онази велика, мощна сила, която се крие зад него. Чрез устата на Исаия Бог казва: Аз съм, който творя и зло, и добро.

Изучавайте кабалата, геометрията и математиката, за да разберете отношението, което съществува между доброто и злото. Само така ще дойдете до положение да гледате на тях като на две мощни сили, без които човечеството не може да се развива. – Как да си обясним защо злото работи успоредно с доброто? – Няма защо да си обяснявате това. – Как да ги примирим? – Няма защо да ги примирявате. Едно се иска от вас: Да се ползвате от доброто и злото, като две разумни сили. Христос казва: Не се противи на злото! Павел казва: Побеждавай злото чрез добро! Да победиш злото, това не значи да се бориш с него. Ако се бориш със злото и победиш себе си, какво си придобил? Злото е в човека, преплетено е в него. И ако победи себе си, той ще се самоунищожи. Ако в кошница с яйца е влязла една змия, какво ще направиш? – Ще убия змията. – Ще я убиеш, но ще

счупиш всичките яйца, т.е. ще унищожиш възможностите на своя живот. Змията е човешкият интелект, свързан с неговите чувства. Благодарение на интелекта и чувствата, ти се развиваш и ставаш истински човек. Това са философски твърдения, които имат приложение в живота.

Съвременните хора имат криво разбиране за злото. Ето защо, за да разберат смисъла му, нека приемат в себе си мисълта: Всичко, което Бог е направил, е добро. Че имало бедни хора на земята, това не е зло. Бедните хора са почитани от Бога.

Казано е в Писанието: Никой богат не може да влезе в Царството Божие. Едно нещо може да спаси богатия – ако се разтовари. В този смисъл няма богати хора на земята – има само натоварени. Истински богати хора има само на небето. На земята можеш да играеш роля на богат, без да си богат. Като не съзнаваш, че играеш роля, казваш: Аз искам да бъда богат. Че няма да влезе в Царството Божие, това не ме интересува. – Не мислиш за Царството Божие, а мислиш за любовта на някоя мома. Той мисли, че като е богат, ще направи момата щастлива. Как е възможно да я направи щастлива, щом той сам не е щастлив? Той отрича небето, Царството Божие, а иска да го любят. Бог е Любов. Щом отричаш Бога, не очаквай любовта да те посети. Вълкът казал на агнето: Ела при мене, ще те изуча, ще те направя щастливо. Аз имам висока култура, ще те направя културно. Агнето попитало майка си: Да отида ли при този учен и културен вълк? – Питай баба си и прабаба си, те ще ти отговорят. Ще те заведат на едно място да ти покажа колко агнета преди тебе са оставили костите си там. Те са попаднали в обятията на културния вълк. Казвам: Където са костите на овцете, там са костите на всички хора с криви разбирания и заблуждения. Седиш и мислиш защо гостилничарят не ти дава ядене. Едно от двете: или пари няма, или е болен. Ако няма пари, ти му дай и той ще сготви. Ако е болен, помогни му да оздравее. Като оздравее, той пак ще готви. Хората седят и си въобразяват, че могат да говорят с

Господа и с Христа, когато пожелаят. – И това може, но условията са нужни.

Питам одного: Какво означават тези ъгли? Какво положение имат един към друг? – Те са в противоположна посока. Такива ъгли наричаме противоположни. – Какво означава триъгълникът? – Той представлява всички възможности в човека. Не можеш да имаш успех само с две възможности. Щом си дошъл на земята, ще използваш възможностите на ума, на сърцето и на волята – трите върха на триъгълника. Разликата в постиженията е в зависимост от триъгълника: дали той е правоъгълен, равнобедрен или равностранен. В равностранния триъгълник всеки ъгъл е равен на 60 градуса. А сборът от трите ъгли, в който и да е триъгълник, е равен на 180 градуса, т.е. на половин кръг. Като се говори за половин кръг, разбирам идея, наполовина реализирана. Наистина, на земята човек не може да реализира идеята си напълно. Ако наполовина я реализира, той е постигнал нещо. Момата търси момък, който да не е обичал други моми. И момъкът търси мома, която да не е обичала друг момък. Ето една идея, която не може да се реализира напълно. Тази е причината, където момата и момъкът допускат лоши мисли един за друг.

Питам: Има ли човек в света, който да не е казал лоша дума за някого? Както няма човек, който да не е казал добро за някого, така няма човек, който да не е казал лоша дума или да не е помислил лошо за някого. Има ли човек на земята, който да не се е разгневил някога? Ето защо, като се разгневиш, кажи: Радвам се, че се разневих. Паднеш и си удариш крака, кажи: Радвам се, че паднах. Изгубиш парите си, кажи: Радвам се, че изгубих парите си. – Сгреших. – Радвай се, че си сгрешил. Бог помага и на грешниците. Той ще изпрати един добър човек да ти помогне. Ако нямаш средства, ще ти даде, за да не правиш престъпления. – Невежа съм, много неща не разбирам. – Ще дойде един учител да те учи. Той е като романистите. Ще те учи до едно време и после ще те остави. Така е в романите. Авторът си създава два образа – за героя и за героинята – и започва

да ги търси някъде из живота. Той има предвид една млада мома и млад момък. Първоначално те не се познават. Срещат се, но не се поглеждат – и двамата са горди. Един ден момата върви горда, напета и не забелязва, че кърпичката паднала. Момъкът, който я следи отдалеч, вижда това, затичва се, вдига кърпичката и я подава на момата. Тя му благодари, усмихва се и продължава пътя си. Външно тя не дава вид, че се интересува от момъка, но като се върне вкъщи, поглежда кърпичката си и казва: Благороден, учтив бил този момък. От този момент кърпичката стои в ума. Тя е свързана с момъка. Тя е знамето на нейния живот.

Младият момък и младата мома са символи. Вие не сте нито младият момък, нито младата мома. Вие не сте млади. А младите момци и моми не са от този свят. Те са ангели, слезли от небето. Те си имат някаква идея. В първо време момъкът направи услуга на момата. И тя може да му направи услуга. Така проявяват доброто в себе си. Услугата става причина да се запознаят и обикнат. Казвате: Те се любят. Какво мислите вие за любовта? Мислите, че тя е топлина. Първата проява на Любовта е даването. Ако не даваш, не можеш да познаеш Любовта. Обикновено хората дават само на онези, които обичат. Като не обичаш никого, казваш: Бог да оправи тази работа. Значи искаш да прехвърлиш своята работа на Бога, Той да я свърши вместо тебе. Не, ти сам ще свършиш своята работа. Казваш, че тази къща е твоя, мебелите са твои. Ти държиш за своята собственост, а личната си работа оставяш на Бога. Какво би станало с тебе, ако твоите овце задържат млякото и вълната само за себе си? Благодарите на Бога за онова, което ти е дадено даром: за земята, за водата, за въздуха, за светлината. Благодарите на Бога, че можеш да стоиш на краката си, да ходиш, да се радваш на красивия свят. Не мисли дали си богат или беден. Щом виждаш слънцето, ти си богат. Това благо с нищо не се купува. Какво по-голямо благо от това, да прониква светлината през твоите очи? Какво по-голямо благо от това, да получаваш поздрав от светлите звезди на небето? И те казват: Велик

и благ е Бог. Слънцето, звездите, луната са деца на Бога. И те пляска и играят. Лъчите на светлината са излезли преди милиони години и ни поздравяват със своята кърпичка, както момата и момъкът се поздравяват. – Възможно ли е слънцето да поздравява човека? – Възможно е. Аз не говоря за човека, но за човешката душа. Тя е по-голяма даже от земята. – Докажи това! – Истината не се доказва. Който се опитва да докаже истината, той попада в лъжата. Истината съществува сама за себе си. Тя не се нуждае от външна подкрепа, от доказване. Така трябва да разсъждавате и вие. Казваш: Нещастен съм. – Считай това за привилегия. – Страдам, мъча се. – И това е привилегия. – Боледувам. – И това е привилегия. Каквото и да ти се случи в живота, знай, че това е привилегия за тебе. – Дрехите и обувките ми са скъсани. – Благодарим за това. Каква е тази къща, която няма прозорци? Същото ще каже и за скъсаните дрехи и обувки. Не съжaliaвай, че са скъсани. Те се проветряват. Колкото повече прозорци има къщата, толкова е по-хигиенична. Това е нов начин на разсъждение. Гледам къщата на някого и си мисля нещо. Той ме пита: Какво гледаш? – Гледам, че нямаш достатъчно прозорци. Виждам, че хората се нуждаят от повече светлина и повече любов. Момъкът пише любовно писмо на момата. Тя се радва, че момъкът я обича. Аз, който разбирам работата, тълкувам: Момъкът е раздавач. Той носи писмо на момата от нейния баща, който я обича. Като чувствителен, момъкът възприема любовта на бащата и я предава на момата. Тя трябва да каже: Благодарим на Бога, че имам баща, който ме обича толкова много, че любовта му се предава и на другите хора. Някога кацне муха на ръката ми, иска нещо от мене. Аз зная, че тя ми носи любовно писмо. Взема писмото и я питам какво иска от мене. – Искам да ти стана ученичка. Аз капвам малко мед, като казвам: Хапни си мед и си върви.

Съвременните хора говорят за морал, но той не е истински морал. Казвате: Откъде знаеш какъв е нашият морал? – Зная, познавам нещата. Като говоря, аз имам предвид две неща: първо, да

покажа, че знае какво говоря; второ, искам да изнеса истината пред вас. А някога имам предвид следното: да ви направя съучастници на благата, с които аз се ползвам. Казвам ви: На 25 километра от тук има един прочут извор. Можете ли да дойдете с мене? – Можем. Тръгваме заедно, говорим си и се запознаваме. Обаче благото, към което ви водя, не е мое. Аз ще ви покажа пътя към него. Благото иде от Извора, от светлината, от онази светла и велика мисъл в света. Никой човек не е автор на нещата. Един ще ви разказва нещо, друг ще ви разказва друго нещо. И двамата ще ви предадат истината по два различни начина. Въпреки това, вие пак се нуждаете от обяснения, от допълване. Всеки говори за отношенията между млади и стари, но какви трябва да бъдат, малцина знаят. Млада сестра казва на стареца: Тази сестра е остаряла, не искам да се занимавам с нея. Младият брат пък не иска да се занимава със старите братя. – Защо хората остаряват, защо косите им побеляват? – Защото не разбират живота. Какво показва първият бял косъм на твоята глава? Този косъм се е объркал между другите бели косми, не може да се познае. Вие можете да почерните косата си за 24 часа; може и да я избелите за 24 часа. Чрез изпитанията косата побелява. – Как ще се почерни? – Ако можеш в 24 часа да забравиш всички мъчнотии и изпитания, през които си минал. Като видиш всичко в розова светлина, като се зарадваш с чиста детинска радост, само така косата ти ще почернее. Ако не почернее, това показва, че не знаеш по какъв начин можеш да постигнеш това.

По чертите на лицето на човека може да се чете като по книга. У някой чертите на лицето показват, че е мислил; друг пък е прекарал голяма тревога. На мнозина чертите на лицето показват нетърпение. Те не са могли да прочетат писмата на бащите си. Най-малкото нетърпение се отбелязва на лицето. Големи страдания минах. – Това е писмото на баща ти. – Видях младата мома и се зарадвах. – И това е писмо на бащата. Ако се радваш, че си свършил училището с успех и си получил диплом, и това е писмо от баща ти. – Скъсаха ме,

пропаднах на изпита. – И това става по желанието на баща ти. Той пише на професора: Скъсай моя син, покажи му, че е голям простак. – Аз не искам да зная, не се страхувам от никого. – Нищо, ще се опиташ. Баща ти казва: Големите нещастия те очакват, защото не вървиш в правия път. Благодарите, че професорът ти е сложил единица, най-хубавата бележка. Знай, че всичко е излязло от единицата. Ако спазваш закона на единицата, ти ще станеш велик човек. Бог е начало на всички неща. Казваш: Не искам да ми пишат единица. – Какво искаш? – Шесторка. – Шест е число на работа. Трябва да вземеш чука и да отидеш на работа. Тогава ще ти пишат шесторка. Какво ще кажеш, ако ти пишат двойка? – За двойка ли съм аз? – Двойката е число, което реализира всичко. Благодарите, че са ти писали двойка. Кажете на професора: Благодарите за двойката. Ще мисля за нея, какво означава тя. Който не разбира смисъла на двойката, погрознява, отчайва се, не иска да живее. Всъщност, човек не погрознява, привидно губи красотата си. От човека зависи да бъде красив, богат, но той трябва да има гръб да носи. Кой от вас може да носи на гръба си злато, нагрятото до 1000 градуса? Как ще го пренесете от едно място на друго? Аз мога да направя много неща за вас, но как ще ги носите? Злато, нагрятото до 1000 градуса, не се изстудява с вода. Мога да ви дам това злато, но как ще го използвате? Ако дадеш това злато на някого, той веднага ще се отдръпне от него. То не може да му бъде идеал. Ето защо, Бог не иска да дава богатство на хората, за да не стане техният идеал. – Беден съм, искам да забогатяя. – Щом си беден, ще учиш, да придобиеш знание. Нека знанието стане твой идеал.

Един царски син решил да се жени. Понеже имал предвид две моми – едната красива, другата – грозна, той не могъл да реши за коя от тях да се ожени. Той отишъл при един виден адепт, да се посъветва с него. Адептът му казал: Ако се ожениш за красивата мома, ще живееш с нея само три години, след което тя ще умре. Деца няма да имаш. Ако се ожениш за грозната, ще имаш деца от нея. Тя ще живее

дълго време. Царският син не могъл да се реши, коя от двете да вземе. И до днес въпросът стои неразрешен. Той знае, че силата е в децата.

Красотата се отнася до външната страна на живота, а грозотата – до вътрешната страна. Радостта е красотата, а страданието – грозотата. Казваш: От грозотата нищо не може да излезе. – Не е така. Тя е обвивка на добродетелите. Мислете правилно, да не изпадате в заблуждения. Аз искам да ви наведе на правата мисъл, която ще ви предпази от падане. – Не сме ли свободни да правим, каквото искаме? – Според мене и да изпълнявате своята воля, вие не сте свободни. Ако изпълнявате волята на хората, пак не сте свободни. Ето и аз, който минавам за умен човек, пак не мога да мисля, както искам; не мога да изпълнявам своята воля. В такъв случай нищо друго не ни остава, освен да вършим волята Божия. Дойде някой и ме лъже, че това-онова ще стане. – Аз зная как ще станат нещата. Въпреки това, някога оставям да ме лъжат; някога не оставям да ме лъжат. Казвате: Нека Учителят ни остави свободни, ние сме млади, това учение не е за нас. – Не, вие не сте млади. Че се мислите за млади, това е едно нещо; всъщност да сте млади, то е друго нещо. Истински млад е онзи, на когото сърцето изобилно дава. Качество на младия е щедростта. В това отношение слънцето е най-младо, защото дава изобилно блага на всички живи същества.

Един американски милионер бил известен със своето скъперничество. Една млада, красива мома решила да му даде добър урок, да му покаже как трябва да се живее и какви да бъдат отношенията му с хората. Един ден тя го срещнала на улицата и неочаквано за него го съборила на пътя: започнала да го рита с краката си и да го тъпче. Цял опрашен, той скочил на краката си, погледнал към красивата мома и я попитал: Какво искаш от мене? – Нищо не искам, но реших да ти кажа нещо. Ти си богат, но едностранчив човек; ти живееш само за пари. Знай, че при това положение те очаква склероза. Ти трябва да измениш живота си. Той

се сепнал и започнал да мисли. От този момент той изменил живота си. Разбрал, че смисълът не е в парите.

Питам: Лошо ли направила тази мома? Да срещнеш красивата мома, която с няколко думи може да преобрази твоя живот, това е велико благословение. Тя внесла светлина в ума на банкера и му показала новия път, по който може да постигне желанията си. Какво представляват нещастията в живота? – Те са онези красиви моми – ангели, изпратени на земята да тъпчат малко хората, да придобият нов възглед за живота, да реализират възможностите, скрити в тях. Кръгът представлява скритите възможности в човека. Квадратът пък представлява разумността в човека, която използва дадените му възможности. Щом е разумен и разполага с известни възможности, човек може да реализира своите идеи по съдържание и смисъл, т.е. по дълбочина и широчина. Идеите се реализират само на физическия свят, а се раждат в идейния свят, затова, докато живееш в света на идеите, не очаквай щастие на земята. Каквото и да придобиеш на земята, в края на краищата, ще ти го вземат. При това положение можеш ли да бъдеш щастлив? Даже и като спиш, ще ти го отнемат. Ето защо, ако съзнанието ти на земята не е будно, ти не можеш да бъдеш щастлив. Щастieto е само в Бога. Под Бог разбирам мястото, където съзнанието на човека е всякога будно, без никакво прекъсване. И като спиш, и като си буден, съзнанието ти всякога трябва да бъде будно. – Буден съм, съзнанието ми не се прекъсва. – Щом съзнанието ти не се прекъсва, то не си на физическия свят. Който обича Бога, той всякога има будно съзнание.

Мнозина се оплакват от сиромашия и болести. – Защо са бедни и болни? – Защото не обичат Бога. Ако можеш да се освободиш от мисълта, че си болен, ти веднага ще оздравееш. Не казвам, че сегашните ви разбирания са лоши. И те са добри, добре сте живели, но бъдещето иска ново разбиране, нов живот. Иначе не можете да напредвате. Пътуваш с кабриолет, но той не може да те изведе докрай. Пътят ти е нагоре, по планината. Там няма път, пеш ще вървиш. Ще

оставиш кабриолета, ще се качиш на кон. Колкото по-нагоре отиваш, пътят става по-стръмен. Ще вървиш пеш. Вие сте дошли до едно място, където ще оставите кабриолета си и ще пътувате с вашия кон, т.е. с вашия ум, и така ще вървите, по височината. Искате да се върнете в гората. По-добра гора от това, да бъдеш между хората, няма. – Как ще се разбираме? – Има един единствен език, на който всички същества говорят и се разбират. Той е Божественият език – езикът на Любовта. Всички животни разбират този език. Той не е съставен от думи. Има едно вътрешно чувстване, чрез което се предават човешките мисли. Като влезеш в човека, т.е. като се свържеш с неговото вътрешно чувстване, той ще те разбере и ще ти даде всичко, каквото искаш. Ако по същия начин се свържеш с животните и растенията, и те ще ти дадат, каквото искаш. Аз съм седял под крушата и като се наглася с нея, тя ми дава от своите круши. Тя предчувства, че ще дойда при нея. Като взема една круша, аз погледна нагоре, към дървото, и казвам: Благодаря ти за плода, който ми даде. Ти си помислила за мене преди аз да съм дошъл при дървото. Благодаря за поздрава на дървото, за петте круши, които държа свято в ума си. От този момент става цял преврат в мене. Щом срещна някаква мъчнотия, спомням си за петте круши, за вятъра, за слънцето, за Бога, за всички възвишени същества. Кой от нас не е ял пет круши? Ще кажете, че сте ги купили с пари. Ето, специалният клас яде череши, като задача, но те не разбраха защо ядоха. Черешата представлява символ в природата. Червената череша, както и всички червени плодове, излязоха от рая. Те са райски дървета. Черешата е красив плод, тя започва с червения цвят. Тя действа разслабително на организма. Ако стомахът ти е стегнат, яж череши и мисли за райската градина. Кой от вас, като яде череши, мисли за райската градина? Сега вие искате да знаете заключението на лекцията. Какво е заключението, като се нахраните? – Да извадите пари и да си платите. Ако си женен, жена ти е сготвила. Ако си брат или сестра, сестра ти или майка ти е сготвила. Ставате от трапезата, оставяте

чинията, кърпата и казвате, че маслото не било хубаво. Легнете, заспите и пак ставате да ядете. Значи ядене, спане; пак ядене, пак спане. Къде е знанието ви? Какво сте придобили? Ако аз бях на ваше място и майка ми е сготвила, щях да я целуна, да я погаля и да благодаря. След това ще измия чиниите, ще ги прибера. Така, именно, ще дам възможност на майка ми да си почине. Аз правя това често. Да допуснем, че си на планината без хапка хляб. Срещаш един човек. Той отваря торбата си и ти дава хляб и сол. Ще благодариш на Бога, че си ял хляб и сол, но си се подкрепил. Та сега, като искате заключение на лекцията, това значи да затворя гостилницата. Знанието, което ви давам, е ядене. Дали сте на планината или в долината, все трябва да се яде. Ако направя баланс, днес ще ви се даде обяд, друг път няма. – Защо? – Толкова плащате.

Днес искам от вас едно; да цъфнете, да миришете приятно, да завържете и да узреете добре. Ако сте череша, черешите ви да бъдат червени, едри, като орехи; ако сте ябълка, круша, дюля, плодовете ви да бъдат хубави. Като ме слушате, вие искате да ви покажа правия път за небето. За да ви покажа пътя, аз трябва да тръгна и вие подир мене. Такъв е законът на светлината. Като тръгнеш след нея, тя ще ти покаже пътя.

Затова Христос казва: Аз съм Пътят, Истината и Животът. Той е сам пътят, истината и животът. Ти ще тръгнеш с ума си след Него. Това, с което отиваш при Христа, там е Бог. Той върви пред тебе, а ти след Него. Казано е: Гледах Господа пред лицето си. Казано е още: Бог е задна стража. Така е, докато си в мъчнотиите на живота. Щом минат те, Бог е пред тебе. Той се явява като слънцето. – Ами като залезе? – Слънцето никога не залязва. То прави кръг около хоризонта, но положението на земната ос е такова, че като се върти земята около оста си, изглежда, че слънцето изгрява и залязва. Значи ние схващаме нещата перспективно.

Основната идея на днешната лекция е да благодарите на Бога за всичко. Отстъпвайте си взаимно. Ако две сестри отидат на извора,

нека по-силната даде път на по-слабата, да не се стреми да я изпревари. На земята първо място няма. Първото място на земята е последно на небето; и последното място на земята е първо място на небето. Кое е хубаво на земята, то е хубаво и на небето. И кое е лошо на земята, то е лошо и на небето. Ако си направил добро на земята, като отидеш на небето, за тебе ще се отвори райската врата. За онзи, който прави зло на земята, райската врата е затворена. Там ще бъде в тъмнина. Като правиш зло, хората ще се отдалечават от тебе. Казвате: Учителят може да направи всичко. – За себе си всичко мога да направя, но за вас всичко не мога да направя. Когато грешите, вратата на рая ще бъде затворена за вас. – Защо? – Защото грехът, злото е същество, което има възгледи като на паразитите. Това са философи, адепти, дошли до положението на паразити.

Изпейте песните Бог е Любов, Аин-фаси и Благославяй, душе моя, Господа.

Т. м.

Утринно Слово от Учителя, държано на 29 май 1932 г., София, Изгрев.

МАЛКОТО ДОБРО И МАЛКОТО ЗЛО

Размишление

Ще прочета 10-та глава от Матей, 6–21-ви стих.

Една поговорка казва: Повторението е майка на знанието. – Кога повторението е майка на знанието? – Когато е разумно. Ако постоянно търкаш дрехата си с четка, за да я изчистиш, може ли да кажеш, че това постоянство е на място? Две повторения на едно и също място не трябва да стават. В съзнанието на онзи, който повтаря, винаги трябва да става известна смяна. Казваме, че съзнанието на човека не трябва да стои на едно и също място. Казваш: Истината трябва да се повтаря. – Не, безполезно е да повтаряш една и съща истина. В съзнанието на онзи, който повтаря истината, както и на онзи, който слуша, непременно трябва да става известна промяна. Ако съзнанието им не се изменя, колкото и да се повтаря истината, нищо не се постига.

Сега, у всички хора има желание да узнаят истината. Питам: Какъв смисъл има товаренето на коня? Конят не мисли, че трябва да се товари, но хората казват, че трябва да го товарят. – Защо? – Без натоварване животът няма смисъл. Товарът взима нещо от вас. Ако товарите коня със сто килограма тежест, какво печели той? – Нищо не печели. В случая конят губи. Ако му сложите товар от 10–50 килограма, той печели нещо, упражнява се. От 50 килограма нагоре той губи от своята енергия. Мнозина не взимат това предвид. Има случаи, когато натоварването има смисъл. Добрият слуга, безкористният труженик не трябва да се товари много. И добрият господар не трябва да претоварва своя слуга. Колкото по-правилно разпределя той работата, толкова по-добре. Чрезмерната работа, в края на краищата, не допринася много. Този закон е верен и по

отношение на тялото. Има хора, които от сутрин до вечер ядат, за да се оправят. Да се оправя тялото ти, това е все едно да си в положението на чрезмерно натоварения кон. Ще се натовариш с мазнини, а не с мускули! Това претоварване ще предизвика известна деформация или в лицето, или в ръцете, или в краката. Това наричат надбеляване, напълняване. В този процес няма никакво организиране. Където силите са организирани, там работи известна енергия. Натрупването е физически процес. Там се явява излишна материя, която трябва да се обработи. Какво придобива домакинята, като мете къщата си? Всеки ден тя изнася сметта от стаите, трупя я на едно място, за да я изхвърли навън. Моралът на съвременните хора е подобен на метенето. Днес метеш, утре метеш, докато изхвърлиш сметта навън. С метенето нищо не се постига. Изметеш стаята и мислиш, че си я изчистил. Привидно стаята е чиста, но какъв е въздухът? – Пълен с прах.

Като говоря по този начин, ще излезе, че ви морализирам. Не ви морализирам, но изнасям истината, както си е. Някой сгреша и започне да мете грешките си, иска да се изчисти. Той не подозира колко прах ще вдигне във въздуха. По-добре остави погрешката настрана или я стъпчи, отколкото да я метеш. Вие се отнасяте с голямо уважение към погрешките си, не смееете да ги стъпчете. Вие не знаете, че ако повдигнете една грешка от физическия свят, т.е. ако я преместите, тя ще влезе във вас. Виждаш, че някой направи една погрешка. Ти се запитваш: Защо става така? Щом си задаваш този въпрос, ти преместваш погрешката от физическия свят в своя ум. Където отиваш, носиш погрешката със себе си; на работа ли отиваш, в училище ли отиваш, постоянно се питаш защо стана така. Че е станало нещо, станало е, но не можеш да си обясниш причината. Вървиш по пътя, бързаш за някъде. В ръката си носиш шише с масло. По невнимание падаш на земята. Шишето се счупва и маслото се разлива. – Защо паднах и счупих шишето? – Не търси причината, няма да я намериш. – Защо стана така? Не можеше ли да не се счупи

пишето? – Можеше, но се ступи. Какво ще правиш сега? Това са опитности, през които трябва да минете, за да придобиете истинското знание. Само така ще разберете трябва ли да се занимавате с чуждите погрешки. И ако искаш да изправиш една погрешка, трябва да знаеш кога и как да я изправиш. Има случаи в живота, когато не трябва да изправяш нито своите погрешки, нито чуждите. – Защо? – Те са привидни. Следователно по-добре е такива погрешки да си останат неизправени, отколкото да ги изправяте.

Мнозина казват: Това, което Учителят говори, се отнася до нас. – Това е крива мисъл. Може да се отнася до вас, а може и да не се отнася до вас. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Например, говоря нещо за някой доктор по философия. Ще кажете, че говоря специално за някого. Не, говоря за доктора по философия. Ако мислиш, че говоря за тебе, ти се оприличаваш на него. Мислиш, че си еди-кой си доктор. Не, ни най-малко не говоря за тебе или за друг някой. В коя наука няма философия? Следователно ти можеш да бъдеш доктор по математика, по естествените науки, по медицина и т.н. За кого тогава говоря аз? Пък и в морала има философия.

Съвременните хора, като говорят за морал, подразбират нещо установено. – Да, човешкият морал е отчасти установен, отчасти неустановен. Какъв е моралът на разбойниците? Съберат се двама разбойника. Единият казва на другия: Ти ще убиеш еди-кого си. И той, от солидарност, убива човека. Обаче той има свободата и да не го убие – от него зависи. Това е морал с две страни: отрицателна и положителна. На същото основание ти си свободен и да обичаш, и да мразиш. Кой създаде любовта? – Бог. – Кой създаде омразата? – Човекът. – Как е възможно човекът, излязъл от Бога, да създаде омразата? Значи от един и същ източник да излизат две противоположни неща: любов и омраза. То е все едно, да вземете тона до в ключ сол по два начина: по-ниско и по-високо. – Възможно ли е това? Като говоря за тона до, имам предвид едно и също количество трептения. Че някой го взел по-ниско, а друг – по-високо, това не е до.

В двата тона има разлика, която отговаря на слуха на човека. Който има развито ухо, ще схване тона точно. Чистотата на тона зависи от ухото и от ларинкса на човека. – Как е възможно това? – Много просто. Имаш нужда от известно количество вода, която трябва да налееш за определено време. Отиваш на извора и гледаш – тръбичката е толкова тясна, че едва капе. За определено време не можете да налеете нужното количество вода. Ще кажете, че тук има някаква грешка. Никаква грешка няма. Сменете тръбата, за да тече повече вода. Значи грешките на хората се дължат на техните разбирания. Ако тръбата е тясна, ще я смените с по-широка; ако е широка, ще я смените с по-тясна.

Следователно, ако моралът ти е тесен, ще го разшириш. – Умът ми недостига. – Ще го удължиш. – Сърцето ми не събира много чувства. – Ще го разшириш. – Не мога да пея. – Ще се упражняваш, докато развиеш гласа си. Пеенето има отношение към съзнателния живот на човека. Може да пееш от любов към пеенето; може да пееш и от тщеславие, а може да пееш и за прехраната си. Обаче не можеш да живееш без пеене. Дали знаеш да пееш, или не, това няма значение. Има нещо вътре в човека, което постоянно пее. Ти го слушаш, но не можеш да го изразиш външно.

Какво се разбира под пеене? Да пееш, това значи да живееш. Първо ще се научиш да живееш и след това ще се учиш да пееш. Друг важен процес: Не можеш да живееш, без да обичаш. Може да не съзнаваш любовта, но тя работи в твоето сърце. И когато казваш, че сърцето ти се запалило, това показва, че любовта работи в тебе. Сърцето ти отдавна се е запалило, не сега. Колкото е вярно, че сърцето ти се запалило, толкова е вярно, че е загаснало. Това са фигури на речта. Дейността на сърцето никога не спира. Ако изгасне сърцето, и животът изгасва. Като ученици от вас се иска да пеете. – Ние се стремим към музиката; ние обичаме да пеем. – Стремезът към музиката е вложен в човека. Той съзнава, че трябва да бъде добър, здрав, силен, богат. Това не е нищо друго, освен музиката в човека.

Стремежът му към музика и пеене го подтиква към живота, който се изявява в различни посоки. Въпреки противоречията, всеки иска да живее. Млади и стари, всички хора обичат живота, всеки иска да се нареди добре. Питам: Когато работите на младите се нареждат добре, става ли същото и с работите на старите? – Да дойде веднъж Царството Божие на земята, да се наредят работите на всички хора. – Ако Царството Божие дойде и вие не сте готови, какво печелите? Всички четете молитвата: Отче наш, Който си на небесата, да дойде Твоето Царство на земята, както е горе на небето. Царството Божие е дошло на земята, но само за готовите души. Мислите ли, че мравките ще разберат нещо от идването на Царството Божие на земята? До каквато култура да се повдигнат мравките, никога няма да достигнат културата на човека. – Що е мравката? – Жестоко същество. Най-жестокото същество на земята е мравката. Змията е хитра, лукава, злобна, но не е жестока. Мравката мисли само за себе си; тя трупаша храна, осигурява се. Работи извънредно много, поради което е развила само мускули. Тя няма никаква мазнина, суха е като клечка. Когато човек е недоволен, той прилича на мравка. Той иска да бъде самостоятелен, независим, и каквото пожелае, да стане. Това е мравешка култура. Да трупаш по цели дни, да се осигуряваш като мравката, това не е никаква култура. Ще трупаш, ще трупаш, докато направиш цял мравуняк. И мравките имат един неприятел – мравоядът. Като влезе между тях, той проточи езика си напред. В желанието си да вземат нещо от него, те се полепват на езика му и той ти поглъща. Така той използва мравената киселина.

Аз си служа с мравките за обяснение на противоречията във вашия живот. Не е лоша мравешката култура, но в нея има нещо пресилено. Има определена мярка на взимане. Ще взимаш толкова, колкото ти трябва. Ако взимаш повече от потребното за тебе, ще се натъкнеш на големи нещастия. Най-големите борби в света се дължат на мравките, т.е. на дявола в тях. Да благодарим на Провидението, че ни е запазило от мравките. – Що е дяволът? Къде ще го намерим? –

Идете в някой мравуняк, там ще го намерите. Най-опасните същества в света са мравките. Опасни са, защото има и невидими мравки – големи и малки. Мнозина са изучавали историята на мравките. Заслужава да се изучава. Много от нещастията в сегашния живот се дължат на архаичните остатъци от мравешката култура. Трябва да се освободим от нея! Обаче има и нещо хубаво в мравешкия живот. Те се отличават с голяма дисциплина, с голям ред и порядък. И във военно отношение те са добре: имат картечници, чрез които изливат мравена киселина. Те имат добри пионери, инженери, учени мравки, които знаят изкуството да консервират. Тези изкуства са добре развити у термитите. Болестта артеросклероза е резултат на мравешката култура. Невидимите мравки в човека знаят изкуството да втвърдяват артериите в човека и причиняват склерозата. Когато животът постепенно изтича от човешкия организъм, тогава се създават условия за склероза. Жизнените сокове в ставите престават да действат и се явява ставен ревматизъм. Не се страхувайте. Човек разполага с вътрешни възможности, чрез които може да се справя с всички болести. Казвам: Не се безпокойте! Не си създавайте излишни тревоги. Някога хората се тревожат за нищо и никакво: че някой не те поздравил, че написал в писмото си една по-остра дума, че ти махнал небрежно с ръка и т.н. Това са излишни безпокойства, но има и вътрешни безпокойства, които всеки сам си ги знае. Безпокоиш се, че не си постъпил както трябва; че не си издържал изпита си добре и др. Българинът поздравява със сваляне на шапка, а някога – с кимване на глава. В това отношение американците са по-практични: те поздравяват в махане на ръка. Те свалят шапка само на някоя високопоставена дама или на някоя голяма личност. Във всички прояви на своя живот американците се ръководят от девиза: Времето е пари. Пък и икономично е да не свалят шапката си толкова често. Пари струва тя. Изобщо, богатите хора са скъпи на малките работи. Една делегация от женско благотворително дружество отишла при един голям богаташ – англичанин, да иска помощ за дружеството.

Докато чакали реда си, те чули банкера да говори строго на слугата си: Защо не внимаваш, като палиш огъня? Ти запали две клечки кибрит, когато можеше да изгориш само една. Като чули това, жените си помислили: И ние сме дошли за помощ при него! Той се кара за две клечки кибрит – голям скъперник бил! Банкерът ги поканил да седнат, попитал ги какво искат и понеже разбрал мисълта им, казал: Да икономисваш, това е в реда на нещата; да даваш, това е щедрост. Като разбрал защо дошли при него, той подписал един чек от хиляда английски лири и го дал на делегацията. Икономисването е добродетел, а разточителността – порок.

Помнете: Ако не разбирате разумните закони на природата и не ги спазвате, никога няма да бъдете това, което желаете. Например, някой се гневи много и иска да се освободи от гнева. Друг иска да се освободи от съмнението. Никой не може да ви освободи от вашите недъзи. Що се отнася до страданието, то е необходимо течение в света. Как ще спреш течението на водата, която се движи по наклон? Ако поставите препятствие на пътя, шумът ще се увеличи. Следователно всяка противоречива мисъл, която поставяте на пътя на вашите мисли, непременно ще предизвика известен дисонанс. Тя е бент, който предизвиква вътрешно безпокойство. Например, животът е течаща вода, която тече по наклон. Питаш: Как ще завърши живота си? Тази противоречива мисъл е бент, който внася дисонанс в тебе.

Казваш: Ами ако умра преждевременно? Що е смъртта? – Отбиването течението на живота. Като се отбие течението на живота, самият живот губи ли се? – Като се отбие водата на воденицата, самата воденица разрушава ли се? Не, ще се намери отбитата вода и отново ще се вкара във воденицата. Казвате: Защо идат противоречията? Защо е този дисонанс в нашия живот? – Вие сами сте сложили бент на своя живот и се питате откъде имате противоречията. Махнете бента и противоречията ще изчезнат. Тръгваме двама души на екскурзия. Аз нося на гърба си раница от пет килограма тежест, а той – раница 20 килограма тежка. Кой от двамата

ще върви по-добре? Аз ще вървя по-бързо, а той ще пъшка след мене, ще моли да го чакам. Не мога да чакам. – Няма ли човешчина в тебе? – Ако те чакам и ти носиш толкова тежък товар, какво печелиш? Казвам: Хвърли излишния товар. По-голямата част остави на пътя, а ти носи само пет килограма, за да вървиш заедно с мене. – Ако останат на пътя, ще се изгубят. После не мога да намеря багажа си. – Остави излишъка. Като мине някой пътник, той ще го вземе. Тъй щото, за да вървим заедно, трябва да носим еднаква тежест. Това подразбира да имаме еднакви идеи. Ако си позволиш да ми предложиш аз да взема част от твоя товар, не си на прав път. Нито пък можем да сменим раниците си. Често хората, за оправдание на своя неуспех, казват: Деца, жена имаме, не можем да се справим с положението си. – Никакви деца нямаш. Ти си въобразяваш, че децата са твои. Бог ги създаде, а не ти. Щом Бог ги е създал, Той си има грижа за тях. Той е сложил на всяко дете по един килограм раница, колкото може да носи. Ако то е лакомо и иска повече, ти не си длъжен да го храниш. Искат ли детето да го храниш пет-шест пъти повече от определеното, то е на крив път. Има и птици лакоми, които ядат по цял ден. Това е криво разбиране. И хората имат такова криво разбиране за живота. Въпреки това казвате: Птица е това! – Да, и птицата разбира криво нещата, както и хората. Ако птиците могат да се хранят правилно, както хубаво се обличат, те заслужават подражание. Те гладят перата си, мажат ги, по няколко часа употребяват за тоалета си. Оглеждат се, докарват се. Това е добре, но те не знаят как да се хранят. Те се хранят с насекоми, които гълтат заедно с нечистотиите. Тази е причината за краткия им живот. В друго отношение те водят хигиеничен живот. Живеят по горите, спят на дърветата – на чист въздух. По цял ден прекарват на открито, на светлина. Въпреки това животът им е кратък. Причината за това се крие в неправилното хранене. Какъв е изводът от тази мисъл? Добре е вие сами да си направите извода. Казвам: Не поставяйте в ума си нито една мисъл с нейните нечистотии. Щом се натъкнете на такава

мисъл, веднага я изхвърлете навън. Писанието казва: Само чистите по ум и сърце ще видят Бога. Значи чистите мисли са храна за ума, а чистите чувства – храна за сърцето. По отношение на храната, птиците са като котките. И котката хване мишката и цяла я нагълта, заедно с козината. Следователно философията на живота се заключава в онези мисли, които носят живот и чистота в себе си.

И тъй, ако сте много недоволни, вие трябва да се разтоварите. Някой е натоварен с идеи, които не може да реализира. Например, ти си 50-годишен човек и се стремиш да станеш силен. До 30–40-годишна възраст си бил силен и си придавал нещо към силата си. Обаче от 40 години нагоре, каквито усилия и да правиш, по-силен не можеш да станеш. Колкото повече се увеличават годините, силата ти се намалява. В края на краищата мазнини можеш да натрупаш, но сила не можеш да придобиеш. Растенето е непрекъснат процес, но минава от един свят в друг. Първоначално човек расте на физическият свят – най-висшият процес. Тялото му расте, главно на височина. После той расте в чувствения свят – в областта на чувствата. Най-после той расте в умствения свят – в областта на мислите. След като е работил човек върху себе си цели 50–60 години, той си изработва един възвишен морал, който го прави угоден на Бога.

Казвате: Толкова години работихме върху себе си и нищо не придобихме. – Това е криво разбиране. – Колко неща преживяхме! Нищо ли не научихме? Под преживяване аз разбирам минаване от едно състояние в друго, т.е. от едно място на друго. Например, ти пътуваш през една планинска местност. На едно място ли стоиш? – Не, ти се движиш от едно място на друго, наблюдаваш, учиш се. Това е преживяване. Привидно като че не става никаква промяна в тебе. Всъщност не е така. Фактът, че всеки момент виждаш нещо ново, това говори за промяната, която става в съзнанието ти. Новото, което виждаш, всякога си е съществувало, но за тебе е ново. Срещаш приятеля си, когото добре познаваш. Обаче сега той изглежда по-добър, по-отворен към тебе. Всъщност, той и по-рано е бил такъв, но

сега твоята светлина е по-голяма и по-ясно ти разкрива нещата. – В какво се крие доброто на човека? – В неговата чистота. Човек е подобен на извор, чиято вода не съдържа никакви примеси. Това значи да бъдеш добър човек. И който пие от тази вода, всякога да е доволен. Изворът дава на всички от своята чиста вода, не прави никаква разлика. Следователно доброто е онова начало, което служи за развитието на всяка човешка душа. При доброто човек расте правилно, а при злото – неправилно. Посоката на растенето в двата случая е различна. И добрият, и лошият могат да се развиват умствено, обаче резултатите са различни. Злото води човека в мравешката култура, и той събира само за себе си; доброто води човека в по-висока култура. Мъчно мога да подведа към някаква система културата на доброто и на злото. Културата на пчелите, например, е по-висока от културата на мравките. Ако нарушиш техните правила, иде наказанието. Там има жрица, която заповядва. И ако не знаеш как да пипаш кошерите, ще се спреш на пътя на пчелите, където ще опиташ тяхната строгост. Колкото си по-далеч от пчелите, толкова по-добре.

Казвате, че пчелите работят много. Те се отличават с по-голям ред и дисциплина от мравките. Пчелите са по-малко войнствени от мравките. Културата на пчелите ще мине в нова, по-висока фаза на развитие. Те събират мед за себе си, да се осигурят и за през зимата. Въпреки това хората им взимат меда. Пчелите се сърдят, дразнят се, жият. Хората пък се бранят. В това отношение, мравките, пчелите и хората имат едни и същи чувства – всички защитават своето. Това е естествено. Божественото, което е вложено в човека, трябва да се защитава. Ще го защитаваш, без да излезеш от неговите рамки. Не се смущавай за водата, която изтича от извора. Не се безпокой, че водните капки, паднали на земята, образуват кал. Те правят по-голяма добрина, отколкото пакост. Като не разбирате смисъла на живота, казвате, че животът е лош. Животът не е лош, но вашето разбиране за живота е неправилно. Питаш: Защо Бог ми е дал такова малко тяло? И

малкото дете се чуди защо не е голям човек. И то иска да порасне. Малкото дете е създадено по известна система и не може да излезе вън от нея. Никой не знае защо известен човек или животно има една или друга форма.

Когато Бог създал света, на всяко животно дал съответна форма. Понеже магарето не било доволно от своя малък ръст, Бог му дал друга форма: по-голям ръст, дълги уши и способност да реве, отдалеч да го чуват и всички да говорят за него. По-рано хората не го забелязвали, но сега, с тази форма, то им обърнало внимание и те започнали да го впрягат на работа. Магарето си мислело и си казвало: Чудно нещо, аз мислех, че съм философ, мога да уча хората, а то излезе другояче – те ме учат. Голям философ било магарето – маг-хахарец. Обаче всички започнали да му се подиграват, да му се смеят, и от голям философ то се превърнало на обикновено магаре. И сега, като започне да реве, хората му се смеят и си спомнят за времето, когато се молело на Бога да го направи голямо на ръст, да стане знатно, като философ.

Сега, да извадим заключението: Щом си недоволен от живота, ти си в пътя на магарето. Щом никой не може да ти угоди, щом искаш неразумни неща, ти си в пътя на магарето. Вие сами си създавате нещастията. Ако използвате това, което ви е дадено, вие ще имате щастието на ангела. Обаче, ако имате заложибите на един изопачен живот, с архаични желания, и мислите, че отсега нататък може да станете учени, вие сте закъснели. Във всички същества, излезли от Бога, са вложени възможности да станат велики. Използвайте тези възможности. Ако не сте ги използвали разумно и сте попречили на Божествения план, вие ще станете нещастни. Човек спада към тази категория – да изменя и коригира Божествения план. Онези от вас, които сте готови, освободете се от непотребното във вашето съзнание. Ако вие не се освободите, отвън никой не може да ви освободи. – Имаме препятствия. – Какви са тези препятствия, отвън никой не ги знае. – Лош човек съм. – Ти сам се спъваш. Никой не знае, че си лош.

– Искам да бъда добър. – Искаш да си добър заради хората, те да знаят това. Така сам ще се спънеш. И като станеш добър, пак ще има две мнения за тебе: едни ще мислят, че си много добър; други ще мислят, че зад твоята доброта се крие някаква задна мисъл. Значи всички хора не могат да мислят, че си добър. Тогава ти ще имаш толкова приятели, колкото и неприатели. Съвременните хора се намират именно в това положение. Някога се питаш: Защо имам толкова неприатели? Откъде дойдоха те? Моля се на Бога, имам добро разположение и изведнъж нахлуе в ума ми една лоша мисъл, и аз се чудя откъде е дошла. – Това са твоите неприатели. Друг път седиш и се мислиш за светия. Пак нахлуват в ума ти мисли, че си изедник, лош човек; по-лошо същество от тебе няма. Така ти говори нещо в тебе. Ти падаш духом и се питаш: Защо, Господи, ми даде това страдание? – Защото напусна първата форма, която Бог ти даде, иска да станеш маг-хахарец – философ. И вместо да бъдеш маг-хахарец, стана магаре. Вместо да си силен, голям на земята, ти стана магаре, което носи всички укори и подигравки. Казвате: Магарешка работа! Значи необмислена работа.

Какво казал Христос преди две хиляди години? – Да възлюбиш Господа с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичкото си сърце и с всичката си сила. Да възлюбиш ближния си като себе си. Върху тези две заповеди лежат закона и пророците. Учиш хората на закона на Любовта. – Как ще любим Бога, като не Го виждаме? Наистина, ти не обичаш и това, което виждаш. Как ще обичаш това, което не виждаш? Противоречие е това, нали? Питате: Бог може ли да се хване? Това, което се хваща, не е реално. Вътрешно пипане е това, което стои постоянно в твоето съзнание и никога не изчезва. Великият идеал, към който се стремиш, е отвлечен. – Искам да стана светия. – Това е велик идеал. Ако е въпрос да станеш обикновен светия, такива има много по света. Преди да станеш светия, трябва да познаеш хората, ангелите, съществата над ангелите и най-после – Бога. Колко време

ще мине, докато познаеш Бога? Казано е: Това е живот вечен, да познаеш Бога. Тогава ще изчезнат противоречията.

Някога аз си представям известни положения, привидно невъзможни. Например, обичам един кон и търся начин да изразя обичта си към него. Как ще я изразя? Ако сложа на краката му ръкавици, ще се ползва ли той от тях? Щом го обичам, първо трябва да се заема да превърна копитата му в ръце и крака, подобни на човешките. Тогава ръкавиците имат смисъл. Някога и вие не знаете защо ви са ръкавици. Като ви дадат, казвате, че не ви стават. Това показва, че сте недоволни от идеята. То е все едно, че идеята не струва. Не, има някакъв дефект във вас, който трябва да се изправи.

Като говоря по този начин, вие мислите, че като отидете на онзи свят, веднага ще се изправите. Ако е така, аз мога още днес да ви дам билет да отидете на онзи свят. За три-четири часа ще отидете. Обаче, като влезете в онзи свят неподготвени, веднага ще кажете: Моля ви се, вземете си билета, искаме да се върнем назад. Да останем още на земята. Отиването на онзи свят не е механически процес. Ако не си готов за там, ти ще изгубиш и малкото, което имаш. А това, което търсиш, не знаеш дали ще го намериш. И тогава ще се намериш в положението на маг-хахареца. Мислиш, че като отидеш на небето, ще бъдеш щастлив. Ни най-малко няма да бъдеш щастлив. За да живееш на небето, трябва да имаш схватлив ум и добре развито сърце, да схващаш всичко, което става там, и да се ползваш от него. Там редът е съвсем друг, не е като на земята.

Бъдете доволни от живота на земята, за да използвате условията, които ви се дават тук. Това значи да придобиете правилна философия за живота. Като не разбирате живота, вие бързо се произнасяте за хората. Казвате, например, за една сестра, че не е духовна. – Как разбирате кой човек е духовен и кой не е? Каква е вашата мярка за определяне духовността? Ако е въпрос да определите интелигентността на човека, това е по-лесна работа. Колкото повече светлина възприема и обработва той, толкова е по-интелигентен. Аз

не говоря за физическата, но за духовната светлина. Очите мъчно възприемат силната физическа светлина. Например, пътувам в тъмна нощ през гората. В първо време, мъчно вървиш – тъмно е. Обаче след време очите ти се нагаждат и започваш да виждаш в тъмнината. В това време някой иде срещу тебе с голяма светлина, която насочва право в очите ти. Започваш да се дразниш, свиваш очите си, мръщиш се. В случая ти си по-доволен от тъмнината, отколкото от ярката светлина. Добро нещо е светлината, добро нещо е и тъмнината, но когато си почиваш. Иначе в тъмнината човек изпада в заблуждения. В една тъмна нощ една американка попаднала на края на града и бързала по-скоро да излезе в някоя осветена улица. В това време я настигнал един негър, прегърнал я, целунал я и тръгнал с нея, да я придружи. Като мислела, че е някой благороден американец, тя приела услугата му. Каква била изненадата, когато още при първия фенер тя видяла, че негър я придружава. Веднага тя извикала стражар и го предала, за което му наложили голяма глоба. За да не плаща глоба, негърът трябваше още в тъмнината да се отдалечи. Грешката е там, че той я придружил до светлината и тя видяла черното му лице.

Някога и вие искате постъпките ви да излязат на бял свят, всички да ги видят. Обаче не знаете, че за някои от вашите постъпки, изнесени на светлината, ще ви глобят. Вашият живот е драма или комедия: някога е весел, а някога – тъжен. На земята срещате добри хора, но срещате и хора с черни лица, поради което се обезсърчавате и казвате: Не струва да се живее. Съгласен съм с вас – по стария начин не струва да се живее. Обаче по нов начин, с ново разбиране струва да се живее. Мъчно се минава от стария в новия живот, но ако можеш да се повдигнеш на една стохиядна от милиметъра, това е голямо постижение. Ако си недоволен от живота, кажи си: Не искам да бъда маг-хахарец. Кажи и направи! Превърни недоволството в доволство и благодарност. Защо ще мислиш как да разпредиш богатството си, какви благодеения да направиш. Според мене всяко благодеение, направено без любов, изопачава човешкия живот. Днес

не се изискват благодеяния, но любов. Любов се иска от хората! Дойде при тебе един здрав човек, иска помощ, оплаква се, че пропаднал. Не му давай пари, дай му мотика в ръка. Нека дойде с тебе заедно да копаете, да жънете на нивата. – Бил беден. – И беден да е, вместо да роптае и мърмори, нека работи. Ако и вие, като просяците, по цели дни мърморите, изказвате недоволството си от Бога, какво ще постигнете? Всеки ден ще се повтаря едно и също нещо. В това повтаряне няма никаква придобивка. Недоволството нищо не допринася. – Никой не ни обича. – Това е крив възглед, това е заблуждение. Каквото дадеш на човека, той все ще бъде недоволен.

Един българин се оженил за млада, красива мома. Той бил доволен от нея, но само едно не харесвал – не могла да работи. Тя била слаба, нежна, скоро се уморявала. Той се разговарял с Господа: Господи, защо ми даде толкова слаба, нежна жена, да не може да работи? Бог взел тази жена при себе си и след време му дал втора: здрава, енергична, способна за всякаква работа. – Сега, Господи, съм доволен. Обаче в скоро време той започнал да се оплаква и от нея. – Защо се оплаквал? – Често го биела. Щом не постъпвал, както трябва, тя го набивала на общо основание. Сега и на вас казвам: И вие, като този българин, може да минете и през едното, и през другото състояние. И двете състояния ще ви натъкнат на противоречия: в първия случай ще бъдете недоволни, че всичките ви желания не са задоволени; във втория случай желанията ви ще бъдат задоволени, но ще ви бият. И в двата случая сте в противоречия, които вие сами си създавате. Като не разбирате причината за противоречията, обвинявате Бога, природата, условията. Защо природата не ми е дала повече блага? – Не говориш истината. Природата е крайно щедра. Тя дава на човека, колкото иска. Важно е, че той не може да се справи разумно с даденото, поради което изпада в противоречие.

Истинската философия на живота се заключава в това: всеки даден момент да бъдеш доволен от най-малкото добро, което Господ ти е дал. Следващият момент ще дойде друго добро. Не се стремете

към най-голямото добро. – Защо? – Защото то води към голямото зло. Който е доволен от малкото добро, ще получи и голямото добро; който е недоволен от малкото добро, голямото добро никога не ще му се даде. И обратно: Бъди доволен от малкото зло, за да не дойде голямото зло. Такъв е законът. Ако не приемеш малкото добро, голямото няма да дойде; ако не приемеш малкото зло, голямото зло ще дойде. Ето защо, за да се избавиш от голямото зло, прими малкото зло. Вие постоянно се молите на Бога за много работи. С вас заедно се молят милиони същества. Всеки иска нещо от Бога. Той трябва да дава. И като дава, едни са доволни, други са недоволни от Него. Мислите ли, че Бог е доволен от вас? Той се чуди как да ви помогне, да ви направи умни и добри деца. Вие се чувствате нещастни. Искате да постигнете всичките си желания. Дойде една идея в ума ти, искаш непременно да я реализираш, но не успяваш – идеята ти изчезне. Дойде втора, трета, четвърта идея – всички изчезват. Казваш: Нищо не постигнах! Религиозен си, стремиш се към Христа. Един ден забелязваш, че Христос се отдалечава от тебе. – Защо се отдалечава Той? Положението ти е подобно на това на младия момък, който има възлюбена. В първо време, тя е готова да направи всичко за него, да се жертва. Оженват се: тя му готви, пере, чисти къщата, но той все ще намери нещо, от което да е недоволен и да каже обидна дума. Тази дума застава като препятствие на нейната любов. Обидните думи се нижат една след друга и любовта на младата жена се намалява. Той си казва: Едно време тя ме обичаше повече. – И ти я обичаше повече. Обидните думи отдалечават любовта от човека. Мъжът представлява физическия живот, с който трябва да се справите. Жената представлява вътрешния живот в човека. Мъжът изгражда къщата, а жената я измазва и нарежда. Мъжът донася дърва и вода, а жената наклажда огъня. Както виждате, работата между мъжа и жената е строго разпределена. Също така, работата е разпределена между ума и сърцето. Ако не разбирате така живота, вие ще се натъквате на вашите атавистически мисли и

желания. Затова, като погледна лицето на съвременния човек, виждам изразено на него голямо недоволство. По него се чете пътят, по който е минал човек – буен или спокоен. Погледни линиите на лицето си и сам ще прочетеш това. Дисхармонията върху линиите на лицето се отразява и върху другите удове на организма: на дробовете, на стомаха, на краката. Дробовете и стомахът нарушават своята нормална дейност. За да възстановите хармонията в своите умове, трябва да работите върху себе си и да се молите усърдно.

Казвате: Едно време ние се молехме много. Сега, колкото повече минава времето, толкова по-малко се молим. Според мене, да се молиш, това значи да си свободен. Ще се молиш от сутрин до вечер и да ти е приятно, че се молиш. Казано е: Постоянно се молете. Само свободният може да се моли. Няма по-велико нещо за човека от молитвата, т.е. от разговора си с Бога. Всичко на земята зависи от молитвата на хората, но не както сега се молят. Съвременната култура е на маг-хахареца, всички се стремят към грандиозни работи. Бог е натоварил хората с техните грандиозни желания и те трябва да се разтоварят.

Новата култура ще почне при нови условия. Първото правило на новата култура е следното: Най-големият и най-силният ще слугува на слабите. Значи силните ще слугуват, а слабите ще се учат и ще бъдат признателни. Онези от вас, които са силни и знаещи, трябва да служат. Онези, които нищо не знаят и са слаби, да се учат и да благодарят. При това положение няма да има никакво различие между хората. Сега има три категории хора: силни и слаби, умни и глупави, възрастни и деца. Под дете не разбирам кресливото, плачещо, но дете, което само при един поглед от страна на бащата разбира какво трябва да направи.

Сега у вас се явява мисълта да покажете на света, т.е. на светските хора, че не сте като тях. Всеки човек иска да бъде щастлив и може да бъде. Обаче трябва да се знае истинският път за придобиване на щастieto. Как ще направиш грешника щастлив, щом той иска пари?

Как ще стане щастлив онзи, който мисли само за материални блага? Той иска да си направи къща, за да печели с нея. Не го разубеждавай, остави го да направи къщата си. Като загази някъде и не може да си помогне, тогава иди при него, дай му съвет, помогни му да довърши къщата си. Така той ще разбере кой е правият път, който води към щастие. Виждаш един горд, самонадеян човек. Не го ругай, но остави го да се проявява, както разбира. Той ще се облича хубаво, ще живее като аристократ, докато изгуби всичко, каквото има. След това, можеш да му дадеш съвет, да му покажеш как трябва да живее. Казвам: Спасението е в изобилието. Когато има много хляб, въпросите лесно се разрешават. Когато хлябът е малко, тогава идат противоречията. Ако имам само един хляб, как ще ви задоволя? Ще ви дам по една хапка. Но ако имам хиляда хляба, на всеки ще дам по три-четири, всички ще бъдат задоволени. Ще кажа: Яжте, колкото искате!

Някога вие искате Господ да ви говори. Имате ли радио, с което да се съобщавате с Господа? Горе на темето имате едно радио. Отворете го и слушайте! Ако радиото ви не работи, извикайте някой майстор да го инсталира. Искаш да се съобщаваш с ангелите. И за тях има радио – отпред на главата. Искам да се съобщавам с умните хора – тяхното радио е горе някъде, отзад на главата. Човек има още няколко възможности да се сношава с външния свят. Обикновено човек си служи с едно-две радиа, свързва се със същества от низния свят, които съобщават всекидневни, дребни новини.

Един американец отишъл да говори по телефона с един свой приятел, с когото не се виждал десет години. В това време жената на приятеля му била при него и слушала разговора. Той казал: Ще ми дойде един приятел на гости – не съм го виждал десет години. Жената отговорила: Сега не е време за гости, не искам този приятел да дойде. Тя мислела, че се разговаря с мъжа си, а приятелят му чул целия разговор. Питам: Какво трябваше да каже тя на мъжа си? – На драго сърце, нека дойде твоят приятел у дома. Така някой ангел ви каже по

радиото: Искам да ви дойда на гости, ще доведа и мои приятели. Обаче жената се обажда: Не искам сега гости. Това са разговорите на съвременните хора. Те са хора на крайните промени. Хората са толкова променчиви, че аз им се чудя. Никога човек не е доволен от това, което има.

Коя е основната идея на днешната лекция? Аз не засягам вашия стар живот, т.е. вашите стари капитали. Той е за вас. Новия капитал трябва да сложите в действие. Това е любовта към Бога. Мислете повече за любовта към Бога и за приложението в живота. Любовта към себе си и към ближния е доста разбрана за вас. Ако има нещо, което куца у вас, това е любовта ви към Бога. Когато тази любов проникне във вас, тогава правилно ще се прояви и любовта към ближния и към себе си. Бог – това е третият елемент, това е новата култура. Не можете да бъдете щастливи, докато не обичате Бога. А това значи да обичате целия свят, да обичате всичко живо. Да обичаш Бога – най-съвършеният в света, това е смисълът на живота. Като любиш Бога, не трябва да мислиш, че той те обича повече от другите или че ти стоиш по-горе от тях. Като обичаш Бога, всякога ще бъдеш готов да заемеш последното място, което Той може да ти даде.

Сега всеки човек се мисли за нещо. Вие изключвате малките същества от вашия живот. Щом изключваш най-малкото същество в себе си, ти не обичаш Господа. Това същество е препятствие на твоя път. Внимавай да не поставяш на пътя на своя ум, сърце и воля някакво препятствие. На друг език казано: Ще вземеш последно място. Така ти ще изгубиш по-малко време, отколкото да си проправяш насила път. Ще кажете, че любовта към Бога е непостижима идея. За онзи, който не разбира живота, тя е непостижима. За онзи, който разбира, тя е постижима. Колкото повече противоречия, препятствия и дисонанси се явяват в живота ви, това показва, че любовта се увеличила. Важно е препятствията да се премахнат. Обаче Любовта, като сила, ще си остане.

Прочетете 10-та глава от Матей, от 10–21-ви стих. Извадете вътрешно заключение от прочетеното и от това, което чухте в лекцията. Аз не искам да го приемете буквално. Ще го дъвчете, докато извадите нещо ценно за вас. Нека останат в ума ви две важни правила: Бъдете доволни от най-малкото добро и от най-малкото зло. Ако не сте доволни от това, ще се натъкнете на големи мъчнотии. Малкото зло ви се струва голямо, а малкото добро не ви задоволява, струва ви се малко.

Бъдете доволни от най-малкото добро.

Бъдете доволни и от най-малкото зло.

Т. м.

*Утринно Слово от Учителя, държано на 19 юни 1932 г., София,
Изгрев.*

ДОБРАТА ВОЛЯ БОЖИЯ

Размишление

Често се говори за силен и слаб човек. Силен е онзи, който носи нещо на гърба, в сърцето и ума си, без да се оплаква. От тежестта, която човек носи, се опитва неговата физическа, духовна, т.е. сърдечна и умствена сила. Слабият не носи нищо на гърба си. – Защо? – Слаб е, не може да носи. Хората говорят за силата, без да я разбират напълно. Ако я разбираха, те щяха да живеят другояче. Поради неразбиране на живота, хората постоянно мечтаят да бъдат силни, богати, здрави, учени, да станат господари на света. Какво ли не си въобразяват, за какво ли не мечтаят! В края на краищата, пита се, могат ли да постигнат своите мечти и очаквания? Това е въпрос, на който бъдещето може да отговори. Ако човек спечели 50 килограма злато и го сложи на гърба си, богат ли е всъщност? Това външно злато има ли някакво отношение към същината на неговото естество? Всеки може да отнеме златото от гърба ти и да осиромашееш. Всички сте такива богати. Излизаш от дома си радостен и весел, като че носиш цялото богатство на света. Не се минава час-два, ти се връщаш у дома си с клюмнала глава, осиромашал, пропаднал. – Какво ти стана? Защо ходиш с увиснала глава? – Не съм разположен духом. Казвам: Разбойници са обрала този човек.

Какво се разбира под не съм разположен духом? – Всеки ученик, който не разбира известен предмет, не е разположен духом. Като влезе в клас, той се свива, крие се, да не го види учителят, да не го вдигне на урок. Ученикът, който знае урока си, седи на мястото си свободно, с вдигната глава. Той е готов да го изпитват. И вие някога се криете от погледа на учителя си, а някога сте готови да ви изпитва. Някой мисли, че знае. Всъщност, нищо не знае. Това е единица

знание. Какво представлява единицата? Всеки мисли, че разбира понятието единица. И детето мисли, че знае единицата. Казвате: Една ябълка, една круша, един предмет и т.н. Това са все единици. – Не е така. Единицата има не само форма, но и съдържание, и смисъл. Вие разбирате единицата толкова, колкото познавате своето отражение в огледалото. Като се оглеждате, казвате: Виждам себе си, като единица, която има два прозореца – очите, две слушалки – ушите, една главна входна врата – устата и т.н. Също така, тази единица има две колела, с които ходи – краката; две перки – ръцете. Още много неща има човекът – единица. – Аз зная що е единицата. – Знаеш, но не я разбираш. Има два варела: празен и пълен. Кой от двата варела предпочиташ?

Мнозина се мислят за много умни. – Възможно е в даден случай да сте умни, а в друг случай – глупави. Някога може да сте празна единица и да сте умни, а може да сте пълна единица и пак да сте умни. Празната единица е празен варел. Няма какво да пиеш от него, но поне се радваш, че имаш варел. Друг е въпросът, ако той е пълен с нещо. Ако не разбираш нищо от съдържанието на варела, нищо няма да научиш. Обаче, ако си любознателен, ще направиш една дупка на варела, ще си налееш малко вино и ще кажеш: Приятно е съдържанието на варела. Ако пиеш повече, ще заспиш. Като пиеш всеки ден, ти обикваш виното, влюбваш се в него и често посещаващ варела. Значи ти печелиш нещо от пълния варел. Кога празният варел ще ти допринесе нещо? – Когато си в морето. Представи си, че параходът, с който пътуваш, потъне в морето. Веднага прибъгваш към празния варел, той ще те спаси. Значи с пълния варел в морето ще потънеш, а с празния ще се спасиш. Съвременните хора не използват положителните закони, върху които животът е съграден. Лесно е да се говори за живота, но що е животът? Познаваш ли същината на неговите закони? Казвате: Животът е пълен със страдания. Страданията показват, че чувствата ви не са добре развити, че нямате правилно отношение към своите мисли. Благодарение на това, вие се

съмнявате, изпадате в безверие, недоволство, гняв, омраза. Това са отрицателни прояви на живота. Не е достатъчно да кажеш: Аз съм човек, имам достойнство. Запитай се в какво се заключава достойнството на човека. Според мене достойният, моралният човек е пълен варел; недостойният, неморалният е празен варел. Но и това не е достатъчно. Ако си пълен варел, трябва да знаеш с какво си пълен: с масло, вино, пясък или друго нещо. Какво е съдържанието на човека, това вие сами ще разрешите. Има въпроси, които вие сами трябва да разрешите.

Сега, да дойдем до песента в живота. Често слушате песента Цвете мило, цвете красно или Стоян майци си думаше. Кой може да изпее последната песен? Защо трябва някой да изпее тази песен? Кое е по-добре за вас: Да ви пеят или вие сами да пеете? – По-добре е да ни пеят. – Кое е по-добре: Вие да ядете или другите да ядат? Както е добре, другите да ви пеят, така е добре и да ядат. Обаче, ако вие не пеете и не ядете, ще стане нещо лошо с вас – ще изгубите силата си. В първо време ще усетите неразположение; после – отслабване, а след това, колкото повече дните минават, ще губите силата си, докато объркате понятията си за време и пространство. Ще станете безпространствени и ще влезете в четвъртото измерение. Според учените, като отидеш на онзи свят, няма да останеш в четвъртото измерение, но ще минеш в петото, шестото, седмото измерение, докато най-после спреш в безпространствения свят.

Сега, аз искам да схванете процесите, през които минава човешката мисъл. Вие сте още на земята и се питате: Защо е създадена вселената? Какво е предназначението на живота? Защо слънцето изгрява и залязва? Това са въпроси, които постепенно ще изучавате. Има въпроси, които човек трябва да знае, защото се отнасят до самия него. Например, всеки трябва да знае защо живее. Казваш: Живея, за да се приготвя за другия свят. Не, тази идея е чужда – не е твоя. Тя е предадена от баба ти, от дядо ти. Ти си чувал от тях, че ще отидеш на онзи свят. Ти се намираш в положението на

американския проповедник Муди, който казвал на слушателите си: Бях малко дете, слушах от майка си за небето. Под небе аз си представях Господа и ангелите, които никога не бях виждал. Небето беше за мене далечно, чуждо, никого не познавах там. Един ден майка ми умря. След това, като мислех за небето, аз си представях Бога, ангелите и майка си. Умря баща ми. Аз пак мислех за небето и си представях Бога, ангелите, майка ми и баща ми. Мина доста време. Умря брат ми, чичо ми, приятелите ми. Онези, които отидоха на небето, бяха повече от познатите ми на земята. Небето вече ми стана близко, разбрано. Имаше вече с кого да се разговарям. И на вас казвам: Ако и вие дойдете до разбирането на Муди, като отидете на онзи свят, няма да искате да се върнете на земята. И наистина, красив е онзи свят! Там няма болести и страдания; там няма сиромашия и глад; там няма грешници и старци; там няма мъчение, няма женитби и смърт. Там животът е особен: слънцето грее по друг начин; атмосферата е мека, приятна. Който не е влязъл в духовния свят и не го е опитал, казва, че земният живот е отличен. Не, сегашният земен живот е говедарски. Какво е научил говедерят, който води говедата на паша? Аз не искам да развалям вашето разположение към земния живот, както един старец развалял лицата на белосаните и червисани моми. Когато срещал такива моми, той духвал в лицето им и то веднага посинявало. – На какво се дължи това? – На чесъна, който старецът употребявал. Понеже често ял чесън, той лесно проверявал коя мома е белосана, и коя – не е. Не сте ли и вие такива белосани моми, чиито лица чесънът разваля? Какъв е изводът от този пример? – Трябва да владееш себе си; да не се подаваш на никакви обиди и огорчения, както белосаните моми – на чесъна. Ако запушиш ушите си и ти кажат обидна дума, ще се наскърбиш ли? Щом знаеш, че някой ще те обиди, запуши ушите си с памук. Тогава, колкото обидни думи да ти каже, няма да се обиждаш. Каквото да ти говори, ти казваш: Защо този човек си мърда устата? – Какво е обидата? – Нещо чуждо влязло в ушите ти и те дразни. – Какво е то? – Някой ти казал,

че си голям невежа. Думата невежа е отлична. Като слушам да си говорите по този начин, питам се: Как не ви мързи да изговаряте такива думи! Като му каза, че е невежа, ти изгуби десет пъти повече, отколкото той. Онзи, който разбира нещата, трябва ли да се смущава? Ти губиш десет, а той само едно. Нека съжалява онзи, който обижда другите. – Защо? – Защото чувства, че е изгубил нещо. Питам ви тогава: Къде е вашето знание? Ако вие изгорите юргана за една бълха, умни хора ли сте? Тук, на Изгрева, имаше един беден лекар, когото извикали да лекува дъщерята на един голям богаташ. Като влязъл в двора им, той видял един непознат, който му казал: Ти си първокласен невежа. Той се обидил и се върнал у дома си. Нали дошъл в дома на богаташа да лекува дъщеря му? С постъпката си той доказал, че действително е първокласен невежа. Ако беше излекувал дъщерята, щеше да докаже, че не е невежа. А той се обидил, разсърдил се и не помогнал на болната. Друг лекар изпълнил неговата задача – излекувал богатското момиче. Какво спечелил лекарят с обидите? Питате: Толкова глупав ли бил този лекар? – Че и вие всеки ден грешите като него.

Казвате: Ние не се занимаваме с малки работи. Те са прости. – И единицата е проста, но колко хора знаят нейните свойства? Колко хора знаят законите, които управляват единицата? И сънят е прост процес, но колцина от вас знаете законите на съня? За да бъде здрав, човек трябва да ляга и да става навреме. Знаете ли кога трябва да лягате и кога да ставате? Една от причините за страданията на хората е ненавременното лягане. Те ходят по концерти и балове. Бързат да си свършат работата и не обръщат внимание на часа. Лягат след полунощ и сутрин стават недоспали. Не, ще лягате на определеното време. И да имате работа, ще я напуснете половин час преди да си легнете, за да се пригответе за спане. Така приготвени, вие ще намерите вратата на училището отворена и ще влезете навреме. Ако легнете късно, вратата ще бъде затворена за вас. – Нали сънят е почивка? – Като легнете навреме, тялото ви ще почива, а духът ще се

учи. Който не ляга навреме, не става навреме. И сънят му е неспокоен – цяла нощ се върти на една и на друга страна. Казваш: Аз ставам рано, към 6–7 часа. Не е въпрос да станеш в 6 или 7 часа. Това не е точност. Ще станеш в определен час, с точност до секунда. Само така твоята работа ще бъде успешна. После ще се чудиш защо не си разположен. Слушате религиозните да казват: Бог ще ни спаси. – Не е така. Бог спасява трудещите. Онези, които се обленяват, остават на заден план. За тях има тояга, т.е. страдания. Още много време хората ще страдат, т.е. ще бъдат бити. Запитали един негърски проповедник: Какво правил Бог преди да създаде света и човека? Той отговорил: Сякъл пръти. – Защо? – За да бие хората. Още много пръти стоят неизползвани. Няма да остане човек на земята, който да не бъде бит на общо основание. Съществата от невидимия свят бият майсторски. Те не си служат с големи тояги, но с малки пръчици. Където ударят, боли. Те не бият изведнъж по цялото тяло, но тук-там: днес в сърцето, след време в корема, после в стомаха, в черния дроб, в крака, в ръката. Като те шибнат, щеш не щеш, лягаш на кревата. – Защо ни бият? – Много просто: не лягаш навреме и не ставаш навреме; не ядеш навреме; не работиш навреме; не мислиш, не чувстваш и не вършиш волята Божия навреме. Като те бият няколко пъти, ти питаш: Защо ме бият? – А ти защо отне свободата на човека? Защо уби толкова хора? Не е позволено на човека да греши и да върши престъпления.

Сега, аз не говоря за личните закони. Аз говоря за един общ, принципиален закон, който засяга всички хора, без изключение. Разбирайте ме право. Вие трябва да благодарите, че сте невежи. Ако бяхте учени и продължавахте да живеете по човешки, щяхте взаимно да се унищожите. Днес всеки може да ви обиди, но какво щеше да стане с вас, ако ви обидят навреме, в точно определен час? Тогава обидата щеше да бъде по-силна от отрова. – Обиди ме моя приятел. – Благодари, че не те е обидил навреме. Ако беше те обидил навреме, ти нямаше да бъдеш жив. Ако направиш добро или зло на човека ненавреме, те нямат сила. Обаче доброто и злото, направени навреме,

представляват велика, мощна сила. Ако някой ти направи доброто навреме, благодари на Бога за това. Ако ти направи добро ненавреме, нищо не се ползваш. Моли Бога да ти направят добро навреме. И обратно: ако ти направят зло ненавреме, благодари за това. Ако ти направят зло навреме, моли се на Бога да го обезсили. Искаш да направиш зло на някого, та да го почувства. Знаеш ли какви ще бъдат последствията на твоята постъпка? Ще плащаш глоба цели сто години. Знаете ли какво значи да носиш последствията на злото цели сто години? В такъв случай благодари, че си невежа, че не знаеш кога да направиш зло. Аз зная времето, когато се прави зло, но нито сам ще го използвам, нито на вас ще го кажа. Ако ви го кажа, вие ще го приложите. В резултат на това ще осиромашеете, ще страдате. Няма да ви кажа и времето за правене на добро. Защо няма да ви го кажа? – Защото няма да го приложите. Вие ще приложите времето за правене на зло, а ще избегнете времето за правене на добро.

Като говоря за времето на доброто и злото, питате се: Кое ли е това време? – Няма да ви кажа. – Ние сами ще го намерим. – За да намерите това време, трябва съзнателно да влезете в Божествения свят, където нещата стават точно навреме. В този свят, именно, работел Бог, когато създавал света. Хората още не са на своето място. Ако бяха на мястото си, те щяха да бъдат свободни. – Има свободни хора на земята. – Свободният е попаднал на своето място и той мисли, чувства и действа по свобода. Той е господар на положението. Той е като онзи земеделец, който свободно обработва земята и се ползва от нейните плодове. Който не е на мястото си, той е или слуга при лош господар, или в затвора, с вериги на ръцете и краката си. Стражари го пазят, да не мръдне някъде. Има и свободни хора в затвора, но те знаят мястото си. Те са светии, изправени в затвора за повдигане на човечеството. Има и роби в света, които още не са намерили мястото си. Който се съмнява, който се безпокои, той се гневи, той не е намерил още мястото си. – Може ли човек да не се гневи? – Не казвам, че не трябва да се гневите, но силата на злото

трябва да се използва. Не казвам, че може без зло на земята. – Не, където е доброто, там непременно ще бъде и злото. Какво ще кажете за онзи планински поток, който слиза с шум отгоре, кърти дървета и събаря къщи? Трябва ли да го унищожим? – Не, той е носител на живота. Следователно за предпочитане е да направи малки пакости, но да носи живот.

Злото е сила, без която не може. Затова се казва: Ела зло, че без тебе – по-голямо зло. С други думи казано: Ела малко зло, че без тебе ще дойде по-голямо зло. Значи две отрицателни величини дават една положителна истина. Така е при умножението: минус на минус дава плюс. Значи двата минуса се балансират и дават плюс. Това е закон в природата.

Едно се иска от хората – разумност. Та когато реката приижда, да се справяте с нея. Дали сте на високо или на ниско, да не попадате на нейното течение. Като видите, че някъде става наводнение, бягайте далеч от него. Ако можете да използвате енергията на водата, вие сте постигнали нещо. Ако можете да използвате енергията на гнева, вие сте разумни хора. Гневът в човека е на степени. Лесно мога да определя кой човек се гневи. Достатъчно е да му кажеш няколко обидни думи, за да се разгневи. Който не се гневи лесно, ще чуе обидните думи, ще се усмихне и ще си отмине. Човек, на когото главата е 14 сантиметра широка и 19 сантиметра дълга, е миролюбив. Той не разваля лесно приятелството си. Колкото по-широка е главата, толкова по-гневлив е човек. Онзи, на когото главата е широка 16–17 сантиметра, е много гневлив. Бъдете далеч от него. Ако искате да му кажете обидна дума, отдалече му я кажете. Той е пълноводна, дълбока река, в която можеш да се удавиш. По него и кораби могат да плуват. Ако не умееш да плуваш, не влизай в тази река. Щом е така, дружете с хора, на които главата е 14 сантиметра широка. Човек, на когото главата е по-малко от 14 сантиметра широка, именно, 13 сантиметра, 12 сантиметра – 10–9 сантиметра, а дълга 19 сантиметра, прилича на краставица. Значи между широчината и дължината на главата трябва

да има известно съотношение. Самообладанието на човека зависи от височината на главата. За да имате ясна представа за човешката глава, трябва да я измерите в дължина, широчина и височина – в трите измерения.

Изучавайте трите измерения, за да знаете какво придобива човек, като се движи по права линия, по плоскост – в трите измерения. Частиците на телата от триизмерния свят се движат с по-голяма бързина от тези на едноизмерния и двуизмерния свят. Някой мисли, че като върви по права линия, вечно ще се движи. Не, в природата, движението по права линия е ограничено. – Защо? – Защото движението по права линия става само между две точки. Това е тъкане. Ето защо, това напрежение се стреми да заеме друга посока – нагоре или надолу, и се образува плоскост. Така се явява квадратът. Значи при второто измерение имаме определена форма. И най-после, напрежението на силите в плоскостта минава в третото измерение, където движението се усилва. Така се явява тяло – кубът. Колко пъти се увеличава бързината на движението в тялото? – Това зависи от външните и вътрешни сили, които действат в тялото. За да разбереш защо движението се увеличава в различните тела, трябва да знаеш причините. Една от причините за това се дължи на интензивността на желанията. Обикновено, ситият се движи по-бавно, а гладният – по-бързо.

Като наблюдавате хората, по бързината на движението им може да определите кой човек е гладен, и кой – сит. Вижте как се движат чиновниците, като излизат от работа. Гладният се движи по-бързо, като ускорява движението си. Ситият върви като аристократ. Но като огладнее, и той бърза. Казва: Бързам, важна работа имам, не ме спирайте. Обаче човек трябва да знае при всяко желание колко енергия да изразходва. Природата всякога държи сметка за енергията си – да не се изразходва излишно. – Не съм ли свободен да изразходвам енергията си, както разбирам? – Свободен си, но ще плащаш, както плащаш за изразходваното електричество. Можеш да

говориш, колкото искаш, но електромерът отбелязва всичко. И вие, докато не мислите за плащане, използвате енергията безразборно, но като дойде да плащате, намирате се в затруднение. В първо време разполагате като големи богаташи, а после се свивате.

Като ученици, вие изучавате съвременната наука. Казвам: Тази наука е за децата. Всъщност, аз не говоря за самата наука, а за учените, които изучават фактите и явленията, без вътрешното им приложение в живота. Например, какво особено приложение има аеропланът? – Ще кажете, че той е превозно средство. Според мене всяко изобретение трябва да допринася полза за цялото човечество, както реката напоява цялата местност, където минава. Затова е енергията на реката, но, въпреки това, тя принася известна полза. Казвате: Аероплан е това! – Велико изобретение! Че и аз мога да седна някъде, да махна с пръчицата си и да полетя из въздуха. За да се движи аеропланът, витлото му трябва непрестанно да се върти, и въпреки това, пак може да паднеш с него на земята. Тогава казваш: Този паднал от аероплан, онзи паднал от аероплан. Науката постоянно прави открития, но с тези открития стават и катастрофи. Като казвам, че и аз мога да се издигна с тялото си, като с аероплан, вие считате това за приказка. Прави сте, това е приказва от 1001 нощ. Там, като махнеш с пръчицата си, всичко става. Има закон, според който ако дадеш на тялото по-голяма плоскост и го пуснеш във водата или във въздуха, то олеква и силите му действат по-енергично.

Като се говори за падането на телата, имаме предвид закона за земното притегляне. Това е закон за отношения между разумните същества. Когато едно същество те обича, то те привлича към себе си. Любовта подразбира взаимно привличане: единият и другият се привличат. Когато не се обичат, съществата се отблъскват. Слънцето и земята се обичат, затова се привличат. Въпреки това, те се намират на разстояние 92 милиона мили далеч един от друг и оттам се разговарят. Ако разстоянието между слънцето и земята се намали, ще се наруши хармонията между разумните същества, които ги

населяват. Разстоянието между слънцето и земята показва какво трябва да бъде отношението между хората. – Колко километра правят 92 милиона мили? – Около 150 милиона километра. Числото 92 е съставено от 9 и 2, а числото 150 – от 1, 5 и 0. Какво е значението на тези числа? Какво означават 9 и 2? Вие не знаете тяхното значение. Числото 150 милиона километра представлява грамадно разстояние. Това число показва отношението ни към Слънцето. Обаче числата 92 и 150 са относителни изчисления, а не абсолютни. Земята ту се приближава към Слънцето, ту се отдалечава. С колко, не се знае. В сто милиона години Земята се приближава само на една минута разстояние към Слънцето. В останалите минути разстоянието от Слънцето е едно и също. Следователно трябва да знаете дали живеете в минутата на приближаването или отдалечаването на Земята и Слънцето. Това приближаване и отдалечаване на Земята от Слънцето показва отношенията, които съществуват между разумните същества на Слънцето и на Земята. Това е само за изяснение.

Казвам: Когато вашият живот е в дисонанс, вие сте нарушили отношението си към Слънцето. Вие си обяснявате този дисонанс с влиянието на Марс или Сатурн върху вас. Всъщност, вие сте в дисхармония с някои същества от Венера, Меркурий или Марс. За да ви стане ясно това, аз ще говоря само за Слънцето. Когато отношенията ви към Слънцето не са правилни, вие сте нарушили отношенията си към Великата Разумност. Срещате двама души: един княз и един прост, беден човек. Към княза имате особено отношение. Към него се отнасяте с всичкото си уважение. На простия човек, обаче, не обръщате никакво внимание. Простият човек казва: И аз искам да имам формата на княз, да ме почитат и уважават. Питам: Къде е разумността – във формата или в съдържанието? Простият е привидно такъв, но той владее изкуството да лекува. Един ден дъщерята на княза заболяе и никой лекар не може да помогне. В помощ ще дойде простият човек. Хората не го почитат, но болестта го

почита. Той ѝ казва: Ще напуснеш младата мома. Болестта го слуша и веднага си излиза.

Питам: Кое е по-добре – хората ли да ти се подчиняват или болестите? Вие сте от тези, които искате хората да ви се подчиняват. Също така искате и доброто и злото да ви се подчиняват. Знай, че доброто никога не се подчинява, никога не отдава почит. А злото още отдалеч отдава почит. То иска да каже на човека, че го признава за силен и умен. Доброто те познава по един начин – отвътре, а злото по друг начин – отвън. Ако искаш да бъдеш силен, трябва да разбираш законите на злото. Силен можеш да бъдеш само по отношение на злото. Обаче не можеш да бъдеш силен и към доброто. Опиташ ли се да проявиш силата си към него, ти ще си счупиш главата. Колкото по-слаб си към доброто, толкова си по-силен. Когато си най-слаб към доброто, тогава, именно, си най-силен. Как ще разберете това? Вие имате съвсем повърхностни понятия за силата на човека. Всъщност, лесно може да се определи неговата сила.

Представи си, че вземеш в ръката си една желязна халка, дебела три сантиметра, и я стиснеш между пръстите си. Ако си силен, без голямо усилие халката ще се счупи; ако не си силен, тя ще си остане цяла. Както физически силният лесно се справя даже със желязото, така и духовният се справя лесно със злото. Един от нашите приятели, когато бил на заточение в Диар-бекир, срещнал един арабин, който се отличавал с голяма физическа сила. Той чупел големи камъни с едната си ръка, както чупел орехи. Кое е по-добре: да счупиш дебела желязна халка между пръстите си или да се справиш със злото? Кое е по-добро: да се бият две неприятелски армии и да убият стотици и хиляди хора, или с едно махане на ръката да прекратиш войната? Някога човек изпадне в такова състояние, че започва да воюва със себе си. В резултат на тази война, той избива в тялото си около 10–20 милиона клетки. После казва: Победих, но не съм разположен. – Как ще си разположен, когато уби толкова милиона клетки в своя организъм? Ще мине цяла година, докато дойдеш отново на себе си.

Обаче след една година пак започваш да воюваш със себе си. Някога се оплакваш и казваш: Много съм неразположен. Въпреки това, считаеш, че без война не може. – И без война може. Не изразходвай силите си напразно. Бъди разумен. Когато воюваш, гледай да изразходваш най-малко средства и енергия.

Като ви наблюдавам, виждам, че не сте спокойни, постоянно мърдате. Аз разбирам състоянието ви; има нещо, което не разбирате. Ще ви приведа един пример за изяснение на вашето състояние. Проповядвали на един, който обичал виното. Морализирали го, казвали му, че не трябва да пие. Той си мислел как да се отрече. Ако остане на мене, аз няма да му говоря нищо, но ще му донеса една чаша от първичния нектар на живота – чистата планинска вода. Ще му кажа: Пийни три глътки вода! След това пий от виното. Като пие от водата и след това от виното, веднага ще го изплюе. Така той сам ще дойде до решението да не пие повече вино. Този опит мога да направя и с някои от вас. Няма да ви говоря по стар начин: да не пиете, виното не е здравословно; то не е за вашата кесия и т.н. Ако пиеш, поне да знаеш защо пиеш. А тъй, да пиеш от време-навреме, това е обикновена работа. Ако пиеш три-четири години наред, ти минаваш за умен човек. Обаче, ако пиеш 10–20 години, ти си признат за талантлив пияница. Казваш: Аз разбирам от вино, зная от кое да пия. Две-тригодишно вино не пия. Ако пия, поне да е 20-годишно, старо вино. Аз съм присъствал на такова пиене. Двама души пият: единият пие обикновено, едногодишно вино, а другият пие 20-годишно, старо вино. Той пие и проповядва за виното; държи лекция и всички го слушат с внимание. Той казва: Едно време и аз бях простак като вас, пиех обикновено вино. Като ти падне 20-годишно вино, няма да го пиеш с оканицата, а чашка по чашка. След тази лекция донасят половин кило от най-хубавото вино и всички пият с малки чашки. После продължава: Утре пак ще дойдете, да видите какво е 20-годишно вино! Така правят големите пияници; те пият от хубавото вино.

Казвам: Ако аз направя вино, с него мога да изправа един пияница. Като пие две-три чаши от него, след няколко години той ще бъде свършено трезв човек, ще напусне пиянството. От хубавото вино той ще пие с малки чаши и ще задоволява желанието си. Аз правя аналогия между обикновеното пиянство и духовното или религиозно пиянство. Религиозните искат да знаят много, но тяхното знание нищо не допринася. Енергията на една чаша вино е равна на енергията на всички останали чаши. Те са взели от човека, а нищо не са му дали. Някога и знанието е като виното. Събирате много знание, трупате го, но вместо да станете по-умни, вие оглупявате. По този начин клетките изгубват способността да задържат знанието. В такъв случай, трябва да стане едно опресняване. Доброто, истинското знание моделира мозъка. Като разсъждават много, религиозните идват до едно изглаждане в знанията си и казват: Това знание не ни е нужно, онова знание не е нужно. - Кое знание е нужно? – Как да служим на Бога. – Наистина, служенето на Бога е най-голямо знание. Обаче то изисква предварителна подготовка, а именно: да лягаш навреме и да ставаш навреме. Да учиш навреме, да пишеш и четеш навреме; да работиш навреме; да любиш навреме; да мислиш и чувстваш навреме; да говориш навреме, да правиш добро навреме. Като знаеш това, ще живееш правилно и разумно ще служиш на Бога. Като правите всичко навреме, къщата ви отдалеч ще свети. Цялото ви тяло ще свети и вие ще бъдете щастливи. Ако знаете това изкуство, навреме ще ви дойдат парите, навреме ще боледувате и навреме ще оздравявате. Ако здравето не идва навреме, то не е здраве. И ако болестта не идва навреме, тя не е болест. Такъв е законът. Ние трябва да разберем този тъгъл навреме.

Доброто и злото също трябва да дойдат на своето време. Обаче времето не е еднакво. Казваш: Нямам ли право да кажа на човека какво искам? Имаш право, но навреме да му кажеш. Ако искаш да обидиш някого, навреме направи това. Като го обидиш, едновременно ще приложиш закона за доброто и за злото. Ако не постъпиш така, ти

сам ще се унищожиш. Иначе ще се повдигнеш и израснеш. Следователно, като обичаш някого, на мястото на обидата ще сложиш доброто. Не можеш да обиждаш и да прилагаш злото. Който иска да расте и да се развива, той ще работи едновременно и със злото, и с доброто. Злото само никога не работи. То е най-големият аристократ в света. То знае само да заповядва. Щом го сложиш на работа, то проявява всичката си гениалност. Една българска поговорка казва: Накарай дявола да работи, да те научи на ум. Голям майстор е дяволът. Той влиза навсякъде, но не можеш да го познаеш. – Защо? – Всеки час си мени костюма. Той работи денонощно: като търговец, като учен в своята лаборатория, като професор и т.н. Той прави опити на студентите си, реже животните, изучава ги заедно с тях. Този начин на изследване е крайно груб. Разбирам да изучаващ животните, но да не отнемаш живота им.

Всички хора се нуждаят от ново, истинско знание. С това знание, с което разполагате, ще имате сила само веднъж да похлопате на райската врата. Ако пожелаете втори път да похлопате, няма да имате вече сила. И да ви се отвори райската врата, не ще можете да влезете в рая. Ангелите ще ви поканят, но вие ще бъдете уморени и слаби, не ще можете да направите крачка напред. Там не разполагат със слуги, да ви вземат на ръце и да ви внесат в рая. Ще останете известно време пред райската врата, докато си починете и отново ще слезете на земята.

Религиозните хора, като говорят за заминаването на човека за онзи свят, казват, че ангел Господен слиза от небето да вземе душата и да я занесе при Бога. Това е човешко разбиране. Никога ангелите не носят души и не ги прегръщат, както правят хората. В невидимия свят не съществува никакво прегръщане. Ако е въпрос за прегръщане, аз разбирам прегръщането на светлината и на въздуха; прегръщането на свободата. Велико нещо е да те прегърнат истината и свободата. Тогава ти се чувстваш свободен, разширен, без никакви ограничения. Като отидем на другия свят, там ще се учим. – Възможно е, но

колцина от вас ще бъдат приети за ученици в училището на невидимия свят? Какво знание имате? Там приемат само онзи, който е придобил известно знание на земята. – Учителят знае всичко. Той знае с какви опитности разполагаме. – Това е детинско разбиране. Аз зная само онова, което в даден момент ми трябва. Възвишените същества, които много знаят, много учат. Който малко знае, малко учи. Казваш: Аз имам много знания, повече не ми трябва. – Не е така. Колкото повече знаеш, повече ще учиш. – Аз съм чел Библията много пъти, повече няма да я чета. – Като си я чел толкова пъти, кажи какво е писано на страница 150 или на страница 999? В кой завет е 999 страница – в новия или в стария? Моята книга знае повече от вас. Като отворя на страница 999, веднага ще ви кажа какво е написано там. Тя знае повече от вас.

Сега аз искам да остане в ума ви поне една съществена мисъл от лекцията. Мъчно се определя коя мисъл е съществена. Според мене важна мисъл за всеки ден е да намерим коя е добрата воля Божия. И като я намерим, да я извършим. Всеки човек трябва да върши добрата воля Божия. Щом един човек може да върши добрата воля Божия, всеки може да я върши, понеже тя се отнася за доброто на всички. Като знаете това, не се месете в работата на другите. Не казвайте, че този или онзи е лош човек. Нека всеки се запита: Върша ли аз волята Божия? Това е важно. Като върша волята Божия, аз разполагам с три неща: бързо се движа, разбирам времето и пространството и осмислям живота си. Щом губя движението си; щом не разбирам времето и пространството; щом животът ми губи смисъл, аз съм на крив път. Вие мислите за себе си, че сте много добри. – Добри сте, но сте невежи. Не виждате, че сте невежи, защото се сравнявате с по-невежи от вас. Сравнявайте се с онези, които са над вас, а не с онези, които са под вас. Който е над вас, само той може да ви предаде своето знание. Знанието е в Бога, светлината е в ангелите, а приложението – в човека. Следователно, като имате знанието на Бога и светлината на ангелите, вие ще дойдете до приложението. – Защо трябва да

изпълняваме волята на Бога? – За да се освободите от своите стари възгледи и стари навици. Например, честолюбието, гордостта си стари, наследствени черти. Ти умираш, а си въобразяваш, че си нещо. Щом си горд и честолюбив, не трябва да умираш. – Силен съм. – Ако си силен, не трябва да умираш. Казваш, че познаваш Бога, че изпълняваш Неговата воля, а цял ден роптаеш и мърмориш. Че си болен, мърмориш; че си беден, мърмориш; че имаш деца, които не можеш да отхраниш, пак мърмориш. Да оставим мърморенето настрана. Стрежете се към знанието на Бога.

Днес всички говорят за морал, без да го разбират. Всички проповедници говорят за морал; и вие сте като тях. Обаче моралът на днешния свят е безморалие. Ако не се откажете от този морал и от старите си разбирания, вие преждевременно ще остарявате и животът ви ще се обезсмисли. Казано е: Да се отречеш от себе си. Това значи да напусне човек старото, което го държи свързан за земята. Така той ще дойде до разбиране кого да обича и кого – не. Ти не си доволен от живота, а очакваш да те посети Духът. Казваш: Сега обичам този човек, но дали ще го обичам утре, не зная. Значи, ти си обикнал в човека преходното, временното. Ако си обикнал Божественото, всякога ще го обичаш. Животът всякога се обича. – Обичам парите. – Не, парите трябва да те обичат, а не ти тях. И да ги пъдиш, те пак да бъдат около тебе. Който обича парите, той не разбира живота.

Като ви говоря, вие мислите, че всичко сте разбрали. Лъжете се, не сте ме разбрали. В това отношение вие приличате на Настрадаин Ходжа, който казвал: Ако намеря 99 златни монети, няма да ги взема, понеже не са сто. – Възможно ли е това? – Да, така ще постъпва – казал Ходжата. Един ден решили да го изпитат. Сложили 99 жълтици под един камък. Той ги намерил, преброил ги и си казал: 99 са, не са сто. Който е сложил 99 жълтици, ще сложи още една. И ги сложил в джоба си. И вие, като Настрадаин Ходжа, казвате: Ако ми даде Бог богатство, ще работя за Него. Дава ти се богатство, което скриваш в джоба си, и пак казваш: Тук са 99 жълтици, като получа и последната, тогава ще

работя за Бога. Нито един човек не е изпълнил Божията воля напълно. Това не ме интересува – кой е изпълнил волята Божия и кой не я е изпълнил. Важно е какво аз върша. Аз искам навсякъде да бъда последен. Това проповядвам и на вас. Макар и да следвате моя път, като мене не можете да бъдете. Ако не прогресирате, ще останете там, където сте. Вие ще бъдете далеч от мене и не ще ме познаете. Аз вървя напред, бързо се движа. За да се виждат и познават, хората трябва да вървят в една и съща посока, да се стремят към Божията Любов. Ако имате любов, ще ме виждате; ако нямате любов, няма да ме виждате. Колкото по-малка е любовта ви, толкова по-голямо е разстоянието между вас и мене. Ние проповядваме, че трябва да бъдете добри. Като срещнете един брат или една сестра, зарадвайте се. А вие как се посрещате? Даже не си обръщате внимание. Всеки е зает само със себе си – иска да стане светия. Църквата е пълна с такива светии. Разбирам да станеш светия, но да лекуваш болни, да възкресяваш мъртви. Какъв светия си, ако болният се докосва до тебе и не оздравява? Има светии, които не са готови да облекат работническа дреха и да слязат между хората, да им служат. Христос е светия, Който разполага с голямо знание. Той слезе на земята да слугува на хората. Сегашните светии седят на мястото си, а окръжаващите им служат. Не носете такава култура! Колкото по-високо стои човек, толкова повече помага на човечеството. Ако си светия, не казвай: Какво направиха моите предшественици? – Важно е какво аз съм направил. Мене ми е приятно, че съм между вас и мога да ви помагам. От мое гледище аз желая да сте невежи, да се стремите към знанието, което аз ще ви преподавам. Ако знаете много, няма да ме търсите. Като ви уча, и аз вървя напред. Аз съм учен, но и вие ставате учени. Сега, вие искате да станете учени като мене; да вършите волята Божия, както Бог изисква. Това е основата на моето учение. Учете, но при абсолютна свобода. Ако не ви дам свобода, вие ще бъдете роби. Ще дойде някой при мене, да пита какво съм искал да

кажа с тези думи. – Искам да кажа да не се стремите да разбирате всичко.

Т. м.

*Утринно Слово от Учителя, държано на 26 юни 1932 г., София,
Изгрев.*

**УТРИННИ СЛОВА –
II ГОДИНА
(1932-1933)**

НОВО РАЗБИРАНЕ

Размишление.

Всеки човек трябва да се научи да служи на Бога. – Ами ако не може? – Ще прави усилия. Да служи на Бога това е необходимост за човека. Казваш, че си зает с много работи, не можеш да си губиш времето. Ако вършиш своите работи по механически начин, това не е истинска работа, а още повече, не е служене на Бога. – Аз имам да решавам важен семеен въпрос – да подобра отношенията си с жена си. – Това не ме интересува. – Търся път, как да служа на Бога, да съгласувам служенето със своето верую. – Това не ме интересува. Че се спъваш, че има много камъни и кал в твоя път, това са обикновени работи.

Важно е новото в живота. Ако е за любов, всички хора говорят за любовта. Ако е въпрос за истина и правда, всички хора говорят за тях. Мнозина са дохождали при мене и са ми казвали: Кажи ни нещо съществено. – Нищо съществено не мога да ви кажа. Същественото е, когато си в тъмнина, да очакваш изгряването на слънцето и, каквото видиш, да знаеш, че е за добро. Същественото е да дойде храната и да я опиташ. Трябва ли да доказвам, че хлябът е нещо съществено? Безполезни са всякакви думи за него. Като възприемеш хляба, в себе си, тогава можеш да говориш за него. В света има души, които говорят на Бога по особен начин. Някои от вас служат на Бога, като онзи млад човек, който иска да се жени. Той има интерес да търси богата жена: да има къща, пери. Момата пък търси учен човек. Вие не знаете, за какво е създаден човекът. Ще ви приведа една мисъл. Когато майката отбива детето си, с това тя не иска да каже, че то не трябва да яде, но по стария начин не може вече да яде. Когато каруцарят сваля някого от каруцата, с това той не иска да му каже, че

не трябва да се движи, но да слезе от каруцата. Пътят, по който аз вървя, изключва всички превозни средства.

Казваш, че хората трябва да мислят за тебе. Щом мисля за Бога, аз мисля и за другите, и за себе си. Кажеш ли, че трябва да те обичам, или ти да ме обичаш, това е неразбиране. – Защо? – Защото любовта никога не се изменя. Христос казва: „Нова заповед ви давам.“ Това не подразбира стара заповед. Християнският свят разбрал ли е Христовите думи? – Нито тези християни, които са на земята, нито онези в другия свят, са ги разбрали. Всеки иска да служи на Бога, въпреки това, всеки служи на себе си. Новото, което може да се проповядва, то е да се обичаме, да вярваме в Бога. Това е учението на Любовта. Като проповядвам това учение, ще дойде някой да ме пита, какво нещо е любовта. Ще дойде друг да ми иска някаква услуга или пари на заем и, ако не го задоволя, ще каже: Този човек няма никаква любов. Значи, ако му дам нещо, имам любов. Следователно, и гостилничарят, който ви храни и услужва, и той има любов. И вие ще се нахраните и ще платите. Гостилничарят пита: Какво ще извадите от кесията си? И това става по любов.

Казвам: Има неща, които човек лесно може да изгуби; има неща, които никой не може да му отнеме. Например, всеки може да ти вземе парите. И на пеперудата, колкото и да е красиво напъстрена, ако отнемеш праха на крилцата ѝ, нищо няма да остане от нейната красота. Най-малкото докосване до крилцата ѝ е в състояние да отнеме всичкия ѝ прашец. Хората често говорят за любовта. Това не е нищо друго, освен пипане на крилцата ѝ. Любовта не позволява да я пипат. – Защо? – Крилцата ѝ се развалят. Остане ли да опитвате любовта, всичко се свършва с вас. Ако опитвате Божията Любов, и с нея всичко се свършва. Друго нещо иска любовта. Една жена се оплаква, че светът ѝ потъмнял. – Защо? – Мъжът ѝ умрял. Тя го обичала, и сега не може да живее без него. – Каква любов е тази, която се прекъсва? Смъртта не е пречка за любовта. Тя обичала само мъжа си, затова не може да живее. Майката плаче за детето си, че умряло.

Какво се постига с плача? – Нищо не се постига. Детето не е умряло; то отишло на училище, да учи. Трябва ли тя с години да плаче за това дете?

Всички хора се нуждаят от ново разбиране. Старото разбиране е на егоизма, а новото разбиране – на чистотата. Хората искат да заемат високи места, да станат божества, всички да се въртят около тях. Това е предвзета идея. Ако си божество, ти трябва да задоволиш всички. И аз, като направя едно добро, от което всички се ползват, казвате: Учителят може да направи всичко. Възможно ли е в една минута да услужа на всички? Някой дойде, иска да ме ангажира за пет минути. Ако всички ми отнемат по пет минути, мога ли да ги задоволя? Преди всичко, не разполагам с толкова време. Това е външната страна. Има начин за посещение: всички да се съберат на едно място и, като едно цяло, да направят своето посещение. Не е ли така с клетките на организма? Те представят едно цяло и заедно се ползват от общото благо, което природата дава.

Сега аз виждам една мъчнотия във вашия живот. – В какво се заключава мъчнотията? – В бързането. Всеки иска по-скоро да постигне желанията си и, ако не успее, страда. Питам: Може ли гъсеницата да се превърне в един ден на пеперуда? За да стане пеперуда, нужен е период от около 45 дни. Като изяде нужното количество листа, гъсеницата сама ще стане пеперуда. Гъсеницата живее в материалния свят, а пеперудата – в Божествения. Много пъти съм ви говорил за Бога, за Божествения свят.

И вие говорите за Бога. В която църква влезете, все за Бога слушате. Според мене, човек трябва да изслуша всички, и след това да служи на Бога. Не става ли същото в училищата? Първо, учителите преподават, учениците слушат; после, учениците говорят, учителите слушат. Соломон казва: „Който мълчи, минава за мъдър." Щом е така, защо учителят се сърди, когато ученикът мълчи? – Защо мълчи ученикът? – Защото знае, че ако проговори, учителят няма да бъде доволен от него. Много естествено, като не знае уроците си, по-добре

да мълчи. Учителят минава за учен, защото дава знания на учениците си. И вие, за да преподавате, трябва да учите, да придобивате знания.

Мнозина мислят, че са дошли до края на своето знание и няма какво повече да учат. Много още има да учите. Вие не сте изучавали великия път – пътят на душата. Много неща е знаел човек, но много от тях е забравил. Важно е, какъв е новият път на душата. Този път трябва да намерите и да го изучите. – Аз имам душевни преживявания. – Имаш, но те не са достатъчни. С едно ядене нищо не се постига – много пъти ще ядеш. И с едно преживяване нищо не се постига. Ще работиш, докато постигнеш нещо и удовлетвориш стремежа на своята душа. Дете си – недоволен си от детинството; станеш голям, възрастен – пак си недоволен; остаряваш – недоволен си; умираш – недоволен си. И на онзи свят човек е недоволен и желае отново да дойде на земята, да се прояви. Значи, човек слиза на земята, качва се горе; пак слиза, пак се качва и т. н. Казват, че човек се преражда много пъти, от които 777 пререждания са епохални. Другите са обикновени. Дали е така, не зная. Аз не съм проверил това. Ако някой от вас е проверил тази истина, нека каже, вярно ли е, или не.

Питам: От ваше гледище, какво постига учителят? Ще кажете, че той преподава, учи хората. Така е, учителят преподава, учениците слушат. Един ден и учениците ще станат учители. Могат ли всички хора да станат учители? Ако това стане, не ще има ученици. – Може ли без ученици? – Не може. – Обаче, човек трябва сам за себе си да бъде ученик и учител. Естественият ред в живота изисква едни да бъдат учители, а други – ученици. Според теософите, човек трябва да стане божество. – Какъв ще бъде животът, ако всички хора станат божества? Нали трябва да има такива, които да се учат от божествата, да ги слушат и да им се подчиняват? Ако всички са божества, те няма какво да правят на земята. То е все едно, да живеят на земята без тяло. Възможно ли е това? Под „божество“ аз разбирам разумен човек, който използва правилно и добрите, и лошите условия на живота. Ако става въпрос за божество, както вие го разбирате, и царят минава

за божество, но може ли той да използва разумно и добрите, и лошите условия? Днес царят разполага със сила и, ако някой не изпълни царската заповед, наказва се. Силен е царят, но не е разумен. – Защо? – Защото не може едновременно да бъде и учител, и ученик.

Това, което говорю днес, всичко не е съществено. Аз имам пред вид да пресея нещата така, че да отделя триците от брашното. Триците ще останат на ситото, а брашното ще падне долу. Обаче, пресяването не е наука, нито философия. Какво се постига с отделяне на триците от брашното? Според някои учени, триците съдържат повече витамини от брашното. Следователно, хората отделят същественото от несъщественото и се хранят с несъщественото. И за люспите на лука се казва, че съдържат витамини. Въпреки това, домакинята хвърля люспите на лука, а употребява вътрешните листа, в които няма толкова витамини. Каквото правят хората в обикновения си живот, това правят и в духовния живот. Едни от тях говорят за небето, а отричат земния живот; други говорят за земята, а отричат духовния живот. Това значи, да хвърляш едни витамини за сметка на други. Витамини има и в земния, и в духовния живот. И едните, и другите ще използваш разумно. Следователно, ако в даден момент си свързан с духовния свят и се разговаряш с разумните същества от този свят, използвай ги, да придобиеш нещо от тях. Но в това време, не отричай знанието, което си придобил на земята. Тези знания взаимно се допълват. И на земята да си, ще се учиш едновременно и от земята, и от небето.

Вчера дойде при мене един млад българин, с Евангелие в ръка. Той започна да ми говори: От няколко години аз чета само Библията и Евангелието, нищо друго не ме интересува. Каквото сам разбера, това ми е достатъчно. Не искам да слушам тълкуванията на други хора. – Имаш ли някакъв занаят? – Нямам. Аз влязох в един манастир, искам да стана калугер. – Сам ли ще бъдеш? – Не, има още двама: единият е игумен, около 50 годишен човек; другият е калугер, на 26 години. Аз съм най-млад. – Облякоха ли те с калугерско джубе? – Не

искам да нося джубе, то с доста компрометирано. – Какво правиш в манастира? – Пращат ме да събирам помощи, но дето отида, всички ме ругаят. Досега съм събрал всичко 750 лева. – Какво ще правиш с тези пари? – Ще ги дам на игумена, той се разправя с тях.—Работата ти не е добра. Така ти ще се научиш да просиш. Всъщност, като човек, ти трябва да се научиш да даваш. Мислиш ли, че като просиш пари от хората, изпълняваш волята на Бога? – Какво да правя тогава? – Ако аз съм на твое място и съм длъжен да събирам с тефтера пари, така ще постъпвам, че хората да не ме ругаят: ще оставя тефтера при тях, и кой колкото иска, да даде. Някой ще запише, че дал известна сума; друг ще даде пари, без да запише името си. Тези пари ще раздавам на бедни вдовици и сирачета. Така ще изпълня Божия закон. С парите, срещу които има подпис, ще изпълня човешкия закон. Важно е да не насилвам хората – всеки да дава по свобода. После, младият човек ме запита: Какво е твоето мнение за иконите? Изглежда, че нещо го мъчи. Казах му: Има нещо добро и в иконите, но те имат смисъл, ако могат да те повдигнат. Не могат ли да те повдигнат, те не са на мястото си. Според мене, сега е време да мислим за живите икони – за бедните и страдащите – тях да спасяваме. Аз съм намислил да направя една църква с живи икони. Всеки ден ще сменявам иконите. Защо ще целувам едно дърво с образа на някой светия? Ако целуващ, по-добре целуни една жива икона, един жив човек. Има икони, които могат да се целуват; има икони, които не могат да се целуват. Целуни страдащия, за да го повдигнеш. Целуни болния, за да го излекуваш.

Сега аз разглеждам въпроса за същественото и несъщественото в живота. Несъществено е онова, което пречи на човека да разбере живата истина. Има неща, от които сте заинтересувани, но с тях не се постига целта на живота. Например, заинтересуван, си от любовта на някой човек и отправяш интереса си към него. Това е разбиране на любовта по буква, а не по дух. Ако постъпваш така, непременно ще сгресиш. Казваш: Целунах този човек. —Целунал си го от интерес. Той ще търпи ден - два и след това ще те отблъсне. Понеже е богат,

много хора го целуват, не само ти. Като разбере заинтересуваността на всички, най-после, той ще ги отблъсне и ще се освободи от тях. Любовта не се крепи от интереси. Ето защо, който иска да работи за Бога, трябва да бъде безкористен, чист.

Мнозина са идвали при мене да искат пари. Ако не искам да дам, трябва да се крия. Докато съм на първо място, много ще ме безпокоят. И красивата мома, като излезе в града, добре облечена и напета, всички момци тръгват след нея. – Как може тя да се освободи от тях? – Като тури тъмен воал на лицето ги и се облече с проста, скромна дреха. Всеки търси хубавата книга. Пази я да не се оцапа. Чети тази книга, когато си сам. Щом дойде някой при тебе, затвори книгата и тури вместо нея друга. И при мене идват много, искат да отворя Свещената книга и да им чета. Казвам: Не съм тук. – Как да не си тук, нали те виждаме? – Виждате ме, но аз не съм тук. – Как да си обясним това? – С тялото си съм на земята, а с духа – на слънцето. Щом отида на слънцето, топлината и светлината му се увеличават. Щом се отдалеча от него, топлината и светлината му се намаляват. В първия случай се оплаквате, че е горещо, а във втория – че е студено. Някога вляза във въздуха и веднага се яви вятър. Щом изляза от въздуха, времето утихне. Като дойде бурята, оплаквате се; като дойде зефирът, доволни сте. Някога съм зефир, някога съм буря. Всичко събарям на пътя си. Често казват за мене: Той е много добър човек. – Да, направил съм ти къща. – Лош човек е той. – Къщата ти изгоряла. И в единия и в другия случай, все аз съм причината. Някой умрял, друг се родил, пак аз съм причината. Главата на някого е пукната, на друго е здрава – все аз съм причината. Преди вие да ме обвинявате, аз сам ще се обвиня. За всяко нещо, което е ставало и става в света, все аз съм причината.

Ще кажете, че това е иносказателно. Ако е буквално, как ще го разберете? Дали е буквално, или преносно, в него има доза истина. Ако си твърдо вещество, ще ти пукнат главата. Ако си вода, въздух или светлина, нищо не могат да ти направят. Когато пукнат главата

на някого, с това искат да кажат, че той е невежа. Следователно, докато си на земята, главата ти не трябва да бъде твърда, но да бъде вода, въздух или светлина. Щом главата ти не е светлина, никой не ти е виновен, че е пукната. Щом не предвиждаш нещата, непременно ще ти се случи нещастие. Научи се да предвиждаш, какво ще ти се случи. – Аз всякога мисля. – Мислиш, но не разрешаваш въпросите. Гледащ човека, но не го разбираш. Страдаш, но не можеш да си помогнеш. Като дойде болестта, не си спокоен. Вие не сте в състояние да издържите на противоречията в живота. Докато сте в сегашното си тяло, непременно ще боледувате. За да се справите с болестите, трябва да преустроите тялото си.

Ново разбиране е нужно на хората. Двама души могат да се обичат, само ако се разбират. Ако дойдат при тях още двама души, няма да се разбират. – Много просто, не можеш едновременно да четеш две книги. Първата книга е ангажирала вече вниманието ти. Всички хора са листа от Свещената книга на живота. Някои от тях са букви на книгата, други са отделни думи, а трети – цели изречения. Ако всеки иска да бъде отделна книга, ще остане завинаги затворена – не ще има, кой да я чете. Има една единствена книга в света, от която всички хора четат: това е книгата на великия живот. Женените четат заедно от тази книга. Някога мъжът отвори една страница, интересна за него, и чете. Друг път жената отвори една страница, интересна за нея. После, разказват, кой какво разбрал. В Библията има интересни и неинтересни страници. Например, страниците на родословието не са толкова интересни, защото не можете да ги разберете.

Т. м.

*1. Утринно Слово от Учителя, държано на 25 септември, 1932 г.
София – Изгрев.*

ПРАВИЛА ЗА ЖИВОТА

Размишление.

Изпълнявайте наряда по дух, а не по форма. Всяко нещо, което се изпълнява по дух, допринася полза на човека. Светлината е полезна на човека дотолкова, доколкото му посочва пътя. Правият път е пътят на светлината. Ще ходиш в този път по дух, ще живееш по дух и ще постъпваш по дух. Ако живееш по форма, т. е. по буква, ти сам се спъваш. Формите са външната страна на физическия живот. Едно физическо желание в човека е да яде. Това желание е на място. Не е важно само да удовлетвориш стомаха си, но храната трябва така да се асимилира, че да внесе нещо в организма. Ако нищо не му се предаде, храната е безполезна. Същото се отнася и до молитвата. Ако молитвата не внесе нещо в душата на човека, тя е безпредметна.

Казваш: Каквото съм научил, това е достатъчно; повече няма какво да уча. – Това е механическо разбиране. Това е застой. Както не може с едно ядене, така не може и с малко знание. Всеки ден ще ядеш, и всеки ден ще прибавяш по нещо към знанието си. Докато си на земята, не можеш да кажеш, че всичко знаеш. Придобиването на знанието е непреривен процес. И хората са деца – глупави и умни. Глупавите деца мислят, че много знаят; умните деца мислят, че има много да учат. Който мисли, че много знае, той се представя за силен. – Колко силен е той? Ако го натоварят с нещо, той може да носи най-много 50 – 60 кг. на гърба си. Цяла планина може ли да носи? Имаш знания, а не можеш да наредиш живота си; имаш знания, а не можеш да се въздържаш. Какво знание е това? Ако те смущават най-малките неща, учен човек ли си ти? Смущението е външен процес. То е резултат на чуждо съзнание, което се намества в човека. Това чуждо съзнание наричат дявол. Той си мисли, че може да бъде като Бога и

със своето голямо мнение за себе си, влиза в хората и ги отклонява от правия път. Няма място в човека, дето чуждото съзнание да не може да проникне. То управлява човека: кара го да се моли, да работи повече, отколкото трябва; да учи, да чете, да копае и т. н. Някога става точно обратно. То казва на човека: Няма защо да се молиш, няма защо да учиш, да четеш, да работиш. Ти си създаден да управляваш и да заповядваш, не може други да ти заповядват. Така, именно, човек започва да се колебае, да се раздвоява, докато дойде в състояние, сам себе си да не познава. Павел казва: „Въоръжете се с търпение, докато дойде във вас Христос, т. е. любовта." Тя ще ви покаже вашия истински вътрешен образ.

Казано е: „Да се не смуцава сърцето ви." Въпреки това, хората се смуцават. Те се страхуват от дявола, т. е. от злото и го търсят в този - онзи човек. Дяволът няма физически образ. Искаш да станеш богат. – Защо? – Дяволът в тебе те потиква да станеш богат. Той ти нашепва: Виж, как живеят другите хора! Всички живеят в охолство, а ти работиш по цели дни и едва изкарваш прехраната си. Ти се подаваш на това внушение и си казваш: Наистина, животът ми не е уреден, трудно изкарвам прехраната си. Ще търся начин да забогатея. Какво виждате в живота? – Навсякъде неуредици. Няма богат човек в света, на когото животът да е уреден, както той желае. – Защо? – Защото истинското богатство е в добродетелите, а не в парите. Да бъдеш" добродетелен, мъдър и истинолюбив, това значи, да имаш богатство, което никой не може да ти го отнеме.

Съвременните хора, от сутрин до вечер, живеят в смущения и безпокойство. Ако си домакиня, смуцаваш се, че не си приготвила зимнина, че нямаш въглища и дърва за зимата, че дрехите и обувките на децата са стари и скъсани. Ако си чиновник, смуцаваш се, че заплатата ти е малка и не можеш да изхраниш семейството си. Ако си търговец, смуцаваш се, че търговията ти не върви добре. Може да се напише цял поменик от човешки смущения. Живееш 50–60 години на земята и преждевременно остаряваш, пригърбваш се и заприличваш

на стар дядо. Носиш на гърба си голям багаж, като някой битпазарджия, но никой не купува стоката ти. Най-после, дойде смъртта, и тя купува всичката ти стока. Тя съблича старата ти дреха и те изпраща на онзи свят, там да видиш, колко си бил умен.

Като наблюдавам хората, виждам, колко са оригинални. Като не разбират същината на нещата, те им дават криви, своеобразни тълкувания. Майката се кара на детето, и то плаче. Тя си казва: Плаче детето, значи, има възможност да се поправи. – Не, детето плаче, защото не е взело повече орехи. То плаче и си мисли, как може втори път да направи по-голяма пакост. Същото мисли и възрастният. 'Той плаче, но не мисли, как да изправи грешката си, а каква по-голяма пакост да направи. Колко пъти децата бъркат в коша с орехите без позволение! Грехът не е в това, но те взимат орехи без любов. Всяко нещо, направено без любов, е престъпление. Ако търсите причината за престъпленията, ще я намерите в безлюбието, в скритото желание. Който обича, всякога дава ; който не обича, взима. По това ще познаете, кой ви обича, и кой не ви обича.

Преди години, като правех своите научни изследвания, дойдох до следното заключение: Който дава, любовта действа в него; който само взима, безлюбието действа в него. Когато ти дават, радваш се; когато ти взимат, скърбиш. Божията Любов се изявява в топа, че постоянно дава. Тогава казваме, че любовта се втича в човека. Когато любовта изтича, животът се обезсмисля. Докато животът на Бога се влива в нас, ние живеем и се радваме. Обикновено, майката страда, че детето ѝ умряло. Тя се чуди, как детето ѝ, толкова здраво, да умре! Когато родителите грешат, децата не могат да живеят дълго време. Детето е богатството на родителите. Щом един от тях греши, то заминава за другия свят. Значи, като греши,' човек може да заболее. Като греши, той може и да осиромашее. Казваш: Не искам да бъда богат. – Това е друг въпрос. Обаче, ако вземат богатството ти насила, има причина за това. Ново разбиране е нужно на хората. И тогава, като имаш желание да растеш, ще разбереш закона за растенето.

Искаш да обичаш, ще разбереш закона за обичта. Да обичаш, и да те обичат – в това е смисълът на живота. Кой да те обича? – Бог да те обича, и ти да Го обичаш. След това иде вторият закон: Да обичаш ближния си, и ближният да те обича. И най-после, да обичаш себе си. Кой е твоят ближен? – Твоят син, твоят брат или твоят приятел. На физическия свят, всеки, който може да ти направи услуга, той е твой ближен. Или на всеки, на когото можеш да послужиш, ти си негов ближен. За да не изгубиш любовта си, да не се отклонява съзнанието ти от Бога, бъди далеч от света. Оплетеш ли се в света, от сутрин до вечер ти ще мислиш за неща, които смущават духа ти. Например, ти мислиш, какво ще бъде утре времето. То може да се развали, да има буря, гръмотевици, земетресения. Тези мисли смущават твоя дух. Какво ще придобиеш от тези смущения? По негативен път, ти искаш да се измени Божествения ред на нещата. Молиш се: Господи, дай ни хубаво време, да изора нивата си. Ти искаш да заповядваш на Господа, а някой друг в това време се моли за дъжд. Единият иска хубаво, слънчево време, а другият иска дъжд. Какъв ще бъде отговорът на техните молитви? – Половин час ще вали дъжд за единия, и половин час ще грее слънцето за другия. Ти имаш право само на половин час време от деня. Колко време ти трябва, за да се нахраниш? – Половин час. Аз наричам яденето мярка на работата. За половин час можеш спокойно да свършиш работата си. Докато се храниш, ти искаш да бъде времето хубаво. Щом се нахраниш, казваш: Сега вече, времето може да бъде, каквото иска. Аз не искам, заради мене, целия ден времето да бъде хубаво. И тъй, няма по-хубаво нещо от работата. Ще работиш с вяра, и ще успееш. Аз не говоря за онази натрапена вяра, която дотяга. Тръгнеш с някой другар. Той е замислен, а ти го дърпаш и му говориш; дърпаш го да те слуша. Той те отблъсне и казва: Стой настрана, дотегна ми. Искаш да му кажеш нещо, отиваш до ухото му и му шепнеш. Това му е неприятно. Кажи му отдалеч, той ще те чуе и разбере. Нека у вас се създаде навик, да бъдете внимателни и да не се натрапвате на другите. Дойде някой при мене

и почва да ми разказва своята история, която, според него, е много интересна.

Бил търговец, забогатял и след време изгубил всичко. Дойде друг път и пак ми разправя същата история. Трети път пак чувам същата история. Аз го наричам „обран поп.“ Защо го на-наричам така? – Защото един поп, като вършел службата си, спечелил много пари, но го обрала. Той взел поука от това, и втори път не допуснал да го оберат. Обикновено, хората изпадат в смешно положение. Като деца, те са недоволни от положението си. Като възрастни, също са недоволни. Като стари, пак са недоволни. Слушате дядото, цял ден мърмори: жената била непризнателна, синовете и дъщерите – също. Той е недоволен от всички. Кое е отличителното качество на стария? – Той мисли само за ядене. За какво мисли младият? – За работа. Обаче, има едно състояние, през което всеки човек минава – то е смъртта. Тогава човек не може нито да работи, като млад, нито да яде, като стар.

Освободете се от старите навици, които ви спъват. Някой ме пита, как да обича. Казвам: Ако ти досега не си научил да обичаш, никога няма да се научиш. Другояче казано: Ако досега не си научил, как да ядеш, никога няма да се научиш. Кой научи пиленцето да яде? – То носи това изкуство в себе си. Следователно, има неща, които ние знаем от рождение, "те са вложени в нас. Тогава не питай за онова, което знаеш. Ако си го забравил, направи справка, да го възстановиш. Това можеш сам да провериш в съзнанието си. Достатъчно е да се съсредоточиш, за да стане вътрешно пречистване в съзнанието ти. Всички, които са тръгнали в правия път, се нуждаят от такова пречистване. Бог изисква от всички да работим, да дадем добър пример на другите. Ако си художник, ще нарисуваш една хубава картина и ще я изложиш, да видиш, дали хората ще я харесат. Няма какво да им се говори. Те сами ще я оценят. Добре сготвеното ядене не се нуждае от похвали. Сготви, сипи яденето в чинията, и остави други да го опитат. Ако кажат, че е хубаво, наистина, е добре сготвено. Ако

не го одобряват, значи не е съгласно де бре. Обаче, ако яденето за мене е хубаво, не значи, че и за другите е хубаво.

Ще ви дам едно правило за живота, което трябва всякога да спазвате. То е следното: Не говорете много. Някои от вас говорят много – това е една слабост. Други говорят малко – това е друга слабост. Човек трябва да говори умерено. Ако говориш пред публика, ще вземеш най-много пет минути. Само така ще станете духовни хора. Под „пет минути“ разбирам пет минути върху известен въпрос. След това ще промениш темата и ще говориш още пет минути върху друг въпрос. Не занимавай хората с едно и също нещо. Еднообразието действа убийствено. Божествените работи се свършват за пет минути, а човешките – за повече време. Имаш нужда от хиляда лева. Отиваш при един свой приятел и му казваш: Приятелю, моля те, да ми дадеш 1,000 лева на заем. Ако свършиш разговора си в пет минути, той ще ти услужи. Ако му говориш десет минути, той няма да ти услужи. – Защо? – Защото го занимаваш с човешки работи. На Божественото никой не се противопоставя. Кой извор е отказвал да ти даде от своята вода? Обаче, кладенецът някога може да ти откаже. – Защо? – Отиваш при него, нямаш въже, нямаш кофа, не можеш да си извадиш вода. Значи, изворът, като Божествен, всякога дава. Кладенецът, направен от човека, някога дава, а някога не дава. При това, изворът дава, колкото трябва. Това е правилният път на действие. Кладенецът е като хората. Той казва: Готов съм да ти дам вода, колкото искаш, но условията са неблагоприятни – въже няма, кофа няма. Така казват и хората. Като объркат работите си, те казват: Светът е лош, животът е тежък. Жената мете къщата си, вдигне прах и казва: Къщата е лоша, много прах събира. – Не е лоша къщата, но ти не знаеш, как да метеш. Съвременните хора сами вдигат прах, а търсят причината във.

В любовта, като проява на живота, трябва да се спазва следното: да се дава навреме и да се възприема навреме. Значи, първо, ти ще слушаш Бога, като любов; после, ти ще говориш на Бога. Той не обича

да Му се говори много. Казано е: „Не бивайте многословни в молитвата си.“ Не мисли, че с многото говорене ще постигнеш нещо. Достатъчно е да говориш пет минути. Ако си гладен, кажи: Гладен съм, Господи! Щом кажеш така, хлябът ще дойде. Ако започнеш да плачеш, да раз казваш за жена си и децата си, че са гладни, че нямате хляб, никой няма да те чуе. Това е повторение на една и съща песен, в която няма никаква музикалност. – С глада си ли трябва да занимаваме Господа? – По-добре ли правите, като Го занимавате с греховете си? Важно е, като говорите с Него, да не Му отнемате повече от пет минути. Днес има около петстотин милиона християни в света. Ако всеки отнеме по пет минути на Господа, колко време трябва да им даде Той? Бог има много служители – напреднали същества, които изпълняват Неговата работа. Затова се казва, че Бог изслушва едновременно и на всички отговаря, изведнъж. Казваш: Ако се моля сам, Бог по-бързо ми отговаря. – Зависи, каква е молитвата ти. Някога Бог отговаря по-бързо на общата молитва на хората.

Като ученици, вие трябва да бъдете досетливи и да живеете в чистота. Това значи: като отиваш при своя приятел, иди с най-хубавата си мисъл и най-хубавото си чувство. Като отиваш при Бога, иди с най-хубавото си разположение на душата. Ти отиваш Там да придобиеш нещо и после да свършиш известна работа. – Кален съм, грешен съм. – Ти не си образувал калта. Вървиш по калния път, естествено, ще се окаляш. Калта е от дявола, но щом попаднеш в този път, длъжен си да го изчистиш. Ако не искаше да се каляш, не трябваше да излизаш този ден от къщи. Колко неща има в живота, които отегчават човека! Колко петна имаш на дрехата си, които непременно трябва да се изчистят. Някои петна лесно се изчистват, а други – мъчно. Мнозина мъчно разбират нещата, защото в съзнанието им едновременно изпъкват две неща. Например, говоря на едного за Божията Любов. Той ме слуша, но мисли за своята любов, решил е да се жени. Грешката е в мене. Докато момата и момъкът мислят за женитба и удоволствия в живота, аз ле трябва да им говоря

за Божественото. То отпосле ще дойде. Гладният първо трябва да се нахрани. После ще му говориш за Господа. Запазете същото правило за себе си. Внимавайте да не бъдете тягостни на себе си.

Научете се, тази година да говорите малко, по пет минути. Каквото кажеш за пет минути, да струва брилянти. Ще говориш пет минути и през това време аз ще броя, колко злато струва. Така трябва да се оценяват изказаните думи за пет минути. Ако през време на говоренето се брояха каравелчета, стойността на изказаните думи нищо не би стрували. Аз ще бъда по-доволен, ако ми говориш пет минути, оценени в златни монети, отколкото пет часа, оценени в каравелчета. Следователно, кажи няколко ценни мисли, от които да са доволни всички. Духовният живот е ценен в мислите, в истините, които изнасяш, а не в многото говорене. Казваш: Трябва да се обичаме! – Това са каравелчета. Това е човекът, който иска да вземе нещо. Който не говори за любовта между хората, а я прилага, той не иска да взима, но казва: Аз трябва да давам. Значи, който дава любов, никога не говори за нея. Който взема любов, постоянно говори за нея. Всъщност, и той не трябва да говори за любовта. Той има право да говори за любовта, само когато получи нещо от нея. Преди да е получил нещо, той трябва да мълчи. – Защо? – Защото Бог е Любов. Аз не мога да застава любовта да се изяви към този или онзи. И мене никой не може да ме застави да изявя любовта си към даден, човек. Въпреки това, хората се налагат един па друг. Казвате: Ти трябва да обичаш този или онзи. – Имаш право да обичаш онзи, който ти е направил някаква услуга или някакво добро. Има хора, на които давам много и зная защо давам. На някои пък нищо не давам. Как ще обичам младата мома, която има всичко? На нея мога само да се радвам. Богатият ме пита: Обичаш ли ме? – Раздай богатството си!

Има една философия в живота, според която човек може да постигне желанията си, да се развива, сам да е доволен от себе си. Само така той' ще следва пътя на своето вътрешно разбиране. Това се постига чрез съзнателна работа върху себе си. Следователно, ще

говориш само пет минути. Всеки, който говори много, аз го изпращам с празна торба. Дойде при мене една циганка с пълна торба. Тя ме пита: Ще ми дадеш ли нещо? – Нищо няма да ти дам, торбата ти е пълна догоре. Ако извадиш нещо от нея, ще ти дам цял хляб. Не можеш да говориш много, и да получиш нещо. Малко ще говориш, само пет минути.

Казано е в Писанието: „Като отиваш при Господа, ще носиш празна торба." Следователно, ако торбата ти е пълна, ще я изпразниш. – Ще осиромашея. – Значи, ти си богат човек. Защо просиш тогава? Щом просиш, трябва да изсипеш богатството от торбата. И тогава, като носиш празна торба, ще получиш нещо. Ако богатият търговец фалира и стане виден астроном, обеднял ли е той? Ако фалира, като търговец, и стане министър председател, обеднял ли е той? Трябва да обеднееш в едно отношение, за да минеш в друго по-добро. Ще смениш богатството със сиромашията. Иначе, не можеш да станеш нито учен, нито министър председател. В този смисъл, каквито процеси стават във вас, да ви радват. Ако минаваш от едно състояние в друго, радвай се, защото това, което получаващ, е по-хубаво от онова, което си имал. Ти не знаеш, какво е определил Бог за тебе. От Божествено гледище, радвай се на всичко.

Първото правило: Говорете малко, но разумно.

Благодарете от дълбочината на душата си за всичко, което ви се случва. Вземайте участие в общата благодарност към Бога.

Не задържайте дълго време един човешки недъг в ума си. Дръжте в ума си добродетелите на хората. Само така можете да се чистите вътрешно.

Благодарете, че сте станали, че дишате въздуха. Благодарете за всички мисли, за всички чувства, които ви посещават. Всяка вечер, преди да си легнете, отделете пет минути от времето си, да благодарите на Бога за всичко, което ви е дал. Като си легнеш да почиваш, ти ще отидеш в другия свят, ще се разходиш, и сутринта ще се върнеш отново на земята. Ще бъдеш радостен и весел и готов за

нова работа. На онзи свят се отива със специално такси. Тази сутрин вие дойдохте тук без такси. С такси иде само човекът на любовта, а не онзи, който иде със своята кал. Човекът на любовта иде точно навреме. Щом тръгваш и се колебаеш, да отидеш, или не. ти не си господар на положението, ти идеш с чуждо такси. Аз искам всеки да дохожда със своето такси. Казвате: Нищо не разбрахме от това, което ни говорихте. – Радвам се, че нищо не сте разбрали. Давам на някого пари на заем. Той казва: Разбрах, много ти благодаря. Аз ще ги платя. – Когато ги плати, тогава пък аз ще разбера. Когато някой казва, че ще ми плати, той има пред вид бъдещето. Той и на смъртта казва: Ще ме почакаш няколко минути, да си платя дълга. Ако не каже така на смъртта, той не е разбрал закона. Следователно, ако дойде нещастieto или страданието при тебе, кажи: Дай ми пет минути на разположение, да си свърша работата. Обиди те някой, кажи: Дай ми пет минути, да си свърша работата. Кажи същото и на кредитора. Петте минути ще употребиш за молитва, да благодариш на Бога, че ти изпратил изпитанието. Законът е такъв. Първо ще вземеш, после ще плащаш. След това, пак ще вземеш и т. а. Значи, всяко нещо трябва да се направи на времето си. Ще бъдеш ту длъжник, ту кредитор. Като се помолиш пет минути, или ще даваш, «ли ще взимаш. Ще имаш две кесии: едната в левия джоб, другата – в десния. От лявата ще даваш, в дясната ще туряш. Който има да ти дава, например, хиляда лева, а не иска да ти ги даде, ти ще му дадеш. Ще бръкнеш в левия джоб и ще му дадеш. Това е новото правило.

Т. м.

*2. Утринно Слово от Учителя, държано на 2 октомври, 1932 г.
София. – Изгрев.*

СВОБОДА И ОГРАНИЧЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета трета глава от Евангелието на Матей.

Днес аз ще говоря само на онези от вас, които разбират. Останалите ще чакат още много време, докато започнат да разбират. Те са като малките деца, които едва пъплят. Каквото и да им кажеш, те все ще си пъплят: нито разбират, нито могат да мислят. Да оставим децата настрана, нека си пъплят. Като видя червея, казвам: Нека си лазя, не му е дошло времето да ходи и да разбира. Като видя птицата, казвам: Нека си хвърчи, не ѝ е дошло времето да разбира. Като видя рибата, казвам : Нека си плува, още не ѝ е дошло времето да разбира. Червеят, рибата, птицата още не могат да се разглеждат като символи на съзнателен живот. И сегашните разбирания на хората са детински. Има добри, възпитани и благородни деца. Има и деца своенравни. Дето и да ги туриш, всичко развалят и опетняват.

Като говоря, някои не ме разбират, и думите ми произвеждат обратен ефект. Те се засягат, защото личните им чувства са силно развити. Като зная това, аз заемам известна дистанция, да не ви засягам. Не само хората се засягат, но всички същества се засягат. И най-малките същества се докачат. Докато се докачат, всякога ще се намери нещо, което да ви засегне. И светлината даже ви засяга. Кой не е свивал очите си пред силната светлина? Казваш на светлината: Не влизай толкова силно в очите ми. По-малко влизай. И току свиеш очите си. На силния вятър казваш: Не духай толкова силно. Но той не иска да знае, че се обиждаш, влиза в дрехите ти, развява ги; разпръсква косите ти и т. н. Като се обиждаш, на кого първо ще се сърдиш: на вятъра, на слънцето, или на светлината? Някога човек се раздвойва в себе си, сърди се на самия себе си. В първо време, човек е

весел, разположен, доволен от себе си. После става сериозен, гневи се. На кого се гневи, с кого се разправя, сам не знае. Гневът е сила, но смехът и радостта също са сили. Изобщо, всяко състояние, през което човек минава, е сила.

Казваш: Аз не се гневя. – Не, няма човек в света, който да не се гневи, да не скърби и да не се радва. Всички се радват, скърбят и се гневят. Има състояния, общи за всички – разликата е в степента. И греховете са общи за всички същества. Няма същество на земята, което да не греши, само че едни грешат повече, а други – по-малко. И най-малкият грях е толкова силен, колкото и големият. Няма защо да се доказва това. Обаче, за разбирането на този закон е нужен умът на философа и мъдреца. Питате: Как е възможно, най-малкият и най-големият грях да са еднакво силни? Казвам: Големият пожар е станал от една малка искра. Следователно, ако на малкия грях, като искра огън, дадеш условия да се прояви, той може да има резултата на големия огън, на големия пожар. Този закон се отнася, както за грешките, така и за добродетелите. Законът е един и същ и за големите, и за малките добродетели. Резултатът от греховете съсипва, разрушава човека. Краят на всеки грях е разрушение. И ако човек не се опомни, не се осъзнае, ще изчезне от Битието. Така е писано в Божествената книга. Следователно, краят на човешкия грях води към заличаване на човека от великата книга на живота. Злото ще остане, но ще заличи, ще погълне човека. Каквото носиш в съзнанието си, каквото капитал си придобил, всичко ще изчезне. Капиталът ти, даден от Бога, ще стане достояние на дявола, а ти ще станеш негов роб.

– Как можем по песен начин да се освободим от злото? – Така питат само мързеливите. Като говоря за злото, аз нямам намерение да плаша хората, че ще влезнат в ада. Те и сега са в ада. И аз не зная, дали ще намерите начин да излезете оттам. Когато ви боли корема и с часове се въртите в леглото, не сте ли в ада? Вие имате такава опитност. Аз говоря за злото, като сянка на доброто. Много

естествено, ако не вършиш доброто, ти си под влияние на злото. И тогава, ти губиш свободата си. И в злото

33

ей свободен, но само за злото, не и за доброто. В доброто е обратно: свободен си за доброто, но не и за злото. Значи, човек е ограничен и в доброто, и в злото. Свобода има само онзи, който може да прави и добро, и зло. Но и това не е истинска свобода. – Защо? – Защото едната свобода те ограничава в едно отношение, а другата – в друго отношение. Следователно, в относителната свобода има ограничение в злото и ограничение в доброто – това зависи от познаването на закона.

Вие искате да прогресирате, но без познаване закона на доброто, за никакъв прогрес не може да се говори. Ако се ограничиш от доброто, ще бъдеш свободен от злото. Само така ще имаш постижения, чрез които всеки ден ще се увеличаваш и разширяваш. Обаче, ако попаднеш под влиянието на злото, ти постепенно ще се сгъстваш, докато паднеш от тежестта на собственото си тегло. Всяко тяло, което се ограничава от доброто или от злото, има тегло, поради което се привлича от земята. В този смисъл, и най-лекият човек, като насочи ума си в известна посока, придобива определено тегло. Онези хора, които обичат земята, тежат повече за земята, по-малко за небето. И обратно: онези, които обичат небето, тежат по-малко за земята, повече за небето." Добрият, праведният човек е тежък за небето; лошият, грешният човек е тежък за земята. Следователно, тежестта на човека показва, какъв е неговият стремеж – към земята, или към небето.

Когато страдаш, това показва, че имаш някакво земно желание, което не можеш да постигнеш. Това желание не е неестествено, но с него не можеш да отидеш на небето. Позволено е на човека да има желания, но той трябва да ги ограничава. Например, позволено е на човека да яде, но не му е позволено да преяжда; позволено му е да пие, но не му е позволено да се напива; позволено му е да мисли за

злото, но не му е позволено да прави зло. Да знаеш, как да използваш силата на злото, това е велика наука, с която малцина разполагат. Не се смущавайте от това, че някои неща не ви са позволени. Злото не се пипа. Въпреки това, вие заемате положението на професори, които правят своите опити. Вие правите опити със злото и се натъквате на противоречия. Много от вас са доктори, с титли, но въпреки това, минават през най-големите нещастия и страдания. Питам: Какво ти струва титлата доктор, ако ти сам себе си не можеш да лекуваш?

Преди години ме извикаха в Сливен да лекувам един доктор. Отидох при него, и го запитах: Защо викате мене, а не извикате един от вашите събратя лекари? – Страхувам се да не ме отровят. Те са завистливи, ще ме отровят на общо основание. Какво искам да ви покажа с този пример? Искам да ви обърна вниманието към личните чувства на човека, като спънка за неговото развитие. Всяко живо същество, колкото и да е малко, има лични чувства. Когато мисли изключително за себе си, човек е в своя личен живот който има отношение към тялото. Докато живееш в тялото си, ти не можеш да постигнеш всичките си желания. Физическата форма не разполага с големи възможности. Например, волът има здрави, големи рога, здрави крака, голямо тяло и, макар да е с голямо мнение за себе си, той не може да постигне всичко. Всяко живо същество обича своята форма, има мнение за себе си, но не може да излезе вън от тази форма. И човек обича своята форма, но вън от нея не може да излезе.

Да се върнем към закона на доброто и злото. В доброто човек е свободен да прави добро, а не е свободен да прави зло. В злото е обратно: човек е свободен да прави зло, а не е свободен да прави добро. Значи, законът на доброто се отличава от закона на злото по резултатите. И едното ограничение, и другото са на мястото си. При сегашните условия на живота, доброто работи в наш интерес. – Защо? – Защото ни ограничава в правене на зло. Радвай се, че се освобождаваш от злото. По такъв начин, ти си свободен да правиш зло. Казваш: Аз съм свободен в злото. – Значи, ти си свободен да

правиш зло. – Не е така. Бъди свободен в доброто, а ограничен в злото. В този смисъл, както хората разбират свободата, никой не е свободен. Например, кой е свободен да изминава по сто километра всеки ден? Първо, организмът му го ограничава, няма сили да издържи. – Кой може да стане милионер? – Който е умен; ако не е умен, не може да стане милионер. Кой може да стане виден философ? Искаш да станеш философ, но умът ти е ограничен, не си толкова способен. На всяка стъпка човек е ограничен, не може да постигне желанията си.

Хората говорят за свободата, но те трябва да определят, що е свобода. Има една свобода, която сега се изучава. Тя е свободата, която иде от любовта. За тази свобода аз още не съм говорил. Това, което хората наричат свобода, не е нищо друго, освен ограничение. Човек е ограничен и в доброто, и в любовта. Искаш да направиш едно голямо добро на някого, но се страхуваш, да не би този човек да се пресити от твоето добро. Значи, пресищане има и в доброто. Майката може да даде на детето си повече мляко, отколкото му трябва, и да го пресити. Обаче, разумният знае, кога колко да дава, да не става пресищане. Казваш: Трябва да храня добри мисли за човека. – Знаеш ли, какво значи да храниш добри мисли за някого?

Каква мисъл трябва да храниш за своя приятел? – Искам да стане той велик човек, да стане цар. – Ето една мисъл, която може да заблуди човека, да го пресити. Ако от днес нататък започне да мисли, че може да стане цар, той е закъснял. Сам за себе си, той е цар. И сега е цар. Ако е уверен, че е излязъл от Бога, той има царско произхождение. Ако мислиш, че сега ще станеш цар, това показва, че идеята за произхода на човека от Бога е лъжлива. Тон е на крив път. Който е излязъл от Бога, той носи в себе си мисълта, че е от царско произхождение. Да си цар, това значи, да заповядваш на всички хора, и те да ти се подчиняват. Тогава между тебе и тях ще се създаде едно вътрешно стълкновение. При това положение, нито един от твоите близки няма да те обича. Следователно, противоречията в човешкия

живот се дължат на факта, че всеки иска да царува, т. е. да управлява другите. Не е лесно да управляваш хората. Ако искаш да станеш цар, първо направи този опит със себе си. Опитай се да станеш цар на своите мисли, чувства и постъпки. Когато твоите мисли, чувства и постъпки останат доволни от тебе, тогава ти можеш да направиш микроскопически опит със своите близки, да им станеш цар. Така, ти сам ще видиш, доколко те ще бъдат доволни от тебе.

Мнозина мислят, че са свободни. – Аз-не зная, в какво се заключава тяхната свобода. Преди всичко, те имат крив възглед за свободата. Тепърва трябва да се изучава закона на свободата. Това, което хората наричат свобода, всъщност е ограничение. Някой иска да се изкаже, но се въздържа и казва: Като говоря, трябва да мисля, как и къде да поставям думите. Всеки език има свой начин на изложение. Например, на български казваме: Аз направих, или направих. Двата израза имат различно значение. Когато се поставя личното местоимение „аз“ пред глагола, човек развива една черта в своя характер; ако употреби глагола без местоимението, развива се друга черта. Ако кажеш „аз обичам“, разбираме едно нещо; кажеш ли „обичам“, разбираме друго нещо. Добре е да те обичат, но добре е и ти да обичаш. Ако само тебе обичат, няма да имаш възможност ти да обичаш. Ако ти сам се обичаш много, няма да остане място другите хора да те обичат. Как ще разберете мисълта, че „няма да остане място други да те обичат“? Ако съзнанието ми е запълнено от мисълта, че аз трябва да се обичам, какво допринасям с това на себе си и на другите?

Аз бих желал, вие да ми държите една лекция върху темата „какво значи да обичаш себе си. Да обичаш себе си, значи, да задоволиш всичките си нужди: да се нахраниш добре, да дишаш, да се облечеш с хубави дрехи, обувки, да си вчесан добре, да имаш хубава стая, с меко, удобно легло, С една дума, всичко да ги е на място. Какво се крие зад мисълта „да обичаш себе си“? Ти правиш всичко за господаря в себе си, който не подозира, че си готов да

направиш всичко за него. Ти се движиш нагоре - надолу като „кираджийски кон", а той не знае, че има толкова предан слуга, готов да му угоди във всичко. Така, някой момък се влюби в една мома. Той обикаля момата, готов е на всякаква услуга, но тя даже не подозира. Той е неин слуга, а тя – господарка. Той казва: Моля ти се, обърни внимание на мене. Някога този господар – момата, се излъгва и го признава за господар. Той веднага казва: Плати ми сега! – В какво се изразява плащането? – Тя трябва да му напише едно любовно писмо, да му каже, че и тя го обича. Всяка мома, която се излъже да каже на момъка, че го обича, тя е на погрешен път. И всеки момък, който се излъже да каже на момата, че я обича, и той е на погрешен път. Любовта не се определя във време и пространство. Като кажеш, че обичаш някого, това се отнася само за даден момент, при дадени условия. Можеш да обичаш някого, защото си в бурно море, или- в тъмна гора и си изгубил пътя си. Той иде със запалена свещ и ти посочва пътя. В дадения случай, ти обичаш този човек. Утре той поставя бомба на пътя ти. Ти излизаш със свещ и виждаш бомбата. Как мислиш, свещта може ли да те спаси от бомбата? Мислите ли, че хубавите думи всякога произвеждат един и същ резултат? – Не, някога хубавите думи носят спасение, а някога – разрушение. Когато младият момък каже на момата, че е ангел, божество, тези думи спасяват ли я?

Казвам: И вие трябва да дойдете до едно по-дълбоко схващане на нещата. Ако не ги разбирате, ще изпаднете в противоречие. – Какво да кажа на човека, ако се въздържам това да не му кажа, онова да не му кажа? – Всичко можеш да говориш, но ако думите ти са верни и истинни. Ако думите на момъка са верни, нека говори; ако не са верни, по-добре да не говори, защото момата ще и»мени мнението си за него. Къде остава верността на неговите думи? Утре той ще нарече момата „демон, паднал дух" – думи, точно обратни на първите. И в единия, и в другия случай, той няма никаква користолюбива мисъл, или чувство, които крие от другите. Аз изнасям тези примери не

толкова за вашите отношения – те не ме интересуват. Те са за ваша сметка. Ако дъвчете добре храната си, това е полезно за вашето храносмилане; ако не я дъвчете добре, тежко ви. Аз не се интересувам, че цяла нощ ще се превиваш от болки. Причината е в тебе, че не си сдъвкал добре храната.

Аз ви привеждам тези примери, за да ви докажа, че отношенията ви към Бога не са правилни. Щом отношенията ви към вашия ближен и към самия себе не са правилни, естествено, че и към Бога няма да бъдат правилни. Докато нещата се нареждат по ваше желание, вие сте доволни. Утре излезе нещо неочаквано за вас, и вие казвате, че Бог не е справедлив, В човека има една потаена, скрита мисъл, която го кара да критикува. Така той дохожда до крайни предели. Така се създава злото. Всеки от вас е изложен на такива състояния. Щом се разболеете, вие веднага ще се усъмните в Бога. Ако някой умре от дома ви, или някаква неприятност ви се случи, вие пак ще се усъмните в Бога. Питам: С такава вяра докъде ще отидете? А сега, всички очаквате ангели да ви посрещнат на онзи свят: с букети в ръце, с каляски, с музика, с бели дрехи облечени. Хубави са тези работи. В онзи свят има и китари, и бели дрехи, но като ти дадат китара щом не можеш да свириш, веднага ще те изпъдят от рай. Само един фалшив тон решава съдбата ти: китарата остава на небето, а ти слизаш на земята. Ако ти дадат перо в ръката и напишеш нещо неправилно, перото остава в рай, а ти слизаш на земята. Това е фигуративно казано.

Следователно, ако отидеш в онзи свят и направиш най-малката грешка, изпъждат те навън. Нещата остават там, а ти се връщаш на земята. Този закон има приложение и на земята, в самия живот. За всички непостижими неща се казва, че са отвлечени. Възможно е, може вие да имате право, но сегашният живот трябва да има приложение. Всички противоречия в живота се дължат, именно, на този закон. Градиш, създаваш нещо, но като дойдеш до върха на постижението, всичко се събаря, нищо не остава от твоя градеж, и ти

започваш -отново. Започваш да пъплиш и наново се сгромолясваш. Тъкмо дойдеш до един малък връх и оттам се сгромолясваш и казват: Няма да я бъде! Мога да ви наведе хиляди примери от вашия личен живот, от живота на вашите мисли и чувства, както и от обществения живот. Всичките ви разочарования се дължат на-двата велики закона – възлизане и слизане. Те показват, че човек не е свободен. Това не значи, че като не е свободен, някой го ограничава. Той трябва да благодари, именно, на това. Че не е свободен, това значи: свободен е да направи едно нещо, а не е свободен да направи друго. Не може едновременно да обичаш и да мразиш. Обичта може да се смени с омраза, и омразата – с обич. Това става лесно. За да се смени едно състояние с друго, нужна е малка причина. Ако имаш приятел, когото обичаш, той трябва да бъде внимателен към тебе. Една горчива дума, или един крив поглед са в сила да изменят неговото разположение към тебе. Той става сериозен. – Какво е станало? – Станало е нещо. Той сменил мястото си: от върха е слязъл долу. Видимо, това място е малко пространство. И тъй, най-малкото побутване е в състояние да наруши равновесието на човека и да го застави да вземе друго място. Вие мислите, че никой не може да ви бутне от това място. Лъжете се, вие не познавате нито себе си, нито другите. Щом измени мястото си, човек не е същият – и той се изменя. Много естествено, той заема друго положение. Законът гласи: Стойте далеч от този, който ви обича. Той е като пружина. Щом бутнете и засегнете върха му, каквото и да му говорите, той не може вече да ви обича. Дето е застанал той, не го бутай. Бутнеш ли го, той ще се качи на друг връх. Щом отиде на другия връх, положението е вече изменено. Ако мислите, че никой не може да ви бутне, много се лъжете. Дръжте в ума си мисълта: Никога не стойте близо до хората. С други думи казано: не се приближавай до хората толкова близо, че да ги буташ. – Защо? – Защото, ако ти ги бутнеш, и тебе ще бутнат. Стой далеч от хората, не на един метър, а на 300 хиляди километра разстояние* Такава е мярката за бързината, с която се движи светлината,

В какво отношение трябва да стоим на такова разстояние от хората? И кога, именно? Когато се обичате. Двамата, които се обичат, ще бъдат станции, и в една секунда светлината ще минава от единия до другия. Това е пътят на любовта. Щом измените тази мярка, любовта не може да действа. Вие не сте мислили по този начин. Сега аз ви давам нов начин на мислене. Досега вие не сте знаели мярката на любовта. Казвате: Вярно ли е това, или не? – Приложете тази мярка и ще опитате резултатите. Аз още не съм срещнал двама души, които да се обичат по този начин. Срещал съм хора, които от любов един към друг, умират, жертват се един за друг. Обаче, не съм срещал хора, които да се обичат по новия начин. Не че хората не се обичат, но не разбират закона на любовта. Едни са по-близо, други по-далеч, но не могат да спазят точната мярка. Нещата трябва да се съпоставят правилно. Хората определят отношенията-си към Бога, според своята любов. Те Го търсят близо някъде до тях, обаче Бог абсолютно пази своята мярка. Той нито се приближава до хората, нито се отдалечава от тях. И ние сега търсим Бога, искаме и Него да бутнем, но не можем.

Тази лекция не е за насърчение. Вие искате да ви насърчавам. Аз не мога, нито искам да ви насърчавам. Ако искам да ви насърчавам, трябва да ви кажа: Не бойте се, майка ви през целия живот ще ви кърми. Не, това не може да бъде! Още първата година майката отбив* детето си. В първата година тя го вози в количка, но в края на втората година, тя го оставя да ходи. След третата година вече тя оставя детето самостоятелно да се проявява. Докато е малко, майката го нарича ангелче и нищо не иска от него. Но като порасне това ангелче, майката го изпраща на нивата, само да работи. – Каква е тази любов, ако очаквате майка ви постоянно да ви държи на ръце? Това се отнася до вътрешното разбиране на живота.

Като говоря по този начин, думите ми звучат като тези на ходжата, който се моли на минарето. Той казва: Един е Бог. – Какво се разбира под „един е Бог"? Единство в Бога се разбира само тогава,

когато спазваш мярката на любовта, която Бог е определил. Ако не я спазваш, не е един Бог. Да разбираш Бога, значи да Го обичаш при всички условия и никога твоите мисли да не се изменят. Това значи, да имаш една свещена мисъл в ума си, да знаеш, че в Бога всичко е определено; да имаш за Него само една мисъл. И като отидеш при Бога, злото и доброто да изчезнат, да не мислиш, нито за доброто, нито за злото. Кой от вас е имал тази опитност? Ако някой е имал тази опитност, нека я разправи. И аз се интересувам от нея. Това е една от най-хубавите опитности, една от най- ценните придобивки на този свят. Тя вода към един свят, дето няма нито зло, нито добро. Тук даже и доброто остава далеч, и вие влизате в новия свят, дето мярката за доброто и за злото не е мярка за живота. Науката за доброто и за злото е занимание за децата. В този смисъл, и вие сте деца за доброто и за злото. Казват ти: Не бутай ореха! А ти буташ ореха, не зачиташ думата на майка си. – Къде е престъплението? – В незачитане думата на майката, а не че си взел един орех. Като пораснеш, майка ти не ти забранява да буташ орехите. Тя казва: Можеш да ядеш орехи, колкото искаш – няма закон, който да те ограничава. На детето е забранено да яде много орехи. Те съдържат органически йод, който причинява отравяне. Като ядеш орех, добре е да обелиш сухата кожица, да не ти причини болки. Има мисли, които приличат на орехите. За да се ползвате от тях, първо, снемете люспиците им, и тогава ги яжте. Всяка мисъл, която не е освободена от тази люспица, внася известна отрова в организма. След време отровата се изхвърля навън.

Обичаш някого. Ти се питаш: Защо обичам този човек? Мъчно е да определиш, защо го обичаш. Защото е добър ли? Той още не е добър. – Обичам го, защото е богат, има какво да взема от него. Обичам банкера, защото има какво да ми даде. Обичам майка си, защото ми услужва. Казвам: Трябва да дойдете до безкористната любов, която не е свързана с материални облаги.

Аз говоря на онези от вас, които искат да следват правия път. В това отношение, вие сте правили ред опити. Дошли сте вече до пътя

на любовта. Няма по-лесен път от този на любовта, но няма и по-труден път от него. Вие се стремите и към доброто. Труден е пътят към доброто, но още по-труден е пътят към злото. Казано е: „Тесен е пътят, който води към вечния живот.“ Но в този път постиженията са големи. Малцина ходят в тесния път. Широк е пътят към злото. Мнозина ходят по този път, но той води към погибел. Следователно, ако пътят е широк и води към погибел, той е пътят на злото и непостижението. Няма нито един в този път, който да е постигнал своята цел. Ако търсите постижения, ходете в пътя на любовта. Обаче, в пътя на омразата няма никакви постижения. Това е философията на живота. Труден е пътят и на истината, но в него има постижения. Лесен е пътят на лъжата, но в него няма постижения. – Защо да не правя зло? – Защото в пътя па злото няма постижения. Това са нови мисли, които трябва да имате пред вид.

И тъй, като ви се случи някаква малка неприятност в живота, бъдете герои, носете я. Ако не можете да носите страданията, няма да имате постижения. Ако при най-големите мъчности в живота си не обичате Бога, де е вашата любов? Ако всеки ден губите по един приятел и страдате за него, де е любовта ви? Аз, всеки ден губя по един приятел и не скърбя. – Защо не скърбя? – Защото губя един приятел, а двама печеля. Там е смисълът. Ако скърбите, това показва, че имате повърхностно понятие за любовта. Синът ви, за когото плачете, не е ли бил във вашия ум и във вашето сърце през целия ви живот? Той не е бил само вън от вас, но е и вътре във вас. Когато бяхте млада мома или млад момък и тропяхте на хорото, той беше при вас и се радваше. Когато вие се оженихте, той беше около вас. Къде отиде той сега? – Дето беше по-рано. – Ще дойде ли пак? – Ще дойде и ще си отиде. Ново разбиране ви е нужно.

Питате: Къде отиде нашият баща? – В онзи свят. Аз бих ви завел някога в онзи свят, но ще забогатеее там и не ще искате да се върнете. – Как ще забогатеем? – Ще ви дам един пример за онзи свят, да видите, какво е измислил умът на българина. Един млад българин

се оженил за една красива чорбаджийска дъщеря. Тя била мързелива и не обичала да работи. Мъжът ѝ, като виждал, че тя нищо не прави за къщата, казал ѝ: Така не може да се живее. Ти нищо не работиш, ще оголеем. Аз не съм богат човек, и не мога сам да поддържам къщата. Тя не обръщала внимание на думите му. Откак се оженила, тя изпрела само две вретена, колкото да покаже, че работи. Един ден ги поканили на сватбата на брат ѝ. – Какво ще правим сега? Как ще те заведе при баща ти и майка ти? – Лесна работа – отговорила тя. Ще впрегнеш колата, ще туриш големия кюп в нея, и аз ще вляза вътре. Никой няма да ме види. Като стигнем до селото, ти ще отидеш у майка ми да поискаш нови дрехи за мене, да се облека. Мъжът отишъл в селото. Като го видяла, майка ѝ попитала: Защо си сам? Къде е дъщеря ми? – Тя ме чака на край селото. Нали знаеш, че е своенравна. Искат с песни и свирки да я посрещнете. И те изпратили музикантите с мъжа ѝ. Като чула свирнята, тя вдигнала капака да види, какво става. Щом видяла свирачите, тя веднага се скрила. След това избягала и се върнала в селото си. Мъжът ѝ останал до края на сватбата. Като се върнал у дома, той останал изненадан, като видял жена си с хурка да преде. Сготвил качамак и я поканил да яде. Но тя, заета в работа, му казала: Тури каша на рамо, нямам време за ядене. Той турил кашата на рамото ѝ, а тя продължила да преде.

Казвам: За да отидем на онзи свят, трябва да се облечем с дрехата на любовта. – Защо? – Красив е онзи свят. Който влезе там, ще се възхити от неговата красота. Аз говоря за онези от вас, които любят Бога. Повечето хора са крайно своенравни. Не е лошо своенравие, но трябва да знаете, как да го употребите. И то е потребно. На земята без своенравие не може. Аз уподобявам своенравие на добре заключена врата. Турям ключа, завъртвам го, но вратата не се отключва, опъва се нещо. Като влезе ключът добре във вратата и я отвори, вратата казва за мене: Ето един своенравен човек, който хлопа силно. Наистина, когато вратата се хлопне силно, мазилката се

изкъртва. Всички хора поизкъртват мазилката. – Защо? – Не знаят как да отварят. Аз съм наблюдавал, как хората отключват вратите си.

Човек има три врати: на ума, на сърцето и на волята. Бъдете внимателни, когато отваряте тези врати. Оттук започва вашето възпитание. Пазете се да не обърквате вратите си. Ако вратите на ума, на сърцето и на волята са в изправност, своенравие то е на място. Ако искате да бъдете щастливи, следвайте правия път. Той се заключава в правилното и навременно отваряне на вратите. Аз бих говорил повече за щастието, но оставям за друг път. Един теософ казва, че щастието е цел в живота. Той не казва, как може да се постигне щастието, но определя, що е щастието. Мнозина говорят за щастието, но то си има свой път и методи за постигане. То има известни подтици и навици. Например, какво прави красивата мома? – Тя привлича младия момък и мисли, че го направила красив. И момъкът мисли, че направила момата красива. Така ли е в действителност? Вземете, например приказките „1001 нощ“. Там виждаме, че красивите жени се привличали от грозни, черни мъже. Това привличане се дължи на известен контраст. Ако черният човек е грозен във физическия свят, той е красив в чувствения, в астралния свят. Значи, външната грозота е красота в астралния свят. Една жена, физически красива, се стреми към мъж, красив в астралния свят. Външно черните мъже са красиви в астралния свят. Черният човек е чернозем, следователно, той е богата почва. И като се казва, че богатите няма да наследят Царството Божие, аз разбирам, че те не могат да влязат там, защото са черни.

Питам: Колцина от вас имате ясна представа за тази сложна мисъл, която ви изнасям? Не е въпрос за черния цвят, но той е символ на алчност. Както алчността събира всичко в себе си, така и черният цвят поглъща всичката светлина. Който събира всичко в себе си, той е черен. От сутрин до вечер, той мисли само за себе си.

Използвайте следното правило: Бъдете ограничени и в доброто, и в злото; бъдете свободни и в доброто, и в злото. Ако едновременно не сте ограничени и в доброто, и в злото, вие не сте в правия път. Ако

едновременно не сте свободни и в доброто, и в злото, пак не сте в правия път. Това е философска мисъл. Това е основен закон, наречен закон на любовта. Който изпълни този закон, той ще придобие първия лъч на любовта. – Как ще се убедим в това? -- Като го опитате. Приложете този закон и, като се убедите в неговата сила, сами ще кажете: Ето една наука, да която се дохожда чрез опит. Не е достатъчно човек само да вярва. Той трябва да опита нещата, сам да се убеди в тяхната истинност.

Съвременните хора и досега още имат окови на ръцете си. Дето минат, оковите им дрънкат. И вие носите окови на ръцете си, турени от вашите възлюбени. Освободете се от тези вериги, хвърлете ги настрана. Освободете ума и сърцето си от ограниченията. Ще кажете, че това не се отнася до вас. Ако имате ограничения, сега не можете да се освободите. – Кога-ще се освободите? – В бъдеще някога. – Не отлагайте нещата за бъдещето, за следващия живот. Ако днес не можеш да се спасиш и да влезеш в Царството Божие, и в бъдеще няма да влезеш. Ако сега влезеш в Царството Божие, ще влезеш и в бъдеще. Важен е сегашният живот. Каквото направиш сега, това е важно. Кое ви пречи още днес да влезете в Царството Божие? – Нищо не ви пречи – от вас зависи да влезете, или да не влезете. Казваш: Малък съм още, не съм достатъчно израснал, не съм готов за Царството Божие. – Така говори онзи, който не е разбрал закона. – Не разбирам, какво преподава Учителят. Ще питам учениците, те да ми обяснят. – Ако ти не си разбрал Учителя си, от учениците още по-малко ще разбереш. Ако твоето внимание е затворено за Учителя ти, за съучениците ти ще бъде още по-затворено. Ако не даваш ухо да чуеш и разбереш това, което Учителят ти говори, нищо няма да разбереш от онези, които отвън ти говорят.

Ако разбереш Божественото, ще разбереш и човешкото.

Днес аз ви нахвърлих много мисли, които можете да използвате. Те се отнасят до онези, които искат да вървят в правия път. Вие искате постижения на материалния свят. Под „материални постижения“

разбирам онези, които са лишени от духовна основа. Те свършват с разочарования. Богатство без знание, храна без здраве водят към страдания. Здрав стомах, отлична храна, просветен ум-и възвишени мисли, това са духовни блага, духовни постижения.

И вие, като религиозните хора, казвате, че човек трябва да се спаси. – Да, всеки ден трябва да се спасявате, но от какво? От заблужденията си. Мрачните състояния на духа – на обезверяване, на разочарование, трябва да турите настрана. Не казвайте, че животът няма смисъл. – Животът има велик смисъл. Ако изгубиш този смисъл, естествено, ще изпаднеш в състояние, и себе си да не познаваш. Някога обичате хората, някога не ги обичате. Често и себе си не обичате. Питам: Къде е краят на тези състояния? Когато тези състояния са чужди за вас, лесно'се справяте с тях. Като дойдат до вас, мъчно се справяте. Това са мъчни задачи за решаване.

Казвам: Обичайте Бога при всички състояния. Дръжте в ума си свещени мисли за Него. Бъдете радостни и весели при всички положения: и при доброто, и при злото. Това се отнася до вашия вътрешен живот, който е свършено свободен от външния живот, от всичко онова, което може да ви смущава. Христос казва: „Князът на този свят няма нищо общо с мене." В своя свят той. може да прави, каквото иска, «о той няма нищо общо с любовта. Омразата и злото съществуват, но те нямат нищо общо с любовта. Тя може да ги допусне, но те не я поддържат. Значи, злото и доброто се поддържат от любовта, но тя не се поддържа от тях. Не мислете, че ако сте добър, ще имате поведе любов. Всъщност, ако не сте нито добър, нито лош, любовта ще има по-голямо влияние върху вас.

Да остане у вас мисълта: Ограничени в доброто и в злото; свободни в доброто и в злото. Всичко друго можете да забравите, но тази мисъл – никога. Щом тази мисъл остане у вас, вие ще намерите пътя, ще намерите и своето място.

Формула: – Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота. (Три пъти).

*3. Утринно Слово от Учителя, държано на 9 октомври, 1932 г.
София–Изгрев.*

ДАВАНЕ И ВЗЕМАНЕ

Размишление.

Духовният свят е странен, неразбран за човека. Който влезе в него, той е изложен на проветряване. На физическия свят, човек може да затвори вратата и прозорците на стаята си, отникъде да не духа. Така той се чувства защитен. Това му дава една самоувереност, и той си мисли, че е запазен от зло. Забелязано е тъкмо обратното: хора, които живеят затворени в стаята, по-рано умират от онези, които са изложени на проветряване. Като влезе в духовния свят, човек се чувства, като че ли е оставен на произвола на съдбата. Той прилича на малко дете, излязло само навън в бурно време, настръхнало от страх. Той казва: Духовният свят не е за всички хора. Така е, духовният свят не е за всички хора. Той е само за онези, които са готови да излязат вън от физическия свят. Докато не излезеш от къщата си, ти не можеш да станеш духовен човек. С други думи казано докато стоиш в стаята си и дишаш нечист въздух, ти не можеш да издържиш чистия, планински въздух. За да отидеш на планината, трябва да имаш здрави крака. Но това не е нещо непостижимо. Да се качиш на планината е толкова постижимо, колкото да се качваш по стъпала. Каквато е опасността да паднеш от планината, такава е и да паднеш от стълбите на къщата. Има случаи, когато при падане, от стълбите някой си е счупвал крака. Мъчнотията е докато се качиш и слезеш от планината. На върха ти си изложен на бури и ветрове, на слънчевата топлина и светлина, на всички промени, които стават в природата. Това, именно, внася в човека страх и безпокойство. Това е една от причините за противоречията в живота. Това показва, че духовният живот не е за всички хора.

Казвам: Физическият и духовният свят коренно се различават. Ако живееш само на физическия свят, ще те товарят като кон. Цял живот ще те товарят, ще пренасяш товара от едно място на друго. И ако не разбираш законите на този свят, считаш се нещастен. Като свършиш работата, ще ти дадат малко вода, зоб и ще те вкарат в обора, постлан със слама, да си починеш. Като задоволят нуждите ти, казваш: Има нещо хубаво в този свят. – Да, има нещо хубаво и за кираджийския кон. Не се минава много време, един ден те уволнят от служба. Всички плачат за тебе, че изгубили един добър работник. – Добър работник беше, защото пренасяше товара. Кой господар не плаче за своя добър кон? Той е готов и паметник да му направи. Духовният свят, в сравнение с физическия, представя свят на произвол. Ако влезеш там, никой няма да те пита, защо си дошъл, какво искаш. Там никой никого не товари. Всеки е свободен да прави, каквото иска. Гледаш над себе си слънце, въздух, простор, но хора няма. Доволен си от свободата си, но искаш да видиш поне един човек. Докато се нагодиш на новите условия, ти ще изпаднеш в голямо заблуждение. На земята си трупал богатства, уреждал си къщата си – и сам си се товарил, и други са те товарили. Изведнъж се виждаш в духовния свят без къща, на открито, изложен на слънчевата светлина и топлина, без товар на гърба си. – Не може ли в духовния свят да се живее като на земята? – Не може. На земята ти си в долина, а в духовния свят – на планина. Следователно, като отиваш на планината, ще вземеш само толкова товар, колкото можеш да носиш. Щом отиваш на планината, ще оголееш. Из пътя ще се изпотиш и ще започнеш да сваляш. На този ще дадеш един килограм, на онзи още един, докато олекнеш. Като се върнеш вечерта, ще видиш, че си изгубил два килограма от теглото си. Ако отидеш на планината десет пъти наред, ще изгубиш 20 кг. от теглото си. Тежал си 60 кг., а след това тежиш 40 кг. – Не искам да бъда духовен човек, щом трябва да изгубя 20 кг. от теглото си. – Какво особено си изгубил? Все едно, че

си разтоварил колата си. Това е излишна материя, от която трябва да се освободиш.

И до днес още хората се товарят с непотребен материал. Това внася голямо противоречие в човешкия живот, което и напредналите хора не могат да разрешат. – Щом разликата между духовния и физическия живот е голяма, не ни трябва никакъв духовен свят. – Вие още не сте живели там, не знаете, какво представя той. Вие сте били само на разходка в духовния свят – отиване и връщане, като екскурзианти, не го познавате. Щом вятърът на планината ви подуха, и слънцето ви попече, вие се уплашите и бързате по-скоро да се върнете на земята. Там няма кой да ви пази. Всъщност, това не е духовният свят. Вие едва сте надзърнали в онзи свят.

И тъй, който влезе в духовния свят, трябва да е готов да се подчини на неговите закони. Още на вратата започват да го събличат; свалят дрехите му една след друга, окъпват го и го обличат в нова дреха. Значи, минаването от физическия свят в духовния не е нищо друго, освен събличане на старите дрехи и обличане на нови. Това е само приготвяне, подготовка за духовния свят. Като не разбираш това, ти оставаш недоволен от онзи свят. От физическия свят доволен ли си? Докато си бил на земята, само са те товарили. Цял живот си ял, но и от яденето не си бил доволен. Обличал си се, пак си бил недоволен. Имал си къща, удобства – също не си бил доволен. Малко хора са останали доволни от живота си на земята – повечето са били недоволни. Питам одного: Нали имаш хубава къща, защо си недоволен?

– Хубава е къщата ми, но е на улицата, голям шум се вдига. Нямам градина, нямам цветя и плодни дървета, от които да се ползвам. – Мъчно е да удовлетвориш човека Каквото и да. му дадеш, все недоволен ще бъде.

Като изучавам хората, виждам, че светските и духовните хора си приличат в едно отношение: и едните, и другите са недоволни от живота си. Светските хора живеят на земята, мислят, че разбират

физическия живот. Всъщност, не го разбират. Духовните хора мислят, че разбират духовния свят, но и те се заблуждават – не го разбират. Казваш: Щом съм на земята, ще ме товарят. – Това не е физически живот. Духовният пък казва: Щом съм в духовния свят, ще бъда свободен, само ще се събличам и обличам. – Това не е духовен живот. Да се събличаш и обличаш и да си свободен от физически грижи, това не е свобода. Бил си болен и си оздравял – това не е свобода. Това не е духовен живот. Ако си в болницата, и здрав да си, пак не си свободен. И това не е духовен живот. Духовният живот се отличава с особени качества.

И тъй, за да разбира човек същината, т. е съдържанието на духовния живот, той трябва да се освободя от много лъжливи понятия, които са напълнили неговия ум. Първо, човек търси начин да бъде щастлив, но не знае, в какво седи щастieto. Той може да мисли, че щастieto е в яденето, но за всяко ядене, се плаща. Във физическия свят има спане, но и за спането се плаща. Човек е странник, който пътува по земята. Спрял се в един хотел. Хотелджията му дава хубаво легло, ядене и пиене, но на сутринта, като си отива, той му казва: Плащай сега! Хубаво е всичко това, но скъпо се плаща. Хотелджията те моли внимателно, да си запишеш името в адресната книга. Казвай Искам да си оставиш името в моята книга за спомен. Като престоиш няколко деня в хотела и се готвиш да си заминеш, хотелджията ще ти каже: Сега ще си платиш за дните, прекарани в моя хотел. Какво ще правиш, ако си в един лондонски хотел, дето за вечер се плаща по десет долара? Отде ще вземеш пари, ако трябва да прекараш десет деня в този хотел? Питам: Какво щастие е това, да дохожда хотелджията всеки ден при тебе, да ти иска по десет долара на вечер? Първо, той те записва в книгата си, като виден човек, и започва да те дои всеки ден, като крава. Като се върнеш в отечеството си, казваш: Бях в Лондон, в един голям хотел, но там ме издоиха хубаво. Какво благо си придобил от пребиваването си в хотела? Чистият юрган,

чистите покривки не са били само за тебе, мнозина се ползвали от същите блага.

Често се говори за щастие. Това е хубаво. Щастieto е идея, вложена в човешката душа. За всеки човек е определен специфичен път, в който се развиват неговите дарби и способности. В този път, той се натъква и на доброто, и на злото. За да ги използва разумно, той трябва да мисли. Има една страна на злото и една страна на доброто, които всякога трябва да имате пред вид. Не мислете, че като вършите зло, то само по себе са е зло. То е зло само в една страна на неговото проявление. Влизаш в една стая и виждаш на масата сложено хубаво ядене. Гладен си, сядаш и изяждаш яденето. Казваш: Отлично е това ядене. Бих желал и втори път да имам такова ядене.

– Да, но това ядене не е приготвено за тебе. Ето де се явява злото. Като дойде онзи, за когото било приготвено яденето, пита: Кой «и изяде яденето? – Каква разлика има в това, че ти си изял яденето, а не онзи, за когото било приготвено? Значи, злото представя отношения между хората. Ти си взел това, което не е било приготвено за тебе. Ще кажеш, че Господ е наредил така. – Не, в този случай, Бог не е наредил това.

Човешкият и Божественият свят съществено се различават. Всеки човек трябва да знае, кога е в човешкия свят и кога – в Божествения. В човешкия свят, т. е. във физическия, каквото да направиш или получиш, трябва да платиш. Ако ядеш, веднага ще дойде някой да те пита: Доволен ли си от яденето?

– Доволен съм. – Тогава, плащай! Ако си купиш обувки, дрехи, трябва да платиш. Ако не платиш, злото се явява в своята пълнота. В човешкия свят, каквото бутнеш, трябва да платиш. Там за всичко се плаща. Нещастията във вашия живот се дължат на това, че всичко бутате и после трябва да плащате. Така аз си обяснявам причината за негодите в живота, дето често се изменят условията. Оплакваш се, че животът ти е тежък., Трябва да знаеш причината за това. Например, ядеш повече, отколкото трябва, и ти стане тежко. Носиш тежест

повече, отколкото можеш, и ти става тежко. Не лягаш на време, пак ти е тежко. Следователно, физическият живот е свързан с известни ограничения, каквито в духовния живот няма.

Същественото във физическия свят е това, че каквото търсиш ще го намериш. Дето и да е – в бакалница, в магазин, в градина, непременно ще го намериш, но ти трябва да го търсиш. И в духовния свят е същото: каквото ти потрябва, ще го намериш. Разликата е само в това, че без да го очакваш, ще го намериш – то ще те търси. На физическия свят ти търсиш, каквото ти е нужно, а в духовния свят нещата сами те намират. _ С други думи казано: На физическия свят човек сам търси благата, а в духовния свят благата сами идат при него. Физическият свят е подобен на хотел; там влиза всеки, който търси подслон. Като прекара известно време в хотела, един ден той го напуска, но плаща за прекараното време. Така постъпва и въздухът. Той влиза през носа на човека, напълва дробовете му и, като си свърши работата, излиза навън, като оставя нещо от себе си. Той знае закона, че на физическия свят се плаща за всичко. Въздухът представя същество от духовния свят. Той влиза и излиза от човека, без да го очакват. Като остави благото, което носи, сам излиза навън. Щом отвориш очите си, светлината влиза вътре и оставя част от благото, което носи. В това отношение, въздухът и светлината са слуги на Бога, чрез които Той изпраща подаръците Си на всички живи същества на земята. Можеш ли да бъдеш недоволен от тези подаръци? Ето защо, влезе ли човек в духовния свят, той трябва да благодари за всичко, което му е дадено даром. Там ще намериш водата, въздуха, светлината и топлината – великите блага на живота. На физическия свят човек още търси водата, но в духовния свят, достатъчно е само да отвори очите, носа и устата си, за да получи всичко наготово. Ето защо, в духовния свят съществата не мислят за нищо друго, освен за едно – как да предадат Божиата Любов на земята, как да убедят хората, че вън от физическия свят, съществува един прекрасен, светъл свят. В духовния свят няма страдания, няма

болести, няма смърт. Духовният и физическият свят са свързани помежду си, както е свързана планината с долината. Под „духовен свят“, в широк смисъл, разбирам Божествения свят.

Казано е в Писанието, че богатият няма да влезе в Царството Божие. Под „Царство Божие“ разбирам Божествения свят, към който всеки се стреми. Значи, и богатият иска да влезе в Божествения свят. Имате ли представа, кой човек е богат?– Защо богатият не може да влезе в Царството Божие? –По единствената причина, че няма хотел, в който да влезе неговото тяло. В хотела няма обор за конете на богатия, няма склад за стоката му. А както знаете, когато богатият тръгне на път, той трябва да има на разположение цял керван камили. В Царството Божие не се приемат багажи; не се приемат животни, които ще оставят своите извержения. Който иска да влезе в духовния свят, ще остави всичкото си богатство навън. Ако му се хареса там, може да остане; ако не му се хареса, ще слезе пак на земята и ще си вземе богатството, което го чака вън. Под „богат“ не разбирам само онзи, който има пари и говеда; богат е онзи, който има пороци и слабости: гордост, щестлавие, алчност и др. Такъв богат не може да влезе в Царството Божие. Той е богат със съмнение, с подозрителност, със скържавост и др.

Има хора материално богати и материално бедни; обаче, има и духовно богати, и духовно бедни хора. Не е важно, какво богатство имаш; важно е, да си готов да оставиш богатството си вън и така да влезеш в Царството Божие. Защото е казано: „По-скоро камила ще влезе през иглени уши, нежди богатият в Царството божие.“ Кой богат е готов да даде богатството СИ за Господа? Христос не се спира тук, но продължава: „Който не се отрече от майка си и баща си, от брат си и сестра си, от приятелите си, най-после и от себе си, той не може да бъде мой ученик.“ – Какво ще остане от човека, като се отрече от всичко? – Душата му ще остане свободна, и той ще разбере, какво представя Божественият свят. Преди да се отрече, човек носи баща си и майка си, брат си и сестра си, приятелите си, понеже всички те са

инвалиди. – Докога ще ги носиш? Не стига, че ги носиш, но още те морализират, че не си ги носел, както трябва. Казваш: Любовта изисква да ги нося. – Не, любовта е разумна, тя не изисква това. – Страхувам се да ги сваля на земята, да не им причиня болка. – Не се страхувай. Баща ти, майка ти, жена ти искат цял живот да ги носиш на гърба си, а за тебе не мислят. Срещнеш на пътя си един болен, беден човек, искаш да му дадеш малка помощ и се спреш да извадиш кесията си. Веднага жена ти казва: Не се спирай, продължавай пътя си! Не знаеш ли, че всяко твое спиране ми причинява болка? За да не причиниш болка на жена си, ти продължаваш пътя си и отминаваш бедния. Някога и жената носи своя инвалид-мъж на гърба си. Питам: Каква любов, какви отношения могат да съществуват между инвалиди? Някой е осъден цял живот да носи на гърба си майка си или баща си, жена си или приятеля си. Ще ги носи до известно място, докато един ден се освободи от тях. Ще ги изтърси на пътя и ще се освободи от робството, Това означава стихът, който някога Христос е казал: „Ако не се отречеш от майка си и баща си, от брата си и сестра си, от приятелите си и от себе си, не можеш да бъдеш мой ученик.“

Казвате: Не е дошло още времето за отричането. – За онези, които още не са носили товара на гърба си, времето не е дошло. Но за онези, които са го носили, времето е вече дошло. Който е носил товара си цели 60 години, най-после ще каже: Докога ще нося аз този товар? Стига вече! Не искам повече да го нося; не искам да бъда роб на другите. И наистина, съвременните хора са роби едни на други. – Какво ще кажат хората, като се отречем? – Ако харчиш много, ще осиромашееш, и хората ще те питат, защо осиромаша? Къде останаха парите ти? Ако се разболееш, ще те питат, защо боледуваш. – Боледуването е разтоварване. Питат коня: Защо те разтовариха? – Защото господарят продаде стоката си. И човек, като заболяе, губи от теглото си 10 – 20 кг. Казваме, че той се е разтоварил. Други казват, че е отслабнал много. Не е отслабнал, но се е освободил от ненужния товар. В това отношение, болестите са благословение. Когато Бог иска

да събуди съзнанието на човека, изпраща му някаква болест. Като оздравее, той е вече готов за работа. – Искам да стана духовен. – Не е лошо желанието ти, но искаш да станеш духовен, без да разбираш живота. Мнозина искат да бъдат духовни, без да разбират, какво иска духовният свят от тях. Да бъдеш духовен, значи, да разбираш духовете, да знаеш техния език. Онези, които се занимават със спиритизъм, често си служат с пишещи медиуми. Като дойде духът, вземе перото и дълго време го движи върху хартията: пише кръгове, спирали, линии. Чрез тези знакове, той предава нещо, но окръжаващите не го разбират. Той изпише няколко листа, докато започне да пише думи и цели изречения. Като гледат тези знаци, присъстващите казват: Учен е този дух, но не можем да разгадаем неговите знаци. – Учен е той, колкото са учени и малките деца. Учени са духовете, изучавали са Божествената азбука, но малцина от тях могат да съчетават буквите в срички, и думите в изречения. Малцина могат да предадат нещо цялостно. Започват с Божествената азбука, но става някакво прекъсване, и те престават да пишат. В някои спиритически сеанси, казват за някого, че е добър човек, че ще стане учен или музикант. Някога предсказанието им се сбъдва, а някога не се сбъдва. Следователно, ако влезеш в духовния свят и не можеш да съпоставяш нещата, ти не си попаднал на място, т. е. съзнанието ти е още на физическия свят. Ако си готов за духовния свят, ти ще знаш, как да съчетаваш буквите, да образуваш от тях разумна мисъл. И тогава, каквото напишеш, ще можеш да го направиш. В духовния свят процесите са завършени. Там, каквото мислиш, става. Ако имаш къща н духовния свят и не си доволен от нея, тя веднага се стопява. На земята, ако не си доволен от къщата си, ще купиш материали – тухли, цимент, вар, пясък и ще повикаш работници, да я поправят. В духовния свят, обаче, къщите изчезват една след друга и отново се явяват, докато ви задоволят. Там не се търпи никакъв дефект.

Човек може да живее едновременно и във физическия, и в духовния свят. Докато е млад, той е идеалист; иска да приложи

идеалите на духовния свят в своя личен живот. Колкото старее, човек забравя идеалите си. И да иска да ги приложи, той няма вече сили. Значи, докато с млад, човек има сили да обработва градината си: носи вода, полива цветята, плодните дървета, но не знае, как да ги обработва. Като минават годините, той се научил вече да обработва градината, но водата е далеч, не може да я носи – вътрешни условия няма. Питам: Какъв смисъл има твоето знание, щом не можеш да го приложиш? То е все едно, да имаш градивен материал, а да не знаеш да градиш. Какъв смисъл има твоята медицина, ако няма болни, които да лекуваш? Каква полза, че си учител, ако няма кого да учиш? Знанията трябва да се прилагат. Ако не могат да се приложат, явяват се ред противоречия между физическия и духовния живот на човека.

Човешкият живот е преходен; в него няма нищо постоянно. Единственото постоянно нещо, това е придобитото от човека. Според мене, физическият свят е изложба на всичко придобито в живота. Тази изложба трае няколко хиляди години. Там се изнасят всички къщи, учебни заведения, обществени и частни сгради. Както някога са представляли пирамидите, така днес се излагат всички човешки произведения. Къде са днес пирамидите? Духовният свят е установен, там не стават промени, както на земята. Ето защо, който иска да изучава духовния свят, трябва да го разглежда от друго становище, а не както днес го изучават. Нужно е да се отрече човек от всички удоволствия и удобства на земята. Само така той ще влезе в Божествения свят. Как ще влезеш в този свят, ако умът ти е зает с неща, които го отвличат и заличават знанието ти? Така не можеш да влезеш в Божествения свят. Не можеш да учиш, ако на ръката си имаш цирей. За човешкия ум, циреят е препятствие, което трябва да се премахне. Всяка материална мисъл в твоя ум трябва да се изхвърли. Ако не я изхвърлиш, тя ще ти причини такава болка, която ще отклони вниманието ти от духовния свят. Следователно, ако искаш да изучаваш Божествения свят, трябва да освободиш съзнанието си от всички странични мисли. Те са товар за твоето съзнание. И тогава не

ти остава нищо друго, освен да възприемеш най-хубавото нещо на земята – любовта. Защо съвременните хора не се обичат? От практическо гледище, те знаят, че като залюбят някого, той веднага ще иска да ги ограничи. Той има желание да ги използва, като кираджийски коне. Такова нещо е човешката любов. Тя постоянно взима: от този взима, от онзи взима, а нищо не дава. Онзи, който знае този закон, казва: Не си струва човек да обича, нито да го обичат. Това е криво разбиране на закона.

Отличително качество на Божествения свят е даването. Бог дава и на богати, и на бедни, на учени и на прости – на всички дава. Ето защо, който отива при Бога, трябва да е готов, правилно да възприема Божественото и разумно да го използва. Ако не използваш разумно даденото от Бога, ти сам ще си създадеш нещастия и страдания. Ако влезеш готов, с будно съзнание, в Божествения свят, ще придобиеш изобилно блага. Обаче, на физическия свят не е така: Там всички искат, а никой не дава. Там привидно дават. Докато ти дадат нещо, веднага си го вземат. Така дава бакалинът: даде ти нещо, срещу което взима повече. Казвате: Такива са времената. Това не ви оправдава. Ще продадеш едно яйце за 20 лв. Колко трябва на получава човек, за да плати 20 лв. за едно яйце?

Като ме слушате да говоря така, вие казвате : Човек да си поживее, както разбира, че каквото даде Бог. – Това е криво разбиране. Ами ако се намерите в особено положение, като очаквате само на Бога? Каква философия има в думите „каквото Бог даде“? Живееш известно време на земята, ядеш и пиеш, работиш, спиш, ставаш пак да работиш, докато един ден заминеш за другия свят. Около тебе се съберат роднини и приятели, които плачат и скърбят. След това те вдигнат на колесница, занесат те на гробищата, дето държат надгробни речи. Турят цветя и венци върху тебе, и най-последно те спущат в гроба. Тук започва угощение на малките братя – червеите. Всички се разотиват по домовете си и казват: На добър час! Питам: Защо заровиха този човек? Нали го обичаха? Защо не го

задържаха вкъщи? Каква е тяхната любов? Казвам: Така постъпват хората и със своето щастие. Едва го придобият и го зароят в земята. И като погребат човека, започват да ви убеждават, че след време той ще възкръсне. Това е друго заблуждение. Горко на онзи, който очаква да възкръсне от гроба! Има смисъл да възкръснеш, но докато си още в тялото, със своите мисли и чувства, със знанието, което имаш. Да възкръснеш, но коренно да измениш живота си. Цял живот си бил неспокоен, недоволен, че това, онова нямаш, и в един момент да стане преврат в твоя живот, да заживееш в радост и веселие, в доволство и светлина. Това наричам възкресение. А тъй, цял живот ще бъдеш недоволен и ще почнат да те убеждават в прераждането. Ще дойдеш втори път на земята, със същото съзнание, да направиш същите грешки. Значи, ако си женена, и мъжът ти те бие по няколко пъти на ден, като се преродиш отново на земята, пак да се ожениш и пак мъжът ти да те бие. Благодарим за такова прераждане! Прераждането има съвсем друго значение. Питате, като се преродите, дали ще се познавате. – Да се познавате като стражари, съдии, бакали, познаване ли е това? Да познаваш Бога, това е живот вечен. Да познаваш Онзи, Който дава живот, а не онзи, който взима живот.

Като изнасям тези неща, аз нямам пред вид да ви обезсърчавам. Обаче, казвам, че вие криво разбирате физическия живот. Той има своите добри страни. Вие не разбирате правилно нито физическия живот, нито Божествения. Вие живеете в един свят, който не разбирате. Всеки си е създал свой живот, който се отличава по това, че е сянка на Битието, а не негова реалност. Докато уповавате на човешкото, един ден вие напълно ще се разочаровате. В този свят всичко ще премине така, както Снегът се стопява. Следователно, не уповавай на този свят, който изчезва като снега през пролетта. Смешна е, именно, тази несъобразност. Снегът трябва да се стопи, за да израснат тревите и цветята. Ако снегът на физическия свят не се стопи, хубавото в човека няма да израсте, т. е. Божественият живот – цветята и плодовете няма да дойдат. Божественото иде от цветята и

плодовете. Като знаете това, не гледайте на външните несгоди. Несъобразността в човешкия живот се дължи на вашите криви разбирания. Това показва, че вашите разбирания са станали крайно материалистични. Тази е причината, че съществуват противоречията. Какво е тяхното предназначение? Казваш, че трябва да се живее с вяра. – Кой живее днес с вяра? Да живееш с вяра, това значи, като нямаш къща, имоти и пари, да не губиш своя вътрешен мир. – Уповавам на Господа. – Всъщност, ти уповаваш на къщата и на имотите. Ако хората живееха с вяра, те щяха да съзнават, че са части от едно велико Цяло. И като части от Цялото, те щяха да имат еднакво отношение към Него. Това значи, да живееш с вяра. Така ще разбереш, че богатата, дадени от Бога, трябва да се разпределят правилно. А тъй, да живее всеки за себе си, както днес се живее, това е индивидуален живот. Казвате: Да си уредим работите. Всички уреждат работите си, но като отидат на гробищата, виждат, как майка им и баща им са уредили работите си. Казваш: Те умряха, и аз един ден ще умра. – Ако един ден заминеш за другия свят, без да си уредил сметките си, ти нищо не си постигнал. Тази мисъл, взета буквално, става много тежка, мъчно се носи.

Един милионер, американец, попаднал в едно молитвено събрание, дето проповедникът говорел за даването. Присъстващите били все бедни хора. Като говорел за даването, проповедникът имал пред вид богатите хора. Слушателите му насочили погледа си към милионера, единственият богат човек между тях, с което искали да му кажат: Чуваш ли, какво се проповядва? Готов ли си да даваш? Милионерът се намерил в трудно положение, едва издържал края на проповедта. Той си мислел: Дано по-скоро се свърши проповедта, да изляза оттук. Втори път няма да стъпя в това събрание. Такова е положението на всеки човек, който е преял. За да се облекчи, той трябва да вземе очистително. Като знаете това, никога не, преяждайте! Никога не употребявайте храни които разстройват стомаха и отравят кръвта. Освободете се от всички мисли, чувства и

желания, които тровят организма. Тази е задачата на духовния човек. Той сам трябва да се пази, сам да се чисти, да стане господар на себе си. Следователно, да бъдеш господар на себе си, това значи, да живееш в Божествения свят, дето няма кражби, дето няма никакви престъпления. Кой може да открадне водата, въздуха и светлината? Веднъж запалена свещта ти от Божествената светлина, никой не може да я изгаси. Тази е разликата между физическата и Божествената светлина. Физическата светлина се явява и изчезва, светва и загасна, а Божествената е вечна, никога не изгасва. Всяко чувство, което се явява и изчезва, е човешко. Всяка любов, която ту се явява, ту изчезва, е човешка. Как може да разчитате на такава любов? Проникне ли Божията Любов в човешкото сърце, никой не може да я изгаси. Тя вечно свети и грее. Затова казваме, че Божественото слънце грее и свети на всички. То еднакво дава своята светлина и топлина на всички живи същества. Ако си на физическия свят, и твоята свещ изгори, ще отидеш в някоя бакалница и ще си купиш нова. Ще дадеш пари, ще си вземеш свещ. В Божествения свят, обаче, ако искаш повече светлина, ще си направиш по-големи прозорци. Там светлината се дава даром. Колкото по-големи са прозорците, толкова повече светлина ще приемеш.

Работете върху себе си, да се убедите в силата на Божествената светлина. Тогава, при каквито изпитания и да се намерите, лесно ще се справите с тях. Казваш: Ако не мога да се справя с изпитанията си, ще замина за другия свят. – Важно е, как ще заминеш: ще възкръснеш, или ще останеш в гроба. Който е ликвидирал със своите земни желания, лесно умира. Той лесно се освобождава от тялото си. Душата му хвърква в Божествения свят, дето продължава да живее. Обаче, онзи, който е свързан за земята, мъчно умира. Той се държи за тялото си в гроба и чака да дойде някой да го освободи. Ако погледнете с очите на ясновидеца, ще видите, как умрелите се държат за телата си, не могат да се отделят от гроба си. Ето защо, докато си на земята още, стреми се да се освободиш от всички земни,

материални връзки, та като влезеш в Божествения свят, да паднеш като зрял плод. Не мислете, че можете да живеете самостоятелно, свободно на земята. Вие сте плод, който всеки може да откъсне. Важно е, да ви откъснат навреме, като узрял плод, а не преждевременно. И в царска дреха да си облечен, един ден ще те откъснат, както ти късаш ябълките и крушите от дървото. – Какво ще стане тогава с мен? — Ще те изядат. Да те изядат, това е привилегия за тебе, не е нещастие. После, ти ще кажеш: Само едно нещо искам – да посеете семката ми отново в земята.

Христос казва: „Аз съм живият хляб, слязъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си." Какво разбирате вие под „изяждане"? Ще кажете: Учителят ни говори за изяждането : всеки от нас трябва да бъде изяден. – Право е това, но как ще ви изядат? Като ви турят на ръжена да ви опекаат, тогава ли ще ви ядат? Аз не разглеждам яденето в такъв смисъл, да те опекаат и изядат. Има смисъл да те изядат, но тогава, когато ти считаш това за привилегия. Както въздухът и светлината влизат и излизат от човека, така и той трябва да бъде изяден. Като влизат в човека, въздухът и светлината оставят нещо от себе си и пак излизат навън и продължават своя път. Губят ли нещо с това? Нищо не губят. Така и човек трябва да бъде изяден. Като плод ще влезеш в своя ближен, ще оставиш нещо от себе си и ще продължиш своя път. Който яде така човека, той всякога печели. Изядеш една круша и казваш: Колко хубава беше крушата! Ще посадя семките ѝ. Ти спечели нещо от крушата, но и тя остана доволна от тебе – посади семките ѝ в земята.

И тъй, ако не сте готови да пожертвувате своите мисли, чувства и постъпки за Божественото, вие не можете да влезете в Царството Божие. Човек може да се жертва по закона на любовта, а не по закона на насилието. Само любовта освобождава. Същото се отнася и до мисълта. Всяка мисъл, която не освобождава човека, е робска, т. е. човешка. Всяко чувство, което не освобождава човека, също е робско. То стяга, ограничава човека. И обратно, всяка мисъл, всяко чувство,

които освобождават човека, са Божествени. Те носят благата на живота. Задача на човека е да бъде проводник на Божественото.

Мнозина от вас, от сутрин до вечер, са заети с това, което става около вас. Ако се чуе някаква новина на Изгрева, тя веднага се разнася от единия до другия край. Някога цяла беседа се разваля за един спор между вас. Ако изнеса в беседата си известна погрешка, този, за когото се отнася тя, казва: Аз ли съм най-големият грешник? – Аз не се занимавам нито с праведните, нито с грешните. Не се интересувам от това, кой знае повече и кой – по-малко. Ще дойдеш да ми се оплакваш, че си сгрешил. – Аз не се интересувам от твоите грехове. Друг ще се оплаква, че имал големи дългове. – И това не ме интересува. Щом имаш дългове, трябва да ги платиш. Ако се интересувам от вашите грехове и дългове, ще постъпя като съдия и ще кажа: Плащай сега! В едновременно турски съдилища лесно решавали делата. Пострадалият се оплаква. Съдията го изслушва и вика обвиняемия: Иване, дължиш ли на този човек? – Дълга. – Плащай тогава! Той изважда кесията, преброява парите и плаща. С това всичко се свършва. Какво става сега в съдилищата? Дават някого под съд и завеждат дело против него. Насрочват деня за разглеждане на делото. Викат свидетели. Ако един от тях не се яви, делото се отлага. Месеци и години минават, докато се реши едно дело. Най-после, делото се решава, но и парите се свършват. За предпочитане е да се разглеждат делата по турската процедура, отколкото по новия начин, дето има и апелация, и касация. Ако и в тези инстанции не се реши делото, отправят го на онзи свят, там да се реши. Сега искам да остане у вас следната съществена мисъл: Възлюбени на Бога са онези, които носят Неговите мисли. Всяка Божествена мисъл носи живот. Ако спреш Божествените мисли, ти спиращ живота си, както и живота на другите хора. Ако умъртвиш една Божествена мисъл в себе си, ти умъртвяваш и своя живот. За да живееш, внасяй в ума си, както и в ума на окръжаващите, Божествени мисли. Питате : Влязъл ли съм в духовния живот, напреднал ли съм? Аз пък искам да зная, носител

ли си на Божествения живот и на Божествените мисли. – Как да позная това? – Ако ти още не си узнал това, много си закъснял. Аз считам, че вие трябва да знаете това, да не изпадате в положението на онези български чорбаджии от турско време, които заравяли парите си в земята и не казвали, де са ги заровили. Като дохождали разбойници да ги обират, искали им парите, а те отговаряли, че нямат. – Къде ги заровихте? – Не знаем. Обаче, като им туряли нагорещено желязо на врата, веднага си спомняли, де са ги заровили. Та вие не очаквайте да дойдат разбойници с нагорещени железа, но доброволно дайте всичко за Бога. Един ден ще дойде при вас цяла тайфа от разбойници, ще похлопа на вратата ви и не само че ще ви обере, но отгоре на това и ще ви убие. Майка ви и баща ви не са ли убити по този начин? Или ще кажете, че ангел Господен дошъл да ги вземе. Съгласен съм с това. Всички разбойници са все ангели, пратени от Бога.

Като говоря по този начин, губи се свещеното в думите. Казваш: Как така се убива човек? – Не убиха ли Христа? Мислите ли, че това, което Христос преживя, беше съгласно с Божията воля? Не, това имаше съвсем друг смисъл. Римските войници не убиха ли Христа? Обаче, Той не умря. Онези, които Го обичаха, Му дадоха нов живот. Това стана, за да се опита Любовта на Бога. Хората умъртвяват, а Бог възкресява. Човешкото умъртвява, а Божественото възкресява. Дето няма щастие, е човешко; дето има щастие, е Божествено. Дойдете ли до любовта, вие сте в Божественото. Всички добродетели – любов, кротост, въздържание, вяра, са присъщи на Божествения свят. Следователно, човешкият свят се отличава с отрицателни качества. Единственото нещо, което прави човешкия свят приятен, е Божественото. То остава за късо време у нас. Затова, докато Божията Любов живее у нас, и ние приличаме малко на Бога. Обаче, Бог не прилича на нас. Това значи: в Бога няма нищо отрицателно, както у хората. Това е изнесено в 4 гл. от Матей.

Вашият хотел е пълен с гости, които ви казват: Не слушайте, какво ви се говори. Ако слушате Учителя си, той ще ви обърка. Къде ще отиде животът ви? – Не, ако ме слушате, ни най-малко няма да пострадате. Бог казва: „Слушай ме, Израилю, за да не пострадаш." Под „слушай" аз разбирам: Вземи това, което Бог ти праща. Не казвам да слушате моите думи, но да слушате Бога и да вземете това, което Той ви дава. Да слушам светлината, аз разбирам, да взема онова, което тя ми дава. Обработвайте Божественото и не се влюбвайте в тона, което може да ви заблуди. Нека всеки от вас си изработи мироглед, който да е в хармония с Бога и с небето. Това е човекът. Като вървите по този път, слушайте Божия глас и знайте, че Той ви говори, както говори на Ада-ма в райската градина. Като дойде Бог, трябва ли да се криете от Него, като Адама?

Мнозина от вас, като чуят гласа на Бога, се скриват и после се питат: Дали беше Бог, или не? Когато греша, човек не познава вече Господа. Тогава Бог става страшен за човека. Той казва: „Чух, Господи, гласа Ти, но се убоях". – За кого се отнася това? – За болните, за фалиралите. Аз говоря за здравите, за онези, които искат да следват правия път.

4. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 октомври, 1932 г. София. – Изгрев.

СЛАБОТО И СИЛНОТО

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Матей.

Ще прочета една от Рилските беседи: „Слабото и силното.“
Слабото е плътта в човека, а силното – духът.

Често се казва, че човек трябва да има знания. Много хора имат знания и мислят, че знанията им са абсолютни. Абсолютни знания има само светията или геният, които вършат волята Божия. Даже и талантливият, ако върши волята Божия, има истинско, абсолютно знание. Всеки обикновен човек, който, от сутрин до вечер, плели само за ядене и пиене, той има относителни знания, или познания. Каквото и да говори, той изнася нещата в една и съща форма. Неговите познания са еднообразни. Той казва: Да се обичаме, да бъдем здрави, да живеем в мир и съгласие, по братски, да имаме хубави къщи и т. н. За тези работи няма какво да се говори, те са дадени. Който е изпратил човека на земята, Той му е дал всички възможности. От честото повторение, човек изучава нещата наизуст, поради което си създава голямо еднообразие. Не е въпрос само да повтаряш „да живеем братски," но важното е да знаеш, как да живееш братски. Това е голямо изкуство. Само великите хора, които са изучавали закона на любовта, знаят да живеят братски. Мислите ли, че като се ражда едно дете, то не се учи да живее братски? Обаче, сегашните отношения между хората ни най-малко не са братски. Едва след четири поколения ще се научат да живеят братски. През това време, ти ще забравиш баща си и майка си, брат си и сестра си. Всичко това ще се заличи, както морските вълни заличават написаното на пясъка. Тогава ще се развиват различни теории: как ще живеем, как ще се срещнем и познаем. И в онзи свят има срещи,

но между най-великите и най-съвършените души. А за обикновените души няма никакви срещи. Те се познават дотолкова, доколкото се познават двама пияни братя. Те ще се срещнат, ще се разминат и толкова. Пияният не мисли за нищо. Той не се интересува от въпроси, като вегетарианството, въздържанието и др. Той мисли само за ядене и пиене, за жената и децата си и казва: Няма какво, ще живея, както хората живеят. С това се свършва неговата философия.

Вие искате да знаете, какво представя онзи свят. Искате да знаете, какво е състоянието на болния. Болният иска да има пружина на леглото си, да е меко, юрганът му да е топъл и да има кой да го гледа. Цял ден се върти той в леглото си, като риба. Който дойде при него, той все за болестта си разправя. Болният може да е владика, професор, цар, но една и съща мисъл ги вълнува. Като заболее, човек забравя, че е бил цар, владика или професор. Питате: Не може ли без болести? – Може, но като станеш сутрин от леглото си да кажеш: Нищо няма да разказвам на хората за болестта си, нищо няма да казвам, къде ме боли. Но мълчанието още не е признак на мъдрост. И рибите мълчат, но ни най-малко не са мъдри. В мълчанието умът е съсредоточен към нещо велико. Той е зает с велика идея. Що се отнася до второстепенните въпроси, те сами по себе си се разрешават. Няма защо да мислиш, кога ще се стопи снегът, или кога ще дойде пролетта. И да мислиш, и да не мислиш, пролетта ще дойде на своето време. Казваш: Аз се помолих за дъжд и скоро заваля. – Ти можеш да се молиш, да си мислиш, каквото искаш, но дъждът заваля и без твоята молитва. Едно съвпадение е станало, че дъждът завалял след твоята молитва. Някога молитвата ти може да произведе дъжд най-много на 5 – 25 клм. разстояние, но не и на сто километра. Ти си мислиш, че си донесъл дъжд, влага на целия свят.

Има два начина за въздействие върху човека. Ако кажеш на силния ученик, че нищо не знае, ти ще събудиш в него енергия да учи, да ти покаже, че знае; ако кажеш на слабия, че нищо не знае, той съвсем ще се обезсърчи. Затова, нищо не казвай на слабия. Също така,

и на болния не давай нищо да яде, ако искаш по-скоро да оздравее. Колкото повече му даваш да яде, и колкото повече се грижиш за него, той по-скоро ще умре. Остави болния да гладува, за да събудиш в него подтик за живот. Така той по-скоро ще оздравее, отколкото, ако яде. Много хора умират от голяма грижа за тях: да ядат повече, да почиват повече. Това ги изтощава повече. Нужно е болните да гладуват, за да си почине организмът им. Болният, оставен сам на себе си, ще се върти на леглото, ще вика, ще се сърди и, като види, че няма кой да му помогне, ще стане от леглото си, ще вземе стомничката и ще отиде за вода. Докато има хора около него. готови да му услужват, болестта ще го държи по-дълго време.

Сега, като ме слушате, вие може да издекламирате нещо и да кажете: Ето, какво каза Учителят. И аз мога да отговоря: Ето какво каза пролетта. Това не ме интересува. За мен е важно, какво аз мога да направя в дадения случай. – Искам да опитам природата, да зная, какво представя тя. – Природата е сбор от най-висшите, най-разумните същества, завършили вече своето развитие. Най-съвършените същества, каквито можете да си представите, те съставят природата. В природата има още безброй същества, на различна степен на развитие, незавършили още своето развитие. Това, не е природа. Под „природа“ разбирам същества, които в продължение на сто милиона години не са направили нито една погрешка. Обикновените същества, обикновеният човек прави хиляди грешки на ден.

Всеки човек си има по едно съществено желание. За гладния, например, съществено желание е да се нахрани. Той отива в един дом, и домакинята започва да му разказва за сина си: как отишъл в странство да учи, какви мъчности срещнал и т. н. Слуша той, какво му разказва домакинята, но през всичкото време мисли само за едно: по-скоро да се свърши историята на сина, че да задоволи глада си. Някога и аз ви говоря за небето, но вие си мислите : Не ни интересуват тези неща. Същественото за нас е яденето. Че имало

светии, гении, това сега не ни интересува; това е въпрос за далечното бъдеще. Ние се интересуваме само от онова, което има отношение към сегашния ни живот. Аз пък казвам: Има една страна на живота, която се отнася до чистия въздух, който прави човека здрав. Ако всеки ден не възприемаш чистите мисли на светията, твоята работа е свършена. – Не се интересувам от мислите на светията. – Не можеш да не се интересуваш. Те изпълват пространството, както въздухът. Като мислиш за светията, ти дишаш неговите чисти мисли и чувства. Ако не ги възприемаш, ще се задушиш. Ще кажете, че ангелите не ви интересуват. – Как да не ви интересуват? Ангелът не е само външна форма. Той е носител на светли и чисти мисли, които са необходими за човека, като чистия въздух.

Следователно, като си дошъл на земята, ще се интересуваш и от светията, и от ангела. Казвате, че всеки грешник може да стане светия. – Как ще стане светия? – Като промени живота си и стане праведен. – Истинският светия още отначалото на живота си е бил светия. Той никога не е падал, никога не е грешил. Като е помагал на другите, той се е калял, но сам за себе си, той не знае, що е кал, що е цапане и падане. Тъй щото, моето разбиране за светия коренно се различава от това на християните. Според тях, всеки грешник има условия да стане светия – достатъчно е да промени живота си. – Ние не се интересуваме и от религиозния живот. – Прави сте, няма защо да се интересувате от религиозния живот. Аз ви говоря за духовния, т. е. за Божествения живот, в който живеят истинските светии. И да не се интересувате от този живот, вие сте под негово влияние. И да не се интересувате от слънцето, вие сте под влиянието на неговата светлина и топлина. Докато си на земята, ти не можеш да бъдеш свободен от земната притегателна сила. Както и да си я обяснявате, вие сте под нейно влияние. Учените я обясняват по един начин, духовните – по друг начин, чрез символи. Помнете: Символи се употребяват, когато искаме да направим отвлечените въпроси лесноразбираеми, т. е. достъпни за човешкия ум. Например, когато

едно висше същество иска да стане достъпно за хората, то се въплътява на земята в човешка форма. Иначе, човек никога не би могъл да си представи, що е висше същество, що е божество. – Кое заставя висшите същества да слязат на земята и да се въплътят в човешка форма? – Любовта им към хората. По този начин, те идат да помагат на хората, макар че последните не разбират, какво представя възвишената, безкористна любов. Вие не разбирате и любовта на Бога, затова, като мислите за Него, някога си Го представяте като цар, недостъпен за човека, а някога като обикновен човек, достъпен за всички живи същества. Който иска да се домогне до истината, трябва да напусне границата на обикновеното разбиране и да влезе в новото, в необикновеното разбиране. Това е възможно само за подготвения, за човека с пробудено съзнание. Остане ли обикновеният човек да минава границата на обикновеното разбиране, той ще изгуби смисъла на своя живот. Знаете ли, какво става с такъв човек? Той изпада в положението на човек с обикновено съзнание, който изведнъж влиза в духовния свят. Той става замислен, сериозен, малко говори. Прилича на влюбена мома, която мисли само за своя възлюбен. По цели часове пише любовни писма, усмихва се, мълчи, на никого не поверява тайната си. Ако не е готов за духовния живот, човек се разочарова. Така се разочарова и младата мома. Като се ожени за своя възлюбен, тя казва: Излъгах се в него. Той не бил такъв, какъвто се представяше.

Питам: Защо хората се излъгват в любовта си? – Защото не са готови за нея. Любовта изисква служене. Следователно, ако обикнеш някого, трябва да му служиш. Ако обикнат тебе, ще ти служат, Някой ме пита: Не ме ли обичаш? – Аз зная вече, какво означава този въпрос. Това подразбира: Като ме обичаш, защо не ми служиш? Представи си, че обичам десет души. На всички служа. Ти си единадесетия, на когото също трябва да служа. Аз нямам време да служа и на тебе. Следователно, нямам възможност да те обичам. – Нали е казано всички да се обичаме? – Казано е, но нямам време.

Любовта на съвременните хора прилича на спиритическо учение. Духовете се оплакват, че нямат дрехи, гладни са, искат да им слугуват. Хората от сутрин до вечер се молят за тях, но никой нищо не дава. Такава е вашата любов: обичате, а нищо не давате. И духовете на заминалите за онзи свят пак си остават на земята. И те, като хората, се местят от една къща на друга. Ако някой е бил търговец, пак си живее с мисълта за търговията. По-напред е бил чиновник на длъжност, а като заминал за другия свят, станал чиновник без длъжност.

Един турски кадия бил уволнен от служба. Като нямало какво да прави, той намислил следното : да вземе 40 – 50 стомни, да ги напълни с вода, да седне пред джамията, и кой как мине, да им предлага да пият. Той купил 40 – 50 стомни, напълнил ги с вода и канил минувачите, като им казал: Заповядайте! Гледали го хората, той пак бил важен, на служба. Аз ви разказвам това, което няма да ви ползува. Като ви говоря по този начин, вие ще се смутите и ще кажете: Тази работа е съвсем объркана.

Такова е положението на умрелия. Като умре, той мисли, че е на онзи свят, а всъщност, не е. Представи си, че туряш едно парче желязо в огъня. То се нагорещява, но не изгаря. Питам: Желязото разбрало ли е, какво нещо е нажежаването и горенето? То е опитало нагорещяването, но горенето е непонятно за него. Ти си свързан с един човек, без да го познаваш. Какво понятие ще имаш за него? Говориш за любовта, но не я разбираш. Под „любов" се разбира, най-малко, да имаш готовност да удовлетвориш желанията на онзи, когото обичаш. Божията Любов се отличава по това, че задоволява и най-малките желания на хората.

Обикновено, хората очакват големи, велики неща от Бога, но Той не ги задоволява. Бог е разпределил богатата между всички хора. – Тогава, защо съм беден? – Този живот Бог е решил да не те направи богат. Колкото и да се молиш, богат няма да станеш. Учен можеш да станеш, защото е определено да станеш такъв, но богат няма да

станеш. Всеки човек трябва да заеме онова положение, за което е роден. Земният живот служи като подготовка за пробуждане на човешкото съзнание, а не както хората мислят. Каквото и да мислят, те дохождат до две идеи: едната идея е в съзнанието му, а другата – в подсъзнанието. Така някои се раздвояват. Това става несъзнателно. Някога хората изразяват две различни желания, от които сами се спъват. Говорят за любовта, а не я разбират. Искат да обичат, а не са готови да приложат любовта. Те казват: Ние не сме готови още за любовта. Само светиите могат да живеят в любовта. Това е право. Светиите се качват на най-високите върхове, а обикновените хора ходят в подножието на планината. Така е и с човешката мисъл. Тя се движи по високите върхове. Не казвам, че високите върхове са изключени за хората. Обаче, там се движат избраните.

Време е вече да минете в нова гама: да се интересувате от обикновения живот, но същевременно и от духовния живот. Например, още първите християни са проповядвали против женитбата, не в обикновен смисъл на думата, но в духовен, широк смисъл. – Кой не трябва да се жени? – Светията. – Какво ще стане, ако всички хора се откажат от женитбата? – Тогава ще се измени естественият ред и порядък в живота. Ако хората не се женят, на земята ще останат само тези, които са родени вече. Какво ще стане тогава? Други проповядват, че всички хора трябва да се женят. Това е друга крайност.

Един човек, като се молел на Бога за деца, казал: Господи, нека моето жито се превърне на деца, та като го посея, от всяко зрънце да се роди дете. Молитвата му била чута. Като посял житото, всичкото се превърнало на деца. Цяла армия деца около него! Той се уплашил, как ще ги изхрани. Тогава взел едно дърво и почнал да ги бие по главата, по краката, дето му паднело. Едно от тях успяло да се скрие. То казало на баща си: Татко, остави ме да живея! Това е неразбиране на въпроса. Семейството, като социален въпрос, трябва да се изучава дълго време, както са го изучавали мистиците. Важна е вътрешната страна на

въпроса. Всички души, дошли на земята да се усъвършенстват, са излезли от Бога. Обаче, пътят, по който душите идат на земята, не е един и същ. Те са идвали като растения, като риби, като птици и като млекопитаещи. Това е раждане. Обаче, има и друг начин за идване на душите. Раждането не е единственият път, по който една душа може да завърши своето развитие. Щом душата се въплъти в човешка форма, смъртта неизбежно иде. Човек трябва да се ражда и преражда, докато дойде до положението, за което Павел казва: „Да имаме едно тяло неръководно, дом, който не се разрушава." Колко време трябва да мине, докато човек дойде до истинското разбиране, до истинското познание?

Да се върнем към въпроса за светията, за неговото верую. Ако искате да имате истинско верую, започнете от това на светията. Ако искате да придобиете нов живот, започнете от живота на светията, от неговите мисли, чувства и постъпки. Както чистият въздух и светлината внасят нещо ново в човека, така и мислите на светията обновяват и подмладяват човека. Ще живеете своя живот и ще се стремите към живота на светията, да разберете, кое е слабото, и кое – силното. Слабото е плътта, а силното – духът. Между слабото и силното има такава връзка, каквато между плътта и духа. Всяко нещо, което в началото е слабо, в края става силно. И обратно: това, което в началото е силно, в края става слабо. Един от важните въпроси на живота е да се разбере правилно отношението между слабото и силното. Първоначално, слабото се показва силно, а силното – слабо. За да имаш ясна представа, кое е слабо и кое – силно, трябва да ги проследиш до края. Там ще видиш истинското им състояние. Сега се явява въпросът, кое е добро, и кое – зло. Всяко нещо, което отнема свободата на човека, е зло; това, което му дава свобода, е добро. Като прави добро, човек всякога дава нещо от себе си; като прави зло, той всякога взема. Добрият човек, като влезе в дома ви, непременно ще ви остави поне една добра мисъл. Лошият ще остави поне една лоша мисъл. Той казва на домакинята: Видях мъжа ти че се разхожда с две

госпожици. Друг път казва на мъжа: Днес жена ти, се разхождаше с един хубав момък. Това е достатъчно, за да се разтревожат и мъжът, и жената. Това са интриги, които наричам „съвременни новини." И на Изгрева се пуцат такива новини. Че някой направил баница, веднага новината се разнася от единия до другия край на Изгрева. И всички знаят, кой колко взел от баницата. И това не е лошо, но не трябва да се разнасят неща, които не са проверени. Чул си или си видял нещо и, без да го разбереш, разнасяш го. Почувствал си нещо и веднага го изнасяш като истина. Например, казваш: Почувствувах, че еди-кой си не е добър човек. Чувстването не е всякога меродавно. Бог, най-съвършеният от всички, никога не се произнася за нещо, преди да го провери. Когато иска да каже мнението си за даден човек, Той го поставя на изпит, да види какво е сърцето му, какъв е умът му и тогава си казва думата. – Искам да стана съвършен. – Ще постъпваш като Бога. – Аз чувствам нещата; нещо ми говори отвътре. – Това не е меродавно. На кого не говори нещо отвътре?

При мене са дохождали млади хора, с образование, искат да им кажа нещо, но се страхуват да не им повлияя. Озъртат се натук-натам, като че дебнат нещо. Те казват, че имало нещо скрито в учението. – Има нещо скрито, но какво е то? – Щял съм да им повлияя. – И това е вярно. Човек не може да се запази от влияние. Важно е, че когато човек е далеч, по-лесно може да му се повлияе, отколкото когато е близо. Изобщо, отдалеч влиянието е по-силно, отколкото отблизо. Този закон се отнася и при удара. Ако удариш някого с камък отдалеч, ударът ще бъде по-силен, отколкото ако го удариш отблизо. Същото е, когато стреляш на човека с револвер. По-лесно ще го убиеш отдалеч, отколкото отблизо. Едно е важно: Дали отдалеч, или отблизо стреляш, ако е допуснато да убиеш човека, ще го убиеш; ако разумният свят не е допуснал това, всякакъв опит остава безрезултатен. Ако човекът, когото искаш да убиеш, е под покровителството на разумния свят, мъчно ще реализираш желанието си. – Защо е така? – Има причини за това.

И тъй, докато живее в света на доброто, човек постоянно дава. Щом влезе в света на злото, той обикновено взима. Обаче, при злото той се натъква на закона за възмездието. Например, влиза в дома ти човек и открадва парите ти. За да не го хванат, той се качва на една лодка и се опитва да преплава реката. Понеже на гърба си носи раница, тежка 40 кг., лодката започва да потъва, а с нея заедно и крадецът. Тук той намира отплата за кражбата. Злото ще те накара да вземеш нещо от човека, но после ще те постави под закона на възмездието. И религиозните хора грешат, но се мъчат да се оправдаят, да предадат особен характер на грешката си. – Не, злото не се оправдава с нищо. Дали грешаш като учен или прост, като светски или религиозен, злото си е всякога зло. Това се наблюдава в ежедневиия живот на хората. Така, именно, човек дохожда до истинското разбиране на живота, до положителната вяра.

В беседата „Слабото и силното“ е казано: „Ако тръбите на Божествената инсталация са запушени, трябва да се очистят.“ И тогава, ако умът на човека е чист, той ще възприема нещата в техния първичен вид. Ако умът и съзнанието на човека са чисти, той ще възприема Божествената светлина. Който има светлина, той може да прави добро. Затова и ние толкова години посрещаме слънцето. Чрез него ние искаме да се свържем с неговите сили, да получим нещо от него. Това показва, че зад слънцето се крият особени сили. То е носител на живота.

Наблюдавайте живота си и вижте, как вървят вашите работи. Ако не вървят добре, вие сте невежи; ако отчасти се нареждат добре, вие минавате за ученици; ако напълно се нареждат, вие сте от посветените. Обаче, Павел казва: „Бог възраства нещата.“ На земята, т.е. на физическия свят, слънцето възраства нещата. Тази сутрин, като ви говоря, още не е изгряло слънцето. Ние сме подранили. В това отношение, ние сме в положението на онзи, който влязъл в подземията си и очаквал слънцето да проникне вътре. Един слънчев лъч може да проникне, но не повече. Ако иска да види слънцето, той

трябва да излезе вън от подземието. С други думи казано: Човек трябва да излезе от своето старо разбиране и да влезе в новото разбиране. Сегашните разбирания на хората са ужасни подземия. Те трябва да се освободят от тях и да излязат на светлина. Нужно е всеки да влезе в своето скривалище, в архивата на своя живот, дето има записани ценни неща. Ако не попадне на тях, той ще се лута натук-натам, ще си губи времето, без да има резултат. Искаш да отидеш между ангелите. Това желание е на място, но трябва да имаш ума на ангелите. Ако отидеш между светиите, също трябва да имаш техния ум, техните разбирания. Без тези разбирания, човек е изложен на постоянни смущения. Например, свириш на цигулка и една оса те безпокои. Достатъчно е да махнеш с лъка си и да се освободиш от нея. Питаш: Защо ме безпокои тази оса? – Много просто, интересува се от твоето свирене. Не се смущавай, като махнеш с лъка, тя ще хвъркне. Доколкото знай аз, осата не обича музиката. Щом започнеш да свириш, и тя започва да те безпокои, с което иска да каже: Престани да свириш! Не ме смущавай. Обаче, ти всякога можеш да я изпъдиш. – Как? – Вземи цигулката и започни да свириш. Всички оси ще излязат навън. Правил съм опити с мисълта си да изпъдя осите вън от стаята си. Съсредоточа мисълта си към тях, но те не разбират, даже повече влизат. Обаче, като свиря, аз ги пъдя най-лесно. Някоя оса остане и започне да ме безпокои, иска да излезе. Като влязла, не ме питала, а сега иска позволение да излезе. Някога отварям прозореца, оттам да излязат, но те намират друго място, отдето излизат. Чудни са осите. Има случаи, когато всички прозорци са затворени, вратата – също, но, въпреки това, те намират малки отвори, отдето излизат. Ако днес се справя с тях, на другия ден започва същата история.

Приложете този закон и към вашите мисли. Има мисли, които приличат на осите – постоянно нападат човека. Те не са опасни, но могат да го ужилят. Щом го ужилят, те не могат да намерят отвор, отдето да излязат. Затова ще държиш прозорците си винаги затворени. С други думи казано: Умът ти трябва да бъде зает с

положителни мисли. Не ти върви работата. – Дръж в ума си поне една мисъл за доброто, и работата ще се уреди. Считай, че всичко, което става, е за добро. Ако не е така, Бог не би го допуснал. Ако допуснеш в ума си мисълта, че всичко е за добро, веднага ще получиш светлина. Ако в живота има нещо хубаво, ние не трябва да се отказваме от него. Отказването от живота подразбира съзнателно отричане от отрицателното в живота. То, именно, пречи за възприемане на благата, дадени от Бога.

В човека има нещо странно и, ако не внимава, той ще изхарчи всичко, което е придобил. Нещо ти казва отвътре: Бъди внимателен, не изразходвай всичко, което имаш в себе си. Ако не слушаш онзи глас, сам ще си напакостиш. Онези, които не разбират закона, ще се уплашат и ще помислят, че дяволът им нашепва. Страхът от дявола толкова оживява в тях, че навсякъде го виждат. Ако дяволът живееше между хората, те щяха да го виждат. Обаче, той не живее между тях. Той се изявява чрез своята мисъл и отдалеч влияе на хората. Не питай, как е дошъл дяволът при тебе. Никакъв дявол не е дошъл. Това е неговата мисъл. Той отдалеч хвърля гранатите си към вас, и сам се забавлява. Сега не е въпрос за дявола, а за Бога. От толкова години вие живеете на земята и още не се е явило желание у вас да изпълните волята Божия. – Как да изпълним волята на Бога? Да раздадем имането си ли? – Не, това е само едната страна. Да се облечете и нахраните добре, това е другата страна. Има хора, които постоянно престъпват Божия закон, но има други, за които служенето на Бога е една велика задача. Когато реши да служи на Бога, човек изпада в затруднение, не знае, как да служи. Същото е и с християните, и с всички вярващи. И те искат да служат на Бога, но не знаят как. Този е един от мъчните въпроси. Мнозина мислят, че като служат на Бога, ще влязат в противоречие със своите разбирания. Не е така. Мислите ли, че един човек, който не споделя вашите разбирания, не обича Бога? Той може да каже: Аз съм свободен да вярвам в каквото и да е, но все пак можем да живеем заедно. Така

живеят и овцете. Вълците не живеят заедно, както овцете. Вълкът живее на гърба на овцата. И човек живее на гърба на овцата. Обаче, овцата живее на гърба на тревата. Който иска да се развива правилно, трябва да изучава положителните състояния. Когато една мисъл ви безпокои, вие трябва да намерите нейния произход и да я отстраните. Също така трябва да знаете произхода и на вашите желания.

Тази сутрин една сестра ме пита, ще правим ли гимнастическите упражнения. От известно време ние правим упражненията след лекцията, а тя разбрала, че ще ги правим преди лекцията. Без да разберете добре, вие излизате на упражнения. Изобщо, упражненията могат да се правят и преди лекцията, по те ще ви разсеят. Всеки има желание, като тази сестра, да се прояви, но важно е да се прояви човек от любов. Само любовта допринася нещо за човека. Аз не поддържам неустойчивия живот. Тук и младите, и старите живеят еднообразно. Като се моли на Бога, човек трябва да бъде свободен. —Какво положение трябва да вземе човек, като се моли? – Всеки си има свой начин на молене, но един естествен начин е, когато умът, сърцето и волята вземат участие в молитвата. – Как става това? – Едно от най-мъчните неща е да се моли човек и да заеме естествено положение. Като се молиш, трябва да застанеш пред Бога, като човек, който е ходил на баня. Той е чист, облечен в чисти дрехи.

Един млад момък обичал една красива мома и пожелал един ден да я целуне. Тя му казала: Не те намирам достоен. За да ме целунеш, трябва да се окъпеш и да се облечеш в чисти дрехи. Той отишъл на баня, окъпал се, облякъл се в чисти дрехи и отишъл при своята възлюбена. – Още не си готов. – Той пак отишъл на баня, измил се, преоблякъл се и, когато посетил възлюбената си, тя пак му казала: Още не си готов. Така той продължавал цяла година да ходи на баня, но чувал един и същ отговор: Още не си готов.

Казвам: Природата е скрила в целувката една от великите тайни. Който може да целува според изискванията на природата, той ще получи нейното благословение. Ако не знаеш да целуваш, няма да

получиш благословието на природата. Дълго време ще ходиш на баня, дълго време ще чакаш, докато един ден получиш благословието на природата, т. е. на красивата мома. Младият момък ходил цяла година на баня, но не могъл да целуне красивата мома. Тя му дала един добър урок. И вие, като този момък, отивате при Бога и се връщате, но Той не ви приема. И момъкът се разговаря с момата, но тя не му дава целувка. Ако вземете буквалната страна на този пример, ще кажете: Тежък е животът. Цяла година отиваш на баня, но, в края на краищата, красивата мома не ти дава една целувка.—Не струва човек да се влюбва. – Приеми, че красивата мома е в тебе, а не вън от тебе. Щом е в тебе, ти ще я виждаш, ще се разговаряш с нея, ще ѝ се усмихваш. Така ще си мислиш, че служиш на Бога. Обаче, един ден ще се обезсърчиш. Тогава тя ще ти каже: Не ми се харесваш. И ти ще кажеш, че повече не я харесваш. Щом не харесваш младата мома, ти няма да харесваш и себе си. Ще се отчаеш и ще кажеш: Не ми се живее вече! – Не, смирение ти трябва. Кажи си: Аз съм готов да служа на красивата мома година, две, десет, сто и, като стана на 120 години, пак ще отида при нея. – Тогава тя ще те удостои с една целувка. Щом тя те целуне, ти ще завържеш и узрееш.

Ще служиш на Бога цял живот, цели 120 години и ще получиш една целувка, т. е. Неговото благословение.

Това, което говоря, се отнася до светията. Той може да получи такава целувка. Иначе, който не е готов за тази целувка, и да го целуне красивата мома, нищо не е получил. Да получиш целувка от Бога, това е идеалът, към който се стреми човешката душа. В този смисъл, целувката е развързване, т. е. освобождаване от ограничителните условия на живота. Само така животът на човека се осмисля и се слива с живота на Бога. Тази е мистичната страна на целувката. Тя е в сила да подмлади и старата баба. Следователно, ако младата мома не запази красотата си, и старата баба не се подмлади, това показва, че те не са разбрали смисъла на живота. Старата дреха

не може да стане нова, но тя може да се тури настрана и да облечеш нова. Да се облечем в нови дрехи – ето смисълът на живота.

Всички трябва да си изработите нов мироглед. Сегашният ви мироглед не е лош. И с него може да прекарате цял живот. Казвам: Ако нямате нов мироглед, вие не можете да разгледате живота в неговата пълнота. Това се отнася до онези от вас, които искат да прогресират. Ще дойде ден, когато ще престанете да учите. – Това не може да бъде. – Ако не бързате и учите, това няма да го бъде. Значи, винаги ще учите. Аз ви слушам, как четете молитвите, бързате, по-скоро да свършите. Когато аз се моля, „Добрата молитва“ ми отнема 15 минути; за „91 псалом“ и „Пътят на живота“ употребявам 20 м., а като чета „Отче наш“, минава половин час и, като дойда до „Молитвата на Царството“, става един час. Ако се молите с мене заедно няколко пъти, по този начин, нито един няма да остане тук. Много естествено, ако накарам един човек да работи 10 – 12 часа на ден, ще му излязат пришки на ръцете. Ако работи 15 минути, нищо няма да му стане. Обаче, с бързане нищо не се постига. Тези 15 минути представят закон, чрез който се разтопяват всички заблуждения, а 20 минути е закон на творчество, на работа; 30 минути, или половин час, е закон на равновесие. Който-не разбира тези закони, ще се обезсърчи; който ги разбира, ще приложи и 15-те, и 20-те, и 30-те минути и при молитва, и при, четене на Библията.

Тъй както досега сте правили упражненията, нищо не сте придобили. Ще правите упражненията с дишане и с изговаряне на формулите. Като се навеждате, ще издишате; като издигате тялото си нагоре, дълбоко ще поемате въздух. Изобщо, при всяко упражнение ще концентрирате ума си. И при упражненията има известни правила, както и при писането. Например, източните народи пишат отдясно - наляво, а западните – отляво - надясно. И природата има свой език. Следователно, всяко движение трябва да бъде свързано с известни мисли, чувства и постъпки. Така човек може да се лекува. Ако можеш да концентрираш мисълта си, ти се лекуваш и с

упражненията. Ако вземеш една чаша дестилирана вода и в продължение на два часа да пиеш капка по капка, ти ще обновиш организма си. Мисълта обновява организма. Сега вие правите точно обратно: бързо ядете, бързо пиете вода, бързо работите, бързо се движите. Казвам: Никога не бързайте – нито в мисълта, нито в храненето, нито в говоренето. Нека всичко става по-бавно, но обмислено. Тази е най-простата философия, която осмисля живота.

Бъдете носители на новото! Ние сме за Царството Божие, което иде на земята. Носителите на Царството Божие изпращат вече своите мисли на земята. Всичко може да стане на земята, но тяхната мисъл е толкова силна, че никой не може да се освободи от нея. Мисълта за Царството Божие ще разтопи сегашните теории, вашите стари схващания и ще преобрази сегашния живот. Вие ще се чудите, какво става. Върху вашата мисъл ще се постави същественото. Виждате един болен човек, само кожа и кости, но като възприеме мисълта за Царството Божие, той се съвзема и става по-красив, отколкото е бил по-рано. Това е слабото и силното. Слабото служи на плътта, а силното – на духа. Слабото и силното заедно служат на свободата.

–Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Бедния Бог на живота.

5. Утринно Слово от Учителя, държано на 23 октомври, 1932. София. – Изгрев.

МЕХАНИЧНИ И СЪЗНАТЕЛНИ ПРОЦЕСИ

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

Ще прочета 6 глава от Матей.

Ако попитате въжето на кладенеца, какво се ползува то от ваденето на водата, ето неговият отговор: Достатъчно ми е да си натопя долния край във водата, за да си уталожа жаждата. Значи, въжето, което се спуща в кладенеца, е жадно. Ако през целия ден го спускат вътре и вадят, какво печели то? – Изтърква се, нищо не печели. Аз предавам на въжето съзнателен живот, а то върши своята работа несъзнателно, т. е. механически. Несъзнателните процеси се отличават по това, че произвеждат изтъркване. Значи, механичните процеси, на които съзнанието е отвън, не могат да се обновяват. Например, часовникът, колата, в които процесите са механични, ако не се обновяват, те ще се изтъркат.

В човешкия живот се извършват едновременно три вида процеси: механически, органически и психически. При механическите процеси не става обновяване; при органическите процеси обновяването е частично, а при психическите става постоянно обновяване. В механическите процеси се крие голяма опасност. Затова се казва, че всички нещастия в света се дължат на механичните процеси. Не че те създават нещастията, но ако човек не е внимателен, сам се натъква на опасности. Какво ще стане с тебе, ако носиш в джоба си една бомба и не внимаваш? При най-малкото сътресение, бомбата ще експлодира. И умен човек да си, щом си невнимателен, бомбата може да експлодира и да ти причини вреда.

Казвам: Всички говорите за онзи свят, наричате го Божествен. И учените хора говорят за онзи свят, искат да знаят, какво представя

той. Някои си го представят като този свят; други казват, че е невидим, не прилича на този свят. Аз се чудя на гениалните хора, които описват онзи свят като този. Това е по причина на голямото различие между двата свята. Докато е на онзи свят, човек има една посока на движение; щом слезе на земята, той изменя посоката си, взима противоположно направление. Виждаш едно лице от другия свят и не можеш нито да го опишеш, нито да го нарисуваш. Ти не си в състояние да предадеш нито една линия от онзи свят. Ще начертаеш точно такава линия, която не отговаря на действителността. Ако се опиташ да нарисуваш едно лице от онзи свят по правилата на земята, ще го окарикуриш, ще изкараш нещо грозно. Защо става така, и аз не зная. Не е лесно да изразиш духовния свят с възможностите на физическия. И злото на земята не е нищо друго, освен добро, представено в обратен вид. Значи, доброто в Божествения свят е обърнато зло на земята. А злото на земята е обърнато добро на небето. Така, вие ще извадите заключение, че доброто е обърнато зло, а злото е обърнато добро. – Не, доброто има свойство, че никога не може да се обърне, т. е. да се превърне в зло. Доброто може да има само отражение. Доброто не може да се обърне в зло по единствената причина, че устройството на земята е такова, поради което сенките се хвърлят винаги надолу. Ще възразите, че и луната хвърля сенки. – Да, и нейните сенки са надолу. Това е само за обяснение, не че ще ви ползува нещо.

Ще кажете, че това е игра, фокус на мисълта. – Възможно е. И виртуозът - цигулар прави различни фокуси с лъка си, който се движи на гриф, дълъг около 30 см., извива се нагоре, надолу. А вие казвате, че той е голям музикант. И грамофонната игла се върти на плочата, свири хубави парчета, но не е музикант. Тя се движи в кръг, като на хоро, а вие слушате, какви парчета свири. Обаче, тя свири само това, което цигуларят е свирил. Каквото той е свирил, това и тя произвежда. Колко години са нужни на цигулара, за да накара цигулката си да говори? Донякъде, цигулката подражава на човешкия

глас, но никой цигулар не може да произведе звука на своята цигулка. Грамофонната игла показва, че в мисълта си човек е отишъл по-далеч от своите действия. Човек говори красиво, цветисто, но ако рече да направи това, което е говорил, може да си създаде голяма беля. Например, лесно се говори за Царството Божие. Силата на човека е в изпълнението на Божията воля, а не в говоренето.

Представете си, че срещате един борец, и той започва да ви говори за своята сила, за опитите, които може да прави. Колкото и да ви говори, вие не можете да усетите неговата сила. Обаче, започне ли опита – да ви вдига във въздуха, да извива ръката или крака ви на една и на друга страна, веднага ще кажете: Достатъчно! Признавам те за силен човек, признавам твоите постижения. Някои хора искат да знаят, какво нещо е дяволът, искат да опитат силата му. Откажете се от това желание. Не е лесно да се бориш с дявола. Той е най-големият борец в света. Влезете ли в борба с него, ще видите, че той умее да защитава своите права. Някои описват дявола като същество с рога и опашка. Значи, той е животно. Тогава всички животни са дяволи. Знаете, че много животни орат, сеят, вършеят заедно с човека. Тогава и дяволът помага на човека. Щом има рога, ще го вържеш за рогата ; щом има копита, ще го подковеш; щом има опашка, ще го хванеш за нея и ще го въртиш, дето искаш. И най-лошото куче да хванеш за опашката и да го развъртиш, отстъпва. То разбира, че не може вече да си играе с човека.

Това са мисли за разсъждение. Вие си представяте дявола такъв, какъвто не е. Ако знаехте, какво представя той, щяхте да научите много неща от него. И Бога си представяте такъв, какъвто не е, поради което нищо не можете да научите от Него. Не само че нищо не можете да научите, но даже по-лоши ставате. За Бога говорите, а по-лоши ставате. Например, казвате, че Бог е Любов. Обаче, щом ви обиди някой, забравяте Божията Любов и започвате да се разправяте с него.

Един ден имах случай да чуя, как се разправят двама влюбени. Навярно момата обидила своя възлюбен, и той започва да се обяснява: Ти си неблагодарна, не оценяваш моята любов. Ти не знаеш, какво съм преживял от времето, когато те обикнах. Пред никого досега не съм коленичил, но пред тебе коленичих. И ти нищо не признаваш! Слушах го и си мислех: Пред кого коленичи човек? Пред извора всеки коленичи. – Защо? – Защото иска да вземе нещо от него. Обаче, изворот нищо не получава от човека. Значи, момъкът коленичи пред момата, защото иска нещо от нея. Той печели, но момата нищо не печели. И богомолците коленичат в църква и вдигат ръцете си нагоре. Те не знаят, че така подгънати краката, влизат в съгласие със земята. Това е противоречие. Ръцете вдигнати нагоре, това е друго противоречие. Каква молитва е тази, при която си в противоречие с небето, а в съгласие със земята? Като се молиш, спусни ръцете си надолу, а главата нагоре, към Бога. Само така можеш да получиш нещо от Него. Обаче, с вдигнати ръце, нищо няма да получиш. Честото вдигане ръцете нагоре става механичен процес.

Вървиш по улицата и от третия етаж на една къта те извиква някой, да ти даде нещо. Ти вдигаш ръцете си нагоре, да хванеш предмета, който ти хвърлят. Стоиш под една ябълка или круша и вдигаш ръцете си нагоре, да хванеш ябълката, която ти хвърлят отгоре. Това вдигане на ръцете има смисъл, ще получиш нещо. Ако с вдигането на ръцете си във време на молитва, човек получаваше нещо, досега той трябваше да стане светия. Казано е: „Като се молиш, влез в тайната си стаичка и там се помоли.“ Не е нужно да вдигаш ръцете си нагоре, всички да те видят. – Цяла нощ се молих и нищо не получих. – Защо е трябвало цяла нощ да се молиш? Едно се иска от човека: чистосърдечие и смирение. Казано е в Писанието: „Бог на горделивия се противи, а на смирения дава благодат.“

Като говорим за молитвата, ще видите, че различните народи се молят по различен начин. И всеки човек се моли различно. Източните народи се молят по особен начин, различен от този на западните

народи. Факирите, например, сядат на земята с кръстосани крака. Ръцете си поставят на коленете и така прекарват с часове в медитация. Ако не могат да медитират правилно, този процес става механически. Ако веднъж коленичиш пред богатия, то има смисъл. Ако всеки ден коленичиш, ти сам се отвращаваш, както от колениченето, така и от богаташа. Едно малко дете отишло с баща си на едно евангелско събрание. Бащата искал да го посвети, да му покаже, как трябва да се моли. Евангелистите често коленичат. Това е тяхно разбиране. Аз не поддържам този начин, защото между колениченето и идеята, която те носят в себе си, няма съответствие. Евангелистите приличат на онзи неспособен художник, който се опитвал да нарисува ангел. Нарисувал нещо, което съвсем не приличало на ангел. Той го нарисувал като човек: рус, със сини очи. Отгоре на това му турил две крила, като на птица. Ангелът не е нито човек, нито птица. Ако е въпрос за крила, ангелът има шест милиона крила. Той се движи с бързина, по-голяма от тази на светлината. Ангелът не хвърчи с крилата си, както птиците. Те изразяват неговата мисъл.

Ще се върна към примера за бащата и детето, които отишли в евангелската църква. Всички коленичили, и детето трябвало да коленичи. Обаче, пасторът обичал дългите молитви. Детето се уморило и запитало баща си: Татко, кога ще се свърши молитвата? – Ще почакаш още, пастирът едва е започнал. Детето се отегчило толкова много, че втори път не помислило да отиде на събрание. – Какво показва това? – Много от схващанията и разбиранията на религиозните са прави; стремежът им е също прав, но формата, чрез която изразяват идеите си, не е права. Значи, между идеята и формата или методът, чрез който тя се изразява, има известно несъответствие. Например, говориш за любовта, но не я изразяваш правилно. Обичаш някого, а не знаеш, каква дума да му кажеш. Коя е първата дума, която ще кажеш на онзи, когото обичаш? Как посрещаш госта, когото обичаш? Първата дума, която му казваш, е „добре дошъл!“ На човека

можеш да кажеш „добре дошъл“, но как ще посрещнеш ангела? Какво ще кажеш за огъня, който гори? Можеш ли да му кажеш „добре дошъл“? Ако огънят се усили и запали къщата ти, не можеш да му кажеш „добре дошъл“. Следователно, на съществото, което обичаш, трябва да говориш с думи, съответни на любовта. Като те запитват, трябва да отговаряш разумно. – Защо? – Защото зад всеки въпрос се крие едно разумно същество. Дето има въпроси и отговори, там процесите са живи, съзнателни. При механическите процеси няма никакви въпроси и отговори. Там никой нищо не те пита; никой не очаква отговор. Там колата си върви и на никого не обръща внимание. Че може да те прегazi, тя не иска да знае. Ако машинистът пусне машината сама, тя ще върви, ще бучи, без да дава сигнал, че пристига. Който се изпречи на пътя ѝ, горко му! Обаче, застане ли машинистът зад машината, работата тръгва другояче. Машината върви, движи се, дава сигнал и се одухотворява.

И тъй, механичните процеси се отличават по това, че водят към катастрофи. Обаче, зад всеки механически процес стои едно разумно същество, което регулира този процес. Така, именно, се избягват катастрофите. Ако че предотврати катастрофата, то носи отговорността. Следователно, стане ли някаква пакост или нещастие във вашия живот, ще знаете, че не сте били внимателни, и сте дали ход на механическите сили у вас. Като направиш нещо необмислено, казваш: Чудно, как стана това! После съжаляваш, но късно. Ти съжаляваш, че си дал път на механическите сили в себе си, а друг съжалява, че не е бил на мястото, да регулира тези сили.

Казвам: И в религията има механически процеси. Те са опасни, затова трябва да се регулират. Понеже има нещо механично в религията, и хората са се механизирани. Новият живот ще урегулира механичните процеси в природата. Новото разбиране учи хората, как да урегулират тези процеси. Под „механични процеси“ някои разбират неволните движения в човека. Например, уплашиш се и започнеш да трепериш, не знаеш, отде иде това треперене. Някога се

обиждаш само от една дума и веднага взимаш отбранително положение. Как стана това, не знаеш. Казваш: Обидих се, защото съм прав, право мисля. – Не всичко, което мислим, е право. И в сънищата не е всичко вярно. Всички разумни неща в природата са строго определени. Например, определено е, колко часа да спиш. Децата спят по 8 – 9 часа, по-големите – по 7 – 8 часа, а възрастните хора се задоволяват и с 5 – 6 часа. Сънят обновява организма. Ако ядеш много, ще спиш много; ако ядеш малко, ще спиш малко. Който има много желания, спи много. Някой работил два - три деня без почивка. След това иде голяма укора, голям упадък на силите. За да се възстанови, нужно му е голяма почивка. Прекалената, усилена дейност не се отнася към съзнателните процеси. Според мене, многото желания се отнасят към несъзнателния живот. Често ние сме в движение, без да взима участие волята ни. Влизаш в една лодка и не забелязваш, че няма лопати. Веднага течението на водата те понася. Ти се движиш с лодката, но движението ти е несъзнателно. Ти не желаяш това движение, но нито сам можеш да си помогнеш, нито отвън някой може да ти помогне. Седиш някога спокойно, но изведнъж краката ти трепват, без да искаш. И това е несъзнателно движение. Така се движат и медиумите, като ги посети някой дух: ръката им се движи, езикът им започва да говори неясни неща – това са несъзнателни процеси. Обаче, разумността е вън от тях. Медиумът пише, драска нещо, но понеже аз разбирам тези прояви, знаей, че духът, който се проявява, е прост, невежа. Много духове са първокласни простаци[^] но представят написаното като, велика тайна. В тези драсканици, духът иска да каже, че така е създаден светът. Дали е така създаден светът, това е въпрос. Никой човек не знае истината по този въпрос, обаче, учените правят различни предположения. Че имало някакво движение, това е факт, но какво излязло от него, малцина знаят. Какво е било първоначалното движение, с което е започнало създаването на света, никой не знае. Докато сте на физическия свят, никога не можете да си отговорите на

въпроса, как е създаден светът. Ако някой би се домогнал до тази истина, тя би произвела преврат в неговия живот. Как може сегашният човек да говори за създаването на света, когато той сам живее кратко време на земята? В това отношение, растенията са постигнали нещо повече от хората. Има растения, които живеят стотици и хиляди години. Обаче, човек едва ли може да живее до хиляда години. В Библията се казва, че някой живял 900 години. Как може човек да живее дълго време, когато още не знае причината за правилната обмяна на клетките в организма? Щом силите на човешкия организъм не са в равновесие, естествено, няма равновесие и между неговите мисли, чувства и постъпки. Няма човек на земята, у когото силите да са уравновесени. Затова, именно, хората не могат да вървят право. Като наблюдавате вървежа на човека, виждате, че нещо му липсва. Той ту ускорява вървежа си, ту го намалява. От време - навреме се спира, замисля се и пак тръгва. Това показва, че той е непостоянен в мислите и чувствата си. От неправилните му движения, аз си правя заключение, че той няма определен път. Аз наричам такъв човек безидеен. Който има определена идея, не гледа нагоре - надолу, не се обръща, не се спира. Той има определена посока. Той е като параход, с определена посока на движение. Обаче, ако параходът лъкатуши ту на една, ту на друга страна, това показва, че е в опасност. И у вас стават такива процеси, които ви спъват. Лягаш си вечер с мисълта да станеш рано сутринта и да свършиш една работа. Обаче, на сутринта изменяш решението си. Сега мислиш друго да направиш, но вечерта съжаляваш, че си го направил. Рядко човек остава доволен от това, което е направил. Направиш молитвата си, но си недоволен. Малко хора са доволни от това, което правят. Някои от вас, като дойдат тук четири - пет пъти наред, казват: Защо ли дохождаме? Все едно и също се повтаря. Питам: Ако останете да спите до късно, какво печелите? Какво ще правите, като останете въкъщи? – Ако дохождаме, ще се спасим ли? – Спасението не е нито

тук, нито в света. – Къде е тогава спасението? – В мислите, в чувствата и постъпките на човека. Там ще намерите спасението.

Помнете: Като дохождате на беседа, трябва да имате някаква идея, да постигнете нещо. Ако всяка седмица, когато идвате, в ума ви прониква един светъл лъч, в сърцето ви – едно топло чувство и в проявите ви една по-добра постъпка, вие сте спечелили нещо. Всякога трябва да имате един придатък. Дето светлината и топлината се увеличават, и постъпките стават по-добри, там има съзнателни процеси. Съзнателният човек е добър. – Защо трябва ла правим добро? – За да поддържате горенето на своя живот. Доброто подразбира правилна обмяна на физическия свят. Ако искаш да бъдеш здрав, иди в празник на хорото, да видиш, как играят младите моми и момци. И да си болен, вземи патерицата и иди на хорото. Там ще придобиеш повече, отколкото две три капки от лекарството. Ако попаднеш между тълпа, дето този те бутне, онзи те бутне, и здрав да си, ще заболееш. Радвай се, когато здрави хора те бутат. Остане ли болни да те бутат, и ти ще заболееш. Като те срещне умен човек, каквито думи и да ти каже, както и да те нагруби, пак се радвай, все ще придобиеш нещо. Но ако те срещне някой глупав, невежа, каквито добри думи да ти каже, нищо не печелиш. В този смисъл, страданията, които природата изпраща на човека, не са нищо друго, освен обновителен процес. Следователно, ако влезеш в стълкновение с разумни същества, все ще придобиеш нещо. В първо време ще бъдеш недоволен от тях, но след това ще кажеш: Благодаря на тези същества, много спечелих от тях. Важно е, ако страданията са причинени от някое разумно и добро същество. Каквото и да ти направи разумното същество, то всякога ще произведе добър резултат. Две мнения по това няма. Обаче, всяко същество, което не е за-вършило развитието си, или не е на твоя уровень, ако ти причини някаква пакост, тя ще си остане, не може да се поправи.

Сега аз не искам да ви упреквам, не искам да влизам в стълкновение с вас, защото пръв аз губя. Обаче, намирам, че

разбирането ви трябва да се измени. Ново разбиране е нужно на всички. Чест вие критикувате и мене, но вашата критика не е меродавна. Тя е резултат на вашето старо разбиране. Засега това е естествено. Вие още не сте завършили развитието си, много работа ви предстои. Аз познавам всички човешки пътища и виждам, че те са фалирали. Няма нито едно човешко общество, което да не е фалирало. Ако и аз вървя по този път, ще свърша като всички хора – ще фалирам. И на вас казвам: Оставете старите човешки методи и пътища настрана. Започнете с новото, в което няма никакъв фалит. Не искам да ви насилвам, но питам: Колцина от вас, като вървите по старите човешки пътища, сте сигурни, че ще успеете? Колцина от вас сте доволни от живота си? Започвате една работа и в първо време сте доволни. Накрая, обаче, се разочаровате. Краят решава делото. Затова и Христос казва: „Бях гладен, не ме нахранихте; бях в тъмница, не ме посетихте; бях болен, не ми помогнахте." Запитаха Го: „Кога, Господи, не сме сторили това за Тебе?" — „Който е направил това на одного от моите малки братя, на мене го е направил."

Като говоря така, аз не засягам вашето верую. Има едно верую, специфично за душата.

Който следва това верую, ще се облагороди, ще осмисли живота си. Без това верую човек не може да бъде доволен. – Богат, умен човек съм. – Каква полза ще ти донесе богатството? Друго нещо е, ако кажеш, че си здрав. На физическия свят здравето е по-ценно от, богатството. Ако отидеш при здравия, и ти ставаш здрав; ако отидеш при добрия, и ги ставаш добър; ако отидеш при умния, и ти ставаш умен. Здравето, доброто, разумността радват човека. Дето е радостта, там работите вървят добре. Когато хората се радват, те се разбират. Затова казвам на всички: Освободете се от кривите си разбирания, които водят към крайности. Казваш: Моето разбиране е специфично и право. – За тебе е право, но не и за всички хора. Колкото хора на земята има, толкова и разбирания, толкова различни вярвания. Обаче, има един принцип, един велик закон в природата, общ за всички. Той

регулира съзнанията на всички хора. Той е мярка за нещата. Докато дойдете до този закон, всеки ще живее в свой специфичен свят на съзнанието си, на специфично място. Рибата, птицата, млекопитаещото и човекът живеят в един и същ свят, но условията на живота им са различни. Водата е за рибата; въздухът е за птицата, а твърдата почва – земята е за млекопитаещото и човека. Всички същества мислят, но мисълта им е различна. Всички хора мислят, но обикновеният човек мисли по един начин, талантливият мисли по друг начин, гениалният – по съвсем особен начин, а като дойдем до светията, неговата мисъл е съвършено различна от мисълта на другите.

И тъй, във вашата мисъл има различие, но трябва да има едно ръководно начало. То е толкова необходимо, както сменяването на нечистия въздух в стаята с чистия, външен въздух. И горивото в печката трябва постоянно да се обновява. Процесът на обновяването някога става съзнателно, а някога – несъзнателно. Обаче, за здравословния живот този процес трябва да бъде съзнателен. Аз не засягам сегашното верую на хората, понеже то носи своя произход от далечното минало. Така вие сте вярвали и преди хиляди години. Нищо ново няма във вашите вярвания. Кое е новото в сегашния ви живот? Вие не сте мислили по това. Приятно е да намериш новото в своя живот. Единственото ново във вашия живот е това, което днес придобивате. Казваш: Намерих новото. – Не, много от вашите навици, разсъждения не са нови придобивки. Новите времена ще внесат нещо ново в живота ви. То ще бъде подмладяването. Вие говорите за новите времена, а още живеете в стария живот. Ако влезете в невидимия свят, ще се намерите в противоречие. Ще видите, че сегашният ви живот няма условия за новите времена. Представи си, че си в положението на гъсеница. Това е старият живот. Ако влезеш в света на пеперудата, можеш ли да живееш? Пеперудата е ликвидирала с живота на гъсеницата. Тя няма нищо общо с нея.

Пеперудата може да се докосне до гъсеницата, но веднага хвърква и отива в своя свят.

Нещастията на съвременните хора се дължат на това, че като влязат в разумния свят, никой не им обръща внимание. Съществата от онзи свят са заети, не обръщат внимание на хората. Ако им разправяте, как живеете, как се молите на Бога, те знаят това по-добре от вас. Ако им говорите за вашите изобретения, и това не ги интересува. С какво ще ги заинтересувате тогава? Най-после, вие ще се обезсърчите и ще кажете, че не струва човек да умира. – Разбира се, не струва човек да умира неподготвен. Ще кажете, че след смъртта си, хората се прибират при отците си, както Аврам, Исак. Това, което ви казвам, ще го научите и без мене, но за да не се лутате дълго време, казвам: Слушайте, пътят, по който сте тръгнали, няма да ви изведе на добро.

Има неща в живота, които вие още не познавате, а именно: вие не знаете, що е доброто, какво представят добрите мисли. Казва се, че мисълта е сила. Прочетете беседата „Най-малкото добро“ от Рилските беседи. Когато Мойсей отиде пои фараона, тогава се състезаваха две науки. Египтяните бяха учени; те имаха адепти, мъдrecи. Мойсей казваше: Господи, Ти ме прашаш между египтяните, аз ги познавам. Те са хора с критичен ум. С какво ще ги убедя аз? Те веднага ще ме изпъдят. Да се състезавам с тях, не мога, ще капитулирам. Те знаят повече от мене. Да приложат стария начин на действие, не смея. Аз съм ликвидирал вече с него. Убих един египтянин и трябваше да бягам в пустинята. Бог му отговори: „Хвърли тоягата си.“ Мойсей хвърли тоягата си, и тя се превърна на змия. Той се уплаши от змията. Бог му каза: „Не се плаши, хвани я за опашката и я тури под мишницата.“—„Каквото и да направя, няма да ме повярват. И те могат да правят чудеса.“ Най-после, Бог му даде възможност да направи няколко чудеса. При последното чудо – фараонът отстъпи. Наистина, при последното чудо Бог отвори сърцето на фараона и го накара да пусне евреите. Мойсей се яви при фараона и каза: „В името

на Господа Йехова ще пуснеш евреите." – Кой е този Господ? – Той е Бог на Аврама, Исака и Якова. – С какво ще докажеш това? – Той е велик Бог. Мойсей хвърли тоягата си, и тя стана на змия. Същото направиха и мъдреците. Така Мойсей направи всички чудеса, за които Бог му беше казал, но фараон не отстъпи. Той пожела да си помисли, и тогава да отговори. Важно е, че още при първото чудо Мойсей придоби сила – неговата тояга погълна другите. Най-последно, самите египтяни казаха на фараона: Ние не можем повече да се състезаваме с техния Бог.

Сега вие сте в света, дето, искате да проповядвате новото учение. Как ще го проповядвате? Можете ли да направите чудесата, които Мойсей направи? Ако вашата тояга не може да погълне тоягите на египтяните, вие сте още в старото учение. – Ние сме вече в новия живот. – Този живот погълна ли вашия стар живот? Ако не го е погълнал, вие сте още в учението на стария живот. Ако не можете да преобразите живота си, като Мойсея, нищо не можете да постигнете. Дадена ви е тоягата на Мойсея, но мислите ли, че още при първото чудо ще накарате фараона да отстъпи? Дълго време ще ходите при него. Десет чудеса трябва да направите. Най-последно фараон ще ви пусне, ще излезете от Египет и ще отидете в пустинята, дето ще прекарате цели 40 години. След това ще влезете в Ханаанската земя.

Аз разглеждам новия живот, без да имам нред вид стария живот. Старото оставям настрана и не се спирам на египетската наука, която е полезна само за себе си. Новият живот, в който влизате, т. е. обетованата земя, изисква ново знание, нова наука – Божествената. Вашата тояга трябва да погълне другите тояги. Мойсей, със своята тояга, застави фараона да отстъпи. Тази тояга направи чудеса. Мойсей носеше и двете учения: когато трябваше нещо ново, той постъпваше по новото учение; когато трябваше старото, той постъпваше по старото учение. Той избяга хиляди евреи – това беше старото учение. Мойсей се качи на Синайската планина, дето получи десетте Божии заповеди, но пак не можа да влезе в Ханаанската земя. Той я видя

само отдалеч. Сега и за вас има опасност, като влезете в Ханаанската земя, да се забравите и да кажете: И аз мога да направя тези чудеса. Едно ще знаете: християните, както и хората на новото учение, не могат изведнъж да направят всичко. Те не могат да изменят живота си и да влезат в новия живот. Отдалеч само ще го гледат. Мойсей направи едно престъпление, което можа за един ден да се Изправи, а той носи последствията му хиляди години. Той трябваше да мине през големи изпитания в пустинята, дето измряха много евреи, повечето от страх. Много от тях въставаха против Мойсей, като му казваха: Ти ни доведе тук да умрем от глад. В Египет ние имяхме всичко за ядене. Ти ни извади от Египет, освободи ни от египетското робство, но благодарим ти за такава свобода. Всеки момент може да умрем от глад. Като работим тук, ние искаме поне добра храна.

Мнозина и до днес се бунтуват, като евреите. Казват: Да бяхме в света, много неща щяхме да постигнем. – Какво щяхте да постигнете? Щяхте да ядете месо, да се обличате хубаво; щяхте да имате голяма къща, автомобил и др. Въпреки това, един ден пак щяхте да умрете и да ви погребат. Де е хубавото в този живот? И тези работи имат смисъл, но ако допринасят нещо за твоето развитие. Свободен ли си от египетското робство? Още не си свободен. Можеш ли да живееш в света, без да се страхуваш?

Човек е дошъл на земята като на училище, да свърши последния си изпит. Ти си беден – разрешаващ задачата на бедността; болен си – разрешаващ задачата на болестта; имаш мъчнотии в семейството си – разрешаващ семейни задачи; не обичаш хората – разрешаващ задачата на любовта; слаб си – разрешаващ задачата на силата. Следователно, ти трябва да бъдеш любещ, добър, богат, умен, силен. Има една пословица, която казва: „Каквото хората могат да направят, и аз мога да го направя." Ето защо, ако и вие не можете да направите това, което светът прави, и плюс нещо, нищо не сте научили. Казваш: Аз не искам богатство. – Съгласен съм с тебе. И аз не искам богатство на грехове, но искам богатство на добродетели. По отношение

богатство на грехове и престъпления, искам да бъда един от най-бедните. Но щом дойде до богатство на добродетели, там искам да бъда пръв. Всеки трябва да има този идеал. Ако богатството е дошло чрез доброто и любовта, аз искам да бъда пръв. Ако богатството е дошло чрез престъпления и насилия, аз не искам да имам никакъв дял. Това е една мярка за мене. Всички трябва да бъдем богати! Да не сме умни в престъплението, но да бъдем умни в доброто. Това е новото знание, за което ви говоря. С това знание трябва да се занимава вашият ум. Някога вие се занимавате с обикновени неща. Често хвърлям поглед към вас и виждам, от какво сте недоволни и от какво – доволни. Някой е недоволен от стола, на който седи; друг няма стол, стои отвън и пак е недоволен;

трети е недоволен от шума, който се вдига вън. Като ви гледам така, казвате: Кажи ни, как да излезем от това положение. – Ако ви кажа, вие ще се намерите в положението на риба, която излиза от водата и умира. Казваш: Тогава, по-добре да умра. – Това не е разрешение на въпроса. Гледам, друг хвърчи нависоко. – По-добре да хвърчи нависоко, отколкото да слиза надолу. – Този човек много фантазира. – Нека фантазира. С фантазията си той е в безопасност. Ако изрежеш крилете му, тогава 'той е в опасност. У всички хора има стари навици, толкова закоравели, че и с два чифта волове не можеш да ги извадиш. Най-голямото нещастие е да накараш хората да мислят, да чувстват и да постъпват като тебе. Не, когато хората не мислят, не чувстват и не постъпват като тебе, това е красотата на живота. Да постъпват всички еднакво, това значи да си подражават. Има ли нещо красиво в подражаването?

Един американски епископ имал навик да държи главата си малко наляво. Всички свещеници от неговата епархия му подражавали, държали главата си малко накриво. – Избягвайте подражаването. Главата ви трябва да бъде направо, нито наляво или надясно, нагоре или надолу. Не подражайте на хората нито в мисълта, нито в постъпките им. Всеки за себе си ще бъде особен

екземпляр. Та като ви видят, да кажат: Като този няма друг. Това е красивото в живота. И като не приличаш на другите, да не влизаш в стълкновение с тях. Казваш: „Аз!“ С това „аз“ подчертаваш своята личност. Има една съзнателна свобода, която трябва да се прилага. Това трябва да научите. Има съзнателна свобода и несъзнателна свобода. Минавам край един човек и виждам, че той пъшка, мъчи се, не може да вдигне товара си. Аз не чакам, той да ме помоли да вдигна чувала му, но веднага се притичам на помощ. Докато той се чуди, кой ще дойде да му помогне, аз вече съм му помогнал. После го питам, има ли нужда от друга услуга. – Нямам нужда, благодаря. И аз си отивам.

Казвам: У вас трябва да се яви благородство, без да ви молят, без да ви канят, да сте готови да помогнете на човека. Трябва да бъдете досетливи, да долавяте нуждите на хората. Някога може да сте били свободни, да проявите готовност за услуга на 20 души. Това е проява на съзнателна свобода. А някога, други могат да проявят свободата си към вас. Ако хората не си помагат по свобода едни на други, животът им е механичен. Свободата подразбира нов начин на действие, нова философия на живота. Вие ще я разработвате. Аз съм оставил на вас междините, вие да ги попълвате. Като ми донесат хубава баница, аз си взимам едно парче от нея, а на останалото написвам: Който мине оттук, нека опита баницата, без да казвам, колко да вземе. След това отдалеч наблюдавам, как постъпват. Ако мине някой и вземе цялата баница, казвам: Този е от старото учение. Ако някой вземе едно малко парченце и го тури в торбата си, той е от новото учение. Така определям, кои са от новото учение, и кои – от старото учение. Колкото повече хора говорят за баницата, толкова повече са я опитали. Казвам: Баницата е за всички хора. Ако хората не говорят за баницата, значи, тя е отишла в торбата на едно лице. Благата на живота са дадени за всички хора. Всички трябва да вкусят от тези блага. Това е новото в света. Ако сте евангелисти, щяхте да говорите за благата по един начин; като православни, щяхте да говорите по

друг начин. В края на краищата, всички говорят само за едно благо. Ако съм лекар, няма да ви разправам, как лекувам болните. Това е моя професия. Да ви разправам, това значи, да ви дам занаята си. Искате да знаете, с какви лекарства лекувам. Някои съм лекувал с ябълки, други с круши, трети с орехи, с лешници, с топла, със студена вода, с мляко, по на никого не съм казал, как ги лекувам, Мнозина съм лекувал с лук, с чесън, с попара, но трябва да знаеш, например, как да ядеш попарата.

Водата е едно от най-мощните средства за лекуване. В терапевтиката никъде не се употребява водата като лечебно средство. Аз препоръчвам водата да се употребява по една чайна лъжичка на минута. Ако те боли стомах, употребявай в продължение на три-четири часа по една чайна лъжичка вода на минута. Ако направиш този опит в продължение на четири часа, колко чайни лъжички ще изпиеш? Всяка лъжичка вода, в която присъства човешката мисъл, дава добри резултати. В случая, мисълта действа като динамична сила. За този опит ще вземете чиста планинска вода, подобна на дестилирана. Така ще мате отлични резултати. Вие не сте правили опит да излизате сутрин, при зазоряване, и да отваряте и затваряте окото си на всяка минута. Ако преди това сте били тъжни, след опита ще се обновите. Казвате: Кой ще стои там да отваря и затваря очите си! Вие се ръководите от пословицата: „Ако ми е късмет, да дойде при краката ми“. – Късметът ходи, но не дохожда при краката. Той върви по един строго определен път. Късметът изгрява и залязва. Ако излезеш вън, когато той изгрява, каквото поискаш, ще ти даде. Ако не излезеш навреме, той нищо не дава.

Казвам: Старото, което имате, дръжте го, не го хвърляйте изведнъж. Ново ви трябва, и то съвсем ново. Обърнете ума си към новото, но на никого не говорете за него. Като дойде новото, всички ще го почувстват. В новото е спасението на човечеството. В новото е животът. В новото е щастието. В новото е прогресът. Щом влезеш в новото, животът ти се осмисля. Щом дойде новото, очите на хората се

отварят, и те разбират, какво представя духовният свят. Тогава ще живеете и тук, и там, и ще бъдете винаги весели. Като дойде време да напуснете земята, няма да плачете, както сега, а ще повикате приятелите си, ще им дадете едно угощение и ще кажете: Аз заминавам вече от този свят. Каквото сте спечелили, ще го раздадете на близките си и ще кажете: Аз си отивам вече. Домашните ми отдавна ме очакват. Ще се ръкувате с всички, ще излезете вън радостни и весели, и никой няма да знае, къде сте. Няма да ви опяват, да ви носят с колесница, да ви държат надгробни речи. Когато Илия замина за другия свят, той остави кожуха си на земята. Елисей взе кожуха на Илия и, като дойде до реката Йордан, удари с него водата и каза: „В името на Илиевия кожух, да се раздели водата на две.“

Казвам: Ако и вие, като Илия, оставите кожуха си на някого, влезли сте в небето. Ако не сте оставили на никого кожуха си, вие сте още в гроба. Гробът представя митницата, дето се преглеждат куфарите. Ако носиш багаж и с него отиваш на другия свят, знай, че непременно ще те претърсят и ще го вземат. За светията са необходими 40 дена за преглеждане на багажа, а за обикновения човек са нужни 45 години. Това е алегория, но вярна. Затова, именно, човек се готви още от този живот за другия. Още на земята той придобива знания. Като се намерим на онзи свят, ние сме в положението на човек в чужбина. Например, ако отидеш в Америка и знаеш езика, лесно ще ти бъде. Знаете ли, колко е мъчно, да отидете в една държава и да не знаете езика? Като отидете на онзи свят, вие трябва да знаете езика, да знаете реда и порядъка там. Мнозина имате идеята, че като отидете в другия свят, ще ви посрещнат с музика и песни, ангели ще ви пеят. Така е за онези, които са готови; за онези, които не са готови, никаква музика, никакви китари, никакви ангели няма да ги посрещнат. Като отивате за другия свят, ще оставите багажа си на митницата; малко багаж ще вземете със себе си.

Това, което ви казвам сега, ни най-малко не трябва да ви обезсърчава. То се отнася до стария ви живот. Аз говоря за новия

живот, който живеят всички светии, всички добри и праведни хора, които искат да прогресират. А всички хора на земята искат да прогресират. Вие може да сте светия - шивач, светия - лекар, светия - адвокат и като такъв ще прогресирате. Какъвто и да си – лекар - светия или орач - светия, ти си светия. Вие имате идея за светията, че той не трябва да работи. И такива светии има, но те не са истински. Аз искам да бъдете от рода на светия - шивач, орач, лекар, да имате някакъв занаят. Някога ще ви говоря за светиите на онзи свят, които не са нито лекари, нито шивачи, нито търговци. – Какви са те? – Ще ги разберете, само когато отидете на онзи свят. Там ще ви държат лекции за другите светии. Тук ще знаете само за онези светии, които са минали по пътя на този живот. Те са служили на Бога при всички условия на живота – никога не са роптали. Те казват: Такава е волята Божия. Като лекар - светия, ти казваш на болния: Няма нищо, тази болест е за твое добро, тя ще мине. Шивач - светия си, ще ушиеш най-хубавата дреха и ще кажеш на клиента, каква е последната мода, как ще му стои добре и т. н. Това е служене на Бога. Ти можеш да носиш фрак и бомбе, но гледай, доброто да е под бомбето, под фрака. Всяка дреха, в която присъства доброто, е благословена. Всяка дреха, която не носи доброто в себе си, не е благословена. В известно отношение аз харесвам модата, понеже води към разнообразие.

И тъй, главното нещо: Служенето ви да бъде благоугодно на Бога, благоугодно на вас и благоугодно на вашите ближни.

Т. м.

*6. Утринно Слово от Учителя, държано на 30 октомври, 1932 г.
София.—Изгрев.*

РАЗРЕШАВАНЕ НА МЪЧНОТИИТЕ

Размишление.

Ще прочета 7 гл. от Матей.

Като живее на земята, човек среща големи мъчности. – Защо? – Защото иска да се домогне до истината, да я разбере, но не може. Мъчно е да разбереш истината в голямото й разнообразие. Ако е въпрос да придобиеш знание, като цел в живота, и това не е лесно. Например, човек иска да стане цигулар-виртуоз, да стане учен, богат, силен, красив; той все има някаква цел, някакъв стремеж. Първоначално никое същество не е било голямо и силно. Всички същества са започвали от малкото. Трябвало е дълъг период от време, за да стане човек силен. Вие искате да станете силни на края на своята работа. Трябва да знаете закона за придобиване на силата. Искате да бъдете учени, да имате много способности. Ако се върнете назад, да видите пътищата, начините, по които разумният свят си е служил, докато се установи сегашният материален свят, тогава ще разберете, как се постигат нещата. Вие имате пред вид само временните блага и постижения и оттам искате всичко лесно да постигнете.

Някога мислите, че имате много знания, но в даден случай виждате, че вашето знание нищо не ви ползува. Свършил си четири факултета в странство и, като се връщаш, минаваш през един мост, който се счупва, и ти падаш в реката. Като не знаеш да плуваш, може да се удавиш и да изгубиш живота си. Но дойде един овчар, който знае да плува, хване те, обърне те надолу с главата. Водата изтича от устата ти, и ти си спасен. Какво те ползува, в дадения случай, твоето знание? Овчарят, който те спаси, знае повече от тебе. Ще кажете, че това са крайни работи. – Да, крайни работи са, рядко се случват, и аз зная това. Някога, на десет хиляди случаи става един такъв, а някога и

на десет милиона се случва един. Може ли твоята наука да се изпита при десетте хиляди случая, както и при милиона? Не си прави илюзии, можеш да паднеш в реката и, като не умееш да плуваш, с всичкото си знание може да се удавиш. По някаква случайност, може да излезеш от реката, мокър като кокошка, или като чувал, пълен със сол. Солта се стопила във водата, и остава само празният чувал. Като го извадиш от водата, виждаш, че нищо няма в него. Колко струва чувалът без солта? – По-малко, отколкото е струвал първоначално. Следователно, законът е верен. Ако прекараш един изпит, като чувала със солта, ти ще струваш по-малко, отколкото в началото, преди да паднеш в реката.

Казано е: „Хлопайте, искайте, търсете!“ Някога вие хлопате, когато не трябва; искате, когато не трябва и търсите, когато не трябва. Преди да се давиш, ти вдигаш гордо ръката си нагоре, заповядваш на хората и казваш: Знаете ли, кой съм аз? Знаете ли, че съм свършил четири факултета? Какво ли не е минало през моята глава! Вие даже не сте сънували това, което аз съм прекарал в училището. Обаче, като паднеш в реката, не знаеш вече, как да си вдигнеш ръцете и какво да кажеш на водата. Тя казва: Ти учен ли си? Я си отвори устата. От голяма любов, тя влиза в тебе и ти казва: Научи ме нещо. Ти потъваш в дълбока съзерцание на знанието си и казваш на водата: Тебе не мога да уча. Като ме слушате, казвате: Така и аз мога да кажа на другите. – Да, докато си във водата, можеш да го кажеш, и то много лесно. Аз бих желал да го кажеш, докато си още във водата.

Ще ви приведа един интересен пример из живота. Отишъл един учен да се изповяда на своя приятел. Казал му: Имам голямо отвращение от себе си. Не зная, какво наказание да си наложя. В училището аз възприех учението, че Бог не съществува в света. Казах си: Щом Бог не съществува, човек е господар на положението си. Попаднах при лоши условия, но исках да бъда честен, да издържа на своето убеждение. Исках да получа служба, но ми казаха, че ще ме назначат, ако направя това, което искат от мене. След като изпитах

много неща и от всичко се отричах, най-после попаднах на един набожен човек. Бях гладувал цели три дена. Запитах го: Можеш ли да ми направиш едно добро? – Мога да ти помогна, но ако четеш „Отче наш“. – Не зная, не съм го учил. – Нищо от това, аз ще чета, а ти след мене ще повтаряш. Ако можеш да четеш подир мене, ще ти помогна, каквото искаш. Най-после, дойдох в стълкновение със своите разбирания и вярвания. Казах си: Да чета ли „Отче наш“, или да не чета? Изпаднах в смущение и си отговорих: Това е най-малкото зло, което мога да направя. Ще чета „Отче наш“. Не е съобразно с убеждението ми, но гладът ме заставя да прочета „Отче наш“. Четох го, без да вярвам, понеже този добър човек ме накара да го чета. И досега не мога да си простя това.

Казвам: Този човек иска да бъде последователен в убеждението си. – Като си тръгнах, казва той – не можах да си простя глупавото положение, в което изпаднах. И си казвам: Учен човек съм, в Бога не вярвам, но като се намерих в нужда, четох „Отче наш“, за да ме нахранят. Значи, като си гладен, можеш да четеш молитвата; като не си гладен, не можеш да четеш. Най-после си казах: Така не се прави. Онзи, който ме накара да чета „Отче наш“, ще го убия. Купих си револвер. Един ден вървя из гората, срещам едного и си мисля: Ако този ме накара да чета „Отче наш“, ще му тегля куршума още сега. Погледнах го и му казах: Аз зная, какво ще ми кажеш; ще ме накараш да чета „Отче наш“. Затова ще те убия. – Стой, не ме убивай! Аз имам да давам на баща ти десет хиляди лева. Чакай поне да си изплатя дълга. Аз го оставих и го запитах: Нима ти имаш да даваш на баща ми? Кога си взел тези пари от него? От дума на дума се разговорихме и продължихме пътя си. Извади човекът десет хиляди лева от джоба си, даде ми ги, хвана ме за ръката и каза: Хайде, на добър час! Господ да е с тебе! Казах си: И Господ влезе в мене за тези десет хиляди лева. Обаче, сега смущението ми беше по-малко, отколкото по-рано. Направих едно малко добро, че не убих този човек, длъжник на баща ми. Аз взех парите да ги дам на баща си.

Питате: Защо идат противоречията в живота? – Всички противоречия в живота се дължат на вътрешното неразбиране на установения ред на нещата. Всички хора искат да бъдат велики, но великото в света има тежест, не може да се движи. Следователно, между великите същества не може да има близост. Могат ли слънцата във вселената да се съберат на едно място, като вас, да си приказват? Знаете ли, какво грамадно е разстоянието между звездите? Например, светлината на Алфа Центаурис, най-близката звезда до нас, идва до земята приблизително за четири години, като всяка секунда изминава по 300 хиляди километра. Значи, четири години са нужни, за да дойде нейната светлина до нас. В това пространство могат да се вмъкнат три хиляди слънца, като нашето. Такива са астрономическите изчисления. И вие имате желание да бъдете велики, като слънцето и звездите. Обаче, едно трябва да се знае: както великото, така и малкото имат своя определена служба. Искаш да бъдеш велик, за да се ползваш от благата на малкото. Това е невъзможно. Някога искаш да бъдеш малък, за да се ползваш от благата на великото. И това е невъзможно. Малкото дете може да забавлява майка си, и майката може да забавлява детето си. Между тях има отношения, но временни – отношения на забава. Когато детето порасне, стане голям син или дъщеря, тогава настават истински отношения между майката и детето. Като пораснат, децата съзнават, какво е направила майката за тях. В тях се явява вътрешен подтик да станат като майка си, т. е. да постъпват като нея, безкористно и с любов.

Мнозина от вас идат всяка неделя на събранието, да чуят, какво ще се говори. Те стават рано сутрин, но не дохождат от съзнание, а тъй, да се каже, както българите казват „на среща.“ Аз употребявам думата „среща“ по нямане на друга, по-сполучлива. При това, с вас заедно дохождат още много българи, които отдавна са заминали за другия свят, преди 50, 60, 100, даже и преди 200 години. Те разбират смисъла на думата „среща“, затова и аз си служа с нея. Че дохождате

тук да слушате Словото, в това вярвате, убедени сте в него. Че се срещате тук, и в това вярвате. Обаче, не можете да повярвате, че с вас заедно идат много българи, като души, които отдавна са напуснали земята. Що се отнася до тези българи, вие оставате на особено мнение и казвате: Я съществуват, я не съществуват! В това отношение, вие приличате на онзи българин, когото заставили да чете „Отче наш“, без да вярва в Бога. Мнозина от вас вярват като него, от зор заман – заставени сте да четете „Отче наш“ и да вярвате в Бога. И онзи българин, за когото ви говорих, чел „Отче наш“, а после се възмутил от себе си, че изменил на убеждението си. Личните чувства в него се засегнали. Той съжалявал, че не бил последователен в своите убеждения. Дали вярвате, че между вас има много души от невидимия свят, не е важно, но вие се интересувате от духовния свят, искате да знаете, какво представя той, как живеят душите там и т. н.

За обяснение на този въпрос, ще си послужи със следния научен пример: Знае се, че водата се среща в три агрегатни състояния: като сняг и лед – в твърдо състояние; като вода – в течено състояние и като пара – във въздуха. Като оставим снега или леда на огъня, той се стопява и се превръща в течност. Снегът и ледът питат: Откъде дойде тази вода? – От тебе. – Прилича ли на нас? – Външно не прилича. – Има ли нашата твърдост и устойчивост? – Няма. – Облечена ли е с бели дрехи, като нас? – Не, тя е безцветна. Каквато е разликата между снега и водата, такава е и между физическите и духовните хора, т. е. хората, които живеят на земята и съществата в духовния свят. Ще кажете, че това е в противоречие с Писанието, дето се казва, че в духовния свят съществата са облечени с бели дрехи. И евангелистите, и православните се държат строго за думите, написани в Свещената книга. Казано е, че съществата от духовния свят са облечени в бели дрехи, и взимат това буквално. Като знаете толкова, кажете ми, в кой свят са облечени душите с бели дрехи? – Горے някъде. – Къде е това „горе“? Ще излезе, че и в духовния свят има твърда почва, дето съществата стъпват, за да се облекат в бели дрехи. При това, те трябва

да са от гъста материя, оформени, за да се облекат в дрехи. Белите дрехи представят новите условия, дето влизат душите и започват нов живот. Който се облече в бяла дреха, той е готов за новия живот, дето царуват мирът и любовта. И като слезе на земята, човек има една цел – да търси Бога. Който не се е облякъл в бяла дреха, като слезе отново на земята, продължава да живее по стария начин. Ако някой го е убил в миналия живот, той го търси да му отмъсти. Обаче, Бог му казва: „Чакай, не е време за отмъщение.“

Помнете: Физическият и духовният свят са тясно свързани. Те не са отделни, както не са отделни снегът, водата и парата. Достатъчно е да понижите или повишите температурата, за да получите едното или другото състояние на водата. Значи, парите представят още по-висок свят, дето заминали души се обличат в бели, червени, сини, жълти, зелени дрехи, според оцветяването им от слънчевите лъчи. – Кога ще дойдат тези души при нас? – Когато се охлади времето. Те, полека лека, ще слизат надолу, ще изпълнят въздуха с водни пари. При още по-силно охлаждане, те ще слязат на земята като сняг и лед. Те ще дойдат на земята при вас, но готови ли сте да ги чистите? Докато са били в горните светове, те са били чисти. Щом слязат на земята, те се изцапват и стават нечисти.

Всяка душа, която иде от невидимия свят във видимия и минава през човешките желания, взима от калта на тези желания и се опетнява. И като дойде на земята, душата трябва дълго време да се чисти. Ако вие сте работили дълго време върху себе си, щяхте да имате опитността да отваряте душата си за духовния свят. Така щяхте да разберете, какво представя този свят. Сега вие седите в тялото си и не знаете, как да излизате от него. В това отношение, вие сте царски синове, които намират вратата за духовния свят отворена или затворена, но сами не можете нито да я отваряте, нито да я затваряте. Онези, които ви държат в тялото, нямат доверие във вас и затова, като ви извадят от този свят, турят ви вериги, за да се върнете назад. Без вериги вие няма да се върнете. Започвате да хвъркате, но веригите ви

стягат, и вие веднага слизате долу. Щом слезете долу, започват да ви гонят. Вие бягате и се скривате в една къща. Като се събудите, виждате се в тялото си и казвате: Това било кошмар. Вие още не знаете да отваряте вратата си, да излизате свободно вън, без страх, и пак да се върнете назад. Някои имат тази възможност.

Сега се явява въпросът: Какво ще придобием, ако знаем това? Първата малка придобивка е, че няма да имате този неестествен страх в себе си. Също така няма да имате тази скръб, която сега ви обладава. Например, някой ваш близък заминал за другия свят, и вие скърбите. Ако можете да отваряте вратата на вашето тяло, ще я отворите, ще отидете в другия свят, и ще се разговаряте с вашия близък. Ще скърбите ли за него? – Няма да скърбите. Като си поговорите с него, ще се върнете назад. Значи, вие посещавате близките си. Като се върнете, няма да скърбите за тях. Имаш един приятел в Америка. За да го видиш, ще си купиш билет и ще заминеш. След три-четири месеца ще се върнеш назад. Това са три-четири часа. Ще се разговориш с него и ще се върнеш назад, без да скърбиш. Днес това не можеш да направиш, нито той, затова и двамата сте скърбни. – Каква е привилегията, че можем да излизаме от тялото си? – Привилегията е в това, че ще имате ясна представа за другия свят. Сега ви учат, че като умрете, само тогава ще влезете в другия свят. Това е общо за всички. Обаче, това не ви насърчава. Тук не ви казват, че трябва да работите, но казват, че баща ви и дядо ви са богати и може да получите наследство от тях. Ти си живееш, нищо не работиш, обличаш се и се събличаш и чакаш дядо ти да умре, да получиш десетте милиона, да уредиш работите си. Някога ти умреш преди дядо си. Тогава? Така въпросът отчасти се разрешава. Дядото може да умре и да ти остави наследство, но той може и да не ти остави нищо. При сегашното положение, вие не трябва да се занимавате с въпроса, дядо ви да умре и да ви остави наследство.

Една сестра казваше на своя другар: Един ден, като заминеш за другия свят, как ще ми се явиш? – Ще намеря начин. И действително,

той замина и се яви, като задигна сина си за" онзи свят. Той го задигнал, защото видял, че онзи свят е много хубав. Взе сина си и го назначи на служба. После задигна зет си, след това и жена си, като ги назначи на служба. Най-после задигна и най-малката си дъщеря. И нея настани на работа. Той казваше: Понеже на земята има криза, елате тук, дето има много служби. Всички ще ви настаня на работа. Който не разбира закона, ще каже: Умряха тези хора. – Не, тези хора отидоха в другия свят, преселиха се. – Защо умират хората? – Хората умират, когато условията на земята стават неблагоприятни. Човек минава от този в онзи свят,» а вие питате: Там ли е той?

Христос казва: „Хлопайте, търсете, искайте." Това се отнася само до разумните, които разбират Божия закон на Любовта. Онзи и този свят са две състояния на човешката душа. Когато душата от онзи свят иска да си почине, тя слиза на земята. Казано е в Писанието: „Отиде, пресели се да си почива". Като си почине добре на онзи свят, човек се връща пак на земята да работи. Тъй щото, има жители на онзи свят, които работят. Като се уморят, те слизат на земята, между хората, да си починат. Следователно, има два свята за почивка и два свята за работа. Законът е следният : Който е работил на земята, отива на онзи свят да си почине; който е работил на онзи свят, слиза да си почине на този свят. Мнозина са ме питали: Защо този човек е богат, защо има пари, защо жена му и децата му са всички здрави? Защо няма никакви мъчности и страдания? Отговарям: Този човек е работил на онзи свят, а тук почива. И за тебе е същото: сега ти ще работиш на този свят, а ще почиваш на онзи. Там ще бъдеш богат, всичко ще имаш.

Всички трябва да знаете това, което сега ви говоря. Ако не го знаете, ще се намерите в положението на един руски мужик, който имал една оригинална опитност. Според поверието на простите хора, ако някой умре като обикновен войник, на небето минава за генерал. Един от войниците обичал да пие и все си мислел, че поне в другия свят ще бъде генерал. Една вечер той се напил много и паднал на

улицата като мъртъв. Една апашка банда, като скитала из петербургските улици, видяла, че пиян войник лежи на земята и бързо съобразили, как да го използват. Вдигнали го и го взели със себе си. Завели го в едно подземие, дето свалили неговите дрехи и го облекли с генералски. Като изтрезнял, войникът се събудил от сън и се видял облечен в генералски дрехи. – Какво е станало с мене? – запитал учудено той. Аз бях прост войник, а сега съм генерал. – Ти си в другия свят, дето си произведен генерал. Те му казали: Каквото заповядаш, всичко ще стане. Той започнал да иска едно ядене, второ, трето и, каквото пожелавал, всичко се изпълнявало. – Искам водка. – Виж, в този свят няма водка. Апашите го задържали при себе си 40 деня и, каквото той заповядвал, всичко ставало. Казали му, че тук хората се женят. – Тогава и аз ще се ожена. Довели му една мома, облечена в скъпи дворянски дрехи. Войникът си казал: Щом и женитба има, може да се живее на онзи свят. Един ден те качват генерала и неговата възлюбена в една каляска, впрегната с два хубави, бели коня и го завеждат в един голям бижутерски магазин, дето избират най-хубави златни украшения и скъпоценности, по случай сватбата на генерала с дворянската дъщеря. Като накупили всичко, те се обърнали към продавача с думите: Моля ви, да ни извините, генералът забравил портмонето си. Ей сега ще се върнем с файтона да донесем парите. Генералът ще остане при вас да ни почака.

Как мислите, върнали ли се апашите от онзи свят? – Не, те заминали, а оставили генерала в този свят да ги чака. Генералът излизал, влизал в магазина, пак излизал, очаквал другарите си от онзи свят, но те все още не дохождали. Най-после, той се отбил в една кръчма да пие. Като изпил две-три чаши водка, станал по-смел. Търпението му се изчерпало, не могъл повече да чака. В това време, той видял капитана от ротата, в която служел, и му извикал: Стой, не виждаш ли, че сме на онзи свят? Скоро козирувай! – Слушам! Капитанът се приближил при генерала, който му ударил две плесници. Като се вгледал в лицето му, капитанът познал, че това е

негов войник, но се запитал: Как простият войник е станал генерал. След дълъг разпит узнали, как този войник бил произведен генерал. След това го заставили да слезе в този свят и да облече формата на обикновен войник.

И тъй, като се натъкне на известни опитности от другия свят, човек изпада в мъчности и противоречия, подобни на тези, в които се намерил този прост войник. Мъчностите в живота поставят човека в драматично и комично положение. – Защо? – Защото не разбира вътрешния смисъл на живота и се спира на буквата на нещата. Буквата всякога води към противоречия и заблуда. Ако войникът имаше правилно разбиране за другия свят, той щеше да знае, че който заминава за онзи свят, не може да стане генерал. Някой се моли на Бога да се подобри материалното му положение, и в скоро време положението му се подобрява. Той казва: Аз вярвам в Бога, защото, като се помолих за пари, дойдоха парите. Бог ме послуша. Вярно е, че Бог те послушал, но каква е твоята вяра, която се основава на едно временно, преходно благо? Ти имаш ум, сърце, душа, дух, тяло и не вярваш в техните възможности, а вярваш в парите. Ако вярваш в Бога само затова, че ти е помогнал да излезеш от материалното затруднение, това не е истинска вяра. Аз вярвам, защото Бог, като запалена свещ, ми помага във всички случаи, когато се намирам в тъмнина. Вярвам в Бога не само при един случай, но всякога. Щом имам Неговата светлина, свободно и с вяра ще ходя навсякъде.

Днес, според новите веяния, мнозина се съмняват в Бога и се питат, има ли Бог, или няма. Често и вярващи, като изпаднат в големи мъчности и страдания, се обезверяват. И обратно, вярващи и невярващи, като придобиват блага, като имат постижения, всички вярват. Много естествено, докато имаш блага, ще вярваш. Бог е справедлив, на всички помага. И честният, и безчестният слуга носят богатството на господаря си. И единият, и другият могат да направят нещо за него, но има разлика в резултатите. Господарят заминава за странство и дава по един милион и на двамата слуги, всеки да

разполага според разбирането си, но като се върне един ден и поиска сметка, тогава ще се види, кой как е постъпил. Според делата си, единият ще бъде роб, а другият – свободен. Ако при най-голямото богатство ти слезеш до положението на последен бедняк, какво си постигнал? Ако употребиш богатството си на място, ти си изпълнил волята на своя господар; ако употребиш знанието си на място, ти си изпълнил волята на своя господар. Ако като здрав изпълняваш волята на Бога, ти си добър слуга. Ако заболееш и като болен обещаващ да изпълниш волята на Бога, ти не си добър слуга. Какви ли обещания не съм слушал от болни хора! Болният казва: Веднъж да оздравея, това ще направя, онова ще направя; така ще служа на Бога, така ще служа на ближния си. Аз ги разбирам, влизам в положението им, но се чудя на тяхното съзнание. Докато оздравеят, всичко обещават. После всичко забравят.

Един от нашите богати братя няколко пъти боледува. Като заболя първия път, той дойде при мене и ми каза: Учителю, моля ти се, помогни ми да оздравея. Обещавам, че ще направя всичко, каквото ми кажеш. Готов съм да служа на Бога. Обаче, като оздравя, всичко забрави. После пак загази. Дойде при мене да ме моли за подкрепа. Пак обещаваше, че е готов да раздаде всичкото си богатство за Господа. Обеща, но не изпълни обещанието си. В последно време положението му се влоши. Дойде да се моли да му помогна. Пак оздравя, но гледам го, за нищо вече не е годен: да носи вода, не може; да работи на нивата, не може. Едно му остава само – да яде. Той ми казваше: Каквото ми заповядаш, ще го направя.

- Само едно мога да ти заповядам – да ядеш. Това не е разбиране. Така постъпват всички хора. Докато са млади, здрави и работоспособни, те ядат и пият, изхарчат всичкото си богатство и сили и, като остарееят и станат негодни, казват: Господи, готови сме да Ти служим. Каквото ни кажеш, ще изпълним. – Това са старите разбирания, старите ограничения. Това е старият човек. Човек трябва да посвети живота си в служене на Бога, когато е млад, когато е

способен за работа, а не когато заболее и остарее. И ако посветиш живота си за доброто и за служене на Бога, не съжалявай.

– Защо? – Защото, ако не посветиш живота си на доброто, ще го посветиш на злото. Освен доброто и злото, няма друг път.

Христос казва: „Не съдете, да не бъдете съдени.“ Това се отнася до другите, а не до всеки поотделно. Себе си можеш да съдиш, но правилно. И като се осъждаш правилно, и ще разсъждаваш правилно. Човек е дошъл на земята да свърши някаква работа. Следователно, ще вложиш силата си за тази работа. Не чакай да те вържат с дебело въже и тогава да приложиш силата си. Дебелото въже не се къса лесно. Един беше Самсон, известен със своята сила. С една челюст на животно той изби хиляда филистимци. С едно махане на ръка, той изкърти заключената порта на един голям град и я изнесе вън от града. Голяма сила имаше Самсон, но имаше една слабост, поради която изгуби силата си. Той каза на жена си, къде се крие силата му и я изгуби. Неприятелите му се възползуваха от неговата тайна и отрязаха косата му. След време тя отново израсна, но го затвориха в едно подземие, дето той им отмъсти. И той умря в това подземие, но можа да отмъсти на своите неприятели.

Питам: Какво постигна Самсон със своята сила? За какво я употреби? За да отмъщава. Ако аз имам силата на Самсона, няма да си послужа с магарешката челюст за избиване на лошите хора. На гърбовете им ще туря по сто килограма товар и ще ги оставя сами да се справят с него – няма защо да ги избивам. Ако имам силата на Самсона, няма да изкъртвам градската порта, но ще отворя вратите на затворите. Вратите на затворите трябва да се отворят. Ако имам силата на Самсона, ще отворя вратите и прозорците на всички църкви. Тогава и вратата на нашия салон щеше да се отвори. И прозорците на нашия салон трябва да бъдат отворени. Според разбирането на сегашните хора, не е така. Но според разбирането на Христа е обратно: Всички врати и прозорци трябва да бъдат отворени, да влиза повече светлина.

Ти си богат човек, разполагаш с голямо състояние, имаш добра служба, приятели, познати. Живееш нашироко, имаш слуги на разположение. Един ден Христос иска да те посети, да внесе нещо ново в живота ти. Той казва: Бюджетът ти трябва да се съкрати малко. Ти казваш: Господи, почакай малко, още не съм готов. Христос иска да влезе в дома ти, но ти казваш: Ще си помисля малко, ще питам жена си, дали има място. Питаш жена си, но тя казва: Сега не можем да приемем гости. Обаче, Христос иде по друг начин. Уволняват те от служба, задлъжняваш, не можеш да платиш дълговете си – обедняваш. След време, Христос влиза в къщата ти като богат човек, с торба, пълна със злато. Казваш на жена си и децата си да отидат да Го посрещнат. Обръщаш се към Христа: Съжалявам, че не дойде по-рано. Христос се усмихва и казва: Едно време дойдох, но тогава ми казахте, че не приемате гости. Тогава нямаше място ла мене в голямата ти къща, а сега, без да имаш тази възможност, ти намираш място. При лошите условия ние намираме място за Господа, защото носи пълна торба със злато. А при най-добрите условия, питаме жена си и децата си, дали има място за Него. Казвате: Понеже няма място, да дойде друг път. Хиляди години ние имаме същата опитност и се питаме, защо не прогресираме. Питам: Какъв прогрес очаквате при това положение? Ние четем „Отче наш“ за пари. Не убиваме човека, защото ни дава десет хиляди лева, които дължи на баща ни. Това са положения, които трябва да преведем. Сега, като говоря, аз искам да ме разбирате добре. Мнозина са идвали при мене да ме съветват, Досега съм имал много професори, които са ме питали, защо не постъпвам по един или по друг начин. Казвам: Сега аз уча, не мога да постъпвам другояче. – Защо не вразумиш този човек? – Още не съм научил това изкуство. Най-мъчно е да изискваш от човека да постъпва като тебе. Как ще убедиш гладния да не яде? Как ще убедиш бедния, който е намерил торба със злато, да се откаже от нея? Той казва: Знаеш ли, колко съм се молил на Господа да ми изпрати тази торба? Тя е моя.

– Прав е човекът. Как ще убедиш един цар да се откаже от своето царуване? За да убедиш царя да слезе от висотата на своя трон, трябва да му дадеш нещо десет пъти по-хубаво от неговото положение. Ако кажа на човека, че има друг свят, той ще възрази : Как да вярвам? Кое ще ме привлече към онзи свят?

– Онзи свят, това е любовта. Без любовта никакъв „онзи свят“ не съществува. И ако ние трябва да се отречем от нещо, то е заради любовта, която има приложение в живота. Този и онзи свят съществуват по причина на любовта. Това са два свята на любовта със своите противоположности. Казвате: Какво ни интересува онзи свят, че имало ангели там! Каква полза имам аз от това, че ангелите били добри?

Питам: Какво разбират хората под думата „ангел“? В моя ум под „ангел“ разбирам моята светла мисъл. Ангелите имат отношение към човека. Понеже разбират нуждите на хората, те внасят своята интелигентност в тях. Така, именно, хората могат да мислят право и да работят като ангелите. Като видиш един ангел, ти искаш да бъдеш като него. Какво ще постигнеш с това? Ти не можеш да бъдеш нито чист като ангела, нито да имаш неговата мисъл. Друг е въпросът, ако ангелът те посети. Ако не те посети, ти оставащ с едно разочарование в себе си и казващ: Защо Бог създал едни същества да живеят като ангели, а други да се мъчат? – Колкото и да сте напреднали, почти всички имате такива разбирания. Някои от вас сте по-напреднали от мене: едни пишат по-хубаво, други рисуват по-хубаво, трети могат да шият хубави обувки и т. н. В някои отношения, мнозина имат известни преимущества над мене. Аз съзнавам това. Обаче, вашето изкуство аз мога да науча в няколко минути. За да стана велик художник, нужно ми е само един час. Докато си съблека дрехите, да не ги папам, и облека дрехата на художника, аз съм станал вече велик художник. В природата има ключове, които, щом завъртиш, всичко се постига. Там всичко се отпечатва в един момент. Голямо изкуство е вложено във фотографията на природата! Ще дойде ден, когато

всичко ще се отпечатва със своите цветове. Човек ще може да се фотографира, както си е, с всички цветове. Засега в този свят няма още такава фотография. В онзи свят, обаче, има. Даже и големите художници не са достигнали това изкуство. Който знае, къде са ключовете на природата, само като бутне един, цяла картина ще се отпечата. А тук, за да станеш художник, нужни са най-малко десет години усилена работа.

Има едно изкуство, което мъчно се постига. То е да бъдеш добър. Другите изкуства лесно се постигат. Голямо изкуство е да изучиш доброто. Доброто и злото са най-мъчните изкуства. Всички хора, които са стигнали до изкуството на злото, ще фалират. Казваш: Мъчно е да бъдеш добър. – Мъчно е, но по-мъчно е да бъдеш лош. Щом се заемете с изкуството на доброто, непременно ще се натъкнете на противоположното, именно, на злото. То е сянка във вашия живот. Някога тези сенки така се разстилат, че заличават всички черти на доброто. Ако едно дете дойде и тури сенки на вашия образ, ще заличи чертите на вашето лице. Това не е ли злото във вашия живот? Като сянка, злото трябва да се постави така, че да изпъкне доброто. Сенките на картината представят злото. То трябва да дава само фон, простор, дълбочина на картината, за да изпъкне целият образ. Това, именно, аз наричам велико изкуство. Казваш: Лош човек съм. – Ако не си лош, ти не си човек, не можеш да работиш. И ако не си добър, пак не си човек. Благодари, че си лош, за да се проявиш като човек. За да станеш истински човек, трябва да си добър. За да се проявиш като човек, нужна ти е още и сила. Силата е в злото. Когато правиш зло, ти се проявяваш като човек. А като станеш истински човек, ти си вече добър.

Сега във вашия ум се заражда възражението: Защо ни са тези опитности, тези преживявания и това учение? Представи си, че тръгваш на път. Чуваш, че някъде в планината имало заровено голямо богатство. Тръгваш за планината. По пътя срещаш големи мъчности и препятствия, голяма кал – ще се изцапаш. Качваш се на

планината и на определено място намираш богатството. Питаш се: Не можа ли всичко това да стане без оцапване? Взимаш гърнето с парите и си мислиш: Добре щеше да бъде, ако имаше едно такси. Радваш се на златото, но като погледнеш нечистите си дрехи, като помислиш за труда си, казваш: Не можа ли без всичко това? Сега пък аз те питам: Защо искаш всичко да стане по друг начин? Каква е твоята цел? Защо искаш да вземеш богатството, без да се оцапаш? Ако вземеш богатството и се оцапаш, това не е кражба. Обаче, ако не се оцапаш и минеш някъде през въздуха, това е кражба. В първия случай, ще бъдеш оцапан отвън, а чист отвътре, Във втория случай, ще бъдеш отвън чист, а отвътре оцапал. Кое е за предпочитане? Аз предпочитам външно да си изцапан, отколкото вътрешно.

Казвате: Не може ли Бог да ни постави при други условия, да не се цапаме в живота? – Не е така. Вие сами сте се окаляли, вината е у вас. Под „окаляне“ аз разбирам: деца имате, но не ви слушат. Станали сте за подигравка на мъжа си, на приятелите, на познатите си. Всички казват: Съжаляваме тази жена. Едно време беше угледна. На какво прилича сега? И вие почвате сами да се съжалявате. Някога хората съжаляват и мене. Тогава аз правя следния опит. Отивам при една дълбока река. Събличам се и започвам да плувам. Ако мога да преплавам реката от единия бряг на другия, няма защо да ме съжаляват. Ако не мога да я преплавам, казвам: Прави са хората. След това се качвам на аероплан, и ако мога свободно да хвъркам с него във въздуха, няма защо хората да ме съжаляват. Най-после се заемам с една сериозна работа. Ако я свърша добре, няма защо да ме съжаляват хората. Ако не я свърша добре, имат право хората да ме съжаляват. Така си правя аз своите опити и познавам, дали съм на мястото си, или не. Ако съм на мястото си, няма защо да ме съжаляват. Ако пък искам да изпитам силата си, отивам да вдигам камъни от планината. Стигам до една голяма могила, оглеждам се да няма хора наоколо и започвам опита: ако- мога да вдигна могилата с ръцете си, няма защо хората да ме съжаляват. Вдигам могилата внимателно, гледам да не

затисна някого. Като се връщам, имам съзнание в себе си, че това, което аз мога да направя, другите не могат да го направят. По този начин аз мога да накарам всички да млъкнат, никой да не ме съжалява.

Казвам: Като придобиете Божественото съзнание, вие имате вътрешна самоувереност и съзнание за силата в себе си. Аз съзнавам своята слаба и силна страна и не си правя никакви илюзии. Като не мога да направя нещо, казвам: Прави са хората. Спирам се със смирение, не се заблуждавам. Казвам си: Това нещо трябва да го науча. Какво мислят хората, това е друг въпрос. Щом не можеш да вдигнеш камък, тежък сто килограма, какво друго ще направиш? Вие още не сте опитали силата си. Казват ви, че дядо ви е богат, има заровено богатство в земята, и вие вярвате. И досега търсите имането на дядо си, още не сте го намерили. Мнозина са идвали при мене да ме питат, къде е заровено богатството на дядо им. – Ако знаех, къде е богатството на дядо ви, сам щях да го изкопая, нямаше да казвам на вас. Казвал съм на някого: Готов съм да ти кажа, къде е богатството на дядо ти, но ти готов ли си да го оставиш на мое разположение, аз да ти давам колкото трябва? – Не съм готов. – Тогава остави настрана този въпрос. Пътят, по който вървите, изисква истинско знание, което да посветите на Бога.

Това, което говоря, не е по буква, но по дух. Добре е някога да бъдете и буквоедци, но за това е нужно да имате ясна представа за нещата. Аз се радвам, когато срещам учени, добри, красиви хора, или такива, които имат някаква дарба. Дето и да срещна Божественото, всякога се радвам. Често наблюдавам паяка, който тъче майсторски своята паяжина. Никога не съм се спирал толкова върху хората, колкото върху паяка. Какво голямо изкуство има той! Спре се, мисли, как и къде да започне паяжината – мисъл има той. Погледне нагоре, и пак разсъждава. Казвам: Майстор е този паяк! Много хора, с всичката си философия и знание, в даден случай, не могат да работят като паяка. Аз се поучавам от него. Като го наблюдавам, благодаря му и си

тръгна по пътя. След това отивам при някое дърво, спирам се, интересувам се от него. Аз изучавам растенията при специални условия, когато енергично проявяват живота си. Има известен период от времето – специален ден, месец или година, когато растенията са толкова живи, като хората. Като се спреш пред едно такова растение, в него се забелязва особено подвижване на листата. Наблюдавам, как работят жизнените сокове в дървото. Има един вътрешен начин за изследване живота на растението. Това живо дърво се отличава с особена разумност. Това, което в дадения момент то прави, човек мъчно може да го направи. Някой ще каже, че в миналото е правил това. – Възможно е едно време да си го правил, но не сега. Като го гледам днес, аз се питам : Имам ли търпението на това дърво? Мога ли да се справя с всичките мъчности, както то се справя? Тъй щото, всяко дърво е предметно учение. То живее по-добре от хората и се съобразява с волята Божия. В дадения случай, то живее по-добре от много хора. Не че тези хора са грешници, но има малки неща, които те са пропуснали. Малките работи трябва да занимават вашия ум. Очистете ума си от всички духовен прах. В очите на хората, по лицата, по краката им – навсякъде аз виждам този прах. Той трябва да се премахне, защото от него се раждат най-големите нещастия в живота.

Срещал съм духовни хора, които ми казват: Искам да говориш с мене искрено, нищо да не криеш, – Че крия нещо, крия; че не съм откровен, право казвам. Но и ти криеш нещо, и ти не си откровен. Това, което нямаш, от другите го изискваш. Ако ти си откровен, и аз ще бъда откровен; ако ти не криеш, и аз няма да крия. Готов ли си да направиш една изповед пред мене, как си живял от младини досега? Ако си готов, разкажи ми всичко – как си живял от младини досега. Като ми разказваш, ще разбера, какво доверие имаш в мене. Вярваш ли, че това, което ми разкажеш, няма да го поверя на другите хора? Аз знам, какво си правил в миналото. За мене е престъпление да изнасям миналото на хората. Често вие искате да знаете слабите черти на

някаго. Не търсете слабите му черти. Като срещна някой човек, аз първо гледам, каква добродетел има в него. Що се отнася до слабостите му, казвам: Той си знае слабостите. Те са негова работа. Аз не искам да науча това, което хората знаят за себе си. В това отношение съм краен невежа. Обаче, аз зная това, което човек не знае за себе си. Като го зная, главата ми е мирна. Вие имате една слабост – искате да знаете това, което хората знаят за себе си. По-добре следвайте моята философия: да сте невежи в това, което хората знаят за себе си и да сте посветени в това, което те не знаят. Това е Божествената философия – философията на бъдещето. Това, което хората не знаят, е Божествено; това, което те знаят, е човешко. Човешкото е еднообразно. Ако искам, аз мога да зная и човешкото. Всичкото знание, което хората имат, и аз мога да го зная. Мене ми е потребно само един час, за да го науча. Аз мога да бъда като тях. Мога да бъда силен като пехливаните; мога да бъда красноречив оратор; адвокат, да защитавам някое дело: ще удрям с ръка на масата, ще пия вода и с това ще се свърши въпросът. Сега аз имам едно желание – да се отвикна от ораторството, като непотребно нещо. Някога се опитвам да изпълня една актьорска роля и виждам, че лесно ми се подава. Питате ме, какво зная. Един ден ще взема четката, ще нарисувам, една картина, да ви учудя с нея. Това ще бъде моето ществлавие. Какво ще спечеля, ако нарисувам една отлична картина? Какво ще откриете с това в мене? Аз ще покажа своето чрезмерно ществлавие. Някога, при специален случай, може да се нарисува такава картина. Това няма и вас да ползува, но ще покаже моето грандиозно ществлавие. Бих желал друг да нарисува тази картина, а аз да се възхищавам от нея. Ще кажа, че картината е много хубава. Ако пък аз я нарисувам, вие ще се любувате на нея, а аз ще понижа авторитета си пред самия себе си. Като ви изнеса най-красивата картина, всички ще се заразите от желанието, а вие да я нарисувате. Това е една от заразителните болести, която ще обхване всички. И ако нарисувате такава картина, ще кажете: Кой е като нас! Какво съм ви допринесъл с това? В края на

краищата, ще останете недоволни и ще се запитате: Защо трябваше да гледаме тази картина? Срещал съм художници, които, след като са нарисували хубави картини, събудили са обезсърчение и отчаяние в някой посредствен художник, който, при излизане от изложбата, си казва: Не си струва да живея. Ще се самоубия! Такава мисъл се явява във всеки човек. Казваш: Ако не забогатея, ще се самоубия. Ако не ме назначат на работа, ще се самоубия. Ако не се ожения за моята възлюбена, ще се самоубия. Всеки, който не постигне желанието си, готов е да се самоубие. Всички хора казват: Ако не постигнем нещо велико, ще турим край на живота си. Това се дължи на чрезмерната човешка гордост. Който казва, че ще се самоубие, той унищожава Бога в себе си. В него се поражда мисълта: Ако Бог не ми помогне да реализирам желанието си, ще прекъсна живота си. Искam да покажа, че трябва да стане и моята воля. Бог често дава такива уроци на хората.

„Не съдете, да не бъдете съдени!“ Щом унищожавате вашия живот, вие се осъждате. Ако съжालявате, че не сте богат, силен, учен, красив, вие пак се осъждате. И това ще дойде. Пътят, по който вървите, ще ви доведе към всичко, което желаете да постигнете. Това няма да ви се даде наготово. Като се качвате, ще дойде ден да се качите и на най-високия връх.

За това ви са дадени всички данни, но не пожелавайте нещата преждевременно. Каквото желаете, ще постигнете, но не се обезсърчавайте. Не казвайте, че ще се самоубиете. Впрегнете се на работа. Чрез труд и работа всичко ще постигнете. Ще се прашите, ще се каляте, но ще вървите напред. Като се качите на върха, ще кажете: Ето, придобих нещо. Това е животът. Не се осъждайте. Знайте, че и в затруднения да сте, всичко ще постигнете. И великите души са били изложени на същите мъчнотии. И те са плакали като вас. Най-великият Учител в света, от новите времена, и Той е плакал. Някой от вас плаче и казва: Учителю, не ме ли съжालяваш? Не виждаш ли, че аз плача? – Кой човек не е плакал? Всички хора са плакали. Няма човек в

света, който да не е плакал. Плачете, това е благословение. – Кога да плачем? – Навреме. Ако плачете не навреме, плачът не е благословение.

В миналото, когато българите бягали от башибозуците, майките носели малките деца на ръцете си. Ако някое дете заплаквало, майката туряла кърпа на устата му, да не се чува плачът, да не ги издаде. Случвало се е майката да задуши детето си, без да иска. На място ли е неговият плач? И вие често плачете, викате, дето не трябва. Но веднага майката ще тури кърпата на устата ви. Ако не се отвикнете да викате и кряскате, дето не трябва, майка ви може да ви задуши.

Ясно ли е това, което ви говоря? – Ясно ни е. – Има неща з света, които, при известни условия, не са позволени. Ако не спазвате тези неща, и най-близките ви могат, без да искат, да ви причинят страдание. Едно дете заплаче. Майката взима кърпата, туря я на устата му, и като види, че може да го задуши, тя го туря на гърдите си. То започва да суче и млъква. По същия начин, когато Бог не иска да викаме и да плачем, Той ни туря в устата нещо за ядене.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

7. Утринно Слово от Учителя, държано на 6 ноември, 1932 г. София. – Изгрев.

МЛАДОСТ И СТАРОСТ

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от Матей.

Някога човек свършва една малка работа и мисли, че много нещо е направил. Например, нахраниш се и мислиш, че си свършил много нещо. Казваш: Добре се нахраних. Мислиш, че няма да ти дойде на ум да ядеш. Не се минава много време, и отново започваш да мислиш за ядене. Наспиш се добре и мислиш, че няма да ти се доспи. След няколко часа пак ти се доспива и отново мислиш за спане. Така се повтарят едни и същи процеси ден след ден. Постоянно мислиш за ядене, за спане и ту си доволен, ту си недоволен. Защо живееш, не знаеш; защо ядеш и спиш, не знаеш. Какъв е крайният резултат от всичко това, също не знаеш. В това отношение, човек прилича на воденица, която мели житото, но защо го мели, и тя не знае. Човек се облича, но коя е дълбоката причина за това, не знае. Човек се облича до известно време, след което преставя да се облича, и гол заминава за другия свят. Аз уподобявам това на обличането и събличането на ореха. Като го посадят в земята, от него израства дърво, което постепенно расте, облича се в листа и цветове, докато един ден започва да връзва плод. Плодът му е облечен в зелена дреха; колкото повече узрява, зелената обвивка започва да се пука, и орехът оголява. Катеричката го намира на земята и го скрива в дупката си, дето през зимата опитва неговото съдържание. Като го счупи, тя вижда, че в него има нещо вкусно; изяжда го, хвърля непотребното и казва: Свърши се всичко с ореха. Ако питате ореха, какво ще прави понататък, и той ще каже, че не знае.

И тъй, каквото е положението на ореха, такова е и на човека. Една е философията на живота. Едно очаква и облечените, и

необлечените. Мнозина мислят, че са разрешили въпросите на живота. – Разрешили са ги като ореха. Слезеш на земята, растеш, обличаш се, връзваш плод, и плодът ти оголее. Паднеш на земята, дето ще те намери или катеричка, или някое дете. Катеричката ще те запази за през зимата, внимателно ще извади съдържанието ти и ще те опита. Детето ще вземе камък, ще те чукне и ще те изяде. Човек се смее на катеричката, че събирала орехи и лешници и ги пазела за през зимата. Той мисли, че е разрешил въпросите си по-добре от катеричката. Какво е разрешил? Срецаш един човек, върви гордо, напето, мисли, че всичко разрешил. След години го заравят в земята. Един ден разравяш това място и какво виждаш? Главата му, изпразнена, се търкаля на една страна. Около нея разсипани кости. Де е човекът? Няма го, изчезнал някъде. Казвате: Тук лежи нашият любим брат, баща, майка. – Де е той? – Изядоха го катеричките; изядоха го децата. Това е едната страна на живота, която аз наричам неустановения, непостоянния, преходния живот. Докато хората се държат за неустановения живот, все така ще бъде. Турят ред и порядък в живота, пишат закони и правила и току виж, всичко се изменило, нови закони, нов ред. Направиш си къща, и след няколко години тя се нуждае от поправки – тук - там се развалила. Ушиеш си нови дрехи, след година-две остаряват, скъсват се, трябва да си направиш нови. Докато си в неустановения живот, в нищо не си сигурен. – Какво ще стане по-нататък? – Това ще стане, че всичко, каквото си спечелил, ще ти го вземат. И ти ще се видиш такъв, какъвто никога не си бил – няма да се познаеш.

Питам: Трябва ли човек да работи за това, което ще изгуби? Да работиш за това, от което нищо няма да остане, не разбирам. Друг е въпросът да работиш за това, от което ще придобиеш нещо. Какво придобивате от мъчнотиите, които сами си създавате? Седиш вкъщи и си мислиш, че еди-кой си ти казал една обидна дума. Мъжът седи и мисли, как го излъгала жена му: представила се за божество, а сега вижда, че е една обикновена, проста жена, която нищо не разбира. И

жената си мисли: Как можа този мъж да ме излъже? Представи се за ангел, а излезе един груб, опърничав човек, с когото не може да се живее. Ако мъжът е поет, ще срещне друго божество, ще се влюби в него и ще започне да го възпява. Същевременно ще се оплаква от жена си, че тя го измъчила. Ще пише на новото божество: Моля ти се, спаси ме от жена ми. И жената, ако е поетеса, ще срещне друг ангел, ще го възпява, ще се оплаква от живота си, ще иска той да я спаси. Всички хора са недоволни един от друг. Това виждаме в човешкия живот. Всеки се оплаква, че го измъчили. Че е измъчен, това е вярно, но кой кого е измъчил, не се знае. Когато ножът се забие в сърцето на човека, и той не може да мисли, кой е виновен. Зад ножа е ръката на някого; зад ръката е човекът, който забива ножа; зад този човек се крие друг някой. Така стават нещата в преходния, в неустановения свят. Ако забиеш нож в сърцето на човека, какво печелиш? Ако хвърлиш едно гърне на земята и го счупиш, какво печелиш? Земята ще се ползува от съдържанието на гърнето, но ти нищо не печелиш. Тя ще ти благодари, а ти ще изгубиш. Въпреки всичко, вие продължавате да вървите в този път. Вървите и ще вървите, все ще придобиете нещо от него.

Преди години дойде при мене една възрастна госпожа, която ми разправяше нещо от своя живот. Когато бях млада, минавах за много глупава. – В какво се изразяваше твоята глупост? – Бях възприела някакви религиозни вярвания – не исках да погледна нито един мъж. Какви ли хора не ме искаха! По едно време дойде един министър, който ми предложи да се ожения за него, но аз му отказах. Всички връщах, бях се увлякла в някакви фантазии. После търсех тези хора, но не ги намерих. Най-после се ожених за един простак, но не живея с него добре. Да бях вървяла по обикновения път, щях да се ожения за министъра и щях да бъда щастлива. – Сега аз ще ти обясня, в какво положение се намираш. За да не съжаляваш за изгубения случай, иди при жените на министрите, да видиш, доколко са щастливи. Ти си мислиш, че са щастливи, но дали е така, това е въпрос. Аз мога да те

подмладя, да се върнеш на първото си положение. Ако направя това, какъв мъж ще избереш: министър, или княз? Ще ми обещаеш, че няма да кажеш нито една горчива дума на този, на когото аз ще те дам. През целия си живот ще бъдеш много внимателна към него. Ще го гледаш като писано яйце. Ако счупиш това яйце, ще те държа отговорна. – Ти шегуваш ли се с мене? – Аз се шегувам с тебе толкова, колкото и ти с мене. – Ти искаш да ме заблудиш, да ми представиш едно положение, което аз не мога да повярвам. – И ти искаш да ме убедиш, че този министър, както и другите момци, са те обичали. Ако те обичаха, те щяха да се оженият за тебе. Щом не са се оженили, ти не си била ценна за тях. Когато бижутерът намери един скъпоценен камък, той ходи, обикаля, отива-връща се, убеждава, докато най-после го вземе. Като намери прост камък не му обръща внимание. Щом министърът не се оженил за тебе, ти си била прост камък за него. И тъй, когато щастието не иде при тебе, знай, че си прост човек; когато добродетелите и знанието бягат от тебе, знай, че си прост човек. Така разсъждавам аз. Казваш: Искам да бъда учен човек. – Ще бъдеш учен, ако учиш, ако си прилежен и ако имаш свещен трепет към знанието. Ще учиш, без да си въобразяваш, че си учен. Кое е по-важно: дървото, или листата? – Дървото е по-важно. – Защо? – Много просто, от състоянието на дървото зависи състоянието на листата. Ако човек не се провикне от онова велико желание в себе си, да върши волята Божия, той никога не може да бъде учен. Истински ученият разбира волята Божия и всякога я изпълнява. Ако разбираш волята Божия дотолкова, доколкото лично те засяга, това е частично разбиране. Ако ти, като лист на дървото на великия живот, не изпълниш волята Божия, ти си на крив път. Аз говоря за онзи лист, който се чувства част от дървото, а не за падналия на земята. – Ако се ожения, ще бъда ли щастлив? – Смешно е да търсиш щастието в женитбата. Как ще бъдат щастливи два листа на дървото, когато всеки от тях трябва да извърши специфична работа. Да се допират, може; да си приказват, пак може, но да се оженият и да бъдат

щастливи, това е невъзможно. Какво е направила жената за мъжа, ако му е готвила цели 50 години? Най-после той ще каже: Добра готвачка беше моята жена. Като нея, друга няма. Какво е направил мъжът за жената, ако цели 50 години е внасял вкъщи всичко, от което домът се нуждаел? И най-после жената ще каже: Добър беше моят мъж, цял живот пренасяше, каквото беше нужно за дома. Ако щастието е в готвенето, всички да станем готвачи. Ако щастието е във външното внасяне в дома, всички да внасяме. Питам: Ако цял живот си готвил и нищо не си сготвил, и ако цял живот си внасял в дома и нищо не си допринесъл, това не е ли заблуда, не е ли истинска загуба в живота? Двама слуги се разговарят. Единият казва на другия: Ти много ощети господаря. Казвам: Единият ощетил господаря си, а другият не го ощетил! При друг случай, господарят се оплаква, че слугите му го ощетили. – Слугите го ощетили, а той не ги ощетил! В което общество влезеш, все една и съща история ще чуеш: кой кого ощетил. Хората още не са дошли до изпълнение на Божията воля. Те предават на въпросите личен характер, но личното нищо не разрешава. Приятните неща лесно се разрешават, но как ще разрешите неприятните? С добрия човек лесно се справяш. Как ще се справиш с лошия? Доброто има пред вид нашето щастие, но щастието не е само за един човек. И Бог има пред вид нашето щастие, защото Той се проявява във всички. Затова е казано: „Всяко дихание да славя Господа!“ И ти, като дихание, трябва да славяш Господа.

Като живее на земята, човек изпада в изкушения, в ред заблуждения. Вие не сте дошли до пълно посвещение, да сте благодарни от всичко. Някой, като не разбира проявите на Бога, готов е да се усъмни в Него. И на мене са казвали, че не постъпвам еднакво към всички. Възможно е, но постъпват ли те еднакво с мене? И аз зная, как трябва да постъпва ученикът. Прав е ученикът, когато изисква от учителя си да постъпва с него добре, но той трябва да знае, защо учителят не постъпва с него добре. Питам: Когато ученикът не постъпва добре с учителя си, прав ли е да постъпва така? Ако е прав,

това е в реда на нещата; ако не е прав, това не е в реда на нещата. Как трябва да постъпва слънцето спрямо нас? – Да ни изпраща светлина и топлина. Всеки ден да изгрява навреме и да залязва навреме. Това е задължението на слънцето. А какво е нашето задължение спрямо слънцето? Всяка сутрин, когато изгрява то, да го посрещаме, да видим, какво ни носи. Като изгрява, ако то ни носи всичко, а ние не го посрещаме и не взимаме това, което ни носи, какви са тези отношения? И човек, като слънцето, някога е носител на Божественото; обикновено той е носител на човешкото. Като носител на Божественото, всички му се радват и го посрещат, защото ще остави нещо. Срещате един беден, без пет пари в джоба. Моли се на този, на онзи, никой не му обръща внимание. Един ден иде при него един човек с пълна торба. Усмива се и започва да го разпитва за положението му. След това изважда от торбата си един хляб и му го дава. Бедният вижда в лицето на този човек Господа. Той го посещава всеки ден, помага му да се съвземе, да подобри живота си. Един ден дохожда в дома му апаш с револвер в ръка и му казва: Дай парите си! Той трепери от страх и всичко дава. Крадецът взима парите, дрехите му и си отива. В първия случай се прояви Божественото, а във втория случай – човешкото. Следователно, кажеш ли добра дума на човека, ти си онзи с пълната торба. И бедният, който се молел, се радва, че е срещнал човек, изпратен от Бога. Кажеш ли на човека лоша дума, ти си онзи с револвера, който взе парите на бедния и го обра. Питам: Можеш ли да определиш, кой от двамата си ти – онзи с пълната торба, или с револвера?

Един равин ми казваше следното: Нашият народ е много материалистичен. Аз искам да ги убедя да приемат новото учение, да отворят кесиите си, да жертват за Господа, да изпълнят Неговата воля. Някога те си поотворят очите, като че са готови да направят нещо за Господа, но като излязат от синагогата, затварят кесиите си. Казвам на едного: Ти се намиращ на тясно място. Той отговаря: А ти искаш да ни отвориш кесиите. – Такава е волята на Йехова. Равинът им

привеждал ред примери, но те му възразявали: Това е за новите времена, не е за сега. Сега всеки трябва да се грижи за себе си. Ние работим в дюкяните си по цял ден, а ти искаш да ти даваме всичко. Като ни кажеш по няколко думи, искаш ние да ти улесним работата. Равинът искал да въведе новото учение. Питам го: Ти не си ли мислил, как трябва да постъпваш? – Много е натоварена колата ми, за нея мисля. – Трудно е, брат, с такава кола, но въпреки това, ти си щастлив. С жена си и с петте си деца, вие съставяте свещената събота. Шест дни ще работиш, а седмия ще отдадеш на Бога. – Какво трябва да правя тогава? – Друг път ще ти кажа. – Ти какво мислиш за Христа? – И по този въпрос друг път ще говорим. Казвам: Каквото е положението на равина с петте деца, такова е и вашето. Евреите, на които равинът иска да говори, са търговци, практични хора, като митничарите. Една наша сестра получила от странство един плат, който струвал 700 лв. Като отишла на митницата да го освободи, поискали ѝ 3,000 лева мито. Дойде при мене и ме пита: Учителю, можеш ли да направиш нещо, да ми дадат плата без мито? Аз нищо не ѝ отговорих. Тя пак отишла на митницата, дето ѝ казали, или да плати 3,000 лева мито, или да върне плата назад. Ако иска, може да го остави на митницата, дето ще го продадат. Тогава тя може да се яви като купувач, да си го купи. Казвам: Всичките ви работи са такива, все имате нещо, дошло в митницата, но не можете да си го откупите. Обаче, има един път, който аз наричам „свещеният път.“ Този път е, когато в душата на човека се зароди силно желание да служи на Бога. Само тогава в човека се явява онзи вътрешен мир, към който се стреми той. По този начин, нещата лесно се разрешават. Практически, животът се разрешава само по един начин. Когато има вода, дрехите лесно се перат. Ако няма вода, колкото и да се тупат, не могат да се изперат. Тупай, колкото искаш, това е морализиране. Имам дългове. – Ако нямаш пари, дълговете остават неплатени; ако имаш пари, дълговете лесно се изплащат. Ако нямаш знание, ти си невежа. Невежеството е дълг, с който трябва да се справиш. Злото е дълг.

Лошият характер е дълг. Лошата уста също причинява дългове. Подозрението, съмнението, безверието, завистта също са дългове. Аз превеждам тези неща на съвременен език. Какво е нужно, за да се справим с дълговете си? – Пари са нужни. За да се изплатят дълговете, все трябва да платиш нещо. Ако не плащаш, никога няма да се освободиш от дълговете на живота. Те не са присъщи на човешката душа. Дългът е външно отношение. Ако външните отношения не се изменят, човек завинаги остава с дългове. Казваш: Аз имам малки дългове. – И най-малкият дълг трябва да се изплати. И десет лева да дължиш, пак е дълг. И един лев да дължиш, пак е дълг. Съзнанието ти трябва да бъде свършено чисто. Умът ти трябва да бъде свободен, да не носиш никаква мисъл за дългове.

И тъй, свободен човек е онзи, който не носи в себе си никаква мисъл за дългове. Той няма на дрехата си нито едно петно. В това отношение, той прилича на онова колело, което се движи с неимоверна бързина. Може ли на това колело да се задържи прах, кал или каква и да е нечистотия? Казваш: Оплюха ме. – Много естествено, не се движиш бързо. Ако се движиш с бързината на светлината, никаква плунка няма да се задържи на тебе. Който живее в доброто, той е колело, което се движи с голяма бързина. Щом се намали бързината на движението, колелото забавя хода си и постепенно спира. В това положение, всички мухи могат да го накацат и оплюят. Казвате: Човек трябва да мисли. – Да, мисълта е присъща на човека. Същевременно, той трябва да върши волята на Бога. Когато хората започнат да вършат волята Божия, тогава ще станат истински щастливи. Днес повечето хора търсят щастieto в семейството, а семейството го търси в неустановения свят. Помнете: В неустановения свят не може да става въпрос за семейство. Дето е Бог, там съществува семейство. Дето има смърт, там няма семейство; дето има грях, там няма семейство; дето има болести, там семейство не съществува. Право е човек да се стреми към семейство, но при отрицателните условия на живота семейството се разпада. Казано е в Писанието:

„Роденият от Бога, грях не прави." Не е достатъчно само да си роден по плът от баща и майка, но трябва да си роден и по дух, т. е. роден от Бога. Прочетете от беседите „Пътят на ученика", стр. 288 и 290.

Това са мисли, които ви нахвърлям, за да разсъждавате, а не да се самоосъждате. Аз имам за живота друг поглед, не като вашия. Аз не се интересувам от грешките на хората. За мене човекът е написана книга. Аз чета тази книга и се възхищавам от хубавите мисли, написани в нея. Ако срещна човек, в книгата на когото няма нищо хубаво, не се интересувам от него. Аз се интересувам от всяко дърво, което дава хубави плодове. Дърво, което не дава хубави плодове, не ме интересува. Кой човек не се интересува от златото? И духовният, и светският човек се интересуват от златото. Всеки, който намери на пътя торба със злато, ще я занесе у дома си. Какво ще направите, ако намерите торба, пълна с петачета или с каравелчета? Колкото много да са на брой, те не ви интересуват. Със златото всичко можете да направите: къща ще си направите, нови дрехи ще си купите, храната ще си подобрите и т. н. Торбата със златото представя сърце, пълно с добродетели. То е извор на всички блага в живота. Всеки човек трябва да намери един такъв извор. Вие искате да бъдете богати. Прави сте, всеки трябва да бъде богат. Това желание е на място. Никой не трябва да убива желанието в себе си, да бъде богат. – Аз не искам да бъда богат. – Не говориш истината. Човек може да се отрече от желанието си да бъде богат, само когато използва богатството си неправилно. Следователно, желанието на човека да бъде богат, да има знания е на мястото си. Друг е въпросът, ако употребиш знанието си за зло на човечеството. Такова знание не е нужно. Същото се отнася и до музиката, и до изкуството. Ако употребяваш музиката и изкуството за твое благо, както и за благо на човечеството, те са на място. Не убивай в себе си желанието към музика и изкуство, но го култивирай. Имаш право да превъзпитаеш своите криви желания, но не и да ги убиваш. Тъй щото, правилно е да бъдеш богат, учен, силен,

музикален, както и човек на изкуството, но всичко това да използваш за добро.

Един наш съмишленик от Търново искал бързо да напредва, в кратко време да стане светия. Един ден иде при мене и ми казва: Дотегна ми вече обикновения живот. Искам да напредвам. Дойде ми на ум да се заема с продаване на вашите книги. Искам само едно нещо, да ми дадеш едно удостоверение до властта, че ти ме задължаваш с тази работа. Така властта няма да ми препятства. – Това значи, аз да пера дрехите му, а той да се облича всякога с чисти дрехи. Да направим обратното: той да пере моите дрехи, а аз да се обличам с чисти, да бъда всякога опран и чист. – Какво да правя тогава? – Каквото искаш. – Намислил съм да взема една кадилница и да тръгна с нея между хората, да ги убеждавам да повярват в Бога. Аз тълкувам: кадилницата представя твоя ум. Ако не можеш да движиш ума си, нищо няма да постигнеш. Кадилницата представя още и твоето сърце. Ако не го движиш, нищо няма да постигнеш. Ако мислиш, че с тази попска кадилница, от злато или от сребро, ще обърнеш хората към Бога, ти се лъжеш. Ако искаш да постигнеш желанието си, трябва да впрегнеш ума, сърцето и волята си на работа.

Казвам: Единственото нещо, с което можем да постигнем всичко, е любовта, която прониква в нашите сърца. Единственото нещо, с което можем да постигнем всичко, е мъдростта и знанието, „което прониква в нашите умове. Единственото нещо, с което можем да постигнем всичко, е истината, която прониква в нашите души. Следователно, истински човек е онзи, в ума на когото е знанието и мъдростта, в сърцето – любовта, а в душата – истината. Днес, и младите, и старите нямат ясна представа за себе си. Те говорят за братски отношения, а дават пари на заем, с лихва 10– 15%. Имаш плат, купил си го по 30 лв. метър; искаш да направиш добро на някого, продаваш му от своя плат, но по 50 лв. м. Значи, печелиш по 20 лв. на метър. Какво добро е това? Дойде някой при мене и ми казва: Ти имаш доста костюми. Дай ми един от тях. – Мога да ти дам и два

костюма, но с условие, да посветиш живота си на Бога. Не казвам да станеш слуга на хората, но на Бога. И каквото ти каже Бог, да го изпълниш. – Не може ли без това? – Не може. Ако не си готов да служиш на Бога, нищо не ти давам. – Аз искам да ми дадеш един костюм от любов. – Прав си, от любов искаш, но аз имам любов към всеки, който е готов да изпълнява волята Божия. Към онзи, който не е готов да изпълнява волята Божия, аз нямам любов. Същото изисквам и от себе си. Ако и аз не върши волята Божия, нямам право на никакъв костюм. Когато някой носи скъсани дрехи, той се самонаказва. Той не върши волята Божия. Каквото и да ми казва аз не му вярвам, не се заблуждавам. Даже и светията, ако ходи със скъсани дрехи, и той не върши волята Божия. Като го видя добре облечен, аз знам, че той върши волята на Бога. Видя ли светията с потъмняло лице и хлътнала очи, аз знам, че той не върши волята Божия.

Сега вие сте призовани да служите на Господа, като ученици на Новото учение. Това учение не търпи старото. При мене дойде една от напредналите сестри, която ми говори много неща: еди - кой си не служил на Бога, друг някой мислил само за себе си. Казах ѝ: Сестра, и ти още не служиш на Бога. Всички хора служат още на фараона. И ти отиваш на бакалницата, купуваш различни неща и даваш пари. Казваш, че не се нуждаеш от пари, но носиш образа на кесаря. Още не е дошло време, като отидеш при бакалина, да му кажеш: В името на Господа, дай ми малко магданоз. Не, ти ще извадиш от джоба си образа на кесаря и ще му го дадеш. Ще отидеш на фурната за хляб, пак ще даваш пари. Въпросът така не се разрешава. Според мене, всичко в света е на Бога. Когато нямам пари в себе си, ето какво правя аз: Минавам покрай един бакалин, който може да ми даде нещо. Гледам го, той е умислен. Питам го: Защо си така умислен? – Жена ми е тежко болна. Добра жена е тя. Четири -пет лекари я гледат, но не могат да ѝ помогнат. – Мога ли да видя жена ти? – Можеш, влез вътре. Влизам при нея и я излекувам. Сега той ме пита, какво искам. – Каквото ти дава сърцето. Най-малкото, той ще ми даде една китка

магданоз. Това е моята заплата. Продължавам пътя си, но нямам хляб. Минавам покрай една фурна; виждам, че фурниджията е тревожен, обезпокоен. – Защо? – Детето му било болно от тиф. Излекувам детето и получавам за това един хляб. Казвам си: Достатъчно ми е засега един хляб и магданоз. Връщам се вкъщи на почивка. Питам се: Какво ще правя с хляба и магданоза? Отговарям си: хлябът е за мене, а магданозът – за хората.

Всичко, което ви казах, трябва да се преведе според сегашния ред на живота. Сегашният ред е едно училище, в което се дават задачи за разрешаване. Бакалите, фурниджията, орачите, съдиите, лекарите представят отношения на хора. Трябва да знаеш, защо някой е станал бакалин, а друг – проповедник. За да разбереш това, трябва да влезеш в интимния живот на хората. Така ще си обясниш, защо един човек е станал бакалин, а друг – проповедник. Това са уроци, дадени на човека, за да разбере живота. Като минете привидните положения в живота, тогава ще разберете неговия дълбок, вътрешен смисъл.

Някой е недоволен, че е жена, а друг – че е мъж. – Не се смущавайте от външната форма. Чрез формата на жена или мъж, на бакалин, съдия или проповедник, ти ще разбереш смисъла на живота. Само като бакалин ти ще срещнеш онези хора, които са определени да дойдат при тебе. И като проповедник, ще срещнеш онези хора, определени да дойдат при тебе. Следователно, като изпълниш волята Божия, твоето положение ще се измени. Затова искам да ви наведе на следната мисъл: страданията в живота са все служби. Страданието е особено състояние на душата, което трябва да разбереш. Без страдания ти не можеш да разбереш истината. Ако нямаш мъчнотии, ако не боледуваш, ти не можеш да разбереш истината. И без радост не можеш да разбереш истината. И в радости и скърби, и в доброто и лошото, ти трябва да разбереш истината. И ако си я разбрал, ти си на правия път. Страданието е външната опаковка на Божията Любов. Радостта е вътрешната опаковка на Божията Любов. Ако не знаеш, как да постъпваш със страданието и с радостта, ти ще изгубиш любовта.

В скръбта ще разбереш онова благо, което е скрито в нея. В радостта ще разбереш друго благо – благото, което радостта носи. Нужно е да усилите вярата си, за да можете да понасяте с радост това, което преживявате. Трябва да познавате живота на великите хора.

Аз бих ви привел много примери от техния живот. Само примерите не ползват. Те служат като стимул.

Първото нещо, необходимо за човека, е хлябът. Гладният пръв трябва да намери хляба, за да придобие сила. Той ще знае, как да се ползува от него. Ще ядеш, без да се пресищаш. Всяко пресищане изтощава човека. Освен с храната, пресищане става още и със знанието. Силата на човека е дадена за придобиване на блага, а не за разрушаване на неговия живот. Следователно, ще ядеш, за да придобиеш сила за разумна работа, и няма да преяждаш. Ще живееш разумно, без да се изтощаваш. Ще придобиваш знание, за да изпълняваш волята Божия. Като изпълняваш волята на Бога, ще придобиеш вътрешен мир. Това значи, да бъдеш щастлив.

Като ученици, вие трябва да разбирате истината, в каквито форми и да я срещнете в живота. Например, срещате един богат и един беден. Богатият е облечен добре, в нови, хубави дрехи. Бедният е окъсан, бос, гологлав. Ако богатият върви и не мисли за дрехите си, не иска да прави впечатление на хората, той е познал истината. И ако бедният не се смущава от скъсаните си дрехи, не завижда на другите, които са добре облечени, и той е разбрал истината. Обаче, ако богатият се възгордее от своето положение, а бедният се смущава от немотията си, и двамата не са познали истината; и двамата не са разбрали живота. Ако сиромашията днес не те смирява, а утре богатството те възгордява, нищо не си научил в живота. Външното богатство и външната сиромашия са относителни неща, естествени последици на неустановения живот. Обаче, аз говоря за вътрешния живот, в който това, което става вън, става и вътре.

Мнозина са недоволни от своя живот. – Защо? – Търговец си. Казвам ти: Трябва да служиш на Бога! – Как ще служи? – Като

продаваш честно и с малка печалба. При днешните условия на живота, прав ли съм аз? Търговецът казва: Аз плащам 3,000 лева наем; 7 – 8,000 лв. ми са нужни за данъци, даяния и за семейството ми. Отде ще взема тези пари? —Той си разказва, какви разходи има, а аз му проповядвам нов начин на търговия. Какво трябва да прави този човек при сегашния строй на живота? Казвам: Така, както животът се развива, всичко ще се разреши по естествен път. Когато дойде Божественото, всички въпроси напълно ще се разрешат. Божественото всякога може да дойде у човека. То ще внесе в него упование в себе си. Срещате един изпаднал човек, без пет пари в джоба си. При сегашното разбиране на живота, той се чувства нещастен. По едно време получава по пощата писмо, в което му съобщават, че неговият дядо му завещал два милиона лева. Той, който до този момент беше изпаднал, веднага се изправя, в очите му се явява светлина и веднага придобива упование в себе си. Днес мисълта за парите упражнява голямо влияние върху хората. Обаче, едва получил парите, разбойници го нападат и му взимат двата милиона. В дадения случай, при мисълта, че двата милиона са откраднати, той веднага отпада. В първия случай, като мислел, че има пари, той се считал господар на положението.

Следователно, ако в твоя ум се яви мисълта, че Бог е абсолютен, че Той се грижи за тебе, ти можеш да разчиташ на Него повече, отколкото на тези пари. Да разчиташ на Божията Любов, това значи, да имаш радио в себе си, чрез което, при всички случаи на живота си можеш да се съобщаваш със своите близки. Минаваш през една гора и щом пожелаеш, отваряш радиото си и влизаеш във връзка с жена си, с децата си, с всички, които обичаш. После затваряш радиото и продължаваш да вървиш. После пак отваряш радиото си, обръщаш се към близките си и казваш: Моля, аз отивам на еди - коя си станция, искам да ми изпратите някои неща. – Ще ви услужим. – Докато имаш радио в себе си, ти можеш да се съобщаваш с близките си, когато пожелаеш. Какво ще стане с тебе, ако един ден твоето радио се

развали и не можеш да се съобщаваш с близките си? Какво ще правиш тогава? Или ще поправиш своето, или ще си купиш ново. Щом си доставиш ново радио, пак ще си служиш с него. Отваряш една станция и казваш: Ало, пратете ми 5 – 6,000 лв. Веднага парите пристигат.

Сега у вас се явява въпросът: Може ли да бъде това, Или не? Преди сто, даже и преди 20 – 30 години, хората мислеха като вас – съмняваха се. Ако някой кажеше тогава, че след 40 – 50 години хората ще се разговарят по радио, щяха да кажат, че на този човек му липсва нещо. Обаче, това, което хората едно време не вярваха, днес стана. И когато -ние казваме, че можем да влезем във връзка с невидимия свят, пак не ни вярват. Под „невидим свят“ разбирам установения живот. Нашият живот се крепи от установения свят. С други думи казано, ние живеем от трошиците на установения свят, а мислим, че нашият свят е по-реален от невидимия. Аз съм наблюдавал: докато човек се смущава, гневи, критикува, нищо не му върви. Каже ли „да бъде волята Божия“, всичко му тръгва напред. Имай вярата на детето, и нещата ще се нареждат от невиделица. Разумните хора имат такава опитност. Престани да се смущаваш! – Ами ако умра гладен? – Ако умреш, умри поне като човек с вяра. – Ще страдам. – Страдай, но като човек с вяра. – Аз зная, че един ден всичко ще изгубя. – Кой човек не е изгубил всичко? – Като следваш Божествения път, и да изгубиш, пак ще спечелиш. Като вървиш в човешкия път, като изгубиш, не можеш вече да печелиш.

Сега, да оставим мисълта за материалните блага. Аз не ви поощрявам в това, но вие трябва да внесете известни подобрения в живота си. Някога ще ви дам известни правила, без които не можете да влезете в новия живот. Със старите правила не може да се влезе в новия живот. Имаш в банката 20,000 лв., а молиш Господа за още 20,000 лв. Не само че няма да ги получиш, но ще изгубиш и тези 20,000 лв., които имаш в банката. Имаш право да се молиш на Господа, когато всичките врати са затворени, когато нямаш пет пари в джоба

си. И тогава, като се молиш, кажи: Господи, да бъде за твоята слава! Обаче, като имаш пари и се молиш на Господа за още, нищо няма да получиш. Бог се изявява на човека само тогава, когато няма кой да му помогне. Когато всички хора престанат да ти говорят, тогава Бог ще ти заговори. Това са най-мъчните дни в живота на човека. По-мъчни дни от тези няма. Даже и една велика душа, като Христа, в момент на усамотение, каза: Господи, защо си ме оставил? Той помисли, че и Бог Го изоставил. По-тежко положение от това за човека няма – да мисли, че всички са го изоставили. Когато изгрее първият лъч, човек вижда, че има Един, Който мисли за него. Този Един е Господ. Тогава той ще почувствува радост и веселие. Нека това ви послужи като потик, да работите, но не върху това, което имате. Ако работите върху него, вие ще изгубите и това, което имате. Като ви говоря така, казвате: Защо Учителят ни говори за неща, които знаем? Още по зле за вас. Ако към това, което знаете не прилагате нищо, ще го изгубите. Когато търсите истината, не трябва да носите нищо със себе си. Всичко трябва да изоставите настрана. Когато отиваш за вода, ще носиш празно шише. Още по-добре е, ако вземеш съвършено нов съд, да го напълниш от новата вода. Ако имаш в шишето вода, ще я излееш и отново ще го напълниш.

И тъй, ако мислите, че новото учение е над това, което имате, изсипете старото учение на земята и сипете новото. Ако пък новото учение не струва нищо за вас, дръжте си старото учение. Според мене, ако дойде едно Божествено благо, за което още не сте готови, вие няма да постъпите с него, както трябва. Ето защо, всеки ден се отказвайте от вашите стари шишета. Всеки ден човек трябва да пълни шишето си с прясна вода. Всеки ден да пълни торбата си с пресен хляб. В Божествения свят не се позволява да ядеш стар, твърд хляб. Ще отиваш на фурната и ще си взимаш топъл, пресен хляб. В духовния свят се яде само топло ядене, никога студено. И после, като залезе слънцето, да не остава трошица в къщата. Така правеха евреите, когато бяха в пустинята. Колкото манна падаше през деня, до вечерта

трябваше да се изяде, нищо да не остане за другия ден. Ако някой си позволяваше да събере повече манна, той биваше наказван.

Сега аз говоря за онези от вас, които искат да се подвизават духовно. Ако се държите за светския живот, дръжте старата вода, не я изсипвайте, защото ще останете без нея. Старият живот се задоволява със старата вода. Новият живот изисква нова вода. Ще ви приведа следния пример: Едно младо момиче, около 18 – 19 годишно, попаднало в задънена улица. Толкова объркала работите си, че не знаела, как да ги оправи. Един ден тя срещнала един свой учител, когото попитала, как да си помогне, за да си уреди живота. Той й казал: Ти си млада, хубава, добре танцуващ. Започни да танцуващ,, да видиш, какъв резултат ще имаш. Един ден тя се облякла хубаво, докарала се и отишла в кантората на един банкер да му потанцува. С играта си тя привлякла много хора. Банкерът останал много доволен от играта й, за което я възнаградил добре. С това и той спечелил. Младата мома се прочула с играта си и започнали да я канят навсякъде. Така тя подобрила живота си. По-рано тя се познавала с един стар дядо, който я знаел като бедно, нещастно момиче. Срещнал я той и я запитал: Какво стана с тебе? Как ти се уредиха работите? – Започнах да танцувам. – Тогава и аз да започна да играя като тебе. – Започни. Иди да потанцуващ на еди кой - си банкер. Отишъл дядото при банкера и започнал да играе. Всички започнали да му се смеят и му казали: Хайде вълн! Казвам: Младата мома трябва да танцува, а 70 годишният дядо трябва да мисли. И той може да играе, но неговата игра не е като на младата мома. Неговите работи не могат да се уредят по същия начин, както на момата.

На другия ден той срещнал младата мома и казал: Дъще, не ми върви. Изпъдиха ме от кантората на банкера. Момата били умна. Тя казала: Ела с мене, аз ще играя, а ти ще събираш парите. И започнали двамата заедно. Така, работите им тръгнали наред. Дядото седи, момата играе, а паничката се пълни. Това е разумният живот. Съединете младото със старото. Не е един начинът за разрешаване

въпросите на младия и стария. Дядото играе сам, но работите му не вървят добре. Той е на 70 години, хората не искат неговата игра. Обаче, всеки желае танца на младата мома.

Следователно, когато младото и старото се съединят, и на двамата ще тръгне.

–Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*8. Утринно Слово от Учителя, държано на 13 ноември, 1932 г.
София. – Изгрев.*

ВРЕМЕ И ПРОСТРАНСТВО

Размишление.

Ще прочета 9 гл. от Матей.

В книгата на живота има хиляди задачи, които трябва да се решат. Ако не се решат, те ще останат само написани задачи. В човека има една слаба страна. Той мисли, че нещата могат да се повторят, когато пожелае. Всъщност, в природата нищо не се повтаря. Това, което днес знаеш, утре няма да те ползва. Въздухът, който днес си приел, утре не можеш да го приемеш, той е изиграл вече ролята си. Утре ще дишаш друг въздух. Светлината, която днес си приел, утре няма да я приемеш. Днешното знание не може да те ползва на другия ден. Човек мисли, че е придобил известно знание. Никакво знание не е придобил. Той само помни, че е учил нещо. Въпреки това, ти не можеш да убедиш човека, че нищо не е научил. Това, което той е научил, служи само да припомни неговото минало и да разбере, какво носи в себе си. Водата помага за растенето на цветята, но тя не ги създава. Светлината дава условия за придобиване на знанието, но тя не го създава. Това са все разсъждения. След това ще дойде някой да ви убеждава, че човек не може да бъде праведен. Наистина, човек не се ражда праведен, но и грешен не се ражда. Ще цитирате стиха, в който е казано: „В грях ме роди майка ми.“ Да, в грях си заченат, но не си роден в грях. Под „грях“ разбирам лошите условия. Праведен човек е онзи, който носи в себе си добрите условия. Казах, че човек не се ражда нито грешен, нито праведен. Ако той се раждаше грешен, или праведен, това е самоопределяне. Ако си роден праведен, праведен ще си останеш; ако си роден грешен, грешен ще си останеш. Ако се родиш невежа, такъв ще си останеш. Ако се родиш учен, учен ще си останеш. Такъв е законът. Ще кажете: Ако е така, няма защо човек да

учи. – Обаче, има неща, които трябва да си припомните. Следователно, като учиш, ти събуждаш в себе си онова минало знание, складирано в твоето подсъзнание. Не че миналото е всичко, но в него е основата на твоето знание. Аз ви говоря за онзи свят, в който няма минало, няма и бъдеще. Там има само настояще. В обикновения свят, в който сега живеете, има и минало, и настояще, и бъдеще. Миналото и бъдещето ползват човека само като стимули. Мислиш, че си музикант и философ и можеш всичко да направиш. Но това не е реалност. Миналото носи известни опитности. Обаче, важно е настоящето, т. е. това, което в даден случай носиш в себе си.

Често се говори за време и пространство, като физически условия. Аз ще ви кажа една истина, която не сте чували досега. Тя е следната: Освен време и пространство, съществува и друго нещо, което обхваща в себе си и времето, и пространството. То е реалността на живота. Какво е реалност, не знаете. Времето и пространството, сами по себе си, не са реални величини. Времето само определя нещата. Пространството пък може да се увеличава и намалява, без да е реално. Казано е, че има нещо извън времето и пространството. То е реалността. Ето защо, докато човек не живее извън времето и пространството, никога не може да разбере самата реалност. Нещастията на хората се дължат на това, че те живеят във времето и пространството. Имаш къща, нива – ти живееш в пространството и зависиш от него. Искаш да бъдеш щастлив – ти зависиш от времето. Дали ти е топло, или студено, пак зависиш от времето. Докато зависиш от времето и пространството, ти всякога ще бъдеш такъв, какъвто си сега. Искаш да бъдеш богат, учен, здрав – ти зависиш от времето. Щом има време, ще има и знание; щом има време, ще има и здраве.

И тъй, който не разбира реалността, казва, че трябва да се използва времето. – Така е, времето ще се използва, но и то ще използва хората. Ще използвате пространството, но и пространството ще ви използва. Докато направиш една къща, ще изхарчиш енергия,

грижи, време. В края на краищата, ще вложиш в нея 200,000 лева, които ще плащаш с години. Едва изплатиш къщата си и заминаваш за другия свят. След това дъщерите и синовете ти започват да се карат за къщата ти, на кого каква част да се падне. Ако нямаш преки наследници, дохождат роднините, и те започват да се карат за къщата. Защо ти трябваше тази къща?

Преди няколко дни дойде при мене една от най-старите сестри в Братството, може да е около 80-годишна, и започна да плаче. Гледам сестрата и си мисля: Да беше млада, щях да кажа, че има някой възлюбен, който я оставил, затова плаче. Да беше болна, щях да кажа, че страда нещо. Нито едното, нито другото. Питам се: Защо плаче тя? Тя ми каза: Всички ме изоставиха. – Значи, времето я изоставило. Сестрата е забравила, че има Един извън времето, Който не я изоставил. – Всички ме изоставиха, няма къде главата да си сложа. Досега се мислех силна, но видях, че всичко пропадна. Казвам си: Тя е мислела във времето и пространството, че работите ѝ са уредени, но вижда, че е изгубила и едното, и другото. Гледам, колко отчаяна е тази сестра. Тя държи нещо в ръката си, и аз си мисля: Дали не държи в ръката си нож, или револвер, та пред мене да се убие. Най-после тя изважда това нещо и ми го подава: Това ми остана, никакво друго богатство нямам. Не го искам, не ме интересуват тези неща. Даде ми нещо голямо, като добави: Това нещо събирах с години, но вече не ми трябва. Аз го взех в ръката си, и по този начин хванах времето и пространството в ръката си, а тя остана извън тях. Като ми даде това нещо, забелязах, че и на нея почна да олеква. След това ѝ казвам: Аз не те харесвам, ти не си герой. Ти още не си страдала. – Нима има по-големи страдания от моите? – Това е само начало на страданията. Всички минават през тези страдания. Тя постоя още малко и си отиде.

Казвам: Често човек се чувства напълно изоставен, свършено сам в света. И какви ли не истории се случват в живота. Права е тази сестра. Тя търси изходен път в живота си и казва: Човек не може да живее във времето и пространството. Родих син, надявах се, че като се

ожени, ще живея при него, но сега той не ме иска. Мислех си, че снахата ще ме гледа, но и тя не ме иска. Дойдох между сестри и братя, но и те не ме приемат, макар че живеят за Бога. Чета всичко това по лицето ѝ и виждам, че тя живее във времето и пространството. Казвам си: И тези братя и сестри, на които си разчитала, живеят, като тебе, във времето и пространството. Като спят, те не могат да мислят за тебе. Ти си будна, не спиш, затова мислиш за тях. Тебе те боли корем, а брат ти спи. Глава те боли, а брат ти спи. Гладна си, страдаш, а брат ти спи спокойно. Питаш се: Защо тези хора не искат да знаят за мене? – Няма ги, те са извън времето и пространството, спят хората. – Коя ли е тази сестра? – Всяка една от вас е тази сестра. Аз имам особено мнение за нея. Тя ще стане герой. Като ви сравнявам с нея, всички вие бледнеете. Питам се: Ако тази сестра пада духом, какво ли ще бъде с другите? Значи, силата на човека се познава само тогава, когато той е на изпитания. Тогава се познава и колко знае. Изпит е това, малък изпит, но обикновено хората мъчно разбират малките изпити. Например, как ще издържите изпита за любовта? Когато се отнася до любовта във време и пространство, вие знаете, как да я приложите. Докато живееш във време и пространство, или ще обичаш човека, или ще го мразиш; или ще му вярваш, или няма да му вярваш; или ще го изпъдиш от дома си, или няма да го изпъдиш. В това няма изключения. Ако хората се обиждат и сърдят лесно, ти не би могъл да им кажеш истината.

Преди няколко дни дойде при мене една млада сестра. Тя влезе смело, свободно, като че ли има право да разполага. Изправи се всред стаята и ме пита: Къде е еди-кой си млад брат? – Защо ти е този брат? Мисля си, че между тях може да има някакво взимане-даване. – Търся го, не мога да го намеря. Имам да му давам нещо, искам да си уредя сметките с него. – Ето, вън има една сестра, аз имам доверие в нея. Дай ѝ, тя да предаде това, което дължиш на младия брат. Друг не мога да ти посоча. Ако ти кажа да го дадеш на друг, може и той да го задържи, и ти да останеш с неизпълнено задължение към младия

брат. Гледам, тази сестра седи кисела, неразположена. Питам я: Защо си толкова неразположена? Защо влезе в стаята ми толкова кисела? Аз не искам в стаята си кисели краставици и пиперки. Тури ги в някое гърне или бъчвичка. Ето какво ще ти кажа: Ти си много проста. За себе си минаваш за умна, но си проста, защото живееш във времето и пространството. Някой казал нещо за тебе, и ти се сърдиш.

Питам: Ако кучетата на пътя те лаят, трябва ли да се сърдиш на мене? Аз ли съм виновен, че кучетата лаят във време и пространство? Аз ли съм виновен, че някой казал нещо лошо по твой адрес? Така не се служи на Бога. – Аз не искам да знам за мнението на другите. Аз искам да служа на Бога. Казах й: Радвам се, че срещнах поне един човек, който иска да ходи в пътя на Христа, в пътя на Истината. Знаеш ли, какво казва Христос? Той казва: „Даже и да изпълниш всички закони, ако не се откажеш от майка си и баща си, ти не можеш да влезеш в Царството Божие.“ Младата сестра каза: Едно нещо не мога да направя – от майка си не мога да се откажа. Ако тя умре, и аз ще умра. – Ето, ти пак показваш, че си много проста. Проста си затова, че след като вярваш в Христа, мислиш, че майка ти ще умре, и ти не можеш да живееш без нея. Коя е майка ти? Мислиш ли, че тази, която е на земята, е твоята истинска майка? Ако мислиш така, наистина, си проста. Аз се чудя, как вървиш по стъпките на Христа! Христос каза на майка си: Аз трябва да върша волята на Отца си.

Има светски хора, които са приложили Христовото учение. Те се отказали от майка си и баща си, без да вярват в Христа. Аз знам, кога хората се отричат от майка си и баща си. Аз съм срещал много синове, които, без да вярват в Христа, са приложили Неговото учение, изпъдили са майка си и баща си. Синът казва: Според Христовото учение, аз не искам баща си вкъщи. Да се махне оттук! Идва бащата при мене и се оплаква от сина си. Казвам му: Син ти е постъпил съобразно Христовото учение. То гласи: „Който не се отрече от баща си и майка си, не може да се нарече мой ученик“. Както виждате,

който вярва в Христа, не може да се откаже от майка си и баща си. Който не вярва в Христа, лесно се отказва. Питам: Каква е ползата от такова приложение на Христовото учение?

Като говоря по този начин, аз не обезценявам знанието, но то трябва да се приложи разумно. Ако джобът ми е пълен с пари, но аз не мога да си послужа с тях, защо ми са те? Ако нося брадва, а не мога с нея да си отсека едно дърво, защо ми е тя? Ако имам вяра, която никъде не мога да приложа, защо ми е тя? Казвате: Учителят ни говори за числата. Казва, че $2 \times 2 = 4$. Какво представя четворката? – Две по две е отношение. Преведете го в геометрична форма. Това отношение се нуждае от пространство, защото времето има смисъл само в пространството. Извън пространството, времето не може да се прояви. Следователно, имате едно отношение, в което времето трябва да се прояви в пространството. Само тогава можете да разберете отношението. Четворката е квадрат на двойката. Казвате $3 \times 3 = 9$. Значи, деветорката е квадрат на тройката. В случая, деветте показва пространството, в което се проявяват трима души. В този смисъл, деветорката е тяхната собственост. Казвате още, че $3 \times 3 \times 3 = 27$. Значи, числото 27 е кубът на тройката.

Казвам: За да разберете живота, вие трябва да знаете времето, през което известно събитие е станало, и пространството, дето същото събитие е станало. Това пространство включва всички възможности, в които вие ще разрешавате известни задачи. Например, представяш си, че ще живееш на другия свят и мислиш за него, като за безпространствен свят. Той е извън нашето пространство, обаче, вие трябва да имате ясна представа за същината на онзи свят. Онзи свят се различава от физическия. Какъв е той, не знаете. И съществата на онзи свят се различават от тези, които живеят в пространствения, т. е. на физическия свят. Те се отличават от хората по това, че са много леки. Вие не можете с никаква теглилка да ги мерите. Те имат тегло, но тежестта им не се измерва, защото имат стремеж към друг център, а не към този на земята. Хората, както и

другите същества на земята, имат голямо тегло, понеже стремежът им е към центъра на земята. Всяко тяло, което има стремеж към друг център, който е еднакво силен като центъра на земята, то остава някъде вън, не може да се движи.

Казваш: Тежко е положението ми. – Чуден човек си! Като казваш така, ти минаваш за учен човек. Щом е така, можеш ли да претеглиш положението си, да видиш, колко тежи? Казваш: Тази мисъл ми тежи. – Можеш ли да я претеглиш, да видиш, колко тежи? Обичал си някого, и той те обичал. В който момент почувстваш, че не те обича, ти се омъчняваш, става ти тежко. Как разбра, че този човек не те обича вече? Какви научни данни имаш за това?

Една сестра се оплаква, че еди-коя си не я обичала. Питам я: Какви са научните данни за това? Как позна, че не те обича? Ще кажеш, че по лицето ѝ четеш, че не те обича. Значи, ти си голяма ясновидка. Друга пък чете по лицето на някоя, какво мисли тя. Като дойде някой при мене, аз го поставям във време и пространство и зная, точно какво мисли той. Щом се постави във време и пространство, човек има вече точно определено място. Всеки трябва да знае мястото си, както и мястото, което другите хора заемат. Всяка река, която има свой път, тя се е самоопределила. Който мине край нея, може да знае направлението на нейното движение. Ако знае планината, от която извира реката, той ще знае и завоите, които тя прави. Така, именно, той може да прави точни изчисления.

Слушате ме, като ви говоря, и си мислите: Какво ли иска да каже Учителят? – Ако съм готвач, ще мислите, дали съм сготвил добре. Ако съм шивач, ще мислите, дали дрехите ви са ушити добре. Ако съм обувчар, ще си мислите, как ли съм ушил обувките ви. Аз мога да кажа, че съм ги ушил добре, но това не е достатъчно. Опит трябва да се направи. Аз мога да мисля, че са добре ушити, но не зная, дали е така. И вие мислите същото, но не сте ги опитали. Вашите крака ще покажат, доколко добре са ушити обувките. Ако прилягат добре на краката ви, значи, добре са ушити. Ако се окаже, че някъде ви стягат,

те не са добре ушити. Тогава ще ги туря на калъп, да се разпуснат малко. В случая, опитът е на мястото си. Всеки знае, дали готвачът е сготвил добре, или не. Само пет минути са достатъчни, за да се разбере, добре ли е сготвено яденето. Ще бръкнете с лъжицата в яденето, ще го вкусите и ще кажете, дали е добре сготвено. Ако едното ядене не е сготвено добре, ще искате друго. Ако и това ядене не е добре сготвено, вие напускате гостилницата и казвате: Втори път не влизам в тази гостилница.

Днес, като сте дошли тук, ще ви запитам: На гостилница ли сте дошли? Това място за търговия ли е, или за учене? Ако тук сте на училище, вие приличате на малки птиченца, които няколко време след излюпването си, напускат своите гнезда. Докато са в гнездото, родителите им предават уроци на птичи език. Бащата, например, им казва: Отворете устата си и кажете: Чик-чирик! Те повтарят казаното от баща им. След това иде майката. И тя им казва: Отворете устата си! Те отварят устата си, и тя им пхне нещо за ядене. Ще кажете, че тяхното чирикане е проста работа. Не, в него се крие магическа сила. Като каже „чик-чирик“, то вече отваря устата си, и майката му дава да яде. Тази дума означава „дай!“ „Чик-чирик“ е магическа формула, която заставя родителите да работят от сутрин до вечер. И плачът на детето е цяла магия. Щом заплаче, майката веднага започва да го кърми. Кажете ми, като сте дошли тук, като на гостилница, коя е магическата формула за вас? Ако детето, като се роди, не заплаче, не се движи, веднага го изнасят вън и го заравят. Това дете не може да стане ученик. Ако то отвори устата си и заплаче, майката казва: Добре дошло! На живото и здраво дете всички се радват. Ето защо, по-добре е детето да плаче, отколкото майката.

Ще ви обясня, защо плаче човек. Като плаче, детето иска да застави Провидението или Бога, да постъпват, както желае то. Казвам: Вие можете да заставите Бога да направи нещо за вас само тогава, когато знаете, как да Му говорите – когато знаете да плачете. В който ден престанете да плачете, да отваряте устата си, да движите краката

и ръцете си, Бог ще ви изпъди вън, както майката пъди детето си. Бог казва: От умрели деца нямам нужда. Питате: Защо трябва да се движат ръцете? – Защото сте живи. Обаче, движението на ръцете трябва да бъде смислено. Безсмисленото движение на ръцете нищо не допринася. Какво печели детето от механическите движения, когато е в люлката? – Нищо не печели, но майката се радва и на тези движения, защото чрез тях детето се упражнява. Аз не зная точно, какви движения прави детето. Не съм бил майка, но и много майки не знаят това. Важно е, че механическите, несъзнателните движения се различават коренно от съзнателните. Такава е разликата между физическия и духовния свят. Физическият живот се проявява във времето и пространството, а духовният е извън времето и пространството. Докато се тревожиш, докато боледуващ, докато лягаш да спиш и ставащ, докато се учиш, ти си във време и пространство. Хубави са и тези неща, но те са кратковременни. В тях стават бързи промени. Ти си лекар, известен като знаменит, но утре дойде друг, по-учен от тебе, по-способен от тебе. Хората започват да го търсят и те забравят. Ако дойде трети, по-учен от двамата, и той ще блесне пред тях, а те ще останат в сянка. С какво се прочул последният лекар? Той дал едно особено лекарство на болния, от което веднага оздравял. Значи, способният лекар измества неспособния.

Вие искате, като се молите, Бог да ви слуша, т. е. да отговаря на вашата молитва. Въз основа на какво искате това? Ще кажете, че Бог е Любов, следователно, Той трябва да отговаря на молбата на слабите. Това не е правилно. Вие правите две грешки, които ви пречат да влезете в пряк, естествен контакт с Бога. Ти си търговец, искаш да се стоплиш малко и излагаш гърба си на слънце. През всичкото време, докато се грееш, мислиш само за търговията си. За слънцето, за природата не мислиш. По едно време усещаш, че си се сгорещил много и веднага търсиш сянка, да се скриеш от палещите лъчи на слънцето. Ако отношението ти към слънцето беше правилно, щеше

да се справиш с него. И на слънце, и на сянка, ти мислиш само за търговията. Това е едната грешка. Другаде виждам един учен, затворил се в стаята си, прави научни изследвания. Отвреме-навреме той поглежда към слънцето, мисли за него, но не му е топло – слънцето не може да проникне в неговата стая. – Това е втората грешка. Първият се излага на слънцето, и мисли за търговията си; вторият мисли за слънцето, и стои в затворена стая. – Не, ще излезеш вън, ще изложиш гърба си на слънцето и, без да мислиш за него, то ще ти даде нужното. Едно се иска от тебе: да бъдеш буден, да концентрираш мисълта си, да приемеш правилно слънчевата енергия. Такова трябва да бъде отношението на човека към Бога.

Казвам: Да седиш затворен в стаята си и оттам, през един малък прозорец да гледаш слънцето, това значи, да се затвориш в своя краен егоизъм и оттам да гледаш на света. – Не, ще излезеш вън, ще изложиш гърба си на слънцето и така ще възприемаш неговата светлина и топлина. Ако мислиш, че в затворената стая ще станеш светия, ти си на крив път. Такива светии свършват зле. Затворени в своя егоизъм, те мислят, че никой не ги разбира, никой не ги признава за светии. Ако искаш да те видят хората, излез вън на открито. Кой знае, че някъде в една тъмна стая, седи един голям светия? Истинският светия е между хората: денем слънцето го грее, както огрява всички хора, а вечер, със своята свещ, осветява пътя на онези, които са го объркали.

Един от нашите приятели дойде при мене и ми каза: Учителю, ти си казал на еди-кого си много неща, на мене нищо не си казал. – Какво особено искаш да ти кажа? Аз не знам, дали има човек на земята, който да е говорил толкова много, като мене. Аз проглуших света с моето говорене. Аз даже се чудя на себе си, защо говоря повече, отколкото трябва. Това не е нито по характера ми, нито е присъщо на моето естество, нито е в съгласие с разбирането ми. В невидимия свят ме считат за най-мълчаливия човек, а на земята съм най-разговорчивият. Аз говоря много, защото ви считам за умни

хора. Ако не бяхте умни, не бих ви говорил. Щях да постъпя с вас, както постъпила една млада, красива мома с един момък, който ѝ се обяснявал в любов по различни начини. Той ходел след нея, давал вид, че я обича, но тя не му обръщала внимание, правела се, че не го вижда. Той купувал цветя, пращал ѝ, тя ги връщала назад. С това тя искала да му каже: Аз не приемам неща, взети без позволение. Ти купуваш откъснати цветя, без да се запиташ, как са взети. Той ѝ праща различни украшения, но тя и тях връща. Казва: Не приемам подаръци от мързеливи хора. Лесно се правят подаръци наготово. Такива неща и аз мога да си купя. Той се чуди, защо тя не му отговаря. Момата му казва: За какво да те обичам? За престъпленията, за мързела, или за лъжите ти? И вие се молите на Господа, искате Той непременно да ви отговори. За какво да ви отговори? Ако е за молитвите ви, аз съм слушал толкова глупави молитви, че се чудя на ума на хората. Някога се чудя на нахалството и на високото мнение на хората за себе си. Вие разполагате с голям капитал – вашият дух, душа, ум, сърце, тяло и след това се оплаквате, че нямате къде да подслоните главата си. Другите хора били по-щастливи от вас; те имали къщи, а вие нямате.

Питате: За нас ли се отнася това? – Ни най-малко не се отнася до вас. Преди всичко, вие не сте онази красива мома, след която тичат момците. Красивата мома представя възвишения свят, към който всички се стремят, искат да им обръне внимание. Вас мога да уподобя на младия момък, влюбен в красивата мома. Той не обикаля заради нея, но за себе си. Защо бедният обикаля богатия? – За парите му. Следователно, и вие дохождате да ме слушате, не за самия мене, но за знанието, което ви давам. Щом получите необходимото за вас знание, вие ще изхвъркнете оттук, както малките птички напушат гнездото си, като се научат да хвъркат. Аз не съм толкова глупав, да не ви разбирам. Не мислете, че ще ви дам всичко, каквото имам. Аз давам на другите само от изобилието си, т. е. това, което не може да се събере в мене. Повече от това не давам нито на йота. Като давате, и

вие спазвайте същото правило. Мислите ли, че аз ще повярвам на онзи, който ми говори за своята голяма любов към мене? Къде ще туря неговата голяма любов? Аз нямам място за нея. Как трябва да постъпя, ако при мене дойдат три моми с подаръци? Първата ми донесе една риза от груб коноп; втората ми донесе също една риза, но памучна; третата ми донесе копринена риза. Как мислите, коя риза ще облека? Това, което е вярно за мене, вярно е и за вас. Как бихте постъпили вие, ако имате такива ризи? Конопената риза ще облечете в краен случай, когато нямате какво да облечете. Значи, остава да избирате между останалите две ризи – памучната и копринената. Може да облечете памучната, защото е практична, лесно се пере и може дълго време да се употребява. Обаче, копринената риза е най-скъпа и добре приляга на тялото. Всички предпочитате копринената риза. За конопената ще кажете: „Ела зло, че без тебе по-зло.“ Докато е в благоприятни условия, човек никога няма да облече конопена риза, да претрива тялото му.

Сега вие приемате новото учение отчасти, не напълно. Какво трябва да бъде новото учение? Отваряте Библията, Новия завет, да видите, как са мислили хората по онова време. Като четете за пророците, за апостолите, виждате, как те са разбирали живота. Като четете Свещената книга, изобщо, все ще се натъкнете на известни съмнения. Казвате: Не можем всичко да приемем. – Прави сте. Много неща ще четете, но направо всичко не можете да приемете. Първо ще пресеете прочетеното и, каквото остане на ситото, него ще приемете. – Защо? – Защото е прието в неговия първичен вид. Какво ще научите от живота на Давида? Казвате: И Давид, най-благочестивият цар, като дойде на власт, направи такива грешки, които не бяха позволени пред Господа. Бог постави Давида цар на израилския народ, за да му даде добър пример, а той се облече в дреха от коноп. Обаче, и до днес още се говори за неговата грешка, още не може да му се прости. И до днес още, еврейският народ носи последствията от грешките и престъпленията на своите царе.

Аз ви говоря като истински златар, не да се самоосъждате, но да се научите да различавате скъпоценните камъни от простите, и чистото злато от фалшивото. Лесно се лъже човек. Няма по-големи майстори на лъжата от духовете. Няма по-големи майстори от тях за интриги и скандали. Някога духовете се разделят на няколко лагера, но всички са от една банда. Едни от тях създават изкушения за младите моми, други – за младите момци. Те търсят начин да оберат човека. На младия момък ще намерят една мома, да му казва, че го обича, че не може да живее без него. В това време ще изпратят друга мома, да внесе в него съмнение, че първата не го обичала, че заматавала главата на други момци. Всъщност, нито втората му желае доброто, нито първата му е изневерила – интриги са това. Най-после ще дойде трета мома, със задача да съветва и примирява. И момъкът ще се лъже ту в едната, ту в другата, ту в третата, докато го накарат да извърши някакво престъпление. Той се чуди, какво да прави. Не само че никоя не е готова да се жертва за него, но стават още причина той да умре.

Казвам: Всяко учение, което внася тъмнина в човешкия ум, не е истинско. То е учение във време и пространство. Ако мостът е направен от сламки, не минавай по него. Колкото и да те убеждават в неговата здравина, не минавай по този мост. Не минавай по път, дето мишките минават; минавай по път, дето слонът минава. Пътят, дето слонът минава, е безопасен. Не ходете по пътя на онези, които нямат представа за духовния свят. Аз наричам техния път – „път на мишките и плъховете“. Аз не вярвам в учения, създадени от хората. Ако ти изповядваш едно учение, а не го живееш, то нищо не те ползва. Като проповядваш едно учение, трябва да живееш съобразно с него. Когато ябълката се развива добре и дава хубави плодове, тя живее според изискванията на своето учение. Когато скъпоценният камък пречупва добре светлината, той се проявява според своето учение. Камък, който не пречупва добре светлината, не е истински, не е скъпоценен.

Когато се проповядва, че Бог е Любов, че е снисходителен, милостив и благоутробен, това учение има користолюбива цел. Значи, можеш да живееш, както искаш; да правиш, каквото искаш и да разчиташ на снисхождението и милостта на Бога. Не, Бог е снисходителен само към просящите. Да просиш, това е изключителна проява. Обаче, в училището не приемат просяци. Вън от училището може да просиш, но в училището – по никой начин. Ученик просяк не можеш да бъдеш. Светия просяк също не можеш да бъдеш. Това трябва да се знае. Който не работи, не може да бъде ученик. Той не може да прогресира. Просяк и ученик са две несъвместими неща. Просията е учение вън от училището. Ако искаш да просиш, ще туриш един надпис на главата си: Аз съм беден човек и затова прося. Така можеш да просиш цял живот. Един ден, когато ти дотегне просията, ще хвърлиш надписа и ще си кажеш: Отсега нататък искам да уча, да стана ученик. От този момент ти ликвидираш с просията. Ще вдигнеш кръста си и ще тръгнеш след Христа. Като ученик на Христовото учение, ти ще бъдеш готов да се жертваш за него. Ако не си готов на жертви, не можеш да бъдеш мой ученик. Христос казва : „Ако не вдигнеш кръста и не ме последваш, не можеш да бъдеш мой ученик.“ Самоотричането е формален процес. Ти ще се отречеш от всичко, което спъва развитието на твоята душа. Душата трябва да расте, да стане силна. Тя трябва да разбере условията, да ги използва разумно, за да не се натъква на противоречия. Душата трябва да поддържа връзката си с Бога. Питам: Как ще служите на Бога, когато сте в стълкновение един с друг? Рядко ще срещнете двама души, които да не са в стълкновение. Като се съберете заедно, тогава ще видите, доколко сте в хармония помежду си. Ако сте в стълкновение един с друг, как ще служите на Бога?

Бог е хармония. Ако си в дисхармония със себе си и със своя ближен, как ще отидеш при Бога? Бог абсолютно изключва всякаква дисхармония, всякакво оплакване. Свободен си да се оплакваш, но оплачеш ли се веднъж, ти не можеш да се явиш пред лицето на Бога.

Шишето може да се оплаква, че го изпразнили. Нямам нищо против това, но всеки човек, който се оплаква пред Бога, е празно шише. Той казва: Господи, изпразниха ме. Нищо не ми остана, Какво да правя? – Помоли се на Господа да ти изпрати един ангел, да те напълни. Тъкмо ангелът те напълни, дойде някой отвън и те изпразни. Ти пак се молиш да дойде друг ангел да те напълни. Значи, през целия ден Бог ще изпраща ангели, един след друг, да те пълнят. После ще дохождат други същества да те обират. Има едно положение, при което никой не може да те обере. То е да станеш голям извор. Тогава, колкото и да черпят от тебе, никога не могат да те изпразнят. Като станеш извор, ще благодариш на Бога, че никой не може да ти отнеме доброто, любовта, светлината, мисълта. Някой се оплаква, че мисълта му потъмняла. Значи, ти си празно шише. Като се напълниш, ще се зарадваш. Обаче, ще знаеш, че с водата в твоето шише можеш да напоиш двама-трима души. После отново ще се напълниш. – Защо се изпразних? – Защото си шише. Шишетата се изпразват, а изворите текат. Всички имате условия да се превърнете от шишета в извори.

Като гледам лицата ви, на тях виждам написано: – Как може да стане това? – Докато си кибритена клечка, постоянно ще се палиш и изгасваш. За да се увеличиш, запали една плевня и не мисли, какво ще стане с нея. – Какво ще стане по-нататък с нея? – Запали плевнята и я остави да гори. Ако ти не можеш да запалиш своята плевня, какво представяш от себе си? Ти си в пролетта на живота, тревата е изникнала вече, плевня не ти е нужна. И говедата не се нуждаят от сламата в плевнята. Запали сламата – нищо повече. Ако мислиш да продаваш сламата, откажи се от това. Запали плевнята си, да опиташ, колко си силен. Така ще придобиеш едно знание, да видиш, колко време може да гори една плевня. Кибритената клечка гори най-много десет секунди, а плевнята – часове, даже и дни. Изчислете отношението между времето, през което гори клечката и времето, докато напълно изгори плевнята. Можеш да запалиш плевнята така, че никога да не изгасва.

Съвременният свят се нуждае от такива учени, които да разполагат с магическата пръчица. Само веднъж да я насочат в една или друга посока, те ще открият земните течения. Вие, като религиозните, се обръщате към Господа с думите: Господи, Ти можеш всичко да направиш. Не даде ли тояга на Мойсея, и той, като удари с нея, от канарата потече вода. – Да, но Мойсей е бил с Господа, не е бил сам. Ако той не беше свързан с Бога, колкото и да удряше с пръчицата, нищо не би станало. Има учени хора, които, без да се молят, като знаят законите, намират мястото, дето има вода, пробиват дупки, и водата започва да тече. Тогава цяла местност се залива от вода. Кое е по-добре: да удариш с пръчката, и нищо да не потече, или да удариш с нея, да пробиеш земята и да потече вода, която ще залее цялата местност наоколо. И вие се нуждаете от такива сонди, с които да откривате къде и на каква дълбочина във вас се намират тези течения. Като ви наблюдавам, виждам, че и вие сте учени хора, всичко можете да направите. Слушам, как една сестра се оплаква от друга. Като говори за нея, тя я описва толкова майсторски, като учен човек. Големи психолози сте вие. И мене често ме описват. След това казват, че били прости. – Не сте прости вие! Но знайте, че аз не обичам тези работи. Можете да описвате, когото искате, но ще знаете, че човек има право да говори само онова, което е абсолютно вярно, а също така, и да е на мястото си. Свободни сте да говорите всичко, но за всяка празна дума ще давате отчет. После ще се питате, кой е Учителят. – Кой е Учителят, не знаете. Аз минавам под псевдоним. Никой не знае, кой съм аз, но можете само да предполагате. Предположението не е още истина.

Мнозина приличат на онзи руснак, който искал да се представи за ясновидец. Един ден той отишъл при руския цар и му казал: Ваше величество, аз зная, какво мислите в този момент. Вие мислите, че аз съм онзи, който трябва да ви отговори на три въпроса. – Да, това е вярно. – Аз съм друго лице, изпратено от този, когото очаквахте. Той е прост човек, не може да ви отговори на зададените въпроси, затова

изпраща мене, аз да ви отговоря. Да оставим настрана този руснак. Аз ще ви кажа следното: Вие живеете на земята, а мислите за онзи свят. Искате да си представите, какъв е онзи свят. – Колкото да мислите за него, както да си го представяте, вие ще знаете нещо за него, само когато отидете там. Онзи свят се различава коренно от този: там живеят разумни, възвишени същества с висока култура, с отлична обхода. Те се обличат с хубави, светли дрехи. Там няма смърт и болести; там няма крадци, разбойници и пияници. Там няма шишета и чаши за пиене на вода. Ако някой е жаден, достатъчно е да отвори устата си, и водата направо влиза. Там не слагат трапези за ядене. Когато някой е гладен, храната направо влиза в устата му. Той не сяда на стол да яде. Както върви, така яде. Ще кажете, че не е красиво човек да върви и да яде. – От ваше гледище не е красиво, но от гледището на другия свят е красиво. Колко пъти и вие ядете по улиците! Както вървите, извадите нещо от джоба си и започвате да ядете. – Не е добре човек да върви и да яде. – Не е добре, но го правите. Значи, и вие сте в другия свят. Някога отивате на планината и, като огладнеете, спирате се пред някой извор и започвате да ядете, като от време навреме пиете вода. Така разваляте и стомаха си, и храната, която сте приели.

Сега научихте нещо за онзи свят, но какво спечелихте от това знание? Знаете, че съществата от онзи свят не стоят на едно място, но са в постоянно движение. Там няма да срещнете същество, седнало при някой извор, като вас. И на земята, повидимому, има покой. Всъщност, всичко е в движение. И звездите изглеждат неподвижни, но те са в постоянно движение. Те се движат с неимоверна бързина, която не можем да схванем с нашето око. Астрономите изчисляват разстоянието на различните звезди и планети от земята, както и бързината на тяхното движение, и дохождат до големи числа, невероятни за нашия ум. Заедно със земята се движим и ние. Като гледам лицата на хората, виждам, как те се изменят всеки момент. С това аз не искам да кажа, че светът, в който живеете, не е реален.

Обаче, искам да обърна вниманието ви на факта, че вие търсите реалността там, дето не е. Реалността е извън времето и пространството. Който влезе в света на времето и пространството, той сам се ограничава. Щом се ограничи, човек се изменя, не е такъв, какъвто е в действителност. Не е лошо, че живееш във време и пространство, но ти трябва да ги разбираш. И в другия свят има време и пространство, но те са различни от тези на земята. Като не разбираш времето, казваш: Тежки са времената, или лоши са времената. – Това е неразбиране. Времето ограничава, а пространството дава широта. Щом сте по-свободни, вие сте в пространството. Обаче, трябва да излезете от света на времето и пространството и да влезете в третото състояние – в света на реалността. Понеже реалността обхваща и пространството, тя дава истинска свобода на човека.

Често говорите за любовта, но какво представя тя, не знаете. – Защо не познаваме любовта? – Защото не сте изпитали вътрешен глад за нея. Какво прави гладният? – Търси хляб. – Значи, гладът води човека към хляба. – Що е хлябът? – Възможност за проява на силата. – Що е силата? – Условие за проява на мисълта. Без сила човек не може да мисли. – Що е любовта? – Път към живота. От любовта човек влиза в живота. Христос казва: „Аз съм пътят, истината и животът.“ Това значи: без любов ти не можеш да влезеш в живота. Тя е път към живота. Истината дава възможност да познаем живота. А самият живот е хлябът, към който човек се стреми. Само любовта може да даде на човека възможност за придобиване на истината. Тя го води и в пътя на живота. Значи, любовта внася в човека истината и живота. И това не е обяснение на любовта, но отчасти дава представа за нея. Като обичаш някого, ти трябва да внесеш в него истина и живот. Затова, като ни е възлюбил, Бог е внесъл в нас истината и живота. И ние трябва да имаме същото отношение към Него. Казва се да не угасвате духа в себе си. – Защо? – Угасне ли духът, човек умира.

Днес аз говоря на онези от вас, които искат да бъдат ученици. Чудя се, какви ученици ще бъдете, щом не можете да се справяте с противоречията. Аз не се чудя, защото всичко ми е ясно. Даже и най-големите противоречия са интересни за мене. Казвам: Трябва да се справите с противоречията, защото те препятстват на вашето развитие. Аз бих желал, поне една седмица да живеете без противоречия, да не се тревожите за нищо. Сега и най-силните от вас се тревожат и казват: Какво да се прави, въглища няма. – Въглища има, трябва само да ги изкопаете. – Пари нямаме. – Парите са закон на ограничение. Вярно е, че без пари не може, без въглища не може, без хляб не може, но вие трябва да отделите съществени неща в живота от несъществени. Съществени неща са: твърдата почва, водата, въздухът и светлината. Без тези неща никой не може. Имате ли ги, вие ще образувате един квадрат, който включва всички възможности. Щом имате тези четири елемента, всичко останало ще имате. Когато някой ми каже, че е сиромаш, аз разбирам, че той няма твърда почва под краката си, няма вода, въздух и светлина. Тогава и аз казвам: Горкият човек! Единствените хора, за които аз мога да се моля, това са онези, които нямат нито твърда почва, нито вода, нито въздух и светлина. За онези, които имат толкова земя, че могат и на другите да дават, няма защо да се моля. Казвах: Помоли се за мене. – Не, тези, които имат същественото, на тях турят юлар на главата и ги пращат да орат земята. Има една пословица: „Пратили камилите за вода, а те си изгубили ушите.“ И аз често слушам да казвате: Толкова години следваме този път и мислим, че сме направили нещо; всъщност, нищо не сме постигнали. – И преди мене нищо не бяхте направили. Няма защо да съжелявате. Щом не сте работили, естествено е, че нищо няма да постигнете.

Аз искам да ви освободя от духовното пиянство. Когато се напие, пияният трябва да изтрезнее. – Как ще стане това? – Или като го набият, или като счупи главата си. На пияниците препоръчвам да пият чиста вода. Никакво захласване не трябва да има. Защо ще се

захласваш в красивата мома? Като я видя, аз искам да зная, има ли тя твърда почва, може ли да работи. Като дойде някой при мене, аз гледам, дали има той четирите елемента. За да може да работи, всеки трябва да има тези елементи. Вие сте дошли на земята да работите за Господа. Сега вие искате да придобиете знание и тогава да работите. Някой иска да ме подражава: Отвори Библията, вземе лупата в ръката си и започва ла чете. – Не се проповядва лесно. Лупата, с която аз си служа, е средство да ви изучавам. Като гледам през нея, аз показвам, че съм господар на времето и пространството. Отдалеч аз не виждам времето и пространството, но отблизо, чрез лупата ги виждам добре. Чрез лупата аз виждам всичко. И в Библията виждам такива неща, които иначе не се виждат. Чудни работи се виждат през лупата. Тя съществува в ума ми, като особена геометрическа форма. Всеки трябва да носи в ума си по една определена геометрическа форма, чрез която да вижда нещата. Някога гледаш човека, а нищо не виждаш. Но мръдне ли ръката си, вече виждаш много неща. Едно е нужно за вас: Да дойдете до реалността.

Като говоря така, аз си правя своята преценка. Като дойде някой при мене, аз веднага го преценявам. Първо гледам, дали този човек има твърда почва, вода, въздух и светлина. После гледам, обработил ли е почвата си; дали водата, въздухът и светлината му са чисти. Ако има всичко това, аз зная вече, какъв е той. Това наричам реалност. Дойде някой при мене и плаче. Не казвам да не плаче, но искам да зная, има ли той твърда почва. Много хора са плакали при мене, и аз съм събирал сълзите им в шишенца. Аз имам цяла аптека от човешки сълзи. Сълзите на някои са мътни, а на други – бистри, без никакви примеси. Когато сълзите на някого са мътни, аз зная, че в него има завист, омраза, съмнение. Сълзите на благородния човек са чисти като кристал. Те носят благословение. Казвате: Ние не сме виждали Учителя да плаче. – Някога и аз плача, но само там, дето могат да съберат сълзите ми. Ако съм на място, дето не могат да съберат сълзите ми, там не бих плакал. Плачът е възвишено състояние, в

което човек потъва. Чрез сълзите се излива нещо благородно. Когато проповедникът говори добре, от очите на слушателите му се изливат сълзи. Добре е да плаче човек, но не след като е обидил ближния си. Ще го обиди, а после ще плаче!

Като говорих на младата сестра за самоотричането, тя каза, че от всичко може да се отрече, но не и от майка си. – Без нея не мога да живея. Ако умре тя, и аз ще умра. – Аз пък ще направя едно чудо: Майка ти ще умре, а тебе ще задържа на земята, няма да умреш. Ще останеш на земята след нея, да пострадаш малко. Както виждам, ти имаш още много да страдаш. Ако се отречеш от майка си, ще придобиеш нещо хубаво, но ако не се откажеш, ще страдаш. Сега и на вас казвам: Не е въпрос да се откажете от майка си, но да я обикнете. Не да умираете, но всякога да бъдете заедно с Христа. Христос каза на учениците си: „Да отидем да събудим Лазара.“ Учениците Му отговориха: „Да отидем, и ние с него да умрем.“ – Няма защо да умираете. Достатъчно са умирали хората. Сега трябва да отидем да събудим Лазара. Аз желая вашият Лазар да възкръсне и да престанат сълзите на онази сестра, която плаче. Нека тя се зарадва и даде угощение с песни и музика. Аз не се интересувам да чувам, че този или онзи умрял. Бих желал, като дойда във вашия дом, да намеря всички здрави, бодри, весели. Искам да видя здрави и майката, и бащата, брата и сестрата, приятелите, роднините, слугите. Това е живот. Пренесете това нещо вътре в себе си. Умът, сърцето и волята на човека не трябва да са мъртви, но в тях да кипи живот. И като погледнете към света, да видите, че всичко в него е живо. Не само един да възкръсне, всички да възкръснете. Аз взимам клечка кибрит и запалвам огъня. Под „огън“ разбирам живота. Значи, запалвам огъня, запалвам плевнята, запалвам и къщата. Нека всички говорят против мене. Нека горят и господари, и слуги. Така трябва да разбирате. И после, като видите нещо нечисто у хората, да ги очистите. Като казвам, че всички трябва да се запалят и изгорят, разбирам да горят, без да изгарят. Като горят, те ще се изчистят, както златарят

пречиства златото и среброто на огъня. В този смисъл, изгарянето е на мястото си. Казваш за някого, че има огнена мисъл, огнено чувство, огнена постъпка. Това подразбира, че той е минал през огъня и се пречистил. Тогава ще кажете: Благодарим на този човек, който внесе огъня въкъщи, да се постошим. Този огън ще гори в огнищата, но ще гори в сърцата и умовете на хората. Всички трябва да горят!

Сега вие се интересувате, коя била старата сестра, но аз няма да ви кажа. Нека и тя мълчи като риба. И младата сестра да си мълчи. Аз си позволих да ги изнеса пред вас, за да ви предам един урок, да се ползвате от него. Добрата страна на тази сестра е, че докато казваше, че животът ѝ се свършил и не иска повече да живее, като излезе вън, тя каза: Има за какво да се живее! И започна да мисли. Тя се ободри, замисли се и, като си излезе, аз ѝ казах: Сестра, не бой се, има кой да те обича. Имаш един възлюбен, той ще дойде при тебе, не те е забравил още. Когато младата сестра ми каже, че не може да живее без майка си, аз знам, какво значи това. Наистина, човек е щастлив, докато има хубава, красива майка. Има една майка, без която човек може. А има една, без която по никой начин не може да живее. Права е младата сестра. Но когато тази майка дойде, сърцето ти трябва да бъде отворено, и ти да си готов да служиш на Бога. Казах ѝ: Има едно писмо адресирано до тебе. Иди на пощата да си го получиш.

И на вас казвам: Идете на пощата да си получите писмата. Ако е нужно да плачете, сълзите ви трябва да бъдат чисти. Като се обичате и желаете да си подарите нещо, да не бъде то нито откъснати цветя, нито украшения, купени от магазините. На сестрата, която обичаш, ще подариш нещо изработено от твоята ръка. Какво да бъде това нещо, не мислете. Всеки от вас да бъде поне един прозорец, през който да влиза светлина в стаята. На тази светлина да четете сестрата, която обичате. Всеки от вас да стане огън, на който да се топят окръжаващите. Най-последно, всеки от вас да стане жив хляб, да нахрани всички. Това желая на всички.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

9. Утринно Слово от Учителя, държано на 20 ноември, 1932 г. София. – Изгрев.

МИСЪЛТА – МОЩНА СИЛА

Размишление.

Ще прочета 10 гл. от Матей.

Само живият може да говори нещо за себе си; мъртвият всякога мълчи. Живият се интересува от всичко; мъртвият от нищо не се интересува. Живият се стреми да разреши всички въпроси; мъртвият няма никакъв стремеж. От дълбока древност досега, в разните школи са преподавали закона за мълчанието. Обаче, в западните школи малцина са изучавали този закон. Малцина знаят, кога човек трябва да мълчи. Соломон е казал, че и глупавият, като мълчи, минава за умен. Бедният, като не харчи, няма условия да забогатее. Значи, той мълчи. Ако всеки ден отива при бакалина да му говори и да иска нещо от него, той пак няма да успее. И с говоренето нищо не постига. Бакалинът му казва: Само на богатия давам. Ако бедният се откаже от богатата на богатия, сам се лишава от условията да забогатее. В дадения случай, аз наричам бакалин онзи, който осиромашава, т. е. продава непотребни работи. Най-големият бакалин в света е злото. То е необходимост в живота. Няма човек в света, който да не е купувал от този бакалин. В него се намира всичко: захар, ориз, сол, дърва, въглища, дрехи, обувки, шапки, материали за строеж, книги – какво ли не. Дето и да отидеш, той навсякъде има клонове. Той е първият бакалин в света - най-старата фирма. Вторият бакалин, втората фирма е доброто. Едва сега хората започват да се запознават с него и ходят в неговата бакалница. И той е отворил навсякъде клонове. Бакалинът на злото не гледа с добро око на бакалина на доброто. На него му е неприятно, защото част от неговите клиенти го изоставят, отиват да пазаруват от бакалина на доброто - конкуренция има в материалите.

Сега аз изяснявам това, което става дълбоко в човешкото естество. Ако някой от вас е бакалин, ще помисли, че това се отнася до него. Не е така. Какво човек мисли, е едно, какво всъщност трябва да бъде, е друго. Човек трябва да бъде такъв, какъвто е в действителност, а не такъв, какъвто не е. В даден случай, мисълта на човека трябва да бъде такава, каквато е, а не, каквато не е. Ако не е така, човек ще се занимава с другите хора и ще каже, че не е като тях. Ако взимате сегашните хора като образец на поведение, не знаей, докъде ще стигнете. Онова, на което хората могат да те поучат, то не е тяхно, то е взето отнякъде. То е чуждо. Под „чуждо“ разбирам „неестествените неща.“ Те нямат истинско приложение в живота. Неестественото знание е чуждо, изкуствено. Например, козметиката. Дегизирате лицето си според модата. Обличате се по един или друг начин, пак според модата. Това е нещо изкуствено. Питам: Какво може да придобиете от това? Допусни, че си голям майстор в мазане и чистене на къщата си. Ако отлично измажеш и изчистиш къщата си, а не можеш да се справиш със своята вътрешна чистота, колко струва външната ти чистота. Вън лицето ти е красиво, добре дегизирано. Какво ти струва тази красота и чистота, ако душата ти отвътре е окаляна?

Какво ни струва мнението на хората, че сме добри, а нехаем за мнението на невидимия свят. Ако нямате доброто мнение на разумните, невидимите същества, вие всякога ще изпадате в противоречия. Ще кажете, че можете да живеете и без мнението на хората.– Така е. Всяко нещо е на своето време и място. Например, можеш ли да убедиш младата мома, която ще се жени, че няма нужда от бяла рокля и бели обувки? Колкото и да ѝ говориш за скромно облекло, тя няма да се съгласи. Тя знае, какво ѝ е нужно за дадения случай. Може ли тя да се нарече булка, без бяла рокля и венец на главата? Тя има пълно право да се облече като булка. Външната бяла рокля е един договор за нея. Ако един договор не се изпълни съгласно всички клаузи на закона, той няма сила. Ако младата булка е добре

облечена отвън, а не и отвътре, т. е. не е добра домакиня, според изискванията на дома, тя няма да се хареса на свекъра и свекървата. Още на другия ден ще ѝ кажат: Булка, облечи домашната си рокля и омеси една бяла погача. Ако младата булка, като свали бялата си рокля и облече всекидневната, не може да омеси хляба и да наготви, тя не е булка. В нейното лице очакват да видят добра работничка, да работи с любов, т. е. без пари. Другите работници, които идат отвън, работят С пари, а тя е длъжна да работи без пари. Казано ѝ е, според договора, че ще живее щастливо, но дали ще излезе така, това е въпрос. Ако върши добре работата си, всички казват: Добра е нашата булка. Господ здраве да ѝ дава. Такова чедо като нея, не сме виждали. Ако не знае да работи, свекърът и свекървата постоянно ще казват: Изгоря нашето момче, не струва булката.

Аз превеждам нещата, както са в действителност. Считаю, че правя верни преводи. Същото става и в духовния живот. Външният, физическият живот е отражение на духовния. Като влезеш в духовния свят и станеш последовател на едно учение, ти си онази добра работна снаха, която чисти, маже, готви. Ако не живееш добре, ти си онази мързелива снаха, от която свекърът и свекървата, роднините не са доволни – всички се оплакват от нея. От единия до другия край на живота съществува един и същ порядък. И снахата, за да се избави от тази непоносима критика, казва на мъжа си: Не ми се живее вече в тази къща. Искам да живея далеч оттук, да мирясам. Ако не ми направиш къща, далеч от вашите, ще те напусна и ще се върна при майка си и баща си. Тук не може вече да се живее; Аз не съм научена на такъв живот. И погледнеш, този млад човек напусне бащиния си дом, вземе жена си и отива да работи в чужбина. Някога работата му тръгва напред, някога не върви. Това става и в духовния свят. Когато човек не може да изпълни порядъка, който съществува в бащиния му дом, той го напуска и си образува свой дом. Във всяко религиозно общество има такива, които напускат обществото и го наричат отцепник. Те не са отцепници, но снахата не може да живее при

старите и отива в друга къща. – Защо напуска къщата? – Защото правилата на свекъра и свекървата я ограничават. Аз изнасям тези сравнения из живота. Съществуват две положения в живота: при едното положение, свекърът и свекървата са прави, а снахата и синът не са прави; при другото положение, снахата и синът са прави, а свекърът и свекървата не са прави. Умната и добра снаха се отнася почтително със старите; тя им угажда, спретната, работна е. Те са доволни от нея, направят ѝ нова къща. Завеждат я в новата къща и казват: В тази къща вие ще живеете. Когато свекърът и свекървата са сприхави и придиричиви, те отделят една малка стаичка за младите и им държат сметка за всичко. Тогава животът на младите е неносен. Аз наричам това положение „живот по буквата“. Когато искаш да изпълниш волята Божия по закон, никога не можеш да угодиш на свекър и свекърва. Единственото нещо, което може да те освободи от закона, е да изклинчиш от него, да го обиколиш по някакъв начин.

И в Библията има примери, от които се вижда, че каквито жертви да правиш, не можеш да угодиш на свекър и свекърва. Невъзможно е снахата да угоди на онази „мърморка“ свекърва. Тя си има свои клаузи. Обаче, някога и снахата прекисва хляба. Тя не пере дрехите, както трябва, а свекървата само ходи подир нея и търси недостатъците ѝ. Казвате: Как е възможно снахата да живее с такава свекърва? Какво трябва да прави тя? Някога съседките казват на снахата: Бягай, излез далеч от този дом. Твоята свекърва е много опърничава жена. Има и други отношения между снахата и старите. Там работи законът на любовта. Там свекърът и свекървата са разумни. Те оставят снахата свободна. Снахата и синът сѐ разбрани, и всички живеят добре. Следователно, докато живеем по закон, никога не можем да угодим на хората. Щом живеем по любов, на всички можем да угодим.

Значи, в природата съществуват разумни закони, срещу които се поставят неразумни закони. Представете си, че един баща има няколко дъщери. Той е дребен чиновник, няма странични приходи,

едва изкарва прехраната си. Дъщерите му са фантазьорки, искат хубави дрехи, обувки, искат да минават за аристократки. По цял ден обикалят магазините, гледат по витрините, къде се продават скъпи рокли, обувки, шапки, украшения. Бащата изнемогва, а те мислят само за облекло, как по-добре да се докарат. Друг някой върви, отбива се в книжарница да си купи една книга. Както върви, вижда на една витрина хубави копринени ризи. Сърцето му трепва, и той си казва: Ех, и аз да имам такава риза! Така и една от петте дъщери, като види хубавите дрехи на витрината, влиза в магазина и си купува нещо на кредит. Понеже познават бащата като честен човек, търговците й дават, каквото иска. Днес взима на кредит, утре взима, докато един ден налагат заповест на заплатата на бащата. Питам: Тази дъщеря умна ли е? Обича ли баща си? – Не го обича. Случва се и обратното в живота. Бащата е голям чиновник, но скъперник. Той не иска да жертва нищо за своите деца. В дадения случай, трябва да знаем, на чия страна е правото.

В природата съществува следният закон: Всяко желание може да се изпълни, когато има благоприятни условия за него. Съществуват у нас желания, но това не значи, че те трябва да се изпълнят, когато пожелаем. За всяко желание, вложено в нас, трябва да знаем, кога му е времето да се изпълни. Щом трябва да се изпълни желанието, ще има и подходящи условия за него. Ако в невидимия свят е определено да бъдеш богат, непременно ще имаш условия за това. Щом си роден с музикални способности, ще се намери инструмент, на който да свириш; ще се събере и публика, да те слуша. Ако баща ти не може да ти купи инструмент и няма хора, които да те слушат, ти няма да станеш музикант. Някога, вместо баща ти, друг ще ти купи инструмент. Ако и това не стане, ти пак ще се развиваш музикално, но сам за себе си. Има случаи, когато някои хора сами си правили инструменти. И аз мога да ви кажа, как да си направите един инструмент. Вземете една дъска, добре изгладена и полирана, забийте горе и долу по няколко гвоздеа. На тях ще обтегнете няколко струни.

С едно перце или с пръсти можете да си свирите тихо, никой да не ви чува. Ако ви чуят., ще ви се смеят, но вие не обръщайте внимание. Един много даровит англичанин сам си направил един прост инструмент, на който свирал хубави мелодии. Ако на такъв инструмент свирел толкова хубаво, можете да си представите, как би свирил, например, на цигулка страдивариус!

Някой, като не разбира, какво представя човешкото тяло, казва: Да имам и аз една цигулка страдивариус! Ти имаш едно тяло, което струва/хиляди пъти повече от цигулката страдивариус. Ти имаш гърло, което струва милиони. Човешкото гърло, като инструмент, не може да се сравни с никой друг, направен от човек, нито по сила, нито по тон, нито по израз. Обаче, никой не цени този инструмент. Когато се казва на човека да не се гневи, да не се обезсърчава, имаме пред вид да се пази от всичко, което може да развали този инструмент. Всяка лоша дума, която минава през гърлото на човека, е в сила да го разстрои. Знаете ли, колко мъчно се нагласява човешкото гърло? Не се намира акордьор за него. Ако сам не може да го акордира, никой не е в състояние да направи това. Само ангелите могат да помогнат на човека, да нагласят неговото гърло. Кой ангел ще слезе от небето да акордира, човешките гърла? Мъчно слизат ангелите на земята., Питате: Защо има даровити хора? – Защото са били добри певци. Те са развивали своето гърло. Който не е пял, не е развивал гърлото си, следователно, не е развивал и своите дарби. Щом сте слезли на земята, ще пеете, да развивате своя инструмент. И тогава, като дойде някой ангел на земята да акордира хората, помолете го да акордира и валето гърло.

Питате: Как ще познаем, кога ще дойде един ангел? По какво ще го познаем? Казвам: Ако пойните птици познават, кога иде пролетта, защо хората да не знаят, кога ще слезе един ангел на земята? Преди да дойде пролетта, птиците усещат нейното приближаване. Не само те усещат приближаването на пролетта, но и цветята. Най-малкото цветенце напъпва, преди да дойде пролетта, и казва: Пролетта иде!

Ако малкото, невежо цветенце усеща идването на пролетта, защо ти, умният човек, създаден по образ и подобие Божие, да не знаеш, кога ще дойде ангелът да нагласи струните на човешкото гърло? Той иде да нагласи човешките мисли, да ги тури в съгласие с неговите чувства и желания. Когато умът на човека е в добро състояние, той има желание да пее. Помнете: Пеенето не е музикално чувство, то е музикална способност. То не е дарба на сърцето, но на ума – една от най-великите дарби. Следователно, ако човек не пее, не може да бъде здрав. Ако искаш да бъдеш здрав, трябва да пееш. Който никога не пее, той често боледува. Това е диагноза. Доброто здраве се познава по разположението на човека да пее. Не е въпрос само да пееш, но да имаш разположение да пееш. От това разположение зависи всичко. Тогава човек е весел, радостен. Това е израз на неговото вътрешно състояние. Казваш: Не съм се учил да пея. Когато Христос се роди, ангелите слизаха и възлизаха на небето с песни. Когато хората вършат добро или побеждават нещо, те всякога пеят. Когато ги побеждават, те плачат. При мене са идвали мнозина все с плач. Аз вадя заключението: Който иде при мене с плач, той е победен. Победа има само в доброто. И злото побеждава, но, в края на краищата, тази победа има обратни резултати. Победа има само в доброто – в закона на любовта, на мъдростта и на истината.

Днес всеки човек може да каже, че любовта е необходима. Ако отидете на небето, първите закони, на които ще се натъкнете, са законите на любовта и на мъдростта. Истината пък ще проверите в себе си. Мнозина от вас имат желание да се свържат с висшите същества. Какво по-висше същество търсите от Духа Божи, за Когото ви говорих? Вие искате да ви говори ангел. Но Духът Божи е нещо повече от един ангел. Има ангели, на които и на ум не им дохожда за хората. Има ангели, които слизат със специална мисия на земята. Един такъв ангел може да мине край дома ви, но вие не можете да го накарат е да остане във вашия дом. Той е като екскурзиант – мине, остави нещо и си замине. Той следва своята мисия. Ако искате да ви

пише писмо, и това не може да направи. Колко време трябва да има на разположение, за да пише писма на всички, с които се е срещал на земята? При това, съобщението между земята и небето е прекъснато, не може да се изпращат тема. Трудно стават съобщенията с възвишения свят. Човек още не е готов да получава писма от ангелите. – Защо? – Ще тръгне от къща в къща да се хвали, че е получил писмо от някой ангел. Как ще адресирате писмото си до него? Всички чиновници в пощата ще се чудят, кой е този ангел, до когото се изпраща писмото и как да го изпратят. Вие ще се намерите е положението на малкото, девет годишно сираче в Русия, което писало писмо до дядо Господа. То чувало, че има един Господ в света, Който се грижи за бедните и сирачетата. Един ден, без да каже на някого, то написало едно писмо до Господа и го пуснало в пощата. То писало в писмото: Майка ми и баща ми заминаха за онзи свят, останах самичко в света. Дето отивам, никъде не ме приемат. Ти, Господи, си уредил работите на толкова хора, моля ти се, помогни и на мене. Като се получило писмото в пощата, чиновниците се чудели, как и къде да го изпратят. Добри хора били чиновниците. Събрали се и решили, как да помогнат на това дете, те да уредят неговите работи. Написали едно писмо на детето със следното съдържание: Изпратихме писмото ти до Господа, и от Него се получи помощ за тебе. Всъщност, между чиновниците на пощата била събрана една голяма сума. Детето се зарадвало, че Господ му помогнал. Това е факт. Дали писмото е отишло до Господа по друг път, това не е важно. Обаче, всяко нещо, за което се говори, става.

Казвам: Божият Дух всякога слиза до човека, да му помага, но човек често Му се противи. Казано е в Писанието: „Духът на Истината в човека ще го научи на всичко“ Човек е в постоянна борба с плътта. Когато Духът дойде да те повдигне, ти се опълчваш против Него и Казваш: Не му е сега времето. Аз трябва да си поживея и като стана на 100 – 120 години и няма какво да правя, тогава ще се занимавам с Тебе. Като чуе това, Духът се отдалечава. Някога Духът те пита: Къде

си? Какво мислиш да правиш? – Искам да отида в странство, да се разходя малко. – Сега в странство няма условия. Но ти не Го слушаш, заминаваш за чужбина. По пътя става катастрофа, и ти се връщаш контузен, с деформиран нос, със счупен крак. В страха си, ти си скочил от трена, пострадал си и се връщаш, без да си реализирал своето желание, После си казваш: Какво ще стане с мене? Не ми се живее сам, искам да се ожена. Духът ти казва: Чакай, не се жени още. Почакай поне четири години, не са времена за женене. И хората не са толкова дебри. – Да, но сам не ми се живее. Ти пак не слушаш и се ожениш. След това претърпиш поражение. – Защо? – Не си послушал Духа. Сега ти ставаш човек на обявите. Където седнеш, казваш: Лоша е жена ми, не съм доволен от нея. Ако си жена, казваш: Не е добър мъжът ми, излъгах се в женитбата си. И ти приличаш на Йоан Веслей, който, на третия ден след женитбата си, казал: Не си струва човек да се жени. – Ние не сме против женитбата, но не трябва да се създават нещастия в домовете. Често в ума на човека се наслояват отрицателни мисли, които действат върху организма като отрова. В организма се събуждат известен род трептения; те привличат такива мисли, които действат като отрова. И тогава, мъжът и жената, като не са в хармония помежду си, ако им се роди дете, скоро умира. Отровата в техния организъм се отразява вредно на детето. Роди се второ дете, и то умира. Изобщо, всички членове на това семейство боледуват. Условията в този дом стават неблагоприятни за съвместен живот. Ето защо, щом си решил да се жениш, това трябва да стане, когато е определено, нито по-рано, нито по-късно. Такъв е законът.

Изводът, който искам да направя, е въпросът за трезвата мисъл. Аз ви навеждам на една мисъл, вън от вашия живот. Дълговете, страданията, които имате, не влизат във ваша сметка. Като чиновник, началникът ти ни най-малко не се интересува от твоите дългове. Той се интересува от работата, която вършиш. Някога дълговете пречат на твоята работа. Като мислиш за тях, ти сам се спъваш. Следователно, дълговете на човека са неговите погрешки. Те го отклоняват от правия

път. Има неща, определени от Бога, да ни се дадат. Ако не спазваме законите, можем да ги изгубим. Например, може да развалиш гласа си. – Как? – Като не спазваш известни правила: , злоупотребяваш с удоволствията, ядеш люто, излагаш се на течение. После, като чуеш, че някой пее, и ти искаш да пееш, но не можеш. Умният човек никога не злоупотребява с дарбите, които му са дадени. Всеки трябва да се интересува от дарбите си и да ги пази. Животът има смисъл, когато се развиват и- използват способностите на човека.

Някой казва: Бог да ме надари. – Ти имаш дарби, но трябва да внимаваш да използваш разумно условията за развитието им. Следователно, Бог дава дарбите, а човек създава условия за развитието им. Като отиде при лекар, болният разчита на неговата дарба да лекува, Как е облечен лекарят, с какви дрехи, с какви обувки, дали има украшения, това не интересува болния. За него е важно знанието, умението на лекаря да лекува. Ако лекарят е даровит, той е на мястото си. Богатият клиент ще го възнагради добре. На същото основание, казвам: Когато ангелът на разумността Дойде при тебе, ти трябва да знаеш, какво да му поискаш. Ако не си разумен, ще му поискаш хубави дрехи и украшения. Ако си разумен, ще го помолиш да ти помогне да развиеш своите дарби. Когато болният е милионер, ще те възнагради така, че всичките ти работи ще се уредят. Ако се вслушваш в своя вътрешен глас, ти ще познаеш, кой е ангелът на разумността и какво да искаш от него. Този глас наричам Божествена интуиция. – Къде е този ангел? – В самия човек. Когато дойде ангелът в тебе, твоят слуга, ще ти каже: Господарю, ангелът от небето слиза, пригответи се да го посрещнеш. Ако господарят се вслушва в гласа на своя слуга, ангелът ще му донесе своето благословение, и работите му ще се уредят. Ако е небрежен към този глас, нищо няма да успее. Той е човек, който мисли само за работите си на земята.

Представи си, че седиш на естрадата и слушаш един виртуоз – пианист или цигулар. Като гледаш, колко бързо се движат пръстите на пианиста, имаш желание да пипнеш ръката му. Какво ще

спечелиш от това? Когато светските хора слушат някой виртуоз, те следят с голямо внимание изпълнението и пазят, никой да не го бутне, , да не го безпокоят. Че има голяма техника, хубав лък, това са дадени неща за него. Те не важат за вас. За вас не е важно, как се движат лъкът и пръстите му, но какво излиза от лъка. За вас е важно това, което възприемате и което влиза в съзнанието ви. Вие не можете да бъдете виртуоз като него, но можете да го слушате внимателно и да запазите спомени от неговото свирене.

И тъй, когато дойде ангелът при вас, вие не трябва да го пипате, да гледате дрехите му. За вас Са важни светлината и знанието, които той може да внесе във вашия ум. Това знание ще ви ползува през целия живот. Щом го слушате, вие сами знаете, дали той свири добре, или не. Мнението на другите не е важно за вас. Аз ще вярвам на себе си, а не на другите. Като слушам един музикант, аз зная вече, къде взима той неправилни тонове; аз зная, къде е неговата грешка. За друг музикант казвам, че е отличен виртуоз, Слушам да се говори, че този музикант не е добър. На кого да вярвам: на себе си, или на тях? – На себе си. – Защо вярвам на себе си? – Защото не съм заинтересуван. Аз слушам само, как свири и си съставям мнение. Музиката има Божествен произход. Следователно, ако музикантът изразява нещо Божествено, наистина, той свири хубаво. Ако в свиренето си той вложи човешкото, казвам: Този музикант не свири добре. Мнозина слушат някой да свири и казват: Хубава е тази музика. Тя навява нещо тъжно. – Според мене, тъжната музика не е божествена. Тази музика, която внася радост в душата, е Божествена. На меланхолика и музиката е меланхолична. На оптимиста музиката е весела, здрава. Изобщо, музикантът предава нещо от себе си. Например, музиката на Шопен е тъжна, меланхолична, защото самият той е бил меланхоличен, болен. Следователно, всичките му песни са проникнати от тъга. Казваш на някого: Изсвири ми една тъжна песен от Шопен, – Защо ти е тъжна песен? Тя е туберкуозна песен. На онзи, който е предразположен към туберкулоза, казвам: Никакъв

Шопен не ти трябва. Когато е здрав, човек носи на десет души здравето върху себе си. На такъв човек казвам: На тебе е позволено да слушаш музиката на Шопен. Това не значи, че не трябва да слушате музиката на Шопен. Тази музика е за здрави хора, а не за болни. Не казвам, че аз нямам разположение към Шопена, но ви обръщам внимание, за кого е полезна тя. За онези хора, които са нежни като цветете, които имат деликатна душа, не се препоръчва музиката на Шопена. За тях е нужна друга музика.

Като говоря така за музиката на Шопена, някои от вас се засягат. Нямам нищо против това, че обичате Шопеновата музика, но ви обръщам внимание на онези вметнати неща, които се налагат в човешкия живот. Така, тъгата на Шопена се отразила и в музиката му. Като дойде втори път на земята, той сам няма да хареса песните си и ще се заеме да ги коригира. Той преживял особени състояния, които се отразили в неговата музика. В живота си човек се интересува силно от нещо. Един турски бей имал десет хубави хрътки за лов, които гледал добре. Той ходел на лов ту с една, ту с друга, а някога водел и десетте хрътки. Те имали хубави гердани със звънчета. Той пуцал хрътката подир заека. Като догонвала заека, той й говорел гальовно, казвал й: Ха, кузум, ха, чоджум! Обаче, случвало се заекът да избяга, и хрътката не могла да го стигне. Тогава турчинът викал след нея: Ха, гяур, ха, домус! Той я наричал с всички обидни думи, защото заекът избягал.

Често и вие проявявате характера на турския бей. Когато работите ви не стават, както искате и очаквате, вие изказвате своето недоволство и възмущение. Когато получавате всички блага, които очаквате, от устата ви се изливат най-хубавите думи. Истинският човек навсякъде проявява своето благородство. Това казвам, защото сърцето на хората не е всякога благородно. Човек трябва да се стреми да изработи благородно, разумно сърце. Това зависи от светлия ум. Трябва да дойде ангелът. Трябва да дойде светлият ум. Ако този ум не дойде, ако човек не учи, не обработва своите способности, като влезе в

духовната лаборатория, той ще види онази коравина, онази твърдост, която спъва неговото развитие. Френолозите дават един характерен пример за човешката твърдост. Един англичанин бил подложен на голямо изтезание, за да изкаже нещо. Той се отличавал с голяма твърдост в характера си и решил по никой начин да не изкаже тайната. В края на краищата, от голямото напрежение, черепът му се разпукал на мястото, дето е центърът на твърдостта. Ако на мястото, дето е този център, прекарате силен електрически ток, той няма да произведе ефект, защото от това място излиза силно течение, което спира тока. Този опит може лесно да се направи. Забелязано е, че чрез твърдостта, човек може да се справи с известни слабости в своя характер. Така човек може да опита, доколко е твърд. Също така може да опита, доколко е разсъдлив, милостив, кротък и др.

Като ученици, вие имате възможност всеки момент да се опитвате, да проверявате своя характер. Например, дойде при тебе един твой познат и започва да ти говори разни неща, с цел да те предизвика. Какво трябва да направиш? Вземи лист и молив и започни да решаваши задачи. Кажи му: Ще ме извиниш, аз решавам една задача. Като я реша, тогава ще се разговарям с тебе. Или започни да свириш пред него, за да осуетиш неговото предизвикателство. Така трябва да постъпвате.

Сега вие мислите, че сте господари в света. Ако сте ясновидци, ще видите, колко сте господари даже на себе си. Обаче, аз не искам да бъдете ясновидци, защото, ако сте такива, не бихте желали да останете в къщите си, всички бихте излезли навън. Като вляза в един дом, виждам около домакинята десетина лемурийци, духове, изостанали в развитието си, с изопачени лица. Те я обикалят, нашепват ѝ нещо. И като я надуют, тя чака само да дойде мъжът ѝ, да се кара с него. Тя му казва: Не знаеш ли, че жена има тука? Аз не съм толкова глупава, както мислиш. – Глупава е тази жена. Тя е надута като гайда и очаква само да писне. Тя е готова цял ден да се кара с мъжа си. И той, като не разбира причината на това, нещо го надува

отвътре и му казва: Защо седиш и я слушаш? Ти мъж ли си? Я вземи едно дърво да я набиеш, да знае, че мъж има пред себе си. На мъж така ли се говори? Аз виждам, около мъжа седят пет лемурийци и му нашепват нещо. Десет лемурийци около жената и пет около мъжа, и вие виждате само резултата от тяхното нашепване. След това и двамата дойдат при мене и започват да се разправят. Единият казва: Нямам ли право аз? И другият казва: Ами аз нямам ли право? Обръщам се към жената и към мъжа и казвам: Това е резултат от съветите на вашите професори.

Всички хора са играчка на тези същества. Виждам, че салонът е пълен с лемурийци, които минават и заминават. След всичко това, вие минавате за християни, за ученици, но вършите ред грешки и престъпления. – Защо? – Защото съзнанието ви не е будно, то не взима участие. Като свършат своята работа, лемуриите се отдалечават. Те не са отговорни за това, което става. Един млрд брат ми разправяше една своя опитност: Отидох при одного и започнах да му говоря нещо. Той схванал, че искам да го морализирам и ме бутна толкова силно, че се търколих на земята. Разбрах, че този човек разполага с окултни сили. Питам: Кой човек не разполага с окултни сили? Когато мъжът бие жена си, това не са ли окултни сили? Когато жената се надуе и изкара мъжа от търпение, и той бяга от къщата си, това не са ли окултни сили? Той е генерал, сражава се на бойното поле, а една жена става причина да бяга от къщата си. Това не е ли окултна сила? Генерал е той, но казва: Да те пази Господ от лоша жена! Това се дължи на лемурийски, същества, изостанали в развитието си. Те са живели в една далечна епоха, но и досега още се проявяват. Цялото човечество е жертва на тези същества. Всички раздори, престъпления, убийства, пиянство се дължат на тази изостанала раса.

Като виждат това, хората казват: Човечеството трябва да се възпитава. – Как ще стане това? – Е, Бог да ни освободи. – Не, като дойде един лемуриец при тебе, не слушай, какво ти говори, но пей и

работи: вземи брадвата да насечеш дърва. После иди на лозето да го прекопаеш. Като се върнеш, омеси прясна питка, опечи я и започни да ядеш. Той ще ти говори, а ти ще пееш. Като дойде мъжът ти, ще му кажеш: Днес десет лемурийци се опитваха да говорят против тебе. – А мене пет лемурийци ме настройваха против тебе. И двамата издържали изпита си. Те казват: Да благодарим на Бета. че ни даде светлина, да се справим с тях. Ако бяхме се подали на думите км, щяхме да направим много пакости. Мъжът казва: Сега, жена, сложи трапезата, тури яденето, прясната питка, да си хапнем и да благодарим на Бога за благата, които ни дава. Мъжът, жената, децата се наредят около трапезата, нахранят се добре и благодарят на Бога, че не са послушали съветите на своите професори.

За оправдание на своите грешки, някои казват, че те се дължат на слабостите им. – Няма слабости в света. Слабостите са в това, че слушате съветите на вашите професори. Като говоря така, аз навлизам в една област, която не искам да засягам. Така дохождаме до вътрешната страна на школата. Там се разглеждат общите принципи. Обаче, има специфични принципи за всекиго отделно. Това е вътрешна, езотерична школа, която показва на човека, как може да се избави от слабостите си. Отишъл един, с револвер в ръка, в една от тези школи и казал: Ако има някой от вас, който разполага с окултни сили, нека излезе срещу мене. Той изважда револвера си. Излиза един, маха с ръка, и револверът пада от ръката му. Казваш за някого: Аз ще му тегля куршума. – Чудни са хората! Преди да теглиш куршума, ще излезе един срещу тебе, ще махне с ръката си, и револверът ще падне от ръката ти. И два револвера да имаш, не можеш да излезеш срещу този човек. Достатъчно е той да махне с ръката си, за да паднат револверите ти на земята. По-добре да махнеш с ръката си, отколкото да разчиташ на револверите. Щом махнеш с ръката си, този, който носи револвера, ще отстъпи. По-добре да имаш силата на ръката си, отколкото силата на един револвер. Какво придобиваш, ако раниш човека с куршум? После ще търсиш някой да

го привързва. И това, че си наранил човека, те прави герой. Благодарим за такова геройство! Казвате: Човек е, все ще пострада. Първия път пукнат главата му, превържат я. Втория път пак пукнат главата му, пак я превържат. И третия път също я пукнат, докато най-после каже: Много опитност имам в живота си. – Благодаря на такива опитност и!

Казвам: И Христос на времето си имаше такава опитност, но втори път няма да мине през нея. Само веднъж мина през такава опитност и разбра, какво значи, да го прободат в ребрата. Втори път ще стои далеч от такава опитност. Той няма да дойде по същия начин на земята, да го прободат. Това стана, за да постигне нещо велико. И целия свят да дадат на Христа, втори път Той няма да се подложи на този позор. Вие считате за геройство да ви разпъват по десет пъти на кръста. Да ви разпъват един път на кръст, разбирам, но десет пъти – не разбирам. Едно е важно: Не можеш да бъдеш обичан, ако нямаш сърце, достойно за обич; не можеш да бъдеш обичан, ако нямаш просветен ум, който разбира нещата. Следователно, ако губите любовта си, търсете причината във вашия ум. За да дойде любовта, първо умът трябва да се яви. Той предшества любовта. Дето умът не работи, там и любовта не може да се прояви. Това всички трябва да го знаят.

Казано е: „Ще изпратя Духа си, и всички ще оживеят. Ще отнема Духа си, и животът на хората ще се прекрати." Когато умът напусне човека, той умира. Щом дойде умът, той отново оживява. Казано е още: „Ако не се отречеш от майка си и баща си, от брат си и сестра си, от приятелите си, както и от себе си, няма да влезеш в Царството Божие." С други думи казано: Ако не се отречеш от всичко отрицателно в живота, т. е. от съветите на лемурийците, не можеш да влезеш в Царството Божие. Лемуриецът не може да ти бъде майка, баща, брат, сестра или приятел. Ако е един от тях, той ще ти одере кожата. Той може да ти бъде само неприятел. Като такъв, той ще ти отнеме свободата и ще те изпрати на онзи свят. Като четете

оплакванията на псалмопевеца, знайте, че и той се оплаква от лемурийците, които го мъчат и преследват. Казваш, че човек има пороци. – Не, това е лошото влияние на лемурийците. – Те са черни духове. – Лошото и опасното не е в черния цвят, но в тяхната мисъл. Лемурийците са стигнали до известна развитие, но сърцето им не е обработено. Така се е създал черният цвят у тях, причина за грехопадането. Когато човешкият ум се изопачил, тогава се явили нощта и тъмнината. Тогава се създала черната раса, чрез която човечеството е дошло до най голямото падение. Човек постепенно се повдига, но не се е освободил напълно от черния цвят. Някога казваш: Имам черни мисли и черни чувства. – Те са остатък от лемурийската раса.

Аз ви навеждам на тези мисли, за да си помогнете чрез тях, да дойдете до философията на самоотричането. – Как ще се убедим в съществуването на лемурийците? – Колкото и да ви говоря, както и да ви ги описвам, няма да повярвате. Трябва да ви отговоря очите, вие сами да ги видите. Някои се мъчат да ги описват, но тяхното описание не е вярно. Вие можете да си представите, да кажете, че ги виждате, но пак сте далеч от истината. – Как да се справим с лемурийците? – От вас зависи. Ще живеете така, че да не ги привличате. С мисълта и чувствата си, вие сами ги привличате, а после търсите някой отвън, да ви освободи от тях. Те се привличат от човека, както пчелите от меда. Достатъчно е да капнете малко мед на дрехата си, за да ви накацат пчелите. Те са постоянно около вас. Има нещо, с което ги привличате. – Как да се освободим от тях? – Съблечете дрехата си, на която има мед. Тогава пчелите, т. е. лемурийците ще ви напуснат. Докато на дрехата ви има мед, който ги привлича, те всякога ще ви нападат. – В София има ли лемурийци? – Има, разбира се. Те се срещат във всички градове и села. Дето има хора, там са и те. Ще ги срещнете по улиците на разходка; по театрите и концертите; в автомобили и файтони; в кафената и бирарии. Дето стават кражби, убийства, престъпления, там непременно е намесен някой лемуриец. Като убие

някаго, лемуриецът застава пред него тих и спокоен, гледа жертвата си и се радва, че е победил. В това отношение, той прилича на тигър. Друг лемуриец отива на бойното поле, убива някого, и след това го произвеждат герой. В лицето на този лемуриец не се чете нищо човешко. Днес ви говоря за лемурийците, като първа раса на човечеството, която, изостанала в развитието си, продължава и досега да прави пакости на хората. Друг път ще говоря за противоположната раса на лемурийците, която е носителка на любовта и добродетелите. В който дом влезете сега, все ще намерите по няколко лемурийци, които са в борба с хората. Когато борбата се усили, хората се обръщат към Бога. Той им изпраща в помощ един светъл дух. Лемуриецът излиза със своята черна шпага, а светлият дух – със своята светла шпага. Борбата започва, но, в края на краищата, светлият дух побеждава. От този момент, в дома на човека ие остава нито един лемуриец. Ако лемурийците не бягаха от човешките домове, нищо не би останало от съвременната култура. Какво е останало от лемурийската раса? – Нищо не е останало. – Де е сега тази раса? – Тя е потънала дълбоко във водите на моретата. Някои от тях са успели да се спасят, но и сега още живеят между хората и продължават да им причиняват пакости. И друг път Бог ще съди лемурийците; с други думи казано, на евангелски език, ще им се яви архангел Михаил, който ще се бие със змията. Змейовете, това са лемурийците, пръснати по земята.

Да оставим настрана лемурициите. Ние минаваме от една реалност в друга, т. е. от черната раса към светлата, която ръководи човечеството. Възвишените същества идат да помагат на хората, да събудят в тях възвишени и благородни мисли и чувства. Вслушвайте се в техните съвети. Те ще ви изведат на светлия висок връх. Те са носители на великите Божии блага на земята. Това наричаме ние „грижи на Господа за човешките души.“

Вслушвайте се в съветите на светлите същества. Вслушвайте се и в себе си. Сега е време да ходите по техните съвети и да бъдете готови

на всички жертви, не за онова, което ви спъва, но за онова, което дава простор, сила на вашия дух, на вашата душа, ум и сърце. Те ще направят да бъдете доволни от себе си. Тогава няма да бъдете откъснат лист от дърво, нито играчка в ръцете на съдбата. Тогава ще бъдете здраво прикрепен лист към дървото, което след време ще завърже, ще даде плод, и плодът му ще узрее. Това е великото и красивото, към което се стремим всички.

–Проявената любов на Духа проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

10. Утринно Слово от Учителя, държано на 27 ноември, 1932 г. София. – Изгрев.

НОВОТО СЪЗНАНИЕ

Размишление.

Ще прочета 11 гл. от Матей.

Говори се за блага в живота. Добро нещо са благата, но някога те се явяват като външни условия, само за развлечение. В живота има нещо по-съществено от благата. Явява се въпрос за и против благата. Да оставим този въпрос настрана. Това са философски разсъждения. Според мене, въпросът за слънцето е също философски, не е строго научен. Едни учени казват, че слънцето е горещо тяло, т. е. в разтопено, огнено състояние. Други учени отричат това. Едни учени казват, че слънцето е хиляда и петстотин пъти по-голямо от земята. Дали всъщност е така, не се знае. Едно нещо, което всички знаят – и учени, и прости е, че когато слънцето грее, земята се стопля, а с нея заедно и всички живи същества. Обаче, за същината на слънцето, и ученият, и простият знаят еднакво,

Следователно, колкото се знае за слънцето, толкова и за духовния живот, за същината на Бога. Говори се за Бога, за духовния човек, но какво точно е духовното, какво представя онзи свят, нищо не се знае. Всеки има някаква представа за другия свят, за Бога, но доколко неговата представа отговаря на действителността, това е въпрос, който се нуждае от доказване. Животът се нуждае от дълбоко, вътрешно разбиране. За това е нужно много време. Колко време трябва да грее слънцето, за да поникне семето? Достатъчно ли е един ден да го огрява? За да може семката да стане голямо дърво, необходимо е слънцето да я огрява хиляди дни. Ако дървото расте, все ще разбере нещо от външния свят; ако не расте, нищо няма да разбере. Дървото пуца дълбоки корени, развива листа и клончета с единствената цел, да се закрепни добре в земята, да получи нещо. Ние

казваме, че дървото расте, за да даде плодове и да продължи живота си. Така е от наше гледище. Дървото дава плодове, а ние ги обираме и изяждаме. Обаче, в процеса на растенето се крие друго нещо – вътрешен стремеж към нещо велико. Разбиранията на растенията са крайно ограничени, но, въпреки това, и в тях има известен стремеж.

Казвате: Знанието, разбирането са за човека. Те го повдигат. – Някога е така, но някога знанието спъва човека. Има различни видове знания, които се отразяват различно върху човека. Малкото момиченце седи около майка си, играе с куклата си и слуша приказките, които майка му разказва. То постепенно придобива знания, но ограничени. Младата ъ-ома, обаче, ходи по театри, по концерти, пише любовни писма, ходи по разходки, среща се с млади момци и си мисли, че е много учена. Тя нарича майка си невежа, проста. Майката, като чува, как дъщеря ѝ говори, веднага се сгуши. Тя си казва: Учена е моята дъщеря, много неща знае. Питам: Какво ѝ допринесе това знание в живота? Кое знание предпочитате: ограниченото знание на малкото момиченце, или голямото знание на младата мома? Много неща знае тя: да се облича хубаво, да посреща и изпраща младите момци, да се разхожда, да се изказва по различни въпроси, да готви и чисти къщата. Знанието на младата мома е само за нея,- то е временно.

Често религиозните хора казват на светските: Учени са тези хора, очите им са отворени, на четири страни гледат. Ние сме прости, ограничени. – Не сте прости, но знанието ви е ограничено, като на малкото момиченце. Такова нещо са растенията. Те са доволни и от най-малкото знание. Обаче, човек не е доволен от малко. Той е като младата мома, която иска да придобие много знания, да блесне пред момците. Някой казва, че не му трябва много знания. – Какво означава това? – Той иска да каже, че в дадения случай, неговият ум не може да побере много знания. Много естествено, когато тръгващ на дълъг път, ще туриш на гърба си малка раница. Ако вземеш голяма раница, с десет хляба, ще се спираш да почиваш; пак ще

тръгнеш, ще пъшкаш и няма да стигнеш навреме. В случая, многото знание, т. е. тежката раница ще те спъне. Ако си фурниджия, много хляб трябва да опечеш, за да продаваш на хората. Обаче, ако си пътник, нужен ти е само един хляб. Умният човек е като малкото момиченце. Той носи на гърба си само един хляб. Като го изяде, взима си още един. Ученият е като младата мома. Той носи на гърба си цял кош с хлябове, които не може да изяде. Като станат твърди, никой не ги иска. Това знание не ползува нито него, нито другите. Много от знанията на съвременните хора са плесенявали. Те допринасят повече вреда, отколкото полза. Ще почне ученият да ми разказва, как се приготвя барутът. После, туря барут в пушката, туря куршум и ми казва: Виж, как мога да стрелям. Ако на два километра от мене има човек, аз мога да го застрелям. Казвам: Ако срещнеш неприятел, който те напада, пушката ти е на място; ако си в гората и срещнеш мечка, която се нахвърля върху тебе, и тук пушката ти е на място. Обаче, има мечки, възпитани като хората. Ще ги убиваш ли? Тук пушката ти не е на място. Казваш: Аз имам логична мисъл, не мога да приема съществуването на друг свят. – Как се убеди в това? – Чрез науката. Химията, физиката, астрономията говорят за закони, които нямат нищо общо с другия свят. Това лесно мога да докажа. – Ще го докажеш, както един син, свършил в странство, доказвал на баща си, че кокошката има четири крака. Синът доказвал своето твърдение математически, логически, а бащата слушал. Най-после, той казал: Синко, тази работа е много отвличена, не е за моя ум. Хайде да обядваме. Майка ти е сготвила кокошка, ще си хапнем добре. Майката и бащата взели по един крак от кокошката и започнали да ядат. – А за мене? – запитал синът. – За тебе оставяме другите два крака. Нали ти доказваше, че кокошката имала четири крака? В действителност, кокошката има само два крака. При доказването, обаче, кокошката може да има или два, или четири крака – зависи, как ще го докажеш. При сегашните условия на живота аз зная, че кокошката има само два крака. Защо е така, не зная.

Сега да дойдем до духовния живот. За да разбереш духовния живот, трябва да си събудил в себе си известни духовни чувства. Както на физическия свят не можеш да заместиш едно сетиво с друго, така и в духовния свят не можеш да си служиш с физически сетива. Слухът не може да замести зрението, нито зрението – слуха. Обаче, физическото зрение и слух не могат да заместят духовното зрение и духовния слух. При това, едно сетиво или едно чувство отваря вратата на един ограничен свят. Вкусът, например, въвежда човека в света на вкусовите възприятия и усещания, но не и в света на зрението или слуха. Следователно, колкото повече сетива и чувства е развил човек, толкова повече врати се отварят пред него. Те разкриват хоризонта на човешкото знание. На същото основание казвам: За да разберете духовния свят, нужни ви са духовни сетива и чувства. Не мислете, че лесно се влиза в този свят. Ще кажете, че той е някъде вън от земята. – Това е механично разбиране. Къде е в същност духовният свят, както някои го наричат „онзи свят"? Ще кажете, че той е горе някъде. – Ами адът? – Долу. Значи, раят, т. е. духовният свят е горе; адът, т. е. грубият материален свят е долу. Всеки може да си представи ада. Щом стане дума за рая, за небето, малцина имат представа за него. Че там живеели възвишени същества, които прекарвали в песни, в радост и веселие, това не можете да си представите. Изобщо, духовният свят е толкова разбран за вас, колкото светлината и цветовете за слепия. Колкото и да говорите на слепия за красивите картини в природата, за светлината и нейните цветове, той нищо няма да разбере. Ако говорите същото на човек, който има очи, той веднага ще ви разбере, за него всичко е ясно.

Едно е нужно на човека: да се пробуди вътрешно. "-Без вътрешно пробуждане, колкото и да му се говори за духовния свят, той ще си каже: Защо ли ми говорят тези хора? Като говориш на българина за духовния свят, той казва: Висока работа е тази; тя не е за моя прост, ограничен ум. Това е работа за учени хора. – Прав е той. Онзи свят може да се разбере от един отличен, светъл ум. Ограниченият ум

нищо не разбира. Това е все едно, да говориш на човек с ограничен ум за доброто. Каква представа има той за доброто? Казваш, че някой ти направил едно добро. Каква дефиниция ще дадеш за доброто? Ще цитираш казаното от мене: добро е това, което освобождава човека, а злото го ограничава. Някога, обаче, става обратното: доброто ограничава, а злото освобождава. Дойде някой при тебе, вземе парите, дрехите ти и си отива. Добро ли е това? Той те е освободил и от парите, и от дрехите, но за тебе това не е добро. От гледището на човек с пробудено съзнание, това е добро, защото така го освобождават от излишен товар. След една година той ще му върне парите. Като взима парите ти, той казва: Ще дадеш парите си за Господа, защото в този момент друг се нуждае повече от тебе. Следователно, кое е зло и кое – добро, това зависи от разбирането на хората. Те принадлежат към духовния свят, а не към физическия. На физическия свят те имат само отражение. Доброто и злото трябва да се разбират правилно, а не както хората днес ги разбират. Че някой ти взел парите, или дрехите, това е привидно зло. Това е само частична проява на злото. Всъщност, злото е друго нещо. В духовния свят под „зло" се разбира всяко нещо, което лишава човека от най-ценното – от живота. Доброто пък повдига човека и му дава живот.

Помнете: Във всеки човек са вложени духовни способности и чувства, които трябва да се развиват. Като знаете това, работете върху себе си да ги развивате. Ако не постигнете това, и да влезете в духовния свят, пак ще знаете толкова, колкото и на земята. Ако детето се роди сляпо, нищо няма да знае за светлината; ако се роди глухо, нищо няма да знае за звука. Всеки дефект в човека показва, че в него има нещо неразвито. Като казвам, че не може да ви се говори за духовния свят, имам пред вид вашите неразвити духовни чувства. За да разберете духовния свят, духовните ви чувства и сетива трябва да бъдат по-развити от тези, с които сега разполагате. Без шестото сетиво не може да се разбере духовният свят. Учените наричат това сетиво „интуиция." Всъщност, интуицията отчасти наподобява това

сетиво. То не е интуиция. Каквото и да се говори на човек без шестото сетиво за духовния свят, той ще слуша, но нищо няма да разбере и най после ще каже: Като отида на онзи свят, тогава ще разбера, какво представя той. Така говори само онзи, който не разбира нещата. Ако шестото сетиво не е развито у вас, и на онзи свят да отидете, ще разберете толкова, колкото и на земята. Човек, в когото шестото сетиво е развито, и на земята ще разбере толкова, колкото и в духовния свят. – Защо? – Защото той живее едновременно и в двата свята. Онзи свят не означава само определено място. Той е свят, дето живеят същества с известен ред и порядък, с известна интелигентност.

Какво представя човешкият свят? Той е свят, създаден от хората, с известен ред и порядък, със специфична наука, музика, изкуство, култура. Всичко, създадено от хората, представя човешкият свят. Вън от своя свят хората не представят нищо. В който свят живееш, това представяш. Ако си в духовния свят и го разбираш, ти си духовен човек. Ако мислиш, че в духовния свят съществата само съзерцават и благуват, без да учат, без да свирят, пеят, работят, вие се лъжете. Духовният свят е по-богат, в него има по-голяма пълнота от физическия. Голяма е разликата между единия и другия свят, почти такава, каквато е разликата между учения и простия човек. Ученият разполага с големи дарби и способности, когато простият още не е започнал да ги развива. Ученият чете книгите, придобива знания. Той познава различните знаци и добре ги тълкува. Простият, като вземе книгата, върти я на една, на друга страна и, като я затвори, казва: Нищо не разбрах. Видях само, че на белите страници имаше нещо, написано с черно мастило. Какво е написано, не разбирам. Знанието не е в черните редове, но в написаните знаци. За учения, книгата е необходимост. Чрез нея той разкрива великите истини и тайни на природата. Сега и вие, отворете книгата на духовния живот и започнете да четете. Ако нищо не разберете, ще кажете, че тази книга не е за вас. Казвате: Като отидем в другия свят, тогава ще я разберем.

Или: Не е дошло още времето да ни се разкрие. И едното е вярно, и другото е вярно. За вас е важно, какво днес можете да разберете. – Не, всеки човек може да разбере само толкова, колкото му е дадено.

Дойде при мене един човек, който носи празно шише, с вместимост един литър. Той ме моли да го напълня. Аз напълвам шишето и му го давам. – Защо само толкова? Не можа ли да сипеш повече? – Толкова искаш. Ако искаше повече, можа да донесеш друго шише, което да съдържа два - три литра. Каквото шише донесеш, в него ще ти сипя. Ако донесеш съд, с вместимост сто литри, него ще ти напълня. Важно е, ще можеш ли да го носиш. Ако друг го носи, уговори условията с него. Законът гласи: Всеки сам трябва да си носи съда с маслото. – Ще ми тежи. – Тежестта не е нищо друго, освен онова тегло, което ние сме взели свръх силите си. Ти правиш усилия да разбереш всичко, да вземеш много, но не можеш да издържиш на голямата тежест. Човек може да носи толкова знание, колкото е в състояние сам да носи. Малкото момиченце плаче, че няма нова рокличка, а ушили на по-голямата му сестра. Майката му казва: Не плачи, моето детенце, като пораснеш, и на тебе ще уший нова рокля. И това е добро, но всяка нова дреха, която момата облича, трябва да отговаря на нейното знание. Външната дреха на човека трябва да отговаря на неговото вътрешно съдържание.

Яви се един проповедник между хората, иска да ги убеди, че има друг свят. Такова убеждаване е търговска работа. Проповедникът е заинтересуван, както търговецът, който иска да има много клиенти. Колкото повече се купува стоката му, толкова по-доволен е той. За онзи,, който купува много от него, той казва: Добър човек е той. – Защо е добър? – Защото купува много неща от него. За друг казва, че не е добър човек. – Защо? – Защото рядко влиза в дюкяна му. Мнозина казват, че тук се проповядвало учение, противно на тяхната вяра. – Съгласен съм с тях. Всички хора казват, че има Бог, но в живота си Го отричат. Съвременните хора вярват в някаква човещина, в култура, в благородство, но опитай се да поискаш от тези хора пари

без запис, и ще видиш, каква е тяхната култура. Веднага ще ти се отговори: Нямам пари в себе си. Наистина, как се осмеляваш да искаш пари от някого без полица? Той казва: Откажи се от това желание. Това, което ми искаш, е невъзможно. – Ще ти ги върна. – Това е въпрос. Питам: Защо тези хора проповядват за Господа, щом нямат вяра в своя ближен? Вие изповядвате Господа на думи, а не на дела. Той няма никакво отношение към вас. Когато се говори за Бога, аз разбирам, че нашите отношения към Него трябва да бъдат такива, каквито са отношенията ни към слънцето и на слънцето към нас. Каквито са отношенията на слънцето към нас, такива са отношенията на Бога към душите. Следователно, ако ти не живееш добре, ще си създадеш зло за самия себе си. – Защо? – Нарушаваш хармонията между Бога и своята душа. Ти ще станеш невъзприемчив към слънчевата светлина и топлина, ще изгубиш най-благородните си чувства и ще станеш недоволен от живота. От мое гледище, в съвременните хора има нещо осакатено. Гледам, в един дом мъжът здрав, жената и децата също здрави, има хубава къща, но, въпреки това, той сам е кисел, недоволен. Какво му липсва? В един анекдот добре се илюстрира недоволството на човека.

Един човек имал обичай да събира в къщата си всичко, каквото му потрябва, да не изпитва никакво лишение. Всичко имал, но пак бил недоволен. Мислел си: Да намеря едно кукувиче перо, ще се задоволя. Той не могъл да намери това перо, но и да го намери, пак ще бъде недоволен. Кукувичето перо не може да го задоволи. Затова казвам: Всички мисли и желания на хората, които не ги задоволяват, не са нищо друго, освен такова кукувиче перо. Обаче, ако човек няма това кукувиче перо, ще бъде недоволен и от себе си, и от окръжаващите, от реда и порядъка в света – всичко ще му бъде криво. Като намериш кукувичето перо, ще кажеш: Дойде най-после кукувичето перо! Обаче, още на другия ден ти ще бъдеш недоволен, ще имаш нужда от друго нещо. Каквото и да придобие човек, все ще му липсва нещо. Значи, нещо съществено липсва на човека, което го

прави всякога недоволен. Недоволството е резултат на недоразвити чувства в човека. Даже някои чувства липсват в тях. Такова е чувството, чрез което те възприемат Божията Любов, Мъдрост и Истина. Днес, малцина разбират Истината. Не е важно, какво разбират хората; важно е, какво ти разбираш. Човек е щастлив, когато разбира живота. Ако го разбираш, ти ще живееш добре и между най-лошите хора. Разумният, който познава законите на Битието, може да живее между престъпници, крадци и разбойници, и пак да бъде тих и спокоен. Ще кажете, че това е невъзможно. – За неразумния е невъзможно. Питам: Защо ще се смущаваш и безпокоиш от това, че реката, която придошла, изкоренила много дървета, повлякла камъни, кал и се изцапала? Тази река е създава едно увеселение на камъните. Тя знае, че те обичат да се търкалят надолу и ги развеселява. Като завлича кал и тиня, тя прави добро на растенията – ще ги нагори.

И тъй, който разбира законите, лесно се справя с всички условия на живота. Трябва ли да пиша книга за камъните, които се търкалят, за изкоренените дървета и да описвам техните страдания? То е все едно, да дойде при мене някой да се оплаква от сиромашията си, че яде само корички хляб, и аз да плача с него? Той вижда, как богатите хора ядат печени кокошки, баници и други неща и страдат. Трябва ли и аз с него заедно да страдам? Няма защо да се завижда на богатите. Ако искате да знаете, даже вълкът се храни по-добре, с по-здравословна храна от богатите. Той яде храната съвършено прясна, с току що изтичащата кръв.

Трябва ли да се завижда на богатите за месото, което, преди да го сготвят, е престояло няколко часа? – Не, животът не се заключава в яденето. Как ще разберете думите на Христа, Който казва за себе си, че е живият хляб? Той казва: „Аз съм живият хляб, слезъл от небето. Който ме яде, той има живот в себе си, и никога няма да огладнее.“

Вие поддържат е мисълта в себе си, че сте набожни хора. Ако и аз поддържам тази мисъл, ще бъда несправедлив. Според мене, вие не сте набожни. Като казвам така, ето какво аз разбирам. Вие не сте в

състояние да направите за Бога това, което правите за себе си. Дойде някой да ви иска в името на Господа 3,000 лв. Кое е доказателството, че той, наистина, иска тези пари за Господа? Този човек не говори истината. Той има нужда от пари, а казва, че в името на Господа иска тези пари. Той казва: Ти си богат, трябва да дадеш нещо за Господа. Какво ще стане, ако на всеки, дошъл в името на Господа, давам всичко, каквото имам? Ако на първия дам, на втория нищо не мега да дам и казвам: Нямам пари. Той остана недоволен от мене и казва: Така ли трябваше да направиш? На първия даде всичко, каквото имаше, а за мене нищо не остави. Дойде трети. И с него постъпвам по същия начин. Онзи, на когото съм дал всичкото си богатство, ще каже: Много добър човек е този. Онези, на които нищо не съм дал, ще кажат: Нима не можа да оставиш и на нас нещо от своето богатство? Ти си изпил всичко, каквото имаше, затова на нас не можа да дадеш нищо. Те ще разправят на драгите, че съм лош човек – скъперник. Питам: Къде остана моята добрина?

Като разглеждам този въпрос, аз искам да наведе ума ви към новото разбиране. Всеки човек трябва да има определено разбиране. Обаче, обикновеното разбиране е резултат на обикновени чувства и разбирания, но същевременно, има и необикновени чувства и разбирания. Аз не искам непременно да вярвате в това, но казвам: В човека има три вида чувства. Вие може и да не вярвате в това, но вярвайте в думите ми, че няма да ви говоря за неща, които не зная, че са така. Дръжте това нещо в ума си, за да го проверите. Не проповядвайте това, което вие още сами не сте опитали. Едни чувства се отнасят до физическия свят. Например, пипнеш една ябълка и знаеш, каква е тя. Взимаш един камък, знаеш, какъв е. Виждаш светлината и знаеш, какво представя тя. Втората категория чувства са тези, с които преценяваш, дали даден човек е добре разположен към тебе. Ти можеш да познаеш, дали един човек носи добро, или зло. Още като се приближиш към него, ти знаеш, какво носи той в себе си. При това, интересно е, че този човек, който събужда в тебе приятно

чувство, в друг някой произвежда неприятно чувство. Някога срещате една мома, която не слуша нито майка си, пито баща си. Те са викнали от нея, и бащата се чуди, как да се освободи от дъщеря си. В същото време, един млад момък се влюбил в нея, носи я в ума си, като светица, и казва: Ти си моят живот. Бащата плаче от дъщеря си, а младият момък трепери за нея. – Защо? – Защото момата въодушевява този млад момък. Как ще си обясните това положение? Разбирайте, както искате, аз ни най-малко не засягам отношенията между хората. Как ще засягам отношенията между дървата на огъня? Щом турят дърва, огънят непременно ще гори. Че изгорели дървата, това не е знание, което заслужава интерес. Ако хората могат да накарат изгорелите дърва отново да поникнат и израстат, това е знание. Да изцапаш ризата си, това е обикновено знание; обаче, да знаеш, как да изпереш ризата си, това е знание. Най-последно има и трета категория чувстване, когато човек дойде до вътрешното разбиране на живота. То се явява, когато в човека дойде висшето, Божественото съзнание, наречено още „умствено съзнание“.

И тъй, в човека има едно престо или обикновено съзнание, което се среща и в животните. То е във връзка с обикновеното разбиране на човека за простите, елементарни неща. След простото съзнание, в човека се явяват по-високи чувства, които се отнасят до самосъзнанието в човека, което го отделя от животните. Човек се отличава от животните по своето самосъзнание. Щом се яви самосъзнанието в него, той изпитва известно достойнство, по което се отличава от животните. Плод на самосъзнанието е речта в човека. Едва сега в него е започнало да се явява по-високо съзнание, именно, подсъзнанието. Като говорим за духовния свят, ние разбираме по-високо съзнание от самосъзнанието. Каквато е разликата между съзнанието и самосъзнанието, такава е и между подсъзнанието и свръхсъзнанието, което наричат още интуиция, или Божествено чувство в човека. Това са степените на съзнанието.

Като сравнявам животните и човека, виждам голямата разлика между тях. Човек се е отдалечил от животното, но това не е станало изведнъж. Милиони години е работил човек, докато се пробуди в него висшето съзнание.

Не е лесно да се пробуди Божественото съзнание в човека, както не е лесно животното да стане човек. Колкото и да дресиращ животното, пак животно си остава. То не може да говори. Каквито усилия да правите, мечката ще си остане мечка, и вълкът ще си остане вълк. Някои проповедници искат да обърнат хората към Бога, ла ги направят духовни. Те качват: Нашите слушатели станаха вече християни. – Колкото о възможно да превърнеш котката в човек, толкова и човека може да превърнеш в ангел. Не се буди лесно съзнанието на човека. Да го обърнеш към Бога, то е все едно, да го посадиш като семка в земята, да израсте, да цъфне, да даде плод, и плодът му да узрее. Време е нужно за това. Само Бог може да създаде човека. Само Той може да го спаси и повдигне.

Сега аз искам да ви наведе на мисълта, че всички трябва да работите върху себе си. Като е работил върху себе си, човек е развил самосъзнанието си. Така се е създадал речта в него. С нея заедно той е развил и отрицателни чувства в характера си, а именно: недоволството, греха, престъпността и др. Тъй щото, чрез самосъзнанието човек е придобил известни блага, но същевременно той е развил нещо отрицателно в себе си. Значи, дето е благото, там е и злото. С други думи казано: Като се ползваш от сладчината на нещо, ще се ползваш и от горчивината му. – Как ще се избави човек от голямото зло? - Чрез интуицията, т. е. чрез висшето съзнание, наречено още свръхсъзнание, или Божествено съзнание. Докато сте на земята, с това съзнание вие всякога ще ядете горчивите плодове, но с тях заедно и сладките. И обратно: като ядете сладките плодове, ще ядете и горчивите. Вие се вкисвате по десет пъти на ден. Това е в реда на нещата. То се дължи на самосъзнанието. Казват за някого: Добър човек е той. – Добър е, защото е млад, добре облечен и докаран. След

няколко години ще остарее, ще бъде лош. Наистина, ако днес човек е добър, утре ще бъде лош.

Наскоро четох един разказ, който ще ви предам накратко. В Индия съществувало едно племе, което служило на божеството на смъртта. Това божество било много красиво, но забранили на хората да го гледат. Който се осмелявал да го види, бил осъждан на смърт. По едно време, в един млад момък се явило непреодолимо желание да види божеството. Той си мислел: Това божество непременно ще е някоя красива мома. Колкото повече мислел за нея, толкова повече желанието му се разгаряло. Никой не могъл да види това божество. Даже и жреците, които му служели, се явявали пред него покрити, с воал на лицето, да не го гледат. И самото божество се явявало пред тях с воал на лицето си. Само веднъж в годината то излизало на разходка със своята каляска. Щастлив бил онзи, който могъл в това време да го зърне даже и отдалеч. От ден на ден, желанието на младия момък расло, и той решил да види това божество с цената на всякакви жертви. След като минал през всички изпитания, на които жреците го подложили, дошъл определеният час да види красивото божество. Той се облякъл в нови, хубави дрехи, напръскал се с различни аромати и влязъл в храма да види божеството. Момъкът имал позволение да снесе воала на това божество. Настъпил този момент. С бавни стъпки, божеството се приближавало към него, да заеме своето място. Момъкът веднага се спуснал, сграбчил воала от лицето му и ужасен го хвърлил на земята. Пред него не стояла красива, млада мома, каквато сърцето му подсказвало, но стара, грозна, беззъба баба.

Казвам: Вярванията на религиозните хора са като вярата им в това божество. Те си го представят като млада, красива мома, а то излиза стара, беззъба баба. Докато видят лицето му, какво ли не си представят! Като снемат булото му, те се освобождават от илюзиите си. Те виждат, че зад булото се крие стара баба, а не красива, млада мома. Много хора минават за снети, набожни, добри, но като снемат булото им, друго излича. Виждаш, че не са светии, но стари баби. Не

се лъжете от външността на нещата. Имайте ясна представа за себе си. Казваш: Днес не съм добре, но утре ще бъда добре. -- Не разчитай на утрешния ден. Уповавай само на днешния ден. – Днес минавам за учен човек, но утре ще бъда поучен. Разчитай на днешното знание, на днешната доброта, на днешната радост. Какво ще донесе утрешният ден, не се знае. Каквото дойде утре, то е добре дошло. Важно е днешното. Не отлагай нещата. Отлагането е забавление. Като дойде утрешният ден, пак ще отложиш за утре. Така отлагаш ден след ден, но отлагането нищо не носи. Разчитай на днешното, в него е скрито цялото богатство на света. Ако търсиш вечността, ще я намериш в слънцето, от нагриването до залязването му. Важно е това, което днес придобиваш. Утрешният ден не е твой.

Аз не искам да ви заставям насила да вярвате в това, което говоря. Насила човек не може да вярва, нито да бъде добър. Който приема насила неща^и, той се смущава от всичко и казва: Какво ли ще кажат хората за мене? Ако се страхуваш от мнението на хората, ти никога не можеш да станеш духовен човек; никога няма да повярваш в онзи свят. Щом е така, живеи си спокойно на земята и от нищо не се интересувай. Този свят ще бъде твоят рай. Каквото пожелаеш, всичко ще имаш: храна, дрехи, къщи, ниви; от друга страна, училища, болни-ги, войски, свещеници – каквото пожелаеш, всичко ще намериш. Следователно, щом се страхуваш от мнението на хората, живеи си тук, не ти трябва друг свят. Нека хората си живеят като хора, а животните – като животни. Един ден, като се наситиш на този свят, ще потърсиш другия. Като видя една котка, трябва ли да я викам при мене, да ѝ чета от Библията, или да ѝ говоря, какво казал Христос на планината? Каквото и да ѝ говоря, тя ще ме погледне и ще каже: Какво имаш за ядене? Ако ѝ говоря за деветте блаженства, тя пак ще ме погледне, с което иска да каже: Баницата е едно от блаженствата за мене. Имаш ли малко баница? Като държа една хубава беседа, след това се натъквам на такива опитности, от които вадя заключение, кой как е разбрал беседата.

Един ден, след една хубава беседа, иде при мене един външен човек и ми казва: Отлична беше беседата, разбрах я много хубаво. Ето какво искам да ви кажа: имам нужда от пари. Можете ли да ми дадете около 200-300 лева? – Аз се намерих в особено положение. Освен че работих, но трябваше да платя за работата си. Дадох му 300 лв. Той каза: Благодаря, отлично е това, има Господ в света. После пък аз си казах: Втори път няма да проповядвам за Господа. Ако продължавам да проповядвам за Господа, този човек пак ще дойде и ще иска 600 лв. Аз се смея, но знаете ли защо? Понеже смехът ми дойде на гости. Аз трябва да го покана, да изкажа вниманието си към него. Това е благородство. Ако не се засмея, той ще счита, че съм невнимателен, не съм го приел като гост. В смеха се крие известно противоречие.

Обикновено, ние се смеем, когато не разбираме нещо. Смея се на този човек, че още като съм проповядвал, той си казал: Щом този човек проповядва за Господа, той е добър, навярно и пари дава. Другояче, той не би проповядвал за Господа. Аз си мисля: Ако не бях дал на този човек 300 лв., ще каже, че съм безверник. Как така, да проповядвам за Господа, а да не давам пари! Аз изнасям този пример, не за да покажа, че човекът е лош, но да видите, какво е разбрал той от моята беседа. Той не е разбрал, че Бог съществува, но разбрал, че аз съм добър човек и мога да му дам 300 лв. Моята проповед го убедила само в това, че като поиска нещо, ще му дам. – Само в това съм го убедил, че мога да му дам нещо. Какво лошо има в това, че този човек поискал 300 лв.? Не ми поиска 600 лв., а само 300 лв. При това, тези 300 лв. ми тежаха в джоба, а след това ми олекна. Ако човек падне във водата и носи в джоба си звонкови пари, ще потъне. Даде ли ги на някого, той ще се спаси. Питам се: Кое е по-добре – аз да дам на някого 300 лв., или той да чуе беседата, да я хареса и след това да ми даде 300 лв.? По-до-добре аз да му дам, отколкото той да ми даде. Аз го убедих, че беседата ми е хубава, защото той ми взе 300 лв. Ако той ми беше дал 300 лв., щях да се убедя, че още не мога да проповядвам

хубаво. Писанието казва: „Даром сте взели, даром давайте" Тези пари са дошли даром.

Аз наблюдавам, как постъпват някои братя и сестри на Изгрева. Като дойде външен човек, те веднага започват да му проповядват. Ако външното лице е богата и скъперница жена, всички ще ѝ проповядват, докато започнат да ѝ казват: Дай нещо за Господа. Тя качва: Вие добре проповядвате, но... Такъв случай имах и аз с един млад поет, руснак. Една сестра го доведе на Изгрева. Тя ми разправяше, че той вярвал в прераждането, че бил готов да следва школата. Искал да слуша беседите. Имал големи страдания, боледувал от някаква болест, но нямал средства. Моли да му помогна. Един ден той дойде при мене и ми каза: Искам от тебе още една помощ, за да се върна в Русия, отдето ще ти пиша. Помогнах му и този път, но вместо за Русия, той тръгна за Цариград. След няколко месеца го виждам пак на Изгрева. Питам го: Какво има в Съветска Русия? – Аз не ходих в Русия. Случи се нещо друго, и работите ми се наредиха добре. Запознах се с една млада мома, за която ще се ожения. Както виждаш, добре съм облечен. Баща ѝ е много богат, но . . . Виждам, че той иска да каже нещо, но не се доизказва. После го продължи: Като се ожения, ще доведе и своята възлюбена. – Радвам се. – Ще я запозная с Вас. Както виждате, дрехите ми са хубави, палтото е добро, но панталоните и обувките ми са стари. Можете ли да ми помогнете, да си купя нови? Погледнах го и му казах: Щом твоята възлюбена те обича, по-добре се венчай със старите си панталони и обувки, така ще ти върви по-добре. Ако съм на твоето място, аз бих постъпил така. Твоята възлюбена няма да се жени за дрехите ти. Тя ще гледа тебе, няма да се спира на дрехите. Слушай, ако дойдеш някога на беседа и останеш доволен, ще ти дам 300 лв. за обувки. Ако беседата се окаже научна и неразбрана за тебе, няма да имаш обувки. Ще кажете, че този човек е лош. – Не, той внесе в ума ми светлина, която ми помогна да разреши един труден въпрос. С неговото идване аз разреших един социален въпрос, който отдавна ме занимаваше. Той е

следният: Краката на човека трябва да бъдат добродетелни. Затова той иска да се венчае с нови обувки. Наистина, добродетелни трябва да бъдат краката на човека. Той всякога трябва да бъде обут! И тъй, когато отива да се жени, човек трябва да има ново верую, нова религия и нова наука. Не трябва да се венчава със скъсани дрехи и панталони, нито със скъсани обувки. Всичко трябва да бъде ново.

Ще кажете, че този човек е безочлив. – Не, такива са разбиранията му. Той казва: Освен тебе, аз нямам друг близък, към когото да се обърна. Ще кажете, че е безсрамен, дошъл да проси. – Ами вие, като отивате при Бога, не повтаряте ли същите думи? Казваш: Господи, нямам друг близък в света, освен Тебе. На Тебе разчитам. Помогни ми, в големи лишения живея. – „С каквато мярка мериш, с такава ще ти се отмери.“ Ако някой ти иска нещо, и ти му дадеш, и Бог ще постъпи по същия начин с тебе. Ако не дадеш, и на тебе няма да ти се даде. Ще ти кажат: Можеш и без нови панталони и обувки. Обаче, вие искате Бог да послуша молбата ви, думата ви да не стане на две. А когато искат нещо от вас, тогава работата е съвсем друга.

И тъй, в новия живот само онези разсъждават правилно, които имат интуиция. Те влизат в положението на хората и ги разбират. Ще ви приведа за пример моята котка. Тя често прави престъпления и, ако приложи Мойсеевия закон, трябва да ѝ ударя десетини тояги. Аз, обаче, не я бия. Като ми донесе някой баница, първа тя ще я опита. Аз се питам: Кой е виновен за нейните пакости – аз, или тя? Вината е в мене. Аз можех да скрия баницата в бюфета, и тя нямаше да я намери. Малко щеше да помяучи и нищо повече. А така, оставена баницата открита, котката няма здрав морален гръбнак, да издържи на изкушението. Като си вземе нещо без позволение, тя ме погледне с широко отворени очи, с което иска да каже: Какво лошо има в това? Все едно, дали ти си ял, или аз. Аз се усмихна и си казвам: Според нейните разсъждения, тя е права. Някога вие се намирате в особено състояние, готови сте да критикувате всички. – Не, вие трябва да

бъдете снизходителни. Както е стресил един, така можете да стресите и вие. Той минал през хлъзгаво място, паднал и се окалял. Ако и ти минеш по същия път, ще паднеш и ще се окаляш като него. Грешките в света са общи за всички хора. Не съжалявайте за грешките си, но извадете поука от тях, или използвайте ги като едно благо.

Ще ви наведе на следната мисъл: Човек трябва да се пробуди за едно съзнание, по-високо от самосъзнанието. Без това съзнание той не би могъл да разбере духовния свят, не би могъл да влезе във връзка със съществата от този свят. Тези същества имат едно чувство повече от хората на земята. – Къде живеят тези същества? – Те не са горе някъде, в други светове, но са между вас. Ето защо, влезте във връзка с тях. И те имат тела, като вас; и те говорят, мислят, действат като вас. Те са организирани като вас. Ако вие не можете да се свържете със съществата, които живеят на земята, как ще се свържете с тези от невидимия свят? Днес, като се срещат, хората се питат: Какъв си ти – евангелист, православен или католик? Това не е достатъчно, за да се разбират хората. – Какво е нужно, за да се разбират? – Трябва да имат шестото чувство. Тези същества са хора на изобилието. Те са извори, които непрестанно дават. Онези, които не са извори, дават ограничено. Ако дадат една чаша вода, веднага прекъсват течението на водата и казват: Нямаме повече средства, повече не можем да дадем.

Сега от всички се иска съзнателна, разумна работа върху себе си. Всеки трябва да развива шестото чувство, както пъпката се развива на дървото. Тя всеки ден възприема по малко светлина от слънцето, докато най-после се отвори. Ако у вас не се яви това интензивно желание, да възприемете Божествената светлина, всякога ще си останете пъпка. – Ако Бог желае, ще цъфнем. – Не, вие не трябва да чакате, каквото Бог даде. У вас трябва да се яви един напор отвътре навън, едно интензивно желание да възприемете Божествената светлина. Тя ще произведе един вътрешен процес във вас, и вие ще се

отворите за слънцето, т. е. ще цъфнете. Такова е положението, в което се намерил слепият. Той казва: „Сляп бях, но прогледах. Сега вече виждам.“ И наистина, докато човек не разбира отношенията между сегашния и бъдещия живот, той е сляп. Щом придобие висшето съзнание в себе си, светът се открива пред него, блясва в своята красота, и той казва: Досега бях сляп, но сега вече виждам и мога да вляза в общение с хората, които ме обикалят. Бях сляп и за тях, но сега ги виждам.

Казвам: Ако искаш да познаеш човека, погледни го в очите, в носа, в устата и т. н. Но за да го познаеш, трябва да имаш шестото чувство. Това значи, да виждаш нещата ясно, както човек с добре развито зрение. Няма какво да говориш за качествата на човека. Той трябва да се разбира вътрешно. Това означава стихът, в който Христос казва: „Ако се не родите изново.“ Значи, ако у човека не се роди шестото чувство, т. е. новото съзнание, той няма да влезе в Царството Божие. То радва човека. Не е това човекът, който съзнава своята първична чистота, нито греха, в който днес е попаднал. Да съзнаваш чистотата, или греховността си, това не може да те спаси. Само новото, висшето съзнание може да спаси човека. То създава изобилието в него, то го прави проводник на Божията Любов. При това състояние, ти обикваш хората и не виждаш техните грешки. Кой може да преобрази така човека? – Бог. Той е богатият, Който дава изобилно. Само богатият е сляп за погрешките на хората. Той е сляп, като го обират. Щом види, че някой го обира, той казва: Вземи си, колкото искаш. Богатият разполага с милиарди. Обаче, сиромасът, който няма петаче в джоба си, като го оберат, вдига олелия около себе си, всички знаят, че са го обрили. Богатият само се усмихва и си казва: Какво от това, че някой ми взел 50 или 100,000 лева? Той не прави въпрос за това.

Сега и Бог не ни счита престъпници. Ние правим големи престъпления, но Той знае, че това се дължи на нашата слепота и глухота. Ние не сме дали ухо на Неговите думи и не сме изпълнили

волята Му. Ние грешим пред Господа и за най-малките работи. Грехът ни не е в това, че много ядем, или се обличаме скъпо, но в неизпълнението на Божията воля. Ето защо, като отивате при Бога, Той иска да бъдете хубаво облечени, със скъпи дрехи, но да имате готовност да изпълнявате волята Му. – Отде ще намерим пари за такива скъпи дрехи? – Ще работиш, и сам ще си ги купиш. При Господа с лоши дрехи не се отива. Казано е в Писанието: „При Бога ще се явиш с бели, сватбарски дрехи.“ – Къде ще намерим такива дрехи? Те струват скъпо. – Казано е още, че трябва да имате масло в масленицата си. – Отде ще купим това масло? Като не можете да разберете дълбокия смисъл на тези думи, казвате: Това са иносказателни думи. – Какво разбирате под „иносказателни думи“? Не, ново разбиране е нужно на хората; ново съзнание им е нужно. Старото съзнание произвежда вкисване – то не им е нужно. – Аз не мога да търпя. – Докато не можеш да търпиш, ти ще бъдеш вън от Царството Божие. – Аз не мога да вярвам. – Докато не вярваш, ти си далеч от Царството Божие.

Един познат ми разправяше следната своя опитност. Дошъл при него един съсед и му поискал известна сума назаем, с условие, че скоро ще му ги върне. Той му дал, колкото иска. Така съседът взимал десет пъти наред пари, без да му ги върне. Нашият познат все му вярвал и му давал пари. Един ден съседът му пак дошъл, 11 път вече, и казал: Десет пъти ви излъгах, не можах да си изплатя дълга. Сега работите ми се уредиха, и аз дойдох да си платя дълга. Казвам: Ето една добра черта – вярва човекът. Вярвайте и вие, колкото пъти и да ви лъжат. Важно е, човек да има търпение, да постоянства. Не постъпвате ли така и с дървото? Посадите семката му в земята и чакате да израсте. Поливате го, разкопавате го, докато стане голямо дърво и започне да дава плодове. Когато плодовете узреят, дървото казва: Вземи си, колкото плодове искаш. Както виждате, и дървото си плаща.

Имайте търпение да се пробуди съзнанието в човека. Щом се пробуди, той ще ти даде от своите плодове. Докато се пробуди съзнанието му, ти трябва да поливаш доброто в него. Ако не го поливаш, ти ще загубиш. Доброто в човека е плод на неговото съзнание. Не можеш да бъдеш добър, ако не се пробуди в тебе Божественото съзнание. Като държа беседите си, забелязвам, че след всяка хубава беседа, непременно двама братя или две сестри ще се скарат. Значи, когато беседата ми е хубава, когато съм проповядвал добре, все ще стане някакъв инцидент. Ако беседата ми е обикновена, всичко минава тихо, незабелязано. – Защо се карат сестрите или братята? Единият ще каже на другия, че не е разбрал беседата, или че мене не разбира. Вторият ще се нахвърля на първия с думите: И ти нищо не разбираш. Така се скарат. Аз пък казвам: Само онзи разбира Господа, който изпълнява Неговата воля. Щом не я изпълнява, той не разбира нито Господа, нито хората.

Запитвам някого: Учен човек ли си? – Учен съм. – Как ще докажеш? – Ако прилагам всичко, което зная, учен съм; ако не мога да го прилагам, не съм учен. – Малко знания имам. – Малко, или много, не е важно. Важно е да прилагам това, което зная. Ако не мога да приложа малкото, и голямото не ще мога да приложа. И обратно: щом приложа малкото знание, ще приложа и голямото. Между малкото и голямото има отношение. Ако не разбираш самосъзнанието, как ще разбереш висшето съзнание? Самосъзнанието може да те направи учен и, като заболееш, ще търсиш причината на болестта. Колкото и да я търсиш отвън, няма да я намериш. Тя е скрита в самосъзнанието.

Скъръбиш, недоволен си, ревнуваш, завиждаш, мразиш. Това са все плодове на самосъзнанието. Някога се радваш, обичаш – това са пък плодове на самосъзнанието. За да се избавиш от противоречията на живота, трябва да излезеш от областта на самосъзнанието и да влезеш във висшето съзнание. Казваш: Дотегна ми този живот, пълен с грехове. – Докато си в самосъзнанието, все така ще бъде; щастлив

няма да станеш. Аз не съм срещал семейство, дом, дето хората, като живеят в самосъзнанието, да са добре. Дом, членовете на който живеят добре, там има нещо по-високо от самосъзнанието. Това са хора на Божественото. Жената казва: Ние не живеем добре с мъжа си, защото той е невъзпитан. – Значи, ти си възпитана, а той е невъзпитан. Щом живеете в самосъзнанието, и двамата сте невъзпитани. Ако днес мъжът греши, утре жената ще греши. Днес синът греши, утре дъщерята ще греши. Това е неизбежен закон. Ако мислиш, че всякога ще бъдеш буден, това не е вярно. При самосъзнанието, седем-осем часа ще бъдеш на друго място – ще спиш. За онези, които живеят в съзнанието, сънят е необходимост. Казват за някого, че спи дълбоко. Нищо от това. Ако го събудят преждевременно, той ще бъде недоволен и ще каже: По-добре сам да се събудя, отколкото други да ме събудят.

Иде новият живот в света. Той иде, както идат богатата. Много хора вече са в новия живот. Той се отличава по свободата и светлината, която носи в себе си. В съзнанието на повечето хора новият живот е пъпка, която всеки момент може да се разцъфти. Тя е присадка на Божественото съзнание. – Не сме ли развили още шестото чувство? – Ако беше развито, вие нямаше да се измъчвате от противоречията на живота. Който е развил шестото чувство в себе си, той има характера на Епиктета, един от старите гръцки философи. Без да е бил християнин, той прилагал Христовите принципи. Епиктет бил роб на един от римските патриции. Господарят му се отнасял грубо и жестоко с всичките си роби, също и с Епиктета. Той се чудел на неговия уравновесен характер. Един ден, в гнева си, господарят натиснал силно крака на Епиктета. Последният, без да изкаже протест, тихо и спокойно се обърнал към господаря си с думите: Господарю, не натискай крака ми, може да го счупиш. Тогава не ще бъда способен за работа. По-разгневен, господарят натиснал още по силно крака му и го счупил. Епиктет даже не охнал. Крайно изненадан от голямото самообладание на Епиктета, господарят му

дал голяма сума и го освободил от робство. Епиктет отишъл в Гърция, дето се предал на умствена работа и се прочул като голям философ.

Днес всички хора роптаят, оплакват се от съдбата си. – Защо се оплакват? – Защото не са толкова силни като Епиктета. Те нямат нужното самообладание. Вие не сте бити като Епиктета. Оплакваш се, че животът ти е тежък, не можеш повече да търпиш. Дойде някоя сестра и се оплаква, че имало много работа в кухнята. Казвам ѝ: Сестра, твоето положение не е по-тежко от зова на Епиктета. Студентка се оплаква, че няма подходяща среда. – И твоето положение не е по-лошо от това на Епиктета. Жена се оплаква от мъжа си. – И твоето положение не е по-лошо от това на Епиктета. Твоят господар, мъжът ти, не ти е счупил крака, както римският патриций на Епиктета. Мъж се оплаква от жена си. И на него казвам: Жена ти още не е счупила крака ти. Следователно, положението ти още не е толкова тежко. За мене казват, че съм търпелив. Тогава аз се запитвам: Аз ли съм Епиктет, а слушателите ми мои господари, или аз съм господар, а те – Епиктет. Едно от двете е вярно. Ако аз съм Епиктет, те с право се учудват на моето търпение. Ако те са Епиктет, тогава аз се учудвам на тяхното търпение. Ако аз съм слуга, като Епиктета, господарят ще счупи крака ми, след което ще ми даде известна сума и ще ме изпрати в родното ми място, да се занимавам с философия и да пиша книги.

Сега у вас трябва да се яви желание да проявите любовта си, не привидно, но съзнателно. Всеки момент да сте будни. Само така може да проявите любовта си. Ако не сте будни и се намирате в положението на Епиктета, ще кажете: Защо съдбата ни е толкова тежка? Защо Бог ни подложил на такива изпитния? Който роптае против съдбата си, няма да постигне нищо. Колкото и да роптаеш, ти си в ръцете на съдбата. Ти си в положението на детето, което е още в утробата на майка си. – Защо е там? – На този въпрос не може да се даде никакъв отговор. – Докога ще бъде там? – Докато се роди. Следователно, единственото нещо, което може да помогне на детето, е

да излезе от утробата на майка си, т. е. да се роди. – Като се роди, добре ли ще му бъде? Ако детето не се роди навреме, ще умре и ще се лиши от добрите условия, които животът носи.

И на вас казвам: Вие сте заченати, вече сте в утробата на майка си. Ако се родите, добре ще ви бъде; ако не се родите, смърт ви очаква. – В утробата няма ли живот? – Там животът е временен, до девет месеца. След това ще излезете в широкия свят. Не си правете илюзии, че можете да живеете, както искате. Ако искате да се родите, ще живеете като Епиктет, в ограничителните условия. Това, което ви стига, което ви мъчи и ограничава, представя утробата на майката, в която сте временно. Единственото спасение за вас е да се родите, да излезете на свобода. Вие сте още в затвора и се чудите, защо не дойдат ангели да ви освободят, да ви пеят, да ви разхождат по света. Как ще ви разхождат, когато сте още затворени? Щом вашата майка ви роди, вие ще бъдете свободни. До това време, всичко можете да очаквате. Може да стане някакво сътресение с вас, да пострадате. Някога бащата се кара с майката. Тя се вълнува, и вие се вълнувате отвътре. Искам да ви обърна вниманието на факта, че страданията хвърлят отпечатък външно и вътрешно върху човека. Същото е и с радостите. И те се отпечатват върху човека.

Казано е: „Ако не се родите отново, от Дух и вода, няма да влезете в Царството Божие.“ Затова дойде Христос, да освободи човечеството от страданията, греховете и мъчението. Каквото и да се говори, едно е важно: да дойде Божественото съзнание в човека, т. е. да се новороди. – Как може да се роди човек отново? – Този въпрос зададе и Никодим на Христа. Дълбока философия има в това. Христос запита Никодима: Ти си учител израелев, не знаеш ли това? И сега, както във времето на Никодима, много хора, влезли в пътя на Христа, още не разбират Христовото учение. Те търсят Христа по механичен начин. Те очакват такъв рай, какъвто сами си представят. Ако търсят обикновен рай, такъв на земята има. Ако търсят рай, какъвто съществува само в съзнанието на човека, те ще се намерят в такова

положение, в каквото се намира животното, попаднало в един възвишен свят. Там живеят същества с високо съзнание, с висока култура. Как ще се разберете с тях? Все едно котката да попадне в общество на учени, културни хора. Като те срещне едно възвишено същество от другия свят, само ще те потупа по гърба, без да ти каже нещо. Ще го погледнеш и ще си кажеш: Този свят не е за мене. Ще си отида на земята, там е моето място. Така става и между вярващите. Като влезе някой между тях, послуша ги, какво говорят и, като не разбере нищо, казва: По-добре да си отида в света, между своите. Това учение не е за мене. – Да, това учение не е за слепи хора. То е само за онези, на които очите са отворени. Който има очи, всеки ден вижда все по-нови и красиви неща. Който не вижда, той се нуждае от човек, да го води. Иначе, остане ли сам на себе си, той всякога ще се спъва.

Казвате: Ние не разбираме тези работи. – За да ги разбирате и да работите свободно, вие трябва да сте развили шестото чувство в себе си. Христос казва: „Търсете, хлопайте, искайте“. Който може да изпълни този стих, той носи в себе си мощна сила, чрез която реализира всичко. Не е достатъчно само да хлопаме, но трябва да се развие Божественото в човека. То е онази пъпка на дървото, която трябва да цъфне, да върже и да даде плод. Не е достатъчно само да се сравнявате с окръжаващите, да мислите, че са по-добри от вас. Ако аз съм по-висок от вас, това е външно различие. – В какво отношение човек стои по-високо от вълка? – Че не яде овце по начина, по който вълкът ги яде. – В какво отношение човек е по-високо от овцата? – Че не оставя нечистотиите около себе си. – В какво отношение той е по-високо от козата? – Че не ходи да рови около къщите, не гризе младите клончета? – В какво отношение стои по-високо от водата, от въздуха? – Водата работи подпочвено и руши; въздухът, като вятър, изкоренява дърветата. – В какво отношение човек е по-високо от огъня? – Че не изгаря къщите на хората. Обаче, и водата, и въздухът, и огънят имат своята добра страна. Огънят, например, търпи човека до известно време и после казва: От тебе човек не може да стане. Щом

изгуби вяра в него, той запали къщата му и го прогони навън. Следователно, човек трябва да стои по-високо и от животните, и от растенията, както и от водата, въздуха и огъня, но само при едно условие – когато се пробуди Божественото съзнание в него. До това време, човек не трябва да мисли, че е слаб, грешен и да очаква спасение от Господа. Спасението и силата на човека е в това, че Бог го е направил по свой образ и подобие. Значи, Той е вложил в нас възможности. Като работи, човек върви в пътя, определен от Бога. Само така той може да придобие онова, което Бог е предвидил за него. Като учи и работи, това представя пособия, чрез които човек се домогва до великата цел на живота. Затова е нужен дълъг период от време. Така ще придобиете шестото чувство, чрез което ще влезете в онзи свят и ще го изучавате. Тогава ще кажете: „Слепи бяхме едно време, но сега прогледахме.“ Пред вас ще се открие широк, обширен свят, който ще ви зарадва. Казано е в Писанието: „Бог ще отнеме всяка скръб, всяко страдание от нас и ще изтрие сълзите ни.“ Тогава страданията ви ще се заместят с радост.

Сега на всички ви предстои нещо хубаво – да работите върху себе си. Това значи, да развивате вложеното във вас. Не казвам да вярвате в Бога или в Христа, като правоверните. Не ви давам никакви съвети. Вие знаете, как да работите върху себе си. Мнозина ще ви дават съвети, но с това нищо не се постига. Все едно учителят да даде една тема на ученика си, и ученикът, като я развие, да мисли, че е станал виден писател. За да стане знаменит учен или писател, той трябва да напише хиляди теми. Като стане виден писател, той няма да пише детински работи – съвсем други неща ще пише. Ще кажете, че това, което ви говоря, няма нищо общо със сегашния ви живот. – Не е там въпросът. Животът, във всички свои прояви, има нещо общо. Важно е, че е неприятно да се занимаваш с живота на самосъзнанието. Колкото пъти съм се докосвал до тази област на живота, всякога съм изпитвал нещо неприятно. Много пъти съм се заричал да не пипам този живот. Дето бутнеш, все мирише. Бутнеш

млад – мирише; бутнеш стар – мирише; бутнеш богат или сиромаш – мирише; учен или прост – мирише; свещеник, проповедник – пак мирише. Като вляза в дома на богатия, когато брои парите си, той веднага затваря касата си. Погледне ме недоверчиво и ме пита: Защо идеш? Кой си ти? Вляза в дома на проповедника, и той ме погледне с недоверие. Кой си ти? Какво е твоето верую: православен, евангелист или католик си? Учен ли си, или прост? Защо идеш тук? Кой те изпрати? Отивам при млада мома, тя бърза да се заключи. С това тя иска да ми каже: Аз имам свой възлюбен. Защо идеш при мене? – Аз не се интересувам от нея, нито от нейния възлюбен. Аз искам да видя как живее, да ѝ помогна в нещо. Отивам при млада майка. Като ме види, тя веднага взима детенцето си на ръце, иска да ми каже, че освен детето, нищо друго не я интересува. И на нея искам да помогна, да ѝ покажа, как се живее. Тя не знае, че детето ѝ, нейната кукличка, ще умре, и тя ще страда.

Какъвто е външният живот на човека, такъв е и вътрешният. Често хората погребват своите най-добри мисли и чувства и после страдат – не знаят, как да живеят. Ще кажете, че сте учени, че вярвате в Бога. – Може да сте учени, да вярвате в Бога, да четете Библията и да ходите на църква, но пак ви липсва нещо. – Защо? – Не знаете, как да прилагате наученото. Каква полза, че сте слуга при добър господар, а не изпълнявате неговата воля? – Ние вярваме в Бога. – Изпълнявате ли Неговата воля? Имате ли Неговия характер? Живеете ли с Неговата мисъл? Ако не изпълнявате волята Му, каквото да правите, нищо няма да постигнете. Казват, че човек трябва да се покалугери. – И това не помага. Като не успява в живота си, най-после човек казва: Свободен съм да правя, каквото искам. – Не си свободен. Животът на земята е робство, както за хората, така и за животните. Виждате един добре загладен кон, добре подкован, но цял ден вози файтона на господаря си. Като свърши работата си, той влиза в конюшната, широка, чиста и започва да яде. Въпреки това, бихте ли желали да бъдете в положението на този кон? Виждате един адвокат, че тича цял

ден с папка в ръка, отива да защитава хората. Външно е свободен, но законът го ограничава. Вън от него той не може да говори. Виждате съдията седи на стола си, съди, подписва присъдите на хората. Питайте го, доволен ли е от положението си? Като се върне у дома си, нещо е недоволен. Той си казва: Днес подписах една смъртна присъда, но, дълбоко в себе си, не съм уверен във вината на този човек. Всички хора са недоволни, все им липсва нещо. Ако има един щастлив човек на земята, това съм аз.

Щастието не е нито в богатството, нито в знанието, нито в добродетелите. – В какво се крие щастието? – Не казвам. Важно е, че в известен момент аз нямам нужда от нищо. В даден момент, имам нужда от всичко. Когато дойдат страданията, аз нямам нужда от нищо. Когато дойдат радостите, тогава имам нужда от всичко. За скърбите и страданията съм затворен, затова нямам нужда от нищо. За радостите, обаче, съм отворен, затова имам нужда от всичко. Когато вън има буря, аз веднага затварям прозорците, вратите на къщата си, да не влиза прах. Щом мине бурята, отварям навсякъде. Когато мръква, пак затварям прозорците, вратите и се прибирам в стаята си. Щом изгрее слънцето, веднага вдигам пердетата, отварям прозорците и излизам вън. Който не разбира живота, прави точно обратното: като изгрее слънцето, затваря прозорците, пуца пердетата, да не избеляват дрехите. Щом залезе слънцето, той отваря прозорците и казва: Искам да подишам чист въздух. – И това не е лошо, и то е някаква философия, но не е философия на будния живот.

Под „отваряне на прозорците“, аз разбирам пробуждане на съзнанието. Лесно се казва, да отворите прозорците. Лесно е и да се отворят, но как ще отворите съзнанието си за Божествената светлина? Някога, при най-малкото усилие, вие сте в състояние да отворите прозорците си. Ако мислите, че за това са нужни големи усилия, вие се лъжете. Божественото иде при най-малкото усилие. Ако ви кажа да направите едно голямо усилие, ще намерите, че това е невъзможно. Но големите усилия не са за вас. Направете едно малко усилие, и

Божественото ще ви посети. Затова е нужно да освободите съзнанието си от всичко, което ви смущава. Например, ти се смущаваш от кряска на едно малко дете. Освободи се от него. Детето кряска, вика майка си. Ти си бил около него в това време, чул си кряска му и се смущаваш. Нищо друго не ти остава, освен да се отдалечиш от него. Ти си бил свободен, чул си кряска на детето. Вървя в гората и чувам рева на мечка. Трябва ли да се смущавам? Мечката не реве срещу мене. Тя е майка, някой задигнал мечето ѝ, и тя реве. Комар кацнал на носа ми и свири. Той не се сърди на мене – гладът го мъчи. Пчела ме ужили. Тя няма нищо против мене, но, без да искам, съм застанал на пътя ѝ. Ето защо, когато отивам при пчелите, ще си туря мрежа на лицето, ръкавици на ръцете и ще се разговарям с тях. Докато съм при пчелите и комарите, ще бъда булка, с було на главата си. Щом отида между разумни същества, ще сваля и булото, и ръкавиците. – Не искам вече да нося було и ръкавици. Това значи: Не искам вече да се женя. – Щом не искаш да се жениш, ще туриш настрана булото и ръкавиците и ще отидеш при разумните същества да се учиш от тях. Който иска да бъде богат, учен, силен, той се жени за богатството, за учението, за силата. Следователно, докато се жениш, ти си далеч от Царството Божие. За да влезеш в Царството Божие, трябва да се откажеш от богатството, от знанието, от силата. – Тогава да стана набожен. – И това не е нужно. За да влезе човек в Царството Божие, друго нещо се иска от него.

Време е човек да влезе в новия живот, да се проникне от новото, т. е. от Божественото съзнание. За да стане това, той трябва да е минал и през богатството, и през сиромашията; и през щастието и нещастieto; и през знанието и невежеството. Някои от вас са минали през всичко, опитали са живота, но, въпреки това, се женят. Колко пъти досега сте се женили! И още колко пъти ще се жените! Не е лошо да се жени човек, но всяко нещо има край. Гледаш детето расте, развива се, става юноша, млад човек и, като стане 35-40 годишен, растенето спира – започват да се явяват малки бръчки на лицето –

настъпва един наклон в него. На лицето на мъжа се явяват косми, започва да му расте брада. Лицето на жената е гладко, няма толкова косми. Това показва, че жената е по-умна от мъжа. Като не съзнава това, жената се стреми да стане мъж, да стане силна. Това значи, да стане космата. Неразбиране е това. Бъдещият човек ще се отличава по това, че няма да бъде космат: мъжът няма да има брада, а жената няма да има дълга коса. Веждите им ще бъдат тънки. Веждите са граница между човешкия и Божествения свят. Колкото повече се стремите към материалното, толкова по-дебели стават веждите. Те са барометър, по който определят състоянието на човека. Веждите показват, по какъв път е вървял човек, колко е извървял и колко още му остава. – Какви възможности се крият в човека? – Това не може лесно да се определи. Възможностите в човека са малки пъпчици, за които не може да се каже, ще се развият ли, или ще изсъхнат. Те са микроскопични, едва се виждат с просто око. Ако се огряват от слънцето, ще се развият в листа и клончета. Ако слънцето не ги вижда, ще изсъхнат.

И тъй, ако се излагате на Божествената светлина, вие можете да постигнете всичко, каквото желаете. Ако ви говоря, че трябва да се откажете от стария си живот, не съм прав. Не е нужно да напуснете този живот, но физическият живот трябва да стане слуга на Божествения. Самосъзнанието трябва да стане слуга на Божественото съзнание. Казва се, че човек ще умре. – Какво се разбира в Божествената наука под думата „смърт“? Под „смърт“ се разбира пълно подчинение на нисшето. – На какво да се подчини? – На висшето. Това не значи, че нисшето трябва да умре, но да се подчини на висшето. Каквото каже висшето, нисшето трябва да го изпълни. Това ще стане в бъдеще. Още сега трябва нисшето да се подчинява на висшето. Това не значи да се откажете от богатството. Напротив, богатството трябва да съществува. Човек може да се откаже само от един вид богатство – парите, но не и от богатството, изобщо. Не можеш да се откажеш от богатство на знания и на добродетели.

Аз се отдалечих от основния въпрос. Говорих ви много работи, като украшения на една дреха. Например, каква трябва да бъде дрехата, как да бъде ушита, с каква яка, с какви копчета и т. н. Ако аз бях жена, лесно щях да си ушия рокля, и то класическа. Сам щях да си я ушия, като тога. Платът ще бъде свободен, да пада на дипли, без много разкрояване. Искам да кажа, че човек се стреми към нещо съществено, а не към дрехи, рокли и други подобни. И външните неща са съществени, но има нещо по-съществено от тях. Например, най-същественото за гладния е хлябът. Щом се нахрани, той търси друго съществено. Ученикът се стреми към знанието – това е същественото за него. Щом придобие знанието, търси друго нещо съществено. Значи, същественото за човека се сменя постоянно, както и стремежът му.

Сегашният живот трябва да стане основа на бъдещето, но бъдещият живот ще произтича от Божествения. Сегашният живот е излязъл от самосъзнанието, поради което има нещо нечисто в него. Следователно, самосъзнанието се допуска временно, като временен филтър на живота. Щом дойдем до свръхсъзнанието, ще придобием истинския живот, в който няма мъчнотии и страдания. Някои писатели казват, че ще дойде ден, когато ще намерим щастието на земята. Те говорят, именно, за това време. Представете си, че имате тънък слух, чрез който възприемате само хубавите работи, а лошите не чувате. – Защо? – Защото имате бързо превозно средство. Ще се качите на него и ще се намерите далеч някъде. Вън е кално, но като си в автомобил или файтон, краката ти ще са чисти. Няма защо да се смущаваш, за 15 минути ще се намериш, дето желаеш. Животът на самосъзнанието е мъчен, но щом дойде Божественото съзнание, хората ще се кооперират за обща работа, както днес всички се стремят към коопериране. Там се влиза в общение със същества, които имат еднакво развитие. Тогава всяко същество ще е готово да ви обслужи. Сега се намираме в общение със същества, от които всяко иска да вземе нещо от тебе: оттук вземе нещо, оттам – нещо, докато най-

после и тебе задигне. В духовния свят е точно обратно. По какво се познава, че си в онзи свят? – По това, че си щастлив. Това показва, че си в света на щастieto. Всички можете да имате такова щастие.

От всичко казано досега, ще вземете най-главното – другите неща ще турите в торбата си. Аз ви показвам пътя. Павел казва: „Сгодих се за Христа.“ Сгодяването подразбира приготвяне за раждане на новото съзнание. Това значи, че ще влезете в пътя на новото съзнание. Така ще се превърне самосъзнанието в свръхсъзнание. Новото съзнание ще превърне скърбите в радости, и нещастieto в щастие. Там е спасението. Това означава идването на Христа в човека. Христос не може да живее у нас, ако ние нямаме ново съзнание. При старото съзнание Христос остава неразбран за нас. Той казва: „Аз и Отец ми ще дойдем и ще направим жилище у вас.“ Новото жилище подразбира ново съзнание. Новото тяло е новото съзнание, с което ще се облече човек. То представя живота на безсмъртието. Това е новата задача, която ви предстои да разрешите. За да се разреши, нужно е да работите върху себе си. Казваш: Аз говоря с Господа, с Христа. – И аз говоря като вас, и аз зная много езици, но има един език, който трябва да изучавате.

Сега аз ви показвам пътя, по който трябва да вървите. Виждам, че сте хлопали на много врати, навсякъде хлопате. Знаете ли, по колко пъти трябва да се хлопа на Божествената врата? Някога ангелите са много заети; малки промеждутъци от времето им е свободно. Хлопайте тъкмо по това време, когато те са в почивка. Тогава съзнанието им е обърнато към хората. Не мислете, че ангелите могат всякога да се занимават с вас. Вие всякога ли мислите за растенията и животните? – Само някога мислите. Следователно, и вие трябва да спазвате това изключително време, когато ангелите могат да ви обърнат внимание. Писанието казва: „Търсете ме, когато съм близо до вас.“ Това показва, че съзнанието на Бога е отвлечено в друга област. У вас ще настане смут. Това чета по лицата ви. Казвате: Тази работа е мъчна. Какво сме придобили ние? Питам: Когато първият човек

минаваше от животинско в човешко състояние и когато се пробуждаше в него самосъзнанието, изведнъж ли стана това? Когато първият човек сгреша, в този ден, именно, се роди самосъзнанието. Той се почувства гол. Голотата показва, че той се отделя от другите същества, не живее като тях, особен е. Втория ден, като съзна, че има нещо особено в него, той се засрами и избяга. Така той почувства своята слабост. Ако новороденото дете има съзнание за себе си, че е философ, като се види голо, ще се засрами. То ще си каже: Как така, майка ми да ме роди гол? По-скоро да ме убиеш, отколкото да се видя гол.

Раждането на човека подразбира проява на неговото самосъзнание. Затова детето вика и кряска. То съзнава, че се отделя в света, че се е родило в свят на противоположности – на радости и скърби, на зло и добро, на грях и на чист живот. То съзнава, че е в свят на противоречия. Много естествено, като ходиш в света на циганските тръни с боси крака, те няма да те жалят. Спасението е там – при новораждането краката трябва да се обуят. Тогава ние ще имаме точно обратния процес. Като се новородиш, ти ще почувстваш, че си облечен с най-хубави дрехи. Ще бъдеш свободен, радостен. Когато Адам се видя гол, почувства се унижен и потърси причината на това унижение. Той намери причината в жената. – Защо? – Защото не разбираше закона на самосъзнанието. Бог го изпъди вън, там да се учи, и му каза: Един ден ти пак ще се върнеш. – Кога? – Когато в тебе се роди ново съзнание. Тогава и ние ще влезем в рая, но не вече голи, а облечени. Павел казва: „Ако не се намерим голи.“ И ако у някои не се роди ново съзнание, т. е. ако не се роди от дух и вода, той пак ще бъде гол. Щом е гол, той ще излезе от рая и после пак ще се върне. Който знае, че не е гол, той ще се върне в рая. Това значи, че той е минал дългия път.

Сега, аз желая да се раждате вече облечени. Още две неща са важни за вас: търсене и хлопане. И то не само да хлопате, но да ви отворят и да чуете гласа: Влез! Петте разумни деви хлопаха, отвори

им се и посрещнаха младоженеца. Петте неразумни деви хлопаха, но не им се отвори. Идването на младоженеца, това е новораждането, минаване в новото съзнание. Петте разумни деви имаха масло в маслениците си, а петте неразумни нямаха.

Две неща ви желая: Маслениците ви да са пълни с масло. Да не спите, но всякога да бъдете будни. Свещите ви да са запалени, та като дойде Божественото, веднага да влезете вътре. Само така ще разберете онази истина, за която ви говорих днес.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

11. Утринно Слово от Учителя, държано на 4 декември, 1932 г. София. – Изгрев.

ЗАБРАНЕНИЯТ ПЛОД

Размишление.

Ще прочета 12 гл. от Матей.

Запишете си следните няколко глави и стихове, върху които ще размишлявате:

Исайя: 30 гл., 7 ст.; 45 гл., 9 ст.; 51 гл./, 12 ст.; 56 гл., 3 ст.; 64 гл., 50 ст.

6 5 П с а л о м, 10 ст.

Притчи: 3 гл., 1 ст.; 20 гл., 21 ст.; 21 гл., 20 ст.

Иезекиил: 10 гл., 2 ст.; 35 гл., 27 ст.

Данаил: 7 гл.; 12 гл., 6 ст.

Е в. на Йоана: 14 гл., 27 ст. 18 гл.

(Електрическото осветление постепенно загасва, става тъмно).

Защо става така? Ще кажете, че токът се прекъсна поради някакво нарушение в инсталацията. Според мен, това е предметно учение. Така става и с човека. Някога умът и съзнанието му се помрачават, и той не вижда ясно. Каквато работа започне, все не успява. – Защо става така? – Тъмнина е в него. Вън слънцето грее, а вътре в него е тъмно. Той се чуди, какво да прави. Каквото и да му се говори, той не иска да слуша. Казва: Не е така. Мрачен, неразположен е, не му се живее. Такова е положението на всеки, който е прекъснал връзката си с невидимия свят. Той казва: Хората са лоши, светът не е добре създаден. Значи, само той е добър, само той е прав. Всички останали са лоши. – Не е така. Има нещо криво във всеки човек. Това се вижда ясно, когато човек прекъсне връзката си с невидимия свят. Дето ходи, той се сравнява с хората и намира, че по-добър от него няма. Търси някой да стои по-високо от него, но едва намира такъв, веднага се разочарова и в него. Докато мисли, че е намерил един светия, на

другия ден казва: Излъгах се, и той не стои по-високо от мене. Влезе в едно общество и мисли, че е намерил това, което търси. След няколко дни казва: И тези хора са заблудени, като мене. Така свършват всички хора – с разочарование, както в себе си, така и в окръжаващите. Разочарованията, противоречията са причина за онази вътрешна борба в човека, която източната философия нарича борба между „Ормузд и Ариман“. От тази борба ще излезеш или победител, или победен, но и в единия, и в другия случай – с пукната глава. Ако те победят, ще се обезсърчиш; ако победиш, ще се насърчиш. И в двата случая се опитва твоята вяра.

Един чужденец, попаднал в едно духовно общество, казвал: Аз мислех, че като вляза в това общество, ще видя умни хора, светии. А то, какво излезе? Това са обикновени хора, които се карат за нищо и никакво: За ядене, за места, за дрехи. – А вие какво мислите? Че светлината ще изгрее оттук и ще обърне целия свят. Ако останеше сега да изгрее светлината, то е изгубена работа. Светлината отдавна е изгряла. Съществува едно Начало, светлината на Коего никога не е изгрявала и никога не е залязвала. Тя залязва само за ония хора, които са облечени в плът, в непроницаема материя. И във вашия мозък, във вашата къща се прекъсва инсталацията и тогава човек с години изпада в тъмнина, по-страшна от мрачната нощ. Светлината упражнява грамадно влияние върху живота на човека. При тази тъмнина, човек е недоволен от дребни работи, които са в състояние да го извадят от релсите. Например, върнеш се вкъщи на обяд. Седнеш да обядваш, хапнеш – яденето солено, а ти не обичаш солено ядене. Почваш да се сърдиш, да викаш, че яденето е пресолено. Жената се чуди, какво да прави, как да ти угоди. Друг обича солено ядене и се сърди, като му поднесат безсолно. Казвам: На този, който обича безсолно, остави му солта на масата, да си тури, колкото обича. На онзи, който обича солено, нека и той си тури в яденето сол по вкус. Значи, ти можеш да направиш живота си солен или безсолен. Не

оставяй хората да те солят и обезсоляват. Всеки сам се соли и обезсолява. Или другояче казано: Не оставяй другите хора да те учат.

Ето какво разбирам аз под думите „да те учат“. Някой казва: Не искам ти да ме учиш. Нямам нужда да ми туряш юлар. Ти да вървиш напред, а аз след тебе; да ме водиш, както искаш. Стига съм вървял по чужди умове! У всички хора има желание да учат другите, да ги водят. Откъде се е родило това желание у вас? Майката иска да води децата си; мъжът иска да води жена си. Учителят иска да води учениците си; господарят иска да води слугите си. Ако не го оставиш да те води, той се сърди. И конят и волът, като им турят юлар на главата, те ритат, искат да се освободят, не са доволни. Господарят ще изгуби доста време, докато им тури юлара. След това ще ги бие, защото не се поддават. Питам: Кой кон, като му турят юлар, е станал по-добър? И двадесет години наред да си му турял юлар, като се види свободен, конят всичко забравя. Юларът не поправя човека. Един познат ми разказваше: На всичко в себе си станах господар – от женитба се отказах, от месо се отказах; не критикувам вече хората, но от една слабост не можах да се откажа. Като мина покрай каца с мед, все ще бръкна с пръст, да си близна малко. Макар и несъзнателно, ще бръкна. После ми дохожда наум, че не трябва да правя това, но станало вече. Казвам му: Щом си се справил с всичко, и с това ще се справиш. – Не зная, престъпление, грях ли е това, но все ще бръкна в кацата. – Добро е в тебе това, че си недоволен от себе си, от лошия навик. Мнозина от вас сте се справили почти с всички слабости, но все още бъркате в кацата с мед. Защо става така? – Сами не знаете. Значи, има нещо приятно в това, като бръкнеш, и сам си вземеш.

Не е лесно да се освободиш от една слабост. Тя е подобна на нечистите духове. Когато Христос освободи, беснуемия от духа, който го мъчеше, той остана сам, свободен, но не можа да живее при новите условия и каза: Да се върна в стария дом, в човека, отдето излязох. Той се върна в човека и като намери дома очистен, взе със себе си още седем духове, по-лоши от него. Така и младият иска

преждевременно да стане възрастен. И малкото дете иска да стане голямо; стане юноша, пак е недоволен – иска да стане по-голям. Като стигне до едно място, повече не може да расте. Гледаш: лицето му хубаво, с младенчески израз, но и от това не е доволен. Той иска да има брада, мустаци, да бъде по-внушителен. Като няма какво повече да желае, няма с кого да се сравнява, казва: Едно време, като бях млад, беше добре. Сега, ден след ден, губя силите си: краката ми, ръцете ми треперят. Не мога сам да си услужвам. Той казва: Втори път, като дойда на земята, ще си остана вечно млад. Няма да помисля за старост. Обаче, дойде пак на земята, но всичко забравил: като дете, иска да порасне; като млад, иска да стане възрастен; сега иска да стане като дядо си. Дядото е кацата с меда. Колкото пъти се заричаш да не бъркаш в кацата, все ще бръкнеш.

Питам: Как ще разрешите вие въпроса с меда? Има ли право човек да бърка в меда? Ще кажете, че без разрешение никой няма право да бърка в меда. Аз отивам по-далеч и казвам: Който бърка в меда без позволение, не може да стане нито богат, нито силен, нито учен, нито светия. Човек често бърка в меда, без да знае, че това е мед. Той знае само едно, че му е приятно. Тази приятност няма да ти допринесе нищо ценно. Какъвто си бил, такъв ще си останеш: ако си бил нечист, нечист ще си останеш; ако си бил невежа, невежа ще си останеш; ако си бил слаб, беден, пак такъв ще си останеш. Само ще се натъкнеш на недоволството на господаря на меда. Въпреки това, като видиш каца с мед, все ще бръкнеш с пръста си. Казвам: Може ли жадният да види чешма, и да не се напие от нея? Колкото малко и да пиеш, все ще глътнеш няколко глътки. Какъвто и да си, все ще бръкнеш в кацата с мед. Казвам: Не е лесно да се откажеш от меда. – Ако се отвикнеш да бъркаш в меда, ти си постигнал нещо.

Сега вие се занимавате с велики работи и казвате, че това е дребно нещо, да се откажеш от кацата с мед. – Не, оттам трябва да започнеш – от малките неща. Виждате как постъпват хората с растенията. Кой как мине, все ще си откъсне един лист и ще го

хвърли на земята. Казват, че колкото повече късаш листата на растенията, толкова повече растат. – Не е така. Това е отрицателната страна на въпроса. Няма да късате листата и цветовете на растенията. Казваш: Живея добре, но нещо ме мъчи. – Мъчи те нещо, защото не спазваш закона за малките работи. Някога това, което те мъчи, е видимо; някога е невидимо. Неразположен си, търсиш причината в себе си, но не я намираш. Търсиш я вън от себе си, пак не я намираш. Като си неразположен, ти не искаш да гледаш нито слънцето, нито цветята, не знаеш какво искаш. Ако си господар, вземаш камшика и търсиш, кого да биеш. И като християнин и като философ, пак си неразположен. – Много просто, бръкнал си в кацата с мед без позволение. Като не намериш причината на неразположението си, започваш да критикуваш, кой е на правата и кой – на кривата страна. – Потърси причината в себе си.

Днес, когото и да срещнеш, млад или стар, учен или прост, всеки казва: Аз зная, какво правя, няма защо да ме учат другите. – Теоретически, всеки знае какво да прави, но практически много въпроси не са разрешени. Важно е, какво е изработил човек в себе си. Казваш: Да съм богат. – Друг държи богатството. – Да съм силен. – И силата не е в твои ръце. – Да съм учен. – И знанието е в други ръце. Ако остане ти да си учен, не ще издържиш на тежестта на знанието. Мъчно е да бъдеш на земята богат, учен, силен. Ако си голям, силен, как ще минеш през тесен отвор? На пътя си срещаш тесен проход и не можеш да се пхнеш през него – търсиш някой да ти помогне. Защо ти е тогава тази сила? Богат си, но дето минеш, всички те гонят, искат да вземат богатството ти. Защо ти е това богатство? Вижте, какво е положението на сърната. На никого зло не прави, но ловецът я дебне, иска да вземе богатството ѝ. Питаш: Защо гонят сърната? – За да се повдигне. Като се намери в голяма мъчнотия, тя търси начин, как да напусне гората, да се освободи от нея. Следователно, мъчнотиите в живота имат смисъл дотолкова, доколкото поставят човека при условия да мисли, да търси начин да се повдигне. Ако си

сърна, как ще разрешиш мъчнотията си? Днес те стрелят, утре те стрелят и, за да се освободиш от куршума, навлизаш в дълбоките, гъсти гори. Там те очаква друга опасност: мечки, вълци, тигри. Как ще се спасиш от тях? Този въпрос може да се разреши умствено, теоретически, но не и практически. Докато си сърна, мъчно ще се справиш. Представи си, че си богат човек, но искаш да се откажеш от богатството си. Това е идея. Отиваш в гората, но след 20 години пак се връщаш в света и започваш да проповядваш на хората, как да се откажат от богатството си. Ако можеш да ги убедиш, ще се радваш. Ако не можеш, ще съжеляваш. Ще си кажеш: Напразно прекарах в гората толкова години!

И тъй, отказвай се доброволно от богатството си, защото, като товар, то е опасно. Ако доброволно се откажеш от него, и другите ще те последват. Носиш запалена свещ в ръката си. Някой те преследва. Какво ще направиш? – Изгаси свещта! Опасно е да носиш запалена свещ в тъмнината. – Кога? – Когато те преследват. В такъв случай, побезопасно е да минеш гората без свещ, отколкото със запалена свещ. Тури свещта в джоба си, не я хвърляй в гората. Като я изгаси, някой я хвърля настрана и казва: Не ми трябва вече тази свещ. – Не, лъжеш се, утре пак ще ти потрябва. На този, който казва, че не му трябва богатство, отговарям: В дадения случай, богатството не ти трябва, но коя е причината за това? – Гонят те. Проповядваш на хората, че не е нужно богатство. Добре проповядваш, но трябва да знаеш, коя е причината за това. Някой проповядва на хората против богатството, а той сам е богат. Например, челото, което имаме, е грамадно богатство. Следователно, ако се отказваш от онова богатство, което си придобил, това има смисъл, но не можеш да се откажеш от богатството, с което си роден – своето тяло, своите дарби и способности.

Във Франция някъде има едно общество „нудисти“ или „адамисти“, които ходят голи. Каква идея преследват те с това? Отделили се от хората и ходят голи. Медицината препоръчва като метод за лекуване, да ходи човек гол. С това тя иска да даде

възможност на болния да използва слънчевата енергия и чистия въздух. Докато си болен, ще ходиш гол. Като оздравееш, ще се облечеш. Ако и като здрав, ходиш гол, ти имаш друга идея – да запазиш здравето си, като използваш направо природните сили. Значи, болният ходи гол, за да оздравее. Здравият ходи гол, за да не се разболе. Кое е по-добре: да ходиш гол, когато си болен, или когато си здрав? Според мене, по-добре е да ходиш гол, когато си болен. Като здрав, има много начини да запазиш здравето си. Не е нужно да ходиш гол. Като ходи гол, болният усилна вярата си. А здравият, като ходи гол, губи вярата си. – Как трябва да постъпваме с голия? – Ако е болен, ще му кажеш да ходи гол, докато оздравее. Ако е здрав, ще го облечеш. Такъв е законът. – Кой трябва да изпълнява закона? – Болният – А здравият? – Здравият носи закона в себе си, следователно, няма защо да го изпълнява външно. Рибата пие ли вода? Тя живее във водата, но не пие вода. Външно тя е чиста, но вътрешно е нечиста. – Защо? – Нейният живот се основава на насилието. Между рибите съществува нечувано насилие. Те се отличават с крайно мълчание. Никой няма право да се оплаче, да каже, какво става в техния свят.

Казвате: И в света, между хората, няма правда. – Няма правда и не може да има. – Защо? – На земята няма свършени същества. За да приложиш правото, трябва да бъдеш свършен. Външно човек може да спазва законите, но вътрешно не ги спазва – не е готов. Той не е организиран своя вътрешен живот. Аз наблюдавам, като дохождате при мене, как седате и от това си правя заключения. Онзи, който е по-организиран, още като влезе в стаята, погледне столовете и веднага си избира един. Като седне на този стол, той се чувства добре. Друг влезе в стаята и започва да се озърта, на кой стол да седне. Погледне към левия, после към десния, колебае се, не знае, на кой стол да седне. Като зная, че му предстои известно страдание, аз му посочвам стола, на който да седне, да го освободя от страданието. Не е безразлично, на кой стол ще седнеш. Всеки стол си има свое специфично влияние.

Като знаете това, добре е да сменяте стола си, да не седите винаги на един и същ стол.

Като сядам на стола си, вие бързате да турите възглавничка, да е по-меко. Днес една сестра иска ключа, да отвори стаята ми, да вземе възглавничката. Тя мисли, че с възглавничката ще окаже почитта си към мене. Казвам: Може и без възглавничка. Аз благодаря за такава почит! Ще седна на възглавничка и ще бъда доволен! Кой сяда на възглавничка? – Болният, инвалидът, умореният. Аз не съм дошъл на земята да сядам на възглавничка, нито изобщо да сядам. Здравият трябва да стои на краката си и да ходи. Ще дойде ден, когато няма нито да сядате, нито да спите, нито да почивате. Тогава постоянно ще ходите. При това, няма да стъпвате на твърда почва, както сега. При това положение, ти нямаш нужда от ръце и крака. Докато сте на земята, краката и ръцете, очите и ушите ви са необходими – всичко ви е потребно. Обаче, ако се движиш в пространството, нужен ти е умът. И птицата, когато лети във въздуха, крака не ѝ са нужни. Щом кацне на планина, краката ѝ са необходими. Следователно, при големите мъчнотии, ти си въз въздуха – там крака не ти са нужни. Краката ще си почиват, а умът ще работи. Дето и да си, трябва да пазиш равновесие.

Казвам: Като си във въздуха, ще мислиш и с мисълта си ще пазиш равновесие. Прекъснеш ли мисълта си, ти губиш равновесието си, както и на земята, на твърдата почва. Казваш: Чудно нещо, защо нещата не стават, както мисля? – Не питай, но пази равновесие. Дали мъчнотията е физическа, или психическа, всякога можеш да изгубиш равновесието си. За да не става това, нужно е мисълта ти да работи. Отиваш при една врата. Бутнеш я, не се отваря. Втори път я бутнеш, пак не се отваря. Всички ти казват, че не може да се отвори. Обаче, един човек ти казва: Натисни малко, вратата ще се отвори. Натискаш малко, и вратата се отваря. – Какво представя натискането? – Мисълта. Като мислиш, ще отвориш вратата на мъчнотията. – Как става това? – И вие, като децата, искате всичко да ви се обясни. Ако не

ви обясняват, сърдите се. Малкото дете се сърди на майка си, че не му приготвила всичко навреме. То иска да яде, да спи и след това да го изведат на разходка. Ако майката е предвидила всичките му нужди и ги задоволи, то е спокойно. И господарят, като малкото дете, изисква всичко от слугата си. Той седи на стол и заповядва. Ако слугата не изпълни всичките му заповеди и желания, той вика, сърди се, иска обяснение от слугата си, защо не е свършил работата, както трябва. Значи, и възрастният е като детето. И той се сърди, вика, креска, иска обяснения. Щом се сърдиш, ти си малко дете, не си господар на положението. Търсиш майка си, баща си, брат си. Това е естествено положение, не можеш да се освободиш от него. Питам: Когато детето стане 21 годишен момък, има ли нужда майката да го утешава? Въпреки това, срещам и религиозни, и светски хора, пълнолетни, които очакват още на майка си и на баща си. Още се нуждаят от количка, да ги вози някой. И вие отивате някъде, очаквате да ви посрещнат добре, да ви нагостят. Това са колички. Ако не постъпят така, вие сте недоволни.

Аз правя сравнение между вас и богатия търговец-милионер. Докато очакваш да те посрещнат с почести и уважение, да те нагостят, ти си в положението на богатия. Дето отидеш, ще те приемат добре, ще ти помогнат да съблечеш дрехата си, ще те поканят на мек стол, но като си отиваш, ще те оберат. Ще се съберат около тебе всички, които са ти услужвали, и ще очакват да им дадеш нещо. Ще платиш за тази почит. Защо ти е тази почит? Защо ти са услугите на твоите братя и сестри? Бог ти е дал толкова блага, толкова удобства, и ти пак си недоволен. Всеки е недоволен от положението си. Младият не е доволен от знанието и от силата си, иска да бъде като другите. Старият също е недоволен от нещо. Досега аз не съм срещал човек, който да е доволен от положението си. Казваш: Аз съм доволен. – Не говориш истината. На лицето ти чета твоето недоволство. Ако отидеш на слънцето и се върнеш отново на земята, ще бъдеш ли доволен? Ще кажеш: На слънцето бях, но и там нищо не

придобих. Преди всичко, никой няма да ти вярва, че си бил на слънцето. Ще те нарекат луд, смахнат. Пък и ти ще се усъмниш и ще се питаш: Ходих ли, наистина, на слънцето? В това отношение, ти приличаш на онзи, който търсел правдата в света. Той казвал, че правдата трябва да съществува. Дето ставало нещо, той навсякъде се явявал да защитава правдата. Като се намесвал, все го биели. Един ден той видял, че двама души се бият. Единият запитал: Няма ли тук поне един справедлив човек, да ми отдаде правото? Той чул, как се разправят, но си казал: Не искам повече да бъда бит. Нищо няма да кажа за правдата. Кой е крив и кой прав – не зная, аз ще си мълча.

Мнозина мислят, че като религиозни, ще разрешат всички въпроси. – Не е така. Религиозният живот е само условие, но той не разрешава въпросите. Той събужда в човека стремеж към придобиване, но не дава разрешение на житейските въпроси. Казваш: Не вярвам в Бога, но като стана религиозен, ще повярвам. – Лъжеш се. Религията е условие, а за да повярваш в Бога, трябва да работиш, да придобиеш дълбоко вътрешно разбиране за живота. Лесно се казва „да се обичаме“, но за това е нужна светлина, да знаеш как да я приложиш. – Трябва да бъда свободен. – Но трябва да знаеш, какво значи да приложиш свободата. Ако си свободен, за какво ще употребиш свободата си? – Ще мога свободно да бъркам в кацата с мед. – Да, но това не е съгласно с великите закони. Който бърка в кацата с мед без позволение, той влиза в подземие на живота, откъдето не може да излезе. За да излезеш от подземие, трябва да се справиш със своята слабост. Кажи си сам на себе си, че тази слабост няма да те изведе на добър край. – Помогни ми ти, сам не мога да изляза от подземие. – За да излезеш, трябва да ти туря юлар на главата. Аз ще те тегля, а ти ще вървиш след мене. Значи, аз отпред, ти отзад. Ако искаш да знаеш, трябва ли да бъркаш в меда, питай пчелите. Те плащат скъпо на всеки, който си позволи да пипа техния мед. Добрият живот се основава на следния закон: Не бъркай в кацата

с мед без позволение. – Приятно ми е да бъркам в меда. Изкуство е доброволно да се откажеш от това, което ти е приятно.

Казвам: За да се справи със слабостите си, човек трябва да уравни силите в своя организъм. Това значи, да постави равновесие между ума, сърцето и волята си. Този е пътът, по който човек може да стане господар на своите мисли, чувства и постъпки. В който свят влезеш – в света на мислите, чувствата или постъпките – трябва да бъдеш ориентиран. Религиозните и до днес разискват върху въпроса, накъде да се молят – на изток или на запад. Значи, те още не са ориентирани по този въпрос. Силата на молитвата не е в това, на коя страна се молиш, но как се молиш и какви чувства влагаш в молитвата. Не е безразлично, какво носи човек в себе си. Дето седне, той оставя нещо – добро или лошо. Ето защо, като отида в някой дом, аз гледам, на кой стол ще седна. Ако в този дом има само един стол, на който не мога да седна, предпочитам да изляза вън, на тревата да седна, отколкото да остана в стаята. – Защо не останеш вътре? – Това е моя работа. Как ще остана в стаята, когато виждам, че след малко ще падне бомба върху къщата и ще ме затрупа. По-добре ще изляза вън, на открито, отколкото да остана в къщата. Вън е по-безопасно. – И вътре е приятно. – Толкова приятно, колкото да бръкнеш с пръст в меда и да го близнеш. След това трябва да дойде цяла експедиция от невидимия свят да те спасява. Адам и Ева бъркаха в меда, но ги изпъдиха от рая. – Де отидоха? – В затвора. Ето, вече осем хиляди години, как седят в затвора. Първи, Адам и Ева бръкнаха в кацата, а след тях – всички останали. И досега още хората бъркат в меда без позволение. – Не може ли да не грешат? – Може, от тях зависи.

Грехът не е нищо друго, освен бъркане в кацата с мед. Според вас, грехът подразбира нещо голямо – убийство, кражба, лъжа. – Не е така. И най-малкото нарушение на закона е грях. Искаш да те обичат хората, да те славят, да бъдеш силен, богат, а бъркаш в кацата с меда. Невъзможно е да се ползваш от едно благо и да не платиш за него. Разумен трябва да бъдеш. Ако си силен, а неразумен, ще хванеш

някаго и ще го убиеш; ако си учен, ще го оплетеш в мрежата си; ако си богат, ще го заробиш; ако си красив, а не знаеш как да употребиш красотата си, ще причиниш ред нещастия на хората. Прекрасната Елена изкуси Париса, и той бръкна в кацата с мед без позволение. Десет години се биха троянците и гърците за една красива жена. Какво спечелиха от това? Каква поука ще извлечете от тази война? Ако си грък, в края на краищата, ще влезеш в един кон; ако си троянец, ще бръкнеш с пръст в меда. С коня лесно ще се справиш, ще го закараш в обора, но как ще се справиш с хората в коня? Те ще ти причинят най-голямото нещастие. Кой от вас не е вкарал гръцкият кон в себе си? Казвате: Отде дойде тази мисъл в ума на Учителя? – Много просто. Шивачът, като погледне дрехата, веднага вижда, какво ѝ липсва, какви дефекти има. Тук туря парченце, там туря парченце и скрива дефекта. И аз съм такъв майстор-шивач: като погледна, всичко виждам.

Днес всички изучават историята, четат за троянската война, но не са се поучили от нея. Всеки пъшка, мъчи се, иска да внесе коня в себе си. И троянците мислеха, че като внесат коня в града, работите им ще се оправят. Не само че не се оправиха, но повече се объркаха. Докато конят не беше влязъл в Троя, работата вървеше добре. Щом го внесоха в града, всичко се разруши. Ако влезеш в един скъп хотел, хиляди левове няма да те оправят. – Какво да се прави тогава? – Не влизай в скъп хотел. С други думи казано: Оценявай онова, което Бог ти е дал. Не се стреми към чуждите блага, които, в края на краищата, ще те заробят. Оценявай своето благо и го прилагай, а към чуждото не се стреми. Докато не прилагаш това, което Бог ти е дал, всякога ще се натъкваш на противоречия. Докато не изпълняваш волята на Бога, всякога ще страдаш и ще търсиш причината за страданията във от себе си.

Казваш: Защо светът е създаден така? – На този въпрос няма отговор. – Защо страдам? – Бръкнал си в меда без позволение. – Какво да правя? – Като влезеш в дюкяна, ще потърсиш господаря и

ще му кажеш: Колко струва медът? Ще платиш и ще си вземеш, колкото трябва. Започнеш ли да се оправдаваш, че си бръкнал само с един пръст, ти повече ще се объркаш. С този мед, който си взел на пръста си, могат да се нахранят десетина пчели. Според тебе, малко мед си взел, но не и според пчелите. Казваш: Малка е погрешката ми, но тежки последствия носи: изгубих мира, радостта, разположението си. Значи, Духът те напуснал. Щом Духът те напусне, погрешката ти не е малка. Човек трябва да дойде до истинската мярка на нещата и, според случая, да си служи с малката, или с голямата мярка. Важно е да знаеш, кога каква мярка си приложил. За да възстановиш мира, радостта и разположението си, ти се молиш, плачеш, дано Бог ти помогне. Бог помага, но някога оставя човека да сгреша, да придобие известна опитност. Ако от първия път не научи урока си, Той ще го остави да повтори и потрети опитността, докато научи урока си.

Казвам: Бог постъпи по същия начин и с първите човеци. Като сгрешиха, Той ги изпъди от рая. И за да не бъркат втори път в меда. Бог постави ангел при дървото на живота, да не се върнат втори път в рая. Казваш: Имам едно непостигнато желание, искам да го реализирам. – Нека си остане непостигнато. То е необходимо препятствие в твоя живот. Следователно, не се стремете да постигнете всичките си желания. Ако ги постигнете, ще ви се случи някакво нещастие. Нека остане поне едно от желанията ви непостигнато. – Защо трябва да бъде така? – Не питай, то е в реда на нещата. Разумният никога не пита, защо последното му желание остава незадоволено. – Как ще се примиря с това? – Ще търпиш. Чрез търпение всичко се постига.

Казваш: Искам да бъда търпелив. – От тебе зависи да станеш търпелив. – Как ще постигна това? – Като се научиш да мълчиш. Каквото и да ти се случи – добро или зло – да търпиш. Например, вървиш по улицата и се удариш в един камък. Продължи пътя си, без да кажеш нищо. Ако започнеш да риташ камъка, да се сърдиш, не си търпелив. Щом се блъснеш в него, вдигни го и го тури настрана, за да

не се блъснеш и втори път. Ако го подритнеш само, друг някой ще се блъсне в него. Тогава, твоето недоволство ще мине в другия. За да не се блъскаш в камъка, мини от друго място. Кой е камъкът, в който се блъскаш? – Това е една от твоите сестри, които не обичаш. Като минеш покрай нея, ти се блъскаш в някоя черта от нейния характер и оставаш недоволен. Казваш: Не искам повече да я срещам. – Не искаш да я срещаш, но несъзнателно търсиш случай да я видиш, за да намериш някаква грешка в нея. Да виждаш грешката на своя ближен, значи, да се блъскаш в камъните по пътя. Грешката на твоя ближен събужда отрицателна мисъл в ума ти, която те оцапва. Това помрачава съзнанието ти, и ти се сблъскваш.

Двама французи, парижани, отишли да видят, как живеят нудистите. Като се разговаряли, облечените се целунали. Един от голите се възмутил от постъпката им, хвърлил се върху тях и им ударил по една плесница. Намесили се и други нудисти в борбата: едни били против облечените, други ги защитавали докато, най-после, парижаните си заминали. След известно време властта повикала голия в Париж, дето му наложили глоба за побой. Той платил глобата и се върнал назад.

Съществуват два вида хора: голи и облечени. Аз считам облечените за грешни, а голите – праведни. – Грешник съм. – Значи, ти си облечен човек. – Започвам да оголявам. – Радвай се, защото ставаш праведен. Значи, за да станеш праведен, трябва да бъдеш нудист. Който иска да се домогне до истината, ще оголее, т.е. ще съблече старите си дрехи и ще се облече в нови. Не можеш да придобиеш нещо ценно, без да оголееш. В рая Адам беше гол, но имаше знания. Като сгреша, той се облече и изгуби знанието си. Следователно, Адам беше гол отвън, облечен отвътре. Като сгреша, стана обратното: облечен отвън, гол отвътре. Сегашните облечени хора ще станат в бъдеще голи. – Защо? – Защото ще влязат във вечния огън, дето всичко изгаря. Там не изгаря само тялото. Праведните, които сега са голи, в бъдеще ще се облекат. Светските,

които сега са облечени, ще оголеят в бъдеще. Сегашните хора се оплакват, че оголели. – Чудно нещо, те не съжаляват, че не изпълняват волята Божия, а съжаляват, че нямат дрехи, обувки, къщи и т. н.

Човек трябва да избере едно от двете – или да бъде гол, или облечен. С други думи: да бъде или праведен, или грешен. Той дошъл на земята гол, и отпосле се облякъл. Червеят е отвън гол. Като се покаже на слънце, веднага умира. Като се говори за голота, хората се срамуват. Срамът тук е на място. Ето защо, това, което причинява срам, трябва да се облече. Въпросът за голотата е минал през различни фази на развитие. Някога беше срамно даже лицето да бъде голо. Тогава, особено жените, носеха було на лицето си. Когато искаше да се покаже на някого, жената вдигаше малко булото и пак го спущаше. Срамно беше краката да бъдат голи, затова носеха чорапи. После дойде идеята, че могат да ходят боси. На ръцете пък туряха ръкавици, но видяха, че това не е много удобно. Ако искаш да хванеш нещо, трябва да свалиш ръкавиците. Коя е подбудителната причина да ходи човек гол, или облечен? – Каквато и да е причината, зад нея седи истината. Който разреши този въпрос правилно, ще се освободи; който не го разреши правилно, ще се ограничи и огрубее.

И тъй, булото, ръкавиците, които човек носи, представят различни възгледи. Ръкавиците имат смисъл зимно време, да се пазиш от студа. Обаче, лятно време ръкавици не се носят. Ще кажете, че лятно време ръцете трябва да се пазят, да не изгарят от слънцето. Това зависи от разбирането. Мисълта за ръкавиците не е важна. Нека остане в ума ви следната мисъл: Не бъркай в кацата с мед без позволение. Ще кажете, че това не е никакъв грях. – Да, не е грешно, че си бъркал в кацата – никой не те държи отговорен за това. Обаче, нещо в тебе ти нашепва: Не направи добре, че бръкна в кацата с мед. На това се дължат всички страдания в света. Всъщност, няма никакво престъпление, че си близнал малко мед с пръста си. Адам и Ева пожелаха да вкусят от забранения плод, но и до днес човечеството

изкупува последствията на тяхното желание. Какъв грях има в това желание? Вкусиха, зарадваха се, но изгубиха свободата си. Като изгубиш свободата си, хората ще те убеждават, че отново ще я придобиеш. – Възможно е, но кога ще я придобиеш? Можеше да минеш и по друг път, а не да бъркаш в кацата с меда. Първи, Адам и Ева бръкнаха в кацата, а след тях бъркат всички хора. Като отидеш на черква, застанеш на едно място, откъдето минава свещеникът и поръсва с китка босилек всички присъстващи. Питам: Не може ли да мине и без ръсене? – Може, има и друг начин, но като си влязъл в черква, ще минеш по установения ред. Има едно естествено ръсене: ще излезеш на слънце и ще изложиш гърба си да се грее. Това не е ли естествено ръсене? Да те ръси светлината, разбирам. Какво ще придобиеш, ако те ръсят с китка босилек, потопена във вода? Да ръсиш онзи, който припаднал, който изгубил съзнание, разбирам. Ще вземеш с китката, или с ръката си и ще го поръсиш. След малко той ще дойде в съзнание.

Като помогнете на онзи, който припаднал, казвате: Ние го спасихме. – Не го спасихте вие. По-добре щеше да бъде, ако го оставите на земята, сам да се съвземе. Той мисли за онзи свят, пренесъл се вече, а вие искате насила да го върнете: разтривате го, ръсите го с вода, но той не бърза, иска да придобие някаква опитност. Разправяше ми един познат подобна опитност, която той преживял. Един ден той припаднал, изгубил съзнание. Майка му, баба му започнали да го разтриват. Той усещал, че правят нещо с него, но нищо не могъл да каже. Близките му мислели, че той заминал за другия свят. И вие, често мислите, че трябва да вървите по обикновения път, да не изгубите съзнанието си. – Не е така. Според мене, правият път е нормалният. Ще държите в ума си мисълта, че живеете и се движите в Бога. Това значи да се свържете с Божественото съзнание. При това положение, вие никога няма да губите съзнанието си, никога няма да припадате. Тази е безопасната, истинската философия на живота. Така ще спазвате правилата на

Божествения свят. Тогава и вие ще обичате всичко, което Бог обича, и което Той е направил. Ако не живееш така, каквото верую да имаш, при който учител да се учиш, както да се молиш, ти ще бъркаш в кацата с меда. Това ще ти причини нещастие.

Помнете: ако искате да бъдете щастливи, не бъркайте в кацата без позволение. Не желайте да бъдете щастливи; не желайте да бъдете и нещастни; не желайте да бъдете учени, нито силни; не желайте да бъдете невежи и слаби. Човек желае само онова, което няма. Остави в душата си да се развива само това, което Бог е вложил в нея. Знанието, силата принадлежат на Бога. Като живееш в Него, знанието и силата ще дойдат. Не желай онова, което не ти е дадено. Павел се молеше на Бога да го освободи от тръна, който имаше, но Бог му отговори: „Моята сила се показва в твоята немощ“. Някога вие сте недоволни от безсилието си и казвате: Всеки ме тъпче. – Кой тъпче малката мушица? – Само големите [?ги?] тъпчат. Ако ти си малък, кой ще те тъпче? Ще излезеш от дупката си свободен, и никой няма да те забележи. Когато казваш, че всеки те тъпче, това показва, че се мислиш за голям. Много имаш, затова те тъпчат. Кого обират? – Богатия. Обират ли сиромаша? За кого говорят лошо? – За красивия, за умния. Всъщност, вие желаете неща, които ви носят страдания.

Мнозина са идвали при мене да ме питат: трябва ли да бъркаме в кацата с мед, или не? – Може да бъркате, колкото искате. – Има ли грях за това? – Грях няма, но има последствия. Медът е за хората, но ще дадеш парите на касиера и ще си вземеш, колкото ти трябва. Касиерът трябва да знае, че си взел мед от кацата. Казваш: Имам право да взема десет пъти повече. – Значи, ти постъпваш несправедливо – даваш малко пари, а взимаш много мед. – Това е дребна работа. – Кое, според вас, е едро? – Искаме да ни занимаеш с нещо окултно, да ни кажеш нещо от астрологията. Питам: Мислите ли, че само вие сте учени? Вижте онези риби, от устата на които излиза светлина! Те носят в устата си малки, електрически лампички, с които си служат. След това ще кажете: Ние открихме

електричеството, ние направихме електрическите лампи. Не, преди вас рибите направиха електрическите лампички. Те са направени милиони години преди човека. Казваме: Тези риби светят. – Светят те, но със своята светлина причиниха хиляди нещастия.

Казвам: Няма по велико нещо за човека от това, да чувства Божията Мъдрост. – Да съм като Бога! – Това значи, да бъркаш в кацата. Не е нужно да бъдеш като Бога. Достатъчно е да чувстваш Неговата Мъдрост, да се радваш на това, което Той е създал. Всичко, направено от Бога, е за тебе. Бъдещето е на твое разположение. А ти бъркаш в кацата и мислиш, че ще постигнеш нещо особено. Освен че нищо няма да постигнеш, но ще си създадеш нещастия.

Нека остане в ума ви мисълта, да не бъркате в кацата. Значи, нищо не ми трябва. – Ще правиш това, което ще те задоволи. Днес, ходиш гол – не си доволен; облечен си – пак си недоволен. Учен си – не си доволен; невежа си – пак си недоволен. Силен си – не си доволен; слаб си – още по-зле. Ако си добър – зле е; ако не си добър – още по-зле. Какво трябва да правиш тогава? Ако съм на ваше място, ето как бих постъпвал: за своето добро няма да мисля; ще мисля за доброто в Господа и на него ще се радвам. Няма да се отделям от Бога. Какво съм аз, няма да правя въпрос за това. Ще се радвам на величието на Бога, на Неговата Мъдрост, на всичко, което Той е създал. Така, именно, ще поддържам своето вътрешно равновесие. Ако започна да разсъждавам за Бога, че е велик, всемогъщ и се сравнявам с Него, Той ще ме изостави. Аз нямам право да се питам, какво мога да създам. Бог е създал всичко. Аз трябва да изучавам това, което Той е създал. Иначе, ще приличам на Александър Велики, който казал: Баща ми победи света. Какво остава за мене да завладее? И ние казваме: Бог създаде света. Нали и ние трябва да направим нещо?

Сега аз мога да изнеса работите така, че да се обезсърчите, но не искам това. Аз се радвам на всичко, създадено от Бога. По-хубаво нещо от това не може да се създаде. На мене предстои да изучавам

законите на живота и да се върна там, дето Бог ме е поставил. Оттам ще продължа своя живот. – Сиромасх съм, нямам възможности. – Мисли, че си богат. Ако не беше така, сиромашията не би те посетила. Ако си богат, не мисли за богатството си. Ти не си нито богат, нито сиромасх. Следователно, ако си богат, не мисли, че си богат; ако си беден, не мисли, че си беден. Богатството е в Господа, знанието също е в Господа. Ти не си нито учен, нито невежа. Аз се радвам на всички: и на богатия, и на бедния. Ако нямаше богати, нямаше да има и бедни. Казваш, че еди-кой си е голям грешник. – Благодарим на това, защото, ако той не беше грешник, ти нямаше да бъдеш праведен. Ако ти не беше добър, нямаше да има лош човек на земята. Това са полюси. Доброто, проявено на земята, носи съблазън за човека. За онзи, който не разбира живота, всичко е съблазън – и сиромашията, и богатството; и доброто, и злото; и знанието, и невежеството. Окултистите обясняват причината за положението на човека. Те я намират в неговото минало, във връзка с живота на неговите деди и прадеди. Това се дължи на кармическия закон, т. е. на закона за причини и последствия. Дядото не е живял добре, и внуците му носят последствията на неговия лош живот. Дядо ви е бъркал в меда, и вие бъркате. – Как да се отвикнем? – Аз не съм се отвикнал, че вие ще се отвикнете! Но има една разлика. Преди да бъркна в кацата с меда, аз турям парите в касата, претеглям меда и тогава го взимам. Ако и вие вървите по моя път, никога няма да страдате. Следователно, колкото мед претеглиш, толкова ще изядеш. В това се крие разрешението на въпроса. Ако намерите друг начин за разрешение на въпроса, приложете го. И ако този начин не носи страдания, и аз ще ви последвам. Обаче, аз не намерих друг начин, освен следния: ще туриш парите в касата, ще гребнеш от меда и ще го претеглиш. Колкото мед ти се пада, толкова ще ядеш.

Днес научихте един закон – как да бъркате в кацата с меда. Законът гласи: Първо ще платите, после ще претеглите меда и най-после ще си близнете. Да се отвикнете да бъркате в кацата, това е

невъзможно. Обаче, ще внимаваме да не правите грешката, да бъркате в меда и да не плащате. Първо ще плащате, после ще бъркате. Това е разрешението на въпроса за забранения плод.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*12. Утринно слово от Учителя, държано на 11 декември, 1932 г.
София. – Изгрев.*

СЕЯТЕЛЯТ

Размишление.

"В същия ден излезе Исус из къщата и седеше край морето." (1 ст.). Какво знание може да се придобие от излизането на човека от къщи? Кой от вас не е излизал от къщи? "И седеше край морето." - Кой от вас не е седял край морето? "И събраха се до него народ много." (2 ст.). - Че и около вас се събира много народ. Това са все загадки. Къщата представлява физическия свят, от който трябва да излезеш, т.е. да се освободиш от неговите влияния и ограничения. После отиваш при морето, друг един свят - на желанията. Там започваш да пресяваш желанията си. "И събраха се до Него народ много." Народът представлява твоите мисли и желания, които се събират около тебе. Това е тълкуване. Когато човек попадне в тълкуване на истината, тя всякога хвърля светлина. Значи, това, което хвърля известна светлина в живота, е истина. Това, което не хвърля светлина, не е истина. Ето защо, когато човек се намира в тъмнина, трябва да носи светлина със себе си. Когато дойде Божествената светлина, въпросът е уреден. "Така щото, влезе, та седна в ладията, а всичкият народ стоеше на брега. И говори им много с притчи." (2, 3 ст.). И досега още вие не сте разгадали притчите на вашия живот. "И седеше край морето." Всеки ден и вие минавате и заминавате край морето. Всеки ден имате едно добро, приятно разположение на духа си, което после изгубвате. Защо става това, не знаете. Всеки ден забогатявате и осиромашавате и не знаете, защо забогатявате и защо осиромашавате. Всеки ден светлината иде при вас и ви напуска. Защо става така, не знаете. Това са все загадки.

Казвам: Има нещо, което вие не съзнавате. - Кое е то? - Че някога сами загасвате свещта си и оставате на тъмно. Вечер, когато си

свършите работата, вие сами си загасвате свещта. Това е в реда на нещото. После ви дойде на ума да запалите свещта и я запалвате. После пак я загасвате. Някога ви дойде мисълта, да гори свещта, и тя гори. Във ваш интерес е тогава да гори. По навит вие завъртвате ключа на светлината, а после търсите човек отвън, да дойде и да отвори ключа. Като ви говоря днес, ако съм евангелист, ще кажа: Вие трябва да се молите, да се обърнете към Бога, това да направите, онова да направите. Обаче, хората, които слушат тази проповед, ще се обидят. Ще си кажат: Ние знаем, какво да правим, няма защо да ни се говори това. - Защо проповедникът казва на слушателите си, че трябва да се молят, да се обърнат към Бога? Представете си, че вие сте длъжници на този, който ви казва, че трябва да платите дълговете си. Като плащате дълговете си, той забогатява. Като ви казва да се молите, проповедникът има предвид да платите дълговете си. В случая, който има да взима, е по - богат от онзи, който има да дава. И в обикновения живот, майката е длъжницата, а детето - кредиторът. Детето казва: Плащай тук! И майката плаща. По три - четири пъти през нощта тя става, плаща полиците си. Вие се чудите, защо става това. - Така е, майката трябва да се събужда по няколко пъти през нощта да изплаща полиците си. Като ги изплати, тя е вече свободна от детето си. - Ами като изплатим полиците си, какво ще правим? - Ще почивате. Тогава никой няма да ви безпокои, ще бъдете свободни от всякакви задължения. Ще кажете, че когато хората изплатят дълговете си и не знаят, какво да правят, ще задлъжнеят наново, да има какво да плащат. В това отношение, вие приличате на онази домакиня, която, като изчистила къщата, не знаела, какво да прави. Всеки ден отивала да пръска с вода тук - там и си отваряла работа. Па и всеки човек, като стане праведен, казва: Какво ще правя сега? Трябва да направя малко грехове, за да има, какво да изправам. Едва си станал праведен, дойде някой, кажеш една горчива дума и след това отново трябва да се чистиш. Както си вървиш, влезе в ума ти една

мисъл, че имаш да взимаш пари от някого. Срещнеш го и му кажеш една обидна дума. Тя разваля цялата ти работа.

Това са общи положения, от които човек трябва да научи, какво може да прави, като очисти къщата ти. Питам: Какво ще правите, след като изтърчете платното си? Все трябва да направите нещо от това платно. След като разкопаете лозето си, какво трябва да направите? Мнозина казват: Ние вече сме остарели, няма какво да правим. Какво е старостта? - У вас стои мисълта, че стар човек е този, на когото краката не държат вече - има ревматизъм, ишиас, главоболие или коремоболие. Погледнеш го: устните му посинели, кръвообращението му не е правилно, цял трепери. Той се нуждае от услугите на други - да му палят печката, да му чистят стаята, да му оправят леглото и др. Днес му услужват, утре му услужват, докато един ден замине за онзи свят, там да разреши въпросите си. Един ден, като се върне от другия свят, ще каже: Както отидох, така се връщам. Връща се той, но като малко дете, което също се нуждае от чужда помощ. И като си отиде беше слаб и хилав, и сега се връща пак безпомощен. Ще кажете, че нищо не знаете. Аз наричам вашето знание гайдарско. Гайдарджията носи своята гайда в джоба си. Като я надуе, тя се разширява и започва да свири - вдига шум надалеч. Той свири с нея, но заслугата не е на гайдата, а на гайдарджията. Той вкарва въздух в нея, надува я и свири; после я натиска, въздухът излиза, и гайдата млъква. След това той я свива, слага я в джоба си. Значи, гайдата свири, когато гайдарджията иска. Какво ви ползва знанието на гайдарджията? Сега ще засегна един въпрос, върху който вие най-малко се спирате. Казвам: Човек кани своето нещастие със сто бъклици. Например, според хиромантията, на ръката на една мома или на един момък е писано, че не трябва да се женят. В невидимия свят, като разглеждали съдбата на момъка или на момата, определили да прекарат този живот без женитба. Затова, именно, не им е даден никакъв кредит. Обаче, като дойде на земята, този индивид казва: Всички хора се женят, и аз трябва да се оженя. Ако е мома, която не

трябва да се жени, природата я създава малко грозничка. Въпреки това, тя започва да се докарва: черни веждите си, маже лицето си, червисва устните си. Тя прави това с цел да се продаде. Сгоди се за един момък, но работата не върви, той я напусне. След един месец се сгоди за друг, но и той я напусне. Така тя се годява за трети, четвърти, и пак се разгодява. Най - после, тръгне по гледачки да пита, защо не може да се ожени. Защо Господ я направил толкова нещастна? Тя иска да се продаде, но не може да намери купувач. Когато един търговец купува наедно добитък, какво ще прави с него? - Ще го продава. Следователно, когато влезеш в ръцете на касапина, какво ще направи той с тебе? - Ще ти вземе кожата и ще я продаде. Все ще спечели нещо от тебе. Както виждате, чрез своите чрезмерни желания, вие сами си създавате нещастия. Затова трябва да се научите, как да въздържате тези желания. Искате да реализирате много ваши желания. Така вие сами си създавате своето робство. - Значи, ние не трябва да се женим. - Не, трябва да разберете, що е женитбата. Да купуваш и продаваш, това е въпрос на отношения между хората. Тъй както съвременните хора решават въпроса за женитбата, не знаей какво понятие имат те за нея. Жената е отворена врата за мъжа, да намери Бога. И мъжът е отворена врата за жената, да намери Бога. Щом влязат през тази врата, те намират Бога. Втора врата, през която мъжът и жената могат да намерят Бога, са децата. Тъй щото, ако мъжът е врата за жената, да намери Бога, а жената - врата за мъжа, да намери Бога, женитбата има смисъл. И ако детето е врата, през която майката трябва да мине, за да намери Бога, женитбата има смисъл. Обаче, ако ти се жениш, за да бъдеш щастлив, знай, че ще намериш нещастieto си. Ако, в този смисъл, женитбата представлява едно стабилно положение, така ли излиза всъщност? Мъжът днес е жив, утре ще замине за другия свят, или ще отиде някъде на работа. Може да го назначат някъде на служба, далеч от жената - или на земята, или на небето. Така може да бъде назначено на работа и детето. Жената ще остане сама, но един ден и нея ще назначат на служба. Питам:

Като ви назначават на служба, можете ли да се жените? Така трябва да разбирате женитбата, за да съградите един щастлив дом. Че живеете в една овчарска колиба за една - две години, това не е никакъв дом. Тъй щото, ако хората разбираха женитбата в правия смисъл на думата, тя е степен за разбиране на Бога. Запознаването с един приятел, какъвто и да е той, това е пак стъпка към придобиване смисъла на живота. Вън от това разбиране, както и да гледате на женитбата, все ще има нещо необяснимо; все ще се явят противоречия, които ще останат неразрешени. Ако носите вода в една стомна, то е временно положение, което се отнася само до водата. Ще дойде ден, когато няма да имаш нужда от тази стомна. - Кога? - Когато си здрав и можеш да се движиш бързо. Тогава ще отидеш на Витоша и ще се напиеш с хубава витошка вода. В този случай, имаш ли нужда от стомна? Прескочиш набързо, напиеш се с вода и се върнеш.

Следователно, ако имам малка стомна, с която си служа, това показва, че мястото, където я нося, е близо. Ако стомната е голяма, мястото е далеч. Ако пълниш бъчва с вода, мястото е още по - далеч. - Искам да уредя живота си. - Колкото повече желаш да го уредиш, толкова по - далеч е твоето щастие. Колкото по - богат искаш да станеш, толкова по - далеч е твоето щастие. Нито сиромашията може да те приближи към щастieto. Не е въпрос да бъдеш сиромаш. Когато употребявам думите богатство и сиромашия, аз имам предвид два метода, които приближават човека към Бога. Ако чрез богатството не можеш да се приближиш към Бога, то не е истинско богатство. И ако чрез сиромашията не можеш да се приближиш към Бога, и тя не е истинска сиромашия. Те не разрешават въпроса. Ако отиваш при Бога с богатството си, ще даваш; ако отиваш със сиромашията си, ще взимаш. Като богат, ти ще минаваш край болни и ще им даваш здраве, а те ще ти благодарят. Като сиромаш, ти ще бъдеш болен. Здравите ще минават край тебе. Ти ще взимаш от тяхното здраве, т.е. от тяхното богатство и ще им благодариш. Ако седиш на едно гише, като в банка, и кой как мине край тебе, взима чекове, какво ще бъде

твоего положение? Докато чиновникът взима чеконете, той е сиромаш, но щом започва да ги изплаща, той е богат. Едновременно, той изпълнява две служби. Той взима чеконете, проверява ги и после ги дава. Ако не е честен, той казва на получателя: Аз ти дадох чек, без да му го е дал. Честният казва: Аз съм чиновник на Бога. Той е човек, който работи правилно - взима и дава. Казвам: Считайте, че богатият и сиромашът са чиновници на специални гишета, където трябва да изпълняват честно и точно длъжността си, без да задържат стотинка за себе си. Това значи да си богат и сиромаш. Ако при сиромашията можеш да задържиш нещо за себе си, ти не си човек. Ако е за кражба, и богатият, и бедният могат да крадат. Казваш: Аз не искам да бъда сиромаш. Че кой иска да те направи сиромаш? - Аз не искам да бъда богат. - Кой от вас не е богат? Всеки от вас има по 50 - 60 кг. материал на гърба си. Тази материя, която имате, е по - ценна даже от радия. Знаете ли, колко струва кг. радий? Само тялото ви струва милиарди. След това идете да се оплаквате, че сте сиромаси. В главата си имате мозък, който по стойност, с нищо не може да се сравни. Той е от такова вещество, за изработването на което са нужни три - четири хиляди години и то, ако работят всички фабрики в света. И не зная, дали биха изкарали такова вещество, от което е съставен мозъкът. Може ли да се оплаквате сега, че сте бедни? Вие не можете да ме заблудите. Казваш: Беден човек съм, нямам никого в света; нямам пет пари в джоба си. - Не, ти си богат човек. Извади мисълта за сиромашията от главата си. Заменете тази мисъл с друга - че сте богати. Според мене, който иска да бъде богат, нека мисли, че е богат. Който иска да се освободи от богатството, нека мисли за сиромашията. Следователно, ако искате да се освободите от богатството, нямам нищо против това. Който говори за сиромашията, той е богат. Това е правило. Когато чуя някой да говори, че е сиромаш, аз зная, че той е много богат. Той иска да стане сиромаш, затова говори за сиромашията. Като наблюдавам хората около мене, виждам, че повечето са богати. Аз желая да видя един сиромаш при себе си.

В България още не съм срещал сиромаси. Обаче, всички българи минават все за сиромаси. Като говоря върху тези работи, ще ви се строят много чудни. В това отношение, вие приличате на един момък, който обикалял край къщата на своята възлюбена. Като отивал там, той забравял да се срещи. - Защо? - Защото постоянно мислел за нея. Какво лошо има в това, че забравял да се реши? Когато момъкът бил сресан, той не виждал своята възлюбена, а когато не бил сресан, той всякога я виждал. Това е моето тълкуване. "Ето излезе сеятелят да сее; когато сееше, едно падна край пътя, и дойдоха птиците и го озобаха; друго падна на камъните, където нямаше много пръст, и наскоро изникна, защото нямаше дълбочина от земя; а като изгря слънцето, припламна и понеже нямаше корени, изсъхна. Друго пък падна в тръните, и пораснаха тръните и заглушиха го. Друго падна на добрата земя и даваше плод: едно сто, друго - шестдесет, и трето - тридесет. (от 3 - 8 ст.). Какво означава това семе, което паднало на пътя? Семето на пътя - това са крайните материалисти, които от сутрин до вечер мислят само за материалното. Семето, паднало на камениста почва, означава идеалистите, които фантазират, които градят въздушни кули. Семето, паднало в тръните, това са моралистите, които говорят за морал: как трябва да се живее за Бога; как да си уредим живота; как да мебелираме къщите си; как да се обличат хората с хубави дрехи, обувки. Всеки изнася кирливите ризи на другите. Казват: Човек не трябва да изпълнява дълга си само към външните хора, но да живее добре с жена си и децата си. И пристъпиха учениците Му и рекоха: "Защо им говориш с притчи? (10 ст.). "А Той отговори и рече им: "Защото вам е дадено да познаете тайните на Царството Небесно, а тям не е дадено" (11 ст.). Това значи, да се разбере вътрешният смисъл на нещата.

Какво разбирам под "вътрешен смисъл"? Ще ви обясня с един пример. Представете си, че една буболечица е затворена в една малка дупка. Пред тази дупка има още много дупки и все тъй малки. За да излезе навън, буболечицата трябва да мине през милиони дупки,

една от друга по - малки. Всяка дупчица е като тунел. Какво ще постигне буболечицата, като мине през всички дупчици - тунели? С тази форма, която има, тя не може да мине през всички дупчици. Формата ѝ трябва да се видоизмени. На същото основание, казвам: И човек, за да разбере вътрешния смисъл на нещата, трябва постоянно да се видоизменя. Ето, и окултистите, и теософите казват, че човек има седем тела: физическо, етерно, астрално, умствено, причинно, т.е. състояние на Нирвана, и други тела. Много хора, като дойдат до причинното тяло, са като пред една дупка, където по - нататък не могат да минат. Мнозина се опитвали да опишат света на Нирвана и казват: Който влезе в този свят, забравя себе си. - Това не е вярно. В Нирвана, именно, човек намира себе си. А тук, на земята, човек може да се изгуби. Например, като дете, ти имаш една физиономия; като младеж - друга; като възрастен - трета; като стар - четвърта. Кой е истинският ти образ, сам не знаеш. Обаче, като влезеш в Нирвана, там ще намериш себе си; там ще се видиш такъв, какъвто си в действителност. Аз наричам този свят "неизменният свят", "светът на щастието". Значи, като заминеш за причинния свят, ще намериш света на щастието. Светът на Нирвана се движи като голямо колело; някога той засяга и физическия свят. Като засегне този свят, човек се чувства щастлив, ако не за много - за две - три минути, за два - три часа. После този свят се вдига нагоре, ти оставащ сам и казващ: Отиде си нещо. Чухте притчата за сеятеля, която свършва с думите: "Който има уши да слуша, нека слуша." Посятото семе на пътя го озобаха птиците. Затова, който сее на пътя, работи цял ден и казва: Дотегна ми вече! Ще отида в кръчмата да изпия една - две чашки. Това, което си придобил е, че кесията ти се изпразни, и главата ти тежи малко. Ако жена ти е малко сприхава, ще ти каже няколко обидни думи; ако е много сприхава, ще ти даде един педагогически урок, от който нищо няма да научиш. Като станеш от сън, ще се оплачеш, че те болят плешките. Ще кажеш: Някой ме е урочасал. - Никой не те е урочасал. На какво се дължат болестите в човешкия живот? Аз

слушам, какво казват учените, и се усмихвам. Според тях, болестите се дължат на различни утайки в организма, от полуорганически вещества, или от различни киселини в стомаха. Отчасти, тези теории са верни. Казвам: Болестите се дължат на нарушаване на Божествените закони. Който не се ръководи от тези закони, в организма му се събират различни утайки, в стомаха - различни киселини, и той заболява. Всичките противоречия, всичките болести се дължат на нарушаване на Божествените закони. И след това, човек се чуди, защо страда и боледува. Много естествено, кръшнал си някъде. Който живее по Божествените закони, той няма никакви киселини, никакви утайки в организма си. - Ама аз всеки ден се моля на Бога. - Ти можеш да се молиш, това нищо не значи. Детето, което не слуша и прегръща майка си, при нея ли е? Не, то е вън от майка си. Колкото и да го прегръща тя, щом не я слуша, то е далеч от нея. Ако и ти не възприемаш великите мисли, които идат от Бога, при Него ли си? Ако не си готов да изпълниш волята на Бога с всичкото си сърце, къде си тогава? Колкото непослушното дете е при майка си, толкова и ти си при Бога. Сега да дойдем до обяснението на притчата за сеяча. Посятото семе на пътя, което озобали птиците, показва, че колкото изработиш, в края на краищата, кръчмарят ще ти вземе парите. Семето, посято на камениста почва, показва, че нямате нужното разбиране и очаквате щастието си оттам, откъдето няма да дойде. Вие очаквате да дойде някой отвън да ви обясни тези велики истини. Ето, две хиляди години са изминали, а те и до днес още не са обяснени. И още две хиляди години ще минат, и пак ще останат необяснени. Това зависи от човека. Когато той не иска да му обяснят нещата, никой не може да му помогне. Някога съм искал да изтълкувам нещо на някой богат и виждам, докъде е достигнал. Той казва: Как да изпълня Божия закон? Като говоря, той слуша донякъде, но като се вдълбоча повече, казва: Не влизам в дълбока вода. Дойдем до едно място, и аз го бутна. Искам да му кажа, че той трябва да раздаде къщата, богатството си. Той казва: Как мога да остана без

къща, без имот, без пари? - и започва да трепери. Мога ли да живея без средства? Кой ще ме гледа? У него се заражда един страх. Той казва: Мъчно е това учение. Христос трябва да дойде втори път на земята, да го обясни. Че как може да живеем без къща, на какво ще приличаме? Как ще си раздадем дрехите, просяци ли да станем? Как ще остана без пари в джоба си? - Прав е човекът, страхува се. И аз спирам дотам, виждам, че той не може да ме разбере. Казвам му: Дръж си тогава богатството. С него ти няма да влезеш в Царството Божие. След това иде при мене един сиромас, да го уча, как да влезе в Царството Божие със сиромашията си. Слуша той, като говоря, и додето му допада, е съгласен с мене. Но дойдем до едно място, и той вече не е съгласен с мене. Той казва: Може ли сиромас човек да работи на онзи изедник цял ден и да не му плати нищо? Че аз имам жена, деца. - Прав е човекът. Как ще го убедиш, че трябва да работи от любов? Аз виждам, докъде спира и той, и казвам: Гледай да си вземеш парите от богатия. Сега ще ти дам друг съвет: Като отидеш да работиш на богатия, гледай, предварително да ти плати. Не първо да работиш, а после да ти се плаща. Аз наричам умен слуга онзи, който, като отива да работи, първо иска да му се плати. Той казва: Аз съм от онези работници, които работят, само като им се плати. Едно време работниците цял ден работеха и вечер им се плащаше. В това отношение, растенията работят на господарите си, без да им се плаща. Ябълката, например, казва: Плодовете ми са моята заплата. Всичко, каквото имам, изяжте го, но посявайте семената на моите плодове. - Обаче, вие изяждате плодовете им, без да посадите семената. Колцина от вас, като сте изяждали една ябълка, сте посели семената ѝ? Ето защо, господарите на ябълката ни дават под съд. Също така, господарите на сливите, на крушите, на всички плодове, са ви дали под съд, където не сте сели семената. Аз виждам, че страдате за изядените ябълки, круши, сливи, дини, на които не сте посели семената. Ядеш тиква и хвърляш семената ѝ; ядеш краставица и хвърляш семената ѝ. Като говоря това, аз се смея. Виждам нещо

смешно във вас. Казвате: Бива, бива, но толкова будали да бъдем! Най - после, хората пак се изхитрили. Те казват: Как може да посеем семената на краставицата, когато тя е зелена? Това е нова философия. Ще се оправдаваш, че семената не били узрели. С това оправдание българите искат да дойдат до положение, господарите на плодните дървета да не ги дават под съд. Те казват: Как ще сеем семената на незрели краставици? Сега, всички краставици дават българите под съд, където не са яли зрели краставици. Това е една математическа формула, която трябва да се реши. Всеки математик може да реши тази формула. Минаваш през една зеленчукова и плодна градина и не знаеш, защо краставицата е краставица; защо тиквата е тиква; динята - диня; ябълката - ябълка. Ние знаем причината за това и казваме: Между зеленчуците и плодовете има голяма разлика в семената им, в устройството им, в състава им. Това е цяла загадка. Казваш: Това е диня. Искаш да кажеш, че динята е просто нещо. Та ние имаме нужда, именно, от тези прости същества. Динята не е тъй проста, както си мислим. Онези същества, които са направили динята, не са прости, както вие си мислите. Тези същества стоят по - високо от човека. Когато се говори за Словото, то представлява сбор от всички разумни същества, които са завършили своето развитие на земята. Не забравяйте, че съществата, които са създали плодовете, стоят по - високо от човека. Ето защо, когато ядеш един плод - ябълка, круша или какъв да е друг плод, ще го ядеш навреме, когато е определено. - Буквално ли трябва да се разбира това? - И буквално, и в преносен смисъл. - Това е невъзможно! - От моите заключение вие ще извадите свои, но в края на краищата, ще дойдете до същите заключения. И ще видите, че това, което ви говоря, е възможно. Казваш: Аз съм изял толкова плодове, и ако река да посявам семената им, няма да има място за тях. - Прав си, но от многото ябълки ще посееш семката само на една ябълка. Ще посееш едни семена на физическия свят, други - в сърдечния свят, трети - в умствения свят. Като посееш едно семе в земята, постой една минута над него,

помисли нещо за семето и тогава се отдалечи. А вие даже не сте се спирали да помислите: да посее ли една семка, или не. Като вземеш ябълката в ръка и я разрежеш, преброй, да видиш, колко семки има в нея. Вземете, например, дините. В една диня има повече семки, в друга - по - малко. Истински ученият е учен само за това, че той знае и най - дребните работи. Има учени, които знаят велики, големи работи. Има и трета категория учени, които знаят и дребни, и велики работи. Такива учени искат всичко да знаят. Според мене, това не е знание; това е губене на време. Малко да знаеш, но основно, малко да рисуваш, но хубаво; малко да свириш, но изискано. Днес навсякъде се знае по - малко, отколкото трябва. Като казвам, че с такова знание никъде не се отива, имам предвид да знаеш по - малко, но добре да го знаеш, отколкото да имаш много знания, но необработени.

Сега у вас ще се яви мисълта: Може ли всички да бъдем художници, писатели, музиканти? Едно се иска от вас: като правите нещо, да съзнавате, че сте скулптори, които работите върху себе си, да извадете своето тяло. Преди всичко, всеки трябва да знае, как е построено неговото тяло и как трябва по - нататък да работи върху него. Има професори по живопис, които сами си носят боите и палитрата. Те са обикновени професори. Обаче, има необикновени професори, големи майстори. На тях други им носят боите, а те само наблюдават и рисуват. Такъв професор, като постави една линия, повече не повтаря. Обикновеният професор слага една линия една линия, после я повтори, потрети, докато я хареса. После се оттегли и отдалеч гледа. Ако не му хареса нещо, пак поправя. Пак се оттегля и наблюдава. Като свърши една работа, оставя я за другия ден, да види, ще намери ли нещо за поправка. Ако няма вдъхновение, той не рисува. Казва: Мъчно се рисува без вдъхновение. Истинският живописец всякога има вдъхновение. Казвам: Един ден вашата работа ще бъде изложена като картина в другия свят. - Коя е нашата работа? - Това, което сте изработили върху тялото си. Сега, като заминавате за другия свят, вие оставяте тялото си на земята. В бъдеще трябва да си

изработим такова тяло, с което да заминем за другия свят. Там ще го изложим. Туй е скулптура. Всеки човек трябва да бъде скулптор, живописец, а не обикновен рисувач. Ще ме извините, но някои от вас са обикновени рисувачи. Изкуство се иска от всички. Има майстори, които схващат добре сенките и ги поставят на място. Някой погледне работата си и казва: Това е съвършена работа. Казвам: Това е работа на обикновен художник. Аз разглеждам другояче изкуството. То е метод за преминаване от едно състояние в друго. Какъв художник си, ако ти не можеш да рисуваш вътре в себе си? Например, имаш едно мрачно състояние, една мрачна мисъл. Вземи четката и се опитай да измениш образа на това състояние. Ако не можеш да направиш това, никакъв художник не си. Седиш и се оплакваш, че не си разположен. Не, вземи да рисуваш. В този момент ти сам си изложен. Същото трябва да става и в училищата. Кой от вас може да рисува така? - Мъчно е да рисува човек себе си. - Искаш, не искаш - ще рисуваш. Човек трябва да работи във всички области. Ще знаеш, че без рисуване, без художество не може. Всички трябва да бъдете художници. И тогава, като срещнете един художник, ще се отнесете към него с благоговение. Той ще ви учи отвън. Отвътре ще имате един учител, а отвън - друг. Мъчно е да бъдеш отвън учител. Досега аз не съм срещал нито един художник, който да е дал онази гениална крина линия на благородството или линията на любовта, линията на мъдростта, или линията на истината. Други линии са дадени, но линиите на добродетелите остават за в бъдеще. Тогава те ще се разрешат. Казвам: Ако се яви художник, който може да постави линиите на добродетелите, неговите картини ще оживеят. Като постави правилно линиите на устата, тази уста ще мръдне, ще започне да говори. Тя ще се отваря и затваря, като устата на жив човек. Това е идеалът на художника. В бъдеще ще се явят такива художници. Те ще учат дълго време и на земята, и на небето, докато се усъвършенствуват. - И на небето ли ще учим? - Там ще учиш десет милиона години, за да научиш линията на доброто. Тогава ще

поставят името ти на рисунката и ще пишат: Еди - кой си художник е нарисувал линията на доброто. Като слезеш на земята, всички ще се учат от тебе. Една картина, на която липсва линията на доброто, не е художествена. Щом картината има тази линия, тя минава за съвършена, и художникът става виден. Разправяше един познат. Срещнал той одного, който му отправил особен поглед. Нещо Божествено имало в този поглед. Познатият ми беше толкова възхитен, не знаеше как да опише този поглед. Обаче, той се запечатал в паметта му. - Много очи съм виждал, но такива очи - никъде. Не мога да се освободя от техния поглед: живот има в тези очи. Аз зная, каква мисъл ще се яви в ума ви. Ще кажете, че това е бил любовен поглед. - Не е така, вие разбирате криво. Той виждал погледа на възвишената, Божествена красота, която разсейва всички мрачни мисли в човека. Той виждал магическата сила на тези очи. Той виждал великото, Божественото, тъй наречената мирова душа. Той казваше: Разбрах, че само при тези условия, животът има смисъл. Това означава семето, попаднало на добра почва. Като израсло, то дало: едно - тридесет, друго - шестдесет, трето - сто зърна. Желая ви да посееете добро семе и на вашата нива. Прочетете следните глави и стихове: Псалом 71:5; Притчи 12:6; Послание към Ефесяните 5:7. Спазвайте следното правило: Дръжте всякога в мисълта си апетита на здравия човек, а не на болния. Каквото ядене дадете на болния, той все ще намери, че му липсва нещо. Болният казва: Това ядене не е стотвено добре. Здравият всякога е доволен от яденето. Недоволството от яденето е признак на липса на апетит. За да се разбере истината, необходимо е здравословно състояние. Истината е прогресивна, тя се разбира от прогресивни хора. В истината човек всякога възраства и придобива повече светлина. Истината прави човека здрав; тя го обогатява. Човекът на истината никога не остарява. В любовта човек постоянно оживява. Значи, любовта дава живот. Хората са поставили в контраст физическия и духовния живот. Те казват: На земята човек не може да бъде духовен. Животът трябва да се изяви в своята

пълнота. Само тогава ще се разбере връзката между физическия и духовния живот. Няма да се мине много време, и хората ще разберат тази връзка. Физическият живот продължава само до полите на планината - дотам може да дойде колата на човека. Тук той ще разпрегне колата си, защото понататък няма път, по който да мине. След това ще се качи на коня си и ще продължи нагоре по планината. Това значи, напускане на физическия живот и минаване в духовния. Най - после ще се открият пътеки, по които и конят не може да върви. Тогава човек слиза от коня и навлиза сам в тесните пътеки - това е Божественият живот. Значи, като слезеш от колата, ти ще намериш коня; после ще слезеш от коня и ще тръгнеш сам. Много пъти ще се возиш на колата си; много пъти ще яздиш коня си и много пъти ще оставаш сам в тесния път, докато намериш Бога. Хиляди пъти ще отивате на планината и ще се връщате. - Докога ще бъде това? - Няма да ви кажа. Хайде, ще ви загатна малко. Това ще бъде, докато се научите на изкуството да не падате. Ще се качвате на колата си и ще слизате, без да падате. Питам: Има ли смисъл, човек да се отказва от своята кола и от своя кон? Без кола и без кон никъде не можеш да отидеш. Каквото и да правиш, никога не можеш да се освободиш от тях. Колата представлява доброто в света. Конят е умът, а азът - това е човекът, който мисли. Без кон и без кола не може. Те са необходими. Обаче, ще се научиш да впрягаш колата си и да яздиш коня си. С тях ще тръгнеш за Божествения свят. Като стигнеш до полите на планината, ще оставиш колата и ще продължиш с коня за духовния свят. Като стигнеш до известно място, ще оставиш коня си и ще поемеш тясната пътека за Божествения свят. На връщане ще си вземеш коня и колата и ще слезеш на физическия свят. Казвате: Кой не знае, какво е кола? - Да, но това е необикновена кола. Който няма такава кола и такъв кон, той е сиромаш. Тази сиромашия е опасна. Като имате кон и кола, всичко ще ви върви. Мнозина продават и колата, и коня си. Не мислете, че като ги продадете, ще си купите по - хубави. Не се увличайте от външния вид на други коли. Че някоя кола

била по - украсена, това няма значение. Качеството на колата не е в украшенията. Важно е, тя да бъде здрава. И конят трябва да бъде здрав. Здравият кон никога не се уморява. Благодарете на Господа, че имате хубава кола и здрав кон. Не плачете, когато колата ви оставя при полите на планината, и вие трябва да продължите нататък с коня. Не плачете и когато трябва да оставите коня и да тръгнете пеш. Радвайте се, когато се изкачвате по планината; радвайте се и когато слизате надолу. Бог е навсякъде за онези, които Го разбират. Онези, които не Го разбират, казват: Да се качим горе, да намерим Господа. Къде ще намерите Господа? Като говоря, аз виждам, че вие разбирате. Някога аз не искам да говоря и си казвам: По - добре да не говоря. Като говоря на хората, някога аз обърквам себе си. Аз зная, къде е причината. Ако не ме разбирате, казвате, че съм объркал работите ви. Това е естествено. Вашият живот е мътна вода. Като сложа нещо в нея, тя се разбърква. Ето защо, когато говоря, трябва да си служа с голям филтър, да я пречиствам. Калта, мътилката е отгоре. Като се отдели тя, водата се избистря. Тогава се вижда истинският ви живот. Като чистя вашата вода, след това трябва да чистя и себе си. И вие, като филтрирате хората, непременно ще се окаляте. Бог е филтър за всички хора. След очистиването вие трябва да работите. Дойде някой при мене и казва: Аз не искам да проповядвам. - Прав си, има за какво да не искаш. Някои тръгнат като проповедници. Те си мислят, че ще ги обсипят с цветя, с венци като войниците, които отиват на бойното поле. Като се връщат, шинелите им са пробити тук - там. - Какво стана с вас? - Не излезе, както си мислехме. - Така е, сега има специални ризници, че като стрелят, куршумът да не пробива тялото. Казвате: Нека отидат сега други да проповядват, ние остаряхме. - Станете търговци, идете да продавате стоката си. Викайте по улиците. - Хайде, круши, ябълки, сливи! Като чуят, хората ще излязат да си купят нещо. Търговецът трябва да бъде проповедник на идеи. А вие отивате да проповядвате без ябълки, без круши, без сливи и казвате: Имам голямо поръчение от Господа. - Какво е то? - Снощи сънувах, че

дядо ти дойде при мене и ми каза да свариш жито за него. Гладен бил. - Защо дядо ми не дойде на мене да каже, а дойде при тебе? - Е, все трябва чрез някого да каже. Ето как бих постъпил аз, ако дядото дойдеше при мене: ще сваря жито, ще ти донеса една чиния от него и ще ти кажа: Дядо ти ми се яви от онзи свят, иска да му сваря жито и да донеса и на тебе. Ти ще се зачудиш, защо дядо ти от онзи свят се загрижил за тебе. Така трябва да се постъпва. А тъй, ще отидеш при някой беден човек, да му кажеш, че дядо му искал жито от него. Той няма пари за хляб, а жито ще вари! Те не варят житото, а карат другите да го варят. Като е казано нещо на вас, вие трябва да го направите. Ако трябва да разбереш нещо, първо ти го разбери, а после другите. Не чакай светът да се оправи, че после и ти да се оправиш.

Оправи се първо ти! Това изисква новото учение. Под "ново учение" разбирам онези условия, които ни обикалят: храната, водата, въздухът и светлината. Всичко, каквото намерите, вземете го първо вие. Аз бих ви препоръчал следното: Ако си търговец, първо ти се облечи с най - новите си дрехи, и тогава иди да продаваш на хората. Ще им кажеш: Вижте моите дрехи. Ти ще напълниш джобовете си с пари и ще раздаваш. А вие говорите на хората, без да им дадете модел. Отиваш да проповядваш, но кесията ти е празна. Казваш: Добър е Бог, Той ще даде. Той всичко може да направи. Разправяха ми за един наш брат, отишъл в Америка, искал да проповядва новото учение. Той ми писа: Където проповядвам, навсякъде казвам, че нашият Учител може да направи всичко. Отговорих му: Ако вашият Учител може да направи всичко, защо, като знаеше, че отиваш в Америка, не ти даде средства, да разполагаш с тях? Не е само да разправяш, че Учителят всичко може да направи. Не е важно, какво може да направи Учителят, но ти трябваше да продаваш стоката си. Ти си отишъл да проповядваш, без да имаш стока. Но ще си научиш урока. Казвам му: Слушай, вземи малко пари и си купи една въдица и я хвърли в една голяма американска река. Оттам ще извадиш един скъпоценен камък. От този момент, твоите работи ще тръгнат напред.

Той ме пита: Откъде да намеря въдица? В коя река да я хвърля? Ще намеря ли скъпоценния камък? - Хвърли въдицата, ще уловиш един американски сом. В него ще намериш един голям скъпоценен камък, който ще продадеш за един милион долара. След това, пусни само във водата.

Сега и на вас казвам: Купете си една въдица. Хвърлете я в една река и каквато риба хванете, извадете от нея скъпоценния камък. Може ли, при това положение, да бъдете бедни? Продайте скъпоценния камък и като забогатеете, купете си всичко, от каквото се нуждаете. Сега виждам около себе си много търговци, които въртят търговия и продават много дребни работи. Помнете: Царството Божие не е в слабостта, но в силата. Като говоря така, аз не искам да стимулирам вашата алчност, но казвам: Праведният не може да бъде беден? Христос казва: "Син Человечески няма къде глава да подслони." В този стих Христос вложил друг смисъл, а не както хората го разбират. Какво е положението на човек, който проповядва Божието Слово, а няма спокойствие - постоянно го подозират? Ако си в най - хубавия хотел и постоянно те безпокоят - мушкат те отгук - оттам, при това положение, можеш ли да лежиш в леглото си? Казвате: Всички трябва да бъдем богати. - Прави сте. Сега трябва да изучавате науката на богатството, а после - науката на сиромашията. Тя е велика наука, не е още за вас. Вие искате да се представите пред мене, че сте големи сиромаси. Голямо нещо искате да бъдете. Колкото сиромаси съм срещал, всички приличат на Сократовия ученик, който искал да се представи пред своя учител за много скромен. Той се явил пред него с най - скъсаните си дрехи. Сократ му казал: Не си толкова скромен, какъвто искаш да се представиш. Носиш скъсани дрехи, и искаш да обърнеш с това вниманието на хората. Ти имаш голямо мнение за себе си. Бих искал да бъдеш облечен с дрехите на сиромашията. - Аз бих желал, някой от вас да ми държи лекция върху една от великите науки на земята - сиромашията. Няма по - хубава наука от сиромашията. - Кога? - Когато си завършил науката за

богатството. Ако не си завършил науката за богатството, няма по - лоша наука от сиромашията. То е все едно, без да си свършил отделенията, да влезеш в университета да изучаваш висша математика. Богатството е наука за отделенията, а сиромашията - наука за университета. Някой яде три пъти на ден, а минава за сиромас. Сега аз искам да си съставите ясно понятие за сиромашията и богатството. Те крият в себе си велики възможности. Ако роптаете против сиромашията, това е неразбиране. Тогава аз съм съгласен с вас. Желателно е да разбирате и богатството, и сиромашията. За неразбраното богатство и за неразбраната сиромашия аз нямам думата. За тях аз съм готов да слушам лекции от вас. Готов съм да бъде ваш ученик; ще ви слушам с всичкото си смирение. Ще ми бъде драго да слушам от вас тази лекция. Все ще придобия нещо. Ще ме научите, какво е неразбраното богатство и неразбраната сиромашия. Казваш: Само сиромас да не бъда! - Аз никога не съм бил сиромас. Казваш: Богат да бъда! - Аз пък всякога съм бил богат. Ще ви кажа, как разбирате вие сиромашията. Според вас, който няма пари, е сиромас. Според мене, сиромас е онзи, който не разбира нещата. Който ги разбира, той е богат.

Казвате: Човек трябва да бъде богат. Съгласен съм: Човек трябва да разбира нещата, да има знания. Сиромашията е невежество. Следователно, да бъдеш невежа, такава сиромашия не е потребна. Аз не препоръчвам такава сиромашия на хората. От гледище на по - висок свят, сиромас е онзи, който не греша. Богат е онзи, който прави добро. Следователно, сиромашията подразбира чистота. Богатството се изразява в правене на добро. Вашето разбиране за богатството и сиромашията е временна обстановка на нещата. Аз предпочитам да имам знания, да правя добро, отколкото да съм невежа. В известни случаи, предпочитам да не зная някои неща. Например, не желая да зная, защо Бог е създал света така, а не иначе. Аз не искам да зная, каква е била Неговата крайна цел. Защо не искам да зная? - Защото ще се отделя от Бога, а аз не искам това. Тогава, между мене и Бога

ще се наруши хармонията. Това е обективната страна на моето желание - да не зная известни неща. Щом помисля, че Бог трябваше да създаде света другояче, аз влизам в противоречие с цялото Битие - с Бога. Единственото нещо, което сега имате, то е онзи хубав живот, който още не можете да използвате. С тези малки дарби, които имате, още не можете да го разберете, затова сте и недоволни. В бъдеще вие ще придобиете голямо прозрение, чрез което ще разберете всичко. Христос казва: "Всичко, което има Отец ми, е мое, и моето е на Отца." Това е най - великото. От него по - велико няма. Нямо по - велик, по - красив и по - възвишен свят от този, който Бог е създал. - Защо и за какво е създал този свят? - Този въпрос ще се разреши сам по себе си. Като живеем хиляди и милиони години, ще се доберем до тази мисъл, която постоянно се разраства и хвърля светлина. Сега вие искате да знаете, как живеят ангелите. Как си представяте техния живот? - Това не е външен процес. Ангелите са хубаво облечени, но не както модерните дами. Художниците рисуват ангелите, облечени в хубави бели дрехи, препасани с колани. Те не носят шапки, ръкавици. Те са чисти, бели, светещи. Красотата на ангелите не е външна, тя е вътрешна. Като дойдат между хората със своята красота и знание, веднага ще ги познаете. Те не остават в негодите на живота, както хората. Където мине ангелът, всичко около него моментално се изменя. Като не разбирате вътрешния живот, вие обръщате повече внимание на външността, на обективната страна на живота. Не обръщате внимание на онзи свят, където са скрити тайните на живота. Затова, именно, вие вървите от видимото към невидимото. За ангелите е обратно: Те излизат от невидимото и отиват към видимото. Където се срещат хората и ангелите, там е разбирането. В бъдеще ние ще служим като предметно учение за ангелите, а техните придобивки - предметно учение за нас. Това са отвлечени въпроси. Какво разбирате под предметно учение? - Да разбираш едно предметно учение, трябва да му дадеш определено място. Къде е това място? Също трябва да му дадете и определена форма, не такава,

каквато можете сега да си представите. Ще кажете, че разбирате тези неща. Разбирате ги, но не можете да ги разрешите. Във вашия ум има образи на един свят, който постоянно се изменя. Аз говоря за света на неизменното, първообразното. Всички светове са образи, сами по себе си, и те трябва да изникнат във вас. Вие трябва да ги видите, иначе, те не могат да се придобият. И като мислите за онзи свят, вие трябва да имате същата идея. Да мислиш за онзи свят е все едно, да мислиш за един свой приятел. Имаш един приятел, когото обичаш, но и той те обича. Той е силен, мъдър. Достатъчно е да помислиш за него, и вече си убеден, че той е готов да ти послужи. В него ти никога не можеш да се съмняваш. Обичта му към тебе е всякога една и съща, тя не се изменя. Такова нещо представлява и Божественият свят, на който ти всякога можеш да разчиташ. Единственото нещастие на хората произтича от факта, че те всякога се колебаят в тази велика реалност. - Ако има друг свят, добре е, но ако няма? Че можем да живеем в бъдеще, добре е това, но ако няма друг живот? - Това съмнение и колебание е причина за големите противоречия в живота. Противоречията във вашия ум се дължат на онези същества, през които вие минавате. Те са разрешили своите въпроси. Та когато вие се съмнявате, това се дължи на съмнението на тези същества, от които се окуражавате. Следователно, вие още нямате своя мисъл, затова днес мислите едно, а утре друго. Вие още не живеете в реалния свят. Вие сте в света на сенките. Търсите Бога и не можете да Го намерите. Вървите напред - там Го няма. Тръгвате нагоре, не можете да Го намерите. Връщате се. Слизате, качвате се по върховете, докато най - после се обезсърчите и започвате да страдате и да се измъчвате. Най - после, излизате от този свят, влизате в духовния свят, където се насърчавате. Това е човекът: ту се насърчава, ту се обезсърчава. Пътуваш на физическия свят, умориш се и стигнеш една празна кола. - Къде отиваш? - На онзи свят. Ти се качиш на колата и тръгваш. Щом стигнеш до едно място, ще слезеш от колата, защото пътят става тесен. Слизаш от колата и тръгваш сам да вървиш. Мнозина от вас

искат да отидат на онзи свят, като сиромаси. Не зная, дали някъде е писано, че сиромасите ще наследят Царството Божие. - Нали Христос е дошъл за сиромасите, за скърбящите? - Аз искам да зная, колко спестени пари имате във вашите книжки. Ако нищо нямате спестено, вие сте за съжаление. Вие искате да отидете на онзи свят на подаяние, като сиромаси. Ако искате да знаете, в онзи свят не може да влезе нито един просяк. Там ще влезеш като Син Божи, който върши волята на Баща си. Ще бъдеш радост на своя Баща. Ще бъдеш брат, сестра на всички, които са работили и които са готови да отидат на небето и оттам да се върнат на земята. И тогава няма да се оплакваш, че ти е дотегнало да живееш на земята. Животът на земята ще бъде весел, разбран. Христос пита учениците си: "Разбрахте ли тази притча? Сега и аз ви питам: Разбрахте ли ме? Ако сте ме разбрали, напълнете колите си и продавайте всичко. Тогава никой от вас да не тръгва с празна кола. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*13. Утринно Слово от Учителя, държано на 18 декември, 1932 г.
София. – Изгрев.*

РАЗБРАНО ДОБРО И НЕРАЗБРАНО ЗЛО

Размишление.

Прочетете от книгите на Стария Завет следните глави и стихове: Битие 5:6 - 7 ст.; Изход 9:10; Второзаконие 2:2; Притчи 15:16; Псалом 104:2; Еклисиаст 5:6; Исайя 66:3; Данаил 12:5.

Мъчно е човек да ходи прав. - Кога? - Когато е куц. Това се отнася и за младия, и за стария. Както и да говорите на куция, да ходи прав, той все ще накуцва. Каквито правила и да му дадете, той не може да ги изпълни, и навреме не може да стигне. Гладният човек не може да бъде весел. Каквото и да му се говори, той всякога е сериозен. Болният всякога почива. Глупавият всякога се натъква на мъчности. Силният всякога вдига скандали. Умрелият всякога се примирява. Единственият човек, който всякога се радва, е новороденият. Питате: Какво значение имат тези мисли за нас? То е все едно, като ви донесе добре сготвена супа, да ме питате, защо ви е тя. Какъв отговор ще ви дам? Ще ви кажа: Ще ядете супата - нищо повече. Друг е въпросът, ако не искате супа, а искате друго ядене. Тогава имате право да ме питате, защо ви е тази супа. Казвам: Има еднакви правила в живота, които дават различни резултати. И обратно: има различни правила, които дават еднакви резултати. Как ще си обясните това? Ще кажете, че не го разбирате. Тогава аз ще ви кажа следното: когато не разбираш злото, то си отива; когато разбираш доброто, то си остава. Значи, неразбраното зло си отива и казва: Няма да остана при тези невежи и глупави хора. И неразбраното добро си отива. И то казва: Не оставам при хора, които не ме разбират. Обаче, разбраното добро остава при вас. И разбраното зло също остава. Това означава мисълта: Различни неща дават еднакви резултати. Разбраното зло и разбраното добро остават при човека. Неразбраното зло и

неразбраното добро го напускат. Ако слушаш злото, то ще остане при тебе, но ще запали къщата ти; ако слушаш доброто, и то ще остане при тебе, но ще съгради къщата ти. Ето как две еднакви неща дават различни резултати.

Ти слушаш и доброто, и злото, но резултатите на това слушане са различни. Какво ще кажете за светията, който се отегчава от живота между хората и отива в гората, където очаква Бог да го нахрани? Какъвто светия да е бил, той ще изгуби светийството си. Истинският светия ще остане между хората, да ги учи и да им помага. В гората и планината, далеч от хората, светия не се става. Който мисли, че само с молитви ще се спаси, той е на крив път. - Молитвата не спасява ли? - Спасява, но трябва да знаеш, що е молитва и как да се молиш. Наблюдавайте, как се развива човек и как се нареждат работите му. От детинство до 33 годишна възраст, човек постепенно се изкачва до зенита на своя живот. До това време, каквото пожелае, става: работите му се нареждат, както той иска. От 33 години нагоре, слънцето на неговия живот постепенно слиза надолу, и работите му вече не стават както той иска. - Ама хората ме приемат добре. - Това става по тяхно желание, а не по твое. Ако мислиш, че този добър прием е по твое желание, ти се лъжеш. Защо домакинята храни кокошките си по няколко пъти на ден? Мислите ли, че тя прави това от милосърдие, от любов към животните? - Не, тя има свои съображения за това. И, в края на краищата, тя постъпва с кокошките така, както те нито са мислили, нито са желали. Друг е въпросът, ако домакинята храни кокошките си от време - навреме, колкото да не умрат от глад. Тогава ще стане това, което те искат. Обаче, видите ли, че домакинята ги храни и по три - четири пъти на ден редовно обикаля курниците, ще знаете, че тя е намислила нещо особено, а именно - да опита месцето им. Следователно, ако човек мисли, че като се храни много, ще стане, както той е очаквал, че работите му ще вървят добре, той сам се лъже. Това са относителни неща, с които човек се самоизлъгва. Като разсъждавате така, ще дойдете до

заклучението, че и невидимият свят не постъпва, както искат хората. Наистина, невидимият свят не може да угоди на всички хора. Мнозина се питат, защо хората не се разбират. - Много просто, интересите им се преплитат. Все едно, че едната половина от човечеството е направена от захар или от сол, а другата половина - от устойчиво вещество, което не се подава на влиянието на водата. И тогава, едните ще се молят за дъжд, да си полеят градините и лозята им, а другите ще се чудят, къде да се скрият от дъжда, да не се разтворят в него и да изчезнат. Едните ще се радват, другите ще скърбят. Могат ли тези хора да се разбират? Ето защо, когато се казва, че едни хора издържат на страдания и мъчности, а други не издържат, дохождаме до заключението, че първите са направени от печена глина, която издържа и на най - силния огън, а другите са направени от захар или от сол и не издържат даже и на водата.

Казват за някого: Стопил се горкият човек! - От какво се стопил? - Ако е направен от захар или от сол, ще се стопи и от водата, и от огъня. Ако е направен от глина, от нищо не може да се стопи. - Какво трябва да прави във време на дъжд онзи, който е направен от захар или от сол? - Той трябва да си направи един калъп, в който да се скрие. Щом завали дъжд, ще се скрие в калъпа: като престане дъждът, и слънцето изгрее, той ще излезе от калъпа. Онзи, който е направен от глина, не се нуждае от никакъв калъп. Ако той е принуден да се скрие от дъжда, това ще бъде най - голямото нещастие за него. Тъй щото, по какъвто и да е начин, всеки трябва да разреши задачите за своя живот. Един съзнава, че е млад, друг съзнава, че е стар. Каква полза от това? Не е достатъчно само да съзнаваш, че си млад или стар. Важно е и младият, и старият да решат задачите си правилно. Задачата на младия е да тръгне от полите на планината и да стигне до върха ѝ; задачата на стария е да слезе от върха на планината и да спре в полите ѝ. - Какво са научили двамата? - Младият е научил, какво нещо е върхът на планината, а старият - какво нещо са полите на планината. Значи, старият слиза там, откъдето младият започва.

Старият мисли, че много знае. И тъй, в края на живота си, старият знае толкова, колкото младият в началото на своя живот. Младият и старият си приличат; те еднакво разбират живота. От сутрин до вечер старият мисли само за ядене. Като го гледат, колко много яде, всички казват: Нека яде човекът, да се наяде, да не отиде на онзи свят с отворени очи за ядене. Щом стане от сън, старият започва да изрежда, какво му се яде: Той казва: Яде ми се печена гъска или мисирка, солена риба, качамак, полят с прясно масло и отгоре със сирене, или яхния от охлюви. Той знае имената на всички яденета и ги прехвърля през ума си. И детето, като стария, мисли само за ядене. И то си избира, какво му се яде, и каквото не обича да яде, слага настрана. Щом детето започне да плаче, майката веднага го пита: Какво искаш, мама? - Искам да ям. Тя веднага му донася сготвена чорбичка. Докато е малко, детето се задоволява с кашици и чорбички. Щом порасне, то иска вече друго ядене. Майката се чуди, какво да му сготви, да го задоволи. И в религиозния живот хората вървят по два определени пътя: по пътя на младия и по пътя на стария. Значи, религиозните хора са и като младите, и като старите - все са деца. Има нещо, което и едните, и другите не знаят. Кажеш им нещо, или им дадеш едно правило. Те го изпълняват, но нито го разбират, нито знаят, дали точно са го изпълнили. Затова често хората питат, как трябва да се молят, накъде да се обръщат във време на молитва. Едни се обръщат на изток, други се обръщат на запад, трети - на север, а четвърти - на юг. Един легне на гърба си, друг - на корема си и така се молят. Всеки мисли, че, по какъвто начин и да се моли, все ще постигне нещо. И досега между християните се води спор, кой е правилният начин за кръстене. Православните се кръстят по един начин, католиците - по друг начин, евангелистите пък не се кръстят. Богословите се мъчат да разрешат този въпрос, но и досега още не са го разрешили.

Как се кръсти човек, като се качва на планината? Как се кръсти, като слиза от планината? В първия случай се кръсти по един начин, във втория случай - по друг начин. Казват: И като се качва на

планината, и като слиза, той е сериозен, благочестив. - Какви са линиите на благочестието? Един ден виждам, една млада сестра върви пред мене, но толкова наведена, като че търси нещо. Всъщност, тя се навела, за да покаже, че нищо не я интересува. Тя мисли, че изглежда благочестива. Обаче, така наведена, тя дава вид, че е много натоварена. Линията на тялото ѝ съвсем не изразява благочестие. Ако бях художник, от линиите на нейната фигура щях да представя друго нещо, а не това, за което тя се мисли. Тя казва: Аз живея добре, благочестива съм. - Щом мисли така, без да иска, тя се опетнява. Някой слага ръцете си на корема, скръсти ги и мисли, че представлява благочестив, смирен човек. Той не знае, какво означава това държане на ръцете. Да сложиш ръцете си на корема, това означава, че вярваш само в своето благоутробие. Какво може да се очаква от такъв човек? Ако искаш да познаеш, в какво вярва човек, дръж го няколко дни гладен. Като го нахраниш и ти благодари, той е благороден човек. Ако не ти благодари, не е благороден. Видиш ли, че гладният се настройва против тебе, знай, че и като го нахраниш, няма да ти благодари. Обаче, това са положения, които не разрешават истинските въпроси в живота. Докато живее в своята личност, човек мъчно може да мисли и решава правило своите задачи. Тази е причината, където се натъква на неща, които отвличат неговото внимание. Като наблюдавам хората, виждам, колко време губят, когато се готвят за бал, вечеринка, концерт или за седянка, каквито стават по селата. Ще се чеше и разчесва, ако е гражданин. Ще си връзва кърпата по един или друг начин; ще се облича и съблича, докато най-после се хареса и тогава вече излиза. Някога ще изгуби половин или един час, да се оглежда в огледалото и, като се хареса, ще се усмихне самодоволно и ще тръгне. Не е лошо това, но както човек обръща внимание на външността си, така трябва да обръща внимание и на своята вътрешност, на своето духовно състояние.

Какво прави духовният човек? - Преди да е станал духовен, той се оглеждал с часове пред огледалото, докарвал се, щом стане духовен,

хвърля огледалото настрана, не иска да знае за външността си. Ако светският човек види на лицето си едно петно, взима мерки да го махне. Духовният, обаче, не иска да знае за това петно. Всъщност, и той трябва да се погрижи да го махне. - Защо? - Това петно не е нищо друго, освен резултат на някаква негова погрешка. Ще намери погрешката си, ще я изправи, а с нея заедно ще махне и петното. Срецаш един религиозен човек, облякъл се в черни дрехи, ако е жена - с черна рокля, с кърпа на глава, спусната до очите, не можеш да я видиш, тръгнала на черква. - Това не е израз на истински религиозен човек. То е само външен израз, който няма нищо общо с вътрешното състояние. Външно някои хора се освободили от черните си забрадки, но вътрешно още се държат за тях. Първото нещо, което се изисква от човека, е да има светли мисли и чувства. Ти си неразположен духом - това е една задача; криво ти е - това е една задача; страдаш - това е една задача; тъмно, мрачно ти е - това е една задача. Мъчно ти е нещо, но коя е причината за това, не знаеш. Вчера видях едно малко котенце, изгубено. То беше вързано с червена панделка на врата. Гледам го, добре изхранено. Вижда се, че където е било, добре са го гледали. Дойде една сестра и посегна да го хване за главата, но то избяга. Казах ѝ: Не го хващай за главата. Ако искаш да се спре пред тебе, прекарай си ръката по гърба му, до опашката. Тя го извика, прекара ръката си по гърба му, и то веднага спря пред нея и започна да се умилква, да мяучи. После се изправи на краката си, като маймунка. Щом го засегна по опашката, то започва да мисли и се спря. Казвам: Не стискайте опашката на животното, но само я погладете. Това му причинява приятност. По същия начин, и в нашия живот трябва да се засегне процесът на мисълта. Процесите на живота трябва да минат през мисълта ни, за да стане и самият живот за нас ясен, разбран. В нашия живот има много произволни процеси, на които не знаем смисъла. Затова, именно, ние се плашим. Естествено, когато човек се намери в тъмнина, започва да се плаши, като децата. Когато детето остане само в тъмна стая, то мисли, че има нещо

страшно и започва да плаче. Щом внесете свещ в стаята, то престава да плаче. Сега може да ме запитате: Защо светът е създаден така? - Не зная, дали светът е така създаден от Бога, или хората сами го създадоха и не го разбраха. Човешкият живот е създаден от самите хора. Коя е причината, където снаха и свекърва не могат да живеят заедно? Ще кажете, че има ред причини за това. Обаче, аз зная само една единствена причина, - синът - нищо повече. Значи, има три величини: снахата, свекървата и синът. Приемете тези величини в ума си и намерете мястото на всяка една от тях. Къде стои снахата, къде стои свекървата и къде - синът във вашия ум? Като се каже зет, подразбира се, че той не е в своя дом, но в къщата на тъща си, там е напечен. Щом се каже снаха, подразбира се, че тя е в дома на свекървата, и там е напечена. Казвате: Имаме снаха и зет. Това подразбира две различни понятия и две различни обстановки. Едновременно, човек не може да вземе две положения: ако си снаха, заемаш едно място; ако си зет, заемаш друго място. Като снаха, службата ти е една; като зет службата ти е друга. Ако си свекър или свекърва, положението и службата ти ще бъдат съвсем други. Свекървата и тъщата не са едно и също нещо. Като разглеждам тези отношения между хората, вие казвате: Защо се спираме на тези прости работи? Питам: Има ли по - прост процес от яденето? Седнеш да ядеш, започваш да мляскаш, да кривиш устата си. След като си мляскал и дъвкал половин час, усещаш се разположен и започваш да мислиш. След това взимаш перото и започваш да пишеш; после свириш, играеш. Докато дъвчеш, нищо не можеш да направиш. Не зная, как хората днес дъвчат - правилно, или неправилно.

Когато искам да видя, дали някой човек може да ми услужи нещо, влизам в една, втора, трета гостилница и гледам, кой как яде. Като намеря човек, който яде по правилата, които аз познавам, зная, че той е готов да ми услужи. Ще изгубя един час за наблюдение, но поне ще разбера нещо. Моето време никога не отива напразно. Аз няма да ви кажа нещо по науката и правилата при храненето. Вие

сами ще си правите наблюдения. Това е една от великите тайни, която не се разкрива. Когато човек яде, той е разположен, погълнат в себе си и лесно можеш да го наблюдаваш. Тогава той прави хубави движения, хубави линии на лицето. Художник си, искаш да нарисуваш един човек, но не можеш. Вземи тогава само един момент от него - когато той яде и ще познаеш, какъв е. Като си криви устата, в него ще видиш всичките положения на животните - от най - страшните до най - безопасните - тревопасните. Като се нахрани и успокои, на лицето му се отпечатва особена линия, в която ще прочетеш неговото състояние - какви чувства и сили надделяват в него. Това става несъзнателно. Вие не знаете това, и по - добре, че не го знаете. Аз не искам да ви обръщам внимание на тези неща, за да не ви направя нещастни. Те не са за разправяне. Един ден наблюдавах една млада мома, около 25 - 30 годишна, добре облечена, външно красива, благородна, възпитана. Трябва да е свършила поне един факултет. Обърна ми внимание и я проследих, къде ще влезе. Тя влезе в една колбасница и поиска салам. В това време, очите ѝ се отвориха като на котка, и в един момент лицето ѝ се измени - красотата ѝ изчезна. Тя взе салама, сложи го в чантичката си и след малко придоби първото си изражение. Това беше цяла картина. Казвам: Мъчно е човек да се поправи, докато не започне да се наблюдава сам вътрешно. Само така той ще знае, как да регулира енергиите си. Често човек се изпитва по този начин. Някой минава за много добър пред себе си - мисли, че се познава. Един ден дойде неговият приятел да му иска пет хиляди лева на заем, с условие, че след няколко дни ще му ги върне. Той веднага му услужва, но минава седмица, и приятелят не му връща парите. Той започва да се тревожи и казва: Излъга ме този човек! В него става цял преврат. Той почва да гледа приятеля си накриво, не е вече господар на себе си. Ако му разправят подобен случай, той ще каже: Простете му! Но щом се касае до него, той казва: Тъй ли, цяла година съм работил за тези пари. Други ли трябва да ги изядат? Когато някой дойде да ми иска пет хиляди лева, аз спазвам следното правило -

давам му пет лева, на хилядата по един лед. Колкото пъти съм прилагал това правило, никога не съм се смущавал. Когато не съм спазвал правилото и съм давал пет хиляди лева, всякога съм се смущавал. Като съм правил своите математически изчисления, дошъл съм до следното заключение: когато даваш едно на хиляда, дяволът не те изкушава. Ако пък искам да му дам пет хиляди лева, например, трябва да имам на разположение голяма сума, та като давам по един лев на хилядата, да се съберат пет хиляди лева. Значи, ако имам сто хиляди лева, ще дам сто лева. На един милион мога да дам хиляда лева. Следователно, ако на пет милиона дам пет хиляди лева, те няма да ми се отразят. Ако нямаш такъв запас от пари и дадеш пет хиляди лева на заем, цяла нощ няма да спиш, ще се хвърляш като риба и ще кажеш: Отидоха ми парите! Дадеш ли пет хиляди лева при пет милиона, няма да се смущаваш. Човек трябва да мисли в началото. Щом дойде при мене един приятел да ми иска пет хиляди лева, ще му предложи да посети хиляда души приятели и от всеки да вземе по пет лева. На този човек казвам: В миналото ти си бил проповедник, не си изпълнявал волята Божия, както трябва. Сега ще отидеш при хиляда души да им проповядваш. Ще изгубиш цял месец, докато събереш пет хиляди лева. - Човещина ли е това? - Човещина е. Ще посетиш хиляда души, и всеки ще ти даде по пет лева. Иначе, ако дам на този човек пет хиляди лева, без да имам пет милиона лева в себе си, невидимият свят ще каже, че не съм постъпил умно и ще ме държи отговорен. Затова ще му дам само пет лева, ще му напиша препоръчително писмо до свой приятел. Той ще го изпрати до друг някой и така ще обиколи хиляда души, от които ще получи пет хиляди лева. Като посети хилядата души, на всички ще разказва за своите приятели. И невидимият свят спазва това правило. Някога вие искате едно добро от Господа, но минават години, докато ви го даде. Той ще ви накара да ходите от къща на къща, да хлопате тук - там, докато най - после се реализира това, което искате. В това правило няма изключение. Съществата от невидимия свят не са глупави. Ако

им поискаш пет хиляди лева, те ще ти дадат пет лева и ще те накарат да обиколиш хиляда души, докато разбереш, каква е идеята. Като слушам хората, а също и вас, какво желаете, виждам, че всичко това се дължи на вашето тщеславие. Един иска да стане виден лекар, да се прочуе между хората; друг иска да стане голям учен, да познава всички закони, да пророчествува, какво предстои да стане в света. Вие не подозирате, че това голямо знание носи големи нещастия и неприятности. Един от старите пророци - Иеремия, като знаел всичко, което цяло да стане, пожелал да му се вземе тази дарба. Обаче, щом пожелал това, той се натъкнал на големи противоречия. Не е лесно да виждаш всичко. Даже, и като пророк, ако влезеш между хората и виждаш, какви са те в действителност, и ти ще се уплашиш. Помнете: В живота има една последователност. Затова, не бързайте да получите нещата преждевременно. Вие още не сте извървели този път. Казваш: Толкова години как се моля за нещо и още не съм го получил. - Чакай, има време, докато го получиш. Ти си обиколил само 500 къщи, посетил си 500 души, и си получил 2 500 лв. Има да посещаваш още 500 души, докато събереш 5 000 лв. Аз ви давам този пример, за да ви покажа, че трябва да се дочака времето, определено за известна придобивка. В миналото ти не си учил, както трябва. Ако и сега не учиш, ще знаеш, че нищо няма да ти се даде. Животът показва на човека, какво му липсва. Например, ти си нетърпелив, не можеш да издържаш на изпитания и страдания. Ако можеш да издържиш тежестите върху себе си, както издържат гредите, ти си търпелив човек. Какво правят с гредите, които се чупят и огъват под тежестта? - Изхвърлят ги и ги заместват с нови. Истински търпелив е онзи, който може да издържа и на небето, и на земята. Той се ползва от уважението и почитанието и на невидимите същества, и на хората. Казваш: Дотегна ми живота на земята, искам да отида на онзи свят. - Това е детинска работа. Ти мислиш, че на онзи свят ще те разхождат по цели дни, ще ти свирят и пеят, без да работиш. Кой как мине край тебе, ще те погали и ще ти се радва. - Отчасти е така. Онзи свят е рай,

но за децата, които имат нужда от забавления. Обаче, има един рай за мъдреците, в който ти не си достоен да пристъпиш. И земята е още място на забавления. Когато учените и мъдреците от онзи свят се уморят, те слизат на земята, между хората, да се забавляват и почиват. След това пак се връщат в своя свят. като видите тези мъдrecи, вие искате от тях, да ви кажат няколко мъдри, хубави думи. Те задоволяват желанието ви, кажат ви няколко хубави думи, да ви зарадват и си заминават. Вие мислите, че като отидете на небето, всичко ще научите. - Не, там ще научите само това, което е трябвало да направите на земята. Ще ви кажат: Това трябваше да направите, онова трябваше да направите. Щом разберете, какво се иска от вас, ще пожелаете да слезете на земята, да свършите това, което не сте изпълнили. Като слезете на земята, ще знаете вече, какво се иска от вас и ще продължите работата си. Сега ще ви дам един съвет. Като дойдеш втори път на земята, не заставяй майка си да се събужда по десет пъти през нощта. Като те сложи в люлката и дойде веднъж през нощта при тебе, благодари й. Ако дойде два - три пъти по своя воля, още повече ще й благодариш. Ако изискваш повече от три пъти да дойде при тебе, и светица да е майка ти, отношенията помежду ви ще се развалят. Баща ти ще вземе пръчицата и ще те нашари. Не знаей, дали има някой между вас, който да не е бит от майка си и баща си. Аз бих желал да видя поне един, който да не е бит от родителите си. Аз търся такъв човек. Чудо ще бъде, ако срещна човек, който не е бит от майка си и баща си. Който ми покаже такъв човек, ще ми направи голяма услуга. За себе си аз казвам: Не бих искал майка ми да идва повече от три пъти при мене. Сегашните ви страдания се дължат на това, именно, че сте будили майка си и баща си повече от десет пъти през нощта. Затова сега работите ви не вървят добре. Някога майката казва: Какво иска това дете, защо кряска толкова? Да не е болно? Какво иска от мене? Някога майката вдига ръце от такова дете. Когато майките започват да вдигат ръце от своите деца, нека знаят тези деца, че добро не ги очаква в бъдеще. Като забележат поведението му от

другия свят, наказват това дете със смъртта на майка му. Щом майката заминае за онзи свят, тя започва оттам да прилага правилата върху детето. Тогава идват вече неговите страдания на земята.

Другояче казано: Ако искате да бъдете щастливи, не събуждайте майка си повече от три пъти през нощта. Вашата майка, това е вашето висше съзнание, вашата душа. Ако постоянно си играете с нея, вашето висше съзнание няма да ви посещава на физическия свят. Дълго време ще плачете и страдате, докато омилостивите майка си да ви посети. Тази майка аз наричам свещената майка, която иска да ни научи, как да живеем в съгласие с Бога. Днес вие сте нещастни по единствената причина, че живеете, както си искате; мислите, както си искате. - Не, вашето мислене не е право. Вие мислите, че сте прави, а при това страдате. Казвам: Вслушвайте се в гласа на вашето висше съзнание, което ви ръководи. Не искайте това, което не е полезно за вас. - Кое не е полезно за нас? - Онова, което след време ще ви причини страдания, ще внесе тъмнина във вашето съзнание. Ако мислите, че вашият живот е истински, защо сте недоволни тогава? Бог ви е дал толкова блага и пак сте недоволни. Ако невидимият свят ви лишава някога от известни блага и удоволствия, то е по единствената причина, че те не са ви нужни. Искаш да бъдеш богат, да разполагаш с големи средства. - Това не е за тебе. Искаш да бъдеш много учен - и това не е за тебе. В бъдеще можеш да постигнеш това, но засега не ти е нужно. Ако искаш да бъдеш учен, учи; ако искаш да бъдеш богат, работи; ако искаш да бъдеш силен, прави упражнения. Често хората си създават нещастия със силата си. Ако си стар, казваш: От мене нищо не може да стане. Ако си млад и силен, казваш: Аз всичко мога да направя. Казвам: Нито слабият трябва да се обезсърчава, нито силният да се надценява. Толкова пъти съм ви питал и пак ви питам: Какво сте приложили в живота си? И как ще приложите това, което не знаете? Аз съм ви обяснявал значението на различните линии по лицето, но кой от вас ги е рисувал и изучавал? Вие искате да знаете завършените резултати, но кой от вас е намерил

носа си с пергел? По линиите на носа аз познавам, какъв е вашият ум. Всяка линия има известна стойност. От значение е, дали е дълга един два или повече сантиметра. Като погледна човека в устата виждам възможностите и желанията, които се крият в него. Една уста е разкривена, друга - права, гладка. Това са все възможности, скрити в човека. По широчината на носа, дали е тесен или широк, съдя за чувствата. За ушите пък гледам, дали са кръгли или малко елипсовидни. Гледам, на какво разстояние са поставени очите едно от друго. Важно е, накъде е отправен погледът - нагоре, или надолу; дали е разсеян, или прав, установен. Всички тези неща са строго определени; те имат своето дълбоко, вътрешно значение. Бог е създал човека по строго определени геометрични мерки и правила. Дълго време Той е правил изчисления и пресмятания, докато най - после създал една разумна форма, отговаряща на геометричните правила. Който си позволи да измени Божиите линии. Божите закони, животът му не може да се развива правилно. Много отворените очи събират много впечатления. Такъв човек не е свободен; той обича разнообразието, като децата. Ако очите са малки, човек възприема малко впечатления, които оставят дълбоки следи в него. Човек с големи очи е много тщеславен; със средно големи очи е суеверен, а с малки очи е хитър и лукав. Между големите и малките очи ще потърсиш средното, което ще те спаси. Иначе, ще се натъкнеш на големи противоречия. Ако искаш да се избавиш от тях, ще образуваш един триъгълник, за да се освободиш от тези линии. Това значи, да намериш онази опорна точка, от която ще започнеш да се изкачваш нагоре. Щом се издигнеш до известна височина, ти ще бъдеш вън от всякаква опасност.

Докато страните на твоя триъгълник не станат равни на основата му, ти си на опасен път. Щом станат равни на основата, ти си постигнал известно равновесие и си вън от всякаква опасност. Така ще се движиш по перпендикуляра или височината на триъгълника, че страните му да се развиват правилно. Иначе, ти ще изпаднеш в

крайно тщеславие, суеверие и хитрост. Щом страните на триъгълника ти са равни, ти си в безопасно положение, ти си господар на себе си. Докато е на земята, човек все ще се натъкне на една лукава мисъл, на едно тщеславно чувство, но ще бъде господар и на тях. Ако не се справиш с лукавата мисъл и тщеславното чувство, те ще влязат в дома ти, ще ядат и пият, а ти ще плащаш. Ако си силен, ще се качиш на върха, т.е. ще се справиш с тези мисли и чувства и ще бъдеш свободен. Що е перпендикулярът? - Права линия. - Що е правата линия? - Линия с голямо напрежение от двете страни. Който върви по права линия, изпитва голямо съпротивление от двете си страни, поради което не може да се обърне нито към едната, нито към другата страна. - Коя линия е крива? - Която няма никакво съпротивление от страни. Когато минава през големи мъчности, човек върви по права линия. Щом няма мъчности и препятствия, той върви по крива линия. Това значи, да вървиш по пътя на най - малките съпротивления. Който няма никакви препятствия, той се отклонява ту надясно, ту наляво. Такъв човек не може да стане нито гений, нито светия. Където са най - големите съпротивления и мъчности, там се раждат геният и светията. По тесния път разбираме пътя на правата линия, където външните условия са крайно неблагоприятни. При правата линия не можеш да кръшкаш на никъде. Ако намериш кривата линия, тогава е лесно. Обаче, ако си в правата линия, можеш да излезеш навън само по радиуса, за което се изисква и най - късото време. Сега ще се върна към първата мисъл: за разбраното добро и неразбраното зло. Желая да не разбирате злото, а да разбирате доброто. Добре, че не разбирате. - Кое? - Злото. Ако кажете, че малко сте разбрали, желая да разберете доброто. Като мислиш, че не си разбрал нещо, кажи си: Не разбрах злото. Щом не си разбрал злото, на прав път си. Щом не си разбрал доброто, на крив път си. Ако си разбрал нещо, кажи си: Аз разбрах или доброто, или злото. Някой умен не може да разбере нещо и казва: Радвам се, че не разбрах тази работа. - Значи, ти не си разбрал злото. - Разбрах тази работа, затова

се радвам. - Значи, ти си разбрал доброто. Ето защо, вие трябва да имате две радости за вашето неразбиране, а една радост за вашето разбиране. Това е практическа философия, която трябва да прилагате всеки ден. Някой може в началото на часа да не разбере нещо, но в края на часа той ще разбере нещо. Следния час се повтаря същото. Този е положителният път. Ако стане обратното: отначало да разбереш, а на края да не разбереш, ти си загазиш. Правилно е: в началото да не разбираш, а в края да разбираш. Това е сегашният път. Ако изпаднеш в обратното положение, ти ще се коригираш. - Как? - В началото няма да разбираш, а в края ще разбереш. Без упражнения нищо не се постига. Постоянно ще правим корекция - в един крайно разумен свят и в друг свят, крайно користолюбив.

С други думи казано: Има един свят крайно добър и друг - крайно лош. В единия свят искат да разбират доброто, а да не разбират злото; в другия свят искат да разбират злото, а да не разбират доброто. И ако ти живееш съобразно лошия свят, ще разбираш злото, а няма да разбираш доброто. Ако се водиш по правилата на добрия свят, ще приложиш следното: като ти говорят за злото, няма да го разбираш; като ти говорят за доброто, ще го разбираш. Казваш: Малко понадзърнах, разбрах нещо, но всичко не съм разбрал. - Остави неразбирането в началото, а малкото разбиране - на края. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечния Бог на живота.

*14. Утринно Слово от Учителя, държано на 25 декември, 1932 г.
София. – Изгрев.*

ТОПЛИ ЧУВСТВА И СВЕТЛИ МИСЛИ

Размишление.

Ще прочета 15 гл. от Матей.

Голямо нещастие щеше да бъде за хората, ако всички дишаха чрез една уста. То е все едно, да си представите едно дълго здание, в което живеят хиляди хора, и само през един прозорец влиза въздух. Онези, които са до прозореца, добре ще им бъде. Какво ще бъде положението на онези, които са на задния край? Някога хората живеят в такива стаи, искат да дишат през една уста и да гледат през едни очи. Те искат да имат външно единство, външно благоприличие. Всеки иска да бъде здрав. Може ли, при такъв живот, човек да бъде здрав? Много болни има в света, затова и много умират. Питам: Каква полза от усилията, които правят учените, когато и учените, и простите умират? И учените, и простите страдат. Всички хора, на общо основание, минават през страдания. И праведният, и грешният също страдат. Всъщност, истински праведни няма. Външно, всички хора изглеждат праведни. Затова Давид казва: "В грях ме зачена майка ми."

Греховете и престъпленията на хората са написани на тялото им, т.е. на тяхната дреха. Вие носите вълнени дрехи, но те са взети от овцете. Те са дрешки на овцете. Хората колят и убиват овцете и после носят дрехи от тях. В това отношение, хората ограбват овцете и се обличат от тях. В края на краищата, всички се оправдават и казват: Господ ни е дал вълната и кожата на овцете и на други животни. Вие носите хубави обувки от кожата на животните и не мислите за ограбването и убийството на тези животни. За оправдание, казвате: Ние сме чада Божии. - Да, чада Божии, които носят кожата на убити и умрели животни. Казвам: Освободете се от кожите на умрелите

животни. - Как, голи и боси ли да ходим? - По - добре да си бос, отколкото с обувки от умряло животно. - Как да разберем това? - Както щете разбирате. При живота на сегашните хора, нищо друго не ги очаква, освен страдания и нещастия. Светът е изложен на разрушение. Казано е в Битието: "И разкая се Бог, че е създал човека." - Какво ни очаква тогава? - Да разруши Бог света така, както го е създал. Сегашният свят ще бъде разрушен, нищо няма да остане от него. Под тази мисъл разбирам, че няма да остане лош човек на земята. Злото и лошите хора ще изчезнат, няма да остане спомен от тях. Сега вие искате да ви кажа нещо за новата година. Каква нова година очаквате? Хиляди хора се избиват, хиляди хора умират. И това било нова година! Както виждате, досега годината беше суха. Ще видите, каква ще бъде новата духовна година. За новата година няма да говоря нищо. Като изгрее слънцето, тогава ще видя, какво ще стане. За новата година вечер не се говори. Трябва да видите, как е облечена тя. Защо хората посрещат новата година вечер, среднощ? По това време идат само разбойници. Какво очаквате от една година, която иде среднощ? Тя иде да подкопава: ще задигне 40 милиона хора, 200 милиона говеда, един милиард овце, два милиона кокошки и нищо няма да донесе. Това е външната, физическата страна. Казвате: Искаме да чуем нещо утешително. Отговарям: Когато водят 100 души да ги екзекутират, какво утешително мога да ви кажа? В този случай, ще ви кажа да четете Господнята молитва, та като отидат тези хора при Бога, да намерят спокойствие и мир. Смъртта им да бъде по - лека. Какво ще утешаваш един човек, който няма нищо? Какво ще му проповядваш? Ще приличаш на онзи, когото раняват с няколко куршума. Други се бият, а той плаща. Питате: Кармата ли му е такава? - Когато човек се напие, кармата му е да го бие кръчмарят. Ако е на аероплан и не вземе мерки да го спре навреме, ще полети с главата надолу.

И това е карма. Където е неразбирането на Божия закон, там е кармата. Това, което говоря, е принципиално. Като не можеш да

разрешиш един въпрос, ти се омъжняваш и казваш: Кармата ми е такава. - Не мисли за кармата. Водата никак не мисли. Каквото и да правиш с нея, тя си тече, не иска да знае. Можеш ли да раниш или оскърбиш водата? И на въздуха нищо не можеш да направиш. Също и на огъня нищо не можеш да направиш. Ако го мушнеш с оръжие, то ще се стопи, а огънят ще си остане в първото положение. Днес хората си служат с модерни, усъвършенствувани оръжия, но те навсякъде не действуват. Как ще воюваш с топлината, например? Всички, които се опитвали да воюват с нея, се връщали голи и боси. Докато човек не оголее, никога няма да се оправи. Като отиваш на баня, нали се събличаш? Ако не влезеш гол в банята, няма да се окъпеш. Кой влиза в банята с дрехи? Вътре дрехите са непотребни. Там събличаш чуждите дрехи и оставаш със своите, с които си роден. Чуждите дрехи сваляш, за да ги опереш, а своите - ще измиеш и изчистиш. Не само външните дрехи се перат, но и всички заблуждения, традиции и вярвания - те са чужди дрехи. Аз ги наричам дрехи от козина. Едно време хората носеха дрехи от козина, като добър проводник на топлината, а лош проводник на водата и на въздуха. Докато носиш в ума си една мисъл, която нарушава твоето равновесие и те безпокои, какви са твоите дрехи: топли, или студени? И тъй, всяка неустойчива мисъл и всяко неустойчиво чувство, които безпокоят човека, са скъсани, парцаливи дрехи. Те са чужди и трябва да се съблекат. Човек трябва да се освободи от тях, като от нещо чуждо, макар и да остане гол. Греховете на човека не са нищо друго, освен чужди дрехи, които той задигнал отнякъде. Право ли е човек да взима чужди неща, т.е. да върши престъпления? Ще вземе пари от чуждата каса и ще ги сложи в своята. Престъпление ли е, ако пипнеш или прегърнеш един мъж или една жена? Ако гледаш на жената като на твоя лява ръка, а на мъжа като на дясната ти ръка, няма нищо престъпно в това. Обаче, никой не гледа още на жената или на мъжа като на част от себе си. Изобщо, всяко нещо, което е вън от човека и не му допринася никаква полза, е чуждо. На научен език

казано: Има материя в природата, която по никой начин не може да влезе в строеж. Представи си, че си стъпил на едно ниско поле, с десет метра под морското равнище. Ако стоиш известно време там, водата от морето ще те залее. Обаче, ако има висока стена, която пречи на водата да нахълта вътре, ти ще си останеш там и ще бъдеш сух, незасегнат от водата. Какво ще стане, ако хората взимат камъни от тази стена, да си строят къщи? Какъв ще бъде резултатът? - Стената ще изчезне, водата ще залее полето, и всички, които са там, ще понесат последствията на своята неразумност. Ето една безполезна работа. Следователно, когато действуваме против Божия закон, против разумните природни закони, произвеждаме дисхармония между силите, т.е. материя, която не влиза в новия строеж. На същото основание, има непотребни мисли, чувства и желания в човека, които не влизат в новия строеж. Например, нямаш слух, не си музикален, а в тебе се яви желание да свириш на пиано или цигулка. Това желание не е на място, не е потребно. Казваш: Обичам бога. - Защо Го обичаш? Защо се стремиш към Него? - Да вземеш нещо. Така и малкото дете обича майка си, не заради нея, а за млякото ѝ. Детето още няма любов към майка си. Тя има любов към детето си и е готова да се жертвува за него. Затова тя дава млякото си. Първите седем години детето живее и се крепи поради любовта на майката. Ако тя се откаже от него, то ще престане да живее. Майката може да стопи детето си, т.е. да го лиши от живота, когато иска. Това е закон. Последствията на този закон водят към смъртта. - Що е смъртта? Откъде произлиза тя? - Не искам да отговарям на този въпрос. Ако го засегна, хората нищо няма да се ползват от него. Напротив, толкова повече ще умират. Има известни идеи, които могат да се изнесат пред света, но има такива, които още не трябва да се изнасят. Такава е, например, идеята за смъртта. Например, въпросът за Исав е един костелив орех за човечеството. За да се разбере, трябва щателно да се анализира, да се направи психологически анализ. Като се спирам на психологическите

анализи, правени върху живота и характера на велики хора, дохождам до заключението, че човек трябва още дълго време да се учи. Лесно е да кажеш нещо за характера на Толстой, например, но защо има такъв характер? Лесно е да се каже, че всички хора носят в себе си престъпни идеи, но защо е така? Кой днес не е убил поне една муха? Колко кокошки, агънца са заклани! Колко домове са разплакани! Психоанализата доказва скритата престъпност в човека, но защо е така? - Науката не е казала последната си дума, както и атомът не е последната най - малка частица на материята. Какво се крие в атома, още не се знае. Атомът се разлага на протони и електрони, но дали някога и тези частици ще се разложат, днес не се знае. Ще дойде ден, когато и те ще се разложат. Науката още не е намерила метод за тяхното разлагане. Според мене, протоните и електроните са били разложени преди хиляди години, но истинските учени мълчат по този въпрос. В края на краищата, ще се дойде и до най - малките частички, които по никакъв начин не могат да се разделят на по - малки. Казвате, че тези неща не са разбрани за вас. - Не само за вас са неразбрани, но и за някои учени. Например, художникът говори за красивото, но какво, всъщност, е красотата? Казваш: Красив е този човек. - Къде е неговата красота? Отделете от него красивата линия, да я видят всички. Къде е красотата на тази линия? Красивата линия излъчва особена сила, особени лъчи. Красива е чешмата, която дава изобилно вода. Красива ли е пресъхналата чешма? Лице, което не изразява нищо, не е красиво. То е маска. Казват за някого, че има благородна душа. - Така е, но за някои въпросът за душата е философски. Те и досега се питат, съществува ли душа, или не. Съществуването на душата не е доказано научно, а се казва, че душата била благородна. Вие, които вярвате в съществуването ѝ, как си я представяте? Някои учени казват, че душата била сбор от сили, сбор от преживявания. Питам: Какво представлява това, което анализира душата? Казва се за Толстой, че като търсел бога, изпитвал вътрешен страх. - Ами, които

не търсят Бога, не изпитват ли страх? Днес всички хора са страхливи. Те се страхуват главно от закона. Страхът им се проявява по два начина: едни хора се подчиняват строго на закона от страх; други избягват закона пак от страх. Значи, едни му се подчиняват, а други го избягват. Един яде от страх, друг не яде пак от страх. - Виновни ли сме, че имаме страх от закона? - Според мене, само грешният се страхува. - Значи, ние сме грешници. - Можеш ли да се наречеш праведник, ако съдиш брата си за нищо и никакво?

Ти се представяш за съдия, а той заема положението на обвиняем. Обвиняваш го, че откраднал нещо - обувки, шапка, дрехи, часовник, или друго нещо. В природата, въпросът за кражбата е поставен другояче, а не както между хората. Ако си позволиш да откраднеш от една градина две - три ябълки, веднага ще те хванат и подведат под отговорност. Обаче, природата не те държи отговорен за тази кражба. Тя казва: Ако има някой да те съди, това е дървото. Ябълката се е трудила, докато изработи своите плодове. Щом тя не те държи отговорен, природата ни най - малко няма да те съди. Че някой откраднал една ябълка, веднага го глобяват сто лева, затварят го за три седмици в затвор. Питам: Ако едно кило ябълки струва 30 лв., защо го глобяват сто лева? На какъв закон се основава тази глоба? Някой се оплаква, че му откраднали пет златни монети. - Кой може да ги открадне? От гледището на природата, кражба е само онова, което никога и никъде не може да се намери. Има ли нещо, което е вън от земята? Откраднеш злато, например. Това значи, да го вземеш от едно място и да го сложиш на друго. В този смисъл, всички хора са крадци. Майсторите, работниците са крадци; те постоянно пренасят материалите от едно място на друго. Не е престъпно, че си взел една ябълка от чуждата градина. Лошото е там, че кражбата води към лъжа. Питам: Как ще откраднеш нещо, което не се краде? Как ще откраднеш слънцето? Това е невъзможно. Искаш да направиш една пакост на земята и започваш да копаеш дупки. Казваш: Големи пакости направих на земята. - Тези пакости са

направени на хората, а не на земята. Ще мине някой пътник и, без да види дупката, ще падне в нея. Колкото е възможно да откраднеш слънцето, толкова е възможно да причиниш пакост на земята. Не се лъжете, никой не може да разполага със слънцето и със земята. - Ама ще копае злато от земята. - Защо ти е толкова злато? Знаеш ли, че за златото хората се убиват? Тогава, защо ти е такова злато? От памти - века досега, хиляди и милиони хора са станали жертва за една фалшива идея - придобиване на злато.

Защо е нужно злато на човека: да се товари ли с него? Ако носиш на гърба си товар от сто килограма злато, непременно ще ти го вземат. Ти казваш: Добре, че свалиха този товар от гърба ми. Иначе, или щяха да ме нападнат разбойници, или щях да се намеря с това злато на дъното на морето. - В такъв случай, казвам: По - добре, че те освободиха от златото. Двама светии се подвизавали в един манастир. Веднъж, като си правели разходката, единият вървял замислен напред. Изведнъж, той видял нещо на земята, което го накарало да отскочи настрана. Другият, който забелязал това, си казал: Коя е причината, където другарят ми отскочи уплашено настрана? Като дошъл до мястото, видял едно гърне със злато. - Чудно нещо! Колко е глупав моя събрат. Защо трябва да бяга от златото? Отдава му се възможност да направи толкова много добрини с това богатство. Той решил да вземе златото и да го използва за благотворителни цели: построил болници, училища, църкви. Приютил много бедни, старци, сирачета, създал им добри условия, сносен живот. Като изразходвал всичкото злато, той се обърнал в молитвата си към Господа с думите: Господи, изпълни своята воля. Сложих парите в работа. Какво мислиш за добрините, които направих със златото? Явил му се един ангел, който му казал: Всички добрини, които направи, не струват толкова, колкото отскачането на твоя брат. Сега и вие, като отидете при Бога, Той ще ви каже, че и най - великите работи, които сте направили, не струват колкото отскачането на светията. Ако съвременният човек започне да

разказва на истинските учени, какво са казали Кант, Декарт, Платон, Сократ, Буда за създаването на света, ще изпадне в положението на детето пред учения, или на светията, който очаквал похвала от Бога за своята благотворителност. Какво знае обикновеният човек за създаването на света пред онези същества, които са участвували в тази епоха? Каквото и да знае, неговото знание е относително. Какво се разбира под думите "всичко в света е относително"? Например, возиш се с кола до брега на морето и спираш? - Защо? - С колата не можеш да разрешиш всички въпроси. Много естествено, ако искаш да пътуваш по море, ще се качиш на параход. Като стигнеш до едно пристанище, ще слезеш от парахода и ще спреш. Ако искаш да пътуваш в пространството, ще се качиш на крилата на светлината, но и с тях не можеш да пътуваш вечно. Докъде ще отидеш? Може да обиколиш Слънцето, Венера, Юпитер, Меркурий, Сатурн. Ще пътуваш хиляди години, но все ще спреш някъде, на една слънчева система. Както виждате, пътуването с кола, параход, със светлината, това са относителности. Все ще пътуваш, но отвреме - навреме ще спираш. Няма вечно, абсолютно движение. Кои неща в света са непостижими? - Които осмислят живота. В стремежа към непостижимото, човек изпитва приятност. Щом го постигне, този копнеж към него изчезва. Докато не познаваш още приятеля си, ти го идеализираш, стремиш се към него. Щом го познаеш, обаянието от него изчезва. Той престава вече да бъде твой идеал. Изобщо, постижимите неща носят страдания и смърт. Значи, смъртта е постижима, а безсмъртието - непостижимо. Да греши човек, това е постижимо; да бъдеш праведен, това е непостижимо. Да си глупав, е постижимо; да си мъдър, е непостижимо. Пред простия и глупав човек се открива необятната мъдрост; пред мъдрия се открива глупостта. Това са контрасти, които подлежат на психоанализа. Слушал съм някой виден професор, с големи знания, като говори, изведнъж мисълта му се стегне, прекъсне се и, като не знае, какво да прави, извади очилата си и започва да ги изтрива с кърпичката си.

Като му дойде мисълта, пак ги слага на очите си и продължава да говори. Друг някой започне да говори, слага ръцете си в джобовете и бърка в тях, докато му се възстанови мисълта, и пак започва да говори. Много от движенията на човека са неестествени. Те се дължат на факта, че той не знае, как да започне да говори. Някой държи ръцете си скръстени, друг - свити на юмрук. Това е особена азбука, по която аз тълкувам нещата. Така мога да определя, какви мисли ви занимават. Всяка мисъл, всяко чувство имат определени линии на движения. Всяко действие има своя дълбока причина. Влизам в една стая, където седят добре облечени хора. Взимам една стомна с вода и започвам да пръскам. Това действие ще произведе различни резултати: едни от тях ще се обидят, други ще се разгневят, че ги пръскам - новите им дрехи ще се намокрят. Някои ще се освежат: ако са били неразположени, ще се ободрят. Нали сте психоаналитици, вие сами можете да определите, какъв резултат произвежда пръскането с вода. Някой ме гледа, че нося дълга коса и пита: Защо носиш дълга коса? - Питайте жените; те могат да ви отговорят на въпроса. Питайте животните, и те имат дълги косми. Ако питате овцата, защо космите ѝ са дълги, тя ще ви отговори, че това се дължи на неблагоприятните условия, при които е живяла. - Защо космите на вола са къси и тънки? - Тънкият косъм представлява аристократизъм. Волът е голям аристократ. - Вярно ли е това? - Косъмът му говори. Както виждам, вие сте много лековерни и суеверни. Кой каквото ви каже, вярвате. Преди няколко дни дойдох при мене две сестри, от напредналите, и ми казват: Вчера ходихме при един голям гадател, да ни каже, какво ни предстои да преживеем. - Какъв беше този гадател? - Той водеше със себе си един медиум, който падаше в транс и говореше. Гадателят тълкуваше думите му. - Какво ви каза? - Нищо особено. Каза ни, че трябва да му дадем 500 лв., да се свърже с Братството. Тогава щял да ни каже много неща. - Дадохте ли му тези пари? - Решихме да си помислим. Казвам: Този гадател е мошеник. Само онзи може да каже истината, който е в състояние да освободи

съзнанието си от всички непотребни мисли. Докато съзнанието на човека не е свободно, той не може да възприеме истината. Горко на онзи, който мисли, че трябва да заспи, за да възприеме истината.

Когато съзнанието е будно, тогава може да се говори за истината. Докато си натоварен, ти си далеч от нея. Какво представлява новото учение? То освобождава ума, сърцето и съзнанието на човека от всякакъв товар. Ако си беден, ще свали от гърба ти товара на бедността; ако си гладен, ще те освободи от глада; ако си страхлив, ще те освободи от страха; ако си горд, ще те освободи от гордостта; ако си тщеславен - от тщеславието; ако си алчен, ще те освободи от алчността. Докато носиш в съзнанието си тези отрицателни състояния, нищо не можеш да направиш. Тщеславен си, искаш всички хора да те славят. И това може да стане, но временно. Днес ще те славят, утре ще те развенчаят. - Какво ще остане от нас, като се освободим от всичко това? - Щом се освободите от отрицателните мисли и чувства, на тяхното място ще сложите положителни. Например, ако изгубиш външното богатство, ще започнеш да търсиш вътрешно богатство. Този закон на поляризиране действа в целия живот. Забелязано е, например, че когато един скърби, друг се радва. Защо ще плачеш за изгубеното богатство, което те прави нещастен? В известен случай, богатството е благо, а в друг случай, то е нещастие. В даден случай, красотата е благо, а в друг случай - нещастие. Същото може да се каже и за грозотата. Не всякога грозотата носи нещастие. Някога тя е благо за човека. Всяка тлъста и угоена кокошка е осъдена на смърт по - рано от слабата и мършава кокошка. Като види, че е тлъстичка, господарят ѝ ще се съблазни от нея и ще каже: Ще взема ножа да я заколя. Искам да опитам месцето ѝ. Ако е мършава, той няма да ѝ обърне внимание. Тя има шанс да поживее по - дълго време. Като ви изучавам, виждам, че много от вас сте недоволни от знанието си, искате да бъдете учени. - Вие сте учени, но в сравнение с учените на миналите времена. По отношение на сегашните учени, вие сте по -

долу от тях - още има да учите. Една сестра ми каза: Искам да ми кажеш нещо за Господа. - Защо искаш това? - Обичам Господа, искам да Му служа. След половин час тя среща една сестра и я обижда, казва ѝ горчива обидна дума. Втората сестра, която минава за ясновидка, се оплаква от първата. Казвам ѝ: Нали си ясновидка, предсказваш на хората, а не можеш да познаеш, че тази сестра ще те обиди. - Какво е заключението от тези примери? - Аз не правя заключения. - Защо? - Казано е: Нито да заключаваш, нито да отключаваш. Ако заключавам, трябва и да отключавам, а това ще ми отнеме много време. Трябва постоянно да заключавам и да отключавам. Аз съм слуга и, ако постоянно отключавам и заключавам, никога няма да си почина. Ето защо, оставям приятеля си да ме замести, а аз отивам да дишам чист въздух. Той започва да отключва и заключва вратата, докато се умори и напусне тази работа. - Има ли право да напуска работата си? - Има право. - Защо? - Защото тази врата е създадена от хората, а не от природата.

Хората живеят в относителната реалност на нещата, а не в абсолютната. В природата не съществува никаква относителност. Щом е така, аз съм свободен, няма да ставам вратар, да отключвам и заключвам вратите. Като си дошъл на земята, ти живееш в една къща. Под "къща" разбирам и физическото тяло на човека, и къщата за живеене. В тази къща ще живееш временно, а не вечно. Значи, ти си в света на относителната реалност; относително живееш и относително напускаш къщата. Все ще спреш някъде, няма вечно да живееш на едно място. По отношение на абсолютната реалност, влизането и излизането от къщите е подобно на процесите на мисълта. Имаш къща, легнеш да спиш; сутринта станеш, нямаш и къща, тя изчезнала. Къщата ти може да бъде голяма, или малка - това е относително. Обаче, в един момент тя изчезва. - Как става това? - С думи не се обяснява. Всеки може да го опита, да види, как къщата се намалява или увеличава. Аз си обяснявам това с мисълта. Каквото помислиш, става, важно е да имаш знания. Абсолютно реално е само

това, което ти знаеш. Това, което знаят другите хора, не е реално за тебе. Реалността не принадлежи на всички. Тя принадлежи само на Един. Реален е само Бог. Има само една реална идея. - Защо? - Защото няма причина, която да я измени. Ние не знаем, какво мисли Бог. Ако можем да мислим като Бога, ще бъдем едно с Него. Тогава не можем да кажем, че има нещо вън от Бога. Между Бога и човека може да се яви състезание. Щом се яви мисълта, кой е създал Господа, тогава човек няма понятие от реалността. Тя не се създава. Под "създаване" на нещо, разбирам, във време и пространство. Значи, всички мисли и чувства, които се явяват във време и пространство, наричаме относителни. Тази относителност се отнася до човешкия живот, изложен на постоянни промени. Сега всички очаквате да ви кажа нещо за новата година. Мога да ви забавлявам, но всички забавления почиват на лъжата. Аз зная, колко кораби ще потънат тази година; колко хора ще умрат; колко хора ще фалират. Ако ви кажа всичко това, вие ще бъдете нещастни. Докато не изнесе една отрицателна истина, тя може да не стане. Щом я изкажа, тя се сбъдва. Например, ако кажа, че някой ще умре, а на него не му се умира, по - добре да не предсказвам това. Ако той умре, кой печели, аз или той? По - добре да си живее. Следователно, има смисъл да ви кажа само онова, което може да стане, и от което може да се ползвате.

Например, завеждам ви при един чист планински извор, на който всяка капка тече музикално, ритмично. Спирате се и слушате неговата музика. Много капки ще ви оросят, но бъдете будни, да не изпуснете нито една от тях. Ако не използвате тези капки, ще съжалявате, че сте пропуснали случая. - Да ги опитаме ли? - Първо ще наблюдавате капките на този извор, а после ще ги опитате. Не е въпрос само да гледате; може да се ползвате от тях, но навреме. Някой използва отвличането на моето внимание и бута без позволение. Често хората страдат по причина на това, че бутат, където не трябва. Следователно, спазвайте правилото: Не бутайте там, където не трябва. - Защо? - Опасно е. Иде един човек и ти казва:

Тук има два реда бутони. Едните са свързани с подземното, а другите с горните етажи. Ако не знаеш, кой бутон да натиснеш, ще слезеш в подземното. Казваш, че като буташ един след друг бутоните, ще намериш, който ти трябва. Не е безразлично, на кой етаж трябва да спреш. Представи си, че си в чужбина и искаш да се качиш на един от горните етажи на едно двадесететажно здание. За да попаднеш точно в етаж, на който искаш да се качиш, първо ще разгледаш бутоните, за да намериш този на съответния етаж. Както има забранени зони на земята, така има забранени зони и в света на мислите и на чувствата. Има също забранени зони в любовта, мъдростта и истината. Какво ще бъде положението ти, ако те вдигнат с асансьор на 40 - 50 км. във въздуха? Щом се видиш на такава височина, веднага ще пожелаеш да се върнеш на земята. В една приказка се разказва за един от старовременните владетели. Един ден той излязъл да се разхожда вън от града. Минал покрай една река и наблизо видял един беден човек, полугол, седял на земята и си свирел безгрижно. Жена му шетала около огъня, а децата играели край нея. Владетелят си казал: Ето едно щастливо семейство, което заслужава да му се помогне. Трябва да се подобри живота им. Ако при тази беднотия всички са радостни и весели, какво ще бъде, ако положението им се подобри? Той им изпратил пари да се замогнат малко. И наистина, бедният си направил малка къщичка, облекли се всички в нови дрехи и заживели по - сносно. След три години, владетелят отишъл да ги навести, да види как живеят сега. Обаче, той останал крайно изненадан от това, което видял. Всичко имали - къща, храна, дрехи, но здравето и радостта си изпуснали. На една страна жена му лежала болна. Децата седели тихо и безшумно. От какво заболяла жената? - От безделие. Понеже всичките им нужди били задоволени, те престанали да работят, почувствували се аристократи. Жената се изнежила толкова много, че при падането на един пакет с памук върху нея, била силно контузена. Оттогава тя заболяла. Този пакет с памук действа и в чувствения, и в умствения свят. Една

обидна дума, казана на човека, произвежда същия ефект, като този пакет. Каква е обидната дума? - Нарекли те простак. Ти отговаряш на обидата: А ти си първокласен невежа. Двамата започват да се атакуват, докато заведат дело за обида, за оскърбление. Има закон, който регулира човешките отношения. Ако те осъдят според този закон, ще лежиш два - три месеца в затвора затова, където си казал на някого простак. А според мене, за такава обида няма съд. Друг е въпросът, ако наречеш човека, вагабонт, крадец, убиец и др. За тези думи всеки може да те обвини и осъди. Изучавайте новата философска мисъл, без да се смуцавате от болните мисли на философи, светии, праведни. Това, което не носи живот в себе си, е човешко.

Това, което не носи мир, свобода, радост, е човешко. Това, което носи живот, мир, радост, свобода, е Божествено. В такъв случай, слагай настрана всяка лоша мисъл, откъдето и да е дошла. И ангел да е казал тази мисъл, не обръщай внимание на нея. Срецаш един човек с големи знания, добре облечен. Не приемай веднага неговото знание, докато не разбереш, откъде иде то, каква стойност има. Ако знанието не носи щастие и за самия него, сложи го настрана. Ако и светията е нещастен, не разчитай на неговото светийство. Пръв светията трябва да даде пример, да покаже на хората, каква трябва да живеят. Не е важно, какво говори светията отвън, важно е същината на нещата. Казват за одного, че е грешен, а за друг - че е праведен. Въсщност, кой е праведен? С думи мъчно се определя това. - Ще го познаем по лицето. - И по лицето мъчно се познава. Казват за някого, че е грешник, но не подозират, че този грешник се разкайва, недоволен от своите грехове. Той е готов да се изповяда пред всекиго. Казва: Крайно недоволен съм от себе си, от греховете си. Казано е в Писанието: "Не убий!" Това значи: Не слагай препятствия на пътя на Божията Любов. Не слагай препятствия на Божията Истина и Правда. Не слагай препятствия на живота си, на светлината и свободата, дадени от Бога. Не ограничавай висшето съзнание в себе си. - Искам

да стана по - добър. - Не желай това. Не е необходимо, сега, именно, да бъдеш по - добър. - Защо? - Защото живееш в преходен свят. Щом си спечелил малко пари и си ги сложил в банка, не мисли повече, дали си праведен, или не. Колкото повече мислиш, толкова повече ще се обвиняваш. Мисли за Божията Любов, За Божията благодетелност. За себе си никога не мисли. Като влезеш в необятната природа, мисли за въздуха, за светлината, за изворите, за звездите, но никога не мисли за себе си. Ако мислиш за себе си, не можеш да се развиваш правилно. Съвременните хора са много вглъбени в себе си. Всеки мисли, какъв е, дали е станал по - добър. Който се вглъбил в себе си, той се намира на опасен, хлъзгав път. За да познаеш, колко си добър, трябва да имаш идеал, с който да се сравняваш.

Ако се сравнявам с вас, аз съм на крив път. Човекът не може да бъде мярка. Друг е въпросът, ако се ръководя от красотата на природата, от нейното величие. Когато мисля за онзи свят, аз забравям себе си, без да се обезличавам. Да забравиш себе си, значи, да се освободиш от ненужния товар. - Но аз искам да угодя на своя господар. - Как ще му угодиш? Той иска много работи от тебе. Готов ли си да чистиш стаята му, да го переш, да чистиш дрехите, обувките му? Може да вършиш и външната му работа. Готов ли си и на това? Като слуга, ти ще вършиш и долната, и горната му работа. Ще го задоволиш само тогава, когато имаш предвид неговите интереси и неговото благо. Ако изпълняваш всичко добросъвестно, той ще бъде доволен от тебе. В който ден започнеш да мислиш повече за себе си, господарят ще ти каже: Не ми харесва вече моят слуга. Следователно, спорът и неразбирането на хората се дължи на факта, че всеки мисли повече за себе си, отколкото за другите. Децата употребяват повече време за себе си, отколкото за родителите си. И родителите мислят повече за себе си, отколкото за децата си. Това "себе" объркало света. Питате: Как ще се оправи светът? - Когато хората се върнат към своя първичен живот и престанат да мислят за себе си. Най - лошият господар в света е човекът. По - лош господар от него не съм

намерил. И най - лошият господар, като се натъкне на себе си, казва: Най - после, намерих лошия господар. Не подозирах, че се е скрил толкова дълбоко. Какво да му говоря, на кого да го предам? Знаеш ли, какво ще стане с тебе, ако те предам? И започва този господар да обещава, че ще постъпва добре, че няма да измъчва слугата си. Обещания! - Казвам: Ако търсиш невежата, ще го намериш пак в себе си. Ако търсиш учения, пак в себе си ще го намериш. Всичко е скрито в човека. Какви ли не прости и учени ще намериш там. Всички се разговарят помежду си. Питате ме: Какво искаш да кажеш с това? Искам да ви кажа да се нахраните днес добре. Да примирите всички същества в себе си. Но така ще се нахраните, че да останете малко гладни. Ако сте доволни от яденето, разбрали сте моето учение; ако не сте доволни, не сте го разбрали. Какво ядене ви предлагам? - Живият хляб. Той е съществената храна за човека. Сега, като ви наблюдавам, виждам, всички не сте весели. Един се навел наляво, друг - надясно и казва: Какво да се прави? Питам: Защо не сте весели? - Не можем да уредим работите си. Аз тълкувам: Който се навежда напред, има нужда от вода. Съветвам го да иде при чистия извор и там да пие. Който се навежда назад, той се отказва от всичките си желания - решил е да умира. Не, ще работиш върху себе си. Това да бъде единственото ти желание. Който се навежда наляво или надясно, той иска да почива. - Кого имаш предвид, като говориш така? - Себе си. Аз за вас не говоря. Вие сте големи светии. По - свети, по - гениални хора от вас не съм срещал. Така правя аз психоанализа на нещата. Като ви говоря, забелязвам, че вие ставате невежи, а аз - учен. Както виждате, аз съм искрен, прям към вас. При това, предпочитам себе си да обидя, отколкото вас. Според мене, това е разрешение на въпроса. Какво печеля, ако нарека някого простак? С това той става ли простак? Друг е въпросът, ако той сам признае, че е такъв. Значи, липсва му нещо. Докато гледам на хората отвисоко, никога няма да им повлияя. Няма защо да гледам на детето отвисоко; ще слеза до него, ще стана като негодете, и то ще започне да ме

слуша внимателно. В това отношение, дядото и внучето се разбират много добре. Дядото слиза до уровня на детето, играе с него, носи го на ръце, докато му предаде своето състояние. Гледаш, детето започнало да се смее - развеселило се. Ако и вие, в даден случай, не влезете в положението на грешния, ако не проникнете дълбоко в неговото естество, никога не можете да му помогнете. - Е, Бог ще му помогне. - Бог помага чрез хората. Ако ние не можем да бъдем проводници на Божията любов, какво друго ще направим? Мнозина идват при мене, хлопат усилено на вратата, искат на всяка цена да ги приема. Казвам: Днес разрешавам важен въпрос, не мога да ви приема. Обаче, той чака. След него идва втори, трети. И на тях казвам, че не мога да ги приема. Но отговарям и на двамата: Почакайте няколко минути. Защо реших да ги приема? - Защото си помислих: Както Бог приема мене, така и аз трябва да ги приема. Те си казват за мене: Добър човек! - Не съм толкова добър. Благодарни на Онзи в мене, от Когото и аз завися. Мисля си: Тези хора станаха причина, Бог да ме приеме, и аз да се разговарям с Него. Едно трябва да се знае: Нищо в света не е произволно. Не можеш да постъпваш, както искаш, и да не понесеш последствията на своите постъпки. Една муха да стъпчеш, ще понесеш последствията за това. Ако изсичаш произволно дърветата, и за това ще носиш последствията. Ако причиняваш страдания на хората, и на тебе ще причиняват страдания. Каквито страдания причиняваш на другите, такива ще причиняват и на тебе. Ето защо, за да не носиш тежките последствия на твоите неразумни постъпки, каквото правиш, прави го за Господа. И тогава, като вършиш добро, ще ти се въздаде с добро. Каквото добро направиш на едно същество, включено в Божествения свят, това добро ще се върне върху тебе. Носете тази мисъл в ума си. Тогава, трябва да живеем добре. - Не само това, но вършете волята на Бога. Не е нужно да правиш добро на всеки, когото срещнеш на пътя си. Доброто подразбира да изпратиш на човека една добра мисъл или едно добро чувство. В това отношение, трябва да бъдем будни.

Не се отказвайте и от най - малката услуга, която трябва да направите. - Значи, да помагаме на всички бедни. - Подкрепвайте ги, без да им отнемате сиромашията. Има една сиромашия, която носи благословение на човека. Ако я отнемете, с това заедно отнемате и благословието му. Има една сиромашия, едно невежество или едно страдание, дадени на човека на място. Те носят благословение за него. Всичко, което разумният свят е определил за хората, е на място. Помагайте на бедния да понася сиромашията; на богатия - да носи своето богатство; на учения - да прилага своето знание на място.

Помагайте на всички хора, без да ги освобождавате от изпитанията им. - Как ще се оправи светът? - Не мислете за това. Сам по себе си, светът е оправен. Аз говоря за онзи свят на радост и веселие, който е създаден от Бога. Ако можете само да надникнете в него, ще видите, че той надминава приказките на "Хиляда и една нощ." - Как да се справяме с мъчнотиите и страданията на живота? - Те са временни, преходни неща. Това са задачи, чрез които се изпитва и калява вашият характер. Тази сутрин не мислех да ви говоря. Казах си: Щом направим молитвата, ще си изляза. Нека годината говори сама за себе си. Какво ще ви говоря аз? Но както виждате, изкусих се, и пак ви говорих. В годината 1933, единицата е на първо място, след това иде числото девет - големият брат, след него идат две тройки, по - малките братя. Тук отсъства майката - числото две. Тя е заминала. Бащата - единицата, е вдовец с трима синове. Единият е по - голям и по - умен от другите двама. Обаче, и тримата са идеалисти - фантазьори. Никой от тях не работи. Големият брат само мечтае и си казва: Дано баща ми остави нещо. Той мечтае за хубави работи и, каквото получи, готов е да го раздава. И по - малките братя приличат на него, затова джобовите им са празни. Питате: Защо числото 13 е опасно? - Опасността е в тройката, която всичко раздава. Ще разкажа един куриозен случай с един наш брат. Той си купил един петел. Защо го купил? - Видял му се евтин. Купил го за 30 лева. От друга страна, искал да спаси петела, да не го

колят. И какво направил после? Занесъл го пак в село и го върнал на жената, от която го купил. Тя гледала и се чудела, как е възможно, да купиш един петел и да го върнеш с молба, да не го колят. Сега, желая ви през тази година, и вие да постъпвате като този наш приятел: да купите петел и да го върнете на жената, от която сте го купили, с молба, да не го коли. След това, обърнете се към Господа - Господарят на света - и кажете: Господарю, уредих сметките си с Тебе. Ето един добър пример. Първо, аз помислих, че той купил петела за мене, да ми кукурига, и ми стана малко неприятно. Аз имам вече един петел. Като разбрах, че той купил петела, за да го спаси, и пак го върнал на жената, останах доволен. Значи, той внесъл 30 лева в банката на петела. Това е единствен случай, да внесе човек капитала си в една жива банка. Знаете ли, в каква сума ще се обърнат тези 30 лв. след две хиляди години, особено ако се дадат под сложна лихва? Един математик прави следното изчисление: в каква сума ще се превърнат 25 стотинки, дадени под сложна лихва, от времето на Христа досега? Той казва: Ако всеки ден, на всеки девет минути падаше по една златна земя, като нашата, в гишето на банката, цели девет хиляди години трябваше да падат такива земи, за да се изплати този дълг. Представете си тогава, в каква сума ще се превърнат тези 30 лв. след две хиляди години. Като знаете това, нека всеки от вас вложи по 30 лева в една жива банка, за да получи след две хиляди години несметно богатство. Само така ще ликвидирате с вашата сиромашия. И спомен няма да остане от нея. Новата година още не е дошла. Тя е далеч от нас. като изгрее слънцето, тогава ще дойде. Трябва да отидем на Витоша, там да я посрещнем. Иначе, в мъглата не можем да я видим. Тя иде да обира чуждите каси. Понеже никой не иска да я види, затова времето е мъгливо. Повече няма какво да ви говоря за новата година. Според мене, когато ви посети едно топло чувство в сърцето, една светла мисъл в ума и един благороден подтик във волята, това е новата година. Щом не ви посети едно топло чувство и една светла мисъл, никаква нова година няма да дойде. Досега сте

имали твърди, течни и въздухообразни чувства. Тази година обърнете внимание на топлите чувства и на светлите мисли. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*15. Утринно Слово от Учителя, държано на 1 януари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

ВЪНШНА И ВЪТРЕШНА ВЯРА

Размишление.

Ще прочета 16 гл. от Матей.

Днес много от вас кашлят. Кашлицата е предметно учение. Тя показва, че човек има излишен материал в себе си, т.е. излишно богатство, което трябва да раздаде. Щом кашляш, това показва, че си бил неразумен, нарушил си законите на природата: стоял си изпотен на течение, или изпотен си пил студена вода. В друго отношение, чрез кашлицата се чистят дробовите. Някой иска да стане много богат, учен или силен. И това подразбира натрупване на излишни материали в мозъка. - Защо става това натрупване? - Защото той не може да постигне това, което иска. Кашлицата е признак на недоволство, което се предава от човек на човек. В този смисъл, и кашлицата се предава от един човек на друг. Всеки може да кашля, т.е. да се зарази. Въпрос е, трябва ли човек да кашля, или не? - Трябва да кашля, да се изхвърли нечистото навън. Лошо е, когато не знаеш, откъде е дошла кашлицата и защо е дошла. За да бъдеш здрав, не трябва да губиш нито физическата, нито психическата си топлина.

Кашлицата иде като последствие от изгубване топлината на организма. Мнозина, като слушат други да кашлят, се оплакват, че кашлицата ги смущава. Те се смущават от кашлицата на другите, но какво ще кажат онези, които кашлят? Ако минават през гора, и някой ги гони, те се страхуват да не закашлят и да намерят следите им. Казвате, че имате вяра. Който мисли, че има вяра, нека я приложи, да се справи с кашлицата си. - Ама ние вярваме в Бога, разбираме и Новото учение. Ако, наистина, вярвате в Бога, а не можете да се справите с кашлицата си, вие нищо не сте разбрали. В това отношение, вие приличате на онзи слуга, който работи усърдно на

господаря си, но със скритото желание в себе си, да му се плати. Значи, той не работи с любов. Той всеки ден пише: днес изработих толкова, утре - толкова. За 365 дни трябва да получа толкова. Ще работя на господаря си десет години, след което ще се освободя. Това желание е на място. - Защо? - Ако не се освободи, господарят ще му одере кожата. Ще ви дам един пример, да видите, как може да се освободите от ограниченията на хората. Имаш къща, двор, градинка, но нямаш вода, не можеш да поливаш цветята си. Твоят съсед има в двора си и чешма, и кладенец, откъдето и ти можеш да черпиш вода. Когато е разположен, съседът ти позволява да взимаш от него вода. Обаче, някога е неразположен. - Какво ще правиш тогава? Откъде ще черпиш вода? - Нищо не ти остава, освен и ти да си прекараш водопровод и направо да си наливаш вода. Иначе, ако остане всякога да взимаш вода от съседа, някога той ще бъде разположен, а някога неразположен - нищо не дава. Какво ви пречи да си прекарате водопровод в двора? - Нямаме средства. - Лесно ще намерите средствата. Нека онези от вас, които пушат, се откажат временно от тютюна. Това, което спестявате от тютюна, ще употребите за водопровода. Употребете поне половината от парите за тютюна за тази цел. Можем ли по този начин да се справим с ограниченията? - Може, но вяра е нужна за това. Вие вярвате в мене, когато виждате отвън, но не вярвате в мене, който съм във вас. Силата на човека е в неговата външна и вътрешна вяра. Вие вярвате в Бога, Когото виждате отвън, във всичко, което Той е създал. Обаче, не вярвате в Бога в себе си. Само външната вяра не може да ви спаси. Трябва да вярвате и външно, и вътрешно.

Например, ти вярваш, че аз съм направил една хубава чешма, че водата ѝ тече силно, но не можеш да пиеш от нея. Каква полза от тази вяра? Следователно, ако вярваш в Бога, ще вярваш едновременно в Него, като Създател на външния свят, но ще вярваш, че Той живее и вътре в тебе. Този е пътят, по който ще вървите. - Че нашето верую е такова. - Не, вие вярвате в Бога само отвън, доколкото сте слушали да

ви говорят за Него. Чели сте Библията. Новият завет и повтаряте, какво казал Христос. Обаче, още не вярвате на Бога във вас. Ако имахте външна и вътрешна вяра щяхте да заповядате на кашлицата да си отиде. Кашлицата е особен род говор. Тя говори, когато вие не говорите. Ако вие говорите, тя ще млъкне. Много говорители има в човека. Ако той говори, те млчат; ако те говорят, човек млчи. Като знаете това, говорете вие, а те да млчат. Ето защо, за да се справиш с кашлицата, ще вярваш в Бога отвън и в Бога вътре в себе си. Само така ще опитате моето учение. Кашлицата е пробен камък, чрез който се изпитва силата на вашата вяра. Тя е голям неприятел на човека. - Защо? - Тя е толкова добре организирана, че трябва много да се бориш, докато се освободиш от нея. За да се справите с кашлицата, започнете първо да правите опити с малката скръб или неразположение, които са ви нападнали. Неразположен си, кажи: Аз вярвам в Бога вън от мене; вярвам в Бога и вътре в мене. "Аз и Отец ми едно сме." Така е казал Христос. Ако след това неразположението изчезне, ти си на прав път; ако не изчезне, на крив път си. Много просто, може ли да се грееш на печка, и да не се стоплиш? Ако не се стоплиш, вината е в печката: тя е от материал, който не се стопля, или е въображаема печка, нереална. Истинска печка е тази, която може да ви стопли. Кашлицата иде с цел, да ви изпита. Тя е професор, който къса слабите ученици, а не силните. Когато ученикът владее материала, професорът млчи; когато ученикът нищо не знае, професорът говори и изказва недоволството си. Сега и аз ви питам: Какво знаете, какво сте приложили от наученото? Аз не се интересувам от това, колко години сте посещавали училището; колко сте богати; какви са били баща ви и майка ви, дядо ви и баба ви и т.н. Важно е, как живеете. - Ама аз съм милионер. - Колко даваш на бедните? - По пет лева на човек. - Това показва, доколко ти си носител на Божествените идеи, на Божествения план. - Ама аз имам свои идеи, свой план за реализиране. - Докато изпълняваш своя план, ти всякога ще бъдеш нещастен. Така създаваш своята карма, както и

кармата на цялото човечество. Някой мисли, как да направи живота си щастлив и започва да се урежда материално: купи си къща, ниви, лозе. Радва се на децата си, на жена си, доволен е от живота си. Утре жена му се разболеет и умре, и той става нещастен. Децата му умират, той е още по - нещастен. - Какво да се прави? - Ще измениш живота си. Ще живееш първо за Бога, а после за ближните си. Тогава и децата ти, и жена ти ще бъдат здрави. - Защо се събори къщата ми? - Защото не е била здрава. - Защо боледувам? - Не си бил здрав, имало е в тебе нещо болно, неустойчиво. Ако те боли глава или стомах, ще знаеш, че в главата или в стомаха си имаш нещо слабо. Не съжалявай, че си заболял, но гледай да засилиш слабото място в организма си. Яж здрава, първокачествена храна. Пий всякога чиста вода. Дишай чист въздух. Това са три правила за физическия свят. Ако ги изпълняваш, всякога ще бъдеш здрав.

Като дойдеш до света на чувствата и на мисълта, всякога се храни със здрави мисли и чувства. Приемеш ли едно гниещо чувство в сърцето си и една гниеща мисъл в ума си, непременно ще заболееш. Често религиозните и духовните хора, даже и учениците на окултизма, очакват да видят Господа отвън, така да видят Неговата помощ. Това е механически процес. То е все едно, да нагорещяваш желязото в огъня: нагорещиш го, то се зачерви - извадиш го от огъня. Като постои малко вън от огъня, то истина. Пак го нагорещиш, пак изстива. Ту го нагорещяваш, ту изстива - това е механически процес - външно нагриване. Докато слагаш въглища в печката, ще се топлиш; щом престанеш да слагаш въглища, печката изстива, но и ти изстиваш. При това, печката гори добре, ако въглищата са хубави, едри. Ако слагаш прах, печката ще загасне. За да се стоплиш, сложи едри, хубави въглища. На същото основание, казвам: Не се занимавай с малки, дребни идеи. По - добре една идея, но Божествена, отколкото много идеи, но човешки. - Ама едрите, хубавите въглища били скъпи. - Нищо от това - ще сложиш от тях по - малко. Какъв смисъл има да напълниш печката със ситни въглища, които само пушат и не

топлят? Питате: За кого говоря днес? - За всички кашличави, за всички недоволни, за всички обезсърчени, паднали духом; за всички, които се оплакват, че нямат дрехи, обувки, въглища и дърва. За онези, които имат всичко и не се оплакват, за тях няма защо да говоря. Те са разрешили въпросите си. Аз говоря за тези, които мислят само за старите си дрехи. Няма защо да говоря за онези, които имат нови дрехи - те са на прав път. Онези, със старите дрехи, питат: Какво ще бъде положението ни в онзи свят? - Ако и там отидете със старите си възгледи, ще бъде същото, както и на земята. - Как бедния Лазар го приеха в лоното на Аврама? - На земята той беше външно беден, а вътрешно богат. С години той седеше пред вратата на богатия, но никога не роптаеше. Той не завиждаше на богатия, не се смущаваше от отношението му към него. Той показва пример на търпение и смирение. Това подразбира човек, който не мисли за старите си дрехи. Едни художници рисуват Лазар недоволен от положението си, със сълзи на очи; гледа, как богатият минава край него, всякога добре облечен и нахранен. Други художници рисуват Лазар с усмивка на лицето. Той мислено казвал на богатия: Не се забравяй, мисли добре, защото един ден и ти ще се намериш в моето положение. На земята Лазар бил предметно учение за богатия, а в другия свят обратно - богатият бил предметно учение за Лазар. Тих и спокоен седял Лазар пред вратата на богатия и търпеливо понасял съдбата си. Казвам: Ако заставиш своята лоша мисъл, лошо чувство или лоша постъпка да ближат твоите рани и да ги излекуват, ти си като Лазар. Той се справял с кучетата, т.е. със своите нисши мисли и чувства. Следователно, какъв човек си ти, ако не можеш да заставиш низшето в себе си да лиже твоите рани? Това значи, да ти превързват раните и да оздравееш.

Съвременните хора трябва да влязат в нова фаза на живота, за да се освободят от всички обикновени прояви. Да остане само едно различие: между светлината и тъмнината, доброто и злото, правдата и неправдата, любовта и омразата. И тогава, като говориш за любовта,

да знаеш, че живееш в любовта; като говориш за омразата, да знаеш, че живееш в нея. Това значи да различаваш нещата. Ако не ги различаваш, ще ме питаш, обичам ли те, или не. - Ето един въпрос, върху който никога не мисля и никога не съм си го задавал. Бог е Любов. Следователно, как ще питам Господа, дали ме обича? Не можеш да обичаш един човек вън от Цялото. Това е немислимо. Как ще обичаш пръста на ръката си, вън от цялата ръка? Ако се отдели от ръката ти, той губи своята стойност. Ако ти се отделиш от Бога, никой не може да те обича. Ние обичаме човека дотолкова, доколкото той съставя част от Цялото, т.е. от Божественото. Щом се отдели от Цялото, никаква сила не е в състояние да ме накара да го обичам. Двама души могат да се обичат, ако имат общи идеи, общ център. Могат да се обичат две клончета, два листа, но ако са на един общ корен. Докато си в областта на любовта, ти ще бъдеш радостен и весел. Вън от любовта никаква радост не съществува. Радостта не е нещо отделно. Тя е като лъчите на светлината. Мине един лъч край тече, огрее те, и ти се зарадваш. Този лъч иде от Слънцето. - Мога ли да го хвана? - Не можеш. Дрехата на лъча можеш да хванеш, но не самия лъч. Светлината е неуловима. Тя носи живот в себе си. Обаче, дрехата на светлината е отражение на живота. Ако човек трябва да се грее на лунната светлина, с него всичко е свършено.

Много ще стоиш на тази светлина, но нищо няма да получиш. Ако искаш да се стоплиш, излез на слънчевата светлина. Тя носи живот, радост и свобода. Ще направя една аналогия. Ако възприемете едно учение по отражение, дълго време ще се грееете на него и няма да се стреете. Така много хора възприемат Христовото учение. Те не го търсят в своя ум и сърце, но искат да знаят, какво казват за Него проповедниците, учените, философите и учителите. Казваш на някого: Слушай ме, каквото ти казвам. Ката е казал Учителят. - Важно е, какво ти си чул и как си го разбрал. Ако твоята кашлица е престанала, разбрал си думите ми. Тогава можеш да говориш и на другите. Ако кашлицата ти не може да мине, чул си думите ми, но не

си ги разбрал. Вчера дойде при мене една сестра - весела, засмяна. Казва ми: Учителю, много съм радостна. - Днес си радостна, утре ще бъдеш скръбна. Твоите убеждения лесно се изменят, много си лековерна. - Ама аз съм готова на всичко. - Ти не си установена, лесно ще измениш на убеждението си. Погледнах я, лицето ѝ се помрачи. Това е неразбиране на нещата. Аз искам да ѝ кажа, че като завали, загърми, затреци небето, тя веднага ще търси място, къде да се скрие.

Аз познавам един свещеник, крайно благочестив, един от най - добрите свещеници, но щом чуе да гърми и да треци небето, той веднага се скрива вкъщи, запалва десет свещи, като на Великден, и започва да се кръсти. Той сам си казваше: Като чуя гърмежите и видя светкавиците, всичко забравям. Че съм поп, че утешавам хората - всичко изчезва от ума ми. Само се кръстя и моля. Като мине всичко, казвам: Страшна работа беше! Не зная на какво да отдам този страх. Отгоре на всичко, трябва да паля десет свещи. - Това са десет чувства, които някога ти си загасил в себе си. Отвън палиш свещи, но трябва да ги запалиш вътрешно. Много хора, като чуят, че гърми, веднага палят свещи. Те мислят, че са вече в безопасност. Истинската безопасност е вътре в човека, а не вън от него. Безопасността е във вярата и в любовта ни към Бога. Външните неща са само пособия, по които ученикът учи. Те се менят, както се мени вярата на човека. Като дете, той вярва в едно; като възрастен, вярва в друго; като стар - в трето. Важно е, човек да дойде до истинската вяра, която носи радост и щастие, свобода и вътрешен мир за човека. - Кажете нещо за нас. - Какво да ви кажа? Вие още не знаете истинското си име. Всеки от вас минава под известен псевдоним, никой не носи своето име. Като ви гледам, виждам, че всеки е облечен в чужда дреха, под чуждо име. И ескимосите носят чужди дрехи, от животинска кожа. Като знаете това, отговорете си, защо един човек ви е приятен, а друг - неприятен. Срецаш един човек и казваш, че ти е неприятен. Да ти е направил някаква пакост, не е; да ти е казал обидна дума, не е. Чудиш се, защо ти е неприятен. Все - таки има някаква причина. Казваш: Обичам

този човек, а не обичам онзи. Защо обичаш единия, а не обичаш другия? - Защото единият ми помага, услужва ми. Значи, ти обичаш само онези хора, които ти помагат, услужват и които ти са полезни. Това е користолюбие, а не любов. Истинската любов не търпи никаква користолюбива мисъл, никакво користолюбиво чувство. Да любиш за самата любов - това е истината. Каква печка предпочиташ, желязна или златна? - Ако е зима и вън е студено, предпочитам желязната, но пълна с въглища. Ще драсна една клечка кибрит и ще я запала. Обаче, през лятото предпочитам златната печка. С други думи казано: Правата мисъл ще употребиш тогава, когато нищо друго не може да ти помогне. Щом дойде тя, всичко ще се оправи. И за любовта е същото. Щом любовта се прояви, човек става здрав. Затова се казва, че тя не се проявява при болезнените състояния на човека. Където е любовта, там няма противоречия, мъчнотии, болести. Любовта усилва волята. Ако си слабovolен, това показва, че любовта не действа в тебе. Това е диагноза. Където е любовта, там има смелост и решителност. Когато всички хора са отчаяни, любещият е радостен. Той излъчва от себе си сила, както изворът, който напоява всички цветя и растения около себе си. Затова той може да помага на всички.

- Възможно ли е това? - За здравия всичко е възможно, но не и за болния. За мислещите всичко е възможно. Обаче, за онези, които не мислят и чувствуват, всичко е невъзможно. Радвайте се на вашите чувствувания, на вашите страдания. Ангелите не боледуват, не страдат, затова не могат да помагат на страдащи и болни. Обаче, те помагат на здрави хора. - Кой ще помогне на болния? - Светията. - Защо? - Защото и той е страдал, минал по този път. Следователно, страдащият може да влезе в положението на страдащите. Христос дойде на земята да пострада, да влезе в живота на хората и да познае техните страдания. Минал по пътя на страданието, Той знае, как да помага на хората. Сега и вие искате да бъдете носители на Божественото, да помагате на хората. - Как ще им помагате, ако не познавате техните страдания? - Да вярваме в Господа! - Къде е този

Господ? - Аз Го виждам във всичко, което Той е създал. - Ти Го виждаш, защото имаш здрави очи. Как ще види всичко това слепият? Колкото и да му говориш за небето и земята, за слънцето и звездите, той казва: Нищо не виждам. Голям мрак е пред очите ми. За какъв Господ ми говориш? Значи, първата ти работа е да отвориш очите на слепия, а после да му говориш. - Как ще му отворя очите? Ще плюеш на земята, ще направиш малко кал и с нея ще намажеш очите му. После ще го питаш: Виждаш ли небето? - Виждам. На бедния и гладен човек няма да говоря за Господа, но ще му кажа: Искаш ли да дойдеш с мене? - Искам. Тръгваме заедно и вървим два - три деня, докато краката се откажат да му служат. Той започва да остава след мене. - Защо не вървиш? - Не мога, краката ми отслабнаха, не ме държат. - Ето, това е положението на човека, който живее без Господа. Ела да седнем при този извор да си починем и да почакаме Господа. - Как може Господ да дойде при нас? - Ще видиш. Седим и се разговаряме. По едно време виждаме един човек с бели дрехи, с торба на гърба си. Той се спира пред нас, оставя торбата и си заминава. Отваряме торбата - в нея бял, хубав, добре опечен хляб. - Ето, този е пратеник на Господа. Видя ли го? Ти трябва да познаеш Господа. Виж, какво е оставил в торбата. Сядаме двамата с него, отваряме торбата и започваме да ядем. Веднага силите ни се възстановяват. Това прави Бог. Като се нахраним, продължаваме пътя си. Казвате: Да търсим Господа. - Ако във вашия ум не влезе една светла мисъл, в сърцето ви едно топло чувство и във волята ви едно добро действие, никога няма да намерите Господа. Този е пътът за приемане на Божественото. Радвайте се, когато то влезе във вас. Когато някой страда отвън, знай, че това е торбата, оставена за тебе. Отвори я и виж, какво има в нея и му помогни. Ако му направя добро, аз изваждам нещо от неговата торба. Отиваш при един бакалин. Купуваш нещо и заплащаш с една златна монета. В случая, бедният човек е бакалинът, на когото плащаш, т.е. правиш добро. Както между бакалина и тебе има обмяна, така също има обмяна между бедния човек и тебе. Мислите, че това е

пазарлък. Наистина, пазарлък е, защото и бедният има какво да даде - памук, ориз и жито. Той даде едно, а ти - друго. Какво добро си му направил? - Дадеш му 10 лева, срещу които той даде едно кило ориз. И тъй, обмяната между хората е реалната страна на живота. Наука, здраве, успех, всичко се постига, когато хората възстановят нарушеното равновесие между Бога и своята душа. Тази връзка трябва да се възстанови. Не е важно само, какво са писали философите по този въпрос, но всеки човек да възстанови тази връзка. Щом постигне това, животът му вече взема друго направление. Влезеш ли в новата посока на живота, ти си в положението на онзи милионер, който е внесъл няколко милиона в касата си и се чувства осигурен. Или си в положението на онзи човек, който е влязъл в парахода, платил си е билета и осигурил пътуването си. Или си в положението на онзи земеделец, който посял нивата си и очаква добро жито. Връзката с Бога трябва да се възстанови! Иначе, ако си беден, ще страдаш, ще се съмняваш и колебаеш в мисълта си. Ако си ученик, ще ходиш при един, втори, трети учител, да те учат, но в края на краищата, ще бъдеш далеч от същественото. Една съществена лекция има. Тя е да знаеш основното в живота. Много лекции ви са нужни, но ако нямат същественото, те са без съдържание. Питате: Кое верую е най - право? - Не е въпрос за правото верую. Обаче, ако някой ви учи, как да мислите и какво да правите, това значи, да ви ограничи. Ако някой ви учи едно, а прилага друго, той сам ви ограничава. Всъщност, той трябва да ви покаже правия път, както и начина за освобождаване от ограниченията. Ако аз отивам при вола и не му покажа, какво да прави, научил ли съм го нещо? Виждам, че господарят му влязъл в кръчма и пие. Аз се приближавам при вола и му казвам: Виж, използвай случая да се освободиш. Извади полека главата си от юлара и влез в гората. Нека господарят те търси. Няма да проповядвам на вола, кое е право, и кое не; няма да му казвам, че господарят му го хранил цял живот. Това не е истина. Господарят му повече го е измъчвал, отколкото хранил. Ще кажеш, че си господар на вола. -

Никакъв господар не си. Който пие по кръчмите и оставя говедата си сами, не може да бъде господар. Който впряга животните си безмилостно, не може да бъде господар. Днес хората стават все по - умни и практични. Те си служат с трактори. Ще кажете, че земята дава повече, когато се оре с волове. Това е въпрос. Ако от чрезмерен труд смъкнеш кожата на вола, какво си придобил? Ако и ти цял ден се тревожиш за нищо и никакво и съсипеш здравето си, какво си придобил? Тревогата и безпокойството нищо не допринасят. Основната идея, която трябва да занимава вашия ум, е да се свържете с Бога и да възстановите хармонията си с Него. От това гледище, казвам: Една любов съществува в света - любов към Бога. Който не може да люби Бога, нито себе си може да люби, нито своя ближен. Вън от Божията Любов никаква друга любов не съществува. Всяка друга любов е лъч от Бога, от Неговата Любов. Ако дадеш път на Божията Любов - изворът на живота в себе си, и твоята любов ще бъде нормална. Без този извор във вас, човешката любов е аномална. Питам ви сега: Разбрахте ли ме, или не? Лесно е да ме разберете. Давам ви парче хляб. Не го изследвайте, но го вкусете. Като го сложите в устата си, ще го дъвчете, докато стане на кашлица и после ще го глътнете. Като влезе в стомаха ви, ще разберете, какво носи той. Така ще почувствувате неговата сила. Същият закон се прилага и по отношение на любовта. Ще я приемете, без да я човъркате. Ако се питате, що е любовта, откъде иде, какво носи, нищо няма да постигнете. Аз не съм срещал нито един писател, който, като говори за любовта, може да я изясни. За да покаже, че момата и момъкът се обичат много, авторът направи момата да припадне от любов, а момъкът се самоубива.

Това е заблуждение. Който се самоубива, няма любов. Казвате, че Христос умрял от любов към човечеството. Не, хората хванаха Христа, разпнаха го, насилие употребиха над Него. А Христос се пожертвува за греховете на хората. Значи, Той е страдал от любов. Той понесъл греховете на хората от любов, но не умрял от любов. Казваш: Готов

съм да умра за тебе. - Ако умреш за мене, кой ще ми слугува? Аз предпочитам вола, който ми слугува, да живее, отколкото да умре и да ми покаже, че ме обича. Тази мисъл трябва да остане в ума ви. Само топлината може да противодействува на студа. Щом дойдеш до лошите условия на живота, разрешавай ги с любов. Под "любов" разбирам онази пълнота, която разрешава всички противоречия. И след като разрешите въпроса за любовта, тогава ще започнете истинската работа. Докато не си приел любовта, ти си в затвор: краката ти са оковани, ръцете - също. Трябва да махнеш оковите и да излезеш от затвора. - Какво ще правя след това? - Ще бъдеш свободен да работиш за Бога - без вериги, без белези на ръцете. Гривните, пръстените, нанизите на жената са също окови. Момата и момъкът си слагат пръстен, да покажат на хората, че са сгодени, да не ги грабне някой. Окови са това. Като видиш пръстен на ръката на някого, казваш: Този вол е чужд, нямам право на него. Никой няма право да слага пръстен на ръката на момъка или на момата. Че им слагат пръстени, това е друго нещо. Такова е сегашното верую. Слагаш пръстен на възлюбената си, в знак на вяроност. Покажете ми една жена, която е вярна на своя мъж. Пръстенът трябва да бъде вътре, а хората го носят отвън. Те разбират този въпрос буквално. Диамантените пръстени, огърлици, гривни, носени отвън, нищо не допринасят. Това е една истина. Обаче, ако отвън наложат да не носите украшения, това е друго ограничение. Който ви е наложил да носите украшения, той ви е направил зло. Но и който ви забранява да носите, също ви причинява зло. Казваш: Като слушам това, страхувам се да нося пръстен. Искан ми се да нося пръстен, но ще излезе, че с това се задължавам да бъда верен на думата си. И да носиш пръстен, и да не носиш, все се ограничаваш. Ако носиш пръстен, носи жив пръстен. Ако верността ти е в пръстена, като умре твоят възлюбен, ще бъдеш ли свободна? като замине мъжът ти, казваш: Моят мъж отиде на другия свят. - Престани да мислиш, че той е твой мъж. Когато владиката умре, и в другия свят ли ще бъде владика? Бог не се нуждае

нито от владии, нито от професори, нито от търговци, нито от богатши. Той не се нуждае от професори, които сами не знаят, как е създаден светът, а учат другите. На земята това знание минава. Обаче, в другия свят не могат да ви приемат с такова знание. Първо, трябва да имате отношение към Бога, към Любовта. Синът ви, свършил гимназия, иска да върши волята Божия, но търси по - високо знание. Той иска да придобие правата мисъл, да разбере, как е създаден светът и защо е създаден. - Отсега нататък ще учите истинската наука. Това, което досега сте учили, нищо не е. Истинската наука ще ви направи щастливи. Тя ще ни покаже пътя на безсмъртието. Тя ще ни покаже истинското богатство, без да имаме желание да го обсебим. Считай, че каквото имаш, принадлежи на Бога. Това да стане твоя кръв и плът. Считай, че всички хора са едно.

Казват, че само бедните могат да приложат Христовото учение. - Не само бедният трябва да е готов да изпълни Христовото учение. Това се изисква от всички. Като говоря така, пръв аз съм готов да изпълня учението на Христа. Срецам един беден, без пет пари в джоба. Казвам му: Братко, ще споделя с тебе всичко, каквото имам. Преброявам парите си и давам половината на него. После му казвам: Както виждаш, споделих своето богатство с тебе, но бъде готов и ти да споделиш своето с другите. Когато проповядвам истината, аз трябва да бъда свободен от всякакво користолюбие и егоизъм, да нямам предвид своите лични интереси. За мене е важно доброто на всички, не само моето добро. Ако искате да се повдигнете, дайте път на Божественото. То обединява частите в едно стройно цяло, както дървото обединява всички листа и клончета в стройна, хармонична система. Срецаш един човек с добро обществено положение. Казваш: Бог обича този човек повече от мене. - Това е твое заключение. Бог обича всички и желае от нас да живеем в единство, съобразно Неговата мисъл. Ако живеем според своите мисли, върху нас се трупат последствията на нашите собствени мисли. Бог ни оставя да пожънем последствията на онова, което сами сме създали. Ето защо,

стремете се да се освободите от своите собствени творения. Не искам да ме разберете криво, както едно време Давид разбра Саула. Като отиде при Саула, Давид го запитва: Мога ли да воювам с филистимците? - С прашката ли? - С прашката си не можеш да воюваш. Дадох му всичките въоръжения: ризница, щит и копие. Така облечен, Давид си каза: Съвсем загазих. Той хвърли тези оръжия, взе си торбата и прашката и отиде да се бие с Голиат. И спечели борбата. Съвременните хора приличат на Сауловите войници - въоръжени с шлемове и пушки. - Да се освободим от новите въоръжения и да вземем само прашката. Тя е чистата Божествена мисъл, чистата любов, която може да направи всичко. Едно се иска от човека: първо, да живее за Бога. След като познае Бога, тогава ще живее за себе си. Казват: Познай себе си! - Не, първо познай Бога, а после - себе си. Този е пътът, по който иде истината. Който започва по обратен път, първо, да познае себе си, после ближния си и най - после - Бога, никога няма да придобие истината. Бог създаде човека, а не човек себе си. Следователно, първо, ще възлюбиш Бога, а после - себе си. Като приложите това, ще имате добри резултати. Това не става насила, но по вътрешно разположение. Направете опит, да видите, какъв резултат ще имате. Умът ви ще просветне, сърцето ви ще се подобри. При това положение, вие ще бъдете подготвени за другия свят. Няма по - голямо благо за човека от това, да влезе в другия свят подмладен, пречистен, като дете.

Ето защо, докато сте още на земята, работете върху себе си, да се освободите от старите възгледи и разбирания. Като умре някой, близките му плачат, скърбят за него. Аз пък виждам, че той стои близо до тялото си, радва се, че се освободил от затвора. Близките му питат: Нашият заминал мисли ли за нас? - Не мисли. Заминалите ви казват: Излезте от тялото си и елате при нас, да видите, колко е хубаво тук. - Какво да направим? Как да постигнем това? - Както ние го постигнем. - Значи, да умрем. - Ще съблечете старите си дрехи, както ние ги съблякохме. - Не ни се иска да умираме. - Искате или не

искате, ще умрете. И Христос умря. Обаче, след смъртта иде възкресението. - Страшна е смъртта. - Страшна е, когато човек умира без любов и без знание. Щом умира с любов и със знание, смъртта е привилегия. Където присъствува Бог, смъртта е привилегия. Нека остане у вас мисълта: Бог, Който е вън от вас, да влезе и вътре във вас. Опитайте се да възлюбите Бога вътре във вас. Ще ви дам една диагноза, да познавате, обичате ли Бога. Кашляш много. Кажи си: Обичам Господа. Ако кашлицата престане, наистина, обичаш Бога. Ако не престане, не Го обичаш. Беден си. Кажи си: Обичам Бога. Ако бедността те напусне, ти обичаш Бога. Не те ли напусне, не Го обичаш. Невежа си. кажи си: Обичам Господа. Ако невежеството те напусне, ти обичаш Господа. Останеш ли си невежа, не Го обичаш. Някой мисли, че като обича Бога, ще стане невежа. Напротив, като възлюбиш Господа, умът ти ще се просвети. Адам беше недоволен от знанието, което имаше, и послуша змията, яде от забраненото дърво, с цел да стане като Бога. Като наруши Божия закон, той изгуби и това, което имаше, и стана невежа. Съвременните хора имат много знания, но малко могат да ги използват. Болен си, мъчи те една тежка болест. Обърни се към Господа с думите: Господи, досега болестта ми е казвала, че тя заповядва. Следователно, ще ме напусне, когато тя пожелае. Ако е така, ще ѝ се подчиня. Ако Ти заповядваш, моля ти се, кажи ми истината. Тогава, в твое име ще ѝ кажа да ме напусне. И аз ви казвам в името Божие: Да излезе лъжата от вас, и да остане истината. Да излезе невежеството от вас, и да остане знанието. Да излезе болестта от вас, и да остане здравето.

Тези неща да не останат като правила във вас и да се страхувате от тях. Като дойде любовта, угостете я. Щом дойде противоположното на нея, не го пъдете, но дайте му от трошиците на трапезата. Нека то стои далеч от трапезата. Доброто угощавайте, а на злото давайете само трошици. Щедростта угощавайте, а скъперничеството - само да лиже чинията. Дръжте следното правило в ума си: Любовта всякога да е на трапезата и да я угощавате, омразата да е под трапезата и да ѝ давате

да ближе чиниите. Това правило се отнася до онези, които искат да бъдат свободни. Този е пътът на свободата. Няма друг път. Той е абсолютен и неизменен. Никакви усилия не са в състояние да го изменят. Никой не може да застави бога да се измени, в смисъл, да намрази човека или да го обикне повече, отколкото трябва. - Защо? - Защото няма по - силен от Бога. - Не вярвам в Бога. - Дали вярваш или не, това не е важно. Ако Бог ти даде една хубава мома, да се ожениш за нея, ще повярваш ли в Него? - Ще повярвам. Готов съм да направя всичко за Него. Готов съм да Му служа във всичко, да повярвам в Него. - Естествено, Бог е вътре в тебе. Чудни са безверниците. Те не вярват в Бога, а вярват в жена си, в децата си, в някой учен или философ. Срамно било да се вярва в Бога! По - голяма простотия от тази има ли? Ако не вярваш, в никого не вярвай. Вярвай в себе си. Защо ще вярваш в този или онзи авторитет? Какво са разрешили пророците? И те нищо не са разрешили. Казват, че Христос понесъл греховете на хората. И тази идея е неразбрана. - Защо? - Защото, като мислите, че Христос понесъл греховете на човечеството, нищо не ви остава, освен да седнете на трапезата и свободно да ядете и пиете. - Не, и вие ще понесете част от тежестите и греховете на хората. Защо трябваше само Христос да носи греховете на света? Негови ли бяха? Той ли ги създаде? Като говоря за вашето безверие, не искам да ви убедя в това, но казвам: Вие още не сте се освободили от вашите стари убеждения, от вярванията на вашите деди и прадеди. Ако един ангел ви каже да раздадете всичко на бедните, ще се съгласите ли? Ще го повярвате ли? Ще кажете: Как да разбирате този ангел? Той може да ни изпитва. Питам: Няма ли да вярвате на инженера, когото сте извикали да построи къщата? Той е опитен, знае, как да я построи. Ако не знае, аз мога да ви покажа, как да я построите. - Как? - Първо ще ви покажа, как да любите Господа. Ще любите Бога по особен начин, а не както любите своя приятел. Да обичаш Бога, това значи, да забравиш себе си, без да изгубиш съзнанието си. Като дойда до една скала, аз гледам на нея с

благоговение. Зная, че тя може да падне върху мене и да ме смачка. В дадения случай, тя е по - силна от мене. Има едно състояние, от което познавам, че аз съм по - силен от канарата. В този случай, ако тя се наведе към мене, казвам ѝ: Ще стоиш права. Аз заповядвам. Ако тя почне да се събаря, аз съм по - слаб от нея. И тогава, ако ме помете от пътя си, аз съм играчка в нейните ръце. Мога ли след това да си въобразявам, че съм някакво величие? Ако съм лист, паднал от дървото, и вятърът ме носи, трябва ли да се заблуждавам, да мисля, че съм величие? Казваш: Аз имам убеждение, сила. - Ако можеш да заповядваш на скалата, и тя те слуша, ти имаш сила, имаш и убеждение. Значи, има нещо в тебе, на което можеш да разчиташ. Христос е казал: "Ако имате вяра, ще кажете на тази планина да се премести, и тя ще се премести." Та и вие, ако можете да кажете на канарата да се премести, и тя ви послуша, това наричам вяра, разумност. И вие имате много канари в себе си, които трябва да преместите.

Който не може да направи нищо, казва: Аз съм слаб, но в бъдеще ще се повдигна. Сега съм невежа. - От всички се иска да бъдете учени. Ще ви опитам, да видя, какво можете да направите. - Сега не можем. В бъдеще, като дойдем на земята, много неща ще направим. - Това е заблуждение. Господ е създал света. Той е предвидил всичко, направил е всичко, няма защо да казвате, че ще направите много неща. Важно е това, което днес правите. Като дойдете втори път на земята, пак ще разсъждавате, какво можете да направите. - В миналото сме направили много неща. - Аз зная, какво сте говорили в миналото. И тогава отлагахте за следното прераждане. Ще кажете, че нищо не помните. Кой ви е крив, че не помните? Аз помня. - Тогава убеди ни. - Мога да ви убедя. - Как ще ни убедиш? - Като ви дам няколко милиона лева. Тогава всички ще повярват. Каквото заповядам, ще го направите. В която страна да ви изпратя, ще отидете. Тази заповед се изпълнява с пари. Ако ви изпратя някъде, без да ви дам пари, няма да отидете. - Защо? - Искам нещо

невъзможно от вас. Сега вие се питате, защо ви говоря така, какво искам да ви кажа. Вярата се иска от всички. Ако вярата ви е слаба, ще ви кажа, какви ще бъдат резултатите. Един богаташ направил опит да провери честността и вярата на своите длъжници. Той писал във вестниците: Решил съм да изпълня Христовото учение. За тази цел, подканвам всички свои длъжници, в определен ден и час да се явят в дома ми, да им простя всички задължения. Всеки да носи полицата си, за да я унищожа. Той имал 500 длъжници. Преди да се явят при него, събрали се 499 от тях и започнали да разискват: Какви ли са намеренията на нашия кредитор? Той иска да ни изпита. В определения ден и час, в дома на богаташа се явил само един от длъжниците и запитал: Тук ли е господарят? Значи, от 500 души само един повярвал в доброто намерение на своя кредитор. Останалите още разсъждават, какво ли намерение има техният кредитор. И досега още ние разсъждаваме, какво искал да каже Господ. - Няма какво да разсъждаваш. Ще хлопаш и ще влезеш вътре. Трябва да се приложи любовта, но по свобода. Когато Бог дойде да живее в тебе, всичко, което те мъчи, което те обезсърчава, което те прави недоволен, ще изчезне. Тогава ще дойде истинското щастие и ще кажеш: Сега вече разбирам всичко. Разбирам, че Бог живее и в мене. - Да, но още не си Го възлюбил. Ти не си намерил вратата към Бога. - Коя е вратата към Бога? - Вярата. Христос казва: "Всичко, каквото попросите в мое име, ще ви бъде." - Как ще просим? - С вяра и любов. Това се изисква от вас. Вие имате постижения, но временни. Това, което имате, е добро, но аз искам да придобиете нещо още по - добро. Това, именно, никой не може да ви го вземе. От вас се иска да бъдете големи герои. Сега, като ви говоря за вярата, не искам да ви застава насила да вярвате. Опитайте и вижте, какво представлява вярата и какво - истината. Това, което може да ни освободи, да възстанови вашето здраве, да ви направи щастливи, е истината. Това, което уравновесява вашата мисъл, което осмисля живота ви, е истината. Новото, което трябва да възприемем, ще ни отнеме нещо, но и ще ни предаде: едно ще вземе,

десет ще даде. И любовта също отнема, но повече дава. Заблуждението, обаче, повече взема, по - малко дава. Следователно, пазете се от това, което по - малко дава, а повече взема. За да се справите с всички заблуждения, усилвайте вярата си в Бога, външно и вътрешно. Вярата в Бога прави човека богат, и безверието води към сиромашия. Питате: Как да постъпваме с богатия и как - с бедния? - На богатия никога не давайте пари. Ако искате да му подарите нещо, изпратете му един хубав плод. - А на бедния? - Помагайте с пари. Желая на всички да получите за новата година поне по един плод - плодът на любовта. От невидимия свят изпратили на всички по едно писмо с първия плод на любовта. Желая ви, като го получите, да се зарадвате и да прекарате добре тази година. Като вървите по улиците, бъдете будни, да не падне върху вас някоя тухла, керемидата или камък. Не бързайте да се качвате веднага на трамвая. Почакайте да спре напълно и тогава се качвайте. Тази година изисква от вас да бъдете умни, да приложите любовта, която сега особено ви липсва. Живейте в пределите на любовта, за да бъдете свободни от ненужните страдания, които могат да ви сполетят от небрежност. Разбрахте ли ме? Нека всеки отреже по едно парченце от своя плод и да изпрати на други.

Отворете Евангелието от Йоана, 14 гл. 21 стих: "Който има моите заповеди и ги държи, той е, който ме люби; а който ме люби, възлюбен ще бъде от Отца ми; и аз ще го възлюбя и ще явя себе си нему." Този стих да ви бъде като мото през цялата година. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*16. Утринно Слово от Учителя, държано на 8 януари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

ДОБРИ ПРОВОДНИЦИ

Размишление.

Ще прочета 17 глава от Матей.

Някога е полезно да гладува човек. Не е полезно всякога да се храни, или да го хранят. Сега и вие, след като сте слушали толкова да ви се говори, какво сте спечелили? Аз поставям въпроса конкретно. Говоря за истинските придобивки. Казвате за някого, че е религиозен. Дали е религиозен, или не, това за мене нищо не значи. - Но той е учен човек. - И това нищо не значи за мене. Че някой е религиозен, учен или силен, за мене това са понятия. Нужно е дълбоко разбиране на нещата. Какво се ползвате от едно просто обяснение на нещата? Какъв смисъл има за вас хубавият и много припечен хляб, ако нямате зъби? Можете ли да ядете този корав хляб? - Не можете да го ядете.

Казвате, че Словото на Истината е твърдо като кост. Значи, не можете да го използвате. Въпреки това, мислите, че много знаете. Ако подложат знанията ви на пресяване, ще видите, колко малко знаете. И от това, което ви остава, много малко се ползвате. Някога мислите, че сте много силни, че всичко можете да направите. Съгласен съм, но това е само когато сте здрави. Вън от здравето, да мислите, че сте силни, вие се заблуждавате. Ако ви поставя десет дни на глад, състоянието ви няма да бъде същото, както когато сте сити. Който гладува, ходи с наведена глава и размишлява като мъдрец. Той седи и мисли само за хляб и вода. Изводът, който ще направя е, че вие трябва да имате права мярка за нещата. Често хората се натъкват на едно противоречие, което изхожда от стиха, където Христос казва: "По - скоро камила ще мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие." Въпреки това, всички хора желаят да бъдат богати. Няма човек на земята, който да не ламти за богатство, да има

парички. Каква била идеята на Христа, когато казал, че богатият не може да влезе в Царството Божие? Ако разглеждате този стих в буквален смисъл, ще излезе, че само бедните ще влязат в Царството Божие. Следователно, голяма привилегия е да бъдеш сиромаш. Въпреки това, никой не иска тази привилегия. - Защо? - Защото не вярват в Бога. Даже и религиозните, които се молят по три пъти на ден, не вярват в Бога. Всеки казва: Да прекарам добре на земята, че аз онзи свят малко се интересувам. Това не е ли отричане на нещата? Макар че хората вярват в онзи свят, всъщност, той остава неразрешен въпрос. Мнозина казват: Кой знае, дали съществува друг свят. Не сме били там. Я го има, я го няма този свят. Някои християни казват: Ако вярваме, че има друг свят, нищо не губим; ако не вярваме, пак нищо не губим. - Как да не губите? Много губите. - Какво губим? - Онзи свят. Съвременните християни нямат никаква философия. Не е достатъчно само да се говори. Не е въпрос да се отрича истината. Това, което отричаш, трябва да се потвърди с нещо. Грехът и злото, вън от доброто, са немислими. И доброто, вън от злото, е немислимо. Не можеш да говориш за доброто, ако не разбираш злото. И обратно: не можеш да говориш за злото, ако не разбираш доброто. Това е антитеза. Това са две противоречиви мисли, които едновременно съществуват. Изобщо, в природата съществуват противоречия. Това, което е отрова за човека, то е храна за растенията. Какво ще кажете за това?

Следователно, злото, което е отрова за хората, е храна за други същества. Тогава, тази отрова, като мине през растенията и се преработи, става храна за човека. Какво ще кажете на това, според вашата философия? Вие имате една обикновена философия, като никъде не съществува. Човек трябва да бъде нагоден да влезе в другия свят, където ангели ще пеят и свирят на китари. Малцина знаят да свирят на китара. Тамошните китари не приличат на нашите, които са много прости. Под "китара" разбирам инструмент, който съдържа всички останали инструменти. Тя е прародител на всички

инструменти. Ако не е така, това е една обикновена идея. Следователно, ако под китара разбирате обикновената китара с шест струни, това е проста работа. Ето защо, пеенето на ангела се отличава по броя на трептенията. Те са повече даже от трептенията на нашата светлина. Какво ще кажете на това? Когато ангелите пеят, нашето слънце свети. - Защо е така? - И когато ангелите престанат да пеят, у нас се образува тъмнина. Тогава те си почиват. Когато ангелите отново запяват, светлината пак иде. Пеенето на ангелите е светлина за нас, а почивката им - тъмнина. Това твърдение е за мъдреците. Казвате, че знаете много неща. Какво ни ползва вашето знание? Обаче, когато ангелите пеят, светлината иде, и вие се ползвате от нея.

Докато има светлина около мене, аз мога да ходя навсякъде. Щом светлината изчезне, и дойде тъмнината, аз вече съм ограничен, нищо не мога да правя. И на вас казвам: Ако сте скръбни, пейте. Като пеете,, все ще дойде една светлина. В този смисъл, пеенето е проводник на светлината. Това всеки може да опита и ще разбере, вярно ли е това твърдение, или не. Щом престанеш да пееш и кажеш, че пеенето нищо не струва, ще видиш, каква тъмнина ще те обхване. Като започнеш да пееш, каквато и да е песен, веднага ще те обхване малка светлинка. Пеенето е носител на известна светлина. Сега да дойдем до положението, в което хората изпадат. Те искат да им се докаже, има ли Господ, или не. Докато търсите Господа вън от себе си, във форма на човек, никога не можете да Го намерите. Същият закон е и за слънцето. Ако го търсите само по един лъч, може да намерите неговата посока. Обаче, слънцето не се изявява само в един лъч. Милиарди лъчи излизат от него. Те излизат от един общ резервоар. Следователно, ако и вие искате да схванете Бога само от един лъч, това е привидна истина. Бог е в милиардите лъчи, които трябва да слязат до тебе. Само така ще се ползваш от тях. Ако до тебе дойде само един лъч от слънцето, нищо няма да те ползва. В живота си вие обяснявате вашето знание само от един лъч. Имате баща и майка. Това са два лъча на Бога. Вие сте третият лъч. Казваш: Обичам майка

си и баща си. - Добре е, че ги обичаш, но ти имаш още няколко братя и сестри. Като имаш десетина лъчи, казваш: Достатъчно ми е това.

Питам: Какво понятие ще имаш за Бога с десет лъча? Толкова лъчи имат и животните за Бога. Когато обичаш майка си и баща си, ти си като теленцето, което също обича майка си и баща си. Теленцата обичат повече майките си. Бащите не обичат толкова много. - Защо? - Защото бащата се явява рядко. Той е цял аристократ. И у птиците е същото. И най - малкото птиченце познава гласа на майка си. То познава баща си малко. Писанието казва: "Волът познава господаря си, който го храни, а Израил не познава своя Господар, своя духовен Баща - Бога." Ако и вие се запитате, колцина от вас познавате Бога, какво ще кажете? Ако очаквате, аз да ви кажа нещо за Бога, това е друг въпрос. Каквото зная за Бога, то е за мене. Ако вярвате в мене, има смисъл да ви кажа нещо. Ако не вярвате, ще слушате мнозина, но ще се раздвоите. Ще се питате: Кое е право - това, което аз ви говоря, или това, което другите ви казват? И тогава ще се разделите на два лагера и ще питате, кой е на правата страна. Казвам: Всички сте на кривата страна. Където има спор, там истината не съществува. Ако дойдете при мене да ви доказвам съществуването на Бога, аз ще ви открия само едно малко крайче. Ще ме питате: Има ли Бог, познаваш ли Го? Аз няма да ви отговоря на този въпрос, но ще ви питам: Виждате ли Слънцето? - Виждаме го. После ще махна с ръката си, и Слънцето ще изчезне. Около вас ще настане голяма тъмнина и ще ме питате: Къде отиде Слънцето? После ще ви заведа в гората и ще ви питам: Какво виждате? - Дървета. Пак ще махна с ръката си, дърветата ще изчезнат, и ще остане една пустиня. Ще ви заведа при изворите, ще махна с ръка и ще ви питам: Какво виждате? - Водата изчезна, изворите ги няма. - Ще ви заведа при планините. - Ще махна с ръка, и те ще изчезнат. Ще ви заведа при моретата. Ще махна с ръка, и те ще изчезнат. Ще питате: Къде се планините? Къде са моретата? Всичко изчезва. Това е отрицателен път на доказване. Ще питате пак: Има ли Господ, или няма? Като видите, че всичко около вас изчезва, питате:

Възможно ли е това? - Възможно е. Виждате, че около вас няма дървета, планини, реки, морета. Какъв отчет ще си дадете? Сега започвам обратния процес. Дохождаме до сухото море, махна с ръка. Питам: Какво виждаш сега? - Морето дойде. Отиваме при канарите. Махна с ръка, и канарите отново дохождат. Махна с ръка, и Слънцето се яви на хоризонта. - Може ли да стане това? - Може или не може, това е друг въпрос. Представете си, че аз правя това. Дали, в даден случай, мога да го направя, то е друг въпрос. Както виждате, това става в природата. То е начин за аргументиране. Всъщност, дали вярвате или не, това не е важно. Почти няма разлика между вярващ и безверник. И двамата седят на една и съща сфера. Единият седи отгоре на сферата, а другият - под сферата. И така се разговарят. Безверникът казва: Всичко е отгоре на повърхността. Вярващият казва: Всичко е отдолу, във вътрешността. Всичко е под кората. Безверникът казва: Не е така. Слънцето грее само на повърхността, под кората няма нищо. Там Слънцето не грее. Всичко, което се огрява от Слънцето, е отвън, отгоре. Религиозните мислят, че всичко е вътре в сферата. Те казват: Има друг свят. Безверниците казват, че всичко е над сферата, затова отричат съществуването на друг свят. Тук е всичкото, тук има ядене и пиене. Тук е житото, царевицата. Вярващият иска да те убеди, че и без жито и царевица може да бъдеш щастлив. Той твърди това, но не може да го докаже. Питам: Защо онези, които са живели далеч от света, в пустинята, са имали нужда от хляб? Те искат, без да работят, да им се занесе хляб, заради Господа. Тогава, защо не им пращат жито от небето? В прав смисъл, всичкото жито иде от небето. Под "небето" разбирам разумното в света. Значи, едновременно човек е и на небето, и на земята. Адът е създаден от твоето неразбиране, от твоята изопачена мисъл. Всичко зависи от твоя дух, от твоето право разбиране. Човек може да създаде и небето, и ада за себе си - от него зависи. Като влезеш в противоречие, ти създаваш ада. Като влезеш в хармония със себе си, ти създаваш рая. Ако доказвам исторически това, вие знаете

историята, няма защо да се говори за нея. Казвате, че Христос се явил преди две хиляди години. Вие знаете това на основание казаното от четирите евангелисти. Казвате, че Христос проповядвал много неща. Колцина от вас, които ме слушате, имате живата опитност, да сте се разговаряли с Христа? Ще ми бъде приятно да чуя, че има един такъв между вас. Не да ми казвате, че сте Го сънували. Аз не се занимавам със сънища. Ако е за предположения, аз правя повече предположения от вас. Ако е за въображение, аз имам повече въображение от вас. Но всичко това аз считам за нереално. За мене е реално това, като махна с ръка, и стане, каквото желая. Някога искам да видя слънцето по - голямо. Махна с ръката си, и то стане по - голямо; искам да ми се покаже като харман, и то стане такова. Някога искам да го видя като земята. Махна с ръката си, влезе в него и се разхождам там. Казвам: Голяма горещина има тук, но аз ходя, без да изгарям. Сега, с вашата права мисъл, казвате: Как може при тези условия човек да отиде на слънцето? - Прави сте, при сегашните условия, както сега ви говоря, ако отида на слънцето, нищо няма да остане от мене. Ако вие отидете със сегашното си разбиране, със сегашното си разположение, и от вас нищо няма да остане. Който би се опитал днес да отиде на слънцето, това го очаква. Вашият начин на размишление внася голямо смущение в човешката душа.

Казвате: Какъв е краят най - после? Питам: И най - хубавите неща в света не произвеждат ли известно смущение? Например, ти си беден човек. Молил си се хиляди пъти да ти даде Господ пари. Ето, един ден щастието ти се усмихне, падат ти се на лотария два милиона лева. Щом получиш тези пари, първо се радваш, а после започваш да се безпокоиш, да не би да изгубиш тези пари, или да не те убият някъде за тях. Започваш да търсиш банка, в която да вложиш парите си. После ще се безпокоиш, да не би тази банка да фалира. Парите са благо, наистина, но кое е онова, което ви безпокои? Ако имате едно учение, с което всичко можете да постигнете, защо ви са тези милиони? Имате възможност да си доставите, колкото пари искате.

Имаме нужда от сто лева. Махна с ръка, и парите дохождат. Ако са много, пак махна с ръка, и парите се прибират. Никакви банки не ми трябват. Ще кажете, че някога ходя със стари дрехи. - Така е, но когато съм сам, обличам най - хубавите си дрехи. Щом махна с ръката си, аз съм облечен като цар. - Възможно ли е това? - При сегашните условия не е възможно, но при други условия е възможно. Няма нещо, за което човек да мисли и да не е възможно. Това, за което ви говоря, е възможно за напреднали същества. Това, което за мравката е невъзможно, за мене е възможно. Аз мога да мисля по - добре от мравката. За вола е невъзможно това, което аз правя. Вие искате да прогресирате. Прави сте. Има една последователност в законите на природата и, ако я спазвате, за вас всичко ще бъде възможно. Ако си петгодишно дете и носиш товар от пет килограма, невъзможно е да се справиш с него. Питам: Като разумен човек, каква тежест трябва да сложа на гърба на това дете? Ще му сложа най - много половин или един килограм тежест. Това значи разумен човек. Като имам предвид теглото на детето, веднага ще разбера, каква тежест може да носи то. Колко тежи новороденото дете? - Около три килограма и половина. - В пет години на колко може да се увеличи това тегло? Колко може да тежи едно петгодишно дете? - Най - много 20 кг. - На дете, което тежи 20 кг., каква тежест му отговаря? Ако на 10 кг. сложа един килограм тежест, значи, на 20 кг. най - много два килограма. На същото основание, и в умствено отношение има тежки идеи, които мъчно се решават. На вас, понеже не сте деца, мога да сложа по - тежки идеи. Който може да разреши една трудна задача, нека ме слуша. Нека използва възможностите, които му са дадени. Не говоря за външните възможности, не си правя илюзии. Това, което мога да направя в бъдеще, и на него не разчитам. В дадения случай, аз разчитам на онова, което сега мога да направя. Аз зная, защо някои неща не стават и не могат да стават. То е толкова просто. Отивам в един дом и казвам: Сега не мога да обядвам. - Защо? - Хлябът едва е замесен, а тесто не мога да ям. След един час ще ям. Това значи, че след един час

ще ми предложат опечения хляб. - Сега не можеш ли да го направиш?
- Не мога. Има неща, които са невъзможни. Не че са невъзможни, но в момента не може да станат. Представи си, че страдаш от нещо, боледуваш. Болката ти не може да се отнеме изведнъж. За да мине болката, трябва да спазваш известни закони. Например, временно, за няколко секунди или минути, можеш да изгубиш съзнание. В това време може да се прекъснат чувствата или мислите ти. Ето какво разбирам под "изгубване на съзнание." То не е нищо друго, освен отнемане от съзнанието на онзи обект, който ви обременява. Казвате, че някой изгубил съзнание. - Не, съзнанието никога не се губи. Този обект, който ви прави впечатление, може да се отмести, и съзнанието ви да остане свободно. Под "изгубване на съзнанието" разбирам още преставане на съзнанието да функционира. Под "обект" разбирам резултатите от дейността на живите същества, които действуват върху нас. Има една временна философия, чрез която искате да се освободите от страданията и нещастията си. Не е въпрос да се освободите от тях, но трябва да мислите, чувствувате и постъпвате правилно. Мъчението, страданието е нещо обективно. То е отношение към нещата. Когато не се поставиш, както трябва, ти се мъчиш. Ако не поставяш нещата, както трябва, ти ще имаш мъчения, страдания и несполуки в живота си. Щом започнеш да постъпваш разумно, животът ти ще се подобри. Сега, например, у вас стои мисълта, че баща ви и майка ви са длъжни да ви оставят нещо. Ако баща ви е богат, очаквате да ви остави нещо от богатството си. - Защо? - Защото е ваш баща. Същевременно, и баща ви мисли, че като сте дошли на земята по негово благоволение, вие сте задължени към него. Той очаква, вие да го почитате и да му донесете нещо. Не е достатъчно само да го уважавате. И тъй, като вярвате в Бога, какво подразбирате под думата "вяра"? Казваш, че имаш баща, вярваш в него. Какво отношение имаш към баща си? Значи, очакваш да получиш нещо от него. Вярваш, че имаш дял в неговото богатство. Тази вяра не е гола, но трябва да отидеш при баща си, да опиташ

своята вяра. Баща ти реално нещо ли е? Ако баща ти може да ти даде, каквото искаш, той е истински баща; ако не може да ти даде, каквото искаш, никакъв баща не е. Наистина, ако бащата не може да предаде своите качества на сина си, не е негов баща; ако не може да предаде богатството, силата си на своя син, никакъв баща не е; ако не може да предаде здраве на своя син, никакъв баща не е. Ние трябва да имаме един идеал, една мярка в живота. Аз вадя следния извод: Бог е наш Баща само тогава, когато може да ни предаде това, което носи в себе си. Разумността е качество на Бога. Ако не може да ни я предаде, Той не е наш Баща. Благата, които Бог има, се предават и на нас. Той ни предава своята мисъл, своята сила и ни прави свободни. Значи, това, което има Бог, ние трябва да го възприемем. Иначе, не можем да бъдем свободни.

Ако не разбираш Неговите мисли, това, което Той е създал - растенията, животните, хората, както и цялата природа, ти си човек без вяра, ти си слаб, хилав човек. Сега аз не искам да останете със старите си възгледи, но за новите още не сте готови. Не искам вашите възгледи да влязат в стълкновение с моите, да стана причина за известно сблъскване. Не искам да кажете, че това, което досега сте имали, е непотребно. - Не, всичко, което сте имали, е на място. Ще се стремите към богатство, но към разумното богатство. Ето какво разбирам под богат човек. Аз разсъждавам обективно. Представям си богатия човек натоварен, носи на гърба си 70 - 80 кг. злато. Това злато ще му одере кожата, ще му охлузи гърба. - Ама без него няма живот. - Не, не е практично да носиш богатство, което ще те съсипе. Казваш: Трябва да дойде някой при мене, да му дам половината си богатство. Наистина, дойде един човек при тебе да ти проповядва ново учение, че с по - малко може да се живее. Следователно, ще му дадеш половината от това, което имаш. Нищо няма да изгубиш. Като му дадеш половината от товара си, ще ти олекне. Направиш опита. Сваляш торбата от гърба си и му даваш половината. Като се освободиш от товара си, казваш: Прав е този човек, олекна ми.

Срещаш друг човек, който ти казва: Може и с по - малко да се живее. Достатъчно ти са 30 кг., а може и с 15 кг. да се живее. Като те убеди в истината, казваш: Прав си. Ето, вземи половината ми товар. Слагаш нещо в неговата торба и се изправяш. Този човек те убеждава, че и без тежест може да се живее. След като направиш този опит и се освободиш от всичкия си товар, изгубил ли си нещо? - Нищо не съм изгубил. Не само, че не съм изгубил, но даже печеля. Движа се спокойно, гърбът ми е свободен, не усещам никаква тежест. От ваше гледище, казвате: Ами ако утре огладнееш? - Този, който ме научи да се разтоварям, той ме научи да си доставям, каквото искам. Той казва, че като дойда до едно дърво и махна с ръка, ще получа, каквото искам. Като махна с ръка, трапезата се слага. Щом се нахраня, пак вдигна ръката си, и трапезата изчезва. Ако нямам обувки, вдигна ръка, и обувките дойдат. Като пожелае да ги сваля, с едно махане на ръката си ги свалям. След всичко това, имам ли нужда от товар на гърба си?

Казвате: Кажете това изкуство и на нас. - Дали ще ви го кажа, или не, това е друг въпрос. Питате: Възможно ли е това? - За онези, които знаят, е възможно. - Ние кога ще научим това изкуство? - Както сте сега, нужни ви са около 2500 години. Ако вярвате, наполовина ще ви трябват. По същия начин аз мога да сменя тези години от вашия гръб. Това е въпрос на съзнание. - Лесно може да се справим с тези години. - Един ден, като махнете с ръката си, всичко може да направите. Това е факт. Ти вдигнеш пръста си и казваш, че можеш да направиш всичко. - Вдигнеш го, но нищо не става. После вдигнеш двата си пръста и казваш на фърнаджията: Два хляба! - Нямаме хляб, всичият е продаден. От всичко казано досега, в ума ви остава идеята: Какво трябва да разбираме? - Ще разбирате това, което Бог разбира, което ангелите разбират, което и разумните хора разбират. - Какво трябва да правим? - Ще правите това, което Бог прави, което ангелите правят, което разумните хора правят. - Как ще стане това? - Оставете този въпрос настрана. Вие имате желание да се освободите от

тежестите на вашия живот. Това показва, че не сте изработили една положителна философия за живота. Да се освободите от сегашните тежести на живота, това значи, да се освободите от всичко. Какво ще правите, ако се освободите и от хляба? - Това е невъзможно. - Обаче, трябва да чакате още малко, докато се опече хлябът.

Положението, в което се намирате сега, е това на неопечения хляб. Вие сте още неопечен хляб. Ще влезеш във фурната, да те опекаат. Тогава ще станеш обичен, любим. Който не е печен във фурната, не може да бъде обичан. Докато си в нощвите, като тесто, никой няма да те обича. Щом те опекаат, ще те вземат от фурната, и всички ще те гледат като писано яйце. Ще те носят на ръце. Ако тези, които те пекат, огладнеят, ще те изядат. Казваш: От мене нищо не става. - Това е неразбиране на живота. За да се освободиш от тягостното положение на живота, трябва да станеш на пъпка, от която ще се развие плодът. Така, постепенно ще зрееш - цял процес ще се извърши в тебе. Всички наши вярвания трябва да се преобразят, да минат в нова форма. Не трябва да се освободим от страданията си, но да ги превърнем в радост и веселие. На какво прилича вашето положение? - На човек с изкълчен крак. Преди няколко деня дойде при мене един човек с изкълчен крак. Аз започнах да му проповядвам. Той каза: Не ми говори за Господа, за онзи свят. Кракът ме боли, изкълчих го. - Какво друго да ти говоря? Аз мога да ти поправам крака, ако слушаш, какво ти говоря. Ако ме слушаш да ти говоря за Господа и ти е приятно, след половин час никаква болка няма да остане в тебе. - Ама кракът ме боли. Първо ми помогни да оздравее кракът ми, тогава ще те слушам да ми говориш за Господа. Не си играй с мене. Никога ли си не изкълчвал крака си? - Ако ти беше на моето място, а аз на твоето, щях да те слушам. - Ама кракът ме боли, разбери! - И аз искам да ме разбереш. - Ти искаш да си играеш с мене. Можеш ли да ме разбереш? - И аз те питам: Ти можеш ли да ме слушаш, или не? Какво ме интересува, че кракът ти се изкълчил? Не си внимавал, затова кракът ти пострадал. За какво

мислеше, като се изкълчи кракът ти? Аз ще ти кажа, коя е причината. Ти имаше да взимаш десет хиляди лева от един беден човек и отиваше да го съдиш. Той има една нива от десет декара, а ти искаше да му я продадеш. Така ли е? - Е, да... Казвам: Или ще се откажеш от парите, които имаш да взимаш, или ще страдаш още. Отказваш ли се? Ако се откажеш, ще ти излекувам крака. И като излезеш оттук, няма да имаш никаква болка. Обаче, ще се подпишеш, че няма да искаш парите си, половината даже няма да искаш. Излекуването на крака струва точно толкова, колкото имаш да взимаш. - Ами ако се подпиша и не ме излекуваш? Така ще ми отидат парите. - Тогава ще намериш едно доверено лице, на което ще дадем договора. Аз ще имам вяра в това лице и в тебе. Като оздравее кракът ти, тогава ще се подпишеш, че се отказваш от парите си. Как мислите, добре ли се свърши тази работа? Този човек отказа ли се от парите си? Оставям на вас, да си направите заключението. И вие, като дойдете до разумния свят, ще се намерите в същото положение. Искаш да постигнеш нещо. Ако не се откажеш от едно нещо за сметка на друго, нищо не можеш да постигнеш. Нещастията ви се дължат, именно, на неразбиране на живота, на порядките, които Бог е създал. Казвате: Човек има право да живее, да диша свободно. - Така е, но в това право има една мярка, според която трябва да се живее. колцина от вас сте готови да си помагате един на друг? Като ви наблюдавам, виждам, че всеки се задълбочил в себе си, мисли, как ще прекара тези критични времена. Прави сте, но ако човек се концентрира в себе си и живее само за себе си, какво ще постигне? Нищо особено. В даден момент ще бъде щастлив, но следващия момент щастieto ще се обърне против него. Ето защо, като живееш, ще мислиш и за другите и ще се жерттуваш. Без жертва не може. Под "жертва" разбирам разумен процес. Жертвата дава сила, подем. Да се жерттуваш, това не е насилие. Където има насилие, там има престъпление, в каквато и да е форма. Да се жерттуваш, това значи да направиш най - разумното в своя живот. Например, носиш един хляб. Срещаш човек, който е

гладувал три дни. Веднага разчупваш хляба и му даваш половината. Това е разумна жертва. Следователно, ще жертвуваш половината от това, което носиш в себе си. Така ще се освободиш от излишъците в своя живот. Вие седите, мъчите се, какви ли мисли не ви нападат. Няма защо да се мъчите. Животът е красив. Красотата се заключава във взаимното подпомагане. Ако цялото човечество имаше една мисъл, че Бог живее във всички, че Неговата мисъл е наша мисъл, щяхте ли да се безпокоите, как ще живеете, как ще се прехранвате и обличате? Сега всеки работи за себе си и се безпокои, какво ще стане с него. Колкото повече се безпокои човек, толкова е по - самотен. Ако не се безпокоиш, ти няма да бъдеш самотен. Под "самотен" разбирам голямо безпокойство. Когато настане мир в тебе, ти се свързваш с всички разумни същества, които ценят твоя живот, както ценят и своя. Това наричам вяра в Бога.

Вярата дава всички възможности на човека. Тя води към блаженство, към щастие. Това е придобивка в живота. Не говоря за онази гола, сляпа вяра - да гладуваш, да страдаш и да казваш, че имаш вяра. Истинската вяра подразбира реализиране на всичко, за което мечтаеш. При такава вяра, достатъчно е да вдигна двата си пръста, и всичко се нарежда. Аз говоря за себе си, а не за вас. Като вдигна единия си пръст, аз разбирам Бога в човека, Който всичко прави. Единият всичко може да направи. - Как така, като вдигнеш пръста си, всичко постигаш? - Като вдигна пръста си, разбирам Разумния, Който е създал света. За Него всичко е възможно. Като вдигна двата си пръста, разбирам, че аз живея в Него и чрез Него всичко мога да постигна. Той слага, аз издигам. Тогава между мене и Бога има съгласие. Ако не спазвам това, несъгласието между мене и Бога се нарушава. Който не знае, как да издига, не може да върши волята Божия. Само Бог може да слага, а ние - да издигаме. Сега вие взимате и двете служби: слагате и издигате. Казваш: Аз мога да сложа. - Нищо не можеш да сложиш. - Аз мога да направя това - онова. - Нищо не можеш да направиш. Ти можеш да направиш само

направеното вече от Великата Разумна Природа. Ти можеш само да издигаш. - Аз мога да запаля печката, да наклада огън. - Огънят е запален преди милиони години. Който е запалил Слънцето - огънят на живота. Той преди тебе е направил всичко. Ти можеш само да издигнеш огъня, т.е. да запалиш печката. Това, което ти правиш, не е палене на огъня, но пренасяне на огъня от едно място на друго. Онзи, Който слага, е Бог. Този, Който дава живот, Който дава мисъл на хората, е само Бог. Онзи, Който ги импулсира да работят, е само Бог. Като мислиш така, ти ще си създадеш права философия. Не мисли, че можеш да вземеш силата на Бога и да си играеш с Него. - Не, такива отношения между Бога и хората не могат да съществуват.

Пророкът казва: "Волът познава господаря си, а Израил не познава своя Бог." Думата Бог е съставена от три букви. На еврейски първата буква означава Онзи, Който е създал и прониква всичко. Втората буква подразбира Онзи, Който организира нещата и ги съхранява. Третата буква представлява Онзи, Който държи равновесието в света. Следователно, Онзи, Който създава всичко и прониква навсякъде; Който съхранява и държи всичко в равновесие, е Бог. Това е външната страна на понятието Бог. Ако нямаш в себе си това понятие и вдигнеш пръста си, Бог няма да те слуша. Значи, ти нямаш вяра в Бога. Като вдигнеш пръста си, радостта трябва да дойде. Като вдигнеш двата си пръста, скръбта трябва да си отиде. Направете опит. Вдигнете единия си пръст, да видите, ще дойде ли радостта. Имате болка, страдание. Вдигнете двата пръста, да видите, ще си отиде ли болката. Вие не правите този опит, но викате един лекар, втори, ходите по бани. - Ще ходиш по бани, ако си здрав. Ами като не си здрав, какво ще правиш? Ако кракът ти е изкълчен, как ще ходиш? Друг е въпросът, ако си богат. Ами ако си беден? Нямаш пет пари в джоба си. Кой лекар ще дойде да те лекува? Аз ви говоря неща, които и най - бедният, и най - богатият могат да направят. Кой не може да си вдигне двата пръста? Сега и богатият, и бедният си вдигат и двата пръста, но нищо не постигат. И бедният, и богатият вдигат единия си

пръст, пак нищо не става. Знанието ви трябва да бъде толкова силно, както подписа на царя. Царският подпис е валиден. И нашето слово трябва да стане така силно и валидно, като царския подпис. Такова знание трябва да придобиете. Вие се питате, дали ви говоря истината. Не е въпрос, дали ви казвам истината. Някога аз се питам: На себе си говоря ли истината? Задайте си и вие същия въпрос: На себе си говорите ли истината? Аз не искам да разисквам този въпрос. - Защо? - Засегна ли го, вашият живот ще се помрачи. У вас ще настане такова смущение, че всичките ви звезди ще помрачечат. Слънцето ви ще изчезне и ще настане такава тъмнина, каквато не сте очаквали. Понеже зная, че сте много страхливи, не засягам този въпрос. Аз разглеждам само въпроси, които произвеждат светлина. Например, виждам един от вас седи и си мисли: Учителят направи това. Учителят направи онова. - Направил съм нещо, но при известни условия. Мъртвите погребвам; онези, които са заченати, ги раждам; гладните нахранвам; жадните напоявам; охолният бия, а заробените освобождавам. Какво разбирате под думата "бия"? Казвате: Как така да биете? Ето как. Като намеря един оholen, взимам една буталка и започвам да го бия, докато пусне маслото си. След половин час маслото му излиза. Слагам маслото в тигана, чукна две - три яйца и си направя едно хубаво ядене. Казвам: Колко е сладък този човек! Отлично нещо е той. Като дойда до охолния, аз го охлузвам съвършено, докато изкарам всичкото му масло. Сега у вас остава мисълта: преносно ли ви говоря, или буквално? - Буквално ви говоря, тъй както е в природата. Често и аз влизам в буталката и плащам даже на някого да ме избие. Когато стана малко оholen, и аз влизам в тази буталка. Като удари 25 пъти, ще престане да ме бие. Щом изляза от буталката, аз се чувствавам свеж, обновен. Аз правя това доброволно, а вас насила ви слагат. Като дойде едно страдание, вие не сте ли в буталката? В буталката сте, но не знаете това. Не знаете и защо страдате.

Потъмнееш, помрачиш се, като че целият свят се събаря. Като те сложат в буталката и те избият, излизаш освежен, бодър и казваш: Олекна ми малко. Непотребното масло в тебе излиза навън. Хората се нахранят с него и се задоволяват. И ти ставаш доволен, и те са довольни. Наядат се, пийнат си и благодарят за маслото, което си им дал. И ти се ползваш от тяхната благодарност. Следователно, вашите страдания имат велик смисъл. Ако нищо не допринасят, те са безполезни. Ако и радостите ви нищо не допринасят, също са безполезни. Значи, вашите радости и скърби са полезни за хората. Не е важно, дали съзнавате това, или не. Този е новият начин, по който трябва да разсъждавате. Като знаете това, не се стремете да се освободите от страданията. Не ги механизирайте. Знайте, че това е велик закон, чрез който трябва да работите, да се самоусъвършенствувате, да вървите в правия път. Ако не спазвате този закон, никакви постижения не може да имате. Вие имате много знания, но към тях трябва да прибавите още. Знанието ви трябва да се постави на опит, да се реализира. Вие не знаете, дали онова, с което боравите, е вярно, или не. Не знаете, колко може да ви служи. Един ден вашето знание може да ви ползва, но сега още не. Преди години един наш приятел събрал десет хиляди лева и ги сложил в Библията си, като мислел да ги употреби за нещо полезно. Не се минало много време, извикали го в другия свят. Близките му имали нужда от пари, но не знаели, че в Библията имало известна сума. След три - четири години те намерили парите, но били вече бракувани. Друг наш приятел купувал облигации да спечели нещо от тях. Обаче, докато ги смени, срокът им изтекъл, и те били вече безпредметни. Всяко знание, неизползвано навреме, се обезценява. Какъв смисъл има това знание? Следователно, всяко благо, всяко знание, което може да се използва навреме, допринася нещо за цялото човечество, за благото на цялото Битие. Желая ви, да имате правилно разбиране за живота, да бъдете носители на Божествените мисли, на Божия живот, на Божията любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина. Ако

постигнете това, много сте придобили. Онези, които ръководят съдбините на цялото човечество, на напредналите души, определят за всеки човек съответен метод. Всички хора не могат да придобият богатата по един и същ начин. Може ли някой да мине край розовото масло и да не замирише? Може ли човек да бъде проводник на Божията мисъл, и тя да не се прояви? Това е невъзможно. Мнозина са лоши проводници, благодарение на което и резултатите на техния живот са лоши. Нека у вас остане единственото желание да бъдете проводници на Божията Любов, Мъдрост и Истина не еднократно, но в продължителен период на време. Колкото и да сте малки, всеки може да бъде проводник на Божиите мисли. Това е благо на живота. Това е новото за вас. Ако не можете да го постигнете, всичко останало е товар в живота ви. То ще ви причинява скръб. Ще ви дам за размишление 13 глава, Послание към римляните, от 11 - 14 стих включително.

*17. Утринно Слово от Учителя, държано на 15 януари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

ТРИ МИСЛИ

Размишление.

Ще прочета 18 гл. от Матей.

Онзи, който се е къпал два пъти едно след друго, има ли нужда да се къпи трети път? Онзи, който е ял два пъти едно след друго, има ли нужда да яде трети път? Понеже и вие не се нуждате от нищо, затова няма повече да говоря. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*18. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 януари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

БОЖЕСТВЕН ИМПУЛС

Размишление.

Ще прочета 19 гл. от Матей.

Коя е главната задача, която решава болният? Каквото и да му се говори, той иска да разбере, по какъв начин може да оздравее. Той казва: Толкова време вече, как боледувам. Не зная, как да се излекувам. Сиромашът пък пита само за пари, търси начин да се освободи от сиромашията. Обаче, никога не пита, как да се освободи от гнева си. Гневливият човек носи тоягата си и когото срещне, налага го на общо основание. Като набие някого, казва: Слава Богу, мина ми гневът. - Неговият гняв минава, но какво да каже онзи, който е понесъл ударите на тоягата? Той не е бил гневен. Как ще определите, какво представлява човешкият гняв? Кои са отличителните черти на гневливия? Той носи тояга със себе си, лицето му е намръщено, сърдито и току търси човек, върху когото да сложи тоягата си. И като слага тоягата надясно - наляво върху гърба на някого, той разбира, какво е гневът. Ще дойде ден, когато и той ще опита тоягата на своя гръб. Тогава ще разбере още по - добре, какво е гневът. Има физическо, духовно и умствено разбиране на гнева. Някой напише едно стихотворение, в което влага много свои чувства и преживявания. Веднага критиката се произнася за това стихотворение. Туй е умствен начин за проява на гнева. Поетът опитва вече тоягата на гърба си. Критиците не са нищо друго, освен гневливи хора, които налагат тоягата си по гърба на поетите и писателите. Като опитват много пъти тази тояга, някои от тях се отказват вече да пишат. Но след известно време отново почват да пишат, обаче, се оглеждат на тук - натам, да не разбере критикът. Те питат къде е критикът и, като разберат, че е заминал за някъде,

започват свободно да пишат. - Така е. Когато се чуе, че в гората има мечка, хората рядко минават през този път. Щом разберат, че мечката я няма, свободно вече минават през гората. Следователно, не питайте, защо има мечки в света. Щом съществуват, има дълбока причина за това. Те имат своето предназначение. Какво е било първоначалното им предназначение, аз зная, но няма да ви го казвам. Ако искате да го знаете, ще ви пратя в гората, да ви срещне мечка. И тогава, ако сте хора, които не разбирате живота, тя ще ви оплусне. С това мечката иска да каже: Не се надявах, че сте толкова невежи, да не знаете, защо съм създадена. Вашият път не трябва да се сблъсква с моя. Когато аз минавам, вие трябва да отстъпвате. - Не може ли да минем първо ние, а после мечката? Аз ще ви задам друг въпрос: Не може ли, когато си гладен, първо да свършиш работата си, а после да се нахраниш? Ако искаш всякога да бъдеш пръв, трябва да обърнеш целия ред на нещата, да тръгнеш по обратен път.

Следователно, първо ще се нахраниш, после ще работиш. Този е правият път в живота. В ума ви трябва да остане следното: Не се смущавайте от мечката, в каквато форма и да се яви. Не се смущавайте от сиромашията. Не се смущавайте от болестите. Не се смущавайте и от противоречията. Някой се разболял - смущавате се; оздравял - радвате се. На какво се дължи смущението и скръбта ви? На какво се дължи и радостта? Човек се радва, когато се освободи от голямо зло, а скърби, когато изгуби възможността да се радва. Например, всеки, който изгубва вкуса си и не може да усеща сладостта на това, което яде, той скърби. Докато е млад, човек се радва; щом остарее, той започва да скърби. - Защо скърби? - Защото няма зъби, не може да дъвче; изгубил вкуса си, не може да усеща приятност при ядене. Не само това, но и стомахът му не работи добре, не може да се храни, както трябва. Храната му се задържа в стомаха, където се вкисва.

Питам: Ако и вие се вкисвате в живота си, не сте ли стари? Вкисването в живота е признак на старост. Като станеш много учен,

започваш да философствуваш, не вярваш в щастието. - Защо? - Остарял си вече. Не вярваш, че можеш да проявиш доброто в себе си - остарял си. Не вярваш, че можеш да бъдеш благороден - остарял си. Като изгубиш вяра в сегашния си живот, отлагаш за бъдещия, за друг някой живот. - Какво се разбира под "друг живот"? Това е все едно, да отлагаш полицата си, както правят онези, които имат много да дължат. Мислиш ли, че като отложиш полицата си, ще имаш в бъдеще по - благоприятни условия? И това е възможно, но вероятността, да дойдат благоприятни условия, е малка. Ти използвай сегашните условия, а за бъдещите не мисли. Човек трябва да се освободи от своя личен живот. Докато живее в личността, той всякога ще разрешава въпросите си лично. Това значи, да ги решава частично. Искаш да бъдеш щастлив. Ще бъдеш щастлив, ако престанеш да мислиш за щастието. Скърбиш - престани за страданието. - Как да престанем да мислим за тези неща? Една вечер, един беден негър спрял под прозореца на един богат американец и започнал да свири. Без да пита, искат ли да го слушат, той отворил хармониката си и започнал да свири пред къщата му. Американецът се чудел, какво да прави - не могъл да спи от свиренето на негъра. Току - що легнал с децата си да спи, и музиката го събудила. Мислел си американецът: Да взема една тояга и да сляза долу да набия негъра, това е дълга и широка работа. Най - после отворил прозореца и започнал да маха с ръце, да пъди негъра. Обаче, последният разбрал, че американецът е доволен от свиренето, затова продължил да свири. Американецът му подхвърлил от прозореца един долар, с желание, да се освободи от него. Негърът продължавал да свири. Американецът подхвърлил още един долар, и негърът все още продължавал да свири. Трети долар хвърлил, но свиренето не престанало. Най - после американецът отворил прозореца и казал на музиканта: Върви си вече. Утре пак ела, ще ти дам друго нещо. Така той се освободил от негъра. Питам: Можеха ли да се разберат богатият американец и бедният негър? - Не се разбрали. - защо? - Защото

интересите им са различни. Бедният искал да свири, за да изкара повече пари. Богатият пък искал да си почине, затова бил готов да плати скъпо, за да се освободи от негъра. И двамата си служат с парите: американецът, за да се освободи от негъра, а бедният негър - да си изкара прехраната. Направете превод на този пример, да видите, какво представляват щастието и нещастieto, както страданието и радостта.

Питам: На кой гръб ще сложите щастието, и на кой - нещастieto - на негъра или на американеца? В случая, щастието е от страната на негъра, който свири, а нещастieto - на страната на американеца, който е готов скъпо да плати, само да се освободи от музиканта, да продължи съня си. Следователно, нещастieto е на едната страна, а щастието - на другата страна. Ето защо, когато нещастieto дойде при тебе, ти си богат. - Как така? - Много просто. Кой губи парите си: бедният или богатият? - Богатият. Той разполага с милиони, които в един момент може да изгуби. Заради парите си, той може да изгуби и здравето, и живота си. Само богатият страда. - Кой се радва? - Само сиромашът се радва. Като знаете това, не се стремете да измените сегашния ред на нещата. Това е невъзможно. Искате да съедините страданието с радостта, щастието с нещастieto, но това е немислимо. Невъзможно е сиромашът да стане нещастен. Той всякога е щастлив. Само богатият може да стане нещастен. В ума на всеки човек стои идеята: Да съм богат! - Ако си богат, ти ще бъдеш едновременно и нещастен. Който иска да разбере живота, той трябва да познава вътрешната страна на щастието и нещастieto, на радостта и страданието. Той трябва да ги разбере като сили, които функционират в живота. Казваш: Аз искам да бъда красив. - Какво може да ти допринесе красотата? - Много нещо допринесе красотата, но трябва да знаеш, как да я използваш. Ако си грозен, всички ще те подозират. На красивия всички дават, той каквото може. Ако си красив и влезеш в гостилница, веднага ще те нахранят. И беден да си, пак ще те нахранят. Гостилничарят казва: Заповядай! Той веднага те кредитира.

Обаче, ако си грозен и влезеш в гостилница, никой няма да те кредитира. Така е с негрите. За тях има специални гостилници, даже и специални черкви. Когато негър влезе в гостилница между бели, непременно трябва да седне далеч някъде. Това се дължи на известна омраза към тях. Причината за омразата е кармическа. Предполага се, че според закона на кармата, черните са онеправдани от белите, понеже белите дълго време са робували на черните. Днес те им се отплащат по такъв начин. Всичко в света е определено. Например, определено, какво може синът да иска от родителите си. Определено е също, какъв ще бъде животът на децата. Обаче, родителите никога не допускат, че децата им могат да боледуват, да бъдат нещастни. Ако, въпреки тяхното очакване, децата боледуват и страдат, родителите не знаят, къде е причината - в тях, или в самите деца. Всъщност, детето е причина за своите страдания. На същото основание, не мислете, че Бог е причина за вашите страдания. Бог не мисли за страданията и нещастията на хората.

Като изучавате Писанието, ще разберете, кое може да възмути Господа. Той всякога се е възмущавал, като виждал заблужденията на хората. Той се е възмущавал, когато виждал, как евреите служели на много богове. На това отстъпление или отклоняване от правия път се дължат страданията и наказанията на хората. Питате: Не може ли Бог да не ни наказва, да не се гневи? - И това може. Божият гняв е процес, чрез който се чистят човешкото сърце и човешкият ум. И тъй, за да не цапа ума си, човек трябва да има предвид, какви образи да държи в себе си. Какъв смисъл има, да държиш образа на мечката в ума си? Има ли смисъл да се влюбваш в мечки, котки, кучета? - Може ли човек да се влюби в животни? - Има богати хора, които толкова обичат котки и кучета, че оставят всичкото си богатство на тях. Един англичанин оставил всичкото си богатство на котки. - Това не е важно за вас. Има въпроси, които не са важни, но забелязвам, че както и да разбира нещата, човек пак си живее, както знае. Например, православният, евангелистът или католикът разправят, какво е казал

Христос, но, в края на краищата, всеки си живее, както намира за добре. Ние имаме един образец, който ни показва, как трябва да живеем. Това е образът на Христа. Казвате, например, че жената трябва да се почита. Кой ще даде образец, как да се почита? Мъжът пък казва, че и жената трябва да се отнася благородно към мъжа. Но коя жена ще даде образец на благородство? Не говоря за привидно благородство, но такива отношения се искат и от мъжа към жената, както и от жената към мъжа, за да няма нито едно изопачено чувство. Когато жената види мъжа, тя толкова се променя, че губи всякаква естественост. Наблюдавайте жената, да видите, каква промяна става с нея, като види красив мъж. Очите ѝ, мускулите на лицето, всичко в нея се изменя. Тя се върти натук - натам, става особена. За такава жена се казва, че е много шавлива. Под "шавлива жена" подразбирам, че тя е поставена на скара. Без да иска, тя шава, върти се. Тя е в положението на риба, сложена на скара - пържи се. Питам: Защо се пържи тази жена?

Казвам: Ако красивата жена и красивият мъж могат да се поставят един - друг на скара, красотата им е безпредметна. Това не се отнася до онези, които са завършили своето развитие - до напредналите деви, които наричаме ангели. Те нямат пол. Ангелът може да вземе, каквато форма иска - мъжка или женска. Обаче, за него полът е изключен, той не е нито мъж, нито жена. Ангелите, крайно интелигентни и красиви, като дойдат между хората, за да не ги изкушават, веднага се превръщат на лампи с голяма светлина. Като им дотегне да светят, те скриват, т.е. прекъсват светлината си. Тогава ние казваме, че токът се прекъснал. След това ангелите се връщат на небето, да си почиват. Това е само за обяснение. - Реално ли е това? - Може ли да се докаже? - То може да се докаже толкова, колкото се доказва вашата доброта. Искаш да бъдеш добър, а не знаеш как. Казваш, че с молитва всичко се постига. - Не, молитвата не прави човека добър. Ти си инвалид, качил си се на гърба на един юнак, искаш да те носи. Молиш се на този, на онзи да ти дадат нещо -

минаваш за беден. Кой как те види, всички ти дават по нещо. Ти слагаш всичко на гърба на юнака и се молиш на Бога, да те носи юнакът повече. Каквито молитви и да четеш, юнакът ще се отегчи от тебе и ще те свали от гърба си. Значи, твоите молитви не те направиха по - добър. Това е отрицателната страна на молитвата. В Америка има религиозни общества, където хората се учат да се молят за реализиране на техните желания. И това не е лошо, но целта на молитвата е друга. Като се моли, човек трябва да се освобождава от отрицателното в себе си. Вие сте забравили да се молите, както трябва. Съвременните хора имат много желания, поради което са нещастни. Те трябва да се научат да дават, а не само да взимат. И тогава, като ви носи юнакът на гърба си, да бъдете готови, на всички да давате по нещо. Ще раздавате всичко, каквото имате, докато олекнете. Колкото по - лек ставате, толкова повече време ще ви носи юнакът на гърба си. Мнозина от вас очакват да придобият известни дарби, без да работят. Обаче, без труд и работа нищо не се дава. Онези, които очакваха да получат нещо даром, преждевременно отидоха на другия свят. Каква дарба може да придобие един гълъб, една гургуличка, една овца, или най - после една мечка? Една от съществените мисли, която трябва да остане в ума ви, е да живеете вън от личността. Нито един от вас още не познава себе си. Това не трябва да се доказва. Ако река да го доказвам, ще настоявате, че познавате себе си. Питам: Кое е първото име, с което са ви кръстили? Ще кажете, че не знаете. Наистина, че не знаете. Вие не помните, кога сте излезли от Бога, какво е било първото ви име и кои са били първите ви братя. Че сте имали братя и сестри, знаете, но кои са били те, не помните. Коя е причината, че сте забравили вашия произход? Казвате, че когато сте били на небето, вие сте разполагали с голямо богатство; били сте ангели. Ако е така, питам: Кое ви е заставило да напуснете хубавия бащин дом и да слезете на земята, при този оскъден живот? Това са въпроси, на които мъчно можете да отговорите. Казвате: Това ще научим в бъдеще. Засега нищо не знаем.

- Прави сте, сегашният човек се намира при особени, тежки условия на живота, без да знае, защо е станало така. Това е все едно, цяла година да ви угощават с различни яденета, в които има горчица, а само един ден през годината яденето е сладко. Какво ще правите? Искате, не искате, трябва да ядете тази храна. Много хора са идвали при мене, и всеки иска да научи нещо, или от любознателност, или от личен интерес. Досега никой не е дошъл при мене, да донесе нещо; всеки иска да вземе нещо. Аз съм принуден да се справям с техните желания. Дойде един болен, иска от мене здраве. - Защо? - Не е разбрал болестта си. Дойде богатият, и той иска нещо. Той се оплаква от синовете си, че не го слушали, че постоянно му искали пари. Искане да знае, как да се справя със синовете и дъщерите си, които знаят само да прахосват пари. Дойде някой учен да се оплаква, че не му стигало време или средства да завърши своето изобретение. Идвали са при мене учени, с голямо съмнение в мене, и се питат вътрешно, те ли са по - учени, или аз. И вие, като тези хора, се съмнявате в своите знания и в богатството си.

Питам: Кое ви пречи да бъдете богати, учени или духовни? Значи, искате да кажете, че сте бедни, невежи, некултурни. Ако е така, това зависи от вас. Всеки сам е причина да стане беден или невежа. Според мене, това са професии, които човек сам си избира. Тогава защо се оплаквате, че сте бедни или невежи? Не се оплаквайте! Според мене, невежият е по - интересен от учения. - Защо? - Невежият е гъста гора, в която всичко ще намериш. Ученият е изкуствено обработена градина. Аз бих предпочел да живя при невежия, отколкото при учения. Като по - интересни хора, предпочитам грешните пред праведните. Праведният мисли повече за себе си или за малко неща. Грешният, обаче, мисли за повече неща и за повече хора. Един грешен човек решил да стане праведен и да се освободи от лошите си мисли. За тази цел, трябвало да раздаде всичкото си имане на бедните. Раздал имането си на бедните, но лошите му мисли не го напуснали. Той си казвал: Направил съм

някакви нови грехове, защото лошите мисли не ме напуснаха. Седи той и мисли, какво да направи, за да се освободи от лошите си мисли. Ето защо, аз предпочитам грешния човек. Той мисли постоянно, какво да направи, за да се очисти от греховете си. - Голямо разнообразие има в неговия живот. Праведният седи доволен от себе си и казва: Благодаря на Бога, че не съм като другите хора. - Като срещна грешника, питам го: Защо толкова осиромаша? - Защото, като видя красива жена, започвам да мисля лоши неща. И за всяка лоша мисъл той раздавал от имането си, докато най - после обеднял. Питам: В какво се заключаваше грехът на първия човек? - В желанието му да вкуси малко от забранената ябълка. Какво е казано в Битието? - Там е казано, че първо Ева вкуси от забранената ябълка, а после даде и на Адам. Аз извинявам първата жена за нейната погрешка. Тя не е подозирала, че змията ще я излъже. Но как ще извиня сегашните жени? Нали те знаят, че ще ги излъжат? Защо грешат? Първата жена не е имала опитност, обаче, втората знаеше, че могат да я излъжат. Защо не се ползваше от опитността на първата? Нали знаят, че който е вкусил от забранения плод, нищо не е постигнал. Защо пак повтарят същата погрешка? Въпреки всичкото знание, хората пак грешат. За оправдание на своите грешки, мнозина са ме запитвали: Какво ще правиш, ако си гладувал три - четири дни и някъде ти предложат печена кокошка? Вегетарианец си, но си гладен. Няма какво да правиш. - Ти какво би направил? - За мене въпросът е абсолютно решен. - Аз ще ям, няма да умира от глад. - Тогава ти не си вегетарианец. - Ами ти, какво ще правиш? - Ще превърна кокошката на хляб. - Може ли кокошка да се превърне на хляб? - Както хлябът се превръща на кокошка, така и кокошката може да се превърне на хляб. Ако от житното зърно става кокошка, и от кокошката може да стане житно зърно. Аз зная закона за превръщането на материята, затова мога да превърна и агнето на хляб. Аз отричам месната храна, защото зная, че всички престъпления в света се дължат само на нея. Това е дълбокият смисъл,

защо не трябва да се яде месо. Значи, месото носи всички престъпления в себе си. Който яде месо, непременно ще пострада. Не е лошо, че се докосваш до месото, но с докосването ти възприемаш лошото в него. Ако плътта е чиста, човек възприема чисти и светли мисли; ако не е чиста, той възприема само нисши и нечисти мисли. като бутнеш богатия, в тебе се явява желание да откраднеш нещо. - Откъде иде това желание? - От богатия. Той носи в себе си всички престъпни мисли и желания.

Следователно, за да живеем добре, ние трябва да пречистим своята плът, да я изтърчем от чиста, фина материя, за да възприема светли и възвишени мисли. Като наблюдавам човека, виждам, доколко хората са чисти. Така познавам чистотата и на мъжете, и на жените. Седя в трамвая. Ако някоя жена се докосне до мене, веднага се оттегля. - Защо? - Нечиста е. Нечиста мисъл я вълнува. В този случай, аз пазя правилото: за да не безпокоя онзи, който е седнал до мене, аз веднага ставам от мястото си. Поведението на тази жена може да се изтълкува двояко: от една страна, тя се страхува да не разбере тайните ѝ; от друга страна, тя се страхува да не схвана мисълта, която я смутила. Вие ще дадете друго тълкуване. Ще кажете, че тя не искала да ме притеснява. - Не, ако мислите ѝ бяха чисти, нищо нямаше да я смути. Питам: Трябва ли човек да съжалява, че е влязъл в чиста вода, стоплена от слънцето? Друг е въпросът, ако той влезе в нечиста вода. Казвам: Съзнанието на човека трябва да се пречисти. Хората са потънали в кал, от която трябва да се освободят. Въпреки това, те говорят за добър и чист живот. Голямо изкуство е, при тези условия да живеят чисто. Ако мъжът търси чиста жена, трябва да обиколи цялата земя. Ако намери една такава жена - дева, той ще разбере смисъла на живота. Чистотата поддържа здравето. Колкото повече чисти хора срещаш, толкова по - дълго време ще живееш. Ние сме дошли на земята за чистотата. Защо слиза човек дълбоко в земята - за въглища, или за скъпоценни камъни? - За скъпоценните камъни. Вие защо сте дошли на земята - да живеете ли? Не, вие сте дошли само да

изкопаете нещо от земята, за което ви е нужно знание. Бог е скрил богатствата в земята, и вие трябва дълго време да копаете, за да ги извадите оттам. За онези, които не са готови, Бог е поставил известни препятствия. Обаче, които са готови, трябва да възстановят първоначалната си връзка с Бога. Те ще копаят, ще придобият богатства и ще се свържат с Бога. Само така молитвата им ще бъде чута. Вървиш из гората и се страхуваш да не те нападнат разбойници или мечки. Ако се развали времето, пак се страхуваш, да не се простудиш. - Защо се страхуваш? - Защото си прекъснал връзката си с Бога.

Когато съзнанието на човека е будно, нито разбойници го нападат, нито простуда го хваща. Докато умът пази тялото, човек не се простудява. Нещастията в живота идат, когато умът и съзнанието на хората ги напускат. Колкото по - здрава е връзката на човека с Бога, толкова по - далеч са нещастията от него. Тогава той може да направи всичко. Под "всичко" не разбирам да излезе вън от своите възможности. Ако мислиш, че можеш да направиш всичко, ще приличаш на просото, което си въобразило, че е годно за всичко. Един ден всички растения, всички зърнени храни - жито, ръж, царевица, ечемик, отишли на война, да воюват за свободата си. Хвърлили жребие, който от хя да остане за храна на хората. Жребие то паднало на просото, то да остане да храни човечеството. То запитало: Каква работа да върша? За какво да послужа? На баница да ставам ли? - Ти стани на хляб, че за баница не мисли - отговорили всички в един глас. Наистина, невъзможно е да се прави баница от просо. Изкуство е да направих хляб от просо, а за баница въпрос не става. Хората ще минат и без баница. Някои, хора, като просото, питат: На баница да ставаме ли? - Вие станете на хляб, че за баница не мислете. Сега ще ви запитам: Кое е по - добро - ти ли да ядеш хляба, или тебе да ядат като хляб? Ако можете да отговорите на този въпрос, ще разберете стиха, където Христос казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Питате: Какво се ползва Христос,

ако ядем плътта Му и пием кръвта Му? - Ползата е в това, че като живеем ние, и Христос ще живее чрез нас. И ако не ядем плътта Му и не пием кръвта Му, и ние не можем да живеем. Следователно, който иска да има живот, не трябва да се отказва от плътта на Христа. Аз не говоря за скритото в човека, но за онова, което той проявява, и с него помага на хората. Помнете: Бог се проявява в нас чрез най - малкия подтик. Там е Божественото. Значи, всеки най - малък подтик към доброто трябва да се изяви навън. Така ще дадете път на Божественото в себе си. Ако дадеш място на този подтик в себе си, ти си умен човек, ти си в правия път. Само по този път можеш да разбереш Божественото. - Какво да правим с големите подтици? - Те ще се реализират след малките. Ако реализираш първо големите подтици, ти си далеч от Божественото. Например, желанието ти, да станеш богат, е голям подтик. Той ще те отдалечи от Бога. Желанието ти, да станеш учен, пак е голям подтик. Ти искаш да станеш учен, работиш по цели дни, а близо до тебе се дави една мушица, на която не обръщаш внимание. Казваш: Важна работа имам, не ме интересува тази мушица. - Не, спаси мушицата и пак продължи работата си. Благородството на човека е в това, да прекъсне и най - важната си работа, но да спаси мушицата, която се дави. Според мене, благородна мома е онази, която е готова да се спре в пътя си, да върже връзката на обувката на стария и немоощен човек. Каже ли, че не се занимава с такива работи, тя няма никакво благородство. Тази мома не е умна, нищо не може да се очаква от нея. И вие давате първо място на общественото мнение и не се интересувате от това, какво Бог мисли за вас. Не, сложи на първо място Божественото в себе си, а на последно - своето величие и знанието, с което разполагаш. И най - малкото проявено добро в тебе е в сила да ти донесе повече блага, отколкото най - голямото знание. Ще ви приведа един пример за един виден музикант. Той бил крайно взискателен и строг към учениците си. Който не го задоволявал, веднага го изпъждал. Нови ученици мъчно приемал. Едно малко момче имало силно желание да

бъде негов ученик. То само отишло да го моли, да го приеме за ученик. Обещаващо, че ще учи добре, ще го слуша, само да го приеме. Учителят му отказал. Момчето се върнало у дома си, но желанието му, да стане ученик на този учител, не изгаснало. След време то пак отишло да се моли. Учителят мълчал, нищо не отговорил. В това време момчето видяло едно петно на обувката на музиканта. Веднага извадило кърпичката си, навело се и с нея изтрило петното. Музикантът го потупал по гърба и нежно му отговорил: Ти ще бъдеш мой ученик. Една малка постъпка отворила вратата на малкото момче. То спечелило сърцето на музиканта и станало негов ученик. Ако не беше очистило петното на обувката му, нямаше да успее. Сега и на вас казвам: Не е достатъчно само да следвате пътя към Бога, но трябва да направите нещо, с което да спечелите Неговото благоволение. - Господ не вижда ли и не разбира ли нашите нужди? - Той вижда и разбира всичко, но вие трябва да направите нещо, с което да спечелите Неговото внимание. - Какво трябва да направим? - Там е работата - да знаете, какво да направите. - Ние правим много неща за Господа. - Правите много неща, но все големи, велики. Бог обръща внимание на малките, микроскопични неща. Вие мерите нещата според вашето разбиране. Вашата мярка не е мярка и на Бога. Казваш: Нещастен съм - Защо си нещастен? - Защото съм беден и невежа. Ще бъдеш ли щастлив, ако си богат и учен? - Не, истинското щастие е в здравето, в чистото сърце и светлия ум. Ето защо, докато мислите криво, никога няма да бъдете щастливи. Време е вече да се освободите от старите си възгледи. Гдини ви преподавам новото, а вие все още се държите за старото. Не казвам да хвърлите старото настрана, но като дойде новото, трябва да знаете, къде да поставите старото. Сложете го на такова място, че и то да се използва. Трябва да знаете, какво е отношението между старото и новото. - Бог сам ще отдели старото от новото. Той сам ще ни очисти. Ще цитирате стихове от Писанието, където е казано: "Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си, като не вменяваше греховете на

хората." Казано е за Христа: "Той понесе греховете на цялото човечество." Питам: Какво печелиш, ако знаеш това, а сам не дадеш място на Бога в себе си и се примириш с Него? Какво печелиш, ако и ти не можеш да понесеш греховете на хората? - Аз съм слаб човек, не мога да направя това. - Не се иска голяма сила да дадеш място на Бога в себе си. Щом направиш това, Бог в тебе ще понесе греховете на хората.

Помнете: Бог работи в човека, а не самият човек. Бог е инициатор за всичко, а човек е само изпълнител на Божията мисъл. Казваш: Как ще нося греховете на света, когато едва своите нося? - Лъжеш се. Ти и своите не носиш сам, други ти помагат. Ако всички хора имат съзнанието, че трябва да понесат греховете на човечеството, тази тежест ще се раздели на всички, така че всеки човек ще носи едва един килограм. То е все едно, да сложиш един чрезмерно дълъг и дебел стълб на земята. Ти ли носиш този стълб? Земята го носи. Твоята работа е да понесеш един малък товар, тежък едва един килограм. Ти не виждаш, че наред с тебе стоят още много хора, и всеки вдига по един килограм. Всички заедно вдигат стълба и го слагат, където трябва. Всеки мисли, че сам го носи, а всъщност, тежестта е разпределена между множеството. Съвременните хора се намират в положението на Толстой, който разказвал един свой сън. Сънувал една вечер, че ще ражда. Мъчил се, потил се, но не могъл да роди. Голямо дете щяло да се роди, но не могло. На сутринта Толстой разказвал на близките си: Страшно нещо било раждането! Ако всяка жена раждаше с толкова мъки и страдания, животът не би имал смисъл. Не е лесно да бъдеш жена. Толстой чувства, че е бременен, че ще роди, но детето не излязло на бял свят. И вие, като Толстой, чувствувате, че сте бременни, че ще родите. Мъчите се, страдате, но като станете сутринта, виждате, че детето го няма, не се е родило. Цялото човечество минава през големи страдания, но на сън. Всеки човек минава през едно тежко състояние; всеки човек е бременен и трябва да се освободи от тази бременност. Някой ражда лесно, а някой

много се мъчи. Следователно, като ви дойде голямо страдание, спомнете си съня на Толстой. Знайте, че сте бременни, че ще родите на сън. Сутринта, като се събудите, ще видите, че детето го няма, не се е родило. Толстой разбра положението на жената и каза: Ако всяка жена раждаше толкова мъчно, страшно е положението ѝ. И тъй, давайте място в себе си на най - малките подтици. В тях е скрит Божественият импулс. Ако давате място на големите подтици, те ще ви завлекат. Ще кажете, че искате да придобиете любовта на Христа. - Откажете се от това грандиозно желание. Колцина от вас познават Христа? Кой от вас се е разговарял с Него? Вие нямате даже опитността на Павел. Само в едно отношение имате неговата опитност, а именно: Всички сте гонили Христа в себе си, паднали сте от коня си и сте ослепели. Преди повече от 15 години една сестра от Сливен ми разказваше своята опитност с Христа. Сънувала една вечер, че Христос ѝ се явил и препоръчал, как да се храни. Това била особена хигиенична храна. Тя ме пита: Може ли да се приложи този начин на хранене? - Може, разбира се, той е един от най - хубавите и хигиенични начини. Тя приложила този метод на хранене и останала крайно доволна. След известно време, същата сестра се обърнала към Христа с молба, да ѝ каже, какво да прави по - нататък. Христос ѝ се явил втори път. Показал ѝ един гроб и казал: Когато минеш през гроба, ще дойдеш при мене, и аз ще ти кажа, какво да правиш. - Вярно ли е, че Христос се явил два пъти на тази сестра? - Вярно е. Описанието, което тя даде за Христа, отговаряше на действителността. Мнозина са сънували Христа. След това са Го описвали, но техните описания съвсем не отговарят на истинския образ на Христа. Те казват, че Христос бил облечен в бяла аба и с калпак на главата, като шоп. - Не, Христос не носи бяла аба и калпак на главата си. - Ама приличаше на Христа. Очите, устата, лицето бяха като Неговите. - Не, щом трябва да описваш, какви били очите, носът и устата на Христа, ти не Го познаваш. Ако и момъкът рече да описва своята възлюбена - какви очи, какъв нос и каква уста има, той още не

я познава. Очите, веждите ѝ не представляват момата. Той видял само външната ѝ дреха. Ако срещнеш Христа, ще се запалиш от четирите страни и ще гориш като запалена свещ. Щом не гориш като свещ, не си срещнал Христа. Че си видял очите и носа Му, това още не е познаване. Човек, на когото сърцето не се е запалило от любов, не познава Бога. И в Писанието е казано, че докато сърцето на човека не е запалено и не гори като свещ, той няма вътрешно познаване на Бога и на Христа. Аз не искам да кажа, че вие абсолютно не познавате Бога и Христа. Познавате ги, но отчасти. Истинското познаване подразбира, да светиш отвътре, без да изгасваш. Какво ще кажете за огъня, който само пуши и дими? Гори ли този огън? Стаята, в която гори огън, трябва да има чист въздух, без никакъв дим. С други думи казано: Когато човек се запали от Божествената Любов, в него изчезват всякакви спорове и недоразумения, всякакви скърби и страдания. Животът му вече придобива друг смисъл.

Докато живееш в човешката любов, ти постоянно се мениш: ту си доволен, ту недоволен; ту се насърчаваш, ту се обезсърчаваш; ту вярваш, ту не вярваш. Щом дойде Божествената Любов, всичко това изчезва. Ти преставаш да мислиш за противоречията, страданията и мъчнотиите. Днес аз говоря на онези от вас, които ме разбират. Те трябва да различават Божественото от човешкото. Ще кажете за някого, че е светия. - Как познахте? - По неговия добър живот. - Това не е достатъчно. Дали е светия, вие не знаете. И за себе си човек не може да каже, дали живее добре, или не. Много хора минават за светии, без да са такива. Някои минават за грешници, а всъщност са праведни, свети хора. Според мене, човек сам може да познае, доколко животът му е добър. Въпреки това, той трябва да живее добре, без да дава преценка на своя живот. Според мене, светия е само онзи, който е давал път на всеки най-малък подтик на своята душа. Ако си богат, и всеки ден даваш по нещо на един беден човек, за него ти си светия. Всъщност, светия ли си? Можеш да се опитаеш, Ако в даден момент пренебрегнеш един от своите малки подтици, ти губиш

своята светост и минаваш за обикновен човек. Който дава място на най - малкия Божествен импулс в себе си, той пали своята свещ. Който пренебрегне един от тези малки подтици, той изгасва своята свещ. Значи, ако дадеш възможност на най - малкия пламък в себе си да се разгори и свети, ти си светия. Щом изгасиш този пламък, ти губиш светостта си. И най - слабият вятър може да изгаси човешката свещ. Божествената свещ, обаче, само ти можеш да изгасиш. Не изгасвайте в себе си и най - малкия Божествен подтик. Не мислете за страданията си. Щом дойдат страданията, пейте! При сиромашията и недоволството, пак пейте! Каквито неприятности и да ви се случват в живота, пейте! Обидят те - пей! Изгубиш парите си - пей! Пропаднеш на изпит - пей! Не можеш да спиш - пей! Не си доял - пей! "Пейте и възпявайте Господа!" - е казано в Писанието. Когато праведният пее и на най - малкото си желание, той е в правия път, в пътя на Божественото. Ако пееш на недоволството си, и това е Божествено. Като чуя човек да пее на недоволството си, аз се спирам да го слушам, преставам да пея и казвам: Това е истинско пеене. Сега ще ви дам едно правило за добро пеене. То е следното: Като пееш, да знаеш за кого пееш. Следователно, само онзи може да стане добър певец, който знае, за кого пее. И птичката има за кого да пее. Изобщо, като пееш, трябва да имаш някакъв обект. Не е важно, дали обектът е видим, или невидим. Важно е, че трябва да имаш обект. Такъв е законът. Щом изгубиш обекта, ти вече не можеш да пееш. Който не е готов да пее по този начин, по - добре да не се наема да пее; който е готов, да не отлага, да започне да пее. На онзи, който си е доспал, казвам: Стани, наклади огъня и започни да пееш. На онзи, който не си е доспал, казвам: Поспи си още. Какво прави майката? Тя стане рано, преди изгряването на Слънцето, накладе огъня, пригответи закуската. В това време децата спят. Тъй щото, онези от вас, които са станали преди изгрев Слънце, нека започнат работата си. Които не са станали, нека спят до 9 - 10 часа, да си отспят добре. Дайте място на най - малкия Божествен импулс в себе си. Каквато мъчнотия да ви дойде, пейте. Не

питайте, дали пеенето ви ще има резултат. Пейте и не мислете за резултата. Пей и не мисли, какво ще постигнеш. Нима малкото момче, което изчисти петното от обувката на видния музикант, мислеше нещо? То не мислеше нищо, но професорът сам реши въпроса. Изчисти петното от обувката на професора и не мисли, как той ще разреши въпроса - да те приеме ли за свой ученик или да не те приеме. Ще ви приведа още един пример из живота. Един художник срещнал на пътя едно момче гологлаво, босо, със скъсани, извехтели дрехи. Той си помислил: "Ето един подходящ модел за мене." Спрял момчето и му казал: Ела, моля ти се, утре у дома, искам да поговоря с тебе. Дал му адреса си, определил часа на срещата и продължил пътя си. Момчето започнало да си мисли: Как ще се явя при този господин толкова окъсан? Тръгнало то при познати и приятели, оттук - оттам да вземе шапка, обувки, здрави нови дрехи, да се облече и така да се яви при богатия човек. На другия ден, в определения час, то се явило при художника. Той не го познал и го попитал: Кой си ти? - Този, когото поканихте вчера. - Да, но аз исках да се явиш такъв, какъвто те видях. Ако е въпрос за добре облечени хора, такива има много в света. За предпочитане е човек да се яви пред Бога такъв, какъвто е, а не външно облечен и докаран, какъвто, всъщност, не е. Какъв смисъл има да се представиш пред Бога с чужди дрехи? Ако е въпрос за истината, представи се такъв, какъвто Бог те е създал. Това отговаря на реалността. Преди няколко дни срещнах един млад момък, който ми каза следното: Аз не съм готов да приема християнството. - Защо не си готов? - защото сега мога свободно да си гледам момите и да им се усмихвам. Като стана християнин, трябва да се въздържа, да бъда строг към себе си. - Лъжеш се, като станеш християнин, ти ще бъдеш по - свободен, повече ще гледаш момите. Ако сега се ръкуваш с едната си ръка, като станеш християнин, ще се ръкуваш с двете си ръце. Ще хванеш и двете ръце на момата. Обаче, като християнин, ти ще бъдеш по - чист. Какво лошо има в това, че си гледал момите? Какво лошо има в това,

че си хванал двете ръце на момата? Има ли нещо лошо в това, че грееш и двете си ръце на огъня? Друг е въпросът, ако не си внимателен и разумен и изгориш ръцете си. Обаче, ако не ги изгориш, нищо лошо няма в това. Грешно ли е, че си сложил ръката на рамото на момата да се стоплиш? Ако това е грешно, как смеее да очаквате Духът да ви посети? Той е толкова чист и свет, а вие искате да ви посети. Не е ли грешно да искате тази чистота да влезе във вашия нечист дом? - Имаме нужда от Духа. - Както сте снизходителни към себе си, такива ще бъдете и към другите. Както искате Бог да направи такава голяма жертва за вас, така и вие трябва да бъдете готови да направите една жертва за Бога. Без жертва не може. Жертвата е Божествен акт. И човек, в този смисъл, е израз на нещо Божествено.

Онова, с което хората ни привличат, е Божественото. Човешкото не може да привлича. Където се явява любовта, там е Божественото. Следователно, любовта е проява на Бога. Когато Божественото се проявява, човек придобива известна цена. Щом Божественото се изгуби, и човек губи цената си и става недоволен. Ето защо, ако си недоволен, ще знаеш, че Бог се е оттеглил от тебе. Докато Божественото е в човека, всяка дарба в него се развива и расте. Щом Божественото се оттегли, и дарбите в човека изчезват. Той губи вдъхновението си и се отчайва. Въодушевлението, вдъхновението говорят за присъствието на Божествен импулс в човека. Опитайте това, което ви говоря, да видите, дали е вярно. Ако под "тежък живот" разбирате едно състояние, а под "лек живот" - друго състояние, това още не е истинският живот. Аз зная причините, защо един човек е лош, а друг - добър. Щом отиваш при хирург да лекуваш цирея си, той непременно ще стане лош за тебе. Ще извади ножа си и ще направи разрез на цирея, да изтече. Това ще ти причини болка. Естествено е, че в този случай, хирургът не може да бъде добър. Следователно, щом кажеш, че някой човек е лош, аз зная, че той е хирург. Като отидеш при него, ти му казваш: Моля, да ми помогнете,

много страдам. - Докога ще има нужда от хирурзи? - Докато има болести. Щом болестите престанат, и хирурзите ще изчезнат. Всички лоши хора в света са все хирурзи. Имаш един цирей в себе си - резултат на голямото богатство, което не знаеш, как да използваш. Трябва да дойде един хирург да разреже цирея. Докато мислиш за богатството си, ти никога не можеш да учиш. Мислиш за това, за онова и не знаеш, какво да правиш. Отиваш при хирург. Той взима ножа и казва: Ще ти помогна, но ще дадеш всичко до последна пара. Като отидете в невидимия свят, и там ще видите много хирурзи, с кръстове за храброст. Мислите, че сте направили много нещо. - Нищо особено не сте направили. Ако сте се освободили от цирей си, т.е. от една голяма напаст, благодарете за това. Благодарете на хирурзите. Не мислете, че всички хора са все крадци и разбойници. Важно е да знаете, как да постъпвате с тях. Турците имат особен обичай. Всеки турчин е длъжен да обърне поне един християнин към мюсюлманството, т.е. да стане правоверен. Във варненско, един турчин отишъл при един християнин и му казал: Докога ще стоиш в безверието? Не струва да стоиш в това положение. Трябва да приемеш правата вяра на Исляма. Християнинът имал един приятел турчин, който му дал съвет, как да се освободи от настояването на другия турчин, да приеме мохамеданството. - Като дойде още един път при тебе да те обръща към Мохамеда, кажи му: Само в онзи свят се знае, кой е истински правоверен, и кой не е. Като отида на онзи свят, тогава ще позная, дали съм правоверен, или не. - Защо само на онзи свят се познават правоверните? - Защото там имало 70 камили, които пренасяли правоверните от християнските гробища в турските; от турските гробища пък пренасяли неправоверните турци в християнските гробища, между неправоверните. Като отида в онзи свят, ще видя, в кои гробища ще ме пренесат камилите. Тогава ще разбера, дали ще стана мюсюлманин. Някога ходжата иде при вас и започва да ви убеждава да станете мюсюлманин. Този ходжа е дяволът. Той ще каже: Ти трябва да станеш правоверен. Какво ще

отговориш на дявола? Кажи му: Като отида на онзи свят, ще дойдат камилите да ме пренесат при правоверните. Те ще определят моето място. Останете със следната мисъл: Да бъдете проводници на Божественото. Дайте ход на малкото, красивото, Божественото в себе си. Дайте място на най - малкия Божествен импулс в себе си, да се развива. Бъдещето е в него. С думите на Христа "Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Божие". Христос имал предвид малките деца, носители на най - малките импулси, които имат условия да се развиват. Всички останали работи са преувеличени.

Ученикът на християнството или на окултната школа трябва да бъде свободен. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*19. Утринно Слово от Учителя, държано на 5 февруари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

УМЕН И СПРАВЕДЛИВ

Размишление.

В сегашния живот няма по - хубаво нещо от служенето. Всичко останало - четеш или пишеш нещо - се отнася до външния живот. Неразбраните неща също имат отношение към външния живот, а разбраните - към вътрешния живот, т.е. към основата на живота.

Ще прочета 21 гл. от Матей.

Казва се, че Христос влезе в Ерусалим, възседнал на ослица. Питате: Не можа ли Той да влезе без ослица? - Вие можете ли да влезете във физическия свят без тяло? - Не можем. Значи, между физическия свят и тялото на човека има известно отношение. В духовния свят може без физическо тяло. Като се говори за ослицата, вие гледате на нея като на животно, лишено от разумност. Дали е така, това е въпрос. Виждаме, че Христос, един велик човек, възседна ослица, а учениците Му сложиха дрехите си върху нея, да ги носи.

Питате: Не можаха ли учениците сами да си носят дрехите, а трябваше да ги слагат на гърба на ослицата? Не можа ли Христос да влезе пеш в Ерусалим? Защо народът посрещна тържествено Христа? - Вие питате за неща, на които и да ви се отговори, мъчно ще ги разберете. И във времето на Христа очакваха да дойде Царството Божие, но не дойде. И до днес още не е дошло. И досега се дават обещания на хората, но обещанията още не са изпълнени. Казва им се, че ще има хляб в изобилие, че ще имат свобода. хората очакват времето, да се изпълнят тези обещания и още ще чакат. - Защо? - Защото не разбират законите. Те не знаят, че Истината ще им донесе свободата. Друг път за свободата няма. Човек трябва да влезе в Ерусалимския храм, т.е. в своя вътрешен храм и да изгони търговците навън. Търговците представляват дребнавостите в живота. Не можеш

да служиш на Бога и да се занимаваш с дребни работи. Те всякога ще те спъват. Следователно, всичко, което спъва човека, трябва да излезе навън. Ще ви кажа една мисъл, която може да си напишете. Тя е следната: Никога не поставяй завеса пред очите си. Да сложиш завеса на прозорците, има смисъл, но пред очите - никога! Въпреки това, преди години, високопоставените дами носеха воал на лицето си, под предлог, че се пазят от слънцето и вятъра. Всъщност, това беше мода. Сега, да дойдем до същественото. - Кое е същественото? - Което осмисля живота. Ето защо, говорете на хората, както и на себе си по такъв начин, че да дойдете до истинското разбиране на живота. Досега са ви говорили приказки, като на деца. Вашите баби и майки са ви разказвали толкова много приказки, че сте изпълнени с един вътрешен страх. На децата разказват приказки от "Хиляда и една нощ." Те слушат, жадно възприемат всичко, и вечер, като си лягат, не могат да заспят - страхуват се. И възрастните се страхуват, като децата. Здравият се страхува да не заболее, а болният - да не умре. Богатият се страхува да не го оберат и да осиромашее. И сиромашът се страхува, но не знае от какво. Ученият се страхува да не изгуби знанието си. И невежият, който няма знания, също се страхува. От какво се страхува, и той не знае. Да се разказват приказки на децата, това е на място. Но да разказваш приказки на гладния, това е безпредметно. Гладният се нуждае от нещо съществено - от хляб. Ще му дадеш хляб и след това ще го накараш да работи. - Как ще работя? - Както знаеш. Важно е да свършиш работата добре. - Не мога да работя. - Щом не можеш да работиш, ти си дете, което още очаква на майка си и на баща си. Майката ще вземе лъжичката и ще му слага кашицата направо в устата. Ако си възрастен, сам ще намериш хляба и ще се нахраниш. На същото основание, възрастният сам намира знанието, което му е нужно. Човек е дошъл до положението сам да работи и сам да се храни. Той не се нуждае вече от кашицата. Като работи сам, той усилва вярата в себе си. По отношение на вярата, хората могат да вярват в неща вън от себе си. Например, някой вярва в

парите, а друг - не вярва. По отношение на парите, първият е вярващ, а вторият - безверник. Който вярва в парите, в богатството, има възможност да стане богат. Който не вярва в парите, не може да забогатее. - Кое е по - добре: да си богат, или да си сиромаш? - Според мене, за предпочитане е да си сиромаш. Богатия всеки може да го убие; сиромашът си върви спокойно, не се страхува, че ще го убият. Голямата вяра в парите докарва смъртта. Вярващ в парите, а същевременно се безпокоиш. Това не е вяра. То е все едно, да вярваш в Бога и да се безпокоиш. Вярата в Бог изключва всякакъв страх и безпокойство. - На какво се дължи това безпокойство? - То е вътрешен, личен въпрос, на който сами ще си отговорите.

Докато вярата ти в Бога е чиста, незасегната от външни влияния, ти си спокоен, нищо не те плаши. Такова е състоянието на здравия и задоволен човек. Той има хубави мисли и чувства, добро разположение на духа. Щом му дават храна, която не му понася, стомахът му се разстройва, и той става мрачен, неразположен. Ще направя превод на мисълта си, да разберете, какво означава за човека неестествената храна. Тя представлява онези неестествени идеи и учения, които тровят човешката душа. Това са лъжливи идеи, които внасят заблужденията в света. Например, дойда при вас и ви кажа, че след една година ще ви израснат крила като на ангел. Цяла година вие се радвате, очаквате деня, когато ще ви израснат крила. Иде краят на годината, но крилата не идат. Веднага иде и разочарованието, недоволството. Питам: Защо ви са тези крила? Трябва ли да вярвате в тях? Какво ще ви допринесат крилата? Ангелът да има крила, това е естествено. Обаче, защо са нужни на човека ангелски крила? Как може да вярвате, че след една година ще ви израснат крила? Вие вярвате в неща, за които нямате никаква представа. Даже художниците, които рисуват ангели, не знаят, какво представляват крилата им. Те ги рисуват с пера, като на птиците. Значи, между крилата на ангелите и тези на птиците няма никаква разлика. Не е така. Като мечтаете за крила, запитали ли сте се, къде ще бъдат те?

Някои мислят, че ще бъдат около раменете. Ако не ви израснат крила, ще страдате. Това значи, да вярвате в невъзможни неща. Това са сравнения за обяснение на вътрешния, съществения живот. като знаете това, не мечтайте за невъзможни неща. Като човек, никога не можеш да имаш крила. Те са за ангелите. Чрез крилата си, ангелът има възможност да се движи бързо. С тях ангелът има големи възможности за постигане на своите цели. Крилата са символ на ангелския ум. И човек има крила, но те са още малки. Колкото повече се развива той, и крилата му растат. Един ден и вашият ум ще бъде по - силен, ще се оформи. Тогава ще разбирате повече. Вие искате още днес да имате ангелски крила. И това е възможно, но при условия, да бъдете абсолютно умни и справедливи. Ангелите се отличават с две съществени качества: те са умни и крайно справедливи. Никой никога не може да ги заблуди. Какъв ангел ще бъдеш, ако не си готов да дадеш и последната стотинка, която имаш? Срещаш един беден човек. Бръкнеш в джоба си, да му дадеш нещо. Напипваш последните си десет лева, и сърцето ти се свива, не ти се дават. Казваш: Няма да му дам нищо, аз съм по - беден от него. В случая, ти губиш силата си, защото мислиш, че силата ти е в десетте лева. Не мисли, че твоите работи ще се оправят с тези десет лева. Лъжеш се, те няма да ти помогнат. Силата на чешмата не е във водата, която изтича, но в прииждащата вода. Силата е в онова непрекъснато прииждане на енергия. Докато мислиш, че като дадеш десетте лева, ще обеднееш, ти си на крив път. Казваш: Трябва да даваме, за да взимаме. - Така е, но трябва да разбирате закона за даването и вземането. Като хвърли семето в земята, земеделецът казва: Все ще взема нещо от нивата си. - Не е там въпросът. Не е достатъчно да хвърлиш семето, за да вземеш нещо. Преди това, трябва да разореш нивата добре, да я наториш и тогава да я посееш. В този случай, ти ще вземеш десет пъти повече от това, което си посял. Същият закон се отнася и до доброто. Разори нивата си, натори я и посеи доброто в нея. То ще израсте и много плод ще даде. Обаче, да посееш семето и само да чакаш да израсте,

това е крив възглед. То е все едно, да очакваш хляба наготово, а ти само да го ядеш. - Не, така трябва да приемеш хляба в себе си, че ти и той да станете едно. - Как ще стане това? - Христос казва: "Аз съм живият хляб. Който ме яде, има живот в себе си." Вие очаквате Христа да дойде на земята, като човек. Това е детинско разбиране. Ако не можете да възприемете Словото Му, като хляб, и да станете едно с Него, нямате живот в себе си. Ако вярвате, че Христос е в хляба, ще имате Неговата сила. Тогава ще разберете думите, които Христос каза на сатаната: "Не само с хляб се живее, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога."

Питам: Колко от вас вярват без никакво съмнение? Ще кажете, че съмнението се допуска, понеже се явяват неща, които човешкият ум не може да приеме. Например, казано е, че Христос нахранил няколко хиляден народ само с пет хляба и две риби. - Наистина, за човек, който не познава законите на великата природа, това е невъзможно. Обаче, за човек, който познава тези закони, това е възможно. Той не се нуждае от доказване на тази истина. Ето, от милиони години Бог храни всички живи същества все от земята. Тази черна земя, която, сама по себе си, не може да се яде, произвежда всички храни. От нея излиза всичко. Днес и най-великите учени не могат да докажат това, което Христос е направил. И да се намерят учени, които могат да го докажат, вие няма да ги разберете. Имаш една идея, която искаш да изнесеш пред близките си. Щом я изнесеш, виждаш, че те не я възприемат, както я разбираш. Тогава ще се намериш в положението на онзи момък, който не могъл да се разбере с бивола и се принудил да се качи на едно дърво, там да намери спасение. Един млад момък попитал баба си: Бабо, знаеш ли някакъв начин да се справя лесно с мъчнотиите си? Тя му отговорила: Мъчнотиите не са нищо друго, освен разярен бик, който се изпречва на пътя ти. За да се справиш с него, трябва да махнеш с ръката си наляво. Ако не те разбере, ще махнеш с дясната си ръка. Обаче, в никой случай няма да изнасяш ръцете си напред. Момъкът запомнил думите на баба си и си отишъл,

доволен, че владее едно изкуство. Случило му се да срещне бивол, който се отправил към него, с намерение да го убоде с рогата си. Момъкът махнал с ръката си наляво, но биволът не го разбрал. Махнал с ръката си надясно, биволът пак не го разбрал. Махнал с двете си ръце, и като видял, че и този път не успял, казал си: Има нещо, което аз не съм разбрал. Не мога да приложа съвета на баба си. Ще направя това, което си зная. Покатерил се на едно дърво и отвисоко наблюдавал бивола. Момъкът си казал: Понеже не можахме да се разберем с бивола, аз ще остана горе, а той - долу. Справих се и без съвета на баба си. Кога се разбира едно учение? Какъв трябва да бъде християнинът? Какво представлява християнството? Кои са отличителните качества на вярващия? Това са въпроси, които поставят известни ограничения. Каквито отговори и да се дадат, едни ще бъдат по - близо до истината, а други - по - далеч. Има едно положение, което Бог е вложил в човека. И ако той се ръководи от него, всичко се нарежда така, както е определено. Например, ако въртиш крана на чешмата в обратна посока, вместо да тече водата, тя спираш. От тебе зависи да тече водата, или да я спреш. Ще въртиш крана в тази посока, в която водата тече. Уз уподобявам крана на човешкия ум. Като завъртиш крана в противоположна посока, мисълта спира. Щом го завъртиш в права посока на нейното движение, тя веднага потича. Болният казва: Няма да ме бъде. Той завъртва крана в обратна посока. Здравият казва: Аз ще се разболея. И той завъртва крана в обратна посока. Какъв е резултатът на това завъртване? Болният все повече отслабва, а здравият се разболява и постепенно губи силата си. За да не влошавате положението си, ще спазвате закона, а именно: ще завъртвате крана в правата посока. Мнозина казват: Вярваме в Бога, но трябва да се работи. Ние се нуждаем от храна, облекло, жилище. С гола вяра само не се живее. - Това е завъртване на крана в обратна посока. Какво разбирате под "гола вяра." Тази вяра няма никакво отношение към живота. Истинска вяра е онази, която дава възможност на човека да се свърже с Бога.

Затова Павел казва: "Ние живеем и се движим в Бога." Следователно, ако живееш с гола вяра, ти си извън Бога. Може ли човек да живее извън Бога? Това е невъзможно. Може да се говори за дисхармония на човека с Бога, но невъзможно е той да живее извън Бога. Майка и дъщеря не се разбират. Дъщерята не е в съгласие с майка си, не я слуша, не ѝ се подчинява. И майката е недоволна от дъщеря си, и дъщерята - от майка си. - Докога ще бъде това? - Докато дъщерята стане разумна и започне да разбира майка си. Тогава и майката се изменя към дъщерята. Каквито са отношенията между майката и дъщерята, такива са между Бога и човека. Казваш: Защо Господ ме забрави? Докога ще се мъча и страдам? - Докато решиш да изпълняваш Божията воля. Щом започнеш да изпълняваш волята на Бога, и Той ще измени отношенията си към тебе. - Аз изпълнявам волята Божия. - Изпълняваш я, като онзи ученик, който прочел само десетина реда от урока си. - Не, ще прочетеш целия урок, ще го повториш, ще си го разкажеш и тогава ще затвориш книгата. Следователно, изпълняването волята на Бога не е еднократен процес. Винаги ще изпълняваш Божията воля. - Аз искам да изпълнявам тази велика воля. - Всеки иска, но не е само до искането. казваш: Искам да бъда богат. Всички искат да бъдат богати, но не могат. - Искам да бъда учен. - Искането не разрешава въпроса. То е все едно, че искаш да ядеш. - Щом искаш да ядеш, ще си купиш хляб и сам ще ядеш - никой не може да яде за тебе. Казвам: За да не успява човек в живота си, това се дължи на известни спънки във вътрешния му живот. Те се отразяват на неговото съзнание. Ето защо, първо ще премахнеш спънките. След това ще реализираш всичките си желания. Докато е на земята, човек неизбежно минава през съмнения и колебания. Пътник си, минаваш през една гора и объркваш пътя. Нощта е тъмна, не знаеш, накъде вървиш. По едно време виждаш една малка светлинка, някой се приближава към тебе. В този момент ти се зарадваш, че към тебе иде човек със запалена свещ. Той е ловец, тръгнал на лов. Едва се зарадваш, и в ума ти мине едно съмнение:

ами ако този човек, с пушка на рамо, ме убие? Ти вече не му вярваш. Той ти осветява пътя, но светлината не те успокоява. Не всякога светлината може да успокои човека. Когато неприятелският лагер иска да открие, къде е противникът, служи си с прожектор. Обаче, и противникът си служи с прожектор. В случая, светлината на прожектора ни най - малко не успокоява войниците. Те знаят, че неприятелят ги търси. Човек всякога може да се съмнява. Ако богатият, с торба злато и скъпоценности, падне в морето, лесно може да се удави. За да го спаси някой, първо трябва да му вземе торбата със скъпоценностите, а после да спасява него. Остави ли торбата на гърба му, тя ще го завлече на дъното на морето. Като вземе торбата му, той ще го хване за ръката и ще го извлече на брега. Грубо пипа този човек, но грубостта му е на място. Като се съвземе, даещият първо ще пита, къде е торбата му. Ако не му я дадат веднага, той ще се усъмни.

Значи, и когато животът ти е в опасност, пак можеш да се усъмниш. Сега вие искате да отидете при Бога с всичкото си богатство. Трябва да знаете, че Бог няма нужда от богати хора. Той предпочита сиромасите. - Защо? - Богатите са пълни шишета. Какво се очаква от тях? Като отидат при Бога, първо трябва да се излеят и след това да се пълнят. Сиромасите са празни шишета. Като отидат при Бога, т.е. при големия извор, веднага ще се напълнят. Бог не се нуждае и от учени хора. И те са пълни шишета. Какво ще се налее в тях? Според мене, който отива при Бога, не трябва да бъде нито богат, нито сиромас; нито учен, нито невежа. Ще отидеш при Бога с желание да научиш нещо, да придобиеш нещо или да изпълниш Неговата воля. Следователно, ще отидеш при Бога, като син при своя баща. Отношенията между Бога и тебе трябва да бъдат безкористни. Отидеш ли при Него с желание да забогатееш, да станеш учен, ти изменяш на любовта. Ще ме запитате: Можем ли да бъдем Синове Божии? - Ако вярвате, може; ако не вярвате, не може. Когато житното зърно ме пита, може ли да израсте, отговарям: Ако те посеят в земята,

ще израснеш; ако не те посеят, няма да израснеш. Под "вяра в Бога" разбирам да влезеш в онези условия, при които можеш да придобиеш нещо.

Христос казва: "Ако имате вяра като синапово зърно, като кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести." Ако планината не се премести, причината е в тебе, ти не си разбрал великия закон. Ако имаш вяра, и дете да си, ще бутнеш точно този бутон, който движи машината. Ако нямаш вяра, и учен да си, ще буташ тук - там, но няма да намериш бутона, от който зависи движението на машината. Значи, детето, със своята вяра, движи машината, а възрастният, макар и учен, без вяра нищо не може да постигне. Ученият ще разглежда машината, ще я пипа тук - там, ще търси, кой я направил, но машината ще си стои на мястото, няма да работи. Оставете това настрана. Важно е, машината да работи. И детето да я подвижи, важно е, да се върши работа. Следователно, като влезете в една фабрика, първо вижте, къде е бутонът, който движи главната машина. И като го намерите, завъртете го. И тъй, за да бъде здрав, човек трябва да диша чист въздух. Не е важно да знае, от колко елемента е въздухът, каква смес е, в какви отношения са елементите му. Дишай чист въздух! Същото е и по отношение на светлината. Първо приеми светлината, а после изследвай, колко трептения има тя, с каква бързина се движи и т.н. Науката се заключава в това, да се ползваш правилно от благата на живота, а после да ги изследваш и анализираш. Първото нещо, което се изисква от човека, е да усилва вярата си. Под "усилване на вярата" разбирам, всеки ден да се придава нещо към нея. Човек яде по три пъти на ден. - Защо? - За да придаде нещо към своя организъм. Щом изразходваш енергия, трябва да придадеш нещо към организма, да укрепнеш. - Аз на младини бях вярващ. - Сега вярващ ли си? Ако нищо не си придал към вярата си, т.е. не я усилваш всеки ден, тя постепенно ще отслабне. Днес вярата на мнозина отслабва, защото не придават нищо към нея.

Следователно, не върши това, което отслабва вярата. Например, не се мъчи да правиш чудесата, които Христос на времето си е правил. Смешно е да дойде някой при тебе, да прави за тебе онова, което майка ти някога е правила. Ще те повива, ще те храни с мляко и кашлица. Днес това не може да става. Ти си 21 годишен момък. С тебе трябва да се постъпва по друг начин, като с голям човек. Даже и любовта на майката не може да се повтори. Детето ще обичаш по един начин, а възрастния - по друг начин. Когато любовта се повтаря по един и същ начин, тя се опорочава. Никоя жена не може да заеме мястото на майката. Майка ти те родила, кърмила и отгледала, и ще дойде друга жена да заеме нейното място! Това е невъзможно! Майка е само онази жена, която е дала нещо от себе си. Съвременните хора страдат от много майки. Казваш: Имам физическа майка, имам и духовна майка. - Не, една майка трябва да имаш. В кошера има само една царица. Ако се съберат две царици, едната непременно трябва да излезе. Иначе, ще стане голяма борба между работниците. Това значи: Не внасяйте две идеи в ума си! Срещнат ли се две идеи в ума ви, те ще произведат цяла война. - Коя идея е по - силна? - Не внасяйте Господа и дявола едновременно в себе си. Ако Господ е вътре, дяволът трябва да бъде вън. - Кой е дяволът? - Той е втората майка на човека. Дяволът казва: Аз направих този свят заради тебе. - Не, той нищо не е направил. Обаче, той казва, че е направил човека, уредил живота му. Според мене, дяволът не говори истината, макар че се препоръчва за същество, което всичко е направило. - Кой е дяволът? - Онзи, който си въобразява, че всичко е направило. - Кой е Господ? - Онзи, Който всичко е направило, въпреки това, оставя хората свободни. Той казва, че всичко е направило, и всъщност, е така. - Какво е истината? - Това, което е направило всичко в света. Затова е казано: "Глава на Твоето Слово е Истината." Аз искам да останат в ума ви две реални мисли, а именно: Какво е Бог, и какво - дяволът. Бог е този, Който е направило всичко. Дяволът е този, който нищо не е направил, а казва, че всичко е направило. В когото от двамата вярвате, на него ще

приличате. Ако вярвате в Бога, на Бога ще приличате. Ако вярвате в дявола, на него ще приличате. В първия случай, човек се радва, а във втория - страда. - Не може ли да дадем едно малко местенце у нас и на дявола? - Ако искате, може, но ще знаете, че ще станете негови роби. Дяволът е крайно възискателен. Като заеме едно място, той така се настанява, че не можеш да го изпъдиш. На дявола добро не може да се прави. - Защо? - Защото ще те направи роб. Види ли, че някой човек е малко внимателен към него, веднага го използва, като влезе в човека, той се настанява, като в свой дом, и счита, че всичко е негово. Това ви казвам, за да имате ясна представа, какво нещо е дяволът. И без да ви говоря за него, вие го познавате.

Следователно, не взимай фалшиво положение в живота, да мислиш, че с всичко можеш да се справиш. Не е така. Не казвай, че Бог е създал всичко заради тебе. Ако мислиш така, ти заемаш положението на господар, а Бог - на твой слуга. По - скоро приеми, че Господ е създал всичко за себе си. - Защо еди - кой си е по - учен от мене? Не се сравнявай с никого нито по ум, нито по богатство, нито по ученост. Радвай се на това, което имаш. - Защо искаш да бъдеш богат? - Богатството ще ме направи щастлив. - Лъжеш се. Богатият не е щастлив, но и сиромашът не е нещастен. Богатият е щастлив, понеже вярва, че е богат. И сиромашът е нещастен, понеже вярва, че е нещастен. Ако стане обратното, а именно, богатият да мисли, че е сиромаш, а сиромашът, че е богат, работите им пак няма да се наредят. Значи, и това не е правилно. Ще ви приведа един случай от живота на богатите хора. Един богат англичанин - милионер, живял известно време в Африка. Когато коронясвали английската кралица Виктория, той тръгнал с параход за Англия, да присъствува на това тържество. Той имал на разположение 360 милиона лева. Обаче, като пътувал, той започнал да си мисли: Ще ми стигнат ли тези пари за празненството? Като се страхувал, че няма да му стигнат, той се хвърлил в океана. Значи, в един момент се почувствувал беден, нещастен и не могъл да издържи това положение. за вас това е

странно. Казвате си: Как е възможно, човек с 360 милиона да се почувствува беден? И вие, в сравнение с рибите, птиците и млекопитаещите, сте милиардери, но, въпреки това, се считате сиромаси и сте готови, в момент да отчаяние, да се хвърлите във водата и да се удавите. И тъй, съвременният човек е милиардер и пак е недоволен. Има кой да го обича, и пак е нещастен. Казва: Няма кой да ме обича. - Има Един, Който те обича - това е Бог. - Няма кого да обичам. - Бога ще обичаш. Какво по - хубаво нещо от това, да обичаш Този, Който те обича? Той те е създал, за да те обича. И ти ще Го обичаш, защото пръв Той те е възлюбил. Това е разрешението на задачата, защо сме дошли на земята. Ние сме дошли тук, за да се научим да обичаме Този, Който ни е създал и ни обича. Щом се научим да Го обичаме, животът ни ще стане разбран, и отношенията ни с хората ще се изяснят. Днес хората водят голяма борба с онзи, който нищо не е направил, а казва, че всичко е направил. Това е все едно, слугата да развежда един гост в имението на господаря си и да му казва: Всичко това е мое. В същото време господарят е в имението си. Хората вярват в лъжите на дявола, т.е. в това, което не съществува. Нещастieto на хората се заключава, именно, в това, че изгубиха вяра в реалното и повярваха в това, което не съществува. Възможно е, като вярваш в Бога, да станеш богат; може и да не станеш богат. Обаче, и в двата случая трябва да вярваш. Като вярваш, може да станеш учен, може и да не станеш; но, в края на краищата, ще вярваш. Това е външната страна на вярата. - Защо? - защото, като изгубиш богатството си, ще се обезвериш; като изгубиш знанието си, пак ще се обезвериш. Ако при всички положения запазиш вярата и отношението си към Бога, ти си истински човек. Никой не може да отнеме вярата ти. Ако, като богат, вярваш по един начин, а като сиромас - по друг начин, ти не си човек. Силна е вярата, когато при всички условия на човешкия живот - в богатство и в сиромашия, в знание и невежество е една и съща. - Искам да стана учен. - Като учиш, ще станеш учен. Важно е, кога ще станеш такъв. Това се

постига и в десет години, и в хиляди години - от вярата зависи. И като ядеш, можеш да се нахраниш изведнъж, а може и в продължение на един - два часа, като взимаш хапка по хапка. Истинско хранене е, когато изпитваш радост при всяка хапка. Както храната е необходима за физическото тяло, така и знанието - за човешкия ум. Често хората се обезсърчават и казват: Ние нищо не знаем, нищо не можем да направим.

Светските хора могат да постигнат всичко. - Не е така. Ето, богатият има пари, а нищо не може да направи. - Защо? - Защото се затваря за хората, счита ги непризнателни. - Този човек не е на прав път. Отворена ли трябва да бъде чешмата, или затворена? - Отворена трябва да бъде. В затворените чешми водата тече слабо. Следователно, в ума на богатия не трябва да стои мисълта, че той прави добро. Ще прави добро, без да мисли за него. - Ще се моля на Господа да ми изпрати по някакъв начин пари. - Ти си на крив път. Пари ще искаш от хората, те са ги създали, а от Господа ще искаш да отвори сърцето ти, да обичаш. Ако обикнеш един богат човек, той ще отвори сърцето си за тебе и ще ти даде, каквото искаш. Той ще бъде готов да ти даде половината от богатството си. Не можеш ли да обичаш богатия, нищо не очаквай от него. - Ще се моля на Бога, да отвори сърцето на богатия към мене. - На крив път си. Не можеш да искаш това от Господа. - Какво да правя тогава? - Ще обикнеш богатия, но не за неговото богатство. Ще го обикнеш за самия него. Тогава и той ще те обикне. И без да искаш нещо от него, той ще ти даде половината от своето богатство. Едно се иска от вас: Да се обичате един друг. Това е волята Божия. Който люби, всякога придобива; който не люби, губи. Това е закон. - Ние не знаем този закон. - Това не ме интересува. Длъжни сте да го знаете. Аз не се интересувам, че някой се объркал в тъмната нощ. Не се интересувам и от това, кой му е помогнал да се оправи. Че някой му осветил пътя, и това не ме интересува. Аз се интересувам от моята свещ, какво мога да направя с нея за себе си и за вас. Вечер, докато си в тъмнината, нищо няма да говориш за

свещта на този, който ти осветява пътя. Ако говориш, ще му напакоистиш. През деня, на светло, можеш да говориш, колкото искаш. Като опиташ светлината на свещта, тогава ще говориш за нея. Когато аз ти света, ще вървиш след мене, няма да се отклоняваш нито наляво, нито надясно. Ще вървиш след мене и ще мълчиш. - Какъв ще бъде краят? - За края не мисли. Като изгрее слънцето, тогава ще видиш края. Благодари, че виждаш светлината и доброто, което ти е направено. Когато някой те изведе от тъмната нощ, и аз съм готов да те изведа. Между проявите на доброто има връзка. Откъдето и да дойде светлината, тя излиза от един източник. Светлината иде от Бога. Тя осветява пътя на всеки човек, дошъл в света. Всеки е длъжен да обича Господа заради светлината, която получава от Него. - Как ще Го обичаме? - Младият ще обича Господа като млад, а старият - като стар. Ученият ще обича Господа като учен, а простият - като прост. Здравият ще обича Господа като здрав, а болният - като болен. Богатият ще Го обича като богат, а сиромашът - като сиромаш. Бог приема любовта на всички, както приема и молитвата им. Той приема молитвата и на богатия, и на бедния; наема молитвата и на богатия, и на бедния; на учения и на простия; на здравия и на болния. - Като забогатее, тогава ще се моля на Бога, да Му благодаря. - Не, ще се молиш на Бога и като сиромаш, и като лош, и като болен. Бог приема молитвата на всеки човек и на всеки отдава по нещо. Когато лошият се моли, ще стане добър. Когато болният се моли, ще оздравее. Обаче, ако добрият не се моли, ще стане лош. Ако здравият не се моли, ще се разболее. Освободете се от ненужния товар, който носите на гърба си. - Как ще се освободим? - Като дадете част от товара си на онзи, който нищо не носи. Така ще се радват и онези, който нищо не носи. Така ще се радват и онези, които нищо нямат, както и онези, които имат много. Едни да дават, други да вземат, да става вътрешна обмяна. Да се радва и който има, и който няма. Давай, за да се слави името Божие. Взимай, за да се слави името Божие. Нужни са хора, които дават и които взимат. Едновременно ще даваш и ще взимаш. Ще

възприемаш Божията Любов и ще я предаваш на другите. Любовта ще донесе щастието, което търсите. - Възможно ли е да придобием любовта още в този живот? - Възможно е. - Мога ли да стана богат? - Можеш. - Кога? - Не питай. - Мога ли да стана учен? - Можеш. - Кога? - Не питай. Има едно условие, при което можеш да станеш и богат, и учен. - Кое е това условие? - Като повярваш. Чрез вярата ти вървиш по друг закон. Не смесвайте материалните работи с духовните. За материалните работи се изисква време и пространство. За духовните работи законът е друг. Ако влезеш в човешко общество и поискаш нещо, всички ще те разберат и ще ти дадат, каквото искаш. Обаче, ако влезеш в животинското царство и пожелаеш нещо, никой няма да те разбере и нищо няма да получиш.

Следователно, когато нещата не стават, както желаш, ти си в животинския свят. - Наистина, нищо не се нарежда според желанията ми. - Да, ти си в свят между нисши същества. Ако си в Божествения свят, работите стават, както искаш. Понеже не си в този свят, нещата не стават по твое желание. Щом не стават, както трябва, ти знаеш истината; знаеш, в кой свят живееш. Трябва да се молиш. И като се молиш, работите не стават, както искаш. Казваш: Господ не ме слуша. - Защо не те слуша? - Защото живееш в нисш свят. Повдигни се малко. Направи три стъпки нагоре. Тогава, като се помолиш, Бог ще те послуша. У всички има мисли, от които трябва да се освободите. Не мислете, че като изгрее днес слънцето, вие ще бъдете по - добри. Има възможност да бъдете по - добри, но дали ще станете такива, това зависи от вас. Не мислете, че ако слънцето ви завари лоши, такива ще си останете. - Не, изгряването и залязването на слънцето е временна обстановка на нещата. Това е привидно така. Има един свят, където слънцето никога не залязва. В този свят Бог всякога се проявява. Псалмопевецът казва, че Бог се е скрил. - Значи, Бог някога се крие. Това е състояние на нашето съзнание. Всъщност, Бог никога не се крие. Ако вие затваряте прозорците си, естествено, че няма да видите Бога. Тогава се усещате стари, немощни, тъжни. Вие се чувствувате

изоставени, самотни, като че никой не мисли за вас. - Защо е така? - Вярно. Майка ти, баща ти се грижат за тебе, но ти си недоволен, кисел - липсва ти нещо. Ти си в положението на младата мома, на която е дотегнал бащиния дом и търси щастието си отвън. И вие, като се отегчите от живота си, искате да отидете в другия свят, там да живеете. - Това желание е правилно, обаче, само за някои. Едни хора, като отидат в онзи свят, са по - добре; други, обаче, са по - зле, положението им се влошава. Много от заминалите се оплакват, че положението им не е добро. На тези умрели аз казвам: Сега ще тръгнете по земята и, където срещнете тъжни, нещастни хора, ще им говорите, докато ги утешите. Ще им кажете, че работите им ще се оправят. И наистина, след десет години работите им ще се наредят. Много от заминалите са готови да проповядват, но други не са готови, те искат да им се каже нещо, което изведнъж да ги повдигне. - Искаме нещо съществено. - Аз зная, кое е същественото за тях. Те искат отново да влязат на земята. - Добре е това, но място няма за тях. Не е лесно да слезеш от онзи свят на земята, както не е лесно и да се качиш от земята на небето. Никой не може да ви отвори вратата за другия свят. Христос казва: "Отивам да ви приготвя място." - Трябва да се приготви място на човека за онзи свят, но и на земята трябва да му се приготви място. Дръжте добри мисли в ума си. За да се прояви една хубава мисъл, нужни са и външни, и вътрешни условия. За тази цел от всички се иска разумност. Често се произнасяте за нещата, че това или онова не било право. - Ама аз съм нещастен. - Зная това. Аз зная, откъде иде нещастieto и как се е създало. Аз зная, какво е отношението между щастието и нещастieto. Аз се интересувам от нещастieto дотолкова, доколкото то е проводник на щастието.

Важно е да намеря пътя на нещастieto. Щом намеря пътя му, аз зная вече, че щастието е близо. Аз държа нещастieto, за да намеря щастието. Следователно, не съжалявай, че си нещастен, защото то е път към щастието. Ако си попаднал в безверието, скоро ще намериш вярата. Безверието е сянка на вярата. Тя е реалността. Щом дойдеш до

омразата, ти си близо до любовта. Важно е да се намери истината, макар и по отрицателен път. Помнете: Зад всяко нещастие и страдание се крие щастието и радостта. Зад всяка мъчнотия се крие една Божествена мисъл. Само така ще разберете Божиите дела. Писанието казва: "Призови ме в ден скръбен. Аз ще ти помогна, и ти ще ме прославиш." Христос, като бил на кръста, при най - големите страдания, казал: "Господи, в Твоите ръце предавам Духа си." И Бог Го възкреси. След това силата на Христа се увеличи. Той се прослави, и стана щастлив. Всички страдания, всичкото безчестие, през което мина Христос, се заличи. Ето едно условие, в което Бог може да се прояви. Той се изявява чрез страданията. Затова е казано: "Който изтърпи докрай, той ще бъде спасен." Спасението подразбира щастливия живот. Следователно, радвайте се и веселете се, когато изпаднете в мъчнотии и страдания. Лесно е да се каже, че трябва да се радваш в страданията. - Вярвайте вътрешно в това. Работете върху себе си, за да усилите вярата си. Не казвам, че трябва да станете богати. За някои от вас искам да станат богати, а да други - да осиромашеят; за някои искам да станат учени, а за други - невежи; за някои искам да укрепят здравето си, а за други - да се разболеят. - Защо? - Ако човек, като житното зърно, не бъде посят в земята, не изгние и отново не израсте, никога няма да научи законите на живота. И ако умрелият не изгние, не се разпадне и не остане само скелета му, нищо няма да научи. Само така той ще се освободи от заблужденията си и ще каже: Господи, само при Тебе е животът. Само това, което Ти си направил, е хубаво и велико. Човешкото е временно, лесно губи своята красота. - Какво е направил Бог? Казано е в Писанието: "Няма да оставя преподобния си да види изтление." Ако вярваш дълбоко в Бога, и в гроба да влезеш, смъртта няма да те вземе. Има път, по който смъртта е по - лека. Като влезеш в този път, непотребното ще се стопи, и само потребното ще остане. Така се случи и с пророк Илия. Той остави кожата си на земята, и с колесница замина за другия свят. Този е пътят за силните във вярата. Като

говоря за смъртта, казвате: Страшно нещо е да заровят човека в земята да гние. - Страшно е, ако умре; ако не умре, това е благословение. И житното зърно се хвърля в земята, но не умира. В това отношение, то има по - голяма вяра от човека. По същия закон всеки човек ще бъде посят в земята и след време ще възкръсне. - Какъв ще бъде следният живот? - По - красив от сегашния. Всеки следващ живот не е ли красив? Като дете, аз бях добро, послушно дете. - Не ми говорете за детинството си. Аз познавам детинството. Аз мога да ви кажа, колко грешки и престъпления сте вършили като деца, но майките ви са скривали това. Колко престъпления сте вършили вечер! Най - големите грешки се вършат в детинството. Майките ви перат, чистят, а вие минавате за праведни, невинни деца. Аз гледам другояче на детинството. И след всичко това, и вие минавате за праведни.

Казвате, че Бог работи върху вас. - Да, благодарете на Бога, на майка ви, която всеки ден ви къпе и чисти. - Ама аз бях чист. - Да, чист беше благодарение на майка си, която всеки ден те къпеше. Иначе, ти би се отровил в своите нечистотии. Гледайте трезво на живота. И вашите грехове не са големи. Те са като греховете на децата. Един ден на вашите грехове, в сравнение с бъдещите, ще се погледне като на детински. Както вие гледате на детските погрешки, така и Бог гледа на вашите. Като ви гледат, разумните същества се усмихват снизходително, без да ви съдят. Те не гледат на вашите грешки като на нещо съществено. Външни положения са те, но са в реда на нещата. По друг начин не можете да живеете. Колкото по - високо се издига човек в духовно отношение, толкова по - снизходителен става към подобните си. Затова е казано: "Не съдете, за да не бъдете съдени." Бъди широк към ближния си. Отпусни малко, замажи малко - бъди снизходителен. - Ама как можа да сгреша? - Ти никога ли не си грешил? Снихождението е път на любовта. Ще дойде ден, когато ще бъдем абсолютно чисти, без никакви слабости - нито слабостите на децата, нито тези на възрастните. Казвам: Пътят,

по който вървим сега, е добър. Нашата сила е в любовта, във вярата и знанието, които трябва да приложим. Това изисква новият път. И млади, и стари могат да вървят в този път естествено, без никакво насилие. При насилието се раждат всички опасности. Леността води към други опасности. Обаче, има един нормален живот, който не е нито във вечния труд, нито във вечната почивка. Трудът и почивката са временни.

Има и трето състояние - състоянието на любовта. Тя е Божественото начало, от което извира животът. Когато намерим любовта, ние влизаме в правия път на живота, който изключва смъртта. Когато влезем в пътя на мъдростта, ние излизаме от тъмнината, която е причина на големите страдания и нашия живот. Да благодарим на Бога за всички радости и страдания, които носят в бъдещето великото благо на живота. Прочетете 11 гл. от Посланието към евреите. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*20. Утринно Слово от Учителя, държано на 12 февруари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

НЕГОВАТА ВОЛЯ

Размишление.

Ще прочета 22 гл. от Матей.

Животът има, освен външна, още и вътрешна страна, недостъпна за хората. От затворената книга хората само гадаят. Хората са пълни с желания, вътрешното съдържание на които не разбират. Например, мнозина желаят да отидат някъде, без да знаят защо. Ако ви накарам да си изберете едно място, няма да знаете, кое, именно, да изберете. Желаете да бъдете цар, без да знаете защо. Според някои, най - добро нещо е да бъдеш цар, но защо, какво ще постигнеш с това, не знаеш. Важно е за тебе, че като цар, каквото пожелаеш, ще стане.

Питам: "Какво ще бъде вашето положение, ако сте царе, и никой не ви слуша? Желанието на хората да се женят крие в себе си, именно, тази идея, да станат царе и царици, да имат поданици - деца, които да им се подчиняват. - Така е, но какво ще кажат тези царе и царици, когато поданиците им не ги слушат? Обаче, децата въстават против родителите си, не искат да ги слушат, и те искат да станат царе и царици. Синовете и дъщерите воюват с родителите си, искат да се освободят от тяхното настояничество. Питам: Какво става с царя след смъртта му? - Погребат го, сложат му паметник, че бил цар. Бащата и майката също оставят паметници след себе си. В края на краищата, човек се задоволява с това, че бил добър ученик, свършил училище, работил нещо. - Добре е това, но като влезе в другия свят, работата взима друг обрат: първите стават последни, а последните - първи. Всички се чудят, как така, способните ученици да станат последни. Наистина, не може да си представите този факт. Светът ни дава следното обяснение. Мислите ли, че като се молите по три пъти на ден, без да изпълнявате волята Божия, ще бъдете първи ученици? Кой

вярва във вашия Господ? Банкер си, по цели дни дрънкаш парите и казваш: Не ми говори за Господа. Аз вярвам в парите. Готвачът хлопа капациите на тенджерите, отваря ги, затваря ги и казва: Ето в какво вярвам аз. Няма друг Господ за мене. Искаш да ти даде да си хапнеш, но той казва: Без пари нищо не давам. Как ще примирите това противоречие? Казвам: Силата на стомната не е във външната влага. Отвътре трябва да има вода. Ако вътре няма вода, а отвън е влажна, тя няма никаква цена. Ето защо, като говорим за човека, не е важно, какъв е неговият външен живот. Това е влагата на неговата стомна. Като я вдигнеш, виждаш, че е лека, съдържание няма в нея. Бихте ли държали вкъщи стомна, в която няма вода? Следователно, стомната трябва да бъде здрава, да задържа водата в себе си. Оплакваш се, че нещо не ти достига. - Стомната ти е празна. - Какво да правя? Нямам слуга, който да я напълни. - Ще станеш слуга сам на себе си, сам ще я напълниш. - Краката ми не държат. - Ще ги упражняваш, да държат. - Инвалид съм. - Нищо, ще отидеш до извора с патериците си, ще напълниш стомната. После ще хвърлиш патериците и ще се върнеш вкъщи бодър. И тъй, човек не може да се освободи от мъчнотиите си, докато не отиде при Бога. Ходиш с патерици - това са мъчнотиите. Имаш недоразумения, противоречия - това са патериците. Като се върнеш от извора, всички противоречия изчезват. Там ще имаш придобивки, които никой не може да ти отнеме. Ще кажете, че това е временна придобивка, временна опитност. Всяка опитност, която се губи, е временно състояние. Тя не е реална. Реалността подразбира отиване при Бога, където си разрешил завсякога един от важните въпроси. - Не ни е ясно това, искаме да ни се обясни. - Колкото и да ви се обяснява, все ще остане неразбрано. Ето едно изяснение. Имаш свещ, направена от китова мас. Тя става ценна, като се запали. Следователно, ако своята свещ не гори, и сам не можеш да си светиш с нея, какъв смисъл има, че е направена от китова мас? Че светилникът бил златен, че е спомен от баба ти и дядо ти, нищо не значи. Свещта трябва да свети. Ако в тъмната нощ няма светлина,

която да те ръководи, какво ще правиш? Казват за някого, че не говори, както трябва. какво е говорът? - Светлина. Ако говорът не освобождава човека от негодите му, както запалената свещ от тъмнината, това означава шум. Не всеки може да говори, но всеки може да вдига шум. Следователно, говор, който не освобождава човека от мъчнотиите и негодите, е шум. Ако поставиш ръката си на болното коляно, и не може да изтегли болката, тя не е магическа, няма сила в себе си. Обаче, ако може да изтегли болката, тя е магическа ръка. Хора с такава ръка минават за лекари. Ако те боли главата, достатъчно е такъв лекар да пипне болното място, за да оздравееш. Не само ръката трябва да лекува, но и молитвата. С една - две молитви трябва да се изтегли всякаква болка навън. Мнозина от вас минавате за набожни, слушали сте беседи, чели сте Евангелие, но като ви дойде един изпит, не можете да го издържите. Изпитът може да бъде голям или малък, и в двата случая пропадате. Представи си, че отиваш при един свой приятел, от когото очакваш добър прием. Случва се, той не може да те приеме и нагости, както очакваш. Ти се връщаш у дома си недоволен, и цял ден мърмориш, защо си отишъл при приятеля си, да си губиш времето. Какво печелиш от това мърморене? Казваш за приятеля си, че е безхарактерен, без сърце, не може да служи на Бога. - Ти, който, в дадения случай, мърмориш, служиш ли на Бога? Ти си свободен, можеш да мърмориш, колкото искаш, но и приятелят ти е свободен да те нагости, или не. Откъде знаеш, той може да е много зает. Един апаш отишъл при един banker и му казал: Аз съм апаш, но вярвам в Бога. Искам да ми дадеш 250 наполеона. - Много искаш, още повече, нищо не си работил. - Ако не ми дадеш доброволно, имам начин, по който мога да ги взема. - Има ред и закон в страната. Ще извикам стражар, да те арестува. - Аз мога да те арестувам, преди ти да ме арестуваш. Докато дръпнеш звънеца, ще влезеш в затвора. Докато bankerът бутне звънеца, апашът вдигнал една пръчица, махнал я във въздуха и приспал банкера. След това му написал една бележка: Втори път, като дойде при тебе един учен апаш, дай му,

колкото иска. Ученият апаш е човешката съдба. Дойде тя при човека и му казва: Ще дадеш такава сума. - Дай, и не прави никакъв въпрос. Иначе, съдбата пак ще дойде, ще замахне с пръчицата си във въздуха, ще те приспи и ще си вземе, колкото иска. Преди да се разправиш с нея, първо тя ще се разправи с тебе.

С други думи казано: Онова, което Бог иска от тебе, дай го и не мисли. Не отказвай на Бога. Не отказвай и на най - малката мисъл, която иде от Бога при тебе. Тя всякога може да се изпълни. В края на краищата, никога не отказвай да изпълниш една Божия мисъл. Казваш, че нямаш време. - Ще намериш време. Иначе, ти ще се намериш в положението на онзи българин, който отишъл да копае лозето си, без да направи молитвата си. Той казал на жена си: Отивам на лозето да копая. Довечера, като се върна, да намеря сготвена кокошка. Тя му отговорила: Кажи, ако е рекъл Господ. - Няма какво да ми дрънкаш, рекъл - нерекъл Господ, ще отида на лозето и вечерта, като се върна, да намеря добре сготвена вечеря. Тръгнал за нивата, но го срещнали турци, хванали го, и цял ден го развеждали със себе си да им показва пътя. Върнал се той късно у дома си, тропнал на вратата и казал: Ако е рекъл Господ, отвори, жено, вратата. Няма нито един от вас, който да не е развеждан от турските дели - башии. Дели - башиите, това са недоволството, подозрението, неуспехите и несгодите в живота. През тях минават и богати, и сиромаси. Само че едни хора разказват за мъчнотиите си, а други се срамуват, нищо не разказват. Обикновено, бедните разказват за неуспехите си, а богатите се въздържат. За да се справи с мъчнотиите си, човек трябва да изпълнява волята Божия. Силата му е в изпълнението на волята Божия. Това трябва да става доброволно. То значи, да се е домогнал човек до истинския живот. Че някой не изпълнявал волята Божия, че не живеел добре, ние нямаме право да го осъждаме. Да живееш добре, това е велико изкуство. Мнозина знаят да пишат, но малцина пишат правилно, според изискванията на граматиката. Това значи, всички хора живеят, но малцина спазват законите и изискванията на живота.

Например, един мой познат владееше няколко езика, обаче, не обичаше да работи. Един ден той ми разказваше: Знаеш ли, какво направих? Понеже имах нужда от пари, писах на трима свои познати в Америка да ми изпратят известна сума. Да видим, колко ще ми изпратят. И тримата му отговорили, че нямали предвидени пари за него.

Питам: Кой от вас не е писал писмо до Господа? И какви ли писма не сте пращали! Обаче, едни получават отговор на писмата си, а други не получават. Къде е грешката? - У вас. Ще кажете, че писмото ви е написано неграмотно. Пишеш писмо на един банкер за пари. Писмото е грамотно написано, с всички препинателни знаци, но пари не получава. Друг напише едно неграмотно писмо и получава пари от банкера. - Защо? - Банкерът го обича, но и той обича банкера. Значи, писмото, както и думите, трябва да имат дълбоко вътрешно съдържание и дълбок смисъл. И чужд човек да чете това писмо, ще остане доволен. Някога човек е доволен от постъпките си, а някога е недоволен. Щом той е доволен, и окръжаващите са доволни от него. Направиш нещо, не си доволен. Казваш: Как можах да направя това? Колкото пъти си спомниш за тази постъпка, изпитваш вътрешно недоволство и срам. Съвременните хора са дошли до една фаза на живота, където трябва да дадат предимство на Божественото в себе си. Не направят ли това, те всякога ще страдат и ще бъдат недоволни. Да бъдем доволни от себе си, подразбира доволни от Божественото в нас, от Божествения глас, който ни говори. Който слуша този глас, всякога ще получава по един чек от 20 хиляди лева. Един наш приятел ми разказваше една своя опитност. Заболял от силна простуда. Лекарите го гледали, давали му наставления, но болестта не минавала. Един ден той чул тихия глас да му казва: Моли се, ще оздравееш. Цял ден той се молил усърдно, и през нощта се изпотил толкова много, че трябвало няколко пъти да се преоблича. На сутринта се събудил съвършено здрав. Друг познат също заболял сериозно. И той чул нещо отвътре да му дава съвет, как да се лекува. Той изпълнил съвета,

но не оздравял. - Защо първият оздравял, а вторият не могъл да оздравее? - Първият изпълнил съвета на Божествения глас без никакво съмнение, с пълна вяра, а вторият се усъмнил. Често хората се оплакват, че не могат да реализират желанията си. Това става и със светските, и с религиозните хора. - Защо не успяват в живота си? - Защото гледат на нещата материалистически.

Религиозният казва: Не смея да искам нещо от Бога, не съм чист и свет. Ти имаш човешко понятие за чистотата. Прав си, че трябва да бъдеш чист и свет, но чистотата и светостта са качества на Бога. Първо ще се свържеш с Него, а после ще говориш за чистота. Да бъде праведен. - И правдата е сила Божия. - Да любя. - И любовта е сила Божия. Това, което вие наричате любов, е сянка на любовта. Любов, която постоянно се явява и изчезва, не е истинска. То е все едно, днес си здрав, утре - болен. Любовта изключва всички болести, всички страдания. Не е срамно, че страдаш и боледуваш. Някога грехът причинява болести, които се дават за опитности. И тогава, неразбраната болест води към сиромашия. Щом оздравее, човек забогатява. Следователно, ще се учиш и от здравето, и от болестта. Ако не учиш, ти търсиш лесния път в живота.

Като говоря за вътрешния живот, мнозина мислят, че го разбират. Казвате, че трябва да се живее добре. Какво разбирате под "добър живот"? При добрия живот няма никакво съмнение, безверие и недоволство. Такъв човек е доволен, и светът с главата надолу да се обърне, той не вижда никакво противоречие. Такъв човек аз наричам "човек на щастието." Той е праведен. Аз уподобявам праведните хора на слънчевите лъчи. - Има ли такива хора на земята? - Има, разбира се. Ако онези, които живеят на Слънцето, не бяха такива хора, никаква светлина нямаше да достигне до нас. Казвате: Какво ли мислят слънчевите същества за нас? - Нищо не мислят. Като видят някой нечист, кален човек, те го слягат във водата, да се изчисти. Те считат за привилегия, че могат да очистят и окъпят някого. Затова и Христос казва: "По - голяма е радостта на небето за един грешник,

който се кае, отколкото за 99 праведни." - Защо? - Защото тези 99 праведни си мислят, че са праведни, безгрешни. Грешникът, обаче, знае, че е нарушил закона на правдата и се разкайва. Той има такива опитности, каквито праведният няма. И като го поставят на изкушение, той казва: Опитах веднъж тази работа, втори път не се хващам на това хоро. Ще кажете, че е противоречие, грешникът да познава правдата, а праведният - да не я познава. - Както и да мислите, без противоречия в живота не може. Противоречията идат, за да приближат човека до Бога. - Защо боледувам? - За да се приближиш до Бога. - Защо отслабвам? - За да се приближиш до Бога. - Защо не ме почитат хората? - За да се приближиш до Бога. Няма по - хубаво нещо от това, да се приближиш до Бога. - Ще изгубя свободата си. - Не само че няма да изгубиш свободата си, но животът ти ще се осмисли. - Какво значи да се приближиш до Бога? - Това значи, да присъствуваш на царска трапеза; ако си мъртъв, да възкръснеш; ако си болен, да оздравееш; ако си бос и скъсан, да се облечеш с нови дрехи и обувки; ако си окован с вериги, те да паднат от ръцете и краката ти. Да се приближиш до Бога, това значи, всичко отрицателно в тебе - омраза, завист, подозрение - всичко да изчезне. Като говоря за приближаването на човека до Бога, ще кажете, че сега не му е времето. - Това е стара философия. Какъв е резултатът от тази философия? Един беден поет отишъл в дома на един banker, с намерение, да иска известна сума на заем. Като разбрал намерението му, bankerът казал на слугата си: Кажи му, че ме няма. Поетът чул това и си отишъл. След време, случило се, че bankerът имал нужда от поета, да му напише нещо, затова отишъл у дома му. Като дръннал на звънеца, слугата на поета излязъл на вратата и запитал bankera, какво иска. - Търся поета. В този момент поетът се обадил зад слугата си: Кажи му, че ме няма. - Как така, аз чувам гласа му. - Тук съм, но не за тебе - отговорил поетът. И на вас често ви отговарят: Няма ме тука. - Значи, нямам време за тебе. Вярa трябва да имате, както в себе си, така и в своя bliжен. - Ние имаме вярa. - Да, вашата вярa е за

чираците. С тази вяра нищо не се постига. Вярата на сегашните хора е чирашка. С нея не можете да местите планината. Тя не е онази дълбока, абсолютна вяра. Истинската вяра е сила Божия. Може ли да се съмнявате при такава вяра? Иде някой при мене, иска пари на заем. Аз правя опит с него. Казвам му: Стисни си ръката. - Няма защо да си стискам ръката. Ти искаш да ме изпитваш, не съм толкова будала. На другите можеш да казваш така, но не и на мене. - Щом не вярваш, върви си, пет пари няма да ти дам. - Ама ти ме обиждаш. - Какво ти коштуваше да си свиеш ръката? Каквото искаше, щеше да го имаш. Трябваше да направиш опит. Като свиеш ръката си и я отвориш, ще намериш нещо в нея. - Кажете тогава и на нас, да свием ръката си. - Не казвам на вас. На него казах нарочно, защото знаех, че няма да свие ръката си. За да свие ръката си, човек трябва да знае качествата на палеца си, а така също и на другите пръсти. Сила се крие в пръстите. Има известни условия, при които, ако свиеш ръката си, ще дойде нещо чрез нея. Силата на ръката има отношение към разумността в човека. Човек може да се изпитва, както изпитаха Аврам да принесе сина си в жертва на Бога. Всъщност, Бог имаше ли нужда от тази жертва? Обаче, Аврам беше готов да принесе сина си в жертва на Бога. Защо и за какво беше нужна тази жертва, той не разсъждаваше. Но в момента, когато трябваше да принесе жертвата, казаха му: Спри! И тъй, ако нашият познат беше свил ръката си, аз щях да бръкна в джоба си и да му дам пари. Аз съм правил само един такъв опит с един българин, който ми пишеше от Америка: Много пъти си говорил, че има Промисъл, но досега не съм имал нито един случай да проверя, дали думите ти са верни. Това е нещо въображаемо. Кажи ми, от твое гледище, как ще се оправят моите работи? Длъжен съм 20 долара, но ми трябва още 20 за дрехи, за книги. Чужденец съм, няма откъде да получа тези пари. Кажи ми, как да се справя с това положение. Аз му отговорих: Когато получиш моето писмо, ще имаш вече парите. Ако нямаш, пиши ми, да зная. След една седмица той ми пише: Вчерашният ден беше най - щастлив

за мене. Имам вече пари, не мисли за мене. - Как е станало това? - Аз зная, как работи законът. Човек трябва да има детинска вяра. Не говоря за вярване, но за абсолютна вяра, за абсолютното доверие.

Съществува един Божествен закон, който задоволява всички нужди на живота. Всяка Божествена нужда се задоволява навреме. Обаче, първо, в човека трябва да се яви желание да изпълни волята Божия. Днес човек живее само за себе си. И ако работите му не стават, както иска, той се обезсърчава. За да се реализират неговите желания, той трябва да изпълнява волята Божия. Значи, първо ще изпълниш волята Божия, а после - своята. Мнозина се оплакват от сиромашията си. Човек е беден, защото не изпълнява великия Божи закон. Ще кажете, че еди - кой си е богат, а друг някой - беден. Срещате един натоварен кон. Той сам ли се е натоварил? - Не, някой го е натоварил. - Такова нещо представлява богатият. И той е натоварен от някого, а сиромашът е разтоварен от някого. Щом разтоварят коня, който е доволен, а като разтоварят богатия, той е недоволен. Има един товар, от който хората не се оплакват. Това е богатството. И четири, и пет товара да им сложат, не се оплакват, приятно им е. Те са силни, носят товарите на гърба си и казват: Осигурени сме вече. Да дойдем до вътрешното разбиране на нещата. Има нещо по - съществено от богатството. То е да съзнаваш присъствието на Божията Любов в душата си. Това е най - реалното, най - същественото. При тази Любов всички противоречия изчезват. Стремете се към великата Любов, да я разберете правилно. Дайте ухо към тихия глас в себе си.

Пророк Илия трябваше да мине през големи изпитания, докато чуе тихия глас на Бога в себе си. Той разбра, че Бог не е в бурята, не е в огъня, но в тихия глас. Като позна Бога, Илия се възнесе на небето с огнена колесница. Всеки човек ще разбере тайните на живота, след като мине през големи страдания и чуе тихия глас на Бога в себе си. Първата заповед е "Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила." "И ако Бог е към наша страна, кой ще бъде против нас?" Всички трябва да

бъдете носители на Божията Любов, да бъдете образци, да станете наследници на Божиите блага. Докато не дойде до големия извор, човек не може да разбере изобилието на живота.

Днес ви давам за размишление 17 ст., 22 гл. на Откровението: И Духът, и невестата казват: "Ела! И който чуе, нека рече ела; и който е жаден, нека дойде; и който иска, нека вземе даром водата на живота." - Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*21. Утринно Слово от учителя, държано на 19 февруари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

БЛАЖЕНИ СТЕ

Размишление.

Ще прочета 23 гл. от Матей.

Като чета тази глава, вие се запитвате: За кого ли е говорил Христос? - За тогавашните учени - книжници и фарисеи. С това слово Христос искал да покаже на учениците си и на народа, кое спъва хората да се развиват правилно. Разбирането на учените, които се считат за ръководители на човечеството, спъва хората. Простите хора не могат да те спънат. Този закон работи и днес. Сегашните духовници и учени не са по - добри от миналите. - Не се ли е подобрило човечеството от миналото досега? - Има микроскопическо подобрение, което почти не се забелязва. Не зная, дали вълкът се е подобрил от хиляди години досега? Поне аз не зная такъв случай. Аз не зная нито едно благотворително общество от вълци. Ако е въпрос да кажа нещо добро за вълка, и това мога да направя. Вълкът никога не яде болни овце. Тази е една добра черта на вълка. Той може да мине през стотици овце, само ще ги прегледа и, ако се окажат болни, нито една от тях няма да докосне. След това той сам ще се похвали: Ето, минах през толкова овце, но нито една не пострада. - Защо? - Има си съображения той. От хигиенично гледище, вълкът не яде болна овца, за да не разболее и той. И хората, като вълка, се хвалят някога със своите добродетели. Като засягам този въпрос, мнозина ще ме запитат: До кого се отнася това? - Специално до никого. Ако дрехата на гърба ти е кална, ще ти кажа да я изчистиш. Това се отнася до тебе. Калната дреха трябва да се изчисти! - Обиждате ни. - Обидата е в самата кал. Щом се каляш, ти сам се обиждаш. Снеми калта от гърба си - нищо повече. Няма защо да се обиждаш и оправдаваш. Колкото повече се оправдаваш, толкова повече се каляш. Калта е

грехът в човека. Ако оправдаваш греха в себе си, ти сам се каляш. - Ама аз не съм сгрешил. - Не се оправдавай. Още като вървиш по улиците, ти сам произвеждаш калта. Калта съществува в природата, но човек я разбърква, като стъпва в нея. - Кое е лошото на калта? - Цапа дрехите и обувките. - От какво е съставена калта? - От пръст и вода. Често калта цапа и тялото, и така запущва порите. На това се дължат много болести. Като се запущат порите на тялото, човек мъчно диша. Това запущване се отразява вредно и върху нервната система. Съществува два вида кал: физическа или външна и психическа, т.е. вътрешна. И едната, и другата кал се полепват по гърба на човека. Когато човек се окаля психически, за него се казва, че е човек с дефект. Той може да не го вижда, но е писан на гърба му, като обявление. Кажеш ли му някой, че има обявление на гърба си, той отговаря: Нищо не зная, аз не съм го сложил на гърба си. - Не е важно, кой го е сложил. Важно е, че има обявление на гърба му. От тебе се иска да снемеш дрехата си и да махнеш обявлението. Щом го махнеш, ти си вече свободен. Какво от това, че си носил едно обявление на гърба си? - Някога е нищо, но някога причинява много пакости. Представи си, че някой залепи на гърба ти следното обявление: Този човек е престъпник. Той е извършил едно убийство. Достатъчно е един стражар да прочете написаното на гърба ти, за да те хване и заведе в участъка. Ти се чудиш, защо те водят в участъка, защо ти се случи това нещастие. Много просто, на гърба ти е писано, че си престъпник. Трябваше навреме да свалиш този надпис. Не може да се случи нещастие на човека, ако той не носи престъпленията си написани на своя гръб. Дали заслужаваши тези страдания и нещастия, то е друг въпрос, но надписът за твоите дела е на гърба ти. Може да се оправдаваш пред стражаря, колкото искаш, той не се интересува. Трябва да се легитимираш, да докажеш, че си честен човек. Прочетената глава от Матей е една от силните речи на Христа. тя засяга мнозина. Тя чисти, както метлата чисти къщата.

Христос казва: "Горко вам, книжници и фарисеи! Горко вам, лицемери!" Ние пък можем да кажем: "Блажени вие, бъдещи проповедници и свещеници, които се застъпвате за Царството Божие." От всички стихове на тази глава мога да направя нов превод. Защо трябва да ги превеждам? - защото отрицателното трябва да се изхвърли. Ако не се изхвърли, положителното не може да дойде. Като говоря за Христа, едни си Го представят строг, но милостив, а други - мек, всякога благ и усмихнат. - И едното е вярно, и другото. Той е строг, безпощаден към онези, които престъпват Божия закон. Ако днес дойде Христос между вас, какво ще ви каже? Той ще постъпи с вас така, както е постъпил един лечител в Америка. Той се прочул като голям познавач, не само на болестите на хората, но и на техния вътрешен, психически живот. Поради това, той не се заемал с лекуването на всички. Като дохождал при него някой лош, объркан човек, той му казвал: Вън! Аз не мога да те лекувам. За тебе няма място тук. Казвам: Човек, който убива доброто в себе си, не заслужава никакво снизхождение. Такъв човек аз наричам престъпник. - Кое спъва човека? - Личният му живот. Днес личността в човека е толкова силна, че най-малкият крив поглед или усмивка е в състояние да го обиди. Поради личния си живот, човек не знае, върши ли волята Божия, или не. Като ти се случи някаква неприятност, ти казваш: Сгрешил съм нещо. - Сгрешил си, но къде и как, не знаеш. Казваш, че си лош човек. Това не е достатъчно. В какво се заключава твоята лошавина? Лъжеш ли, крадеш ли? - Още по-лошо. - Кажи, в какво се изявява твоята лошавина? Да се говори с общи изрази, това показва, горд и тщеславен човек. В 1914 г. пътувах с трена. В същото купе имаше един човек, който участвувал във войната със сърбите и разказваше една своя опитност. Един ден, казваше той, натъпках в един окоп 17 сърби, които надупчих с щика си. Слушам го и си мисля: Това не са умрели хора, не са кокошки. Тези сърби имат пушки, като тебе, няма да се оставят да ги дупчиш. Той говори, аз се усмихвам. Мисля си: Друг е въпросът, ако ги е намерил мъртви. Така

може да ги е надупчил. Като видя, че се усмихвам, той каза: Може да са били по - малко от 17, не съм ги броил. - Според мене, невероятно е един човек да надупчи 17 души. Този човек искаше да се похвали. Каква похвала е тази, че убил 17 души? Разумните същества не одобряват постъпката му. Това е престъпление. Има ли смисъл, човек да се хвали със своите грехове и престъпления? И тъй, като се молиш на Господа да прости греховете ти, кажи: Господи, умий ме, очисти ме! Няма да споменавам за греховете си, да се цапам повече. Умий ме с Твоята вода, да не повтарям вече греховете си. В човека се крие чувството на тщеславие. Той ще се изповяда един - два пъти, ще изнесе греховете си от тщеславие, да видят хората, как е могъл да греша. Приятно е на човека да изнесе греховете си пред Господа. Той иска, Бог да го носи в мисълта си. Някой казва: На колко хора съм задигнал парите. От този съм взел 1000 лв., от онзи - 2000 лв., от трети - 5000 лв. Не знам, какво ще ме правят на онзи свят. После се усмихне, иска да мине за герой. Това е тщеславие. Този човек се хвали със своите недъзи. Друг пък се хвали с добродетели, които няма. Той казва: На никого не съм направил зло; на мнозина помогнах материално. - Той умири от глад, а се хвали, че помогнал на този, на онзи. Той се хвали с дребни неща. Какво дал? - На едного два лева, на друг - пет лева, на трети - парче хляб. Колкото повече разказва, толкова повече се увлича в своите благодеяния. На такъв човек аз възразявам: Знаеш ли, какво направих аз? Колкото убити видях на бойното поле, всички насърчих и възкресих. - Възможно ли е това? Как ще възкресиш толкова хора? - Колкото аз можах да ги възкреся, толкова и ти си направил. Значи, каквото съм аз, това си и ти. В света съществува един порядък, който трябва да се спазва от всички. Той е Божественият порядък - порядъкът на доброто. Всеки може да бъде носител на доброто. Казваш: Аз не съм направил добро на никого. - Ще правиш добро, но за себе си. Отиваш при извора с една чаша. Гребни от водата и кажи на извора: Аз черпя от тебе, облекчавам те. Иначе, водата ти ще се разлива и ще се каля. Ето едно добро. Някога

водата влива в човека, на чисто място, а някога - на нечисто място. Тогава, за предпочитане е водата да се разлива по пътя, отколкото да влезе в нечист човек. Това е вътрешната страна на живота. Това е духовният живот. Някога, в живота си, човек изпада в изкушения, в изпитания. - Какво представлява изпитанието? - Като се натъква на доброто и на злото, човек неизбежно се натъква на изпитания, не знае, кое е добро и кое - зло. Казваш, че един човек е добър, а друг - лош. - По какво ги познаваш? Лошият не е толкова лош, но и добрият не е толкова добър. И в двата случая има нещо невярно. И в лошия има нещо добро, но и в добрия човек има нещо лошо. Че си добър, или лош, това са само надписи. Надписът, обаче, не прави нещата нито добри, нито лоши. Ако облечеш вълка в овча кожа, ще стане ли овца? Ще стане ли по - добър? Ако облечеш овцата във вълча кожа, ще стане ли вълк? Казва се: "Вълци, облечени в овчи кожи; и овце, облечени във вълчи кожи." Това са символи. Грешно ли е, че овцата се облякла във вълча кожа? Грешно ли е, че вълкът се облякъл в овча кожа? Ако вълкът стане по - добър, той печели. Ако овцата стане по - лоша, тя губи. Но ако не стане никаква промяна, безпредметно е да се обличаш в чужда кожа. Ако овцата се облече във вълча кожа и се страхува, тя не е герой; ако и вълкът, като се облече в овча кожа, се страхува, и той не е герой. - Много естествено. Когато грешникът вземе ролята на праведния, ще се страхува; и когато праведният вземе ролята на грешника, и той ще се страхува.

Обикновеният праведник лесно се изкушава и може да стане грешник. Обаче, съвършеният праведник - никога! Той стои по - високо от условията, нищо не може да го изкуси. Има условия, при които и праведният може да се изкуси, както има условия да превърнеш водата във вино. Казвам: Ние не се нуждаем от виното на грешния; не се нуждаем и от неговото ядене. Предпочитам да гладувам три дена, но няма да ям от яденето на грешния. Ще мина и замина край него, без да се изкуся от неговото ядене. Има едно положение, което не извинява човека. Само онзи може да извинява,

който е в състояние да направи това, което е недостъпно за другите. Например, може ли обикновеният човек да направи един скъпоценен камък? - Не може. Обаче, има високо напреднали същества, които мислят различно от обикновените хора. Тяхната мисъл е чиста като кристал. Тя стои по - високо от всички обикновени същества. И тогава, който се опита да превърне тяхната мисъл в обикновена, както скъпоценния камък в обикновен, непременно ще изпадне в противоречие. Кой би си позволил да превърне скъпоценния камък в обикновен? Който не разбира, може да се излъже, да приеме обикновения камък за скъпоценен, но който разбира, не може да се излъже. Мнозина идват при мене и ми казват: Не мисли, че сме лоши хора. - Откъде знаете, какво мисля за вас? Кое ви дава повод да мислите, че нямам добро мнение за вас? Като погледна човека, първо го измервам на височина. Казвам: Ти си висок 1,65 м., не си от гигантите. Ръцете ти са меки, деликатни, не си за физическа работа. Ти не си за чук и за мотика. Широк си 40 см., не можеш много да работиш. Не си и много красив, чертите на лицето ти не са много симетрични. Между челото и носа ти няма никаква симетрия. казваш, че баща ти и дядо ти са били такива, и ти приличаш на тях. - Аз не се интересувам от твоя баща и дядо. Ти си бил съдружник с тях, но това не ти дава право да отдадеш всичките си недъзи на тях. Днес носиш наследствени черти от баща си и майка си, но преди четири поколения ти си бил баща на своя баща. Значи, което си унаследил от баща си днес, това, някога си вложил в него.

Следователно, не възставай против себе си, против това, което някога ти си вложил в своя ближен. Не се оправдавай с баща си и с дядо си. Кажи си: Тази работа е моя, т.е. този грях е мой, аз сам ще го изправа. Кажеш ли, че така си създаден от Бога, не си прав. Значи, Бог те е създал такъв, за да правиш зло. - Не, ти създаде злото; ти създаде страха, противоречията, а не Бог. Той създаде добри неща, а това, което ти създаде, Бог ти го завеща. Той окичва хората с техните собствени деяния. Той има съкровищница, в която слага онова, което

ти си спечелил. И като дойдеш на земята, Той те накичва с това, което си спечелил, безразлично, дали е добро, или лошо. Казва: Това намерих в твоя склад. Ето защо, като живеете добре, вие слагате доброто в складовете на Бога, та като дойдете отново на земята, да има с какво да се облечете. Като знаете това, не се оплаквайте от живота. Смелост се иска от вас. Смел е онзи, който не се страхува от греховете си. Щом видиш греха в себе си, хвани го за главата и опашката и го питай, откъде е дошъл. - Дошъл е отнякъде. Дръж го, докато се изповяда. И аз, като хвана дявола, който ми е направил хиляди пакости, възседна го. Казвам му: Едно време ти беше господар, сега аз ще ти бъда господар, а ти - слуга. Не се страхувайте от дявола. Той има камшик, но не се страхувайте от него. Вземете камшика му, и с него върху гърба му. Казано е в Откровението: "Вързан е князът на този свят." Следователно, докато не вържеш злото в себе си, всякога ще слугуваш на дявола. Геройство е да вържеш дявола, т.е. дявола в себе си. Под "вързване" разбирам да вържеш злото в себе си, но когато станеш едно с Бога. Щом си в противоречие с Божа, дяволът ще те върже. - Кога ще бъдем свободни? - Когато станете едно с Бога. Питате: Как ще станем едно с Бога? - Имате две шишета с вода. Казвам: Водата на тези шишета трябва да стане една. - Как ще направим това? - Ще вземете едно голямо шише, ще сипете в него водата от двете шишета, и тя ще стане една. Щом водата се смеси, и вие ще станете едно с Господа. Не говоря за обикновената фирма на всеки човек, но за общата фирма - служител на Бога. - Искам да бъда силен, богат. - Не, ще станеш слуга на Господа. По - добре да станеш слуга на мира, отколкото господар на безпокойството и размирието. Предпочитам да съм слуга, да не дължа на никого, отколкото да бъда господар с големи дългове. Един ден тази фирма ще фалира. За предпочитане е да бъда слуга, който никога не фалира, отколкото господар, осъден на фалиране. Сега аз изнасям тези понятия, за да се роди у вас известна идея. От това ще се види, доколко сте напреднали. Обаче, напредъкът ви не зависи от вас.

Каквото сте достигнали досега, това е важно; остане ли отсега нататък да постигате нещо, всичко е изгубено. Доколко е напреднал човек, това се вижда още от детската му възраст. Детето носи дарбите в себе си. В училището му се дава възможност да развие своите дарби. Един подтик е достатъчен да помогне за тяхното развитие. Ако неодареният влезе в училището, скоро го напуска. Аз говоря на вас, като на одарени. Тъй щото, няма защо да ме питате, одарени ли сте, или не. Всеки човек се изпитва, сам да се познае. Знайте, че никой не може да се скрие. Всичко в човека е написано. Добродетелите и пороците са написани в човека - няма нищо скрито - покрито. Скрито е за онзи, който нищо не знае. Обаче, за онзи, който знае, няма нищо скрито.

Тази сутрин ще ви дам няколко правила. Като станете от сън, измийте добре ушите си. Гледайте на тях като на големи господари. Те представляват една голяма фирма в света. По - голяма фирма от тях не съществува. Който от нейните чиновници сгреша, излиза вън от фирмата. За да не греша никой, хващайте леко ушите си и благодарете за тях. Като се обезсърчиш, хвани ушите си и благодари на Господа за тях. Кажи си: Едно време бях по - лош, сега съм по - добър. Ако имаш кал в ушите си, запитай се, защо се е събрала тази кал. Аз зная, какво означава тя. Изчисти калта, измий добре ушите си. Тогава ще се махнат поне една четвърт от мъчнотиите ти. Второто правило: Измивайте добре носа си. Още със ставането си от сън, благодари на Бога, че имаш нос. Знай, че през този нос Бог е вдъхнал дихание на живот, и ти си станал жива душа. Като помислиш, че през твоя нос е минал Божественият живот, измий се със свещен трепет. Казваш: Къде е Господ? - Всеки ден Бог влиза през носа. Носът е врата за Божественото. Чрез въздуха Бог влиза през носа, а излиза през устата. И когато излиза Господ, ще отвориш устата си и ще благодариш. Благодари, че имаш уста и можеш да кажеш най - хубавите работи. Устата е място, което може да спаси човека. След това измий добре очите си и благодари, че можеш да гледаш с тях

най - красиви неща. Човек е едно учреждение, кредитирано от четири големи фирми: от фирмата на ушите - Божествената мъдрост; от фирмата на носа - човешкият ум; от фирмата на устата - Божествената любов и от фирмата на очите - Божествената истина. Тези четири фирми са застъпени в Божествения свят. Ако те не подкрепят човека, никаква работа не може да се свърши. Разберете това вътрешно; не го разправяйте на други, които не могат да се ползват. Ако си скръбен, радвай се на ушите си, на очите си, на носа и на устата си. Като се радваш така, ти ще влезеш в съприкосновение със силите, които действуват чрез очите, чрез ушите, чрез носа и чрез устата. Ако видимото, което имаш, не оцениш, как ще оцениш невидимото? Търсиш Бога, ангелите, а не цениш видимото в себе си. Ако не знаеш, как да се справяш с ушите, очите, носа и устата си, ангелите няма да дойдат при тебе. Ангелът първо трябва да види ушите ти, и ако ги хареса, ще остане при тебе. После ще погледне носа ти, очите и устата ти. Ако не ги хареса, няма на какво да се спре. Чрез ухото си човек се свързва с музиката на външния свят, както и с Господа. Така той чува тихия глас, който го утешава и насърчава. Само така животът се осмисля. Човек възприема благословието, което иде, чрез ушите, очите, носа и устата. Благословени са удовеите на човека!

Прочетете от беседите "Пътят на ученика" от 150 - 153 стр. Често хората са недоволни от природата, от това, което им е дадено. Много повече ви е дадено, отколкото можете да използвате. Ето защо, всеки може да дава от това, което му е дадено. - Как ще дава? - Чрез очите, ушите, носа и чрез устата. Казваш, че не можеш да правиш добро. - Как да не можеш? Като видиш един болен, хвани го за ръка, разходи го на чист въздух. Срещнеш един беден - завели го на концерт, да послуша малко музика. Той е обезсърчен, нищо не го радва, но като послуша музика, ще се разположи. Гладния пък ще нахраниш. Ето, това е все добро. Трябва ли да се чудите, какво добро да направите на човека? Гладния ще нахраниш, без да мислиш, че няма шапка и обувки. Той може да бъде и бос, и гологлав, за него е важно да се

нахрани. И тъй, блажени сте, ако разбирате, защо ви са дадени ушите, очите, носа и устата.

Блажени сте, ако разбирате, защо идат страданията. Христос казва: "Горко вам, книжници и фарисеи." - Защо? - Защото не разбирате Божията Истина. Блажени сте, ако разбирате Божията Истина. Благодарете за това. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*22. Утринно Слово от Учителя, държано на 26 февруари, 1933 г.
София. – Изгрев.*

ИСТИНА И ДОБРО

Размишление.

Ще прочета 24 гл. от Матей.

Религиозните, както и светските хора, се натъкват на противоречия. И едните, и другите се запитват: Ще се свърши ли светът? Как ще се свърши? Отговарям: За всеки, който напуска земята, светът все ще се свърши. Все ще дойде второто пришествие на земята. Много естествено. Животът на земята е преходен. Затова е казано: "Образът на този свят преминава." Така са казали пророците. Когато изучава пророчеството, човек трябва да проникне по - дълбоко в живота. Днес повечето хора искат да си наредят добре живота на земята. Те искат да имат добро материално положение: хубави къщи, дрехи, да не боледуват, да не страдат. Те се стремят към неща, които не могат да им се дадат. В бъдеще това е възможно, обаче, при сегашните условия не може. Децата, които се раждат, могат ли веднага да постъпят в университета и да разберат това, което там се преподава? За да разбира всичко, детето трябва да излезе от детинството си, да израсте, да се развие и, когато стане разумен човек, тогава може да става въпрос за разбиране на висшата наука. Лесно се говори за ад и за небе, но какво представляват те, това е достояние само на разумните хора. Човек е създал ада, т.е. лошите условия. - Защо му е адът? - Щом го е създал, той е една необходимост. Значи, адът е една възможност за уравняване на силите в природата. Който съзнателно е изучавал ада, той е дошъл до заключението, че адът е построен по същите правила и закони, както и небето. Колкото жители има в ада, толкова има и на небето; колкото общества и народи има в ада, толкова са и на небето. Обаче, по характер те са диаметрално противоположни едни на други.

Съществата на небето обичат истината и доброто, а тези на ада - лъжата и злото. Едно е вярно: силата не е в ада, но в небето. Въпреки това, всеки човек представлява съчетание от ада и от небето: едната половина в него е ад, а другата - небе. В главата му е небето, а от кръста надолу - адът. Как ще си обясните това? Някой се разсърди, не може да се побере в кожата си, иска да разруши света, да го запали и изгори. Това желание е резултат на ада в него, който руши. Ако в човека нямаше друга сила, противоположна на ада, той би извършил големи пакости. Щом тази сила постави ръката си върху човека, той омеква и казва: Няма какво да се прави, ще отстъпя. Това са вътрешни състояния в човека. Има вярващи, които са посветили много години в гората, но нищо не са постигнали. - Защо е така? - В гората човек не може да се посвети. Заблуждение е да мислиш, че вън от живота ще се посветиш и ще служиш на Бога. Служенето на Бога е велика наука, която не се придобива нито в гората, нито в пустинята.

Сега аз няма да се спирам повече върху тези въпроси. Човек трябва да е готов, да разбере вътрешната им страна. С говорене само това не се постига. Как ще те разбере онзи, който е погълнат от материални грижи? Каквото и да му се говори, той ще мисли само за земята, как по - добре да уреди своя живот. За такъв човек се казва, че е добър. - защо е добър? - Защото се грижи за дома си, за жената и децата си. В това отношение, и вълкът е добър. И той се грижи за малките си, както и овцата. Всъщност, каква е разликата между вълка и овцата? И вълкът, и овцата се грижат за своите малки. Тогава, къде е противоречието? - Вълкът е алчен. Той грабва едно агне от стадото и го отнася. Овцата никога няма да отнеме живота на едно живо същество. Ако е гладна, тя ще си хапне тревичка. Следователно, животът на вълчетата е съграден върху нещастieto на хиляди живи същества. Колко овчи кожи са станали жертва за живота на вълчетата! В случая, вълкът е представител на ада, а овцата - на небето. И вълкът се размножава като овцата: любят се, сватби правят. Обаче, по характер и живот вълкът коренно се различава от овцата. Като

дойдете до хората, и в тях се вижда голямо различие: едни от тях са жители на ада, а други - на небето. Външно не се познава, кой е жител на ада, и кой - на небето: и единият, и другият са благочестиви, ходят на черква, в молитвени събрания. И вълкът, като не може да влезе в кошарата, поради страх от кучетата, обикаля натук - натам и, като огладнее, хапне си един - два корена и казва: Както виждате, и с корени се задоволявам. Той лъже себе си, лъже и другите. Не казвам, че може без вълци. Те са необходими, както и овцете. Злото е отражение на доброто. Следователно, както не може без добро, така не може и без зло. В миналото вие сте изучавали причините за съществуването на злото; изучавате го сега, ще го изучавате и в бъдеще. Който не разбира, какво нещо е доброто, ще го изучава по отрицателен път - чрез злото; ако не разбере истината, ще разбере лъжата. Ако праведният отиде на небето, той лесно ще разбира любовта; ако грешникът отиде на небето, той ще възприеме любовта като мъчение, като огън. Той ще избяга от небето и ще разказва, че там няма условия за живот. Това е теоретичната страна на живота. Щом човек не може да живее на небето, щом не може да разбере истината и доброто, ще се натъкне на лъжата и злото. Не можеш да отречеш истината и доброто. - Защо? - Ако ги отречеш, ще се натъкнеш на лъжата и злото. Злото съществува по единствената причина, че не вървиш в правия път - в пътя на истината и доброто. - По какво се отличава лъжата? - Тя заробва човека и го лишава от свобода. Злото умъртвява човека. И тъй, не е важно, какво е проповядвал Христос преди 2000 години. Той е проповядвал едно учение, което тепърва ще се разбере. Ако не можеш да служиш на истината и доброто, нищо не си разбрал. Това са две необходими неща. - Какво е доброто? - То е основа на живота. - Какво е истината? - Носителка на свободата. Какво ще направиш без живот и свобода? Без живот и свобода никаква наука не съществува. В какво се заключава изкуството? - В умението да пееш и свириш. - В какво се заключава щастието? Според мене, истински щастлив е онзи, който чрез пеене и

музика разрешава всички въпроси. Ако пееш само, без да разрешаваш въпросите си, ти не си щастлив. Единственото нещо, което прави човека щастлив, е разбирането на живота и свободата. Вън от живота, всичко е придатък или украшение. Щом придобиеш живота, всичко останало, само по себе си, ще дойде. Щом имаш живот и свобода, всичко си постигнал. Без тях нищо не се придобива. Мнозина от вас, които се подвизават в духовния път, имат желание да бъдат добри. Да бъдеш добър, това значи, да носиш тежестите на живота. Един ден ще носиш сто килограма, после 200, 300, 500 кг., докато най-после дойдеш до положението, да носиш земята на гърба си. Някога аз си позволявам да кажа, че мога да нося земята на гърба си.

Мнозина казват: Учителят носи земята на гърба си. - И без да я нося, тя си плава в пространството. Каква нужда има земята да я носи някой на гърба си? Под този израз се подразбира, да носиш в себе си онази сила, която движи земята, както и тебе, т.е. разумното в света, което ръководи земята. Ако имаш в себе си това, което ръководи земята, ти носиш вече и самата земя. Като изучавате научно този въпрос, вие знаете как земята плава в пространството. Някои разглеждат земята като кръгло тяло, като топка. Други гледат на нея като на цвят или плод. Казвам: Ако земята е плод, все ще се намери някой да я изяде. И това не е лошо. Христос казва: "Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." Който не разбира смисъла на това ядене, счита, че е лошо да ядеш плътта на Христа. Обаче, ако разбирате този стих в духовен смисъл, привилегия е за човека да яде плътта Христова. Като изядеш човека, той оживява. Не става ли същото и с житното зърно, посято в земята? - То отново израства и дава изобилен плод. Като говоря така, нямам предвид да ви смуцавам. Хората, и без моите думи, са смутени. Те се объркват от противоречията в живота и не знаят, как да излязат от тях. Докато очаквате щастието си отвън, всякога ще страдате. Докато очаквате да ви обичат отвън, никога няма да се освободите от противоречията.

Давиш се, дойде някой, извади те от водата и след това продължава пътя си. Ти го спираш, искаш да знаеш, какви са били съображенията му да те извади от водата. Той си продължава пътя, без да ти отговори нещо. Виждаш, че някой загазил в калта и го питаш, защо движи ту десния, ту левия си крак. - Много просто, той се мъчи да измъкне краката си от калта, да не затъва по - дълбоко. Краката му са част от неговото тяло. Той иска да ги извади от калта и да ги измие - нищо повече. Това той прави естествено, без да мисли, какви са съображенията му. У вас има едно скрито желание - да имате много знания и сила, да изпъкнете пред хората, като велики, учени хора. Вие искате всички да ви почитат и уважават. Това е фалшиво положение. Едно време, когато Господ създал животните, между тях се отличил слонът, като голямо, интересно животно. Тогава опашката му била по - дълга от сегашната. Като вървял, той махал с опашката и с хобота си на една и на друга страна, с което обръщал внимание на всички животни. Те се трупали около него да го гледат. Като дошъл човекът да го види, той почнал да мисли, как да го впрегне на работа. Ето защо, и вие, като се прочуете в духовния свят, като много учени и много силни, възвишените същества от този свят ще ви впрегнат на работа, както впрягате слона, вола и другите животни. Ще ви сложат на нивата да орете. Тогава вие ще се питате, откъде иде това противоречие. Казвате, че сте свободни. Досега аз не съм срещнал нито един свободен човек. Свободен човек е онзи, който предвижда всичко, което може да му се случи. Изобщо, няма свободни хора на земята. Свободният човек не взима пари на заем; той не казва, какво знае, не говори за себе си, но и от никого не се учи. Свободният човек живее разумно; той води истински живот. Питате: Как да се освободим от страданията си? - Има начини за това, но не както вие мислите. Например, някой казва: Да умра, че да се освободя от страданията си. - Това не е освобождаване. Ако смъртта освобождава човека от страданията, то е лесна работа. Като умре човек, от три места го канят: първо, иде делегация от ада, да го поканят да живее

между тамошните жители; после иде делегация от света на духовете; последната делегация иде от небето. Всички го канят, и той не знае, къде да отиде. Навсякъде му предлагат добри условия. Адът не е толкова лош, както го описват. Там има ядене, пиене, музика, хора. Това, което религиозните говорят за ада, не отговаря на истината. Отвън адът е невидим, но като влезеш в него, тогава ще го почувствуващ. Ако едно същество влезе в светлината на Слънцето и се чувствава добре разположено, щом излезе оттам, непременно ще разказва само хубаво за него. Обаче, ако в светлината на Слънцето влезе друго същество, което иде от ада, той ще каже: Не ми говорете за Слънцето, и тук има огън, както в ада. - На кое от двете същества ще повярвате: на първото, или на второто? Първият казва, че на Слънцето е приятно, а другият - че и там има огън. Питам: Мислите ли, че възгледите, които имате сега, ще се изменят? По форма те могат да се изменят, но не и по принцип. Жителите на ада знаят, че някой ги ограничава; жителите на небето знаят, че някой ги освобождава.

Следователно, ако чувствуващ, че нещо те ограничава да направиш добро, ти си в ада; ако някой те освобождава от ограниченията и ти дава възможност да правиш добро, ти си на небето. Казваш: Искам да си направя къща, но нещо ме ограничава. Събрах пари, но ме обреха. Отново събрах пари, но война се отвори и пак ми се попречи, не можах да си направя къща. - Не е лошо желанието ти, но какво ще придобиеш, ако си направиш къща? Къщата на човека трябва да отговаря на едно вътрешно състояние в него. Ти можеш да си направиш къща, в която да живеят или дяволи, или ангели, или ти сам. Ако си направиш къща и я даваш под наем на този - на онзи, и с всички се караш, тази къща не е ли на дявола? - защо направи тази къща? - Да се прехранвам от нея. - Какво ти струва прехраната, ако всеки ден трябва да ходиш при наемателя си, да му искаш наема и да се караш с него? По - добре да си направиш една малка къщичка само за себе си, да не се разправяш с наемателя. Друг

е въпросът, ако попаднеш на добри хора, които са доволни от тебе и редовно си плащат наема. Това значи да направиш къща за ангели. Сега ще ви обясня, защо създадохте ада. Ще ви дам един пример, от който вие сами ще извадите заключението, защо съществува адът. Направил си къща. Това не е лошо, но, по неразбиране, ти мислиш, че си собственик на тази къща. Даваш я под наем, попаднеш на лоши наематели и с това започват недоразуменията. Като собственик, ти преувеличаваш правата си. В случая, идеята за собствеността разваля добрите отношения между хората. Помнете: В ада не съществува никаква собственост. Там всички се състезават все поради желанието, всеки да притежава нещо, като своя собственост. Това е невъзможно. - Защо? - Други господари, други собственици има там. И вие на земята искате да бъдете собственици, но не можете. Аз не искам да ви разубеждавам в идеята за собствеността, но вие сами ще се убедите, че сте на крив път. Много от вас имате собствени къщи; други се готвят да станат собственици. Не е лошо това. Лошото е в неизпълняване на волята Божия. Ако евреите бяха изпълнили волята на Бога, ерусалимският храм нямаше да бъде разрушен. И вие страдате по същата причина. Същевременно, вие носите кармата на миналите поколения. Те не са изпълнявали волята Божия, и вие не я изпълнявате. Те са страдали, и вие страдате. И тъй, ако искате да се освободите от смъртта, трябва да живеете добре. Казват, че смъртта е зло. - Така е, тя е зло, ограничение, но за грешния. Обаче, за праведния тя е освобождение. Ако грешният иска да се освободи от смъртта, трябва да изправи живота си, да възприеме любовта.

В прочетената 24 гл. от Матей е казано, какви трябва да бъдат отношенията на човека към Христа. Не може да познаете Христа, нито да възприемете Неговата Любов, ако не живеете добре. - Как се познава, кой е възприел Христовата Любов? - По постъпките си. Неговите постъпки приличат на Христовите. Казвате, че само Христос може да проповядва за любовта. - Не, всеки може да проповядва за любовта, като Христа. Всяка частица от тялото ви

трябва да бъде в хармония с цялото, да извършва своята функция. Ако само един от пръстите, или само едната ръка е болна, целият организъм страда. Всички вярващи трябва да бъдат образци. Това значи, всеки да носи любовта в душата си. Ако имаш светлина в ума си, трябва да знаеш, от какво качество е тя. Ако имаш свобода, също трябва да знаеш, какво е нейното качество. Мнозина мислят, че всичко знаят и разбират. - Това е повърхностно разбиране. Вие сте в положението на учения, който мисли, че всичко знае. - Той знае много неща, но по отношение на простите хора. Има велики учени, които стоят много по - високо от него. Той не може да се сравнява с тях. Например, обикновеният математик не знае, от колко атоми е съставена земята. Той не може да изчисли, с какви сили разполага слънцето. Хиляди години трябва да работи той, за да направи тези изчисления; за това е нужно да има вътрешно знание. Не мислете, че това е лесна работа. Възвишените същества са работили хиляди и милиони години, за да придобият великото знание, а вие мислите, че с вашите ограничени знания и формули можете да се домогнете до онези сложни изчисления. - Не, има особени формули, по които е създадена вселената. Небесната механика коренно се отличава от земната. Хиляди години нашата земя се движи в пространството и, благодарение на великите закони на Битието, тя и до днес спазва законите на равновесието. Достатъчно е най - слабото нарушение на тези закони, за да измени тя своя път на движение. Стане ли това, катастрофата е неизбежна. Вие ще се намерите на хиляди километри далеч от земята. - Имало ли е такива случаи? - Имало е такива случаи, ако не със земята, с други планети. - Коя е причината за разрушаване на някои планети? - Отклоняването на земната ос от първичното ѝ положение. Тази е физическата причина, обаче, има и духовни причини за разрушаване на планетите. Върху този въпрос окултната наука мълчи. Окултистите знаят причините за разрушаването им, знаят различни теории за това, но мълчат. Ще се върна пак към въпроса за приложение на Христовото учение. То е нужно не само

засега, но и за бъдещето. Според вашите разбирания, вие не можете още да приложите това учение. - Защо? - Много учители имате. Знайте, че какъвто е учителят ви, такива ще станете и вие. Ако той е посредствен, и вие ще станете такива. Който изучава Божествената наука, не може да бъде посредствен. Той не може и да се съмнява. Има съмнения, които се пораждат по естествен път и такива, които се пораждат неестествено. Естествените съмнения се решават лесно. С естествените прояви в себе си - гняв, недоволство човек също лесно се справя. Например, има гняв в човека, който е на място. Където и да е, в ада, или на небето, той трябва да бъде енергичен. Обаче, в ада му противодействуват, а на небето му съдействуват. - Защо? - Не е в интереса на господаря на ада да има енергични хора. В ада ограничават човека, а на небето го освобождават. Там не казват на човека "не убивай", но като срещнат убиец, те му въздействуват с мисълта си, или по друг начин. Когато двама силни се борят, ти, слабият, не се спирай да гледаш, кой от двамата ще надвие. Борба става във всеки човек. Който не разбира закона, казва: Чакай да видя, кой ще надвие. - Не гледайте, кой ще надвие, но стремете се към уравновесяване на силите в себе си. За тази цел, вземете торбичката си и продължете своя път. - Защо иде злото? - Не питай. Ти мислиш, че злото трябва да изчезне, за да станеш праведен. - Не, докато си на земята, не можеш да се освободиш от ада. Той е в самия тебе. Всеки ден ще получаваш писма от ада. И най - честният и добър човек не е свободен от лоши мисли. Виждаш, че някъде става престъпление - убиват или изнасилват някого. - Щом виждаш това, непременно ще се опетниш. Няма човек свободен от ада. Сега аз искам да ви поставя в положение да разбирате истината. Не се смущавайте от вътрешните си противоречия. Оставете противоречията на Господа. Той да ги разреши. Когато се натъкнете на неща, които не разбирате, не се самообвинявайте. Например, направиш една грешка - не се смущавай, ти не си причина за тази грешка. Злото в света не е ваше. Вие не сте причина за него. Преди вас други са го създали. Друг

някой ви е излъгал. Първо, вие трябва да познавате злото. Мнозина от вас могат да се лъжат. Дойде някой при вас и казва, че Христос е проповядвал едно учение за любовта, което още не може да се приложи, и вие го повярвате. Друг ви казва, че това учение е приложимо; вие и него повярвате. - Кога ще се приложи това учение? - Когато Христос дойде втори път на земята.

Питам: Какво друго ще проповядва Христос, освен за любовта? Преди да се приложи любовта, всички хора - учени и прости, свещеници и учители, адвокати и съдии - ще бъдат съдени. Няма да остане човек на земята, който да не бъде съден. Така, именно, заграбените работи ще се върнат, всички хора ще работят заедно, по братски. Цялата земя ще бъде разделена между хората справедливо. Това ще стане, когато втори път дойде Христос на земята. Един наш брат ни разправяше една своя опитност. Един ден слязъл в града да си купи дърва. В този момент при него се приближил един стражар и започнал да го следи, какво ще прави. Докато се чудел, на какво се дължи това, той видял на пазара един свой познат, също със стражар до него. Той го запитал: Какво ново има? - Новото е, че поради многото престъпления в света, издаден е закон, според който, за всеки човек се предвижда по един стражар. - Възможно ли е това? - Възможно е, разбира се. - Не, всеки човек сам трябва да бъде стражар на себе си. Съвременните хора очакват на стражарите, те да следят за реда и порядъка в света. Те казват: Понеже няма достатъчно стражари, затова стават толкова престъпления. Според мене, кражби и престъпления се вършат, понеже човек не е стражар сам на себе си. Горко на онзи, който очаква на стражаря да го пази от крадци, и той да го въздържа от кражба. Ако си стражар на себе си, ти сам ще хванеш крадеца и разбойника. Само така ще се оправят работите. Който кради и когото крадат, трябва сами да си имат стражар. Питате: На какво се дължат съмненията? Съмнението произтича от една несигурност в самия човек. Животното се съмнява, да не би краката му да не издържат и да му изневерят. Никога не можеш да заставиш

слона да мине през един мост, докато не го опита с крака си. В това отношение, той е инженер. Щом сложи крака си на моста, той знае вече, може ли да го мине, или не. Ако искаш да знаеш, здрав ли е мостът, който си направил, прекарай през него един слон. Ако слонът мине от единия край до другия спокойно, мостът е здрав. Обаче, ако сложи крака си и го дръпне назад, мостът не е здрав. А тъй, да викаш инженер да се произнесе за здравината на моста, ще чакаш много време. Слонът веднага ще се произнесе, дали мостът е здрав. Стъпи ли плъхът на моста, лесно ще мине, колкото и да е слаб. Следователно, здравината на моста се опитва със слон, а не с плъх. Щом слонът се пази да мине през моста, пази се и ти. Само така ще бъдеш на безопасно място. Никога не се води по стъпките на плъха. Той ще те изведе на опасен път. Ако вървиш подир слона и вършиш това, което той върши, човек ще станеш. Днес повечето хора търсят лесния път - пътят на плъховете. Те казват: Дотегна ни животът, искаме да се освободим от него. Значи, дотегнал им пътя на слоновете - тежкия път, търсят лесния път. Слонът казва: За мене животът не е тежък, лесно ще го прекарам, стига мостът да е здрав. Следователно, щом мине слонът, и вие ще минете - мостът е здрав. На слона може да разчитате, но не и на плъха. Разбирането на слона и на плъха коренно се различават. Те се различават и по своята интелигентност. Слонът разбира своето положение, знае, с какви сили разполага. Казват, че плъховете в Париж и Лондон били много охранени, защото ядели корите на картофите и ябълките, които съдържат много витамини. - Благодарим за тези витамини, които се получават от корите на картофите и люспите на ябълките. С други думи казано: Ние не се нуждаем от такова социално учение, което разрешава само въпросите на земята. За нас е важно Божественото учение, което напълно разрешава всички въпроси. Може да си добър общественик, но ти си разрешил само една трета от живота си. Може да си и морален, но ти си разрешил само две трети от въпросите на живота. Друг е въпросът, ако едновременно разрешиш въпросите от

социално, морално и обществено гледище. Ти си разрешил трите трети от въпросите на живота. Ще кажете за някого, че е добър човек. - Не е въпросът да бъде добър само като гражданин, да изпълняваш законите на държавата. И да не си толкова добър, като гражданин, от страх на закона и на стражарите, ще бъдеш изпълнителен. Ти изпълняваш законите от страх да не изгубиш името и достойнството си. Може да си добър гражданин, а да обичаш да полъгваш. Не е достатъчно да бъдеш честен и почтен от страх пред закона. Като махнете закона, тогава ще познаете честността на човека. Казват, че така се опитват хората. - Опитват се, но после ги слагат в затвора. И християните прилагат Божиите закони от страх, да не отидат в ада, във вечния огън. - Не, не се страхувайте от ада и от дявола. Той е на мястото си, като социален закон. Дяволът мъчи човека, но това не трябва да го плаши. Ако искаш да вършиш волята Божия, не мисли за дявола като за страшилище. Той не трябва да те подтиква да вършиш волята на Бога от страх. Дяволът иска да стане господар на човека, но това е невъзможно. Той се е объркал в една от най - трудните задачи на света. Понеже е участвувал в създаването на света, той си помислил, че има право да разрешава всички въпроси. Не е така. Той няма право да се меси в работите на човека. Някои богословски школи проповядват, че дяволът е създал човека. - Това твърдение не е вярно. Бог е създал човека. Следователно, слабост е на тази школа да мисли, че дяволът е създал човека, и от там има право на нещо. Нисшият свят е дело на дявола. Като си въобразява повече, отколкото са неговите възможности, той казва на Бога: Ти създаде небето и земята, но и аз могат да ги създам. Питам: Може ли дяволът да вдъхне дихание на живот в човека? - Не може. От пръст може да го направи, но живот не може да му вдъхне. В едно предание се казва, че някога дяволът направил човека от пръст, но живот не му вдъхнал, т.е. душа не му дал. Тръгнал човекът след дявола и му казал: Слушай, като си ме създал, дай ми душа. Дяволът се видял в чудо, не знаел, какво да прави. Това го принудило да се подчини на Господа и казал: Господи,

каквото ми кажеш, ще изпълня, само дай душа на този човек. Затова някои твърдят, че човек е разделен между Бога и дявола. Тази е причината, където човек върши и добро, и зло. До кръста човек принадлежи на Господа, а от кръста надолу - на дявола. Така са мислели и някои от старите богомили. Окултистите дават друго обяснение. Каквито обяснения да съществуват, злото си остава зло. дяволът се заел с невъзможни за него неща. Той иска да издигне лъжата на такава висока, че да мине за истина, а истината да постави на мястото на лъжата. Той иска още да повдигне злото на мястото на доброто, а да смъкне доброто на мястото на злото. Това е абсолютно невъзможно. Значи, дяволът не е заел с абсолютно невъзможни задачи. От хиляди години той прави изчисления, опити, но не успява. Исква да превърне лъжата в истина и злото в добро, но опитите му остават безрезултатни. Това е *perpetum mobile*. Ако може да направи това, той ще бъде единственото божество в света. Обаче, то е непостижимо. Той прави големи усилия, но в резултат носи последствията на своите несполуки. Ако истината може да се превърне на лъжа, тя не е истина. И ако доброто може да се превърне на зло, то не е добро. Ако лъжата стане истина, тя късно се явила в света.

Казано е, обаче: Глава на Словото е Истината, а Словото е без начало и без край. И тъй, не правете грешките на дявола, да превръщате лъжата в истина и злото в добро. Това е неразрешим въпрос. Оставете тези неща настрана, те ще останат завинаги неразрешени. И лъжата има право да съществува, но като контраст на истината. Тя съществува само като равновесие в света. Щом се яви човекът на истината, ще се яви и човекът на лъжата. Христос дойде на земята, но дойде и антихрист. Ако слезе един ангел от небето, ще излезе и един ангел от ада. Когато двамата ангели се борят, човек е свободен да върши волята на Бога. - Защо се борят ангелите? - За да вършат волята Божия. - Защо се борят ангелите помежду си? - За да разберем истината, да разберем и доброто. Когато те се борят, а ние не

разбираме тази борба, нищо не можем да използваме. Те водят войната заради нас, понеже и едните, и другите искат да ни вземат на своя страна. Адът иска да ни убеди в това, че лъжата може да стане истина, а злото - добро. Ангелите на доброто искат да ни убедят, че истината си остава всякога истина и доброто - всякога си остава добро. Който носи истината в себе си, има сила; който носи доброто в себе си, всякога има живот. Който е лишен от силата, всякога е слаб. Следователно, ако се усещаш слаб, дръж се за истината. Някой ме пита, как да уякне физически. Казвам: Дръж се за истината и за доброто. Така ще придобиеш живот и ще станеш силен. Не позволявай на злото и на лъжата да те уморят преждевременно. И тъй, силата на човека се крие в истината и доброто. Силата на човека се крие още в любовта и мъдростта. - Какво отношение имат любовта, мъдростта и истината към нас? - За да ги разберете, трябва да се издигнете в по - висок свят. Ако живеете изключително на земята, никога няма да ги разберете. От 20 години ви говоря за любовта, но и досега още не съм срещнал нито един човек, който да живее в любовта, както трябва. Дали вие ще срещнете такъв човек, не зная. Ако се намери човек, който живее в любовта, той не е от този свят. Любовта изключва всички противоречия. Невъзможно е да обичаш, или да те обичат, и да живееш в противоречия. Когато двама души се обичат, те мислят еднакво; отношенията им почиват на истината. Те не говорят за любовта си, понеже живеят в нея. Отначало докрай те са в любовта. Те знаят, че Бог е Любов. Неговата Любов съществува във вечността, но се предава чрез живите съзнателни същества. Хората са проводници на любовта. Ще кажете, че имате любов. Мнозина идват при мене и ме хвалят. Те казват: Учителят знае всичко, може да направи всичко. Едно трябва да знаете: Аз не се интересувам от вашите похвали. За мене е добре и когато ме хвалят, и когато ме укоряват. Като хвалят някого, казвам: Небето е в него. Като го укоряват, казвам: Адът е в него. за себе си казвам: Аз съм господар на дявола, приятел на ангелите, а Бога признавам за своя Баща. - Ама ти

си добър човек. - Ако мислите, че сега съм добър, вие се лъжете. Доброто, което виждате в мене, принадлежи на Бога. Каквото имам, то е на Бога. Нека доброто в мене ви послужи като стимул да проявите нашето добро. Че съм добър, това отдавна зная, защото Бог живее в мене. Аз зная, че свири добре, няма защо вие да ми казвате. Това значи: Зная, че съм добър, защото Бог живее в мене. Следователно, и за себе ни не казвайте, че сте лоши или добри хора. По естество човек е добър, защото добрият живот е във вас. Тази е истината. Сега аз желая на всички, добрият живот да се изявява чрез вас, за да бъдете и вие добри. Казвате: Да бъде, както ти желаш. - Не, да бъде, както Бог желае. Това се отнася и за мене, и за вас. Който не разбира доброто, злоупотребява с него. В името на Божието добро, при мен дохождат все вярващи да искат пари на заем. Преди няколко дни дойде един вярващ, от циганската раса, да иска пари на заем, под предлог, че жена му била болна, имала нужда от мляко, от силна храна. Аз зная, какво иска той, но се чудя, защо не каже истината. Всъщност, жена му е кандидатка за другия свят. Викат я, да се запише в тамошния университет за ученичка. Казвам му: Слушай, жена ти не сее нуждае от мляко. Здравите имат нужда от мляко, а не болните. Той ме погледне, стана му мъчно, мисли, че не го разбирам. Днес повечето хора мислят, че не ги разбират. И вие мислите, че не ви разбирам и се омъчнявате. Защо ви става мъчно? Че не съм ви казал няколко сладки думи, да ви утеша. Бил съм студен. Много естествено, светът е студен, и аз съм студен. Ако светът е топъл, и аз ще бъда топъл. Как искате да ви разбирам, щом не мислите като мене? Защо съм студен? - Защото не ви освободя от мъчнотиите. - Има мъчнотии, които лесно мога да премахна. - Защо? - Ако отнема една такава мъчнотия на човека, аз ще го заставя насила да върши добро. А аз не мога да си служа с насилие. Да заставя човека насила да направи нещо, това значи, да му отнема свободата. Насилието не оправя работите. Какъв смисъл има твоя живот, ако трябва да вършиш добро от страх? Някой прави добро от страх, да не го накажат. Щом се убеди, че никой не го вижда, той

казва: Ще постъпвам, както разбирам - никой няма да ме види. И тъй, дайте място на любовта да действа във вас. Това значи, да дадете място на Бога в себе си. Щом допуснеш, че Бог живее в тебе, ти ще допуснеш, че Той живее във всички хора. Едно е важно: да различаваш кога Бог се проявява в тебе, и кога ти се проявяваш; кога Бог се проявява в хората, и кога те се проявяват. - По какво се познава, кога се проявява Бог и кога - човек? - Бог всякога дава и нищо не очаква. Когато срещнеш човек на пътя си, пръв ти му направи едно добро, без да очакваш нещо от него. Ако видиш една мравка на пътя си, обиколи я, за да не я стъпчеш. Ти, големият, разумният ще пощадиш живота ѝ. Тя няма да знае, че си ѝ направил добро. Това нищо не значи. От тебе се иска да проявиш Божия закон, да покажеш, че Бог живее в тебе. В случая, от тебе зависи да направиш едно добро или едно престъпление. Ако направиш престъпление, ще знаеш, че великият Божи закон хваща и най - малките престъпления. - Защо трябва да правим добро? - Заради Бога, за онзи живот, който се проявява и в най - малките същества. Следователно, ще обичаш човека и ще му правиш добро заради любовта, чрез която Бог се проявява в тебе. Ще обичаш човека не за самия него, но за Бога, Който живее в него. Първо, ще обичаш заради любовта в тебе, а после - за самия човек. Ако проявиш първата любов, ще проявиш и втората. Ако не дойде първата любов, и втората няма да дойде. Тогава ще се чудиш, защо никой не те разбира, защо и ти не разбираш хората. Всеки човек има желание да прояви любовта си, но не всякога може да направи това. - Защо? - Защото не познава закона на любовта, не знае, как да я прояви. В това отношение, човек може да изучава любовта от децата. Ако възрастните следват пътя на децата, те по - скоро биха намерили любовта, отколкото по пътя на своя ум и сърце. Младите имат един начин за изразяване на любовта си, възрастните - друг начин, но в края на краищата, и едните, и другите не са доволни. Някоя мома се оплаква, че възлюбеният ѝ стиснал силно ръката и я задържал дълго време. Той пък мисли, че така изказал любовта си.

Определено е, колко време трябва да задържиш ръката на някого, за да му покажеш, че го обичаш. И като го целунеш, пак не можеш да го задоволиш. Той казва, че си го оцапал. Единият е доволен, че стиснал ръката, а другият е недоволен, че го боли; Единият е доволен, че прегърнал, а другият се сърди, недоволен е; единият е доволен, че купил дрехи и обувки на своята възлюбена, а тя е недоволна. И двамата се намират в опасност. Който дава, мисли, че е направил голямо добро и постоянно се хвали пред близките си за това добро; който взима, изпитва известна обида. Обаче, в Божията Любов и двамата са доволни: и който дава, и който взима. Тези дни дойде при мене една сестра, която изучавала науката за ухото. Тя ми каза: Учителю, моля те да ми посочиш някои мои недостатъци да знам върху какво да работя. Погледнах я и казах: Ще ти обърна внимание на две неща - на носа ти, който е доста остър, и на очите. Острият ти нос показва, че всякога започваш добре, а свършваш зле. - Така е, като уча, всякога остава нещо недоучено. Каквата работа започна, на края оставям нещо недовършено. Какво имам в очите? - Едно недоверие и подозрение в хората. За всеки човек казвах: Този може да ме излъже. Трябва да имаш повече доверие в хората. Като изправиш тази черта в себе си, ще ти е приятно, че хората те лъжат. Какво ме лъжат, аз казвам: Зная, че лъжеш, но се възхищавам от тебе - хубаво лъжеш. Аз се радвам на това, което зная. То всякога излиза вярно. И на вас казвам: Не се смущавайте, че някой ви излъгал. Той няма желание да лъже. Това се дължи на неговото криво разбиране за живота. Една сестра, от много набожните, ми казва: Учителю, дойдох от провинцията само заради тебе. Аз зная, че тя не говори истината. Дошла да си нареди своите работи, а казва, че дошла за мене. Който не разбира, когато го лъжат, ще остане с кривото разбиране на хората. Трябва да мине много време, докато разбере, че са го лъгали. След това ще съжалява, че бил излъган. - Нищо от това. Един ще ви излъже, а друг ще ви каже истината. Ако някой ви обере, не съжалявайте. Ще дойде друг и ще ви направи добро. Значи, добрият и

лошият, дяволът и ангелът, вървят един след друг. Като ви излъжат, Бог ще прати един ангел да ви каже истината и да ви направи едно добро. Дошъл в дома ви един крадец - голям гост, който ви обрал. Нищо от това, Бог ще изпрати друг, да ви донесе своето благословение. Някой ви ударил, счупил ви ръката. - Няма нищо, Бог ще изпрати един добър лекар да ви намести счупената ръка. С това всички противоречия ще изчезнат. Силата ви се заключава във философията на вашия живот. Като ви говоря, мнозина от вас се смеят. Не е лошо да се смее човек. И аз се смея. Френолозите изучават произхода на смеха и намират центъра му някъде в главата. Някои хора се смеят много, а други - малко. Някога човек е много сериозен, а някога - весел, смее се. - Защо се смее и защо е сериозен? - Има причини за това. Ще кажете, че някой е сериозен, защото го излъгали и обрили. Радвайте се и на това. - Ама болен съм. - Ще боледуваш и ще оздравееш. Знай, че Бог е допуснал и доброто, и злото. Той е господар и на небето, и на земята, т.е. на рая и на ада. Който живее в ада не е доволен; който е в рая, той е доволен. Обаче, който не е нито в ада, нито на небето, критикува и едното, и другото. От негово гледище, всичко минава през критика. И в ада има култура, и на небето има култура, но те коренно се различават. - Тежък е животът ни. - Тежък е, защото не можете да разрешите противоречията си. Едно ще знаете, че вашият живот е пълен с промени, в зависимост от това, къде сте попаднали. Ако сте в ада, мъчите се; ако сте в рая, радвате се. Радостта е отзвук на небето, а мъчението, ревността, завистта са плод на ада.

Противоположностите в живота вървят паралелно. Така се уравновесяват силите на природата. И тъй, ако и вие живеете по закона на равновесието, ще имате един уравновесен живот, на който глава ще бъде Господ, а вие - Негови слуги. Това значи, да се развива човек вътрешно. Който не е уравновесил силите на своя организъм, е крайно нетърпелив. Той казва: Не мога да търпя хората. - Защо не може да ги търпи? - Едного не може да търпи, защото много

приказвал. Другото не може да търпи, защото много мълчал. Радвайте се, че един говори много, а друг мълчи. - Ама еди - кой си бил много сприхав. - Радвайте се и на това. Този човек има много енергия. По - добре ли е да плаче и да се обезсърчава? Срецам една сестра, плаче, обезсърчила се. Питате: Защо Бог не ѝ помогне? Защо трябва да плаче? - Плачът е дъжд, който напоява растенията. Дъждът вали за обезсърчените, а хубавото време е за онези, които се радват и веселят. Когато хората плачат, растенията се радват, че ще вали дъжд. Често се говори за лош и за добър живот, за злото и за доброто. Злото представлява ада на земята, т.е. онези сили, които идат отдолу, от нисшите светове. Доброто представлява рая, небето, т.е. сили, които идат отгоре. Обаче, злото и доброто са създадени едновременно. Те съществуват по единствената причина, да може човек правилно да се развива. Когато Адам влезе в рая, Бог му даде своя закон, по който да живее. Обаче, скоро след това се яви вторият учител, който казваше на Адама: Не само в рая има знания, но и вън от рая. Вкуси от забранения плод, да видиш, какви знания ще придобиеш. Адам и Ева послушаха този учител, но напуснаха рая. Бог им каза: Ще отидете в света, там да се учите. И като научите уроците си добре, тогава пак ще се върнете в рая. Казваш: Не искам да отида в света. - Ще отидеш, там ще учиш уроците си и, като ги научиш, отново ще се върнеш в рая. Тогава ще разбираш работите по - добре, отколкото преди да си бил в света. - Лош е светът. - Не е лош светът, но вие сте объркали работите си и не можете да ги оправите. Бог работи в света. Като се върнете отново, ще видите последствията от тази работа. Това не е за утеха, но казвам ви да не се месите в общия, Божествен план. Сегашният свят минава през известна дисциплина. Казано е в Писанието: "Слънцето ще потъмнее, и луната няма да дава своята светлина." Ще кажете, че светът ще се свърши. - Това е предположение. И най - учените не знаят, кога ще се свърши светът. Ще дойде нов порядък в света. Тогава хората ще се освободят от сегашните противоречия. До това време вие се нуждаете от знания.

Не казвам, че тези знания абсолютно ще ви освободят от противоречията, но поне отчасти ще ви помогнат. Днес от всички хора се иска търпение. - Как ще търпя да ме обиждат? - Там, именно, е силата на човека. Търпението е едно от великите изкуства на живота. И като те обиждат, да забравиш обидата. Един от нашите приятели имаше доброто желание да проповядва на хората и да ги убеждава. Той ми казваше: Държах една хубава сказка в Плевен. След свършване на сказката, дойде при мене един от слушателите и ми пошепна на ухото: Искам да ви кажа нещо. Помислих си, че той е доволен от сказката ми и ще ме похвали. Обаче, той ми пошепна: Ти си голям вагабонт. Защо заблуждаваш тези хора? - Ако аз бях на мястото на нашия приятел, щях да му отговоря: Радвам се, че има и друг вагабонт, като мене, който ми говори на ухото.

Помни: Каквото и да говорят хората за тебе, ти не си това. Ти няма да станеш такъв, какъвто те мислят. От тебе ще стане това, което ти мислиш, чувствуваш и постъпваш. Думите, които казваш на човека, по - скоро тебе ще опетнят, отколкото него. Не е добре да говориш обидни думи на ухото на човека. Като прочетете 24 гл. от Матей, спрете вниманието си върху думите "истина" и "добро". Каквото се случи в живота ви, ще се превърне на добро. Всичко ще бъде за слава Божи. Силата на човека е в изпълнението на Божиата воля. Казвам: Бог е във вас. Дайте място първо на Него. И да не Му дадете място, вие живеете в Него. Радвайте се на Бога в себе си, но го оставете свободно да се проявява във вас. Бог никога не е ограничил свободата ви, но очаква сами да отворите сърцата си, да Му дадете възможност, Той да се прояви чрез вас. Щом Той е доволен от вас, и вие ще бъдете доволни от Неговите прояви. Ако не сте доволни, Той ще се оттегли от вас. - Искаме да бъдем свободни.

Помнете: Единственото същество, което спазва закона на свободата, е Бог. Той никога не се налага. Той работи толкова дълбоко в нас, че ние никога не можем да проследим Неговия път, Който влезе в този път и наруши неговото равновесие, скъпо ще плати.

Благодарете на Бога за радостите и страданията. Благодарете на Бога за лошите и за добрите мисли, за болестите и за здравето, за сиромашията и за богатството. Благодарете Му за всичко. Учете се, прилагайте новото учение, за да станете силни. Не ви говоря да следвате пътя на калугерите и свещениците. Не ви говоря и за живота на държавниците, но за живота на онзи, който следва Бога и живее, както Той желае. Не се сравнявайте помежду си, не казвайте, кой е по - напреднал духовни, и кой не е. Според мене, напреднал е онзи, който е дал място на Бога в себе си, да се проявява. Такъв човек е готов да отиде, където го прати Бог. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*23. Утринно Слово от Учителя, държано на 5 март, 1933 г. София.
– Изгрев.*

НАЧАЛО И КРАЙ

Размишление.

Ще прочета 25 гл. от Матей.

Добре е да прочетете сами беседите от "Пътя на ученика", да си спомните някои неща. Някога е необходимо да се припомнят забравените работи.

Мнозина се питат, защо се родили на земята, какво трябва да правят. Такъв въпрос си задават и религиозните, и светските. Това показва, че те си приличат по нещо. Не е лошо човек да минава за светски. Той се докарва като млада мома. - Защо се докарва момата? Питам: Защо търговецът пълни магазина си със стока? Защо банкерът борави с пари? И търговецът, и банкерът, като младата мома, искат да имат взимане - даване с хората. Два процеса са важни: взимането и даването, но трябва да знаеш, как да взимаш и как да даваш. "Аз затова дойдох, да свидетелствувам за истината" - казва Христос. Това се отнася и за вас. И вие трябва да се запитате, защо сте дошли на земята.

Като четете "Пътят на ученика", ще се запитате, за кого се отнася написаното в нея. То се отнася до вас. Който има градина, той пръв е посадил дърветата, и пръв той очаква техния плод. Ако няма отношение към плодовете, за него е безразлично, дали дърветата раждат, или не. Човек може да се уподоби на градина. Значи, той трябва да бъде насаден. Следователно, ако търсиш рая вън от себе си, ти изгубваш собствения си рай. Този рай сега е вън от вас, вие там го търсите. От толкова време търсите този рай, обаче, не можете да го намерите. - Защо? - Защото той е вътре във вас. Често вие търсите доброто и любовта в другите хора, обаче, те трябва да бъдат в самите вас. Вие търсите истината в хората, а не в себе си и, като не я

намерите, казвате: Няма истина в света. Животът в самия човек струва повече от живота в другите хора. - Защо е така? - Защото животът в самия човек принадлежи на него. Вярно е, че животът в човека е Божествен, но какво се ползваш от този живот в другите хора? Сам по себе си, той не принадлежи на тебе. Който разбира смисъла на своя живот, сам се ползва от него. Обаче, разбирането на живота не е само едно, то се мени. Всеки ден носи ново разбиране, нова светлина. И вие, които сте изучавали законите на живота, още не знаете, какво, всъщност, са светлината, топлината и огънят. Говори се за огън и топлина, за светлина и пламък, но в духовно отношение те се различават. Има светлина, при която нещата растат и зреят; има светлина, при която нещата замръзват - тя е тъй наречената студена светлина. Има и студено знание, студен морал. Защо ви са студената светлина, студеното знание и студеният морал? Има и студени светии, при които хората замръзват. Сегашните хора са все студени светии. Който се приближи при тях, непременно ще замръзне. Това показва, че хората не са свободни. Ако някой си позволи да бъде свободен, свободата му минава за престъпление. Всички хора говорят за свобода. В какво се заключава свободата? Говори се за любов. В какво се заключава любовта? Вие мислите, че лесно може да се отговори на тези въпроси. Лесно е за учения. Той може да решава и най - мъчните задачи. Ако не знае да ги решава, не може и да ги прилага. Каква полза, че ги решава? Днес в училищата изучават геометрия, но тя няма приложение в живота. Много неща липсват в живота. Така също и математиката няма още приложение. Като ученик, изучаваш математика, а не знаеш, ще те скъсат ли по някой предмет, или не. - Какво значи скъсване? - Въжето на кофата, с която вадеш вода от кладенеца, е слабо и не може да я издържи. - Какво трябва да се прави? - Не се лакоми да вадеш вода с голяма кофа. Щом въжето ти е слабо, ще си послужиш с по - малка кофа. Голямата кофа не е за тебе. - Ама защо ме скъсаха? - Защото кофата е тежка, голяма, а въжето ти е слабо. Ако искаш да не те късат, купи си малка кофа и

дебело вѐже. Там е разрешението на въпроса. - Как да обичам този човек? - Както искаш, от тебе зависи. - Как да разбере този въпрос? - Както искаш. Някога и аз се намирам в трудно положение. Обаче, аз съм дошъл до заключението: с малка кофа и дебело вѐже. Само така ще извадя вода от кладенеца. Това препоръчвам и на моите ученици. - Колко пъти да отидем на кладенеца? - Колкото пъти искате. Щом сте жадни, ще отидете да си извадите вода и да се напиете. - Няма ли да сгреша нещо? - Когато човек вади вода от кладенеца, никога не греша. Когато изворът тече, той не греша: щом пресъхне, тогава греша. Когато човек се ражда, не греша; когато умира, греша. Изобщо, човек греша, когато престане да върши волята Божия. Щом върши волята Божия, никакъв грях няма. Силата на човека не е само в мисълта за Господа, но в изпълнението на Неговата воля. Да мислиш за Него, това значи, да изпълняваш Неговата воля. Ще ви приведа един пример от живота. Преди години дойде при мене една млада, интелигентна жена, която ми се оплака, че била много нещастна. - Защо си нещастна? - Бях добре при баща си и майка си, но после ми дойде на ум да се ожена. Ожених се, но сега съм нещастна. - Добре си направила, че си се оженила. - Добре, но налетях на едно зло; той не излезе такъв, какъвто очаквах. Оженихме се по любов, но сега искам да го напусна. - Чудна работа, по любов се оженихте, а сега искаш да се разведеш. Можеш ли да пратиш мъжа си при мене? - Защо да го изпратя? - Тогава опитай се, цял месец да слугуваш на мъжа си без роптание. Каквото иска, ще правиш. След един месец ела да ми кажеш, какъв е резултатът от опита. След няколко дни мъжът ѝ дойде при мене, но и той се оплаква, не е доволен от нея. Казва: Не съм светия, човек съм, имам слабости. Умна е жена ми, но не зная, какво ѝ влезе в ума, та иска да ме напусне. Въпреки всичкото ми желание да се спогодим, не може - не зная, какво да правя с нея. - Ще търпиш, нищо няма да ѝ казваш. Ще се опиташ цял месец да ѝ слугуваш: каквото тя каже, ще изпълняваш. И на него дадох същия съвет. След една седмица той иде при мене и ми казва: Не зная, какво стана с

жена ми, съвсем друга е сега. - Не бързай още, почакай един месец и след това ела да ми кажеш. - Ако върви така, може да се живее.

Казвам: Това са вътрешни изпитания, които трябва да се използват разумно. Там е тайната на живота. Ако жената е лоша, адът управлява; ако мъжът е добър, небето управлява. Следователно, не е лоша жената, адът я управлява. Някой те мушне с нож. Не е лош ножът; лош е онзи, който си послужи с ножа. Когато противоречията са вън от човека, той се справя лесно с тях. Обаче, ако противоречията са вътре в него, той мъчно се справя с тях. И тъй, за да разреши мъчнотиите и противоречията си, човек трябва да даде място на Божественото начало в себе си. Следователно, без Божественото начало, без Бога в себе си, без връзка с Него, не можеш да постигнеш никакво разрешение на въпросите в живота си. Не само да обичаш Бога, но да изпълняваш Неговата воля. Доброто на Бога и Неговият живот да текат през тебе. Без Бога никакъв нов порядък не може да се нареди. Ще се блъскате, ще се мъчите, но новото ще остане далеч от вас. Ще приличате на малките деца, които по цели дни си правят къщички от пясък. Ту от едната страна поставят бент, ту от другата, но щом завали дъжд, къщичките се събарят. Никакъв бент не може да издържи на силните порои. Няма да остане бент в човешкия живот, който да не бъде завлечен от водата. Като знаете това, не поставяйте никакъв бент в живота си. Вашите бентове имат отношение към човешкия порядък. Има един порядък в света, една програма - Божествената програма. Голяма, обширна е тази програма. Тя трябва да се реализира, няма защо да нареждате ваши програми. Изучавайте Божествения порядък, за да го приложите правилно в живота си. Един от израилските пророци казва: "Бог ще напише закона си в сърцата". Законът е вече написан, няма какво повече да се пише. Бог написа този закон, когато направи човека по образ и подобие свое. Обаче, човек още не съзнава това, както семето не съзнава, че крие в себе си сили, чрез които израства и дава плод. Ти не можеш да предадеш на семето, каквото му е нужно. Но поставиш ли го в почвата, то веднага

проявява скритите сили в себе си. Не мислете, че и вие можете да проявите силите си вън от благоприятните условия за тях. Тези условия се крият в Божественото във вас. Следователно, щом то се прояви, и при лоши условия да сте, пак можете да се развивате. Хората могат да ви галят и обичат, но без Божественото нищо няма да постигнете. Влезете ли в Божествената почва, там всичко се постига. - Големи са мъчнотиите ни. - Радвайте се на тях, защото само при мъчнотиите на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля се крият бъдещите ви успехи. Доброто и успехът ви се крият зад мъчнотиите. Те са признак на вашето добро. Чрез мъчнотиите и противоречията човек става велик, силен. Под думите "велик човек, велики хора" разбирам онези, които са запознати с идеята, че в света съществува едно Разумно Начало, чиято воля трябва да се изпълнява. Който не е свързан с това Начало, нищо не може да постигне. В живота някога ние се уморяваме по единствената причина, че искаме да носим бремето на света на гърба си. - Това е невъзможно. Питате се, защо светът е направен така, а не си задавате въпроса, защо постъпвате неправилно. Искате да знаете, защо някой човек е сприхав спрямо едни, а спрямо други - мек, внимателен. Има такива хора, но търсете причината за това не само в тях. Чукът е за острите камъни. Кой каменар отива да бие водата с чук? Там той отива с канче да си гребне малко вода. Обаче, като отива при камъните, той си носи чука. Ако външните условия са груби към тебе, това показва, че и ти си груб, недоद्याлан камък. Значи, на недоद्याлания камък трябва чук, а за водата - канче. Да гребеш вода и да поливаш градината, то е друга служба, различна от чукането на камъните. Това, което е нужно за разбирането на едного, не е нужно за разбирането на друго. Вие може да имате знания и сили, но това, което дава сила и смисъл на вашия живот, няма отношение към вашите преживявания. Вашата сила се заключава в това, което в даден момент може да направите. Имаш една суха кибритена клечка - в нея е твоята сила. - Защо? - Всеки момент може да я запалиш и да си накладеш огън. В случая,

сухата клечка кибрит струва повече от цялата кутия кибрит, но овлажнена. Една идея, приложена навреме, струва повече от множество идеи, още неприложени. Много неприложени идеи има в света. Казвате: Ще дойде и тяхното време. - Ще дойде времето им, но дотогава вие ще остарееете и не ще можете да ги приложите. Аз забелязвам, че до известна възраст хората са по - усърдни и в молитвата си. Като остарееят, не могат да се молят. Като стане от сън, старият казва: Истинаха ми краката, не съм разположен, ще си легна. Така е, старият не може да се моли. Той е натоварена камила, как ще се моли. Той си казва: Като бях млад, хората ме почитаха; бях полезен на окръжаващите. Но сега на никого не съм нужен. Какво ще правя? Едва се движа с тези патерици. Защо остаряват хората? - Защото не вярват. Те отслабват, защото губят знанието си. Като остарява, човек губи паметта си и казва: Дошло е време за онзи свят. Обаче, има хора, които си заминават за онзи свят подготвени, с пълно съзнание. Който не е готов, той се мъчи, огъва се, рита, не може да излезе от тялото си. Значи, първият разбира, защо е дошъл на земята, а вторият не разбира. Аз не искам да ви говоря за смъртта, но казвам, че тя е проява на един живот, вън от Бога. Всички, които живеят вън от Бога, ще умрат; онези, които вярват в Бога и живеят в Него, ще възкръснат. - Какво да правим с греховете си? - Ще ги изправите. Там е силата на човека - да изправя грешките си с вяра. Така той ще придобие онази чиста детинска вяра. Вярата подмладява. Ще вярваш, за да се обновиш и подмладиш. Христос казва: "Ако вътрешно не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие. - Не може ли без вяра да се живее? - Може, но това значи да философствуваш, т.е. да умираш, без да се развиваш. Философия има при неразбрания живот. Обаче, разбраният живот представлява истинска философия за прилагане. При това разбиране няма нужда от много говорене. То е угощение. Като нахраниш добре хората, те не стават по - добри. Докато се хранят, те много говорят: каква била супата, печената кокошка, баницата - все за това говорят. После казват: Да видим, какво

угощение ще ни дадат втори път. Кокошката е вкусна, баницата - хубава, яйцата - пресни, но вие си оставате такива, каквито сте. Каквито сте били в началото, такива сте и в края. Според мене, хубаво ядене е това, което може да роди в тебе добри мисли и желания да правиш добро. Такова ядене е на мястото си.

Ставаш сутрин от сън, благодари на Бога. Кажеш ли първо, какво ще ядеш, ти не разбираш Божия закон. Сега, четеш книга, недоволен си; ядеш, недоволен си; работиш - недоволен се. - Накъде ще излезе крайт на този живот? Крайт на живота е доброто; крайт на несполуката е сполуката, радостта, веселието; крайт на болестта е здравето. - Какъв ще бъде крайт на вашия живот? - Според вас, смъртта. - Така не се говори. Търсете началото на живота. Сутрин, като станеш, казваш: Какъв ще бъде крайт на моя живот? - Не питай затова. Остави крайт и се запитай, какво ще бъде началото на твоя живот. Питай за началото, а не за края. Под думите "начало и край", аз разбирам съвсем друго нещо от това, което се разбира в обикновения живот. Начало на всяко нещо е истината, а крайт - доброто, т.е. това, което придобиваш. Следователно, ако питате, кога ще дойде доброто при вас, отговарям: Доброто ще дойде, когато сложите истината за начало на всички неща. Доброто е плод на живота. Плодът ще дойде, когато светлината и топлината дойдат на земята. Те са условия за растенето и узряването на плодовете. Аз говоря за топлата светлина, не за студената, при която никакъв плод не може да узрее. Ето защо, ако животът ви е лишен от любов и истина, които постоянно идат от Бога, доброто никога няма да се прояви. Едно се иска от вас - приложение. Не е достатъчно само да учите. Каквото научите, трябва да го приложите още сега, докато сте на земята. Някой говори за онзи свят, там да отиде да приложи знанието си. Къде е онзи свят? И той е тук. Следователно, още на земята ще си дадеш кандидатурата, да те назначат на работа, да приложиш знанието си. Някой иска да бъде министър, друг - владика, проповедник; трети иска да стане поет, затова по цели дни пише, търси издател на стиховете си. Добре е да

бъдеш и министър, и владика, и поет, но всичко това е временно. Човек трябва да се освободи от временните си желания. Иначе, и на онзи свят да отиде, и там ще носи желанията си, които е имал на земята. - Не може ли Бог да ни освободи от временните желания? - Може, но Той никога не изменя на закона на свободата. Ако човек доброволно не се откаже от старите си навици и желания, Бог няма да го застави насила да направи това. Ако на земята човек има свобода да прави, каквото иска, на онзи свят има още по - голяма свобода. Защо съществува злото в света? - По причина на свободата. Само свободният човек може да прави добро и зло. Свободата се проявява в две направления: в доброволно служене на Бога и в служене на себе си. Като служиш на Бога, ти правиш добро; като служиш на себе си, ти даваш път на злото. Закон е: първо ще служиш на Бога, а после на себе си. Този е безопасният път, по който човек трябва да върви. Този закон не се отнася до всички, но само до онези, които разбират живота. Не можеш да говориш на децата за служене на Бога. - Как да разбере Бога? Къде да Го намеря? - Ще Го намериш в себе си, а не отвън, и тогава ще Го разбереш. - Как да разбере онзи свят? Ти разбери този свят, а за онзи не мисли. - Как да разбере живота? Не яж десет дни. Само така ще разбереш, какво нещо е животът и дали има смисъл да се живее. - Не съм доволен от себе си. - Спри дишането си за две минути и ще станеш доволен. И после, като започнеш да дишаш, ще изпиташ чувство на доволство, ще разбереш смисъла на дишането, а оттам и на живота. Щом не си доволен от живота, гладът ще те изправи. На онзи дух в тебе, който не иска да те слуша, е нужен глад. Като го сложиш пет дни на глад и две минути да не диша, веднага ще отстъпи. Ще каже: Готов съм да слушам, да изпълня волята ти. Дай ми малко хлябец. Така човек може да се самовъзпитава. Хората са недоволни, искат да бъдат обичани и почитани от всички. И това може, но човек се обича за онова, което може да даде. Божественото в човека дава. Значи, ако си дал път на Божественото в себе си, всички ще те обичат. Защо обичате извора?

Заради водата, която той изобилно вада. Ако си пресъхнал извор, никой няма да те обича; ако си изсъхнало дърво, никой не може да те обича. Кой обича необработената градина и запустялото лозе? Щом имаш капитал в себе си, всички ще те обичат, ще дохождат при тебе да вземат нещо. Много християни очакват да ги посети Духът, както е било във времето на апостолите. Това е неразбиране. Те искат неща, за които не са готови. Друго разбиране са имали апостолите. Много неща разбирате и вие, но едно не разбирате - как да станете първи, да заемете първите места. Пръв е само онзи, който може да свърши добре възложената му работа. Ако не може да я свърши, той е последен. Ако си цигулар и искаш да бъдеш пръв, излез на сцената. Там ще покажеш, пръв ли си, или последен. Срецам един религиозен, надул се, върви важно, измерва хората, кой къде греши. Казвам му: Не ставай стражар, остави хората свободни. - Ама те вършат престъпления. - Ти знаеш ли, кое, всъщност, е престъпление? Има неща привидно престъпни, а не са такива; има привидни добродетели, а всъщност, не са такива. Бъдете внимателни, различавайте привидните неща от истинските. Всяка постъпка се познава от последствията си, от своя плод. Божественото дава едни плодове, а човешкото - други. Желая ви да имате вяра като тази на децата. И тогава, ако сгрешиш, радвай се, не се критикувай. Благодари, че грешката ти не е много голяма. Ти може да направиш по - голяма грешка. И като направиш едно малко добро, пак се радвай и благодари.

Помоли се на Бога да ти даде възможност да направиш по - голямо добро. Това са методи на вътрешната школа. Като постъпваш така, ти ще придобиеш вътрешен мир и сила, ще станеш ученик на тази школа. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

24. Утринно Слово от Учителя, държано на 12 март, 1933 г.
София. – Изгрев.

ПРАВ И КРИВ ПЪТ

Размишление.

Ще прочета 26 гл. от Матей.

Като четете Свещеното Писание, казвате: Ние разбираме Словото. И като го прочетете един път, мислите, че това е достатъчно. Не е така. - Защо? - Защото разбирането расте. Днес разбирането е едно, утре - друго. След години разбирането ви ще бъде съвсем друго. Като малки деца, вие сте се задоволявали с малко; като възрастни, с малко не се задоволявате. Защо сегашните хора не са доволни от живота си? Едно време по - малко изисквали. Ето един въпрос, на който мъчно може да се даде научен отговор. Всеки иска да бъде господар, да царува. Това е невъзможно. Има смисъл да царуваш, т.е. да управляваш себе си, но не да управляваш хората. Освен това, цял живот няма само да управляваш. То е все едно, всеки ден да вадещ крепостен акт, че нивата, която обработваш, е твоя. Значи, работил си я 30 години и си извадил 30 крепостни акта. Това не е нужно. Слушате религиозните да казват: Ние разбираме Господа. Познахме Го вече. - Познали сте Го, но същественото не сте познали. - Кое е същественото? - Конците, с които ушивате дрехата. То е все едно, да имате хубава вълна, която сте изпрели и изтъкали, но нямате конци, с които да ушиете дрехата. - Не може ли без конци? - Не може, те са пътят, по който човек върви. Без път никъде не може да отидеш. Той води към известна цел. Питате: Защо срещаме толкова препятствия в живота си? - Защото имате много желания. Докато не се освободите от желанията си, не можете да се домогнете до истината. Например, една млада мома иска да служи на Бога, а същевременно мисли за женене. Не е лошо това, но тя не може да вмести тези две желания в себе си, поради което се натъква на противоречия. Може ли

ученичката да учи, а същевременно да отговаря на любовните писма на своя възлюбен? Тя ще отговаря на писмата му, но уроците ще останат назад. В края на краищата, ученичката ще свърши едно училище, но не това, което е започнала. Ако той ѝ пише на ден по десет писма, за една година тя ще отговори на 3650 писма, но какво е придобила от това? За какво ли не ѝ писал той. За къща, за ниви, за дрехи, за обувки, за разходки с автомобил, за хубави яденета. И тя му отговаряла по същия начин, но тези писма нищо не са допринесли. Ако младите могат да си дадат отчет, какво са спечелили от своите писма, никога не биха си писали. - Защо? - Защото от писмата остават само празни думи и обещания. И религиозните правят същото. И те казват: Ние обичаме Господа, ще направим за Него всичко, ще Му служим с любов. - Празни думи! Казваш: Поне ще обърна някого към Господа. - Как ще го обърнеш? Той не е кесия, да се обръща. Ти ще се опиташ да го обърнеш, но той не се обръща. Да обръщате хората към Господа, това не е ваша работа. От вас се иска едно: да намерите конци да ушиете дрехата си. Иначе, ще останете без дрехи. - Защо няма конци? - Защото младият момък, за да се срещне навреме със своята възлюбена, затворил магазина си по - рано от определеното време. Ти не си могъл да си купиш конци и съжаляваш, че дрехата ти остава незавършена. Момъкът казва: Като се ожена, навреме ще отворям магазина и ще задоволявам нуждите на клиентите си. - За него този аргумент е задоволителен, но тебе задоволява ли те? Ти ще минеш без нови дрехи заради личното щастие на младия момък.

Казвам: Личното щастие не разрешава въпросите. Ако ти страдаш цял ден, а друг някой е щастлив, какво придобиваш? Животът ти осмисли ли се? Личното щастие не прави човека щастлив. В древността, един адепт, като изучавал еврейската кабала, дошъл до числото десет. за да изучи добре законите на това число, той решил да се ожени десет пъти. Оженил се за една жена и скоро я напуснал. Така се женил той още девет пъти и все напускал жените

си. Като останал отново сам, той си казал: Нищо не научих от своите женитби. Защо трябваше да се женя? И вие ще кажете, че този адепт направил голяма глупост - женил се десет пъти. - Че и вие се жените всеки ден. Или сам се жениш, или други те женят. Някой ден разбираш смисъла на деня, а някога не го разбираш. Слънцето изгрыва и залязва, а ти цял ден си недоволен и мислиш, че другите хора са щастливи, само ти не си щастлив. Виждаш, че това, което хората имат, ти го нямаш. Как ще примириш това противоречие? Хората излезли на слънце, радват се, а ти се подпираш на две патерици, едва се движиш. Хората ходят свободно на два крака, а ти на четири не си свободен, чувствуваш се инвалид. Под "инвалид", в широк смисъл на думата, разбирам онзи, който има смущения в душата си. Той ходи на бойното поле, връща се все ранен. След това ще кажете, че сте здрави. Светът е бойно поле, и ако не си внимателен, могат да те ранят. Където е любовта, там няма смущения. Всеки има възможност да прояви любовта си според разбирането си. Един свещеник ми казваше: Ако дойда още един път на земята, не ставам вече свещеник. Цели 30 години кадих хората и все същите си останаха. Ако им поискаш 5 - 10 лева, казват, че нямат. Кадих ги с тамян да изпъдя дявола от тях, но нито един не изпъдих. Ако ти си на моето място, какво ще правиш? - И аз ще ги кадя, като тебе. Това е казано в преносен смисъл. В кадилницата трябва да има огън. Умно ли е свещеникът да кади тамян на сто изсъхнали дървета? Никога не кади тамян на една изсъхнала мисъл или чувство. По - добре да ги сложиш в огъня да изгорят, отколкото да им кадиш тамян. Мнозина основават живота си върху изсъхнали мисли и чувства. То е все едно, да мислиш, че като станеш богат, тогава ще уредиш всичките си работи. Това е крива идея. Ще кажете, че не сте виновни за вашите сухи мисли и чувства. - Не сте виновни! - Вината е и у вас, както и в онези преди вас, които също не разрешиха въпросите си. Едни ги разрешиха, а други не можаха. Огънят от кадилницата трябва да мине в човешкото сърце - то да почне да гори от свещения огън. Тамян

трябва да излиза от човешката мисъл! Това се изисква и от млади, и от стари. Младият се отличава от стария по това, че пада отвисоко. Без да мисли много, той се хвърля отвисоко и се осакатява, става инвалид. Като не може да се върне у дома си, той се оставя други да го носят. За него се казва, че е остарял преждевременно. И вие казвате: Остаряхме. - Според мене, стар е онзи, който на младини е скачал отвисоко и се е осакатил. Има смисъл да скачаш отвисоко, но поне да си придобил нещо - повече сила, красота и разумност. Защо ви е старост, която нищо не ви е предала? Ще носиш патерици и ще се чудиш, как да се справиш с тях. Тръгнал младият с патерици и мисли, че се е осигурил. Той каза: Ако днес не ми трябват, някога ще ми бъдат нужни. Има смисъл да носиш патерици, но отвътре. Това са любовта и мъдростта. Да се опираш на тези патерици, това значи, да си осмислил живота си. Докато носиш патерици отвън, всеки може да те бие, и то със собствените ти патерици. Един инвалид, с две патерици под мишци, влиза в една плодна градина да къса плодове. Градинарят го хваща и му казва: Ти пита ли някого да влезеш в градината? Взима патериците му и го набива. Често и вие се натъквате на собствените си мъчнотии и се плашите. Аз разглеждам страданията от особено становище. Оплакваш се от страданията: Казвам: Бият те със собствените ти патерици. Мисля, как да освободя този човек от ударите на неговите патерици. Казвам му: Направил си една грешка, която трябва да изправиш. Ти си влязъл в градина, където градинарят бие. - Как ще избягна боя? - Ще влезеш в градина, специално за инвалиди, където никого не бият. - Не знаех, че има такава градина, не видях такъв надпис. - Друг път ще внимаваши: където няма надпис, има бой; където има надпис, няма бой. Ето защо, и на вас казвам: Бъдете будни, да виждате надписа. И тогава, като влезете в градина с надпис, ще разрешите задачите си. - Кои градини имат надпис, и кои нямат? Къде приемат човека с любов и къде го приемат без любов? - Сами ще си отговорите. Ако не можете да си отговорите, ще останете в противоречията си, като с патерици.

Питате: Защо и Христос трябваше да страда? - Страданията са необходимост. Без страдания няма постижения. - Не може ли без страдания? - И без страдания може. Запитали Паганини: Можеш ли да свириш на три струни. - Мога. Той излязъл на сцената и свирил на три струни. - На две струни можеш ли да свириш? - Мога. - Свирил и на две струни. - На една струна? - И на една мога. - Ами без струни? - Той не отговорил нищо, но не се явил повече.

Следователно, може да се живее и без страдания, но няма да дойдете вече на земята. Животът без страдания е живот на пресъхналите чешми. Тръгнал си по един път, където всички чешми са пресъхнали. Това е кривият път в живота. Щом искаш да пиеш вода, ще измениш посоката, ще тръгнеш по правия път, където всички чешми текат. - Ама страдания ще има. - Без страдания не може. Правият път е пътят на живите, течащи чешми. Щом прочетеш надписа "път на живите чешми", ще знаеш, че си на прав път. Където няма надписи, никаква вода няма. Там стърчат паметници на мъртвите, на пресъхналите чешми. И тъй, като слизаш от небето, ще тръгнеш в правия път, където текат чешмите. Не влезеш ли в този път, ще страдаш. Това наричат карма. Индусите говорят за кармата, но все остава нещо необяснено. Че някой те бил, това карма ли е? Ако имаш знание, ще предвидиш, че ще те бият. За да не те бият, трябва да се примириш. Без примирение, единият ще бие; после, за да си отмъсти, и другият ще бие. Това ще продължава непрекъснато. Двама души не се обичат. Единият казва на другия: Трябва да си признаеш погрешката. - И ти трябва да признаеш своята. И двамата са честолюбиви, не искат да се примирят. Всеки пази своето достойнство. Всъщност, никой няма достойнство. И двамата са слуги, работници, изпратени на лозето да работят. Достойнството е в работата, да вземат мотиката и да копаят. Само онзи има достойнство, който е свършил училището с успех и придобил нещо. Достойнство има вярващият, любещият, който дава път на своята вяра и любов. Обаче, да вярваш, това не значи, да бъдеш спял в живота.

Ако сложиш пръстта си под иглата на шевната машина, тя ще те набоде. - Защо си сложил пръстта под иглата? - Да опитам, как шие машината. - Пръстите не се нуждаят от такъв опит. - Искам да опитам злото. - Защо ще го опиташ? - Искам да опитам любовта и безлюбието. - Има смисъл да опиташ любовта, но не и безлюбието. То нищо няма да ти донесе. Не прави този опит. Да опитваш безлюбието и любовта, това е голям опит. Влез в една стая и загаси лампата; после пак я запали. Като опиташ светлината и тъмнината, сам ще разбереш, какво представлява любовта и какво - безлюбието. Където прониква светлината, там е любовта; където е тъмнината, там е безлюбието. Ако сам затваряш прозорците си, да не влиза през тях светлината, не обвинявай за това другите. Ако ги отваряш и не помниш, че ти си ги отворил, не търси вината в другите. Благодарни на Бога, че е вложил разумност в тебе и знаеш, кога да отваряш и затваряш прозореца. Благодарни, че сърцето ти е запалено, и в него гори свещеният огън на любовта. Помнете: Какъвто и да е животът, той има някаква цел. - Каква е целта му? - да придобиете Божественото начало, да дойдете до онзи живот, който няма начало, няма и край. Щом дойдеш до началото и края, все ще имаш някаква полза. - Големи страдания имам. - Радвай се, че страданията имат край. - Какъв е краят им? - Придобиване на разумността. С други думи казано: страданието е на място, ако си станал по - разумен; ако не си станал такъв, страданието е безсмислено. - Как ще позная края на нещата? - По любовта. Като обичаш някого, ти си накрая. Като те обикне някой, аз зная вече, какъв ще бъде краят - той ще престане да те обича. Тогава ще дойде твоят ред - ти да го обичаш. Така ще разбереш, защо той те е обичал. Това, което говоря за любовта между хората, се отнася и за учители, и за ученици. Учителят преподава цял час на учениците си - значи, той проявява любовта си към тях. След това напуска класа и си отива въкъщи. Трябва ли учениците да плачат, че учителят им ги напуснал? - Не, сега те трябва да го обичат. - Как? - Като учат преподадения урок.

Страданията на хората се дължат на това, че не са научили предадените от учителя уроци. Пияницата не учи уроците си добре и търси причината за нещастieto си в другите хора. - Не, причината е в него. Той ходи да пие от една кръчма в друга, докато един ден изтрезнее и разбере, че наказанията и страданията му не идат от Бога, а от кръчмаря. Светът, в който живеем, е велико училище. Обаче, мнозина объркват пътя си, поемат кривия път. - Защо се объркват? - Защото не виждат никакви надписи. Където влизат - в градина, в домове, в училища, никъде няма надпис. Започват някаква работа - пак без надписи. И, в края на краищата, не знаят, кой ги учи, какво изучават и т.н. Бъдете будни, да знаете къде влизате и какво учите. Често ви говоря за изпълнение на волята Божия. Питате, каква е волята Божия. - да се греее на слънце. - На огън не можем ли да се греем? - Може и на огън, но само на огъня на вашия добър приятел, който ви обича. Ако се греее на чужд огън, или на огъня на човек, който не ви обича, ще се намерите в противоречие. Обаче, това се отнася до вас, не до външните хора. Само слънцето на живота, т.е. любовта, разрешава мъчнотиите и противоречията. - И хората могат да ни разрешат мъчнотиите. - Не, само Бог в хората разрешава противоречията и мъчнотиите. Под "Бог" разбирам любовта. Където е любовта, там няма никакви противоречия. - Аз искам да живея без противоречия и страдания; искам да бъда учен, да зная повече от близките си. - И това е възможно, но при други условия на живота. Ето, и дяволът знае много, но е нещастен. - Защо е нещастен? - Защото е скъсал връзката си с Божествения свят. Не може да живееш вън от бога и да бъдеш щастлив. Докато си на земята, ще уповаваш на Бога, а не на хората. Синът разчита на богатството на баща си и не учи, не работи нищо. Един ден бащата умира и не оставя нищо на сина си. Синът се разочарова, вижда, че няма пет пари в джоба си и става слуга. Уповавайте на Божественото в себе си, то ще ви помогне. Ако дойде нещо отвън, от баща ви, благодарете и за това. Не казвам, че не трябва да разчитате на хората. И на тях ще разчитаме, но не на

кривите им разбирания. Да бягаш от хората, това е крайност. Да разчиташ на правите им разбирания, това е в реда на нещата. Да се ползваш от опитността на хората, това е на място. Следователно, дружи с хората, вглеждай се в живота им, да се учиш от тях. Вие трябва взаимно да си помагате. Слушам, как се разговарят двама инвалиди. Единият казва: Ходих на бойното поле, бих се за отечеството си, но пострадах, раниха ме в ръката и осакатях. Другият казва: И аз се бих за хората, раниха ме в крака. И двамата се инвалиди и се питат, защо е трябвало да се бият. Не е лошо, че се били. Лошото е, че сега страдат и не могат да осмислят страданието си. Днес минават за герои, а не са такива. Те съжеляват, че са ходили на бойното поле и са станали негодни за живота. Един баща казал на детето си: Синко, иди да запалиш огъня на огнището, всичко е приготвено: и дърва, и запалки. Само драсни кибрита, и огънят ще се запали. Детето взело кибрита, но отишло в плевнята и там запалило сеното. Огънят обхванал съседните плевни и причинил голям пожар. Много от сегашните хора са такива деца - вместо да запалят огъня на огнището, те палят чуждите плевни. Като видят, какво са направили, те викат на помощ чужди хора да гасят пожара. Една сестра ми казваше: Не зная, какво да правя, огън гори на главата ми. Не мога да живея вече между хората. - Не можеш, защото си запалила плевните им. Ти виждаш огъня и не знаеш, какво да правиш. Ти не постъпваш правилно. Има нещо, което не разбираш. Ти си взела кривия път в живота, а мислиш, че си на прав път. Върни се назад, да вземеш правата пътека. - Аз ли съм най - голямата грешница? - Не е там въпросът. Някога малките погрешки произвеждат лоши последствия. Една млада сестра ме питаше, какво представляват радостите и скърбите в живота. За да ме разбере, дадох ѝ следния пример. Радостта и скръбта представляват две езера. Ако влезеш в езерото на скръбта, ще страдаш. Щом излезеш от него, ще изпиташ малка радост. Ако влезеш в езерото на радостта, ще изпиташ голяма радост. Като излезеш от него, ще изпиташ малка скръб.

Следователно, стой далеч от езерото на скръбта, за да изпиташ малка радост. Ако търсиш голямата радост, не излизай от езерото на радостта. Като не успяват в живота си, хората все ще намерят нещо, с което да се оправдаят. Старият казва: Е, да бях млад, друго щеше да бъде! Младият казва: Млад съм още, трябва да си поживея. Като остарея, тогава ще мисля за онзи свят. - Няма защо да мислиш за другия свят, но и като млад, и като стар, трябва да водиш добър живот. Законът е един и същ и за младия, и за стария. Да мислиш, че старият трябва да живее по един начин, а младият - по друг начин, това е криво разбиране на живота. Ако старият влезе в езерото на скръбта, ще страда като младия. Ако влезе в езерото на радостта и той ще се радва като младия. Страданията и радостите са еднакво неизбежни, както за младия, така и за стария. Защо съществуват езеро на страданието и на радостта, не питай. Защо съществуват богатство и сиромашия, също не питай. Ако не искаш да бъдеш сиромаш, стой далеч от сиромашията. - Ама тя ще дойде при мене. - Не, човек сам отива при сиромашията; тя никога не дохожда при човека. Ако не искаш да станеш невежа, стой далеч от невежеството. Човек сам отива при невежеството, а не то при него. Един виден учен се оженил за млада, красива мома, но не живели добре. От скръб той се пропилил и, за да има пари за вино, продал цялата си библиотека. В скоро време изгубил знанието си и станал невежа. И обратно: невежият може да стане учен. - Как? - Той е работлив, пести пари и си купува книги. По цели часове чете, просвещава се и придобива знания. От човека зависи да стане учен или невежа. Казваш: Лесно мога да стана богат или учен, но как ще придобия любовта? - И любовта не се придобива изведнъж. Тя е като светлината. Лесно се завъртва ключа на светлината, но колко време е работено, докато се придобие тази светлина. - Ама любовта иде от Бога. - Така е, тя иде от Бога, но затова е нужно време да изработиш в себе си условия за идването на любовта. Колкото и да е малка днес любовта ти, благодари и за нея. Колкото малко знание да имаш, пак благодари.

При мене са дохождали някои да се оплакват, че не са красиви. Прави сте. Някога сте били красиви, но сте заспали един дълбок сън, и през това време някой ви е боядисал, сложил ви такива краски, с които сте изгубили красотата си. Сега не ви остава нищо друго, освен да работите върху себе си, да измените тези краски. Бог е вложил във вас козметични средства, с които можете да възвърнете своята красота. Като работите върху себе си, ще премахнете онези условия, които ви правят грозни. Душата на човека е красива. Това, което ви прави грозни, са сенките на живота. Възлюбете истината с всичкото си сърце и ще станете красиви. Красотата е признак на това, че сте възлюбили истината. Който използва красотата за своето развитие, той ще бъде благословен от Господа. Това значи, да стане човек богат, учен и силен. Помнете: Много работи има още да учите. Вие искате да отидете на небето, но такива, каквито сте сега, и да отидете там, нищо няма да разберете. - Какво ще правите там? - Ще се учим от ангелите. - Да, но те не обичат хора, които мислят, че всичко знаят. Ангелите обичат хора с пробудено съзнание, които търсят истината. Те няма да дойдат, като проповедници, да ви убеждават. Има определени хора за проповедници. Когато ангелът дойде при Захари да му съобщи, че ще му се роди син, той не повярва. Ангелът не го убеждаваше, но му каза: Ще бъдеш ням, докато ти се роди син. Докато имате слабости и недостатъци, ангелите няма да се занимават с вас. Те са строги, категорични. Щом видят умрял човек, дават нареждане да го погребат, не се занимават с умрели. Мъртвият ще мине през страдания, да се очисти, и след това ще влезе в небето. И Христос мина през страдания, защото разбираше смисъла им. Той пострада за хората, стана техен поръчител. Христос изпи горчивата чаша, но разбра дълбокия смисъл на страданието. Без Христа човечеството не би се спасило. Като знаете това, не ставайте отново роби на света. Вие търсите щастieto на земята, но не можете да го намерите. На земята няма щастие. Ако търсите щастие, ще го намерите само в Бога. Без Божественото, без светлина няма щастие.

Слушал съм свещеници да казват: Иде ни да вземем пътя към гората, да бягаме от хората. - Не, ще служите на Бога и ще изпълнявате Неговата воля. Има един красив свят. Там е щастието. Който иска да стане член на този свят, трябва да бъде герой. Като мине през всички бури и страдания, ще излезе на пристанището, и животът му ще бъде радост. И при най - добрите условия да бъдеш, все ще минеш мъчности. Дръжте се за закона. Бог не е престанал да ви обича. Привидно може да се отдалечи от вас. Целта Му е да ви застави да мислите. - Не може ли бог да бъде цял живот с нас? - Слънцето не грее цели 24 часа. При това, то изгрява от изток и залязва на запад. Божията Любов се проявява при изгрева на слънцето, а човешката - при залеза. Тогава ще запалите свещта и ще четете. Това е вашата любов към Бога. Сутринта слънцето пак ще изгрее, пак ще се прояви Божията Любов. Ако искате да живеете в непреривната любов, ще се качите на най - високото небе, където няма залез, където слънцето непрекъснато грее. На земята, обаче, слънцето изгрява и залязва; щом залезе, явява се луната. Светлината на слънцето е една, а на луната - друга. Сега вие искате да бъдете щастливи. Като не можете да постигнете щастието, мислите, че хората не ви обичат. Казвате: Защо не ме обичат хората? Защо не мога да постигна желанията си? - Не си ти единственият, който не си постигнал желанията си. Ще дойде ден, когато ще ги постигнеш. Не се лъжете, да мислите, че ще постигнете всичките си желания и ще бъдете щастливи.

Сега е време за работа. Като свършите работата си, тогава ще бъдете щастливи. Като страдате и се радвате, вие работите. Който иска преждевременно да бъде щастлив, ще изгуби и това, което има. Христос казва на Петър: "Докато петелът пропее, три пъти ще се откажеш от мене." Не само Петър се отказа от Христа. Отказа се и Юда, като Го продаде за 30 сребърника. И останалите ученици се разбягаха. В края на краищата, и Петър, и Юда се разкаяха. Юда даже се обеси. И днес много християни се отказват от Христа. Те казват: Не искаме вече да следваме Христовото учение. - Това е животът на Юда.

- Да, но след това и за тях ще дойдат нещастията. Ще дойде ден, когато и те, като учениците на Христа, ще се разкаят. До това време се изисква от всички работа върху себе си. Впрегнете дарбите и способностите си на работа. И каквото направите, Бог ще го превърне на добро. Благодарете, че очите и ушите ви са отворени. Благодарете, че имате възможност да постигнете великата цел на живота. Каква е великата цел, ще я разберете, като се качите на високия връх. Както и да ви се описва светлото бъдеще, не можете да си го представите. То ще изкупи всички страдания, през които минавате. Отворете прозорците си да влезе повече светлина. Запалете огъня си и си направете попара. Измийте се добре, хапнете си и благодарете за всичко, което ви е дадено. - Ще се оправи ли скоро светът? - Ако всички хора постъпват така, светът лесно ще се оправи. Нека всеки запали огъня си, да се облече, да излезе вън на светлината, и всичко ще се оправи. Като слушате да говоря така, вие се запитвате: Кой ли ще отиде на небето? - Навсякъде, във всички страни по света, има кандидати за небето. Искате да знаете, дали всички ще влезете в Царството Божие. Ще ви отговоря фигуративно: Седя при огъня. Дърветата ме питат, какво ще стане с тях. - Много просто, всички ще изгорите. - Ние не се мърдаме оттук. - Ще ви сложат в огъня и на пепел ще се превърнете, няма да ви питат, искате, или не искате. И на вас казвам: Всички ще се превърнете, но не на пепел. Замръзналата вода ще стане течна; студеният въздух ще стане топъл; непоникналото семе ще поникне; слепият ще прогледа; глухият ще прочуе; немият ще проговори; куцият ще проходи; болният ще стане от леглото, и невежият ще придобие знание. Да благодарим, че сме в училище, където ни очакват всички блага. Какво е било досега? Ходили сте на училище, получавали сте двойки, тройки, четворки, а шесторки почти не сте получавали. Това са временни работи. Единиците и двойките могат да се поправят. Единицата е кон, качи се на гърба му. Двойките са два впрегнати вола, качи се на колата. Тройката е свободен кон, нека си тича в гората. Четворките са два

чифта волове, а шесторките - три чифта волове, които разорават земята по - дълбоко. Тогава и нивата ражда повече. Това значи, да започнат и сърцето, и умът да раждат, да се премахнат грозотиите в света. От много неща трябва да се освободите.

Като влезете в разумния свят, ще се обедините в едно и ще бъдете свободни от недостатъците си. Един ден, като се срещнете на земята, няма да виждате недостатъците си. Това значи, да станете красиви, лицата ли да светнат. - Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*25. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 март, 1933 г.
София. – Изгрев.*

ОТВОРЕНИ КРАНОВЕ

Размишление.

Ще прочета 28 гл. от Матей.

Животът не е хляб, който можеш да изядеш; не е въздух, който можеш да дишаш; не е знание, което можеш да възприемеш. Мнозина се питат, що е животът, как се придобиват знания. Това, което човек търси, не се учи. Човек носи живота в себе си. Едно е нужно: да му даде условия да се развива. Божественият живот не произтича от никаква среда вън от него. Хората, особено религиозните, се спъват от противоречията в живота и се питат, къде е онзи свят, съществува ли, наистина, той, или не. Има доказателства за съществуването и на този, и на онзи свят, а именно: Щом си се родил, и млад да си, ще остарееш. На земята ще остарееш, в другия свят ще се подмладиш. - Ама ще умра. - Ако си млад, ще се стопиш, но няма да умреш. Младият се стопява, а старият умира. Ние се съмняваме в това твърдение. - Какво разбирате под "съмнение"? Какво представлява онзи свят, според вас? - Не ни е лесно, не можем да си го представим. - да ви изясня този въпрос, значи, да направя светлината по - силна. Възможно ли е това? - За да бъде мисълта ви светла, ясна, това зависи от вас, а не от мене. Светлината при всички условия е светлина. Че някъде свети повече, а някъде - по - малко, това зависи от материалната обстановка. Ако нямаш прозорци, светлината не прониква в стаята ти. Ако прозорците са големи, повече светлина ще проникне в стаята. Щом сте дошли на земята, вие имате прозорци. Колко големи са вашите прозорци? Аз не говоря за материалните ви прозорци, те не са меродавни. Ако сложите на къщата си обикновени прозорци, нищо не се ползвате. Друг е въпросът, ако очите, т.е. прозорците на вашата къща - тялото, ви се отварят и вие виждате

околния свят. Чрез очите си човек приема достатъчно светлина. Следователно, очите са достатъчни за главата, но ако сложите на къщата си такива малки прозорци, ще живеете в тъмнина. Като знаете това, пазете очите си, чрез които възприемате светлината. По - право казано: Очите възприемат енергията, а мозъкът я преработва и превръща в светлина. - Тогава какво представлява външната светлина? - Тя не е истинска светлина. Истинската светлина е вътре в човека. Тя се казва духовна светлина. Външната наричаме физическа светлина. Ако не е така, как ще си обясните, защо даден човек, при мъчностиите на живота си, казва: Тъмно ми е пред очите. Всъщност, той е вън, изложен на слънце, а говори за тъмнина. Като ученици, вие трябва да разбирате привидните неща, да не се спъвате в тях. Казвате: Еди - коя си сестра се облякла в шарена рокля. - Какво от това? И шарените дрехи са на място. Вижте, как се облича природата пролет. Каквито цветове търсите, ще ги намерите в природата. Кой е истинският модел: ясното небе, или земята? Кое предпочитате? Ще се ползвате от цветовете и на небето, и на земята. Важно е, всяко нещо да е на мястото си. Например, какъв смисъл има, ако облекат стария с копринени дрехи, с бяла шапка, бели обувки и така да го погребат? Да се облече младият с копринени дрехи, това е на място, но не и старият, вече умрял. Каквото и да сложите на умрелия, нищо не го ползва. И на новороденото дете не са нужни копринени дрехи. За него е важно млякото на майката и чисти, здрави пелени. То носи живот в себе си - това е достатъчно. Следователно, за предпочитане е да се облечеш в прости, чисти дрехи, но да носиш живот в себе си, отколкото да те облекат в хубави, скъпи дрехи и да си мъртъв. За предпочитане е злото, но ако носи живот, отколкото доброто, което носи смърт. Една сестра, от напредналите, като чула песента "Химн на Великата Душа", поиска обяснения за новата песен. "Трее Слънцето" - за кого? - За праведния. "Светло е" - за кого? - За чистия. "Обвита е земята." - Коя земя? - Светата земя. Тя е обвита с топла дреха. Ако мислите, че тя е обвита като мъртвец, не бих желал това. Сестрата

търси по - дълбок смисъл в думите, затова иска обяснения. Не очаквайте да ви храня с биберончета. Детето се храни с биберон най - много една - две години. След това, ако майката го храни и с млякото си, тя започва да го отбива. В първо време то плаче, сърди се, недоволен е, но най - после се примирява. - Защо плаче детето? - И вие питате, като тази сестра, искате обяснения. Ще питате, защо плаче детето, когато го отбиват. Или, защо детето се храни с мляко. Какво ще кажете, ако ви изнеса случаи от живота, където се раждат деца, които веднага почват да говорят и прохождат? В това отношение, те са като пиленцата, които, щом се излюпят, тръгват след майка си да си търсят храна. - Възможно ли е това? - Възможно е, но на небето. Там новородените деца могат да ходят и да говорят, като възрастните. Там няма разлика между деца и възрастни.

Мнозина се питат, наистина ли е възкръснал Христос, или не. - Някои вярват във възкресението на Христа, а други казват, че Христос никога не е съществувал като действителна личност. Следователно, Той не е слизал на земята, не е страдал и не е възкръсвал. Питам: може ли Бог да страда, да умира и възкръсва? Човек умира, а Бог възкръсва. Божественото се проявява и в смъртта, и във възкресението. - Защо умира човек? - Защото смъртта е присъща на човека. - Защо възкръсва? - Защото Бог се проявява в него. Ние живеем и мислим, че няма да умрем. И като умираме, мислим, че няма да възкръснем. - Като човек, ще умреш, а чрез Божественото в тебе ще възкръснеш. Тези мисли влизат в общия живот. Днес всички хора се натъкват на противоречия. Всеки иска да бъде красив, да живее добре. И ако не е красив, страда. Никой не разбира, в какво се заключава красотата. Среждали ли сте човек, който представлява образец на красотата? И аз не съм срещал още красив човек в истинския смисъл на думата. Обаче, има модел за красотата. Красивият човек отговаря на следните качества: той има неизменна любов, знание, което постоянно расте, и съвършена свобода. Красивият човек е абсолютно свободен. От него лъха свобода. Обаче,

красивият има и други качества - той е разумен, любещ. - Що е любовта? - Това, което всякога дава, и нищо не взима; това, което постоянно тече, без да изтича. По - ясно от това, оставям на вас, вие да го обясните. Така е на човешки език.

Който само иска, той не може да разбере любовта. За да я разбереш, трябва да даваш. Първо ще възприемеш любовта, а после ще даваш. И колкото възприемеш, толкова ще даваш. Чешмата, изворът подържат принципа на вечното даване. Чешмата, колкото приема, толкова дава. Ако не разбирате този закон, вие ще поставите кран на чешмата и ще спрете любовта. На място ли е този кран? Няма човек на земята, който да не е сложил кран на чешмата си. Жената се опитва по няколко пъти на ден да завърти крана на своя мъж - да не изтича водата навън. Ако изтече малко повече вода, отколкото трябва, тя вдига шум, сърди се и казва: Изтече светата вода! Жената мисли, че само тя има право да отваря и затваря крана на мъжа си. Ако някой си позволи да пие от тази чешма, тя повдига източен въпрос. И мъжът по няколко пъти на ден проверява крана на жена си, да не изтича водата. Така постъпва и братът със сестра си, господарят със слугата - постоянно проверяват крановете. Такъв е животът на сегашните хора. И по отношение към мене, всеки ден се изреждат хора, да проверяват, дали моят кран е затворен. Те затварят, аз отварям. Ако намерят крана отворен, питат: Кой отвори крана? - Сестра или брат, който отваря крана, и други, които го затварят, са от една и съща категория. Дойде някой при мене, отвори крана. Като си отива, затваря го. Значи, само той да се ползва. Дойде друг, и той прави същото. Не е ваша работа, да отваряте и затваряте човешките кранове. Не е позволено, да поставяте кран на човешката душа. По - добре да има кал пред чешмата, отколкото прах. Най - лошият живот, с отворен кран, е за предпочитане пред най - добрия живот, но със затворен кран. Сега, чешмите на всички християни са със затворени кранове.

Така е на земята, обаче, на небето, всички чешми са с отворени кранове и пред тях няма никаква кал. - Защо няма кал? - Почвата е

такава, не може да се разкаля. Който се опита да внесе малко кал, веднага го изпращате на земята. На земята не може без кал, а на небето калта е изключена. Сега аз говоря на небесен език с човешко съдържание, а с ангелски смисъл. Всяка чешма, която тече непрестанно, представлява ангелски език. Чешма, която ту се отваря, ту се затваря, представлява човешки език. Ще ви кажа една особена мисъл: Христос пострада, без да е пострадал; възкръсна, без да е възкръснал. Това значи: Христос пострада, умря и възкръсна за хората, чиито храмове бяха затворени. Той се яви пред ангелите такъв, какъвто всякога е бил. Човек се каля на земята, а се чисти на небето. По никой начин на земята не може да бъдеш чист. Ако мислиш да се очистиш на земята и тогава да отидеш на небето, няма да успееш. На земята ще се каляш щеш - не щеш, но щом помислиш за небето, ще се очистиш. Там калта се превръща на злато. В нея е вашето богатство. Казвате: С вяра всичко се постига. За каква вяра говорите? Под "вяра" аз разбирам онази сила, която върши чудеса. С такава вяра в Бога и грешникът става праведен. Достатъчно е той да си помисли за Бога, за да изчезне и най - малката следа от неговия грях. Като се огледа, той вижда, че е очистен. Че някога е бил грешник, това за него е сън. Учениците на Христа казаха: "Учителю, придай ни вяра." Днес младите не искат вяра, но любов и красота. Те искат да бъдат красиви, да бъдат обичани. - И това може. - Как? - Ще отворя крана на сърцето им, да потече любовта навън; ще отворя крана на ума им, да потече знанието навън; най - после, ще отворя крана на душата им, да потече истината навън. Така се преобразяват младата мома и младият момък. Те оживяват и възкръсват. На земята човек трябва да умре, за да се отворят в него крановете на любовта, мъдростта и истината. Това значи, да умре човек за дребнавостите в живота, и да се отворят крановете на сърцето, ума и волята му. Един ден, една сестра се приближава до мене и ми дава нещо. Мъжът ѝ гледа това, и сърцето му се свива, не е доволен от жена си. Казвам ѝ: Нека мъжът ти ми даде това, което си определила. Така е по - добре.

Иначе, той ще се сърди, и ще произлезе цял скандал. Според мене, има един морал, който произтича отвътре. Той не се учи отвън, по правила. Грехът не е отвън, той е вътре в човека. Някой може да седи със затворени очи, никого да не поглежда, а вътре да има нечисти желания. Може да седи затворен в стаята си, да не се среща с хора, а грехът да е в него. Друг може да е между грешници, но вътрешно да е чист, да няма нечисти желания. Външният свят за човека е такъв, какъвто е вътрешният. Това е мистичното разбиране за живота. - Кое е истинското право? - Божественото. То дава на човека живот, знание и свобода. Дръжте се за него и не питайте, кой заслужава повече, и кой - по - малко. Докато си задавате този въпрос, всякога ще бъдете в противоречия. - Искам да бъда красива. - Защо? - Не зная, но искам да съм красива, да ме харесват хората. - Има смисъл да бъдеш красива, но да не внасяш съблазън в никого. Красивата жена може да съблазни мъжа. - Има мъже, които устояват на всякаква съблазън. - Зависи, до каква температура са ги нагрили. Мъжете и жените са като металите, топят се при различни температури. Калаят и оловото се топят при ниска температура, желязото и медта се топят при висока температура, а среброто, златото и платината - при още по - висока, около хиляда и над хиляда градуса. Ако красотата може да те разтопи, тя не е за тебе. Потърси друга красота, която не може да те стопи. Някога човек трябва да се стопи, за да се пречисти. - Добре ли е да съм твърд, да устоявам на всички условия? - Добре е, но ако твърдостта ти е хомогенна, свободна от всякакви примеси. Ако има чуждо вещество в тебе, ти трябва да се стопиш. Само така ще се освободиш от него. Всичко можеш да разтопиш, но не и любовта. Има неща, които и на най - високата температура не се топят. Това са любовта, мъдростта и истината. - Ама аз се топя. - Щом се топиш, ти нямаш любов. Щом се топиш, не си мъдър. Щом се топиш, не си истинолюбив. Това са правила, които трябва да имате предвид. - За кого се отнасят тези правила? - За умния, за онзи, който разбира. Който не разбира любовта, тя го стопява. - Какво да се прави тогава? - Ще търсиш това,

което топли, а не което топи. Това, което топли човека, е обичта. Любовта е за великите, за разумните хора, а обичта - за обикновените. Така гледам аз на нещата и така осмислям живота си. От това гледище, аз се примирявам и с живота, и със смъртта. Че се родил някой, или умрял, за мене това е безразлично. Аз не съжалявам, че някой умрял. Обаче, съжалявам човека, който не разбира живота. Неразбирането на нещата е начало на страданията. И на вас казвам: Радвайте се на всичко. Забогатяваш, радвай се; обедняваш, пак се радвай. Болен си, радвай си; здрав си, радвай се. Че хората говорят лошо за тебе, радвай се; говорят добро, пак се радвай. Като казвам, че трябва да се радвате на всичко, имам предвид съзнателно отнасяне към нещата. Ако се радваш, съзнателно да се радваш. Ако скърбиш, пак съзнателно да скърбиш. Някой приема нещата с радост, но като изпадне в мъчнотия, с която не може да се справи, всичко отдава на дявола. - Не е лош дяволът. Той прилича на човека: Облича се хубаво, говори добре, убедително; познава добре и женското, и мъжкото сърце, знае как да постъпва с тях. Само едно лошо има той, а именно: не признава Бога. Той казва: В света съществуваме само аз и хората. Вън от нас никакъв Бог няма. Въпреки това, Бог го приема в своя съвет, изслушва го. Един ден Бог казал на сатаната: Има един човек на земята - Иов, който ме обича и разбира. Той разбира любовта, мъдростта и истината. Ти познаваш ли го? Крановете на любовта, мъдростта и истината са всякога отворени в него. - Прати мене, аз да го изпитам. Ще затворя крановете му и тогава ще видя, колко ти е верен той. Отишъл дяволът при Иова и завъртял крановете му. Нищо лошо няма в това, но страданията идат. Следователно, ако страдаш, отвори крановете си. Недоволен си - отвори крана. Радостен си - не завъртай крана си. Недоволството ти се дължи на това, че някой завъртял в тебе крана на любовта, на мъдростта или на истината. - Какво да правя? - Отвори ги. Дръжте крановете си всякога отворени. Думата "кран" не звучи добре. Съчетанието на буквите "к" и "р" не е хармонично. Буквата "к" е буква от астралния свят. Тя съдържа

качества на чувствения свят. Буквата "р" е войнствена. Тя трябва да се замести с по - мека буква. Думите "познание на Бога" не означават точно връзка с Бога. Това е вътрешен копнеж на душата. Когато страда и се мъчи, човек изпитва известно напрежение. То е напор на човешката душа да види и познае Бога. Тогава човек е готов на всички жертви. И на Христа затвориха крана, но ангел слезе от небето и отвори крана Му. Той каза: Елате да ви покажа, че аз вдигнах всички завеси. И в Писанието е казано: "И завесата на храма се раздра." Тази завеса представлява заблужденията. И домакинята си слага завеса в кухнята, зад която готви. Без завеси трябва да бъдете. При сегашното положение, обаче, животът без завеси би произвел големи скандали. Снощи ходих на концерт. До мене седеше една млада жена, с червисани устни. Гледам, цветът на устните не съответствува на лицето ѝ. С очите си тя търси някого.

Казвам: Скоро ще се разтопи тази жена. Тя не е много умна; кранът ѝ е завъртян. Червената боя е калта на живота ѝ. Тази боя говори за известна греховност. По - добре яж яйца, мляко, силна храна, ако искаш да имаш червени устни. Като се червисваш, ти запушваш порите ти, откъдето иде Божията Любов. Устата е мястото на любовта и разумността. С червисването ти затваряш крана на разумността. Измий устните си добре. Една сестра, ревностна проповедничка, си червисваше устните. Намерила си приятел и напусна мъжа си. Хората се женят, за да имат живот, знание, да бъдат свободни. А сега, като се ожени, човек веднага влиза в затвора. Не се лъжете, женитбата е заробване, а не освобождаване. Истинската женитба подразбира мястото, където Божественото се проявява. Тя не е ограничаване. Следователно, сложете настрана всички мисли, чувства и постъпки, които ви сковават. Ние търсим свободата. Аз съжалявам хората, които влизат в затвора на брака. Срещам одного, окован във вериги. Съжалявам го, като чувамдрънкането на веригите. Той е тъжен, скръбен, и не знае, защо носи веригите. Ако разбираше, той щеше да знае, защо ги носи и лесно щеше да се освободи от тях.

И апостол Павел беше окован във вериги, но се радваше; той знаеше, защо ги носи. Сега аз говоря за вътрешния живот на хората. Не се интересувам от външния им живот. Аз засягам само скритото във вас, което само вие знаете. Отворете крановете на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, чрез които Бог се изявява. Там е силата на човешката душа. Тя отваря крановете и влива в тях Любовта, Мъдростта и Истината. Това е силата, която пази човека. Когато Любовта, Мъдростта и Истината са на място, всичко се нарежда добре. Щом не са на място, всичко е в пълен безпорядък. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*26. Утринно Слово от Учителя, държано на 2 април, 1933 г. София.
– Изгрев.*

ПРИЕМАНЕ И ПРЕДАВАНЕ

Размишление.

Ще прочета 1 гл. от Евангелието на Иоана.

Защо е дошъл човек на земята? Защо съществува светът? Има ли друг свят, освен видимия? Има ли задгробен живот? Това са въпроси, които хората си задават. Те сами си отговарят и то по най - различен начин. Мнозина приемат съществуването на невидимия свят, както и на задгробния живот. Като ставаш от сън, кажи си: Аз съм дошъл на земята да проявя любовта, мъдростта, истината, правдата, добротата. Щом сте облечени в добродетели, можете да правите чудеса. Природата съдействува за придобиване на добродетелите. Например, мухите, комарите са научили хората да работят. По - рано те са били лениви. В това отношение, мухите са остен за хората. Като видят ленив човек, на носа му кацне една муха, жилне го тук - там, докато го накара да се раздвижи. Без работа нищо не се постига. Искаш да бъдеш силен. Докато не придобиеш трите велики добродетели - любовта, мъдростта и истината - никога няма да бъдеш силен. Силата има отношение към тях. Често хората се усещат претоварени, духът им е понижен и се питат, коя е причината за това. - Те се натоварили с непотребни мисли и чувства и не знаят, как да се освободят от тях. Има начини за освобождаване от излишния товар, но хората трябва да се вглъбят в себе си. Така те ще видят, че причината се крие някъде в миналото. Хората нямат представа за миналото, в което се крият впечатления и спомени на вековете. Учените правят изчисления, за колко време се възприема едно впечатление в съзнанието. Някои са дошли до заключение, че едни впечатления се възприемат за една хилядна част от секундата, а други - за още по - малка част от секундата. Важно е, че тези впечатления се задържат в съзнанието и

се наслояват като излишен товар. Като работи съзнателно върху себе си, човек се освобождава от непотребните впечатления. Иначе, те всякога ще се преповтарят в съзнанието му и ще го измъчват. Говори се за светски и за духовен живот.

Щом е на земята, човек минава едновременно и през двата живота. Светският живот е вън от човека, а духовният е вътре в него. Това е правилно. Стане ли обратното, човек потъва в света, като лодка в морето. Правилно е лодката да бъде във водата, а не водата в лодката. Следователно, вие ще бъдете в света, но не светът във вас. Ако мислите, че можете да се освободите от света, вие се лъжете. Това е невъзможно. За да се освободите от света, трябва да се справите с всички противоречия. Те са калта на живота, която всеки момент цапа човека. - Как да се освободим от тази кал? - Ако си умен, ще направиш от нея нещо ценно, както грънчарят прави от калта хубави грънци. В тази кал растат всички плодове. Ако не си умен, ще се цапаш и ще страдаш. Умният, философът, филтрира нещата. Той никога не допуска в съзнанието си утайки. Който няма този филтър, ще пие мътна вода. Златарят изпитва нещата чрез огъня. Той е пробният камък за него. Дръжте се и вие за този огън. Аз го наричам свещения огън на любовта. Прекарайте мислите и чувствата си през този огън и не се страхувайте от нищо. Щом мислите и желанията ви се опекаат на свещения огън, те стават безопасни. Ако не минат през него, те са нечисти, и всеки момент могат да ви изненадат. И тъй, искате ли да придобиете чистота и светост, оставете се на огъня на любовта. Ще минете през страдания, но ще се очистите. Според мене, който не е минал през страдания, той не знае, що е чистота и светост. Страданието е подобно на изгаряне. Като страдаш, нечистотиите в тебе ще изгорят. - Не може ли без страдание? - Ако можеше, пръв Христос нямаше да страда. Знаете, че Христос страда. Той мина през такива страдания, през каквито никой не е минал. И пророците страдаха. Всички светии и велики хора също са страдали. Значи, без страдания не може. Всяко благо се изкупва чрез страдания. След тях

идат радостите. - Защо се радва човек? - Защото е получил това, което е дал; или намерил това, което е загубил. Сега вие искате да изучавате окултните науки, да се запознаете с висшите светове, да разберете вътрешната страна на живота. - Това е естествено. Човек дохожда до състояние, да не може да се познае. Той иска да познае себе си, да намери мястото си във вечността. Страшно е състоянието, когато човек изпада в раздвояване на съзнанието. Той сам не се познава, не знае, кой е и къде е. Друг път изпада в индиферентност. И това състояние е тягостно. Тогава човек нищо не харесва, нищо не желае: не му се яде, не му се пие - нищо не иска. В такова състояние, човек мисли, че може и без ядене, и без пиене. - Не е така. Като живееш на земята, ще ядеш и ще пиеш. На физическия свят не може без храна. Изучавайте всички окултни науки, за да си помагате сами. Ползвайте се от вашите опитности, както и от опитностите на своите близки, за да решавате задачите си правилно.

Като ученици, вие трябва да изучавате любовта във всичките ѝ прояви. Някои мислят, че най - високата форма на любовта е майчината. Според други, най - висока е приятелската. Нито майчината любов, нито приятелската са меродавни. Аз имам предвид онази любов, която освобождава човека от всички противоречия. Тя внася мир в неговата душа. Тази любов определя отношенията на хората към майката, към приятеля, към всички окръжаващи. Следователно, любовта към майката, към приятели е частична любов. Един ден може да изгубите тези форми на любовта, без да сте изгубили любовта. В любовта няма загуба, няма смърт. Онзи, когото обичаш. Той никога не умира. И който обича, също не умира. Смърт съществува там, където няма любов. Когато Бог престане да обича хората, те непременно ще умрат. Това е по човешки казано. Значи, смъртта е състояние на безлюбие. И Христос, като минаваше през големи страдания, каза: "Господи, защо си ме оставил?" Той трябваше да мине през страдания и да умре, за да възкръсне. Той знаеше тайната на живота, но се остави да мине през най - големите

изпитания. Силата на Христа се заключава в това, че Той запази връзката си с Бога. И на вас казвам: Запазете тази връзка! Върн от връзката ви с бога, никаква философия не съществува. Всички други неща ще придобиете, само ако запазите връзката си с Бога. Тя е една от необходимите връзки. Може да учите, да придобивате знания, да развивате дарбите и способностите си, но без връзка с Бога, всичко е безсмислено. Всичко може да изгубите, но ако сте в общение с Бога, вие ще придобиете възкресение. Питаш: Защо съм дошъл на земята? - За да се натовариш с любовта. Каква е разликата между Божията Любов и човешката? - Божията Любов е достойние на всички живи същества, а човешката не е достойние на всички. Например, като човек, ти не можеш да обичаш всички еднакво. Към коня, към вола, към котката имаш едно отношение, а към човека - друго. Даже и към хората, любовта ти е различна. А Бог обича всички еднакво. В Божествения свят всяка вдишка е любов. Ще приемеш една вдишка и после ще я изпуснеш навън. Всяко вдишване внася нов подтик на любовта. Щом приемеш любовта, ще я предадеш навън. Значи, непрестанно ще приемаш и ще предаваш. Така е от Божествено гледище. Обаче, от човешко гледище, като приемеш любовта, ти я задържаш за себе си, не искаш да я предадеш. Човешката любов трябва да се пречиства. Иначе, тя внася нечистотии в организма. Тя е причина за нечистата кръв в тялото. Да пречистиш човешката любов, значи, да я заместиш с Божествената. Сама по себе си, тя не може да се пречисти. Каквото и да правите, човешката любов си остава човешка, не може да се измени. Като живееш по човешки, ще обичаш по човешки и ще умреш по човешки. Питате: След колко време ще приемем Божията Любов? - След една секунда. Всяка секунда можете да приемате тази любов и да я предавате. Това е момент на съзнанието. Скръбен си, мислиш, че никой не те обича. Достатъчно е да си помислиш, че има Един, Който те обича, скръбта ти веднага ще изчезне. Има светии, които са прекарвали цели 20 години в пустинята, за да приемат Божията Любов. Това е много дълъг период,

който се равнява на хиляди години. Според мене, достатъчно е да прекараш в пустинята една секунда, за да възприемеш Любовта на Бога. - Възможно ли е това? - Възможно е. Едно е нужно: да премахнете всички прегради и противоречия между Божията Любов и човешката. - Защо трябва да се махнат преградите? - Махни ги и не питай! Боли те ръка. Превържи я и не питай, защо те боли. Колкото повече я човъркаш, толкова по - зле за тебе. Ще я превържеш и ще я оставиш да нараства. Ще благодариш на Бога, че не си по - зле, отколкото може да бъде. И като оздравееш, пак ще благодариш на Бога, че си добре. - Не може ли без рана? - Не може. Който е ходил на бойното поле, все е бил раняван. Той се върнал с някакъв отличителен белег, знак на геройство. И Христос, като дойде на земята, опита този закон. И Той не беше свободен, приковаха ръцете Му с гвоздеи. И до днес още Той носи белезите на ръцете, и на краката си. Като Го викат да дойде пак на земята, Той поглежда към ръцете и краката си, поглежда към хората и казва: Ако сте от онези, които още забиват гвоздеи на ръцете и на краката на хората, не дохождам.

Тогава Той пита учениците си: Кой от вас не е бил закован на кръста? Ако се обади някой, че не е опитал този кръст, него праща на земята. Няма да остане човек, на когото да не забият гвоздеи. Всеки ще мине през Христовия кръст. Където има чук и гвоздеи, там владее човешки порядък. Следователно, ако искате да бъдете хора на новото, на Божественото, откажете се от човешкия порядък, т.е. от вашите чукове и гвоздеи. - Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единия, Вечния Бог на живота.

*27. Утринно Слово от Учителя, държано на 9 април, 1933 г. София.
– Изгрев.*

ДРЕХА НА ЖИВОТА

Размишление.

Ще прочета 2 гл. от Иоана.

Едно нещо поддържа съзнанието на човека – идеята за младостта. Човек трябва да бъде млад. Какво означава младостта? Да си млад, това значи да любиш. Да имаш любов в себе си, значи да имаш живот. Любовта се познава чрез живота. Който живее, той има любов. Който умира, губи любовта. Следователно, докато имаш любов в себе си, всякога ще живееш; щом изгубиш любовта си, ще умреш. Когато човек има наченки на живот в себе си, той се подмладява. Без младостта животът не иде. Като изгубиш живота си, казващ, че си остарял. Под "старост" разбирам залязване на живота, а под "младост" – изгряване на живота. Дето е животът – там е любовта. Като живееш, ти си в резултата на любовта. Казано е, че любовта ражда живота. Ако животът е лишен от младостта, той никога не може да се разбере.

Второто нещо, което поддържа съзнанието, е идеята за старостта. Човек трябва да бъде стар, т.е. мъдър. Ако в старостта няма мъдрост, тя остава неразбрана. Резултата на мъдростта е знанието. Стариият трябва да има знание. Ако си стар и нямаш мъдрост, ти си осъден на смърт. Старост без знание нищо не струва. Както младият умира от липса на живот, така стариият умира от липса на знание и мъдрост. Две причини има за остаряването: нарушаване закона на любовта и нарушаване закона на мъдростта. Младият нарушава закона на любовта, а стариият – закона на мъдростта. Казвате, че умрял някой стар човек. Според мене, той не е стар. Истински стариият никога не умира. – Защо? – Защото живее в закона на мъдростта. Каже ли младият, че и без любов може, той ще умре. И ако стариият каже, че може без знание и мъдрост, и той умира. Ако чуете, че някой стар

човек умрял, ще знаете, че той не е стар. Следователно, ако си стар, знай, че имаш и знание, и мъдрост. При това положение, ти се радваш на живота.

Като говоря за младост и старост, ще повдигнете ред въпроси. Ще кажете: Защо старият и младият са осъдени на смърт? – Защото не вървят по пътя на любовта и мъдростта. Ако искат да не умират, трябва да спазват законите на любовта и мъдростта. Цялото човечество, както и отделните хора, не спазват тези закони и вървят по свои пътища. Всички разбират младостта по един начин, а старостта – по друг, благодарение на което се отклоняват от правия път на живота. Новороденото дете увиват в пелени, не му дават да мърда. Според мене детето е дошло на земята, именно да се мърда, да се движи. Роденият не се нуждае от никакви пелени, от никакви повои – разбиране му е нужно. Превеждайте идеите млад и стар в прав смисъл. Не е млад онзи, който е току-що роден. Майката се радва на детето си, но тя не знае защо се е родило то. Тя очаква да ѝ донесе някакво щастие, но остава излъгана. Вярно е, че детето носи щастие, но ако майката и бащата са стари, т.е. ако имат знание и мъдрост. Ако родителите нямат знание и мъдрост, т.е. ако не са стари, детето ще им донесе най-голямо нещастие.

И тъй, който влезе в духовния свят, трябва да бъде или млад, или стар; или дете, или възрастен. С други думи казано: в духовния свят ще проявиш любовта и знанието си. Любовта има отношение към сърцето, а мъдростта и знанието – към ума. Ето защо, в разумния свят се проявяват само умните. Там не се допускат глупави хора. Изобщо, в разумния живот се проявява само положителното. Че някого обрала, че някой счупил стомната си, че го уволнили от служба, това не са прояви на разумния живот. Че някой умрял, това не е проява на живота. Друг е въпросът, когато се ражда човек, когато детето ходи на училище да учи. Истинският живот подразбира придобивки. Че страдаш или се радваш, и това е на място. Така ще придобиеш ценни неща. Радостите и скърбите са реалностите на живота. Като страдаш,

ти се обличаш в дрехата на живота; като се радваш, пак обличаш дрехата на живота. Като не си доволен от страданието, казваш: Защо Господ ми даде тази дреха? – По-добре ли е да те повие в планини, да върже ръцете и краката ти? Широка е дрехата на страданието, в нея можеш свободно да риташ нагоре-надолу. Благодариме за тази дреха. Според мене, страданието е най-красивата дреха, с която младият може да се облече. Дето е животът, там иде страданието. Като влезе в някой дом, то казва: Аз ида между живи хора. Ако тук няма такива, веднага ще си замина. Като влезе между разумни хора, страданието казва: Аз ида между вас, търся разумни хора. Аз искам да ме разберете и придобиете нещо от мене. Като изучавам хората, виждам, че те търсят лесния път, т.е. живот без страдания. Щом не искат да страдат, те ще останат голи. Защо? Защото не приемат дрехата на живота, да се облекат в нея. Не е позволено да ходиш гол! Следователно доброволно ще приемеш страданието, за да се облечеш. То е долната дреха, която малцина виждат. Първо ще облечеш долната си дреха, а после горната. – Коя е горната дреха? – Знанието. Наистина, който страда, той придобива знания. Той облича горната си дреха, която всички виждат. Красива е дрехата на знанието. Всички хора желаят тази дреха. Обаче знанието не отива при човек, който не е страдал. Щом види, че е гол, то казва: Като се облечеш, тогава ще те посетя. Аз нямам нищо общо с голи хора. Който не е облякъл дрехата на страданието, той не може да облече дрехата на знанието. Това е правилото на живота. През тази опитност са минали всички велики хора на земята. Много пъти сте ме питали защо страдате и аз все съм мълчал. Днес ви казвам: Страдате, за да се облечете, да не ходите голи. – Ние не искаме тези дрехи. – Щом не искате, продайте ми ги. Аз съм готов да ги купя. Ако отворите моя гардероб, ще видите, че е пълен с дрехи на страданието, купени от хора – от мъже, жени, деца. Купил съм ги, но съм готов и да ги продам. Дойде някой при мене, иска да го уча, да му преподавам новото учение. И това може, но

първо ще му продам една дреха на страданието. След това ще започна да го уча.

Първо човек се облича с дрехата на младостта. Тази дреха наричат дреха на страданието. Ето защо, който не може да облече тази дреха, не може да се подмлади, не може да се нарече млад. Това е закон. Няма същество, от каквато йерархия да е , като стъпи на земята, да не облече дрехата на младостта. Който се откаже от дрехата на страданието, той е осъден на смърт. Питате: Защо иде страданието? – За да обикнете смъртта, т.е. да се примирите с нея. Облечете дрехата а страданието доброволно, за да приемете любовта и живота. Щом животът е с вас, и любовта ще бъде с вас. Дето е любовта, там страданието се понася лесно. Любовта украсява дрехата на страданието. Който не познава дрехата на страданието, не познава и своята майка.

И тъй, не се притеснявайте, но приемете страданието с любов. Това се отнася до онзи, който търси истинския живот. Не е достатъчно да кажеш: Ще се страда, не може да се освободим от страдания. Или не е достатъчно да се каже, че Господ ще обърше сълзите ни. Христос има предвид онези страдания, които осмислят живота. И аз говоря за тези страдания. Що се отнася до човешките скърби и страдания, които ги тровят, това е друг въпрос. Следователно приемете страданието и го свържете с младостта. Ако страданието не ви подмладява и не оси любовта, то нищо не ви ползва. Отнасяйте се съзнателно към страданието, към новата дреха и за никаква цена не я продавайте. Докато сте облечени с тази дреха, вие всякога ще бъдете здрави. Щом я изгубите, всички нещастия ще ви сполетят. Като дойдат страданията и нещастията, не питайте защо идат. Те идат по единствената причина, че сте изгубили дрехата на страданието.

Аз мога да изнеса много примери от живота, да видите, че мисълта ми е права. Не може без страдания. Който няма дрехата на страданието, той е изложен на външни неблагоприятни условия: на

течение, на хапане от мухи, насекоми и др. Чрез тази дреха природата защитава човека от външните условия. Ето, и Христос – Син Божии слезе на земята и облече дрехата на страданието. Само така Той можа да изяви Божия живот. Ако не беше облякъл тази дреха, Той не би могъл да изяви Божията Любов. Христос разбираше закона на Любовта и страданието, и каза: "Чашата, която Бог ми даде, да я не пия ли?" Той изпи тази чаша и рие истинския живот. Чашата на страданието оси живота. За онзи, който не разбира смисъл на чашата, тя е горчива. За онзи, който я разбира, тя носи живот. В този смисъл страданието е еликсир на живота. Младият не може да бъде силен, ако не е облечен в дрехата на страданието. Голият не е силен. И старият, без знание, е също гол.

Човек минава едновременно през две състояния – през състоянието на младия и през състоянието на стария. Ако не може да ги използва разумно, той всякога остава гол. Ето защо, младият трябва да се облече с дрехата на страданието, което води към любовта, а старият – с дрехата на знанието, което води към мъдростта. Под "мъдрост" разбирам духа в човека. Не можеш да се наречеш човек, ако нямаш дух, който те води към знанието. Духът открива тайните на човека. Той го укрепва и въздига. Духът е майка, баща и приятел на човека. Ако не е така, много ще чакате, но нищо няма да придобиете. Без силата на духа, и вярата е безпредметна. Някой очаква щастие след смъртта. Щастие е във възприемане на живота. Без живот няма щастие. Следователно, ако приемаш истинския живот, и днес можеш да бъдеш щастлив. – Как да се справим с нещастията? – Че кое ви прави нещастни? Искате да отидете на небето, там да намерите щастие. Лъжете се. В небето има същества, които абсолютно спазват Божиите закони. Там всички са облечени в дрехата на страданието. За тях се казва в Писанието, че са облечени в бели дрехи. – Как са станали бели? – Чрез страданието. Значи страданието избелва дрехата на човека, прави го светъл и чист.

Сега, като говоря за страданието, имам предвид разбраното страдание. Който се страхува от страданието, не го разбира. Той казва: Предпочитам да умра, отколкото да страдам. – Не е така. Смъртта има смисъл, ако води към възкресение. Иначе тя не е на място. Да умреш, за да избягаш от страданията, това е неразбиране на живота. В такъв случай по-добре е да страдаш, за да научиш нещо. И като придобиеш знания, можеш да умреш. Тогава ще дойде възкресението. Знанието и страданието вървят паралелно, както смъртта и живота. Ще живееш, докато се учиш. Щом престанеш да учиш, ще грешиш. Тогава, за да не грешиш, иде смъртта. – Защо се ражда човек? – За да се учи и да прави добро. – Защо умира? – За да не греши. Като живее, човек опитва благата на живота. Като умре, той отива в другия свят, да разбере условията на новия живот.

Ще се върна пак на въпроса за младия и стария. Като млад, няма да мислиш само за радостта и удоволствието, но доброволно ще приемаш страданието. Ще облечеш най-красивата дреха на живота – страданието и ще вървиш напред. – Отде ще я намеря? – Аз ще ти я дам, но с едно условие – да не грешиш. Сгрешиш ли, ще я взема назад. – Може ли да живееш и да не грешиш? – Ще грешиш, но без да цапаш тази дреха. Тя ти е дадена да учиш. Като придобиеш нужното знание, ти ставаш стар в истинския смисъл на тази дума.

Една от задачите на живота е човек да бъде облечен. – Не сме ли облечени? – Вие сте облечени само отвън, а вътре сте още голи. Само онзи е облечен и вътрешно, който е минал през великите страдания на живота. Той придобил знания, станал е мъдър. – Няма ли друг живот, без страдания? – Такъв живот не съществува. Няма по-красив живот от сегашния.

И тъй, търси любовта, за да намериш живота. Търси живота, за да се облечеш в дрехата на страданието. Тази дреха е бяла. Така се обличат ангелите – с бяла дреха, препасана с пояс. Тя е символ на младостта и знанието, т.е. на любовта и мъдростта. Тя е най-скъпата дреха на живота. Като видиш човек, облечен с такава дреха, ще знаеш,

че той е минал през страданието, очистил се е и е придобил знанието и мъдростта. Облечен с тази дреха, човек се ползва от всички възможности да опита благата на вечния живот.

Желая ви да се облечете в дрехата на страданието и знанието. Само така ще бъдете деца на любовта и мъдростта. Блажени сте, ако майка ви се нарича любов, а баща ви мъдрост. Блажени сте, ако се облечете отвън и отвътре с най-новата великденска дреха.

Проявена любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

28. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 февруари 1933г.,
София – Изгрев.

ПРИМИРЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 3 гл. от Иоана.

Често хората се намират в големи противоречия. Защо? Защото са близо до бреговете на световното море. Ето защо, и на вас, каквото ви се каже, забравяте всичко. Морските вълни го заличават. Много хора пишат нещо по брега на морето, но нищо не остава от написаното – морските вълни го заличават. Пишеш нещо за любовта, но и то се заличава. Защо? Не е приложено. Говориш за любовта, без да я прилагаш. Пишеш за нея, пак не я прилагаш. В любовта има нещо общо за всички хора и частно за всеки един. Малцина различават общото от частното. Например обичаш парите, събираш ги и ги туряш в касата си, да им се радваш. Отвреме-навреме ги поглеждаш, да не би някой да ги е взел. Казваш: Искам да ми се намират тези пари, да ги употребя за нещо добро, всички да се ползват от тях. Право мислиш, но не постъпваш право. Ти мислиш само за себе си, искаш да се осигуриш с тези пари. Наистина, полезни са парите, но докато има хляб. Ако няма хляб, нищо не струват. Парите са условие за хляба. Когато има изобилие и без пари може, но ако няма хляб, парите са безпредметни. Хлябът символизира Божията Любов. Следователно, без Божията Любов не може, а без човешката – може. С други думи казано: без пари може, но не и без хляб; хляб без пари може, но пари без хляб нищо не са. Турете човешката любов на мястото на парите, а Божията – на мястото на хляба. Така поставени, те ще ви дадат истинско разбиране за живота. Само при това разбиране човек може да бъде свободен.

Има една област в човешкия живот, която никой не може да засегне. Тя е областта на посвещението. Дето е истината, там е

посвещението. Следователно, който оси истината в себе си, само той може да се нарече посветен. Дето няма противоречия, смърт, там е истинското посвещение. Докато дойде до това посвещение, човек ще носи дрехата на страданието. На земята без тази дреха не може. На небето обаче тази дреха стои в гардероб и се облича само на празник и тържествени дни. Законът на небето е обратен на този на земята. Там съществата се обличат всеки ден в дрехата на радостта, а в празник – с дрехата на страданието. На земята човек всеки ден облича дрехата на страданието, като работна дреха, а на празник – дрехата на радостта. – Как да разберем това? – Както можете, това е ваша работа. Важно е да мислите право. Това е истината. Ако я разберете, блажени сте; ако не я разберете, ще учите, докато я разберете.

Ще обясня тази мисъл със следния пример. Имате двама ученика. И двамата учат: единият всякога свършва с хубави бележки, а другият – едва с тройки. – Защо е така? – Първият е способен, даровит, лесно учи и учителите го обичат, разположени са към него. Другият не е способен, но трудолюбив. По цели дни учи и една изкарва тройки. Първият носи истината в себе си и я прилага, а вторият сега я изучава. е кажете, че първият ученик получава незаслужено шесторки. Не е така. Всяка незаслужена бележка лесно изчезва, тя не е трайна. Заслужената бележка е валидна за всички времена. Тя никога не губи цената си. Това се отнася и до физическия, и до духовния живот. В духовните гимназии единицата се превръща на шесторка, а шесторката става единица. – Кога? – Когато не е заслужена. Каквато бележка да пишат на ученика, в края на краищата, тя ще се превърне на число, което той заслужава. При това положение, може ли да има пристрастие? Представи си, че се намиращ в свят, дето не можеш да кажеш никаква лъжа. И да кажеш една лъжа, всички ще я знаят. Тя ще се подложи на опит и ще стане обективна. Следователно в невидимия свят лъжата е изключена. Без да излъжеш, достатъчно е само да помислиш нещо невярно, ти ще се

засрамиш. И тогава, каквото кажеш, трябва да го направиш. Например казваш, че обичаш някого, без да го обичаш. Това е лъжа. На земята можеш да лъжеш колкото искаш, но в невидимия свят ще те опитат доколко говориш истината. – Ама аз обичам истината. – И тук ще те изпитат. Не можеш да говориш за истината, без да я прилагаш.

Преди няколко деня дойде при мене един млад човек, правоверен. Наблюдавам го, той иска да живее по евангелски. Обръснал брадата си, остригал косата си съвършено, до голо, накривил шапка и ме поглежда. Той иска да каже: Виждаш ли, остригал съм се според думите на Павла, който счита за безчестие, мъжът да носи дълга коса. Започва да ми проповядва и мисли, че само той знае истината, само в него живее Бог. Що се отнася до другите хора, още не е дошло време Бог да се всели в тях. Слушам го и си мисля: Това е детектив от духовния свят, дошъл да изпитва хората. Като го изслушах, казах му: Ти си човек, който не вдъхва никакво доверие, никаква святост нямаш. Ти имаш само табелата на свят човек, без да си такъв. Ти криеш в себе си едно големство, искаш да се поставиш по-високо от другите. Ти искаш да разбереш кой е по-правоверен – ти или аз, т.е. кой от двама ни е на правата страна. Един от двамата е на правата страна. Ако ти си по-прав, това е от твое гледище. Може и прав да си. Същото се отнася и до мене. Какво ще доказваш кой от нас е прав, и кой – крив. Ако аз съм крив, не си ти, който ще ме изправиш. Ако съм крив, такъв съм от памети-века, не отсега. Ако съм прав, такъв съм от памети-века, а не, защото ти можеш да ме изправиш.

Често хората изпадат в положението на този млад човек, който остригал главата си, обръснал брадата си, като искал да мине за правоверен. С това той без да иска, предизвикал хората да влизат с него в спор. За такъв човек българската пословица казва: "Разпасал пояса си" Той си мисли, че като носи Библията, минава за

проповедник. Казвам: Старият Завет е залязал вече. Свещите, които се употребяваха преди хиляди години, днес не се намират вече.

Сега са нужни нови свещи. Старите свещи отживяха времето си. Като наблюдавам този човек, виждам, че е в тъмнина, на небето му не се вижда нито една звезда. Той има верую, като онзи, който разчита на вложените си пари в банката. Той ще опита доколко може да разчита на тези пари. Ето защо, всичко, каквото проповядваш, трябва да си го опитал. Той говори за Христа, но не Го е видял, нито Го познава. Не е лесно да познаеш Христа. Познаването не е външен процес. От мое гледище, този млад човек е представител на цяло общество от ненапреднали същества. Той минава за председател на това съдружие. Той иде с цел да се повдигне спор, да разискват хората по въпроси, които и на него не са ясни. Дали съм прав или крив, това се отнася до мене. Ако пък той е добър, това е за него, не за мене. Ако си справедлив, трябва да знаеш как да постъпваш. Ще кажете, че този човек е тръгнал между хората от любов, да им помага. Ако разделя хората, той няма любов в душата си. Бащата и майката обичат своите деца повече от другите, но това не показва, че те са придобили любовта. Колкото и да говори майката за любов, най-много тя обича своите деца. Тя казва, че обича чуждите деца като своите. Ако умре едно от нейните деца, тя плаче и страда, не може да се утеши. Обаче, ако умре някое чуждо дете, тя ще каже: Такава е волята Божия. За нейното дете не казва, че това е волята Божия, но пита защо детето ѝ умря. Ако волята Божия е да умре някой човек, защо скърбите, че умрял приятелят ви? Не лошо, че човек скърби. Скърбта е необходимост, но някога тя не е на мястото си. Ако заминалият за другия свят е по-добре, отколкото на земята, трябва ли да скърбите за него? Какво му допринасяте с вашата скръб? Друг е въпросът, ако положението му в другия свят е по-лошо от това на земята. Важно е е каквото знаете, да го прилагате, да не говорите само празни думи.

Стремете се към Божията Любов, която освобождава човека от всички ограничения. И Божията Мъдрост също освобождава човека от

противоречията и мънотиите на живота. А човешката любов и човешкото знание го ограничават. Аз уподобявам човешкото знание на парите, а Божественото – на хляба. Истинското знание представя вътрешна връзка в човека, т.е. такава връзка, която обединява нещата. С това знание човек познава грешките си и лесно ги изправя. Обичаш някого, а се съмняваш в него. Коя е причината за това съмнение? Защо трябва да се съмняваш? Каква любов е тази, която причинява съмнение? Който прави погрешки, само той се съмнява. Да обичаш, това е Божествен подтик; да се съмняваш, това е човешко. Като придобиваш знания, ти трябва да различаваш Божественото от човешкото, да знаеш къде е границата между тях. Ако обичаш и ограничаваш, ти си пак в човешкото.

Казано е в Писанието: "Бог е Любов". Следователно любовта никога не ограничава. А и нея никой не ограничава. Обаче Бог сам се ограничава. За да Го познаем, Той слиза до нас и се ограничава. Значи Бог се е самоограничил, но не се е ограничил. Какво представя всъщност ограничението на Бога, не знаем. Едно знаем: Дето действа Божията Любов, там има знание и свобода. От гледището на тази любов, Бог казва: Прости на човека. Забрави обидите му. Човешката любов действа обратно. Тя казва: Дай длъжника си под съд. Не му прощавай. Ако на всички прощаваш, къде ще му излезе края? – Прости и не мисли за края. В Божията Любов законът е друг. Там даваш едно, вземаш десет. Като следваш този закон, всякога ще печелиш. Ако вършиш волята Божия, ти даваш едно, десет печелиш; ако вършиш своята воля, едно печелиш, а десет губиш. Това е закон, в който няма никакво изключение. Всеки човек има една кесия с преграда, чрез която отделя човешките печалби от Божествените. Вечер, като се връщаш от работа, отвори кесията си и прегледай в кое отделение има повече пари. Ако в Божественото отделение има повече пари, ти си живял по закона на Божията Любов. Ако в човешкото отделение има повече пари, ти си живял по човешки. Ако искаш да знаеш как си живял, виж какво е състоянието на твоята

кесия, дали е празна или пълна и кое от двете отделения е по-пълно. Никаква друга философия не може да разреши този въпрос.

Казано е: "Роденото от Бога грях не прави". Раждането е естествен процес, който означава връзка на човешката душа с Бога. Веднъж създадена тази връзка, човек има условия за нов живот. И ако не греши, той е роден от Бога. Ако греши, не е роден от Бога. Ако Божественото отделение на кесията ти е пълно с пари, ти си роден от Бога. Ако човешкото отделение е пълно, не си роден от Бога. Според някои мярка за Божията Любов са чувствата. Чувства има и в човешката любов. Колко бащи и майки се жертват за децата си! Обаче тази жертва е за човешкото, а не за Божественото. Друга е жертвата например на мъчениците, които са се жертвали за Господа. Важно е човек да знае дали жертвата, която прави, е на място. – Все някога ще узнае. На земята или на небето, един ден ще научиш истината. – Ще я научиш, но късно ще бъде. То е все едно, да напълниш едното отделение на кесията си с пари и един ден да разбереш, че си живял по човешки, само за себе си. Мъчно ще бъде тогава да изправиш грешката си. На небето грешките се изправят мъчно. Там процесите са завършени. Следователно, още от сутринта трябва да знаеш, по кой път вървиш – по човешкия или по Божествения. Още в началото ще знаеш, по кой път вървиш.

И тъй, Бог е началото на нещата, а човек – краят. Следователно, още в началото трябва да знаеш, че пътят, по който вървиш, е Божествен, а не човешки. – Не мога ли накрая да позная, по какъв съм вървял? – Може и накрая, но много няма да се ползваш. То е все едно, като се върнеш вечер от работа, тогава да разбереш, че си вървял по един или друг път. Защо още в началото да не знаеш къде вървиш? Помни: Не може да вървиш в човешкия път и да имаш Божествени резултати. И човешката любов има смисъл, но само за хората. Тя е полезна дотолкова, доколкото виното – за пияницата. Като изтрезнее, той сам се чуди как не е могъл да се въздържа да не пие. С човешката любов човек постоянно трупа дългове. Той пие, а кръчмарят пише на

тефтера. Ако не може да плаща, кръчмарят го дава под съд. Човешката любов се точи от бъчви и се продава с чаши или шишета. Тя е опивателно средство, т.е. ферментирало, а не сладко вино. Човешката любов е вода, взета от локвите и блатата, а Божията Любов е вода от чист планински извор. Може да пиеш блатиста вода, но когато нямаш изворна. И ще пиеш толкова, колкото да не умреш от жажда. Обаче, ако си пред извора, ще пиеш от неговата вода – няма да мислиш за блатото. Човешката любов е за предпочитане пред смъртта, но не и пред живота. Като живее, човек непрекъснато се развива, всеки ден придобива нещо ценно. Така той върви от човешкото към Божественото и постепенно навлиза в правия път. Вашето бъдеще зависи от онзи капитал, който ви е даден от Бога. Ще работите с него и ще го увеличавате.

Аз говоря за Божията Любов и за човешката любов, като присадки на дърво на живота, т.е. на Божествения организъм. И двете присадки дават плод, но плодовете на Божията Любов не могат да се сравнят с тези на човешката любов. Първите са вечни, а вторите – временни. Докато си в човешката любов, всякога ще грешиш. Не се смуцавай от това. Казал си една обидна дума – нищо от това. На другия ден ще кажеш една добра дума. Днес си постъпил лошо с някого. На другия ден ще постъпиш добре. Човек е дошъл на земята да изправя грешките си, да учи и да се усъвършенства. Човек е служител, заема всевъзможни служби. Ако си слуга какво ще правиш? Ако си войник какво ще правиш? Ако си ученик какво ще правиш? И като слуга, и като войник, и като ученик ти трябва да проявяваш Божията Любов. Важно е да не говориш за любовта, която живее в тебе. Никой да не знае какво носиш в себе си. Иначе ще се натъкнеш на изкушения. Някой дойде при мене и с часове ми говори за любовта. Разказва ми, че обича хората, че им помага, че се жертва за тях. Обаче щом излезе от стаята ми, веднага го поставят на изпит. Вместо да прояви Божията Любов, той постъпва по човешки. Казвам: Ти си облякъл човешката любов в дрехата на Божията Любов и щом

съблечеш тази дреха, виждаш, че сам си се лъгал. Едно от качествата на Божията Любов е, че тя от нищо не се цапа. Тя е извор, който постоянно блика. Който има тази любов, от нищо не се смущава. Той е тих и спокоен. Той никога не плаче и не въздиша. Само човешкото плаче. Кръв излезе от порите на Христа, но Той не заплака. Той каза: "Господи, на Тебе предавам духа си. Да бъде Твоята воля!" – Защо плаче човек? – За да се освободи от излишния товар. Следователно има смисъл да плачеш, когато си много натоварен. Плачи, да дойде някой да вземе част от товара ти, за да се облекчиш. Обаче, ако нямаш товар, няма смисъл да плачеш. Хората плачат и когато са натоварени, и когато нямат товар. В първия случай плачат, за да ги облекчат. Във втория случай плачат, за да ги натоварят.

Много пъти съм ви говорил за Божията Любов. И днес ви говоря за нея, но въпреки това, малцина я познават. Който живее в човешката любов, всякога е недоволен. И като богат, и като беден, той всякога казва, че нищо няма. Онзи, който живее в Божията Любов, всякога е доволен. И нищо да няма, той е доволен, мисли, че е в изобилието на живота. "Роденото от Духа е дух, а роденото от плътта – плът". Аз превеждам този стих: Роденото от Божията Любов е Божествено, а роденото от човешката любов – човешко. Който живее в Божията Любов, лесно се примирява с човешкото. Но който живее в човешкото, не може да се примири с Божественото. Само Бог е в сила да примири човека със себе си. Само Той знае тайната на примирението. Що се отнася до човека, той не знае начините, по които може да се примири с Бога.

Като говоря за човешката любов, не казвам, че не трябва да живеете в нея. Искам да ви кажа кога се предпочита човешката любов. Когато човек отива на небето, за предпочитане е Божията Любов. Когато слиза на земята, за предпочитане е човешката любов. Една българска поговорка казва: "Корените на знанието са горчиви, а плодовете му – сладки". Аз казвам: Корените на човешката любов са горчиви, а на Божията Любов – сладки.

И тъй, нека остане в ума ви мисълта, че човешката любов е външна дреха на Божията Любов. Следователно, ако божията Любов не е вътре в човека, човешката любов няма смисъл. Ето защо, за да има смисъл и цена човешката любов, вие трябва да подхранвате Божията Любов в себе си. Само така човешката любов ще се примири с Божествената. Иначе, като външна дреха само, без никакво съдържание, тя е осъдена на смърт. Какво струва опаковката на книгата без нейното съдържание?

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

29 Утринно Слово от Учителя, държано на 23 април 1933 г., София – Изгрев.

ЦЕЛТА НА ЖИВОТА

Размишление.

Човешкият живот ще завърши развитието си на земята когато човек постигне съвършенство. Някои, като чуят думата "съвършенство", веднага се обезсърчават. Да бъдеш съвършен, това е висок идеал. Как ще постигнеш, това зависи от твоето разбиране. – Кога считаме, че една къща е завършена? – Когато е измазана отвън и отвътре, когато е изчистена, измита и добре мебелирана. Тогава човек влиза да живее в нея. Следователно и човек е съвършен когато е придобил любовта, мъдростта и истината, когато има знание, живот и свобода. Според някои да придобиеш съвършенство, това значи да престанеш вече да се развиваш. Не е така. Съвършеният именно има най-много работа. Като помага на хората, той вижда докъде е достигнал и какво му липсва. На земята съвършенство, в абсолютен смисъл на думата, не съществува. Съвършеният е с отворени очи, но и той като Павла, казва: "Отчасти знаем и отчасти мъдруваме".

Усъвършенстването не е механически процес. Казваш: Искам да се отворят очите ми, да стана съвършен. – И това е възможно, обаче отварянето на очите, в истински смисъл на думата, подразбира вътрешна работа. Исус казва на самарянката: "Да служим на Бога в дух и истина". Това означава връзка с Бога. Без тази връзка нищо не се постига. Как ще оздравее болният, ако е лишен от въздух? Каквото и да му се говори, без въздух няма живот. Може да го обнадеждаваш, да му препоръчваш книги да чете и учи, но докато е на леглото, нищо няма да постигне. Болестта дълго време ще го мъчи. Той казва: Докато съм болен, никакво бъдеще не ме блазни. Първо човек трябва да се освободи от болестта, която го мъчи. Всички сте опитали това. Докато болестта ви мъчи, всеки ден минавате през различни

състояния. Всеки момент се мените. Това става и с най-напредналите. Има нещо в човека, което го мъчи, за което той не може да си даде отчет. Даже и ангелите не могат да се освободят от мъчението – отвреме-навреме си под негово влияние. Това се отнася до несъвършените ангели.

Христос казва: "Бъдете съвършени както е съвършен Отец ваш небесни". – Може ли човек да бъде съвършен като Бога? – Ако остане сам, на своите сили, човек никога не може да бъде съвършен. Обаче с Бога заедно, той може да стане съвършен. Сегашният живот на хората не е дошъл до съвършенството, но един ден, когато се свържат с Бога, ще станат съвършени. Засега само Бог се проявява чрез човека, но още не живее в него. Казано е: "Ще се веселя във вас и ще станете едно с мене". Това подразбира съвършенство. Днес всички хора се обезсърчават, отчайват се. – Защо? – Не са достигнали още съвършенство. Така е не само за отделния човек, но за цялото човечество. Хората са свързани в едно цяло и заедно носят своите радости и страдания. Следователно, сам човек не може да се радва. Неговата радост е свързана с радостта на всички. Ако майката, бащата или детето са болни, останалите членове ще бъдат ли радостни? Привидно могат да се веселят, но вътрешно се безпокоят и смущават. Това се дължи на безпокойството на цялото човечество. И падналите души насочват умовете си към хората, искат помощ от тях. Така те им причиняват големи страдания. Хората възприемат техните мисли като по радио и стават скръбни. Ще бъдеш ли спокоен, ако по своето вътрешно радио възприемаш зова на параход, който потъва? Ти си далеч от парахода, на десет км разстояние, чуваш вика на пътниците, но не можеш да им помогнеш. Какво ще бъде твоето състояние?

Сегашните хора се намират в положението на двама американци, които се разхождали с лодка по Ниагарския водопад, но неочаквано преживели голяма катастрофа. Те пийнали малко и изкривили направлението на лодката. Тя се ударила в една канара и се разбила. Единият успял да се качи на канарата, която се разделяла

на две части: едната част сочела към Съединените Щати, а другата – към Канада. Вторият се понесъл по течението на водопада. Гледат го от брега, искат да му помогнат, но не знаят как. Търсят начин, мислят, но не се решават – страхуват се да не се удавят. И на двамата положението било тежко. Единият стои на канарата, всред бученето и рева на водата. Той гледа как другият се носи по вълните и не може да спре. Питам: Какво е било състоянието на тия двама американци? Който не е преживял тези състояния, той не може да си представи какво са всъщност вълните на живота. Ако си далеч от водопада, лесно се философства. Най-после спасили първия, който бил на канарата.

Съвременното човечество е на върха на канарата. Ако не дойде спасението му, то ще слуша рева на водопада, без да намери спасението си. Питате: Как са го спасили! Тези от брега подхвърлили една граната, вързана с дебела тел, към канарата. Така именно те изтеглили пътника на брега, спасили го. Не задържайте в ума си тази мрачна картина. – Защо? – Мрачното иде, само когато човек е болен, когато страда. Дето е истинският живот, там няма нищо мрачно. Болести има и на физическия, и в духовния свят. Важно е да се излекуваш, без да остане следа от болестта.

Казано е в Писанието: "Който стои, да се пази да не падне".

Питам: Защо не спасиха и двамата американци, а се спаси само единият? Казвате: Ако Бог иска, може да ни спаси. – Вярно е това. Бог желае спасението на всички, но не всички се спасяват. Единият американец бил много пиян, затова не могли да го спасят. Онзи на канарата бил по-трезв, могъл да се задържи там, докато му дойде помощ отвън. Някога хората се опиват толкова, че никой не може да ги спаси от нещастieto. Ходят натук-натам като слепци. Дойде ден, някой изчезне, не могат да го намерят. Къде отиде? Ще кажете, че заминал за другия свят. Ние знаем къде е той – заровен е в земята, т.е. погребали го. Близките му казват, че отишъл на небето. Значи видимият човек е в земята, а невидимият – на небето.

Казваш: Не ми се живее. – Защо не ти се живее? Който не иска да живее, той не разбира законите на живота. Той сам си решава съдбата. Човек не трябва да се заставя насила да живее. В него трябва да има естествен подтик към живот, да бъде свободен. Това е волята божия. Следователно само онзи може да се спаси, който абсолютно изпълнява волята Божия. Тъй щото, който има дълбоко вътрешно желание да се спаси, само той успява. Всяко разумно желание в човека е израз на Божията воля. Бог се изявява чрез нашите желания. Той събужда желанията в нас.

Днес ви говоря много неща, които трябва да прилагате, както онзи, който знае да пише и да чете. Ако ученикът, който се е научил да чете и пише, се откаже да учи, той ще спре развитието си. Не, ще четеш и пишеш, ще се съобщаваш с майка си и баща си, с приятеля си. – Не може ли без това? – Не може. Като четеш и пишеш правилно, ти ще се научиш да живееш правилно. Да пишеш красиво, това значи да водиш чист, красив живот. Това е съдържанието на писмото. Следователно, написаното от ас е съдържанието на нашия живот. Всички хубави неща, написани от нас, остават в нашата вътрешна архива. Кой каквото напише на земята, то върви след него. Онова, което той си написал, измислил и изработил, то остава с тебе. Никой не може да ти отнеме изработеното и придобитото от тебе. Онова, което изучавате от другите, ще помогне за развитието ви. Обаче важно за вас е това, което вие сами придобивате. Само така човек става силен, само така той се усъвършенства и става свободен.

Мнозина идат при мене, задават ми различни въпроси, но аз всякога не отговарям. Питате: Защо трябва да вярваме в Бога и да Го обичаме? На този въпрос не отговарям. – Защо? – Според мене той е много естествен. Да обичаш Бога и да вярваш в Него, това е в реда на нещата. Като Го обичаш, ще учиш. Някой ученик казва: Аз обичам учителя си, но не уча. – Това не е правилно. Не можеш да обичаш учителя си и да не учиш. Щом го обичаш, с любов ще изучаваш неговия предмет. Учението не може да се замести с любов. Любовта си

е любов, но ти ще учиш. – Аз го обичам. – Щом го обичаш, ще учиш. Любовта и учението вървят паралелно. Наистина, когато обичаш, можеш да учиш; ако не обичаш, не можеш да учиш. Учение без любов не може. От тук вади заключението: Който не учи, не люби.

И тъй, любовта на Бога е мощна сила, чрез която човек придобива съвършенство. Що е любовта и що е съвършенството, не могат да се опишат. Как ще фотографираш цялата земя? Колкото е възможно това, толкова е възможно да опишеш любовта и съвършенството. Ако фотографираш едната половина на земята, втората половина не можеш да фотографираш. Обаче има същества, на които съзнанието е толкова широко, че обхващат цялата земя. Те я виждат от всички страни; те проникват и в нейната вътрешност. – Възможно ли е това? – За съвършения е възможно, но не и за несъвършения.

Един момък отишъл на сватба в едно село. По пътя го заваляло дъжд. За да не се намокрят дрехите му, той се съблякъл гол. Преди да влезе в селото, той се облякъл в близката гора и продължил пътя си. Попитали го как толкова силен дъжд не го е наквасил. – Вървах много бързо, та дъждът не ме засегна. – Не, той намерил начин да не се накваси. Той скрил истината, не искал да каже, че се е съблякъл гол. Право ли е постъпил като се съблякъл гол? Интересно как му дошло на ум да се съблече, за да не накваси дрехите си. И Адам остана гол, но като сгрещи. Знание е нужно на човека, да се пази от греха, както младият човек се запазил от дъжда.

Какво е нужно на сегашните хора? – Растене и развитие. Това е идеалът на човешката душа. Като расте и се развива, човек се усъвършенства. Всички, които следват пътя на високия идеал, са станали съвършени. Христос дойде на земята, за да изпълни мисията си. Така Той придоби истинско съвършенство. Който иска да бъде съвършен, трябва да изпълни известна мисия, която Бог ще му възложи. В лицето на Христа ние имаме образец на разумно служене. Христос казва на учениците си: "Аз имам друга храна, която вие не

знаете". – Каква е тази храна? – Да изпълни волята Божия. Всеки човек трябва да има една силна мисъл, която да привлича вниманието му към другия свят и да поддържа равновесието в живота му. В тази идея именно е силата на човека. Тя е тил, основа на неговия живот. При такава идея човек е твърд, непоколебим. Без нея той се люшка в живота, както параходът се люлее от вълните на морето и причинява морска болест. В Италия вече са намерили средство против морската болест. Съвременният човек не се клатушка.

Сега аз ви говоря за пътя, по който са минали съвършените. През този път ще минете и вие. В пътя на съвършенството ще срещнете много противоречия, на които не трябва да обръщате внимание. Като четете живота на Христа, на Йова, на пророците, вие виждате примери, образци, как трябва да се върви напред. – Защо Христос трябваше да пострада? Защо Йов страдал? – Каквито въпроси и да задавате, едно ще знаете: Без страдания не може. Ще кажете, че и дяволът страда. – И той страда, и той минава по пътя на страданието. – Някой си счупил крака. – Нищо, да върви наред. – Ама не може да върви. – Като се изправи кракът му, пак ще продължи пътя си. – Важно е човек да изправя погрешките си. – Аз съм неразположен, , нервен, така съм роден. – Радвай се, че си роден така. Какво те очаква, ако нямаш нерви? Това, което отличава човека от животните, е неговата нервна система. – Неврастеник съм. – По-хубаво от това няма. – Много чувствителен съм станал. – Че това е човекът. – Много мисля. – Още по-добре. – Къде ще му излезе краят? – Не мисли за това. Краят си ти, а Бог е началото. Като се съединиш с Бога, това е краят. Сега е само началото. Значи човек трябва да вземе последното място, т.е. краят. Всеки трябва да бъде край, омега, а Бог е алфа, т.е. начало. – Аз не искам да бъда опашка. – Най-хубавото нещо е да бъдеш опашка. Опашката движи рибата Колелото, което движи парахода, е отзад. Значи човекът е краят на нещата. Следователно той туря в движение Божествените идеи.

Нека останат в ума ви следните неща: Да служите на Бога в Дух и Истина и да бъдете свършени. – Може ли да бъдем свършени? – От вас зависи. Дето има начало и край, там е свършенството. Дето няма нито начало, нито край, никакво свършенство не се очаква. Щом Бог е изпратил една душа на земята, тя може да бъде свършена. Когато станете свършени, ще влезете в света на възвишените души. Там вашите напреднали братя ще ви признаят за свършени. Ако не станете свършени, дълго време ще се учите на земята. Ще слизате на земята, ще се качвате на небето, докато най-после завършите развитието си. Колелото на живота ще се върти дотогава, докато добиете свършенство. Така именно ще се освободите от това колело. Значи ще се раждате и прераждате до деня на своето свършенство. Който много обича земята, ще се преражда много пъти, докато най-после пожелае да стане свършен.

Христос казва: "Иде час и сега е, когато истинските поклонници ще се кланят на Бога в Дух и Истина". И сега, нека остане за размишление през целия ден мисълта: Служене на Бога в Дух и Истина.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

30. Утринно Слово от Учителя, държано на 30 април 1933 г., София – Изгрев.

ВЯРА И ЛЮБОВ

Размишление.

Ще прочета 5 гл. от Йоана.

В прочетената глава се говори за къпалнята, в която дохождали болни да се лекуват. Тази глава има предвид пробуждането на човешката душа или разширяване на съзнанието. Всеки процес, всяка мисъл са дотолкова важни, доколкото оказват влияние върху съзнанието на човека. Някой мисли за себе си, че е добър, но какво всъщност е добротата, и той не знае. Малцина имат ясна представа за понятието "добро". Още по-малко хора имат представа какво е Бог. Все ще кажеш нещо за Бога, но това не е достатъчно. Христос казва за Господа: "Нито гласа Му сте чули, нито лицето Му сте видели". – Как се познава кой е чул гласа на Бога и кой е видял лицето Му? – Да видиш лицето на Бога, значи да се зарадваш. Да чуеш гласа Му, значи да възкръснеш. Така ли е всъщност?

Днес ти чуваш гласа на Бога и се криеш, виждаш лицето му и трепериш. Въпреки това, искаш да се говори за Господа. Ти си в положението на онази майка, която изпратила сина си в странство да учи и когото срещне, постоянно говори за сина си. – Защо говори за него? – Обича го, той живее в нея. Това е обикновено схващане. Така е с всички хора, които живеят на физическия свят, дето понятията се преплитат. Човек трябва да прави разлика между физическия, духовния и Божествения свят. Като прави това различие, той става господар на всички положения. – Какво значи да бъдеш господар? – Господарят не се безпокои. Докато се безпокоиш, ти си слуга. Щом не се тревожиш при всички случаи на живота, ти си истински господар. Аз не говоря за онова олимпийско спокойствие, то е обикновено нещо. Аз същ срещал хора, духовни и светски, с привидно

олимпийско спокойствие, които викат най-много. Друг е въпросът за духовния човек, който вижда нещата в истинската им светлина. Той не се заблуждава от позлатените предмети. Един ден дойде при мене един познат, който ми разправяше. Намерих една богата рудница със злато, с лопата да го ринеш. Всъщност, той видял слюда в пясъка и го счел за злато. Слушам го, нищо не му казвам, но си мисля: Ето един щастлив човек на слюдата. Той си мисли, че като извади това злато от пясъка, ще оправи обърканите си работи. Мисля си: Само една дума да му кажа, лицето му ще потъмнее. След време пак го срещам. Той носил пясъка на няколко учени да го анализират. И те се произнесли, че лъскавото е слюда. Той се чуди как се излъгал. Казвам Му: Колко пъти човек се лъже! Да е един път, добре ще бъде.

Духовният човек не се заблуждава. Златото се среща в самородно състояние, но не в такива люспи, както слюдата. То е в процес. Някога и нашите идеи за Бога, за духовния свят, за отношенията ни към ангелите са като познаването на златото. Лесно можете да се объркате, да смесите златото със слюдата. Важно е да схващате вътрешната страна Божественото. Само то може да ви даде спокойствие, да не ви ограничава. Мъдрецът, каквото пипне с ръката си, става на злато. Обаче той никога няма да пипне предмет, който не се превръща на злато. Като ви казвам това, във вас се явява идеята: Да имаме и ние силата на мъдреца! – Това е човешко желание. Мъдрецът е богат човек – неговата каса е пълна с чисто злато. Той е твой приятел. Ако го обичаш искрено, златото от неговата каса ще мине в твоята. Обаче ти искаш да бъдеш самостоятелен, да не се ползваш от чуждото богатство. Ти искаш да имаш силата на мъдреца. Питам: Как ще бъдеш самостоятелен, като ходиш всред природата да я обираш? Каквото и да правиш, няма да успееш.

Казваш: Аз съм самостоятелен, от никого не завися. Хващаш кравата си, издоиш я и пиеш млякото ѝ. Така доказваш, че си свободен, имаш право на кравата. Свободен си да разполагаш с кравата, но докато тя е жива. Щом умре, твоето право над нея се

свършва. Ти плачеш, че нямаш крава, не можеш да имаш вече мляко. Къде е твоята самостоятелност и независимост? Значи ти зависеше от кравата. Свободата има степени на прояви: свободен си физически, но не и духовно. Свободен си духовно, но нямаш Божествена светлина. Тази е причината, дето човек иска да се освободи от ограниченията. Обаче той трябва да разбира докъде се простира физическата, духовната и божествената свобода. Желанието на човека да се освободи от ограниченията е на място, но той не знае начина как да се освободи. Ако се освободи от една нишка, с десет нови се обвързва. Той прилича на петел, оплетен в кълчища.

Какво значи да попаднеш в кълчища? Ти си учен човек, свършил си университет, искаш да заемеш висока служба, да управляваш хората. Обаче тези хора са свободни, не искат да се подчинят. Ти се чудиш какво да правиш, объркваш се като петел в кълчища. Едно ще знаете: никой не може да управлява другите, докато не изправи първо себе си. Как ще станеш цар да управляваш народа си, ако не си намерил правия път за управление? Има два начина на управление: механически – чрез насилие и органически – по закона на любовта. Да управляваш, това значи първо да познаваш и себе си е после – да познаваш окръжаващите. Под "окръжаващи" разбирам ближните, които искат да служат на Бога. Ближният на твоята душа е онзи, който мисли, чувства и постъпва право. Той не е като пуяка, да ходи цял ден с разперена опашка и като му засвириш, да проточи носа си. Той се представя като важен философ, който разрешава дълбоки въпроси. Ако го питаш защо си проточил носа, ще каже, че с това иска да запази достойнството си пред пуйките. Като слушат гласа му, пуйките казват: Като нашият пуяк няма друг – цял философ. – Да, голям глупец е той.

Като говоря за пуяка, вие се смеете, а не виждате, че някога изпадате в същото положение: надуете се, проточите дългия си нос, мислите, че много знаете. Обаче господарят ви хване един ден, заколи ви и направи от вас едно голямо угощение. Къде отиде вашето

крякане? Къде отиде дългият ви нос? Срещал съм много ревностни християни, които се хвалят със своята любов, със своята сила. Те казват: Голяма благодат имахме от Бога, голяма сила се изля от Него, но сега нищо не остана. – Де отиде тази сила? – Едно време беше, но сега я няма. – Според мене, това "едно време" е физическо. Божественото постоянно расте и се развива. То никога не остарява. Ако си остарял, ти си на физическото поле; ако си на Божественото поле, вечно ще се подмладяваш. Ако си ограничен, ти си на физическия свят. Щом искаш да се освободиш, ти си в Божествения свят. – Грешен съм. – Ти си на физическия свят. – Искам да стана праведен. – Ти си в Божествения свят. – Не мога да любя. – Това е човешко. – Искам да любя. – Това е Божествено. Ти, човекът, си на средата, между човешкото и Божественото, на границата между два свята. Божественият свят привлича твоето внимание. Ти искаш да се освободиш от човешкия свят и да влезеш в Божествения.

Христос говори на евреите за Бога, за изпълнение на Неговата воля. Той имал предвид вътрешната страна на въпроса за съвършенството. Според Него, който върши волята Божия, той може да бъде съвършен и свободен. Обаче евреите разбираха въпроса външно и казваха, че Христос се прави равен на Бога. По този начин, те изпадаха в противоречие. Те мислеха, че Христос иска да им се налага, да им влияе. Ето защо, когато казваш, че не обичаш никого, причината е, че ти мислиш какво той иска да те ограничи, да ти се наложи. Ние обичаме никого, защото съзнаваме, че той не ни ограничава и ни обича, работи за нашето повдигне. В момента, когато той тури препятствие на пътя ни, ние гледаме вече другояче на него, не го обичаме. Това е психологически вярно. И детето, което обича майка си, щом забележи, че тя го ограничава, в този момент изменя мнението си за нея. То туря своето желание по-високо от това на майката. И вие, като децата, се разколебавате в господа, щом не получите отговор на молитвата си. Вие се питате, защо, след като сте работили толкова години за Господа, нямате успех в живота си.

Чудите се защо работите на някой безверник се нареждат добре, а вашите остават назад. Не се заблуждавайте. Който не служи на Бога, не успява в живота си. Според мене, не е право да очаквате работите ви да се нареждат външно. Да служиш на Бога с цел да си оправиш работите, това е външно, физическо разбиране на нещата. Да придобиваш благо по един неестествен, механически начин, това е неразбиране на живота. Благата принадлежат на Бога. Ти искаш в един момент да придобиеш много неща. Това е невъзможно. В известен момент ти можеш да придобиеш само това, което ти се даде. – Защо не разбирам всички въпроси? – Защото не ти е дадено. Бог е създал света. Следователно от Него зависи ой колко може да получи. Ти имаш син и желаеш той да те слуша, да изпълнява каквото му кажеш. Синът се противопоставя, не иска да изпълни всички заповеди на баща си. Той има съзнание за баща си и за Бога и си казва: Баща ми не е Бог, не мога да изпълнявам всичките му желания. Това не е съгласно с Божиата воля. Тази е причината, дето човек изпада в противоречие със себе си и със своя ближен. Вътрешно той разбира де е истината. Докато се бори със себе си, не знае кое да предприеме. Щом борбата престане и се определи в полза на Божиата воля, той знае вече как да постъпва. Той разбира, че същината на нещата е в Бога, т.е. в духовното начало в човека. Въпреки това, често изпада в смущение, намира се на кръстопът, дето нещата не се поясняват. Там съзнанието не расте, то спира своето развитие.

Помнете: Бог действа във всяка пробудена душа. Затова трябва да имате само едно отношение – към Бога. Радвайте се, когато видите една душа, която разбира Бога. Нейният успех да бъде твой успех и нейното повдигане – твое. Забелязано е, че когато Броят на добрите хора расте, нашето съзнание се разширява; когато броят на лошите хора расте, нашето съзнание се ограничава. Следователно, съществува едно колективно съзнание, което разширява и друго, което ограничава. Спасението на човека не е в това, да съзнава, че е добър, но да се присъединява към добрите хора, за да повдига общото ниво

на колективното съзнание. Важно е да разбираш Божественото начало в себе си, а не да желаеш да бъдеш по-добър от другите. Желает ли това, ти се натъкваш на противоречия. Ако мислиш, че не си добър, а сега трябва да станеш такъв, ти сам се заблуждаваш. То е все едно да мислиш, че семето, което посаждаш в земята, не е добро, но след посяването му ще стане добро. Всяко семе съдържа специфични качества, които се проявяват след посяването му.

Сега аз ви говоря за свободата, който може да премахне заблужденията ви. Със ставането си от сън, запитайте се от какви връзки днес трябва да се освободите. Лягаш си вечер спокоен, разположен, а ставаш от сън неразположен, недоволен. Защо? Смущаваш се от работата, която ти предстои. Сънувал си нещо тежко, не можеш да се справиш с работите си. Не се смущавай. ти се безпокоиш и в будния си живот, и в сънищата. Дръж се за Божественото в себе си, чрез което ще разрешиш всички въпроси. Казваш, че си бил някого на сън, защото крал. Дават те под съд, че си го бил. Той се оправдава, че не крал и ти носиш отговорност за дето си го бил. Обаче като се събудиш виждаш, че и боят, и кражбата са илюзии на живота. Въпреки това, все остава в тебе някакъв спомен от съня. ти не си убил муха, а те съдят, че си бил човек и си го убил. Голям герой те изкарват. Ще те съдят, че в съня си се караш с някого, казваш му обидни думи. Истински човек е онзи, който и на сън, и в будния си живот постъпва правилно. Някой вегетарианец сънува, че яде месо и сутринта като стане, плюе, недоволен е от себе си, че се изкусил от месото. Прав е той, ако е истински вегетарианец, не трябва даже да сънува месо.

Съществува един свят, наречен свят на астралната кал. Който мине през тоя път, и светия да е, ще се накаля. След това дълго време трябва да се чисти, за да се освободи от влиянието на тази кал Щом се очисти от нея, човек влиза вече в света на свободата. Понеже мнозина от вас сте нагазили в тази кал, трябва да излезете от нея. Не е лесно да минеш през алта на света. Светии, които са минавали през астралната

кал, са носели на краката си гумени ботуши, които и до днес още стоят в калта. И аз съм виждал такива ботуши.

В новозагорско става голяма кал, в която хората често загазват. Един пътник попаднал в калта на едно новозагорско село и си мислел, че ще излезе благополучно от там, благодарение на здравите си галоши. Той така загазил в калта, че едва се измъкнал и не забелязал, че галошите му останали в калта. Като се върнал вкъщи, тогава забелязал, че бил без галоши. Тръгнал да ги търси, но вместо тях, той измъкнал едни ботуши. Щом са останали ботушите в калта, това показва колко дълбока е била тя. Значи друг пътник, с ботуши на краката си, толкова загазил в калта, че бил принуден да ги остави в калта и да продължи пътя си бос. Като знаете това, не се чудете, че и светиите са загазвали в астралната кал и са оставили ботушите си там. Според мене най-добре е да минеш през астралната кал бос, без никакви галоши и ботуши. Така лесно се мие човек. Ще молиш Бога само за едно – да не се охлузят краката ти.

И тъй, като минавате през астралния свят, не питайте защо е такъв. Ако е за обяснение, аз мога да ви кажа много неща, но в желанието си да ви освободя от едно зло, ще ви създам друго. Един богат човек срещнал на пътя си един бедняк, но добър, набожен човек. Богатият решил да му направи едно добро, да му покаже златото в кесията си, да го научи да не съблазнява от парите. Той отворил кесията си, в която блеснали златните монети. Бедният погледнал към тях и започнал да си мисли: Ех, да имам това злато на разположение! Той се съблазнил от него. За да не се провали, започнал да маха с ръце, да се бори, за да се освободи от изкушението. Вместо да го кали, богатият го поставил на по-голямо изкушение. – Как трябваше да постъпи? – Той трябваше да го направи свой наследник. Така постъпват в Божествения свят. Когато искат да покажат на някого богатството си, те го правят свой наследник, да не го изкушават. Такъв е законът на любовта. Искаш да покажеш на някого колко го обичаш. Каниш го вкъщи, угощаваш го. Това е все едно, да му

покажеш богатството си. Не, не му показвай богатството си, не му говори за любовта си към него. Вместо да го повдигнеш, ти ще го изкусиш, ще го поставиш на вътрешна борба. Ако му кажеш колко го обичаш, той ще уповава на тебе и няма да работи. Така ти го поставяш на по-голямо изкушение. Ще кажете, че това е за славата Божия. – За славата Божия е да го направиш наследник. – Какво ще остане за мене? – Ако искаш да остане нещо за тебе, не му говори колко го обичаш и не му показвай богатството си. Щом му кажеш колко го обичаш, ще знаеш, че за тебе нищо няма да остане – той ще ти стане наследник. Колкото и да го обичаш, ще мълчиш.

Като говоря за мълчанието имам предвид Божествения свят. Философията на Божествения свят се изразява чрез мълчанието. Колко си добър, колко знаеш, няма да говориш по това – ще мълчиш като риба. Ако станеш риба, ще те хванат и ще те опекаат. Първите християни имаха риба за свой символ. Те гледаха на нея като символ на чистотата. Да приличаш на риба, това значи да бъдеш чист като нея. Аз говоря за онези риби, които живеят в чиста планинска вода, а не за рибите, които живеят в плитки, мътни води. Следователно, само планинските риби са символ на чистотата в планинския свят. Ако искаш да бъдеш чист, ще живееш в Божествения свят. И в Писанието се казва, че трябва да бъдем като рибите – чисти и мълчаливи.

Следователно, трябва да се освободите от вътрешните си противоречия. Те неизбежно ще дойдат. Как да не изпадам в противоречия, когато ме обиждат? – Обидата е калта в живота. – Ама трябва да се повдигнем. – Това е заблуждение. Как ще се повдигнеш, щом живееш в Бога? То е все едно да живееш в Бога и да искаш да Го познаеш. Какво значи да познаеш бога? Познаването не е външен процес. Семето, посято в земята, трябва да расте. Отде ще дойде животът в него? От земята, от слънцето, от въздуха и светлината. Отде ще дойде животът на човека? От света, в който е влязъл. Значи, както е за семето, така и за човека. И той ще вземе нещо от хората и нещо от бога. Дали съзнава това или не, не е важно. Това е въпрос,

който може да се обясни конкретно. Например да кажете, че трябва да бъдете добри, да си помагате и да се обичате, това е конкретно. Това е необходимо, но ако разбирате смисъла на живота. – Трябва да се живее добре. – Така , но ако мислиш, че отсега нататък трябва да живееш добре, ти си на крив път. Благодарни на Бога за всичко: и когато живееш в бистра, чиста вода, и когато живееш в мътна вода. – Роден съм в лоши условия. – Кои са лошите условия? Може да си роден в колиба, а може да си роден и в царски палат. Кое от двете е за предпочитане? Има случаи в живота, престъпници, родени в дворци, а добри хора – в колиби. Първите си остават престъпници, а вторите излизат велики хора. Как ще си обясните това противоречие?

тъй, външните условия влияят върху човека, но те не го правят истински човек. Ако си роден в колиба, благодарни за това. Важно е да си роден, макар и в колиба. Иначе, може да не съществуваш. Роденият в колиба ще каже, че тук не му било мястото, могло е да се роди при по-добри условия. Използвай условията, които ти са дадени, за да не съжеляваш за тях. На една мома предлагали да се ожени за княжески син. Като очаквала нещо по-високо, тя не приела предложението. Като изгубила тези условия, насила я оженили за овчар. После съжелявала, че отказала на княза, но било вече късно. Ако се беше оженила за княжеския син, тя щеше да има по-големи мъчности. Овчарят е по-праведен човек от княжеския син. Обаче в едно отношение овчарят е за предпочитане пред княжеския син, а в друго отношение княжеският син е за предпочитане. Има и добри князе. Колко овце е изклал овчарят! Има овчари, които не колят овцете си, но има такива, които ги колят за кожата им.

Често ви говоря за новия път, за новото време. Питате: Кой е новият път? Кое е новото време? – Ето, днешният ден отговаря на новото време. Вчерашният ден – Гергьовден, събота, отговаряше на калта, за която ви говорих. Ние минахме вече тази кал. Според мене и от нея ще излезе нещо. Всяка капка дъжд се превръща на злато. Наистина, ще се образува кал, но и тя може да се използва. Заради

вчерашната кал ние се лишихме от екскурзия. Едно изгубихме, а спечелихме сто. Днес имаме хубаво време, което ще използваме разумно. Ние се намерихме предположението да изберем или външното, или вътрешното. Последното е за предпочитане. С други думи казано: от две злини ще изберем по-малката.

И тъй, докато сте в калта, не се обезсърчавайте. Защо се обезсърчавате? Защото работите ви не се нареждат както вие искате или както очаквате. Ако това стана даже с Христа, колко повече ще стане с обикновените хора. Пророците предсказаха идването на Христа на земята като Месия, спасител на човечеството. Наистина, дойде Христос и очакваше, че ще бъде добре приет, но се оказа обратното. Не само че не Го приеха добре, но Го разпнаха. Той мина през най-големите страдания и разочарования. При това Христос запази пълно вътрешно равновесие. Той не отправи никаква омраза към хората. При всички условия на живота си, Той остана верен на закона на Любовта. Голяма борба прекара Христос на земята, о доброто и любовта взеха надмощие. Той мина границата между земята и небето, остави ботушите си в калта и бос излезе от нея. Христос прие горчивата чаша и се обърна към Господа с думите: "Господи, прости им, те не знаят какво правят". Така Той научи последния и най-важен урок на земята. Докато и вие не кажете, като Христа, "прости им господи" и не забравите всички страдания и огорчения, няма да излезете от калта на живота. Щом кажете така, краката ви ще излязат от калта. И като видите, че сте свободни от нея, ще помолите Господа да ви очисти. Благодарете, че ви извади от калта на мъчението. Така наричам аз астралната кал.

Прочетете сами 5 гл. от Иоана като една съдържателна глава. В нея ще видите какво е направил Христос и ще разберете какво се иска от вас да направите. Христос е образец на истински човек. Като Го срещнете, вие започвате да се оплаквате. Казваш: Никой не ме обича. – Христос ще ти отговори: Аз зная това. – Никой не ме разбира. – И това зная. – хората не ме приемат. – И това зная. Казано е в

Евангелието: "Между своите си дойде, и своите Му не Го приеха". След това Христос се върна на небето, отдето дойде. И от вас се иска геройство, каквото показва Христос. Чрез страданията именно човек ще разбере вътрешния смисъл на живота. Ще приемете страданията, без да се колебаете. – Ама ние вярваме в твоите думи. – Няма защо да вярвате в мене и в моите думи. Ще вярвате в Бога и Неговото Слово.

Казваш на едного: Дай ми пари, за да повярвам, че си добър. – Няма защо да ти давам пари, за да вярваш в моята доброта. Изкуство е и като ти давам пари, и като не ти давам, да знаеш, че съм добър. Следователно и за Бога ще знаете, че всякога е добър – и като дава, и като не дава. За себе си Бог знае, че е добър, но вие трябва да познаете, че Той е добър. И когато нещата не стават както очаквате, да не изгубите вярата си в Бога. Това е знание!

Желая ви да имате вяра в Бога, без да очаквате нещо, и любов към Него, без да ви даде нещо. Вяра безпределна и любов безкористна! Този е пътът, по който лесно се минава астралната кал.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

31. Утринно Слово от Учителя, държано на 7 май 1933 г., София – Изгрев.

ВЯРА, НАДЕЖДА И ЛЮБОВ

Размишление.

Ще прочета 7 гл. от Йоана.

Когато се говори за истината, разбираме отношението на хората към невидимия свят. Като не разбират истината в абсолютния ѝ смисъл, хората се спъват от конкретните истини и въпроси на живота. Например един от конкретните въпроси е този за глада. Всеки мисли, че като се нахрани, ще разреши въпросите на живота. Нахрани се, но въпросите пак остават неразрешени. – Защо? – Защото при храненето трябва да се спазват известни условия. Ако не се спазват, или храната не се асимилира напълно, или хранителните ѝ сокове не могат да се използват. В първо време човек е смел, мисли, че всичко може да постигне. После започва да се колебае, да отлага нещата и да казва: Ако тук не мога да постигна желанията си, в другия свят ще ги постигна. Като отиде в другия свят вижда, че и там нищо не постига и казва: Като слеза на земята втори път, тогава ще реализирам желанията си. Някой мисли, че като ходи на черква и целува иконите, ще се спаси. Колко пъти е целувал иконите, но не се е спасил!

Три неща са нужни за възприемане на истината: да се облечеш в дрехата на надеждата, т.е. в добродетелите на физическия свят; да се облечеш в дрехата на вярата, необходима за духовния свят. Да имаш тази вяра, това значи да бъдеш като децата. Аз говоря за разумните деца, а не за обикновените плачливи деца. Чрез вярата човек обработва чувствата си, придобива дълбоко вътрешно прозрение. Най-после трябва да имаш любов, за да осмислиш живота си и да разрешиш всички противоречия. Следователно като имаш вяра, надежда и любов, ти ще придобиеш истината и ще се освободиш. Значи човек трябва да се надява на хората, да вярва в духа и да люби

Бога. С други думи казано: на хората ще се надяваш, на ангелите ще вярваш, а Бога ще любиш. Казваш: Как ще се надявам на хората? Как ще вярвам на ангелите и как ще любя Бога? – На кого ще се надяваш? – На себе си. – И така да е, всъщност ти пак се надяваш на хората. Ти и хората сте едно цяло. Ако не се надяваш на хората, и на себе си не можеш да се надяваш; ако не се надяваш на себе си, и на хората не можеш да се надяваш. Казваш: Как ще вярвам в ангелите, щом не съм ги виждал? – Не виждаш ангелите, но знаеш, че едно от техните качества е интелигентността. Следователно ще вярваш на своята интелигентност. Тя е лъч, изпратен от духовния свят. Ангелите са участвали в създаването на света, затова ще вярваш в тях. Най-после, ще любиш Бога. Ако не Го любиш, няма да разбереш нито Него, нито съществата, които са Му помагали при създаването на света. Това, което наричат вечен живот, е любовта ви към Бога. Значи надеждата, вярата и любовта са трите степени в живота. Като минеш през тях, ти ще започнеш да работиш самостоятелно.

И тъй, като ви се казва, че трябва да обичате всичко, питате: Възможно ли е това? – Физически е невъзможно да обичате всички хора. Под "обич" разбираме да се помага на хората. Едновременно не може да помагате на всички хора. Следователно, едновременно не можете да обичате всички. В Божествения свят, като обичаш одного, всички обичаш. И обратно – като не обичаш одного, никого не обичаш. Като обичаш тялото на човека, ти обичаш всичките му части: и ръцете, и краката, и ушите, и очите. Като не обичаш тялото му, ти не обичаш и частите на неговото тяло. Тъй щото, ще обичаш цялото, което включва частите в себе си. Ако е само сбор от частите, то не е Цяло. Изобщо, Цялото се проявява чрез своите части. Цялото още не е проявено. Ако някой проявява таланта си, това не е целият човек. По таланта му само ти още не го познаваш. Казваш, че познаваш приятеля си. – Познаваш само дрехата му. Много ще го изучаваш, докато го познаеш. От всички спорове, които ставаха между евреите и Исуса, се вижда, че те не Го познаваха. Едни мислеха, че Той е

обикновен човек, други мислеха, че е пророк, а трети казваха, че Той е Христос, Син Божи. Въпреки това, и трите категории хора отлагали, не приложили Христовото учение навреме. И до окей още казват, че не му е дошло времето.

Три души посяли една нива. Първият отишъл да я види и скоро се върнал у дома си. Казал: Още не е израстнала, ще си поспя. Вторият отишъл на нивата. Върнал се и казал на приятеля си: Израсла е, но още е зелена. Докато узрее, аз ще си поспя. Най-после и третият отишъл на нивата, но се върнал отчаян – нивата била презряла и окапала. Събрали се тримата, но не знаели какво да правят, не могли да си помогнат. Като мислили известно време, те си казали: Нищо, ще остане за друг живот, тогава ще я посеем отново. – Ще я посеете отново, но пари няма да имате. С какво ще купите жито? – На кредит. – Да, но в Божествения свят нищо не се дава на кредит. Там всичко се купува с пари, и то с чисто злато. Там нещата се дават по благодат. Това е чистото злато.

Често хората се насърчават изкуствено, но това насърчение не помага. Някой казва: Невежа съм, но има по-невежи и от мене. Друг казва: Светските хора ни надминаха. Те работят по-добре от нас. Да вложим всичките си сили, да ги стигнем. – И едното насърчение, и другото не са на място. Ще работиш, без да се обезсърчаваш или насърчаваш. – Поне съм искрен, съзнавам положението си. – Каква полза, че длъжникът признава дълговете си? Кредиторът иска от него да си плати – нищо повече. – Ама нямам пари. – Щом нямаш пари, ще те осъдят и ще лежиш в затвора. Ако не те затворят, ще ти дадат срок да си изплатиш дълговете. Ще мине време, но пак ще платиш. Обаче, докато чакаш млякото от кравата, гладен ще ходиш. Докато чакаш да ти донесат вода от извора, жаден ще ходиш. Докато чакаш пари от хората, всякога ще просиш. – Какво да се прави? – Сам ще станеш крава, сам ще се превърнеш на извор, сам ще превърнеш ума си на каса, от която постоянно ще вадиш колкото пари ти трябват. – Как мога да стана крава? Как мога да се превърна на извор? Как мога

да бъда каса сам на себе си? – Щом не можеш да разбереш това, то не е за тебе. Това може да направи само онзи, който разбира законите на живата природа и ги прилага. Това е достояние само за онзи, който има вяра, надежда и любов. Питаш: Как да се надявам? – Както знаеш. – Как да вярвам? Как да любя? – Както знаеш, не търси никакъв образец. Всички художници рисуват по образци. Какво ще правят когато се свършат образците? В една гимназия има 200-300 образци. Какво ще правят учениците като нарисуват всички образци? Тогава учителите трябва да обърнат друга страна на художеството – да научат учениците си да рисуват по образци, които носят в себе си. Те са неизчерпаеми.

Казваш: Не разбирам какви са тези вътрешни образци. – Така и длъжникът се оправдава. Като не иска да плати дълговете си, той казва: Не зная, не разбирам, не помня. Ако някой иска да му дадеш хиляда лева, дай му. – Ако и друг иска? – Ти ще познаеш дължиш ли му, или не. Който иска пари от тебе, той е свещ, на която можеш да четеш. Отвори книгата си и виж можеш ли да четеш на неговата светлина, или не можеш. Ако не можеш да четеш, нищо не му дължиш. – Ами ако той лъже, че му дължа? Който лъже, скъпо плаща. Ще излъже, но веднага ще му се разстрои сърцето или стомахът. За да се излекува, той трябва да плати повече, отколкото иска да вземе. Така той ще забрави за парите, които иска да вземе от човека. Ако искаш да му помогнеш, ще купиш лекарство и ще му го занесеш. Ето един начин за изплащане, независимо от това, дължиш ли му, или не. Ако наистина му дължиш, по този начин ще се изплатиш; ако не му дължиш, като му помагаш да оздравее, той ще ти стане приятел. Ако дойде втори път пак да иска пари? – Тогава ще плати още по-скъпо. В този случай ти си свободен, няма да му се притичаш на помощ.

Казвам: Човек е крайно несправедлив към себе си, към ближния си и към Бога. Някой се колебае в себе си, съмнява се в нещо и се пита: Дали Бог е доволен от мене? – Това е несправедливост. Питай се

дали ти си доволен от себе си. Ако си недоволен от себе си, и Бог ще бъде недоволен – нищо повече. Като сгрешиш, казваш: Не само аз греша, но и ангелите грешат. – Не е така. Не се оправдавай с ангелите, нито с хората. Че хората грешат, че ангелите грешат, това не може да те спаси. – Ама аз обещавам да не греша повече. – И сто обещания не струват колкото хляба на бедния и нещастен човек. Дела се искат от вас, а не празни обещания. Реалното обещание е Божественото, то всеки момент може да се реализира. Това, което става в настоящия момент, е Божествено. Това, което ще стане в бъдеще, принадлежи към друга категория. Това, което е изкласило и узряло, е Божествено. Значи всичко, което мислиш, чувстваш и правиш в момента, е Божествено. И онзи, който в момента прави престъпление, е в периода на жътвата. Той ще понесе последствията на своите дела като плодове. И тогава, като опиташ последствията на своите дела, ти си по-близо до Бога, отколкото ако не го направиш. Как ще разберете това? По-близо до Бога подразбира повече светлина. По-рано не си могъл да видиш грешките си, а като пострадаш, веднага съзнаваш какво си направил. Страданието разкрива истината на човека. Така той познава Бога, познава и себе си. По-добре желанието за престъпление да излезе вън от човека, отколкото да остане скрито в него. Докато не сгрешиш външно и носиш греха в себе си, ти се мислиш за праведен. Това е заблуждение. Този е пътят, по който повечето хора вървят. Който върши волята Божия, той върви по правия път.

Едно се иска от човека: да има правилно отношение към Бога. Това е възможно, когато той има правилно отношение към себе си и към своя ближен. Така постъпва мъдрецът и светията. Аз не говоря за светиите в църквите, с ореол на главата, на които се пише житие-битие. Никой не може да опише живота на истинския светия, както и на Христа. Ще кажете, че животът на Христа е описан. – Това е по човешки, но не и по Божествено. Никой не знае какъв е бил животът на Христа в миналото; никой не знае какъв е сегашният му живот.

Мнозина плачат за Христа, че бил закован на кръста. – Не е страшна външната Голгота, не е страшен външният грях. Страшна е вътрешната Голгота. Страшно е вътрешното престъпление в човека. Велико е доброто, което човек върши в себе си и което никой не вижда. Затова Христос казва: "Като се молиш, влез в скришната си стаичка и онзи, който вижда в тайно, ще ти въздаде на яве". Житното зърно се радва не когато е в хамбара, но когато е посято в земята. Там то се облича в нова дрешка, израства и дава плод. То се радва, че може да помага на хората. Мъдрецът го слуша и му отговаря: Сега се радваш, но после ще плачеш. – Що е плачът? – пита зърното. – Ще го научиш като оголееш. – Що е голота? – И нея ще научиш. Един ден ще умреш, нищо няма да остане от тебе. Но в края на краищата ти ще съградиш нещо хубаво, ценно. – Какво ще бъде то? – Ще го научиш. И тогава, като се върнеш наново в хамбара, ела да ми разкажеш своята опитност. И аз ще ти разкажа за великото и красивото, което те очаква.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

32. Утринно Слово от Учителя, държано на 21 май 1933 г., София – Изгрев.

РЪЦЕТЕ НА ЛЮБОВТА

Размишление.

Ще прочета 8 гл. от Йоана.

От прочетената глава можем да извадим заключението, че Царството Божие не може да дойде при сегашните условия на живота. И наистина, каквото мисли човек днес, нищо не може да постигне. Ето, от две хиляди години се проповядва Христовото учение, но не се е приложило. Христос казва: "Аз не съм от този свят". Хората се питат: Как е възможно Христос да основе своето Царство на земята, щом не е от този свят? Според мене, сегашният свят трябва да си замине, за да дойде Царството Божие на земята. Въпреки това хората искат още сега да бъдат щастливи. Колкото червеят, който рови в земята, може да бъде щастлив, толкова и човек ще бъде щастлив. Колкото къртицата е щастлива, толкова и човек ще бъде щастлив.

Като изучавам хората, чудя се на тяхното невежество. Те говорят за ангелите, а са далеч от тях. Време е нужно, докато дойдат до ангелите. Хлябът е в пещта, но време е нужно докато се опече. Сега и вие се печете в огъня на страданията, за да станете хляб. Хлябът е ценен, когато е добре опечен. Неопеченият хляб е за низшите същества, но не и за човека. Разбраното Слово Божие е за човека, а неразбраното – за по-нискостоящите от него. Питате: Защо светът е направен така? – Как трябва да е направен? Такъв въпрос не може да се зададе. Да зададеш този въпрос, това значи да си готов сам да си отговориш. Питаш: Защо еди-коя си майка е изоставила детето си? – Та коя майка не е изоставила детето си? Виждате едно гнездо с малки птиченца, без майка си. Те църкат, викат майка си. – Къде е майка им? – Отишла е да им търси храна. Като им донесе, те ще престанат да църкат. И хората църкат като птиченцата. Какво лошо има в това,

че и хората църкат? Според някои страданията са зло за човечеството. Христос, Син Божи, най-светлата личност в света, мина през такива големи страдания, а вие, обикновените хора, не искате да страдате. Той, Който не трябваше да страда, мина през страданията, а вие, които неизбежно трябва да страдате, искате да ги избегнете. Страшни са страданията на хората, защото не ги разбират. Разбраното страдание е благословение, а неразбраното – мъчение. Същото се отнася и за радостта. Постигнатата радост е благословение, а непостигнатата – мъчение.

Човек се нуждае от право разбиране. Щом е така, не се заблуждавайте да мислите, че Царството Божие ще дойде още днес, когато не сте подготвени. То и днес е на земята, но за готовите. Обаче, ако хората още продължават да се убиват, да колят агнета и кокошки, те са далеч от Царството Божие. Да живееш в Царството Божие, това значи да изпълняваш волята Божия. Колцина от вас сте готови да изпълните волята Божия в пълния смисъл на думата? Повечето хора, религиозни и светски, са на едно разбиране по този въпрос. Затова, когато светските хора започнат да изпълняват волята на Бога, тогава и религиозните ще я изпълнят. Докато гъсеницата не стане пеперуда, тя е далеч от Царството Божие. Докато яйцето не се излюпи, и то е далеч от Царството Божие. Човек е яйце, когато не прави нито зло, нито добро. Щом прави зло, той е замътено яйце. Щом се излюпи, той има възможност да прави добро. Злото и доброто вървят заедно. Който прави зло, може да прави и добро. Вълкът, като иска да прави добро на своите вълчета, непременно ще направи зло на агънцата. Обаче, ако вълкът се откаже да прави зло на агънцата, ще направи зло на своите вълчета. Питате: Защо Бог направи вълците? – Бог не е направил вълците. Това е все едно да питате защо Бог направи мишката, която гризе, или защо Господ направи вилицата, с която бодеш. Всичко, което пакости и прави зло, е човешко изобретение. Бог ли е виновен, че двама души се карат и бият? Когато братята и сестрите се обичат, това се дължи на Бога, а когато не се обичат, това

е човешка работа. Доброто иде от Бога, а злото – от дявола. Под "дявол" разбирам глупавия, неразумен човек, който се отказва да изпълни волята Божия. Има два вида хора: едните доброволно изпълняват волята Божия, а другите не я изпълняват. Първите наричаме добри хора, светии, ангели, а вторите – лоши хора, злосторници, грешници. Те всякога вършат своята воля. Те са роби на дявола. Не мислете, че всички хора са от Бога родени, че са чада Божии. Чадо Божие е само онзи, който върши волята Божия. В който момент вършиш волята Божия, ти си Негово чадо. Щом измениш желанието си, не вършиш вече волята на Бога, ти си под влиянието на дявола. Значи моментът определя твоето място, дали си горе, или долу.

Ще кажете, че това е противоречие. – Възможно е. Обаче никой никога не може да застави да направи това, което не желае. Следователно, ти доброволно вършиш или не волята Божия. – Ама аз страдам. – Какво от това? Ще страдаш и ще плачеш, докато дойдеш до съзнание доброволно да изпълняваш волята Божия. Малкото момиченце плаче когато вземат кукличката му. И малкото момченце плаче когато вземат кончето му. Обаче животът си върви по своя път, не иска да знае за страданието на момиченцето и момченцето. Това страдание не е съществено. Друг е въпросът, ако отнемат на човека светлината, въздуха, водата и хляба. Ще дойде някой да се оплаква, че говорили лошо за него. – Какво от това? Нека говорят каквото искат. Трябва ли да се поддават на лошото. Да се вслушваш в лошите думи на хората, това значи да си като тях. Досега не е дошла при мене нито една сестра да каже, че говорили за нея добро. Даже в лошите думи трябва да чува доброто. Ако скъсате само една брънка във веригата, целият процес спира. Ако само една мисъл наруши кръга на нейното действие, цялата мисъл престава да функционира. Тогава ще търсите даже механическа помощ, но и тя не може да дойде. Процесът на мисълта вече се прекратява. Като знаете това, не късайте вътрешната си връзка с Бога. Ако Бог, Който е създал света, търпи негодите,

какво остава за вас? Колко хора се оплакват срещу,у Него! И той всичко търпи. Той може да заличи грешките и недостатъците на хората, но всичко търпи, чака времето на нещата. Отиваш при Господа и се оплакваш от някого. Мислиш ли, че Бог ще те възнагради за това? Как ще докажеш, че този човек е лош? Защо вълчетата хвалят баща си и майка си, а ти си недоволен от тях? Вълкът е добър за вълчетата, но не и за агънцата. Те са недоволни и от вълчетата. Тогава къде е доброто всъщност, и къде злото? Не мислете, че ако вие ядете кисело, и на мене ще се отрази по същия начин. Човек сам носи последствията на своите мисли, чувства и постъпки. Добре е, че светът е такъв, какъвто Бог го наредил. Иначе няма да има никакво благо в света. Благодарете за света, какъвто си е. Иначе злото ще ви възседне.

Да се върнем към любовта, като мощна сила в живота. Христос като се разговарял с евреите, те му казали: Не знаеш ли, че Аврам е наш баща? Христос им отговорил: "Ако бяхте чада Аврамови, не бихте правили това, което сега правите". – Ние имаме само един Бог. Отговори им Христос: Ако бихте вярвали в Бога, и в мене щяхте да вярвате. Понеже не сте от бога, вие сте от баща дявола". Вярно е, че дяволът не устоя на истината, понеже отначало е бил човекоубийца. И днес, който не мисли добро, той е от дявола. Така той създава ада в себе си, т.е. нещастieto. Някои хора, като изпаднат в нещастие, забиват в себе си ножа, като онзи войник, който паднал в плен. За да не го убият други, той сам се убил.

И тъй, за да бъдете силни, вие трябва да се самоанализирате. Не е въпрос човек да се самоосъжда, нито да констатира фактите. Казваш за някого, че е черен. – Това не е знание. Има смисъл да кажеш на човека, че е черен, ако можеш да го избелиш. Лесно е да направиш бялото черно, но колцина владеят изкуството да избелят черния плат? Може би съвременната химия да е дошла до изкуството да превръща черното в бяло, но за това се изискват специални условия. Черният цвят е ограничен, тъмнина без светлина, при която човек не може да

мисли правилно. Когато човек не може да разреши един въпрос правилно, това показва, че отсъства онази светлина, носителка на великата Божия мисъл. И чувствата не могат да се проявят без светлина. И постъпките не се проявяват без светлина.

Един светия прекарал в уединение цели 30 години, в пост и молитва. През това време той не искал никой да го безпокои. Един ден дошъл до вратата му един пътник, похлопал на вратата и чакал да му се отвори. Светията отворил вратата и сърдито му казал: Кой ти позволи да ме безпокоиш? Не знаеш ли, че аз се моля. Пътникът бил стар светия, но отшелникът не го приел. След известно време на вратата на светията похлопала една млада красива мома. Светията веднага ѝ отворил, като казал: Влез, дъще. Ще кажете, че някога, в миналото прераждане, тази мома е била дъщеря или майка на светията. Според мене, светията не е постъпил добре. Той нямал нужната светлина. Макар че прекарал 30 години в уединение, той не дошъл до различаване на нещата. Грешката му се заключава в това, че като се молил на Бога, приел младата мома, а отказал да приеме стария светия. Това е лицепрятие. Може младата мома да се нуждае повече от неговия съвет, но въпреки това и тя трябваше да почака, докато си свърши молитвата. Момата влязла при него и той продължил молитвата си, но видял, че сгрешил – молитвата му не отивала нагоре като по-рано. Рече да се моли, момата изпъквала в ума му. Обърнал се на север, на юг, на запад, момата все стои в мисълта му; тя застанала между него и Бога и не мръднала от мястото си. Светията запитал: Защо, Господи, ми изпрати този ангел?

Какъв извод може да направите от този пример? Колко години е работил светията върху себе си? – Цели 30 години. Той се запитал защо младата мома дошла да го безпокои. Според мене, светията трябваше да каже на момата: Не стой срещу мене, но обърни се и ти към господа и се моли. момата се обърнала с гръб към господа, а с лице към светията. Тази мома имала нещо нечисто в себе си. Чиста мома е онази, която се обръща с лице към бога, а с гръб към човека.

Правя мисъл ли е тази, която ви гледа като красивата мома? Онази мисъл, която е насочена във Великия Център на живота, е права. Вие не знаете къде всъщност е грешката – в момата, или в светията. Вие не знаете защо момата е дошла при светията. Тя била отвисоко произхождение. Обикнала един млад красив момък, който я напуснал. Като го търсела тук-там, най-после тя дошла при светията да се помоли за нея, да намери възлюбения ѝ. Светията не знаел как да ѝ помогне. момата го гледала, очаквала помощ от него. В случая светията не разбрал истинското положение на момата. Той си помислил, че тя търси мъж, но тълкуването му било криво. Под "мъж" аз разбирам правата мисъл, която определя пътя на човека. Като го гледала, младата мома искала да каже на светията: Само ти можеш да ме упътиш. Кажи ми какво да правя. Той обърнал гърба си към момата, но само физически. Мисълта му била заета от нея. Светията трябвало да се моли гласно, и тя да чува молитвата му. Така той щеше да бъде свободен и да разбере страданието на момата.

Сегашните хора се заблуждават от външните положения, както се заблудил светията. Някой тъжи, страда, обезсмислил живота си и търси причината вън от себе си. Единствената причина е във вътрешното неразбиране на човека. Трябва ли да ви съблазнява красотата, която е образ на истината? След като се помолил, светията се свързал с разумния свят, отдето получил следния отговор: Остави своята молитва настрана и свърши работата на момата. Няма защо да се молиш за себе си. Бог е в красивата мома, помогни ѝ да се просвети. И момата разбира, че като страда, Бог е в нея. Следователно, за да не те изкушава младата мома, обърни погледа си навътре. Колкото и да викаш отвън, Бог няма да ти отговори. И Вааловите жреци викаха: Ваале, Ваале! Илия им казваше: "Викайте по-високо, вашият Господ може да е заспал Викаха те, но ни глас, ни усещане. Обаче, когато Илия се обърна с молитва към Господа, когото познаваше, огън слезе от небето.

Какво правят днес хората? Като дойдат страдания и изпитания в живота им, те ги изпращат навън, както отшелникът изпъдил стария светия. Но като дойдат радостите и щастието, те ги приемат в себе си, както светията приел младата мома. Тази радост обаче ще ви струва скъпо. Това се отнася до земята. На земята щастието се обуславя от някакъв обект: една ценна книга, една къща, едно дете, един приятел, един ваш възлюбен. Обаче всичко това лесно може да ви се отнеме. Докато възлагате щастието си върху тези обекти и докато разчитате на тях, всякога може да ги изгубите. Ето защо, докато сте на земята, вие трябва да имате само един приятел. Това е по отношение на Бога. Да имате много приятели, това значи да имате много богове. -Не, един Бог ще имате, а много приятели. Нека всички хора ви бъдат приятели – братя и сестри. Казваш: Искам да имам само един приятел. – Ти си на крив път. Ако имаш много приятели, все един от тях ще ти помогне. Казано е: "Направете си неприатели от неправдата". Значи, един Бог, много приятели. Един Бог, много братя и сестри. Единият Бог е над всички. Той може да ни свърже, да ни обедини.

Днес вие очаквате Царството божие на земята. За да дойде Царството Божие, човечеството ще мине през голяма съдба. Тя ще изисква от всички по нещо. Няма да има човек на земята, от когото да не вземе своето. След това ще дойде Царството Божие. Каквото и да ви се случи през това време, от вас се изисква благородство. Щом страдаш, ще кажеш: Къртът още рови в земята, рибата още плува във водата. Мислите ли, че птицата, която хвърчи из въздуха, е щастлива? Красивата мома търси момците, птичката търси мушици, но и двете не са щастливи. Птичката хване една-две мушици, лапне ги и пак търси други мушици. Какво щастие е това? Аз не казвам, че птичката е щастлива. И млекопитаещото, което по цял ден търси храната си, също не е щастливо. Човек трябва да се отдалечи от къртицата, от рибата, от птицата. Той не трябва да рови земята, не трябва и да плува. Какво ще разбереш, ако плуваш четири километра навътре във

водата? Не само че нищо не придобиваш, но ще трябва да се топлиш, да набавиш изгубената топлина.

Мислете право, за да разберете нещата правилно. Иначе ще изпаднете в положението на онези, които помнят повече хората, причинил им зло, а малко помнят хората, които им правят добро. Щом помниш хората, които ти правят зло, ти не ги познаваш. Изкуство е да познаваш човека, който ти прави добро. Пътят ни към Бога е път на страдания. Така обаче ще Го познаете. Ще с научите да оценявате това, което бог ви дава, както и това, от което ви лишава. Страданията са път на освобождение. Натоварен си, Бог те среща и те разтоварва. – Как? – Чрез страдания. Като те разтоварват, ти страдаш и не съзнаваш, че те освобождават от това, което те спъва. Разболееш се, лежиш четири-пет месеца и не съзнаваш, че това е благословение за тебе. – Защо? – Ако беше здрав, през това време щеше да направиш много пакости. Ако си пияница, ще тормозиш жената, децата си. А като боледуваш, няма да туриш нито една чаша ракия в устата си и хората ще те съжаляват и ще ти помагат. Не го съжалявайте, той е станал светия, не пие, разтоварили са го. Чистите мисли и желания са за предпочитане пред физическия товар.

Прочете сами осма глава от Иоана и извадете от нея вътрешното ѝ съдържание. Христос казва: "Ако сте чада Аврамови, вие ще ме обичате". Който върви по Божия път, трябва да има доверие към хората, да се разбира с тях. Силата на човека е в неговата вяра. Без вяра човек не може да изпълни волята Божия.

Помни: Ти можеш да живееш добре, ако имаш вяра и надежда. Те са двете ръце на любовта. – Що е вярата? Що е надеждата? – Те са двете ръце на любовта. Дето е любовта, там са и двете ѝ ръце – вярата и надеждата. Дето са ръцете, там е и любовта. Не делете вярата от любовта. Не делете надеждата от любовта. Дето е вярата, там е и любовта; дето е любовта, там е и вярата. Тя е ръката, която помага на ума. Надеждата е ръката, която помага на сърцето. А любовта е родила човешката душа. Тя помага на човешкия дух.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

33. Утринно Слово от Учителя, държано на 28 май 1933 г., София – Изгрев.

НОВОТО ЗНАНИЕ

Размишление.

Ще прочета 10 гл. от Йоана.

В живота има една тъмна и една светла страна, в които човек често попада. Ако си в светлата страна, там всичко става лесно, там всички неща са ясни и разбрани. Ако попаднеш в тъмната страна, там всичко става мъчно, там нещата са неясни и неразбрани. В светлата страна човек постоянно придобива, печели нещо, а в тъмната – постоянно губи. Тези две страни на живота взаимно се преплитат. Някога човек си изтъквава плат от светли и тъмни нишки и си ушива от него дреха. Казват: Тази дреха е шарена. Такива са и разбиранията на някои хора – шарени, т.е. смесени. Те живеят ту в светлина, ту в тъмнина. За да ти станат нещата напълно ясни, влез в светлата страна на живота. Ще кажете, че това става по механически начин. – Не, ти ще влезеш в светлата страна на живота само чрез добрите мисли и чувства, които нямат никаква тежест. Обаче лошите мисли и чувства имат тежест, поради което водят човека в тъмната област на живота. Лошите мисли са паразити. Дето влязат, те постоянно взимат. Следователно, докато човек губи, ще знае, че са го нападнали лоши мисли. Той не може да помогне нито на себе си, нито на другите.

Чувате някой да казва за себе си: Аз съм християнин. Какво означава думата "християнин"? Според мене християнин е онзи, който се е справил с всички мъчнотии. Той служи на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа и дух. Той следва правия път на живота, в който може да води и близките си. Среещнете ли човек, който е обърнал пътя си и се лута натук-натам, не ходете след него. Той може да казва, че е християнин, че следва пътя на любовта, но това са само думи. Следва Христа, а ходи бос и окъсан.

Това е несъвместимо. – Искал да се проветрява, затова имал дупки на дрехите. – Щом иска да се проветрява, това показва, че той живее в нечист въздух. Видите ли, че една къща има много прозорци и все големи, това показва, че тя се нуждае от много проветряване, въздухът ѝ е нечист. И това не е лошо. За предпочитане е къщата често да се проветрява, отколкото да има малки, тесни прозорци и да не може да се проветрява. Който живее на чист въздух, той е на спасителния бряг; който живее в нечист въздух, той е изложен на болести и смърт. Радвайте се, че имате прозорци и на къщата си, и на тялото си. Прозорците на тялото са двете очи, чрез които човек се свързва с външния свят. Това е една позната истина.

Какво носи истината за човека? – Неговата свобода. – Що е свободата? Кой човек е свободен? – Който е напълно здрав – и физически, и сърдечно, и умствено. Той никъде не се спъва. Свободният е любещ човек. Той не знае какво нещо са стеснението, грехът и престъплението. Грех и престъпление съществуват само в безлюбието. Дето е любовта, там няма грех, няма престъпление. Там отношенията между човека и Първичната Причина са хармонични. Явили се най-малката дисхармония в човека, явява се и безлюбието. – Какво представя Бог? – За да знаеш що е Бог, първо трябва да познаваш себе си. Може ли яйцето да говори за кокошката, преди да е познало себе си като яйце? Ти, като човек, знаеш ли какво представяш? – Зная, че мога да мисля, да чувствам и да действам. – Знаеш ли обаче отде идат мислите, чувствата и постъпките? – Това не е важно. Зная, че съм свободен и мога да мисля каквото искам. – Не е така, не сте свободни. И котката влиза в плевнята на господаря си, легне на сламата да спи и си мисли, че е свободна. Като се наспи, тръгва към къщата на господаря си да се нахрани. Значи свободата ѝ била докато огладнее. После пак е зависима – тръгва да си търси храна. И хората са свободни като котката. Човек поглежда към небето, уповава на Бога и на вярата си в Него. Той казва: Докато съм с Бога, нищо не ми трябва, свободен човек съм. Щом огладнее, започва да

мисли по друг начин. Той вижда, че от небето не иде нищо; нивата му остава необработена, хамбарът му се изпразва. Той си казва: Само с вяра не се живее. Щом изпадне в противоречие, взима брадвата и отива в гората да сече дърва. Теоретически е вярно, че трябва да разчиташ на Бога, но на практика не излиза така. – Защо? – Защото разбираш въпроса буквално. Дето отидеш: всички ти казват: Работи, стегни се, вземи ралото и мотиката и върви напред. Това значи: Разчитай на Бога в себе си, който те подтиква да учиш, да работиш. Не се сърди на хората, че не искат да ти помагат. Кой трябва да помага: вярващият или безверникът?

Сегашните хора имат криво разбиране за Бога. Те мислят, че той е вън от тях, на небето някъде. Не, небето е вътрешно състояние. Понятието за небето е вътрешна, неограничена идея. Ето защо никой не може да каже къде е небето. Всеки има едно небе в себе си, но къде е то, не знае. Който знае къде е неговото небе, той има представа за себе си. Ако не знае мястото му, той няма представа и за себе си. Казано е в Писанието: "В начало Бог създаде небето и земята, а земята беше неустроена и пуста". Небето е място, населено от същества, завършили своята земна еволюция. Нека всеки намери това небе в себе си. Ще кажете: По-добре да намерим Христа. – Дали ще намерите небето, или Христа, идеята е една и съща. Бог, Христос и небето са синоними. Те изразяват една и съща идея. Като се натъкнеш на противоречия на вътрешна борба, на съмнения, обърни се към Бога в себе си, т.е. към твоето небе и помощта ти веднага ще дойде. Бог помага на всички хора. Той ги освобождава от препятствията и противоречията. Когато хората ти помагат, знай, че Бог чрез тях ти помага. Той се изявява в човека като вътрешен подтик, като вътрешна подбуда към доброто и възвишеното. Ако човек разчита само на себе си, на своето физическо здраве, всеки момент може да се излъже. Днес си здрав, силен, свободно се движиш, но утре се простудиш и лягаш болен: ръцете и краката ти отслабват, стомахът ти не работи и ти се чудиш къде остана силата ти. Докато мислиш и разбираш

нещата физически, ти не можеш да уравниш своя живот. Истинският човек седи по-високо от физическото му естество. И да боледува някога, той гледа на болестите като на нещо вън от себе си. Докато човек не вижда кой влиза и кой излиза от къщата му, всякога ще боледува. Той живее в тъмнина. Щом вижда какво става с него, той е в светлина. Докато виждаш апаша, той не е опасен за тебе, не може да те обере. Щом престанеш да го виждаш, той влиза в къщата ти и те обира. Злото дебне онзи, който не го вижда. Щом се отворят очите на човека, злото отстъпва настрана. Тогава доброто иде при него и му помага. – Защо трябва да се стремим към доброто? – За да ви помага. – Защо да избягваме злото? – За да не ви пакости. Мнозина мислят, че Бог трябва да изпрати Духа си да слугува на хората. Това е материалистическо разбиране. Значи един ангел, който е завършил развитието си на земята, трябва да слезе при едно плачливо дете да му слугува, да изпълнява желанията му. Това е невъзможно! От небето може да слезе не само един ангел. Много ангели слизат от небето, но кога? Когато трябва да внесат любовта в човешката душа. Тогава те се готови да служат даже на един човек. Ако не си готов да възприемеш любовта, пак ще слезе ангел от небето, но ангел на тъмнината. Той ще разруши всичко, което попадне на пътя му. Всички хора минават през драмата на разрушението. Всеки е с одрана кожа, сражавал се е с вълци. Пита ме един брат: Напреднал ли съм? – Много си напреднал, трябва да бъдеш юнак, да се бориш. – Юнак съм, със всичко ще се справя. – Какво друго мога да му кажа като виждам как са го нападнали десетина вълци, готвят се да му одерат кожата.

Защо идат страданията? – Те са велико благословение за човека. Чрез тях той се учи съзнателно да слиза и да се качва. Като слиза надолу, той дохожда до гъстата материя, отдето повече не може да слиза. Сега той трябва да знае как и докъде да се изкачва. Като дойде до едно място, дето материята става много рядка, там ще спре. Ти трябва да разбираш законите на гъстата материя, за да не слезеш много надолу, както и законите на рядката материя, за да не се качиш

много нагоре. Като знаеш тези закони, ще вървиш надясно и нагоре. Дясната посока означава движение към светлината, а лявата – движение към тъмнината. Ще кажете, че не зависи от вас в коя посока да се движите – наляво, или надясно. – Да, този живот не зависи от вас. Представи си, че движиш едно колело, на което усилваш и отслабваш движението. То извървява известен път и след време казва: Уморих се, но поне свърших една работа. Какво е свършило колелото? Нищо. Ако и ти свършваш толкова работа, колкото колелото, защо ти е този живот? Живееш и се оплакваш от сиромашията, от ограниченията, от невежеството. Въпреки това, казваш: Ще дойде Христос и ще ме освободи от всички ограничения. То е все едно да стоиш пред една богата почва, да не работиш и да очакваш да дойде някой отвън да ти донесе хляб. Защо ще чакаш хляба отвън? Работи сам да си изкараш хляба и да дадеш на другите около тебе. Хлябът е вътре в тебе. Докато очаквате хляба отвън, наготово, вие всякога ще бъдете роби на условията. Докато търсиш хляба, богатството, знанието отвън, ти си роб на условията. Докато очакваш светлината и топлината, водата и въздуха отвън, ти също си роб на условията.

Казвате: Светът ще се промени, ще се внесе известно подобрение. – Така е, но това не зависи от вас. Колкото имаш право да палиш и да гасиш лампите в един дом, толкова имаш право и възможност да внасяш подобрение в света. Който е запалил лампите, той ще ги изгаси; който ги е изгасил, той ще ги запали. Имаш ли право да бъркаш в касата на чуждите хора и да вадиш оттам пари? Ако те хванат, ще те затворят. Следователно, можеш да палиш и гасиш лампите, ако ти е дадено право. Ако палиш лампите, аз зная, че си лишен от светлина. Който гаси лампите, той има лошо намерение. Който отваря лампите, той има желание да използва светлината. И като я използва той затваря лампите и казва: Достатъчно ви е толкова светлина. Така се свършва животът. Палиш, гасиш, докато един ден свършено изгаснат. Ражда се някой – всички се радват; умира – всички скърбят. Плачат за него, но след това го

заравят в земята. Щом го обичаш, тури го в един стъклен сандък, изложи го на слънцето на живота, да го гледаш докато възкръсне. Заровеното тяло в земята показва степента на човешкото развитие, то показва крайния егоизъм на хората. При това положение хиляди години ще минат, докато хората се спасят. Спасението ще дойде, когато изчезнат гробовете. Земята трябва да бъде свободна от всякакви гробове, от всякакви миризми. Когато земята бъде свободна от гробища, в умовете на хората ще се явят светли мисли към нов, велик живот.

Днес всички хора търсят свободата, но никой не я е намерил, никой човек не е свободен. – Нищо ли не сме придобили досега? – Не е въпросът, че нищо не знаете, но днес всеки може да ви излъже. Значи липсва ви нещо. Така и младата мома иска да се жени, без да подозира, че ѝ липсва нещо. Който се жени, това показва, че му липсва нещо. Тя си мисли, че в момъка ще намери щастieto, което търси. Не взимайте това върху себе си. Аз имам предвид външната страна на брака. Външната страна е едно, важно е това, което става вътре в човека. Там е драмата. Външните неща са отражение на вътрешните. Момъкът казва на момата: Аз съм готов за тебе да направя всичко. Тя се зарадва и казва: Всичко се свърши, напускам майка си и баща си и отивам след моя възлюбен.

Много хора се намират в положението на онзи руски манаф, който спечелил на лотария един голям параход. Като чул това, той си казал: Свърши се вече теглото. Сбогом сиромашия! Обаче като отишъл да провери номера на своя билет, оказало се, че имало грешка – неговият билет не печелил. Така той си останал пак манаф. Това се случва и с вас. Дойде някой и ти каже, че твоят билет печели. Зарадваш се и отиваш да провериш дали наистина си спечелил. Обаче скоро се разочароваш: не само че нищо не печелиш, но имаш загуба – дал си пари за билета. Такова нещо е играта на лотария. Някога цял ден изгубиш за една философска идея. И конят влачи цял ден дарака за една кофа сено, турено пред него. В желанието си да

стигне сеното и да си хапне, той усилено тегли дарака. Вечерта господарят му го съжалява и му дава малко сено да се нахрани. Конят се чуди защо не може да достигне сеното. И вие като коня казвате: Чудно нещо, цял ден влача върната на господаря си за малко сено. – Такава е философията на сегашния живот.

Днес всички говорят за дарака и даракчията, за вълната, за дрехите, изтъкани от тази вълна и т.н. Конят е символ на човешкия ум. Не говоря за обективния ум на човека, но за онзи, който носи новата светлина. Тази светлина прави човека силен и самостоятелен. Дето и да отиде, той лесно разрешава задачите си. При тази светлина човек е свободен, разбира езика на хората и те го разбират. Той е в мир и съгласие не само с хората, но с цялата жива природа. Казвате: Да се примирим с Бога. – Първо ще обикнете тези, които не познавате. Лесно е да обичаш тези, които познаваш. Изкуство е обаче да обичаш онези, които не познаваш. Единственото същество, което не познаваш, е Бог. Щом Го обикнеш, ще Го познаеш. Не можеш да намериш Бога, преди да Го възлюбиш. С любовта се разрешава великата реалност. Казано е в Писанието: "Ако не обичаш брата си, когото виждаш, как ще обичаш Бога, когото не си видял?" Значи първо ще започнеш с любовта към брата си. Само така се разрешават трудните задачи. "Истина, истина ви казвам: Който не влиза през вратата в кошарата на овцете, но прелазя от другаде, той е крадец и разбойник" (1 ст.).

Пак им рече: "Истина, истина ви казвам, че аз съм вратата на овцете" (7 ст.). Тези стихове повдигнаха голям спор между Христа и евреите. Ако Христос дойде в наши дни, пак ще се повдигне същият спор. Евреите, в своите вярвания, се движеха в две посоки – надолу и наляво, затова разпънаха Христа. За да разберем Христа правилно, трябва да вървим нагоре и надясно. Тук е разрешението на въпроса. Тук е светлината на живота. Понеже вече имате опитност от движението ви надолу и наляво, сега трябва да вървите нагоре и надясно. Казано и в Писанието: "В последния ден ще ме познаят". –

Кой е последният ден? – В който познаете Бога. Този ден е знаменателен, той е епоха в човешкия живот. Това значи да се озари човешката душа с лъчите на великия живот. Това значи да се пробуди съзнанието. Аз мога да уподобя това положение на човек, обсаден от неприятели. Всички насочили пушките си към него. Той е в безизходно положение. В този момент обаче, в съзнанието му прониква Божествена светлина. Той вижда как пушките на неприятелите му се стопяват и те отстъпват. Така се стопяват мъчнотиите пред лъчите на Божествената светлина. Тогава човек се чувства свободен, с вътрешен мир и радост. Той е готов да обикне целия свят. Това е любовта на Бога, която прониква в човешката душа.

Аз не говоря за човешката любов, която заробва. Тя е подобна на любовта към виното. Тя заробва човека и го разсипва. Тази любов води човека надолу и наляво. Сега ви съветвам да приемете любовта, която води нагоре и надясно. Тя е любовта на вечната светлина и на вечния живот. Тя носи новото знание. Който има това знание, ще бъде приет с венци и песни, ще мине през арката на великия живот. Той ще бъде така осигурен, както родителите осигуряват новороденото си дете. Така е с всяко същество, в чиято душа е проникнала Божията Любов.

Желая ви да влезете в света на Божията Любов и да кажете: Свърши се със стария свят, със старите възгледи. Влизаме вече в новия свят, в света на децата, в новите възгледи, които носят вътрешната свобода. Само така човек ще се освободи от своите вътрешни недъзи и ще влезе в света на вечната младост, на вечната радост, на вечното блаженство. Това значи да проникне новото, Божественото съзнание в човека. Тогава той става едно с Бога. Тази е неговата задача на земята. Освобождението не става с плач и отчаяние, но с работа, усилена работа във всяко направление. Това значи: работа в ума, в сърцето, в тялото – навсякъде. Аз не говоря за мъчение и труд, но за работа. Мъчението и трудът са научени вече. Време е за съзнателна работа, без никакво противоречие.

Противоречията в човешкия живот трябва да изчезнат. Само така ще се домогнете до онзи път, който води към вечната любов, носителка на всички блага.

Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

34. Утринно Слово от Учителя, държано на 11 юни 1933 г, София – Изгрев.

ОТВОРЕНИТЕ ПРОЗОРЦИ

Размишление

Ще прочета 11 гл. от Йоана.

В Евангелието, изобщо, има нещо тайно, нещо скрито. Човек може да чете цял живот Евангелието и пак да не разбере истината, скрита в него. Наистина и слепият излиза на слънце, грее се на него, без да може да прочете нито една страница, без да разбере нещо. Разбирането означава проникване на истината в човека. Докато си в безпътница и не виждаш нито един светъл лъч в живота си, ти съзираш отдалеч малка светлинка, която ти посочва пътя на твоето движение. Това значи истинско разбиране. Докато не дойдеш до това състояние, животът ти е напълно обезсмислен, ти си в пълен мрак и тъмнина. Някога се обезсмисля физическият живот на човека, някога – духовният, и той е в пълно отчаяние. И на гладния животът се обезсмисля; а също и на болния. Първият мисли само за храна, а вторият – само за здраве. Гладът и жаждата са състояния, които показват връзката на човека с физическия свят. Хлябът и водата не само осмислят живота, но внасят още радост и веселие в душата на човека. Той иска всякога да бъде радостен. – Защо? – Защото радостта осветява мястото, дето човек живее. Приятно е за човека да има светлина, да няма спънки в живота си. Казваш, че си свободен, но само в едно отношение. Според мене, истински свободен е онзи, който е придобил светлина в ума, в сърцето и във волята си.

Казано е в Писанието: „Истината ще ви освободи.“ Питате: Ако Христос дойде днес, ще Го разберем ли? – Едни ще Го разберат и ще Го последват. Други, обаче, ще гледат на Него, както са гледали преди 2000 години. Той ще прави чудеса, както е правил, а те ще казват, че с това ще погуби народа. Трябва да се спаси народът. – Там е бедата.

Христос иде да спаси света, а хората мислят, че ще им причини нещастия. От каквото се страхуваха, това им дойде на главата. – Защо? - Защото разпнаха Христа. Те искаха да се освободят от Него и си казваха: По-добре да пострада един човек, отколкото да погине цял народ.

Мнозина правят големи компромиси в живота си между човешкото и Божественото в себе си. Те казват: Божественото трябва да се пожертва за човешкото. Млади сме още, трябва да си поживеем, да се оженим, да имаме деца, да се повеселим с тях. Нека наредим добре работите си, да послужим на света и като остареем, тогава ще служим на Господа. – Това е заблуждение. Правилно е човешкото да се жертва за Божественото, а не обратно – Божественото за човешкото. Защо човек иска да се жени? Какво се постига чрез женитбата? Той мисли, че духовният живот ще го ограничи. Следователно, чрез женитбата, чрез физическия живот той ще използва благата на живота. Иначе духовният живот ще го лиши от тези блага. И Адам мислел по същия начин. Това е заблуждение. Ще живееш и духовно, и физически, ще се ползваш от благата на живота, но разумно. Казвате: Мъчно се изпълнява волята Божия, особено ако не сме си поживели. И Адам, като мислеше по този начин, сгреша и излезе от рая. И религиозните мислят, че като се молят на Бога, работите им трябва да се наредят добре, но остават излъгани. Те казват: Чудно нещо, светските хора не вярват в Бога, не се молят, а работите им се нареждат добре. Децата им са добри, учат се, слушат родителите си. Хората се заблуждават и мислят, че щастието е в това, което носят със себе си. Това е отчасти вярно. Твоето щастие е в хляба, който носиш в раницата. Обаче, ако не можеш да използваш този хляб, не можеш да го асимилираш, ти си нещастен човек. Силата и щастието на човека не са в знанието, което има той, но в приложението на това знание.

Религиозните очакват да отидат в онзи свят и след това да възкръснат. Като разчитат на това, те са готови да умрат за Христа.

Ще умрат, ами ако не възкръснат? Много ще чакат възкресението, но то не иде лесно. Преди всичко, човек трябва да е страдал, да е разрешил задачите си, тогава да очаква възкресение. Аз говоря за онези мъчнотии и страдания, при които човек намира същественото в живота. – Кое е същественото? – Да знаеш да пишеш и четеш и да разбираш смисъла на това, което си чел и писал. – Аз зная всички букви. – Знаеш буквите, но знаеш ли коя къде да поставяш? Тъй щото, не е достатъчно да живееш, но трябва да знаеш, как да живееш, т. е. да мислиш, да чувстваш и да действаш правилно. Аз съм вегетарианец, вода чист живот. – Да, на физическия свят си вегетарианец, не ядеш месо, но в духовния свят си пълен месоядец. Ти си тщеславен, горд човек. Какво по-голямо месоядство от това? Всяка храна, която оставя много излишъци в организма на човека, е неподходяща за него. Истинската, т.е. чистата храна не оставя никакви излишъци и се асимилира напълно от организма. Това се отнася както за физическата храна, така и за духовната – за мислите и чувствата. Всяко желание, всяка мисъл са подобни на кравата и овцата, които постоянно доиш. Всяко учение трябва да внесе същественото за човешкия ум. И в ученията, и в теориите има излишъци, които смуцават човека.

„Истината освобождава човека.“ – Коя истина? – Разбраната, т.е. тази, която Христос проповядвал. – Какво ще стане, когато дойде Христос на земята? – Хората ще възкръснат. Под възкресение разбирам онази епоха в човечеството, когато хората, от малък до голям, се обикнат. Тогава няма да има глад и сиромашия, болести и недоразумения. Тогава къщите на хората ще бъдат отворени едни за други, а също и кесиите им. Тогава всички ще познаят Бога и Бог ще им се изяви. Тогава любовта ще бъде общ закон за всички. И ако днес хората се спъват в живота си, причината за това се крие в отлагането да приложат любовта. Неразбраната любов ограничава човека, а разбраната любов го освобождава. Няма по-страшно нещо от неразбраната любов. Обичаш вола си, но го впрягаш в кола и го

бодеш с остен. Страхуваш се да не избяга в гората. Той е роб на твоята любов. – Какво лошо има в това, че волът работи ? – За тебе е добре, но не и за него.

Един гръцки поп вървял пред умрелия и пеел: И - и - и. На турски „и - и - и“, значи добре. В това време един турски бей срещнал процесията, чул, че свещеникът пее „и - и - и“ и му казал: За тебе е добре, но питай умрелия. той ще ти каже, какво е неговото положение. Ако умрелият може да проговори, ще каже: Не ме носете, свалете ме от носилката. По-добре да остана на земята, да си поживея, отколкото да ме изпращате на онзи свят.

Съвременните хора са дошли до едно велико противоречие, до един конфликт със самите себе си. Те се сблъскват в своите собствени вярвания, в своите възгледи. Молиш се на Бога по един начин, но Той не те слуша; молиш се по друг начин, пак не те слуша; молиш се по трети начин, пак никакъв отговор. Най-после казваш: Не искам повече да се моля! Кога се приема молитвата на човека? – Когато се прави с любов. Щом няма любов, молитвата му не се приема. Най-прекрасната молитва е тази, която е изпълнена с любов. С думи тя не се предава. Молитва без любов е суха формула. Когато Христос видя умрелия Лазар, Той се обърна към Господа с думите: „Господи, всякога си ме слушал, послушай ме и сега заради вярата на своя народ.“ Като обърна очите си нагоре, Той каза: „Лазаре, излез вън!“ После се обърна към учениците си и каза "Махнете този камък! – Кой е този камък? – Той представя вашето учение, вашето богатство, вашето обществено положение. Надгробният камък, това сте вие, вашите деца и вашите приятели. Когато Бог дойде при вас, ще каже: „Вдигнете този камък“. Той не ви е нужен. – Кога ще се махне този камък? – Когато дойде любовта и светлината. Има ли нужда тогава вратата ви да бъде затворена ? Прозорците на вашата къща също трябва да бъдат отворени. Ако е зима, те трябва да бъдат затворени, да не изстинете. Но през лятото прозорците ви непременно трябва да се

отварят. – Нека и през лятото бъдат отворени, да бъде по-хладничко.
– Да, но тази хладина носи известни нечистотии.

И тъй, вратата на твоя ум и на твоето сърце трябва да бъдат всякога отворени, за да чуеш гласа на Бога, Който казва: „Излез от твоите стари, затворени разбирания. Излез от стария живот и влез в новия, при новите разбирания на живота. Като излезеш от старото, кажи: Господи, готов съм да ти служа според своите разбирания. Тогава и Бог ще те благослови според своите разбирания. Пожелайте нещата да стават не според вашето разбиране, но според Божието. Нека всичко става така, както Бог изисква. Тогава ще дойде примирението. Ти се молиш на Бога, искали нещо от Него, но вътре в себе си очакваш всичко да стане така, както ти желаеш. Искаш да се примириш с хората, но очакваш първо те да признаят грешката си, а за твоите погрешки въпрос не става. – Що е погрешката ? – Всяко нещо, което отделя човека от същественото, е грешка. Тя може да бъде малка или голяма, не е важно. Някога малки неща лишават човека от големите блага на живота, даже и от самия живот. Например, глътнеш една троха неправилно, тя отива в кривото гърло и те задавя.

Дошло е време, когато хората трябва да съзнаят, че само любовта ще донесе благата на живота. Любовта нося свобода за всички същества. Ето защо, като дойде любовта на земята, всички къщи ще се отворят, всички обори ще се отворят и всичко живо ще излезе на свобода. Овцете, говедата ще живеят свободно в горите. – Ама ще ги изядат вълци и мечки. – Не се безпокоите. Вълците ядат овцете, докато има кошари; те ядат говедата, защото има юлари. Щом изчезнат юларите и кошарите, и вълци няма да има. Днес вълкът яде овце, защото и той изхожда от кривото разбиране на Христовото учение. Той казва на овцата: За да се спасиш, аз трябва да ям плътта ти и да пия кръвта ти. Докато си въвн от мене, няма спасение. Овцата му отговаря: Щом е така, изяж ме. В този смисъл яденето не разрешава въпроса. То е само една вътрешна връзка. То има отношение към живота. Затова казва Христос: „Ако не ядете плътта

ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си." С други думи казано: Докато висшето в човека не се пожертва за Бога, няма живот в себе си. Докато житното зърно не се пожертва, не стане плът и кръв в човека, животът няма да дойде. Животът сам по себе си не може да дойде. Хиляди години да стои житното зърно в хамбара, все зърно ще си остане. Щом се посее, то придобива това, което при други условия не може да придобие.

Казвам: Страданията пресъздават условията. Те носят условия за вечен живот. Ние търсим щастието в живота по начин, по който не може да дойде. Колкото пъти и да ядеш, ще изпитваш все едно и също нещо. Колкото пъти да пиеш вода, все едно и също нещо ще придобиеш. Колкото пъти и да четеш една и съща книга, все едно и също нещо ще придобиеш. Казваш: Много пъти четох Библията. – Какво от това? Аз зная една американка, която чела 90 пъти Библията, но нищо особено не придобила. Значи, не е в многото ядене, нито в многото четене, но в съзнателното отношение и към яденето, и към пиенето, и към четенето

Сега ние се нуждаем от образци. Обаче, образецът не е нещо външно. Истинският образец е в онова живота, което расте в човека. Само то може да го повдигне. Когато Мойсей отивал при Господа да получи десетте заповеди, той срещнал един овчар, който бил много радостен. Мойсей го запитал: Защо се радваш? – Днес Господ ще ми дойде на гости, ще опека за Него една овца. – Защо си толкова глупав? Господ не ходи на гости, не яде агнета и овце. Овчарят се замислил и дълбоко се наскърбил. Мойсей продължил пътя си, доволен, че освободил овчаря от едно заблуждение. Като получил десетте заповеди, Мойсей забелязал, че лицето на Господа било тъжно. Той Го запитал: Защо, Господи, лицето Ти е тъжно? – Ти огорчи една чиста душа, не каза истината. Сега ще му кажеш, че ще го посети. Мойсей намерил овчаря и му казал: Извини ме, че те огорчих, не ти казах истината. Господ ще изпълни обещанието си, ще ти дойде на гости. Овчарят се зарадвал и продължил приготовленията

си за посрещането на Господа. Мойсей искал да разбере как Бог ще посети овчаря. Той се скрил па едно място, отдето гледал как ще дойде Господ. Овчарят, готов вече да приеме Великия гост, заспал. В това време от небето паднал огън и изгорил агнето. Като се събудил, овчарят бил много радостен и казал: Колко хубаво ядохме! Така Мойсей разбрал тайната, че има вътрешно, духовно разбиране. Нещата трябва да се разбират не по външен път, но по вътрешен, духовен. Когато разберете духовната страна на живота, веднага ще се обновите.

Желая ви да дойде любовта и да запали свещения огън във вас. Това значи, да дойде Бог да живее във всички хора. Тогава ще дойде Царството Божие на земята. Всички, от най-малки до най-големи, ще познаят Господа.

– Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

35. *Утринно Слово от Учителя, държано на 18 юни 1933 г., София.*
– Изгрев.

ПРАВИЛА ЗА ПРИЛОЖЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 12 гл. от Йоана.

Прочетете тази глава сами и вижте, кои мисли ще останат в главата ви. Важни мисли са тези, които могат да се приложат. Често се говори за приложение, но трябва да се знаят правилата за приложение. Всеки може да държи цигулката и лъка, но цигулар е онзи, който знае правилата за свирене. Той тегли лъка добре и изважда красиви тонове. Цигулар е онзи, който правилно и чисто съчетава тоновете. Същото се отнася и до човека. Казват за някого, че е добър шивач. – Защо? – Защото бодовете, които излизат от ръката му, са равни, отмерени, вървят по права линия, като с машина. Същото е в писането. Пишеш, но буквите са криви, не на място поставени. Друг пише красиво, а думите не са на място: съществителните, прилагателните имена, глаголите – всичко е объркано. Като го питаш, защо е сбъркал думите, той казва: Така разбирам, така пиша. Какво се крие под думите „така разбирам?“ Ще кажеш: Аз така вярвам. – Какво се крие в твоята вяра? – Така искам. – Какво се крие в твоето искане?

Човек представя един голям възел, една неразрешена задача, – толкова сложен възел, че мъчно може да се развърже. Той не разбира даже сам себе си. Като се храни, човек изпитва известна приятност. Ако стои два-три дена гладен, той е неразположен. Ако живее в стая, която се проветрява добре, той е разположен. Обаче, не се ли проветрява стаята, неразположението иде веднага. Колкото и да е удобно леглото ти, ако лежиш няколко години на него, то ще ти стане неприятно. Щом лежиш толкова много на леглото си, ти си болен.

Болестта не е приятно нещо. И светия да си, пак не можеш да лежиш продължително. Колко светии напуснаха гората преждевременно! Няколко години бяха доволни от положението си, но след време те се отегчиха, напуснаха гората и влязоха отново между хората.

Кой човек е светия? – Истински светия е онзи, който издържа на всички противоречия. Не е лесно да издържиш на противоречията в живота. Който не може да се справи с тях, казва: По-лош ли съм от другите хора, че имам толкова противоречия? – Не си по-лош. Ако не си по-добър, поне си като тях. По-прост, по-невежа ли съм от другите хора? – Не си по-невежа. Да се сравняваш с хората, това не е разрешение на въпросите. Сравнявай се и се стреми към възвишените същества. Те ще те повдигнат. Казваш: Добър човек съм. – Добър си, но не и най-добрият. – Лош човек съм. – Лош си, но не най-лошият. Значи, по средата някъде си.

Питате: Защо трябваше Христос да страда? – За да освободи човечеството от страданията, да им покаже пътя на свободата. Значи, един трябва да се пожертва, за да се спаси множеството. Докато вървиш по трънлив път, непременно ще страдаш. Като те поставят на чист, гладък път, няма да страдаш. Докато си в тъмнина, всякога ще имаш противоречия; щом излезеш на светло, противоречията изчезват. – Искам да бъда свободен. – Прав си, щом си свободен, ще разбереш истината. Но около тебе тичат десет немирни деца. Ще бъдеш ли свободен? Едно те дърпа за косата, друго – за главата, трето – за ръцете, четвърто – за краката. В края на краищата, ти ще се разгневеш. Искаш да напишеш едно сърдечно, приятелско писмо, но децата не те оставят на спокойствие. Тук капне мастило, там капне, и ти се извиняваш, че писмото е зацапано, защото децата те смущават. Прав си тогава. Многого деца, това са многото желания, които бушуват в тебе. Трябва да се освободиш от немирните си желания и тогава да пишеш писмото си. – Как ще се освободиш от немирните деца? – Като ги туриш да спят, или като ги пратиш на разходка. Човек ще разбере истината, когато в него настане дълбок вътрешен

мир. Тогава и майката, и бащата могат да напишат, каквото писмо искат. Те могат да пишат и приятелски, и любовни писма. Под „любовни писма“ разбирате нещо престъпно. Вярно е, че при любовта стават престъпления, но това не се отнася до Божията Любов. В Божията Любов не се вършат никакви престъпления, а в човешката и животинската любов стават такива. Например, когато младата лъвица стане майка, тя е готова да извърши ред престъпления заради своите малки. За да ги нахрани, тя ще убие много малки животинки. Всичко в света се върши все от любов. И доброто, и злото имат за основа любовта. Повечето хора грешат от любов. И като правят добро, това става пак от любов. Ще кажете, че това е противоречие, с което трябва да се примирите. – Не е там въпросът. Нещата се примиряват, когато се обяснят. Ето защо, когато червеят ми се оплаква, казвам му: Не ставай червей. Овцата ми се оплаква. Казвам ѝ: Не ставай овца. Вълкът се оплаква, че няма спокойствие от пушките на хората. – Не ставай вълк. – Как може да стане това? – Като живееш дълго време на земята, ще се научиш.

Казвам: И човек е недоволен, и той се оплаква от живота си. Майката е недоволна и неразположена, защото децата ѝ боледуват. Бащата е недоволен, защото работите му не се нареждат добре. Търговецът е недоволен, защото фалирал. Ученият е недоволен, защото не успял в научните си работи. Щом постигне желанието си, човек е доволен. Доволството и недоволството на човека се дължат на обикновени работи. Недоволството причинява вкисване. Запитай се, защо си се вкиснал и потърси начин да си помогнеш. Никой не може да ти помогне, освен ти сам. Следователно, когато си болен, нещастен или недоволен, не ходи между хората да се оплакваш. Не носи своето нещастие между хората. – Че умрял баща ти, че умряло детето ти – не се оплаквай. Че си изгубил богатството си, също не се оплаквай. Друг е въпросът, ако ти се роди дете, и ако забогатееш. Ако издържиш изпитите си свободно можеш да ходиш между хората и да споделяш с тях радостта си. Не бързай да се освободиш от скръбта си, да я

стовариш на гърба на другите. Добрият човек всякога се товари, а лошият се разтоварва.

Какво представя добрият човек? В известно отношение, добрият е празна кола. И който го срещне, сваля част от товара си и го туря в неговата кола. В този случай добрият се натоварва, а лошият се разтоварва и казва: Олекна ми малко. – Ти се облекчи, но другите натовари. – Какво да правя? – Никога не туряй на гърба си товар повече, отколкото можеш да носиш. Ако даже палтото, шапката или обувките ти тежат, откажи се и от тях. Носи на гърба си това, което ти сам можеш да носиш. Не туряй в ума си мисъл, която не можеш да носиш. Младата мома туря в ума си мисълта да се ожени за княжески син и ако не го намери, тя започва да съхне, да жълтее. – Защо ? – Тежка е тази мисъл. Мисълта за княжеския син е тежка, голяма. Тя е слон, за изхранването на който са нужни много средства.

Един турски паша имал един голям, хубав слон. Един ден пашата отишъл в едно село, дето го приели много добре. За да изкаже благодарността си, той изпратил на селяните един слон, да им работи и да го хранят. Наистина, слонът им работил, но толкова много ориз изияждал, че в една година селото обедняло. След време пашата пак посетил селото и запитал някои от селяните: Доволни ли сте от слона ? – Доволни сме. – Върши ли работа ? – Върши. – Тогава ще ви изпратя още един слон. Един беден, но умен селянин се обадил: Паша ефенди, ние сме достатъчно облагодетелствани. Вместо на нас, изпрати втория слон на съседното село, те имат нужда от забогатяване. Това е един интересен пример из живота на българите в турско време. Пашата имал желание да помогне на селото, но вместо да подобри положението на селяните, в една година те обедняли.

Пазете се от велики идеи, които в една година могат да ви опропастят. Може да туриш в ума си идеята да станеш светия. Светийството е голям слон. Ако подхранваш в ума си идеята да станеш светия, ще се намериш в чудо. Светията иска много храна. И той, като слона, носи голям товар, но и много храна иска. На простия

човек можеш да дадеш каква и да е храна, но светията се нуждае от подходяща храна. Преди години посетих едно село. Една селянка ми разказваше, че преди време един отшелник посетил селото им. Боб, чесън, яйца, мляко не яде. Чудих се, с какво да го нагостя. Най-после ми каза: Искам ошаф от хубави круши. Къде да намеря сушени круши? Ако е за яйца, ще поискам от съседите. Ако яде кокошка, ще му заколя най-тлъстата. Като не можах да намеря сушени круши, той си замина. Така се освободих от този слон. Казвам й: Благодари, че лесно се освободи от него.

Като правя сравнение между вашите идеи и слона, казвам: Ако не разбирате вашите идеи, и вие ще се намерите в положението на селяните, на които пашата подарил слона. Вие трябва да разбирате естеството на своите идеи и да ги храните с подходяща храна. Всяка идея е едно възвишено същество, което ще прекара у вас толкова време, колкото може да го храните. Щом няма храна, то си заминава. Докато идеята е у вас и я поддържате, вие сте радостни и весели. Щом се свърши храната ви, идеята ви напуща, и вие ставате недоволни, скръбни.

Питате: Защо трябва да страдаме? – Ако Христос, великият Син на Бога, мина през толкова страдания, какво остава за вас? И той се натъкна на едно голямо противоречие и като не можа веднага да го разреши, каза си: „Да се моля да мине този час. Но за този час аз дойдох“. Въпросът не е, че Христос дойде само за изкупление на човечеството, но Той реши една своя задача. Павел казва: „Христос примиряваше света със себе си.“ Не е лесна тази задача. Веднъж натоварен, Христос трябваше да пренесе този товар до определеното му място. Как ще се справи конят с господаря си? – Ще го носи, нищо повече. Голям е товарът му, около сто килограма, но ще го занесе до мястото му. Конят не може да каже на господаря си да слезе. Колкото и да усеща тежестта, ще го носи. Някога човек иска да изхвърли една идея от себе си, но се натъква на страдания.

Сега аз ви представям един контраст, за да мислите. Къде е разрешението на този контраст, не казвам. – Защо? – Защото ще се намерите в положението на селяните, които получили от пашата подарък един слон. Мъчнотия е това, но тя трябва да се реши. Колкото по-необикновен е животът на човека, толкова по-големи са мъчнотиите му. Който води обикновен живот, той има малки мъчнотии. Щом реши да води чист и свят живот, мъчнотиите се увеличават. Следователно, ако подаряваш слон, подарявай го на богати хора, които могат да го хранят. Слонът не е за бедни хора. На бедния подари едно малко пиленце, което може да се нахрани с едно-две зрънца. Ето защо, като страдате, ще знаете, че слон ви е подарен. Чудите се как да го изхраните. Искате да познаете Христа, Той да живее у вас. Мислите, че като дойде Христос у вас, всичките ви работи ще се оправят. – Не е така. Като дойде Христос в тебе, и мъжа си ще напуснеш, и децата си ще напуснеш, ще станеш посмешница на хората. Работите ще ти тръгнат назад. Такъв бил животът и на мъчениците; и техните работи не вървели добре.

Хората трябва да се освободят от своите криви разбирания. И евреите, като не разбираха нещата правилно, казваха за Христа: Ако приемем този човек, няма да видим добро. Въпросът не е в това, дали ще приемат Христа, или не. И без Христа, и с Христа, страданията неизбежно ще дойдат. И с добро, и със зло, страданията пак ще дойдат. Разликата е в това, че с доброто страданията ще дойдат по-рано. Следователно, по-добре да страдаш на младини, отколкото на старини. По-добре да изплатиш дълга си като млад, отколкото като остарееш. По-добре да изплатиш дълга си, когато имаш, а не когато нямаш. Има една светла страна в живота, върху която не мислете. Тя ще остане дълго време като неразрешена задача.

Сега ще се запитате: Като тръгнахме в този път, какво придобихме? Обедняхме, нищо не придобихме. Преди да влезем в този път, по-добри бяхме. Сега не се харесваме. – Обедняхте, разбира се. Докато слонът е в селото, сиромашия всякога ще има. Слонът

трябва да се изнесе вѣн, да се тури на работа. Селяните можаха да разрешат въпроса със слона. И вие трябва да го разрешите правилно. Някога ще ви кажа, как да го разрешите и вие. Доброто в света е постижимо. То е велик идеал за човека. Един труден въпрос е да бѣде човек добър. Да бѣде справедлив, това е мъчно постижимо. Да бѣде умен, това е още по-непостижимо. Изобщо, хубавите работи са мъчнопостижими. За това няма две мнения. Понеже това са мъчни неща, хората често грешат. Да счупиш едно хубаво, фино шише, това е лесна работа.

Един свещеник имал слабост към хубави стъклени чаши и шишенца. Той често си купувал такива и ги нареждал на поличките, да ги виждат близките му. Той бил доста щеславен, обичал да се хвали с хубавите си чаши и шишенца. Един ден детето на свещеника пожелало да свали една от хубавите чаши, но понеже не могло да ги достигне, взело рѣжена и с него посегнало към чашите. Бутнало една, тя паднала на земята и се счупила. Бутнало втора, и тя се счупила. Така изпочупило всички чаши и шишета, и то останало с рѣжена в рѣка. И вие постъпвате като това дете: вземете рѣжена в рѣка и бутнете към поличката. Счупите това-онова и после се оправдавате. Така оправдавате и детето и казвате: Глупаво е то, дете е, неразумно е. – То е умно дете, дава добър урок на родителите си. Майката трябваше да тури чашите и шишетата в долапа. Щом детето може да докосва чашите с рѣжена, това показва, че майката и бащата не са умни - щеславни хора са те. Детето иска да каже на майка си: Не оставяйте чашите на показ, приберете ги в шкафа.

Казвате: Да бъдем добри. – За кого: за хората или за себе си? Ако си добър за хората, това са чашите, изложени на поличката, всеки да ги вижда. Добротата е за самия човек, а не за хората. Стане ли достойние на другите, то е чашата, турена на поличката, всеки да я гледа. И който вземе рѣжена, лесно ще я свали на земята и ще я счупи. Докато доброто е скрито в шкафа и само аз бутам, то е запазено. Бутне ли го друг някой, непременно ще го разруши.

Аз говоря за външната страна на доброто. Докато искаш да станеш добър, ти никога не можеш да постигнеш желанието си. Докато искаш да любиш, непременно ще причиниш зло на някого. Любовта не принадлежи на човека. Тя има две страни: външна и вътрешна. Всички лоши неща произтичат от чувствата, по-право, от неразбиране на любовта. Например, как ще си обясните омразата между две различни общества? И двете общества обичат Христа и Бога, имат еднакви убеждения, а не могат да се търпят. Докато обичаш света и материалния живот, докато искаш да бъдеш господар, ти всякога ще причиняваш зло, всякога ще влизаш в противоречие с хората. Щом пожелаеш да влееш материалния живот в целокупния, ти ще бъдеш носител на доброто. Следователно, когато твоят живот влиза в Божествения, доброто взема надмощие. Обаче речеш ли да отделиш Божественото вън от себе си, ти си причиняваш зло. Бог е велик, защото иска да вмести своя живот в нашия. Ако Той измени своето желание и отдели нашия живот от своя, ние сме в областта на злото. Тази е мистичната страна на живота, която ако не разбирате, ще се натъкнете на противоречия. Такова е положението на всички хора. Няма човек на земята, който да е разбрал мистичната страна на живота в нейната пълнота.

И тъй, всички трябва да разрешите въпроса за любовта. Докато не се разреши правилно, не може да има правилно постижение. Ще се намерите в голямо затруднение и ще се запитате: Не може ли без това разрешение? – Може и без него. Нима селяните имаха нужда от слона ? И без него можеха. Това е външната страна. Всяка идея има приложението си отвън. Външната страна на една велика идея е слонът, а вътрешната ѝ страна – пашата. Обаче, за мене е важно моето разбиране. Аз имам отношение и към пашата, и към слона. Ние лесно ще се разберем с пашата, като кажем истината. Ще му кажем: Паша ефенди, ние сме бедни хора, не можем да изхранваме слона. Скъпо животно е слонът, много работа върши, но и много яде. На ден му трябват 75 кг. ориз. Единият килограм струва 16 лв.

Умножете 75X16 и вижте, колко лева са нужни дневно за храна на слона. Прати слона при някой богат човек. Ние сме доволни от малките подаръци.

Сега, както ви наблюдавам, намирам, че нито един от вас не се задоволява с малки подаръци. Всеки иска да стане голям човек, светия, всички да го познават. Поради тази причина слонът ще дойде. Щом искаш да станеш голям, слон ще ти изпратят. И тогава, ако не го храниш, пашата ще те държи отговорен. Всеки цар, който не може да се приложи на място и на време, не е цар.

Една баба казала на внука си: Синко, да ти бая, като те срещне мечка, да не те яде. Внукът отговорил: Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка. И вие не се спирайте на мисълта, как да се справите със слона, но се молете да не ви го изпратят.

Христос казва: „Който иска да спаси живота си, ще го изгуби. А който го изгуби заради Мене, вечен живот ще придобие.“ Много пъти сте чели този стих, но какво се разбира под „изгубване и спечелване“, това са дълбоки въпроси.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния Вечния Бог на живота.

36. Утринно Слово от Учителя, държано на 25 юни, 1933 г. София – Изгрев.

РАЗУМНО СЪОТНОШЕНИЕ В ПРИРОДАТА

Размишление.

Ще прочета 14 гл. от Йоана.

Много се говори на онези, които малко знаят и мъчно разбират. На онези, които много знаят и лесно разбират, малко се говори.

Какъв трябва да бъде стремежът на човека? – Да върви по път без прах, в истина без съмнение и в живот без противоречие. Човек може 20 пъти да спуска кофата в кладенеца, без да извади вода. – Защо? – Защото въжето е късо. Въжето трябва да бъде по-дълго, че да достига до водата и да потъне в нея. Така ще се извади вода. Само така, спускането на кофата има смисъл. Човек може да се моли и да мисли за Бога, но ако молитвата му към Бога и мисълта за Него нищо не му допринасят, какъв смисъл имат те?

Казвам: Ако дойде един човек при вас, той може да ви направи някакво добро, но само едно. Например, или само ще ви нахрани, или ще ви даде един скъпоценен камък. Каква е разликата между първото и второто добро? Ако сте сит, скъпоценният камък е за предпочитане; ако сте гладен, хлябът е за предпочитане. Гладният не търси украшения, обаче, ситият предпочита украшенията. Някога в живота си вие имате противоречия. Те са необходими, както за физическия, така и за духовния живот. Чрез тях ще дойдете до едно тънко различаване на нещата. Ако не е така, вие ще станете индиферентни. – Защо става човек индиферентен? – По две причини: или от пресищане, или от недостиг. Гладният се стреми да се нахрани. Ако се пресити, той става индиферентен. В първо време хапката е сладка. Колкото повече ядеш, ставаш безразличен към яденето. Някога човек преживява и духовно пресищане. Четеш една книга, втора, трета и някога се пресищаш, ставаш безразличен. Търсиш някой светия,

искаш да научиш нещо от него. В първо време се задоволяваш от знанието, което ти дава. После и към него ставаш безразличен. Страшно е, когато ставаш безразличен и към себе си. Безразличието внася раздвояване. Казваш: Нищо вече не ме интересува, не ми се живее, не съм разположен. Казваш: Такъв е животът. Интересно е да намериш причината на твоето състояние. Аз няма да ви кажа, коя е причината. Ако я кажа, за вас ще бъде по-зле. Ако не я кажа, това е добродетел. Защо ще окайвам гладния? Има ли нещо лошо в глада? Не считам гладния за нещастен, нито ситият – за щастлив. Който е гладен, трябва да работи. Ситият не работи. Кой работи? – Сиромашът. А богатият? – Той си почива.

В какво се заключава богатството на човека? Той си мисли, че е богат, затова е богат. Сиромашът мисли, че е сиромаш, затова призовава сиромашията към себе си. Ако претеглиш сиромаша, ще видиш, че е по-тежък от богатия. – Защо? – Някога богатият яде по-малко от сиромаша. Има богати, които ядат много и бедни, които ядат малко. Има богати учени, има богати невежи.

Каква е разликата между учения и невежия? – Каквато е между написаната и ненаписаната книга. Когато една книга се напише, тя става по-тежка и по-съдържателна. Ненаписаната книга е невежият, а написаната – ученият. Истински учен, обаче, е онзи, който може да предаде своето знание. И човек е написана книга. В нея се отбелязват всички човешки радости и скърби. Каква е разликата между скръбта и радостта, не знаете. Мъчно може да се опише разликата между скръбта и радостта. В едно отношение има разлика, а в друго – няма. Къде е границата между тях, не се знае. Ето защо, когато един скърби, друг се радва. Един скърби, че изгубил парите си, а друг се радва, че ги намерил. Какво е спечелил онзи, който се радва? – Нищо не е спечелил. Без да спечели нещо той се радва. Всъщност, за да се радва, човек печели нещо. Някога мразиш човека и се радваш. В тази радост няма никаква печалба. Когато ангелите се радват, хората скърбят. И обратно, когато хората се радват, ангелите скърбят. Ще кажете, че е

жестоко ангелите да се радват на човешките скърби. Така е външната, неразбраната страна на живота. Така е за онези, които не разбират. Някой те мрази и същевременно изпитва едно злорадо чувство. Друг те мрази, но като види, че губиш богатството си, от една страна те съжалява, а от друга се радва, че си на безопасен път. – Защо? Докато си бил богат, всеки може да те убие; щом обеднееш, животът ти е спасен. Като спечелиш живота си, ти изпитваш дълбока вътрешна радост.

И тъй, когато скърбите, дайте си отчет, защо, именно скърбите. Ще кажете, че не знаете, защо скърбите. Също не знаете, защо се радвате. Това показва, че нито скръбта е ваша, нито радостта. Някой остави при вас около 50 – 60,000 лв. да ги пазите. Вие се зарадвате, но парите не са ваши. След време ви взимат парите – скърбите. Защо се радвате и скърбите за чуждите пари? Така и вие скърбите за нищо и никакво, а не знаете, че тази скръб не е ваша. Чуждите скърби и радости нищо не придават.

Правило е: Оставете чуждите скърби и радости сами да се разправят, а вие стойте настрана. Не се разправяйте нито със скърбите, нито с радостите. Не се спирайте и върху въпроса, защо светът е лош. Не мислете, че светът е добър. – Защо? – Защото човешкият свят не е нито лош, нито добър. Той си е такъв, какъвто е сега, обаче, човек може да стане по-добър, а с него заедно, и светът ще стане по-добър. – Кога? – В бъдеще. Питам: Черната риза може ли да стане бяла? Невъзможно е черното да стане бяло. Но да съблечеш черната риза и да облечеш бяла, това е в реда на нещата. Това е възможно. Казваш: Измених се. – Не си се изменил, но си съблякъл черната риза и си облякъл бяла. Къде е промяната тук? Докато си с черна риза, ти даваш малко; щом облечеш бялата риза, ти даваш много. – Що е черната риза? – Болестта. – Що е бялата риза? – Здравето. При известни икономически мъчности, каква риза е по-добре да носиш: черна или бяла? Трябва да съпоставиш нещата разумно, както са в природата. Ако не си разумен, ти се стремиш

само към едно – да бъдеш щастлив. – Как ще бъдеш щастлив? Докато си на земята, никога не можеш да бъдеш щастлив. На земята няма истинско щастие. Не всякога щастieto носи щастие, и не всякога скърбите носят скърби.

– Това е отвличена истина. Не я разбираме. – Не е нужно да я разберете. Колкото повече се увеличава светлината, толкова повече расте и разбирането. Ако не виждаш някой предмет, вземи си увеличително стъкло. При обикновената светлина много неща остават невидими. Какво се ползвате, ако виждате дребните работи? Някога е добре да виждате дребните работи, а някога не е добре. Например, добре ли е да виждате малките микроби и пращинки, като плуват във водата? Ние минаваме за вегетарианци, но в една капка вода има милиони живи същества, които гълтате. Какво ще кажете тогава? Ще се чудите, как, като вегетарианци, поглъщате толкова микроби. Казваш: Много години вече, как съм станал вегетарианец. – Не намирам голяма разлика между първото положение, когато не си бил вегетарианец, и сегашното, когато минаваш за вегетарианец. Засега вегетарианството е само един проблем.

Казвате, че сте добри. – Да, привидно сте добри. – Умни сме. – Привидно сте умни. – Има една разумност, но още не сте дошли до нея. – Ама ние любим. – И любовта ви е привидна. – Защо е привидна? – Защото, като се нахраниш, ти ставаш индиферентен към яденето. Такова нещо е любовта. Ако се преситиш от любов, ти ставаш безразличен към всичко. Правило е: Всяко нещо, което е ценно при известни условия, при други условия губи цената си. Обаче, реалността не е там. Пътят, по който вървят хората сега, е път на залъгване. Ядеш вкусно, с удоволствие, но се самозалъгваш. – Защо? – Защото приятността от яденето е временна. Пиеш, приятно ти е виното, но след време тази приятност изчезва. Опасна е първата приятност, защото постепенно увлича човека. Какво придобива човек от кръчмата и от пиенето? Всеки ден ставаш, ходиш, правиш добрини, но това добро е привидно. В края на краищата, за това добро

се казва, че "човек хвърля прах в очите на хората". Друг е въпросът, ако от този прах се образува дъжд, който носи благословение за растенията. По този път са минавали светии и са вдигали прах.

Когато обикновените хора вдигат прах, той отива до небето. От този прах не се образува дъжд. Той е прах в очите на хората. Какво прави тогава небето? – Плаче. Този плач са водни капки, които поливат цветята. И това е добро, но малко и несъзнателно. Друг е въпросът ако доброто е съзнателно. Някога вдигат прах в очите на хората, с цел да не те видят, какво правиш. Това не е на място. Обаче, ако с този прах затваряш очите на хората, да не правят зло, той е на място. Значи, трябва да знаеш, кога да правиш добро. За това се се иска голяма мъдрост. Следователно, не всякога е безопасно да вървиш в пътя и да вдигаш прах.

Като четете 14 гл. от Йоана, трябва да мислите, да разберете вътрешното съдържание и смисъл. Там се говори за Отца и за Духа. Някои си представят Отца като стар човек, с брада, а Духа – като гълъб. Нито Бог е старец, нито Духът – гълъб. Младият синът ли е? Стариият баща ли е? Отец, в смисъл Бог, е това, от което произтича реалността. Синът е изявление на Отца, а Духът – вътрешната връзка на нещата.

Казвате: Много години работихме, но нищо не постигнахме. Дойдохме вече до пресищане. – Какъв е цярът на пресищането? – Да не преяждаш. Никога не преяждай. За да не преяждаш, радвай се на скръбта и плачи за радостта. Ще кажете, че това е противоречие. – Възможно е, но така трябва да бъде. Когато майка види сина си, когото не е виждала десет години, тя плаче. А когато блудният син се върне при майка си болен и беден, тя се радва и казва: Добре стана, че синът ми се върна. В живота това е вярно. Радвай се, когато синът ти е болен. – Защо? – Защото ще се оправи животът му. Плачи, когато е здрав. – Защо? – Защото животът му ще се изопачи. Този е правият път на живота. Това е вътрешното разбиране на закона. Ако не е така,

вие постоянно ще се натъквате на противоречия. Ако няма противоречия, големи страдания ви очакват.

Целият свят минава през големи противоречия. Богатият не знае, защо му е богатството; сиромасът не знае, защо му е сиромашията. Богатството е особен род тежест, а сиромашията – друг; знанието е тежест, а невежеството – по-голяма тежест. И светията има своя тежест и страда, но и грешникът страда. Обаче, и светията и грешникът се радват. Някога грешникът страда, някога се радва. Той се радва, когато открадне нещо. Докато го открадне, той се мъчи и скърби. И светията се мъчи и страда. – Кога? – Когато не му се дава случай да направи добро. Светията се радва на доброто, което прави, а грешникът на злото. И двете радости се компенсират. Затова разумният свят събира грешника и светията на едно място, взаимно да си помагат и да се радват. Как ще съберете радостите и скърбите им на едно място? Могат ли светия и праведен да живеят на едно място? – Никога, обаче, постъпките на грешника не стават условие за радост на светията. Той има възможност да му помага и да го утешава.

Както виждате, природата използва и най-големите противоречия за едно вътрешно благо на Битието. В нея има един закон на разумно съотношение и между най-противоречивите неща. – Защо е така? – Така е, на този въпрос се отговаря с мълчание. – Защо животът е такъв? – Това не е важно. Важно е, защо вашите разбирания са такива. За одного светлината е смърт, а за други не е. Има същества толкова деликатни, че изнесени на светло, умират. За други – светлината е живот.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

37-о Утринно Слово от Учителя, държано на 9 юли, 1933 г. София – Изгрев.

СЕМЕ, ЦВЯТ И ПЛОД

Размишление.

Ще прочета 15 гл. от Йоана.

Всеки казва: Човек съм. – Кое е качеството, което определя човека? Едно от качествата на човека е способността му да мисли. От раждането до заминаването си за другия свят, човек постоянно мисли. Ако престане да мисли, той не е човек. Докато чувства, човек живее. Щом престане да чувства, той умира. Това се констатира и в живота. Като констатираш фактите, ти придобиваш повече светлина. – Къде е по-силна светлината? – Колкото по-нагоре се качваш в развитието си, толкова по-голяма е светлината. Следователно, най-голяма е светлината в Божествения свят, после – в духовния и най-после на физическия. Семето има отношение към Божествения свят, цветът и дървото – към ангелския свят, а плодът – към човешкия. Семето съдържа в себе си всички условия за проява на живота; растението или дървото е проявеният живот, а плодът – резултатът на живота. Ако търсите резултат, ще го намерите на земята. Тя е опитно училище. Ще извадиш семето от Божествения свят и ще го изпратиш на земята, там да учи и да се развива. Казваме, че семето е посято в земята. Тук то изгнива, т. е. умира и отново израства. През такива процеси минават и душата, и духът. Духът е семето, т. е. Божественото в човека, което слиза на земята да се изяви. Душата е ангелският свят в човека, който се изявява навън, като цвят на дърво или растение. Плодът е човешкото, което се изявява чрез ума и сърцето. Не може да се говори за духа на човека, без да разбираш Божественото; не може да се говори за душа, без да разбираш ангелския свят. Не може да се говори за човека, без да разбираш

неговия ум. Както са свързани умът, душата и духът, така са свързани трите свята – Божественият, ангелският и човешкият,

Срещате двама цигулари, и двамата свирят, но разликата между тях е голяма. Ще кажете, че и двамата имат хубави цигулки. – Това не е достатъчно. Между цигулката и цигуларя трябва да има известно отношение. Щом имаш цигулка, ще свириш. И колкото по-хубава е цигулката ти, толкова по-добре ще свириш. Наистина, колкото по-добър е цигуларят, толкова по-добра е цигулката му. Христос казва: „Ако не пребъдвате в мене, и аз и Отца си, нямате живот в себе си“. От този стих се вижда съответствието, което съществува между Отца Сина и човека. Единият цигулар свири добре, а другият – едва тегли лъка. Ако искаш хората да те разберат, като цигулар, трябва да им свириш. Иначе, колкото и да им говориш, нищо няма да разберат. И Христос, като казваше на учениците си „ако пребъдвате в мене“, Той сам им показва, какво означава думата „пребъждане“. Сам Христос пребъдваше в Отца си. Да пребъдваш значи, да свириш, да живееш и да мислиш. – Как ще стане това? – Като го приложиш, тогава ще видиш. Без приложение нещата не стават ясни. Ще се спреш върху свиренето и ще мислиш. После ще мислиш върху живота. Ще пазиш съзнанието си от натрупване, за да не се помрачи. Когато един предмет или явление отвлича вниманието на човека от същественото, съзнанието му се раздвоява и помрачава. – Искаме да ни се обяснят нещата. – Някога многото обяснения замъгляват съзнанието. Важно е, отде иде светлината, от коя посока. Четеш една книга, разбираш напечатаното в нея. Поставиш я под друг ъгъл, дето светлината пада неправилно, вече не разбираш. Ще държиш книгата в ръцете си няма да я даваш на други. Ще държиш семката в своя джоб, всеки благоприятен момент да я посееш. Местиш ли я от един джоб в друг, тя ще изсъхне. Ще я посееш на време, да цъфне, да даде плод, и плодът и да узрее. Човек се стреми главно към плода, ангелът – към доброто, а Бог – към семето, в което са включени всички условия на живота.

Човек е плод, който трябва да узрее и да се изяви на земята. Това значи, да го изядат. Христос казва: „Ако не пребъдвате в мене, нямате живот в себе си.“ Той говори за човешката мисъл. Всяка мисъл е плод. Следователно, ако нямаш нито една мисъл в себе си, гладен ще умреш. Да мислиш, значи да имаш храна за душата си. Храненето е необходимо. Ако не ядеш, нямаш живот в себе си. На земята човек яде по три пъти на ден. Той се храни още и духовно. Например, дишането е духовно хранене. На една минута правиш 20 вдишки, т. е. приемаш 20 яденета. На физическия и в духовния свят трапезата се слага и вдига, а в умствения свят храненето е непрекъснато – там трапезата не се вдига. Там постоянно се яде. Как ще разберете това? В умствения свят храненето е непрекъснато, от сутрин до вечер непрекъснато ядете. Ако и на физическия свят ядете непрекъснато, от сутрин до вечер, кой ще работи за вас?

За да разберете духовния живот, вие трябва да си направите един самоанализ. Без вътрешна анализа, никакъв духовен прогрес не съществува. Мнозина от вас имате желания, които не можете да реализирате. Добри са желанията ви, но работа се иска от вас. Например, свирите на цигулка, но не излиза добре. – Защо? – Малко сте се упражнявали. Също е и с четенето. Четеш, по не туряш ударенията на място – липсва нещо. По този начин нищо не се придобива. Някой от вас е дошъл до положението на тиквата: в шест месеца израства, връзва плод, и като узрее плодът, листата и стъблото на тиквата изсъхват. Следната година трябва отново да се посади. Някой е стигнал положението на двегодишно растение: живее две години, а на третата вече го няма. Малцина от вас са в положението на плодните дървета, които живеят около 10 – 15 години. Още по-малко са в положението на вековните дървета.

Човек трябва да стане растение, което да не съхне, т. е. да се ражда и преражда, да не умира, да е безсмъртен. Това значи, да се сее на земята като жито. През есента те посяват, през лятото те пожънват и прибират в хамбара. На есен пак те посяват в земята, дето временно

умираш и след известно време отново израстваш. Красиво е посяването и ожънването на житото. Посяват го, но след една година то си оставя само плода, т. е. човешкото. Ангелското и Божественото отминават, остава само човешкото. Като гледаш житото, ти се радваш. Значи, радваш се на човешкото. И в хората остава само човешкото; Божественото и ангелското ги няма. Тепърва трябва да се възстанови Божественият и ангелският живот. Всеки живот – човешки, ангелски и Божествен си има свои специфични качества, свои особени прояви. Тези три живота функционират едновременно, затова трябва да ги различавате. Човешкият живот се отличава по две неща – скръб и радост. Докато си радостен, изведнъж ставаш скръбен, после скръбта ти се превръща в радост. Това е човешкият живот. Ангелският живот се отличава по светлината и тъмнината. В ангелския свят хората лесно се познават: едните са тъмни, а другите – светли. Онези, които са от една категория, от един дом, те са обърнати един към друг с лице. Онези, които са от различни категории, са обърнати едни към други с гръбове си. Щом видите гръбове на хората, ще знаете, че те са от противоположна категория. Светлият дух никога не гледа тъмния дух в лицето. И тъмният дух не гледа в лицето светлия дух. Така е по човешки.

Казваш: Аз не искам да видя никого. Значи, ти живееш в друг свят, а не на земята. – Не искам да видя еди-кого си, не го обичам. – Да обичаш, това показва, че си в Божествения свят. Вие мислите, че обичате. – Как можеш да обичаш? Значи, ти си в друг свят, не си на земята. Невъзможно е да обичаш всички. Това не може да стане нито на земята, нитове ангелския свят. Ако искате да се обичате, ще отидете при Бога, дето е любовта. Каквото и да правите, на земята не можете да станете повече от това, което сте. И в ангелския свят да отидете, същи ще си останете. Там всички не могат да се обичат. Само при Бога любовта е достояние всички. – Не можем да се обичаме на земята. – Много естествено, не сте при Бога. Вън от Бога проявите на любовта се различават.

Следователно, на земята ще скърбиш и ще се радваш. В ангелския свят ще тичаш и ще се спъваш. Грешките на ангелите са в тяхното спъване. Човек греша, ангелът се спъва. И най-малкото спъване той счита за грях. Че се спъва, това показва, че светлината му е много малка. – Не мога да обичам всички. – Много естествено. Как ще обичаш гнилата круша? Как ще обичаш един човек, който е извършил десетки убийства. Как ще обичаш човек, който разпрал утробата на 20 майки, извадил децата и отрязал главите им? Не можеш да обичаш един изгнил плод. На земята може да обичаш само сладките плодове. В духовния свят ще обичаш само това, което носи светлина. Не може да обичаш това, което носи тъмнина.

Често се казва: Ние не се обичаме. – За да ви обичат хората, вие трябва да бъдете плодове. За да ви обичат ангелите, трябва да бъдете светлина. А за да обичате вие, трябва да бъдете при Бога. Само така може да обичате всички. Ако не сте при Бога, не може да обичате всички хора. Христос казва: „Както Отец ме възлюби, така и аз ви възлюбих.“ Той говори за любовта на Бога. В тази любов не се прави никаква разлика. И блудният син, като се върна при баща си, разчиташе на Божиата Любов. Брат му се разсърди и си каза: Как така баща ми прие този мой брат, който разпиля всичкото си богатство? Аз съм работил на баща си толкова години, без умора и постоянство, но той не закла за мене охранено теле. Това не мога да понеса. Те ядат и пият за моя сметка. Тук се явява едно несъответствие, нещо вън от любовта. Бащата вижда, че в големия син се явява ревност, човешкото е засегнато в него, но го успокоява. Големият син се страхува, че бащата ще даде още един дял от имането си на малкия син. Обаче, той му казва: Не се безпокой, брат ти иде при мене като слуга, а не като мой син. Аз ще му давам само за прехраната. Той не е праведен като тебе и сега се задоволява с най-малкото. Ние трябва да се радваме, че той беше изгубен, и се намери, мъртъв беше и оживя. След това обяснение на бащата, големият брат се успокои и каза: Щом е така, нека остане между нас.

Питам: Не става ли същото и с вас? Аз виждам същите неща. Вие, братя и сестри, се делите и питате баща си: Защо на малкия син, който излял джала си, дава толкова голямо угощение? Вие вършите това, което виждате в големия брат. Ако някой вземе мястото ви, веднага ставате недоволни. Представете си, че сте в един голям кръгъл салон, който може да се разширява, да става по-голям. Вие седате околоръст, наредени един до друг. Аз съм в средата на салона, между вас. Салонът се движи, с него заедно и вие. При това положение, кой от вас е на първо място, и кой – на последното? В един момент ще бъдете на първо място, а следващият момент – на последно. Бог, като е създавал света, поставил го е във вечно движение, за да примири хората помежду им. Така именно, всички сме и по-близо до Бога, и по-далеч от Него. И затова, ако днес си на първо място, утре ще бъдеш на последно. Абсолютната справедливост е наредила така, – всички тела да се движат, да имат еднакви отношения към Бога. И ако ви пита някой, защо се върти земята, кажете: Земята се върти, за да се види абсолютната справедливост, според която всички хора са еднакви пред Бога. Ако се спре земята, едни ще бъдат по-близо до Бога, а други – по-далеч. Но понеже сега земята се върти, нямате право да мислите, че едни хора се по-близо до Бога, а други – по-далеч. Ако мислите другояче, вие сте на крив път. Следователно, ще знаете, че Бог е на едно място, а вие се въртите. Всички се въртите около Великия Център – Бога. Това е една истина. Ако я разберете, тя ще ви допринесе много; ако не я разберете, тя ще има цената на един богат обяд, който след пет-шест часа изгубва своя смисъл. Сутрин закусваш и скоро обедняваш. На обяд ядеш и издържаш до вечерта. След това вечеряш и издържаш досред нощ. Важно е, рано да се храниш, рано да лягаш и рано да ставаш. И тъй, както храната, която човек приема, държи сито само няколко часа, така има мисли, чувства и желания, които са валидни само няколко часа. Те влияят на човека известно време и после губят цената си. Те постоянно се менят. Обаче, има мисли, чувства и желания, които никога не губят цената си. Те са

вечни и неизменни. Казваш, че обичаш майка си и баща си, но щом не задоволят едно твое желание, ти веднага изменяш чувствата си към тях. Значи, твоите чувства не са Божествени, те постоянно се изменят.

Като ви наблюдавам, виждам, че сте много избухливи, лесно се възпламенявате, както спирта. Достатъчно е само да приближиш запалена клечка кибрит до спирта, за да се запали и изгори. Колкото по-чист е спиртът, толкова по-лесно се запалва. Чистота е необходима. Някои от вас са по-малко избухливи. Добре е спиртът да се прекара през специални лампи с малки отвърстия, да гори по-малко, а не изведнъж. Следователно, избухливият, който има много енергия, трябва да я прекарва през тясно отвърстие, да свърши с нея известна работа. Щом свърши работата си, ще запусти отвърстието да не тече енергията напразно, както запущват с капаче спиртната лампичка. От духовно гледище, човек трябва да икономисва енергията си. Който не може да икономисва, често прави грешки. Когато обичаш един човек ти го стопляш. Ти отправяш енергията си към него, както химикът насочва пламъка на лампата към известно вещество. Ако енергията ти е много, ще затвориш канелката си да не го сгорещиш много. Не мислете, че токът или енергията на любовта трябва да тече непрекъснато. Цял ден ли ври водата на вашия примус? Щом водата заври, загасват примуса. Ето защо, като обичаш някого, ще му свариш вода и като се стопли, ще му дадеш мотичката да отиде на нивата да копае – няма повече да му говориш за любовта. Трябва ли да му говориш, че той е добър, разумен човек? Като му говориш така, ще стане ли той по-добър? Скъпоценният камък си остава такъв, какъвто е. Бижутерът определя качеството и стойността му, но от това той не става по-ценен.

Скъпоценният камък носи в себе си специфичен живот. Тази е причината, дето той има особено лечебно действие. Ако носиш в себе си благороден метали и скъпоценни камъни и можеш да се свържеш с техните енергии, ти лесно ще се лекуваш. Те лекуват всички болести.

И в Писанието се говори за някакво камъче. Това камъче представя Божественото в човека. Който придобие това камъче, той е придобил ценното в живота.

Някой се оплаква, че хората го изяли. – Никой не може да те изяде – плод си. И да те изядат, костилката ти ще остане. Както дървото се оплаква от гъсениците, така и човек – от хората. Ако изяждат листата ви, гледайте да не изядат стъблото и клонете ви. Важно е да остане семето – плодът. В Божествения живот е ценно семето. В ангелския са важни цветовете и стъблото, а в човешкия свят – плодът. Блажен си, ако те изядат. Ако те посеят, щастлив си. Ако те запазят като семе, ти си при Бога. В семето е вечният живот, т. е. безсмъртието.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

38. Утринно Слово от Учителя, държано на 16 юли, 1933 г. София – Изгрев.

СИЛНОТО ОРЪЖИЕ

Размишление.

Ще прочета 16 гл. от Йоана.

В живота има разбрани и неразбрани неща. – За кого? – За хората. Също така има неща определени и неопределени. – За кого? – За живите същества. Например, светлината е разбрана само за онези, които могат да я възприемат, но не и за онези, които не я възприемат. Също така и любовта е за онези, които могат да я възприемат. И животът е за онези, които могат да го възприемат. Изобщо, нещата се дават само на онова, което живее, което е разумно. На неразумното и на онова, което не живее, нищо не се дава. На онзи, който иде на земята да живее, всичко се дава; на онзи, който напуска земята, нищо не се дава. Който се ражда, учи и придобива знания, той живее; който умира, престава да живее, той нищо не придобива. Ако любиш, ти се раждаш; ако мразиш, умираш. Докато имаш светлина, живееш; щом останеш в тъмнина, умираш. Добрият, здравият се ражда; лошият, болният умира. Значи, положителното носи живот, а отрицателното – смърт.

Съвременните хора живеят в миналото, затова умират. Когато заживеят в настоящето, те ще се раждат. Бъдещето расте, носи условия за нов живот. Като знаете това, престанете да мислите за миналото. Не туряйте надеждата си в миналото. То носи съблазните в живота. Когато богатият обеднее, той постоянно мисли за миналото си, за своето богатство. За него богатството е подтик. Сиромасът, като изгуби сиромашията си, не мисли вече за нея. – Защо? – Защото тя нищо не дава. – Какво трябва да прави сиромасът? – Да стане богат, да се учи, т. е. да се новороди. Животът дава само на онзи, който се

ражда и живее. На онзи който умира, нищо не дава. Следователно, ако искаш да живееш, ще учиш, ще любиш и ще работиш.

Едно трябва да знаете: Не търсете силата извън вас. Не очаквайте помощ от ближния си. Не търсете живота в майка си. Трябва ли плодът да очаква на клонете? Временно, докато е на дървото, те ще го поддържат, но щом узрее и капне на земята, той няма нужда от тях. Значи, силата на плода е в самия него. Щом падне на земята, плодът отново произвежда цялото дърво. Първоначално плодът мислеше, че не може да живее без клони. Щом падна на земята и се зарови в нея, той научи тайната, че и без клони се живее. Посее ли се в земята, може да живее и при най-неблагоприятните условия.

Днес всички хора страдат по причина на своето невежество. Те мислят, че са слаби, като рохки яйца. Те мислят, че докато са в кошницата и никой не ги пипа, са силни. – Не е така. Те са силни, когато се излюпят. Излюпените яйца живеят, а неизлюпените умират. Вие искате никой да не ви пипне, да не ви докосне. – Само умрелия не пипат. Живеят, обаче, всеки ще го пипне, ще го бутне оттук-оттам. Дето е животът, там има движение. Ако ви обичат десет души, те непременно ще искат да ви пипнат. Нали искате хората да ви обичат? Ами ако ви обичат сто души? Ако ви обичат хиляда, десет хиляди, сто хиляди или един милион хора? Какво ще правите тогава? Те все ще ви пипнат, ще се докоснат до вас. Ако не искате да ви пипат, трябва да отидете на другата страна на живота, между умрелите, тях никой не ги бута. Ако умрелият преседи повече от 24 часа вкъщи, не само че никой не го бута, но всеки стои далеч от него.

Питам: Какъв е смисълът на живота – да живее човек, или да умре? Чудни са религиозните хора, които казват: Да умрем за Христа! Те искат да умрат за Христа, а Той казва: Да отидем при Лазара да го събудим, защото той не е умрял. Христос възвърна Лазара към живот, а религиозните мислят, че трябва да умрат за Христа. Това е буквално разбиране на нещата. Всъщност, идеята е да живеем за Христа! Мнозина не разбират тази идея, защото живеят на дърво без корен. –

Е, ще забия един кол. – Да забиеш един кол, това значи, да придобиеш сила. Има много колове забити, но те не придобиват никаква сила. Силен е само онзи, който расте и се развива. Той има корени в себе си. Ако търсиш някаква подпора отвън, ти си мъртъв кол – всеки може да те измъкне от мястото ти. Ако се надяваш на парите си в банката, това са колове. Надявай се на онова, което носи живот, мъдрост и сила. Радвай се, че Бог ти е приятел. От Него черпиш сила, живот и мъдрост. Искате да знаете, какво е Господ. – Той е Онзи, Който може да ви освободи от всички отрицателни състояния

Представете си едно семейство, дето бащата е пияница. Ако го питате нещо за живота, той ще ви говори за бедността, за лишенията, за мъчнотиите. – Защо говори за това? – Защото, чрез пиянството той е дошъл до отрицателната страна на живота. И децата му имат същата слабост на бащата, и те обичат да пият. Много естествено. Ако отсечете клон от някое дърво, ще видите, че и той съдържа качествата на дървото – положителни и отрицателни. – Какво трябва да се направи с дървото? – Да се облагороди. Същото трябва да стане и с бащата пияница. Ако той не се облагороди, и децата му няма да се изправят. Да се облагороди, това значи да се свърже с Бога. Само тази връзка дава възможност на човека да се изправи.

Казвате: Да научим, що е добро и що е любов. – Ако мислите, че сега може да научите това, вие се лъжете. Човек знае това, което е вложено в него. Следователно, в даден момент той познава или доброто, или злото; в даден момент той е или вярващ, или безверник. Ако си вярващ, това добро е за тебе, а не за Бога. Какво ще допринесеш на Бога със своята вяра? С вярата си ти допринасяш нещо на себе си, съзнаваш, че си жив и Бог живее в тебе. Без вяра не може да се живее. Да се откажеш от вярата, това значи, да приемеш страданието и смъртта. – Що е страданието? – Спънка в живота. За разумния таза спънка е на място, а за неразумния тя е нещастие. За да се справиш със страданието, не го питай отгдето иде и какво носи, но

го угости, приеми го като гост. Ако не си готов да го приемеш в дома си, дай му гръб. Така трябва да постъпваш и с омразата, изобщо, с всички отрицателни прояви в живота. Пазете се от отрицателните прояви. Трябва ли да живееш с умрелите хора? Колкото и да ти е мил близкият, като умре, ти стоиш далеч от него. Умрелият да върви по своя път, и живият – по своя. Човек е дошъл на земята да живее между живи хора, а не между мъртви. В смъртта няма никаква сила – силата а в живота. В омразата няма сила – силата е в любовта. И невежеството не носи сила – силата е в знанието. Силата е в доброто, а не в злото. Това са истини, които трябва да се знаят. Те постоянно се сменят. Например, любовта може да се превърне в омраза и обратно – омразата в любов. Пазете се да не минавате от положителното в отрицателното.

Помнете: Докато сте на земята, вие ще минавате през противоположностите на живота. Ще минавате през състоянието на светията, както и през състоянието на грешника. Разликата е само в това, че дето влезе светията, живот носи; дето влезе грешникът, смърт носи. Затова е казано: „Христос дойде, за да даде живот, и то преизобилно. А крадецът не иде, освен да открадне, заколи и погуби.“ Животът дава, а смъртта взима. Даването е вътрешен процес, а не външен. В даването Бог взима участие. Казано е, че Бог е Любов. Значи, като дойде в човека, любовта привлича живота, а животът привлича всички сили и енергии от природата. Казвате: Какво ли ще ни даде Учителят? – Какво ще ви дам ? Аз мога само да ви пожелаая да отидете в рая. Там е мястото на работата. Там няма почивка. – Защо? – Защото раят е място на вечния живот. Ще живееш в рая и ще помагаш на слабите. Раят е място на даване, както дава големият извор. Там всички дават, а никой не взима.

Христос казва: „Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи на всичко.“ – Кой е този Дух? Колкото може с думи да се обясни що е светлината, толкова може да ви се обясни, какво представя Духът. Ако река научно да ви обяснявам, що е светлината,

въпросът ще стане по-тъмен за вас. Мъчно може да се обясни светлината научно. Простият ще каже: Запалвам свещта. Ето светлината. Ще питате от кой ли излиза светлината ? – Не. – От фитила ли? – Не. – Отде иде тогава? – Енергията на светлината иде от слънцето – вечният източник на живота. – Отде иде животът? – От Великото Разумно Начало, наречено Бог. Животът приижда постоянно. Който е свързан с Бога, той е придобил вечния живот.

Апостол Павел казва: „Ще се похваля със свята немощ.“ Той не се хвали със силата си, а със своята немощ. Под „немощ“ се разбира външно безсилие, а вътрешна сила. Външно водата е немощна, но в нея се крие мощна сила. И въздухът външно е немощен, но като се използва вътрешната му сила, той прави чудеса. И светлината не вдига никакъв шум, но сила се крие в нея. В този смисъл, слабото е най-силно. Това подразбират думите на Павла: „Ще се похваля със своята немощ.“ То значи: Ще се похваля с това, което отвън е слабо, а вътрешно – силно. Ще се похваля с това, което отначало започва със слабото, а свършва със силното. Животът започва с най-слабото, а свършва с най-силното. Смъртта започва с най-силното, а свършва с най-слабото.

Казано е: „Истината ще ни направи свободни“. Един арменски говедар получил голямо наследство. Понеже обичал да пие, той събрал приятелите и познатите си, на които дал богато угощение. Два-три дена той ял и пил с тях, докато прахосал всичките си пари. Като останал в същото положение, говедар, той си казал: Свободен съм вече. – Свободен е той, но не е разбрал истината. Това значи, да дадеш сабя в ръцете на слабия и неразумен човек. Той ще вземе сабята и ще започне с нея да реже главите на хората. Ако дадеш сабята на разумен и силен човек, той ще я превърне в мощно, силно перо. Или, ще я разтопи и във вид на железни капки ще я дава на болни да пият и да се усилят. Съвременните лекари турят желязото във вода и с нея лекуват болни. Ти можеш с мисълта си да туриш парче желязо във водата и от тези железни капки ще даваш на слаби

и болни хора. Така ще влееш живот в тях. Това може да направи само онзи, който знае. Например, някои факри правят такива опити и получават добри резултати. За тях се говорят много неща, някои са верни, а някои – преувеличени. Разправят за един факир един интересен случай. Той направил един абсцес на крака на един болен. Започнало да тече кръв. Лекарите казали, че кръвта, сама по себе си, ще спре. Обаче, факирът приложил волята си и кръвта моментално спряла да тече. После казал: Сега, със силата на волята си, ще накарам кръвта отново да тече. Така, той спирал кръвта, когато искал. Най-после той турил ръката си върху болното място, което веднага заздравяло. В десет минути раната оздравявала; иначе, нужни били три-четири седмици за оздравяването ѝ. Как става това, малцина знаят. Факирът прилага силата на волята и на мисълта си и прави чудеса. – Защо ние не можем да направим същите опити? – Защото волята ви е слаба. Сегашните хора се намират в положението на малките деца, които возят в колички. Ако не ги возят, те плачат, искат да ги носят на ръце. Като им омръзне това, пак искат да ги возят. Блажен е онзи, който няма нужда от количка, с която да го разхождат. Блажен е онзи, който не се нуждае от слуги, да го носят на ръце. Блажен е онзи, който не взима пари на заем. Блажен е онзи, който не търси фурни, да си купува хляб, нито дрехар и обушар, да си шие дрехи и обувки. Блажени сте, когато не се нуждаете от нищо. Докато имате нужда от всичко, вие не сте блажени. Казвате: Блажен е онзи, който знае да чете и да пише. Докато човек пише с ръката си, не е блажен. Ако може да пише и да рисува с езика си, той е блажен. В рая четат само онези книги, които се пишат с езика. Там никога не четат книги писани с ръка. Още по-ценни са книгите, написани с човешкото сърце. Като истински човек, ти трябва да използваш съзнателно и разумно и езика, и сърцето си. Ако си птица и не можеш да използваш крилете си, защо ти са те? В тях е твоето спасение. Не можеш ли да ги използваш, смъртта те чака. Неприятелят ще те стигне и ще те изяде. Ако разполагаш с ключа на

водите, при нападение на неприятеля, лесно можеш да се справиш с него. Ако си предвидлив, ще завъртиш ключа, ще потекат водите, и неприятелят ще се удави. Не завъртиш ли ключа, смърт те очаква. Ти държиш ключа на огъня в ръката си, а разчиташ на една обикновена пушка. Мислиш, че с нея ще победиш неприятеля си. – Не, завърти ключа на огъня, и неприятелят ще отстъпи – не може да устои на топлина от 10,000°. В такъв случай, кой може да те нападне? Ако разчитате на съвременните оръжия, с тях да покорите света, ще бъдете бити на общо основание.

„Духът на истината ще ви научи на всичко.“ Какво разбирате под „Духа“ ? Вие разбирате криво Божия Дух. Вашето разбиране за Духа е детинско. Казвате: Духът ми говори. – Какво ти говори? Казал ти да хвъркнеш. Чудиш се, как ще стане това. Вземи своя аероплан и ще хвъркнеш. Ако не можеш да направиш това, нямаш вяра. Тогава и Духът не ти говори. Ако можеш да хвъркнеш, Духът наистина ти говори. Когато Духът говори, всичко става. Когато ти говориш, нищо не става. Това, което в даден случай става във нас, е Духът. Не мислете, че като не сте готови, Духът ще дойде. – Ще приложим любовта, и Духът ще дойде. – За кого? – За всички без изключение. – Ще приложим светлината. – За кого? – За всички. Духът казва това. Той е слънцето на живота. Той грее на всички живи същества, дава им възможност да възприемат светлината. Въпреки това, червеят си остава червей; бръмбарът си остава бръмбар. – Защо? – Защото не разбират светлината. Човек е станал човек, защото е разбрал светлината. Който повече разбира светлината, станал е ангел, Който повече разбира светлината, повече възприема. Ако малко я разбира, малко възприема.

Учениците Христови казаха на Христа: „Придай ни вяра!“ – Тръгни по пътя на надеждата! – Какво значи това ? – Като тръгнеш по пътя на надеждата, ще имаш вяра. – Придай ни любовта. – Тръгни по пътя на вярата! – Да дойде Духът. – Тръгни по пътя на Духа. – Какво значи това? – Щом питаш, не разбираш. – Тръгни по пътят – Кой е

пътят? – Като дойдеш до края, тогава ще разбереш. Началото и краят, събрани в едно, определят истината. Не можеш да познаеш истината, ако няма начало и край в това, което си предвидил. Животът ви трябва да дойде до един край, не до свършека, но до истината. Под „край“ разбирам да живееш в истината. Животът на сегашните хора е неразбран. – Защо? – Не са дошли до светлината. „До края“, значи да влезеш в светлината. Краят на любовта е край на живота. Какво се разбира под „край на живота“. Това значи, край на противоречията, край на тъмнината. Щом влезеш във вечния живот, там постоянно приижда светлина.

Искаш Бог да те обича, да бъдеш щастлив, – Това е външната страна. Може ли да те обича човек, на когото всеки момент забиваш нож в сърцето? – Той може да ви обича само при едно условие: ако е във водата. – Колкото и да забиваш нож във водата, той ще остане неуязвим. Ако плуваш с него заедно с нож в ръка, трябва да се откажеш от ножа. Иначе ще се удавиш. Ако решиш да живееш в света на любовта и носиш със себе си омразата, непременно ще потънеш на дъното на любовта. Следователно, хвърли този нож. Любовта няма нужда от ножа на омразата. Тя няма нужда от ничия защита. Тя носи в себе си най-силното оръжие, което някога светът е познавал. Живейте в любовта и ще имате най-силното оръжие!

Сега ще ви кажа няколко думи: Което можем да разберем, ще разберем, което можем да възприемем, ще възприемем; което можем да живеем, ще живеем; в което можем да вярваме, ще вярваме; което можем да любим, ще любим.

– Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

39. Утринно Слово от Учителя, държано на 23 юли, 1933 г. София – Изгрев.

ВЪТРЕШНО ПОСЛУШАНИЕ

Размишление.

Ще прочета 17 гл. от Йоана.

Едно правило гласи: Никога не можеш да говориш за онова, което не знаеш; не можеш да видиш онова, което не съществува. Това е истината в живота. За да разбере истината, човек трябва да бъде чист. Има много начини, по които чистотата се изявява. Тя е нещо вътрешно, но си има и външно проявление. Искаш шишето ти да бъде чисто. Как ще го изчистиш? – Ще налееш чиста вода в него, докато съвършено го изчистиш, тя няма никаква миризма. Колкото повече го миеш, водата трябва да бъде все по-чиста.

Какво се иска от човека? – Да води чист живот и да не се цапа. Водата може да е чиста, но ако шишето не е чисто, тя придобива известна миризма. Това става и с вас. Колко пъти съзнанието ви се помрачава! Някога си добре настроен, като цигулката на добрия цигулар. Като засвири той, приятно ти е да слушаш. Обаче, вземе ли цигулката неопитният цигулар, той я разгласява, и свиренето излиза нечисто. – Защо? – Между тоновете няма хармонично съотношение. Първият цигулар е голям, опитен. Вторият може да е по-малък, по-неопитен, но между двамата трябва да има известно отношение. Същото става и с мислите, и чувствата на човека. Една голяма и една малка мисъл могат да си съответствуват; също едно голямо и едно малко чувство могат да си съответствуват. Обаче, влезе ли една нехармонична мисъл или нехармонично чувство между тях, съответствието се нарушава – нещо материално се е вмъкнало между тях. Една дума може да измени настроението на човека. То е все едно, в шишето с чиста вода да внесеш малко кал. Ще ти кажат да задържиш водата, докато калта се утаи и после да я прелееш в друго

пише. Чиста ли е тази вода? Може ли да се пие? Колкото и да се утай калта, водата няма да бъде чиста. Най-голямата тиня в живота е грехът. В нея нищо не вирее, нищо не расте. Каквото попадне в нея, всичко се разваля, гние и умира.

Кое е контрастът на греха? – Доброто. То е среда, в която всичко расте и живее. Да направиш добро, значи, да влезеш в онази среда, в която всичко възраства и оживява. И вятърът помага за растенето. Христос казва; „Вятърът вее, дето ще, и гласът му чуваш, но не знаеш, отде иде.“ Къде се чува гласът на вятъра? – Дето има противоречия. Като среща листа по пътя си, той ги вдига из въздуха. Там се чува неговият глас. Ако вятърът се движи по гладка повърхност, без да среща противодействия, тогава няма да се чува никакъв шум. Защо духа вятърът? – За да събуди заспалия същества, главно растенията. Както майката събужда децата си, така и вятърът – растенията. Вятърът има отношение към умствения свят. Когато той задуха, човек започва да мисли, събужда се от дълбок сън. Ако не се събудиш и не мислиш, ще изпаднеш в илюзиите на живота, като в хипноза. Например, представяш си, че твой приятел ти дава сто хиляди лева. Ти започваш да мечтаеш: Ще си направя една къща, ще я наредя добре – приятно да ми е. Минава известно време, но парите не идват. В дадения случай, печелиш ли нещо? Можеш да си въобразяваш, че някой ти дава сто килограма жито. Представяш си, как ще дадеш няколко килограма жито на една, на втора бедна вдовица и се радваш, че им даваш нещо. Всъщност, даде ли жито на тези вдовици? Къде са те? Знаеш ли имената на тези вдовици? Къде живеят те? Ти не знаеш нито имената им, нито къде живеят. Знаеш само, че си дал нещо на една-две вдовици.

Целият живот на хората се заключава в неопределени неща. От сутрин до вечер те мислят само за непостижими работи. Говори се за любов, за добро, за правда, за всичко, но корените на тези неща са толкова слаби, че най-малкото появяване на вятъра така го заличава,

заглажда, като написаното на хартия. Така се заличават и у нас най-хубавите неща, от които остава само един далечен спомен.

Сега ви оставям три неща, които трябва да държите в ума си: Пазете се от калта, която унищожава всичко. Пазете се от праха, който разваля всичко. Пазете се от нечистата вода, която оцапва всичко. Как става това, няма да обяснявам. Всички сте минавали през страдания и несподобности. Молите се на Бога и се чудите, защо не ви отговаря. Много просто. И най-добрата майка няма да приеме детето си в стаята, ако е влязло в дълбоката кал и се е оцапало. Даже и в двора си няма да го пусне. Ще възразите: Тогава защо бащата приеме блудния си син в своя дом? Знаете ли на колко извори се е къпал този син, докато стигне при баща си? Като се явил при него, той бил съвършено чист, нямал никаква кал на себе си – чист бил вече. Че нямал кал на себе си, се вижда по разкаянието на неговата душа. Той казал: Татко, аз направих неща, които не трябваше да правя. Наруших правилните отношения между тебе и мене, и сега не мога да се нарека твой син. Искам да ме приемаш като един от последните си слуги. Искам да бъда твой роб. Готов съм вече само да давам, да изпълня твоята воля, да ти работя.

И тъй, различавайте двете състояния – кога сте при баща си и кога сте вън от него. Различавайте, кога се проявявате като малкия син и кога – като големия. Малкият син пожелал да бъде самостоятелен, да отиде в странство, да научи живота. Дотегнало му да работи на баща си. Поискал от баща си своя дял, да бъде свободен. Всеки от вас, който мисли като малкия син, е тръгнал вече за странство. Като се върне оттам окъсан, гладен, осиромашал, казва: Свърши се моята работа, никой не ми обръща внимание, ще се върна при баща си. Не мога да се ползвам даже и от това, което дават на свинете. Свинята прибират в кочината, дето я хранят, а на свинопасеца казват: Върви си, бъди свободен. Страшно е това, което става в човешката душа. Що се отнася до външното положение на

свинопасеца, не е толкова опасно. Външното е интересно, а вътрешното е страшно.

Мнозина решават въпросите на двамата братя. Щом се намерят в противоречие, като това на блудния син, те казват че то може да се реши и по друг начин. Например, блудният син могъл да разреши своето противоречие и чрез самоубийство, но той избрал друг път – пътят на доброто. Той си казал: Да се хвърля във водата, рибите ще изядат и онзи малък капитал, който ми е останал. Светът ми изяде всичко, нищо не ми остана. Ако се хвърля от канара, камъните ще ми вземат всичко. Ако се обеса, въжето ще ми вземе останалия капитал. Блудният син решил да се върне при баща си поне с малкия капитал, който му останал. Послушание е това. Той казал на баща си: Не искам вече да бъда господар. Готов съм да те слушам; каквото ми кажеш, ще изпълня. Докато имах пари, аз бях господар. Но сега, като изгубих всичко, станах слуга; разбрах, какво представя слугуването. Блудният син бил в калта на живота, дето всичко се губи. Като излязъл оттам, измил се и се върнал с малкото, което останало в него – послушанието.

Човек не трябва да спира съзнанието си върху онова, което е загубил. Загубеното е загубено; то може да се намери, но има неща, които и като се намерят, нищо не ни ползват. Защо ти е дреха, изядена от молци? Тя е надупчена вече, не може да се носи. Може да я закърпиш, но такава дреха не ти трябва. Обувките ти са скъсани. Защо ти са тези обувки? Може да намериш някъде хляб, но той е мухлясал, развален. Защо ти е такъв хляб? Ние се спираме върху някои мними добродетели, но те са извехтели, стари, днес нищо не струват. Питате: Доброто може ли да се развали? – Не, доброто никога не се разваля, нито се губи. Щом кажеш, че си изгубил доброто, то не с било в тебе. Ако кажеш, че си изгубил любовта си, тя никога не е била в тебе. Кажеш ли, че си изгубил свободата, истината никога не е била в тебе.

Христос дойде на земята, да покаже на хората пътя към обединението и връщането към Отца. Той се обърна към Отца си с думите: „Отче, свърших Твоята работа“. Значи, синът може да бъде пратен от бащата в света, да изпълни Неговата воля. Христос дойде на земята и изпълни волята на Отца си, след което се върна при Него. Той прояви онова вътрешно послушание, което всички хора трябва да проявят. То трябва да бъде свещено. Аз не говоря за обикновеното послушание, а за онова вътрешно послушание, от което зависи целият живот на човека. Докато проявява това послушание, човек е на правия път, който води към Бога. Някога този път се помрачава и настъпва колебание в човека. На земята тези колебания стават често. Даже и най-напредналите същества минават прел големи помрачавания. И Христос мина през такива колебания и помрачавания. Той отиде на планината да се моли да се освободи от този мрак.

Сегашните хора разрешават въпросите външно. Те искат да имат всичко, за да се справят с мъчнотиите си. – Човек може да има всичко, и в душата му да е мрак и тъмнина. Той може и нищо да няма, а в душата му да е светлина. Може да си цар и само с махане на ръката да се изпълнят желанията ти, а може да махаш с ръката си, колкото искаш, и никой да не те слуша.

Има нещо в света, което е абсолютно свободно и независимо. Това ние наричаме първите лъчи на любовта, които озаряват човешката душа. На мистичен език това се изявява чрез стиха: „Само чистите по сърце ще видят Бога.“ Да видиш лицето на Бога, значи, да бъдеш доволен. Всички растения които виждат лицето на слънцето, се развиват добре и дават хубави цветове и плодове. Който не вижда лицето на слънцето, от него нищо не става.

Казвам: От всички се иска истинско послушание. Питате: Защо трябва да слушаме? – Аз не отговарям на този въпрос. Всъщност, човешката душа слуша само това, което е добро, което иде от Бога. Не можеш да живееш в дом, дето доброто не царува. Влезеш ли в такъв

дом, ти ще получиш много удари. Всички болести и страдания са все удари, нанесени в този дом на калта. Страдаш, това е удар. Не си разрешил един въпрос, и това е удар. Още при първия удар, умният напуска мястото и бяга. Неразумният казва: Нека ме ударят още един път. – Това не е юначество. Има Един юнак в света, Когото никой не може да удари. Той е верен на всички. Който е попаднал под Неговите удари, всякога ще ги помни. Не са малки тези удари. Скъпо се плаща влизането в този дом на калта. Раните, получени от ударите там, не се забравят лесно. Казваш: Раната ми не е заздравяла още. – За предпочитане е раната да не заздравее скоро, отколкото да е неизцелима.

Има един дом, в който като влезеш, ако си сляп, проглеждаш; ако си глух, прочуваш; ако си сакат, проходаш; ако си гладен, ще се нахраниш; ако си болен, ще оздравееш; ако си невежа, учен ще станеш. Този дом е мястото на Божието благословение. Оттам идат накитите на душата. То е истинското място. Значи, в дома на калта отнемат всичко на човека: дрехите, обувките, накитите му. После му нанасят удар след удар, не остава място неударено. В дома на Божието благословение измиват раните, излекуват ги. После го окъпят, облекат и турят накитите. Така, човек придобива първото си състояние на радост и веселие, на мир и свобода.

Желая ви да влезете в дома на Божието благословение. Този е пътът. Много труден е пътът, но така е за всеки, който се връща от далечния път.

Христос казва: „Славата, която имах преди създаване мира“ – всичко, което е имал човек, да му се възвърне.

– Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

40. *Утринно Слово от Учителя, държано на 30 юли, 1933 г. София.*
– *Изгрев.*

**УТРИННИ СЛОВА –
III ГОДИНА
(1933-1934)**

НОВО РАЗБИРАНЕ ЗА ВРЕМЕТО

15 минути размишление.

91 псалом.

Пътят на живота.

Отче наш.

Молитвата на Царството

Ще прочета 1 глава от Евангелието на Матей.

Най-хубавото нещо в света е човек да намери Истината. Или най-голямата придобивка, която човек може да има, това е да познае Истината. Само с Истината се осмисля целокупният живот на човека. А човек намери ли Истината, той става свободен. Свободен от всичко. Едно състояние, което човек трябва да опита, да знае, това е свободата. И когато сега се говори за свобода, то е частично. Някой каже, че е радостен. Това още не значи, че е свободен, понеже радостта му може след половин-един час или след един ден, два, след една година да се смени със скръб. Когато човек добие Истината, на тези състояния гледа вече другояче. Вярвам, че всички хора се стремят към Истината. И всеки, според своето време, когато я намери, той ще разбере това състояние. Понеже то трябва да се опита. То не може да се опише. Можеш да кажеш, че ще бъдеш здрав, ще имаш мир, ще бъдеш богат - всичко може да имаш, но това още не е Истината. Това са външни описания. Само в Истината може да се прояви и осмисли животът. Истината - това е Божественият живот.

За пример у всинца ви има желание да намерите Бога. Някои искат да вярват в Бога и всеки си има по едно понятие за Бога. Ние считаме, че Господ е вън от нас и трябва да Го намерим. Или имаме едно понятие такова, каквото има едно дете, което търси баща си. Искаме Господа да оприличим на нашия баща. - Може, но то е само за

едно улеснение. Ако ние ще уподобим Бога на нашия баща, тогава ние ще му придадем качествата на баща си. Нашият баща е млад, ще остарее и ще умре. Но Бог се отличава по едно нещо - че Той нито умира, нито е млад, нито е стар, нито е малък, нито е голям. Някой път се казва, че Той изпълня всичко. Бог е нещо по-голямо от най-голямото и нещо повече от най-малкото. Всичко от Него излиза и всичко към Него се връща. Извън Бога нищо няма, понеже ако мислиш, че извън Него има нещо, Той трябва да е отражение, вън Го няма.

Идея за Бога трябва да имате. Вие се приближавате към Бога със страх. Плашете се от Него. Защо? Защото сте в положението на един виновен син, който отива при баща си. А някой път се радвате, че отивате при Него. Мислите, че сте прави. Вие мислите, че като идете при Бога трябва да Му занесете нещо. Така хората са ходили и са носили жертва на Бога: агънца, някое гълъбче, някоя овца или вол ще му заколят. Сега някой ще се изправи пред Бога и след като Му чете една молитва от няколко часа, ще каже: Защо Господ не ме послуша? Като че като се молиш, непременно Господ трябва да те послуша. По този начин ние вървим по един път, дето няма пълно разбиране. Най-първо трябва да знаем, че Бог ни е дал всичко. Нищо повече! Като те е пратил на земята, Той ти е дал всичко и не те е лишил от нищо. Всичко имаш, богат си. Питам тогава: Щом всичките хора са богати, защо са нещастни? Всички са богати, всичко имат, а при това са сиромаси. Други са богати външно, едни са здрави, други са болни, едни са учени, други са невежи. От какво произтичат тези контрасти?

Представете си една млада невеста, която е женена в един богат дом, има и брашно, има и масло - всичко пълно, каквото иска има, но не точи баница, а чака дано някой отвънка дойде да я източи. Седи и гладува. Дойдат и другите от този дом, и те гладуват. Питам: Коя е причината за това? Представете си и друга една мома, и тя е женена в един дом, по-бедни са хората там и по-малко брашно имат, и масло имат малко, колкото за една баница. Но тя е спретната, чевръста,

източи баницата. Онзи дом е богат, но баница няма, а този е беден, но има баница. В какво седи разликата? Стига да искаш да източиш баница, всичко ще имаш всякога в твоите нощви, всеки ден ще има материали за една баница. Щом искаш да омесиш баница, всякога ще имаш толкова брашно и материали, колкото са ти нужни. Сега всеки един от вас пита: Защо се намирам аз в това положение? - Ти си онази богатата невеста, която се потрива в къщи и не иска да точи баницата. Казва: Кой сега ще става да си туря ръцете в брашното и маслото? Но тя си туря украшения, после се разхожда добре облечена, поглежда се в огледалото - красива е, но не е доволна. Защо? Казва: Да има нещо и отвътре! А коя е причината да няма нищо отвътре? Да се облича може, а за точенето - не иска. Някой път светските хора мязат на тази богата мома, която е хубаво облечена, но не ѝ се работи. Светският човек казва: Всичко имам - и къща, и говеда, както виждате, добре мебелиран дом, но нещо не съм доволен. Всичко има той, но не е доволен. Това е красивата мома, която не иска да точи баница. Другаде човекът не е толкова облечен отвънка, но има много хубава баница. Нааял се човекът добре. Казва: Днес последното брашно употребих, но добър е Господ за утре! - Туй е едно положение, в което ние сега се намираме. Някой път мислим, че задачата е трудна. Трудна е, понеже ние не схващаме разрешението както трябва. Като ме питат - Учителю, я ми кажи какво ще стане с мен - казвам му: Ти за в бъдеще ще остарееш, ще отслабнеш и най-после ще умреш, ще те погребат и ще ти турят на гроба кръст, че тук лежи един старец на 80-84 години умрял. Друг пита: Какво съм бил в миналото? - В миналото си бил най-първо мъничък, едва с микроскоп можело да те видят. Най-после си набъбнал, родил си се, а майка ти трябвало да те носи на ръце. По цял ден си плачел и си създавал главоболие на майка си. И майка ти те оставила, и ти си останал едно сираче. - Е, друго нещо не съм ли правил? - Нищо не си правил, само си се научил да плачеш. Това е твоето минало. Той казва: Сега ми говори за настоящето. - Настоящото е най-красивото положение. В миналото човек е бил

малък. В бъдещето ще бъде голям, а в настоящето той живее. Искате ли да бъдете деца? Майка ви като си дойде, тя ще ви каже историята, колко пъти ви е къпала и какво сте правили. Всичката ви история от пет-шестгодишна възраст е написана, много работи сте казвали.

Миналото, това е грехът на човека. В миналото на човека се показват всички негови недостатъци, а бъдещето показва всичките неразрешени въпроси. Бъдещето е пълно само с неразрешени въпроси. Питат какво ще бъде бъдещето. Е, ще остареееш, ще се разболееш, всичко ще дойде до главата ти. Ти не си умрял да знаеш какво нещо е смъртта. А настоящето, това е днешният ден, то е животът на Бога.

Така сравнявам положението. На върха на една висока планина, двете страни на която са стръмни, горе има много хубаво място. Раждаш се ти в долината и започваш да пъплиш, искаш да се изкачиш догоре, до върха. Качваш се, но ти не се спираш там, искаш да видиш и от другата страна на планината какво има. Там има точно това, което си минал. Виждаш едното и другото място и почваш да слизаш, докато пак дойдеш до основата на планината и казваш: Интересно е на върха. - Интересно е, но малко се стои горе. Като се качиш на най-високото в живота си, там ще се спреш за малко и ще започнеш да слизаш. Или другояче казано, ти се храниш и в един момент ти стане приятно, но не се спираш там и казваш: Още малко ще взема. Но като вземеш и другата хапка, ще се влоши положението. Ти при най-хубавото спри. Повече не трябва да вземаш, то е вече лакомия. Додето си стигнал, то е равновесието, то е Божественото. И ако ти искаш повече, туй показва, че ти не разбираш живота. Понеже има много блага, които съществуват в света, които природата е създала, голямото благо е голям товар, малкото благо - малък товар. Този закон почти за всичко е верен. Когато човек малко има, по-добре е. Който много има, много ще изискват и от него. Който малко има, малко ще изискват от него.

Сега ви трябва едно правилно разбиране на противоречията, които срещате всеки ден в живота си. Малкото дете го е страх майка му да не умре, баща му да не умре. Хубаво. Младата мома се тревожи. Хубава е, красива е, но и тя чака нещо, и тя е недоволна. Младият момък и той се тревожи. Искане на висока служба да го турят. Музикантът и той се тревожи, иска да свири някому, но няма кому да свири. Тогава казва: Дотегна ми! - Свири на себе си! Ти си станал музикант не за хората, а за себе си. Той станал учен човек, а в ума му седи да проповядва на другите хора. Ти на себе си проповядвай, а другото ще дойде после. Ти ако на себе си не можеш да проповядваш хубаво, как ще проповядваш на другите хора? Някой път ние искаме да уредим живота на другите хора, да ги направим щастливи. Но за да направиш другите хора щастливи, ти трябва първо да си опитал щастieto. Когато си опитал, тогава дай това, което си опитал. Влезне религиозен човек в едно семейство при един болен, на когото стомахът му не е добре нещо, съжалява го и казва: От глад е това, да му се сготви едно хубаво ядене. - И той яде и умира. Питам: Този религиозен човек виновен ли е? Той мисли нещо хубаво да му направи, затова казва: Пригответе му нещо хубаво, нека си хапне! - Няяжда се човекът и умира. Де е вината сега? Той не е допускал, че болният ще преяде. Едни ще кажат, че той е направил едно престъпление. По някой път нашите престъпления са от неразбиране на живота. Ако ти снемеш хубавите си празнични дрехи и облечеш онези обикновени дрехи, с които трябва да работиш, какво лошо има в това? Хубавите дрехи, това е добрият живот, а обикновените, оцапаните дрехи, то е този грешен живот. Питам: като облечеш ти простите дрехи, прост станал ли си? Не. И като облечеш хубавите дрехи, ти умен станал ли си? Ако вие облечете дрехите на един философ, философ ще станете ли? Ни най-малко. Дрехите при философа са философски, но същите дрехи при невежия стават невежи дрехи. Хубавата цигулка в ръцете на онзи, който знае да

свири, отлична е, но в ръцете на онзи, който не знае да свири, нищо не е.

При сегашното състояние, в което се намираме, ние сме недоволни от тялото си, ние сме недоволни от своя ум, от своето сърце, от своите постъпки - навсякъде има едно недоволство. Туй недоволство произтича от факта, не че онова, което имаме, не е хубаво, но че не знаем как да го употребим. Спират се мнозина и казват: Е, да сме във времето на Христа! - Вие си представяте Христос преди две хиляди години. Какво щяхте да видите и разберете тогава? Вие си представяте Христос такъв, какъвто не е. Христос имаше една дреха, която носи три години и му я взеха. Тази дреха не е царска мантия. Някои казват: Христос всичко може да направи. Богати може да ни направи. - Е, защо сте сиромаси? Христос не дойде да направи хората богати. Христос не дойде да направи хората учени, не дойде да ги направи светци. Христос дойде на земята да направи една връзка, да даде едно разбиране как трябва да живеем по Бога. Да ни покаже със своя живот, със своя пример как трябва да живеем. Някой казва: Аз не искам да бъда богат! - Той е на кривата страна. Друг казва: Не искам да бъда сиромас! - Вие не разбирате съотношението. Може да има едно богатство, което е потребно, но има едно богатство, което е непотребно. Има една сиромашия, която е потребна. Сиромашията е точно противоположна на богатството. Богатият се отличава по това, че стаята му е пълна и той мисли как туй богатство да го употреби, да го изнесе навън. А на сиромаша стаята му е празна и той мисли как да я напълни. Те си приличат, само че на единия стаята е пълна, а на другия - празна. Единият мисли как да я изпразни, а другият мисли как да я напълни. Онзи, който изпразва стаята си, става сиромас, а който я пълни, става богат. Или гладен си, ти си сиромас, търсиш хляб. Наядеш се, ти си богат. Щом се наядеш, ти си богат. Колко ти трябва? Половин хляб, малко домати, малко ябълки, или половин кокошка, или половин агне, но повече от едно агне ти не можеш да изядеш. Сега ще оставим въпроса дали трябва да ядем агнета или не.

Другият въпрос: Каква храна трябва да ядем? Сега аз ще се спра върху този въпрос. Човек трябва да яде онази храна, която му е определена от природата. Първоначално храната за човека е била предопределена точно. Идете вие при пчелите, те ще ви кажат с каква храна се хранят, идете при пеперудите, и те знаят храната си. Ти не можеш да накараш пеперудата да вземе друга храна. И пчелата също. Обаче човекът е объркал начина на храненето си. Той не знае с каква храна да се храни. Прелетните птици никога не забравят пътя си. Отиват и знаят да се върнат. Това от хиляди години е така. Обаче човекът е объркал пътя си, човек откъде е слязъл не знае. Като иска да си отиде, той не може да се върне, обърква пътя си. И коя е причината, че е объркал пътя си? Аз да ви кажа причината донякъде. Отива един млад момък на гости някъде. Тогава за здравето на този или за здравето на онзи пил, и така се напил, че не може да си намери къщата, откъдето е дошъл. Цялата нощ ходил, не знае къде е къщата на баща му. Цялата нощ обикалял, обикалял и на сутринта пита не знае ли някой къде е къщата и улицата му. Вземат го и го завеждат в неговия дом. - Е, коя е причината за това? - Винцето. Питат ме някои къде е пътят за небето. Казвам: Този е един от онези, който е объркал пътя си. Тъй е, някой път ти е ясно всичко за Бога, съвсем ясно, тъй като че нещо се разтворило пред тебе, а някой път ти се помрачил умът, казваш: Не зная къде се намирам. - Четеш една книга, четеш друга книга и все търсиш смисъла на живота, дано го намериш някой път. Виждаш тук не е, там не е и най-после казваш, че животът няма смисъл. Обаче след като излезе винцето из твоята глава и се избистри умът ти, и слънцето изгрее, казваш: А, тази работа е ясна. - Покаянието не е нищо друго, освен едно пълно изтрезняване от онова неестественото, което си пил и не е трябвало да пиеш. Сега даже в това състояние, в което се намирате, има една опасност за всинца ви. Има една опасност човек да се опие. Та мислиш ли ти, ако се влюбиш в парите, че това не е опиване? Мислиш ли, че ако се влюбиш в човешката сила, в човешката слава, че няма да се опиеш? Хиляди неща има, от

които човек така може да се опие, че да обърка пътя си! Тогава ти ще кажеш тъй: Аз не искам да пия! - Не е въпросът да не пиеш. Ти си направен да пиеш, но трябва да знаеш какво да пиеш. Ти в тази богата къща, където си на гости, ще кажеш: Моля, дайте ми вода! Дайте ми от хубавата вода да се чукнем! Ха наздраве сега! Те с винцето, а ти с водата, те с винцето, а ти с водата и най-после те ще бъдат пияни, а ти - трезв. - Ама какво ще кажат хората? - Нека казват, че ти пиеш вода, която не опива. Чукайте се за здраве, за България, за жена ти, за твоето здраве, за здравето на всички.

Сега всеки ще каже: Аз не искам да бъда богат. - Е, какъв искаш да бъдеш? Като станеш сиромас, казваш: Аз сиромас не искам да бъда. - И сиромас не искаш да бъдеш, тогава какво търсиш? И сиромас трябва да бъдеш, и богат трябва да бъдеш. Под думата сиромас какво трябва да се разбира? Като почнеш да мислиш, да четеш, ти си сиромас. А когато си свършил работата, ти си богат. Като дойдеш до ядене, ти си богат човек, а когато мислиш откъде ще дойде яденето, ти си сиромас. Ако сиромасът в тебе не беше мислил, богатият никога няма да има трапеза. И трапезата на богатия се дължи на сиромаса. Сиромасът приготвя трапезата, а богатият яде. Има един в тебе, който работи. Има и един, който яде и се радва. Някой път нашият богат мяза на онзи български котленски богаташ, който след като се върнал от Добруджа, казал на жена си: Дай онова шише с дървеното масло! Турил в паницата си и топил чорбаджията, и ял. Сиромасът, слугата му, взел хляб и топил около запушалката на шишето, и ял. А чорбаджията му казал: И тебе не те бива без масло! - Той е нашият чорбаджия вътре. Това е едно неразбиране на живота. Един яде чрезмерно, а другият никак не яде. Бог съизволява в онова, което ни е дал, да го възприемем и да благодарим - да вършим волята Му. Яж хубаво, не преяждай и благодари. И като си почиваш, пак благодари на Господа. Та, когато ядеш и когато почиваш, благодари в себе си. Умният човек трябва да бъде доволен. Това е едно от правилата. И да тури причината за всичките си противоречия не

отвън, а вътре в себе си. Така ние ще бъдем в сила да разрешим всичките противоречия, които днес съществуват. Ако си много умен, в един ден можеш да ги разрешиш. Не се изисква дълго време да ги решиш. Ето аз как разбирам умния човек. На умния човек кибритът му е сух, дървата му са сухи. Той само като драсне, дървата му пламват. А на онзи, на когото не му върви, кибритът му е влажен, дървата влажни, та запали една клечка, тя угасне, хвърля я настрана, запали друга клечка, дървата влажни, хвърли и нея настрана. Не върви. Кибритът ти е влажен, дървата ти са влажни. Какво ще правиш? Намери една суха кутия кибрит, сухи дърва и ги тури на огнището. Това е философията на живота. Сега не ме разбирайте криво. Казвате: Някои от нас сме по-прости, някои по-учени. - Всеки, който има влажен кибрит, е прост и всеки, който има влажни дърва, е прост. Всеки, който има сух кибрит, е умен и всеки, който има сухи дърва, е умен. Всеки, който има хубави дрехи, е умен, всеки, който има съдрани дрехи, е глупав. Всеки, който има хубави обувки, е умен, всеки, който има съдрани обувки, е глупав. Всеки, който яде мухлясал хляб, е глупав, всеки, който яде хубав хляб, е умен. Най-хубавото ще ядеш, с най-хубавото ще се обличаш! Аз не считам, че така, както сега се обличат, че това е най-хубавото обличане. Вчера говорих на едного, който се облякъл тъй с хубави дрехи - с хубави селски дрехи с гайтани и нашивки. Ти си се облякъл с дрехите си, но то не е обличане. Най-първо ти носиш само една реклама на гърба си. Тия вълнени дрехи някоя умна овца ги е приготвила, след това някоя умна жена е изпрела и изтъкала вълната, след това някой умен шивач ги е ушил дрехите. Тези дрехи са реклама на всички изброени. И ти ги обличаш тези дрехи. И всички те са умни, а ти какъв си? Хубави са дрехите, защото овцата ги е направила, защото жената ги е изтъкала и защото шивачът ги е ушил. А ти само си се облякъл и се разхождаш насам-натам. Направи и ти нещо. И като се облечеш в дрехите, да не ги снемеш от гърба си цял живот и да седят все така нови! А тия хубавите дрехи след една година ще имат тук-там лекета. И ти ще

кажеш: Трябват ми други дрехи. - Ти не си от много умните хора. Ами ако сегашното тяло е една дреха и го цапаме, разваляме и ставаме инвалиди, кой е виновен тогава? Ако нашето тяло е било нова дреха и сега е овехтяла, кой е виновен? Че за това тяло са работили хиляди и милиони същества да го направят хубаво, а ние го вземаме и го разваляме и после сме недоволни от него. Какво направихме, за да го възстановим?

Кое е новото? Хубавите дрехи мязат само на един здрав човек, хубавите дрехи мязат само на един умен човек, хубавите дрехи мязат само на един добър човек! Тъй е. Конкретно е така. Ти си добър, ти си умен и при това, ти си здрав! Три ценни неща, които ние имаме и често ги изгубваме. И после питаме коя е причината за загубването им. Причината е вътре в нас. Когато идеш на гости, за хатър не пий. И да те карат, за хатър не пий! Но пий чиста вода, да ти е главата всякога бистра. Никога не позволявай на една мисъл или на едно чувство, или на една постъпка да ти размътят ума, и живота, и сърцето. Не позволявай! Това е умният човек! Никога не позволявай на една мисъл, каквато и да е тя, да размъти ума ти! В краен случай ако го размъти, остави да се утаи водата. Не позволявай на едно чувство да размъти сърцето ти!

Това е учил едно време Христос. Покаяние трябва, наближило е Царството Божие! Значи наближило е времето за онзи, разумния живот, когато всички хора могат да бъдат здрави, могат да бъдат разумни, могат да бъдат добри! Това значи Царството Божие. Денят, в който Христос е проповядвал да се покаем, този ден още продължава. Християнската епоха не е дошла още до върха на своя обет. Наближава времето. Вие казвате: Е, ако бяхме във времето на Христа, друго би било. - Че вие и сега сте във времето на Христа. Христос и днес обикаля. В колко села Той не е похлопал, колко села Той не е обиколил? Всяка добра мисъл, всяко добро желание във вас, то е стъпката на Онзи Божествения, който хлопа! Една хубава мисъл, това е Той! Вие чакате бъдещето. Ако живеете за бъдещето, непременно

ще остареете и умрете. Възкресението ще стане не в бъдеще, а в настоящето ще стане! Когато възкръснеш, то е настояще! Понеже всяко нещо, което не е станало, то е бъдеще. И което е станало, и се е реализирало, то е минало. Туй, което има да се реализира и което ще осмисли живота за тебе, то е настояще! Има много работи, които са станали и които са се реализирали. Истинското учение осмисля живота. Истинското учение осмисля богатството, осмисля сиромашията, осмисля всичко. Истинското здраве осмисля живота.

Та казвам, ако имате една сиромашия, която не осмисля живота, изпратете я на гости някъде. Ако имате едно богатство, което не осмисля живота, изпратете го на гости някъде. А всичко, което осмисля живота ви, задръжте го, каквото и да е! Това е истината. Под думата "Любов" разбираме всичко онова, което е действително. Любовта е която поддържа хубавото, красивото, живота, знанието, истината, всичко! Това е Любовта. Затова трябва да започнете с нея. Без любов хубавите работи не могат да се задръжат. И само чрез закона на Любовта, единствено чрез Любовта, в света може да дойде най-великото благо, и то не само веднъж, а да бъде непреривно.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Чистота на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечен Бог на живота.

*1. Утринно Неделно Слово, държано на 24 септември 1933 г., 5 ч.с.,
София - Изгрев.*

ДВАТА ПРОЦЕСА В ЖИВОТА

15 минути размишление.

91 Псалом.

Пътят на живота.

Отче наш.

Молитвата на Царството

За да се добие едно истинско знание, човек трябва да знае да слуша със сърцето си, не с ума си. И второто положение - да възприема с душата си и с духа си и каквото е възприел, да приложи.

Ще ви прочета 2 глава от Евангелието на Марка.

Има два процеса в живота, които едновременно вървят. Единият процес е когато всички неща се реализират, а другият процес е когато нищо не се реализира. От тия два процеса ние имаме един малък пример в райската градина, когато жената се намирала пред дървото за познаване доброто и злото. За единия процес Господ казва тъй: В който ден ядеш от това дърво, ще умреш! Да знаеш. - Дойде изкусителят и каза: В който ден ядеш, няма да умреш и ще станеш като Бога. - Кое стана? Стана туй, което Господ каза, а не онова, което изкусителят каза. Сега всеки един от вас всеки ден има да се справя с тия два процеса. Две нашепвания има. Единият глас казва: Не прави това! В който ден го направиш, ще умреш. А другият глас казва: Не, в който ден ядеш, ти ще оживееш, ще станеш като Бога! Вие казвате, че и сега туй дърво е там. Не е вдигнато дървото.

Ще се научите да различавате тия два гласа! В това седи знанието. Когато ти говори Господ, каквото каже, ще стане. Ще стане, но като престъпиш границата, казва: В който ден ти ядеш от забраненото дърво, ще умреш. И в който ден ти не ядеш, няма да умреш. Сега имате две заповеди еднакви. Едната казва "в който ден

ядеш" - изкусителят не казва няма да ядеш, а казва "в който ден ядеш". Щом има две положения с две противоположни значения, ще стане първото. Или другояче казано: Всяко дете, което се роди по плът, непременно ще умре. Не може дете да се роди по плът, което да не умре! Тъй, всяко дете, което се ражда по плът, ще умре. Вие искате детето, което сте родили по плът, да не умре. Не. Желанието да не умре, то не е по Бога. Може да не умре детето, но по плът да се не ражда. Сега да преведем думите "по плът". Всеки ден човек се ражда или по дух, или по плът. Ако само веднъж се родиш, то е човешко разбиране, а непрестанното раждане има и друг смисъл. Ако днес се родиш по плът сутринта, вечерта като залезе слънцето, ще умреш. Ако сутринта се родиш по дух, няма да умреш. Вие ще питате сега: Как е тази работа? Не я разбираме. - Туй, което не разбираш, туй е по човешки. Остави го настрана! Туй, което разбираш, то е по Бога, приложи го! Туй, което не го разбираш, не го прилагай, но туй, което разбираш, приложи го! Сега, когато Бог казва на Адам "Няма да ядеш!", Адам знаеше какво значи неяденето, но знаеше и какво е яденето. И казва се, че му е казано: Ще си почиваш като дойдеш при това дърво, ще почиваш от яденето, няма да ядеш! Нищо повече! - Изкусителят казва, че като дойдеш при дървото, ти ще ядеш и тогава ще придобиеш най-голямото благо, което някога може да добиеш в света. Изкушението е там сега. И сега запример вие някой път се спирате. Дойде изкушението. Искате да направите едно добро. Така ви е казано, но мислите с туй добро сега ще можете ли да влезете в Царството Божие? То е едно изкушение, то е подкуп. Значи ти трябва да направиш едно добро, за да те пуснат - да подкупиш и да влезеш в Царството Божие. С добро в Царството Божие не се влиза. Доброто е плод на онзи Божествения живот, който е в нас. Когато правим добро, с това ние само изразяваме Божественото, което е в нас. Доброто означава, че Бог работи в нас, значи слушаме ние, показваме в дадения случай, че животът ни е Божествен. Нищо повече! А когато правим зло, показваме, че не вършим Волята Божия, а волята на онзи,

който ни изкушава - злото. Следователно, когато правиш зло, животът у тебе се намалява и вследствие на това той се прекратява. А щом животът престане, смъртта иде като един резултат. Това са нови положения, върху които вие не сте мислили. Казвате: Господи, изпрати ни Духа Си! Значи, вие заповядвате на Бога - изпрати ни Духа Си! Е, хубаво, казваш "Изпрати Духа Си", но Господ не го изпраща. Духът не е нещо, което Бог може да изпрати. Ще изпрати Духа Си, но кога? Само ако Божествената любов е в нас вътре, тогава ще изпрати Духа Си. Духът се привлича от Любовта. Единственото нещо, от което Духът се привлича за проявление, е Божията Любов! Когато се говори, че Любовта е плод на Духа, то е едно положение. Защото Любовта е външната страна на Духа, а Духът е външната страна на Бога. Но понеже казваме, че Бог е Любов, тогава това е вътрешната страна на тази Любов, от която Духът излиза и се проявява. Всякога във вас мисълта трябва да бъде положителна. Положителна мисъл е тази, че каквото искаш, да стане точно навреме. Кажеш нещо и стане! Запример болен си, в съзнанието ти дойде мисълта, че ще оздравееш. Кажеш в себе си, че оздравяваш. Още на другия ден си здрав. Дойде другата мисъл, кажеш: Няма да оздравея. И на следващия ден наистина не оздравяваш. Питам сега, ако ти не беше казал "ще оздравея", щеше ли да оздравееш? Понеже каза първото по Бога "ще оздравея" и оздравя; понеже каза и второ, което не е по Бога - "няма да оздравея", повярва в това и не оздравя. Следователно тия двата процеса стават в човека. Дойде една мисъл, кажеш: Аз ще се науча! Аз ще служа на Бога! И така стане. Някой път кажеш: Аз съм много слаб, от мене нищо няма да стане. И става точно така, както си казал.

Божественият живот у човека - това е най-красивото, което той може да придобие. Всяка човешка мисъл, всяко човешко желание, всяка човешка постъпка, за да може да се реализира и да има добър резултат, човек непременно трябва да има Божественото вътре в себе си. Щом Божественото е в човешката мисъл, в човешкото желание и в

човешката постъпка, то ще се реализира. Ако няма този Божествен импулс, то не може да се реализира. И тогава ние оставаме само със своите мечти в света или със страдания и противоречия. Вие се раждате и казвате: За в бъдеще аз ще стана нещо. - Дойде бъдещето и нищо не стане от вас. Защо? Вие сте пропуснали настоящето. В настоящето нещата се осъществяват. Или другояче казано: В своето съзнание не трябва да допускаш да проникне абсолютно никакво съмнение! Когато една мисъл е права, никога не я спъвай, никога не се съмнявай в нея. Страданията, които може да претърпиш повидимому, те са препятствия на пътя ти. Ако един пътешественик тръгне на път и се уплаши от планинските препятствия, реки и океани, той няма да се помръдне в пътя си. А онзи, който е тръгнал на пътешествие, той не трябва да се бои от никакви препятствия. И човек е в състояние да преодолее всичките мъчности, когато постъпва разумно. Вас са ви научили на неща, които не са верни или си ги носите от миналото. Казвате: Господ е добър. - Добър е Господ. Кога? Когато вършиш Волята Му. А щом не вършиш Волята Му, Неговата добрина няма да се прояви.

Сега, друго едно положение - ние разделяме сегашния живот на религиозен, духовен живот и светски. Това е заблуждение. Никаква истина няма в това разграничение. Казвате: Аз съм религиозен човек. Това е упражнение, това е залъгване. Не мислете, че всеки човек, който чертае, все е инженер. Ти може да чертаеш планове на книга колкото искаш, но не мисли, че щом можеш да чертаеш, ти си инженер. Ако ти можеш да направиш без погрешка едно здание или един мост, това показва твоето инженерство. Онзи вещицят инженер има закони, по които построява мостове или други неща. Но щом направи най-малкото опущение, независимо от това, че има диплома, той не е инженер. Щом прави грешки, той не е инженер. Сега ние все сме от тия инженери, дето много работят, все хубави планове правят и все в живота куцат. Поправяме все, и все недостига нещо. Гледаш, мярката е турена - два метра и половина, а мериш го, мериш, на

моста излиза 2.40 метра. Десет сантиметра са изядени някъде. Някоя гредка не отива от едната платформа до другата платформа. Запример някой от вас казва тъй: Днес аз няма да говоря, ще търпя, каквото и да ми казват, нищо няма да казвам. - Търпиш, търпиш до вечерта, накрая вече проговаряш. Десетте сантиметра е това. Гредата падне долу. Не си инженер. Няма какво. Дяволът нека ми говори, ще се разговарям с него. Той ще каже: Ти от това дърво ако хапнеш, ще станеш божество. Аз ще му кажа тъй: Я хапни ти, аз искам най-първо ти да станеш божество, че после аз подир тебе. Ти яж този ден, а аз ще видя и ще си помисля. Аз ще го накарам той да яде. Не тургай ръката си в огъня, сложи дилафа в огъня. Дяволът го е научил така. Понеже се е парил много пъти, изведнъж не бръква с ръката си там, а взема дилафа. Та всяко изкушение ти го считай като едно огнище. Вземи дилафа, нека дилафът опита огъня, а не ти.

Ще ви кажа нещо, за което не сте мислили. В младия има условията да остарее. То е слабата страна, че у младия има условията да остарее, има условията да престъпи Божия Закон? А щом го престъпи, ще остарее. В стария има условията да се подмлади. То е Божествената страна на стария. Ти, като млад ако не разбираш Божия закон, трябва да знаеш, че има условия да остарееш. И щом остарееш, ще умреш. То е човешката страна. След като остарееш, ако съзнаваш, че в старостта има условия да се подмладиш, то е Божествената страна. Ще се подмладиш. Но ако на старини изгубиш туй условие, ти няма да се подмладиш. Защо сте остарели? Защото не знаете, че във вашата младост се крие старостта. И като остареете, пак не подозирате, че във вашата старост се крие младостта. Две неща не знаете. Първо, че в младостта се е скрила старостта. И когато остареете, казвате: Остаряхме. Какво мислехме, какво бяхме и какво станяхме! - И тогава пак не подозирате, че в старостта е скрита младостта. Значи, когато човек се ражда, дяволът се крие в младостта. И трябва да го намериш този дявол, да го изгониш, да не му позволиш да се проявява.

Младите ще остарее ли, или няма да остарее? Този е въпросът, който трябва да реши младият. Младият да знае, ще остарее ли, или млад ще остане. А старият трябва да мисли: Аз, който остарях, ще остарее ли още, или ще се подмладя? И Писанието казва тъй: "Онези, които чакат Господа, тяхната сила ще се възобнови". Или другояче казано: Онези, които възприемат Божията Любов, ще се подмладят! Белите косми няма да се махнат, но снегът по тях ще се стопи и дърветата ще почнат да растат. Сега знаете, когато космите почват да окапват от главата, това показва, че дърветата почват да съхнат. Някои от вас не искат да имат бели коси, вие искате да имате черни коси. Кой са причините, за да има човек черни косми? Черното значи, че човек само поема, взема, а бялото дава, то само дава. Хубаво е бялото. Всичко е раздадено. Няма какво да раздаде повече. Като няма какво да дава, ликвидира с фирмата. Черните косми говорят, че човек е един търговец, който сега е почнал с търговията. Та с черните коси са търговците, които сега отварят фирмата си и ползват капитала си. А с белите коси са тези, които харчат много и има опасност скоро да загубят фирмата си, по нямане на капитал и трябва да я ликвидират. Сега по някой път хората казват, че когато косата побелее на човек, тогава той поумнява. Вярно е, някой път поумняват, а някой път съвсем оглупяват. И двете твърдения са верни. И с черните коси, и те поумняват, и те оглупяват. Този с черните коси си въобразява: С големи капитали ще отида да работя това - онова, ще взема едно предприятие по-голямо, ще развия голяма дейност.

Сега аз ви говоря за неща съществени, които можете да приложите в ежедневния си живот. Мога да ви говоря и за големи работи, за отвлечени работи - и те са полезни. Мнозина искат да им кажа нещо. Аз съм щедър човек, мога да ви кажа много работи. Толкова зная, че може да ви дам колкото искате, но няма да се ползвате нищо. Даже в моето знание вие ще се удавите съвсем и от вас нищо няма да остане. Съжалявам, но ще се удавите и затова всичко няма да дам. В знанието може да се удави човек. Каква полза

ако ти дадат един голям скъпоценен камък, а на десетина километра разбойници те хванат на място и те оберат? Значи онова, което ще ти се даде да го носиш със себе си, трябва да можеш да го пазиш! Ние много работи знаем и ги губим в света. Дойде ти една светла любов, една светла мисъл, искаш да приложиш Божията Любов. И след като я прилагаш, след десет години казваш: Не си струва човек да обича. Човек трябва да уреди първо своите си работи. - Аз слушах веднъж един евангелски проповедник, много красноречиво говори, проповядва от доста години. После се разочаровал от своето проповядване по известни причини. И така се изразяваше, съжалявайки за изгубеното време: "Когато хората си уреждаха работите, аз пасях магаретата на патриката". - Значи, когато си уреждали хората работите, като се женели, раждали деца и т. н., пък той е ходел да проповядва на хората, да ги обръща към Господа. Това означава, че пасял магаретата на патриката. И този човек свърши с проповедничеството, за да си уреди работите и стана търговец на материали. Там загази и се самоуби. Пасенето на магаретата на патриката беше лошо за него, но като престана да ги пасе, стана два пъти по-лошо. В ежедневието си живот каквато и работа да вършите, питайте се в тази ваша работа има ли нещо Божествено. Пишеш ли, четеш ли, слуга ли си някъде, метеш ли, инженер ли си, лекар ли си, каквато и работа да вършиш, питай се в нея има ли нещо хубаво, Божествено. И ако ти така мислиш, ще почувстваш нещо радостно. Няма работа, колкото и нищожна да е, в която да няма нещо Божествено! Ние искаме да бъдем богати. Богатството има Божествена страна. Ти си сиромас, и в сиромашията има една Божествена страна. Здрав си, има Божествена страна в здравето. Болен си, има Божествена страна в болестта. Имаш знания, Божествено има в знанието. Невежа си, има Божествена страна и в невежеството. Не считай, че като си невежа, е лошо нещо. Някой казва: Аз съм невежа. - Че то е едно благо за дадения случай! Че кой не е невежа? Аз пътувам на 10 километра. Не зная какво има на пътя. Някой овчар, който е

пред мене, знае повече. Какво от това? Минавам покрай него, питам го за мястото, разправя ми, аз го слушам, но този овчар няма хляб в торбата си. Аз пък в туй отношение не съм невежа. Нося хляб и му давам. Той ще ми покаже пътя, а аз ще извадя от торбата хляб и ще му дам. Разменяме моето знание за неговото знание. Да. Знание със знание може да се разменя.

Един от руските императори задал на свой придворен три въпроса, на които трябвало да отговори. Но на тези въпроси той не знаел да отговори, та вместо него един негов приятел отишъл да отговори и да го извади от това трудно положение. Дегизирал се като него, отишъл при императора и на двата въпроса отговорил. И дошло до третия въпрос. Императорът казал: Аз какво мисля в момента? Онзи му казал: Вие мислите, че аз съм вашия слуга, но аз не съм слугата ви. - Та и вие след като отговорите на зададените въпроси, ще дойде и последният въпрос в живота ви, отговорът на който ще бъде отрицателен. Тогава питам: Какво е разрешил този придворен, щом друг разрешава неговите въпроси? Императорът е познал, че неговият придворен не е от много умните, а е един от понискостоящите. Та ако вие оставяте вашата работа да я вършат или вашите деца, или вашият слуга, от умните хора ли сте тогава? От кои сте вие? Синовете и дъщерите като дойдат, ще разрешат по своето въпросите. Те ще уредят работите и ще кажат: Баща ни и майка ни не са те, ние сме други. - И в ума на императора е останало, че този, който е дошъл, е бил много умен, но той не е бил слугата му. Сега в живота си ние трябва да разрешим въпроса. Ние казваме: Когато дойде Христос, ще разреши всичките въпроси. Христос ги е разрешил, но въпросът за възкресението е въпрос наш. Въпросът за живота е въпрос наш. Въпросът за нашето повдигане е въпрос наш. Бог е вътре в нас и Той ще разреши нашето спасение. Но ние трябва да Го слушаме. Ти искаш да станеш учен в света, за да изпълниш Волята Божия, нали? И мислиш ли, че учението в този свят ще ти помогне да изпълниш Волята Божия? Сега могат да се извадят две

заклучения. Аз поставям въпроса малко по-другояче. Малка ли да бъде вадичката, или големичка да бъде вадата, която тече? Много ли да знае човек, или малко да знае? Да знае толкова, колкото да напои градината. Защото ако не знае, съвсем ще изсъхне градината. Ако пък знае много, отдето мине прелива и може да задигне всичко, и реката може да бъде толкова голяма, че всичко може да изкорени. Знанието ти трябва да бъде толкова, че да напои цялата ти градина. То е истинско знание, а не да не достигне като е малко и не да бъде толкова изобилно, че всичко да завлече и да задигне. Туй трябва да бъде мярка. Знание, което всякога да служи като един вечен импулс за твоето растение. Всеки човек може да е учен. Да не казва човек: Аз няма да уча. Всякога да искате да учите! Да не казвате, че е побеляла главата ви от учение, от четене. Човешката глава побелява от неразбиране, а не побелява от учене! От неразбиране главата побелява, а от разбиране почернява. И тогава онези от вас, които имат черни коси, ви разбират, но във вашето разбиране се крие неразбирането. Онези, които имат бели косми имат възможност да ги почернят. А в черните коси се крие възможността да побелеят. За мене нищо не значи, че е побеляла главата ви. Казвам: Тази коса трябва да я почерниш. - Как? - С разбиране. Сега вие, които имате черни коси, ще кажете: Ние разбираме, а косата побелява, защото не разбираме много добре. - Вие трябва да знаете, че в тази черната коса се крие неразбирането вътре. Затова вашите глави побеляват. И онези, които имат бели коси, да знаят възможността как да ги почернят. И онези, които имат черни коси, да знаят начина, по който да не побеляват косите им. Или другояче казано: Използвайте във всеки един момент онова, което знаете и онова, което не знаете. И знанието, и незнанието да ви служат като един подтик. Като знаеш, да се радваш и като не знаеш, пак да се радваш. Пак да ти бъде като един подтик. Защото и в знанието се крие Божественото, и в незнанието се крие Божественото. И в двата момента трябва да схванеш Божественото. И в туй, което знаеш, е Божественото, и в това,

което не знаеш и не разбираш, и в него се крие една възможност да разбереш Божественото. И когато не знаеш, и в туй незнание трябва да знаеш, че пак се крие Божественото.

Дръжте сега тия две мисли. Добри са те, могат да ви обновят.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния вечен Бог на живота.

*2. Утринно Неделно Слово, държано на 1 октомври 1933 г., 5 ч.с,
София - Изгрев.*

ВЕЧНИЯТ ПОРЯДЪК

15 минути размишление

Добрата молитва

91 псалом

Пътят на живота

Отче наш

Молитвата на Царството

3 глава от Евангелието на Марка.

Има два начина, които са подготвителни за знанието. Знанието върви по един процес непреривен. Човек да не мисли, че в един ден той ще може да знае всичко, че няма да има нужда вече да учи. Всякога, когато човек изгуби желанието да учи, остава недоволен от себе си и обезсмисля се животът му. Защото туй, което ние наричаме живот, не е нищо друго, а минаване от едно състояние в друго. Пътуваш по една местност или разглеждаш времето, или четеш една книга, те са все възможни състояния, които изпитваш едно след друго, които се сменят и образуват вътрешния живот.

Да слушаме, значи да умеем да се концентрираме. Човек не може да слуша ако не може да се концентрира. То е един процес вътрешен. Често сегашната мисъл на хората е разсеяна, понеже много работи занимават умовете им. Когато искаш да свършиш една работа, ти трябва да слушаш, да се концентрираш добре. Защото ако не се концентрираш, възприятията няма да бъдат правилно поставени. След слушането иде възприятието. Дотолкова, доколкото ти слушаш, дотолкова можеш да възприемаш. И след това, каквото си възприел, можеш да го приложиш. След процеса на слушане и възприемане иде един процес на приложение, понеже в живота има цел, към която човек се стреми. Да кажем, че ти работиш на нивата, но искаш да се

върнеш вкъщи, защото там, дето работиш нямаш никакъв хляб. Затова искаш да свършиш работата си, да се върнеш вкъщи. Целта е да се върнеш, защото си гладен, искаш да се нахраниш. В дадения случай хлябът е цел за човека. Ще кажеш: След като възприема хляба, какво ще стане? Ще се премахне онова мъчително чувство на глад и изгубената сила ще се възстанови, ще настъпи едно вътрешно равновесие.

Сега тия са обикновените процеси, които вие ги знаете, няма какво да ги обяснявам. Човек за обикновените прояви на живота трябва да има разбиране и да пази онова необикновеното, което се крие в тях. Може би думите богатство, сила, слава, чистота и т. н. се пишат все със същите букви. Но силата се крие не в буквите, а в тяхното съчетание.

При обикновените случаи в живота онзи разбира, който знае да чете. А онзи, който не може добре да си обясни живота, не знае да чете, не е запознат с буквите. Много пъти сме слушали старите хора да казват: Синко, сляп съм, не мога да чета. Не е сляп човекът, но не разбира онова отношение, съчетанието на буквите. Трябва да му чете някой. Едва сега сме почнали да проучваме езика на природата. И ако не го научим, щастието на земята не може да дойде. Още не разбираме нейния език. За пример някой път виждате човек плаче пред вас и не можете да си обясните защо плаче. Друг ви разправя, че е гладен. Но вие не можете да влезете в положението му. Не трябва да схващате глада като един процес на мъчение. Не трябва да схващате и скръбта като процес на мъчение. Няма нищо, че скърби човек. Ще поплаче, ще милее. Не че няма нищо, но скръбта не може да я носи никой заради него. В даден случай имаш известна скръб и никой не може да я носи заради тебе. Или трябва да намериш някой по-силен от тебе, който да ти вземе малко от товара. Ти си турил на гърба си по-голям товар, отколкото трябва. Намали товара си. Как да го намаля? Чудна работа! Че кой ти тури товара на гърба? Това, което ние сега имаме, отчасти ние го слагаме на гърба си. Може и други да

го турят, но по-често ние сме си виновни. За пример пътуваш по планината, може някой камък да падне и да ти счупи крака. Скръб имаш. Може да минеш между неразбрани хора и там може да ти се случи някое страдание, което да увеличи товара ти. Но умният човек може да надвие, може да избегне това. Има неща, които могат да се избегнат, а има неща, които не могат да се избегнат. Не може сухото дърво да избегне от огъня. Не може водата, като я туриш на огъня отгоре, да не се изпари. Не може ти да ходиш по слънцето и да не почернееш малко, но тая чернота не е вътре в тебе. Казваш: Почернял съм, откъде иде чернотата? Сега наблюденията установяват, че ония, които почерняват от слънчевите лъчи са здрави хора. Ония, които не почерняват, се оказва, че са болни. Има известни болести, които могат да се лекуват от слънцето. Ако ти се печеш, но не почерняваш, ти не можеш да се лекуваш. Щом почерняваш, можеш да се лекуваш. Ето един факт, който може да ви насърчи. Когато почернявате на слънцето, това да ви бъде една диагноза. Вие сте здрави. Това са сравнения, вие не сте ги проверили, на вяра трябва да ги вземете. Може да ги проверите сега. Ще кажете, учените хора ги изнасят тия факти. Трябва да се проверят до каква степен са верни. Не така да почернееш, че после да не можеш да побелееш, както черните. В тях се образува този пигмент, който е много траен. Говоря за чернотата, която временно се образува и после пак се губи.

Има в света ред събития, ред неща, които ни безпокоят. Искаш да бъдеш спокоен и не можеш да бъдеш спокоен; искаш да бъдеш тих и не можеш да бъдеш тих; искаш да мислиш добре и не можеш да мислиш добре. Искаш по някой път да бъдеш благ, но как ще бъдеш благ? Някои казват: Ти добре трябва да мислиш! Представете си, че ви вземат двама души и ви набият. Питам: Вие сега какво ще мислите? Може ли да мислите добре? След като ви ударят тоягите, ще кажете: Само да ми паднете, аз да се освободя, че и аз да ви ударя един бой, да знаете как се бие. Но отдолу като се намира човек, ще мълчи! Той нищо няма да каже, но в себе си ще каже: Само да се освободя! Може

да каже някой: Ти трябва да им простиш! Не се прощава така лесно. Ти - казва - трябва да бъдеш благороден. Благородството не подразбира, че всичката нечистота и смрад трябва да се прибере вкъщи. Не съм обичал някой. Той носи всичката нечистота в себе си. Нека седи вън да се очисти най-първо! Любовта е едно, а нечистотата - друго. Да се очисти! Да иде да се очисти най-първо и тогава да дойде!

Сега тия състояния са външни, те не произтичат от твоята душа. Душата е нещо, от което ние можем да се освободим. Тогава ще дойдем до един вътрешен процес, до една вътрешна връзка, с която всички хора сме свързани. И там е всичката тайна. Ти като спиш, човешката мисъл може да проникне в твоето естество, лошата мисъл и хубавата мисъл може да проникнат в тебе. Ти ако си между добри хора, веднага ще се измени състоянието ти на добро, но ако си между лоши хора, веднага ще се измени състоянието ти в лошо. То е естествено. Както доброто време оказва влияние върху човека, така и студеното време оказва влияние. Както сухото време оказва влияние, така и влажното време, и то оказва влияние.

Хора, в които чувствата преобладават, не му мислят много. Религиозният човек не му мисли много. Той казва: Така го е направил Господ. Криво-ляво това е. Това означава религиозен човек. А духовният човек е започнал малко да мисли. Но под духовен човек ние още не можем да имаме представа за пълния човек. Той е духовен, но има нещо, което още му липсва. Тогава каква е разликата между духовния и просветения човек? Кой от двамата седи по-високо? Просветеният човек или духовният човек? Духовният човек се е родил духовен, а просветеният отпосле е станал такъв. Просвещението после е дошло.

Задачата ни, която имаме сега на земята, е да се поддържа онзи ред, който съществува у нас. Съществува един вечен ред на нещата, в който ние се движим. И които от вас изследват нещата, ще го намерите. Той съществува и ние трябва да поддържаме този вечен ред

на нещата. Защото има друг един ред, който е разбъркан отвънка. Там не знаеш кой яде, кой пие, кой плаща - безпорядък навсякъде. Ти можеш да се справиш с този безпорядък само като поддържаш вечния порядък в себе си. Сега този вечния порядък ние го наричаме порядък на Любовта! А безпорядъка ние го наричаме безпорядък на омразата. В Любовта ти учиш човека. Приятно ти е да го посрещнеш, да му направиш добро, да му послужиш. В омразата ти всякога имаш предвид този, когото не обичаш да се махне оттам, да го не видиш. Ако е едно дърво, което не обичаш, ти ще искаш да го махнеш, да го отсечеш. А онова дърво, което обичаш, ти го тачиш, ти го поливаш. Ти обичаш някого, след това се смени в тебе състоянието. Обичта се смени с омраза. Старали ли сте се да си обясните как се сменя любовта с омраза? Вие излезнахте от вечния порядък и влезнахте в безпорядъка. Омразата е друг един вечен безпорядък. Вие се спъвате от нещата и казвате: Защо Господ направи света така? Така религиозният може да се пита и да мисли, на него му се позволява. От учения се иска обективно да изясни кои са причините. Той за пример ще обясни, че причините са съвсем материални. Донякъде е вярно, но не само материални са причините. Че материалният свят оказва известно влияние, това да, но как ще обясните следното положение: Гладът застава един беден човек да открадне хляб. Разбирам, материални са причините бедният да краде. Но когато богатият краде? Има милиони, но краде, обира. Това да обясните! Какво го застава да краде? Някаква далечна причина. Не е някаква нужда. Аз го наричам това безпорядък. Безпорядъкът не е в сиромаша. Безпорядъкът в дадения случай е в богатия, който краде. Той е вътре в безпорядъка. Той се занимава с една фиктивна идея, че няма да му стигнат тия пари, които има. Голямо количество пари му трябва, за да бъде щастлив. Какво количество богатство се изисква, за да бъде човек щастлив? Богатите не знаят това. Един има един милион, иска да има два милиона. Който има два милиона, иска да има три, иска да има десет милиона. В историята не се помни каква е нормата да бъде

човек щастлив. Не само това, но колкото богатите стават по-богати, повече изгубват своето щастие. Те изгубват условията за щастieto. Дори богатството носи своето нещастие в себе си. То е един закон вътре. Нито един човек в света няма право да каже, че богатството, което съществува в природата е негово. Той може да използва известно богатство, но трябва да носи в съзнанието си мисълта, че туй богатство не е негово. Мисли ли онзи богаташ, който има милиони килограми жито, че това богатство е негово? Милиони хора са работили за него. Природата, растенията и животните са работили за житото и той събрал това жито и казва, че туй богатство е негово. В туй няма никаква философия и никакво разсъждение. Тук има едно насилие. Вашето тяло е едно богатство, което имате. Вие сте един богат човек. Питам: Туй тяло откъде го взехте вие? Че то е едно богатство! Ако сте един поддръжник на месната храна, аз мога да ви кажа колко овце, колко агънца, колко кокошки, колко пиленца, колко яйца и сирене сте употребили, за да съградите туй тяло. Туй е богатство. И вие сте здрав, силен, снажен и казвате: Това богатство е мое. Е, хубаво, защо ви е дадено туй богатство, да правите зло ли с него? Не, вашето тяло ви е дадено да се покажете като човек! Всеки един има едно огромно богатство - организма на човека. Някои са милионери, някои са милиардери, но колкото и да е хилаво тялото, аз слагам най-малката цена: Ако едно тяло струва най-малко 1 милион, и то звонкови франка, французки златни пари! Аз така съм преценил горе-долу. Някои го преценяват по-евтино, но аз го оценявам 1 милион. И то е най-малкото, за да си обясним един факт.

В този ред, в този вечния ред на нещата живеят много разумни същества, които разбират нашето естество. Това са същества, които са най-богатите, но и най-щедрите. Сега туй твърдение вие трябва да го проверите, понеже всяко твърдение, като се провери, то носи истината в себе си. Истината е, която носи свобода. Защото ни интересуват тия съвършените същества, не толкова тяхното съвършенство, колкото пътя, по който те вървят. Онзи път, по който

човек добива свобода. И тези същества са минали по пътя на нашия живот. От тях човек може да се осведоми как може да достигне до онзи живот, който той търси. И те са, които могат да му помогнат във всичките му препятствия. Не считайте това за нещо случайно. Някой път ние се възмущаваме. Ние за светиите имаме особено понятие, за талантливите хора имаме особено понятие.

Вие всички сте били ученици на училището, нали? Идва едно вътрешно съприкосновение между учениците, едни с други си споделят онова, което изучават. Виждали ли сте как един на друг си помагат и как някой път учениците са разположени към учителите си, а някой път не са разположени. Разположени са, когато те виждат в учителите си благородство, справедливост, щедрост, да им предават знанието, както те искат. Някой път не са разположени към учителите, като мислят, че учителите искат да злоупотребяват с тяхната свобода. И тогава не са доволни. Всякога човек е недоволен, неразположен, когато чувства, че ще се злоупотреби с неговата свобода. Свобода съществува в този вечния порядък на нещата. И всеки човек, който иска да те извади от вечния порядък на нещата и иска да те тури в безпорядъка, той не ти мисли доброто. Всеки човек, който мисли да ни постави в света на порядъка - да ни извади от света на безпорядъка, той е наш приятел, той е наш доброжелател. Той казва: Ти можеш да живееш както искаш, но тук ще намериш своето нещастие, а там - своето щастие.

За мен думите небе и земя, това са най-старите понятия, които имаме, неустановените понятия. И Мойсей казва: "В началото Бог създаде небето и земята". Това са двата порядъка. Небето е този вечният порядък, земята е безпорядъкът, който сега се туря в ред. Небето е вечният порядък, онова хубавото, красивото в мене, вечното, неизменното вътре в мен. А за земята Мойсей казва: "А земята беше неустроена". Или на научен език казано, и двата порядъка съществуват. Така едновременно ние живеем на земята, значи в безпорядъка на нещата - външната страна на живота. Когато

чувстваш, че си силен, когато говориш за Любовта, за Истината, за Братството, то е небето. Слезеш ли на земята, която сега се строи, там ще видиш всички слабости.

Ти казваш: Защо ми е небето? Защо ми са ония светии там? Хубаво. Аз питам: Защо ти са хората? Ти търсиш хората, защо ги търсиш? Във всеки един човек ти търсиш вечния порядък. Ти търсиш човека, възвишеното, благородното в него. Търсиш един приятел на Любовта, търсиш един човек, който да влезе в твоето положение. То е вечният порядък. Ти търсиш един, който да те обича, който да ти услужва. То е вечният порядък на нещата.

Изявявайте вечния порядък. Развивайте в себе си вечния порядък! Отворете си по-широко прозорците, порядъкът ще дойде сам по себе си. И новото в света иде само Бъдете готови само да го възприемате. Религиозните хора искат да възприемат, че е дошъл Христос едно време на земята, но пак питат има ли Господ или не. Не са прави, защото те подразбират, че ако слънцето съществува, щом като изгрее, то ще донесе светлина. Но каква нужда има аз да доказвам съществуването на слънцето ако го няма? Може да доказвам колкото искам, но като изгрее слънцето на хоризонта, то само ни доказва своето съществуване. Трябва да престанем да доказваме, има ли Господ или не! Този Господ трябва да изгрее на хоризонта. Ние трябва да Го чакаме да изгрее. И като изгрее слънцето от самата топлина, от самата светлина, всеки един от нас ще си състави едно понятие за него съобразно с онова, което той е възприел. Доколкото ние можем да възприемем този вътрешен порядък, дотолкова ние можем да го разберем, дотолкова и ние ще можем да го приложим. Защото има една аналогия, която съществува между естествения свят и този на вечния порядък на нещата. Ако ти това, което виждаш на земята, ако него не разбираш, тогава как ще разбереш онзи свят на вечния порядък на нещата? Ако ти влезеш във вечния порядък, ти трябва да имаш един много схватлив ум, трябва да имаш едно сърце свършено чисто. Не вземайте чистотата като едно препятствие за

вас. То е едно от условията. Чистотата не е един процес външен. Но стъклото трябва да бъде чисто, прозрачно отвътре, за да може външната светлина да проникне през стъклото. Чистата вода ни е potrebна. Защо? Понеже тя влиза като един елемент в живота. Ако тя е нечиста, тия нечисти елементи, които влизат в нея, могат да причинят много болести. А чистата вода носи живот. Чистите мисли, чистите желания извършват онова мощното в нашия живот. Постоянно трябва да се чистим, за да се повдигнем. Когато дойдат най-лошите условия, най-лошите страдания, едва тогава идва възможността да влезем в този порядък на нещата. Зад всеки затвор, зад всяка тъмнина седи светлината. Лошите условия, това е затвор, лошите разбирания, това е затвор, спънки за човека, но зад всичко туй седи светлината, седи въздухът, седи свободата. Тези спънки са като тънка стена, не по-дебела от един метър. Дори и 10 метра да беше дебела стената, в три месеца с един чук ти ще я пробиеш и ще излезеш навън. Лошите условия на живота не са непреодолими, а са само едно малко препятствие, необходимо за вашето развитие. Те не са произволно създадени, но в дадения случай може да ви служат като средство за усиляване на вашата воля, защото в друг случай къде може да употребите волята си?

Къде е този порядък? Той е проекцията на външния живот. Ние ще го разберем дотолкова, доколкото можем да разберем този вътрешния порядък и безпорядък. Нашите вътрешни състояния се отразяват върху външния живот. И следователно, за да изучим външната природа, ние непременно трябва да имаме туй вътрешно предразположение. Тази наука трябва да проучваме сега. Докато всички вие не станете господари на себе си, да владеете себе си, да може да се справите със своя ум, да може да се справите със своето сърце, тази наука не може да се усвои. Аз мога да ви убедя, че умът е един много добър слуга, и сърцето също. Те са двамата слуги, които имате. По-добър слуга от вашия ум и от вашето сърце нямате. Но щом не се обхождате с тях добре, по-лоши слуги от ума и от сърцето няма.

Ще се отнасяш много добре с тях. Ще вярваш на ума и ще разчиташ на честността на сърцето и на ума. Ако си несправедлив спрямо сърцето си, то ще почне да те лъже. А ако ти станеш несправедлив спрямо своя ум и той няма да разсъждава тъй, както трябва.

Та първото нещо - ще вярвате в онова, което вашият ум носи и в онова, което вашето сърце носи. Нищо повече! Трябва да вярвате в тях! Това ще го приемете като една зададена задача в математиката, като една аксиома. Ще приемате нещата и после ще ги доказвате. Ако не ги приемате, нищо не можете да доказвате. Ако ти не можеш да разчиташ на своя ум, на своето сърце, на какво друго ще разчиташ тогава? И волята на човека зависи от човешкия ум и от човешкото сърце. Силата на волята зависи от подтика, който сърцето дава и от онзи простор, който умът отваря за човешката воля. И най-после, нашата воля е обусловена от светлината, която нашият ум има и от благородството на нашето сърце. Те са трите неща, които влизат в пътеводителя. След туй вие ще влезете в онзи Божествения свят, да разберете какво нещо е душата, т.е. да разберете себе си, какво сте вие и какво е човешкият дух. Тези три неща трябва да се разяснят и понятията на всички трябва да бъдат почти еднакви. Има известни понятия, които трябва да бъдат еднакви за всички. Бялото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Сладкото за вас и за мене трябва да бъде едно и също. Ако вие под думата "бяло" разбирате едно, а аз разбирам друго, къде ще е истината? Сега белият цвят служи за емблема на смъртта. И много пъти, ако на сън тебе те облекат в бели дрехи, непременно на физическия свят скоро ще ти турят бялата дреха, да те пратят на онзи свят. Нали много пъти като умре човек, го обличат в бели дрехи? И ако на тебе някой път ти турят черна дреха, туй показва, че по-дълъг живот ще имаш. И като почнат да изчезват страданията на земята, да знаете, че животът се съкращава. Щом като видите, че животът се съкращава вече, бялата риза ще ви я турят. Може да проверите тия работи. Аз мога да ви приведа един пример.

Един български гражданин в сегашната война спечелил 50 хиляди лева и казва: От сега щастлив ще бъда. - Още същата вечер той умрял.

За кураж сега ще ви кажа: Щом имате страдания, по-дълго ще живеете. А както виждам, нито един от вас не иска да умре. Когато някой дойде при мене и ми се оплаква от страданията, аз казвам: Няма ти нищо. - Как няма ми нищо! Тебе ти е широко около врата! Аз му казвам: Радвам се на моите страдания, ако нямам страдания, ще ми турят бялата риза. Не че искам да ви насърча, не че аз одобрявам страданията, но зная, че страданията в този живот на безпорядъка вършат една много хубава работа. Страданията са едно благо. Аз разбирам, страданията не са благо на вечния порядък на нещата. Страданията са благо за онзи свят на безпорядъка, едно благо са те.

Следователно, малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Аз не казвам "Ела зло, че без тебе по-зло", но казвам: Малкото добро е за предпочитане пред голямото зло. Защо ще ми е голямото зло? Малкото добро, колкото и да е малко, то е за предпочитане.

Сега вие сте граждани на две царства. Някои от вас имат гражданство в света на безпорядъка, носите и легитимационни карти, че сте граждани и на това царство. Но не зная колцина от вас имат легитимация за другия свят? Имате имена, че сте християни, че сте ученици на окултната школа; аз се радвам на имената ви, но за мене едно име само е, както когато имате една книга хубаво подвързана, а няма никакво съдържание, в тази книга няма нищо вътре. Казвам: На хубавата книга аз се радвам, когато има и хубаво съдържание вътре. Аз вярвам, че вие сте толкова богати, че богатството на всеки одного от вас се равнява на един милион френцуски франка. Това е, което имате. Тъй щото не ви считам за бедни хора. Например, ако сте сиромаси и вземете един хляб от фурната без да го платите, това не го считам за голямо престъпление. И право имате. За един хляб и въпрос не правя. Но ако дойде хлебарят да се оплаква, ще кажа, че има право този човек. Аз ще платя 5 лева за вас. Но ако сте богати и направите такава постъпка, ще кажа: Турете го в затвора този богатия,

нека си плати! Богатите хора нямат извинение. Богати ли сме, нямаме извинение за своите престъпления. Аз ви казвам този пример в мека форма, защото вие правите тези постъпки от някакви съображения да станете по-щастливи. Не. С кражба щастлив не можеш да станеш.

Вечният порядък трябва да преодолее, да премахне този безпорядък, който съществува, на който сме изложени. Мнозина от вас сте раздрусани от безпорядъка на нещата без да искате. Казвате: Ама този е такъв, онзи - онакъв. Така не се разсъждава. Че ако дойде вятърът, всичките листа на едно дърво няма ли да се размърдат? Какво ще кажете тогава? Ако кажете на листата "Защо сте се размърдали вие?", те ще кажат: Ако вие бяхте на нашето място и вие ще се размърдате. И ти на моето място, и ти ще се размърдаш. Няма какво да правиш. Като бият едно дете, то плаче. Казват му: Мълчи! То отговаря: Нека те туря на моето място, ще видя дали ще мълчиш! И ти ще плачеш тогава! Не мога да мълча. - Най-първо ще плаче човек.

Че се оплаквате, не е погрешка, че сте недоволни, не е погрешка. Каквото и да правите, погрешка не ви намирам. В реда на нещата е. Но че не работите, това е погрешка. Само една погрешка намирам на хората: че не работят за възстановяване на вечния порядък. Всички други работи са в реда на нещата. И казвам: Ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи, ще се оправи - всичко ще се оправи. Но когато човек не работи, казвам: Това вече е сериозна работа! А работата е, която ще оправи нещата в света! Всякога, когато човек стане сутринта да каже в най-чистата форма: Трябва да работя! И работата е най-хубавото нещо, което човек има. Работата, върху която човешкият ум, човешкото сърце, човешката воля, човешката душа могат да вземат участие, туй е, което може да създаде онова приятно настроение на Духа, на човека, на хората. То е, когато човек може да мисли за далечните бъднини. Работете за възстановяване вечния порядък на земята! И на нас ни предстои сега един вечен порядък на земята. И на нас ни предстои един вечен богат живот за в бъдеще.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят Вечния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота! (три пъти)

3. Утринно Неделно Слово, държано на 8 октомври 1933 г., 5 ч. с, София - Изгрев.

РАЗБИРАНЕ НА СЛОВОТО

4 глава от Евангелието на Марка.

Има една голяма мъчнотия в разбирането на Словото, която произтича чисто от външни причини. Това не е извинение за човека, че причините са външни или вътрешни. Външни и вътрешни причини, каквито и да са, те не трябва да спъват човека. И външното е за полза, и вътрешното е за полза, и външното е за вреда, и вътрешното е за вреда за онзи, който не разбира. Някой път казваме, че Духът говори отвътре, но Духът говори и отвънка. Има хора, които го разбират отвънка, а онези, които не го разбират отвънка, едва го разбират и отвътре. Та някои сега мислят, че отвътре като говори Духът, те са по-напреднали. Не, те са даже по-изостанали. Всякога за нещо, което ни липсва се оправдаваме с някое друго качество. Ще обясня външното с една мисъл. У човека има желание да се облече хубаво. Туй е едно свойствено желание на цялата природа. И в най-дребните същества, даже и в цветята, има едно желание да се облекат хубаво, със шарени дрехи, да излязат да се покажат на ближния си. И с човека е същото. Но питам, след като се облече човек с една хубава дреха, тя какво е допринесла за него? Нещо съществено допринесе ли? Ти си гладен, и ако те облекат с една хубава копринена рокля, но не ти дадат да ядеш, какво те ползва дрехата? Ходиш навсякъде, показваш се, всички казват: Отлична е дрехата! Гледат я, опипват й плата, питат откъде си го взел. Очите на хората остават на дрехата. Хубаво е всичко това, но липсва нещо друго. Усещаш, че си гладен. Ние носим един живот външен, който е живот на една хубава дреха. Всички казват: Ти си много добър човек, като тебе няма подобен. Ти си светлина, ти си благословение, ти си светия, ти си такъв-онакъв, но ти седиш и нещо ти казва: Такъв си, онакъв си, но липсва ти нещо.

Туй е разбирането на Словото. Не да казваш, това не ми трябва. Трябва. Не да хвърляш дрехата. Това е една крайност. Когато Йоан Кръстител бил в пустинята Юдейска, той бил облечен в дреха от камилска вълна, препасана с кожен ремък, но усещал пак, че му липсва нещо. Туриш новите дрехи, но липсва нещо съществено.

Същественото е Словото! Разбирането на туй Слово! Когато се разбере туй Слово, човек почва да работи. Казва някой: Когато му дойде времето, ще работя. Та кога не е дошло времето? Сега не е ли дошло времето? Ама когато изгрее слънцето. Та кога слънцето не изгрява? Когато дойде Духът. Та било ли е време, когато Духът да не е идвал? Той постоянно идва. Изпуснали сте и Духа, и слънцето. Изпуснали сте първия Дух и първото слънце. Гледайте втория Дух да не изпуснете, ще дойде трети, четвърти, безконечни са. Не изпускайте нещата! Щом съзнаеш, че си изпуснал нещо съществено, не се извинявай, не се оправдавай все с разни причини. Никакви причини не те извиняват. Когато си изпуснал първото слънце, което е изгряло, тогава иди да намериш всички хора, които са го посрещнали, да ти разправят как е изгряло първото слънце. Ще намериш и онези, които са възприели първия лъч, да ти разкажат нещо за него. А не да казваш: И без него може. Защото всеки един човек в света е един прозорец отворен, през който Божествената светлина в даден случай може да мине. Следователно, щом намериш един ближен, на когото съзнанието е пробудено, през прозореца на този ближен погледни и ще видиш Божествения свят. И нека всеки човек ви бъде като Божествен прозорец, за да видите това, което е утаено дълбоко в човека.

Всички работи, които са утаени в нас, Бог иска те да станат изявени точно на времето си. Защото ако не бъдат утаени, нямаше да станат навреме. А утаени неща са всички, които стават точно на времето. И ти не се безпокой, че са утаени, те ще се проявят точно навреме. Ти се безпокоиш и казваш: Може би след милиони години. Никакви милиони години. Един милион наши години, това е само

една секунда, един миг на Бога. Ти гледай всеки миг да разбереш този милион. Като дойде този момент, да разбереш тази истина, която може да дойде в душата ти. Словото, което ще дойде да го разбереш, а не онова, което отвънка може да придобиеш.

Един ден гледам отдалече се запътил един брат, иде към мене. Аз чета мисълта му. Той сега очаква аз да го поздравя, да му се усмихна. Хубаво, но аз вървя и му казвам така, не му говоря гласно, но все си казвам: Трябва да ходиш по пътя на Божията Любов! Трябва да ходиш по пътя на Божията Мъдрост! Трябва да ходиш по пътя на Божията Истина! А той си мисли, аз да го поздравя. Да си поклатиме главите и да си отминем. Питам: Разбрал ли е той думите, които му казах? Той може да каже: Учителят ме поздравя. Ни най-малко. Аз съм го поздравил, но той ни най-малко не е разбрал какво съм му казал. Поздравления ще има, ако ти ходиш по пътя на Божията Любов, ако ти ходиш по пътя на Божията Мъдрост, поздравления ще има ако ти ходиш по пътя на Божията Истина. Тогава ти ще имаш поздравление, ще има здраве, ще има всичко. Но не ходиш ли по този път, и всичките учители да се съберат, нищо не могат да ти помогнат. Защото, какво разбирате вие под думата Учител? Учител е всеки, който учи хората да не пъплят по земята, а да се изправят и да гледат слънцето как изгрява. Учител е онзи, който те изправя да станеш на краката си. Дяволът те е вързал. Турил ти е превръзки на очите, но Христос с плюнка сменя тия превръзки от очите ти, за да прогледаш. Има една опасност. Всяка вечер, когато заспите, дяволът и той ходи, обикаля и може да са залепени очите ви. И като станете сутринта може да не сте разположени. Има нещо сложено в тебе. Ти не си в духа си, не си разположен. И почваш да търсиш причините. Това няма, онова няма, този е виновен, онзи е виновен. После вземеш книгата да четеш, казваш: Недовиждам, трябва да потърся някой лекар. Лекарят ти казва, че перде имаш. Казваш: Остарял съм. Не, не е това причината. Нито перде имаш, нито си остарял, но дяволът е дошъл и ти казва, че си вече стар, че твоята работа е свършена и ти

след дявола повтаряш по няколко пъти, че си остарял и че перде имаш, и то така и става. Че си остарял - много добре, че перде имаш - много добре. Нали в стаите си хората все пердета имат, да не избелеят килимите. Нали в света се продават пердета. Можеш да имаш и пердета, стига да са копринени. Но по-добре е без пердета.

Сега може да запитате на кого говоря - на вас ли, или на външните? На вас говоря, които имате пердета и на онези говоря, които нямат пердета. И на тях говоря. На онези, които имат пердета, казвам: Да си вдигнете вашите пердета, не да ги спускате съвсем. А на които нямат пердета, казвам: Внимавайте да не би пердетата да дойдат при вас! Важното в дадения случай не е онова, което се говори, а онова, което човек може да разбере и приложи в живота си. Радостта, която той може да придобие в даден случай, тя е важната. Ти седиш и казваш: Едно време каква радост имах, как Духът говореше в мене! Едно време може, но сега е важно, сегашният момент е важен. Тогава вие ще се намерите в положението на онзи българин, покачил се на една круша и седи там. Минава един негов приятел и го вижда: Какво си се покачил там горе? Този му казал: Остави се, преди половин час мина една мечка и ме изплаши. - Какво има да те плаши една мечка? - Е, едно време как ги биех мечките, а като остарях едва сполучих да се покача на крушата отгоре. - След като си се качил на крушата, след като си се освободил от тази мечка, каква е поуката от това, че тази мечка те е принудила да се качиш на крушата? Ти казваш: Уплаши ме тази мечка, но слава Богу, че се намери тази круша, щеше да ме съсипе иначе мечката. Аз да ви дам тълкувание на това дърво. Мечката пита този страхливец: Ти от дървото на живота храниш ли се, познаваш ли това дърво? Кое дърво познава човекът? Тази мечка показва на човека, че това е дървото, което го е спасило. Това дърво, което ще спаси човека, това е живият хляб. То е Словото. Всяка една опитност, това е една мечка. Ти се качиш на дървото, в дадения случай ти носиш хубави дрехи, но не си разбрал същественото, което трябва да дойде в душата ти. И често аз

минавам и гледам, мнозина от вас сте на крушата отгоре. Един ми разправя за едно страдание - за една мечка, друг ми разправя за друга, трети за трета, за четвърта мечка. В България все за мечки ми разправят, за вълци, за змии. - Каква голяма беше тази мечка! Казвам: Беше ли голяма колкото един вол? - А, по-голяма от един вол! - Аз не съм виждал мечка по-голяма от вол. Мечката е голяма, но волът е по-голям от мечката. Страхът е, който преувеличава нещата. Вие всякога преувеличавате своите мъчности и страдания. Страданието има едно вътрешно предназначение. Когато разтривате един болен крак, не е в разтривката силата. Разтривката е причина кръвта да приижда, силите на живота да минават през болното място, за да оздравее кракът. Ако чрез това разтриване кръвта е дошла и животът е дошъл на болното място, и болката се е махнала, тогава всяка разтривка е на място. Но ако животът не е дошъл, ако не се е променило страданието, тази разтривка може да е направена, но тя не е на място. Този, който те разтрива трябва да има вяра. Вяра има, а болката не се е махнала. Тогава не се заблуждавайте - няма вяра. Тъй, ако седя пред един чувал с жито от сто килограма и казвам, че имам сила да вдигна този чувал, а не мога да го вдигна, значи имам сила, но силата ми е по-малка от този чувал.

Ако аз имам една мъчнотия, която е дошла в мене, не е ли това мъчнотия, която ме изпитва докъде е достигнала моята сила? Казвате: Едно време аз бях търпелив. Е, колко си бил търпелив? Десет кила си вдигал, то не е търпение. Ама 20 килограма съм вдигал. То не е търпение. 30, 40, 50, 70, 80, 1000 килограма, това още не е търпение. Аз чета сега в лицата на всинца ви едно нещо. Една баба е разправяла на внучетата си - десетина внуци - приказки. И казва: Слушайте баба! - Ще те слушаме, но да стане попарката, първо да хапнем, че после пак ще те слушаме. - След като ни дадат попарката, приказките могат да се слушат. Попарата трябва най-първо - разбирането на Словото!

В този вътрешен процес на живота, във вас има едно вътрешно недоволство. Ще се освободите от него. Туй недоволство е една

празнина, която трябва да се запълни с онова, същественото. Вие ще чакате Божия Дух да дойде и слънцето да изгрее. Всичко туй е отлично, хубаво. Това празното пространство трябва да се запълни на всяка цена! И туй запълване не е един механически процес. На вас да ви обясня онази мисъл, която е скрита и която трябва да разберете. Минават 10 души покрай един, който е разтревожен. Казва единият: Какво има? - Е, остави се! - Е, няма нищо, ще мине. - Как ще мине? - Той си заминава, минава втори и той го пита: Какво си разтревожен? - Е, какво... - Ще търпиш. - Е, ще търпя. - И той заминава. Всичките десет души все минават и казват. Дали му един урок, но никой не му е показал как да разреши задачата си. Този човек е бил един млад момък и неговата възлюбена му казала така: Слушай, аз искам от теб една хубава рокля. Ако ти не можеш да спечелиш пари за една рокля, не искам да те видя! Да се не явяваш вече пред мене! И мисли си той какво да направи. Ако не ѝ занесе роклята, не може да я види. Ето че минава един приятел, потупва го по рамото и казва: Ще се оправи. Дава му пари за роклята и двамата тръгват и си говорят: Сега ще се оправи работата. И той взема роклята. Аз съм за новите рокли. Аз съм за новите дрехи. С нови дрехи трябва да се явим пред лицето на Бога облечени.

Сега, като ви говоря, недейте да мислите, че има нещо непостижимо. Всичките неща, за които аз ви говоря, са неща постижими, даже за най-малките деца. Когато човек не разбира, нещата са непостижими. Няма нищо непостижимо. Но никога не се стремете вие по вашето да разбирате нещата! Има един особен начин за разбирането на Божественото Слово. И този начин аз ще ви го кажа. Болният да яде, когато е гладен. Щом не е гладен, хляб да не туря в устата си. Болестта е за предпочитане. А когато вече дойде гладът, не слушайте болестта. Яж тогава, но малко яж. Малкото ядене действа лечебно. Но щом не е дошъл гладът, ти остави болестта да действа, както тя знае. Нека те тъпче болестта. Не питай болестта, която тъпче човека, какво иска да му каже. Има ли нещо лошо в

болестта? Тя е харман, конете ще обикалят наоколо, ще тъпчат. Какво лошо има в това тъпкане? Тъпче се житото отгоре, но зърната излизат. При всяка една болест е същото. И ако вие четете историята на всички светии, ще забележите, че всякога след едно голямо нещастие, след една голяма несрета в живота, винаги е идвало едно голямо благословение. И считайте всичко онова, даже една малка неприятност, която иде в живота, че носи нещо хубаво. Това ще дойде! Следователно - трябва! Та това трябва да знаете.

Сега в душата на всички ви има една идея залегнала. Вие искате да имате знание. Тази мисъл е отлична. Искате да бъдете силни. И тя е отлична идея. Искате да бъдете здрави. Отлично. Но ако имате знание, за кого ще го употребите? За себе си. Ако имате сила и нея ще употребите за себе си. Ако имате здраве - също за себе си. Е, какво ще допринесе човек ако използва качествата си само за себе си? Във висшето общество ходят почти всяка седмица да си лакират ноктите. Така по особен начин изглеждат ноктите, че отдалече лъщят. И човек като върви по пътя, все си показва пръстите. То е личността. Личността на човека е една прекрасна, хубава дреха, но хляб не дава. При нея ти можеш да имаш всичките похвали на хората, но гладен ще умреш. Това е то човешката личност. Казвам, тя е потребна за дреха отвънка. Дрехата трябва да стане като едно средство само за външна обвивка на душата, да дойде Словото отвътре. Като говорим за Любовта, разбираме онова отношение, което съществува между хората от само себе си. Като се обичат хората едни други, с това дават най-същественото от себе си. Чрез Любовта иде хлябът на живота. Чрез Мъдростта иде светлината, знанието. Това е същественото в света. Чрез Истината иде хлябът. Този хляб, който дава свобода на човека. Тогава, ако ти нямаш онзи хляб, който носи живота, ако нямаш онзи хляб, който носи знанието, който носи свободата, питам, какво представлява тогава една хубава дреха, която носиш отвънка? Тази външна дреха има цена само при хляба на любовта. Тази външна дреха има цена само при хляба на знанието, на мъдростта.

Свободата има смисъл само тогава, когато е хлябът там, когато е Истината вътре в човека. Тогава това, което Христос е казал едно време и което сега говори, е пак същото. Вие чакате да дойде Духът. Чакате да дойде новата епоха. И чакате като онази младата мома, която поглежда постоянно през прозореца и все чака. Види одного и каже: Този е. Но и той си заминава. Види втори, трети и всички заминават. Тези момци са за някъде, не са за нея. И тя казва: Ще дойде! - Тя още не е готова. Тя не се е научила хляб да меси, тя го очаква той да донесе. Тя не знае хляб да меси и да пече.

Няма по-хубаво състояние от това, да дойде във вас Божественият Дух. След като дойде Духът, тогава ще дойде работата. Ще трябва да се работи! Ти трябва да си на работа. Твоят възлюблен като дойде, ще ти каже: Да идем на разходка в градината. Но знаеш ли, че Господ ще те заведе в градината на бедните, на страдащите, в градината на болните, на нещастните. Като влезеш в тази градина, ще видиш този сакат, онзи сляп да се разхождат там. Питам: Ако не разбереш тази тайна веднага, ще изчезне ли любовта ти. Ще влезнете вътре. Трябва да се помага тогава. И той ще се опретне и ще почне да помага. И ти ще кажеш: Тази работа не е за мене. И колко пъти ние напускаме тези хубави градини и се връщаме. И пак през прозореца чакаме, пак го няма. Не, аз не искам да ви туря всичкия товар на гърба. Да ви кажа, че вие сте виновни. Аз говоря на един приятел, но той казва: Защо ми се караш? Не е каране това, така си говоря. Но той иска да му говоря меко, внимателно. Казва: Защо ми се караш, аз не съм невежа, разбирам всичко. Ние сме от тези, които мислят, че Господ не ни разбира. Молим се и казваме: Не ни чува Господ, толкова години се молим и Господ не ни е чул, не ни е дал това, което искаме. Не е право. Господ ни е дал много повече, отколкото даже заслужаваме.

Сега последната мисъл за днешния ден: Да се храните с хляба на Любовта, да се храните с хляба на Мъдростта, с хляба на Истината. Един хубав обяд да направите с хляба на Истината. То е Великото в

живота! Това, което Христос днес носи в света! Има ли такова едно разбиране, тогава ще дойде туй, което хората търсят, само тогава ще дойде!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния Истинен Бог на живота.

4. Утринно Неделно Слово, държано на 15 октомври 1933 г., 5 ч. с,
София - Изгрев

СЛУШАЙТЕ ГО!

5-а глава от Марка.

На сегашния човек трябва да се възстановят неговите нормални чувства, неговото нормално зрение. Има нещо неестествено у човека. Неестественото е в неговите вярвания, в неговите постъпки и това почти се изразява в целия му живот. То е като някое куцо куче, което като дойде, все понакуцва, все иска право да ходи, но все накуцва. Или като някой, който има навика да мига, той все мига, мига, но сам не го забелязва. И почти малко хора ще се намерят, които нямат някой недъг. Тогава всеки се оправдава, казва: Естеството ми е такова, натурата ми е такава. Това нищо не казва. Можеш да кажеш, че баща ти е оставил много дългове или можеш да баща ти, или ти. Безразлично е за мене кой е турил товар на гърба ми, дали аз, или някой друг, този товар трябва да се носи. Безразлично е кой е забил иглата в твоето тяло, дали външен човек, или ти сам, резултатът е все същият.

Ние сме в една епоха на изправяне. Сега вие с вашите вярвания вярвате, че сте напълно изправени. Аз бих се радвал да е така. Значи, вие сте изправени, да ви говоря за изправление, то е безпредметно. Как да говоря на чистата вода да стане чиста? То е безсмислено. Да ви говоря, че тази вода трябва да се пречисти, няма никакъв смисъл, щом водата е чиста. Но когато водата е нечиста, и да ви казвам, че водата е чиста, то е пак безсмислено. Защото и в единия, и в другия случай, в опитността вие ще имате различни резултати. Та онова, което ви говоря, трябва да съответства на самата истина. Под думата "истина" в този случай разбирам онази единствена връзка, която Бог е поставил между Себе си и нас, да не се наруши. Сега ще дам едно правило, не само да го забележите и да го цитирате, но ще дам едно правило,

което ще пазите свещено само за себе си. Няма какво да го разправяте на другите. Ако ще го разправяте, да не ви го казвам. Ще си помисля дали да ви го кажа или не. Ще ви дам едно обяснение. Дали ти сам наливаш водата от едно шише в една чаша и я даваш на някого или някой човек си взема водата сам направо от извора, това са две състояния различни. Аз винаги бих предпочел да си изчерпя вода от извора, отколкото от някое шише, колкото и да е чисто то.

Сега да ви дам правилото: Бог е вътре в нас и Бог е вън от нас. Когато ние живеем в Бога, Бог е вън. Когато Бог живее в нас. Бог е вътре, а ние сме вън. Тъй щото, когато Бог живее вътре, ти си отвън, когато ти живееш в Бога, Той е отвън. Защото в света и всичкото нещастие във вашия живот, доколкото аз съм изследвал живота, произлиза от две противоречия, които съществуват. Щом Бог живее вътре в мене, аз мога да Го огранича. Аз мога да Му заповядвам, в мене е Той. Щом Бог е в мене, свободата е в туй, че мога да Му заповядвам, мога да Го ограничавам, а щом Го ограничавам. Той ще се смири и Той нищо не може да каже. Той ми казва нещо и аз казвам, че не е така. Ти ще ме слушаш, аз каквото кажа, така ще бъде. Ти Му заповядваш и Той казва: Да бъде твоята воля. Но щом ти Го ограничаваш отвътре, а понеже Той е отвън. Той там е свободен и тогава ти си в зависимост и Той те стегне оттам, отвън. Ти Го стягаш отвътре, Той толкова повече те стяга отвън. Тогава не ти вървят работите, нещастие след нещастие. Но дойдеш ли отвътре до съзнанието и кажеш "Не правя добре!" и почваш да се отпущаш отвътре, тогава и отвън се поправя положението. Туй правило трябва да го знаете, ако искате да ви вървят работите.

Най-първо ще дадеш абсолютна свобода на себе си и на Господа. Ще кажеш: Господи, прави това, което Ти е угодно! И Той ще направи тъй. Тогава и отвън ще се промени положението за тебе. Съответствие има. Туй трябва да го пазите. Не го ли пазите това, никакъв морал, никаква философия, никакви ангели не могат да ви помогнат. Защото ангелите и светиите все са отвън. Щом дадеш

свобода отвън, светиите всички ще дойдат вътре. Ти като дадеш в себе си свобода на Бога и Той в Себе си ще ти даде свобода. За да дадеш свобода на Бога, трябва да Го обичаш. Значи, да имаш пълно доверие в Него. А вие мислите, че като му дадете пълна власт, ще ви дойде някоя беля на главата.

Това е първото правило. Като дойде Бог не трябва да се тревожиш. Преди няколко дни ме пита един: Според това правило, като дадеш свобода отвътре, може да дойде дяволът и да почне да те притеснява, какво ще правиш с дявола? Казвам: Щом дадеш свобода на Бога, Той ще те управлява, а Той е всесилен. Тогава кой дявол може да те притеснява? Кой е дяволът? Дяволът е същество, което ограничава, притеснява Бога отвътре и затова Бог притеснява дявола отвън. Ще кажеш: Господи, Ти създаде този дявол, кажи му да излезе. И тогава, когато дойде дяволът да те притеснява. Господ ще го стисне отвън. Знаете ли Бог как стиска? Като стискаше дяволът апостол Павел, онзи трън в петата какво беше? Три пъти се моли Павел на Господа и пак му каза Господ: Достатъчна ти е моята благост. Бог искаше да каже: Ти няма какво да се безпокоиш с твоите трънчета. Ти дай свобода на Господа и ти като Му дадеш свобода. Той казва: Аз ще се разправа с твоите трънци. Апостол Павел беше много голям патриот, ходеше да гони християните. Казва Господ тогава: Когато ти си слаб, аз съм силен и когато ти си силен, аз съм слаб. Сега туй е правилото. Вътре Бог да бъде силен, отвън ти да бъдеш силен. Защото, ако отвън си силен, отвътре ще бъдеш слаб. Или казано другояче, Христос казва: "Отец пребъдва в мене и аз пребъдвам в Отца". Ако Бог пребъдва в мене. Бог ще бъде силен в мене. И ако аз пребъдвам в Бога, аз ще бъда силен в Бога. Сега може вие, като прилагате това правило, да дойдете в противоречие с хората. Тогава, ако Бог е силен във вас. Бог със себе си няма да спори. Спорът, който е в нас, е спор наш, личен. Аз мисля, че аз зная повече, ти мислиш, че ти знаеш повече; онзи мисли, че е по-богат и пр. И от това произлиза спор. Във вътрешния живот произтича спор. Ние трябва да станем

силни отвън. По някой път аз се чудя на голямото невежество, което имаме. Ние мислим, че сме много силни и много знаем. За някого казват някои: Той е много силен човек! Колко му е силата? Със своята сила той може да вдига едва 400-500 килограма, повече не може да вдига. Питам тогава: Каква е тази сила, с която може да вдига толкова кила? Че една машина вдига 10 000 до 100 000 килограма тежест. Тогава с какво можем да се сравним? Машината е по-силна от човека. Разбирам да туриш цялата земя на гърба си. Аз казвам някой път, че мога да нося цялата земя на гърба си. Това значи, че можеш да заповядваш на всички хора на земята. Един човек, ако носи на гърба си земята и я поразтърси малко, какво би станало с нашите здания?

Каже ви някой една малка обида и вие не можете да я носите. Много силни хора сте, но само ако ви се казват хубави думи. Кои са най-хубавите думи? Например кажат ви: Много си грозен! Ами че всички силни хора в света са грозни хора. А всички слаби хора в света са чрезмерно красиви. Красивите хора са слаби хора. Силният човек красив не може да бъде. Красотата винаги върви със слабостта, а грозотата винаги върви със силното. На едно място в Писанието се казва: "Страшен си Господи!" Силният човек е страшен. Ти като дойдеш до него и като го погледнеш в лицето, ще настръхнат косите ти. Аз говоря за външното отношение на нещата, което трябва да разбирате. Сега вашето схващане аз го уподобявам на онзи човек, който седи и гледа една българска баница, със сирене, полята с мляко, каймак, зачервена отгоре, като я погледне потреперва. Мисли кога ще му дойде времето да си хапне от нея. Мисли, че тази баница е негова и ако хапне, всичките въпроси ще се разрешат за него. То е едно лъжливо треперене. Ти като ядеш тази баница, ако си хилав, пак ще си останеш хилав, пак ще остане въпросът неразрешен, само ще имаш едно малко удоволствие, докато ядеш баницата.

Вторият пример, който е подобен на първия: Ти искаш да декламираш едно стихотворение, което си заучил. Може да е от Пушкин, може да е от Хюго или от друг някой виден поет. Така

хубаво си го заучил и трепериш, вълнуваш се, мислиш, ако го издекламираш хубаво, ще има букети и целият свят ще се обърне да те гледа. Така си мислиш ти. Издекламираш стихотворението, ръкопляскане има, дадат ти един букет със скъсани цветя и ти си пак сиромаш. И на другия ден ти казват: Много хубаво си декламирал стихотворението. Но ти останеш само с декламираното стихотворение и нищо друго. Ти като си декламирал стихотворение, тия хора ни най-малко не си отвориха кесииите, само скъсани цветя ти дадоха. А пък те те натовариха знаеш ли с какъв дълг? Ти знаеш ли с това стихотворение какво направи в природата? Освен, че нищо не ти направиха, но тия хора ти наложиха един дълг. Че за всички тия изпокъсани цветя ти трябва да платиш за жертвата. Защото те ще кажат: Ти стана причина да ни изпокъсат. Тогава природата ти налага една глоба. Нищо повече. Природата те глобява. Наместо с твоето стихотворение да живеят цветята, те ги изпокъсаха да се ознаменува твоето стихотворение. В Америка като идете всички проповедници, които проповядват на амвона, имат по две чаши с изпокъсани цветя, гледал съм ги. Аз като му погледна цветята, казвам: Малко глоба имаш да плащаш ти. И американците сега плащат глоба на своите проповеди. Не само там, навсякъде. Общ закон е това! Не трябва да бъдат изпокъсани цветята! Аз сега засягам външната страна, за да изнеса вашите недъзи. Пък и да изнеса недъзите и погрешките на хората, това не ме ползва. Радват ме добродетелите. Защото според мене, да ви изнасям вашите погрешки, това е все едно да изнасям цветята от вашата градина. Не, аз бих желал, като вляза във вашата градина, да видя всичките ви цветя на мястото си. Това значи добродетел. А сега като вляза в градината какво виждам - това цвете изпокъсано, онова изпокъсано. Не е приятно да гледам изпокъсани цветя.

Някой знае, че е грозен, че не го харесват. А може да стане красив, но за това се изисква дълго време да работи вътре в себе си. А това не става лесно, изисква се дълго време. Затова взема, че си

намазва устата с червило, ретушира лицето си, за да стане красив. Той е малко черничък, а сега слага белило да стане бял. Или бял е, няма никаква червенина на лицето си и тогава боядисва бузите си с червена боя, да покаже, че кръвообращението му е много добро. А кръвообращението не е добро. Всичко това е фалш. Ти си туриш червило на лицето, искаш да кажеш, че кръвообращението ти е добро. Значи искаш да кажеш: Аз дишам добре. На такъв човек ще му препоръчам да диша, да пие топла вода, да се поизпоти малко. Да бъде естествен. И като стане Господ в него свободен, ще стане червен като ябълка. Ама почернял си. Да, почернял си, защото в тебе няма място за Господа. Но като Му дадеш свобода в тебе, веднага ще избелееш. Е, остарял си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Пак същият закон е. Изгубиш силата си. Защо? Не даваш свобода на Господа. Дай свобода на Господа! Ще дам свобода на Господа и ще се подмладя! Нищо повече! Тайната на живота е там. Ама как? Най-първо научи се да дадеш свобода на Господа! Поразсърдил си се, някой път си недоволен от нещо, искаш да покажеш, че си силен. Ако онзи човек, който те е онеправдал, е 10 пъти по-силен от тебе, какво ще правиш? Ама ти може да говориш за него, че той това, онова. Питам: Какво се ползваш, ако говориш лошо за другите хора? Нищо няма да говориш за другите, но ще кажеш: Господи, тази работа е твоя, оправи я, както ти искаш. А пък ти си бъди спокоен отвътре. Това е философията на живота. Не да бъдеш индиферентен към погрешките на другите, но няма какво да се безпокоиш, ще погледнеш своите погрешки и ще обмисляш как да ги поправиш. И аз знаей всяка една погрешка не само да я поправам, но да туря доброто намясто. Само като туриш доброто намясто, само тогава погрешката може да се поправи.

Животът седи в Любовта, която трябва да се изрази отвън. Болният например всякога тича да намери някой лекар, който да му помогне. Добре, но това е частично помагане. Защо човек да не потърси помощ при живата природа, при Бога, Който може да му

помогне по-съществено? Отвън ти ще платиш на някой лекар да ти помогне и отчасти може да ти помогне той, може да ти бъде полезен, но само тогава, когато той е в съгласие с природата и когато този лекар дойде да те лекува с обич. Сега колко лекари има, които лекуват с обич? Или правиш добро някому, където си заинтересован. Една млада сестра ми разправя: Учителю, аз съм много добра. Добра съм и всякога искам да се покажа пред хората. Добро правя на хората, но искам, като им направя добро и на мен да направят добро. Казвам: Там ти е погрешката. Ти не правиш доброто, за да ти направят добро! Казано е: "С каквато мярка мериш, с такава ще ти се върне". Но това е негативната страна и правилото не е разбрано. Каквото правиш на хората, това ще направят и на тебе. Но законът не е така. Ти като направиш добро, добро няма да ти направят. Като направиш добро, хората трябва да те обичат. Добро за добро, това е плащане. Ти трябва да правиш доброто, да проявяваш Любавта, без да очакваш добро от другите хора. Защото ти като правиш доброто. Божията Любов в тебе действа и ще получиш хиляди пъти повече. Аз направя едно микроскопическо добро, една добра дума кажа на някой беден човек, никой не вижда, но аз съм радостен и целия ден съм доволен. Дори съм забравил какво точно съм казал на този човек. Какво ще чакам да дойде да ми благодари, аз съм получил вече много повече, отколкото съм дал, хиляди пъти повече съм получил от радостта, която съм изживял.

Забравете себе си или поставете себе си на заден план. Във вашия дом поставете най-първо Господа. Кажете: Господи, каквото кажеш Ти, това ще направим ние. Като идеш на гости при Господа и Той ти каже: Каквото искаш ти, туй ще бъде. Като идеш ти при Бога, ти ще видиш същото правило. Каквото правиш в себе си, ти ще го видиш отвън. И може туй правило да го проверите. Ако мислиш другояче да оправиш живота си, ще го оправиш така, както всички други хора. Всички хора все така го оправят. И Христос казва: Ако ме любите, отвътре да ме любите! Тогава Аз и Отец Ми ще дойдем и ще

направим жилище във вас. И Аз ще ви се изявя. Много пъти ние цитираме този стих "Ако Ме любите". Кой може да люби Господа? Ще дадеш в себе си свобода на Господа и няма да се тревожиш, че си беден, гол, бос, че гладен ще умреш, че хората говорят лошо за тебе. Ще оставиш всички тия неща, те са празни работи. Нека си духа вятърът колкото си иска, нека си седи сиромашията, нека говорят хората. Че някой говорил лошо за тебе - нека говори. Ама ходя бос, ама вятър духа. Какво лошо има в това? Нека дойде вятърът. Че някой казва: Ти си лош. Аз съм лош, но ти, който ми казваш, че съм лош, си два пъти по-лош от мене. Бил съм несправедлив. Ти си два пъти по-несправедлив от мене, който казваш това. Не бъди индиферентен, но ще го погледнеш, ще го потупаш по гърба този брат и ще кажеш: Слушай, брат, виждам, че в тебе Господ не е свободен и в мене не е свободен, нека се хванем за ръка, да освободим Господа, защото Той ще почне да ни стяга отвън. Мене ще ме стегне веднъж, а тебе ще стегне два пъти. Мене ще стегне с един ревматизъм по краката, а на тебе и ръцете, и краката ще стегне. Тогава какво ще правим?

В този свят на земята не стягай Господа! Работи, обичай Го, люби, че като идеш в онзи свят, ангелите ще те посрещнат и на свети Илия ще бъде каляската там с венци. Тъй ще бъде, но ако ти си Го стягал Господа в този свят, аз отсега зная всичко, какво ще бъде на онзи свят. Аз гледам в този свят какво правят хората. Като погледна на някой дом, виждам как живеят и казвам: Вие стягате Господа в себе си, но и вас ще ви стегнат. Много вярно е това правило и в него няма изключения.

Да оправим този свят не значи да оправим нашите работи. Не. Но да дадем свобода на Господа да управлява във всички работи - да работи вътре в нас! Каквото Господ направи в нас, всичко ще бъде добро. И талантливи ще бъдем, и каквото поискаме, всичко ще стане. Това, което Господ направи, никой друг няма да го направи.

Това е Словото за днес: Дайте свобода на Господа в своята душа! И когато почне да ви говори Той отвътре, слушайте Го! А отвън вие

приемайте и прилагайте. Отвътре Господ да действа. Това е правилният израз на живота. Това е новото учение. То е учението на Духа. Това е елементарната стъпка. То е първата стъпка, която трябва да вземете, и да работите. Едно правило, в което трябва да се вслушате. Всеки трябва да има едно ново знание, едно ново приложение. Това не може да се обясни с правила. Тогава пред вас ще се открие един нов свят и работата ви ще стане радостна и весела. И ще знаете вашите близки, които са умрели, къде са тогава, ще знаете даже какво е положението им, какво има в онзи свят. Този закон е верен. В него няма промяна!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния Вечен Бог на живота.

*5. Утринно Неделно Слово, държано на 22 октомври 1933 г., 5 ч.с.,
София - Изгрев.*

НЯМА ДА ВИ ОСТАВИ

Евангелие на Матей 6:25.

Хубавите работи, ако не се разбират, стават еднообразни. А еднообразието е сянка на живота. Колкото и да се обясняват нещата, те всякога остават неразбрани. Има едно правило: Само неразбраното в живота донася мир на човека, спокойствие. Ти мислиш за нещата, ти мислиш, че си ги разбрал. Но те всякога остават неразбрани. Ще кажеш, как тъй да не разбираш нещата и да имаш мир? Запример, ти мислиш за Бога, мислиш, мислиш, изясняваш си Го по един начин, по друг начин и най-после кажеш: Тази работа е неразбрана. И имаш мир в душата си. Ти искаш да определиш със своя малък ум, с малкото си разбиране на едно дете, да определиш, какво нещо е Бог. То е невъзможно. То е най-невъзможното – както и да повикаш слънцето в къщата си на угощение. Колкото това е възможно, толкова и ти можеш да разбереш какво нещо е Бог. Това е само едно сравнение, то не е да го изнасяте навън. Да кажете: Туй, неразбраното, дава мир на човека. Неразбраните работи са великите работи и малките работи са велики. Великото малко и великото голямо са две неразбрани неща в света. И добре, че са неразбрани, защото силата седи само в туй, което ти не разбираш. Сега не мислете, че към това, което не разбирате, нямате никакво отношение. Туй, което вие не разбирате, то ви разбира. И там е философията на живота.

И всякога, когато вие кажете: – Ама ти не ме разбираш – този, който не те разбира, той седи по-долу от тебе и затова не може да те разбере. Ти ще си кажеш: По-добре, че не ме разбира. А онзи, който те разбира, той седи по-високо от тебе, разликата е в това. И винаги ще се явяват тия противоречия. Някога пък вие ще си мислите, че нещата ви са ясни. Но колкото човек се повдига по-високо, той вижда, че в

света нещата стават все по-тъмни и по-тъмни. Далечните предмети са невидими, а някои неща хич не се виждат. На 20 километра можеш ли да видиш нещата, даже нищо не можеш да видиш там.

Ето мисълта ми каква е: Понеже във вас се заражда едно противоречие и то седи в един много естествен факт – от векове, още откак светът се е създал, съществува едно противоречие в умовете на хората. И интересно е, че никога нещата не са ставали тъй, както те искат. А всякога те са ставали тъй, както не са ги искали. Онези, които не са дорасли, те не могат да видят, защо нещата не стават тъй, както те искат. Не искам нещата да стават така и така. Тази мисъл, че нещата трябва да стават така и така, тя е чужда мисъл, тя не е твоя, не е излязла от твоята душа. Тя е една мисъл, натрапена от окръжаващата среда или тя е колективна мисъл. Едно малко дете иска да има големи гащи като баща си. Това е една натрапена мисъл. И често аз съм виждал деца, обули гащите на баща си, и тътрят ги, или малки момиченца, турили роклята на майка си, и тя се влачи наполовина по земята. Защо им са тези рокли или защо му са гащите на баща му? Все има една идея, но тази идея е материалистическа. То иска да бъде голямо като баща си. Но защо, и то не знае. Казва: Баща ми е голям и аз искам да бъда такъв голям! Често в духовните хора и в религиозните хора има същия стремеж. Една слабост е това. Всички искат да бъдат големи хора, видни хора. Искат каквото кажат, да стане, а то не става. Ти не можеш да намериш двама души, които за някой предмет или за една своя опитност да са на едно и също мнение. Хората не могат да бъдат едни и същи. Ако вие минете през някой терен, през една местност, вие и двамата може да я опишете, но все ще има една разлика в описанието. Даже двама художници, които рисуват една местност, ще имат различие в картината, в перспективата; те различно са схванали тази местност. Съдиите като осъждат някого по закона, пак ще има разлика във виждането. Един съдия обърнал внимание на някои данъци повече. И съдиите не могат да съдят еднакво. Всичките съдии не мислят еднакво. Някой съдия,

някое престъпление не го намира за голямо, а другият, педант, казва: Да се осъди! За учениците е същото.

Има известни хора, които имат един кодекс, една малка черта на лицето – една малка линейка между очите. Тези хора са толкова дребнави, че ти, ако имаш да даваш пет стотинки, той казва: Защо не си платиш дълга? Срамота е! Какво има? Пет стотинки са, не са сто лева! Пет стотинки са ми трамвая. Но този човек същевременно, ако има да дава пет стотинки, той ще дойде да ти ги даде. А има хора, които петте стотинки няма да дадат и хиляда лева, ако имат да ти дават, и тях няма да ти дадат. Има и такива, които, както турците казват: Туй, което има да взема, не търси, а това, което има да дава, не дава. Това не е добродетел. Най-първо, не вземайте пет стотинки на заем! Това е една голяма погрешка. Понеже, като вземеш пет стотинки, ще кажеш – тя е малка работа – и няма да ги платиш. А хиляда по пет стотинки, тя е голяма сума. Пет стотинки, много малка работа е. Пет стотинки, това не е никакво престъпление. Че си взел пет стотинки от хиляда души, никакво престъпление не си направил. Но тия, хилядата по пет стотинки, ще ти причинят една вреда за в бъдеще, която ще бъде неприятна за тебе самия.

Сега, да ви обясня това по обратния път, за да видите отношението. Представете си, че имате хиляда души ваши приятели, които ви обичат. И ти тръгнеш да ги посетиш. Идеш при единия на гости. Хубаво, дадат ти една паница сладко и водица. Идеш при другия – пак сладко, при третия, сто, двеста души – триста различни сладка, стане ти байгън. И ако речеш, всеки ден да посещаващ своите приятели и все по една лъжица да ти дават, ти скоро ще фалираш. Тия несъвместимите сладка ще произведат обратни резултати. Ти вървиш по един път, нарушаващ закона на храносмилането. Защото храносмилането върви по един път – ти трябва да ядеш само когато си гладен, а ти отиваш при приятелите, изяждаш едно сладко, друго сладко. Туй сладко ще ти причини вреда, защото ще предизвика в черния дроб известни сокове, известна ненужна работа. Отидеш ти

при своите приятели на гости, но ще искаш да те почерпят една много хубава балканска вода, понеже е безопасно. Една топла вода, никакво сладко. По-икономично е. А когато идеш при друг приятел и си гладен – да те нагости хубаво. Всякога няма да ядеш. Сега това е само изяснение..

Правило: Малките неща в живота често създават големи неприятности, стават основа за едно бъдещо нещастие. Сега, духовният живот трябва да се разбере и в друго отношение. Ако вие се качите на някой планински връх, както на Алпите, там всичките 10-15 души все са навързани с въжета при изкачването. Ти си един от тях. Онзи пред тебе и този след тебе, все са свързани, ти вече не си свободен. Твоето подхлъзване, твоето падане излага на опасност останалите. И ако ти се подхлъзнеш някъде и паднеш, може би никога няма да се върнеш нагоре. Но тези хора са вързани за въжета, за да се крепят. Туй става само на високите планински места, на ниските места не става, както и да ходите там, няма никаква опасност. Тук, да се качиш на Мусала, също са потребни въжета, защото, по някой път може да се подхлъзне човек и да падне в някоя пропаст. Та, когато влезете в духовния път и там стават никакви подхлъзвания. Запример, един се подхлъзнал в своето верую. Казва: Това е празна работа. Ти по него отиваш, свързан си с него, вземаш страната му и ти паднеш. Мислиш като него. Това е един резултат. Онзи, който се е подхлъзнал, след като падне, той ще има известен резултат. Всяко едно верую, все ще дойде да се опита. Не само в падането ще се опита едно верую, но ще дойде време да се опиташ, в какво вярваш.

В какво седи доброто? Доброто седи в това, човек да има на какво да се радва. А радостта в какво седи? Радостта е там, дето има път. Дето има живот. Дето има Истина. Щом има път, ти можеш да се радваш; щом има Истина, животът е с тебе, ти можеш да се радваш. Сега, къде е пътят? Пътят е там, където е радостта. Когато имаш радост, пътят ти е отворен. А къде е Истината? Вътре в живота. Истината е там, дето има светлина и топлина в човека. А човешкият

живот е там, дето е Духът, дето е душата, дето е умът, сърцето, там е животът. Всички тези идеи: да бъдем добри, да живеем добре, трябва да се обяснят. Може да ви се даде една тема да пишете: "Какво нещо е да живеем добре". И всеки един да определи. Досега ние знаем, че другите хора трябва да живеят добре. Но малко хора ще срещнете, които знаят как те самите трябва да живеят добре. Ние живеем според нашето разбиране. Но да живееш добре, значи да имаш една обширна наука, за всяко нещо трябва да знаеш, как да го направиш. Защото, доброто живеене, то е отношение, което съществува между хората. С всяко едно живо същество, във всеки един даден момент да знаеш, как да постъпваш. Не само с близките, но и с всички останали, да знаеш в дадения случай, как да постъпваш разумно, че и ти да си доволен, и те да са доволни от тебе. И мислите ли, че това нещо е една постижима наука? То е толкова мъчна наука, че и сам Господ се намира в едно противоречие, като дойде да прилага тази наука. Този, Който е толкова умен – най-умният, най-мъдрият в света. Дълго време, години се изискват, докато Го разберете. И пак са недоволни, хората са недоволни от Неговите постъпки. При всичките блага, които Той е дал, пак хората са недоволни. Даже и вие често казвате: Господ защо ме е създал тогава? Коя жена не казва: Господ защо ме е създал жена? И някой брат казва: Защо Господ ме е създал такъв простак, а не нещо по-хубаво? Някоя мома, като се погледне, казва: Защо Господ не ме създаде по-красива? Никак не съм угледна. И колко души ще намерите вие, които са доволни от това, което те имат? Много малко хора. И най-после гледаш, гледаш в огледалото – факта, че остаряваш, го приемаш, но не ти е приятно. Но питам, в даден случай ти си красив, но какво ще ти допринесе твоята красота? Тя ще ти допринесе донякъде нещо, като се оглеждаш в огледалото, ще ти е приятно и весело, но то е така, докато си въщи. Излезеш ли на улицата, твоята красота е една съблазън. Всичките хора тръгват подир тебе, интересуват се от твоята красота. Че една мома, ако е много красива, ще почнат да я закачат момците, те стават тогава

нахални, няма церемонии. Хайде да обясня и по друг начин, да оставим младите моми. Аз вземам младата мома като общо нещо, не частно. Младостта, това е един общ принцип, който съществува в света. Не считайте, че щом сте млади, това е само за вас. Оставете това настрана. Вие още не сте млади, вие сте само временно млади и ще остарееете утре. Вие още не знаете какво е младостта и какво старостта. Може да играете на сцената като млади и като стари, но това е още фиктивно. Нито сте млади както трябва, нито сте стари както трябва. Млади сте – изгубвате младостта си, стари сте – изгубвате старостта си и не знаете какво става. След като изгубиш младостта, какво става? Чувстваш старост. Но и старостта не може да я задържите. И най-после умрете. Питам: Какво остана? Младостта изгубите и старостта изгубите, намерите смъртта. С какво може да се похвали един човек, след като е изгубил своята младост и след като е изгубил своята старост? Казва: Ще се мре вече! Хубаво, като умре, какво ще придобие? В смъртта се подразбира да умреш в този смисъл – да придобиеш вечната младост. Тогава има защо старият да умира. И всеки би се отказал от своята старост тогаз, защото старостта е богатство, което ти си придобил. И трябва да го пожертваш, за да добиеш Божествената младост! Ще го изнесеш ти на Божествения олтар! И туй всесъжение* ще бъде благоприятно за Господа. Това е агнето, което ти трябва да пожертваш за Господа, за да ти даде Бог онова, което ти търсиш. Сега всички искате да бъдете благородни, искате да придобиете някои неща. Много пъти съм ви говорил за жертвата, но проучете, какво нещо е жертвоприношението.

Ти не можеш да бъдеш обичан, ако не принесеш в жертва нещо. Кажете ми сега, можете ли да обичате някого, който нищо не е жертвал за вас? За да го обичате, най-малко трябва да има какво да ви даде. Обича те някой, защото има какво да вземе от тебе. Не мислете, че който обича, има някаква идея. Ти обичаш някоя свещ. Защо я обичаш? Защото тази свещ ще я запалиш и тя ще ти послужи. Ти обичаш един кон. Но защо го обичаш? Ще се качиш на гърба му.

Обичаш един бастун. Защо? Ще се подпираш на него. Обичаш шапката. Ще я туриш на главата, да те пази от слънцето. Обичаш дрехата. Ще я туриш, да те пази от студа. Обичаш обувката. Ще ти пазят краката. Обичаш хляба. Ще ти допринесе живот. Но да обичаш неща, които няма да ти допринесат нищо, няма никакъв смисъл.

Трябва да имате за живота едно правилно понятие. Да обичаш и да те обичат. Като обичаш, трябва да дадеш и трябва да вземеш нещо. Вие вървите по пътя на формулата. Казано е: Даром сте взели, даром давайте. Даром си го взел и даром ще го дадеш. То не е твое. Бог ти е дал даром нещо. Значи, като Го обичаш, заради Любовта на Бога това, което Бог ти е дал на тебе даром, не го задържай за себе си, раздай го даром! Направи нещо за Него! Ако го задържиш, ти правиш едно престъпление. Бог ти е дал изобилно и ако от изобилието на твоя живот ти не даваш, ти сам си създаваш вътрешни нещастия. Животът трябва да тече. И всичките сегашни хора страдат от това, че нямат изтичане. Те мязат на затворени езера. Нямат никакво изтичане вън от тях. От тях става само едно изпарение. А тия, затворените езера, мязат на онова, Мъртвото море в пустинята. Нищо не може да живее там. И това Мъртво море се е образувало от потъването на някои грешни градове. А пък философите ще ви кажат, че човек трябва да се затвори в себе си – не си струва човек да се отваря. Съгласен съм, до известна степен, но да се затвориш съвършено в себе си и да се отвориш съвършено, това са крайности. Сега туй, за което ви говоря, това са само едни такива временни мисли, които минават и временни желания, и временни постъпки във вашия живот. И малко е времето, в което те живеят.

В човешкия живот става една вътрешна смяна. Аз говоря за един вътрешен живот. Става една постоянна вътрешна смяна. Вие се спирате някой път само върху някои силни усети, чувства, мисли, а другите вие почти сте ги забравили. Но от всички чувствания, които вие имате, от най-малкия усет, Божественото остава известно впечатление в душата ви. Вземете желанието във вас да забогатеете.

Вие искате да забогатеете. Потребно ви е да имате изобилно, да ядете и да пиете, и да имате свое жилище. Всеки иска да бъде богат, за да си има храна и облекло, да си има една къща, където да си подслони главата. Това е подтикът за богатството и то е право. Но питам: Какво ви ползва вас едно богатство, ако вие не можете да го използвате, ако не можете да ядете? И какво ще ви ползва едно богатство, когато имате един пружинен креват, но ви боли тялото? Вие лягате на този пух и постоянно усещате болките в тялото. Какво ще ви принесе този креват? Нищо няма да ви принесе.

Богатството, в пълния смисъл на думата, се разбира животът. И истинското богатство е онзи постоянен живот, който можете да придобиете. Това е истинското богатство на човека. И богатството е като едно средство на физическия свят за придобиване на живота. Условие е то. Но понеже туй условие сега не служи на живота, много хора са станали крайни сиромаси, не могат да придобият живота. А всъщност, сиромашията действа по-добре за придобиване на живота, отколкото богатството. Затова казва Писанието: "Блажени сиромасите, защото е тяхно Царството Божие". Никога не казва: Блажени богатите. По-добре една ненаписана книга, защото на нея можеш да пишеш, а не една книга, която е надраскана от деца. Защо ти е тя? Аз считам богатството, което ние търсим сега на земята, за една надраскана книга от децата. Всичкото богатство, което имате, и имота, и парите, са опетнени от човешка кръв, хиляди и милиони същества са станали жертва за тях. И вие искате туй богатство, като дойде в дома ви, да ви допринесе благо. То ще донесе благото, но и нещастieto. Вие ще се намерите в противоречието на онази царска дъщеря, която, за венчаването си е дала дрехата на един от най-видните шивачи. Но този дрехар е бил сифилистик и царската дъщеря се заразила.

Вие искате да бъдете богати, силни, здрави. Вашата мисъл трябва да бъде чиста. По правилата на вътрешната хигиена само може да постигнете резултат. Богатството е един резултат. Силата е един

резултат, знанието, всички неща, които вие искате, това са резултати. Това, което вие искате да постигнете, вашите мисли, вашите желания, вашите постъпки трябва да бъдат чисти. Ако те не са чисти, вие ще си създадете само нещастие на себе си и никой не може да ви помогне там. Казвате: Господ да ни пази! Господ ни пази, но и ние трябва да се пазим.

По някой път трябва да изучавате пророците. Вие не сте изучавали пророците да видите, че и у тях съществува едно голямо противоречие. Казвате: Бог всичко може. Когато Господ казал на Йеремиа: Пиши на еврейския народ – това ще му направя, онова ще му направя, понеже те не изпълниха Моя закон; Йеремиа диктувал на един от неговите писци. Ти пиши, какво Господ казва. И писците пишат на еврейските царе, какво Господ е казал, че трябва да правят. И като прочел тия работи на царя, той/царя/ казал: Стига, отрежи ги и в огъня ги хвърли. Пак четете, пак изгаря. Царят казва: Празни работи са това, такива пророчески дивотии аз не ги слушам. Господ казва на Йеремиа този път: Вземи още по-големи писци и пиши: Понеже ти изгори Словото Божие, от тебе нищо няма да остане, децата ти и ти, всички ще бъдете очистени. И така стана. Сега защо стават тия работи?

Някой път вие мязате на този еврейски цар – съблазнявате се нещо или ви става криво. Станеш сутрин и си казваш: Аз няма да се моля повече. Какво ще се молиш, ти вече си разгневил Господа. Не искаш да се молиш. Какво ще правиш? Казваш: По този път на дивотиите аз не искам да ходя. Ти считаш, че да се молиш е дивотия и празна работа. А да се не молиш, е дважд по-дивотия! Всичките животни не се молят, но са животни, а ти си човек по единствената причина, че се молиш. Че то е една привилегия! Има едно молене, то не е молене. Но истинската молитва, това е едно отношение, една вътрешна връзка, която съществува между Бога и нас. Подобното подобно ще привлече. И в Бога има това. Той всякога се интересува от нас. Не толкова за нашите блага, колкото Бог се интересува от нашите

нещастия. Той гледа, че ти си създаваш нещастия. И един ден ти Него ще обвиняваш. Той казва: Не прави това! – Ами искам да го направя, искам да го опитам. – Не го прави, ще ти дойде едно голямо нещастие, а пък нужда нямаш от това нещастие. Сега, изяснени нещата по този начин, някой път обезсмислят онези религиозни вярвания, които хората имат. Ще дойдем до буквата – как трябва да се служи на Бога? На Бога ще служиш така: Никога, по никой начин, не пий мътна вода! Ако искаш да бъдеш добре, всякога пий чиста вода. Може от 10 километра да я носиш, но най-хубавата вода ще пиеш. Никога не си позволявай нечиста вода да пиеш! Все ще остане малко кал в стомаха ти. Никога не яж мухлясъл хляб! Ако намериш пресен хляб, добре. Ако не – потърпи, макар и три дена да си гладувал, потърпи още един-два дена. Никога и никъде не носи една дреха, която някой болен е носил. Твоите окъсани дрехи струват повече, отколкото дрехите на един богаташ, който ги е подарил за своята душа. Нека ги носи друг. Не ти трябва тези дрехи. Никога не вземай пари, за които някой е пожертвал живота си. Не ти трябва такива пари. Никога не се качвай на кон, на който някой е ходил да убива някого! Не ти трябва този кон! И никога не се жени за една мома, която е отровила баща си! Никога не се жени за един син, за един момък, който е отровил майка си! Никога не свързвай приятелство с един ученик, който е бил учителя си! Никога не свързвай приятелство с един слуга, който е крал господаря си! И може да ви дам още ред правила за живота, ако искате.

Ти си недоволен от Бога и мислиш, че това е един малък грях. Това е една чужда мисъл, която ти се натрапва отвънка. И ако ти се поддадеш на нея, тя ще те закара на дъното на ада. Трябва да има нещо свято в душата ти! Като дойдеш дотам, ще кажеш: Това са неразрешими въпроси! Няма да се занимавам с тях! Че страдам, че съм беден, че не съм добре облечен – няма нищо. Добър е Господ! Той е облякъл другите хора. Като облече другите хора, ще облече и мене. Още моят ред не е дошъл. Това са милиарди същества, моят ред не е

дошъл още. Ще кажеш: Е, кога? Остарях. Е, нека е на старини, похубаво, отколкото изобщо да не бъде. Сега, това е един начин за разсъждение. И тези изкушения всинца ги имате. Човек, който не може да се справи с тези вътрешни изкушения, той не може да се повдигне в живота си. Ако аз ще се повдигна като един вол, да ме впрегнат да ора нивите, аз не искам такова повдигане! Ако аз ще затлъстея като една кокошка в курника, да ме заколят, не искам такова повдигане! И ако ще бъда един паун, че да ми оскубят перата, и такъв паун не искам да бъда!

Вие казвате: Да си уредим живота. Хубава е тази идея, няма похубава от тази идея, да си уредиш живота. Но, за да уредиш живота си, най-първо, ти трябва да обичаш Бога. И то да го обичаш тъй, както никога не си Го обичал. И да обичаш ближния си тъй, както никога не си го обичал! Е, кой е ближният ти? Баща ти, майка ти, брат ти, сестра ти, те са близни.

Питате: Човек не трябва ли да живее за себе си? На същото основание, ако и Бог би казал, че и Той трябва да живее за себе си, тогава какво би станало с нас? Нашето благо седи в това, че много същества не живеят за себе си, а живеят заради нас. И благодарение на тях, ние сме щастливи. Най-великото в света е, когато ти не живееш за себе си! И ако всичките хора не живеят за себе си, тогава ще дойде онова, великото благо и тогава няма да има никакви изнудвания в света! А че хората живеят за себе си, там е погрешката! Щом живеят за себе си, има престъпления, изнудване, а щом не живеят за себе си, тези престъпления няма да се вършат! Ако хората живеят за себе си, престъпленията сами по себе си ще дойдат!

Срещате един ваш приятел, искате да се ръкувате. Той казва: Не искам да се ръкувам, ако се ръкуваш с мене, едно голямо нещастие ще имаш днес. Не се ръкувай тогава, неразположен ли си, не се ръкувай. В ръкуването трябва да дадеш и да приемеш нещо, а не само така, да си хващате ръцете и да казвате: Добре дошъл! Всичките обикновени работи в света, аз ги вземам като пояснение на вътрешния духовен

живот. От видимото ние отиваме към невидимото. Ако ти си невнимателен към ръката на един човек, ти ще бъдеш невнимателен и към неговия вътрешен живот. Тази ръка на човека е създадена като образ на правдата. Човешката ръка казва: Да бъдеш справедлив! Не да мислиш за себе си. Ако аз мисля само за себе си, животът ми се слага по един начин. Също така и ако вие мислите само за себе си. Но ако искам да изпълня Волята Божия, Законът на Любовта, тогава отношенията са други вече.

Сега, да дойдем до онази основна мисъл, която трябва да остане в ума ви. У човека има едно естество, крайно упорито и своенравно. Двойак е човекът. Има нещо крайно упорито и като дойдем до него, всичките сме го опитвали. Човекът ще срещне в себе си най-големият неприятел. Упоритостта и своенравието са в неговото естество и по никой начин той не може да се справи с туй естество. Единственото нещо, което той може да направи, е да не му слугува, но да се освободи от него; то да се махне от тебе. То няма да се махне така лесно. Това е най-мъчната работа на земята, почти е невъзможно да се освободи човек от него на земята! Онзи човек, като замине за другия свят, даже и там, пак ще остане от него нещо. Такова нещо е това естество, една лепка е то. Единственото нещо, което остава да направиш е, на това естество да не му служиш.

У човека има друго едно естество, което е свойствено на Бога, на него трябва да служиш.

Две естества има човек, всякога трябва да се вслушвате в хубавото и на него да служите, а за другото трябва да турите памук в ушите си! И даже, няма да се занимавате с погрешките си, понеже е опасно! Не разглеждай много погрешките си! Благодари, че малко си направил. Направиш една погрешка, кажи: Слава Богу, че се отървах с малко! А пък това естество ще ви тури някой път в много бели. Такива бели ще ви тури, че ще се чудите, какво да направите и откъде да излезете. Че има хора, които вечерно време стават като сомнамбули и отиват да крадат. И като стане сутринта, вижда, че в

касата му има пари, не знае, че е крал човекът. Има кражби, които хората знаят, а има кражби, които хората не знаят. Та, има същества, като легнете вие, те ходят и крадат. И като станеш сутринта, ти си обран, неразположен си духом. Обрали те. А някой път, станеш сутринта, ти си разположен. Някой, който е ходил да краде, турил обраното у тебе и ти се радваш на него. Но не се минат един-два дни, дойдат и намерят обраното у тебе, и ти станеш нещастен.

Какви потънкости има, и вие не ги знаете. Една потънкост има и всичките страдания и противоречия, които срещаме в живота си, имат обяснения. А цял един хаос са сега тези радости вътре у вас. Някои неща аз не искам да разправам, понеже се изискват герои. Когато ви прекарват през един мост с много голяма пропаст и сте някой страхлив, няма да можете да минете от там. Аз много харесвам минаването с аеропланите отгоре, но ако е някой страхлив, той и на аероплан няма да се качи. А ако някой такъв се качи веднъж на аероплан, втори път няма да пожелае. А този авиатор ходи и се разхожда горе, и му е приятно това. Та пътят, по който вървите сега не е труден, но като се качите на високите места, ще ви настръхнат косите. Като погледнете в някоя пропаст, какво ще правите? Не е за деца. Онзи, Божественият живот, не е за деца! Децата трябва да станат възрастни. Сега аз не искам всички вие да минете оттам, но да знаете, че ви предстои това. Един ученик се разболял от някаква неизцерима болест. Някъде в Индия го ухапал отровен паяк и този човек почувствал, че болестта изчезнала и му станало много хубаво. И сега, всички европейски лекари, искат да лекуват рака с отрова на кобра или на този отровен паяк.

Много от големите страдания, които ще ви дойдат на земята, са паяци, които ще ви хапят, за да ви излекуват от някоя по-голяма болест. И казва Писанието: "Всичко съдейства за добро на онези, които любят Господа!" Значи, най-лошите работи ще ги превърне Бог в добро. В това седи Неговата благост. Той за нас се грижи, когато ние се намираме в някое голямо утеснение, някое голямо страдание. Той е

буден, всякога върви успоредно с нас – с децата си. И гледа, и помага. Той иска всичките негови деца да бъдат смели, да бъдат решителни, да имат вяра!

Вяра е да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе, никога няма да те остави. Що е вярата? Да вярваш, че Бог, Който върви с тебе, никога няма да те остави. И само по този начин учениците могат да напреднат. Казват учениците на Христа: Придай ни вяра! Ще вярваш, че Бог, Който върви с тебе и с Когото ти вървиш, Той никога няма да те остави. Ти казваш: Ами как да Го разбера? Не питай как. Не разрешавай туй. Ти само вярвай. Ама ще кажеш: Сляпа вяра. Сляпа, каквато и да е, тази вяра ще те спаси повече, отколкото ако имаш и сто очи. Само една вяра има: да вярваш, че който върви с тебе не може да се изгуби. Да вярваш, че Онзи, Който върви с тебе, няма да те остави. Защото, ако ти изгубиш и тази вяра в себе си, никаква философия не може да те спаси. Всичко в света се мени, но има едно нещо, което не се изменя. Онзи, Който върви с тебе, Той не може да те остави! И Бог казва тъй: "Ако майка ви и баща ви ви отхвърлят, Аз обаче, няма да ви отхвърля. Написах ви на дланта си!"

Вие казвате: Дали Той ще удържи думата Си. Значи, вие минавате за голям критик. Вие сте издържали думата си, а че Той няма да издържи думата си! Не се съмнявайте, не разисквайте по този въпрос! Туй е вярата! Аз не говоря още за Любовта. Да вярваш, че Онзи, Който те ръководи в този път на живота, няма да те остави! Няма в историята случай, когато Бог да е оставил някого. Никога Бог не е оставил някого! Може само временно, привидно да ти се стори така, но действително Бог няма да те остави!

Всички вие трябва да знаете и да вярвате, че Онзи, Който ви ръководи, няма да ви остави. Той е сигурността на човека! И трябва да бъде така. Дойдеш до Него, ще се спреш там. Той е почивната станция. Тази вяра е островът. Там като стигнеш, ще си починеш. Това трябва да бъде мярката за вярата ви. Вярата ви казва, че Онзи, Който ви ръководи и работи за вас, няма да ви остави.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*6. Утринно Неделно Слово, държано на 29 октомври 1933 г., 5 ч. с,
София - Изгрев*

ОБЩОТО БЛАГО

Размишление.

7 глава от Марка.

Има едно правило, което казва, че благото на всички хора е и наше благо, но само при едно условие - когато ние участваме в това благо. Следователно когато ние не участваме в него, то не е наше. Тогава и нашето благо е благо на всички, когато всички участват. Ако те не участват в нашето благо, то не може да бъде и тяхно. Затова трябва да се разбере онази вътрешна органическа връзка. Трябва да разберете защо духовният човек трябва да се отличава с едно истинско познание на нещата. Той не трябва да бъде повърхностен, защото повърхностното знание е като лед, като сняг, като дъжд - ще мине и ще замине. Дъждът като дойде, дълго време няма да стои. Снегът като падне и той дълго време няма да стои. Всички неща на земята имат преходен характер. И ако нас временното ни занимава чрезмерно, ние след това ще загубим същественото.

Всичките хора казват, че благото на всички хора е и наше благо. Но при какви условия? Ако всички хора участват в благото на Бога, в онова благо, което Бог е създал, то това благо ще бъде и тяхно благо. Ако те нямат никаква връзка с това благо, макар че много са благата на Господа засега, те няма да участват в тях и те няма да бъдат техни блага. Следователно ако живеем при такива хора и речем тяхното благо да бъде наше, можем да приемем благото на всички. Всичките хора искат да бъдат добри. Един човек може да бъде добър само при едно условие. Може ли човек, който не е при огъня, да се топли? И може ли човек, който не е при светлината, да се освети? Може ли гладният, който не е ял хляб, да се насити? Или жадният да си утоли жаждата? Не може. Това са прости външни истини. Водата е символ

на нещо по-дълбоко у човека; хлябът е символ на нещо по-дълбоко у човека. Този човек може да се наяде, да се напои, но все ще усеща, че има нещо друго, от което той е лишен. Ние сега сме зависими от хляба. Но то е по причина на нашето криво разбиране. Един ден, като разберем Божествения закон на Любовта не като една външна сила, която действа, а да я търсим като водата, като една сила, която отвътре в нас действа, тогава ще бъдем сити, без да търсим хляб. Този въпрос за хляба работи сам по себе си. Той е разрешен тъй, както въздуха. И въздухът няма защо ти да го търсиш. Където ходиш отвори си устата и няма какво да го търсиш. Светлината няма какво да я търсиш. Отвори си прозорците или излез навънка и тя ще дойде. Един ден туй, за което се борим - храната - доброволно ще дойде, само ще си отвориш устата и храната ще дойде. Каквата храна искате. А сега голяма борба има за хляба. Колко милиона хора се избиват за хляба и всичките хора са извадили ножовете си. Аз ги харесвам, трябва да воюва човек. И аз поддържам едно правило: Дай оръжие на военния, който воюва за народа, а не на апаша, на разбойника, които воюват за своето благо. Дай сили на онзи човек, който воюва за благо на своите близни, а не на този, който воюва за своето лично благо. Не е човек, който воюва за себе си. Но човек да си извади ножа и да воюва за Любовта. И този нож, който воюва за Любовта, има едно свойство - като срещнеш своя противник и като му удариш един удар и той ще си извади ножа и ще тръгне с тебе да воюва за Любовта. Той веднага ще се обърне, ще те хване и ще ти каже: Братко, много ти благодаря, че ми извади ножа! И той ще си извади ножа и ще почнете да кълцате хората по ръката, по главата. И когото клъцнете става ваш съмишленик, съидейник. А сега след като хванеш някого, роб ще го направиш, ще го туриш във вериги, ще го вържеш и затвориш и после виждаш, че той ти е станал пак приятел. Каква борба е тази? Туй е в обратна форма казано, за да се разберат някои истини. Защото има една философия в живота, която ни пречатства. Можем да говорим за Любовта, без да имаме Любов. Ние говорим за това, което

не разбираме. Ти можеш да говориш за знанието, без да имаш знание. Туй, което имаш, то не е знание. Или можеш да говориш за силата, без да имаш тази сила. Силата е обусловена от знанието, което човек притежава. Любовта се дължи на живота, който човек има. Свободата се дължи на истината, която човек има. Ако ти не разбираш истината, ти не можеш да опазиш свободата, ти ще я изгубиш, защото и свободата, и тя се губи. Ако не се губеше, питам тогава, защо воюваме ние за свободата? Не трябваше да бъдем тогава свободни хора на земята. Как изгубиха хората своята свобода? Има едно заблуждение у хората, мъчно е да ни се покаже къде е причината за загубването на свободата. Често в менажериите, където има лъвовете, някой път ги изкарват и с такива пръти като почват да ги мушкат, те почват да се нахвърлят един срещу друг и се изяждат. Те не знаят, че други ги мушкат. Та и хората някой път ги мушкат отвън. Двама братя, две сестри се нахвърлят един върху друг и се давят. Всеки мисли, че защитава себе си, казва: Ти си причина за всичките ми нещастия! Това не е вярно, това е едно самозаблуждение. То не е в реда на нещата, един баща, който е родил няколко сина и дъщери, или майката да е внесла този антагонизъм в тяхната душа. То е невъзможно! Когато едно дете се роди от своите родители и заболее отпосле, болестта не е от бащата. Някои казват, че болестта е дошла по наследство. Болестта по наследство не може да се предаде. По наследство друго трябва да разбираме. Роденото от Бога не може да носи болестта в себе си. Болестта отпосле се развива. В човека има нещо отвън, чрез което може да заболее, но човек никога не трябва да вярва, че той има в наследство болестта. Той не трябва да вярва, че човек носи болестта в живота. Тогава, ако животът носи болестта в себе си, има нещо по-силно от живота, което се е вмъкнало. Това не е животът! Следователно туй, в което болестта съществува, не е животът. Животът е само това, което е единно в себе си. Никаква смърт! Животът е чист сам по себе си. В живота няма никаква болест, никакво зло! Това е живот! А всичките отрицателни неща, дето ги

има в света са несъществени, всичко това са посторонни неща. Те са отпосле дошли. Тъй както калта влиза във водата отпосле.

Ние казваме сега тъй: Лош е животът. Не е така. Ние постъпваме зле. Казваме: Нечиста е мисълта. Не, мисълта не може да бъде нечиста. Ние туряме нещо нечисто. Казват: Нечисти желания. Не че желанията са нечисти, ние туряме нещо нечисто в желанията. Тъй седи въпросът. Който иска да разсъждава, иска да се подвизава правилно, така трябва да разбира!

По някой път казваме: Едно време, преди две хиляди години, как изгряваше слънцето и как стопляше хората, а сега? Не че преди две хиляди години не е било същото слънце, което и сега изгрява. И днес стопля хората по същия начин, но има едно различие в разбиранията на хората. Тогава разбираха нещата по един начин, а сега разбират другояче. И след две хиляди години слънцето ще бъде пак същото, но хората ще го разбират по друг начин. Сега може да се зароди едно възражение, че слънцето и то се е променило. Съгласен съм. В какво се е променило? Слънцето днес е по-добро, отколкото е било преди две хиляди години. Слънцето сега дава повече енергия на земята, отколкото преди две хиляди години. И след две хиляди години ще дава повече отколкото сега. И тогава вие ще дадете едно възражение: Ако слънцето дава повече сега, защо хората не са станали по-добри? Питам, кога се ражда престъплението? Престъплението се ражда в богатството, когато има какво да се краде. Един вълк ходи и дави само мазните овце, когато намери една болна овца, той само я бутне по корема и я остави. Умен е той. Злото седи в имането. Ако хората бяха безсилни и всичките болни, нямаше да има никакво престъпление в света. Защо са силни хората? Сила имат. Защо стават престъпленията? Защото хората са богати. Защо правят хората престъпления? Защото имат знание. Защото имат свобода. Но всяка една свобода, неизползвана както трябва, ограничава човека. И хората са изгубили свободата си по единствената причина, че не са постъпили тъй, както трябва. И туй ограничение седи в тези недъзи,

най-първо, органически недъзи, хиляди болести има, какви ли не и с какви ли не имена. След това имаме обществени болести, имаме сърдечни болести и умствени болести. Навсякъде светът е пълен само с болести. Тогава човек си задава въпроса: Какъв е церът на тези болести?

Четири неща има, които могат да изцерят човека: живият хляб, който излиза от Бога, който не е пипан с човешка ръка. Аз сега не говоря за хляба, който човешки ръце са го пипали. Водата, в която кракът на никое органическо същество не е влизал. Чистата вода, в която не е влизало никакво животинче, тя е водата, която носи живота. Онзи чистият въздух, дето няма абсолютно никакъв прах. Чистият въздух и чистата светлина, която никога не се е пречупвала, която няма сянка в себе си. Тия четири неща щом приеме човек, само те могат да го лекуват сега. В когото дойде хлябът, той ще изправи сърцето си. В когото влезе живата вода, ще се изправи живота му. В когото влезе чистият въздух, ще се изправи мисълта му. Когато влезе в него чистата светлина, тогава ще възкръснат неговата душа и неговият дух. Туй е учението, което всякога се е проповядвало в един или в друг смисъл. Но туй учение е забулено. Ние казваме, че външните условия са трудни. Условие е майка ти. За пример, ако твоята майка е била болна, тя може да те осакати, да ти създаде един свят, в който ти се раждаш. Ти ще бъдеш един инвалид и едва ли ще можеш да се избавиш от ударите, които тя ти е дала. Ако баща ти е бил непорядъчен, ти също не можеш да се избавиш от неговите недъзи.

Та казвам: Първото условие за нас, това са нашите майки и нашите бащи, нашите братя и нашите сестри, по-големите от нас. И когато ние се раждаме, нашата съдба е напълно зависима от нашите бащи и майки. Туй е по отношение на земята. И ако очакваме спасението от нашите бащи и майки на земята, то аз бих ви казал, че нашата работа е свършена. Но ние трябва да се върнем към първоначалния си Баща. Да се върнем при Бога! Първият наш Баща,

Той е Бог. Да се върнем при Него! Туй е спасението сега. От Него трябва да се родим наново! Ако човек уповава на туй рождение, което има сега, той ще умре, както всички умират. А той наново трябва да се роди от Онзи Баща, Който ще му даде пълната свобода и безсмъртието.

Аз няма да описвам какво е това раждане, но ето какво ще донесе то: щом се родиш по новия начин, ти ще почувстваш, че си свободен човек, ти ще почувстваш, че си в един свят на светлина, гдето всичко е уредено. Ти ще се чувстваш, че си в един свят на живота, никакъв страх няма да имаш. И след като живееш хиляди години, туй ще го проверяваш, че е така. След хиляди години ти ще видиш, че тази Истина не се изменя. А сега какво става с нас? Ти си млад, после ти поникват мустаци, почваш да се радваш, че мустаклия си станал. Но въпросът не се спира с мустаците, почва да ти се показва и брадата, израства брадата, която показва, че умен си станал. Израсне брадата, стане бяла, почваш да се прегърбваш. Станеш човек с голяма брада и престиж, но си загубваш силата и казваш: Ще се мре! Няма друг път! Е, питам, защо ни са тия бради и тия мустаци, какво придобихме от мустаците и от брадата? Аз съм говорил, че мустаците, това са правила, по които младият трябва да живее, а брадата е правило, по което старият трябва да живее. Младият, като му поникнат мустаци, той ги върти насам-нататък, показва, че има мустаци. Но какво означава всеки един косъм, той нищо не знае. Старият пък тегли от брадата, и той не знае защо. Младият като си върти мустаците, изгубва си силата, а старият като си тегли брадата, изгубва живота. Тогава ще дадете друго възражение: Ами жените, които нямат мустаци и брада? Те пък се занимават постоянно със своите коси. Техните мустаци са още по-големи - те имат по два мустака отзад на гърба, а мъжът ги носи отпред. Това са пак символи. Ние обръщаме внимание на външните неща. Не отричам външното, но то е един резултат на онзи вътрешния живот. Трябва да знаем, че има един вътрешен живот и, ако ние не разбираме закона на вътрешния живот,

тогава външният живот, всички външни резултати ще бъдат криви и всички те ще се опълчат против нас. Да вземем съграждането на една къща. Ако човек не знае как да съгради къщата си, то съградената къща ще бъде едно нещастие за него. Но ако знае как да гради, ако е умен отвътре, той ще съгради една къща, която да бъде благословение за него.

Та се иска едно разбиране. Не трябва да се търси живота отвънка. Отвънка са условията, външният свят засега има само условията, а ние трябва да търсим живота и отвътре. Под думата "отвътре" аз разбирам закона на Любовта. Отвътре, вътрешният живот, е само законът на Любовта. Един човек трябва отвътре да го познаеш. Когато го познаеш, ще го обикнеш. Той може да те познава само ако те обича. И ти можеш да го познаеш само ако го обичаш! То е закон. Хората се познават, разговарят един с друг само при закона на Любовта. Ти никога не можеш да познаеш един човек, ако не го обичаш. Същият закон е и с Бога. Ти не можеш да познаеш Бога, ако не Го обичаш. Той ще бъде *terra incognita** за теб. Щом Го обичаш Той ще бъде разкрит за тебе. В момента, в който ти се поколебаеш или се усъмниш, веднага ще настъпи нощ за тебе.

Този закон постоянно функционира. Хората се обичат и след туй казват, че любовта им изчезнала. Не че е изчезнала, те отвътре не се познават. И когато ти почнеш да изискваш от един човек отвътре да те обича, ти осакатяваш неговата любов. Не искай от никого нищо, а бъди готов да даваш. Остави човека свободен, не искай нищо, защото ако той те люби, ако в него седи закона на Любовта, това което ти трябва, той ще ти го намери и ще ти го даде. Но ние казваме: Просете и ще ви се даде. Бог е вътре в нас. Следователно отвътре ще просиш. Бог не може да ти даде нищо, ако ти не Го обичаш. Сега вие мислите, че и без да Го обичате, може да ви даде. Онзи, който те обича, може да ти даде нещо, но след като ти е дал хляб не те ползва нищо, условия нямаш. Хлябът е сложен отвънка, а този хляб изисква от тебе дъвкане, трябва да седнеш сам да ядеш, тогава ти ще познаеш доколко този,

който ти е дал хляба е добър. И тогава, след като изядеш хляба, в теб ще се роди друга една мисъл, да му се отплатиш най-хубаво. Значи след като ядеш, у теб ще се зароди едно приятно чувство и ти с любовта си отвътре, която ще излезе, ще благодариш, че ти е доставил удоволствието да бъдеш нахранен. Не както ние сега правим. Ти вземаш хляба от фурната за пет лева и мислиш, че си придобил нещо. Не, по този ред на нещата ние сме далеч от самата истина. Фурнаджията е благодарен само за петте лева дето си му дал, а какви са твоите отношения към него, той не се интересува, нищо не иска да знае. И ти нищо не искаш да знаеш. Ти се интересуваш само от хляба. Тогава как ще разбереш думите на Христа: "Аз съм живият хляб слязъл от небето, който ме яде ще има живот"? Та хлебарят трябва да приложи нещо от себе си. И онзи, който дава парите, и той трябва да вложи нещо от себе си в парите. Тия пари трябва да бъдат едно благословение. И ако ти би открил една фурна, дето да продаваш хляб, и дойде само един човек и купи от твоята фурна, тия пари ще бъдат достатъчни за през целия ти живот. Тия пари ще се размножават, навсякъде дето се турят, ще бъдат като маслото на Елисей. От посятото зърно не излиза една семка, от него излизат 60-70 зърна, а пък в по-ранните епохи житото е давало още по-голям плод.

Сега искаме всичкото благо да дойде отвънка. Донякъде, наполовина, благо то може да дойде отвънка, но половината на това благо трябва да дойде отвътре. През пространството светлината иде отвънка, отвън пристига на земята, но тази светлина иде от вътрешността на слънцето, тя излиза, тъй да кажем, от вътрешността на слънцето и носи своята сила. Тази светлина иде отвънка по отношение на земята, но отвътре - по отношение на слънцето. Божественият живот, който минава от един човек на друг, той минава отвънка, но самият живот иде отвътре. Следователно, за да познаем Истината, ние трябва да търсим живота отвътре. Чета в един вестник, където се казва, че един човек, колкото по е недоволен и повече

страда, толкова е по-напреднал. Че всички напреднали същества страдали. Че ако някой не иска да страда, нека иска от Бога да стане амеба. И той поддържа, че амебите не страдат. Действително, амебите не страдат като хората. Но като човек, той трябва да приеме страданията.

Страданията в живота, това са условията, при които животът може да расте. И при духовните, и при органическите страдания човек все се развива. Например усещате, че се задушавате или че ви е болно тялото, болят ви краката или ръцете. Физиолозите обясняват този факт с това, че между вашата артериална и венозна кръв няма съответствие или че артериалната система изпраща по-малко кръв. Следователно има един недоимък в капилярните съдове и клетките, от които са направени тия артериални съдове, са недоволни. Понеже клетките, от които е направен вашият организъм, не могат да се хранят редовно и вследствие на това заболяват известни органи, няма достатъчно храна, достатъчно кръв. Венозната пък кръв носи големи нечистотии, които се набират по капилярните съдове и по причина на по-малко артериална кръв хората остаряват. В младите хора има повече артериална кръв и те са здрави, а в старите хора има повече венозна кръв и те затова заболяват по-лесно. Ако човек имаше повече артериална кръв, да става постоянно пречистване, то човек би живял не само 120 години, а и 500, и 1000 години. Но сега се задръстват тия системи и човек умира. Тъй както един човек могат да го обесят, така и ние косвено се уморяваме чрез ядене. Някои препоръчват много ядене. Много ядене е опасно и малкото ядене е опасно. Добро ядене е, когато храната може да се асимилира напълно. Малко да се яде, но да се асимилира напълно. И тази материя да се тури всичката на работа, да няма никакви излишъци. Излишъците, непотребното в нас, внася известна отрова. Този закон е верен и по отношение на човешките мисли. Много пъти ние се тровим от разни мисли, които нищо не разрешават. Когато в ума ни стоят разни мисли, които никаква полза не принасят, имаме много желания, които нищо не разрешават, те са

една отрова, един товар. Да допуснем, че ти виждаш, че някъде бесят някого. Ти страдаш. Питам: Защо страдаш ти? Ако ти страдаш, ако ти се мъчиш, какво ще принесеш на този човек? Приближи се при човека и кажи: Братко, дерзай! И да искат да те обесят, не могат да те обесят! Напред върви! И като те обесят пак ще живееш! Мислите ли, че един адепт, който разбира законите, могат да го обесят? Че той ще суспендира дишането си за 10-15 дня. Докторите ще намерят, че той е обесен. И като седи в гроба няколко дни, приятелите му ще го изровят, ще го разтрият малко и той пак ще може да живее. Десет пъти да го обесят, той пак ще може да живее. Мислите ли, един адепт, който разбира законите, че могат да му отсекаат главата? Не. По никой начин. Неговата глава никога не пада. Но, който знае законите. Нашите глави постоянно падат. Сега има адепти и във войната, всички не се убиват. Идва до някой войник някой с намерение да го убие, но като го погледне, ръката му се спре. Разправяше ми един български офицер: През войната като дойдох до един човек, той така ме погледна, че аз се спрях и отминах с коня си. Някой му казал: Този няма да го буташ! - Онзи, който живее в Любовта, онзи който има истинския живот, онзи който има знание, истинска свобода, който е свързан с Бога, неговата глава никога не пада. И няма сила, която може да причини смърт на този човек. Такъв човек сиромашия няма да го гази, болест няма да го гази, смърт няма да го гази. Той ще бъде свободен. Истината вие отвътре ще я разберете. Вие ще кажете: Ние тогава нямаме нужда от хората. Не, хората ще бъдат едно условие за вас, за да развиете вашата сила. Защото без тия хора, без вашите близни, животът ви не може да се изрази. Близните ви ще бъдат като едно условие, за да проверите тази истина, за да я изучите. Чрез вашите близни ще проверите вашата сила. Ако нямате близни, силата ви ще остане непроверена. Та близните ни са потребни, за добро са те. А сега близните си ги смятаме за врагове. С тях се бием, воюваме. Ако те ни надвият, казваме: Нашите врагове са по-силни. Ако ние им надвием, казваме: Ние сме по-силни. Но тогава де са

истинските врагове? Кой създаде мисълта, че някой си човек отвънка е твой враг? Ако аз съм един богаташ и имам пари, парите у мене ще внесат мисълта, че някой, който ме гледа, ще ме обере. И аз ще го считам за свой враг. Но като нямам нито пет пари, срещам един човек, но не мисля, че той ще ме обере. С моето богатство, ако съм слаб, създавам си мисъл за врагове. Създавам в себе си страх, а същевременно създавам едно изкушение за онзи, слабия, той да ме обере. Хубаво, какво е разрешението тогава? Ако аз съм един богаташ, като срещна един човек, ще му кажа: Братко, ти се изкушаваш. Ще извадя кесията си и ще му я дам. Ако ме срещнат други разбойници ще кажа: Идете при онзи, комуто дадох кесията си. Аз ще ги заведа там, нека си ги делят. И ще кажа: Втори път като мина оттук, ако нося пари, пак ще ви дам. Ако пък нямам нищо, ще кажа: Ето, бръкни в джобовете ми да се увериш че нямам нищо.

Според мене хубавите мисли, хубавите желания и постъпки на един праведен човек, това е неговото богатство. Като обереш един праведен човек, втори път не можеш да го обереш. Това ще ти бъде последната кражба. Ти ще обираш грешните, но дойде ли да крадеш от един праведен човек, кражбата ще престане, убийството ще престане, всичко престава. И от там насетне настава един нов живот. Какво значи праведен човек? Праведен човек значи край на всички престъпления. Какво значи грешен човек? Грешен човек значи начало на всички престъпления. Умният човек пък е начало на всичко разумно, възвишено и благородно. Така трябва да се разбира.

Като дойдат престъпленията до нас, да бъде край за тях! До нас могат да дойдат престъпленията, но зад нас да бъде край! Тъй ще кажем на всяко престъпление: Край! И Писанието казва, че един ден всичките хора ще дойдат на съд пред Бога. И като дойдат до Бога, всичките престъпления ще престанат. Ние трябва да дойдем пред лицето на Господа, за да престанат всичките престъпления. И тогава като видим лицето Му, ще настъпи в нас новият живот, по който сега въздишахме. За новия живот казвам: Ако на един човек му

проповядвам в болницата и той едва седи на кревата, но му проповядвам за хубавата вода, за въздуха, той ще попита: Къде ще бъде това? Казвам му: Извън болницата. Да не мислиш, че твоето щастие е на кревата? И докато ти си на кревата, ти нещастен ще бъдеш. И докато те лекуват лекарите, докато ти слагат инжекции и ти дават горчиви лекарства, ти нещастен ще бъдеш, ще се мъчиш. Няма да ядеш нищо, което искаш, а каквото лекарят ти каже, по заповед ще ядеш. Ще те обличат и ти не можеш да бъдеш свободен. А ти ще бъдеш свободен и добре вън от тази болница. Ще хвърлиш всичките халати и ще се облечеш с други дрехи. Казвам, когато болният излезе извън болницата, той ще почувства какво нещо е здравето и какво нещо е животът вън. Сега и вие питате: Къде ще бъде новият живот? - Вън от тази болница, в която сега се намирате. Вън от туй болно тяло! Обновяване трябва да стане. Ако нашият сегашен живот, ако нашето тяло не се обнови, човек трябва да умре. Какво е умирането? Излизането из болницата, излизането из болните тела навън. То е смъртта. И като излезеш из болницата, в този смисъл е едно освобождаване. Отваряш вратата, изпращат те от болницата навън и ти казват: Няма какво да живееш тук. Ти плачеш. Какво ще се прави извън болницата? Какво? Не бой се, отвънка има хляб, има повече хляб, има повече братя и повече сестри, отколкото в болницата има. В болницата всички братя са бамбашка, с бели дрехи са, но вътре са други дрехите им. А в света отвънка са черни, а отвътре са бели. В болницата ще си платиш по 150-200 лева на ден. Ако си седял една година, ще си платиш и ще излезеш из болницата навън.

Може да имате каквито и да е други възгледи, може да се сдружите с когото и да е, може да вложите какъвто и да е капитал и може да мислите, че ще успеете. При сегашните условия във вашия съдружник ще се зароди една мисъл да ви изиграе. Вие сте ортаци в една кооперация с одного, но онзи, по-умният, ще вземе кооперацията на свое име, ще прави, ще струва и ще ви отнеме правата. Ти си чиновник, не те повишават. Ти чакаш повишение. И

тогава казваш: Добър е Господ! Това е едно заблуждение. Добър е Господ само при един разумен порядък на нещата. А дето няма порядък, да казваш, че е добър Господ, това е злословие! В болницата Господ не е добър. Добър е Господ извън болницата, а вътре в болницата добри сме ние. Човешката добрина е там. А Божията добрина е извън болницата. Дойде някой, помогне ти с хляб, с къща, с пари, хората са добри, но с тази помощ още не е станало добро. Или казано другояче, ние сме във връзка с хората. И тия хора ни услужват, доколкото те могат да ни услужат, доколкото знаят и доколкото искат да ни помогнат. Какво ще искам от един беден човек? Ще ида в дома му, мога да му услужвам, ще седя ден, два, но това, което аз търся, той не може да ми го даде. Аз търся знание. Знанието не е при бедния човек. Търся сила, силата не е в бедния човек.

Силата, тя е необходима, за да се познае свободата на човека. Човек, който иска да бъде свободен, трябва да бъде силен. Силата е необходима за свободата. А знанието е необходимо за силата. Човек, който иска да бъде силен, да запази силата си, той трябва да има знание. А животът е необходим за знанието, защото знание без живот не може. Любовта е една необходимост за живота. Тогава имаме любов, живот, знание, сила, свобода. Този е редът на нещата. Ти не можеш да бъдеш свободен, ако не си силен, ти не можеш да бъдеш силен, ако нямаш знание. Ти не можеш да имаш знание, ако нямаш живот. Ти не можеш да имаш живот, ако нямаш любов. И най-после ти не можеш да имаш любов, ако не си познал Бога. Той е Вечното Начало, което съдържа всичко в себе си. Всеки човек трябва да се стреми да опита това. Защото като една хипотеза, една теория, това няма приложение. Във всичките растения и животни, дори в най-малките, има едно условие да приложат Божественото. Според каквото те знаят, те го прилагат, но туй, което ние търсим, нито в растенията го има, нито в животните, нито в сегашния свят го има. Условия има за това, но като казвам "няма го в света", онези, които го придобият туй благо, те излизат из света навън. Всеки, който

оздравее, в болницата не остава, а излиза навън от болницата и тогава всички, които са излезли от този порядък на нещата, са излезли из болницата навън. (Силен вятър духа и блъска прозорците на салона. Всички се вслушваме във виенето на вятъра.) Вятърът показва, че трябва да се излезе из болницата навън.

Вие не сте в сила да поправите света. Не сте в сила да измените порядъка на природата. Има нещо друго, което изменя. Но във вашата сила е да измените вашето положение! Свободата седи в туй, че вие може да опитате Божията Любов още днес и да я опитате в нейната пълнота. Всички жизнени въпроси, които сега ви смущават, за вас самите ще се разрешат, не за другите. Да допуснем, че вие сте болен, хилав, невежа, с лош характер, но в момента, когато опитате тази Божия Любов, всичките тия положения ще се изменят. И вие ще почувствате едно подобрение в света, подобрение в здравето си, подобрение между хората, между които живеете, между които влизате, ще се споразумеете, ще ги обичате, ще стане един коренен преврат във вас. Вие ще станете силен човек, силен в този смисъл, че замязвате на един извор, че всичките хора ще имат нужда от вас. Защото дотолкова можем да бъдем силни, доколкото можем да бъдем полезни, същевременно полезни на ближните си. Един виден лекар може да лекува, с това е полезен. Него го пазят като зеницата на окото. Защо? Може да помага. Силният човек е потребен. Силният, умният човек е потребен! И само той може да свърши известна работа!

"Ще се похваля със своята слабост" - казва апостол Павел. После казва апостол Павел: "Аз съм слаб да правя престъпления". Но той беше силен, с кои ходеше той да гони Христа? И после казва: "Ще се похваля със своята немощ". Никой не е такъв, какъвто трябва да е. Той трябва да бъде силен в доброто, слаб в правене на престъпления. Апостол Павел казва: "Божията сила се показва в нас, когато престанем да правим престъпления". И когато престанем да правим престъпления, Бог се проявява във всичката си сила в нас. А когато

сме силни и правим престъпления, Бог казва: Правете вие престъпления, а Аз ще нося последствията. Как ще се подобри животът ви? Отвътре туй ще стане. И когато стане, вие ще виждате Христос във всеки един човек. Като дойде този Христос вътре във вас, вие във всеки един човек ще виждате Неговия образ. Всеки един човек, когото срещнете, ще ви е мил на душата и всеки човек, когото срещнете, ще ви обича. Няма да има човек, който да ви мрази, ако го разбирате и обичате. Кой човек може да ви мрази, ако вие сте готов да правите всичко за него? Кой болен, кой сиромаш, като му дадете знания и му уредите живота ще ви мрази? Никой не може да ви мрази, но всеки човек, когото вие подозирате и го спъвате в пътя, може да ви мрази. Всичката мъчнотия седи в туй как да убедим хората, че ги обичаме. Най-първо, ти трябва да убедиш себе си. Ти не можеш да убедиш хората в Любовета, докато себе си не убедиш. Че ако аз себе си не убедя, че обичам хората, как ще убедя другите? Ще ви разкажа за двама наши приятели. Единият българин, другият арменец. Братът-българин беше много ревностен и много религиозен. Той искаше да изпълни Волята Божия, но си казваше: Нещо ми недостига. Какво му недостига? Той казваше: Не съм проучил Светото Писание. Още има неща, които не съм разбрал. Обаче един ден той отива при своя приятел арменец. Той беше дребен. И двамата живееха в Бургас. И му казва: Слушай, приятелю, какво си седнал да шиеш дрехи на хората, пък аз съм седнал с търговия да се занимавам. Сега трябва да станем да проповядваме Словото Божие на тия хора и да им покажем пътя. Арменецът казва: Аз съм готов! Затварям дюкяна си. На втория ден българинът казва на себе си: Пеню, чакай, чакай, така бързо не се решават нещата. Арменецът го разрешил въпроса в един ден. Българинът проповядва, арменецът прилага. Българинът и арменецът се отличават с това, че единият започва с "А", а другият с "Б". Единият излиза от земята, но и гледа да има коренчета в земята - българинът, а арменецът е човек с "А"-то, туй "А" - то е минало вече през тази епоха.

Външният свят не може да се разбере, докато човек не разбере себе си. Външният свят може да бъде ясен и разбран за нас, когато всичките наши органи, всичките сили, чувства и способности в нас тъй са докарани, в токова отношение, че да схващаме правилно работите. Схващане трябва! Хората може да ни обичат за нашия светъл ум, могат да ни обичат за нашето благородно сърце, за нашите благородни постъпки. Когато ние разберем и приложим в живота си туй частично, нашето бъдеще отчасти и до голяма степен зависи от това, зависи и от окръжаващите хора, с които ние живеем. Ние трябва да се свържем с всички добри хора по лицето на земята, защото човек между каквито живее, той или ще се освободи, или ще се ограничи.

Аз не съм за онези къщи, направени от камъни, те не са хигиенични, не съм и за тухлените къщи, и те не са хигиенични. От хигиенично гледище, дървените къщи са най-добри. Голямото богатство не е най-здравословно и голямата беднотия и тя не е най-здравословна. Те са две крайности в живота. Животът е между голямото богатство и голямата беднотия. Те са граници. Ти си крайно сиромаш, ако не разбираш Божиите пътища и си крайно богат, ако разбираш Божиите закони и знаеш как да ги прилагаш. Ако разбираш - добре, но ако не разбираш законите, ще търсиш отвънка богатството. Богатството отвънка няма да търсиш. Но ще се върнеш при истинския си баща и при истинската си майка и ще кажеш: Татко, искам твоята воля да сторя! Доста слугувах на други господари. Искам вече ти да ми бъдеш господар! Твоят баща ще каже: Радвам се, че си поумнял, добил си една опитност. Иди сега и работи! От сега нататък ще имаш моето благословение.

Това е сега учението на Христа. Моето благо е това. Всички трябва да се върнем да приемем своето наследство, за да работим тъй, както Господ изисква.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на живота.

7. Утринно Неделно Слово, държано на 5 ноември 1933 г., 5 ч. с.,
София - Изгрев.

СИЛЕН И УМЕН

15 минути размишление.

8 глава от Евангелието на Марка.

След като е работила някоя жена цяла година, плела и тъкала, какво е придобила? Разбира се, че тя през цялата година непрекъснато не може да тъче. Има 8 часа за спане, 2 часа за ядене и 4 часа за къщна работа – за метене, за почистване, 3 часа са потребни за ходене по съседките, да разправя за новините, 2 часа ѝ са потребни да се облече, да се накити и не зная колко време ще остане да тъче. Тя, за да тъче, трябва да ошета първо и тогава да влезе в стана да тъче. Но колкото и да работи, цяла година, колко ще изработи? Един топ плат, може би от няколко стотин метра. И какво може да допринесе този плат? Ако е тънко платно, ще си направи ризи, но ако е някой дебел плат, ще направи горни дрехи и т.н. Човек трябва да работи, но има работа и работа. Има работа, която се отнася чисто до физическия свят и която не е нещо съществено, едно приготвяне. Има работа в духовния свят, тя се отнася до вътрешността на човека, да се уреди и организира, да се нареди къщата, то е Божественото, туй, без което човек не може.

Всеки един, който е влязъл в пътя, трябва да има една ясна представа, защо е влязъл, как и накъде върви. Запример, можеш да имаш една представа за слънцето, че е светло, че озарява, че топли земята, но ако се заинтересуваш от естеството на слънцето по-издълбоко, ще имаш друга представа. Според учените, какво е състоянието на слънцето? В едно отношение са прави. Те казват: Слънцето е една разтопена огнена маса. Други казват, че слънцето не е огнено, а е като земята. Но ако се вземе огъня сам по себе си, той е носител на живот. Без огън живот няма! И ако е разтопено слънцето,

това нищо не значи. Какво е по-хубаво за човека – да е кораво слънцето или да е разтопено? Да е разтопено е по-хубаво. Кое е по-хубаво за водата, да е разтопена или да не е разтопена? Има известни понятия, които съществуват, без да се разбират. Малкото дете има желание да расте, да стане стар, да възрастне. – Като дядо си трябва да бъда. – Този стремеж е един лъжлив стремеж. Като дойде до състоянието на дядо си, ще види, че дядото има дълга бяла брада, но същевременно ще усети, че дядото има една вътрешна слабост, която детето не е подозирало. Ще види, че на дядото краката не държат и после, дядото има нужда другите да го гледат, той не е напълно самостоятелен. Така също, в човека се раждат някои мисли, че като стане християнин или като влезне в новото учение, всичките му работи ще се оправят. Но ако той не разбира закона, ще се намери в положението на малкото дете и на стария дядо. Човек все ще придобие нещо, но ще си каже: Що ми трябваше това? Или пък, ще се намери в положението на онзи, когото го учили в едно военно училище, за да му турят шашка като стане офицер и да му е приятно. Но тази шашка ще му донесе и беля на главата. Ще му окачат шашката, но ще дойде войната, там е лошото! Като дойде войната, шашката ще се опита. Питам, колцина от тези, които са завършили военното училище, след края на войната се връщат здрави? За всичките положения на живота, каквото положение и да заемете, има една опасна страна.

Вземете най-добрата служба в този свят, тя е службата на майката и на бащата. Няма по-добра служба от тази! Защото бащата е цар, а майката е царица! И затова всекиму трепти сърцето, иска да стане баща, иска да стане майка. Но под майка се крие царица, поданици има, ще заповядва тази майка. Това дете и то не иска да остане като дете, и то иска да стане като майка си. Даже един цар да стане човек, пак го очаква голямо изпитание. Царят се намира между хора, на които не може да вярва, той почва и най-близките си да подозира. Едно положение много трудно. Казвате: Какво му е на един

цар? Хем му слугуват толкова хиляди хора, всичко му е уредено! Ни най-малко не е уредена работата на царя!

Нима майката, която страда, е майка? Кое отличава майката? Или кое отличава бащата? Баща е онзи, който може да даде живот! Майка е онази, която може да отгледа живота. Ако бащата не може да даде живот, той не е баща. И ако майката не може да отгледа живота, тя не е майка. Другото вие ще си определите. Силен е онзи, който никога не може да изгуби силата си. И по какво се познава силният човек в света? Аз ще ви определя. Силният човек се познава по това, че той може да направи една погрешка. Отрицателен силен. Защото човек, който не може да направи погрешка, той не е силен. Ние говорим за силата. И силен е онзи, който може да изправи своята погрешка! Щом не може да изправи погрешката, той не е силен. Но, за да изправиш погрешката си, трябва най-напред да я направиш. Как ще изправиш една погрешка, ако най-напред не си я направил? Значи, не си силен да направиш една погрешка и не си силен да я изправиш. Вие казвате: Искам да стана силен! Но, за да познаеш, че си силен, трябва да направиш една погрешка и да я изправиш. Пробният камък е този! Искаш да бъдеш силен, непременно с първата стъпка трябва да направиш една погрешка. Ако можеш да я направиш, силен си, ако не можеш да направиш погрешката, ти си слаб човек. И ако не можеш да я изправиш, ти си слаб човек. Пък ако не можеш да направиш никаква погрешка, никакъв не си. Това са ред изключения, логически изводи са това. Някой път, хората могат да мислят, каквото си искат. Силен е, който може да направи погрешка и да я изправи. А умният се отличава по това, че може да предвиди една погрешка и да я предотврати. Ако ти не можеш да предвидиш една погрешка и не можеш да я предотвратиш, трябва да знаеш, че не си умен. Важното е, че сега, след като ви говоря толкова много, вие като си отидете вкъщи, ще си мислите пак както си знаете. Вие си имате такива здраво изработени калъпи. Лесна работа е това калъп да има. Но ако някой ви вземе калъпа, тогава? Ако сте без калъп, тогава

вие ще се намерите в положението на онзи българин от Варненско, който имал много големи крака и отишъл да си купува чехли от един турчин. Пробвал всичките чехли, но нито едни не му ставали и турчинът казал: Калапсът*. Българинът мислил, че тази дума е обидна, докачил се, излязъл бързо от дюкяна и на няколко километра далеч от него извикал: Сен калапсът, което значи – ти си калъпсът. Турчинът нямал търпение да му направи големи чехли и българинът нямал търпение да дочака да се разберат добре.

За забелязване е, че Христос нахранил в единия случай 5 хиляди души, а в другия 4 хиляди души. И от единия случай са останали 12 кошници с укрухи**, а в другия случай са останали 7 кошници. Някой ще каже: Ако бяхме във времето на Христа, щеше да бъде една привилегия за нас! Но при всичките тези чудеса Христос вижда, че учениците ни най-малко нямат разбиране, след като бяха свидетели на единия случай, пак се безпокояха. След като нахрани онези 5-те хиляди, казват: Откъде ще се вземе толкова хляб тук в пустинята да ги нахраниш? Туй безпокойство е общо. По някой път човек има право да се безпокои. Майката се безпокои какво ще стане с детето, ако не е тя и казва, че тя го храни. Но преди детето да се е родило, природата го е осигурила вече. И целият организъм е преосигурен с вода, въздух, със светлина. Майката е само временен проводник на онези блага, които природата дава. А тя казва: Аз трябва да отхраня това дете! Майката отглежда детето отвън, а туй дете не го отглежда в себе си. И вследствие на неотглеждането на детето отвътре, туй дете отвън умира. Защо умират хората? Липсва им нещо. Като липсва животът, човек умира. А този живот идва винаги отвътре! Ако ние обсъдим малко по-отблизо живота, ако една майка е бременна с едно дете и ако тя не се храни добре, ако тя постоянно се трови и смущава, тя няма ли да умори това дете? Ще го умори. Туй дете тя ще го осакати в себе си. Сега ние не виждаме, че със своето вътрешно неразположение осакатяваме нещата отвътре. Всичките добри проекти, които човек има отвънка, даже които са реализирани, даже

те могат да се осакатят. И всичко можеш да осакатиш около себе си, а същевременно и всичко можеш да поправиш – зависи каква ти е силата и какво е твоето разбиране. Да разбираш външно – то е този вътрешен процес. Някои искат сега известни резултати. Резултат можеш да имаш и можеш да го изгубиш този резултат. Можеш да родиш, можеш да си баща, да създадеш едно дете, но можеш да станеш причина и да го умориш.

Допуснете в този смисъл, че и вие имате една душа, която трябва да отгледате. Аз вземам душата като едно дете. Новият човек аз наричам тази душа, която е вътре в тебе. Ако ти тази душа в тебе не можеш да отгледаш, а допускаш всички съмнения и отрови, това, което е заченато в тебе, ще си замине, ще се помине туй дете. И ти останеш като една празна каца, една празна стомна. Питам: Какво си спечелил тогава? Всякога една стомна трябва да бъде пълна с вода. Не само това, но водата трябва да бъде постоянно чиста, постоянно трябва да има едно преливане.

Сега искам да ме разберете добре. Може да влезне съмнение във вас, дали нашата душа в нас е жива или умряла? Сега като говоря, аз искам да ви поставя на мястото, да видя, умни ли сте, или не. Защото туй, за което ви говоря, един ден може да ви постигне. Да предвидите злото, да предвидите една грешка отдалече. Тогава може да сте умни хора! Пък, ако ще направите една погрешка, това е вече от вашата сила. Засега всички сте силни. Мен ме радва, че всички сте силни, значи всички правите погрешки. Няма някой от вас, който да не прави погрешки. В първото положение, всички са толкова силни, че няма нито един от вас да е слаб. В правенето на погрешките не съм намерил един, който да е слаб. Във второто положение, в изправянето на погрешките, там гледам мнозина се колебаят, дали една погрешка да я изправят, или да я оставят така да мине. А пък, колкото да предвиждате погрешките отдалече и да ги предотвратявате, както ви гледам, тази работа не е за вас.

Две качества трябва да има човек: той трябва да бъде силен и трябва да бъде умен! Нищо повече! За да може да се приложи Божественото учение в света, ние трябва да бъдем и силни, и умни! Това е една необходимост! И щастието в света не може да дойде, ако човек не е силен и ако той не е умен. Щастието не може да дойде, понеже човек няма да може да го задържи. Щастието е нещо конкретно. Може да дойде в тебе едно състояние, една хубава, красива мисъл, едно приятно чувство, но седи няколко минути, може един час, и след туй изчезне. Къде отиде? Вие казвате: Не съм щастлив. Защо не си щастлив? Едно от двете: или че си слаб, или че не си умен. Едното от двете.

Първата погрешка, която човек прави в света е, че се ражда. Втората погрешка, която човек прави е, че умира. Че си се родил, е първата погрешка. Имал си желание да дойдеш на земята. Втората погрешка е, че умираш. Понеже не си харесал живота, искаш да бягаш. Питам, след като си се родил и след като си умрял, заминеш в другия свят, какво да кажат онези там? Ти си направил една погрешка. Умираш, и като умираш, не си оправил погрешката си, че си се родил. Че ако ти, в раждането си си дошъл само да ядеш и пиеш и не поправиш погрешката, тогава и като умираш, какво си придобил? В туй раждане е погрешката. В туй раждане ти ще направиш безброй грехове. Казваш: Не си струва да се живее. Питам: След като направиш тази погрешка и умреш, какво се ползваш от това? Казваш: Втори път като дойда, ще я поправа. Втори път като се родиш, значи да направиш втора погрешка. Е, две погрешки правят ли една добродетел? Аз разглеждам нещата много обективно. Някой утешава човека, като му казва: Втори път като се преродиш, ще изправиш грешката си. Казвам: С всяко раждане на земята, една погрешка си направил. Ще изправиш погрешката си. И се ражда човек. Защо се ражда? За да изправи погрешката на смъртта. Затова се ражда. А защо умира човек? За да изправи погрешката на раждането. Защо трябва да се роди човек? За да изправи погрешката

на умирането. А защо трябва да умираш? За да изправиш погрешката, че си се родил. Туй трябва да го имате предвид, да размишлявате, да схванете вътрешния смисъл. Така трябва да разсъждавате. И тогава, след като изправиш погрешката, ти ще дойдеш до онова, което Христос нарича "Ако се не родите изново от дух и вода, не може да влезете в Царството Божие". Аз казвам: Ако не изправиш погрешката на раждането си и ако не изправиш погрешката на умирането си, ти не можеш да влезеш в Царството Божие!

За мене е безразлично, дали туй ще разберете, или дали живота ще го приемете. Животът е едно благо, ако го приемете като едно изправление на погрешката на умирането. И смъртта е благо, ако се изправи погрешката на раждането. Но ако при раждането не изправите една погрешка, животът е едно мъчение и смъртта е друго мъчение. Всички, които са се родили, казват: Що ми трябваше да вляза в живота, да тегля този кучешки живот! Тогава казвам: Да се родиш, това е една привилегия. Ти си се родил, казвам: Ти си силен човек! Направил си погрешка, ти си силен човек! Само силните хора могат да се раждат, а слабите няма ги никъде. Щом не можеш да се раждаш, слаб си. Сега разбирате ли коя е първата погрешка? Да се роди човек е първата погрешка, която той прави, той е силен. Значи, ще се радваш, че си силен! Или, изправил си една погрешка, силен си.

Който се ражда, е веднъж силен, а който умира е два пъти силен. Ама кога? Само като се изправи погрешката на смъртта. Сега, по някой път вие се запитвате: Защо ли се родих? И мислите вие, че ако станете цар, ще оправите света и какви ли не други мисли от този род ви идват. А в живота, ако изправите погрешката, тия работи ще дойдат. Но ако не изправите погрешката на своето раждане, вие ще носите букаите на краката си, както ги носят млекопитаещите. Всеки кон всеки ден получава по 10-20 камшика по задницата си и казва: За какво се родих? – Да теглиш каруцата, да носиш брашното, да ореш на нивата по 7-8 часа. Питам: Какъв смисъл може да има животът на

един вол, който оре по 8 часа и прави бразди? И като се върне в дома, турят му малко слама, а като умре, му одерат кожата и правят от нея цървули. Пита волът: Какво постигнах аз? – Нищо не е постигнал. Но ако човек е прекарал живота си тъй, какво е постигнал? Трябва обективно да се разглежда живота. И всички тия млекопитаещи, които служат сега, те са едно предметно учение за вас. Ти казваш: Защо този вол оре? Тогава ще кажеш на себе си: Чакай да видя, да не би и аз да ора така някъде. Някой дявол да ме е впрегнал. Виждаш някой кон тегли каруцата. Питаш: Дали не съм и аз като този кон да тегля една натоварена каруца? И казваш: Горкият кон! Че ти си още повече за оплакване! По някой път ние искаме да освободим млекопитаещите. Ние никога не можем да ги освободим от сегашното им положение, докато не разберем себе си отвътре и докато на себе си не помогнем. Свободни трябва да бъдем всички! И никога не можем да помогнем на ближните си отвън, докато отвътре не им помогнем! Никога една майка не може да помогне на сина си или на дъщеря си отвън, ако отвътре не може да им помогне. И на себе си човек не може да помогне отвън, ако не си помогне отвътре!

Опасната страна в тия съждения аз да ви кажа къде седи. Ти си си порязъл пръста и аз ти чета морал: Защо не си внимавал, къде гледаш, защо се поряза? Приказвам, но повече не правя, не помагам. Има и друго положение – ти си се порязъл, не ти говоря нищо, но изстисквам кръвта, турям малко сол на порязаното място, превързвам ръката и кажа: Друг път бъди по-внимателен, защото е опасно! Радвай се, че пръстът ти не се отсече, трябва да се лекуваш сега! По този начин ще разрешавате нещата.

Начало на погрешката е, че си се родил човек. И след като се роди, втората погрешка, която ще направи човек е, че той ще почне да яде. А след като яде, не може да иде и да не направи пакост на хиляди хора. Всичките правите грешки в яденето и пиенето. Във всяко едно ядене трябва да изправиш една погрешка. Три пъти на ден ядене, три погрешки трябва да изправите. Четири пъти ядене на ден, четири

погрешки трябва да изправите. А сега седите и не мислите. Тогава колко погрешки сте изправили? Жената, която готви на мъжа си, ако не е изправила погрешките, мъжът ѝ ще умножи нейните погрешки и те двойни стават у него. Щом ядеш от една тенджера, на която домакинята не е изправила погрешката, ти, освен че нищо не придобиваш, но се натоварваш свършено. Знаеш ли на какво мяза готвенето? Влизате в гостилницата, посрещне те гостилничарят любезно. Най-първо ти си свободен, ти ядеш, той ти донася, но като речеш да излезеш, гостилничарят е много взискателен. Казва ти: Туй ядене струва сто лева. Трябва да ги платиш. Ти казваш: Ама давам. По любов. Той казва: Никаква любов! За мене любовта са парите. Трябва да си платиш! Ето погрешката. Трябва да изправиш погрешката. Е, какво ще направиш, ако се намериш без пари? Аз ще ви приведа един пример. Във Варненската гимназия имаше един ученик, музикант, закъсал, беден, много духовит и малко хитър. В една от стаите имало един долап, малък, но широк и той лежал на долапа отгоре. Във Варна беше прочут тогава Шишко – македонец, с голямо благоутробие, весел и всичките ученици като кажат "Бай Шишко", от устата им мед капеше. – "Нашият Шишко" – казваха те. Един ден този ученик влиза тъй весел в гостилницата, Шишко го пита: Как си, тръгна ли ти работата? – Е, тръгна ми. Дай ми да ям! – И Шишко му дава от едната тенджера, втората, третата, четвъртата. И ученикът казва: Хубаво се наядох! Почва да излиза, но Шишко иска пари. – Ще почакаш, сега нямам пари! – Трябва да си платиш! Като нямаш, трябваше да ядеш една паница, а не толкова паници. И тегли му Шишко, както си знае, един бой.

Сега ние можем да се смеем на Шишко, но туй е, което постоянно става в света и с нас. Че този Шишко е в света. Ние влизаме в неговата гостилница, но речем ли да излезем? Кой от вас не е имал опитността на Шишко? Това в живота съществува навсякъде. Ние мислим, че нашата работа е малко друга. Но паралелът е много верен. Тъй ако разберем християнството, както сега се разбира новото

учение, то е неприложимо в живота. Как ще приложите вие християнския морал в съвременното общество? Вие предполагате, че ще дойде Царството Божие. Но какво нещо е Царството Божие? Царството Божие е да изправиш погрешката на раждането и погрешката на умираването. Че всичките неща са все погрешки. Ти си направил едно добро някому. Ти си направил една погрешка, трябва да я изправиш. Ти нахраниш един престъпник, един убиец и той отива и убива някого, какво добро си направил? Ти дадеш пари някому, той вземе един пистолет и убива някого, какво добро си направил? Пратиш един негодник в училището да стане адвокат и да лъже хората. Или пратиш някого да стане богослов и той проповядва повече лъжливи работи. Или го направиш поет да пише такива нескопосани работи. Какво добро е това! Казваш, да бъда поет. Че какво ще пишеш ти? Или да бъдеш философ. Какво ще философстваш? Че как Господ е направил света? Е, как го е направил. И от своето знание на неизправените погрешки, ти ще извадиш заключение, че целият свят не е направен тъй хубаво. Както сегашните физиолози, като гледат човешкото око, казват: Има един дефект окоето, че не е направено толкова умно. Дефект има! Дефектът седи в това, че твоето око е раздвоено и не е в първоначалното си състояние. А този дефект хората са го внесли в очите и казват, че природата го е направила така. Но съвсем друго е първоначалното състояние на окоето на човека. И казва Христос: "Ако светлината в тебе е тъмнина, тогава каква ще бъде външната тъмнина?" Казва: Голяма тъмнина!

Вие може да си зададете въпроса, защо ви говоря така? Може и да не ви говоря. Ако посадя едно житно зърно на нивата, аз имам вяра в житото, а щом го оставя в хамбара, казвам, че то не е за сеене. А щом го садя, значи е добре! Някой път мисля, че сте силни. И показвам ви в какво седи вашата сила. Да направите погрешка и да я изправите. Ще паднете. Де ви е силата тогава? Не съжалявайте, че сте направили една погрешка и не се радвайте, преди да сте я изправили.

Размишлявайте, че имате условия да опитате силата си като изправите погрешката си. Да знаете, че можете да направите една погрешка, силни сте. И силни сте да я изправите тази погрешка.

За да познаете дали сте умен, вижте, дали може да предвидите погрешката и дали имате познания да я предотвратите. Питате как ще се преобразува обществото? Когато се въдвори любовта между хората. Казвате: Да се обичаме! Че какво ви пречат да се обичате? Нищо не ви пречат. Но има нещо друго. Ако ти възлюбиш някого, ти ще направиш първата погрешка. Щом го възлюбиш, ще дойде погрешката. Кога се раждат всичките спорове? Някой, като не си го възлюбил, е недоволен, но ако ти го възлюбиш, помежду ви се явява едно голямо противоречие. Ти си обикнал един човек, който не е изправил погрешката си. И той казва: Понеже ме обикна, изправи моите погрешки! И ти си създаваш двойна работа. Как ще изправиш тогава погрешките му? Ти своите не си изправил, как ще изправиш тогава неговите? Обикнал си някого – ти ще изправиш неговите погрешки. Обикнал те е той – да изправи твоите погрешки!

Две мерки трябва да имате. И тия мерки трябва да бъдат абсолютни! Първата е: като даваш, ти трябва да бъдеш абсолютно свободен, никой да не те ограничава. И онзи, който взема, да е доволен, колкото и малко да му е дадено. Ако той е недоволен, значи иска да те ограничава, да ти се наложи. Това не е свобода. Той иска от тебе, казва: Толкова трябва да ми дадеш! Това не е свобода! Ако дойде някой при мене и иска аз да му помогна, да каже: Направете ми една услуга, тъй както вие намерите за добре. Каквото намерите за добре, туй ми дайте. Направете както искате и колкото искате. И да не определя какво да направя. И не само външно, и вътрешно да не помисли, че малко съм му дал. Всеки един от вас да бъде свободен! Аз разбирам свободата в моите действия, туй, което аз направя, да е закон. Мене никой да не ме ограничава.

Второто положение – туй, което ми дават хората, да зная как да го приема. И да съм благодарен, колкото и малко да ми дадат. Ти

казваш: Аз не го искам това от тебе! – Ти го ограничаваш. – Аз от тебе не искам никаква услуга! – Че къде е твоето разбиране, как не искаш никаква услуга? Ти не искаш друг да ти направи услуга, а искаш да направиш услуга някому. Някой иска да ти направи една услуга, остави този човек, нека ти направи услугата той както иска, остави го свободен! Ти приеми тази услуга, не нарушавай неговата свобода. И ти като искаш да направиш услуга някому, и твоята свобода ще се наруши, ще се ограничи. Това са разбираня, които могат да се приложат като един морал. Ти казваш: Ами той е едно дете. Оставете това дете да постъпи както иска в дадения случай. Туй дете няма да го оставиш да бъде господар на твоята съдба. Остави го да бъде господар на своята съдба. Остави това дете вкъщи! Майката има право да затвори вратата, да го остави целия ден да ходи, да пъпли дето иска, но да затвори всичките прозорци, да не би да излезе от прозорците и да покаже силата си. Затваря го да пъпли и като плаче, не се смущава от неговия плач, защото като плаче, детето показва, че е силно. Детето като плаче, то разрешава мъчните въпроси. Плачът е един метод в природата, чрез който се поправят погрешките.

Вие сте чудни някой път като казвате: Защо трябва да плаче човек? Че онзи гърнчар, той плаче, но като плаче, той сам се ползва от водата. И тази вода, за да я има, все някои са плакали преди вас. Все са събрани тези сълзи. Те са излезли от чуждите очи, не са излезли от собствените очи на човека. Той още не е вложил своите сълзи, че да направи едно гърне от своите изплакани сълзи. Защо сегашните гърнета не са хубави? Защото са направени от чужди сълзи. Гърне, направено от наши сълзи, ще бъде хубаво, здраво гърне. Някой път казвате: Какво мисли нашият Учител? Аз тъй гледам на живота. Аз като минавам покрай един гърнчар, гледам, аз как бих направил едно гърне. Казва някой: Направи ми една услуга. Казвам: Не ми казвай да ти направя една услуга, ти ме ограничаваш. Остави ме свободен, да направя едно добро аз както зная и после да не ме

съдят за постъпката ми дали съм направил добро, или не. Напишеш някому едно писмо и после ще седне той да те коригира, че не си турил тази дума на място или онази запетая дето трябва. Като ти пишат едно любовно писмо, не коригирай! И ако писмото не е хубаво написано според тебе, погрешките са твои, а не на онзи, който ти е писал. Ще забележите един факт: когато ние обичаме някого, ние никога не виждаме, че той прави погрешки. Щом ти виждаш погрешките някому, туй показва, че ти не го обичаш. И щом той вижда твоите погрешки, и той не те обича. Защото в любовта всякога се изправят погрешките. Щом ти обичаш и щом той те обича, погрешките се изправят. Защото Любов е само това, дето се изправят погрешките. Любов е само това, което изправя погрешките. Бог е Любов. Той постоянно изправя нашите погрешки. И Писанието казва: Бог е в Христа и помиряваше света със Себе Си! Не вменяваше греховете им, не ги виждаше. Това е в Бога! Това е младото, силното! Той само ни казва: Не правете тия погрешки, понеже вие ще страдате! И когато ние не можем да изправим някоя погрешка, тогава Бог завзема нашето място и идва на помощ да изправи нашите погрешки. Но трябва да знаем, че не всякога Бог ще вземе туй място, защото Бог като прави това, е свободен. Но и ние трябва да бъдем свободни. Ние трябва да вършим, което Той върши. Че ако ти се отказваш да вършиш туй, което Бог върши, не се ли ограничаваш? Казваш: Аз не мога да направя това нещо! – Ти се ограничаваш. – Туй е непостижимо за мене. – Ти се ограничаваш. Постижимо е. Туй за бъдеще трябва да бъде един идеал, а не само засега.

Аз намирам сегашния дом за много добър, с единствената погрешка, че жената е родена и единствената погрешка, че мъжът е роден. Аз къде намирам погрешката? Намирам единствената погрешка, че жената умира и че мъжът умира. Намирам погрешка, че децата са родени и че децата умират. Другите неща оставям настрана. И тогава казвам: Нали добре ще бъде, ако тази домакиня изправи своята погрешка на раждането и изправи своята погрешка на

умирането? След туй казвам: И домакинът да изправи своята погрешка на раждането и умирането си. Защото раждането подразбира изправяне погрешката на смъртта. Че сте верующи, или че сте в Новото Учение, все едно. Направили сте една погрешка. Трябва да я изправите! Че ако ти си християнин и не живееш както трябва, това не е ли погрешка? Не че не е хубаво, но погрешката е там, че не живеете както трябва. – Ама да не бях станал. – Но станал си вече. – Да не бях се раждал. – Родил си се вече. И сега трябва да изправиш погрешката! Сега ще умреш! Там е пак погрешката. Ти се намираш в една дилема. Погрешка е раждането, погрешка е умирането. Остава тогава силата, която изправя погрешката! Трябва да изправим погрешката! Божията сила работи в мене. Силен съм. Ние ще покажем своята сила в изправянето на нашата погрешка. Второто положение – ще изправим живота си, ако можем да предвидим погрешките, които могат да станат и да ги предотвратим.

Ще ви дам един магически начин, по който една работа може да се подобри. Аз съм срещал някой да казва: Аз да имам жена, как ще я възпитавам. Пък жената казва: Мъжа аз тъй ще го коткам, ще го галя. С галене работата не става. Ходил един мъж в гората. След като сякъл дърва, той си ударил с бравата крака и се връща вкъщи. Жена му почнала да го гали, да го милва. Но мъжът казал: Жена, с милване няма да стане работата, трябва да се превърже този крак! – Трябва да се изчисти кракът, да се превърже раната. Това е минаването! Милувки има, когато човек е здрав. В доброто дело е милувката! Всяко едно добро дело е една превръзка за някоя рана в света! Да направиш едно добро дело, превръзка е това. Да помислиш добро за някого, друга превръзка е. Превръзки трябва сега! И ако тия превръзки не ги правим навреме, все страдания ще имаме. И то е хубаво, ще имаме добра опитност. Но раната трябва да се заздравя.

Това е новото, което трябва да остане в ума ви. Не че онова, което досега сте мислили, е криво, е лошо. Не е лошо, човек че се е родил, но не и добро. Не е лошо, че умира, но не е и добро, че умира.

Ако в смъртта ти не придобиеш своята свобода, смъртта ти не е намясто, не е навреме! И ако в живота ти не можеш да опитаеш Любовта, и животът не е намясто! Следователно, ние се раждаме да опитаем Любовта; ние умираме, за да придобием своята свобода. Умрял е онзи човек, който е придобил свободата си. Жив е онзи човек, който е опитал Любовта. Той живее. Сега ви представям тия неща, към тях да се стремите. Туй разбирам да имате. Този, сегашният живот, който имате, ще се оформи само по този начин на мислене. И нищо не може да стане извън тези максими. Извън тези максими животът все ще върви по старому. С новото разбиране ще внесем онова велико вътрешно разбиране. Единство ще се внесе в живота. И ще мислим тъй, както Бог мисли. И ще действаме тъй, както Бог действа! Или казано другоаче, както Христос е мислил, по същия начин ще мислим и ние.

Законът е един и същ.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*8. Утринно Неделно Слово, държано на 12 ноември 1933 г., 5 ч. с,
София – Изгрев*

ИСТИНСКАТА ДОБРОДЕТЕЛ

9 глава от Марка.

Под пост и молитва в буквален смисъл се разбира работа в духовния свят. Значи трябва да работиш. Защото постът, въздържане от една работа, значи да постиш, да се въздържаш от един вид работа, например да ядеш и пиеш, а да вършиш друга. Даже и онези, които постят, след като са постили 24 часа или два деня, те почват да мислят, че ако повече се въздържат от ядене, ще им стане лошо или може да отслабнат. Има едно вътрешно неразбиране на поста и молитвата. Ние мислим, че ако само физически изкажем няколко думи, това е молитва. Не, това не е молитва. Ако сърцето на човека не участва и ако неговият ум и дух не участват в молитвата, тази работа не може да има никакъв резултат. Някой път може да се каже, че молитвата не е послушана, значи резултат няма. Присиш нещо, но нищо не става. Та казвам, хората вървят по един път на завършените резултати. Те очакват като кажат една молитва и да бъдат послушани. Като прочетат "Отче наш" и кажат "Да бъде Волята Твоя, да бъде Царството Твое", така ли става в действителност? Хиляди християни се молят. От две хиляди години тази молитва е произнасяна, но Царството Божие още не е дошло на земята. На земята е дошло, но в сърцата на хората още не е дошло. Ние искаме Царството Божие да дойде отвън, а то трябва да дойде в сърцата на хората. Аз съм срещал много християни, които критикуват другите, че не постъпвали добре, но не се минават 15-20 минути и те ще извършат същата погрешка както другите. Те казват, че другите не са милостиви, че нямат обхода, но виждаш, че те самите нямат никаква обхода. Те виждат, че другите са груби, а същевременно и те са груби. Сегашните християни вече две хиляди години не могат да се разделят от

останалите нехристияни. Знаете ли какво нещо е да бъде човек християнин? Аз често слушам някой да казва: Нека се изправи той. - Защо? - Че и той има прегрешения. - Аз съм учител, не правя това нещо. - Няма да ме питате за злото, но казвам: Не прави това. Ще питаш как да направиш добро. За злото казвам: Не го прави. А той ме пита как да направи злото. Като дойде до доброто за никакъв съвет не ме пита. Той мисли, че знае как да направи доброто. Ти трябва да се научиш най-първо да не правиш злото, по отрицателния път. Само тогава може да правиш доброто. Защото законът е: В изкуството не може да туриш сенките преди контурите. Доброто си има свои главни линии, които трябва да начертаеш. След това ще туриш сенките. Злото е сянка на живота. И ако ти туриш тези сенки без никакви контури, ще се образува тъмнина, на която ти сам ще опиташ лошите последствия. Защото ако ти загасиш светилника си, да не дадеш светлина никому да се не спъне, ти ще се изложиш на една опасност и ще причиниш вреда на себе си, сам ще се спънеш. Ако държиш своята светлинка да свети на другите, ти ще причиниш полза и добро на себе си. Сега, заражда се друг въпрос. Мнозина мислите като някои, които започват да пеят. Те са научили седемте тона и казват: Ние знаем да пеем вече. И той пее: до, ре, ми. Ако това е пеене, то е най-лесна работа. Всички са майстори на гамата. Но когато дойде да се изпее една песен, тя не се пее по правилата на гамата. Тонове не излизат така един подир друг, там има съвсем друг закон, разнообразие има, известно пречупване на тоновете - вдигане, слизание, качване. И когато някой пътник тръгне на екскурзия по планините ще има същото нещо. Той няма да върви по равни места, той ще слиза, ще се качва. Това качване нагоре ние наричаме екскурзия. Ако той никога не се е качвал, може ли да кажем, че е ходил на екскурзия? Някой погледне към планината и казва: Ходих, всеки ден се качвах по върховете, мислено се качвах и се връщах надолу.

Разсъжденията на съвременните християни мязат на онези от една американска секта. В Америка има една секта, която отрича съществуването на болестите, казват: Нищо не съществува. Счупил си някой крака, казват му: Нищо няма. Ти само предполагаш, че си болен. Боли те глава, няма нищо. Тръгнал един американец да направи една екскурзия със своята възлюблена, става по пътя една катастрофа, счупва му се крака на няколко места и най-после викат един от тези лекари, които казват, че болести няма. И той почнал да го лекува, казва му: Сега ще предполагаш, че кракът ти не е счупен, той ще се намести. Цял месец го лекува по този начин и кракът на този болен оздравял. Сега - казва лекарят - ще платиш дето те лекувах! - Сега пък ти ще си въобразяваш, че ти давам десет хиляди долара: първия ден десет хиляди долара, на втория ден още толкова и т.н. Казвам: Каквото се провикнало, такова отговорило. - Ама ти трябва да плащаш! - Ти мене ме караш да мисля и аз оздравях, сега и ти ще мислиш като мене, че имаш парите, и ще ги имаш. - Но тава не е реално. Тази теория е права. Краката - и без разтривки могат да се наместват в тях счупените кости. Могат да се наместват, но кракът на този човек е счупен. Това не значи, че материя не съществува. Този счупен крак може да се поправи. Има начини за това. То е едно просто нещо за този, който разбира законите на материята. Като дойде при счупения крак, той може да го намести. Той ще внесе в него онази магическа сила и както железните стърготини се привличат от магнита, така и тези частици могат да се привлечат, и кракът ще се преустрои. Как стават костите в утробата на майката? Тя само е мислила, мислила само да има едно дете и си е казвала: Искам да имам едно дете, което да има и кости, и ребра, и мускули, и глава, и мозък. Но отвън никак не го бута. Тя само иска да има детето с тия неща и каквото е мислила, това става. Има дете вътре в утробата ѝ и то почва да расте, да се развиват кости, мускули, глава и след девет месеца майката казва: Да излезе навън. И детето излиза. Не е ли така? Коя майка не прави така? Коя майка може като грънчарят да го

направи? Ще каже някой, че то расте от самосебе си. Не, не расте от самосебе си, но има нещо отвън. Майката работи със своята мисъл. Това е един велик закон, на който детето се подчинява. Но щом детето излезе вън от утробата на майка си, тя не е вече толкова господарка. Отвън тя не знае как да го направи. Изкълчи се кракът на детето, тя не знае как да го поправи, повреди се малко главата, тя не знае как да я поправи.

Законът е такъв: Това е възможно само тогава, когато живеем в Бога и Бог живее в нас. Там е тайната на живота. Вън от Бога ти ще се молиш и духът няма да излезе. Както Христовите ученици не можеха да го изпъдят. Те го пъдеха, но духът не излезе.

Първото нещо е да чувствате, че живеете в Бога. Живееш ти при един богат човек, но трябва да плащаш наем. Като дойде края на месеца той казва: Ти трябва да платиш. Ти живееш там, но този човек не те обича, ти живееш като един наемник. Ако живееш на друго място, пак при един богат човек, но който те обича, той ще ти каже: Нищо няма да плащаш. Той ти услужва, не те безпокои. Питам тогава аз, каква е разликата между първото живеене и между второто? Ти можеш да живееш при Бога, но ще си плащаш данъка. А може да живееш в Божия дом и нищо да не плащаш. Нали всички в Бога живеете? Тогава защо едни сте щастливи, а други сте нещастни? И най-нещастните са най-непокорните. Има нещо криво в тях. Сега за умни хора считам ония, които живеят при всички нещастия и несгоди, които могат да ги сподобят на земята, и са благодарни. Те са благодарни, разбират Божиите пътища. Като влезе при Бога, той най-напред започва с процеса на чистенето. Страданията са процес на чистене. Човек като страда се намира в първата фаза на чистене. Много страдаш, значи чистиш се. Христос носеше греховете на хората и трябваше да пострада, защото в тях имаше голяма нечистотия, която трябваше да се изчисти, да се изпере. Той трябваше да ги изпере. Като общо правило ще имате: Страданията на земята са признак на нещо, което трябва да се изправи. Дали тия страдания са

ваши или на другите хора, това е безразлично. Някой път ние чувстваме само своите страдания. Вземете майката например, тя се нарича майка, защото тя влиза в страданията на децата. Тя има 4-5 деца, но едно от тях се разболее и тя веднага чувства болката на детето. Ако майката не чувства болката на децата си, тя не е майка. А един ден тя може да обича цялото човечество, но тогава ще влезеш в страданията на страдащите и в радостите ще участваш, както и в страданията. В това отношение страданията на хората и Бог ги носи. Той, Който е свързан с хората, Който ги изпитва, едновременно носи и техните страдания и по този начин отчасти изпитва страданията им. Опитва ги по този начин. И прави един опит да изправи погрешката. Бог учи хората. Той знае причините защо хората страдат. И им казва: По тия и тия причини вие страдате. И така ги учи как могат да се избавят от всекидневните си страдания. Питам: Ако човек е пълен с Божествената Любов, в света може ли той да бъде сиромас? Може ли силният човек да бъде изнасилван от слабите? Не може. Той ще бъде господар на положението. Често някои ви говорят за Любовта. Казват: Аз обичам всички, но мене никой не ме обича. Щом тебе никой не те обича, ти си слаб човек. Как няма да ме обича и онзи човек, когото аз съм извадил от водата и го избавям? Или как няма да ме обича онзи човек, когото аз излекувах или на когото аз правя добро? Това е невъзможно! Такова състояние в природата не съществува. Щом хората не те обичат, ти добро никому не правиш. Може да има някой, който да не те обича, това е допустимо, но всички да не те обичат? Тази мисъл в ума ви вече ви спира да разбирате Волята Божия. Силният човек никой не може да го изнасилва. И любещият човек никой не може да го оскърби. Не че няма да го оскърбяват, но другояче казано: Океанът не може да се размъти. Необятната светлина никой не може да препречи. Твоето око може да се затули, на това малко око може да се тури едно малко капаче, но онзи голям Божествен прозорец, който изпраща светлина, може ли да се затули? Невъзможно. Има една близка страна до живота ви, не сте

работили и не работите над себе си. Аз ви наблюдавам и забелязвам какъв метод за работа използвате. Вие сте взели един лотариен билет и само гледате кога ще се тегли лотарията. На работа не ходите, целия ден четете, следите вестниците, лотарията и казвате: Кой ще ходи на работа? Но тегли се една лотария, не печелите нищо и казвате: Отидоха парите! Вземате втори билет. Аз зная хора, които от десет години наред вземат билети, и при мене са идвали такива малджии¹ на лотарийните билети. И какви ли не примамки са правила. Преди 10-15 години идва един от тях при мене и казва: Искам да взема един лотариен билет. Досега съм вземал много, но нищо не съм спечелил. Ти си учен човек, искам да ми кажеш какъв номер да взема, че да спечеля. Ако спечеля сто хиляди лева, на Братството ще дам 50 хиляди лева. Казвам му: Защо ще ти кажа кой билет да вземеш, че ти да спечелиш? Ако е въпрос да печеля, аз ще взема билета. А ти искаш с чужда помощ да правиш добро и после да кажеш, че си помагал на Братството. Аз мога да ти кажа как можеш да направиш едно добро. Ще ти кажа да вземеш мотиката и ще ти покажа как да копаяш. Така ще спечелиш повече пари, отколкото с лотариен билет. Тука преди 20 години беше дохождал при мене един човек, който цели 20 години се е занимавал с малджилък², търсил все скрито съкровище. Мисля, че този човек беше някъде от Новозагорско. Той казваше: Изкопал съм един хендек³, един километър дълъг, цял баир, все пари да търся. Казвам: Не си ли намерил? - Намерил съм много малко, не зная, но голямо съкровище има там. Искам да ми покажеш где е. - Ти го знаеш, пък искаш аз да ти го кажа. Е, как седи тази работа? И той започна да ми разправя. Цели 20 години вече как се моля на Господа, толкова години копая, но е малко. Една вечер се явява при мене турски ходжа и ми казва: Молитвата ти се чу. Ела с мене, аз ще ти кажа де има заровено голямо съкровище. И тръгваме с него. Слава Богу - казах си - освободих се от всичката сиромашия. Ето тук приближаваме до мястото, но в това време иде наш съсед, хваща ме за дрехата и ми казва: Ще си платиш сега дълга. - Бе остави ме, този

човек ще ми покаже где има богатство, ще го изкопаем сега. - Не, върви да си платиш, че после ще отидеш да копаеш. - Остави ме, с този човек ще копаем. Сборичкахме се, че той дръж, аз дръж, събудих се, но ходжата отиде. Наблизо тука беше мястото, показва ми го. - Казах му аз тогава: Сега ще се молиш още 20 години да ти се покаже това място. Както виждате този човек се е молил 20 години заради мене да ми даде един пример и този пример струва, аз ще му платя за него. Това е губене на времето в празни работи. Казвам му тогава: Ти си копал цели 20 години. Сега ще ти разкажа как можеш да бъдеш богат. Цели 20 години си копал за имането, но ако беше насадил 10 декара с десертно грозде, в 20 години отгоре, ти щеше да имаш 60 хиляди златни лева в банката. Ако всеки декар даваше по сто килограма, а и всеки килограм струваше по 10 лева, щяха да станат сто хиляди лева. Значи всяка година щеше да имаш по сто хиляди лева. - Кой да знае, че е било така по-добре, но сега вече остарях, друг ще посади това лозе. - Онези богатите милионери отгде изкопах парите, я ми кажете? Американските милионери Хоп и Келниш, пък и всички други богати хора, откъде изкопах богатството? Богатството в този смисъл е един стимул в живота. В света има нещо по-хубаво от богатството, към което човек се стреми. Ами че ако ти знаеш изкуството да подмладяваш хората, ще ходиш ли да копаеш земята? Остарял си. Какво по-голямо изкуство искаш от това? Или някой милионер е станал хилав. И ще му кажеш: Аз ще те подмладя, но ще дадеш два милиона долара. Това е много малко, днеска са две хиляди лева златни. Един милион долара за един богаташ, който има 500 милиона долара, това не е нищо. Аз ще му кажа: Аз ще те подмладя, но с контракт. Два милиона долара ще дадеш. Вие не знаете колко тежат два милиона долара. Казвате: Ние да имаме това изкуство! Вие не можете да имате това изкуство, докато не се научите да обичате Бога, който ви е създал. Всичкото изкуство седи в Любовта към Бога и това е най-голямото изкуство. Ти можеш да мислиш, че като обичаш Бога, Той все ще ти повери нещо. Докато не го обичаш

както трябва, ти ще имаш само обикновеното, което Той дава на всички хора – общото благословение. И тогава ти трябва да се задоволиш с него. Ако го нямаш, няма да роптаеш, а ще работиш над себе си. Когато се научиш да Го обичаш, тогава ще разбереш какво значи да бъдеш едно с Него и Той едно с тебе. Ти трябва да обичаш Бога! Въпросът на земята ще вземе тогава друг характер. И когато викнеш Бога по този начин, тия противоречия, които сега съществуват на земята, бурите в света няма да бъдат бури за тебе. Сиромашията няма да бъде сиромашия за тебе, болестите няма да са болести за тебе. Те са привидни само. Сиромашията за онзи, който обича Бога, е едно благо. И богатството е благо, и всичко е добро. Но онзи, който не обича Бога, за него сиромашията е едно страдание. Страданието за едно е благо за друго. Питам сега: Като четете праведния Йов, щеше ли той да бъде праведен, ако не беше минал през такива големи страдания? Щеше ли да бъде написано неговото име и да бъде той образец, да се ползват всички хора от него като от образец? Ако той не беше минал пред тези страдания, той щеше да си умре и никой нямаше да го знае, но в големите страдания, той придоби едно богатство и се написа името му. И когато вие се намерите в едно голямо противоречие, четете Йов - там е разрешението. Най-първо Йов изгуби всичкото си имане и капитал - и волове, и говеда, и деца, и всичко - първото положение; второто - къщата му се събори, след това синовете и дъщерите му, всички измряха, но и там не спряха страданията му. Дойде една болест, една проказа на тялото му и след като изгуби всичко, оставили го във в едно гноище и никой не се е приближавал при него. Когато са дошли неговите приятели да го видят, три деня са седяли при него в мълчание. Казват: Горкият човек! Какъв беше, с какво име, с положение, а сега на какво мяза! Дойде до това жалко положение! - Мнозина се запитвали защо са дошли тия страдания отгоре му. Вие не можете да си представите историята на този човек, който от височината на положението, което е заемал, да падне толкова ниско.

Той е бил като цар, а е слязъл до най-ниското положение, дето всеки го презирал. Има едно предание за него, че никой не се е приближавал при Йова. Кучета са ходили да ближат раните му. Никой човек не е смеел да се приближи при него, да не се зарази.

Не се влиза лесно в Царството Божие. Вие искате да имате една дарба. За да придобиете дарба, вие още не знаете закона, по който се придобиват дарбите или по който се придобиват силите, вие още не знаете това, и тепърва трябва да учите. Вие казвате: Аз се моля, защо Господ да не ми даде това, което искам? В житното зърно Бог е вложил всичко онова, от което той има нужда. И това житно зърно като се тури в земята, знае как да работи, как да ражда. Вие знаете онази притча за талантите: за единия, за двата и за петте таланта. Работа трябва, за да има резултат. Някои от вас искате да имате само едно приятно настроение. Приятността е хубаво, но това са само външни условия. Тази приятност вие трябва да я използвате. Соковете на приятните чувства трябва да внесете във вашата мисъл и после цялата си мисъл трябва да турите на работа. Ако вие отидете в невидимия свят, нито един от вас с такова лице, каквото сега имате няма да може да влезе в Царството Божие. Като ви видят с такива лица, най-първо ще кажат: Стойте там, ние грозните не искаме. Не пускаме в Царството Божие куцащ човек или с едно око, или с едно ухо - такива не приемаме. Или пък тъй да кашляте, като тук сега, и това не ще приемат. Те ще кажат: Ние като се молим тук, вие кашляте. С такова подсмърчане ще ви изпъдят навън. Или пък ако си ровите косата или се почесвате, ще ви изпъдят навън. И още такива хиляди работи има, за които биха ви изпъдили от Царството Божие. Ако един ангел ви види как си свивате очите, как се мръщите, той ще изскочи от Царството Божие навън. Понякога и свиването на веждите става с цел да се приеме по-малко светлина, да мисли човек, но някога значи, че човек е недоволен от себе си. Трябва да се учите на земята да контролирате всички ваши движения и постъпки, всички ваши чувства, мисли. Всяко свиване на един ваш мускул, всяко движение на

крака или на ръката ви, това трябва да става под ръководството на вашия ум. Вие трябва да бъдете господари на тялото си, но понеже не сте, нещата стават произволно и следствие на това боледувате. Боледува кракът ти, защото ти не си господар на крака си, боли те ръката ти, главата ти, не си господар нито на главата си, нито на ръката си. Боли те стомаха, болят те очите, защото не си им господар. И питам тогава, на какво си господар? Ако в тебе влязат тия лоши духове и почнат да те мъчат, и ако ти не можеш да ги изпъдиш навън, ти не си никакъв господар. И ако ти не си господар на езика си, значи нямаш почит нито към себе си, нито към другите. Почит трябва да има човек, да бъде господар на себе си. Ти не си господар още на това, което имаш, а само минаваш за господар на своето тяло. Ти ходиш там, дето ти заповядат, мислиш за това, за което не трябва да мислиш. Някой от вас мисли кой го обича и кой не го обича, кой от вас мисли доброто ви и кой не мисли. Може да е хубаво това, но по-добре е да знаеш кого ти обичаш и кого не обичаш. В това има повече наука, отколкото да знаеш кой те обича и кой не те обича. Защото аз лесно отгадавам това: Когато вие обичате, и той ви обича и когото вие не обичате, и той не ви обича. Много искат да ме убедят като казват за някого: Аз го обичах, но той не ме обичаше. Не, той не говори истината. Щом има някой човек, който не те обича, този човек ще подозира, че ти не го обичаш. Какво добро си му направил ти? Ти не си готов да се пожертваш за него, ти не си готов тъй да направиш, както Христос се жертва за грешните. Някога срещнеш някой грешник, поздравил си го, снел си шапката си и мислиш, че много си направил за него. Казваш: Че аз му сних шапка!

Вие седите с вашите билети и тъй, както ви виждам, както сте скръстили ръцете си, всички имате по един билет от лотария, но виждам, че нищо не сте спечелили от тези билети. И все си казвате: Не сме това, което трябва да бъдем. Ти седиш в училището и очакваш учителят да ти тури 6. Не, тази шесторка трябва да я заслужиш. Ти трябва да учиш. Днес приложение на тази наука се изисква. Ти трябва

да разбереш науката на училището и тогава голямото благо, което Бог ти е дал, този живот, който имаш, трябва да го използваш. Питам: Какво сте придобили и какво сте разбрали от живота? От това очакване? Но очаквате да умрете и да дойде второто пришествие, да дойде Христос да ви изпрати автомобил или някой фъйтон, да се качите и ангели да ви посрещнат като светии. И като влезете в другия свят, да ви турят венци на главата и да казват: Осанна, осанна, благословен, който иде. Тържествено, хубаво. Отлично е това. Ако стане така, аз ви облажавам, но ако не можете да припарите в Царството Божие, тогава? Тогава вие казвате така: В такъв случай да не живеем. Или в царството на светлината, или в царството на тъмнината ще бъдете. Щом не можете да влезете в Царството Божие, дяволът ще ви приеме и той ще ви изпрати каруца. Чудни сте вие! Кого в света не са завели с каруца? Че всеки умрял най-после го изпращат с почит - четири души го носят на тарга и го изпровождат, но сега има коли, които ги напълнят с венци и вървят подир умрелия. Свещениците хубаво, тържествено пеят. Кой от вас може да каже, че не е изпращането с почит? И Христос дава пример за един богат, който бил погребан с голяма почит, обаче наместо в Царството Божие, отвели го в царството на тъмнината. И там бил на угощение. Като видял бедния Лазар, когото не погребали с толкова почити, учудил се, че той е в Царството Божие. Тогава какъв ще бъде вашият живот? Понеже това е едно противоречие. Това противоречие - Лазар и богатият - съществува и на земята. Навсякъде ти виждаш един беден Лазар и един богат, ама богатият е сиромас в Царството Божие. Там богатият няма и колиба даже, а бедният Лазар има хубава къща. Богатият на земята е пълен с дългове и полица на небето и пъшка там. Той казва тогава на Лазаря: Лазаре, ела малко с пръстите си да ми наквасиш устните.

Сега аз искам да ви наведе на мисълта да се освободите от тия противоречия. Вие ще кажете: Учителя засяга нас, нашия живот. Засягам всички ваши лъжливи мисли, лъжливи чувства и лъжливи

постъпки. Аз крайно се отвращавам от лъжата. Всичко съм постигнал, само с лъжата не съм се примирил. Като я срещна аз настръхвам към нея и казвам: Така ще си остана към нея. Тя иска да ѝ се усмихна, да я погледна. Казвам: Махни се, не искам да те гледам. - Много си жесток, защото и аз правя добро. Мъча се да направя добро, някой направи една голяма пакост, аз отида оттук-оттам замажа, че и аз правя добро. Другите слабости ни най-малко не отблъскваш като мене. Много си несправедлив към мен. Другите правят по-големи престъпления, но спрямо тях си снизходителен, а пък аз правя толкова добрини на света и благодарение на мене мнозина хора не страдат. - Тогава казвам на лъжата: Иди да станеш слугиня! Ако можеш да станеш слугиня на истината, ще те обикна. - А, не, аз съм господарка, никому не ставам слугиня. Пък и на истината, а, не, не! Аз си имам особени понятия за тази господарка. При когото и да е бих отишла, но при истината не мога да отида. - Казвам: Затова и аз не мога да те обичам. Така с лъжата понякога се разговарям, но се държа сериозен. - Бих те обикнал, ако обичаш истината. - О, не мога! - Тогава и аз не мога. Има нещо в света, което не мога да обичам - това е лъжата. Невъзможно е да обичаш лъжата, по никакъв начин не можеш да я обичаш. Невъзможно е да обичаш греха. Човек може да се заблуждава, но е невъзможно да обича злото. Това е невъзможно, това е противоестественно.

Започнете с положителните неща, да правите разлика, да различавате положенията на истината от положенията на лъжата. Понеже лъжата става вече условие за бъдещи страдания. То е цял един свят. Та първото нещо -онова, което може да направи човека красив, това е неговата разумна мисъл, да схваща нещата тъй, както са, да мисли право. Един ангел е красив, защото неговите мисли са верни и истинни. Няма нито една мисъл, в която да има лъжа. В неговите постъпки няма нищо криво. Та казвам: Като се стремите към по-добър живот, вие често се сравнявате с хората. Добре е някога да следваме хората, но те не могат да бъдат образец за един правилен

живот. Запример вие имате Христа за образец. Той може да ви послужи да бъдете смели, решителни, да носите страданията с търпение. Едно от хубавите неща, които виждам в Христа, това е отличното търпение. Аз виждам голямото геройство на търпението. Един човек, който в отрицателния смисъл на живота може да изнесе всички противоречия! А иначе ние сме заети само с дребнавите работи на живота. Така не можем да бъдем щастливи. Ние искаме да бъдем щастливи на земята, но щастието другояче не може да дойде. Всеки може да бъде щастлив, но щастието не зависи от външната обстановка на нещата. Защото моментът, в който ти дадеш място на Божията Любов в душата си, веднага ще се разсъмне и за тебе ще изгрее едно ново слънце! Но можеш ли да обикнеш Бога, на сърцето ти не ще е тежко. Страданията ще останат в живота ти. Обикнеш ли Го, всичко ще се разтопи и ти ще се освободиш от затвора, в който си бил поставен. Той ще се разруши, за тебе ще изгрее един нов свят и ще погледнеш в лицата на хората и на небето и всичко наоколо ще заговори. Вие казвате: Как може да бъде това? Ти се смущаваш, искаш само твоите деца да бъдат щастливи. Това е много ограничено. Ти искаш само ти да бъдеш щастлив. Има един щастлив свят, в който трябва да влезеш. Ако доброто дойде в тебе, то ще очисти твоя свят. И твоят свят трябва да се измени. Всичката кал, която се намира в света ти, трябва да изчезне. Докато ние не се освободим от онази психическа кал, която е в нас, нашият живот не може да бъде щастлив. При тази кал седят всички възможности за противоречията, които съществуват в света. Аз кал наричам това, което другите наричат грях. Психическа кал, на която се дължат всички неуспехи. Ако я впрегнете на работа, тя може да ви принесе нещо за живота. Ако не я впрегнете, тя ще ви причини най-големите страдания.

Учениците запитаха Христа защо не могли да изпъдят лошия дух. Христос им казал: Този род не излиза освен с пост и молитва. Аз добавям: Този род не може да излезе освен със сила, със знание. Сила, знание трябва да има човек, или Духът на Бога трябва да е с него.

Човек трябва да е свързан с Бога, за да изчезне лошият дух. Христос казва на едно място: "Отец всякога Ме слуша. Не е било никога време, когато да съм просил нещо от Него и Той да не Ме е послушал". И Христос всякога поддържа единството - "Аз и Отец Ми едно сме. Аз живея в Отца и Отец живее в мен. Аз винаги върша онова, което е Нему угодно". Там е тайната на живота! Ти всякога да вършиш Волята Божия тъй, както ти я разбираш дълбоко в себе си. И тази Воля на Бога вътре в тебе, ти принася своето щастие. И щом живееш заедно с Бога, и в гората няма да се луташ. Ти ще бъдеш свободен човек, букай няма да имаш, ще бъдеш готов да правиш услуги и да живееш не за себе си, но за доброто на другите хора и за Славата Божия. Невежа няма да бъдеш. Ти ще бъдеш и талантлив, и гениален, и светия. Всичко ще имаш в себе си.

В Любовта на Бога ти ще имаш всичко. Сегашните християни вярват, че ако човек залюби Бога, ще стане невежа, няма да учи повече. Не, ти като залюбиш Бога, тогава именно ще почнеш да учиш и това знание, което имаме сега, е детинска работа. Ако дойде някой напреднал дух и види как живеете вие, и как в София живеят хората, ще избяга веднага. Това е върхът на безобразието, което сега съществува. Даже и даровитите хора не живеят правилно. Гледам някой музикант свири на концерт, а друг го слуша и се пържи. Той не може да понася, че не може да свири като него. Другите ръкопляскат, а той не може да ръкопляска, завижда, че не може да свири като първия. Та музиката не е частна собственост само на едного. Тя е благо, което всеки може да притежава. Всеки може да бъде музикант. Ако отидете на небето между публиката и някой млад още новак излезе да свири, колкото и да е невежа, там и най-вещите, и най-гениалните - всички го обичат и се възхищават от него. А тук е обратното. Този новак като погледне към публиката, отчайва се. А на небето като види, че е заобиколен от хора, които знаят повече да свирят и да пеят от него, но го окуражават, те го вдъхновяват и го карат да свири и да пее тъй, както никога не е свирил и пял. Ако и вие

влезете в небето, ще се измените, т.е. като влезете там, всички ще ви приемат, но най-първо ще ви изплашат. Ето как ще ви изплашат. Като отидете на небето, за да не ви върнат изведнъж, ще ви турят в една пещ, дето съвършено ще изгорите, на pepел ще станете. От тази pepел те ще направят нещо, но ще изтърпите този страх и после ще излезете, ще видите Царството Божие, ще видите всички благодости там. Но като ви извадят от небето пак ще ви върнат вашия стар образ и ще бъдете пак такива, каквито сте били. Казано е: Всички няма да умрем, но всички ще се изменим. Има една промяна, която става в света, но тя не е постоянна. Трябва да стане една промяна. Ние трябва да отидем в другия свят красиви и трябва да разбираме от това изкуство. Когато един човек отиде в музикалната академия, той трябва да разбира от музика; когато един човек отиде в академията на изкуството, той трябва да разбира от изкуство; трябва да разбираш изкуството, което искаш да учиш. Казвате: Животът, към който ние се стремим, това е най-висшата наука. Вие трябва да имате понятие от тази наука! И онова криво разбиране, което имате, и то ще се промени. Най-добрият живот ти сам няма да го създадеш, но само ще го възприемеш, и след като го възприемеш, ти ще го опиташ тъй, както един музикант опитва парчето, което ще свири. Той ще го свири един път, два пъти, десет пъти, докато усвои всички ноти в него. Той ще го свири много пъти и всички ще слушат после този живот. Какво ли би било, ако от любов дадете един музикален концерт на Любовта. Сега за едно любовно парче биха те натупали като се върнеш вкъщи. Ако дъщерята е седнала да изсвири едно любовно парче, дърво ще получи от бащата; ако майката е свирила някъде едно любовно парче, бащата веднага ще се разправя с нея. Други порадки са това. Но казвам: Като свириш едно любовно парче, не само един трябва да е доволен, а всички. Ти сега искаш да свириш едно любовно парче, но само един да го одобрява. Не, трябва да го одобряват всички. Сега да ви представя каква е моята идея. Имате 200-300 души, които са прокажени, а пред мене седи една красива

мома. Тя е аптеката, от която аз мога да взема цяр. Аз се приближавам към нея и я целувам. От тази целувка всички тия болни оздравяват. Болестта веднага изчезва от тях. Питам, тази целувка на място ли е? - Ама защо я целуна? - Ако не бях я целунал, тази проказа щеше да си остане в болните хора. Сега вие целувате едного, но колко души са се облагодетелствали от тази любов? От тази целувка? Вие правите добро, но колко души са облагодетелствани от това добро? Така седи въпросът. Всяка добродетел, която се проявява, е добродетел, само ако има плод. Тези излекуваните хора, това е плодът на целувката. Любовта е плод на Божествената целувка.

Любовта трябва да засяга всички хора еднакво. И когато обичаш, ти раздавай щедро и не оставяй никого в лишения. И като обикнеш, кажи: Господи, тази любов да се всели в сърцата на всички и така да я почувстват, както аз я чувствам. Нека всички да бъдат така радостни, както аз съм радостен. Нека всички станат така щастливи, както аз съм щастлив. И като се молите, изпращайте тези мисли. Вие казвате: Да има някой да ме обича. Да обичаш само едного - че това сте го правили. Има ли някой, който да не обича? Всеки има да обича поне по един, но това не може да ви направи щастливи. Този закон вие го знаете, но любовта към Цялото - сега това трябва да учите. Любовта към Цялото е любов към едного. Защото ако вие не обичате нито едного в света, вие не можете да дойдете на земята да живеете. Вие обичате най-малко баща си, майка си или един приятел, или друг някого, и това, което обичате, с него трябва да живеете. Щом престанете и този едного да обичате, или един само престане да ви обича, вашата работа е свършена, вие напущате земята. Тогава отгоре ако ви обикнат повече, те ще ви привлекат и вие ще трябва да си отидете от този свят. А пък ако ви обичат повече на земята, те ще ви задържат тук. Та някои от вас, които живеете по-добре на земята, причината за това е, че тук ви обичат повече, отколкото горе. Ще дойде ден, когато ще ви обичат повече отгоре и ще заминете за другия свят. Аз гледам тук умрял някой, казвам: Обикнали го повече в

другия свят. Блажен е той. - Ама не умира този човек. - Обичат го тука на земята повече. Дали на земята ви обичат, или горе на небето, за мене е все едно. И тук го обичат, и там го обичат. Ще кажете: Няма кой да ме обича. Аз тогава си свивам веждите. Като кажете, че няма кой да ви обича, казвам: Лъжа е това. Невъзможно е в света никой да не ви обича. Най-първо дяволът ви обича.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*9. Утринно Неделно Слово, държано на 19 ноември 1933 г., 5 ч. с.,
София - Изгрев.*

КРАСИВАТА СТРАНА НА ЖИВОТА

10 глава от Марка.

Красивата страна на живота е да оцени човек това, което има. Има две страни на живота: едната страна е външна, а другата страна е вътрешната. Тези две страни съставят едно цяло, но засега, в сегашното развитие на човечеството, външната страна се счита за най-важна. Там произтичат всичките спорове. Там има и гонения, и недоразумения. Недоразуменията съществуват още от началото. Човек сам е недоволен от това, което има. И на стари години той е пак недоволен от себе си. Защото казва: Туй, което желях от живота, да беше на млади години, а то сега ми се дава. И самите промени, които стават с човека - младостта и старостта, това е пак външната страна на живота. Млад си, понеже така разбираш. Стар си, понеже така разбираш. Или другояче казано: Човек всякога става млад, когато сърцето господства. Всякога ставаш стар, когато умът господства. Всеки може да стане млад, ако направи сърцето си господар. Всеки може да стане стар, ако направи умът си господар. Това е разграничението, което трябва да разбирате. Казвате: Човек трябва да се води по ума си. Да се води по ума си е едно нещо, а да бъде умът господар е друго нещо. Да се води по сърцето си е едно нещо, а да бъде сърцето ти господар е друго нещо. Не е лошо нещо човек да се води по желанията си. Някой казва: Да не желая. Ако той се ръководи от всякакви желания, какъв ще бъде животът му? Какъв пък ще бъде този живот без никакъв подтик, без никакви желания? То е все едно да направиш къща без дървета, без камъни, без тухли. Самата къща е направена, сглобена е от стотина хиляди керемиди.

Когато се говори за Бога, за любовта, хората разбират само външната страна на живота. Във външната страна хората са успели

много повече, отколкото във вътрешната страна. Когато дойде да мислим за вътрешната страна, ние мъчно можем да съгласуваме външната с вътрешната страна, понеже не са един или двама, които живеят на земята, а са хиляди и милиони хора, с които трябва да съгласуваме своите мисли и желания.

На пръв поглед животът на земята може да се разглежда като училище, в което човек е дошъл да се учи, но той не може да се учи, докато не живее. Някой път ние смесваме живота с човека. Можете ли да мислите за онова същественото, което съставя човека? Човек не е водата, която възприема, не е храната, която възприема, не е въздухът, който възприема, не е светлината, която приема. "Аз съм Пътят, Истината и Животът." Бог е Път, Истина и Живот. Но туй е външната страна на живота. Има една вътрешна страна и в този път трябва да ходите. Който ходи в пътя, той все ще се умори. Кой е онзи, който като е ходил на дълъг път, да не са излезли пришки на краката му? Кой е онзи, който като е ходил на дълъг път да не е страдал? Като излезеш вън, все ще има и дъжд, и вятър, и бури, лошо време и несгоди. Всеки мисли като излезе на този път, за който се говори, ще бъде като сегашните дами - облечен, нагизден, ще се разходи малко и като се върне ще каже: Ходих на разходка! Това не е никакъв път. Път е като излезеш на планината, да отидеш на най-високия връх. Този път не е направен тъй хубав, добре изгладен, но той е каменист път. Той сам по себе си не е лек, не е лесен. Аз говоря по този начин, за да се обясни външния живот. Най-напред ти имаш нужда от къща. Може да ти се проповядва да не желаш къща, но и най-малката животинка гледа да си намери дупчица. Даже и една муха, и тя си има едно кюшенце в някоя стая. Все ще си намери една малка дупчица. Вземете рибите в морето, и те ще си направят една малка дупчица. Ще кажете Христос проповядва, че с къщи, с богатство не може да се влезе в Царството Божие. Богатството е условие да си направиш къща, да си доставиш храна. Всички, които проповядват какво е казал Христос, те сами друго вършат. Друг пък проповядва, че не трябва да се яде, а сам

проповедникът яде. И светията може да проповядва да не ядете, но и светията се храни. Той очаква да му донесат нещо за ядене. Досега поне аз не съм срещал нито един светия, който да не се храни. Може да седи 5, 10, 15 дни гладен, но в него ще се създаде такъв апетит, че след това много сладко ще яде. Дали на ден ще ядеш един, два или повече пъти, злото не е в яденето. Ако този светия иска да покаже, че може да гладува, това е тщеславие. Ако пък яде по 4-5 пъти на ден да покаже, че е силен, и това е тщеславие. И в единия случай показва тщеславие, и в другия случай. Тогава имаме два вида хора - болните са свети, те не ядат, а здравите са обикновени хора, грешници, които ядат. В живота, който яде много е здрав, а който яде малко е болен. В духовния живот пък онзи, който яде малко, той минава за светия - туй е външната страна. Онова, което отличава обикновения човек от светията, седи в друго едно качество. Светията не се безпокои, той е спокоен, той е благодарен. Светия е онзи, който е благодарен и на най-малкото. Той казва: Господи, и в десет дни веднъж да ям, аз съм благодарен! За толкова съм достоен. Аз не работя много, но цял ден седя тук и си мисля как да помогна на хората. Досега нищо не съм направил за света. Светията счита за добри хора ония, които показват как трябва да се работи, а лошите хора са според него будали, които трябва да се изчистят. Светията казва: Господи, много малко съм работил, никакъв плод не е дала нивата ми. И той знае, че е отговорен за това.

Този път, в който сегашното човечество се движи, е път на големи противоречия - и външни, и вътрешни. Аз вземам външния обществен живот и вътрешния, духовния, религиозния живот само като символи за изяснение на тази идея. И в религиозно отношение човек се намира в едно вътрешно противоречие. И в обществено отношение се намира в едно вътрешно противоречие. Нито външно човек е дошъл до положение да се примири, нито вътрешно. Също и народите - нито външно, нито вътрешно са дошли до едно истинско управление. Щом се образува едно общество, колкото и малко да е,

пак се нуждае от едно вътрешно управление. Ето, аз забелязвам, когато искам да изнеса някои работи, колко е мъчно да се говори. Да се говори истината не е мъчно, но мъчно е да се разбере, да се приложи тази истина. В човека има едно хубаво чувство. Всеки човек иска да мислят добре за него, да го обичат. Туй е смисълът на живота, прав е той. Но казвам, човек трябва да има духовни условия, при които да живее. Да ви обичат, туй подразбира външните условия на живота, т.е. и хората да имат добро мнение за вас. Туй е външната страна на живота, тя е потребна. Защото ако слънцето не те обича, ако въздухът не те обича, ако водата не те обича, ако хлябът не те обича, тогава ти ще се намериш в едно трудно положение. Че ако въздухът не те обича и не иска да влезе в тебе, и каже "Аз на гости навсякъде ще вляза, но у тебе не бих дошъл", какво ще правиш тогава? Той ще каже: Може и без въздух. Не, ти ще почнеш да се задушаваш, ще почнеш да страдаш. Ако водата каже, че не иска да влезе в тебе, жаждата ще дойде. Ако хлябът каже, че не иска да дойде в тебе, гладът ще дойде. Ако светлината каже, че не иска да дойде при тебе, слепотата ще дойде. Това са изяснения, върху които човек трябва да мисли. След като разреши тези въпроси, тези мъчнотии, които са елементарни за външния живот, човек ще дойде до друга една вътрешна мъчнотия - кого да обича и кого да не обича? Ти в себе си не можеш да разрешиш кого да обичаш и кого да не обичаш, кого да избереш за свой приятел и кого да не избереш. Казвате: Казано е да обичаме всички хора. Може ли всички хора да се обичат? Питам: Всички хора в началото колко бяха? Вие се смущавате, как да обичате всички хора? Нали сте учили в училище как се привеждат дробите в еднакъв знаменател? Привеждате тогава. Колко души имаше в училището? Двама. Та когато се казва "Обичай всички", подразбирай - обичайте двамата, от които всички хора са произлезли. Хилядите листа не представят още хилядите дървета. Това са части от цялото. Цялото човечество представлява две единици. Значи двама души представляват цялото човечество. Или може да кажем, че цялото

човечество е един дом от баща, майка и син, а някой път е от баща, майка, син и дъщеря. Те са емблеми на човешкия живот. И когато някой иска да встъпи в брак, да стане баща, това е идеята, която той иска да застъпи - идеята на целокупното човечество! Щом се ожениш, човечеството вече е в тебе. Ти представяш всички бащи, всички майки, всички синове и дъщери, които ти се родят. И тогава казваме на бащата: Обичай дома си! На сина казваме: Обичай баща си и майка си, братята си и сестрите си! До това разбиране трябва да дойдете. Няма друго обяснение, което може да ви даде по-светла идея как може да обичате всички хора. Правилно е, че всички хора трябва да бъдат близки като братя и сестри, като бащи и майки. Понятията баща или майка, брат или сестра, това са правила, по които може да се обича. Не можеш да обичаш баща си, както майка си и братята си. Ти не можеш да обичаш майка си тъй, както обичаш баща си, братята си и сестрите си. Ти не можеш да обичаш братята си както баща си, това са четири различни страни на любовта, които се отнасят за онзи, който иска да проучва същината на любовта. Той трябва да я проучва от любовта на бащата, от любовта на майка си и от любовта на сестрите си. И когато Мойсей е казал "Да възлюбиш Господа Бога Своего с всичкия си ум, с всичката си душа и всичката си сила", той е подразбирал именно тия четири неща: да обичаш Бога като баща, като майка, като брат и като сестра с всичкото си сърце. И когато ние говорим за любовта към Бога, ние разбираме единствения закон, който съществува в света. Да любиш Бога, туй е великият закон на Битието! Не се стремете да разберете какво нещо е този закон. Той всякога ще остане неразбран, той не може да се разбере, но може да се приложи. Защо трябва да обичаме Бога? Ако ти не обичаш Бога, ти ще изчезнеш; ако ти не обичаш Бога, ти не можеш да се проявиш. И ако речеш да се проявиш другояче, без Бога, ти ще бъдеш най-нещастния човек на света. Може ли да питате защо трябва да ходя, защо трябва да гледам, защо трябва да дишам! Казвате: Не може ли човек без да ходи? - Не може. - Не може ли човек без да диша? - Не

може. - Не може ли човек без да се храни? - Не може. Тези са съществените неща, които изясняват друго едно противоречие в живота.

В цялата тази глава е изнесено едно противоречие. Това противоречие, това разбиране е съществувало преди две хиляди години, но гледам, че и днес съществува. Идва при Христа един млад момък, който иска да наследи вечния живот. Той казва, че е изпълнил целия закон. Христос му казва: Още една точка има на закона, която трябва да изпълниш. Ти се държиш за външния свят. Справи се с него първо, каквото имаш иди го продай и не го туряй в никоя банка, нито го раздавай на свои роднини, но го раздай на сиромасите, на своите братя, които си онеправдал, и ела тогава и Ме последвай. Всичките братя и сестри, които са онеправдани, на тях раздай богатството си. Този млад човек имаше много голямо богатство. Него го считаха за богат човек, ходеше добре облечен, с модерни дрехи. Той казваше: Да продам всичко, да раздам всичко и да тръгна бос и гологлав без никаква почит? Хората да ми се присмиват, да казват: Този не е с ума си, раздаде си имането. И какво ще придобия? За някакъв си вятър, за един живот, който никога не е виждал. И който и да го направи днес, все ще се намерят някои хора да му съчувстват. Най-после ще му кажат, че му липсва нещо. Ще му кажат: Можеш да живееш и като си богат. Може и като богат да си с Бога. Той трябва да бъде гений, трябва да бъде светия и трябва да бъде някой учител, който може да живее и да бъде богат, понеже тогава всичкото богатство на земята е на негово разположение, всичките хора са негови касиери. Този човек, който е свободен, той между хората дето и да иде, всички ще го приемат като добре дошъл. Защо ще го приемат? Той ще им се наложи. Той е гладен, но той ще иде при един богат човек. Дъщеря му умира. Той ще я излекува и ще получи един обяд. Ако вие ми дадете един обяд, аз ще възкреса дъщеря ви. Ако обядът не е готов, дъщеря ви няма да стане. Как ще има тогава и уважение, и почитание ще има! Питам тогава, ако вие имате тази сила, мислите ли че ще бъдете

гладен човек? Храна ще имате и дрехи ще имате. Ама нямаш тази сила! Тогава гладен ще ходиш. Ще си сложиш парите в банката и ще кажеш: Гений не съм, светия не съм, аз съм обикновен човек, ще си сложа парите в банката. Там парите ще ме познават. Сега аз привеждам този пример на света, които живеят извън тази велика истина. Някои хора са забравили Бога. Човек може да забрави Бога, тъй както един син може да забрави баща си, майка си. И кога може да забрави? Той се влюбил в една мома и тя му казва: За баща си и за майка си не искам да мислиш. Ще отидем далеч от тях. Нали знаеш баща ти е такъв. - Някои снахи не искат ни при свекър, ни при свекърва да живеят. И синът със своята възлюблена не прави спор за нищо, той си е намерил една другарка - Ева. Първият човек имаше също една Ева, тя му даде следния съвет: Какво си тръгнал по ума на баща си, какво ще го слушаме. Да пристъпим този закон и из рая може да излезем навън! Какво ще слушаме, можем да се отдалечим от Бога. - И после се питаме защо идват страданията. Защото хората не обичат Бога. Един човек, който не обича баща си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича майка си, той и тебе не може да обича. Един човек, който не обича и брата, и сестра си, и тебе не може да обича. Ти гледай човека - ако той обича баща си, майка си, брата и сестра си, той може да ти бъде приятел. Под думата "приятел" аз разбирам човек, който има правилно отношение към баща си, майка си, брата и сестра си. Това е приятелство. И всеки, който няма тези отношения, той не може да ти бъде приятел. Защото приятелството е основано на предшестващи причини. Питам: Ако баща ти, ако майка ти, ако брат ти и сестра ти не бяха вложили тази любов в тебе, щеше ли да съществува любов на земята? Изисква се едно по-дълбоко разбиране за тези неща. Като проповядвам на някои хора идеята да обичат Бога, те казват: Аз обичам Бога и никого друго. Аз изпълнявам Неговата Воля. И гледам, тия хора започват да се отнасят с презрение към другите. Но аз им казвам, че хората около тях представят външната страна на Бога. Да обичаш Бога, това значи да

виждаш всеки човек в лицето Божие. Само тогава ти ще бъдеш най-щастливия човек! Щастието седи в любовта! И вие казвате, че любовта причинява страдания. Вярно е, но неразбраната любов причинява страдания, а разбраната любов носи в себе си щастие.

Ние трябва да разглеждаме живота тъй, както го разглежда един пътник, който пътува дълъг път. Всеки ден той минава през нови места, които разглежда и казва: Тия места не мязат на ония, които съм минал. Някои казват: Аз съм преживял много неща. Туй, което си преживял не мяза на ония места, през които си минал. Местата, през които си минал не мязат на ония, които ти предстои да минеш. Ти знаеш само онова, през което, си минал, но не и онова, през което не си минал. Някой мисли, че като стане на 80 години, много знае. Той ще знае толкова, колкото знае едно дете. Колкото детето знае, толкова и старият човек знае какво го очаква след смъртта. За това той нищо не знае. Това знание, което сега има, не може да го ползва в бъдеще. Пътят, който остава, изисква едно качество, което е необходимо за него. Той изисква здрави крака и сила, защото пеш трябва да ходиш. Храна трябва да носиш. За вода трябва да помислиш, въздух трябва. Та като станеш сутрин, всичко това ти е необходимо. При това, в този път на най-далечните пространства, ще има една странноприемница. В този път ще има много прах, много големи препятствия, много бури ще има, сняг, вятър, дъжд. На кого ще се сърдиш? На Господа ли ще се сърдиш? Ще кажеш: Как е възможно Господ, Който е предвидил този път, да е позволил на вятъра да духа или на снега да вали? Път, по който има много прах знаете ли как ще го тълкуваме? Много грешни хора са минали по него. Всичкият прах в света се образува все от грешните хора. Път, в който има много малко прах, праведни хора са минали; път, в който има много кал, много грешни и неразумни хора са минали. Законът е същият. И страданията в този път, в който се намираме, пак означават същото. Ако хората не могат да живеят помежду си, това са грешни хора, всеки човек живее само за себе си. Аз може да имам всичкото най-добро желание към хората, мога да ги

обичам, но какво мога да направя с това? Като човек аз нищо не мога да допринеса на тези хора - хляб не мога да им дам, вода не мога да им дам, въздух не мога да им дам, светлина не мога да им дам. Тези неща не са мои. Тези неща Бог им е дал. Най-голямото престъпление, което хората сега правят, е че продават Божия хляб, Божията вода, Божието Слово. Те не могат да продават само въздуха и светлината, но сега и светлината почнаха да продават. Понеже и светлината продават, затова сме я закъсали. За предпочитане е като нямаш пари, да седиш в тъмнина. За да не се охарчват вечер, трябва да седите в тъмнина. Има един живот, един свят, дето хлябът е свободен, водата е свободна, въздухът е свободен, светлината е свободна. Къде е този свят не питайте. Във всяко едно отношение хората искат да имат хляб без пари и водата да бъде без пари, и въздухът, и светлината да бъдат без пари. Всичко искат да е без пари. Но не знаят как да го постигнат. Чудна работа, че те имат същия закон в дома си. Да направят един свят като един дом. Тогава аз си задавам въпроса: Колко пари трябва да плащаш на баща си, на майка си? Нали вкъщи всичко се върши без пари? Отвънка с пари се върши, и отвътре с пари се върши. Синът като дойде от работа, той не казва на баща си: Татко, пари искам. Цели 20-30 години работи с баща си и преди да замине, бащата казва: Синко, аз ще ти оставя всичко. Но тъй се случва, че нищо не му оставя. По какво се отличава слугата от сина? Като се свърши месеца, слугата казва: Господарю, ще платиш, без пари не се работи. Синът казва: Татко, не съм свършил работата, която ми даде. Сега ще си почина, а утре каквото ми кажеш, ще гледам да изпълня волята ти. Така се живее. Трябва да има разбирателство между бащата и сина. Бащата обича сина и синът обича бащата - има споразумение между тях. А слугата не обича господаря си. Това е по отношение на физическия свят. Сега всичките противоречия произтичат от слугите и господарите. Нито господарите плащат както трябва, нито слугите работят както трябва. А бащата плаща. Той е дал на сина си половината от това, което има. Бащата трябва да даде един образец

как трябва да живеем. Ще постъпваме тъй, както Бог постъпва. Бог е дал хляба даром, водата даром, въздуха даром, светлината даром и живота даром. Единственото нещо, което Бог изисква от нас, то е да живеем добре. Това се изисква навсякъде. И добрият живот не може да се постигне по никой начин, освен с Любов към Бога! Тогава направете един малък опит да живеете поне един ден по тези правила: хлябът ви да бъде без пари, водата без пари, въздухът без пари, светлината без пари. И при това положение да няма никакъв спор. И тогава турете господарите и слугите във вкъщи. Нека има господари и слуги, но не вкъщи. Според мене слугата като влезе в дома, да остави дрехата си извън къщата и да не влезе в къщата като слуга, но да влезе като син. Слугата отвътре е син, а бащата отвътре е господар, а отвънка е слуга. На физическия свят във всеки случай може да бъдеш и господар, и слуга. Като влезеш във вътрешния живот, трябва да станеш баща. В този смисъл бащата жертва всичко. Ние трябва да играем ролята на бащи и майки, на братя и сестри. Само че бащата прави това по един начин, майката по друг начин, сестрата по трети начин, братът по четвърти начин. Значи има четири начина на самопожертване. Казва се в Писанието: "Бог толкова възлюби света, щото даде Сина Своего Единородного в жертва, за да не погине всеки, който вярва в Него". И тогава щом животът се уреди вътрешно, отвън той лесно може да се уреди. Защото ако един човек има Божията Любов в себе си и би отишъл в света да работи, най-малко десет души биха отишли да работят с него заедно. Ако отидеш на нивата да работиш от любов, най-малко 20 души ще дойдат с тебе да работят на нивата. Ако пък не ви обичат и вие нямате тази любов, всеки ще дойде, ще ви погледне и ще си замине. Често на вас ви е тежка работата в къщи и казвате: Дотегна ми тази работа. Искате да имате слугиня вкъщи. Дом, в който има слугини, той не може да бъде щастлив дом. Дом, в който има вътрешни слуги, не може да бъде щастлив. Живот, в който е застъпена идеята, че трябва да има господари, не е прав. Ти не можеш

да бъдеш господар, ако нямаш слуги. На кого ще господаруваш? Ако ти направиш един дом и повикаш слуги в дома си, не създаваш ли нещастие, не създаваш ли злото? Ако в себе си допуснеш идеята за господаруване, ти си създал злото вече. За да избегнеш злото трябва да държиш слугата вън от себе си. Можеш да бъдеш господар само на физическия свят, но господар в духовния, в Божествения свят не можеш да бъдеш. Когато Писанието казва, че един господар трябва да имате, това подразбира единството в живота, да се премахнат всичките противоречия в живота. Щом има много господари, ще има много противоречия. Щом има много слуги, ще има много противоречия.

Искам да ви предам онова широко схващане за живота, което при сегашните условия можете да приложите. Опитайте, не е лесна работата да се живее без разбиране. Някой от вас е принуден да работи като най-прост работник с 50 лева заплата, а 50 лева при сегашните условия какво са? Да идеш в един хотел, с 25 лева едва можеш да минеш. Ами сутрин, на обяд и вечер нали трябва да ядеш. Не знай докъде ще стигнат, тъй като хората са отвикнали да живеят.

Целият живот се намира в едно голямо мъчение, като жена на която предстои да ражда. И цялата епоха сега е една епоха на раждане. Искане да роди нещо, но дали ще се роди или не, не се знае. Въпрос е, защото както една жена може да пометне, може да роди мъртво, а може да роди дете здраво. Така сега всички добри хора бабуват на човечеството, все очакват нещо. Нещо трябва да се роди, но не се е родило нищо, няма го това дете още. Всички усещат това, но какво ще се роди, мъжко или женско - не се знае. Защото господарите вървят по линията на мъжете. Аз ги определям тъй, а слугите вървят пък по линията на жените. Мъжко или женско, човек трябва да се роди! Ние не искаме ни мъжко, ни женско. Мъжкото и женското се родиха, ние ги знаем. То е хубаво, ние се радваме. Сега туй, което трябва да се роди, човек трябва да бъде. Двете в едно трябва да бъдат. Не е въпрос за мъж или за жена. Мъж или жена, то е физическият

живот, външната страна на живота. А човекът е единството на живота. Така трябва да се разбира великата идея, ние не трябва да отричаме сегашния живот. Ама какво трябва да правим? Ще живеем тъй, както животът върви. Но онзи, новият живот, в който влизаме, той изисква друго разбиране! Тъй, както човек трябва да се откаже от своите детински идеи, като стане възрастен. Тъй, както човек трябва да се откаже от своя възрастен живот и както старият трябва да се откаже като му дойде времето. Това са стъпала. Детето не трябва да се отклонява преждевременно от живота. Но като му дойде времето, да се откаже. Трябва да престанете да живеете като дете в зрялата възраст.

Първото нещо, което ви трябва и което ще ви даде един вътрешен мир и една почивка, то е любовта в нейните нови разбирания. И аз ще ви представя само една картина. Представете си, че вие сте един затворник, седели сте 4-5 години в затвора, не сте видели нито лъч от слънцето, нито чист въздух сте имали, нито чиста вода. Но ако се отвори един малък прозорец и видите слънцето, знаете ли каква радост може да принесе тази светлина?! Още нямате тази опитност. Разправят за едно американско магаре, което живяло 5 години в един рудник долу в земята и возело каручките, а там било тъмно. Като го изнесли след пет години отгоре, отвънка, че като викнало магарето, зарадвало се, скачало, търкаляло се това магаре. Този рев, това търкаляне е голяма радост. Така и ние трябва да се зарадваме от тази светлина на живота. Трябва да излезем от лошите условия на живота. Там, в рудника, щастлив живот не може да има! Единственото нещо, което може да ни изведе от тъмния рудник, то е Божията Любов! Без любов не може да се постигне нищо! Тя ще надделее над всички мъчнотии. Божията Любов трябва да влезе като една мощна сила, да обнови живота ви, да преодолее всички мъчнотии - тя е спасението, което трябва да стане. Свободата, която човек трябва да има, светлината, която човек трябва да има, животът, който трябва да има - чрез тях човек трябва да разбере новата любов.

Не се смущавайте за живите и за мъртвите; не се смущавайте, че едни са будни, други спят! Които спят си почиват, а които са будни - работят. И едните, и другите нека си свършат работата. Не е лошо човек да спи и не е лошо човек да работи. Нека си работи, като се умори - да иде да спи. Умрелите като си починат, ще дойдат на земята, а живите ще идат на техните места. Няма нищо. Говоря ви за една истина неотвлечена. За слепия човек светлината е далече. Но далече ли е светлината? Тя е до него. Да се отворят очите му, той веднага ще стъпи до светлината. Глухият до звука е далеч, но щом се отворят ушите, чува. Любовта е близо до сърцето на човека, стига човек да отвори, да възприеме тази любов. Хора, на които слухът е отслабнал, трябва да им се вика много силно да чуят. При новата Любов се изисква най-тихото говорене, да можеш да схванеш веднага, да разбереш какво иска да каже тя. Само като си помръдне човек устата, да чуеш. Дотолкова чувствително трябва да бъде сърцето на човека на Любовта. Не да напуснем сегашния живот, но да напуснем сегашните условия. От сегашния живот като от училище, трябва да научим нещо. Човек не трябва да бяга от живота! След като е свършил училището, ще го напусне. Той има право, но преди да е напуснал училището, той трябва да научи всичките предмети, които има в училището, всичкото знание, което е потребно за неговия живот трябва да го придобие. При всички условия човек да бъде весел, да бъде доволен е мъчна работа. Не е лесна работа и да бъде човек слуга, да му заповядват. Господарят заповядва, господарката заповядва и господарчето, и то заповядва. Та трима души господари се събират. На един господар да слугуваш е лесно, но като имаш двама господари, и двамата господари се различават. Единият господар обича да пие топла вода. Ако не си му стоплил водата, ще те нахока. Другият господар обича студена вода да пие. Третият господар пък обича освен водата и малко сладко. И ти не знаеш какво да правиш. При тия условия ти се намериш в чудо. При тия господари ти всякога ще бъдеш гълчан: че водата не била топла; втория път ще бъдеш

гълчан, че водата не е студена; третия път ще бъдеш гълчан, че във водата няма сладко. Таман научиш това, единият господар реши да пие обратно - не топла, а студена вода. И другият господар се обърне, казва: Аз напуснах студената вода, сега искам топла вода. И най-после всички се убедят, че във водата трябва да има нещо сладко, сладчина трябва да има. После пък казват: Ние напуснахме правилата на студената и на топлата вода и искаме водата да бъде сладка. Таман си научил това, и те пак се връщат към старото правило. И ти трябва да учиш всеки ден кой ден е за топла вода, кой ден е за студената вода и кога за сладката вода. И ти ще се намериш в чудо, и все ще бъдеш гълчан. Това е голямото противоречие, което ние сега опитваме - учим как да се живее. Учим, учим и все оставаме ненаучени. Един ми казва: Да ти кажа, Учителю, мене ме е страх да идвам на твоите беседи. Почнах да се боя, колкото пъти съм дошъл, все за мене говориш. Нарочил си ме, все към мене гледаш. Не смея, пък и щом се скрия някъде, ти и там току се покажеш. Казвам: Извини ме, че съм ти причинил тревога без да искам. Но ни най-малко не съм имал тебе предвид. Изнасям известни принципи как трябва да се живее. Всички хора трябва да живеят добър живот. Откъдето и да вземеш, все ще засегнеш някого. Не се сърдете ако нещо ви упрекуват. Помислете си, че не човек ви упреква, а вятърът е виновен, вятърът е, той носи думите. Някой път говори тихо, а някой път силно. Та като излезе вятърът от устата му, слушай го. Ако има нещо разумно, приеми го, ако не, остави го да си върви по света. Дума дупка не прави. Хвалят някого, пак същото. Дали те укоряват или хвалят, все едно е. Казват: Хвърленият камък във водата, не се връща нагоре. И хвърлената дума, и тя не се връща назад. Ако не се връща, какво трябва да правиш тогава? Не хвърляйте камъни, които потъват във водата. Не изпращайте думи в света, които не се връщат!

Проявената Любов на Духа, Проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

10. *Утринно Неделно Слово, държано на 26 ноември 1933 г., 5 ч. с,
София - Изгрев.*

МОЛИТВАТА

Ще прочета 11 глава от Марка.

Човек трябва да ви остави, да не ви говори нищо, да ви остави да пророкувате, както Духът ви каже. Ако Духът говореше на всинца ви, какво щеше да ви каже? У вас трябва да стане това, което става в малките тревички, когато дойде водата и всичката почва омекне и стане кал. За онези, които ходят, калта е неприятна, а за тревичките калта е едно благословение. За нас калта е нещо, което се полепва по нас. Ние имаме за калта едно мнение, а тревата има друго. Значи за нас калта е това, което се полепва по обущата ни, а пък за тревата тя е това, което размеква почвата и допуска влагата да слезе надолу.

Когато бащата и майката са нахранили сина си и той е станал на 20 години, и са му давали да яде всеки ден, какво са спечелили? По този въпрос може да мислите. Човек има две очи, пък има насекоми, които имат по няколко хиляди очи. Защо са им на тия малки насекоми толкова много очи? И по този въпрос може да мислите. Ще ви попитам и друго нещо: Защо ви се дават толкова много страдания? Не едно, не две, а всеки ден толкова много страдания? Отде идват те? Защо страданията толкова много ви обичат? Те много ви обичат. Всеки един от вас има всеки ден по 15 толкова обичащи го. Те идват в къщи, пишат ви писма. И какви ли не писма! И цели скандали стават за тия писма. Всяко едно страдание е цял един скандал. Ти си тъжен, наскърбен си, влизаш в къщи, вдигнеш скандал с децата си. Казваш: Аз имам едно любовно писмо, не знаеш ли, че гори душата ми? За да скриете вашата любов, казвате: Ние имаме страдания, тъжни сме. Вие сте недоволни. Защо ви са толкова писма? По 10-15 писма получавате и мислите на кое как да отговорите. И един друг въпрос: Аз не зная какво нещо е любовното писмо. Хляб ли е, дреха ли е, инструмент ли е, какво нещо е това любовно писмо? Аз бих искал да ми разправите,

много ме интересува. Кой беше праотецът, който е направил първото любовно писмо? Каква е историята на тези любовни писма? Аз знам едно нещо: преди първата жена да беше дошла в рая, никакви писма не се пишеха, но след това, като дойде жената, почнаха да се пишат писма, особено след като излязоха от рая навън. След това много писма се пишеха вече.

Кажете ми какво нещо е болестта? Какво нещо са болестите? Вие някой път си представяте болестта като нещо живо. Вярвате ли, че в света има болест? Вие казвате: Тази болест е много силна. Схванала ви краката, схванала ви ръцете, схванала ви езика и вие казвате: Като че е дошло нещо живо, като че ме е обсебило. Това нещо дали е така? Питам сега: Първите хора, когато бяха в рая, имаха ли болести? Тогава нямаше никакви болести. Но така, както вие си представяте, болестта не съществува. Сега представете си, че вие си носите една раница, тръгнали сте на път, раницата ви тежи 50 килограма. Казвате: Охлузи ми гърба. Питам: Тази раница сама ли се качи на вашия гръб? И тя от добра воля ли направи това охлузване? Тази раница охлузила гърба ви. Приписвате ѝ качества, които тя няма - нито сама се е качила, нито пък е охлузила гърба ви по своя воля. Какъв е законът, за да не ви тежи тя? Понеже имате 50 килограма товар, то на всеки, който мине покрай вас, дайте му по един килограм - на 49 души, 49 килограма, и на вас да остане един килограм. А пък вие казвате, че ви трябва 50 килограма. Сега кажете: Защо направихте тази раница 50 килограма, а не я направихте 10 килограма? Когато учителят зададе някой въпрос на ученика, то тогава ученикът може също да запита учителя, и това са правила. Ученикът задава някоя трудна задача на учителя, за да види дали той знае. Много пъти в математиката някои задачи са забъркани и ги изоставят. Но щом не можеш да решиш една задача, ти си вече на мястото на един ученик. Щом я решаваш, ти си вече учител за себе си. Щом решаваш задачата - ти знаеш, щом не я решаваш - не знаеш. Пазите се от болести. Това, от което най-много се пазите, най-често идва на главата ви. Например вие се

пазите от хрема, понеже тя може да се превърне в други болести, опасна е. Но идва хремата у вас. Пазите се от треската, но и тя идва. Пазите се от ревматизма, но и той идва. Всяко нещо, от което човек се пази, все му идва до главата. Пазите се от сиромашията, защото казвате, че е лошо нещо. Не съм срещал обявление у вас, че се пазите от богатството. За някои светии се казва това. Но във вашия дом никъде няма обявление "Пазете се от богатството". Много обявления съм намерил, например, обявлението "Пазете се от сиромашията". Понеже аз съм кореспондент на вестника, искам да зная какво провинение е направила сиромашията, за да пиша и аз против нея една статия, какво право има тя да отива да измъчва хората?

Вие какво бихте пророкували сега? Види се, вратите на пророчеството са затворени навсякъде. Понеже не знаете да пророкувате, ще ви дам един анекдот. Една булка, която обичала много мъжа си, като умрял той, заровила го в гроба, а пък гробищата били близо до гората. Отива тя, за да плаче. И за да видят хората, че тя го обича, тя плаче високо. Иначе хората ще кажат, че тя е гледала само той да умре и така да се освободи от него. Името му било Иван. Почнала тя да нарежда: Иване, Иване, колко те обичам. Така нареждала около 25 минути. Една мечка от гората идва до нея и тогава тя казала: Иване, повече не мога да плача, защото мечката иде. - Страданието в света, това е умрелият човек. Вие плачете на гроба на страданието, понеже това е умрелият Иван. И като се зададе радостта, тя е мечката. Вие казвате: "Иване, не мога да плача вече". Значи зарадвате се, освобождавате се от страданията.

Човек мъчно може да понесе една голяма радост. Радостта е много опасна. От голяма радост става разрыв на човешкото сърце, пуква се човешкото сърце. Казват, че Волтер умрял от радост, като се върнал във Франция и му направили голяма овация. Ако запитат какво нещо е животът, мъчно може да се определи той. Дават много определения, но животът има известни външни изявления. Най-първо животът е проява на нашето тяло, а пък тялото е съставено от

много удове. А всеки уд си има малки "удчета", части, елементи. Следователно, за да живеем, най-първо трябва да държим своето тяло в най-изправно положение. Вие може да считате тялото си за една дреха, може да го уподобите на най-хубавата дреха, която ви е потребна в студено време, и като отивате на гости да имате една хубава дреха. И от тази дреха зависи почитанието, което хората ще ви дадат. Вярно е, че без дреха не може. Един оратор се оценява според речта, която ще държи. Щом не може да говори, не е добър оратор. Ако идеш в странство, почитанието и уважението ще зависят от това, дали знаеш техния език. В Англия почитанието ще зависи от това, дали знаеш отлично английски, във Франция, ако знаеш да говориш отлично френски и пр. Тогава можеш да спреш всеки французин и да говориш с него щом разбираш езика му. Иначе никой няма да те познава и хората няма да се интересуват от тебе, т.е. няма да имаш връзка с живите същества. Една друга мисъл: Вие никога не може да успявате в света или да имате достъп в света, аз не говоря само за този, а и за духовния и Божествения свят, ако не знаете езика му. Трябва да знаете Божествения език. Или трябва да разбирате езика, на който говорят хората. Например, за да обичате един човек, непременно вие трябва да намерите една хубава, Божествена черта в него. Не можете да обичате когото и да е, ако не намерите една Божествена черта в него. Във всяка една обич в света седи нещо видимо и материално. Ние казваме, да няма обект в любовта. Под думите "да няма обект" ние разбираме да няма в любовта користолюбие. Но онзи, когото обичате, той трябва да има в себе си известно богатство. Вие бихте ли могли да обичате един камък, както обичате един човек? - Не. Защото в камъка няма тази отзивчивост, каквато има в човека. Но в някои случаи един камък може да ви принесе много по-голяма полза, отколкото един човек. Нали ако намерите един скъпоценен камък от високо качество и с голям размер, вие ще имате цяло едно състояние. Не само вие, но и ред поколения ще се ползват от него. То е едно грамадно богатство. Този

камък като го продадете, ще имате добри условия. Този скъпоценен камък може да се жертва заради вас. Но ако имате един приятел, когото обичате, можете ли да го продадете? Защо тогава камъка може да го продадете, а вашият приятел не може да го продадете? Друг един въпрос ще ви дам: Може ли един готвач да готви, без да опита яденето? Не само без да го опита, но и без да го мирише. Без да мирише парата, която излиза от съда? После може ли един готвач да сготви нещо, че да не го пипа с ръцете си? Мислете върху въпросите, които ви задавам. Изпратил Господ двата крака на човека и тръгнали те от небето на гости на господаря си. И господарят, като ги видял, турил ги на служба. Тогавашните хора, първите хора, когато живеели, всяка година краката се връщали в другия свят. И като се върнали двата крака в другия свят, попитал ги Господ: Как е господарят ви? Вие как сте? Те казали: Много ни охлузиха, цял ден трябваше да носим господаря, и така цяла година. Господ казал: Такъв му е характерът. Краката мислили, че като отидат на гости, ще им се радват, ще ги обичат, а пък те целия ден ходили с тях. Господ казал на краката: Вие ще отидете пак. Идущата година аз ще ви пратя други двама помощници. Пратил Господ ръцете. И те дошли. Човек турил ръцете на рамената си. На другата година тръгнали краката и ръцете при Господа. Краката казали: Цял ден сме на земята, не ни обува господарят, боси сме, охлузихме се. А пък ръцете казали: Цял ден работим, копаем, господарят е много работлив, цял ден копае каквото намери, работи чрез нас. Господ казал: Такъв му е характерът. Та някой ми се хвали: Виж ме, работлив човек съм, пришки имам, слинове. Казвам: Те са ръцете, не си ти. Той се хвали: Виж колко съм работил. - Работили са ръцете, той още не е работил. Един човек, който не знае как да постъпва добре със своите крака и ръце, той още не е добър господар. И ако ти не знаеш как да постъпваш с тях, още не си добър ученик. Ако не знаеш предназначението им, ти не можеш да бъдеш добър човек. Не можеш да имаш щастие в света, ако твоите ръце и крака не са здрави. А пък здравето на краката зависи винаги от

една добродетел. Като напуснете този свят, няма да имате нужда в онзи свят от крака, но в онзи свят ще имате добродетели. Краката ви ще бъдат направени само от добродетели. И краката тогава ще ви говорят, няма да мълчат както сега. Там ще ви държат много лекции. Ти в другия свят не можеш да тръгнеш с краката, ако си решил да правиш нещо лошо, понеже те ще ти кажат: Там гдето отиваш, там не можем да отидем ние. Ти ще бъдеш генерал без войска. Войската ще ти каже: Ние не можем да се бием. Генералът може да върви с ножа напред гдето иска. Някои ме питат: Какво ще правят хората на небето? Ред съществувания си ял кокошки, агнета, круши и пр., за което Господ ще каже: Да им се издължите на тези същества. И ти като заминеш за онзи свят, по цял ден ще им плащаш. След това там ще седиш още една година и после ще те изпратят тук на земята, ще се преродиш наново -това е фигуративната страна. Човек като замине оттука, 45 години ще прекара горе на онзи свят, ще разглежда всичките си съществувания, всичките си опитности - где е постъпил добре, где не е постъпил добре, где е направил една добра постъпка и пр. И като преглежда всичкия си живот, от това, което е прегледал, онези господари на живота ще му създадат ново тяло, нови условия, ново положение. И ще го пратят пак на земята да видят, в новия живот какво може да направи. Така ще продължава, докато дойде време, като отиде на небето, да няма да се занимава с грешките си. И последната грешка, която ще направи, това ще бъде последното прераждане. Но докато има една погрешка, той все ще трябва да идва на земята.

В прочетената глава се споменава, че Христос влязъл в храма и изхвърлил всички. Ще вземе един проповедник този стих и ще държи цяла проповед, че Христос изпъдил от храма тези и тези. Като ги изпъди от храма, оправи ли се света, оправи ли се еврейския народ? Не. Значи не трябва да се разбира това по буквата на нещата. Значи влизането на Христос в храма вие трябва да го преведете: Вие като влезете в себе си, ще вземете един камшик във вашия храм и всички

ваши търговци, които имате в храма, ще ги изпъдите. Ще влезете в себе си и ще турите ред и порядък в своите мисли, в своите чувства, в своята воля. Това значи да изпъдиш тези търговци от храма. Отвън не може да направиш това, а отвътре ще го направиш. Хубаво е човек да не вижда погрешките на хората. Човек би трябвало да бъде щастлив като дойде сиромашията, да я покани на гости, да се поразговори с нея. Дойде ти някое неприязнено чувство, покани го, поразговори се с него, не си изменяй лицето. Често в света има една голяма опасност. Знаете ли какво нещо е, когато човек не знае как да постъпи, когато не е предвидлив? В едно от варненските села един воденичар турил една дъска да запуши водата, която пада на келевото и се качил на келевото да оправи работата. А пък едно дете минава и вижда дъската, вдига дъската, водата идва и почва да се върти келевото. Каква опасност може да се причини от това? Трябва да пуснеш водата там, където трябва. Трябваше това дете да отиде да пита да пусне ли водата, или не. Някой казва: Аз искам да направя някое добро. Но вие искате да направите добро като това дете. Воденичарят щеше да се удави, ако не беше дошъл друг човек на помощ. Воденичарят не може да слезе. Трябваше друг да дойде и да затвори водата. Спряната, отбитата вода не я туряй в улука, докато не е направено келевото. Или другояче казано: Не започвайте да вършите една работа, докато добре не я разберете.

Сполуката на човека зависи от това (Учителя държи дясната си ръка в юмрук). Колко тълкувания може да дадем на това свиване? Ако ти не знаеш как да свиеш ръката си, тогава няма да успееш. От свиването на ръката зависи твоето щастие. Много естествено. Представи си, че някой човек ти дава един скъпоценен камък и ако ти не знаеш да свиваш ръката си, няма да можеш да го вземеш. Някой може да ви каже: Свийте си ръката и от това зависи вашето щастие. Но трябва да знаеш как да я свиеш. Да я свиеш така, че да хванеш нещо, да вземеш нещо. Сегашните ученици трябва най-първо да се учат. Гледам мнозина имат трактори, които се развалят, и не знаят

как да ги поправят. Или някой има пишеща машина, тя се развали и той ще търси някой да я поправи. Онзи, който има пишеща машина, той сам трябва да може да я поправи. Имаш една автоматична писалка, трябва да знаеш как да я отваряш, как да я пълниш с мастило. Иначе ще ходиш да търсиш някой да я пълни. И това не е лошо. Трябва да знаеш как да свиеш ръката си, трябва да знаеш и какво да кажеш - кратко, ясно, съдържано да го кажеш. Можете ли да ми кажете на латински онова най-кратко изречение на Юлий Цезар "Veni, vidi, vici" - в три думи е казал той. Вие можете ли да кажете като Юлий Цезар - Дойдох, видях, победих. Ако в живота вие сте на мястото на Юлий Цезар, може ли да кажете така, само с три думи да изразите нещо? Той пише на Римския сенат: "Дойдох, видях, победих!" Вие на кого ще пишете "Дойдох, видях, победих"? Ако вие ми декламирате думите "Дойдох, видях, победих" от къщата си, без да сте сторили нещо, без да сте се помръднали, каква полза от това? Отваряте ръката си, но няма нищо в нея - значи е празна. Ако бъркаш в кесията и има нещо в ръката ти, тогава бъркането има смисъл.

Всяка една мисъл, всяко едно чувство и всяка една постъпка са прави, докато внасят нещо в човека. Това, което внасят, то е добро. Светлината като влезе в тебе, внася нещо. Въздухът като влезе в тебе, внася нещо, ти възприемаш. Всяко разумно нещо, което влиза в човека и прибавя нещо, то е добро. Какъв е нашият надпис? В къщата какъв надпис имате вие? Какъв е надписът на вашия горен праг? Аз не виждам никакъв надпис. Аз гледам, минавам из София, по бакалниците и другите магазини какви ли не всевъзможни имена има - Порт Артур, Лондон, Ню Йорк, Добрият самарянин и пр. Все надписи отгоре. Казвам: Чудна работа - Порт Артур, а пък кръчмар; Добрият самарянин, а пък кръчмар. Нерде Шам*, нерде Багдад? Какво значи "порт"? - Пристанище. А какво значи "Артур" - от где произлиза думата Артур? Не е лесна работа да се пророкува. Един разправя своята опитност за една църква в Англия, дето всички пророкували. Там имало пророкувания от всички членове. И той като

влязъл в нея, всички говорят, всички пророкуват и това приличало на сбор от смахнати. Онзи, който не разбира закона на пророчеството, той се чуди. Това е приготвяване. Когато 20-30 ручея вдигат шум и слизат от планината, какво лошо има в това? Те образуват голяма струя. Вдига се голям шум. Бу-у-у... Онзи воденичар, като види че воденицата вдига голям шум, той ще направи приспособление и по този начин келевото ще се завърти, воденичният камък ще проработи. Водата казва: Аз по Бога ще върша работите, а пък камъкът казва: Ти по Божественому ще ги вършиш, а пък аз по човешки ще ги върша. Влизаш в някой дом. Вие ще ме извините, ще ми простите, че засягам мъжете и жените. Влизам в дома и мъжът, и жената ми казват: Не се разбираме. А пък аз виждам: Жената е келевото, което се върти, а пък мъжът е камъкът. Казвам: Остави жена си, нека тя се върти така , а пък ти се върти така . Тя като се върти така, да минава повече вода през нея. А пък ти като се въртиш така, повече брашно да изкараш. Като се спре воденицата, като престанат келевото и камъкът да се въртят, вие тогава ще се разберете. Важен е резултатът, добитото от една работа. Във всичките противоречиви работи в живота има едно съотношение, но за да разбере човек тези съотношения, тези противоречия трябва да престанат. Единственото правило, което е необходимо, е следното: Да кажем, че имате някои несгоди в живота, някоя болка и не знаете как да се справите с нея. Допуснете, че се молите на Бога да направите нещо и се чудите защо работите не стават. Вие се молите и същевременно заповядвате на Господа да направи това и това и се чудите защо не го прави. Господ не е ваш слуга. Вие в дадения случай се държите вън от Господа. Влез вътре! Представи си, че си вземаш железопътен билет и отиваш на гарата. И седиш на гарата, не влизаш във вагона. Ако не влезеш във вагона, какво те ползва билетът, тогава ще останеш. Не е важно само да се молиш. Молитвата е само вземане на билет. С този билет ще вземеш място и ще седнеш - първокласно място или второкласно и т.н. А ти седиш вън от влака, той тръгне и ти го пропуснеш, оставащ

вън. Този трен пропуснеш, онзи трен пропуснеш и се чудиш защо някой не дойде и не те въведе вътре във влака. Но представете си и друго - че вие слезете на първата гара, слезете долу и се разхождате, а не знаете, че този трен ви чака. И тръгне трена, и пак пропуснете. На всяка гара има една възможност да пропуснеш. Казано е: "Всичко, каквото попросите, ще ви бъде, като вярвате". Най-първо вие трябва да вземете билет, за да влезете във вагона. И с този трен няма да пътувате само веднъж. Колкото пъти да пътувате, законът е все един и същи: Ще вземете билет, ще влезете във вагона и като отидете в града, закъдето сте се запътили, ще си свършите работата. Да кажем, че имате нужда от пари и отивате при един ваш приятел да искате назаем. Господ ви казва: Ще похлопате на сто врати, а пък вие отивате и хлопате само на десет. На сто врати ще похлопаш, няма изключение. Ти не знаеш Божиите пътища. Баща ти е заминал. Имаш чичо, но и той е заминал, имаш брат - и той е заминал. В Божествения свят всички същества могат да изпълнят Волята Божия. В дадения случай ти не туряй баща си, майка си, чичо си и пр. на първо място. Ти не знаеш в даден случай кой ще ти помогне. И никога не определяй в случая как да ти се помогне. Може да ти кажа да копаеш на сто места в планината. Това може да ти вземе цяла година, но като намериш съкровището, ще бъдеш осигурен 20 години. Не е важно само богатството. Ти можеш да имаш богатство, а пък да си лишен от здраве. Много неща трябва, а не само богатство. Преди всичко на човека му трябва един отличен ум, едно отлично сърце. Той трябва да е приятел с всички хора. Не трябва да се отнася грубо с когото и да е. Нито със себе си да е груб. Някой път се сърдиш на себе си, недоволен си. Мнозина от напредналите не само тук, но и в странство, са груби, недоволни, проповядват посвещение, обаче като дойде някоя голяма неприятност до главата им, стават неразположени. Ние не сме пратени на земята да бъдем щастливи. То е второстепенен въпрос. И единственото нещо, за което човек е пратен на земята, то е да учи. Ти трябва да учиш. Трябва да

изследваш законите на всичко това, което става в тебе. Ще започнеш от себе си, отвътре. Като почнеш от вътрешния живот, тогава външните прояви на живота ще почнат да ти стават по-ясни. То е един сложен механизъм, то е един сложен свят. Не е така лесно. Сега ще ви приведа един пример. Един американец върви с една млада, много красива мома. Млад българин отива в странство да се учи. Той се приближава към американеца. Последният бил на около 45 години, момата била 15-16-годишна. Тази млада мома пошепва нещо на баща си. Баща ѝ се усмихва и казва на момъка: Заповядай на гости у дома. - Ти като се обърнеш към Духа, Духът ще пошепне на Господа и тогава Господ ще те покани. Не огорчавайте младите момичета, които вървят с бащите си. Научете се на техния език. Бащата не се интересува момъка какъв е, що е. Той казва: Ако знаеш добре да се обхождаш с дъщеря ми, тогава добре си дошъл. А пък ако не знаеш, тогава добър ти път.

Сега искате ли да направим едно хубаво упражнение на снега? Човек трябва да изучава Царството на невидимия свят, където ще влезе един ден да живее. Да приемем Любова като основа на живота си, а пък външната страна на нещата е второстепенна. А сега всеки като тури своето собствено верую като главно, то се явява разединение. Един ден хората ще станат ясновидци, ще влязат в другия свят и ще знаят това, което става в невидимия свят.

Отче наш.

11. Утринно Неделно Слово, държано на 3 декември 1933 г., 5 ч. с, София - Изгрев.

ЗАКОНЪТ НА МОЛИТВАТА

Ще прочета 12 глава от Евангелието от Марка. Бог е Любов.

Представете си най-първо, че всички бедни хора си имат една малка къщурка с една стая. По къщата ще познаеш какъв човек е, дали е беден или богат, дали е умен или глупав, дали е добър или лош, дали е женен или не, дали има деца или не, дали има дългове или няма, дали е здрав или болен. Къщата е една справочна книга за човека. Ако този човек работи, ще видиш, че след 10 години ще си направи друга къща, по-голяма, по-хубава. Ако той през целия си живот остане с тази колибка, нищо не е свършил.

За да успявате в живота, трябва да имате едно качество, трябва да проявите едно качество, което досега не сте имали. Непременно трябва да измените вашия възглед за Бога. Без това, никаква култура не можете да имате. Във времето на Мойсея хората са имали едно понятие за Бога. Като дойде Христос, те имаха друго понятие за Бога. Сега трябва да имате едно коренно различно понятие за Бога. Ако вие измените само по буква понятието си за Бога, това няма да ви подтикне напред. Защото реалността се изразява в три посоки засега. Една реалност има праволинейна, всички хора говорят за праволинейност в характера. Тази праволинейна реалност, това е посока, това е праволинейно движение. Праволинейната реалност е излизане от Бога. Второто е това, което наричат придобивка в света. Всеки един човек иска да придобие нещо. Какво значи да придобиеш? За да придобиеш нещо, трябва да имаш място, където да сложиш придобитото. Ако един съвременен човек би носил главата на една муха, какво ще събере една такава глава? Ако носи тялото на човек, а главата на муха, какво знание може да има? Съответно на тялото трябва да се измени и главата. Човек сега се различава по мозъка си от всички животни. Някои животни имат много по-голямо тяло,

отколкото човека. Ако претеглят тялото на животните и на човека, тялото например, на вола, е много по-тежко. Волът тежи няколко стотин килограма, а човек много по-малко. Ако сравниш човека и животното по сила, много животни са много по-силни от човека. Слонът е много по-силен от човека. Кое е онова, което отличава човека? Неговият ум. Човек е най-умното същество на земята. Сега няма нужда да ви го доказвам. Снощи дойде при мене един учител. Аз му казах: Нарисувай един куб. Той го начерта. Казах му: Кубът е от трето измерение. И после прибавих: Начертай ми куб от четвърто измерение. Онзи каза: Не мога, моля, вие начертайте. Аз му начертах един куб от четвърто измерение. Той ми каза: Както вие го нарисувате, така го рисуват децата в отделенията. – Ние искаме да избием от ума на децата с клин този навик. Децата рисуват и задните, и предните линии с цели линии, а пък учените рисуват задните линии с точки. Пунктираната линия показва, че не я виждаш, че не я знаеш. Някой и в писмената реч някъде прекъсва и пише многоточие. С това иска да каже, че нещо не се знае. Та, второто положение на реалността е това, което наричат придобивките на човека. Третата черта на реалността е опитът. Всички правите опити. Опитът е първата стъпка към истината. Ти, като направиш един опит, истината е вече пред тебе, ти си на границата на това, което наричат свобода, на границата на това, което наричат знание, на границата на това, което наричат Любов. Хората говорят за Любовта, но не знаят какво е тя. Много пъти вие говорите за Любовта, но не зная, колцина от вас имат това, новото на Любовта. По едно нещо се отличава Любовта, което някои знаят, а някои не знаят. Ти не можеш по никой начин да скъсаш нишката на Любовта. Не само че не можеш да я скъсаш, но колкото се мъчиш да я скъсаш, толкова тази нишка става по-дебела. Можеш да употребиш простени и непростени средства против Любовта, но тази нишка, освен че няма да я скъсаш, но ще я направиш като гемиджийско въже. Някои казват: Скъса се любовта. – Той не разбира какво нещо е Любовта; няма по-страшно нещо от

въжето на Любовта. Като речеш да го скъсаш, то става все по-дебело и по-дебело. И в ада да отидеш, и в небето да отидеш, това въже расте. Какъвто и да станеш, от това въже не можеш да се освободиш. Единственото въже, което никой не може да скъса, е въжето на Любовта. Мнозина са се опитвали да го скъсат, но не са могли. И вие много пъти сте се опитвали да го скъсате, но не можете. Това въже не се къса.

Вие казвате: Защо ние не живеем добре? Защото въжето на Любовта е станало дебело. На някои хора им трябва едно много тънко въже на Любовта. Вие вървите по пътя на стария живот. И тънкото въже ще държи толкова, колкото и дебелото, а пък вие, като не разбирате качествата на тънкото въже, вие дърпате и то става дебело, да се изтъни не може и вие почвате да страдате. Ще ви кажа един цар, единственият цар, чрез който можете да се освободите – не да скъсате въжето, но да намерите някого, да носи дебелото въже, а пък вие да носите едно тънко въже. Спасението е там - в тънкото въже. А пък да речеш да се освободиш от въжето, по никой начин не може.

Това е новото разбиране. Може да не ви е ясно. Аз не искам да ви е ясно.

Всичките страдания произтичат от единствения факт, че някой път въжето на Любовта става много дебело. Бих ви дал много примери. Има една страна опасна. За учените хора, за светиите, това е едно благословение, но за невежите това е нещастие. Страданието произлиза от голямото гемиджийско въже на Любовта. Ако ти речеш да изпъдиш скръбта, това въже става по-голямо. Що е скръб? Неразбраната Любов. Що е завист? Неразбраната Любов. Що е зло? Неразбраната Любов. Що е невежество? Неразбраната Любов. Всичко това не ви е ясно и няма защо да ви е ясно. Като стане ясно, гемиджийското въже ще стане още по-дебело. За пример, вие не знаете, колко милиона има един човек в касата си. В това отношение вие сте невежи. Но ако ви кажат, че той има 10 милиона златни в касата си, ще дойде изкушението, ще искате да бръкнете в касата. Ето

ви гемиджийското въже. Ти бръкнеш и извадиш тези пари из касата, но всички тия пари са свързани с въжета и ти като вървиш, не знаеш накъде да вървиш, знаеш само, че това въже продължава с теб. И това гемиджийско въже на Любовта ще те предаде.

Тънкото въже за сегашното състояние е за предпочитане. Тънко като конец от макара. Ще го носиш в малкото джобче като украшение. Като го извадиш от джоба си, то навсякъде може да ти служи. Като вляза в някой дом, гледам, че този човек е богат с коне и волове. И казвам: Богат, и с гемиджийско въже. Има ниви, къщи, слуги, заповядва им. Казвам: Гемиджийското въже е много дебело. Това гемиджийско въже няма да ви принесе щастие. Но това не идва на ума на човека. А пък тънкото въже прави човека щастлив. Страх ме е от дебелото въже. Като казвам страх ме е, знаете ли какво аз разбирам? Това е човешкото. Когато човек разбира по човешки нещата, той носи гемиджийско въже. Това е човешката любов. А пък Божественото е тънкият конец на Любовта. Писанието казва: "Привлякох ви с нишките на Любовта". Бог не обича да товари хората с голям товар. Той е направил всичко с голяма разумност. Той дава малко нещо, за да ви направи щастливи. А пък ние искаме големи работи, за да бъдем щастливи. За да бъдеш щастлив, колко голяма пита ти трябва? Ако ти дадат една пита от 100 килограма, ще бъдеш ли щастлив? За цяла седмица ще имаш хляб. Не, Любовта действа в даден момент. Една голяма пита или сам трябва да я изядеш, или да повикаш всички съседи, за да не остане нищо от нея. Когато Христос нахранил 5000 души, той гледал, да не би да остане някоя трошичка от Любовта. Защото, щом остане някоя трошичка на земята, това не е хубаво. Вие може да сте правили един опит, но да има един завършен резултат. Без завършен резултат, нещата нямат смисъл. Един завършен резултат прилича на едно житно зърно, не ти трябват милиони килограми зърно. Ти в джоба си ще носиш само едно житно зърно. И като дойдеш някъде, ще го хвърлиш на земята. И това житно зърно ще израстне и ще даде много зърна, и ти пак ще вземеш едно

житно зърно в джоба си, а останалите зърна – една част от тях ще изядеш, а другата ще раздадеш.

Този свят е хубав, както е сега, но като дойдеш до реалността, ще носиш само едно житно зрънце. В това житно зрънце са скрити всички условия на природата. Всичко, което има в природата, е скрито в него. Как ще го разберете това? Не само сега, но и след хиляди години, това пак толкова ще го знаете, колкото и сега.

Има нещо, което без да знае човек, пак може да се ползва от него. Например, има един съвременен електрически ключ /бутон/. Ще кажеш на детето: Иванчо, завърти! Светне в стаята и Иванчо се чуди, че е направил нещо чудесно. Но кажи му да обясни това явление, той няма да знае. Значи, това е знание в изпълнението. А за същинския процес Иванчо може да е профан.

Някой казва: Аз тези работи не ги зная. Някой път не е необходимо да ги знаеш. Аз нося едно зрънце и какво има в него, не зная. Аз зная само едно: Като го туря в земята, то израства и дава каквото трябва. Няма нужда да чакам 6 месеца, ами трябва да чакам само 20 минути или половин час най-много. И като го посея в земята, след половин час ще имам всичко, каквото ми е потребно. Като получа много зърна, ще ям, ще дам на другите това, което е останало и ще взема пак в джоба си едно зрънце. Вие ще кажете: Какво иска да каже Учителя? Искам да кажа, че като имате едно житно зрънце в джоба си, който има опит, всичко може да направи, който няма опит и той може, но след 12 години, с едно житно зрънце може да стане един почтен търговец. В първата година като посее едно зрънце, да кажем, ще получите сто, във втората година 10 хиляди, в третата година 1 милион, в четвъртата година 100 милиона и т.н. Та, за 10 години, ще имате един ценен резултат. Но ако аз имам опита, това богатство ще го получа за 20 минути. Разликата е само по време. Онзи, който знае, си съкращава времето. Онзи, който не знае, си удължава времето. Когато губиш времето, ти си невежа. Когато печелиш времето, ти си учен човек, спестяваш. Когато прахосваш

енергията си, ти не си учен човек. Когато прахосваш условията, които Бог ти е дал, ти си невежа, а пък когато ти ги използваш, ти си учен човек. Когато питаш, защо Господ е така направил света, ти си невежа. Когато не питаш, ти си двама пъти невежа.

Мислите ли, че в буквара на едно дете в първо отделение се съдържа всичката философия да станете щастливи? Всички елементи на щастието се съдържат в буквара на първото отделение. Аз, като взема този буквар на детето, а вие да имате най-учените книги на земята, аз ще вибия.

Има една външна страна, която ни привлича. Ние всякога се въодушевяваме от придобивките на хората. В придобивките на хората има една приятна, но опасна страна. Лесните придобивки на един човек могат да го увлекат в едно голямо заблуждение. Един религиозен човек може да се увлече в някакво религиозно убеждение. Той казва: Аз вече вярвам в Бога, моля се. Но той няма успех и може да изпадне в голямо противоречие. Онзи, грешният, оре нивата и има голямо плодородие. А пък този човек вярва в Бога, слабо е изорал, засял нивата си и няма плодородие. Той е разчитал преди всичко на Бога. Онзи, светският човек, е спазил един закон, а пък религиозният като мисли, че нещо е разбрал, не е спазвал законите и няма успех.

Знаете ли колко е възискателна Любовта? Като влезете в Любовта, тя иска всяко нещо да се направи както трябва. Тя никога няма да ви направи един укор. Тя позволява всичко. Любовта от нищо не се възмущава. Тя оставя всекиго да носи последствията на своите постъпки. В нея няма нищо лошо. Ако му дадете на детето малко твърда храна и го нагълтате с тази храна, знаете ли какви болки ще има? Трябва после да спасявате това дете от смъртта. Някой път вие искате Любовта. Ако ти не знаеш да дъвчеш тази твърда храна, какво ще се ползваш? Работа се изисква при Любовта! Работа, работа! Но защо е така? И аз не знам защо е така. Ако река да ти обяснявам, твоето въже на Любовта ще стане гемиджийско, а пък аз не искам това. Силата някой път не седи в многото говорене. Само една клечка

ви трябва, да се запали печката. Ако запалите всички клечки от кутията, пак ще имате същия резултат. Тогава някой може да каже: Да, ама тогава няма много да се молим. – Но ще приложите другото правило: няма много да ядете, няма да сте лакоми и няма да спите. Някой казва: Много е човек да се моли цял ден. – Съгласен съм. Но ти се молиш на Бога набързо, по няколко минути. А като отидеш при един човек, от когото има да вземаш пари, му дрънкаш половин час. Защо при Господа говориш само един миг, а при втория случай говориш много? Ето как гемиджийското въже почва да се обвива на гърба ти. Като излезеш от своето посещение при този човек, тебе ти е тежко, мъчно, голямо въже имаш – пари не си взел. И освен че не си взел пари, но усещаш неприятност. Казваш: Що ми трябваше да ходя? – Не, като отидеш при него, кажи му: Добър ден, братко, радвам се, че си добре. За парите нито дума не споменавай. Ти ще му се усмихнеш и като му дойде на ум, че има да ти дава, той ще ти каже: Ще извиниш, аз имам да ти давам – и ти ги дава. И ти доволен си излизаш с пари. Тогава въжето на Любовта е тънко.

Вие не знаете едно правило. Когато отидеш да говориш при един човек, сложи дясната си ръка върху сърцето. Щом се измени пулсът ти, нищо не му говори. Щом не се изменя пулсът на сърцето, говори. Някой казва: Като видях този човек, разтупа ми се сърцето. – Като ви се разтупа сърцето, вие знаете какво трябва да правите. Мнозина от вас, като ви се разтупа сърцето, търсите лекар. Тогава лекарят ви обяснява, че сърдечните ви клапи не са добре и не функционират добре. Може да е прав. Но някой път ще туриш ръката си върху сърцето и ще се молиш. И щом се разтупка сърцето ти много, престани да се молиш. Господ ти казва: Чух те! Ние не мислим, че Господ има нужда постоянно да Му говорим. Ще Му кажем най-хубавото: Татко, благодаря Ти, че ме прати на земята. Ще изпълня Твоята Воля. Днес искам да изпълня Твоята Воля. Има някоя работа, която трябва да свърша, ще я свърша. – И свършено. А пък, ако Му кажеш, колко чифта чепици си скъсал, Бог няма нужда от такава

молитва. Разправя ми един наш млад приятел, който посетил концерта на един виртуоз италианец. Музикантът си извадил очилата, очистил ги, после ги турил и започнал да си чисти пръстите – първия пръст, втория пръст и пр. Това направил на едната ръка, после на другата ръка. Това взело 10 минути. Публиката чакала. И след това започнал да свири. Той казал на първия пръст: Ще свирим сега, ще ми помогнеш. Първият пръст е на Юпитер – показалецът. Вторият пръст е на Сатурн – и на него казал: И ти ще вземеш участие в тази работа. Аз не мога да я свърша сам. Същото казал на слънчевия пръст, после на меркуриевия пръст (малкия пръст). И после на венерения пръст, Божествения пръст (палеца). Същото направил и на другата ръка. Аз така си обяснявам поведението му. А пък вие отивате изведнъж да свирите, но не ви върви в работата. Не само този музикант прави това. Великите музиканти имат този навик. Колко пъти съм гледал как си чистят пръстите. Всеки даровит музикант си вади кърпата и така си чисти пръстите. Нека ви покажа сега как става това. Когато станете артисти, да знаете какво да правите. (Учителя извади бяла кърпа и изчисти пръстите си от основата нагоре, като почна от показалеца, после средния пръст, безименния, малкия пръст и най-после палеца. Отначало с дясната ръка изчисти пръстите на лявата и после обратно.)

Някой път са потни пръстите и с такива изпотени пръсти, като бутнете клавишите, пръстите може да се хлъзнат, а пък добрият музикант иска като пипне клавиша, да изкара един чист тон. Цялото изкуство е в това, да знаеш как да манипулираш. Тогава ще ви дам един рядък опит. Да допуснем, че се намираш в едно затруднено положение. Имаш да даваш и за да платиш, трябва да дадеш един концерт. Ти си артист и онзи, комуто имаш да даваш, ще дойде на този концерт. Той ще дойде при теб, ти ще му говориш, но си извади кърпата и си изтрий пръстите. И като чистиш пръстите си, ще дойде една Божествена, една светла идея. Сега всеки един от вас може да приложи това правило върху себе си и при разни други случаи.

Например, някой път сте неразположени духом, вземете и си изчистете пръстите един по един с кърпа. Като си чистите пръстите, кажете нещо на Господа през това време. Достоянство трябва да имате. Тези думи ще кажете при чистенето на показалеца: Справедлив трябва да бъдеш! На средния пръст: Трябва да бъдеш жизнерадостен, трябва да благодариш за всичко. На безимения пръст: Да си свършим добре работата, да не се протакаме. На малкия пръст ще кажеш: С всички ще се отнасяш добре. Ще говориш истината! При чистене на палеца ще кажеш няколко думи и после ще повториш същото на другата ръка. След това седни на пианото и свири, и всички ще те слушат. И ти ще си кажеш: Много ми стана приятно. Вие искате да седнете на това пиано на живота и да свирите, да ви ръкопляска, без да си чистите пръстите. Ако вие изучавате живота на светиите, ще намерите, че те в своя живот са обръщали внимание на малките неща и то с цялата си последователност. Търговецът не трябва да се откаже от търговията. Той е турен там за някои неща. Той няма да бъде постоянно търговец. Всички занаяти, които изпълняваме, трябва да ги изпълняваме както трябва. Търговецът трябва да бъде виртуоз, също и лекарят, писателят, ученият и пр. Не си знаеш урока като ученик. Ако аз съм студент, така ще направя тогава, преди изпитването: ще си извадя кърпата и ще изчистя пръстите си. Един италиански лекар казва, че зад всеки пръст има по един орган. И ти като очистиш пръстите си като студент, когато професорът ще те изпитва, ти ще възприемаш от професора неговата мисъл, която съответства на този орган и ще говориш. Той те изпитва, ти възприемаш неговата мисъл и отговаряш добре.

Някой път хората се почесват по врата, защото и там има един друг възприемател. Този италианец е изнамерил това. Някой път хората се пипат между глезена и пръстите на краката. И там има един такъв възприемател. Един ден ще знаете това, което искате да вършите, от какъв характер е – от материален или астрален характер,

от характера на ума или на сърцето и съответно ще пипате мястото, което трябва, за да свършите работа.

Пипането е цяла наука. И като пипнеш дадено място на един пръст, това си има своето значение. Всяко побутване на ръцете или на разни места по тялото има своето значение, свой закон. Вие живеете в един свят на Велика Божия Мъдрост, имате едно тяло, един мозък, имате органи, които носят всичкото щастие, всички блага със себе си, а ходите голи, боси и нещастни. При всичкото си богатство, вие сте болен човек. Вие сте богат, хамбарът е пълен с жито, но имате язва в стомаха. Вие сте учен човек, свършили сте 4 факултета, но дробовете ви са повредени. Вие сте човек с големи постижения, но сте малко нервен и тогава тази святост, това богатство, тази ученост ще ги изгубите. На вас ви трябва един здрав стомах, който да служи на Бога, понеже въздухът, който приемаш, хлябът, който приемаш, съдържат Божественото. Христос казва: "Аз съм живият хляб". Вие се молите и не успявате. Дойде един беден човек, приеме го. Той ти носи щастие в дома. Приеми го в дома си, дай му един чай и нека си върви. Кажи му една добра дума. Дойде друг беден. Кажи му нещо. Ние не сме пратени в света да направим бедните хора щастливи.

Да се яви във вас едно желание, да имате това ново схващане за нещата, да имате едно приложение. Не да изхвърлите съвсем сегашната ваша опитност, но сполуката на вашия живот зависи от този, сполучливия нов опит, който може да направите. Един опит ще направите в живота си, не повече. Но излезе ли той сполучлив, това ще бъде цяло богатство за вас. Вие можете да изберете веруюто, което искате, но опит трябва.

Вие искате да се запознаете, нали? Има няколко начина за запознанство. Ако вие се запознаете с един кон, какво ще направите? Ще се качите на гърба му. Аз казвам на един кон: Много се радвам, че се запознах с тебе, понеже ти си силен. Искам да се науча на нещо от тебе. Аз ще се кача на гърба ти и ти ще ме носиш и след като слеза от гърба ти, аз ще направя нещо за тебе. И като се кача на този кон, да

му е приятно, ще му туря един малък гем, не гемиджийско въже, а само една малка връв. И като слеза от коня, ще вървим с него заедно, ще го потупвам по гърба и ще му кажа: Може да отидеш в гората да се разхождаш и ако обичаш, утре пак ела. Това е запознанство с коня. Но като се запознаеш с един човек, какво ще направиш? На гърба му няма да се качиш, нито пък той ще се качи на гърба ти. Какви трябва да бъдат отношенията помежду ви? Ами като се запознаеш с Бога, какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един ангел, какво трябва да направиш? Като се запознаеш с един човек, трябва да знаеш какво да направиш.

Тепърва трябва да се осмисли животът, който е най-сериозен сега от ваше гледище. Някой ще каже: Да вярваме в Бога. Каква вяра? За мене всички религиозни вярвания в Бога са играчки, детски играчки, кукли са това.

Когато един човек се моли, аз искам да знам, може ли неговата молитва да достигне до моето сърце? Може ли с неговата молитва да ме трогне той. Когато един човек се моли на Бога, тази молитва едновременно принася полза на всички души в света. Ако твоята молитва не може да трогне хората, тя не е приета от Бога, тя се оставя настрана. Аз само искам да ви покажа, в какво седи молитвата. Има една хубава, красива страна на молитвата и тя не е в думите. Като отидеш при Бога, какво положение трябва да вземеш. Говорили ли сте на Бога, както аз съм Му говорил? Нито един не се е приближил при Бога така, както аз съм се приближил. Аз не ви правя упрек. Ако се кача на един висок връх, казвам: И вие можете да се качите на този връх. Не считам за грях, че не сте се качили, но като се качите, ще имате такова разбиране, каквото аз имам. От там има такъв чуден изглед! И като се върнете, ще ви слушам. Понеже и вие, като се качите, ще имате специфично преживяване, което се различава от моето. Казвам: Аз като се кача на този връх, научавам нещата, които тук на земята не могат да се научат. Тук имаме един наш приятел, който прави тази печка. Той реформира тази печка да гори с пълно

горене. В нея той постави долини и планини. Въздухът отгоре отива надолу.

Поставям си ръката върху един човек, виждам, че е студена и казвам: Той е планина. Среждам друг човек, който е топъл, казвам: Той е долина. Казвам: Ти и онзи човек ще можете да живеете добре. Защо? Водата от планината ще слезе в долината. А пък като събереш двама души, които са планини, как ще живеят? Планина и планина не могат да живеят заедно. Една планина и една долина може да ги ожените. Но две планини не може да ги ожените.

Любовта трябва да я туриш на работа, всъщност, не да я туриш на работа, но да научиш от нея как да работиш. Същността седи в това. Има едно ново схващане за Бога. И това схващане е право. Като дойде във вас това ново схващане, ще се измени коренно животът ви, ще имате нова обстановка. Тогава целият свят, целият строй във вас ще се измени. Външният свят и той ще се измени. Всички хора пак ще бъдат около вас, но както един умен човек прави, вие ще канализирате реките. Умният човек вижда, че къщата му не е добра, веднага взема мерки да я поправи. Къщата на глупавия човек е повредена, неизмазана, прозорците счупени, стените тук-таме изкъртени, вратата му скърца. А у умния човек къщата е добре измазана, прозорците са здрави, вратите не скърцат. Умният човек се отличава по дрехите си. Някои религиозни хора ходят с петна и искат да минават за светии, искат да кажат, че не ги интересува света, обаче ги интересува мнението на хората. Някой път ние приличаме на учениците на Сократа. Един ученик отишъл при него със съдрани гащи и Сократ му казал: "Твоята гордост се показва и през съдраните гащи".

Ти някой път се хвалиш със злото си и казваш, че си много лош човек. Тогава защо като ти кажат, че си лош човек, ти става неприятно? Ти очакваш, като кажеш, че си лош човек, да ти кажат: Ти не си лош човек, ти си много добър човек. Ти сам не вярваш, че си толкова лош, колкото предполагаш. Ние нямаме право да казваме, че

човек е лош, защото, така ще хвърлим едно петно на Името Божие. Кажи си: Аз съм добър човек, Бог ме е създал, няма нищо, което да ми липсва. Добро мога да направя, учен човек мога да стана, добър говорител мога да стана, красив мога да стана. Не съм развил още тези неща напълно, но се заемам да развия тези неща, напълно се заемем да развия до съвършенство тези качества. Не казвай: От мене нищо няма да стане. Не хвърляй петно върху Божието име, но кажи: Аз съм се лутал досега нагоре-надолу, не съм учил, но ще се запретна да уча. Само по този начин животът ви ще се осмисли. Забелязал съм в България някои сестри, които, като станат на 40-50 години казват: То е загубено време, всичко е загубено вече – и престават да се интересуват от каквото и да било. В стария човек има много повече условия да придобие каквото иска, отколкото на младини. Като си млад, имаш много условия и като си стар имаш също много условия. Ти като си млад благодари, че си млад. И като си стар, благодари, че си стар. Като си сиромаш, благодари на Бога, че си сиромаш. Когато си богат, благодари на Бога, че си богат. Когато си невежа, благодари на Бога, че си невежа. Като си учен, благодари на Бога, че си учен. Това е истинско разбиране на живота. Невежество и ученост, те са неща относителни в живота. Някой път аз искам да стана невежа, за да си почина. Турям настрана всичкото си знание. За мене учените хора са една справочна книга. Ако аз искам да зная последните новини от слънцето и от целия свят, имам един ключ, ще го натисна и ще знам последните новини. Имаш радио, ще бутнеш един клавиш и ще чуеш концерт от Ню Йорк. А пък иначе, трябва да извадиш паспорт, позвоелително и да отидеш там, да чуеш концерта или пък да разбереш последните новини от Лондон. Да отиваш там става дълго и широко. Ако играя на борсата, ще кажа: Спадна доларът. А ако доларът се повдига, ще кажа: Доларът се повдига. Ако искам да проверя дали се отваря Кембриджкият университет, по радиото научавам, а пък иначе, трябва да отивам и да проверявам там.

Така светиите и напредналите хора си говорят с жителите на Слънцето, но не искам да ви говоря много за тези работи, защото така ще направя въжето по-дебело, защото можем да мислим това, което не е. Някой може да каже: Такива детински работи! Да говорят, че имало същества на Слънцето. Някой учен човек не знае това. Там има 40 милиона градуса топлина. Даже и няколко милиона градуса топлина да има, как може да има същества? – Прави сте. Гемиджийското въже ще започне да надебелява. Когато Христос каза "Преди да е бил Авраам, Аз съм", то евреите му казаха: "Ти още 45 години нямаш, а Авраам си видял, и с Авраам ли ще се мериш?" Христос им казал: "Някой не е бил горе на небето, освен Син Човешки, Който иде отгоре". Как ще разберете това? Тук виждаме едно същество, което казва: Аз ида отгоре. Ако Христос дойде днес, какво ще кажат хората? Ще кажат: Той не говори право, говори за неща, които хората не разбират. Мислите ли, че всяко нещо, което не разбираме, не е вярно? Някои неща може да ги разбирате и да не са верни. Например, има една теория за слънцето днес. Вие я разбирате, но в бъдеще тя може да се измени. Засега тази теория я считат за вярна. Досега вашите разбирания за Бога са били верни, но светлината на новото разбиране за Бога друго говори. Като се внесе светлината, тъмнината се премахва. Невежеството представлява възможности за в бъдеще. Като кажат, че някой човек е невежа, аз разбирам, че е богат човек, има милиони, но не ги е използвал. А пък като кажат, че е богат, аз подразбирам, че той е използвал условията, които му са дадени. При невежеството трябва повече светлина. Същото е когато ми кажат, че някой човек е лош или добър. Аз имам съвсем друго понятие за лошия човек. Аз не искам да направя лошия човек да стане добър, нито пък добрия човек да направя лош, защото това не е моя работа. Един човек, който прави зло, показва, че е свободен. И един човек, който прави добро, е свободен, но се различават по резултатите. Значи и злото, и доброто показват свобода, а пък резултатите са различни. Някой прави една погрешка,

свободен е. Прави добро, пак е свободен. Аз се радвам на свободата, но не се радвам на погрешките си. Човек и като е лош има възможност да изправи погрешките си, свободен е. Следователно, човек като направи погрешка е свободен и като я изправи е свободен.

Какво значи новият опит? Опит на постижението, което ще внесе свободата във вашия живот. Опитът, който ще направите, ще ви даде пълна свобода, която ще ви даде възможност да живеете така, както вие чувствате в душата си. А пък сега вие чувствате по един начин, а живеете по друг начин. Това не е от зла воля, но има външни и вътрешни спънки.

Сега някой път вие мислите, че сте свободни. Аз не намирам, че съвременните хора са свободни. Той взел пари на заем и казва: Не мога да ги платя. Един приятел отишъл при него и му казал: Я ми дай назаем 1000 лева. Той от честолюбие, от тщеславие, взема назаем от едно място и ги дава на друго. Да дадеш чужди пари, това не е свобода.

Да вярваш в това, в което другите хора вярват, това не е свобода. Да вярваш в това, в което другите хора не вярват, това е свобода. Където отидеш, ако станеш такъв, каквато е средата, това не е свобода. Желязото като влезе в огъня е червено, а пък като излезе, не е червено. Това не е свобода. Страданията и изпитанията са пробният камък, с който се опитва, дали сте свободни, или не сте свободни. Това е един пробен камък. Това е наука вече. Аз не говоря за една вътрешна наука. По този начин може да познаете, дали сте свободни, или не. Когато сте свободни, всичко може да постигнете. Където не сте свободни, постижение не може да имате. Писанието казва: "Гдето е Духът, там е свободата". Гдето е свободата, там е знанието. Гдето е знанието, там е добрият живот. Гдето е добрият живот, там е щастieto. Гдето е щастieto, там е запознаването. Само ако се запознаеш с един щастлив човек, това е запознанство. Щом се срещнеш с един болен човек, това не е запознанство. Това, което

имате, е добро. Но вие още не сте придобили вашата свобода, вие не сте свободни.

Някой казва: Искат да ми повлияят, искат да ограничат моята свобода. – Чудни сте. Покажете ми един свободен човек. Как може да се ограничи един човек, който е ограничен? Онзи, който е свободен, може да се ограничи. Как може да се обере един човек, който няма нито пет пари в джоба си? Онзи, който е с пълен джоб или с пълна раница, той може да се обере. Само свободният може да се ограничи, а онзи, който не е свободен, той не може да се ограничи. Сега вие ще кажете: Не разбираме това. – Свободни сте във вашите разбирания. И щастливи сте. Вие ще ме извините, че ви смутих малко, но то е за да ви покажа, че не сте свободни. Всъщност, вие сте свободни, но не използвате вашата свобода. Богати сте, но не използвате богатството си. Имате знания, но не използвате знанията си. А пък това за мене е равносилно на всички отрицателни черти. Според мене, всеки учен човек, който не използва знанието, е невежа. Всеки човек, който не използва своята сила, е безсилен човек. И всеки добър човек, който не използва своята доброта, е лош човек. Това правило прилагам и върху себе си. Щом човек не върши доброто, не е добър човек.

Любовта има най-красивия език. Там няма две значения. Там всяко нещо си има само едно значение. Има само едно име. И като знаеш това име, в това е силата.

Вие тук идвате и не ми плащате нищо. Вие сте станали толкова скържави. Всеки човек казва: Нямам. Казвам: Господ да е с тебе. Аз считам малкото и голямото за едно и също нещо. При закона на Любовта, малкото и голямото ги считам за едно, без никакво различие. А пък щом няма Любов, има различие вече. Един човек искам да го погледна както Бог иска. Срещам някой вол, някое растение, някой човек, някоя река, искам да ги погледна както Бог иска. Едно дърво, една буболечка и прочее, във всичко работи Божественото. Във всички тези работи виждам Божественото, те са направени чрез Божественото. Иначе, в душата си хвърлям едно

петно върху творчеството на Бога. Трябва да различаваме във всичките неща Божественото от човешкото. При Божествените неща аз имам само една мисъл: Любовта. И за вас е същият закон. Без закона на Любовта не може да имате никакви постижения. Любовта е необходима и за здравето ви, и при храненето, навсякъде е необходима. Тя е мехлем – панацея. Сега мисля, че не ме разбрахте. Ако сте ме разбрали от любов, радвам се. И ако не сте ме разбрали от любов, пак се радвам.

Отче наш.

*12. Утринно Неделно Слово, държано на 10 декември 1933 г., 5 ч. с.,
София - Изгрев*

ДВЕ ПРАВИЛА

Ще прочета 13-а глава от Марка.

Тази глава е важна по своето съдържание. Общо и частно за всеки един човек. За да се разберат писанията, изисква се особено приготвление. Ако човек разбере само буквата на нещата, тогава ще се отдалечи от самата истина. Буквата - това е мъгла, това е тъмнина, в която човек нищо не може да разбере. Сега новият ред на нещата, новата култура. Царството Божие на земята не може да дойде, нещо друго трябва да го предшества. Всички тези изпитания и страдания трябва да минат. Хората трябва да изпият чашата на страданията до дъно - не само един човек, но цялото човечество, всички народи, за да се събуди тяхното съзнание. Сега хората казват: Не му е дошло времето. Но то ще дойде. Колкото повече закъснява, толкова по-зле. Ние мислим, че ако закъснее, може да се избегне. Закъснението е само, за да могат още някои да се свестят, да се приготвят. Който не разбира Писанието, той ще се уплаши. А страхът не е по Волята Божия, нито пък със страх хората се изправят. Страхът не дава един вътрешен подтик на душата, той е само едно ограничение. Страхът не може да внесе мир в душата. Христос казва: "Будни бъдете". Има три неща, които приспиват човека. Първо, неговите лични чувства - той мисли само за себе си, да се повдигне, да стане виден. Търговецът мисли да стане богат, ученият мисли да стане учен, силният мисли да стане силен, царете мислят да завладеят земята и да управляват. Всеки мисли само за себе си и мисли, че като постигне това, което желае, това е благо. Верующите спорят кой е на правата страна. Някой хлебар е опекар 400-500 хляба и всички, които купуват хляб, спорят от какво брашно е направен хлябът. Целия ден спорят и казват: Да вземем този хляб или да не го вземем, хубав ли е, или не? Човечеството се намира пред фурната и спори за истината, за хляба.

И спорят да го вземат или да не го вземат. Има един пример из живота на англичаните. Някой си английски лорд искал да опита до каква степен хората могат да вярват, доколко са верующи и лековерни. Верующият човек е решителен. Лековерният възприема, но после е колеблив. Хората, които се колебаят са лековерни. Казват му: Да отидем на гости. Той казва: Да отидем. Казваш му: Да не отидем на гости - той казва: Да не отидем. Казва още: Аз във всичко вярвам, аз обичам всички хора. Той е лековерен човек. Той не знае какво нещо е обич. Верующият човек има особени качества. Той е делови човек. Работи. Този английски лорд има мнозина длъжници. Дал в английските вестници обявление -в този и този ден, час и минута всички негови длъжници да дойдат - ще им прости дълговете. Събират се 400-500 души и коментират помежду си: Да не мисли този да ни опитва, да не е това някой капан? И така коментират, съмняват се, приказват. Само един беден човек, също длъжник, отвън пита: Тук ли е лордът или не? Той влиза вътре и затваря вратата, а колебаещите се ще чакат отвън. Като англичанин лордът е точен, изважда си часовника и казва: Има още три минути, има още две минути, още една минута. И след това казва на бедния: Твоите дългове са простени. Няма какво да даваш. А на слугата си казва: Дайте му отгоре още 100 английски лири. Всички вън се тюхкат и казват: Будади сме били. Но минал вече срокът. Сега ние всякога сме умни след като мине времето. Казваме: Така трябва да направим. Стоим пред някоя лордова къща. Някой казва: Да бях хванал търговия на времето, щеше да бъде така и така. Друг казва: Давах ми една служба, да бях я приел. Навсякъде се колебая. Да вярваме и да не вярваме. Дали това е право, или не? И докато се научиш дали е право или не, ти изгубиш условията. Въпросът дали хлябът е добър, или не - това е въпрос само за 4-5 минути. Щом дъвчеш хляба, ще видиш. Една вода, за да познаеш дали е хубава или не, стига само една минута. Още като минава през гърлото, ако е чиста, усещаш приятност. Инак стиска гърлото, има една стипчивост във водата. В човека бушуват

няколко вида чувства и тези чувства са от различни категории. И следствие на това човек се намира в едно особено състояние, у някои хора преждевременно се пробуждат висшите, Божествените чувства. Те трябва да дойдат като едно посято семе, по един определен път - не могат да се прескачат нещата. Най-първо трябва да се премине естественият живот и като дойдем до Божествения живот, той е най-високото стъпало, той е плодът на живота, ти не можеш да дойдеш до него, без да си минал другите стъпала. Та онези, които са дошли до Божествения живот, без да са опитали човешкия, те се връщат назад. Аз виждам братя и сестри, които се връщат назад. Аз виждам някои на 60-70-80 години, които се връщат назад. И казват: Изгубих един случай. Много голяма погрешка съм направил. Щях да бъда богат. Той сега се повръща назад. Ако беше богат, пак щеше да бъде същото. Човек, за да разбере истината, трябва да се освободи от всички посторонни желания. Те са прах в един дом. Мели са, има прах. Или някакъв мирис има вкъщи. Такива са нечистите мисли и желания. Те са отживели мисли и желания. Може за някого да са потребни, но за мене в дадения случай, са непотребни. Някой стар човек, когато приближава да умира, е лековерен. Крайно лековерни са старите хора. И вие ще бъдете такива. Като стане на 60-70-80 години, като наближи време да умира, човек казва: Едно време ядох пиле и имах сила. Ако похапна сега от него ще ми се върне силата. Едно време ядох баница с прясно брашно и сиренце, ядох кокошка. Като похапна от тях, ще ми се възвърне силата. Похапне си и после заминава. Три дена я има само - докато умреш. И ти трябва да се приготвиш, а пък ти си напълваш стомаха с какво ли не. Да не те завари онзи час в ядене и пиене. Мнозина казват: Не са уредени нашите работи. Но кои работи? Същественото не е уредено още във вас. Кое е същественото в живота? Същественото е Любовта към Бога. Ако ти имаш Любов към Бога, твоите работи са уредени. Любовта не е въпрос на знание. Човек може да знае и да няма любов. Човек може да знае, а може нищо да не знае и да има Любов. Любовта предшества всяко знание, всяко

чувство, всяка постъпка. В нас трябва да се пробуди съзнанието и ние да възприемем Божията Любов, която се е изявила към нас. Аз съзнавам, че Любовта се е отправила вече към мене. Това е спасителният момент. Не че тогава любовта се е изменила. Може би с векове тая любов е хлопала на моите врати. Това трябва да бъде един акт само заради мене. И никой не трябва да казва: Аз вече се осигурих. Тогава това не е вече Божествена Любов. Щом ти вярваш, че си се осигурил, ти не си осигурен. Ти трябва да държиш дълбоко в себе си идеята, че си осигурен. Когато влиза чистият въздух, какво има да му мисля? Ще си отворя устата и ще кажа така: (Учителят вдишва въздух). Каква философия има в това? Лесна работа е. Остана ли аз да му мисля в какво количество да го приема, да го приема или не, не бих дишал както трябва. Така е и със закона на Любовта. Най-първо при Любовта ти ще се осигуриш. Първият закон е: Да обичаме Бога. Щом обичаш Бога, ще обичаш и ближния. Нали когато имаш една посадена ябълка, по-напред не си й обръщал внимание, но като цъфне и върже плод, и почнат ябълките да пожълтяват и да се зачервяват, ти почваш да обикаляш около дървото. Това е вече любов. Да, обикаляш, пазиш я, заградиш я и казваш: Много хубава ябълка, хваща ми окото. И късаш плод. Така щом ти имаш любов към Бога, тогава на земята твоите ближни ще те обичат. Щом ти обичаш Бога, ближните ти ще те обичат. Така действа законът. Тогава 101% е вярно и другото отношение: За да познаеш дали Бог те обича, то е много лесно, пробният камък е този - виж дали обичаш ближния си. Ако ти обичаш ближния си, Бог те обича. Ако не обичаш ближните си, Бог не те обича. Ти казваш: Аз не мога да обичам ближните си. Тогава Бог не те обича. Има и обратен закон: Искаш да знаеш дали ти обичаш Бога. Ако ближните ти те обичат, ти обичаш Бога. Това са вътрешни, мистически схващания на вътрешната школа. Сега вие мислите, че това го знаете. Не го знаете. Вашето знание е много повърхностно. Аз говоря за Любовта, която прилича на зазоряване от слабото към силното, докато дойде слънцето на зенита. Това е цял един период на

човешкия живот. Човек върви тогава от сила към сила. Някой казва: Аз търся Бога. - Може да го търси. Хубаво е. Но ако Бог ви е намерил и вие сте го намерили, ако сте намерили вашите ближни и те са ви намерили, тогава въпросът е уреден. В това е пробният камък. За мистическия живот хората по възможност по-малко трябва да говорят, за да не би да кажат някога неща, които не са верни, понеже в духовния живот не се позволява никаква самоизмама и никаква лъжлива мисъл, чувство и постъпка. Не говори за това, което не е постоянно. Като казвам да не говорите, аз не разбирам съвсем да не говорите, но не говорете за това, което не е постоянно.

Аз ви давам две основни правила, по които да познавате как действа Великият Закон. Има много други правила. Два велики закона има, които са мярката. С тази мярка трябва постоянно да се наблюдавате, всеки ден да държите правилната посока. Вие сте в един процес на развитие и не знаете каква е крайната цел, какво е намерението на Бога. И малкото дете не знае намеренията на баща си, но бащата има намерения за сина си. Той иска да го направи музикант или лекар, или архитект. А детето нищо не знае по това. Не че бащата го прави, но бащата мисли какви условия да създаде за детето, за да се развива то. И Бог е предвидил за вас нещо. Той иска да стане нещо от вас. Дойдат страданията и изпитанията, от които вие много пъти страдате, негодувате, а не знаете, че те си имат причини. Ти не си ходил на училище и майка ти ще те вземе и ще те заведе, и там някой път ще ти теглят ушите, загдето не си слушал или си избягал от училище. Това става и в духовния свят. Ти мислиш, че си княжески син, вземеш аристократическа поза, а пък там не е важна кръвта, която носиш, а дарбата, която имаш. Кръвта, която не носи дарба, не е кръв. Кръвта, която носи дарба, която носи добродетели, това е ценна кръв. Кръвта, която не носи Божествена сила вътре в себе си, е човешка залъгалка. Младите от вас казват: Ние като остареем. Те мислят, че са млади и чакат остаряването и мислят, че като остарееят ще намерят пътя. А старите казват: На млади години

да беше щеше да бъде хубаво, но сега вече остаряхме. Младите казват, че не са стари и затова не могат да намерят пътя, а пък старите казват, че не са млади и затова не могат да намерят пътя. Това е едно криво схващане.

Във всяко едно чувство, даже и в най-низшето чувство, което може да се появи в човека, в най-долното чувство има една страна, Божествена, която вие не може да схванете, вие схващате само opakото на това чувство. Тогава повтаряте само opakото. Може да дойде във вас едно Божествено чувство и вие да схванете само opakото. Например, като дойде във вас Божествената Любов, вие ще искате да прегърнете някого. Хубаво е прегръщането, не е лошо. То е един метод на природата - майките прегръщат, паразитните растения прегръщат, котката като хване нещо, прегръща го, като хванеш хляба, прегърнеш го. Обаче Божествената Любов изключва всички прегръдки. Божественото като дойде, трябва да се освободите от всички стари навици и прегръщания. Някой може да те обича и може да иска да те прегърне, но след като те е прегърнал, той ще остави по тебе всички лекета от своята любов. Ти после не можеш да се освободиш от лекетата на неговата любов. Не че любовта е лоша. Какво подразбирате вие под думите "прегръдки", "прегръщания"? По Божественому позволява се да прегърнеш само мъртвия и като го прегърнеш, той трябва да оживее. Живия няма да прегръщаш, а мъртвия ще го прегърнеш, ще го стиснеш и той да оживее. И като оживее, ще го пуснеш. И ти ще се радваш, че си дал нещо от себе си, живот си дал. Прегръщането трябва да носи живот. Когато Бог ни прегърне, Той ни дава нещо от себе си. А пък ние искаме да прегръщаме, без да даваме нещо от себе си. Да не се заблуждавате. Как вие го разбирате този въпрос или как аз го разбирам, не е важно, но важно е действително как е. Прегръдката от Божествено гледище трябва да внесе живот. Внесе ли, тя е Божествена, Не внесе ли живот, тя е една обикновена прегръдка. Могат да си я имат хората, но на нея не може да се разчита. Аз ви казвам това, но то не бива да става

спънка за вас. По някой път, колкото пъти съм ви говорил, виждам, че вие не разбирате това, което ви говоря. Ще дойде някой и ще ви разправя наизуст това, което аз съм разправял. Той го е запомнил, но не го е опитал още. У него има едно желание да изкаже това, което аз съм казвал. Това е една грамофонна плоча. След като съм говорил на магнетофона и го пусна после, лентата се завърти и почва отначало докрай да повтаря. Грамофонната плоча същото прави.

Някои ще ти говорят разумно, ще ти доказват логически това и онова и най-после ще ти дадат един образ, който и малките деца могат да разберат. Този пример, този образ има отношение към живота, към природата, към Божественото. Но ако този пример не може да стане плът и кръв във вас, да ви даде една светлина, тогава той е едно забавление, една залъгалка за вас. Хубаво е ако вие можете да изкарате от примера скритото богатство. Ще ви дам един пример, за да видим вие как ще го тълкувате. Бащата на заминаване казва на сина си: Нямам голямо богатство, имам само една тояга, която е останала от дядо ти. Тази тояга ти завещавам. Тази тояга ще ти бъде за късмет. Навсякъде я носи и гдето и да отидеш, служи си с нея - ще успееш. Така казал и дядото на сина си. Но синът схванал думите на баща си по буква и 15 години ходил с тоягата, но не му вървяло. Той си казал: Какъв будала бях да вярвам в тази тояга. Не ми върви. И да я продам, много пари няма да взема. Един ден му дошло на ума да я изгори. Но насреща му иде един бик, той викнал подир бика, ударил го с тоягата, счупила се тоягата и потекли пари от нея. Бикът избягал, тогава той си казал: Защо този бик не дойде по-рано? А всъщност тази тояга била пробита, всичкото богатство било турено вътре и отгоре тоягата била хубаво завинтена.

И вие опитайте тази тояга и извадете съкровището, което е скрито вътре в нея. Тогава и човек ще станеш, и учен ще станеш. Щом имате една тояга, не я носете само, но вижте какво е скрито в нея. Тоягата е емблема на човешката воля. Сегашните хора носят бастуни - всички носят, и аз нося. Моят бастун има един пентаграм и един

пръстен. Но когато аз нося бастуна си, нося го по няколко начина. Гледам, че някой само го върти или го туря на земята. Този човек е с три крака. Човек, който носи бастун или много нещо ще свърши, или нищо няма да свърши. Всички маги в древността са носили тояги, направени от леска в ръката си, а пък сега всички носят бастуни, но не са маги. Магът носи тази пръчка в ръката си и в известни случаи само я употребява.

Да допуснем, че имате един приятел, в когото се съмнявате. Един ден той ви пише: Аз ви обичам, за вас съм готов да направя всичко. Искайте от мен. Като пише той тези думи, че всичко може да направи за вас, вашето мнение се изменя. Ето този човек употребява своята магическа тояжка - своето самопишещо перо. А пък ако пише той, че иска да те утрепе, тогава съвсем друго действие ще има неговото писмо. Когато някой маг прави известни движения, той е свързан с природата. В природата всичко е разумно. Например известен облак е разумен. Аз напиша едно писмо на онзи, който ръководи течението на този облак. Пиша му: Моля ви се бъдете така добър, ще съм много благодарен, ако малко отклоните това течение. И ако напиша едно писмо до този, който ръководи дъжда, той ще спре дъжда. А може да се направи и обратния опит - да вали дъжд. Или пък духа силен вятър. Вие имате магическа тояжка - може да го спрете. Сиромаш сте. Сиромашията, това е облаци. Има велики духове, които ръководят сиромашията. Ще им напишеш едно писмо и ще им кажеш: Не ми пращайте тези слуги. Аз имам намерение сам да си слугувам. Сиромашията е един слуга, който иска да ти слугува. Ти ще кажеш, че сам искаш да си слугуваш. А защо идва сиромашията? - Всеки, който е писал на Господа да му прати някого, който да му слугува, тогава идва сиромашията. Ще дойде някой си просяк или някой разбойник, те са все слуги. Онзи, който ще трябва да ни слугува, той трябва да е по-долен, по-невежа. Той трябва да бъде по-умен. Учителят служи, а учениците изпълняват. Майката слугува и детето изпълнява волята на майката. А пък ние сега искаме служителство от слабите, хилавите

и невежите. Какви слуги могат да бъдат те! Христос казва: "Пазете се от всички тези заблуждения, иначе ще се лишите от едно голямо благо". И после казва: "За оня ден нито ангелите знаят, нито Сина знае, а само Отец знае". Всичките тайни са вътре в ума на Бога: Някой казва: Не могат ли да се кажат? Има неща, които не могат да се кажат. (Една сестра се изкашля.) Тази сестра пее по новия начин. Не мислете, че тя ме безпокои, тя не ме безпокои. Тя е един пример доколко е силно вашето внимание. Тя не иска да млъкне. Аз виждам, че всеки се безпокои. Дали е приятно, че сестрата пее? Вие мислите, че много сте ме слушали и че знаете. Съсредоточете ума си върху нея и ще престане кашлицата ѝ. Защо не съсредоточите ума си върху нея? Изисква се една минута, половин минута, за да престане нейната кашлица. Но вие ще кажете: Защо не го направите вие? - Понеже мене ми е приятно да слушам това. Но ме безпокои вашето безпокойство. Това са души, които я безпокоят. Това са нейни праотци, повече от 30 души са в нея, които са изостанали и те кашлят сега. Тя е направила погрешка, че е взела билет и за тях и те са дошли. Зад всички болести седят все низши същества. С плач тази работа не се поправя, работа се изисква. Като дойдем при Бога, работа се изисква, и да ви е приятна тази работа. Едно хубаво чувство, една хубава мисъл, това са неоценими богатства. Сега у вас, у всинца ви има ред стари навици - навик да се покажете благочестиви. Не е важно само откън как човек постъпва, а е важно как мисли и чувства в себе си. Не мислете, че добрият живот е във външността. Не, дълбоко в неговата мисъл е важно как живее човек. В даден случай каквото прави, да участва със своето съзнание. Да улесним малко сестрата, да престане кашлицата ѝ. (Кашлицата престана.) Аз взех част от кашлицата ѝ.

Има нещо съществено в живота. Без него всички други придобивки са без съдържание. Ако нямате това същественото, вие ще приличате на една пробита стомна, в която каквато и течност да налеее, ще се излее. Безполезно ще бъде да носите тази стомна.

Божествените блага могат да се разберат само когато човек има един установен характер. Една сестра ми казва: Всичко знаеш, каква нужда, имаш да четеш? Това е едно погрешно схващане. Онзи, който всичко знае, той чете повече от всички. И онзи, който всичко вижда, той вижда повече, отколкото всички други. Но от четене до четене има разлика. Ако аз река да чета, аз възстановявам нещата. За мене едно четене представлява един кинематограф. Като чета, аз си възстановявам един филм, възстановявам миналото, станало преди няколко хиляди години. И аз проверявам нещата кое е вярно и кое не. Проверявам как действително са станали нещата, а другите предполагат. Когато чета Евангелието, аз установявам филма, миналото, станало преди две хиляди години. Това, което е писано в Евангелието, това са откъслечи. Не е нещо цялостно. Христос е говорил много работи, които са пропуснати. Ти като четеш, ще ги възстановиш. Например виждаш един човек. Да кажем виждаш неговото ухо, но неговото ухо не е отделено от тялото, ще видиш какво е отношението на ухото към лицето. Онзи, който знае да чете, чрез четенето ще влезе във връзка със самата реалност. И всички вие така трябва да се научите да четете. А пък вие сега се спъвате в запетаите и в точките. В четенето трябва да знаете, че там няма една равнина, една гладка повърхност, но има една плоскост, огъната, с планини, езера, долини и прочее - с много голямо разнообразие.

Вие сте били млади, тогава сте писали любовни писма. С едно писмо свършва ли се работата? Не, пишеш едно писмо, две, три, четири, пет и пр. Напишеш цял куп писма. Когато ние се обръщаме към Бога, ако нашето молитвено писмо не стига до Него и го връщат назад, значи писмото ни не е пристигнало. Защото, за да пристигне молитвата, тя ще мине през всички категории същества, за да бъде цензурирана. И това писмо, като отиде при Бога, ще е описателно вече. Някой мисли, че е казал молитва, когато се моли като онзи фарисей: Благодаря Ти Господи, че аз не съм като онзи човек грешен. Такава молитва не е отишла. Всяка една молитва като не е чиста, като

не е съставена добре, тя като мине през онези същества, които цензурират, те ще направят поправки и тогава тя добива красота. И като отиде така при Бога, ние добиваме тогава голяма радост, разбираме, че всичките поправки, които те са направили, са на място. А ти казваш: Аз се молих. - Но твоята молитва е приела всички поправки от тези двете категории ангели и ти си доволен. Най-първо вие трябва да се научите да се молите. Това е метод за добиване на благороден характер. Вие не може да имате благороден характер, ако не се молите. За облагородяване на човешкия характер, на човека, освен Любовта, друго средство е молитвата. От молитвата трябва да има един резултат: да станем силни, мощни и способни за работа. И нашите приятели от невидимия свят да са доволни от нас и ние да сме доволни от тях. Казано е: "Будни бъдете!" Само онзи, който е буден за Любовта, за Мъдростта, за Истината, нему може да се поверяват в бъдеще тайните неща, от които ще зависи неговия растеж.

Тепърва имате нужда от Любовта, досега майка ви ви е носила на ръце. Сега ще ви турят на краката ви. Сега имате повече нужда от Божията Любов, отколкото в миналото. Кое беше първото правило, по което се познава дали Бог ви обича? Като обичаш ближния си, това показва, че Бог те обича. Кое беше второто правило? Като обичаш Бога, ближните, всички те обичат. Ами вие като не се обичате, тогава какъв е законът? Ако вие се обичате, значи Бог ви обича. Ти обичаш, значи Бог те обича. Не обичаш. Бог няма да те обича. От това правило няма изключение. Ти казваш: Този човек аз не мога да го обичам. Както напредналите същества помагат на тебе, така и ти помагай на другите. Този, когото не обичаш, твоя ближен - и в него има нещо добро. Да обичаме ближните си е едно нещо, да обичаме враговете си е друго нещо, а пък да обичаме хората е съвсем друго нещо. Не смесвайте тези три неща. Те са разни категории от Любовта. Ближните си ще любиш като себе си, а пък врага си ще любиш, но не казва като себе си. За Бога казва: "Ще Го любиш с всичкия си ум,

душа, сърце и дух" - те са четири положения. Без тях ти любов към Бога не можеш да имаш. Ако своята душа, своята сила, своето сърце и своят ум не участват, ти не можеш да обичаш Бога. А пък при любовта си към ближния ще участва твоето Божествено естество. Ти трябва да обичаш ближния си така, както Божественото обича. Или с други думи: Бог, Който живее в тебе, дай Му място да се прояви и заедно с Него, и ти вземи участие в тази Любов. И ако това правило се прилага, много малко мъчноотии ще има. Това правило могат да го приложат учители, ученици, слуги, господари - всички. В семействата мъжът и жената могат да приложат това правило. Тогава други правила няма. Другите неща са лотарийни билети - я излязат, я не. Но този е единственият билет, който всякога печели. Като го вземеш, ще спечелиш от него. Сега да останат тези неща във вас - будно да бъде съзнанието ви в Любовта ви към Бога и към ближните. Будно да бъде съзнанието ви към Мъдростта и към Божиата Светлина. Будно да бъде съзнанието ви към светлината ни, към светлината на нашите близни. И светлината на нашите близни да бъде будна към нас. Будно да бъде съзнанието ни към Истината и силата на Истината да обгръща вас и всички, които обичаме.

Отче наш.

13. Утринно Неделно Слово, държано на 17-ти декември 1933 г., 5 ч.с., София - Изгрев.

ТРИТЕ ИЗПИТАНИЯ

Изпълни се нарядът.

Ще прочета 14 глава от Евангелието на Марка.

Три неща има, които изпъкват в прочетената глава. Силният повидимому не може да си помогне. Верните му не издържат своите обещания. И става едно нарушение на задачата. Казват, че Христос беше Син Божи и не можеше да си помогне. В дадения случай не можеше да си помогне. Случи Му се това, което Той не искаше. Защото ако искаше това, Той не би ходил да се моли да се отмени тази работа. Той се помоли така: Да не стане тази работа. Някои казват, че от Бога така е отредено. Въпрос е това. Когато някой човек вземе пари назаем и дойде кредиторът да си иска парите, това от Бога ли е? Кой го е нагласил така? Онзи, който е взел парите. Ако не беше взел парите, не щеше да дойде онзи. Извеждайте правилно изводите.

В света има много ревностни хора. Апостол Петър беше един от тях. Но когато дойдат изпитанията не издържат. После пак се съвземат. Онзи младият момък, на когото хванаха дрехата, и той като се видя в трудно положение, остави дрехата и избяга гол. Тази дреха беше една тога. Сега коя е тази дреха, която човек оставя? Това са неговите убеждения, неговото верую. Този момък оставил дрехата си и избягал. Кое е онова, което човек оставя? Някой път човек оставя своите убеждения. Той има убеждение, но като дойде натясно, казва: Всичко това е празна работа. И избягва както първоначално е бил гол. И казват, че човек изгубил убежденията си. В реда на нещата ли е да се откажеш? Не че Бог го иска това. В реда на нещата ли е да си оставиш дрехата?

Кое е същественото, за което трябва да се устои? По какво се отличават съществените работи от несъществените? Ще си послужа

само с един пример много прост. Вземете вие каквото и да е желязо, нагорещено в огъня. След като го извадите от огнището няма да се минат 15 минути или половин час и това желязо ще изстине. Защо? Защото тези качества, които са дошли в желязото, са дошли отвън. Тези качества не са негова същина. Това, което губиш, то е дошло отвън. Сега последните неща може да ги уподобим на друг един пример. Една стомна, в която сте наляли вода, съдържа едно важно качество. Излейте водата, стомната остава празна. Но така не е с извора. Той не престава да дава вода. Това, което постоянно тече и което никога не престава, това е реалност. В живота трябва да отделяте съществени неща - вашите съществени чувства. Има някои чувства, които са преходни. Има и мисли преходни. Има и някои постъпки преходни. Аз бих ви навел на много работи, но няма защо да се разправят. Същественото се отличава с едно качество. То носи живот. Реалното в света носи подмладяване или обновяване, или възраждане. Това, което в човек постоянно се възражда, то е реално. Това, което премахва неговите постоянни недъзи, неговите противоречия, противоречиви мисли, това, което носи живот, здрава мисъл, то е реално. А реалното ние наричаме Божественото. Трябва да знаете кога човек се е отклонил от Божественото. Има две състояния. Това, което наричаме апетит, това е човешкото. То е един неорганизиран апетит. Онзи, който има апетит, той постоянно мляска. Цял ден яде. Постоянно яде. Яде, за да стане по-тежък, по-тлъст, по-мазничък. Това е едно неестествено положение. Пък реалното е гладът. Гладът иде периодически в човека. Всякога не се явява гладът. Гладът се отличава с едно качество - че ти като ядеш само хляб, пак си доволен. А пък другият с апетита иска месо, аперитив, различни яденета, печено и пак е недоволен. Казва: Покривката не е хубава, лъжицата не е на мястото си и пр. Той не търси храната, а търси едно удоволствие в яденето. А пък заплатата на всички удоволствия са болестите. Човек, който се удоволства, ще му се плати с всичките болести - ще го намерят всички смущения.

Сега запитвате защо светът е така направен. Знаете ли на какво прилича съвременният свят? Една жена като се оженила, нито работила, нито прала, нито тъкала и почнала да пита: Защо оголяхме? От майка ѝ каквото останало, събрала го, износили го и тя се питала защо дрехи не идват отвън. Сега ще ви кажа едно нещо. Вие казвате, че блудният син, който напуснал дома си, отишъл в далечна страна. Кой е този блуден син? Аз всеки ден го виждам. Из София ходи. Онзи, който яде и пие седнал в една кръчма и се разполага - не е ли той блудният син? А пък от друга страна го виждам, че няма пет пари в джоба си, оттук-оттам проси. Вие по някой път го виждате и казвате: Блазе му. Но казвам: Няма да се минат и десет години и той ще бъде като онези американски милионери, които фалираха и направиха банкет със своите скъсани дрехи. И после казваха: Какви бяхме едно време и какви сме сега? Обедняване във всичките области на живота. Вие ще го намерите блудния син на физическото поле, в астралния свят, в умствения свят. Когато човек стане самостоятелен и мисли, че е намерил истината, казва на баща си: Остави ме свободно да си поживея! Този стремеж не е лош, но пътят е погрешен. Погрешката не е в мисълта, в желанието и постъпката на човека да придобие. Но в какво седи погрешката? Всяка мисъл, която се ражда без Любов е престъпна мисъл. Всяко желание, което се ражда без Любов е престъпно желание и всяка постъпка, която се ражда без любов е престъпна постъпка. Така седи истината. Това е необходимо в живота. Всяка мисъл, която се е родила без Любов, тази мисъл ще ви създаде на всички такива големи страдания, каквито не сте и сънували, а това желание, което е родено без любов, ще ви причини на всички такива страдания, каквито не сте и мислили. Вие искате да знаете защо идват тези страдания във вас. Вие решете въпроса защо са дошли тези страдания на Христа. Вие изплащате страданията на Христа. Защо Христос трябваше да пострада? Вие нямате обществено положение. Христос имаше ли обществено положение? Вие нямате дом. Христос имаше ли дом? Христос имаше 12 ученици, 12 приятели,

но те бяха видни приятели. Всичките му апостоли бяха все пророци от хиляди години. Те в миналото пророкуваха, че Христос ще дойде. Те бяха всички еврейски пророци събрани около Него - Неговите приятели. Това е моето тълкуване. Това е само за обяснение. Те са онези близки души. Всяка една душа, всеки един от вас като слиза от невидимия свят, с него слизат близки души, които се въплотяват заедно с него - за да бъдеш щастлив, иначе ще бъдеш самотен. Ближният ви с вас е дошъл, това не е една случайност. И когато човек иска да замине за невидимия свят, и когато вашите приятели започнат да заминават за невидимия свят, защо ще бягат приятелите ви? От щастие ли? Не. От големи нещастия, които идват в света. Вие ще кажете: Какъв е изходният път на това? По кой начин трябва да се разрешат нещата? Вие казвате: Какво ще стане с нас най-после? - С вас ще стане това, което стана с Христа. Това е едната страна. После? Ще стане другото, което стана с Христа - ще излезне от гроба, ще възкръсне! После какво ще стане? Ще се възрасти там, отдето е дошъл. Най-първо ще стане това, което става на физическото поле. После ще стане другото. Ако първото не стане, второто и третото няма да станат. Някои от вас не гледат същността на страданията. Има някои страдания, които са на мястото си. Аз говоря за съществени страдания, които придружават живота. Житното зърно ако не падне и ако не загине в земята, то няма да даде плод. И няма да опита после такава голяма радост. Аз искам вие да мислите, да не вървите по ограничения път на мислите. Казвате: Защо ни са тия страдания? Вие като съшивате една дреха, защо не направите само един бод и да сметнете, че това е достатъчно? Защо правите хиляди бодове? Законът е еднакъв - и в радостите, и в страданията има една последователност. На всяко едно страдание съответства и радост, и на всяка радост съответства едно страдание. Вие сте тук, слушате ме, но знаете ли колко страдания са принесли вашите глави? Вие ни най-малко не помните това. Само майка ви знае. За да дойдете на земята, знаете ли колко е струвало това на Бога? Вие не сте помисляли върху

това. Вие за да дойдете на това положение, какво е струвало това на Бога или на природата - на нашата майка? Вие сте забравили. Вие на земята сте като малките деца, които се занимават с външните предмети. И всички желания, които имате, искате да ги изпълнят. Но трябва да знаете, че всичките ви желания, които имате, не са ваши желания, те са чужди желания. Могат да дойдат през живота ви хиляди желания. Когато дойде в тебе някое желание ти трябва да знаеш за тебе ли е, или за друг. Няма желания лоши. Лоши желания са само онези, които не са твои, не са за тебе. Или една мисъл, която не е твоя, не че е лоша мисъл, но тя е за друг. Или една постъпка, която искаш да направиш, тя не е за тебе, тя е за друг. Друг трябва да я направи. Коя мисъл е права? Кое чувство е право? И коя постъпка е права? Аз ще си послужа само с едно много просто изяснение. Вие сте на един кладенец и искате с кофа да изкарате вода. Като вдигнете кофата, въжето се скъса. И може наполовина да докарате кофата, и въжето се скъса. Някой път сте близо до края, до горе и се скъса въжето. Някой в началото на своята работа не успява, а някой в края. Значи това въже, с което си служите, не е годно. А пък здравето въже е това, с което изкарвате водата. Една мисъл, едно желание, една постъпка, която може да послужи като това въже, това е правата мисъл, правото желание, правата постъпка. Всяка мисъл, която се къса или в началото, или в средата, или горе, вече не разчитайте на нея. Вие сте разочаровани. От какво? Всякога съм срещал разочаровани хора. Скъсало се е въжето там на кофата. Казвам: Дайте нова кофа. Но и при новата кофа ще се скъса въжето. Казваш: Какво да правя? Казвам: Промени въжето. С това въже кофата все ще остане в кладенеца. Казваш: Нямам толкова пари. Щом нямаш толкова пари, не изваждай вода от този кладенец. Като няма средства, да не се вади вода от този кладенец.

Че животът, който живеете, не е ли един кладенец, от който трябва да изкарате вода? Онези условия, онези средства, чрез които искате да добиете вашето щастие, не са ли вода? Трябва здраво въже.

Всички имате въжета, трябва да са здрави. Някои от вас ще ми кажете: Как мислите, моето въже здраво ли е? - Че вие знаете това по-добре от мене. Казвам: Твоята кофа къде е? На дъното на кладенеца. Ти питаш да ти кажа здраво ли е въжето ти? Щом твоята кофа е останала на дъното на кладенеца, и твоето въже се разбира какво е. Ти ми казваш: Дай ми твоята кофа. Аз моята кофа не завързвам на такова въже като твоето. Ти казваш: Нямах ли малко човещина? Казвам ти: Щом искаш моята кофа, ще махнеш своето въже. Аз изваждам моето въже и турям моята кофа, и мога да ти услужа. Но моята кофа и моето въже не ги давам никому. Спускам, изваждам водата и казвам: Вземи си толкова вода, колкото искаш. И пак си отвързвам въжето и кофата. Благоедения не правя никому. В живота всеки трябва да си носи своето въже и своята кофа. На земята обикновено е наредено да има на кладенеца въже и кофа. На земята е така. Онзи, който е турил на кладенеца въжето, той ще си вземе вече парсата. Той ще вземе повече отколкото струва въжето. Според мен аз никога не бих отишъл при един кладенец, дето има кофа и въже. Чудни сте. Когато отида при един извор, аз ли трябва да изтегля водата навън? Онези, които живеят на физическото поле, трябва да изваждат водата си от дълбоко. Онези, които живеят в духовния свят, водата им сама изтича, няма защо да я вадят.

Ние някой път си казваме какво е направил Христос, как е пострадал Христос, как апостолите са пострадали, как мъчениците са пострадали. Всички привеждат примери. Аз съм привеждал примери, но аз правя всякога един опит. Когато искам да говоря, всякога опитвам. Някой силен човек можел да вдига сто килограма. И ако аз мога да вдигна сто килограма, казвам, че е възможно това. Щом не мога да постигна това, мълча си. За това не правя и въпрос. За нещо, което не мога да го направя аз и въпрос не правя.

Мога да ви препоръчам едно правило. Вие и въпрос не повдигайте за неща, които не можете да направите. Например сега се проповядва, че ще отидем на онзи свят. Ти казваш: Дълго време се

изисква да отидеш на онзи свят. Че това е една съвсем физическа представа за онзи свят. Вие така говорите и така мислите, като че онзи свят е по-малък, а пък този свят е същественият. Вие го мислите, като че отивате от един град в друг. Не е такова положението за духовния живот. Сега ще си послужи с един пример за изяснение. Представете си, че вие сте един ученик в университета, но всякога отивате с неподготвени уроци. Изважда ви професорът и вие нищо не казвате. Най-ниските бележки имате вие. В кой свят сте? Но ще кажете: Аз искам да отида в онзи свят на способните ученици. Че тези способни ученици са с тебе заедно. Чин след чин са наредени там. Онзи свят е до тебе. Вие казвате: Ние искаме да видим Христа. Че Христос седи на същия чин с вас. Той може да е един от професорите, който ви говори. Вие мислите, че като видите Христа, всичките ви работи ще се изгладят. Прави сте. Идеята ви е права, но има нещо непълно. Защото мнозина видяха в Израел Христа, но нищо не стана. Не казвам, че желанието ви е лошо, то е едно от хубавите ви желания. Но в това виждане трябва да влезе един много съществен елемент. Да видиш слънцето с обич и когато го видиш, да се зарадваш и то да внесе в душата ти нещо. А пък да видиш слънцето, ти едва го видиш и се отдалечиш без да изпиташ обич, то никаква полза няма да ти принесе. Това не е никакво виждане. Под виждане ние разбираме постоянна връзка, която съществува в живота вътре. Вие искате да видите Христа. Кой е уреждал живота ви? Онези щастливи минути в живота ви на кого се дължат? Онези хубавите ваши мисли, хубавите чувства и хубавите постъпки на кого се дължат? На вас ли се дължат? Ако аз се кача на един трен, за 14 часа ще бъда във Варна, нали така? Ако аз се кача на един аероплан, за 3-4 деня ще бъда в Индия, Калкута, в Лондон, но това не се прави с крака. Ти си отишъл с чужди превозни средства. Тези средства се дължат не на тебе. Един човек се качва на аероплан и лети. Ти казваш: И аз мога да направя това нещо. – Можеш, но средството, с което ще летиш, нито ти си го измислил, нито е твое. Искам да ви насоча на една съществена мисъл. Ние най-

първо трябва да оценим това, което Бог е направил. Даденото да оценим. Да оценим сегашния живот. Ние не оценяваме сегашния живот. Погрешката е там. Ако ти не оценяваш сегашното, ти не можеш да оцениш и бъдещето. Ако ти не можеш да оцениш най-малката любов, ти не можеш да оцениш и голямата любов. Ако ти не направиш най-малката постъпка, ти не можеш да направиш и голямата. Един ден ние искаме да влезем в съвършения свят. Но там ще се намерим в друго едно противоречие. Ние ще се намерим в такова противоречие, в каквото се е намерил един българин, когато отишъл в странство, но не знаел никакъв език. Англичаните се разправят на английски, немците си говорят на немски. А пък този българин не знае нито английски, нито немски и затова не му обръщат никакво внимание там. Той казва нещо на англичанина и последният не го разбира. Той иска сега този англичанин да знае български език, но не знае. Говори на един френцузин на български. Но френцузинът иска ти да знаеш неговия език. И той си повдига раменете на зададения въпрос и отминава.

Един брат седи при мене и казва: Искам да се запозная с напредналите братя от Бялото Братство. И той мисли, че тези бели братя са българи. По никой начин не мога да те представя на тези братя. Да те препоръчам на тях, ти не им знаеш езика и аз не искам да се излагам. Трябва да знаеш езика им. Христос знае всички езици, а вие кой език знаете? Вие казвате: Духът ще проговори чрез мене. Знаете ли какъв е езикът на Духа? Аз съм слушал евангелисти говорят езици и казват: Духът говори. Духът говори, но ти не разбираш нищо от този език. Духът говори, но ти не разбираш. Трябва да се говори на един разбран език. Това не е български език, нито английски, нито френски. Това е новият език на мисълта, която трябва да се разбира. Новият език се различава по следното, законът е този: Когато ученикът влиза в училището, с какво се отличава един ученик? По какво се отличава живото дете? - С живота. Детето като дойде на земята, трябва да има живот. На какво се дължи животът? -

На Любовта. Животът носи със себе си една интензивна мисъл - да реализираш нещо в света.

В живота има един вътрешен стремеж. Онова дете, което е родено, веднага влиза в училището и майка му ще бъде с него. Но в деня, в който детето напусне живота, майка му го оставя и казва: Бог да го прости, умря. Сега същият закон и за друга област. Докато ние сме живи, докато сме в Любовта, нашата майка е с нас. Тя е на наше разположение. В деня, в който се откажем да носим живота, да служим на Любовта, ние се погребваме. Трябва да знаете, че всеки ден човек десет пъти могат да го погребват и да го изваждат от гроба. Някой път се молите, молите, молите и нито глас, нито слишание. Колцина съм слушал да ми разправят за молитвата. Вървят двама християни и единият разправя на другия: Аз за каквото се помоля, все ми е отговорил Бог. Нямам изключение в живота си! А пък другият казва: Не зная, за моята молитва не съм уверен, още не ме слуша Господ. А онзи му казва: Аз ще те науча как да се молиш. Но още не изрекъл думата си, ето че идва една мечка със своите мечета. Онзи, на когото се чува молитвата, почва да се моли, а пък другият се качва на крушата. Но и първият, който се моли и той се качил после на крушата. Тогава другият схванал, че и онзи има толкова вяра, колкото и той. Първият за свое оправдание казал: Човек като се моли, трябва да е на високо място. Така Бог го слуша по-добре. Качили се на крушата, помолили се и мечката си отишла. Другият казал: Много ти благодаря. Научих една тайна, че щом съм горе нависоко, молитвата ми ще бъде послушана. В душата на първия има една вътрешна неискреност. Той вижда, че молитвата му не е хванала декиш и измисля една нова философия, за да излъже и себе си, и другите. Това е самоизмама. В дадения случай умният човек няма какво да среща мечки. Какво изяснение ще дадете на мечката? Аз я създавам. Разберете ме сега. Вие създавате вашите мечки. И големи мечки може да създадете, и малки мечки може да създадете. Може да направите едно престъпление и мечката да ви гони, и то не една, но две, три и

много мечки. Тогава ще се качите на дървото и ще кажете: Защо, Господи, създаде мечките? - Божиите мечки са много добри, а нашите мечки са много лоши.

Христос казва: "Има да ми се случи нещо много важно и сериозно, но както ви гледам, вие ще ме напуснете. Ще се разбягате всички". Това Той го е казал, защото е познавал човешкото естество. Петър казва: "Всички могат да се разпръснат, аз обаче не". Исус му отговаря: "Истина ти казвам, че тази нощ преди да пее петелът два, три пъти ще се отречеш от Мене". В Гетсиманската градина Христос помолва учениците си да не заспват докато Той се моли на Господа. Обръща се и вижда, че са заспали. Казва на Петра: "И един час ли не можеш буден да бъдеш?" Пак се моли и пак вижда, че Петър и Яков спят. Три пъти ги моли да не заспват и трите пъти ги намира заспали.

Следващата случка е в двора на първосвещеника, когато Исус е вътре на разпит при старейшините и книжниците. Петър се грее на огъня отвън на двора заедно със слугите на първосвещеника и когато една от слугините на първосвещеника му казва "И ти беше от учениците на Исуса Назарянина", Петър отрече. Това е третия път, когато Петър отрече, че познава Христа. Пак когато петелът пропя, той разбра какво е искал да каже Учителят му с думите "Преди петела два пъти да пропее, ти три пъти ще се отречеш от мен".

Хубавата страна беше в това, че като излезна вън и пропя петелът, той съзна, че по стария начин не могат да се разрешат работите. Трябва да се вземе ново въже. С това въже, с което се късат кофите, нищо не става. Мъчнотията седи в това, че вие не можете да свързвате духовния живот с физическия живот.

Ако схванете Христа като представител на Любовта, то Любовта е необходима за целия ваш живот. Любовта трябва да бъде подкрепа на всяка ваша мисъл, чувство, желание, постъпка. Любовта трябва да бъде непреривна сила, която да работи във вас. В деня, в който не работи във вас Любовта, нищо не може да постигнете. Някой път

спите. Защо? Защото го няма токът на Любовта. Някой път знай защо спите тук. Защото не сте си починали. Работа трябва, а вие сте уморени. И някой казва: Да свърши беседата, че съм гладен. Някой има да дава 20-30 хиляди лева и аз му проповядвам, а той казва: Какво ще ми разправяш сега. Аз имам да давам толкова пари! Или някой е уволнен от служба и казва: Какво ще ми разправяш сега, аз съм без работа. Един американски проповедник казва: Аз проповядвам и на онези, които спят. - Сега аз гледам психологически на въпроса. Има две пояснения. Учениците на Христа заспаха тогава, понеже не можаха да изтратят на онази тежка атмосфера и на мисълта, че ще защитят Учителя си. Те казваха: Тежка работа е тази, не е за нас! Това показва слабата страна на човека. Има една мисъл, която е обременителна. Спиш. Не е лошо. Има моменти, когато човек като спи, той слуша по-хубаво. Някой казва: Аз спях, но чух. А пък тези, които не са спали, те не помнят. Аз тогава бих ви казал да спите и да помните.

Съзнанието на човека трябва да бъде будно, ангажирано с известна Любов. Някой може да каже: Това, което говори Учителя не разрешава моите въпроси. Вярно е, но казвам ви: Има известни неща, които всякога ни засягат в нашия живот. Когато вятърът ни духа, интересува ни, понеже този вятър е една реч, той пречиства въздуха. Този вятър е за моя полза. Защо духа вятърът? Заради мен, заради вас. Изгря слънцето. Аз мога да кажа: Това слънце изгрява за мен, понеже аз се ползвам от него. Аз трябва да съзнавам в душата си следното: Слънцето изгря и неговата работа е за мен. Слънцето има отношение към мен. И като изгрее Слънцето, аз в този ден мога да свърша на физическото поле своята работа. Ако ние съзнаваме, че всичко, което е създадено в света подтиква нашата мисъл, чувства и постъпки, ние имаме отношение, една връзка. Ако ти се радваш на вятъра, който духа, ако ти се радваш на дъжда, който вали, ти имаш връзка с вятъра и с дъжда. Дъждът ще донесе своето благо. Ако не обръщаш внимание на тези неща, тогава ще се обезсмисли живота

ти. Някой път е много мъчно да се направи едно заключение. Но трябва да се направи едно заключение. Ние живеем в един свят, дето Бог ни се изявява. Ние сме в едно училище, дето професорите ще проявяват своето знание. В клас ще ходим, за да слушаме онова знание, което се проповядва в университета. Ако ти ходиш в училището и нищо не придобиваш, ходенето е безполезно. Ако ти вярваш и тази вяра не ти допринася нищо, тази вяра е безсмислена. Всички си образувайте едно верую, което да не се къса. Преди известно време дойде при мене една сестра и ми разправя, че от дълго време иска тя да има едно съобщение от невидимия свят. И става една сутрин и чувства, като че някое същество иска да влезе вътре в нея. И тя го чувства. То влиза в нея и веднага се изменя нейното състояние. Аз зная как стои работата. Той казва, че тя е на погрешен път, че всичко каквото е правила досега не е право, че всичко е погрешно. Но кое е постоянно в живота? Тази светлина, която влиза в очите, може да ти причини дразнение, но може да ти стане и много приятно. Тази сестра се е намерила под влияние. Това не е влияние на духове, но това е приемане на посторонни мисли, които завладяват човека. Както един отровен газ може да парализира, както въглената киселина може да парализира, така и някой духовен човек може да се парализира и той да си мисли, че духове са дошли в него. Когато вие имате посещение на един Божествен дух, няма да се смущавате, той ще внесе едно светло чувство, една светла мисъл у вас и този ден ще бъде епохален, какъвто беше денят на Петдесетницата за апостолите. Те имаха връзката с невидимия свят и чува да се говори на духовния език, и всички ученици знаеха духовния език. Духовният език и вие трябва да научите. Да допуснем, че един човек ви казва: Ще ви запали. Но не може да ви запали. И нищо не става, а пък друг нищо не казва и ви подпалва. Тогава питам: В кого е силата? В мълчаливата мисъл, мълчаливото желание и мълчаливата постъпка, които запалват, които внасят любовта, в това е силата. Не трябва да я търсите отвън. Колко Любовта се е проявила отвън у другите хора, вие не може да знаете,

но във вас колко е, това може да знаете. Вашето щастие седи в това да проявявате Любовта.

От невидимия свят казаха на Христос: Твоето въже ще оставиш, ние ще турим нашата кофа и нашето въже. Христос си сне въжето. Голямо разочарование претърпя Христос, няма друг човек, който да е претърпял по-голямо разочарование, отколкото Той! Всичко рухна. Разбягаха се учениците му и всичко каквото е казал, рухна повидимому. И Христос каза: "Тогава да бъде Твоята Воля!" И тогава дойде Божественото! Докато нашето човешко не отстъпи на Божественото, не може да имаме успех. Иначе ти ще имаш временни успехи и не може да придобиеш онова правилното, което търсиш. Само когато Божественото дойде, ти ще имаш един приятел, когото обичаш. Само тогава ще живееш в едно общество, което ще те разбира и ти ще го разбираш. В Божественото има това разбиране.

"Бдете и молете се да не би в прегрешение да влезете." По някой път ние уповаме на нашето знание, не виждаме, че знанието не ни помага. Някой път и вярата, която имаме не ни помага, някой път и силата, която имаме не ни помага. Вярата ни някой път е много малка в сравнение с мъчнотиите, които срещаме; някой път и силата, която имаме е много малка в сравнение с онези мъчнотии, с които трябва да се справим в живота си. Всяка мисъл, която носи в себе си скръб, има нещо нечисто в нея; всяко желание, което носи скръб, има нещо нечисто в него. И всяка постъпка, която носи скръб, има нещо нечисто в нея. Трябва да се очистят. Трябва да разпознавате чистите мисли от нечистите. Всяка мисъл, която носи само радост, е чиста. Всяка мисъл, която носи скръб, не може да градите с нея - трябва да се молите тогава. Старини ще дойдат - ще остареете и тогава ще ви оставят всички. Когато преминавате на онзи свят, нито един от вашите приятели, които са тук няма да ви придружават. Ще дойде това положение и тогава на кого ще разчитате? Всичките ви приятели ще дойдат само до последната станция и ще ви кажат само: Господ да бъде с теб! В живота ви дойде болестта, баща ви, майка ви не могат да

ви помогнат. Вие имате страдания, какво ще кажете тогава? Там трябва да се прояви вярата! А не да се обезсърчавате. Някой казва: Ще се мре. Умирането е да ни се покаже само кой може да ни помогне. Кой може да ни помогне? Ще намерим Онзи, Който може да ни помогне! Който може да ни избави от смъртта. Той е истинският. При смъртта на Христа всички се разбягаха.

Но Христос издържа на всички страдания! Това е първото положение. Има един, на Когото ние можем да разчитаме! Той е Онзи, на Когото Христос разчиташе! Разчитайте на Този, на Когото Христос разчиташе, вярвайте в Този, в Когото Христос вярваше! И постъпвайте така, както Христос постъпваше. От това правило се водете и всички противоречия ще се разрешат.

Отче наш.

*14. Утринно Неделно Слово, държано на 24 декември 1933 г., 5 ч. с.,
София - Изгрев.*

РАДОСТ, КОЯТО НИКОЙ НЯМА ДА ОТНЕМЕ

(В каталога е под име: "Радост, която никой да не отнеме")

Ще прочета 15-а глава от Марка.

Създадени са земята и човекът, и на човека е даден живот, за да живее и да бъде щастлив, но на земята се случва това, за което земята не е създадена и за което човек не е направен. Страданието и мъчението, това са вметнати неща в живота. Те са неестествени неща в живота. Както и да се проповядва, те са едно изключение. В дадения случай нас ни интересува това, което хората мислят. По какви причини идват страданията? Кое е естеството на самите страдания и могат ли да се избегнат? Всякога се дават два отговора, които са верни. Единият отговор е: Те са неизбежни. Другият отговор е, че може и без тях. Защото в ада без мъчения не може, а в небето няма никакви мъчения и страдания. Ако те са необходимост, трябва да ги има и на небето. В ада без мъчение и без страдание не може, а пък на небето може без мъчение и без страдание. Аз мога да ви дам едно определение, за да си съставите донякъде една ясна мисъл - една форма за разрешение. Някой може да каже: Някога човек е сгрешил и затова страда. Да оставим този въпрос, че някога е грешил. Вие сте добре облечени, с хубави дрехи и искате през някой дъждовен ден да посетите някой ваш далечен приятел. И ако тръгнете, няма ли да се окаляте с вашите дрехи? Като повали дъжд, ще се измокрите, ще се нацапате. Но може ли без това оцапване? Ако се качиш на някое такси или аероплан няма да се оцапаш. Когато нямаш такси или аероплан, ще се оцапаш. Питат: Защо си се оцапал? – Защото нямам такси, нямам аероплан. Ако ви обясня това, вие ще кажете: Знаем го вече. Всички го знаете. Всякога, когато един цигулар изсвири някоя песен, вие може да кажете: Разбираме тази песен. Разбирате песента,

но не можете да я изсвирете. Когато някой пее вие давате една преценка, но не можете да пеете като този певец.

Защо човек се цапа? Защото няма такси - няма сърце, няма добро сърце, няма ум. Другото възражение е: Може ли човек без ум и без сърце? Тук трябва да се даде друго едно обяснение: Има едно сърце, взето назаем и един ум, взет назаем. Сега в Европа на запад има една мода, не знам дали още съществува. В XIX век съществуваше, а дали още съществува в XX век, вие ще проверите. Ти си поканен на голямо увеселение, на бал. Трябва да се явиш на бала в особени дрехи. Тези дрехи струват скъпо. Такива дрехи ще вземеш под наем за една вечер, ще платиш 1000 лева български и който те види, ще каже: Потръгнало му е. И след бала пак ще си носиш своите стари дрехи. Това донякъде обяснява нещата, но пак една страна остава необяснена.

Учените хора казват другояче: Грубата енергия трябва да се впрегне в работа. Всяка енергия, която не е употребена за работа, тя е груба. Тя причинява вреда и трябва да се впрегне в работа. При страданието имаме такава една енергия, която съществува по стечение на обстоятелствата, на условията. Тази енергия трябва да се превърне в една вътрешна хармония. Докато се тури тази енергия на работа, човек страда. Причината за страданието е много проста. Защо страдате? Защото не слушате. Който не слуша, всякога може да пострада. Някъде по пътищата има надпис как да се пътува. Източните народи викат "варда". Ако не слушаш и си разсеян, ще те прегазят автомобилът, трамваят, файтонът. И всичките ни страдания не са нищо друго, освен прегазване от някой файтон, такси или кон. Все някой те е прегазил. Това са страданията. Аз не знам дали сам човек може да пострада. Или някой път можеш да се посечеш сам с нож, ако не внимаваш. Ще ти кажат: Така не се реже! Ти ще кажеш: Вярно е, че така не се реже, но се порязах. И от всичко това човек добива една опитност. А това, което можеш да извлечеш от нея е поуката.

Човек може да страда само веднъж, а другото е изпитание. Някои го наричат страдание, но то е изпитание. Както когато представят една пиеса. Някоя хубава пиеса се дава само веднъж, а другото са репетиции. Христа няма да Го разпънат още веднъж. Веднъж страда Той. Втори път няма да дойде да Го разпънат. Докато Христос имаше изпитания, учениците бяха при Него, но като дойдоха страданията, те Го напуснаха. И после Христос пак ги събра. Та разбирайте нещата и не смесвайте понятията. Страдание има само веднъж, втори път няма да дойде. И като го мине човек веднъж, втори път няма да се повтори. И ако видите, че някой човек минава през страдания, то е в реда на нещата. Ако Христос пострада, и ти ще пострадаш веднъж. Ако Той е бил съден при Пилата, всеки ще бъде съден така. Никой не може да ви помогне. Господ също ще ви остави. И Христос казва: "Господи, Господи, защо си Ме оставил? Представете си, че някой е турен на кръста и минават хора и се подиграват. Това е върхът на страданието. Казват му: "Слез, царю, за да повярваме!" Това е върхът на жестокостта. При условията, при които беше Христос, не можеше да слезе. Той каза: "Боже мой, защо си Ме оставил?" Значи оставил Го е в ръцете на хората, които разполагат с Него така, както те искат, а не както Той иска. Нима беше желателно за Христа да Му турят венец? Можете ли да си представите какво е мислил Христос в това време?

Това е най-голямата драма, най-голямата трагедия, през която може да се мине. И през тази драма всички минават в един малък размер. Майката, която изгуби детето си, за което тя е треперила и плаче, че не може да го върне, това не е ли трагедия? Също така жената, когато изгуби мъжа си, мома, която изгуби възлюбения си, когато той я напусне, по-голяма трагедия от това не може да има. Напусне я той и се изгуби някъде. Христос разчиташе най-първо на хората и видя, че на тях не може да разчита. Най-после разчиташе на едно верую в себе си. Дойде време, че и това верую не можеше да му помогне. Привидно можеше така и виждаме впоследствие, че в ума и в душата на Христа остана една мисъл. Той имаше една опитност и

вярваше в следното: Невъзможно е това Великото в света. Което е създало всичко, да се измени. Повидимому като че ли всичко се е изменило. Бог може всичко да направи, а пък сега повидимому, като че ли Бог не може да даде една малка помощ. Христос казваше: "Не може да бъде това!" И историята после ни показва, че онова, което Христос е мислил всъщност е право. Това, което се случва, ни най-малко не показва, че нещата са лоши. В Бога няма промени. И когато някой път Бог забавя да даде помощ, то е за да се изпита вярата, можем ли до край да устоим. Сега може би някой път вие ще кажете: Защо е така? - За да се изпита вярата ти докрай. - Ама защо трябва да се изпита? - ще кажете вие. Този въпрос може да го зададете всякога. Например, защо трябва да ям? - Веднъж си ял, защо трябва да ядеш? Също така е и с дишането. Като поемеш веднъж въздух, защо трябва да дишаш? За Бога се казва, че Той прави само една вдишка и една издишка през цялата вечност. Господ при една вдишка и издишка създава цяла вселена, а ние трябва милиони пъти да вдишваме и издишваме, за да създадем нещо. Защо страдаме? Ще ви дам друго едно обяснение. Странанията, това са материали, от които се градят нашите бъдещи жилища. Щом искате да имате едно хубаво жилище, непременно трябва да страдате, за да се съгради това жилище. А пък всички ваши въздишки са ежедневните плащания на работниците. Въздишаш - плащаш, докато се съгради къщата и се измаже. И най-после ще въздъхнеш и ще кажеш: Много хубава е тази къща, но главата ми побеля!

В това има един вътрешен смисъл. Ще кажеш: Заслужава си да страдам, но да имам нещо реално, в което да вляза да живея. И след това ще дойдат радостите. Друго разрешение на въпроса не може да се даде. Това е разумното разрешение на въпроса. Странанията са материали, чрез които се гради нашето бъдещо жилище. И колкото са по-големи странанията, толкова по-голяма къща се гради. Ако ви са малки странанията, малка е къщата. Големи ли са странанията, голяма е къщата. Големи въздишки ли имате - много плащате на

работниците. Това е хубавото. Страданието е едно временно състояние, от което човек трябва да се освободи колкото се може по-скоро. Целият живот на човека да не е впрегнат само в страдания. Трябва само една част от живота да вземе страданието. На земята едновременно ще живееш живота, който живеят в ада, а когато се радваш, ти си на небето. В небето има радост, а в ада има страдания.

Другото положение е: Всеки един човек е в състояние да премахне своите страдания. Майката казва: Не искам да умират децата. - Тогава не ставай майка. На възлюбената, която се е влюбила казвам: Тогава не се влюбвай. На ученика, когото трябва да скъсат и който не иска да страда казвам: Тогава не ставай ученик! Щом си ученик, ще те късат. Професора искат да го уволнят. Щом той не иска да страда, казвам му: Тогава не ставай професор. Някой казва: Аз страдам. Казвам му: Не се раждай, не идвай на земята. Докарал ли те е тук с девет бъклицы някой? Ти сам си дошъл и после току пъшкаш, че страдаш.

Това е половината на разрешението. У вас има едно желание да станете господари. Искам да ви покажа един начин как може да станете господари. Вие страдате, понеже искате да станете господари, а не можете да станете. Там е всичкото страдание. Човек винаги страда за това, което не може да постигне и винаги страда за това, което изгубва. Той страда или че не е постигнал нещо, или че е изгубил нещо. Значи и в двата случая не е силен, не е господар на условията. Сега човек трябва да придобие това качество. Кому трябва да стане господар? Трябва да стане господар на ада, да заповядва на всички низши духове, та като го видят да стават на крака. Щом не си господар, те ще ти заповядват, който от тях дойде, ще ти заповядва. А пък знаеш ли какво значи да си в ада? В ада ще бъдеш слуга. Когато някой ми говори за братство, аз подразбирам небето, рая; когато някой ми говори за братя и сестри, за майки и бащи, аз разбирам небето, разбирам онзи съвършен свят. А пък, когато ми говорят за страдания, за слуги, за роби, аз разбирам ада. Там няма майки и

бащи, братя и сестри, ти си слуга. На друго място си даден. Слугата не остава вечно слуга. Това вътрешно трябва да схванеш. Две течения има в живота. Когато попаднеш в едното, това е робуването. Ще знаеш, че ти не си господар и трябва да се стремиш да станеш господар. Не да заповядваш на братя си. В небето ще се учиш на закона на Любовта. Там ще слугуваш доброволно, от Любов. А пък в ада ще слугуваш, искаш-не искаш, ще слугуваш, насила ще слугуваш. В небето ще бъдеш господар, ти сам си господар на себе си, а в ада ще бъдеш слуга и други ще ти бъдат господари. Вие казвате: Дотегнаха ми тези господари. Вие в религиозното общество минавате през една фаза. Вие сте вече навлезли в една област, където усещате едно ограничение, че работите не вървят така, както вие искате. И всеки иска да стане господар. Всеки иска да господарува. Но не знаете къде да господарувате. За да господаруваш, трябва да имаш сила. Не само да кажеш с думи, но като го хванеш, да го стиснеш с ръката си и ще кажеш: Каквото ти казвам, ще го изпълниш! Че има Господ, че имаш ли срам, че имаш ли човещина - тези думи са празни работи за него. Ще го стиснеш там, че вода и огън да излезе. Това е качество на господаря. Всеки е господар, който като стисне камък, отдолу да изтече вода, а отгоре да излезе огън. А когато някой стисне камъка и отгоре излезе дим, а отдолу кал, той е слуга. И като не можеш да разрешиш въпроса ще почнеш да се сърдиш на Бога защо е направил така света. Има едно предание. Когато Бог е създал човека, очите на Господа всякога го гледали и човек се усещал стеснен и казал: Стига вече това гледане, човек малко трябва да е свободен. И Господ почувствал това нещо и се отстранил от човека. Каквото прави човек. Господ да не го гледа. И когато Бог се ограничил, тогава се вмъкнало страданието и човек си казал: Сега ще направя това, което душата ми иска, свободен ще бъда. И в тази свобода, която почувствал, се е вмъкнало сегашното страдание.

Има един начин, по който може да се избегне страданието. Вие може да го знаете, но и аз ще ви го припомня. Като ви го кажа, вие

още по-добре ще го узнаете. Сега може само да предполагате кое е то. Ти казваш: Страдам. Казвам: Лесна работа е. Ти казваш: Как лесна, нямам пари. - Тази работа не се отнася за пари. Ти казваш: Здраве нямам. - Не е в здравето. Ти казваш: Ако аз имах един богат баща, щяха да се оправят работите ми. - Това са предположения. Ти страдаш и се оплакваш на Господа: Господи, не виждаш ли тази работа? Господ казва: Искаш ли Аз да взема участие в твоя живот, в твоята работа? - Пусни Господа да вземе участие в твоя живот и всичките ти работи ще се оправят. Казано е: "Когато дойде Духът на Истината, Той ще ви научи." Тогава ще се оправят работите. Тогава ние сме над страданията, над всичко, тогава сме господари на положението. Тогава няма страдания и ние сме вече в небето. Докато Бог не е в нас, ние ще изпитваме горчивината на ада. Всеки е опитал тази горчивина. Горчивината е отвън, а сладчината е вътре. Стремете се, когато Бог дойде във вас да имате инициативата да работите. Като ви гледам лицата, по някой път вие приличате на опърпани кокошки. По-рано бяхте другоаче, а сега сте опърпани. По-рано много хубаво мислехте, а сега почнахте да се колебаете. Трябва да дойде колебанието. За мене това е много естествено. Ще дойде едно разколебаване. Нещата няма да станат както вие искате, по земному няма да станат. Аз не съм срещнал нито един човек, който е вървял по земния път и в края на краищата да не му се случи точно това, което не желае.

Любовта е реалното и когато влезе в човека Любовта, той е силен. Когато влезе Божествената светлина в човека, той е силен. Когато проникне Божествената Истина в него, той е силен. Трябва да се откажем от себе си. Христос казва: "Трябва да се откажете от света". А пък за Бога се казва: "Бог толкова възлюби света..." Това, от което трябва да се откажем, да не го обичаме, този свят именно Бог го възлюби. Как ще обясните това? Докато не разбираш нещата, трябва да се откажеш от тях. Когато си слаб ще се откажеш и от кокошката, и от къщата, и от живота. Ти казваш: Няма да се откажа. - Ще се

откажеш, ще ти го вземат. Като ти го вземат, ти се отказваш. А пък като станеш силен, тогава няма какво да се отказваш. Силният човек от нищо не се отказва, а пък слабият човек от всичко се отказва. Силният човек е вече господар на страданията. Слабият човек не може да се откаже от страданието.

В себе си трябва да се примирите, за да се примирят големите противоречия, които сега съществуват в душата ви. Вие казвате: Да видим какво казва Христос на своите последователи? - "Ако някой не се отрече от баща си и от майка си, от жена си, от децата си, и не възненавиди своя живот и не повдигне кръста си, той не може да бъде Мой ученик." Вие искате да дойде Христос и вие да бъдете на първо място? Като дойде Христос ще вдигнете кръста си и ще тръгнете след Него. Правилно е вашето схващане. Много правилно мислите, но това ваше правилно схващане не го туряте на място. Като дойде Христос вие трябва да влезете вътре и да му дадете място, да ви покаже как е разрешил въпроса. Той ще ви покаже Пътя. Има една страна в живота на Христа, в която вие не сте надникнали. Това, което е писано в Евангелието, това е едната страна, но има една друга страна, една красива страна, в която трябва да надникнете. Но не можете да надникнете, ако не турите нещата на тяхното място. Не е въпрос само за отказване. Човек може да се откаже само един път. Апостол Петър се отказа три пъти и какво постигна? Апостол Петър каза: Този човек е силен, всичко може да направи. - Практичен човек беше апостол Петър. А после си каза, когато хванаха Христа: Заблуждавал съм се. Толкова време съм вървял по един погрешен път. Хората си направиха къщи и деца имат, а ние тръгнахме да гоним забутани работи. И казва на евреите: "Не го познавам този човек". Като пропя петелът три пъти, на апостол Петър се откри една вътрешна Истина. И казва се в Евангелието, че излязъл въвн и плакал горчиво. Къде отвън? При Бога отиде той. И си каза: Учителю, колко малко съм Те познавал! Колко малко Любов съм имал към Тебе! Аз мислех, че съм те разбирал, но много малко съм Те разбирал! Но не се обезсърчи

съвсем и си каза: Тази работа ще я оправя. Плаченето в природата какво е? Няма по-мощна сила у човека от плача. Това е мощното, това е великото. Когато ти плачеш, ти можеш да искаш. Това е мощната сила, която разтопява нещата. Водата всичко разтопява и освобождава. Плачът има една друга, духовна страна. Не да плачеш за материални работи. Трябва да плачеш за духовното, че плачът ти да се обърне после в радост. Ти, като посееш едно семе, ще плачеш отгоре му, ще го поливаш и като израсне то и събереш плодовете му, ще се радваш. Плакал си много, но после ще се радваш на плодовете на твоите сълзи. И ако не беше ти плакал, не щеше да има плод. Колкото повече плачеш, толкова по-добре. Сега аз ви казвам за онзи вътрешен, мистичен смисъл на плача. Няма какво да човъркаш раните си. И аз не искам да ви човъркам раната, но да я завържа. Ще я превържа и ще стои така докато заздравее раната. Вие сте богати, не може да се оплаче някой от вас, че не сте богати. Богати в страданията. И сега не знаете в какво да употребите вашето богатство. Това е едно богатство, върху което тепърва трябва да работите. Ти си неразположен спрямо някого, не го обичаш. Причинява ти страдание. И ти му причиняваш страдание, и той ти причинява страдание. Не знаете как да се оправят работите. Природата е научила човека как да присажда. В човека има два живота - земен и небесен. Тези два живота трябва да имат един и същи център, една и съща основа. Тези два живота са като два клона, които трябва да растат на едно място. На една дивачка може да се присади едно питомно калемче и тогава ще имате най-хубавите плодове. Сега ще присадите вашите страдания ако ви кажа: Пуснете Христа във вас. Вие някой път имате голяма кореспонденция с Него, но нямате придобивка. Като дойде Христос, тогава вече ще имате една опитност. Това ще бъде вече не една кореспонденция. Това ще е реален живот. Това ще е освобождение. Когато един цар посети затвора, тогава трябва да сте уверени, че той дава разпореждане да бъдат пуснати затворниците. Когато погледне затворниците и се върне, подписва да се пуснат

всички, които е погледнал. И като дойде Христос, ще направи това и ще престанат страданията и мъченията. Но докато имате само кореспонденция, все ще се изгуби някое писмо. Вие живеете в един свят, гдето преглеждат писмата да не би да се готви заговор. Христос казва: "Аз пак ще ви видя и тогава радостта ви никой не може да отнеме". Това иде сега. Иде радост, която никой няма да бъде в състояние да ви отнеме, както досега са ви я отнемали. Да попеем сега малко. "Махар Бену Аба". Новото е небето, а старото е адът. Новата година носи доста скръб. Носи радост, носи и скръб. Гледайте да носите един весел дух, а не песимистичен. Има една фаза в живота на човека, когато той издребнява и си изгубва вътрешното равновесие. Както човек е създаден, той няма равновесие. А пък малка причина се изисква, за да загуби равновесието си. Трябва да прави грамадни усилия, за да го запази. Като на кокили ходи. При малка грешка може да падне и да си счупи ръка или крак. Няма какво да се осъждаме. Животът на земята не е устойчив. Ние тепърва изучаваме живота на равновесието - как да ходим, как да живеем, как да чувстваме, как да мислим. Всеки от вас има богати условия за развитие.

За да познаеш един човек, трябва да знаеш кой му е основният тон. Вашият живот е преплетен с тона фа - а пък тонът фа е тон на Сатурн. Всеки един иска да стане господар, но за да стане господар трябва да има блага, богатство, сила. Това са все материални работи. Трябва да знаете, че целият български народ е построен върху два тона - "ми" и "фа". Всичките му хороводни и други песни започват от "ми" и "фа". Той не може да се справи с "фа". "Фа" е материалният живот. Да се справи с материалния живот, с всичките му трудни страни, не е лесно. Виждаш някой юнак, подозираш го, не му харесваш погледа. Мнозина антрополози казват, че погледът на българина не произвежда хубаво впечатление. Това е, защото при много трудни условия е бивал поставян българинът. Мястото, дето живеят българите е един друм на интереси, кръстопът. Целият Балкански полуостров е над огън. Българите има да се справят с "фа".

Ще научите музиката, като вземете "фа" само като едно украшение, като орнамент. После трябва да се занимавате с основния тон на слънцето. Идва сега новата музика, тя ще бъде слънчева музика и в тази слънчева музика ще има едно правилно преплитане. Тя ще бъде музика на Любовта. Тя ще придобие своя нрав от Любовта, не от чувстванията. И в този смисъл музиката ще е вече сила. Като имаш да даваш на някой човек, ще му кажеш някоя песен и няма да ти иска да му платиш. Аделина Пати минавала покрай един беден човек, който треперел. Тя се спряла пред него и започнала да пее. Събира се грамадна публика и почват да хвърлят много пари. Сила Божия е това! И друг можеше да пее, но Аделина Пати знаеше какво нещо е пеенето. Да се говори музикално, знаете ли, че това е сила Божия. В сегашните страдания, които имаме, всеки ден ние изгубваме гласа си. Тепърва ще ставате музикални. Тепърва влизаме в един красив свят, свят на една положителна опитност. Аз го наричам свят на Божиите радости. Свят на вашето веселие. И не само ще видиш, но ще участваш в този свят. Апостол Павел казва: "Сегашните страдания са временни и не може да се сравнят с това, което ни очаква и в което ще влезем в бъдеще". Това нещо може да го имате всякога. И днес може да го имате. Ние го чакаме само на небето. И тук може да го имате. Небето е разумният свят. И тук може да го имате. Аз по някой път харесвам някои светски хора, те са дали чудни примери. Чувам за някой човек, че е жесток, груб, не помага, но когато сърцето му е засегнато от любов, тогава той помага. И казва той: Измених се. - Махне се любовта и той пак се събира в себе си. Като се махне топлината от водата, тя замръзва, не тече; дойде топлината и тя пак тече и полива растенията. Ходи навсякъде. Един евангелист ме пита: Ти как разбираш Евангелието? Аз му казвам: Мъчех се да го разбера и не го разбрах и си казах - Чакай да го живея сега - и тогава почнах да го разбирам.

Да имате една сигурност в живота, да не допускате колебание и съмнение във вашите приятелства. Да допуснем, че имате един много

добър приятел, който е така изправен, че никога не сте видели една противоречива постъпка от него. И той ви е дал едно обещание и остава само една минута до изпълнението му. Работата е сериозна. Вие искате да се съмнявате. Може и последната секунда да наближава, но вие да не се поколебаете. Да не влезе една мисъл, която да ви разколебае. Да не се усъмните ни най-малко в него.

Казано е, че Христос ще дойде на земята. Чакаш го днес, утре. Все ще го бъде това. Казано е в Писанието: "В който час намислите. Той ще дойде". И ако си от умните, като петте девици, ще влезеш, а пък ако не си от умните, ще останеш вън. Всеки ден се отваря вратата на Царството Божие, за да влезе вътре някой. И ако си буден, ще влезеш. А ако не си буден, ще останеш отвън и ще чакаш за втория ден. Ако пропуснеш втория ден, ще чакаш третия ден, четвъртия ден и пр.

Кореспонденцията не е реалност, тя е друго. Кореспонденция аз наричам, когато слънцето ти го рисуват. Реалността е когато изгрее живото слънце, онова което дава всички блага. Какво велико нещо е Божието присъствие. Когато говорим за идването на Христа, ние подразбираме един такъв ред на нещата. Всичките хора сега в света навлизат, към това се стремят. Като дойде Христос ще започне едно ново течение. Христос има една красива страна, която трябва да се опита. Другояче, ще ви липсва нещо. Сега аз правя едно сравнение. Представете си, че в един човек всичко е на място, само едното око е повредено или само единият му пръст е с недъг. У човека не трябва да има никакъв дефект, всичко да е идеално. И когато се изправи всичко, тогава ще дойде Христос. Това може да бъде сега. Това е една вътрешна реалност. Какво нещо е да познаеш Бога? То е много трудно. Ние искаме да Го познаем, но ни липсва нещо, за да не можем да Го познаем. Казано е за Бога, че Той е огън пояждащ. Ако си далеч от Него - замръзваш. Ако си много близо до него - изгаряш. Тогава ще си избереш едно такова място, най-доброто, че да бъде за твое благословение. Защото, който е много близо до Бога, много

трябва да работи. Комуто много се дава, от него се иска - много трябва да се работи. Който много знае и е много силен, трябва да работи много. Представете си, че един ден ви срещне Христос малко дегизиран и ви попита: Откъде сте вие? И вие ще почнете да цитирате стиховете от Евангелието. Ще Му разправяте за Бога, ще Му разправяте какво нещо е християнството, как Христос едно време е страдал. Той ще ви изслуша, ще види доколко си разбрал Неговите страдания. Ако Го запиташ знае ли нещо за Христа, какво ще отговори Той? Може да не Го познаете, нали Той говореше със онези ученици и те не Го познаха. Той се представи като чужденец и им тълкуваше Писанието и най-после Му казаха: Ти имаш много разбирания за Христа, я остани с нас. После те Го познаха, но Той изчезна. Това изчезване всякога става. Това е една загуба. Кога става тази загуба? Когато човек изгуби Любовта си. В него остава само преживяването, но реалността изчезва, остава само възпоменанието. И чакаме тогава следващия момент. Но реалността трябва да остане при нас. А сега виждаме, че нищо не остава. Слънцето отива и си заминава. Светлината идва и си заминава. Трябва ви една много разумна работа. Постоянно човек трябва да мени методите, които употребява. Кажеш една дума някой път, ставаш строг и казваш: Трябва да го направиш това! Или казваш меко: Трябва да го направиш. Но допуснете, че някой има да ви дава нещо. Защо да не му кажеш: Имаш ли нужда от още пари? Мога да ти дам още хиляда лева. Това може ли да го направиш? Това са много големи изключения. - Този, от когото имаш да вземаш, да му кажеш така.

Този, когото обичате, има ли да плаща нещо? И кой трябва да плати? А когато обичате някого, но има също да дава, кой трябва да плати? На кого не трябва да плащате? На този, който ви обича. Когато обичаш, ти ще му дадеш повече. Като дойде светът на Любовта, там всички вие ще бъдете щедри, ще има широко даване. Аз не разбирам само на физическото поле даване, това е една обмяна. Бог е направил света такъв, за да се опознаете един друг. Бог гледа това, което

правите. Бог изпитва доколко сме готови да изпълним Неговата Воля. Бог изпитва догде сме достигнали в реализирането на Неговата Воля. Понеже сте на края на годината, ще излезете от ада вече. Довечера искам да влезем в небето. Ще вземем билет за небето. Които имате вземане-даване, не е важно за небето. Тръгвайте! Довечера ще поканим да присъстват и гости от невидимия свят.

Три неща човек трябва да спазва: да не се поколебае в своята любов, да не се разклати в своята вяра и да не изгуби своята надежда. Любовта не седи в чувствата, а щом се намерите пред лицето на Този, Който ви люби, у вас се заражда желание да вършите нещо. Щом нямате Любов, у вас няма такъв импулс, нямате инициатива. Щом дойде Любовта, и инициативата идва. Аз съм правил наблюдения. Като дойде Любовта, човек запалва огън, точи, меси. Казвам: Любовта тук е дошла. Всички са весели. Като дойде Любовта всички ще бъдете със запретнати ръкави. Ще бъдете хубаво облечени, весели и ще съблечете старите дрехи. Че сте гол - това е една стара дреха. Че не ви върви - това е един стар костюм. Че не ви разбират -това е трети скъсан костюм. Че сте малко сиромаси - това е четвърти, още по-стар костюм. Това са все стари костюми. Ще обличате новите костюми, с които ще ви върви. Всяко нещо, което е привнесено от Любовта, вземете го! То е благословено. Когато ви дадат хляб или друго, яжте и благославяйте Бога. За всички здрави хора всякога има какво да ядат. Онези, които не трябва да ядат, са болни. Оставени са на диета. Който няма какво да яде, той е поставен на диета. Щом дойде Любовта, не може да бъде да си гладен. Няма изключение. Щом Божиата Любов почне да действа, няма противоречия. Преди да е дошла Любовта има известни противоречия.

Това е за новата година. Тя ще бъде малко весела. Влиза един българин в един американски ресторант. Показват му листа с менюто. Едно меню - десет долара. Той си прехапва устните. Питат го: От кое искате? Той казва: Чакайте! И най-после намерил нещо за един долар. Много хубави са всички яденета, но струват много долари и трябва да

се плаща. Това е годината 1934. Тя е един богат ресторант. Менютата струват по десет долара. Най-евтиното ще намерите за един долар. Характеризирам ви новата 1934 година.

Трябва да бъдете весели, за да се възвърне здравето ви. Смейте се. И когато сте сами, пак се смейте, за да се лекувате. Смехът действа здравословно. Весело гледайте на нещата и като останете сами, посмейте се хубаво. Смехът в известно отношение е състояние на почивка. Смехът е външна граница на радостта. Ако не се смеете ще дойде някоя болест. Ще поблагодарите на Бога, че сте се посмяли.

Трябва да влезем в един свят, дето всички са сигурни, а не само ти. Тогава няма да има страдания. Всичко имаш - дрехи, шапки, пари в банката, но топлина нямаш. Всичко имаш, но живота го нямаш. Страданията и радостта си имат граници. Ако минеш границите на скръбта, ще влезеш в радостта. Ако минеш границата на радостта, ще влезеш в скръбта. Питаш: Защо страдам? - Защото си минал границата на радостта. Питаш: Защо се радвам? - Защото си минал границата на скръбта. Какво трябва да се прави при скръбта? Чакай докато радостта дойде при скръбта. Ти не чакаш да дойде радостта, да поздравиш сестра си.

Да познаваш Бога по светлината и по топлината Му, това е щастието. Когато Любовта, Мъдростта и Истината ти направят визита, ти имаш пълната радост. Или когато животът, светлината и свободата те посетят, тогава имаш пълната радост.

В годината 1934 едно е бащата, четири е големият баща - дядото, девет и три са братът и сестрата.

Когато махнем големите страдания и влезем в хубавата къща, ще кажем: Много хубаво стана, че страдах. Другояче нямаше да имам тази хубава къща. Ако човек върви по пътя, който му е определен, той ще бъде доволен. Човек да мисли и да работи. Той се намира в един свят с грандиозни неща. Той трябва да работи, а пък той седи. Той да работи Божията работа. Навсякъде и всякога той може да работи Божията работа. Животът е много хубаво училище.

Отче наш.

*15. Утринно Неделно Слово, държано на 31-и декември 1934 г., 5 ч.с.,
София - Изгрев.*

ЕДНО ИЗРЕЧЕНИЕ

Размишление. Нарядът.

Ще прочета 16 глава от Евангелие на Марка.

Аз ще ви кажа само едно изречение и с това ще свърша.

Всеки един от вас трябва да се стреми да възрасти това, което Бог е вложил в него от създание на Мира.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота. (три пъти)

Които от вас могат – към 8 часа на упражнения.

*16. Неделно Утринно Слово, държано на 7 януари 1934 г., 5 ч. с,
София - Изгрев*

РЕАЛНОТО И НЕРЕАЛНОТО

Изпълни се нарядът.

1 глава от Евангелието на Лука.

Духът Божи.

Има работи, които трябва да се пояснят. Човек има известни инструменти, но не ги разбира. Дойде някой от вас, погледне някоя цигулка, повдигне я, погледне я, пак я тури настрана. Остава я някъде на тавана. Прах я посипва. Всеки погледне цигулката, но никой не подозира, че в тази цигулка се крие нещо и казва: Няколко дъсчици.

Трябва да дойде някой с разбиране, за да види, че при известни условия, от тази цигулка може да излезе нещо много хубаво. Тази цигулка може да развесели сърцата на хората. Макар и да е няма, който знае, може да я накара да говори. А който не знае, само ще я обръща и някой път само може да изчисти гърба ѝ. И ще се пита: Защо ли Господ е направил тази цигулка? Сега някой не може да свърже двата края и наставя смущение в неговия ум: Защо не стават по друг начин работите и защо става именно така?! Тогава, разглеждайки цялата история, виждате, че работите не са станали както искате и после се питате, дали тя е истинска или е скроена от хората.

В дадения случай вие имате този инструмент – цигулката, която обръщате на гърба ѝ, настрани и някой ще я остави, като не знае как да се справи с нея. Някой може да разправя историята на цигулката, но цигулката седи все горе на тавана. Някои пък разискват за това, което се е случило преди две хиляди години и казват: Защо не се е случило в наше време? – Какво щеше да стане? Трябваше да минат още две хиляди години, за да се види малко от малко. Някои питат,

защо нещата стават по този начин, а не по друг начин. Ще ви приведа един пример. Един български абаджия бил голям майстор на дрехи. В цялата околия бил известен. Като му занесат нещо, като скрои дрехите, нищо не връща назад от плата. Каквито и парчета да му давали, колкото парчета оставали, той все си ги оставял за себе си. А пък тези парчета били от разни цветове. И после гледали, че неговите деца ходят все с шарени дрехи, направени от разни парчета. И казвали: Каква е тази мода? – Като този абаджия всички тълкуватели, свещеници, проповедници и прочее правели. Оттук-оттам събират, кроят и каквото излезе от тези парчета, го смятат за дреха. Някой казва: Така ми казва Духът или – така ми проговори Духът отвътре. Но да ви кажа, как говори Духът. Това се случи в София. Една млада мома иска да се жени. Тя е от доста видно семейство, от аристократично семейство. Тя търси един момък. Този гледа, онзи гледа и не може да реши за кого да се ожени. Един ден тя отива при една гледачка, която същевременно разбирала нещо и от хиромантия. Гледа тя и казва: На пътя си имаш един пръстен, но ще се разтроши пръстенът, ще се развали работата. По-късно ще се уреди работата ви. Момата се питала, какъв пръстен ще се развали и как ли после ще се оправи работата. Но друга една гадателка, на която Духът говори отвътре, ѝ казал един ден: На тази мома ще кажеш за онзи момък – виждаш ли го – че ако не се ожени за него, тя стара мома ще остане. Гадателката казала на момата за този момък. Случва се, че този момък предлага на момата и тя се годява за него. Но като се сгодява, наставка едно голямо смущение в душата ѝ. Тя се годява, но не по свой почин, а под давление, че ако не се ожени за него, стара мома ще остане. Затова да се сгоди. Това ли трябва да бъде подбuditелната причина – да не остане стара мома? Сега аз ви привеждам един пример, в сегашния живот какво става. Но после тя му казала: Вижда ми се, че ние не сме един за друг. Тя му казва това веднъж, дважд, трижд. Един ден той, без да ѝ каже, пише във вестниците: По общо съгласие ние се разгодяваме. Тя се намира в чудо. Питам сега, кой е

прав? Първата гадателка казва, че пръстенът ще се развали и се разваля. Тя ли е права или онази, която има вътрешно радио и ѝ казва: Ако ти не се ожениш за него, стара мома ще останеш. – Кажете ми, кого трябва да слушаме сега? Защото, всички вие все си намирате един такъв гадател, който казва: Ако не се сгодите, стара мома ще останете. А пък хиромантката ѝ казала: Предстои ти едно голямо изпитание. Ти не можеш да разбереш, защо ще се сгодиш и защо ще се раз-годиш. – Мислите ли, че това нещо е случайно? В този род, в който влиза тази мома, стават разводи ред поколения. Баща му, леля му, дядо му, все са се развеждали. Всичките от този род вървят по тази линия. И онази мома, която се сгодила за някого от този род, тя ще прави ли изключение?

Защо се случило това страдание на момата? Защото не е питала себе си, а слушала хората. Сега да се разберем добре. Всяко страдание, което идва в нашата душа, това са чуждите мисли на хората, които ни смушават. Да определим сега. Чужди мисли наричаме всички ония хора, които в дадения случай не влизат в нашето положение. Но разглеждат въпроса така, както намират за добре, по своему. Един човек намира за добре да впрегне два вола. Ходи, оре с тях и казва: Така трябва да бъде. Такъв е Божественият закон. Воловете питат: Защо? Ще им кажат: Господ е определил така. – Как ще проверят тези волове дали това е Волята Божия, или не? Ние сега вземаме едно обяснение, едно противоречие в живота, за да се изясни друго противоречие, което съществува в живота. Вземете друг един акт, какъвто е женитбата. Каква е целта ѝ? Ако аз ви обясня едно нещо, у вас ще остане друго нещо недообяснено. Но ще ви дам един разказ и вие ще си правите сами заключението. В едно древно светилище останала една свещена книга и една свещ до книгата. И ред поколения ще влизат в храма, ще вземат книгата и пак ще я оставят на място. Всички ще приказват, какво ли има в книгата и за какво е тази свещ до нея. Че е свещена – да, че е направена от бял восък – да, но за какво ще служи? Най-после в светилището влиза един, запалва

свещта и почва да чете в книгата. Всички слушатели се намерили в ужас, че запалил тази свещена свещ. Голямото престъпление било в това, че запалил свещта. За какво е направена една восъчна свещ? Тя трябва да се запали. И това се случило. Всички други гледали книгата, но само този човек е знаел какво да направи с книгата и свещта. Всички го сметнали за голям еретик заради това, че отворил книгата и запалил свещта, за да чете. Ако преденето не е за вас, ако ходенето не е за вас, ако яденето не е за вас, ако дишането не е за вас, ако обличането на дрехи не е за вас, ако пиенето на вода не е за вас, ако работата не е за вас и прочее, тогава какво е за вас? Много пъти се казва: Не трябва да се яде много. Но какво нещо е многото ядене? Или казва се в закона: Човек не трябва да желае много. Но никак ако не желае, тогава кой е прав? Казват: Да не желаем много. Тогава малко ли да желаем? Някой казва: Аз искам да съм в рая, макар и да съм накрая. Някои разбират християнството, да бъдат на най-високото място. Човек е на най-високото, на най-хубавото място, само когато може да бъде полезен на всички. Една книга, която я отварят да я четат, е на мястото си, една свещ, която свети, е на мястото си и хлябът, който хората ядат, е на мястото си.

Например, има три неща, които тук не сте разрешили. Вие казвате: Човек да бъде млад. – Но младостта нещо реално ли е? Средната възраст реална ли е? И старостта нещо реално ли е? Тогава питам, ако това наричате реалност, тогава мнозина бяхте млади. Де е вашата младост? Отиде си тя. Някои от вас бяха възрастни. Но и тази възраст ви напусна. Някои от вас сте станали стари. Но и старостта ще ви напусне. Тогава какво ще остане от вас? Като ви напусне и старостта, тогава какво ще бъде следващото положение? Вие казвате: Човек да бъде млад. Аз казвам: Младият човек е самоуверен. А старият човек е голям безверник. По-голям безверник от него няма. И в какво не вярва старият? Той не вярва вече в младините. Той казва: Отиде си младостта. А пък младият вярва в младините, но като дойде до годините на дядо си и той става суеверен. Той мисли, че като стане

стар като дядо си, всичко ще има. Като дядо, той ще има само една бяла брада, бели косми, една патерица, да се подпира. Това ще бъде всичият му капитал. Мнозина носите по някой път бастунчета. Това е собствеността ви – прикята на стария.

Ние разбираме живота по един особен начин. Разбирането на младия донякъде е вярно. Но младостта е една фаза на живота. И състоянието на възрастния е също една фаза на живота. Също така и старостта. Ние не знаем още какъв ще бъде последният, съвършеният човек. Донякъде си представяме: Всички хора ще бъдат едно тяло, в което ще живее един дух. А пък сега всеки един иска да бъде щастлив. При сегашните условия не може човек да бъде щастлив. Непременно ще се обезвери в това, в което вярва. Сега не са ли хората обезверени? Започват всички с вярата и всички свършват с безверието. Аз виждам по лицата на всички стари хора изписано разочарование в техния живот. В какво са се разочаровали? Детето непременно ще се разочарова в своите кончета, момичето – в своите кукли.

Каква е разликата между реалното и нереалното? Нереалното не расте. Това е дървеното конче или куклата. Дето го туриш, там си седи. Кончето, освен че няма да те носи, но и него трябва да носиш. Вие нямате ли много кончета, които носите? Една скръб не е ли едно конче, една кукла също? Едно желание, което носиш постоянно, с години и те смущава, не е ли то едно дървено конче? Турни го тук, турни го там, все трябва да плащаш за него. И за работа не става, нито в каруца можеш да го впрегнеш.

Едно верую, което можете да имате и не може да ви помогне, това верую защо ви е?

Ти казваш: Аз вярвам в Бога. – Хубаво. Но ти ще се намериш в положението на онзи адепт от древността. Той бил като малко дете. Турял десет божества пред себе си, на които се молел. Един ден се разболял и отива при едното от божествата да се моли. Моли се после на друго божество. И на десетиях божества се молил, но не може да оздравее. Най-после той се ядосал на всички божества, хваща едно от

тях, хвърля го през прозореца и казва: Като не можеш да помогнеш, тогава ще те хвърля. После отива при друго божество и казва: Ти можеш ли да ми помогнеш? Не можеш. Праща и него навън. И с другите прави така. И като хвърлил всичките десет божества, той оздравял. Докато вие не изхвърлите всички ваши идоли, на които уповавате навън, вие здрави няма да станете. Тогава отговарям общо на всинца ви върху един въпрос. Вие питате: Какво да правим, за да ни тръгне в живота? Казвам: Всички ваши идоли – от прозореца навън. Но вие ще кажете: От дядо ни остана, пари струва! – Ако струват пари идолите и не ги изхвърлите, тази болест ще остане въщи. Ако ги изхвърлиш, болестта ще си отиде. Докато ние разчитаме на тази светлина, която ние я произвеждаме, ние ще имаме временни постижения и не може да имаме никакъв прогрес. Това са дървените кончета и куклите, които не растат. Те си остават едни и същи винаги.

Сега ще ви приведа още един пример, за обяснение до известна степен на същото, въпреки че, колкото и да се изяснява, все нещо остава недообяснено. Разправя един съвременен писател следното. Върви по пътя и вижда, че едно малко момиче се приближава при него. Хубаво, бедно момиченце. То казало: Майка ми е болна. Това дете седи сега със страх, двоуми се, дали този човек ще даде нещо или не. С един вътрешен страх чака това дете, дали той ще отговори на молбата. Писателят го наблюдава, изпитва го, мисли, дали думите са верни, дали майка му е болна или тази работа е само скроена. И детето, и писателят се наблюдават. Писателят дава и забелязва в детето една малка усмивка. То купува хляб и носи на майка си. Писателят наблюдава това, следи момиченцето. Минава то покрай една цветарница и гледа едно хубаво тропическо цветенце в саксия. И казва: Ще го купя. Купува цветето, занася го у дома си и почват да се разговарят с цветето: Откъде си дошло? Цветето му казва: Аз съм от топлите места дошло. Взеха ме от това място, аз си живеях много добре у дома си! Дойдоха един ден и ме задигнаха, без да питат

майка ми и баща ми. И аз не зная защо ме донесоха и ме туриха в тези ограничени условия. Едно време си живеех там добре. – Това цвете може ли да бъде щастливо? През какви ли несрети не е минало. На някои места го оставят да гладува и да жадува, не се грижат за него. И то казвало: Не зная и ти колко ще се грижиш за мене. Много съм страдало от моите благодетели. – Сега ще ви уподобя на тия цветя, посадени не на място. Вие сте взети отнякъде и сте донесени тук, в света, за да бъдете щастливи. Но не сте щастливи. Посяти сте в саксии. Но по някой път тези хора, които са ви взели, обичат ви, радват ви се, но те си имат много друга работа, не се занимават навреме с вас и вие оставате неполяти.

Де е слабата страна на цветето? Слабата страна на цветето е, че то е цвете. Там е слабата страна. Докато човек има известни желания в себе си, той трябва да намери изходния пункт, за да достигне до постигане на желанията. Той трябва да бъде крайно разумен, да знае, кои желания, които са дошли в него, могат да му донесат това, което той желае и на тези желания да даде ход. Ние казваме, че светът е създаден заради нас. Но какво значи "светът е създаден заради нас"? Частно заради мене не може да бъде създаден той. Горите не могат да бъдат създадени само заради мене. Реките не могат да текат само заради мене. Онзи свят, който е създаден заради нас, е този свят, от който ние можем да се ползваме. Това, от което ти можеш да се ползваш в дадения случай, то е заради тебе. А пък това, от което ти не можеш да се ползваш в дадения случай, то не е заради тебе. Често това, което е безполезно за вас, то е полезно за други. Ако се занимаваш и с това, което не е полезно за тебе, ти ще изгубиш времето си. Следователно, остави всеки един да се занимава с това, което е за него. Човек трябва да се занимава с младостта. За да се занимава с младостта, трябва да намери онзи закон, чрез който младостта да остане при него. Младият трябва да остане млад. Ако младият остане млад, тогава где ще остане старостта? Старостта е противоположното на младостта. Щом изгубиш младостта, ще дойде

и старостта. А пък възрастното състояние е най-високата точка, зенитът, до който младостта може да дойде.

Ако ти искаш да видиш, какво има зад тази граница на възрастния човек, ти ще слезнеш в старостта. Питам тогава: Защо пожелавате да станете стар? Защо пожелавате да бъдете млад? Вие ще кажете: Ние не пожелавхме, а това ни дойде само до главата. – Младият и старият човек разрешават едни и същи въпроси от две гледища. Ако ти не можеш да свържеш двата края на младостта и старостта на едно място, то животът ще остане неразбран за тебе. Ако не знаеш защо си дошъл и ако не знаеш защо си отиваш, ти не си разбрал живота. Ако не знаеш защо отиваш в училище и ако не знаеш защо излизаш от училище, ти какво си разбрал? Нищо. Не е лошо да отидеш в училище, за да научиш всичко. Не е лошо да излизаш от училище, когато си научил всичко. Училището не представлява вечен порядък. Този живот е едно училище, в което трябва да влизате навреме и трябва да излизате навреме. Вие се спирате върху въпроса и казвате: Трябва да имаме вяра в Бога. – Добре. Защо трябва да имаме вяра в Бога? В древността са казвали: Защото без вяра не може да се служи на Бога. Вярата е едно условие за служене, една необходимост. Тогава другото положение. Питаш: Защо трябва да обичам? – Ти трябва да обичаш, понеже, ако не обичаш никого, не можеш да изпиташ живота. Някой казва: Без Любов не може. – Може, но живот няма. Животът ще дойде по пътя на Любовта. Някой казва: Аз го разбирам. – Че разбираш някого, то е друг въпрос, но за да влезеш в живота, за да се постигне това, което желаете, Любовта трябва да ти бъде едно условие. Само по този начин животът, който сега имате, може да ви стане ясен и да видите вътрешния смисъл на живота. И щом придобиеш Любовта, ти ще се освободиш от този кошмар, в който сега живееш. Ще се освободиш от този кошмар, от този вечен страх, който сега съществува между всички хора. Само напредналите души го нямат. Например, вие гледате някой човек, че се моли дълго време и не може да го търпите.

Казвате: Много се моли. То бива, бива, но той с часове се моли. Казвам: Ако един човек се моли, оставете го да се моли колкото иска! Не го смущавайте. Радвайте се. Защото, ако този човек престане да се моли, той ще причини една голяма вреда. Докато той се моли, ти си щастлив, а като престане да се моли, ти ще бъдеш нещастен. Вие искате той скоро да свърши. Не. Колкото по-дълга е молитвата, толкова по-добре е. Молитвата прилича на онази река, която тече и на онзи извор, който извира. Има известна опасност, тази река или този извор да причини някаква вреда, но той принася по-големи добрини. И ако този извор престане да тече, ще дойдат страдания сами по себе си. Сега, разбира се, тази мисъл остава едно противоречие, в което всички съвременни хора се намират. Едно голямо противоречие, което не може да се разреши. Нито на небето може да се разреши. Има един въпрос, който нито тук, нито на небето може да се разреши. Вие като отидете при Бога и там няма да го разрешите. Единственото нещо, което разрешава всички въпроси, е Любовта. Ако обичаш, ти разрешаваш въпроса, ако не обичаш, ти не можеш да разрешиш нищо. Вие имате едно разбиране, че като влезете в онзи свят, всичко ще ви стане ясно. Но знаете ли какво нещастие е да разбирате всичко? Че, ако вие сега можете да разберете какви сте, вие не бихте искали да се срещате. Ще ви дам един пример за една баба Янка от Варна. Тя е била най-красивата мома. Оженила се за един богат абаджийски син. Била много практична, много умна, с характер. Тя, след като те види, ще се завтече да ти говори сладко и ще каже: Колко съм радостна, че си ми дошла на гости. Ще ти направя баница. – Ще те гощава, ще те потупва по гърба и ще ти каже да дойдеш пак. А пък като си отидеш, ще каже: Чудо! Откъде дойде такова главоболие, заради нея да точа! Питам сега, как ще обясните това? Иде някой при вас и вие сте любезен с него. И като си замине той, отподире му казвате нещо. И някой път като отида аз на гости някъде, посрещнат ме добре, но после, като си отида, казвам: Ще дойде баба Янка отподире.

Баба Янка има две лица за мене. И за мене това е едно противоречие, защото тези две лица съществуват. И земята е една баба Янка. Денят е светъл, а после стане тъмно. Налице е едно противоречие, което съществува, а после трябва да го разрешим. Защото, коя е причината, че баба Янка е недоволна? Тя е недоволна, защото никой не влиза в положението на баба Янка. Един ден си поговорих с баба Янка, влизам в положението ѝ. Отивам при нея и ѝ казвам: Бабо Янке, не искам нито баница, нито каквото и да е! Защото, като замина, ще почнеш да вдигаш шум подире ми. Както се научавам, ти си била много красива. Добре. Я ми разправи ти за това. И тя почва да ми разправя. Тя ми казва: Така разбирам, но дотегнаха ми онези, които ме караха все да им точа. Мислят само за ядене и пиене – хляб, баница, винце. – Благодарят те на баба Янка, но на баба Янка нищо не остава и баба Янка е недоволна, понеже никой не ѝ плаща и никой не влиза в положението ѝ. – Пък, ако не им точа баница, като излязат, ще кажат, че не съм ги посрещнала добре. Те не ме разбират. Като ги видя, че са дошли хората, зарадвам се, направя им нещо, но после като си заминат, дойде друг дявол. С този дявол, не го знаей, ожениха ме, деца имам и нищо не разбрах – приемам хората, давам ядене, изпращам ги и подире им говоря. И аз не го разбирам това. Тя ми казва: Какво ще кажеш ти? Казвам ѝ: По-добре да не разбираш. Казах и още: Да ти дам един съвет, за да разбираш работите. Като ти дойде някой на гости, след като си го нагостила и като заминава, да му кажеш: Втори път аз ще ти дойда на гости и ти да ми точиш тогава баница. – Хубаво. – След една-две седмици да ме чакате, аз ще ви дойда на гости. – В човека има един вътрешен копнеж, ние го вземаме като растеж на човека, разширение на човешкото съзнание. Защото всичките нещастия, които ние претърпяваме, се дължат на едно вътрешно положение на нашето съзнание и самосъзнание. Всички страдания, нещастия, скърби, противоречия произтичат от съзнанието, което е достойние на

животинското царство. Трябва да влезем е една нова област, в едно ново съзнание, което не носи тези противоречия.

Срещате се двама души, но нито един от вас не може да гледа на другия така, както гледа на себе си. Някой път вие може да кажете, че ви обичат хората. Но направете един малък опит, да разберете, доколко ви обичат. При всички случаи, когато вас ви поставят да дарите нещо някому, ще забележите един закон, че всякога най-хубавото оставяте за себе си и ще кажете, че и готвачът трябва да яде. Но най-хубавото ядене готвачът не оставя за себе си. Онзи, който има ябълки, най-хубавите ябълки ще остави за себе си. Най-хубавото, най-ценното мъчно се дава.

Докато не съзнаем нуждите на хората, ние сме на крив път. Животът може да се разбере само като съзнаем нуждите на хората. Ако ти съзнаеш нуждите на другите като свои, само тогава ще можеш да разбереш живота. Но докато изхождаш само от твое гледище – не можеш. Например, ние влизаме в положението на Бога. Вие нямате понятие какво нещо е Господ. Господ е едно същество, което влиза в положението на всички същества, от най-дребните до най-едрите. И с всичките противоречия, които съществуват в тях. И Той все урегулира нещата. Знаете ли каква е грижата Му? Да промисли за всички тях. Желанието на най-малкото същество влиза като Негова цел. Бог има желание и най-малката буболечка да бъде щастлива. Той има желание, не тази буболечка да бъде силна и умна като Него – в това не седи щастието на тази буболечка, но тази малка буболечка да бъде доволна от живота, който тя има. Вие всеки ден се препирате с Бога – от това сте недоволни, от онова сте недоволни, от всичко, което ви се дава, вие сте недоволни. Недоволни сте от всичко, каквото се случва с вас. И вие предавате вашето недоволство на окръжаващата среда. Засега у всинца ви вървят два процеса. Един процес на вяра, суеверие и младост. И един процес на самоувереност, безверие, старост. Когато човек казва, че в нищо не вярва, той е остарял. Все едно дали е мъж

или жена. И когато казва, че вярва във всичко, той е млад. Когато казва, че вярва в себе си, той е възрастен.

Частично щастие в света не съществува. Вие може да бъдете щастливи частично, но това ще причини известни страдания на другите. Някой път това страдание ще се върне при вас. Вие слагате яйце под квачката и след време се излюпва пиле. Вие правите добро на това пиле, да дойде на бял свят. Но давате възможност на това пиле да изяде хиляди червеи. И вие ще понесете последствията на тези престъпления, които ще направи това пиле, ще понесете последствията заради пилето, което сте излюпили. И добро като направиш, ще страдаш, и зло като направиш, ще страдаш. Вие казвате: Не струва да се прави добро. Излиза тогава, че трябва да се прави зло. Не, не. Въпросът трябва да се разреши правилно. Какво трябва да правиш? Остави яйцето да го измъти онзи, който го е снесъл. Не излюпвай чужди яйца. В тебе се заражда една мисъл. То е чуждо яйце. Остави го да го излюпи онзи, който го е снесъл. Ти не го излюпвай. И всичките страдания произтичат от това, че ние искаме да дадем на другите хора щастие, без да сме сами щастливи. Ние на себе си не можем да дадем щастие, а пък искаме на другите хора да дадем такова. Или богатият иска да направи щастливи другите. Кой е истински богат? Где е онова, истинското богатство? То е богатството, в което няма страдание. Някой казва: Аз зная какво иска да каже Учителя. Някой казва: Онзи не се отнася добре с мене. – Той е прав, че не е приет добре, но той не казва цялата истина. Има една истина, която той не доизказва. Онзи, който иде при мене, той си има едно вътрешно спотаено желание. При вас идва един млад човек, говори ви, но в неговото желание има нещо скрито. Той иска да следва в странство, но е горделив. Направо не казва нищо. Вие го нахранвате, но за неговото интимно желание не говорите. Не е лошо, ако може да задоволите желанието му. Но ако задоволите желанието му, той може да не бъде признателен. Най-мъчното нещо е това. Щом направите добро някому, то този, комуто направите доброто, няма да ви бъде

признателен. Тогава какво ще кажете? Аз да ви кажа где е противоречието. Изяденият плод не се връща назад. Има в нас една признателност, която е много повърхностна. Някой ви казва: Много ви се радвам. – Но това не е още онази дълбока признателност.

Някой казва: Аз много благодаря на Бога. – Нищо не благодаря. Това са празни приказки. Като каже човек "благодаря на Бога", това значи, да бъде носител на всичко онова, което Бог е вложил в него. Да даде ход на Божественото и да употреби всички онези методи, които са вложени от Бога в него. Ние сега сме оставили Божественото настрана и сме турили нашите влогове. Младият момък гледа да се облече, да се понамаже, да се поогледа в огледалото. Също така и младата мома. Някой ден престават да се гледат вече в огледалата. На старост няма какво да се оглеждат. Погледнеш се, въздъхнеш и казваш: Какво бях едно време! – Защо човек жалее, че е остарял? Аз виждам интимната му мисъл, но казвам: Нито като млад е разрешил този въпрос, нито като стар. Има една страна на младостта, която вие още не сте засегнали. Това, което хората наричат младост, не е младост, то е сянка на младостта. Това, което хората наричат старост, то не е старост, то е сянка на старостта. И всички вие минавате за стари хора. Това е голяма привилегия. От милиони години, от как се е създало небето, има само 24 старци. И всеки счита за голяма привилегия да види един такъв стар човек. И като го види, трепва му сърцето, както, когато види някой момък момиче. А пък тук, в този свят е обратното. Тук светът е пълен само със стари хора. Човек едва на 50 години станал, смята се за стар и казва: Остарях. И се готви за онзи свят. Младият се готви за този свят, възрастните се готвят да управляват, а пък старите се готвят за онзи свят.

Три души ходили в чужбина и се връщат, но като минават през едно село, дават им една печена кокошка. Спират се те, не могат да разделят кокошката на три парчета, че да бъде на всички по равно. И казват си: Нека да спрем така и да подремем, да видим кой какъв сън ще сънува, че който сънува най-хубавия сън, на него ще дадем

най-хубавата част от кокошката. Заспиват и тримата души. Става първият и почва да разправя съня. Един страшен сън, казва той. Слизам в земята, в онези големи дълбочини така се бях изплашил, че не можах да изляза на земята и се чудех, как ще изляза. Другият казва, че отишъл на месечината. Третият казва: Аз видях, че единият влезе в земята, другият отиде на месечината и аз изядох кокошката. Младият отишъл под земята, а старият на месечината, а пък възрастният изял кокошката. Те двамата казват: Поне малко да беше оставил за нас. Онзи казал: Ще ме извините, аз мислех, че няма да се върнете и изядох кокошката, да не се развали.

Младостта е начало на живота. Старостта е края, а пък възрастният живот, това е зенитът на живота. Младостта, началото, това е посаждането на едно дърво. Когато това дърво нараства и става пълновъзрастно, това е възрастният човек. А когато това дърво почне да дава плодове, това е старият човек. Старият живот е живот, който дава плодове. Това трябва да разберете. В младините трябва да посявате всичко хубаво. Човек, който иска да бъде млад, всичко хубаво да посява в себе си. А пък старият трябва да има плодове, тогава животът има смисъл. А пък, ако човек на младини изяде това, което е трябвало да посади, той на страни ще мисли само за онзи свят, ще го връщат и все ще го връщат, докато разбере Божественото начало.

Онова, което Бог е вложил в нас, ние трябва да го посеем. Вложеното в нас трябва да даде плод и да опитаме този плод. Това е животът. И ако ние не можем да опитаме този Божествен плод, тогава самият живот остава за нас неразбран.

Това е сега новото в света. Онова, което ви е дадено, трябва да го приложите, за да може то след време да даде своя плод. Това е реалното.

Отче наш.

*17. Утринно Неделно Слово, държано на 14 януари 1934 г., София -
Изгрев*

СИНОВНО ОТНОШЕНИЕ

Размишление.

Ще прочета 11 глава от Лука.

Ще се развеселя.

В начало бе Словото.

Намирането на Истината – това е един от най-великите моменти в човешкия живот. Аз мога да го уподобя на един цвят, който се разцъфтява. Така може да се определи Истината. В това, което цъфти, има надежда; в това, което не цъфти, няма надежда. В това, което е напъпило, има надежда; в това, което не е напъпило, няма надежда. Всеки един човек има много желания, но има нещо съществено, на което човек трябва да обръща внимание. Всяка една душа не трябва да влиза в противоречие със себе си и с окръжаващата я среда. Всички трябва да избягвате вътрешните противоречия. Противоречието може да дойде, то е друг въпрос. Но не създавайте излишно противоречие във вас. Мъчнотии отвън могат да дойдат, но вие не създавайте мъчнотии в себе си. Това трябва да се има предвид. Защо идат външни мъчнотии? Вие ги изучавайте, но не питайте защо идат. Каквото и да ви се каже, все ще остане нещо необяснимо. Ако постъпите в едно училище, кое е най-важното? В училище може да прекараш по два начина. Целият курс на възпитанието може да го прекараш в страх и трепет. Сутринта като отидеш на училище, трепериш от учителя, че може да ти се случи нещо. Ти си мислиш, че учителят е стражар, разбойник и ти трепери сърцето, да не би да попадне погледът на учителя върху тебе и да ти се случи нещо. А пък другото положение е да си радостен и весел. Онзи, който се радва, показва, че е способен ученик. А пък другият усеща своята слабост и вследствие на това у него владее известен страх. Сега вие имате тези

две състояния. Писанието казва, че със страх човек не може да върши Волята Божия. Човек със страх никога не може да свърши едно училище, нито пък може да стане някакъв герой. Ще ви приведа един митичен разказ за пътищата на заека и на вълка. Заекът посещавал денем едно училище, а пък вълкът посещавал едно вечерно училище. Тогава заекът мислел, че ушите му са израстнали от много знание. Той отишъл да слуша първата лекция при един виден професор, който, след като развил темата как трябва да се живее, казал: Всякога човек сполучва, когато отива пръв. Този ден заекът бил закъснял. Но като отишъл пръв, станало въпрос за стола, где да седне и трябвало да води борба за стола. И той като видял, че ще го набият, офейкал. Върнал се с едно противоречие. Казал си: Как така, нали който отиде пръв, ще му тръгне напред, а пък аз отидох пръв и скандал се вдигна. Той не знаел, че онова, което му пречатства е вътре в него. Дето отишъл пръв, това е на място, но пречатствието е вътре в него. Следващия път казал, че няма да отиде пръв, но ще отиде по средата – нито пръв, нито последен. Било вече трета лекция. От лекцията разбрал, че човек, за да сполучи в живота си, трябва да бъде последен. И той си казал: Аз съм сбъркал. На четвъртия път отишъл последен, но вратата била затворена. Той чакал отвън. Излезли някои вън и му се скарали. И той пак си отишъл и си казал: Чудна работа, пръв отидох – лошо, последен отидох – пак лошо. Той не можел да разбере, че страхът е, който го спъва. Той си казал: Още не разбирам тази философия. Професорът казал: Всеки, който иска да сполучи малко в живота, да остави страха настрана. Заекът казал: Виж, това мъчно мога да направя.

Почти всички хора днес се намират в положението на заека. Страхът е, който спъва хората. Страхът трябва да се тури на своето място. Когато човек търси истината, не трябва да има никакъв страх в душата му. Страхът си има своето място. Турете страха на неговото място. Нека той да не е господар, защото, ако го направите господар на живота, нищо няма да постигнете. Казано е в Писанието: "Страхът

е начало на Мъдростта". Този страх, за който се говори в този стих, той не е онзи страх, който имат обикновено хората. Има един свещен страх, който произтича от Любовта. Неговото естество е съвсем друго. Някои хора смесват обикновения страх със свещения страх на Любовта. Разликата между свещения страх на Любовта и обикновения страх е колкото между небето и земята. Свещеният страх е друго нещо. По нямане на думи се употребява този израз. Имайте свещения страх, но се избавете от обикновения страх! Обикновеният страх е терзание, смаляване, смут, неспокуи и най-после, човек се обезсърчава и се отчайва и от себе си. А пък в свещения страх човек се повдига. Там човек отива към зазоряване. Помнете тази разлика. Не туряйте на мястото на обикновения страх свещения страх! Това значи, да турите на мястото на професора – невежия. И на мястото на силния – слабия, на мястото на разумния – глупавия и на мястото на здравия – болния. Това трябва да бъде едно вътрешно различие, за да разбирате живота. Иначе ще имате много противоречия. Питате, защо Христос е дошъл на земята. Христос имаше да прекара страдания, имаше една трудна мисия, която не се изпълнява така лесно. Христос мина през огън, мина през едно кръщение. Всички искат живота на Христа, но не и огъня, през който той мина. Те обичат един Христос с венец, с патерица и с корона, да заповядва навсякъде. Такъв Христос обичат. А пък един Христос без корона, без патерица, с обикновени сандали, и то бос, без дом, такъв Христос не искат. Вие все се окайвате, като се видите облечени скромно, със сандали и казвате: Не си струва толкова. Аз мислех, че ще бъда с корона. Кога коронясват човека? Докато не плюят 24 часа отгоре ти, докато не те окачат на кръста, докато не те бият, докато не те хулят, обиждат и не ти кажат: "Нали си цар, помогни си", не могат да те коронясат. Тогава вие се намирате на тясно и вие плюете и разпъвате Христа.

За да се прогресира в живота, има една страна, която трябва да се разбере. С ядене – лошо, без ядене – още по-лошо. С пари – лошо, без пари – още по-лошо. Със знание – лошо, без знание – още по-лошо.

Със сила – лошо, без сила – още по-лошо. От двете противоречия трябва да изберете по-малкото. Казано е в Писанието: "Без вяра не може да угоди човек на Бога". Вярата подразбира едно вътрешно разбиране. Вярата, това е една мярка, която определя Любовта, която трябва да имаш в дадения случай към някого. В дадения случай трябва да знаеш Любовта, която трябва да имаш към Бога. Казано е, че Любовта изключва всяко съзнание. Има въпроси, които не трябва да бутаме. Има въпроси, които са мъчни за разрешение, както, когато детето иска да тури пръста си, за да вдигне планината. Някои искат да разрешат какво нещо е Любовта. Не разрешавай този въпрос. Щом го бутнеш, ще ти дойдат всички страдания до главата. Който е бутнал Любовта, все е страдал. Не питай какво нещо е Любовта. Сега вие искате да знаете какво нещо е Любовта. Може да знаете, но щом я знаете, тя си заминава. Тя ще ви остави каквото искате и ще си замине. По човешки ви говоря. Голямо противоречие съществува в света! Ние, живите същества на земята, още не можем да вникнем в оная Любов, която Бог има към нас. Ние сега приличаме на деца, които не разбират родителите си и мислят изключително само за себе си. Тогава ще ви приведа един пример. Разправяше ми един господин. В един балкан той вижда, че една мечка води пет мечета и върви по реката. Мечката дошла до един голям камък, извадила една мравка и я дала на едно от мечетата. Той забелязал, че мечката ритнала едно от мечетата. То се търкулило и той видял, че това мече не става, то умряло. Така го шибнала майката. Майката го поклатушкала, поклатушкала и почнала да реве. Тя ритнала това мече, защото то се тикало напред, при майка си за храна, а другите мечета оставали назад. Аз тълкувам сега този разказ: Твоята лакомия става причина за твоето нещастие. Не изкарвай от търпение, със своята лакомия, майка си – мечката, че да те удари. Това се случва често в света. Благото, което имаме в света, ни е дадено. Човек като вземе своето благо, да се радва за благото, което трябва да дойде и за другите същества. В това отношение всички не трябва да бъдете

едностранчиви. Едностранчивостта си има своите лоши черти. Някой път човек има един навик, някои разбирания, че иска да наложи своето разбиране на всички други. Хубаво е, но лошата страна на това седи в следното. В Америка, в една епархия имало един американски владика, който бил много даровит човек. Той си носел главата наклонена към лявата страна. И всички проповедници в неговата епархия ходели с изкривени глави. Той наложил това. Казват: Да имаме едно убеждение! Господ не е създал владиката с този навик. Това е негов навик. Да не подражаваме на това, което е човешко.

Да имаме едно верую, но едно верую, което е общо за всички, едно верую, което включва веруюто на всички същества в себе си. А пък ако имате едно специфично верую, дръжте го за себе си, то е полезно само за вас.

Има неща, които назаем не се дават. Кои неща назаем не се дават? Ще ви кажа. Сърцето назаем не се дава. А сега се проповядва: Дай ми сърцето си. Очите назаем не се дават. Човешкият език назаем не се дава, нито човешката душа. Христос казва на едно място: "Полагам душата си, за да я взема". Полага я някъде. Но не залагайте това, което Бог е вложил във вас. Всеки човек трябва да пази своите сили и нека всяко сърце да бъде проводник на онази велика Любов. Очите трябва да бъдат проводник на светлината, умът на знанието, човешкият дух нека да бъде проводник на Божествената сила. Сега това са области, които трябва да проучвате. И това, което вие желаете в света, може да ви се обясни. Има неща, които не трябва да се обясняват. Това, което на възрастните мога да обясня, на децата не мога да обясня. За тях това е безполезно. Има неща, които ползват едни хора, а пък други не ползват. Значи, трябва да обясняваш някои неща на времето им.

Най-важното е: в човека трябва да дойде Божественото. Божественото в човека трябва да се роди. Един ден и вашата душа очаква своето спасение, но това спасение няма да дойде, както мислят някои. То си има определен път. Трябва да влезе Божественият Дух

вътре в душата и този момент, когато това Божествено Начало се прояви в душата, това, синовното отношение, е най-важното. Тогава ще дойдат ангелите и ще възвестят онова, великото събитие. Това е най-важното. Сега вие казвате: Христос и да дойде втори път, да се прероди, няма да се подобри света. Не, във всеки един човек трябва да се роди това, Божественото Начало. Някои от вас могат да кажат: В нас Христос се роди. – Хубаво, във вас Христос се роди, но има да страда още Христос. Той още не е възкръснал. Вашият Христос го чака кръст, страдание, противоречие, от онези свещеници, архиереи. Кои са вашите архиереи – първосвещеникът Каяфа, Пилат? Христос се намери в едно голямо противоречие. Него го очакваха и всички римски войници. След като разпънат вашия Христос и го турят в гроба, вие ще дойдете до едно положение, до което Христос е дошъл. Това, което търсите, ще дойде, но това е другата фаза на живота. Сега е първата фаза. Като дойде втората фаза, животът ще бъде друг. Сега не смесвайте двата живота. Като влезете в другия живот, там въпросът е разрешен. При този живот, който имате, изисква се да поддържате вашия дух, да не се съблазните. Христос не беше от слабите. Това, което в него викаше, то е човешината в Христа. То викаше чрез устата на Христа. Христос каза: "Такава е Волята Божия, трябва да минем последното страдание". А пък последното страдание е, човек да се откаже от това, което не му е необходимо. Знаете ли кое е онова, което не е необходимо на човека? Има неща, които не трябва на човека. Някой изгубил своето зрение. Един милионер му казал: Ще ти купя билет, за да те разведа из света, та да видиш всичките картини. Онзи му казал: Защо не дойде малко по-рано? – Та, нещата имат смисъл, само когато човек може да ги разбере. Защо ви е Любовта, която не можете да разберете? Защо ви е Мъдростта, която не можете да разберете? Защо ви е Истината, ако не можете да я разберете? Вие трябва да имате характер, морални, хубави черти, че като влезете в противоречие, да устоите. Какви ли неща няма да ви кажат! Много лоши неща могат да кажат за тебе, но ти, ако имаш характер, ще

кажеш: Всичко за Любовта е добро! Мнението на хората не важи. Трябва да имате една смелост. После трябва да имате едно послушание, което имаше Йосиф. Вие не можете ли да имате волята на Йосифа? Зачене се една хубава идея у вас и вие искате да я пометнете и да избягате. Няма да я напущаш. Ще дойде страданието, после ще дойде и възкресението. Тогава ще се яви във вас онази Божия Любов, която вие очаквате. И сега отчасти някои от вас имат тази опитност – онези от вас, които могат да разберат и които са достигнали до известна степен на развитие. Онези, които не са достигнали, нека се радват. Този живот ще се мени с друг по-обширен живот, после с друг живот още по-обширен, с четвърти живот, пети живот, докато дойде последното вътрешно разяснение.

Та, противоречията, които ви идват, трябва да ги разрешавате по един вътрешен начин, по един разумен начин. Как се лекуват болните? Чрез ядене, чрез дишане, ще се молиш. Който се моли е здрав човек. Който не се моли е болен човек. Някой казва: Аз не мога да се моля. – Болен си. Защото, който е болен, не яде. Но като оздравее, почва да яде и се радва, че яде. Някой казва: Много ям. Ти се радвай, че ядеш. В яденето е животът. Животът не е ядене и пиене, но животът идва чрез яденето и пиенето. Сега казвам: В това отношение, молитвата да ви бъде така приятна, както е приятно яденето и пиенето за онзи, който е гладен. Молитвата – това са хубавите отношения, които човек може да има към Онзи, Който му е дал живота, към Онзи, Който разбира всички негови нужди. Няма по-хубаво отношение от това, когато детето се разговаря с майка си, когато приятелят се разговаря с приятеля си, когато синът се разговаря с майка си, когато ученикът се разговаря с учителя си. Те са образци, на които човек може да се радва. Могат да дойдат посторонни противоречия в живота. Животът не е толкова тежък, както ние мислим. Някой човек се е забъркал в живота и никой не може да му помогне. Тогава да употребим своето здраве за Бога. Да употребим своето знание за Бога. Всичко онова, което притежавате,

употребете го за Бога. И здравето, и всичко друго. Вие да го знаете това. Не мислете, че хората могат да ви разберат. Един болен човек разправя, разправя на някого за своето положение, но последният е здрав човек и не може да го разбере. Болният му казва: Боли ме корема. Здравият му казва: Няма нищо, ще ти мине. Болният му казва: Как ми няма нищо, боли ме корема. – Аз мога да му кажа и един начин, как да не го боли корема. Той ми се оплаква, че го боли корема. Не си свършил добре работата и затова го боли корема. Боли те главата – защо не си свършил добре работата си? Като си свършиш добре работата, няма да те боли нито главата, нито корема. Болките на корема произтичат от една храна, която не е сдъвкана. Храната трябва да бъде подходяща и добре сдъвкана. Та, всичките противоречия в живота, всичките страдания в живота произтичат от едни неща, които не ни трябва. И страданията продължават, докато се освободим от това ненужното, което не ни трябва. Тука има едно изкушение, на което хората не могат да издържат. Вие знаете ли кое е най-силното изкушение? Малко хора има, които могат да издържат на това изкушение. Аз ще ви го кажа. Представете си, че имате един скъпоценен камък, много голям, много голямо богатство. Ако вие го поверите на някого да го пази, той няма да ви го донесе. Защо трябва да го давате на друг, за да го изкушавате? Не само това, но и вие сами можете да се изкусите от този камък. Ти го дадеш на някого този камък и той, като го вземе, мисли как да го обсеби. И тогава ще се родят най-големите противоречия. Вие се запознавате с един богат човек и мислите, как да му повлияете, да го имате на страната си, за да можете да черпите от неговите средства. Това е вече изкушение. Вие имате един професор и искате да се сприятелите и разговаряте с неговите деца, че да минете по-лесно изпитите. Някоя мома срещне един красив момък и мисли как да го замотае. Също така и някой момък срещне някоя мома и мисли как да я замотае. Това е красивият камък, който утре ще ви го вземат. В които и ръце да влезе

скъпоценният камък, човек не може да устои, иска да го задържи за себе си.

Може ли да ми направите един превод, кой е скъпоценният камък у човека? Това е личният живот. Да бъда аз щастлив. Да ми вземат камъка! Не го давам. И колко е, като дадеш този камък, после да го вземеш назад. Колко е мъчно човек да се откаже от себе си! Дай го този камък! Ти казваш: Какво ще остане от мене, като ми вземат моя живот? – Този камък, който изкушава хората, е голям колкото яйцето на камилската птица. А пък има по-големи скъпоценни камъни, големи като дини. Щом се отречеш от камъка, голям, колкото яйцето на камилската птица, ще дойде онзи камък, голям колкото динята. Със закон тази работа не може да стане. Какво голямо проникване трябва, какво голямо съзнание, за да направи човек това?! Но със закон тази работа не може да стане. Сега единствения съвет, който мога да ви дам, приятелски съвет, е следният. Нито правило мога да ви дам, нито пък какво трябва да правите, а само един съвет. Той е следният: Този скъпоценен камък, който са ни дали, трябва да го върнем назад. Като го потърсят, да го върнем. Като го поискат, да го дадем. Не хвърляй око на този камък, понеже той е камъкът, който носи истината в себе си. Той е камъкът на истината. Като дадеш камъка, ще познаеш истината. Като го обсебиш, ти не познаваш истината. Трябва да ви обясня това. Зърното, което остава в земята вътре, ако това семе не порастне, какъв смисъл има? Какво означава порастването? Семе, което е посято в земята и не порастне, то земята го е обсебила като скъпоценен камък и житото умира. Ако пък житното зърно порастне, то земята го дава навън. Земята ще ти го даде стократно. И казва: Вземете си го назад. Та когато това, което е посято в нас и минава като добродетел, знание, Любов, Мъдрост, когато това, Божественото в нас порастне, то ще даде плод. Даде ли веднъж плод, това показва, че ние сме готови да изпълним Волята Божия от Любов. Това, което Бог ни е дал, да го върнем. Както е казано в притчата за петтях таланта: "И онзи казал: Аз спечелих още

пет таланта. Казва му господарят: Много хубаво, вземи тези таланти, нека са за тебе. Дошъл онзи, който имал един талант и го скрил. Господарят го попитал: Какво направи с таланта, който ти дадох? Онзи казал: Скрих го в земята. Господарят казал: Вземете от него този талант и го дайте на онзи, който има повече. И всеки един, който има, ще му се даде."

Та, тази е истината, която трябва да остане у вас. Нека скъпоценният камък във вас да расте! Като ви дадат този скъпоценен камък, посейте го, та като дойде Господ, да намери, че е израстнал, завързал и узрял и ти да кажеш: Господи, това, което ти ми даде, аз работих с него и спечелих. – За да се осмисли животът на земята, ще работиш. Не може да се освободим от всички тези страдания на земята, докато този камък не израстне, не цъфне и не завърже плод.

Ние говорим за Любовта, за щастието, че много мъчно може да се обясни какво нещо са те. Ние говорим за щастието, а пък сме нещастни. Ние говорим за здравето, а го изгубваме. Ние говорим за богатството, а виждаме, че не може да остане богатството в нас. Причината за това е онзи, вътрешният страх, който има заекът: Какво ще стане с мен, ако аз дам камъка? Има известни положения в живота, при които идеята може да стане ясна. Ако ви накарат да носите едно хубаво шише с хубава вода, далече от извора и ви поискат водата, вие ще се подвоумите. Но ако дойдете при един хубав извор, то без да ви кажат, ще излеете водата и ще турите нова. Но далече от извора ще кажете: Трябва ми водата, как ще я излея! То е все същото изпитание. Писанието казва: "Това, което Бог ни дава, ние трябва да го дадем". Да не туряте в даването нещо безразборно. Не да каже, който дойде за каквото и да е: Дай ми това. – Той може да иска, но на тебе ти трябва. Но Бог, Който ти е дал, Той ти е господар. Дай Му. Има два вида даване: има едно свещено даване, а пък другото го наричам обикновено даване, то е грехът. Със свещеното даване се издига човек, а при обикновеното даване, човек губи. Аз говоря за свещеното даване. Онзи, който е поверил на тебе всичко, отдай Му

всичко. По някой път, знаете ли, защо падат листата? Падналите листа, както и падналите плодове, са много добри философи. Падналите листа знаят много повече, отколкото листата, които сега израстват; падналите листа преминават през страдания, а онези още не са минали страданията. Аз съм гледал стари хора. Старият казва: Така един ден ще повехнете, ще паднете и вие. Така един ден със смирение трябва да слезете долу при дървото, да те носи вятърът навсякъде и пак да си благодарен. Листата един ден ще пожълтеят и ще влязат в един живот по-висок, отколкото тези листа, които сега израстват. Вие казвате някой път: Някой брат падна. – Има паднали братя, но те са окапали листа. Той е във втората фаза. От моето гледище той не е паднал брат, а окапал брат. Аз сравнявам това с онзи руски студент. Той се молил и искал да види Христа. Един ден Христос му се явява и му казва: Не ти харесвам едното око – лявото ти око. Студентът взема свещта, туря лявото око на свещта и го изгаря. Другите студенти казват, че е полудял. Питат го: Защо направи така? – Защото Христос ми каза, че не ми харесва това око. Той иска да остана с едното око. Възможно е да не съм разбрал Неговите думи. – Това не е правият път. Изгарянето на окото, това е едно криво тълкуване. Не е този пътът. Може ли по друг начин да се поправи това око? Не трябва да се изгаря. Здравото око всякога може да помогне на болното око, а пък болното око никога не може да помогне на здравото око. Христос казва: "Извади окото си, което те съблазнява". – Не, как? – Има един друг начин за изваждане на окото. Ще влезете в едно противоречие със себе си. Аз и друг път съм привеждал един разказ. Един млад момък, чието дясно око било извадено и бил с черни очи, се оженил за една мома, чието ляво око било извадено и била със сини очи. И двамата имали изкуствени очи, но никой от тях не знаел, че другият има изкуствено око. Така живели без да знаят това. Една вечер отишли на бал и всеки изважда при лягането едното си око и го туря на масата. Сутринта, при ставане, тя като пипала по масата, взела окото на мъжа си и турила черното око.

А пък той турил нейното синьо око. Като станали сутринта и се видяли, че имат по едно черно и по едно синьо око. Какво излязло? Излязла истината, че и двамата имат по едно изкуствено око. Ние често познаваме истината, когато си разменим изкуствените очи. И ти казваш: Аз познах, че лявото око е изкуствено. Това не е познаване. Познаването на опакото на нашия живот не е познаване. Трябва да познаем онова, което носи в нас доброто, свободата, Любовта. Това, което ни свързва с Онзи, Който ни е дал живота и Който ръководи живота ни тук на земята, Който ще го ръководи и за в бъдеще. Не да се обезсърчим в сегашния живот. Трябва ли на човека да дотегне да обича хората? Не. Да дотегне на човека да бъде в смъртта, но да дотегне на човека в живота, тази идея е малко странна. Хората, на които е дотегнал животът, те са прави, те усещат, че в тях има нещо, което постоянно умира и човек иска да се освободи от него. Той е прав в това отношение. Но ако може човек да се освободи сам! Ангелът казва на Мария: "Божият Дух те осени. Това, което ще се роди от тебе е от Бога". И Христос казва: "Отче, в Твоите ръце предавам Духа Си, да бъде Твоята Воля". В последния час ако можеш да кажеш така!

Това са два момента: да благодарим на Бога, че ни е дал живота и да благодарим на Бога, когато изпрати ангела при нас. Да благодарим на Бога, когато сме на кръста и да благодарим на Бога, когато всичко трябва да дадем.

Изпяхме песента "Кажи ми ти истината".

Това е разрешението на въпроса. По този начин сегашният земен живот може да се осмисли.

Отче наш.

18. *Утринно Неделно Слово, държано на 21 януари 1934 г., 5 ч. с,
София - Изгрев*

В КАКВО СЕДИ ДУХОВНИЯТ ЖИВОТ

Ще прочета 3 глава от Евангелието на Лука.

Който не разбира един език може да се отегчава. Който не разбира казва: Защо ли е турено това? - То си има своето значение, своето място. За посветените е това, а за другите то си остава нещо незнайно. Като ви дадат една тема "В какво седи духовният живот" колцина бихте написали нещо? Малко хора има, които биха написали нещо. На пръв поглед е лесна работа например да се пее, да се рисува, да се пише и пр. Да пее всеки може, но да пеят добре малцина могат. Да говори всеки може, но да говорят добре малцина могат. Да пише всеки може, но добре да пишат малцина могат. Даже вие не можете да си дадете отчет защо сте недоволни. От какво произтича вашето недоволство? Всеки един от вас е недоволен. И всеки един от вас иска да постигне нещо, което не знае как да го постигне. И всеки един от вас иска да влезе в небето, но не знае как. И всеки един си въобразява, че небето е между ангелите. Някои имат опитности, а някои нямат. Някои, които искат да влязат в небето, може би имат представа, че то е нещо като земята. Даже външната страна на земята и вътрешната са две неща различни. Когато кажем, че животът е лош, то ние разбираме отношенията, които имаме един към друг. Срещнеш един човек, който говори за Бога, за Любовта, но зад всички тези паравани седи нещо лично. Той говори за Бога, за Любовта, но си има една особена любов. Има едно предание, което говори, че когато крокодилът намирал умрял човек плачел отгоре му и след това почвал да го яде. Крокодилът плачел отгоре му - от жал ли? Не, за да влезе по-гладко вътре в него. Това са сравнения. Колко пъти някои казват: Хората не живеят добре, ние не живеем добре. - Че как трябва да се живее? Ако ти дойде на гости някой богат, ще му дадеш голямо угощение. Иначе ще му дадеш корица хляб. Защо? Ти си погледнал

живота отвън. Представи си, че този просяк е един цар, един адепт и ти го погледнеш и му дадеш парче хляб. Той вече е преценил докъде си достигнал, какво понятие имаш за Бога. И вие всеки ден играете две роли: посрещате княза много добре, видните изпращате много добре. Някой път постъпвате много добре. Някой път се молите, а някой път се бунтувате.

Аз често съм забелязвал, че някои искат да проникнат, да разберат, какво аз мисля. Казвам му: Точно така мисля, както ти мислиш. Нищо повече! И след това, като не може да разкрие нещо, казва: Той е по-майстор, показва се така благочестив, но кой знае - той някъде е скрил нещо, което не мога да позная. И почва друга тактика. Ако аз открия в един човек един скъпоценен камък, това си е скъпоценен камък. Ако намеря просто камъче, това си е просто камъче. Простите мисли, желания и постъпки нищо не допринасят. Времето ще събори къщата, ако е направена от кал. Човек умира, понеже къщата му е направена от кал. Съблазнява се, понеже мислите му са направени от кал. Неразположен е духом, понеже всичко е от кал. Господ е направил човека от кал, понеже нямам по-добър материал. И ако ти приготвиш по-добър материал, Господ ще те направи от него. Казва се, че в последно време Бог ще ни роди. Значи трябва да приготвим нещо. По някой път става спор кои хора са на правата страна. На правата страна в света е само Бог, а всички други са на кривата страна. Един е Той! Правото е само в Бога. А къде е Бог? - Там дето не си ти. - Ами къде съм аз? - Там където не е Бог. Сега ще дойдат някои да разправят философии. Аз казвам категорично: Къде е Бог? Там, където не е човекът, там е Бог. Понеже човек е отражение, сянка на Бога, то, там дето не е сянката, там е Бог, а пък там дето не е Бог, там е сянката, там е човекът. Питам тогава: Как ти ще разбереш какво нещо е Бог, как сянката ще разбере какво нещо е реалността? Сянката никак не може да разбере какво нещо е дървото. Ако вие искате да разрешите при такова състояние един въпрос за реалността, ще заспите. Някой път, ако вие съзерцавате върху това какво нещо сте

вие, то няма да се минат 10-15 минути и ще заспите. Ти не можеш да мислиш какво нещо е Бог. Щом речеш да мислиш какво нещо е Бог, ще заспиш. На Изток препоръчват медитацията, размишлението. Но в какво седи размишлението? Ти не можеш да размишляваш, да медитираш, без Любов. Ако в тебе има един малък оттенък на недоволство, то има принуждение вътре в тебе и ти не можеш да медитираш.

Имаше една сестра, която дойде от Латвия. Тук седя доста време и като се върна в Латвия разправяла, че тук братята и сестрите не се развиват правилно. Аз щях да ѝ кажа още когато заминаваше: Ти си недоволна, защото ти търсиш само своето щастие в света и в това е злото. Защо тя е недоволна? Защо са такива впечатления ѝ? По две съображения, които аз знам. Понеже тя не може да се ожени за един млад брат. Този брат видя, че тя не е за него и затова тя е недоволна. От друга страна тя отиде да живее в едно село. Беше възискателна много и не можеше да ѝ се угоди с нищо. Тя право мисли, но криви заключения прави. Те няма да я ползват. Когато човек влезе в една лоша среда, той трябва да повдигне средата. Бог, като дойде в света, няма да види само, че светът е лош, но ще го повдигне. Че са я приели някъде зле - право е, но че не са я приели никак добре - това не е право. Човек трябва да оценява и най-малкото добро, колкото и да е малко. Ако вие отидете в Латвия или в друга някоя страна, като се върнете какво ще донесете? Като отидат някои в Америка ще видят, че и там, както и тук, има и светли страни. Ние не живеем в един свят, дето живее Божията Правда само, а и грехът царува. Добрите хора са още едно изключение в света.

Докато човек се занимава само със себе си, той не може да намери истината, той не може да бъде свободен. Защото желанието на един човек е и желание на всички хора. Защото няма човек, който да не желае да бъде уважаван, да бъде богат, да има всички средства, всички удобства, да няма мъчности и пр. Когато дойде някой странник, вие най-първо искате да се покажете добър, но наполовина.

Има една външна, дипломатическа страна. Най-първо ще му дадете най-доброто угощение. Навсякъде е така между братя и сестри. Аз ви приведох това за сестрата от Латвия, за да видите, че не сте толкова напреднали. Тя минава за поетеса, пише много добре. Когато бяхме на планината, тя чете някои свои работи. Има хубави заложби, но дълго време се изисква, за да се събуди в нея Божественото. У нея има едно недоволство. В природата има две противоположности. В природата има едно състояние, което наричаме Добро. Когато влезеш в това състояние, ти се чувстваш добър, но тази добрина не е твоя. А пък има едно друго състояние, и като влезеш в него ти се чувстваш лош. Второто състояние - като че ли вземаш един нож в ръката си и мушкаш този или онзи. Той не мисли сам да прави зло, а чрез него е направено злото. А пък другото състояние - на доброто - прилича на бистра вода. Някой взема от водата в чаша и дава на този, на онзи. Тя, водата, мисли, че прави много добро. У вас има една опасност, че изпадате в това или онова състояние. Това не сте самите вие още. Може да изпаднете в заблуждение. Доброто, което водата прави, не е добър живот. И злото, което ножът прави, не е лош живот. Може би не съм бил разумен, защото не е трябвало да дам нож в ръцете на друг. Когато хората вършат престъпления, те не са техни, но те не трябва да се поддават на друга сила.

На човека трябваше да дойдат изпитания, за да види докъде е достигнал той в своето развитие. Изпитанието е един вътрешен опит. Разумното в природата е което ви опитва. Изпитват ви, за да видят докъде сте достигнали във вашето развитие и дали може да издържите или не. Някой път Невидимият свят ще ви даде сиромашия, за да ви изпита. Някой път ще ви даде богатство, за да ви изпита. Някой път ще ви даде невежество, за да ви изпита. Някой път ще ви даде знание, за да ви изпита. Някой път ще ви даде сила, за да ви изпита. Някой път ще ви даде вътрешни добродетели, за да ви изпита. Защото истината седи в това - ако искате да знаете най-малката истина е следната - докато вие не станете пълен проводник

на Божествената Любов или на Божествената Добродетел, вие не може да имате никакво понятие за реалността на нещата. Ако през вашето съзнание не може да мине Божественото, вие нямате понятие за реалността. Аз зная само една реалност. Само едно "Аз" има в света, което знае всичко, а другите са едно отражение. Това е, за което Христос казва: "Благ е само един Бог". И трябва да знаеш, че благото в тебе е Бог, а не ти. Тогава лошото в човека - това е низшето в него. В природата съществува едно низше битие, което придружава Божествения свят. Злото в света е една сянка. Сянката никога не забуля реалността, нито я опетнява. Една сянка не може да опетни реалността. Например представете си, че един човек иска да открадне нещо. В какво седи престъплението? Да допуснем, че той изважда от една каса една торба злато и го скрива в друга каса. Той е пренесъл един предмет от едно място на друго. Този предмет не е изнесен извън земята. Но престъплението е направено в умствения свят, в неговата мисъл. В умствения свят престъплението е влязло като една лъжлива монета. Хващат го и му казват: На какво основание си създал тази лъжлива мисъл? - Да кажем, че откраднеш. Какво ще ти допринесе една торба злато? Няма да ти придаде нищо. Това са само въображаеми условия. Ако този човек, чиято торба искаш да задигнеш, го обикнеш от все сърце, той ще ти даде две торби. Питам тогава: Защо не го обикна? Ти не взе двете торби, а взе само едната. Виноват си, че си взел само една торба. А който вземе две торби, той е добър човек. Значи, ако вземеш две торби от някого с любов, ти си добър човек, а пък ако вземеш една торба без любов, ти си престъпник. Вие сте все сиромаси. По една торба сте взели. Не сте толкова добри. По една торба сте взели. Вие казвате: Какво трябва да правим? - Вземете си по две торби. Това е една наука. Направете опит. Казвам ви една истина, която, ако я приложите, ще се отворят тъкмо 12 врати на небето за вас. А пък както мислите, виждам, че всички врати на небето са затворени за вас. Христос сега е една врата. Тази врата е отворена. Но има толкова голяма бутаница, че не зная за

колко милиони години ще влезете. Там има ред на съзнание. Някой мисли, че като умре, ще влезе. Така се говори много лесно "Ще влезе!" Да отидеш на слънцето със светлината е лесна работа, но да тръгнеш с волска кола е много тежка работа. И после, като тръгнеш откъде ще вземеш прехрана горе в пространството? Това е нещо невъзможно. Сега аз не искам да ви обезсърчавам, но искам да ви накарам да мислите.

Когато една мома се облича с хубави копринени дрехи, тя се лъже. След като се ожени, мъжът ѝ няма да накара дрехата ѝ да му наготви, но тя самата ще готви. Тя има щраусово перо, но перото не може да готви. Тя има чепичета, но чепичетата не могат да готвят. Не са хубавите дрехи, които ще говорят, не са хубавите чепичета, които ще говорят, не е и хубавата шапка, която ще говори. Има друго нещо в човека, което трябва да говори. Та казвам: Онези от вас, които се готвите за Божествения свят, за великия свят, трябва да имате една представа за света, съвсем друга от представата, която имате сега. Дадени са много методи, но тези методи са много трудни. Вие ходите, ходите и казвате: Защо не ме обичат? - Там е работата сега. Прави сте! Аз турям: Трябва да ви обичат - за какво? Пък ти казваш: Аз съм чадо Божие. - Добре, дай ми препоръчителните си писма. Покажи ми Божественото в тебе! Един скъпоценен камък не мога да не го обичам. Той може да е обвит отвън с някаква обвивка, която не е ценна, може да има кал, но онзи, вещият, който търси скъпоценни камъни, той ще го почисти, ще го полира и ще оцени това, което е вътре. Ние ценим човека не за онова, което е отвън, но за онова, което е вложено вътре в него. Тогава прегрешението е вътре в нас, когато ние не оценяваме Божественото в човека. Ти трябва да оцениш една душа, понеже тя е скъпоценна. Ти трябва да оцениш човешкия ум, не онзи външния ум, който лъже и заблуждава, но онзи ум, който е проводник на Божествената светлина. Ти трябва да оцениш човешкото сърце, но не онова сърце, което е пълно с кал, но онова сърце, което представлява съкровища, събрани през вековете. Това сърце ще го оцениш! Сега

някои от вас ще кажете: Ние сме слаби. - Слабите хора ние не ги туряме на работа. Който е слаб, той е друга работа. Сега хората са слаби в доброто, а силни в злото. Някой казва: Аз съм слаб човек, невежа. - Невежа си в доброто, а пък си много учен в злото. Да направиш добро не ти иде на ум, а да направиш зло си майстор! Тогава ти не говориш истината, ти не си от слабите хора. Сега какво ви остава? Тогава ще бъдете поне еднакви в доброто и в злото. Поне да има равновесие. Това е свързано с вашия земен живот. На земята вие не може да имате каквато и да е положителна придобивка, ако нямате една правилна връзка с Божественото начало, едно правилно разбиране на Божественото начало. Ако вие не разбирате Божественото начало, което работи във вас, как ще ви благослови Господ? Той не е като човек, който може да се лъже. Ако вие всеки ден Го занимавате с това какво са казали хората, с речено-казано, Бог не се нуждае от това. - Бог даже не се нуждае от нашите мисли. Той само иска да види дали ние ще разберем света и дали ще бъдем проводници на Неговите мисли. А иначе с нашите мисли какво ще се занимава? Вземете например мисълта на Питагор за създаването на света, мисълта на Мойсея за създаването на света и сегашните теории за създаването на света. Има хиляди теории. След хиляди години може би нищо няма да остане от тези теории. Или да допуснем, че един човек е силен. Всички български вестници писаха за Дан Колов, че победил най-силния човек в света. Питам сега: Какво се постига с това? Постигнато е нещо, но какво е постигнато? Знаете ли какво е постигнато с победата на Дан Колов над Регуло? Постигнато е нещо. Регуло има сила на мускулите - казал Дан Колов - но аз имам и сила на дишането.

Има една сила в света, по-висока от всяка друга сила. Това е Любовта. Не може да бъде силен човек, ако не знае да обича. Когато аз говоря за дишането, аз подразбирам Божествената Любов. Ако не знаете да дишате, не може да постигнете нищо. Любовта е едно дишане в Божествения сват. И ако знаете да дишате, вие ще бъдете

един Дан Колов в Божествения свят. Ако не знаете да дишате, ще ви търкалят. Това е една наука за силата, която седи по-горе от каквато и да е друга сила. Ти казваш: Аз имам Божествена Любов. - Имаш Божествена Любов, но те търкалят на земята. Ти казваш: Имаш знание. - Имаш знание, но не можеш да разрешиш най-обикновените въпроси на земята, на живота. Онзи, който има знание, той може преспокойно да се пренесе от земята до Луната и до Слънцето. След 20 минути може да се пренесе на Слънцето. Няма да му вземе повече от половин час. След половин час той ще отиде до Слънцето и ще се върне. И като отиде на Слънцето пулсът му почти ще престане. Няма да се забелязва никакво биене на сърцето. Сърцето има три пулса. Само първия пулс на сърцето знаят хората. Втория и третия пулс не знаят. Има три вида дишане: обикновено, което е свързано с първия пулс; после има второ и трето дишане. Първото дишане е чисто физическо дишане, а пък при второто дишане ние имаме постижение. Вие казвате: Кажете ни го! - Как да ви го кажа? Ако аз съм водата и говоря на съзнанието на рибите и им казвам "Има един свят, извън водата, там има същества, които живеят много свободно и хвъркат из въздуха", те ми казват: "Изведете ни!" Но ако ги изведа, с тези хриле те ще умрат. Най-първо трябва да се преобразят хрилете, за да влязат в новата област и да знаят как да дишат с дробовите. Рибата не се е научила да диша с дробовите. И всичката разлика между човека и рибата е там, че рибата не знае как да диша с дробове. И всичкото е въпрос на дишането. И Дан Колов като говори за дишането, и той не знае, не разбира същинското дишане. Той донякъде е стигнал. Има една сила, която зависи от дишането, но тя е свързана с Любовта. Ти можеш да се лекуваш, ако дишаш и имаш Любов. Така ти можеш да се лекуваш от всяка болест. Но ако дишаш без Любов, ще те гази болестта. Защо? Защото дишаш по първия начин. Онази риба, която не си е направила дробове, да си стои във водата, а пък тази риба, която си е направила дробове, да излезе вън от водата. Положението ѝ вън от водата е хиляди пъти по-добро,

отколкото вътре във водата. Сега с това аз не искам да ви отрека сенките, но сенките имат смисъл, само когато знаете и реалността. Много хора има, които искат да се освободят от сенките на живота. Вие не се освобождавайте от сенките на живота, но се освободете най-първо от вашите лъжливи разсъждения и понятия, които имате. Запример вие чувствате някой път, че сте лош, че нещо тъмно, мрачно има във вас, че лош човек има във вас. Някой път чувствате, че друг човек, че някое друго същество е лошо, а пък ти си прав. Но как ще се оправите с това лошо същество? Вие сега имате един Регуло. Знаете ли каква е била първата борба? Регуло премята Дан Колов на земята. Дан Колов иска да го заобиколи, та Регуло да помисли, че не е толкова слаб. При първата обиколка го заблуждава. При второто място Регуло хваща да му извие врата, но всичката сила на Дан Колов седи в неговия врат. И казват, че приличал на бик. Не, дебелият врат показва, че дишането му е силно. И Регуло прави гримаса при този опит. И оттам насетне на Регуло не му върви. И Дан Колов побеждава. Дан Колов ляга на земята. Това е една стратегия пред злото, но трябва да се покаже, че вратът ви е дебел. Вратът ти трябва да е дебел. На вълка му бил дебел вратът, понеже сам си уреждал работата. И действително, силата на вълка седи във врата. Вълкът хваща овцата и тя бяга с него. Не искам да се свързвам сега с вълка, понеже ще се свържем с низшето в човека. Така не се постига целта. Дан Колов не е бил невежа, той е бил в Америка, бил е възпитан. Носът му показва, че в него има една чувствителност много силна. Аз не искам да бъдете данколовци, но има една наука за дишането, на която борците не обръщат никакво внимание. Има една наука, на която духовните хора трябва да обърнат внимание. Инак ще бъдете търговци, които могат да фалират. И Писанието казва: "Онзи, който стои, да гледа да не падне". Да не мислите, че придобитото богатство не може да се изгуби? Може да се изгуби. Но изгубеното богатство може да се спечели. Не мислете, че само това е богатството, което знаете сега. Като дойдете до Божествения свят или станете

граждани на Божествената държава, ще имате на разположение други богатства. Във времето на Римската империя беше на почит човек да бъде гражданин на Римската държава. Да бъде римлянин. Римлянинът тогава имаше всички права. А вие трябва да станете граждани на Божественото Царство. Ако вие не станете граждани на Божието Царство, вие не може да имате никакви придобивки. Христос казва: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие". Няма по-силни същества от децата. Детето, като прегърне някого, като го стисне с ръцете си оттук-оттам, то те завладява със силата си и ти си разположен да направиш това, което детето иска. И ако децата нямаха тази сила, те гладни щяха да умрат. И гласът на детето е такъв, че то като каже, всички се завтичат - майката и другите.

Ако вашето верую не ви дава една вътрешна сила, тогава на какво се надявате вие? Засега мнозина мислите, че вярвате в Бога, но и вярата ви е много повърхностна. Вие вярвате в Бога, но вие вярвате и в къщата, която давате под наем. Свършили сте училище и имате вяра в дипломата, но тава е второстепенно. Има нещо, на което човек трябва да разчита, и което не се мени. Не казвам да не уповавате на това или онова, но трябва да уповавате преди всичко на това, което не се мени.

Има нещо непобедимо в живота, в тебе. Който е дошъл до непобедимото в себе си, той се е домогнал до истинския живот, чрез който може да работи в света. Дотогава ще има много големи мъчности. Всички трябва да се домогнете до този истинския живот. Вие сте близо до него. Христос казва: "Още малко ви трябва, за да дойдете в Царството Божие". Така каза на онзи богатия момък. Каза му още: "Иди, продай всичкия си имот, раздай го на сиромасите и ела, та ме последвай, и Аз ще те науча какво да правиш". Този богатият нямаше достатъчно вяра и смелост. Той си каза: Този човек не ми дава гаранции. Той ми казва да продам всичко, да го раздам и после да го последвам. Аз не съм от глупавите да се излагам на тези

мъчнотиите. – Този младеж къде е сега, как мислите? Влязъл ли е в Пътя или не? Може да предполагате. Този въпрос остава неразрешен и за всички Христови последователи. Те са все на мястото на богатия. Този младеж още не е влязъл в Царството Божие. Той досега седи и убеждава и другите хора и те да не вярват. Защото с какъвто се събереш, такъв ще станеш. Събираш ли се с учени хора, учен ще станеш. От тях не може да се освободиш. Ако се събираш със силни хора, силен ще станеш, но от тях не може да се освободиш, не можеш да станеш самостоятелен. В света има само колективна дейност. Някой път искаш да работиш, понеже другите работят. Някой път искаш да не работиш, понеже другите не работят. Някой път искаш да учиш, понеже другите учат, а някой път не искаш да учиш, понеже другите не учат.

Третата глава от Евангелието на Йона не е много разбрана. Родословието накрая е неразбрано. Всеки един човек - това са пътища, методи, чрез които може да се справим. Някой път, ако знаете тази дълбока наука, ще може да се ползвате и ще излезете от мъчнотиите, в които се намирате. А пък сега не ви съветвам да търсите, понеже няма да я намерите. Сега само ви загатвам. Всяко едно от тези имена има своето значение. Онези кабалисти са имали всякога три начина за писане: едно обикновено писмо, второ - духовно и трето - Божествено. Всяка дума е символ. Всяко име е символ за онзи, който го разбира. Трябва да дойдете до първоначалния език - езика на природата. Трябва да знаете къде седи вашето добро - в лявата ви ръка или в дясната? Доброто не е всякога в дясната ръка. Някой път е в дясната ръка, а пък някой път е в лявата. Някой път доброто на човека не е в ръката му, а е в окото му или в носа му, или във върха на езика му. Тогава всичкото ти щастие зависи от езика ти. На някои хора всичкото нещастие произтича от езика им. Отива един млад момък в един княжески дом. Там били разположени да го приемат добре. Той казал на младата мома, която живеела там: Вие не сте много красива. - След половин час казали да го турят в един кабриолет и да го пратят

там, откъдето е дошъл. Той казал, че тя не е красива отвън, но той отгде знае, че тя не е красива отвътре? Ако аз си облека една обикновена дреха и вие си направите заключение за мене по нея, вие се заблуждавате. Или ако аз туря най-хубавата дреха на гърба си и вие вадите заключение по нея за мене, вие сте пак в заблуждение. Не си давайте мнението! Дръжте тази философия: Най-първо дайте си мнението за себе си, преценете сам себе си. И ако вашата преценка за вас е добра, тогава дайте преценка и за другите хора. Това е едно правило. Който не го научи сега, ще го научи после. Щом преценката за самите вас не е правилна, то вашата преценка и за другите няма да бъде правилна и това ще ви допринесе много неприятности и нещастия. Христос казва: "Не съдете". Това значи: Не преценявайте другите хора преди да сте преценили себе си. И тази преценка да е вътрешен стимул за самите вас. Преценете това, което Бог е вложил в другите. Някой ще каже: Това е дълбока работа, за друго прераждане може да е това. - Аз за прераждания не говоря. Аз ви казвам: Ако сега изгубите едно условие, едва след сто прераждания то ще се върне. А пък сто прераждания правят най-малко 2500 години. Всяко прераждане е едно условие. Сегашният живот ви дава известни условия. Използвайте ги, защото бъдещите ви условия, бъдещето ви превъвъплъщение ще зависи от сегашното състояние на вашия живот. За живота ви, за мислите ви, за постъпките ви, за чувстванията ви в Невидимия свят държат сметка. Там има една книга, в която всичко се записва - каквото мислите, каквото чувствате, всичко онова, което е важно, се записва и се знае. И по това ще определят какъв ще бъде вашият бъдещ живот. Те отсега определят, предсказват. Още не са го предсказали, но като свършите последната битка, като издъхнете последната издишка, вие сте победени. Последната издишка показва, че не сте издържали борбата. Сега питате как да разберете това. Във вас има едно естество на тъмнина - материално естество, което е свързано с този свят. В човека има и друго естество - духовно, свързано с възвишеното и благородното.

Значи човек има едно двойко естество. И двата свята са ви полезни. Не мислете, че като сте на физическия свят, че той не е ценен. Тук има много ценни работи, които трябва да пазите. Земята е една рудница, от която трябва да извадим някакво богатство, без което не можем да се върнем в Невидимия свят. Има нещо, което е необходимо за нас от земния живот. Трябва да минете през известни страдания, през известни изпитания, през известно боледуване. Не считайте, че болестите са наказание. Болестите са до известна степен наказание, но те дават знание и с тях ви се продължава живота. Ако не бяхте боледували, мнозина щяхте да заминете за другия свят. Всяко боледуване е едно пречистване на човека. В човека се натрупва една психична кал, от която произтичат болестите, та човек трябва да боледува по 1-2 пъти на годината от хрема, кашлица и пр. Ако изгубим 20 килограма от тежестта си, няма нищо. Казват за някого: Хлътнали му бузите. - Няма нищо! Другото е натрупване на материя.

Силата ви в умствено и духовно отношение зависи от Любовта и от дишането ви, което може да проявите чрез Любовта. Инак силата ще стои като условие във вас. От вътрешното дишане зависи всичко. Някои от вас имат кашлица. Вие като заболеете викате лекар. Винаги плащате за лекуването. За лекуването ако платиш, болестта си отива. Вие сте много скържави. Казваш: Без пари! Ако платиш, болестта по-скоро си отива. Ако не платиш, по-мъчно си отива. Плащането е една благодарност, че са ти направили една услуга. Да допуснем, че един човек ви лекува. Отплатете му се по един начин! Може с пари или с каквото и да е. Аз не съм само за звонковите. Ти ще благодариш на Бога и за онзи, който е станал проводник на Божественото благо. Учете се да благодарите! После, аз съм дал известни правила. Някой път туриш един млечен компрес и се свърши работата. Някой път мислите, че като пиете топла вода, работата е свършена. Има три начина за вземане на вода. Аз съм разправял само за първия начин на вземане на вода, но за втория и третия начин не съм разправял. Аз съм за млечния компрес. Но има три начина за правене на млечен

компрес. Но вие от тщестлавие ще искате да помогнете на целия свят. Не, какво ще помогнете на целия свят, който нищо не плаща? Че утре, ако аз дам тази рецепта, вие няма да видите мляко. Тези неща ще ги учите за в бъдеще. Обръщайте внимание на Любовта и на дишането в себе си и не се спирайте някой път да мислите какво аз зная. Аз ще ви кажа сега едно нещо: Аз зная всичко онова, което хората не знаят. Което хората не знаят, аз зная. Две неща зная. Има същества, които знаят това. Това, което хората не могат да направят на земята, има същества, които могат да направят. А пък има неща, които напредналите същества не могат да направят, а други същества - и от тях по-напреднали, могат да ги направят. Има една редица от възможности. И Писанието казва: "Невъзможното за човека е възможно за Бога".

Някой път вие носите едно трайно презрение. Казвате за някого: На онзи не му стига ума. Не мислете така, защото той може да е простак по отношение на тебе, прав си, но по отношение на тези, които знаят повече от тебе, и ти си простак. Каквото заключение теглиш за някого, ще го теглят и за тебе. Защото и ти не си от много учените в сравнение с по-напредналите. Ще съзнаваш това нещо, ще си казваш: Този човек е невежа, но и аз приличам на него по отношение на другите, по-умните. И благодаря, че го срещнах, за да видя себе си. Така като разсъждаваш, ще се отвори една нова реалност за тебе. Ще кажеш за някого: Този брат може да прогресира, следователно и аз мога за прогресирам. Кажи си: В него има добри заложи, и в мене има също добри заложи. Духът Божий чрез този брат ти показва какво ти не достига. Ще учиш!

Сега аз като четох последната част от прочетената глава, някои казаха: Дано да се свършат тези имена! Мнозина са ме питали не може ли без тези имена? Евангелистът намира за уместно да пише тези имена. Всички тези имена са на мястото си, както и звездите са на мястото си, както всички реки са на мястото си, като всички

ветрове, които духат, са на мястото си в дадения случай, в който ние се намираме.

За да бъдете силни като Дан Колов, когато се борите с Регуло, дишайте чрез Любовта и когато дойдат мъчнотии, ще дишаш, ще се бориш с мъчнотията в себе си. Много живо е страданието. Вие мислите, че страданието е нещо нереално. Не, страданието е нещо много реално. Яков нали цяла нощ се е борил с някого, когото не познавал. Борил се с Господа. Господ му казвал: "Слушай, ти излъга брата си". Яков казвал: "Господи, ще поправа всичко, ще дам десятък, ще се помиря с брата си". И Господ, като му показал добрите и лошите страни, бутнал го по хълбока и той окуцал малко. И Яков казал: "Няма да те пусна, щом като не ме благословиш". И Бог тогава му казал: "Отсега нататък няма да се казваш Яков".

Като се борите, вие вътре в себе си решете да поправите вашите минали погрешки и да внесете доброто. Това е начинът, методът за усилване на дишането.

Отче наш.

*19. Утринно Неделно Слово, държано на 28 януари 1934 г., 5 ч. с.,
София - Изгрев.*

ИЗПЪЛНЕНИЕ ВОЛЯТА

Размишление.

Нарядът.

Прочете се 4 глава от Лука.

При четенето на Словото трябва да се опитвате да намерите връзката, която съществува между всичко казано. Има една връзка, която е всякога непрекъсната. Във вашия ум може да изпъкне мисълта, че Христос имаше силата да изпъжда бесовете. В тази глава виждаме как когато им е говорил, цялото събрание се разгневява. Хващат го, искат да го хвърлят някъде. Недоволни са от него. Но той ги укротява и си заминава. Всеки от вас може да направи това, което Христос е направил. Че ако не може да направи това, което Христос е направил, то всичките усилия са напразни. Христос е започнал да изпъжда бесовете, но вие трябва да отидете в пустинята и да станете господари на духовете, да ги изпъдите. Във вас има толкова духове, че често пъти не знаете вие ли сте или не. Много неща се опитвате да си обяснявате с темперамента, с наследството. Никакъв темперамент, никакво наследство. Ако си ял мъчносмилаема храна, наследство ли е това? Ти усещаш, че храната е лоша, не яж такава храна, по-добре да си гладен. Вие очаквате да дойде Христос да изпъди от вас духовете. Може би ще дойде някой път. Ние виждаме, че когато дойде в Израила, той не изпъди всичките духове, а само някои. Тези духове, които бяха в хората, те си останаха. Той си замина без да ги изпъди.

Христос казва: "По-големи чудеса от тези ще правите". Идването Му даде власт на вярващите да се очистят. Това е най-великата работа. Щом можеш да направиш това, то и другото е лесно. Най-мъчното е да спечелиш пари, да ги изхарчиш е лесно. Но когато ги печелиш грош по грош, тогава е мъчно. Изгревът е пълен с доста

духове на шепотничество. Хем такива с опашки. Светските хора пари печелят, вземат, дават - и тук има нещо изопачено. Какво се придобива така? Нищо не се придобива. Хората имат слабост. Не зная дали има някой човек, който да няма никаква слабост. Всичките хора без разлика си имат слабости, но някои слабости се виждат, а някои не се виждат. На земята има да се борим най-първо със слабостта. Не е лошо човек да има известна слабост. Думите "не е лошо" няма какво да обяснявам. Слабости не трябва да има. Например човек е наследил известна слабост. Хванал е ревматизъм. По три пъти се молиш на ден, а пък боли те крака. Ревматизмът те хванал. Дяволът се загнездил в краката. Ти се молиш, но той си стои. Със зехтин го мажеш, с газ го мажеш, с мехлем го мажеш, на бани ходиш две-три лета и едва за две-три години можеш да го изкорениш. Но има и по-лесен начин. Сегашните хора искат лесния начин. Всичките тези духове излизат с пост и молитва. Не този официален пост, който знаете. Пост с пълно въздържание от храна и лоши мисли. И когато постиш, трябва да забравиш външния свят, какво става по света да не искаш да знаеш, да не те интересува. Ще се молиш да излязат лошите духове.

Ако дойде днес Христос в света, светът пак ще си остане такъв, какъвто си е бил. И след 2000 години хората пак ще проповядват, че Христос така и така е правил. Има една работа, която трябва да се свърши. Всички трябва да станете едно с Христа, по стремеж да почнете да работите. Да сте готови за Царството Божие. Сега има един лесен начин. Казва се: "Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти". Правили ли сте опит с този стих? Така да повярвате, че наистина да се спасите?

Ако ви повика Господ и ви изпрати да работите, да свършите някаква важна работа, как ще започнете да работите? Някои от вас ще се откажете, не знаете как да започнете. Не сте готови. Защото има една обективна страна. Някой казва: Повярвай в Господа. С това не се започва. Вие ще започнете както земеделеца. Най-първо ще впрегнете воловете си, ще отидете на нивата, ще я изорете по всички правила.

Вторият път пак ще отидете, ще носите семето, ще го хвърляте и ще завлечете това семе. И трети път като отидете, ще отидете да жънете нивата. После ще има резултат. Значи има оране, сеене и жънене. А пък вие всички искате да ви командирова наготово. Някъде ако няма какво да се жъне, ще ореш и ще сееш. Това е сега задачата на един християнин. На стария християнин задачата е да се подмлади. Не външно, но вътрешно да се подмлади. Дрехата ви е остаряла и след време трябва да си купите една нова дреха, трябва да спестите пари за новата дреха. Дрехата даром се дава, но все трябва да платите нещо за нея. Защото в невидимия свят съществува един закон: Като ти дадат една дреха и ти си недоволен от нея, ти ще я опорочиш. И всички вие, които сте дошли на земята, да си изплатите дрехата. Седите и сте недоволни от живота. Че защо ви е този живот? Дадох ви една дреха, защо не бяхте доволни от нея? Срещал съм много хора, които казват, че са недоволни, защото не са като онзи, богатия човек. Този богатия човек има други недъзи и то какви тежки недъзи! Ти си сиромах, но твоето положение е много по-изгодно, отколкото положението на онзи богатия човек. Разправяха ми: Един се оженил за една много видна цигуларка-виртуозка и всички облажавали мъжа ѝ. Но той казва: Тя свири много хубаво наистина, но по два пъти на ден ме бие. Светските хора да те бият иди-дойди, но когато един религиозен човек те бие? Защото цигуларката е един религиозен човек.

Мисълта, с която трябва да се позанимаваме, е: Човек да бъде силен, да бъде в състояние да заповядва на духовете. Той трябва да знае, че е силен и да не се обезсърчава. Гладувал е три деня, няма какво да се обезсърчава. Няма да умре. Няма какво да се обезсърчаваш, защото ако ще умираш и да се обезсърчаваш, и да не се обезсърчаваш, ще умреш, какво от това? Най-добре умри без обезсърчение. Дошли са лекари и ти казват, че след 3-4 дни ще отидеш на онзи свят. Какво трябва да правиш? Кажи: Няма да умра! И няма да умреш! Има много примери. Човек казва: Няма да умра. Нищо повече! Защото да умре човек не е по Божията Воля. Бог не

направи хората да умират. Смъртта дойде по съвсем друга причина. И следователно, ако вие отхвърлите причината, то смъртта не може да има власт над вас. Казвам сега практическата страна. Светът е създаден. Бог работи върху нас. Той иска ние да разбираме Неговите закони и да прилагаме тези закони. Младият се извинява, че е млад, сега ще си поживее, пък като остарее, тогава ще приложи. А пък старият се извинява, че е стар и че не може да ги приложи. Жененият се извинява, че има жена и деца и като отгледа децата, тогава ще започне да работи за Бога. Ученият се извинява, че има научни изследвания и като свърши своите изследвания, тогава и той ще се посвети на духовното. Това е кривият път. Ученият човек със своята наука може да служи на Бога. Той на жена си и на децата си може да покаже как се живее по Бога, стига да иска. Вълчето трябва да прилича на вълка. Агнето трябва да прилича на овцата. Орлето трябва да прилича на орела. Птиченцето на майка си. Всяко нещо трябва да прилича на баща си и на майка си. Ако вие не приличате на майка си, тогава какви ще бъдат децата ви? Аз ви казвам един начин за гледане. Отвън какви сте? И отвън какви са хората аз зная, и отвътре зная какви са. Познавам хората толкова добре, колкото себе си. Зная колко е opak човек. Той е толкоз opak, че за пет пари цяло едно село изгаря с всичките хора. И ако Бог не беше Любов и милост, както ние Го предизвикваме, Той досега би очистил света. Ако Бог се сърдеше както ние се сърдим, Той би очистил света. И би направил друг свят. Няма да му струва много.

Христос е ходил на планината - дали умствено или реално - не е важно, но според едното схващане дяволът се е явил материално. И по първия, и по втория начин да е, принципът е верен. Дяволът казва на Христа: "Като си син Божи, направи камъните на хляб". А пък Христос казва: "Не само с хляб ще бъде жив човек, но и със Словото Божие". То е по-мощно, по-силно. Словото е по-силно. Един камък, колкото и да е голям, може да падне, да направи някаква пакост. Представете си, че една дума излиза от устата на един цар и милиони хора чувстват

благото, силата на тази дума. Каква е силната дума, която излиза от един чист ум, от ума на един цар? Също така, ако ти седиш, и кажеш "Ще бъда здрав!" - и ставаш здрав. Важното е да вярваш. Една американка боледувала 12 години. Лекували я най-видните лекари и я считали за инвалид. Но тя повярвала, че е здрава, станала от леглото и почнала да ходи.

Има вяра, която изключва абсолютно всяко съмнение. Ще кажеш: Да бъда здрав. Нищо повече. И ще бъдеш здрав. Но щом се съмняваш и кажеш "Сега не може, да се минат няколко седмици" - и всичко пропада. Много сестри и братя са правили опити и някой път опитите не излизат сполучливи, но някои опити са излизали сполучливи. Няма нищо - един опит, втори опит, трети опит. Дотогава ще ги правите, докато добиете една положителна опитност и един резултат. Един ден ще ви поставят като учители да проповядвате на хората. Как ще проповядвате ако нямате положителни резултати от вашите опити? Вижте какво прави факирът. Вземете, че си разреже ръката, след това събере отрязаното място, тури си другата ръка отгоре, концентрира ума си и чрез закона на вярата след няколко минути всичко е заздравяло. Разпори си корема, събере го, после тури ръцете си, концентрира се и след 20 минути коремът заздравява. Този човек е правил хиляди опити и знае законите, че много неща могат да станат само когато човек знае как да ги направи. Това зависи от неговия ум. Сега всички вие имате едни стари възгледи. Най-първо трябва да се освободите от своите възгледи. Може да кажете: Някои неща не са разумни, как ще станат? Някой може да отива до една крайност и да мисли, че без да работи, каквото помисли, ще стане. Има неща, които като помисли човек, може да станат. Но има неща, за които колкото и да мисли, не могат да станат. Но ние говорим за неща, за които като помислиш, могат да станат. Имаш някой път настроение тъжно. Тук преди известно време една млада сестра се чувствала, като че е изоставена, изгонена, не може да намери покой в себе си и ми разправя своите опитности. Аз ѝ казах: Отде е влязло това кукувиче

яйце в тебе? Какви доказателства имаш, че си изоставена? Ти имаш само едно чувство в себе си за нещо, което не е вярно. Ти имаш една чужда опитност сега. Това настроение не е твое. Ти се чувстваш изоставена. Най-първо Бог, Който те е пратил на земята, Той не те е оставил. Ти живееш, здрава си. Това показва, че Бог не те е оставил. Или някой ще каже: Аз не те обичам. Казвам: Това е твоя работа. Това е една твоя сметка. Че не ме обичаш, това не е моя сметка. А това, което аз върша, това е за моя сметка. Щом той не ме обича, то си е за него, не е за мене. Аз ще започна да се безпокоя! Защо да не ме обича! Ето кукувичето яйце. Най-първо разчитайте на онази любов, която е вътре във вас. На Любовта Божия, която е неизменна. Разчитай на Бога, разчитай на това, което е неизменно. Човешката любов е посторонна. Най-първо се запознай с Любовта, която е неизменна, на която може да разчиташ. Защото този човек може да има известни съображения. Някой казва: Аз не те обичам. Казвам: Ти ще ме обичаш някой път. - Как? Казвам му: Ще ме обикнеш, ще видиш. Направя му някоя услуга или му дам 10-20 хиляди лева. Той си потрива ръцете и казва: Много добър човек бил той. Аз мога да накарам всеки човек да ме обича, но не постоянно. Купя му дрехи. Една хубава игла. Един хубав апартамент. Дам му пари да се разхожда в Европа. Купена любов е това. Може да я купиш. Любовта се купува както другите работи. Продава се и се купува вашата любов. Сега аз говоря за една любов, която нито се купува, нито се продава, а е като въздуха, който може да възприемаш. Колкото може да възприемеш, твой е. А колкото не можеш да възприемеш, не е твой. За мене Любовта е като въздуха. Следователно на някои места тази любов е по-чиста, а на някои места тази любов не е толкова чиста. Когато аз искам да я опитам, аз отивам по високите планински места. Не на тия места, дето са живели хората, те са опетнили тази любов. Човешките мисли я опетняват.

Една млада сестра ми разправи една друга опитност. Казва: Учителю, не зная какво да правя. Аз съм млада сестра, някой млад

брат се е заинтересовал от мене, идва, приятно му е и седи час, два при мене и си отива късно. Казват другите хора: Тази работа не е хубава. Какво да правя с него? Казвам: Нека мислят хората каквото искат. Ти нали знаеш себе си. Ще дойде една мисъл. Каква мисъл? Една от двете. Ако този брат е добър, неговото ходене при младата сестра е за добро. Ако е лош, за зло е. Едно от двете. Но има една потайна любов, която всякога носи големи страдания на когото и да е.

Старите сестри не влизат в положението на младите и младите не влизат в положението на старите. И всички гледате много обективно на любовта. Право е, но онова, което вие изисквате на Изгрева от изгревчани е много нещо, за да бъдат такива, каквито искате. Те трябва да са светии от първа степен, а всичките тук не са светии, това са ученици. Някои са от трета степен, други от втора степен. До втора степен има. До първа степен още ученици няма, а пък те искат светии! Аз намирам несъобразността там, че това, което изискват от тези хора, те не са в състояние да го направят. След време може. Аз за пример забелязвам следното: Зает съм с някоя мисъл, но виждам, че един човек иска да ме посети. Аз бързам, имам належаща работа; той не влиза в моето положение и аз му казвам: Не мога да те приема. Но представете си, че нямам и 4-5 минути в момента свободни. Той се усеща обиден. За какво се обижда? В мене ли е вината или е в него? В дадения случай и в мене има една грешка, и в него. В мене има една погрешка, че аз не трябваше да слизам, а трябваше да чакам да заmine той, за да не ме срещне. А пък той трябваше да знае, че аз съм зает и трябва да бъде умен и деликатен, да щади времето ми. И аз трябва да бъда умен. Ако и двамата сме умни, няма да има никакво противоречие. Аз съм зает със своя работа и той е зает със своя работа. По някой път какви ли не смешни работи съм имал. Някой казва: Имам голяма нужда да видя Учителя. И в какво седи важността? Той ще каже: Като тръгнах от село, моята съседка я болеше корема. Не можеш ли да ми кажеш с какво да се лекува? Какво ще му кажа? - Две супени лъжици зехтин и се свършва работата.

Много важна работа. Той като тръгнал, неговата съседка я заболяла корема. И той пита какво да прави тя. Всяка сутрин и вечер по една супена лъжица зехтин. Какво друго да кажем?. Да ѝ кажа да пие топла вода, тя не е свикнала още. Да ѝ кажа, че трябва да си дъвче добре храната, не е удобно. Виждам веднага причините кои са. Тази жена, за да я боли корема, тя е първо сприхава, нервна е. Между нейните мисли и чувства има дисонанс. Аз знам свършено добре причините. Дървеното масло е хубаво лекарство в случая. И след 3-4 месеца ми казва той: Учителю, като взе жената зехтина, отиде си болестта. Дървеното масло поглъща всичките киселини от нервната система. Много лесно се трансформира състоянието.

Има една много важна страна. Сериозна страна. Ако ние непрекъснато искаме от Бога това-онова, един ден тези смущения ще се възвърнат върху нас. И като отидеш при Бога, не се оплаквай много, не искай дреболии, но се помоли кратко, ясно, чисто, точно кажи какво искаш от Него и дълги молитви не Му казвай. Три думи да Му кажеш, но точно, конкретно.

Ако искате да прогресирате, започнете със закона на своето самовъзпитание, самообработване. Две сестри сега се скарали и трябва да пратим още няколко сестри, за да ги примирим. И това не е лошо, но хубаво е сам човек да се примирява. Една сестра разправяше, че я напуснал мъжа ѝ и тя 3-4 месеца не могла да се събере в кожата си. Един ден ѝ дошла мисълта: Та най-после аз не съм се родила заради него. Ще го напусна, ще си вървя. Че не ме обича - и това не ми трябва. Аз не съм дошла да служа на него, не иска той - не иска. Аз не съм причината. Да си върви където ще. И като дойде тази мисъл в мене, аз се успокоих. И не се мина един месец, той ми писа едно писмо, в което се разкайва малко. Аз му казвам: Аз засега съм добре. Там си стой. Защо идваш пак да се смущаваме, нека да си живеем далече. Защото нашите неестествени мисли ни причиняват много големи пакости.

Когато у тебе има всичката добра воля, но хората не искат да живеят с тебе добре, остави ги спокойни, свободни, не се безпокой. Остави това на Божествения промисъл. Бог да уреди работите. Тази работа не принадлежи на тебе. Ако хората в една държава не живеят добре, това не зависи от тебе. Остави това на Бога. Ти ще кажеш: Аз ще се помоля. Ти ще се помолиш, но остави на Бога да оправи тази работа. Всеки може да оправи работите в себе си с помощта на Бога. Ако държите този закон, много по-малко страдания ще имате, отколкото сега имате. А пък ако не боравите с този закон, ще имате едно изпитание и непременно ще дойдете до същото място, до същия закон. Небето е място на същества, които са станали напълно господари на своите слабости. Някой казва: Аз имам известна слабост. Царството Божие не е за слабите. Царството Божие не е за децата, а за силните, за разумните същества. Царството Божие е място, дето живеят разумни души, които се разбират и всеки човек там е толкова внимателен, че той счита интересите на другите хора като свои интереси. Той не поставя своите интереси по-горе от интересите на другите хора. Вие се пригответе да влезете в този новия живот. Тогава на земята можете да опитате. Живеете между хора, които не ви разбират, вие се опитайте да имате мир в душата си. Първите християни ги били и те се връщали радостни и весели, че са ги били. Колко е мъчно след като си изгубил богатството да поблагодариш на Бога, че си се освободил от една тревога, от един товар. Болен си. Благодарни на Бога. Пак ще оздравееш. Болестта не значи, че ще умреш. При болестта ще научиш нещо. При сегашните условия болестите са едно благословение. Ако знаеш как да се отнасяш с хората и условията, ти си в новия живот.

Важното е да работите върху себе си. Силата на човека седи в това. Онова, което може да направите върху себе си е на първо място, а другите неща са посторонни и те ще дойдат когато трябва. Мнозина братя и сестри са ми казвали: От амвона лесно се проповядва, но въкъщи мъчно се изпълнява. Съгласен съм. На амвона обаче нищо не

се постига. По някой път аз чета Библията. След това като изляза вън правя опит. По някой път аз държа едни хубави дълги речи. На вас не съм държал такива хубави речи, както на себе си. Някой път трябва да ви изнеса някоя реч, каквато държа на себе си. Вие по някой път трябва да държите такива красиви речи. Защото има една такава страна на живота: Всичко, каквото се случва в света, е за добро. За добро е само ако го разбереш. Ако не го разбереш, не е за добро. Откраднете. За добро ли е? Не е за добро. Но ако го разбереш, за добро е. Ще видиш добрата страна. Един млад брат го хващат, понеже студентите правили бунт и го набедили за един студент-бунтар. Турили го в затвора. Десет дни стоял там. И казва той: Много работи научих.

При всичко онова, което ви се случва тук, вие не може да намерите по-хубаво място от Изгрева. Ако вие на Изгрева не може да използвате условията, тогава къде? Като излезете от Изгрева вашето положение ще бъде далеч по-лошо. На Изгрева вие имате най-благоприятните условия да приложите доброто, да се самовъзпитавате и да знаете какво нещо е Божественото учение. Има и теоретически работи тук, но има и практическа страна. На Изгрева вие имате най-благоприятни условия. Аз не искам да ви поправам, но онова, което знам е: Невидимият свят смята Изгрева като един малък оазис и ако вие не знаете как да се ползвате от него, губите. Вие някой път се интересувате от това как другите хора живеят. Аз посещавам всички религиозни общества - и православните църкви, и евангелските, и теософите. Какво са проповядвали учителите в миналото знам. Какво проповядват сега, също знам. Има само един метод за прилагане на Божественото учение. Много пътища има. Ти не можеш да приложиш каквото и да е учение без любов. Степента на твоето разбиране ще зависи от степента на твоята любов, която имаш към Бога. Този закон е такъв. Той е верен и в едно семейство. Ако жената обича мъжа си, ако майката обича дъщеря си и сина си, ако дъщерята обича майка си, тогава работите лесно стават. Там, дето има

любов, работите лесно стават. Дето няма любов, стават мъчно. Това е вярно и в науката. Дето е любовта, там работите лесно стават и добре се нареждат. Някой път ние готовите работи, които имаме не можем да използваме, а започваме нови работи.

Когато издавахме беседите под заглавие "Сила и живот", православните издадоха "Вяра и живот". Защо "Вяра и живот"? Вярата и животът имат съвсем друго отношение, а силата и животът - друго отношение. Силата може да ти помага на живота. Те не знаят, че вяра може да има само един човек, който е силен. Силният човек има вяра. Щом аз имам любов, любовта е вече сила. Любовта следователно ще произведе вярата. Не вярата създава любовта, но вярата става условие за любовта. Любовта е, която е източник. Вярата е барометър, да се покаже колко е любовта. Вярата е в умствения свят вече. Яков и Павел спорят. Първият казва "с дела", а вторият казва "с вяра". И единият, и другият поддържат своята теза. Ако четете 13 глава от Първо послание към Коринтяните ще видите колко хубаво е писал апостол Павел там: "Най-голямата от всичките е любовта, която никога не отпада." Вярата и надеждата са едно последствие. Те произтичат от закона на Любовта. Ако вие имате любов към Бога, то е нормално състояние. Не се старайте да определите какво нещо е Бог. И когато имате любов към Христа, не ходете да го търсите в историята - къде е бил, как се е родил. Хубави са тези работи, нямам нищо против това да се търси де се е родил, къде е стъпил Христос преди две хиляди години, на каква местност. Христос казва: "Преди да беше Авраам, Аз бях". Апостол Павел казва, че ние не познаваме вече Христа такъв, какъвто беше на земята. Тъй че ние не познаваме Христа като онзи слабия, с когото се подиграваха еврейските равини, но познаваме Христа като силен, да покаже пътя, по който трябва да вървим. Бъдете едно с Христа, където и да сте, развийте закона на Любовта, после ще дойде Вярата и Надеждата.

Как искате вие да започнете живота си? Ако аз се моля, щях да се помоля на Бога да ми даде сила, знание, мъдрост, любов, истина,

свобода. Ще кажеш: Дай ми, Господи, сила, знание, любов, мъдрост, истина и свобода. Знанието трябва да знаем как да го добием и как да го използваме. Също и Мъдростта трябва да знаем как да я използваме. И Любовта трябва да знаем как да я употребим. Също Истината и свободата, които Бог ни е дал. На всички ви трябва малко повече сила. Не само мускулна сила, но и мозъчна сила. Не само сърдечна сила, но и сила, която подкрепя живота, сила, която е свързана с вечния живот, с това непреривното, Божественото. Защото е казано, че Бог е всемоушен. Говоря за силата, която излиза от Божието всемоушие.

Аз ще свърша с един пример. Това, което ви говорих, ето как трябва да го разбирате, ето как може да си помогнете: Представете си, че покрай вас е минал един човек и е оставил десетина хубави видове семена. Вие ги оставяте в стаята си, държите ги в изправно положение. При това животът ви е неносен и се оплаквате, че не ви върви. Приятел ви пита: Някой добър човек минал ли е покрай вас? Ти казваш: Мина и остави тези семена. Казва ти приятелят: Аз ще ти кажа какво ще направиш с тези семена. Посей семената, които той ти е оставил, от тях зависи твоето щастие. Нека започнат да растат и от техните плодове ти ще бъдеш щастлив. Не търсете своето щастие извън себе си. Вие понякога казвате: Каквото Господ иска. Но знаете ли какво Господ иска? Казвате: "Да бъде Волята Божия". Това е хубаво, да бъде Волята Божия. Христос казва: "Отче наш, Който си на небесата, да се свети Името Твое, да дойде Царството Твое, да бъде Волята Твоя, както на небето, така и на земята". Значи коя воля? Онази воля, на която всички разумни същества служат. И като почнем да служим на тази Воля Божия, веднага нашият живот ще се изправи. Не че вие ще се различавате от тях. Вие трябва да извършите Волята Божия така, както те я вършат. Сега можете да кажете: Аз се трудя. Във вършенето Волята Божия няма никакъв труд. То е най-приятната работа, която човек може да има. Никакъв труд, никакво мъчение, никакви спънки. Мъчнотии има преди да се научиш да вършиш

Волята Божия, но щом се научиш да я вършиш, по-хубава и по-приятна работа от нея няма.

Почнете със себе си. Дето имате някои дивачки, да ги присадите с хубави плодове. Дето има празни места, посадвайте. Имате известни лоши навици, не се безпокойте. Сприхав сте. Нищо не значи. Това е отлична енергия. Впрегни тази енергия на работа. Обичаш да говориш, отлична работа. Говори, обаче навреме и само хубавото. Но ти казваш: Не мога аз да се науча. - Не е вярно. Като спиш, ти мълчиш. Щом се събудиш, не можеш да мълчиш. Ще кажеш на жената: Дай да ядем, дай тигана, сложи трапезата. Дай легена. Какво лошо има в това? Защо ще се оплаква жената? Няма по-интересно нещо от това да ти говори един човек. Вие трябва да сте живели между 10 хиляди умрели, 10 години между тях, в мъчение и в мълчание и като дойде един жив човек да ви говори, ще видите каква сладчина е да ви говори човек.

Онова, което Христос е направил, постарайте се вие да го направите в себе си. Не чакайте Царството Божие да дойде на земята или да дойде Царството Божие във вас. И ако не дойде сега, закъснели сте. Вие не чакайте да станат преобразувания в България и в целия свят, но във вас всичко да стане съобразно Царството Божие и да кажете от днес нататък: Царството Божие е в нас, ние живеем в Царството Божие. Това е нова реформа.

Да останат следните положения: Първо, Волята Божия без Любов не може да се изпълни и на хората на земята без любов не може да се служи. Любовта в Божествения свят и любовта в човешкия свят имат еднакво приложение. И в нашия живот, и в дома, дето няма любов, тези работи не стават добре. В дом, в който има любов, работите добре отиват. Същото е и за обществото. И като има любов, тя заличава всички погрешки. Изгревът трябва да бъде такова място, където всички трябва да се повдигнете. Някой път казвате: Ние сме по-горе от другите хора. Аз другояче разглеждам въпроса. Аз имам друго разбиране за добрия човек. Според мен добър човек е онзи, който

иска да живее както добрите хора искат да живеят. Той се въодушевява от всички добри хора, които живеят по земята и каквото добро види, казва: Това е хубаво. Добър човек е онзи, който вижда доброто във всички хора и веднага го прилага. Той никак не обръща внимание на техните лоши страни и като види нещо добро, казва: Много хубаво е това. И аз ще направя така. И на вас препоръчвам: Поддържайте и насърчавайте всяка добра постъпка в себе си, у когото и да е, без разлика!

Проявената Любов на Духа, Проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

20. Утринно Неделно Слово, държано на 4 февруари 1934 г., 5 ч. с, София - Изгрев.

МЛАДИЯТ, ВЪЗРАСТНИЯТ И СТАРИЯТ

5-а глава от Лука.

Прочетете 115-а страница от “Пътят на ученика”.

Препятствията между старото и новото седят в меховете - старото може да се вмести в един стар мях. Новото, като го турите в един стар мех, мехът не може да издържи. Следователно за новото вино се изисква нов мех, според тогавашния обичай, за да може да издържи новото вино, когато то ферментира.

И всяко едно ново учение, което влиза в света, не може да се побере в старите форми. Затова и малките деца, когато растат, правят им нови дрехи. Детето не може вече да се събере в старите си дрехи. Вие не можете да вземете едно възрастно дете и да го турите в старите му дрехи от петата му година. Нови трябва да му ушиете. Казвате: “Тези дрешки много му приличаха, но нови трябва.” Някои хора много се омъчняват от новото, понеже новото като дойде, трябва да направят преобразования, трябва да му намерят място. Новото, като дойде, то дава друг тон. Защо има свада между свекървите и снахите? Първата е старото, а снахата е новото. Винаги свекървата не е доволна от снахата. Тя казва: “Тази снаха откак дойде, разбърка ни дома.” Естествено, трябва да се разбърка този дом.

Ще вземете духовната страна. Силата на човека седи в онова разположение да учи. То е едно здравословно състояние. Някой не иска да учи, не иска да работи, не иска да мисли. Той иска да мисли за обикновени работи, но то не е мисъл. Стане сутрин, мисли какво да яде, утре стане, пак същото - еднообразна храна. Какво ще ядеш? Или прясна пита, или точено, или мекици. Ден, два, три, станеш сутрин, мислиш какво ще ядеш. Тази е еднообразна работа, тъй че след 20 години вече ще се специализираш. Както един учител, който 20

години е преподавал в гимназията, знае математика наизуст. За учениците е добре, но за учителя не е добре. Щом почне материалът да се повтаря, учениците ще печелят, но учителят нищо не печели.

Старите християни сега губят, понеже почнаха да преповтарят с новите. Новите има защо да вървят в пътя на старите. Има известни пътища, общи за всички, но методите, начините, по които човек трябва да влезе при Бога, не са едни и същи. После - различни са разбиранията на хората за Бога. Ако се направи една анкета - в Америка често правят такива анкети, - ще разберете колко различия има. Някой път някои хора не изказват лични становища, но чели опитността на някого, и казват: "Аз така и така мисля." Но излагат една чужда опитност. Някой път се преплитат чужди мисли, чужда опитност. Не е лоша тази опитност, но опитността на един не е опитността на друг. Той може да я използва донякъде само. Ще се стремите да имате една ваша собствена опитност, която е важна за самите вас. Аз говоря за опитността като един непреривен процес. Да имаш една опитност, втора, трета, четвърта. Но всички те ще съставляват едно цяло и ще внасят известна светлина в развоя.

С живота е същото. Има живот на децата, има живот на младите, живот на възрастните и живот на старите. Това разпределение може да сложите така: Има философия на младите, на възрастните и на старите. Философията на младите се стреми към философията на възрастните, а философията на възрастните се стреми към тази на старите, които са най-високите върхове. Младият живот се стреми към възрастния, възрастният живот се стреми към стария, а старият - към Бога. Умирането, то е едно ликвидиране, освобождаване от всичко ненужно. И ще се върнем пак с една придобивка. То е Божественият живот. Старият трябва да умре, да се откаже от старото и с онова, което е събрал, да се върне в онзи живот, който осмисля всичко. Божественият живот, това е смисълът.

Някой ще каже: "Какво е Божественият живот?" Като идеш, ще го видиш. На детето никога не можеш да разправяш какъв ще бъде

животът на възрастния. Детето като дойде в тази фаза, ще те разбере. И на един възрастен не можеш да разправяш какъв е животът на стария. Като дойде до този живот, ще го опита. Само старият познава живота на детето и на възрастния. Като млад казва: “така мисля”, като възрастен - “така”, като стар - “така”. Трите фази старият вече ги има, а младият има само двете фази, като тези на възрастния и на стария седят пред него като едно бъдеще. Старият ги е реализирал.

Но и старият има нещо, което не знае. Той не знае как ще умре и това го плаши. Как ще дадеш душата си на Бога? Ако душата е излязла от Бога и аз трябва да я дам, какво трябва да ме плаши това? Защо човек трябва да се плаши, когато трябва да даде душата си на Бога? Може би хората имат съвсем материални понятия. Ти даваш коня си на приятеля си и се страхуваш да не би приятелят ти да не го върне. Но ако този твой приятел ще върне коня ти, какво има да се плашиш? Някой път старият се плаши и вие се плашите, да не би вашият живот и вашата философия, като влезете в голямата река на Божествения живот, да се изгуби, да изчезне някъде. Единственото нещо, което трябва да държите в ума си всякога - кой трябва да живее: ние, или Бог? Преди нас живее Господ и след нас - пак Той. А ние? Туй, което е било преди нас, и туй, което ще бъде след нас, то е реалното. Ние сме една преходна форма. Не се спирайте със себе си. Всеки човек така може да се спре и да се спъне с въпроса: “Какво ще стане с мене?” Нищо няма да стане с тебе. Нито ще изгубите, нито ще спечелите, за какво има да се плашите? Не сте доволни пак. Най-лошото, което може да ви се случи, то е следното: Нито ще спечелите, нито ще изгубите. Ама казва: “Аз не искам така.” Значи при това положение не сте доволни. Право е. Човек, който мисли за великия Божи живот, нищо няма да изгуби. Не само няма да изгуби, но ще спечели. И трябва всички да се радвате, че животът така се развива и човек се мени. Ако детето не може да се освободи от старата детинска форма, не би могло да опита живота на възрастния. И ако възрастният не може да се освободи от своята форма, не може да опита живота на

стария. И ако старият не може да се освободи от старата си форма, не би опитал тази Божествена форма. А щом влезе в Божественото, то е вече изяснение на онзи, пълния живот. И тогава ще разбереш какво отношение имат хората едни към други. Най-първо ще гледате да се освободите от вашия неестествен страх. Страхът от какво произтича? Страх те е да изядеш ня-кое ядене. Не от яденето те е страх, но от последствията Страх те е да се качиш на някой кон. Не от коня се страхуваш, но от последствията се страхуваш - дали ще върви този кон както ти искаш или ще хукне да бяга. Вземаш пари назаем - страхуваш се, не знаеш последствията. Такава голяма е липсата, че няма да можеш да ги платиш.

Всякога нас ни е страх от известни условия и често си задаваме въпроса: какъв ще бъде краят на живота? Ако си млад, две неща има: Ще остарееш. Старият ще умре. Младият ще остарее и старият ще умре. Или, другояче казано: Младият ще отиде при стария, а старият ще отиде при Бога. Какво лошо има в това, ако младият иде при стария и старият иде при Бога? Той ще се върне у дома си.

В смъртта нас ни е страх от митническата станция. Туй, което носим, ще мине през митницата. Туй, което сме придобили от този свят, ще ни го вземат. Това ни безпокои. Онези митничари са строги, всичко вземат. Да не останем с празни ръце, от това се страхуваме. Не ни е страх от смъртта, а от митничарите. Разликата между праведния и грешния е, че грешникът носи много куфари, а умният, праведният, носи много малко куфарче - едва някоя и друга кърпичка, някои малки пособия и да му ги вземат, казва: "И без тях мога." Праведният преди време е пренесъл богатството си. Не го носи със себе си.

Мисълта, която трябва да държите, е следната: Човек трябва да расте. Младият трябва да стане възрастен, възрастният - стар и старият да отиде при Бога. Туй е само външно на-хвърлено, но то е цял един красив процес. Няма по-хубаво нещо от това да разбере човек какво значи да идеш при Бога. То е най-красивият свят! Но само здрави крака да имаш, мазоли да нямаш и ревматизъм да

нямаш, гръбнакът ти да е здрав. На Земята знаем здравите крака, а в духовния свят означава добродетели да имаш. Щом нямаш добродетели, страдаш. Справедлив трябва да си. Ако не си справедлив, пак ще страдаш. Ако нямаш милостиво сърце, пак ще страдаш. Трябва да имаш един отличен ум, който мисли хубаво. Ако не мислиш правилно, ще страдаш. Трябва да имаш нещо, с което да се занимаваш. Човек трябва да бъде добър. Доброто е една радост, доброто е силата на човека, капиталът, с който в дадения случай той разполага. И ако някой път се усещате слаби, трябва да знаете в кое именно сте слаби. В доброто ли, в правдата ли, в милосърдието ли, или в своята мисъл? Човек трябва да бъде силен. Не самоуверен, но като дойде опитът, да покаже, че е силен. Когато човек повярва, че носи доброто, няма по-хубаво нещо от това.

Понеже се намирате сега на Земята, в живота има едно противоречие. Ние разграничаваме хората на богати и бедни, сиромаси. И богатите, и сиромасите се намират под един закон. Кой е богат? Човек, който веднъж се е оплел в една материална форма, той е в голямо ограничение. Аз считам хората за затворници. Едни са с железни букае*, други - с дървени, някои - със златни, други - със сребърни вериги. Питам: Ти можеш да се радваш, че твоите вериги са златни. Ограничението си е ограничение - дрънкат. Казвам: Дрънкат, но златно дрънкат. Някой ще каже: "Твоите вериги са от желязо." От каквото и да е направено едно ограничение, то е ограничение. Трябва един ден да се почувствуваш свободен. Важна е свободата. И когато се почувствуваме един ден свободни, то е вече живот. Когато се снемат тези ограничения, някои от вас ще мислят, че са свободни. Ако сте станали свободни, по-хубаво от това състояние няма. Но по някой път сте свободни тъй временно. В старото време, като отиваха да проверяват букаите на затворниците, снемаха ги да ги прегледат да не би затворникът да ги е препилил. Ще му отключат букаите, ще ги проверят и в туй време той мисли, че е свободен. Но след това пак ще му ги турят.

Но един ден може да излезете от затвора и да хвърлите букаите. Аз бих ви препоръчал на всички ви да хвърлите букаите. Ако Петър чакаше по естествен път да му снемат букаите, какво щеше да стане? Но като дойде ангелът, бутна го и паднаха букаите. И казва му: “Облечи се - за стражите не мисли! Не мисли пак да се връщаш. Излезни навън.” Този ангел, като дойде при вас и ви събуди, вашето съзнание казва:

* букай (от тур.) - диал. окови.

“Стани, облечи се, бутни веригите, излез навън.” Излез, защо и за какво, не питай. Като излезнеш от затвора, иди при своите братя. Най-първо Петър при тях отиде и те му казаха да се скрие някъде.

Истински е вътрешният път. Онази вътрешна свобода, която всеки от вас трябва да има. Чадата Божии трябва да бъдат свободни. Всеки един човек, който няма вериги, той е чадо Божие. Всеки, който има вериги, той е затворник. Всяко чадо Божие е извън затвора вече, ангелът е дошъл. Тъй седят нещата. И всичките вериги, които ви спъват, не е лошо, че ги носите, но все някой ден ще дойде ангелът, ще го послушате и ще излезете вън от затвора. Ще се събудите и ще започнете да работите.

Тука, на Земята, трябва да се свърши една работа. Всички се смушавате. Има една работа, която трябва да свършите. А знаете ли тази работа коя е? Аз само ще ви приведа един пример: Една майка праща своето малко десетгодишно момиченце за масло. Срещат го неговите другарки, казват му: “Чакай да си поиграем!” Майката чака за масло, а децата си играят. То си оставило някъде шишето и някой му го задигнал. Играли, играли и като се сеца за какво го е пратила майка му, потърсило шишето - няма го. Сяда на пътя и почва да плаче. Хубаво си поиграло момиченцето, но шишето го няма. Какво трябва да направи? Едно нещо - да върне шишето, туй, за което я е пратила майка ѝ.

Мнозина от вас сте оставили вашите шишета някъде и сега се събуждате и казвате: “Трябва да правим нещо, но какво?” Шишето да

го занесете на майка си. Всеки един от вас си има по едно шише, да го занесе на майка си. Последното, което може да направите. Сега това момиче какво да прави? Пари има за масло, но шишето го няма. Погрешката беше в това, че отиде да играе преждевременно. Аз не я осъждам, но то можеше да занесе шишето и тогава да поиска от майка си да иде да играе. По-напред трябва да изпълниш своя дълг - да върнеш шишето, и тогава да идеш да играеш.

И вие сега занесете шишето по-напред на майка си пълно с масло, пък тогава излезнете от къщи, че поиграйте с вашите другарки. А на ония от вас, които са изгубили шишето, не знаей какъв съвет да дам. Аз само едно ще ви препоръчам, на тези, които са изгубили шишетата: има един бакалин, който дава шишета, ще ви дам адреса, да идете да си вземете. Един бакалин знаей, който е толкова щедър, че като купят от него масло, дава и шишета. Този бакалин ще уреди ра-ботите ви.

21-во утринно неделно слово, държано от Учителя на 11.ІІ.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

НЕ ПРЕСУШАВАЙ ЖИВОТА

“Добрата молитва”

“Бог е Любов”

Има основни неща, които трябва да знае ученикът и никога не трябва да ги забравя. Всичките страдания са произлезли от забравянето. Кой са тези основни неща, които сте забравили?

Не пресушавай живота, който е в тялото ти. Сега хората правят канализация, пресушават живота на тялото. Не пресушавай чувствата на сърцето си. Не пресушавай мислите на ума. Тия три неща са негативни - какво не трябва да прави човек? Сега, какво трябва да прави? Това е най-лесното, което човек може да направи. По-лесна работа от нея няма. Това са най-лесните работи, които и децата може да направят. Вие приличате на едно дете, което е влязло в избата и видяло как бащата вадил канелата* и точил вино. Детето видяло как отваря канелата, но никога не обърнало внимание, че като се отвори канелката, пак се затваря. То видяло само, че бащата я отваря. Влиза, отваря канелката и чака какво ще стане. Излиза, тича, напълнила се цялата изба с вино. По едно време идва бащата и то казва: “Аз отворих бъчвата и се напълни цялото мазе.” Питам: Има ли право детето да постъпва така? Детето гледало бащата какво прави, и то [го] прави. Но де е погрешката? Бащата точи в малък съд, а то видяло, че само отваря канелата. Но какво носи и какво прави точно, не видяло.

Често и ние мязаме на малките деца: Отваряме канелите и напълваме мазето. Напълни се мазето, но се изпразни бъчвата. По някой път отваряме канелата на нашето тяло и изтича нашият живот. Даже туй отваряне на канелата правят най-учените хора, даже и светиите го правят. Завърти канелата светията и забрави да я затвори.

Само при един случай забравят светиите: като ги похвалят. Светията, като го похвалят, скоро забравя, понеже толкова му е приятно, че като рече да слуша, забравя работата, и слуша туй, красивото. И по някой път, докато ни дойде на ум, че канелата е отворена, всичко изтича. Нали знаете, среща ви някой приятел, бързате на училище, много важна работа имате. Той казва: “Ще ти кажа нещо, което е много важно за тебе.” Вие най-първо казвате, че нямате време, че бързате. Но като чуете, че е много важно нещо за вас, което ще ви каже и ще ви ползува, казвате: “Ще отделя време.” Като започне да разправя 5, 10, 15 минути, после изгубиш цял час. Светията не трябва да слуша, като го хвалят. Той слуша, разбира. Като хвалят светията, той казва: “Я похвалете и другите хора.” Как ги хвалите вие тях? Кажете нещо похвално и за другите хора, за трети, за четвърти, за пети. Сега, с какво може да се похвали един светия? Как бихте похвалили един светия? Каква ще бъде вашата встъпителна реч? Когато идете при някой светия, аз ще дойда там да слушам как и какво ще му кажете. Аз съм чувал мнозина да говорят на светии. Не е лошо да хвали човек някой светия. Много хубаво нещо е. Много хубава работа е да кажеш една хубава дума на някой светия. Но за светията е много голяма опасност. Може да изтече цялото вино от бъчвата. Изобщо знаая, че най-разумните светии много са ме питали какво да правят. Аз нищо не съм им казвал какво да правят, но наблюдавам: намерили са едно изкуство как да се освободят. Светията по никоий начин не бяга, но когато усети, че ще го хвалят, бяга като заек. Ще се скрие някъде, защото не може да издържи. Та, единственото нещо, като усети, че го хвалят, той се скрива някъде, хората питат къде са се дянали светиите. Затова, когато идете някъде и не можете да намерите някой светия, ще знаете, че той се е скрил от вас. Не от лошо желание, ами ще му изтече виното на човека.

Сега казвам на вас: Друга наука няма. Какво ще направите? Или, за да не вземе под внимание вашите похвали, ще си тури памук в ушите. Ще си туриш памук, но то е слабост. В духовния свят светията

няма право да туря памук в ушите - ако тури, всичкото светийство ще изчезне. Той трябва да слуша. Да рече да си затвори очите и да не гледа, и това нещо не е. Трябва да гледа. Пък след като го похвалят, трябва и да поблагодари. Но трябва да му са затворени устата и за да не сбърка, ако каже нещо. Та, светиите засега са намерили едно средство: бягат. Бягането е за предпочитане. Ако речеш да не бягаш, ще паднеш в плен. Христос е казал: "Не търсете слава от хората." Търсенето на слава е хубаво нещо, [но] не търси слава оттам, отдето ще изгубиш. С какво ще те похвали един човек? За да похвалиш някого, трябва да дадеш нещо от себе си. Трябва да си дал нещо, от което хората ще се ползват. Ти нищо не си дал.

Ако направим едно добро и ни се плаща за него, тогава доброто не е валидно. Има хора, които идват тук, когато вътрешно са недоволни нещо и няма кой да им каже една сладка дума. Ако мине покрай тебе един и ти даде една хапка мухлясал хляб, мине друг и ти даде една хапка мухлясал хляб, мине трети, каква полза ще имаш от мухлясалия хляб? И сто души да ти дадат, че ти ще усетиш лошите последствия на хапките. Ако мине някой и ти остави от онзи, хубавия хляб, сега опечен, то е друг въпрос.

При сегашното развитие на човека, човек трябва да бъде внимателен в говоренето. Много неща може да ти се представят в една светлина, която не ни ползува. Например вземете идеята за Бога. Доказваме има ли Господ или няма. Логически доказва ли се дали има Господ или не? Някога са доказвали това. Мислите ли, че онзи, който доказва, че има Господ, че той е свършил някаква отлична работа? Той е свършил, но знаете ли на какви хора е говорил? Само на сле-пите хора може да доказвате, че има слънце. На онзи човек, който има очи, каква нужда има да му доказвате, че има очи, че има слънце? Доказателството, че има слънце, е друг въпрос. Може да разискваме за естеството на слънцето. Въпрос е, че има слънце. То е унижение, когато дойде някой и иска да ми докаже има ли слънце. Аз за слънцето да питам, то е безпредметно. Да говорите, че има слънце,

на слепите хора, това разбирам, но за мене няма какво да се доказва, че има Господ. На слепите трябва да се докаже, но на онези, които имат очи, ако искам да им доказвам, че има Господ, това е безсмислено. После, има ли нужда да доказвам дали това слънце грее, дали е топло или не, дали свети или не. Казвам: За топлината поставяте гърба си, поставяте лицето си на слънчевите лъчи - ще почувствувате, ако туй слънце грее. Ако не произвежда светлина, ако не произвежда топлина, не е слънце. Едно от двете: или няма слънце, или че сте спял.

Та, по някой път човек се заблуждава. Той иска да му говорят. Някой път се заблуждава в себе си и се пита: "Има ли Господ или не?" В какво положение може да се намира човек, щом допуска тази мисъл? Ако моите очи са здрави, виждам има ли слънце, няма ли слънце. Даже като залезе слънцето, аз знам, че пак ще дойде след няколко часа. Защото, след като залезе слънцето, след 11 часа туй слънце ще се яви. Чакайте, нищо не доказвайте на себе си.

Учениците трябва да разсъждават малко по-другояче. Питат мнозина: "Защо моите работи не ми вървят?" Естествено е този въпрос да се зададе: защо не вървят работите. Ами, ако ти не си посял нищо в своята градина и се питаш защо не пониква нищо в нея, уместен ли е този въпрос? Ако посееш и не никне, причината е в семето. Може да посееш, не си поливал градината, не е влажно, сухо е, пак няма да поникне. Трябва да разбираш закона за обработване градината. Тогава причината не е вътре в самата природа, като причината може да седи в семето или може ти да не разбираш работата, както се казва. По някой път казвате: "Защо на другите хора върви, а на нас не върви?" На Изгрева мнозина казват: "Ние по три пъти се молим, постоянно се молим, а пари нямаме, гладни сме. Не, не ни върви тук, на Изгрева. Не ни слуша Господ."

Не че Господ не слуша, но съдът, който носиш, не е както трябва. Като идеш, трябва да носиш един съд, че каквото поискаш, Господ ще ти даде. Ако не носиш нищо, Господ не дава. Като идеш при Бога,

трябва да носиш ума си - ще ти даде нещо за ума. Като идеш при Бога, трябва да носиш нещо за сърцето си - ще ти даде нещо за сърцето. Като идеш при Бога, ще носиш и тялото. Но ако идеш без тяло, ако идеш без сърце и без ум, при Бога нищо няма да получиш. Вие отивате без ум, без сърце, без тяло при Бога и искате Господ да направи много чудеса заради* вас. В това отношение вие сте на един крив път, защото Бог е Любов и Той е благост. Той е, Който е създал всички и грижи се и за най-малките същества. И чудно е защо именно към тебе е имал особено отношение, че теб само е забравил? Трябва да търсиш причината у себе си. Има нещо, което ти липсва, което като откриеш и поставиш на мястото му, молитвата ти непременно ще бъде чута.

После, нека да ви представя конкретно онзи велик закон в света: как трябва да се постъпва, как трябва да се прави добро. Някой казва: "Трябва да правим добро." Ето какво е истинското добро в света. Ако правя добро в света, аз ще го направя по следния начин. Ще насадя градина от няколко хиляди дървета и тогава всичките, които минават, ще ви каня на гости, но никой не трябва да носи никаква кошница. Само ще носи кошницата, която Господ му е дал. Господ на всеки одного от вас е дал една малка кошница и само със своята Божествена кошница ще дойде и колкото може в нея да тури, да тури. Във външна, друга, голяма кошница не се позволява нито една ябълка да вземе. Да напълниш външната кошница и да си носиш външци седи съвременното зло в света.

Има два вида проводници - на Черната лежа и на Бялата лежа, които всяка нощ ви проповядват. Като дойдат, започват своята реч, казват: "Слушай, ти си способен човек. Трябва да помислиш малко за себе си, нещо трябва да направиш. Дом трябва да имаш, трябва да се уредиш, другояче, ще осиромашееш, гладен ще умреш. Остави този път. Сиромаш ще бъдеш, няма да те почитат хората. Бедния като видиш, натисни го за главата, сиромаси не трябва да бъдем. Силен трябва да бъдеш. Който те удари, удари го и ти, да покажеш силата

си. Онези, другите проповедници, не ги слушай, те нищо не знаят. Света Господ само за тебе го е създал. Ти гледай да живееш.” Това, всяка сутрин като станеш, ти се проповядва. После, гледай красив да бъдеш, хубаво да ядеш, до понапълнееш малко. Ако си търговец, ако си учен, те проповядват ден и нощ. Проповядва ти се и ти слушаш. Някой път се объркаш, че не знаеш коя е Волята Божия. Говориш за Бога, а мислиш за себе си.

Днес гледам, двама души болни отиват при един виден лекар да се лекуват. Интересуват се да знаят какви са болестите и от какво страдат. Защо са станали болни? Единият от тях накуцва, но като иде при лекаря, бърза. И другият бърза. Единият казва на другия: “Ти не си толкова болен. Постой малко настрана, аз съм закъсал съвсем. Трябва да вляза пръв при лекаря.” Питам: Коя е причината на твоята болест? Защо си закъсал? Този човек, доколкото гледам, по- постоянно страда от преяждане. И той все за себе си мисли, нищо повече. Отива при този лекар, той е виден лекар, познава слабостите. Знае, че разполага с много пари и казва му лекарят тъй: “Болестта ти е много лоша, много пари трябва да похарчиш.” - “Лесна работа.” - “Много пъти ще идваш, с едно идване няма да стане оздравяването.” Питам сега: не е ли хубаво много пъти да ходиш при лекаря? Този човек никога не беше мислил да прави добро на лекаря. Всеки ден ще иде да го посещава и ще плаща визитата си. После, този човек, каквото Господ е заповядал, той не е изпълнявал нито една Божия заповед. А сега, каквото каже лекарят, ще го изпълни. Казва: “Толкова капчици от това ще вземеш.” Той взема, чете ги, туря шишета и казва: “Отлични хора са лекарите, които учат хората на послушание. Учат хората как да оценят своето здраве.”

Казвам: И най-ученият в пътя на ученичеството има да изпита една опасност. Ученикът може да стане амбициозен, да мисли, че между учениците той трябва да бъде пръв. Някой мисли, че трябва да помни. Това не е още учение, то е фотография. Паметта е склад, в който се събират знания, но то още не е учение. То е приготвление

за учене. Учен човек е, който в дадения случай, при две противоположности, може да избере правия път или, като се намери в трудно положение, да знае как да го разреши. Намираш се в трудно положение, трябва да решиш какво да правиш. Вие сте видели, даже най-простият човек, като се пореже, стиска си пръста. Това е учен човек, стисне си пръста, държи го. Даже и животните, като слонът например, като се одраска някъде, и туря кал отгоре на раната. И остава калта да засъхне. Този слон е умен, той знае как да си помогне. Ти седиш сега, порежеш ръката си и казваш: “Господи, спаси ме!” Няма какво да те спасява Господ, стисни пръста си малко, тури малко кал отгоре и работата ще се свърши. Казват: “Как да се помоля?” Като се порежеш, ще се помолиш. Пак ще те послуша Господ. Ако оставиш лятно време да тече кръвта, тя започва да се съсирва и образува една превръзка, но процесът на заздравяването ще дойде по-медленно*. Щом направиш погрешка, стисни мястото. Тази рана ще заздравее. Сега има такива рани, които се образуват. Тази е физическа. Но има рани на сърцето. С пръста не знаеш как да го хванеш, не знаеш как да го направиш. По същия начин, полекичка, с крайчеца позатиснеш раната на сърцето и пет минути е достатъчно като държиш ръката си. Като вдигнеш после пръста, раната е заздравяла. Но има превръзки, които стават по-лесно, по-малко време трябва. С върха на пръста, ако знаеш как да го туриш, мястото е много деликатно, затова много нежно, деликатно ще го пипнеш.

Тия изпитания, които минавате по някой път, вие се чудите защо ви са. Те са предметно учение. Човек, щом постъпи в каква да е школа или щом се роди в света, той е вече в една школа. Непременно ще дойдат съответните изпитания. Но на всеки едни изпит трябва да знаеш как да отговориш. Ако много вдигаш шум, ще ти кажат: “Тук трябва да учиш. Ако не, ще напуснеш училището.” Питам: Защо малките деца умират рано? Защото не искат да учат. Понеже не искат да учат, отписват ги от училището, заминават за онзи свят. Някои до 5 години учили и не искат да учат повече. Някои до 10 години и не

искат да учат повече. Казват: “Дотегна ни.” Хората не умират, но напущат училището. Щом кажеш, че ще учиш, ще те оставят в училището, нищо повече.

Сега, не мислете, че сте ученици, а мислете, че сте една комисия, изпратена да слуша как изпитват учениците, а вие, като че сте завършили вашето образование. Ще кажете: “Комисията не е права.” Но като комисия, която седи отвън, вие ще разберете много добре въпроса. При един изпит спор не може да има. Двама майстори на цигулка няма какво да ми хвалят своята цигулка. Може лъкът да е хубав, формата, дървото, струните може да са на място, като някоя гиздава мома. Мене това не ме интересува. Всичко туй ми е приятно, но вземам лъка, струните, да видя какво ще говори тази цигулка. Говорът какъв е. Знае ли да говори научно по всичките правила. Гласът ѝ е, който определя качеството, че е хубаво направена. Вземам един тон, втори, трети тон, казвам: Отлична е цигулката. И онази цигулка, на която се свири най-добре, тя е най-добрата цигулка. Има друга цена, а онази цигулка, на която не се свири добре, майсторът трябва да я поправи.

В дадения случай помнете, че всякога се гледа вашата работа. На учениците говорят. Но тях ги няма. Вие сте комисия. Ще имате предвид да не нападате учениците. В какво седи същността на работата? Сега, каква е задачата на една комисия? Ти си създал една своя мисъл, тя е вече едно произведение. Всяка твоя мисъл е едно твое произведение. Тази мисъл, която се ражда в твоя мозък, тя ще се представи отвън. Тази твоя мисъл е потребна, тя не е само за теб. В тебе ще се роди едно чувство. Ти пред комисия ще го представиш. Направиш една постъпка - тя не е твоя. Картината не принадлежи само на художника, който я е рисувал. Навсякъде, трябва да знаете, е същото. Една майка роди едно дете. Тя не го ражда за себе си. Родил едно момче. Утре туй момче, ще дойде друга млада майка и ще го вземе. Вие ще поплачете заради него, но тя ще ви плати нещо за вашето дете. Ако е момче, ще ви го вземат, ако е момиче, пак ще ви го

вземат. Вие ще поплачете и ще се примирите. Какво трябва да правите? Ще родите второ, но и него ще ви го вземат. Три-четири родите, и все ви ги вземат. Благодарете на Бога, че вас не вземат. “Един се взема, един се оставя.” Който се ражда, всякога го вземат, който не се ражда, него не го вземат. Роди се нещо - вземат го. Роди се една твоя мисъл - трябва да знаеш, че тази мисъл не е твоя. Дъщеря ти пише едно писмо: “Много добре живея. Много добър другар имам. Деца имаме, това имаме, онова имаме.” Тъй, като ние разглеждаме външния живот, то е един живот на заблуждения. Ние гледаме, че един човек направил една къща. Тази къща не е за него. Бащата казва: “Аз тази къща направих за себе си.” Но тази къща не е твоя, ти ще я дадеш. “Имам нива” - ти ще я дадеш. Каквото и да имаме в света, нищо не остава у нас. Ние само мислим, временното ще мине през твоите ръце и после в други ръце ще отиде.

Ще ви изясня закона: От всяка ваша мисъл, всяко ваше чувство и всяка ваша постъпка ще зависи каква ще бъде съдбата ви в света. Отношението на учителя ви, отношението на външното общество към вас ще зависи от вашите мисли, от вашите чувства, от вашите постъпки. Невидимият свят няма никакво пристрастие. Определя точно. Сега, няма какво да се безпокоите. Всяка работа, която замисляте, трябва да се изработи. Всеки един трябва да се стреми да изработи нещо хубаво. Той не трябва да каже: “Аз това не мога да го направя.” Ученикът, каквато и задача да му дадат, той трябва да се опита да я разреши. Може да е мъчна - това не показва, че задачата не може да се разреши. Не трябва сега да се спирате и да казвате: “Аз се помолих.” Вие в дадения случай трябва да знаете, че молитвата е един метод. Когато не може да разрешите един въпрос, ще се молите, ще се молите, но не да чакате само на нея. Молитвата е справка в дадения случай. Ако така разсъждавате, ако мислите, че като се молите, всичко можете да направите, вие сте в един крив път. Молитвата е за улеснение. Молитвата е, за да не изгубите живота, който имате в тялото. Молитвата е, за да не изгубите чувството, което е в сърцето,

мисълта, която имате във вашия ум. Тя е подкрепа. Тя ще свърши отлично работата. Щом молитвата е запазила живота, който е в тялото, щом молитвата е запазила чувството, което е във вашето сърце, щом молитвата е запазила мисълта във вашия ум, тогава тя е сила Божия. Тогава ние можем да постигнем това, което желаем. Следователно всякога трябва да се молим. Молитвата е връзка, да се запази животът в нас, да се обновява тялото. Молитвата е процес, за да се обновяват нашите чувства. Ако няма постоянно обнова, тогава всякога има една опасност. Всякога трябва да има една обнова в човешката мисъл. По-следващата мисъл трябва да бъде по-хубава. Всяка една мисъл трябва да бъде по-усъвършенствувана. Докато достигнете до едно положение, че сами да сте доволни от своите мисли.

Сега говорим за комисията общо, за да каже на учениците какво трябва да правят. Мнозина казват: “Какво трябва да правим, за да бъдем свободни?” Свободата на човека се поддържа от неговата мисъл, неговите чувства, неговите постъпки. Поддържайте всякога добрите мисли, добрите чувства, добрите постъпки. Това е, което поддържа свободата. И вие ще бъдете свободни. Ако не поддържате добри мисли, добри чувства и добри постъпки, вие не можете да бъдете свободен и нищо не можете да постигнете в света и сами се осъждате на ненужни страдания, тревоги, закъснявания.

Но аз изяснявам как всъщност седи работата кармически. Кармата, това е разбирането на човека. Тъй както хората разбират кармата, тя никога не може да се разреши. Когато апостол Павел разисква кармата, казва: “По закон никой не може да се оправдае.” Ако ние мислим само за себе си и искат да ни убедят в едно прераждане, че ще станем добри, в друго, в трето, казвам: Зей, коньо, за зелена трева. Следующият живот не може да те направи добър. Ти добър не можеш да станеш, ти си едно произведение. Мисълта, която става добра, това е външно качество на мисълта. Тази мисъл не е свободна. Ако ти търсиш своята мисъл отвън, ти не си свободен човек,

ти си едно произведение. Ако търсиш свободата отвътре, тогава ти ще бъдеш човек независим, отвътре ще търсиш свободата.

Нали русите освободиха българите. Свободни ли са българите? Турците излязоха от България. Умрелите турци останаха в България и днес живеят. Нас освободиха, но свободата трябва да дойде отвътре. Всеки народ трябва да се освободи отвътре.

Трябва да се разбира добрата мисъл, добрите чувства, добрите постъпки, от които зависи свободата. Сега, всичките хора са относително добри. Не зная каква дума да употребя. Пред-ставете си, че аз съм в един ресторант. Седя и гледам в една гостилница, дето ядат милионерите, ядат богати яденета и аз гледам. Ще ме ползува ли нещо? Нищо не ми дават, гледам само как ядат. Какво ще се ползувам тогава? Приборите са отлични. Паниците, вилиците, лъжиците, кърпите, всичко туй е отлично, но питам: какво ме ползува това? Те ядат, те се ползуват, но аз - нищо. Аз бих предпочел да съм в една проста българска гостилница, с прости български панички, но да се нахраня, отколкото да гледам всичкия този лукс. Че като изляза вън, да кажа на хората как ядат богатите хора. Чета биографията на едикой си светия, на едикой си човек, на едикое си семейство. Всички тия помагат за насърчение, да станат и другите хора добри. Постоянно ни разправят как е страдал Христос на кръста, как си е пролял кръвта, че може да ни избави, че може да ни пречисти. Туй е вярно, но ще трябва да провериш как чисти кръвта Христова и как спасява човека.

Тогава ние се намираме в положението на онзи американец, богат милионер. Един проповедник проповядвал на събранието, че трябва да дадат пари за мисионерска работа. Всички дават, но милионерът нито пет пари не дава. Питат го защо? Той казва: "Няма нужда." На разбойника, който беше отстрана разпънат до Христа, Христос му каза: "Още днес ще бъдеш с Мене в рая. Няма какво да давам пари." Проповедникът му казва: "То е тъй, но онзи беше един разбойник на кръста, обърна се към Христа и каза: Господи, помени

ме в Царството Си, а пък ти си жив разбойник, неразпънат още.” Има хора, които не са разпънати. Онзи разбойник казва: “Господи, помени ме в Царството Си, а пък този мисли, и без да каже: “Господи, помени ме в Царството си”, ще бъде спасен. Той казва: “Господ ме е създал, Той ще промисли заради* мене.”

Но аз ще ви приведа пример от животинското царство. Един баща вълк и една майка вълчица, след като родят едно малко вълче, колко време го хранят? Най-първо майката носи агънце, но след като израсне вълчето, чака ли то баща му да му носи нещо? Опретне се, обикаля кошарите, научило е занаята на баща си. Сега онези, които не разбират, ще кажат, че постъпката на вълка е лоша. Мен не ме интересува дали е добра или лоша, мене ме интересува това, че малкото вълче постъпва тъй, както баща му постъпва. Учено е това вълче. Казва: “Аз трева не паса.” Ходи, да хване някоя овца, която пасе трева. То казва: “Тя е взела от земята нещо, аз ще взема нея.” В дадения случай вълкът постъпва много умно. Овцата пък пасе трева. Това са методи, това са убеждения. Вълкът има едни убеждения. Овцата казва: “Аз трева паса.” Но колко уроци дава майката на своето дете, за да пасе? Тя казва: “Гледай това агне. Наблюдавай майка си по същия начин.” То ходи да си търси храната и като намери храна, пасе.

Да допуснем, че ти си в трудно положение. Не си даровит, иде ти отръпки да шиеш. Но си в противоречие - как така, свършил си 4 факултета, не ти върви там, а ти върви в шивачеството. Остани тогава като шивач да си изкараш хляба. Казваш: “Аз ще шия, ще взема ножиците, ще взема аршина и колкото за хляба, ще си изкарам.” Едно скрояване ще направиш, една дрешка за един обяд. Ще кажеш: “Ако не ви хареса шевът, не ми давайте обяд.” Няма да се мине и една година, и ще бъдеш отличен шивач, ще те търсят. Закачи, четирите факултета - на гвоздей, дръж ножиците, дръж аршина.

Идва един и носи един тъпан. Бие ли, бие с него. Друг носи една торба брашно. “Тъпан съм научил да бия.” - “Много има да ти пати главата, понеже дрънкаш в чуждата кожа. Да си вървиш.” - “Ти какво

носиш?” - “Нося торба с брашно. Не само го нося, но аз зная какво да меся.” Имате ли нощви? Пресява брашното, меси хляба, опича го. Тогава казвам: Може да останете вкъщи, а на тъпанарина казвам да си върви. След 20 години, ако оживееш, ще биеш тъпана. Онова, което Бог е вложил във вас, вътре, разчитайте на него. То е същественото.

Онова, което отпосле може да придобиете, то е второстепенно. Науката, например, е второстепенна. Вие, като живеете, ще придобиете тази наука. С нашите възгледи ние си съз-даваме ненужни страдания. Ненужните страдания са в това, като мислим, че отношенията на Бога спрямо нас са други. Отношенията на Бога са най-прави в света. Бог иска да ни застави да работим. Бог иска да ни застави да мислим. Бог иска да ни застави да чувствуваме, ако трябва да чувствуваме. Бог иска да ни застави да постъпваме, ако трябва да постъпваме. Това е най-простата философия.

Аз всичката философия свеждам към това: Да мисля, както Господ мисли. Зная как мисли Господ. Да чувствувам, както Бог чувствува, и зная как Бог чувствува. Да постъпвам, както Бог постъпва. Това е истинската философия. Туй като науча, другите неща сами по себе си ще дойдат. Умната мома, добрата мома, красивата мома, тя носи своето щастие със себе си. Това са нейните кандидати. Глупавата мома, и тя носи своето нещастие със себе си.

Туй не е за комисията, което ви казвам. Това е за учениците, на които трябва да го разправите. Глупава мома коя е? Онази, която не е добра, не е красива. Тя носи своето нещастие в себе си, няма никакъв кандидат. И ако има кандидати, са грозотии. Тя се оплаква от своята съдба. Защо се оплаква? Да вложи красивия ум в себе си, красивото сърце, красивите постъпки, и веднага ще се измени.

Какво трябва да мислят учениците? Не пресушавайте живота в тялото, не пресушавайте чувствата си, не пресушавайте вашата мисъл.

“Отче наш”

*22-ро утринно неделно слово, държано от Учителя на 18.ІІ.1934 г., 5
и сутринта, София - Изгрев.*

ЛЮБОВ И РАЗБИРАНЕ

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

Ще прочета 7-а глава от Евангелието на Лука.

“Мисли, право мисли”

Кое е най-важното в прочетената глава? Всякога в една глава има нещо важно. Най-важното в човека е неговата глава, после иде другото. Главата е, която мисли. Главата е най-важното. Човек, който иска да служи на Бога, трябва да мисли. Това е външната страна. В духовния свят най-важно е човешкото сърце. Най-важното във физическия свят е неговото благоутробие*. Това е храната, която човек трябва да възприеме. Човек трябва да мисли. Той има едно сърце, което постоянно трепти, и един стомах, който е всякога готов да работи. Сам човек представя едно предметно учение. Човек в самия себе си трябва да извади законите как трябва да живее, как трябва да вярва и как трябва да постъпва. Правилата са в него написани.

Могат да се изреждат сега разни въпроси. Запример, защо хората не разбират. На всички въпроси може да се отговори, но нямам време. Ако ме питате защо някой човек не може да ходи право, ще ви кажа: Защото е сляп. Слепият винаги се спъва. Ще кажеш: “Защо Господ го създаде така?” Не го създаде Господ така. Глухият недочува. Ти му говориш едно, а той разбира друго. Казваш: “Защо го създадох глух?” Господ не го създаде така. Той сам се направи глух. Всякога, когато имаме един недъг, ние искаме да си го изясним. Това е хубаво, но ние търсим причините там, дето ги няма, и мислим, че като намерим някакви причини, философски казано,

* благоутробие - книж., ирон. добре охранен корем.

вървим от причини към последствие Много пъти причините, които намираме, са последствия. Ти си намерил едно последствие и от него разрешаваш друго. Баща ти е пил вино и ти пиеш. Но това е последствие. Причината не е в баща ти, но не е и в тебе. Това са последствия само. И в живота, който водим, има едно последствие. Има и известни противоречия. Тези противоречия съществуват във всичките хора, без изключение. В едни повече, в други по-малко.

Човек е изпратен на Земята да се очисти. Земята е място за чистене. А под думата “чистене” трябва да разбираме учение. Защото човек, който се учи, той може да се чисти. Ти не трябва да вземаш нещата на вяра. Ти може да вярваш, но ако отидеш при един бакалин да вземеш ориз, този ориз няма да го сипеш в тенджерата, защото ти го дал бакалинът, но ще вземеш, ще го разсипеш, ще го почистиш, защото много пъти бакалинът продава и това, което не трябва да се продава. Той продава за ориз неща, които не бива да минават за ориз. Колко прах продава с ориза? Той няма право да взема пари за праха, а взема. И ти нямаш право да ядеш праха. Нито камъчетата. Защото, ако ядеш праха или камъчетата, ще те държат отговорен. Казваш: “Бакалинът продава калпав ориз.” Че ти не си ли бакалин, който искаш да дадеш на своя съсед нещо, което не трябва? Престъпление е това.

Някой казва: “Христос е дошъл на Земята.” Как ще познаеш, че Христос е дошъл на Земята? Как ще познаеш, че Слънцето е изгряло? Не само да знаеш, че е дошъл, но да си видял това. И може да твърдиш, че нещата са добри или лоши. Твърденията не са доказателства. Може да се доказват нещата, но това не е знание. Нищо не се доказва така.

Ние знаем, че изгрява Слънцето, лъчите ни са свидетели за това. Не само да знаем, че Слънцето е изгряло, но това Слънце ни е потребно. То ни носи здраве. Целият земен живот е обусловен от Слънцето. Здравето ти е обусловено от Слънцето. Ти, най-първо, не знаеш какво ти праща Слънцето. Казваш, че Слънцето ти изпраща

живот. Но този живот не си го добил. Казваш, че Слънцето ти изпраща светлина. Така е, но не само трябва да вземеш по нещо, трябва да опиташ какво всъщност представлява. Светлината може да се опитва, както опитвате захарта, хляба.

И всяко едно лошо състояние, което човек има в себе си, всеки един недъг показва, че на човека му липсва нещо. Имаш някаква болка в себе си - липсва ти нещо. Коремът те боли - липсва ти нещо. Сиромаш си - липсва ти нещо. Грозен си - липсва ти нещо. Коровосърдечен си - липсва ти нещо. Страхлив си - липсва ти нещо. Някой казва: “Страхлив съм” - липсва ти нещо. Как ще излекуваш страха си? “Не съм добър човек” - липсва ти нещо.

Писанието казва: “Свършени бъдете.” Ние казваме: “Свършени трябва да бъдем.” Писанието казва: “Така да просветнат делата ви пред човеците, че като ги видят, да прославят Онзи, който е на Небесата.” Идват противоречия. Вие ще кажете: Бог, Който е свършен, каква нужда има от нашето свършенство? Така си мислят някои. Неправилността на техните разсъждения седи в това. Ако аз съм силен човек, за да се прояви моята сила, трябва да имам органи, чрез които силата да се проявява. И ако моята сила чрез един от тези органи не може да се прояви, това показва, че в мене има известен недъг. Ако силата не може да се прояви чрез моята ръка, то в ръката ми има нещо, което липсва. Следователно, когато ние не живеем добре, това засяга Бога. Защото Бог всякога иска да изправи една погрешка, понеже, ние, които живеем в Бога, ние сме проводници на едно благо, което излиза от Него. А пък Бог иска всякога едно благо, което излиза от Него, да се прояви.

Ние заставаме на една друга почва и казваме: “Аз съм беден и прост човек. Не съм цар, не съм ангел, не съм божество, какво мога да направя?” Но има много ангели, много божества, които са като човека закъсали. Ти си един човек, който е закъсал в своята мисъл, но има много ангели и божества, които закъсаха като ангели и божества. Не мислете, че само хората грешат. Грешат и боговете, и ангелите. Тогава

ние се оправдаваме и казваме: “Тогава какво остава за нас, щом божествата грешат и щом ангелите грешат?” Не, ти криво разбираш. Тези ангели си носят последствията. Много лоши последствия имат. Също и божествата, и тях ги засяга за-конът. Всяка една постъпка, която човек направи, засяга самия него. Това е само един извод, който показва, че щастието и нещастieto зависят от нас. Дали сме щастливи или нещастни, зависи от нас. Дали сме сиромаси или богати, зависи от нас. Че ти си невнимателен със зрението си, че със своята немарливост може да изгубиш зрението си и после това зрение с нищо не може да го набавиш. Ще кажеш: “Христос ще го излекува.” Но Христос идва всеки 2000 години. Има някои професори, които могат да лекуват, но ти нямаш пари. Професорът иска 1000 лева, но ти ги нямаш. И богати роднини нямаш, сляп ще останеш и ще носиш своята слепота.

В света има толкова университети, но всички вие свършили ли сте университет? Нямали сте пари, нямали сте условия. Всички в Берлин ходили ли сте? В Париж, в Лондон не сте ходили; и да искате, не можете. Пари нямате. Желание имате.

Сега, другото положение, което ви спъва, е: Мнозина се спънахте в едно учение. Вярвайте в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти. Вярно е, но начинът на възприемането на тази истина носи едно заблуждение. Двама светии в старо време спорили какво искал да каже апостол Павел. Единият казал: “Повярвай”, а другият бил на особено мнение. Ето как седи разказът: Един ден единият искал да подложи този въпрос да се реши практически. Единият светия отишъл на работа, а другият останал да готви. Турил боб, но не турил сол. Уврял бобът, той не турил и лук, а само боб. Идва онзи и казва: “Лук няма и сол няма.” Другият казал: “Повярвай и като повярваш, и лук ще има, и сол ще има.” Онзи казал: “Така не се осолява.”

Вярата подразбира да вярваш в това, което е, а не в това, което не е. Трябва да знаеш в какво да вярваш. Има неща, в които вярваш, няма

да останат. Ти вярваш в парите, които съм турил в кесията. Но ако в кесията няма нищо, ще вярваш в това, което е в кесията. Всяка една дума трябва да представя нещо. Пълните бъчви не дрънкат, а празните бъчви много шум вдигат. Бъчва, която вдига шум, е празна, а бъчва, която не вдига шум, е пълна. Ако ти си недоволен от живота, пълна или празна бъчва си? Ако ти не разбираш живота, каква бъчва си тогава? Ако разбираш живота, ти си пълна бъчва. Ако не го разбираш, ти си празна бъчва. Всякога това, което ние преживяваме на Земята, от Невидимия свят онези, които ръководят, постоянно знаят какво ни липсва всеки ден. Този ден ти трябва да добиеш това, което ти липсва.

Вие излезете, погледнете Слънцето и казвате: “Изгряло е Слънцето, колко е червено. Има малко облаче.” И после си обърнете гърба и влезете вкъщи. Вие не сте видели още изгрева на Слънцето. Вие от Слънцето трябва да вземете нещо. И като влезем вкъщи, трябва да видите какво са ви пратили оттам и целия ден ще бъдете весели.

Някой ще каже: “Ако разсъждаваме така за Слънцето, ние ще изпаднем в идолопоклонство.” Мислите ли, че съвременните хора са се освободили от своето идолопоклонство? Че, жената, която вярва в мъжа си, тя е идолопоклонница. Мъжът, който вярва в жена си, е идолопоклонник. Ти вярваш в сина си - ти си идолопоклонник. Ти мислиш, че синът ти ще стане такъв, че ще оправи света - това е идолопоклонство. Нищо няма да направи синът ти. Той ще стане на 30 години, ще израсне брадата му, ще изгуби здравето си, ще го заровят и ще останат само мертеците* му. Ти вярваш, че еди-кой си цар ще дойде и ще освободи света. Нищо няма да направи този цар. Криво вярваш. Казваш: “Учените хора са доказали.” Нищо не са доказали. Но какво са доказали, ти не го знаеш.

Слънцето изгрява и умираме. Слънцето залязва и умираме. Тогава каква полза от изгрева и от залеза? И като вярваш, ще умреш, и като не вярваш, ще умреш. Но казваш: “Той умря вярващ.” Щом е умрял, той е безверник. Щом умираш, безверник си. Безверниците

умират. Писанието каз-ва: “В който ден ядеш от забраненото дърво, от плода му, ще умреш. Като не вярваш в това, което Аз ти казвам, ще умреш.” От безверието умират хората.

Ние сега се спъваме и търсим причината. Казвате: “Кой е причината?” Понеже Ева е яла. Не. Причината не е Ева. Ева казва на Адам: “Ти ме повика преждевременно. Ти трябваше да ме викаш, когато си уредиш работата.” Той не трябваше да я вика в рая преждевременно. Нему не му беше претрупало за жена. Тя ще дойде навреме. Тя, като дойде не навреме, не разбираше и мислеше, че той си е уредил работата. Той не знаеше да пази рая. Господ му каза: “Ти ще пазиш рая.” И той остави този ден вратата отворена и влезе черният адепт. Адам не даде разпореждане да се пази раят както трябва.

Сега, да направим една аналогия. Ако Господ ти е дал глава, гърди, стомах - едно тяло, и като Адама те е турил господар на това тяло и ти е казал: “Пазете това и това, вратата няма да остане отворена, за да не влезе някой друг.” И ако влезе някой, когато оставите вратата отворена, не сте ли виновни вие? Ти казваш: “Ние вярваме в Господа Исуса Христа.” Не, отворените врати при известни условия трябва да се затварят. Като дойде грехът, ще затвориш вратата си и като затвориш устата си, ще мълчиш като риба. Но като седи вратата ти отворена, тогава грехът е неизбежен.

Тази сутрин гледах една сестра, даваше заповед да ѝ затворят вратата. Всички слугини спяха някъде и господарката трябваше сама да затвори вратата си, да не [се] уповава на слугите. Вие ще кажете: какво аз мисля, какво аз искам да кажа? Това, което аз мисля, то е за мене, но ни най-малко не важи за вас. Защото нещата не стават така, както вие мислите. Ако аз мисля право, то е право, ако не мисля право, то не е право. Моята права мисъл не зависи от вас. Правотата на моята мисъл зависи от самата мисъл, а не от вас. Мисълта сама по себе си трябва да бъде права, нищо повече. В дадения случай аз трябва да зная дали моята мисъл е права или не, а не вие. Аз да зная. И

тогава вие да знаете също за вашата мисъл. Щом остане аз да се уча от вас дали моята мисъл е права или не, тази работа не върви. Щом очаквате вие от мене да се научите дали вашата мисъл е права или не, това не е правилно. Вашите мисли трябва да са прави, нищо повече.

Правата мисъл показва присъствието на Бога в нас. Когато казваме, че не трябва да търсим Бога отвън, а отвътре, то моята права мисъл показва, че Бог е отвътре. Щом Бог е отвътре, моята мисъл ще бъде права. Щом Бог е отвън, моята мисъл ще бъде крива.

Сега, да ви наведе на онази, важната мисъл: Аз съм за онзи живот, който има отношение към нас сега, а не за онзи живот, който ще има отношение към нас за в бъдеще. Важно е това, което в даден случай може да хвърли светлина върху вас, това, което за вас е необходимо сега. Може би вас са ви гощавали преди 5 години. Това не ви ползува сега. Днешното угощение, какво ще бъде то, е важно, а не едновременно. Много хубаво било едно време, но едно време си е за едно време, а сегашното време - за сегашното време. Ама за в бъдеще какво ще бъде? Оставете бъдещето. Когато то дойде, ще се разреши. Днес какво може да разберете, какво може да приложите, е най-важното. Ние оставяме миналото и бъдещето. Те са реалности, които сами ще се справят със себе си. Но настоящият момент, сегашното положение, ще разреши един от най-важните въпроси. Ако сега пропуснете нещо, ще има една междина. Това може да се поправи някога, но кога ще го поправите? Вие казвате, че без погрешки човек не може. Може ли без погрешки? Може. Няма да допуснеш погрешка, понеже тази погрешка тебе те засяга най-първо. Ти ще отваряш на четири очите си. Защото тези погрешки ще ти ги турят на гърба и ще ги плащаш. И ако всеки ден правиш по 4 погрешки и една погрешка струва по 1000 лева, те правят 4000. Тогава кога ще ги платиш?

В християнството вие сте нещо като чиновници. Вие казвате: "Господ е милостив. Ще заличи погрешките ни." Вие се поставяте тогава на крив път. Кое е по-хубаво, да покаже Господ своята милост,

в какво отношение? Та нима когато човек истински живее, не е ли Божията милост това? Милостта се показва и в живота. Ние искаме Бог да се показва в отрицателната страна.

Сега, така, както мислите, казвате: “Ние правим усилия да живеем добре.” Правилният живот не изисква никакви усилия. Ето какво аз разбирам под това: една работа, която не може да извършите с любов, тя е пресилена работа. Усилие има там, дето няма любов. Казвате: “Усилни времена.” Значи няма любов. Защо има бедност? Защо е беден човек? Няма любов там. Като дойде любовта, няма да има сиромашия. Но някой ще каже: “Господ така дава - на някои много, на някои малко.” Не. Това са ваши заключения. Един баща няма да остави децата си да гладуват. Не, някои деца са направили погрешка. Той ги е наказал и са останали гладни. На някое дете в някоя къща не му дават да яде - значи то е направило някоя погрешка. Погрешката може да е положителна. Детето е болно, майката не му дава да яде. Детето казва: “Яде ми се.” - “Няма да ядеш!” - му се казва.

Има една страна, която прилича на вашето разбиране. Ни най-малко не искам да ви отуча. Аз не искам да ви проповядвам философия, както кривият рак проповядвал на сина си: “Синко, право ще ходиш. На една страна няма да вървиш, а право.” Синът казал: “Покажи ми, дай ми пример. Как?” Бащата рекъл да му покаже, но ходил настрана. Синът казал: “Точно така и аз ходя, като тебе.”

Добре, вие сте уморени някой път. Какво нещо е умората в човека? Умореният човек носи голям товар на гърба си. Уморил се е човек и при това всички проповядват, че много не трябва да има човек на гърба си. Тури малко на гърба си, колкото за едно ядене.

Ще кажеш: “Кой ще се грижи за мене?” Ни най-малко не трябва да мислим, че някой трябва да се грижи за нас. Погрешката е там. Грижи се кой? Невежият човек се грижи. Умният човек никога не се грижи. Грижи се сиромашът, който няма пет пари в джоба си, а пък богатият - не. Безпокойства има ли той? Някой свирец, който не умее да свири, се безпокои, като свири на пианото, да не бутне някой

неверен клавиш. Онзи, който добре свири, той е сигурен. Ти казваш: ще се грижиш за живота си. Че, от памети века сте се грижили. Снемете грижите. Снемете товарите си. Казва някой: “Голям товар имам.” Никакъв товар, никаква раница! Снемете всички раници! По възможност, като тръгнете на път, да няма нищо на гърба ви. Само ще си носите в ръката една магическа тояжка. Аз нося моята магическа тояжка в джоба си. Като ми потребава, извадя я из джоба си. Ето я. Защо нося тази тояжка? По някой път може да съм ял месо и си чистя зъбите. Едно малко парче месо може да те опропасти за цял един живот.

Имало един овчар. Минала една царска дъщеря и го харесала. Казала на баща си, че иска да го вземе за мъж. Царят казал: “Щом си го харесала, вземи го.” Овчарят веднъж ял агнешко месо и едно голямо парче останало между зъбите му. Той, като се приближил до устата на царската дъщеря, тя доловила дъха на лошата миризма и го изпратила. На кого от нас устата не мирише, кажете ми. Ще ги чистите не 3 пъти, но 10 пъти на ден. Защото царската дъщеря ще те изпрати там, отдето си дошъл.

Вие ще се спрете и ще кажете: “На нас ли казваш това или на другите?” На онези, които разбират, на умните. Ще кажете, но какво можете да ни кажете? Искам да кажа, че като сложат пред вас хубав хляб, трябва да знаете как да го ядете. И после да си легнете да си починете. После ще вземете мотиката и ще работите. После ще си измиете ръцете хубаво и няма да вземате вече мотиката този ден. Само веднъж на ден ще вземаш мотиката. Ако вземеш два пъти, грях е. Качвам се горе на крушата, откъсвам си 3-4 круши и ги измивам, но само веднъж се качвам на крушата. После отварям книгата и чета, но само веднъж отварям книгата, но не два пъти. Всички неща все по веднъж ги правя. В ума ви седи една идея. Кое е същественото? Същественото ще ви кажа. Ще извадя сега магическата пръчка. Някои от вас имате магическа тояжка, някои от вас нямате и стоите със скръстени ръце. Някои има какво да правят.

У вас трябва да има едно свещено желание да обичате Бога. Как ще покажете любовта? Той е направил Вселената, всичко е направено от Него. Да покажем, че Го обичаме и че искаме да вършим Неговата Воля. Какво по-хубаво от това? Да бъдем признателни за това, което е направил Той. Не онова богатство, което в банките е вложено, но да се прояви любовта ни. По какъв начин ще се прояви любовта ни? Ето главния въпрос: днес да почувствувате Божията Лю-бов. Как ще я почувствувате, това е ваша работа. Може ли, като ви дам хляб да ядете, да внесе чувствителността във вас? Не. Вие сами трябва да имате чувствителност, да видите дали хлябът е хубав или не. Ако вие ядете хляба и мене питате дали хлябът е вкусен или не, това подразбира, че ви липсва нещо.

Ако вие ме питате какво нещо е любовта, липсва ви нещо. Ако вие ме питате какво нещо е правата мисъл, липсва ви нещо. Вие ме питате какъв е този хляб. Аз не ви давам мнението си, но ви отчупвам едно парче и ви го давам. Казвам: Заповядайте, ще си дадете мнението. Ти казваш: “Мога ли да си дам мнението?” - Можеш. Дъвчи, глътни и твоето мнение е право. Ти казваш: “Хубав е хлябът.” И аз, като го ям, намирам го хубав. Дойде трети, и той го яде и казва, че е хубав. Всички, които ядат хляба, го намират хубав. Опитът излиза сполучлив.

Днес да се роди една мисъл във вас от това, което чувате. Да се измени вашето състояние, да станете богат. Искам, който е сиромаш, да стане богат днес. Ако станете богати днес, разбрали сте ме. Ако не станете богати днес, не сте ме разбрали. Трябва да бъдете богати днес, нищо повече. Ако не станете богати днес, е ваша отговорността.

Аз разбирам под “богатство” разбирането в даден момент, връзката ви с Бога. Когато аз се свързвам с Бога, знанието идва със светлината. Има едно знание, което не търпи да се говори за него. Аз го разбирам. Разбирам, че цялата вселена се отваря за нас. Разбирам живота на ангелите. Но щом поискам да ги определя, виждам, че то е нещо, което не се определя. То е както музиката. Като слушам,

приятно ми е и казвам: Много хубаво свири този човек. Не го знаа къде е учил по музика, но свири хубаво. Това е достатъчно за мене. Колко му струва цигулката, не знаа, но знаа, че неговото свирене е хубаво. Казвам: Приятно ми е, много хубаво свири. Ако вие музиката, която ще ви свирят, не я разбирате и ако искате да определите откъде е дошъл този, който е свирил, какъв е, колко му струват билетите, колко му струва цигулката... Може да знаете много работи, но ако сте глухи и когато свири, само ще виждате движението на лъка, вие тогава имате само външна връзка.

Когато ти чувствуваш любовта на Бога, това е вътрешна връзка. Когато чувствуваш любовта, това е слушане на музика. Богатството на човека седи в това да чувства любовта. Щом изгубиш това, ти си последният бедняк в света. Вие имате тази опитност. Изчезне ли любовта, всичко друго се обезсмисля. Обезсмисля се вярата, всичко се обезсмисля.

Какви бяха най-основните мисли? Христос искаше да каже: “Твоята любов те спаси.” Това е всичкото: любовта, която имаш в себе си.

Сега, според учението за прераждането, вие чакате в някое друго прераждане да дойдете при по-благоприятни условия. Вие вярвате, че сегашният ви баща, който ви е родил, не е толкоз напреднал. Че ще дойдете от някой баща и майка по-напреднали. Сега, от кого сте родени вие? Ако повярвате, че сте родени от Бога, тази вяра и любовта във вас, ето вашето богатство. Но докато мислите, че сте родени от този баща и от тази майка и виждате, че баща ви и майка ви умират, вие сте на крива посока. Онзи, който ще ви учи, той не трябва да умира. Това е вътрешният учител. Като дойде този вътрешен учител, ти ще гориш, ти целия ден ще гориш, ще бъдеш една запалена свещ и като дойде учителят, ти не можеш да бъдеш сиромаш, ти не можеш да бъдеш един просяк, един грешник. Учението, което трябва да учите, е учение на Любовта.

При мене са идвали и са ми казвали: “Кажи ми Учителю, това, кажи ми онова.” Тази работа няма да бъде. Хлябът, който носиш на гърба си, за да те познава, ще го ядеш, ще се опретнеш да го ядеш, и то го ядеш хубаво. Въздуха ще го дишаш. От този въздух ще извадиш всичко. И мисълта ще я приложиш. Всяка неразбрана мисъл в твоя мозък или в твоя ум е една тежест. Тази, разбраната мисъл, е изядена. Тя трябва да стане храна на твоя ум, да внесе една нова светлина в тебе.

Това, което още днес може да стане, вие го очаквате да стане след хиляди години, като отидете на Небето или като дойде Второто пришествие. Хубави работи са те. Второто пришествие е хубаво. Небето е хубаво. Като отидете в онзи свят, като влезете в него, ще имате един опит. Най-първо, като отидете на онзи свят, какво ще кажете на вратата? Как ще поздравите? Тук влизаш в една къща и казваш: “добър ден” или “добро утро”, или “добър вечер”. Какво ще кажеш в онзи свят, където Слънцето не изгрява като тука? “Добро утро” не може да кажеш. Такова положение няма. “Добър вечер” не можеш да кажеш. Но какво ще кажете на Свети Пе-тър? Ще кажеш “добър ден”. Свети Петър ще каже: “Покажи ми сега, да го видим добрия ден. Дай нещо от добрия ден.” Какво ще дадете от добрия ден? Ще се намерите в много трудно положение.

Вие казвате: “Ако е така, както Учителят ни говори, ние съвсем ще загазим в живота.” Вие мислите, че това разбиране ще препятствува на вашия живот. Не. Но вие на Земята не живеете както трябва. Вие сте женени и не знаете, че сте женени. Вие имате жена и не сте оценили жена си. За любовта говорите, но я нямате. За знание говорите, но го нямате. Децата и приятелите ви не са както трябва. Служба имате и заплатата ви е много малка. Да бъде поне 100 000 на месец. А пък сега, какво става с 3000 лева на месец, и то книжни пари. Друго е с аероплан да се вдигнеш и да кацнеш като птица, където си поискаш. А пък сега най-много с едно такси, което хвърля калта и цапа този-онзи, можеш да се возиш.

Знаете ли произхода на смеха? Когато човек си не разбира работите, всякога се смее, а пък, когато съвсем загази, тогава ще плаче, ще скърби. Някой е сериозен, много сериозен, загазил е съвсем. Когато някой човек иска да се прикрие нещо, малко се позасмее. Вътрешно е недоволен, но уж че няма нищо, а пък има нещо, а пък когато съвсем е загазил, той скърби. Смейте се, не е лошо. Аз като се смея, с всяка моя усмивка изправям една погрешка. Най-първо се засмея отвън и казвам: Поправям погрешката. Тогава усмивката има смисъл. При всяка една усмивка трябва да поправя една погрешка, а при всяка една скръб - да се поправи един грях. Щом с усмивката си не съм поправил една моя погрешка и щом с една своя скръб не изправям един грях, тогава те са безпредметни. Когато срещнеш един приятел и той се усмихне, то този приятел ти е донесъл един подарък и си поправил една погрешка.

Всички тези работи, които говоря, уподобявам чергите, които бухате, за да излезе прахта навън. Но виждате, че с бухане само няма да стане. Туряте ги в коритото. И после изсхват на въжето, после ги прекарате през ютията и ги туряте на мястото.

Истинското положение е любовта, която трябва да почувствувате към Бога. Седи при вас един сиромас и нещо се смущава. Смущава се за какво? Той си вари ядене, но няма масло. Понеже някой път яденето, ако няма масло, не може. Трябва да му се тури масло. Дай му малко масло, колкото да си свари яденето. Няма да му дадеш всичкото масло, малко.

Сега, трябва да се научите на превод. Как трябва да стане това? Имате едно приятно състояние на душата си. Част от тази светлина дай и на онзи, който е до тебе, да има същото разбиране. Или някой път ти се храниш с хубаво ядене - дай и на другите. Аз съм наблюдавал старите дядовци какво правят. Имат си една масичка, извадят си жълтичките и ги наредят на купове. Златните - отделно на купове, сребърните - също на купове, и ги броят. Влиза внучето, вижда куповете, погледне дядото така, иска да му даде. Дядото казва:

“Дядовото, от кое да ти дам?” Дядото взема една монета и му дава. Детето, като вземе монетата, тича при бакалина. От злат-ния куп трябваше дядото да даде на внучето си.

Щедри трябва да бъдете. От всяка една мисъл, от всяко свое чувство, от богатството, което имаш, дай на някого. Щастieto и благо-то трябва да бъдат като светлина, която да проникне навред. Това е сега новото схващане.

Всеки ден и постоянно да сме изпълнени с любов към Бога и да благодарим за онова, което Бог ни е дал. Аз ще отида при Него и Той ще каже: “От кой куп искаш?” Аз ще кажа: “От който обичаш и както обичаш.” Но в тебе е скрита една мисъл. Ти искаш да ти даде повече, без да Му кажеш. Колкото ти даде, приеми го с любов. То ще се увеличи. То е като златното зърно - като го посееш, то се увеличава. Любовта е една велика сила - и в най-малката доза ако я вземете, като повярвате, се увеличава. Единствената сила, която всякога се увеличава, е любовта. Не търсете голямата любов. И малката любов, в какъвто и размер да е, тя за един кратък момент може да се увеличи. С любов всичко лесно се придобива. Без любов всичко в света е мъртво.

Христос, когато беше в дома на знатния евреин, каза на жената, която със сълзи обливала нозете му, с миро ги помазвала и с космите на главата си ги изтривала: “Вярата твоя и любовта ти те спасяват.” - Велик пример даде тази жена.

Ние казваме: “Да сме ние във времето на Христа, да сме при нозете на Христа.” Нозете, това е доброто, благо-то, което Бог ни дава.

Сега, аз ви желая едно нещо: Това разбиране, което не само го схващам, но в което аз живея, искам и вие да го живеете. Днес, целия ден.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

*23-то утринно неделно слово, държано от Учителя на 25.П.1934 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев.*

ОБИЧАЙ БОЖЕСТВЕНОТО

“Добрата молитва”

Размишление.

Ще прочета 8-а глава от Лука.

Има няколко положения в прочетената глава, които са интересни. Когато се чете Словото, разните хора имат отделни вкусове и харесват различни стихове от него. То е същото, както при обикновеното хранене. Едни обичат киселите храни, други обичат сладките храни. Някои обичат обикновените храни, други - солените. Някои пък ядат каквото им дадат.

Интересно е желанието ви да ходите на село да проповядвате. Тези, на които проповядвате, не могат да разберат Словото. Че не могат да го разберат, се вижда от притчата за сеятеля и семето. Не всичко, което се сее, изниква. Има известни семена, които се губят. Христос казва: “Едно семе пада на пътя и се изтърква и птиците го изобват. А друго пада на камениста земя. Трето пада между тръните и те, като пораснат, заглушават семето.”

Сега всеки един от вас може да преведе кога Словото пада на камък, кога - на пътя, кога - в тръните. Има различни състояния, през които всеки верующ минава. Някога състоянието [на човек] мяза на семето, хвърлено на пътя. Всичко му иде да захвърли, да тръгне по този път заради удоволствията в света, тъй, както другите живеят, иска да се развесели, да си поживее, да си похапне. Религиозните хора казват: “Това не прави, онова не прави”, и на него му идва така да изхвърли всичко, да хване широкия път, да яде и да пие. Някой седне и мисли как да стане богат. Къща да има, ниви да има, автомобили, аероплани, десетина души слуги, гарде-роби, пълни с дрехи, да ходи по вечеринки, балове, по разходки, да ходи в

Карлсбадските бани. Мисли, че животът се състои в това да ходи тук и там. Без смисъл остава животът, където и да ходиш. Някой почва да се моли, да чете книги, обръща една книга, обръща друга, но не намира никакъв смисъл в това. Някой казва: “Аз искам да видя света.” Хубаво, ако ти си сляп, какво ще видиш, и да обикаляш целия свят? Друг казва: “Да ида на концерт, да послушам нещо.” Ако си глух, какво ще чуеш? “Да ида да помириша цветята.” Ако нямаш обоняние, какво ще помиришеш? Ако си сляп, ако си глух, ако нямаш обоняние, как ще видиш и разбереш света? Българите, когато искат да направят някого светия, те му дават хляб и сол. Не трябва да бъде хлябът солен, защото, щом вземеш много сол, ще пиеш и много вода. Ще ти се развали стомахът, ще те сполети някоя болест от много сол.

Семето, което пада на добрата почва, стори плод стократно. Семето, което пада на добрата почва, се уподобява на човек, който слуша, приема и разбира Словото. Това семе възраства и дава плод: 30, друго - 60, трето - 100. Стоте, то е най-доброто положение. Едната единица показва, че трябва да имаш един отличен ум, ум на един ангел, за да разбереш света. Трябва да ти се отворят очите, за да видиш по-далече; да излезеш от едно положение и да влезеш в друго. В първоначалното състояние мязаш на един червей, който е излязъл и пълзи по земята, а като родиш стоте семена, ще мязаш на една красива пеперуда, която прехвърча от цвят на цвят. В дадения случай 60-те се разбира човек, придобил известни сили, с които става господар на положението в света. Ти не си роб на условията. Един човек, който е дал плод 60, той няма какво да мисли с какво ще се прехрани. Неговата прехрана е осигурена. Не му трябва пари. Той знае, че силата му не седи в парите. Ако е за сила, той може да купи всичките богати хора и да изважда пари, колкото иска. Той знае, че като отвори касата, нищо няма да придобие.

Колко трябва на човека на ден, за да се прехрани? Един хляб му трябва. Ако ти донесат 100 хляба, питам те, защо ти са 99-те - какво ще ги правиш? Ако ги оставиш за втория ден, стават по-сухи, на третия -

още по-сухи. Всеки ден като донасят по 100 хляба, след 100 дена, това са 10 000 хляба. Какво ще ги правиш? Цяла година ще ги ядеш, но ако си ги превърнал на сухари.

Много пъти мислите на хората са като сухари. Умът им е пълен със сухари и желанията им са все сухари. Много мисли някой, но тия мисли не могат да го ползват. Аз съм гледал някой седнал, направил баница, казва: “Трябваше още малко каймак да се тури отгоре, тъй, по-дебело.” Че, той тази цялата баница няма да изяде, но казва, че повече масло трябвало да има. Хубаво, ако има повече каймак, ако има повече масло, какво ще допринесе? Това са понятия на човешкия вкус. Имаш 10 златни монети, но казваш: “Да имам 100, да имам 1000, ще бъде по-добре.” Колко монети човек може да носи в джоба си? Не зная богатият човек колко пари може да носи със себе си. Ако са английски лири стерлинги, 2000 може ли да носи? Хиляда по 5 грама, това са 5 килограма.

Туй състояние, през което минават хората, туй е неестествено състояние в живота. Всички трябва да знаете, че положението, през което цялото човечество минава, е аномално. То минава през една от най-лошите области, които съществуват в живота. Това са всичките момчурлаци, [в] които тук-там я намериш нещо хубаво, я не. Дето и да минавате, мястото, през което минавате, е такова, че даже и най-хубавите работи все ще ви дадат някаква горчивина. Ако имате най-хубавата къща, тя ще ви излезе горчива. Кой как мине, ни най-малко няма да остави една хубава мисъл, но ще каже: “Кой знае къде е крал тези пари, за да направи такава къща.” После ще каже: “Какъв изедник!” Той това, той онова. После, не само това, но след време твоите деца, които ще се народят, дяволът и на тях ще им тури по една мисъл в главата: “Баща ни и майка ни да се махнат някак си, да продадем тая къща и да я изядем.” Бащата и майката ще усетят това, ще се оплачат на своите близки и те ще почнат да гледат сина и дъщерята кръвнишки.

И в този свят, на тия големи аномалности, ние искаме да бъдем щастливи. Събирате се тук на беседа, а мислите да уредите живота си, да ви тръгне всичко по мед и масло - нещо, което никога няма да бъде. Аз ви казвам: Утре ще се намерите в един мочурлак до корема и като излезете, трябва да хвърлите обувката си, защото няма да струват нищо. Дрехите ви ще бъдат кални. Трябва да се преоблечете. Вие казвате: “Слаба Богу, благополучно минахме, не затънахте съвсем.”

Че, не е ли мочурлак да имаш 20 000 лева и да останеш последен бедняк? Хората имат ли някакво благо, започват да се гордеят, да се надуват, да не зачитат по-бедните и по-простите. Не е ли това голям мочурлак? Седиш, спиш, събудиш се. Къщата, автомобилът - няма нищо. Всичко изядено. Мочурлак е. Побледнееш, недоволен си, навел си глава, казваш: “Защо Господ даде това положение?” И това е мочурлак.

Можем да бъдем богати. Богатството в Божията програма е едно камилско перо, което някоя дама трябва да тури на шапката си. Това е богатството. Толкова е важно. Хубаво е, но като дойдеш в Божествения свят, Господ казва, че и без това перо можеш, това не е съществено. Ти искаш да станеш учен, поет, певец, но Божията програма и без туй перо може.

Ние мислим, че знанието трябва да го добием отвън. Аз ходя между цветята, гледам ги, но се връщам вкъщи, отварям книгата на някой учен човек, който описва цветята. Аз 20 пъти съм ходил при тия цветя, но се възхищавам от написаното за тях, колко учена работа е. Това състояние аз го уподобявам: Баща ти е оставил голямо богатство и ти знаеш къде е. Идва някой учен човек, отваря касата на баща ти, отваря туй богатство и започва да ти дава по една златна монета, втора, трета. Ти благодариш, а си глупав да разбереш, че то е твое. Той ти дава от твоето, от богатството на твоя баща. Ти сам можеш да си вземеш от него. В този случай [няма] нужда от проводници. Но има едно знание, при което хората се нуждаят от проводници. Ако те не са, ти не може да придобиваш туй знание. Ако

ти си изгаснал въглен, само по себе си не можеш да се запалиш, освен ако при тебе не дойде друг запален въглен, да ти даде от силата си, да се запалиш и ти.

В Гадаринската страна, която е срещу Галилея, Христос среща един беснуем, който дрехи не облича, ходи по гробищата, не се спира въкъщи. Много пъти и вие се намирате в едно ужасно вътрешно състояние. Не може да се поберете в кожата си. Хората ви стават противни, криви, измъчват се. Виждате само злото в хората. Търсите някоя философия, която да ви облекчи малко. Цели легиони са влезли в тебе и са обърнали всичко с главата надолу. При такова състояние ти не можеш да имаш ясна представа за живота. Всички тия духове трябва да излязат, трябва да ги изпъдиш навън. Днешните учени хора казват, че всеки има такива духове, само че някои се проявяват чрез микробите, но все пак са духове. Има чума̀ви микроби, маларични микроби, сифилистични микроби, има микроби на проказата. Като дойдат, ядат те, човъркат те всеки ден. И след туй се образува лошото състояние.

Какъв е церът на това? Чистата кръв. Тия духове ще държиш гладни в кръвта, не трябва да има никаква нечистота, с която да се хранят. Никакви нечисти желания, защото всяка нечистота е храна за тях. Никакви нечисти мисли, понеже нечистите мисли са храна за тях. Никакви лоши постъпки, понеже лошите постъпки са храна за тях. Хигиена трябва, абсолютна чистота, нищо повече.

И казва този беснуем: “Защо си дошъл преждевременно, да ни мъчиш.” Синът казва: “Измъчи ме баща ми.” Бащата казва: “Измъчи ме синът.” Аз зная синовете, които мъчат бащите си. Бащата обича да пие. Синът, като види баща си пьян, върже баща си. Бащата казва: “Защо ме мъчи синът?” Синът казва: “Не искам да пиеш, нищо повече.” Някъде дойде синът пьян, бащата го връзва. Казва синът: “Защо ме мъчиш?” Мъчи го, следователно, когато имаме известни неес-тествени желания, те трябва да се изпъдят. Ние считаме, че окръжаващата среда ни пречатства за онова, което искаме да

направим. До известна степен само. В повечето случаи ние сами сме си виновни за всичко, което ни сполетява.

Христос след като изпъди тия духове да си вървят, човекът се освободи. Дойде умислен, искаше да стане ученик на Христа. Той не го прие, защото не му било дошло времето. Господ не е определил още за него да бъде ученик.

Най-после идва и жената с кръвотечението. Какво е туй кръвотечение? Всеки има кръвотечение. Когато имаш неестествени желания, ти имаш кръвотечение, ти си една жена, имаш кръвотечение. Имаш желание да станеш милионер - то е кръвотечение. Желаш да станеш най-видният поет - то е кръвотечение. Желаш да бъдеш най-силния човек. Всички тия желания за нещо велико, голямо, всичко това те безпокои и отнема силата ти. Намираш се в постоянно стълкновение и безпокойство. Трябва да престане кръвотечението. Всичките тия мисли за блясък и външни придобивки изпращат живота навън. Казвате: "Това да имам, онова да имам." Кръвта ти, хубавото, което е в тебе, изтича навън. Ти се молиш, но някой път казваш: "И без молитва може сега." Умните хора в молитвата живеят, а който казва: "Що ми трябва молитва?", това е кръвотечение.

"И ето, дойде един човек на име Яир, началник на сборището, и се молеше на Исуса да оздрави дъщеря му, че е на умирање. "Не плачете, не е умряло момичето, а спи." За тези думи всички Му се присмиваха, защото виждаха, че момичето е умряло. "Момиче, стани." И повърна се духът му, и момичето стана в същия час и пожела да яде."

По някой път и вие всичките духове, които ви измъчват, трябва да ги изпъдите навън от себе си. Често се случва да не може да си обясните някои неща с някои ваши състояния. Понякога ти идва на ум да се хвърлиш от някоя скала. Виден поет пише стихове, но един ден се отчайва, че една негова книга не я приели добре или пък че е в малък тираж излязла. Отчаял се, качил се на една канара, хвърля се

оттам, не иска да живее. Какво ще придобие от това? Откъде тази глупава мисъл да се качи и да се хвърли? Какво отношение има между неговата книга и хвърлянето? Или пък някой търговец пропаднал, изгубил няколко милиона, иска да се обеси. Защо иска да се обеси? Изгубил парите. Изгубил - изгубил, защо ще се беси? Какво иска да каже на света със своето обесване? Хората са интересни. Казват: “Иде ми да се обеса.” Друг казва: “Иде ми да се хвърля, да се свърши всичко.” Откъде проникна у този човек тази мисъл? Те са вътрешни настроения.

По някой път може да ви нападнат и вас такива състояния. Когато човек изпадне в едно крайно състояние, той трябва да знае неговия произход, за да може да си помогне. Когато изгубиш вярата си, ще започнеш да мислиш за вѐжето, да се обесиш. Всички, които изгубват вярата си, се обесват с вѐже, понеже туй вѐже, наместо да се качваш нагоре с него, да излезеш от тъмнината, ще го туриш на врата си. Дяволът казва: “Ти тури вѐжето, аз ще те изтегля.” Ти тури вѐжето на врата си, увиснеш, никой не те изтегля, обесиш се. А като отидеш на канарата, той казва: “От канарата като някоя птичка ще хвъркнеш и ще се оправи работата.” Хвърлиш се и, освен че не се оправят работите, но си счупваш ръцете и краката. Човек, който се хвърля от канарата, за да се оправят работите, така свършва.

Последното положение: Единственото нещо, което може да спаси човека, то е да падне на добрата почва. Да допуснем, че майка ви е опекла някоя баница, разни сладкиши, печена кокошка, печена риба, майонеза, разни котлети за вас. Но ако всичките тия менюта се заменят с ябълки, круши, грозде, с портокали, питам: коя храна, първата или втората, ще бъде по-естествена? Втората. Тази храна е много по-хубава. Плодната храна не само по отношение на физическия, но и на духовния живот е най-хубавата храна. Вие една баница не може да сеете. Баница, която я направите, изяждате я, или пък, ако не можете да я изядете, разваля се. Но от едно плодно дърво след като ядете ябълките, крушите, ти може да запазиш семената и да

ги посееш. И тази храна се увеличава. Това е естествената храна. Пък другата, Божествената храна, сама по себе си расте и се увеличава.

Ще ви наведе на една мисъл, която трябва да знаете. Кое слово е вярно? Всяко слово, което се увеличава в тебе, е Божествено; всяко слово, което не се увеличава, то е човешко. И тогава правилото, което ще ви дам, е: Всякога обичай Божественото, пази се от човешкото. Казвам: Ако вие имате една мисъл, която във вас не расте и не се развива, пазете се от нея. Оставете я настрана. Едно желание, което не расте и не се развива, пазете се от него. Ако имате една по-стъпка, която сте направили и тази постъпка не расте, не се развива, пазете се от нея.

Сега, не мислете, че като сте тръгнали по този път, ще имате много повече. Ще имате не друго, а по-големи изкушения.

Ще ви дам един пример как хората могат да се изкушават. Тук, преди няколко дена, една сестра падна на едно изкушение. То седи в следното. Тя казва: “Учителю, искам само за няколко минути да вляза и да кажа нещо.” Казвам ѝ, че съм зает, вървя и отварям вратата, тя влиза в стаята, пък аз излизам навън. Позакъснях на друго място, връщам се, нея я няма. Аз виждам, че тя се е докачила. Най-първо, тя избрала един момент, който не е подходящ. Можеше да почака, след един ден да ме пита, но то е изкушение. На едно изпитание е тази сестра. Ще мине ден, два, три, може седмица, може две, три, и няма да идва на събрание. Че съм я пренебрегнал.

Да ви приведа още един случай. Една сестра, доста напреднала, и тя духовна, една сестра, която е кандидатка за светийство, искам да ѝ помогна, викам я и казвам: “Ти правиш нещо, което аз не харесвам. Това, което правиш, не е хубаво за тебе.” Тя казва: “Туй не правя.” Аз продължавам: “Туй, което правиш, не е право, ти се спъваш. Зад тебе има една користолюбива мисъл, която е скрита в сърцето ти някъде. Ти не виждаш. Ти ще попаднеш в известни изкушения. Духовно ще се спънеш. Туй го правиш, но тази мисъл не е благоприятна на Бога.” Гледам, лицето ѝ пожълтяло. Казвам: “Туй ще те спъне.” Казвам ѝ и

много други работи и тя без малко щеше да припадне. Ето как дяволът се мъчи у нея. Казвам му: “Излез!” Искам да изгоня този дявол от нея, а тя все говори в себе си: “Че аз толкова обичам Учителя, че той така ли трябваше да ми каже? Другите сестри по-добри ли са? Та само аз ли правя тази погрешка?” Че туй, онуй. Казвам: Може да ти е мъчно, но за твоя прогрес, дошла си до едно място и ако продължаваш тези погрешки, в Царството Божие не може да влезеш. Ти може да ме обичаш кол-кото искаш. Твоята любов покрива много прегрешения. Но защото ме обичаш, да те туря на първо място и да те туря отдясно, то е подкуп. Ако ти с любовта си искаш да седиш на първо място, ти си на крив път. Че ти, щом обичаш, няма нито отляво, нито отдясно да седиш. Ти си в Бога и Бог е в тебе. Какво повече искаш? Ти, като обичаш, имаш най-хубавото състояние, тогава? Отляво и отдясно, то е външна страна.

“Отляво” и “отдясно” има съвсем друг смисъл. В живота, за да седнеш отляво или отдясно, трябва да издържаш тежката работа. Христос едно време поиска да седне от дясната страна на Отца Си. Но трябваше да слезе на Земята, да понесе всичките грехове на хората и то откакто е създаден светът. И след като Го разпънаха, ходи в ада, и тогава, като се върна, седна от дясната страна. И двамата ученици на Христа, Заведеевите синове искаха единият да седне от дясната, а другият - от лявата страна на своя Учител.

Та, и ти може да седнеш, но след като понесеш греховете на хората. Но тъй да седнеш, без да понесеш греховете на всички хора по лицето на Земята, да го няма. Когато двамата ученици искаха да седнат, единият отляво, другият отдясно, Христос каза: “Ще се кръстите с кръщението, с което се Аз кръствавам, ще страдате и чашата на страданието ще пиете като Мене, но отдясно и отляво да седнете, това не е Мое, да го дам. Правото е на Бога.”

Това са наши разбирания. “Отляво и отдясно” има съвсем друго значение. Да си от дясната страна, това подразбира, че човек трябва да учи. Да си отляво значи да ти се разкрива тайната на Божествената

Любов. Ако нямаш ум, на който да ти се разкриват знанията, какво се ползуваш? И ако нямаш едно сърце, на което да ти разкриват тайните на любовта...

Наместо да изучавате любовта, вие се изкушавате и се интересувате кой кого обича и защо го обича. В природата съществува един закон: Никога не може да прегърнеш една душа, да я стиснеш. Даже не може с пръст да се приближиш до нея. Как ще съгрешиш? Искаш една душа да я обичаш и тази душа да бъде твоя. Какво ще правиш, кажи ми? То е нещо непостижимо. Туй, с което вие сега си чупите главите и считате, че някой, когото вие обичате, той ви е оставил, не ви обича, или че вие не го обичате, какво ще придобиете? Онези, които сте обичани, кажете, какво сте придобили? Бих желал да зная нещо от вашата опитност.

По този начин, по който ние разбираме любовта, нищо не става. Да кажем, че ти си богат. Викат те от обич, търсят те, посещават те, дават ти угощения. И след като загубиш богатството, вече любовта я няма. Какво остава? Тези, които са те обичали, няма ги никъде. Остават илюзии, картини в ума ти. Този, който те е обичал, няма го. Измрели всичките и къде са, не ги знаеш. Как са те обичали? От любовта какво остава? От любовта са останали само лекетата, дето са те пипали. Една жена, която е облечена с много хубава бяла рокля, някой мъж я е опипвал и единствената любов, която остава, това са лекетата по нея. Тя като погледне, останали леке-тата, петна от неговата ръчица, дето пипал, дето целувал. Него го няма никъде и да го търсите, не знаете къде е. Само виждате, че има изписани петте пръста по бялата ви рокля и си въздъхнете. Туй е понятието за любовта.

Онзи, който те е обичал, той не може да умре. Той всякога е пред очите ти. И той всякога ви вижда. На 92 милиона километра трябва да отстоите един от друг, тъй както са Земята и Слънцето. Този, който те обича, на гости никога няма да ти дойде, но всякога изпраща своята топлина и светлина, постоянно неговата светлина и топлина идват

при теб. Слънцето досега никъде на гости не е ходило. И да ти дойде, де ще го събереш? Но неговата светлина и неговата топлина всеки ден проникват в твоята душа.

По някой път казваш: “Искам Бог да живее в мене.” То е криво схващане. Бог не може да живее в тебе. Неговият Дух, светлина, знанието, силата, любовта, може, но Той, Който изпълва цялото битие, да дойде и да се събере в тебе, никога не може да бъде това. Един ден ти трябва да идеш при Него, но Той няма да дойде. Той изпраща Духа, светлината, любовта Си и един ден, като се развиеш, ще се освободиш от всичките връзки на Земята, ще идеш при Него и ще Му благодариш за всичките добрини и благости. Тогава ще имаш познания много по-високи, отколкото познанието, което имаш сега.

Аз говоря за преходните неща, които имате. Те ще дойдат. Сянката е признак на любовта. Тази сянка, ако тя не стане повод да намериш реалността, тази сянка е безпредметна. Ако сянката стане повод да намериш любовта, тази сянка е на място. Та, тази сянка ще бъде на мястото, да намерите любовта на Небето. Вашата любов е сянка на нещо по-високо и с нея ще намерите истинската любов. Ако сегашните отношения на хората, които се образуват... Тия отношения не може да съществуват, ако не се образува една връзка.

В главата, която четохме, се изискват няколко неща. Най-първо, човек трябва да се очисти, да бъде господар на своето положение. Никакви нечисти духове да не допуска в себе си, никаква нечиста мисъл, всички нечисти желания да изпрати навън. Те ще идват, но не трябва да ги пуца да размътват неговия свят. Един ден ти изгубиш имането си - да не се породи в тебе желание да се обесиш. Ще кажеш като Иова: “Господ дал, Господ, взел” Съсипе се къщата - ще кажеш: “Господ дал, Господ взел.” Даже като вземат дъщеря ти, ще кажеш: ще останеш сам. Пък може да боледува и тялото. И това е възможно. Ще благодариш на Бога за всичко. След като минеш всичките изпитания, Господ ще ти проговори на един нов език. Ще можеш да понесеш. Това са външните страни, които ще дойдат.

Човек, който иска да има уважението и почитанието на хората, преди да има любовта на Бога, той не разбира добре нещата. За да бъдеш почитан и уважаван, трябва да имаш Божиата Любов. Ако дадеш уважение и почитание на хората без любов, ти се поставяш на най-опасното положение. Всичките хора, които те обичат, ще искат да вземат нещо от тебе. Когато и да обичаш, все трябва да дадеш нещо от себе си. Земната любов не е съвършена. Ако си здрав, ще те обичат, ако имаш пари, ще те обичат. Ти трябва да бъдеш готов на Земята за обичта да платиш. За всяка обич трябва да платиш. Ако мислите, че няма да платите, много се лъжете. Ще платите. Повече ще платите, отколкото любовта струва, която са ви дали. Следователно земната любов се продава, купува, а с Божествената Любов е обратното. Това са понятия, другояче, не може да се разбере.

По някой път се намираме в едно противоречие на Земята, особено когато не знаем как да живеем. Как трябва да се живее? Най-първо, ще обичаш Божественото, ще се пазиш от човешкото. Сега процесът е обратен. Ние обичаме човешкото, а се пазим от Божественото.

Пазете се да проповядвате. На някой мъж започнете да учите жена му на духовни работи, той ще каже: "Слушай, ти на жена ми за такива работи да не говориш. За Господа да не говориш. Говори й за човешкото." И на него, ако му говориш за човешкото, как да се обича, какви маниери да има спрямо хората, как да се облича, той ще плати даже за този морал. Щом речеш да проповядваш Божествен морал, той казва: "Ние такива заблуждения не искаме." Ако искате да прогресирате - любов към Бога. Обичайте Божественото, а да се пазите от човешкото. Да се пазите от човешкото в себе си, не отвън. Вътре у вас има едно човешко, от което трябва да се пазите. Туй пазене не е да те е страх, но да има едно различаване. Едновременно да познаваш де е човешкото и де е Божественото. Като дойде човешкото в тебе, да го туриш точно на мястото. Никога да не заместваш една Божествена мисъл с човешка, никога да не заместваш

едно Божествено желание с човешко и една Божествена постъпка с човешка. Ако не - заставащ на опасна почва, върху която ще има хиляди години да се лутащ.

Обяснявам ви това, което трябва да разбирате, за да бъдете свободни: ЛЮБОВ към Божественото, не да ви стана спънка. Но в човека като има Божественото, той ще бъде свободен, силен ще бъде и способен за всяка работа. Който има Божественото в света, всичко може да постигне. И памет ще има, и сила ще има, и богатство, всичко ще има преизобилно. И казва Христос: “Няма нито един от вас, който да не приеме стократно от по-напред което е имал, за бъдещия живот вечен, ако люби Бога и опази Словото Му.”

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

24-то утринно неделно Слово, държано от Учителя на 4.ІІІ.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

НОВАТА ДРЕХА

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

9-та глава от Евангелието на Лука.

“Духът Божи”

Всички служите, но всички нямате еднаква мисъл. Мислите на всинца ви са различни. Има една нова мисъл, която е потребна днес на всички ви. Без разлика. Трябва да знаете тази нова мисъл. Днес на обяд непременно ще ядете. Яденето е толкова обикновено нещо, но във всяко ядене има нещо ново. Запример, ходенето е нещо обикновено. Но в това, обикновеното нещо, има нещо необикновено. Казвам: Онова, новото, то е важното. Всеки ден трябва да схване човек не-обикновеното в живота. Това, необикновеното в живота, то е, което дава радост.

Ето аз как разбирам: Една нова дреха струва повече от старата. Може да имате 20-30 стари дрехи, но новата струва повече. Новата дреха ще ви причини по-голяма радост, отколкото обличането на старите дрехи. Новата дреха всякога причинява по-голяма радост. Новото, това е новата дреха. Всеки ден човек трябва да има нещо ново, с което той да се облече.

Човек, който облича новата дреха, трябва да бъде здрав. Има 3 неща, които вървят постоянно, паралелно със здравето: човек, който няма светлина, човек, който няма топлина, човек, който няма пластичност в себе си, той не е здрав. Щом нямаш светлина, ти ще се блъснеш някъде, наляво, надясно, ще имаш безпокойство в душата си. Ако нямаш онази, необходимата светлина, ще стане едно свиване в тебе, ще се стегнеш, няма да си свободен. И ако не си пластичен, да се огъваш навсякъде, то постоянно ще се образува пречупване в тебе.

Човек страда от малко светлина, от малко топлина и нямане на тази пластичност. Как няма да се огъне човек? Например заболи те кракът и се навеждаш надолу. Речеш да се obuеш, огъваш се, речеш да се наведеш, ти се огъваш. Като се огъваш, да ти е приятно; първо на едната страна и после на другата ще се огънеш.

“Аз не искам да бъда като другите хора” - казваш. И ти ще бъдеш като тях. Ти ще ядеш като тях, ще спиш като тях, ще се обличаш като тях, ще се смееш като тях, ще заболяваш като тях, ще оздравяваш като тях. А пък казваш, че не искаш да бъдеш като тях. Прави сте, че не трябва да бъдете като другите хора, но как? Когато казвате: “Аз не искам да бъда като другите хора, които са се облекли във вехти дрехи.” Щом си с нова дреха, не си като хората. А щом си облечен в старите дрехи, точно си като тях. Защото различието между хората лежи във вярата им, а не в безверието им, лежи в любовта им, а не в безлюбието им, лежи в знанието им, а не в невежеството им.

Какво нещо е любовта? Вие го знаете. Няма какво да се разправя за хляб, вие го знаете. Колкото и научно да се разправя за хляба, от практично гледище е важно, че той ни дава сила - това е достатъчно. Някой път научните теории ги сравнявам със следното. Мога да нося една дреха, но да не знам колко бода има; после, как са зашити копчетата, хастарът, джобовите и пр., колко дълга да е дрехата, колко да бъдат огънати ъглите на дрехите, не знам. Има много работи, за които съм невежа, а при това нося дрехата. Това е важно, но останалото за мен не е важно. Може да взема един плат и да не го давам да се шие, туря го отгоре си - ще имам класическата дреха.

Ако хората бяха съвършени, дрехите щяха да бъдат съвсем други. В Париж работят с векове за усъвършенствуване на дрехите. Ще дойде време, когато ще измислят нещо. Ако си хвърлил плата отгоре, ще кажеш, че не е грозно. Всяка нова мода в сравнение със старата се намира за противоречива. Но след време това, което не е модно, става грозно. Запример едно време беше модно да се носят корсети, да бъдат прищипнати. Тогава казваха жените: “Хубаво е човек като се

стегне, да има тънко кръстче.” Но при това стягане храносмилането не става правилно. После тази мода изчезна. И дойдоха тези, с възвишения отзад, турени отзад като седло. Казвам: Каква е целта? После, преди това дрехите са имали толкова голям обръч, че дамите не са могли да влизат през вратата. Сега благодарете, че сте освободени от тези моди. Тези хора, които носеха корсети, казваха: “Всичката причина е стомахът.” Трябва да се яде малко. Те не го знаеха, но аз го тълкувам. Прави са, че причината на всички препятствия е в яденето. По-малко трябва да се яде и вместо да се стягаеш отвън, с физически корсети, яж малко и веднага ще имаш талия. А пък възвишението отзад го тълкувам, че човек трябва да работи повече. И онези, като не знаеха да работят, си туряха отзад тези възвишения.

И в духовния свят има известни моди. Всички вие трябва да се освободите от тях. Едно верую, това е една мода. Например мода е идеята за троеличието на Бога. Ти може да спориш с хората дали е така. Как ще познаеш троеличието на Бога? Всеки ден има нещо в човека Божествено. Бог се проявява всеки ден, във всички, и в умните, и в глупавите. Обхода трябва. С това Господ опитва разумните хора, светите хора, дали ще Го познаят. Минава някой пиан човек, Господ е там. Ти казваш: “Защо Господ го е оставил да пианствува?” Ще кажеш: “Бог му е дал свобода да пие, а пък този човек не знае как да цени свободата си.” Че се напил, това показва, че Бог му е дал свобода. А пък той не знае как да си служи с нея. Някой казва една лоша дума - Бог му е дал свобода да говори, а той не знае да си служи с благата на езика. Бог ни е дал блага, но ние не знаем как да си служим с тях. Някой човек може да ни каже: “Ти не говориш добре.” Най-добрият живот е: ти, като дойдеш до възвишения живот, не прави забележки никому. Не давай образец как трябва да се говори. Ето как бих говорил с онзи, който се занимава с художество. Той нарисувал една картина не толкова добра. Аз ще нарисувам една по-хубава картина и ще я поставя при неговата. Съпоставям двете картини. Това е

възпитание. Ще учиш човек как трябва да се храни. Не му казвай как трябва да се храни. Постави на една маса сухия мухлясал хляб и при него постави хубавия опечен хляб. Той ще приеме хубавия хляб.

Вие искате да бъдете щастливи, но как? Яжте пресен хляб. Някой ще ви каже: “Обичайте ближния си.” Въпросът е как ще го обичаме. Обичта има две страни: или трябва да дадеш, или трябва да вземеш. Когато обичаш, когато даваш, трябва да знаеш колко трябва да дадеш. Може да дадеш някому повече и без да искаш, да му повредиш. Другата любов е: като обичаш някого, непременно трябва да вземеш от него - тогава има една опасност: че може да вземеш повече или по-малко, отколкото трябва. В дадения случай трябва да вземеш толкова, колкото любовта изисква. Един човек, който те обича, вика те на гости и ти дава свобода да вземеш от хляба, който е на масата - ти вземаш всичкия хляб или вземаш едно малко парче, и той те прецени. Всякога вземай по-малко. Щом ви дадат един хляб, разделете го на 3 части. Една трета вземете, две трети остават на онзи, който ви го е дал. Щом вземете две трети, вече ще ви преценят. Аз, като отида на гости, трябва да спазвам това правило.

Като дойде някой верующ от някое братство, всички започват да го теглят на везните си и ще започнете да спорите каква е неговата тежест, какви са неговите качества. Какви трябва да бъдат качествата на един верующ? Този, новият верующ, като дойде, трябва да дойде с една пълна кесия. Той трябва да носи хубави ябълки, на всички да дава, а не да дойде с един празен кош и да каже: “Аз дойдох да живея при вас. Оттук, оттам ще взема по малко и ще си замина.” Ако идва с празна кошница, това е учението на света. Той се е научил само да взема.

Божественият закон започва със закона на даването. Даването е издишване. Дишането е вземане. Аз ги свързвам така: Даването и вземането са дишането на душата. Ако не издишаш, тогава нямаш възможност да приемаш чистия въздух. Значи като даваш, ти имаш условия да възприемаш повече отколкото си дал.

Някой се плаши от закона на Любовта. И в закона на Любовта е същият закон. Ти като не любиш, няма да те любят. Като те любят, ти възприемаш въздух. И като поседи този въздух в тебе, трябва да дойде непременно желание да го повърнеш назад. Ти ще покажеш любовта си на другите - то е издишване. Имате тогава вдишка и издишка. Най-първо Бог е вдъхнал нещо в нас, дал ни е нещо. После ние ще дадем на Бога нещо - ще проявим любовта си. Всеки ден при дишането трябва да направим това. Трябва да дишате. Значи всеки ден трябва да дадеш и да вземеш, да проявяваш любовта си.

Също така и в учението трябва да има нещо, което да приложиш. Всеки ден трябва да има прилагане, колкото и да е малко, и в това има растеж. Например мнозина от вас искате да бъдете красиви. Някои от вас не сте красиви. Понеже не работите.

В какво седи красотата? Най-първо, за да има красота в човека, той трябва да има известна вътрешна светлина и топлина. И красотата на човека показва винаги онази хармония, която съществува между неговите мисли - как са наредени мислите и чувствата му. Колкото по-добре са организирани и наредени неговите мисли, чувства и постъпки, толкова човек е по-красив и всичко е свързано едно с друго. Ти искаш да моделираш очите си, да бъдат хубави, но непре-менно трябва да работиш върху своето чело, за да може да видоизмениш очите си.

Ако ти не си господар на очите си, те ще изгубят своята тоналност. И тогава ще почне да отслабва зрението ти. Защо у старите хора отслабва зрението? Старите хора не прокопсват, понеже на стари години започват да възприемат повече, а да дават по-малко. Така започва остаряването. В момента, когато човек е започнал да взема повече, отколкото да дава, започва остаряването. Когато ти даваш повече, отколкото вземаш, тогава си в процеса на подмладяването. Когато виждаш повече погрешките на хората, отколкото добрите им черти, то ти си в процеса на остаряването. Ти казваш: "Драган, Стоян направил това и това." Все отрицателни

работи споменаващ. Че някой си се бил с някого - нека се бие. Че някой спечелил това, не е твоя работа. Ти се тревожиш защо той има повече. Мисли, но не се тревожи.

Давам ви едно правило, да не остарявате. Ако искате, може да направите един опит. Можем когото и да е от вас да го подмладим, но не изведнъж. Може да направите опит за една година. Изберете една сестра, която я няма тука. Тя да не знае какво съм говорил тук. Съберете се стотина сестри и всеки ден да отива по една сестра и да ѝ казва по една сладка дума. На първия ден - една, на втория - друга сестра и ще видите, че лицето на тази сестра за една година ще се измени, ще се подмлади. Но вие ще кажете: "Кой ще си губи времето да ходи да подмладява тази сестра?"

И от Невидимият свят правят същия опит. Събрали се няколко хиляди души отгоре и отиват при една сестра и я подмладяват, едно същество дойде и каже: "Колко ти си добра, красива."

Учете се от тези същества, а не както вие правите: една сестра казва на друга сестра: "Колко си глупава!" и с това внася недоволство у нея. И най-после всичкото това недоволство се очертава на човешкото лице. Какъв е смисълът на нашия земен живот? Подмладяването. Подмладяването е процес, който постоянно трябва да поддържа. Той е изпълнение на Волята Божия. Ние не може да кажем, че той е стар. Той е винаги млад. Той не обръща внимание на добрините и злините на хората. Ако някой е много добър, праща го на работа. Ако някой е много лош, пак го праща на работа. Добрия - на добрата работа, лошия - на лошата работа. Съберете на едно място добрия и лошия и каквото са спечелили, съберете го. Разделете го, по братски си го разделете. Така мисли Господ. А пък когато Господ събере добрия и лошия човек, вие казвате: "Дотегна ми този човек." Дотегна ти, защото не мислиш като Господа. И после казвате, че едни хора са по-добри, а други по-лоши. Вие имате такива представи. Добрият за вас е добър, лош - за друг. Лошият за вас е лош, за другите - добър. Те са много относителни неща.

Има една лошавина в света. Тя седи в следното. Когато един процес не става правилно, когато аз давам, но малко, и вземам повече, лош човек съм. С това спирам процеса за развитие в себе си и в околните. Когато човек не живее добре, той напакостява на своя нос, очи, уста, уши и разваля си земната къща и най-после излиза от земната къща. Трябва да се съгради нова къща. И може би, за да стане това, ще му вземе най-малко 40 години.

Когато един човек отиде в Невидимият свят, 40 години той е на просия. Като някой калугер, който отива от манастира да проси. 40-45 години ще ходи след смъртта от врата на врата. После ще дойдеш пак на Земята. По-напред в миналото е било 250 години, а сега е 45 години. Сега хората бързо се прераждат. Ускорена е еволюцията сега. Дали сте религиозни или не, ако този живот ти не го цениш както трябва, ти 45 години непременно ще просиш на онзи свят. А пък ако си го разбрал, няма да има просия. Това трябва да се разбира. За да няма просия, за да се избавите от просията, ще ви дам едно правило: Ще обичате вашия Баща и каквото заповяда, заповедта Му няма да направите на две. Каквото ви каже, ще изпълните. Той ти казва: “Направи това”- ти го направи веднага. Не казвай: “Сега съм малко зает”, но го направи. Това е изпълнението на Волята Божия.

“Който е хванал ралото и гледа назад, той не е достоен за Царството Божие”, се казва в последния стих. Истинското оране, това е мисленето. Човек трябва да има една отлична мисъл. Някой казва: “Само аз ли съм, който мисля лошо?” Аз искам да бъдете преди всичко полезни на себе си, с мисленето. Гледам, всички съобщения, които идват от Невидимия свят, да не им причинявам вреда със своята мисъл, да не би да се скъса някоя жица, да не се прекъсне радиовръзката. Щом всички станции говорят, знай, че мислите, чувствата и постъпките ми са прави. Ако някоя жица е скъсана, то знай, че моята мисъл или чувство, или постъпка, е крива. Имаш една малка тъга - значи една станция някъде е затворена. Не ти стига умът за нещо - значи затворена е някоя станция някъде. Някой път нямате

нито пет пари в джоба си - това показва, че с Невидимия свят имате една прекъсната връзка. Ако изправите погрешката си, денят и моментът, в който изправите погрешката си, то от Невидимия свят непременно ще дойдат парите. Или сте болен - щом поправите погрешката си, ще забележите едно поправяне на вашето здраве.

Това са закони, които съществуват. Аз ви говоря не за външното здраве, а за вътрешното здраве. За да бъдете щастливи, вие трябва да бъдете здрави. Аз говоря не за външното щастие. Някой брат е замислен - ако той е замислен, това не показва, че е болен. Важното е отвътре ли е разположен, весел. Или може да е весел отвън, а пък да е болен. Някой трепери от студ и го питам, а той казва: "Добре ми е." Но виждам, че не му е добре. Той иска да се покаже, че е добре. И в духовно отношение много пъти има един вътрешен смут.

Един съвет за днес: Като излезете оттук, да направите една баня, да се окъпете хубаво, да хвърлите долните и горните дрехи, защото нов костюм ще има. Да се облечете хубаво. Днес всички трябва да се облечете с една нова мисъл. Тази, новата мисъл, трябва да носи здраве за тялото ви, разширение за сърцето ви, светлина за вашия ум.

От прочетеното в тази глава виждаме как Христос горе на планината е във връзка със същества от Невидимия свят. Две видни лица - Моисей и Илия, приказвали с Него. Само Христос знае какво са Му говорили. Учениците Му не са чули това.

А много пъти в нашата душа става известен разговор. Това са посетители от другия свят. Приемете ги. На планината трябва да бъдете. Там ще дойде Моисей, законодателят, все ще дойде Илия, пророкът. Той беше пророк, а Моисей законодател, а между тях беше Христос, изразител на новото. Център на нещата беше Христос. Понеже Той носеше Закона на Любовта, Той трябваше да се пожертвува. Моисей не се жертвува. Той казва: "Още малко и тези хора ще ме убият." Страх го беше за живота му. Бог му даде сила и Моисей не си поплюваше. Той се разправяше със своите противници. И Илия не си поплюваше. Той избяга 400 лъжливи пророци. Като дойде

Христос, Той вижда, че това е външната страна на живота и когато Го питаха: “Ти как ще постъпиш с противниците си”, Христос каза: “Син Человечески не е дошъл да погуби души, а да спаси.”

“Не Моята воля да бъде, а Волята на Отца.” Той казва, че не може пророк да не го убият, непременно ще го убият. Ще бъде отхвърлен, ще пострада.

Вие може да постъпите или като Моисея, вие можете да постъпите или като Илия, или като Христа. Изберете. Имате всеки ден право до постъпвате по Моисея или по Илия, или по Христа. Свободни сте. Но при тези 3 начина ще имате 3 резултата. Ако постъпите като Моисей, ще ви заровят някъде и гробът ви никой няма да го знае. Ако постъпите като Илия, с колесница ще ви вземат на Небето и после ще ви пратят на Земята, да ви отсекаат главата и ще я поднесат на тепсия. А пък ако постъпите като Христа, ще ви разпънат на кръст и на третия ден ще възкръснете. Ако искате някой друг начин, друг път ще ви покажа.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

25-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 11.ІІІ.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ЕДНО ВИ ТРЯБВА

Ще ви прочета 10-а глава от Евангелието на Лука.

“Махар Бену”

Вие прочетете цялата глава и размишлявайте върху нея. Аз ще прочета само половината.

Марта казва на сестра си да работи. А Мария седи при Исуса и слуша Словото Му. В Евангелието за Марта се казва: тя за много работи се мълви*, а е изоставила най-важното. Това е сегашното състояние на вярващите в света. Всички се мълвят за много работи. Какви ли не вътрешни безпокойствия смущават човека. Той мисли как ще прекара живота си, мисли дали ще влезе в Царството Божие, мисли как ще го погребат, след като умре. Старият мисли, като остарее, как ще го гледат синовете му. Малко чудно! Този човек, който вярва в Бога, мисли, че ще остарее. Как е възможно един човек, който вярва в Бога и който люби Бога, да остарее? Мисли той как ще остане безпомощен, че дали и как окръжаващите синове и дъщери ще го хранят и погребат. Това е безверие, да се безпокои човек кой ще го гледа на стари години.

Светът е убеден, че пътят, по който върви, е прав. Религиозните хора, и те мислят същото. Те мислят, че това, в което вярват, това е именно важното, а при това забелязват, че им липсва нещо. Има нещо, което и светът, и верующите са известявали. Да ви приведа един пример: Как-вото старият помисли, младият го прави, а пък каквото младият прави, старият го изправя. Имате двама млади, които се обичат. Да допуснем, че единият е в Америка, а пък другият - в България. Срещат се и казват, че не могат да живеят един без друг. Пишат се писма, хвърлят си погледи. Той, като я види, трепва му сърцето, че я видял, и се радва. И обратно, изменя се лицето на тази мома, светне лицето ѝ. Тя почва да се облича добре, да се измива

добре, не оставя кир по врата си, по ноктите си, вчесана е добре. Момъкът, и той се изменя: връзката му е красива, чист е, спретнат, върви напето и пр. Като се разправят тези работи, другите казват: “Те са млади, зелени са, това е залъгалка и представление. Едно време и ние така правехме.” Хубаво, това е залъгалка. Добре, старият като остарее и като чака да го гледат синовете му, не е ли това залъгалка? Той мисли, че е умен. Той е турил 100-200 000 в банката и чака на стари години тези пари да му служат. Питам: кой е на правата страна? Дали двамата млади или старият? Младите започват добре, свършват зле. Погрешката им е, че много добре са започнали, но зле свършват. И всички недъзи произтичат от това. Защо остарява старецът? Понеже младите са започнали добре, а зле свършват, затова остаряват. Остаряването показва, че добре са започнали и зле са свършили.

Старият трябва да остарее, за да изправи погрешките на младия. Как? Трябва да каже на сина си така: “Синко, както започваш, така свърши.” Един, като се е влюбил, дал на своята възлюблена първата година 3000 целувки, на втората година дал 2000 целувки, а на третата година ѝ дал 1000. На десетата година ѝ дал една целувка, а на единадесетата година никакви целувки вече нямало. То бива, бива, но като са 3000 целувки на година, колко се пада на ден? Може да се пресметне. - По девет целувки на ден. Че много ли е това? По 9 целувки на ден - 3 пъти човек яде, а пък 20 обеда взема белият дроб на минута. Какво са деветте целувки на ден? Казват: “Девет пъти целува жена си.” Съвсем механически гледат на въпроса. Ами ако всяка целувка представлява един слънчев лъч? Ако при всяко допиране се предава онзи, великият живот?

Човек е един проводник на Божественото. Христос говори за онази грешница, която Му целувала краката. Христос се оставил грешни жени да Му целуват краката и да го цапат та-кива жени. Питам: В природата чистата вода къде отива? Мътната вода ли помага

на света или чистата вода? Бистрата вода е, която отнася калта и я туря на място. Тя разпределя тази кал и я туря навсякъде.

Трябва едно разбиране на Божите пътища. “Толкова години ние се стремим да служим на Бога” - че какво трябва да разбираме под “служене на Бога”? Христос говори за ближния, обяснява кой е ближен. Виждаме, онзи свещеник, хубаво облечен, минава покрай падналия в ръцете на разбойниците, от които бил наранен. Свещеникът казал на ранения: “Аз имам висока работа, бързам да ходя да служа на Бога.” Минава левит - отдаден на църквата, книжник. И той казва: “За мене не е тази работа” и отминава. Най-после минава един самарянин - един обикновен човек, и му помага. Кой е ближен сега на ранения?

Мнозина от вас искате да знаете дали прогресирате или не. Аз ще ви дам една диагноза, за да знаете това. Не е мъчна работа. Виждам голям въглен, който е на огнището, и за да разбере дали гори или не, аз ще отделя всички други въглени от него, които са запалени, и ще туря около него незапалени въглища. И ако може да ги запали, той гори.

Ако ти вярваш в Бога и мислиш, че имаш истината в себе си, но ако твоят огън не може да премине поне на един от окръжаващите, ако поне на един не може да предадеш своя огън и да го запалиш, тогава какъв огън имаш? Ти казваш: “Аз не искам да го запаля, но искам да го оставя, когато му дойде времето, сам ще се запали.” Ти се самоизлъгваш, като употребяваш израза “когато му дойде времето.” Това е приказка за Хитър Петър. Когато го пратили да занесе вода, той едва носил големия кожен мех и за да не узнае змията, че той е слаб, той взел мотика да прекара вода и казал: “Аз мисля, че с един мех не може да направим много нещо, а искам да прокарам цялата чешма.” Змията тогава вдигнала и пренесла меха, но Хитър Петър се отървал. Така той не си издал слабостта, че едва носи празния мех.

Не носи ли всеки един от вас по един такъв мех и едва го търпи? Че как вие не можете да изтърпите всички мъчнотии, които ви се

дават? Каква вода можете да прекарате? Че, ако вие не можете да изтърпите най-малката обида, каква сила имате?

В древността една царска дъщеря имала голяма хубост, била много красива и адептите ѝ казали, че трябва да се пази от слънчевите лъчи. Когато я огрял един лъч, тя 3 години плакала, че ще ѝ развали красотата. И всички хора плачат, че ги огряло слънцето и че ще им помрачи красотата.

Този самарянин, който помогнал на ранения и го вдигнал на своето добиче и го закарал до странноприемницата, имал Божията Любов в себе си. Той е верующ.

И ако ти не си в състояние да се справиш с всяка една скръб, с всяка една лоша мисъл, с всяка една лоша постъпка, които идват в тебе, ти не си силен човек. Твоята мисъл, твоето чувство и твоята постъпка в този случай са попаднали в ръцете на разбойниците. Защо не ги вземеш на своето добиче, да ги занесеш и да ги изправиш? Защо да не можеш да изправиш мисълта си? Или защо да не изхвърлите една своя лоша мисъл? Вън от вас. Аз не съм срещала нито един све-тия, който да е изхвърлил една своя лоша мисъл от ума си. Поглеждал съм всички светии, но не съм срещал още такъв. Че как ще изхвърлите от ума на един светия една лоша мисъл, една красива жена? Той, дето ходи, държи тази мома в ума си. Где е грехът, питам сега? Когато вие държите хубавия хляб, това не е ли както красивата мома, която държите в ума си? Хляба изяждате, а пък да прегърнете една мома, това било престъпление. Питам ви сега: Где е престъплението? Питам ви сега: Где е престъплението, ако се прегърне една мома, която е излязла от Бога? Престъплението седи в това: ако окаляш нейната дреха. Но ако изчистиш нейната дреха и ѝ даваш това, от което тя се нуждае, тогава где е престъплението? Ние мислим за това, че е грешно, което не е. Според мене, ако аз се изправа пред прозореца на един човек и следя какво прави той, това е по-голямо престъпление, отколкото да се прегърне една мома. Че влязъл образът ѝ в моя ум, какво от това? Кой е виновен? Вечерта се

върщам в дома и виждам, че стоят ми свети и че момата е вътре. Какво да правя? Вън е студено. Ти вече си се опетнил, както мислиш, че ще се опетниш, като е влязла момата в къщата ти и че как ще я поканиш. Няма никаква философия в това. Ние се мълвим за много работи. Те са работи на момента, външната страна на живота.

Какво разбираме под името “Мария”? Това е доброто. Седи Мария при Христа и слуша Словото Му. Тя казва: “Тези неща ми липсват.” Ако при тебе се приближи една мома и ти предаде доброто, което Бог е вложил в нея, ако внесе вечната справедливост, която Бог е вложил в нея, това е хубаво. На място е тогава нейното идване.

Трябва да се справите с мъчнотиите, които имате. В Писанието се казва за Христа: “И понесе греховете на света.” Каква идея се крие в тези думи? Той не само понесе греховете, но и дойде между тях и се стремеше да покаже пътя на Христа, по който трябва да вървят. Ние казваме: “Като дойде Христос, ще се оправи светът.” Очакваме да се оправи светът така, както никога няма да се оправи. И защо домът се разваля? Понеже младите моми и младите момци очакват да дойде любовта по един начин, по който тя никога не идва. Момата очаква момъкът да я направи щастлива - това, което никога не може да стане и няма да стане. И момъкът очаква момата да го направи щастлив - това, което няма да стане. С живота, който Бог ми е дал, аз съм щастлив, понеже аз нося Божественото. И когато аз се приближавам до някого, аз не искам никакво щастие, но искам да предам Божественото и да изпълня Волята Божия. И когато момъкът се приближи до една мома, не трябва да търси щастие, но да изпълни Волята на Бога. И обратно, когато момата се приближава към момъка.

Защо религиозните хора, учените хора и другите страдат? Защото не са изпълнили Волята Божия. Силните отслабват. Защо? Защото не са изпълнили Волята Божия. Да ти е приятно да вършиш Волята Божия и то не само един ден, но постоянно, всеки ден. Ако ти в една жена или в един мъж не можеш да видиш доброто, което Бог е

вложил в тях, правдата, която Бог е вложил в тях, разумното слово, което се изявява чрез тях, ти си на кръв път.

Вие сте дошли до едно място, дето едно ви трябва: да разберете великия закон на Любовта. Най-напред да определите в каква посока се изявява любовта, отгде иде любовта. Ако твоята любов не слиза перпендикулярно към тебе и ако тя не прави никакво отражение в тебе, ти си в областта на сенките. Любовта трябва да слиза точно перпендикулярно към тебе и след това трябва да има отражение. И ако тази любов не може да ти даде разширение, ако тя не може да смъкне всички твои скърби и страдания и ако тя не може да хвърли светлина в твоя ум, ако тя не може да те измъкне от обятията на смъртта и ако тя не може да развърже веригите на твоите нозе и да ги смене, това не е Божия Любов. Божията Любов сменя всички вериги. И ако тази любов дойде и не смъкне от тебе всичките стари дрехи и те остави гол, това не е Божия Любов.

Адам минаваше за много голям праведник, той се мислеше за много учен, обаче един ден яде нещо и се видя, че е гол. И той не можа да разбере хубостта, хубавото в своята голота. Той, като видя, почуди се, уплаши се от своята голота и когато дойде Бог, Адам каза: “Скрих се от Твоето лице, понеже видях, че съм гол.” Тази голота на какво се дължеше? Той изгуби и малката любов, която имаше към Бога. Последния лъч, който имаше от Бога, той загаси. Той загаси последния лъч, който имаше от Божията Любов. И той тогава се видя, че е гол. Значи последният лъч на любовта му изчезна. И вместо любовта влезе страхът.

Щом влезе страхът във вас, вие загубвате последния лъч на вашата любов. Такъв човек какво го очаква? Ще ти направи Бог кожени дрехи и ще изпрати ангел да те изпрати от райските врата навън, в света, за да намериш Любовта. Защото този е пътят да намериш Любовта. Защо страдате? За да намерите Любовта. Защо умирате? За да намерите Любовта. Ти казваш: “Мене ми дотегна!” И на мене ми дотегна. Толкова години говорих, и на мен ми дотегна,

ако е за дотягане. Не, мнозина ми казват: “Толкова години говорите за Любовта, как не Ви дотегна?” Аз казвам: Вие се пазете, понеже аз досега съм ви говорил, сега е нужно приложение. Почнете да обичате.

Представете си, че един човек изважда от джоба си 100 лева и ти туря една брошка. Той не те ли спасява? Ако един човек изважда от торбата си 100 лева, които не можеш да ядеш, и ти туря един хляб, не те ли спасява? Това е едно благо за тебе. Гледайте на хубавата страна на нещата. Във всяко едно горчиво чувство, във всяка една горчива мисъл, във всяка горчива постъпка се крие Божията Любов, Бог се крие вътре. Това е начинът, по който Бог ще се прояви. Всякога, когато имаме голяма буря, след това ще дойде хубавото време. След като е изорана земята, ще дойде сеитба и жетва. Когато се изкопават дупките на дърветата, тогава се посадят дърветата и после дават плод. Всякога след големите противоречия и страдания в света идват големите блага.

Защо остарявате? За да поправите това, което сте направили на младини. Защо сте млади? За да направите това, което старите мислят. Защото старият иска да направи нещо, но краката му не държат - слаб е. И младият трябва да направи това, което старият не може. Старият седи на едно място и гледа, че младият е направил погрешка и ще му каже да я поправи. Ако сте млади, направете това, което старите мислят. Аз съм слушал старият да казва: “Много голям грешник съм! Биех жена си, казвах ѝ “говедо”, но съжалявам сега. Ако тя беше тук сега, щях да я целувам по 10 пъти на ден.”

Почнете да целувате вашата добродетел в душата си, вашата правда, вашата справедливост и пр. Това е култура, това е приближаване към Бога.

Да изпълним Волята на Бога, да отидем в Царството Божие, да запалим Земята и тя да гори без да се превърне на пепел. Тя да почне да гори без да изгори. И на вас ви пожелавам да се запалите и да горите без да изгаряте.

“Отче наши”

26-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 18.ІІІ.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ВЪЗСТАНОВЕТЕ ЛЮБОВТА

“Добрата молитва”

Ще прочета 11-а глава от Лука.

“Духът Божи”

В прочетената глава има няколко положения, като символи. Садукей и фарисей, това е външната страна. Садукеите и фарисеите по някой път са вътре в самия човек. Може мнозина да имате тази опитност, ако сте наблюдавали себе си. Човек по някой път много снисходително гледа на себе си. Не е лошо човек да бъде снисходителен, но трябва да бъде и справедлив. Не е въпрос да се самоосъжда, но колкото и да е учен човек, по някой път, като пише, ще направи някоя погрешка. Някоя запетайка ще тури не на място. Ако пишете на английски, все ще направите погрешка. Най-видните англичани имат речник. Дойде до една дума, не знае как се пише, обърне речника, погледне и пак пише. А често духовните хора пишат много писма, без да проверяват думите в речника.

Сега, тези, духовните хора, с които Христос се разговаря, са видни учени. Фарисеите бяха учени, философи, запознати с кабалата, с Моисеевия закон. Те бяха учени, разбираха от ма-гията, знаеха да повлияят на хората. Те бяха както сегашните държавници. Казва им Христос: “Вие взехте ключовете на Царството, но нито вие влизате, нито пък могат ония, които искат, да влязат.”

И днес някой, ако поиска да тръгне в нов път, казват му: “Що си се повлякъл по този път? Мислехме те за свестен човек. Ние имахме високо мнение за тебе, а тъй, както си тръгнал, не е на добро.” Чудни са хората. Гледам, седнал някой, свършил 4 факултета, седи на масата, учен човек е, но пред него има коняк или винце, моли се, като вдига чашата. Казва: “Господи, в Твое име!” И пак сложи чашата на масата.

След това извади табакерата, извади една цигара и пак казва: “Господи, в Твое има кадим!” Сега туй се нарича култура. Ако този човек другояче се моли, ще кажат: “Той е глупак, как е коленичил да се моли.” Каква разлика има между този, който вдига очите си, като пуши, и онзи, който се моли. Питам: Който пие или който се моли - кой е на правата страна? Има ли кодекс, в който да пише, че трябва да се пие вино? Писано е огън да кадим, но никъде не е писано до пушим цигари. Сега се пушат малки цигари, а в Аме-рика има големи папириси. Турците пък имат енфие. Ще извади малко, ще го поеме и ще кихне. Ако идете в православната църква, веднага ще обърнат внимание дали се кръстите или как се кръстите. Православните се кръстят с три пръста, а католиците с всичките. Когато човек се подчинява на възвишеното, благородното, когато изпълнява Волята Божия, това значат трите пръста.

Щом изучавате живота, все ще попаднете на заблуждение. Онази млада мома най-първо се кичи с дрехи, с китки, за да се ожени, а като се ожени загазва. Като народи десетина деца, китките ѝ изчезнат, работата не върви, чумберите* ги няма. По някой път и други работи изчезват.

Сега вземам тия, естествените неща. Някой човек иска да се жени, бърза, няма тутане. Никой не е останал неженен. Все трябва да се ожени. За какво трябва да се ожениш? Веднъж трябва да се ожениш за Любовта. Ако Любовта умре, ще се ожениш за Мъдростта. Ако и тя умре, ще се ожениш за Истината. Ако и тя умре, оставаш вдовец. Знаете дълбокия смисъл. Христос казва: “Онези, които се сдобият с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват.” Значи ще имат съвсем друго схващане за нещата. Какво ще се жениш за един човек вдовец? Любовта в него умряла, Мъдростта умряла и Истината умряла. Какво ще се жениш за него? Ти ще се ожениш, та ще прокопсаш. Никой няма да те види. Най-първо ще изпиташ: женил ли се е той. Ще се жениш за неженен. Щом се е женил, ще го оставиш. Горко на онези, които се женят за женени, за вдовци.

Под думата “грешен” човек разбирам човек, в когото Любовта е умряла. Женил се той и Любовта умряла, и Мъдростта умряла, и Истината умряла. Напуснали го те. Апостол Павел казва: “Сгодих ви за един човек. Еврейските пророци и целия еврейски народ го ожених за Господа, а не го ожених за някой човек на Земята.” Когато пророците осъждаха народа, че този народ има много любовници, Господ казва: “Понеже Ме оставихте, тръгнахте по друг път, вие не можете да Ме слушате.”

Питам сега: ако един, който е тръгнал по пътя, но дойде време да се жени и тогава, заради своята възлюблена напусне убежденията си и каже: “Не ми трябва Господ”, мислите ли, че той върви по един прав път? Тези неща са, които трябва да изследвате, да изпитате себе си доколко сте чисти вътрешно.

Не ми е целта да съдя, но в света всеки човек се съди. Нещата сами по себе си имат една вътрешна стойност и тази стойност никога не трябва да се губи. Изпитанията и страданията в света, това са методи и пътища, по които хората се пречистват. Страданията са метод, за да може човек да се освободи от ония състояния, които произлязоха от греха. Следователно, ако страдания няма, вие не може да намерите онзи път, не може да се домогнете до онази истина, която търсите. В историята на човечеството няма нито един светия или пророк, който да е достигнал до това възвишено състояние без страдания. Това показва, че трябва да се мине по Божествения път на страданията.

Страданията произтичат от един факт. Когато вие страдате, не страдате само за себе си. Казва се в прочетената глава, че когато лошият дух излязъл из човека, който бил ням, немият човек проговорил, а духът излязъл навън и “обхожда безводни места и търси спокойствие и като не намери, казва: “Да се върна в дома си, откъдето излязох.” И като дойде, намерва го пометен и украсен. Тогаз отхожда, взема със себе си други 7 духове, от себе си по-лукави, и влиза да жи-вее там. И последното състояние на оногоз човека бива

по-лошо от първото.” Този дух, с другите 7, влизат в човека, защото там е празно, Мъдростта и Истината не са в него.

Да допуснем, че вие се обезсърчите. Питам: туй обезсърчение от какво е дошло? Някой се е наместил във вас. Или вие не можете да търпите - наместил се е някой във вас. Или не можете да обичате всичките хора - наместил се е някой във вас. Казва Писанието: “Ще изпратя Духа Си.” Бог ще изпрати Духа Си. Значи има два вида духове, които постоянно боравят с човешката личност и вие не може да се освободите по никой начин от тяхното влияние: лошият дух и добрият дух.

Сега ще ви приведа един малък разказ за един ирландец: Връщал се той една вечер пиан, но се препънал на пътя о нещо. Гледа, човек. Ритнал го няколко пъти, падналият почнал да пъшка. “И той е като мен. Пил е, че е паднал. Хайде да му услужа.” Взел го на гърба си, занесъл го в дома му. Оказало се, че падналият бил един ангел. Казва му ангелът: “Много лоши слухове се носят за тебе, но има нещо добро в сърцето ти. Искай от мене 3 неща и ще ти се дадат. Помисли си.” Човекът рекъл: “Имам един стол вкъщи, който седне, да не може да стане, докато аз не го освободя. После, имам един гвоздей, дето си турям чехлите. Всеки, който се опита да вземе чехлите, като се хване, да не може да се откачи, докато аз не го откача. После, имам една ябълка в двора, че всеки, който се опита да откъсне плод или клон, да се хване и да не може да се откъсне.” Ангелът погледнал, погледнал - той искал все земни работи. Казал си: “Той ще си вземе беля на главата с тези желания.” Заминал си ангелът, но чули лошите духове този разговор. За да развали договора, дяволът изпраща свой служител при човека и казва: “Нашият господар те вика в ада.” Той отговорил: “Сега в момента имам работа. Ще дойда, но поседни малко на моя стол.” После казва: “Ха да вървим.” Дяволът иска да стане, но не може да стане. Взел човека една цепеница и започнал да го бие. “Още веднъж ще ме безпокоиш ли?” - “Няма.” - “Хубаво.” Пуща го той. Отива дяволът при дяволите и им казва: “Да се пазите от стола

му. Който седне, не може да се освободи.” Праща главният дявол друг. Казва: “Седни на стола ми.” - “Не, не, на стола не сядам. На такъв стол не сядам.” - “Тогава, моля те, дай ми обущата, там са закачени, е, на оня гвоздей.” Дяволът отишъл да откачи обущата, хванал се за гвоздеа и не може да се откачи. И него набива човекът: “Ти повече ще ме безпокоиш ли?” Той обещава, че няма да го безпокои, и него освобождава. Слуша главният дявол, че и двамата му слуги са бити, и решава да отиде сам той. Няма да сяде на стола, няма да влиза в къщата. Столът е опасен и гвоздеят - също. Този ирландец се освободил от дявола по един умен начин. Разумно използвал дадените му условия. Стола използвал хубаво, гвоздеа използвал хубаво и най-после дошъл и главният дявол и понеже не искал да влиза вътре, впрегнали кабриолета и дяволът се качил на кабриолета. Минават покрай ябълката и човекът [казва] на дявола: “Моля те, отчупи една пръчка от това дърво, да карам по-добре коня.” Той понечил да откъсне клон, но се закачил на клона. И на него дал подобаващия се урок.

Питам ви: Досега дали ли сте поне един урок на туй дяволче, което постоянно ви безпокои? Този човек е дал три урока и оттам насетне те са го оставили. Този разказ, който ви разказах, има свое вътрешно значение: как именно трябва човек да използва разумно богатата, които Бог му е дал. Той може много свои погрешки да изправи, като не дава място на дявола в себе си.

Убежденията, които имаме, не е такова времето, да ги изповядваме външно. Човек да работи с онова, което той знае вътрешно. Запример мнозина от вас очакват да дойде Христос на Земята, да Го видят в човешка форма. Тогава как ще разберете стиха, който Христос казва на Своите ученици: “Идете и проповядвайте това Евангелие и Аз ще бъда с вас до скончанието на века.” Значи има един вътрешен начин на работа, една вътрешна връзка, която може всеки да направи. Идването на Христа подразбира събуждането на всички хора. Един ден, когато всичките хора се събудят, това ще

значи, че Христос е дошъл. Казано е, че Христос ще се засели в тях и те ще Му бъдат народ, ще напише закона Си в сърцата им и всички ще Го познават - от малък до голям. Онези, които искат да се запознаят с Христа, страх ги е. Казват: "Христос е толкоз свят, как ще дойде да живее в мене?" Тогава аз питам: Как иде светлината от Слънцето във вашите стаи? Мислите ли, че всичките места, които посещава светлината, са чисти? Тази светлина иде и отдето минава, нечистите работи ги пречиства. Всичко чисти светлината.

Божествената светлина трябва да влезе в човека, трябва да проникне в неговия ум, трябва да проникне в неговото сърце, за да може човек по един правилен път да се избави от ония напасти, на които човечеството е подложено. Христос казва на Своите ученици: "Сатаната поиска да ви пресее, Аз се молих за вас." И Петър, който имаше упованието, разбираше този закон. Три изпита му създадоха, 3 пъти дяволът влезе в него. След като съзна грешката си, той се повдигна.

Първото нещо - трябва да съзнавате, да бъдете във връзка с Божественото, което всякога говори във вас. Във всинца ви говори. Някои го слушат, някои не го слушат. Ако Божественото в тебе не го слушаш отвътре, Той ще започне да ти говори отвънка. Как ще ти говори? Ти си богат човек. Най-първо Бог казва: "Не бъди разточителен, бъди милосърден, давай на сиромасите." Ти не Го слушаш. Тогава Той създава такава криза, като сегашната, когато богатите хора обед-няват и като обедняват, дава им съответните уроци. Един чиновник, който е на длъжност, Господ му казва: "Изпълни хубаво длъжността си." Той като не Го слуша, уволняват го. Или имаш здраве, не знаеш как да пазиш здравето - ще дойде болестта. Болестта е един начин за възпитание. Всичките лоши работи, които идват, са методи за възпитание. Щом дойде беднотията, той ще разбере Божиите пътища, ще изправи погрешките си и веднага неговото състояние ще се подобри.

Първото нещо: Човек трябва да възстанови любовта си към Бога. То е задачата и учението на Христа. Учение за възстановяване на тази любов. По който и да е начин, трябва да я възстановим. Ти се жениш - жениш се, за да възстановиш любовта си към Бога. Богатство имаш, учен ставаш - всичко, каквото придобиваш, това са условия да възстановиш любовта си към Бога. Ако може туй да възстановиш, всичките неща са на място. А ако всички неща, които ти се дават, не могат да възстановят любовта към Бога, всичко туй ще бъде напразно. Утре ще дойде да похлопа смъртта. Отиваш в оня свят.

Много пъти си се учил, прераждал си се, но онзи свят, духовният свят, не е такъв, какъвто ти някога си го напуснал. Защото, ако влезеш в духовния свят неподготвен, непригоден за него, няма да го разбереш. Той е свят, диаметрално противоположен на този. Ако ти не си готов, ако твоят ум не е просветен, ако в твоето сърце няма любовта, ако ти не обичаш истината, като влезеш в онзи свят, раят ще бъде пуст. Нищо няма да видиш, никакви светии, никакви пророци. Ти ще се намериш в един свят пуст и никаква красота няма да виждаш.

Та нима ако пуснете една котка тук, в салона, онова, което аз говоря, тази котка ще го разбере? Нищо няма да разбере. Единственото нещо, което схваща, то е да търси нещо за ядене. “Кашкавал няма ли? Сиренце, нещо останало, баничка няма ли?” Туй гладене, туй мъркане, всичко това е, за да ѝ се даде нещо за ядене.

Питам сега: Ако един човек от сутрин до вечер мисли само за материални работи, какви духовни постижения може да има? Никакви постижения не може да има. С туй не искам да ви кажа, че вие нямате постижения. Имате постижения, но не се заблуждавайте. Ако ти си роден от царско семейство, но ако ти не си учил, тази кръв ще се измени. Царска кръв може да тече в жилите ти, но ако не си учил, ако не си добър, тази кръв ще се измени. Ти може да си овчар някъде - ако живееш добър живот, твоята кръв царска ще стане. Сега някои от вас мислят, че са родени християни. Ако не живееш по

учението Христово, тази кръв ще се измени. Може да си роден окултист - не е важно раждането, но какъв е човек, какво постига, какво приложение има. Приложението е всичко. В даден момент какво може да направите. И затова, именно, за нас въпросът не е миналото. За нас е важно настоящето. Любовта действа в настоящето. За миналото ние имаме само възпоминания. Бог е толкóz мъдър, че в миналото е оставил само греховете, а в настоящето е оставил любовта. Ако в настоящето би оставил нашите грехове, ние бихме се спънали и никакъв прогрес не бихме имали. И даже в бъдещето Господ никога не разкрива нашите слабости. Пита някой: "Какво ще бъде моето бъдеще?" Твоето бъдеще напълно се определя от твоето настояще. Какъвто си сега, такова ще бъде и твоето бъдеще. Или, в бъдещето си като влезеш, което ще бъде настояще, ще изправиш всички свои слабости.

При възпитанието не е хубаво да се говори за греха, не е хубаво да се говори за дявола, не е хубаво да се говори за неправдата. Няма никаква полза от това. Според мене на дявола не обръщайте внимание.

Във Варна аз срещнах един от просветените свещеници в православната църква, който ми разправи една своя опитност: "Опасно е положението ми. Постоянно имам да се боря с дявола. Имам две кутии. Като опея някой умрял, и парите тургам в едната кутия; като венчая някого или като кръстя някое дете, парите от венчавката и от кръщаването турям в другата кутия. Едните пари са пари на нещастие, на умрелите и гледам да се освободя от тях. Не зная кому да ги дам." Казвам: Защо ти са кутии, защо вземаш пари? Дяволът е там. Защо ти е тази, първата кутия? Опявай без пари. Видиш дявола, хвърли му кутията. И най-после какво казва Христос? "Оставете умрелите да погребват умрелите си. Вие живеете. Идете да служите на Бога."

Сега мнозина от вас казват: "Като умрем, да ни погребат хубаво." Онези от вас, които мислите да умирате, вземете си торбите,

че си вървете. Оставете мъртвите да погребват своите мъртви. Ние не сме пратени в света, за да погребваме хората, нито да правим паметници на пророците и на светиите. Светиите, които са умрели и имат паметници на Земята, Господ да им е на помощ. Сега някои от вас мислят да ви направят някой паметник. Туй е една от най-големите опас-ности.

Една от най-големите ясновидки, в която Духът работеше, отива да открива аязма, паметници, да ги освещава и оттам насетне Духът я напусна. Това се правеше само за да се каже, че еди-коя си пророчица е открила аязмото. Нека ходят да си пият вода, какво ще ходи да го освещава? Че, ако искаш аязмо, да станеше аязмо тя. Ако аз реша да откривам извор, ще кажа: Господи, аз искам да стана един извор и нека всички хора идват да пият от мене. Да влизам в хората и те да ме изучават, и аз да ги изучавам. Сега ще открия една вода, в която не влизам.

Мнозина казвате: “Тъй рече нашият Учител, тъй рече нашият Учител.” Намерите някое аязмо, напълните шишето, вземете паричките. “Тъй рече нашият Учител.” Вие си служите с мене, за да си създадете авторитет ли, какво ли? Ако вие имате следните условия в себе си, само тогава можете да кажете какво аз съм казал: ако Любовта във вас е цел, ако Мъдростта във вас е цел и ако Истината във вас е цел. Тогава може да кажете: “Тъй рече нашият Учител.” Но ако в това вие се колебаете, онова слово нищо няма да допринесе. Или пък казвате: “Христос тъй каза.” Ако вие не можете да носите греховете на целия свят на гърба си, не сте разбрали Христа. Ако вие не можете да понасяте всичките обиди, които светът може да ви даде, не сте разбрали Христа. Ако не можете да се справите с голямата сиромашия, ти не си разбрал Христа. Ако не може да се справиш с голямото богатство, не си разбрал Христа. Ако не можеш да се справиш със силата, със знанието, не си разбрал Христа. Не да се отказваш, да казваш: “Не искам да бъда учен човек.” Трябва да бъдеш учен човек и то първокласен. Може да имаш 10 факултета, но всичко

това като придобиеш, ще идеш да служиш на Бога с всичкото си сърце, с всичкия си ум, с всичката си душа, с всичката си сила. И тогава ще придобиеш в себе си едно знание, което ще внесе в тебе онова, което търсиш.

Сега, някои от вас по някой път гледам как се спъвате. Някой окултен ученик е по-млад, казва: “Какво ще стане с мене? Аз съм в учението от една-две години.” Ето, онзи брат е от 10-15 години, 20 години. Той не живее добре. Взема за образец този брат. Слоновете са много по-стари от хората - ще вземем ли образец от слоновете? Че, дърветата са 10 пъти по-стари - ще вземем ли образец от дърветата? Има хубава страна в дърветата. Не е нещо лошо, че са дървета. Аз всякога от дърветата се уча на мълчание. Като отидеш при едно дърво, каквото и да му разправяш, то не казва нищо. Зъб не обелва. Сега, какъв урок може да вземете от слона? Вземете проучете историята на слона, понеже той е едно от най-благородните животни в цялото животинско царство. В цялото животинско царство, като оставим човека, слонът е най-благородното животно. Той представя една съединителна нишка между човека и животните. Маймуните, това са изостанали хора от човешката еволюция, те не спадат към животинското царство. Слонът спада, а маймуната - не. Тях не ги класифицирам в животинското царство. Те са изостанали човешки същества. Те са много умни. Но да оставим маймуните настрана.

Казва Христос на фарисеите, че те обръщат внимание на външната страна, да измиват паниците отвън, отвътре не ги измивали. Книжниците обръщаха внимание на посторонни* работи, а главното - Любовта Божия, пренебрегваха. Имаха знание, но не го употребиха както трябва. Не ни е даден в Евангелието какъв е бил спорът между тях и Христа, но през целия Си живот Христос беше в противоречие с фарисеите и садукееите - все учени хора. По Негов адрес имаше много работи казани. Те бяха все учени - и фарисеите, и садукееите.

Питам: Мислите ли, че днешният свят седи по-високо, отколкото във времето, когато Христос е бил? Действително, в църквата има много добри хора. В православната църква, в католическата, в протестантската, в еврейската църква. Те са отделни. Църквата, като организация на Земята, не е за похвала. В църквата има много неща, които не са съобразени с Божия закон.

Трябва да знаем, че и в нашия организъм има много неща, несъобразени с човешкото естество. Трябва да се освободим от тях. Ние имаме наслоени мисли от миналото. Какво ли няма в човека? Когато човек се намери в трудно положение, като богат е бил честен, а като осиромашее, ще му дойде на ум да краде. Туй е цяла система - той е крал, като вълк е крал, задигал е овцете, на общо основание е крал. Сегашният човек не е така честен. Той сега минава за честен. Следователно има от много неща да се чистим. Човек не е вълк, но той е минал през епохата на вълците.

Да ви представя тази работа. Един човек бил слуга при един господар, богат човек. Този, богатия човек, е бил много лош човек. Той застава бедния човек, слугата си, да направи много лоши неща, които той сам не би ги направил. Много пъти хората са слугували при вълците и вълците са били господари. Човек се е учил при вълците и следователно вълците научили човека на много лоши работи. Той е слугувал навсякъде и отвсякъде е взел по нещо. Взел е и много хубави работи, но трябва да се отучи от всичките привички на своите стари господари. Ние казваме, че дяволът е причина за лошото в човека.

Тази история е само едно обяснение. Всеки човек, който се отрича да служи на Бога, той има това негативно състояние. Историята на дявола е история на отричане. Всеки човек, който иска да служи на Бога, той има желание и може да стане ангел.

Всичките спънки, противоречия, падения, всичката тази външна обстановка, туй да не ви спъва. Туй трябва да го преминете. Сиромашия, богатство, падения, грях, всичките тия работи трябва да

ги минете. То е кал и няма човек, който да не опита тази кал в света. Ще я опитате, но трябва да бъдете умни, да не се товарите с тази кал. Тази кал по-малко да е и по-малко да загазите в нея, не да загазите, че да не можете да излезете от нея. Туй е сега практичната страна. И казва тогава Христос: “По-добре е знанието, което имате, да го употребите за Слава Божия.” Външно сте много чисти, пазете вашият живот, отвътре да е чист. Не спирайте вашите ближни, на вас казвам, не спъвайте вашия ум, не спъвайте вашето сърце.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога.

27-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 25.ІІІ.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ЕДИНСТВЕНИЯТ СВОБОДЕН

15 минути размишление.

Нарядът.

Ще прочета 12-а глава от Евангелието на Лука.

“В начало бе Словото”

Всякога има една напрегната мисъл у вас. То е както, когато гостите са дошли и очакват - какво ли има готвено за тях? Какво ли ще им се даде? Философът ще каже: “Каквото е, ще го видите.” Тази напрегната мисъл е на място. Да допуснем, че един търговец очаква да му се отпуснат 100 000 лева. Напрегнато състояние има. Щом получи парите, изменя се състоянието му. Тия пари, като се вземат, не могат да се ядат. Той вярва в тях дотолкова, доколкото може да се обработи този капитал, доколкото може да се ползува от него.

Това са външните условия. Животът е нещо по-дълбоко. Някой път вярващите се заблуждават от външните условия на живота. Те са важни, но те са преходни. Запример, на онова дете, което е в утробата на майка си, кое е най-голямото желание - един ден да се освободи, да излезе вън, на свобода. И туй дете излиза, ражда се, но след като излезе, вижда, че пак е в зависимост. Сега, второто положение - като излезе, страх го е да не се изгуби и се хваща за майка си, търси нещо от нея, търси двете й гърди. И като се хване за тях, тури устата си и мълчи. Но до колко време? Това до една, две, най-много три години и най-после майката казва: “Стига толкова, няма повече храна за теб.” Трето положение: детето трябва да се научи да ходи, да стъпва, да се изправя, да се хване. Пращат го на училище, почва да се учи; стане възрастен на 20, 21, 23 години и в него се пръкне една нова идея: мисли да стане като баща си, като майка си, мисли да си съгради къща.

Нито детето, което е излязло из майка си, е разрешило въпроса, нито което суче от гърдите на майка си, нито което ходи на училище; и най-после дойде старият човек, той почне да мисли за онзи свят. Казва: “Ще се върви на онзи свят, да се върна назад, откъдето съм дошъл.” Мислите ли, че като иде на онзи свят, ще разреши въпроса? Там ще каже: “Няма да я бъде”, пак ще се връща назад. Турците казват: “Краят му къде е...?” - Никъде не е краят.

Вашето съзнание не е еднакво развито. Всинца от еднакви работи не се интересувате. Онова дете в утробата на майка си се интересува от едно, роденото дете се интересува от друго, малкото дете се интересува от трето, възрастният, старият, всички се интересуват от различни неща. Много и различни са стремежите им!

По някой път казват: “Външен живот е това, това са външни условия.” И вътрешен живот има, и вътрешни условия. Но едно разбиране има - где е човекът? Да допуснем, че един човек е намислил да открадне нещо. Намислил да открадне нещо и казва: “Нещо не ми върви.” Защото по някой път у човека има едно суеверие. Казва той: “Докато не открадна, няма да ми върви, да ми тръгне.” И това е почти навсякъде. И хората крадат, за да им тръгне напред. Други пък имат друго верую. Те казват: “Трябва да направя добро някъде, за да ми тръгне.” И отива, прави добро някъде. Питам: Човекът ли е, който иска да краде и да прави добро? Не. Това са две условия, две разбирания. Човекът е само онзи, който избира в дадения случай злото като метод и доброто като друг метод, за да оправдае положението си. Човекът е отделно от тях двете. Едното и другото, това са външни условия.

Нашата идея за Бога каква е? Ние вярваме в Бога. Защо? Казвате: “Все трябва да има човек на кого да се опре.” И то е разбиране. Ако Бог за вас е само като една опорна точка, във време на нужда да ви помогне, и после, като нямате нужда, да ви бъде като място, откъдето само да изтеглите капитал, за да работите, вие сте разбрали наполовина тази истина. И големите безпокойства, които стават в

душата ви, на какво се дължат? Всеки един от вас може да бъде поставен на изпит. Някой път вие мислите, че сте силни, имате силна вяра, но като ви поставят на големи противоречия, вашата вяра се изгубва. Най-напред трябва да минат две големи противоречия. Силен човек е само онзи, който може да огъне един здрав прът и да направи един обръч от него. Да съедини двата края на две противоречия. Ако не можеш да съединиш тия два края на едно място, силата ти е малка, ти си слаб човек. И тогава този прът, който не можеш да огънеш, с него ще те бият. И всякога прът, който не можем да огънем, ние го опитваме на гърба си. Всякога мъчнотиите, които не може да огънем, ние страдаме от тях. А мъчнотиите, които можем да огънем, показват силата ни.

Вие още не сте разсъждавали по този въпрос, по този начин, от временните работи да отиваме към постоянните. Вие седите в дома си. Едно добро дете сте, с което баща ви и майка ви се хвалят. Да кажем, момченце сте. Казват: “Като нашето дете няма” - послушен сте. До 21 години вие сте примерен, връщате се рано вкъщи, слушате майка си, баща си, но един ден станете малко разсеян. Майка ви каже нещо, но вие казвате: “Какво, не можах да чуя?” Баща ви каже нещо, но вие кажете: “Не можах да чуя!” Казват два, три пъти, все не може да чуете. Казват: “Какво стана с нашето дете?” Разсеян сте, почват да закъсняват с по половин час, 1, 2, 3 часа. И майка ви, и баща ви почват да се питат кои са причините. Кажете им какво влезе във вашия ум, което разделя вашето съзнание сега? Има някоя причина.

Представете си, че един пътник пътува лятно време през месец май, събува се бос. Спокоен е, весел е, радостен, че ще походи малко бос. Но натъкне се на едни трън, който не може да излезе, и започва да куца. Вече не е тъй разположен, лицето му не е тъй весело. Пообръща се, пъшка, гледа, седне, стане, човърка си крака, не може да извади тръна, после седне на друго място, пак човърка. И след като извади тръна, той превърже крака. Срещне го някой и пита: “Защо куцаш?” - “Е, убодох се!” - “Е, как се убодех?” - “Събух си обувката и

тъй, някой път с обуца се спарват краката, а без обуца се натъква на някой трън.”

Това са само временни изяснения. Но човек може да се избави от противоречията в света, стига да има едно друго разбиране в живота. Но преди всичко човек трябва да бъде внимателен.

Сега всички вие мислите, че сте свободни хора. Мислите ли, че онзи кораб, който е тръгнал в океана, че е свободен, като го тласкат вълните? Не, той ще воюва. Блъскат го вълните и някой път го съсипят дори и той остане на дъното на океана. Свободни ще бъдете, ако пристигнете на пристанището здрави и читави. При почивката донякъде е свободен човек. Свободен е само онзи човек, който е добил Божествения живот. Свободен е само онзи човек, който не се изкушава. Следователно дотогава, докато ти се изкушаваш от злото, ти не си свободен. И дотогава, докато те привлича доброто, ти не си свободен. Защото зад всяко едно добро седи едно зло.

Тогава аз ще ви изясня от друго гледище, не какво е зло и добро, нито как се заражда злото и доброто. Представете си, че у вас се зароди едно желание да станете богат човек. Представете си, че имате желание да придобиете пари. Представете си, че парите представляват доброто. Казвате: “За да не бъда аз сиромас, за да не бъда в зависимост, всичко ще направя, за да стана богат...” Но, след като добиете богатството, се ражда злото - някой е намислил да ви направи зло. Не че ви мрази, но понеже вие носите пари и стока, тия пари ще ви донесат злото. Този някой казва: “Или ще ми дадеш половината от парите, или ще те убия!” - “Какво съм ти направил?” - “Нищо не си ми направил, но туй, от което ти се нуждаеш, и аз се нуждая. Или половината ще ми дадеш, или ще те оберат.” Ако ти дадеш половината, мислиш, че не е право, понеже той не е работил. Ако той те обере, ще кажеш: той е направил зло. Ето противоречието.

Представете си, че вие сте семеен, нали така? Една сестра има свой другар. Отхранила го майка му като едно дете, а тя казва: “Това ще направиш, онова ще направиш”, целия ден го хука. И човекът се

плаши от жена си. Тя казва: “Това не си направил, онова не си направил.” Аз питам: Кой дава правото на тази жена да го хука? И откъде тази идея се е пръкнала в ума ѝ, да му заповядва?

Или обратното: Вие сега искате да оправите света. Мислите ли, че по този начин светът може да се оправи? Или пък виждате един човек, който вярва в Бога. Вие ще го повикате, ще почнете да му тъпчете главата с обратни учения. Че тъй бил казал Христос, че иначе бил казал. Вие нито Христа сте видели, нито сте Го чули, но проповядвате: “Христос казал: Ако имаш две ризи, дай едната. Богатството си раздай.” Е, хубаво, един ден този човек постъпи тъй, както вие го учите. И той мисли, че като раздаде всичкото си богатство, хората ще му благодарят. Но хората почват да му се смеят и казват: “Той е един глупак, раздаде богатството си. Нега сега да отиде да работи.” А и той си казва: “Що ми трябваше аз да слушам този учител?” Той ходи от едно място на друго, не го приемат вече никъде и той мисли: “Що ми трябваше да си раздавам богатството?”

Ще ви кажа донякъде аз както съм го разбрал, малкото, което разбирам, ще ви кажа. Когато Христос учи: “раздай имането си”, Той разбира, че толкова си богат, че пъшкаш под това богатство. Товарът ти е тежък! И Христос е дошъл да ви помогне по някакъв начин, да те освободи от ненужния товар, да го снемеш от гърба си и да го раздадеш. Какво ще те ползувам аз, като пожертвувам целия си живот и го дам на другите хора, [а те] почнат да се подиграват с мене? Мислите ли, че ако дам парите си на другите хора, които не знаят за какво да ги употребят, не ги използват както трябва, че моята жертва е на място? Пожертвувай себе си, раздай имането си! Как трябва да се пожертвувам, за кого? Трябва да е определено. Ама тъй било писано. Един закон е писан и този закон има приложение. Едно дърво трябва да се посади, но къде? Не можеш да го посадиш на камъните. Ти ще го посадиш на добра почва. И ще оставиш това дърво само да расте.

Аз не искам да натъпча вашите глави с мои знания, понеже ги виждам, че те са и без това натъпкани с какво ли не, но ви казвам:

Главите ви имат по две врати, и двете врати ще ги отворите. През едната врата иде Божието благословение, влиза вътре, а другата врата е, отдето Божието благословение излиза навънка. Защо трябва да влиза и да излиза навънка? Защото това благословение, като излиза навънка, ще очисти всичките нечистотии, които са събрани в къщата ви. Когато Христос казва да даваш, това значи, че ти, като даваш, чистиш себе си. Ти не мисли, че правиш нещо, но че даваш, за да се очистиш. И ако не даваш, ти не можеш да се очистиш. Че, когато вие миете, не хвърляте ли нищо навънка? Помията вкъщи ли държите? Хвърляте я навънка. И вие казвате, че правите добро. И когато някому даваш пари, аз казвам: Той си раздал помията. За мене това е така, а светът казва: “Той е много добър.” Този човек си е раздал имота - помията, а казват: “Този човек е светия, раздал всичко!” Аз казвам: Този човек е раздал помията си и тинята, а водата взема за себе си.

Затова казва Христос: “Когато направите всичко, което ви е заповядано, казвайте: “Ние сме недостойни раби.” - “Че как да сме недостойни раби? Толкова работи сме раздали.” Ти не можеш да направиш един човек щастлив, докато не го направиш съпричастен на себе си. Ти не можеш да бъдеш щастлив човек, докато ти не станеш съпричастен на Божия живот, да работиш така, както Бог работи. Във всичките ти постъпки Той да присъствува, в мислите, в чувствата - също. Всеки ден да бъдеш идеално разположен и да няма нещо, което да те смуцава, тогава си съпричастен на Божия живот.

Сега, която и да е ваша най-добре възпитана котка, аз мога да я туря на изкушение. Няма котка, която да не мога да туря в изкушение. Един богат човек, който се хвали със своята възпитана котка, за да я изпита, внесъл в дома си една малка мишка. И тази, възпитаната котка, скочила да гони мишката. Старият навик - да гони мишката, се проявил. Тази мишка е щастието, което гоним, което търсим. Като те пуснат, ти хукнеш да го гониш, тук го търсиш, там го търсиш.

Щастието не е един процес външен. То е нещо вътрешно, то е вложено дълбоко в душата. Който търси щастието отвън и иска да бъде свършено щастлив, той се лъже.

Аз ви казвам: Условия за щастлив живот вънка съществуват, но щастие отвънка не съществува. Щастието е един вътрешен процес. И ако отвънка го търсиш, то е положението на котката, която мисли, че като хване тази мишка, ще уреди въпроса. Коя котка е уредила работите си, като е хващала мишки? Освен че нищо не е уредила, но тази котка, която живее хигиенично, след изяждане на мишката си съкращава живота. И котките малко живеят по единствената причина, че като хванат мишките, нагълтат ги с козината, цели ги нагълтват.

Някой ми каже: “Помоли се за мене на Господа!” Защо аз трябва да се моля за хората на Господа? Има модерни проповедници, по английски ги наричат “rekovis”. Може да намерите в речника тази дума: проповедници, които отиват да събуждат хората. Един от тия проповедници бил повикан от богат американец, който бил на умиране и му казал: “Я се помоли на Господа да оживея!” - “А, не се моля, не виждам да си направил никакво добро. Нито дума не обелвам пред Господа за тебе. Ти ще умреш, по-добре да те съдят, там като идеш.” Той го гледа. - “Така е, ако можеш да дадеш половината от богатството си на Господа, да го пожертвуващ, тогава веднага ще се помоля за тебе. Без жертва нищо не правя.” И вие казвате сега: “Да идем да се помолим за тази сестра!” А, не! Ще турите тази сестра натясно - какво е дала тя? Половината покъщнина дала ли е тя? Пет рокли има, две и половина дала ли е? Три чифта обуца има, един чифт и половина дава ли го? Всички казвате: “Да се помолим за нея.” Не върви тази работа така!

Човек не може да расте, без да дава. У Бога това е закон, който постоянно действа. Понеже ние трябва да мязаме на Бога, понеже Бог дава, аз трябва да вървя по Неговия път и трябва само така да давам. Това е закон! Ама защо, ама за какво трябва да давам, ама на място ли е, без място ли е - не разсъждавам. Давам и с време, и без

време. Давай! Правете добро и навреме, и без време! Ако твоето сърце при един лош човек може да тупа по един начин, а при един до-бър човек трябва да тупа по друг начин, тогава какво ще стане с тебе? Сърцето трябва да тупа еднакво и при добрия, и при лошия човек. При единия и другия човек трябва да бие еднакво! То е едно твоё външно схващане за добър и лош човек. Много добри хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат лоши хора. И много лоши хора, аз виждам, за в бъдеще ще станат добри хора.

Сега няма да ви обяснявам това, аз го мисля тъй. И колкото пъти съм проверявал това, така е излизало. Тези, добрите хора, аз ги наричам на златарски език “позлатени хора”. За бъдеще ще се изтрие неговото позлатяване и ще стане лош. Аз виждам много лоши хора, които са ръждясали отгоре, само с тиня са покрити, но като се очистят, измият вътре, ще видите, че са златни и един ден условията ще изтъркат тази кал. Този човек ще стане добър и ще излезе златото отгоре. А обратно, някой добър човек, макар да е позлатен само отгоре, на него не може да разчитаме.

По някой път ние сме така позлатени. Когато ни направят добро, колко сме меки, учтиви, благи, мед излиза от устата ни. Но щом ни засегнат нещо по-дълбоко, веднага обръщаме другия речник, защото имаме и друг речник. Два речника имаме! Един християнин бил сиромас, друг бил богат. Сиромасът казал на богатия: “За тебе имам два речника: Когато даваш, както Бог е заповядал, аз считам, че по-добър човек от тебе няма, а когато не даваш, тогава имам друг речник. Тогава за мене ти си един вагабонтин, нехранимайко. Речникът ми е такъв! Та, имам всичките думи в единия и в другия речник.” Казва още сиромасът: “Братко, ще бъдеш тъй до-бър, че да не ме принуждаваш да си отварям втория речник и да си губя времето. Ще даваш като Бога, че да обръщам само единия речник, защото другояче и мене ще ме туриш в изкушение да ти говоря лоши думи.”

Вие сега не правите ли същото? Някой направи една погрешка и вие целия ден ще разправяте за неговата погрешка. Обръщате

речника си и започвате да разправяте какво ли не. След като го подигравате, и вие по дяволите отивате. Вие сте при един готвач, който е наготвил 25 яденета и искате да опитате всички яденета, да видите дали добре е сготвил. Мислите ли, че няма да има едно лошо разположение след това? Че, ако не е сготвено добре, вие, в края на краищата, ще имате съвсем лошо впечатление. А ако ястията са добре сготвени и вие съвсем по мъничко сте вкусили, ще бъдете добре разположени през целия ден.

Много неприятна служба е да опитваш недобре сготвените яденета. Има християни, които мязат на малките деца. Детето сутрин не иска да стане, мързи го, но има в него една хитрина: ще се престори на болно и казва на майка си, че уж има температура и тогава целия ден седи и пъшка. Не знай дали вие сте имали тази опитност. И християни има такива. Той ще дойде и ще почне да пъшка, а няма никакви причини да пъшка. Здрав е, няма ни температура, ни нищо! Казвам: Това е старият живот, от който всички трябва да се освободите! И светиите го имаха. Това са утайки у човека. Съвършеният живот е освободен от тези утайки. И човек трябва да се освободи от всичките тези утайки, които спъват живота. И не само да се освободите, но и на всяка утайка да й намерите мястото.

Главната мисъл, чистата мисъл, е да служите на Бога, тъй както бихте служили на един баща, който ви обича, един баща, който ви е дал свободата. Да запазите тази свобода, понеже единственият свободен в света, единственият, който никога не се изменя, Той е само Този, Небесният ви Баща! И затова, докато не се свържем с Него, ние не можем да бъдем свободни да разбираме живота както трябва. Всякога тогава ще има едно противоречие. А нас не трябва да ни спират противоречията. Противоречията, това са външни условия, които ние трябва да изучаваме. Срещнете един брат, когото не обичате. Намерете причините защо не го обичате! Има нещо, за което не го обичате. Този човек, когото не обичате, след време може да го

обичате. А може и този, дето обичате, след време да го намразите. Едното може да се срещне и другото може да се срещне.

Мнозина, които не разбират този закон, се спъват. Те 5-6 години са вярвали в Бога, но един ден се събудят и кажат: “Туй, което сме вярвали, не е право.” Питам тогава: Кое е правото учение? Сегашното верую, което имате, не само да ви бъде за 100 години, но това верую да ви бъде винаги, за през вечността. Веруюто, което имате, да бъде един непреривен процес, който да ви води към постигане на великото в света. А не такова, което ще прилича на онова дете, което само няколко месеци или години може да носи едни обувки и после ги захвърли. Ние трябва да имаме дрехите на птиците, които много повече са постигнали. Вие сега се безпокоите, че нямате нови дрехи за Великден. У птиците това го няма. Вие ще търсите някой крояч, а в птиците този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за мазилки, козметични средства. У тях този въпрос е разрешен. Вие се безпокоите за дрехи, за въглища, за отопление, осветление. Птиците не се безпокоят за това. Има хора на Земята, които мязат на птици, които живеят като птиците. Те не се безпокоят като вас. И като идем в техния дом, огънят им гори без пушек. Яденето им е готово. Един свят, в който само като помислиш нещо, пожелаеш някоя дреха, погледнеш, тя е на гърба ти. Бос си, помислиш за обувки - ти си вече обут. Каквото си помислиш, всичко туй става. При сегашните условия туй се нарича халюцинация. Ако аз помисля, че имам един златен палат, мога да го имам.

Вярвайте в едно нещо: Туй, което човек мисли, всякога става. И онова, което мислиш по Бога, всякога става - няма изключения! И онова, което по човешки мислиш, и то става, само че то се разваля. Едното и другото стават. Всичко става във време и пространство. Всичките ваши нещастия, които имате, недоразуменията, се дължат все на човешкото, което е станало. А малкото добро, което имате сега, се дължи на онова, Божественото, което е станало, което по Бога сте направили!

Казвам ви: Правете повече по Бога, за да бъдете по-щастливи!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота. (Три пъти.)

(На поляната - упражненията. 6.25 ч)

*28-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 1.IV.1934 г.,
Връбница, 5 ч сутринта София - Изгрев.*

СЛУГУВАНЕ

Ще прочета 13-а глава от Евангелието на Лука.

“Духът Божи”

Две хиляди години се е говорило за Царството Божие. Какво има още да се говори? Ако една цигулка е направена от най-добрия майстор, мислите ли, че ако един обикновен цигулар свири, ще извади онези тонове, за които цигулката е направена? Трябва да свирят най-добрите майстори. Може би вие се смущавате, че не знаете много. Ако всичко знаехте, нямаше да имате никакви смущения. Сега, има нещо, което ви смущава. Това, което ви смущава, е това, което не знаете. Защото зад онова, което смущава човека, седи едно благо. Вие копаете и искате да изровите една плоча. Защо? Защото под нея е заровено съкровище. Турена е плочата и като махнете препятствието, съкровището е на ваше разположение.

Всички мъчнотии в света са плочи и богатствата са под плочите. И когато вие се стараете да премахнете една ваша мъчнотия, голямо богатство се крие под нея. Вие се стараете да вдигнете плочата, но не можете и се чудите защо не сте могли да я вдигнете. Необходимо е един нов начин за разбиране на нещата. Опасно е сегашното състояние, в което се намира човек. То е подобно на онова келево*, което се върти, минава вода отгоре, то се върти, после камъкът вътре, и той се върти в друго направление. Дрънка, вдига шум и казва: “Голяма работа свърших”; и келевото същото казва. Аз не виждам голяма работа да е свършил, освен че този камък е вдигнал голям прах. Това брашно наричаме прах. То влиза в работа.

* килево (от тур.) - диал. водно колело на воденица или тепавица.

Искам да разберете добре. Оглеждате се някой път в огледалото и не се харесвате. Виждате, че има нещо неприятно. Търсите

погрешката в огледалото и казвате: “Това огледало не е хубаво!” Изчиствате си ръцете, почиствате огледалото и пак виждате, че има нещо неприятно. Защо искате да бъдете красиви, каква е задната ви мисъл? По някой път се поглеждате и казвате: “Остарял съм.” Какво хубаво има в младото лице и какво има в старото лице? Не е лошо човек да се оглежда. И ние се оглеждаме. Щом срещнеш някой човек и му видиш лицето, ти вече си се огледал. Щом видиш една добра или лоша черта в някого, ти си се огледал. Видиш някое малко животно - ти си се огледал в него. За малката буболечка казваш: “Колко е малка тази буболечка, как ходи, какво разбира?” Но и ти си бил такава малка буболечка. “Какво ли иска тя?” Тази малка буболечка иска да излезе от лошите условия, при които се намира. Тя иска в съзнанието си да направи нещо, но като не знае как, качва се горе, слиза долу и не може да разреши въпроса, който я занимава.

Ще ви дам едно обяснение. Ти казваш: “Какво трябва да се прави?” Представи си, че едно дете плаче в люлката си. Не разбирам модерна люлка - висока, но българска люлка - корито. Някой път детето се наведе и излезе от коритото и целия ден ходи, пъпли из къщи. Какъв въпрос ще разреши това малко дете, като пъпли из къщи? После ще спре на едно място и почва да плаче. Най-после, на неговия плач ще трябва да се отзове някой. Ще дойде майка му, ще го задоволи.

Всички страдания се дължат на такива детински работи, които извършваме. Ние ходим, ходим, правим нещо, излезем из коритото. Дадат ти храна и пак те турят в коритото. Поспиш малко, майка ти излезе и ти пак излезеш от коритото.

Сега, това е по отношение на онези противоречия, които имате. Колкото и да отиваме напред, все ще има известни противоречия, които ще срещате. Представете си едно противоречие, което се ражда в ума на един светия. Почти е дошъл до положение да се отвори за него Царството Божие. Но идва едно противоречие в него и той се спъва. Космите на главата му настръхват. Време е дошло да се

освободи от всички нещастия на Земята, но идва противоречието и той не знае как да го разреши. Не му стига умът. Мисли, че ако се мръдне някак си и направи една погрешка, отиде и се не видя - ще изгуби равновесието.

Вие не можете да си представите това. Вашите мъчнотии са обикновени и вие не се намирате пред големи опасности. Има големи опасности. Когато човек прогресира в живота, има опасни места. Засега не се плашете. Като дойдете до това място, ще го видите. Като остане само едно препятствие и като го отрежете майсторски, веднага ще се намерите в оная пълна свобода, ще почувствувате онзи, великия Божествен живот. Ако не знаете как да го отрежете, ще се намерите в много голяма тъмнина. Гледайте да влезете в тесния път. Каква е разликата между един тесен път и един широк път? На Земята кои пътища се по-добри - широките или тесните? Широките са по-удобни за ходене, защото няма блъскане. А пък тесните пътища са изключителни, трудни, но красиви. Често мислим, че Небето е някъде. Представете си, че всички онези същества, които са около вас, които живеят на Земята, все търсят Царството Божие. Пчелите го търсят, мравките го търсят, всичко го търси. Питам: Ако една мравка влезе в първо отделение, какво ще разбере? Или, ако влезе в една прогимназия, в една гимназия, в зданието? Ако влезе в един университет или в църква, какво ще разбере?

Така е и с хората. Вие всички сте заобиколени със знанието на същества, които ви наблюдават, гледат ви някой път, че вие пъплите и ви се радват, че вие пъплите. За тези същества е по-удобно, че вие пъплите, защото, ако ви вземат на ръката си, вие ще изгубите вашата свобода. Една пеперуда хвърчи, каца от цвят на цвят, но ако я вземете на ръката си, ще окапе нейният прашец и тя ще умре. Вие искате едно висше същество да ви помилва. Но ако то само ви поглади, вашата работа е свършена. Вие не знаете: има условия, при които формата на човешката душа не трябва да се пипа. Защото, ако се пипа, това ще причини известен дефект. А пък у вас има желание да ви утеши

някой. Например страдате и очаквате да дойде някой и да ви каже някоя сладка дума. Защо да не си носите сами страданието? Представете си, че вие седите и казвате: “Моята работа няма да се оправи.” Ти, като чуеш думите си, и почваш да плачеш. Защо? Защото ти сам на себе си каза, че твоята работа няма да се оправи. Питам сега: Кой е виновният за това? Защо допусна мисълта, че твоята работа няма да се оправи? И кои са научните аргументи, кои са фактите, които показват, че твоята работа няма да се оправи? И някой друг да ти го каже, не се смущавай. И той не знае. Че ти беше ли, когато Бог създаде света? Знаеш ли Неговите намерения? Вие сега си давате своите заключения и мислите, че от това, което Господ е направил, нищо няма да излезе. Вие се лъжете. Така, както върви, благото, което Бог е създал за тебе, ти няма да го опиташ във време, когато ти очакваш. Това благо, щом е предвидено за тебе, то ще дойде и то тъкмо навреме.

Друго едно изяснение: Представете си, че майка ви е сложила едно хубаво ядене на масата. Баница е направила. На трапезата е турила още и плодове и пр. Но вие, по едно стечение на обстоятелствата, така сте се окаляли, че тя ви казва: “Ще отидеш да се умиеш и да се преоблечеш, че тогава ще дойдеш.” Ти казваш: “Чакай да се наям, че тогава ще се очистя!” Мислите ли, че тя ще ви пусне? Не. Някой път хората искат да отидат на Божествената трапеза така, както са си.

В какво седи страданието на Земята? Всяко страдание е събличане; да се облечеш, то е най-мъчната работа. По-мъчна работа от това няма. Най-мъчната работа е да се съблечеш и да се облечеш. Мислите ли, че онази змия, която седи и съблича своята кожа, че това събличане е лесна работа? Докато съблече тази кожа и облече друга, ще мине през големи страдания. Всякога, когато се минава от едно състояние в друго, то е голям огън. Всеки един от вас минава през този Божествен огън, който отнема това, което не трябва на човека, това, което е станало вече непотребно.

Вие по някой път търсите някой да ви обича, нали? Хубаво! Но какво подразбирате под думата “любов”? Имате едно разбиране, но то докъде е право? Избрали ли сте, в дадения случай, онази форма на любовта, която е потребна за вас? Ни най-малко не сте избрали подходящата форма. Можете ли вие да поканите един вол на гости? Да му дадете вилица и нож? Да му дадете стол? И този вол да яде точно както вие ядете? Или пък да поканите някое месоядно животно и да искате то по всичките правила да яде като вас? Има някои маймуни, които ядат и пият като хората. Те са дресирани. Донякъде маймуната може да яде като човека и да седи като човека, но не може да мисли като човека. Мислите ли, че след като златарят е позлатил някой предмет и кой както мине, го пипа, че златото ще остане върху предмета? Не, това е една вътрешна самоизмама. Ние искаме сега да станем праведни хора. Като че ли досега сме били грешни, та искаме Господ да направи нещо друго от нас. Така работите не се обясняват. Има нещо добро, което Бог е вложил в човека, и това добро е изостанало, занемарено. И сега Божественият Дух туря човека под големи изпитания, за да се махнат препятствията и да се събуди това, което е било отдолу притиснато, да почне то да расте.

Един прост пример: Срецаш една сестра и казваш: “Няма какво да обичам в тази сестра, проста е, невежа е. Нямам разположение към нея, нямам влечение към нея.” Добре! Аз да ви обясня как разсъждавам. Виждам някой апаш около мене. Той няма разположение за мен, но ме обикаля. Подразбира, че нямам пари и отминава. Защо? Защото са празни джобовете ми. Хубаво, аз имам ценни книжа в джоба си, той не знае това. Той знае досега само малките звонкови монети, а ценните книжа не ги знае. Мислите ли, че ако той узнае, няма да се учуди? Вие считате този апаш за крадец? Кой е крадец? Един човек, който ви обича. Не вас, а парите ви. Обича ви. Но обича това, което е във вас. И като го вземе, казва: “Мене това ми трябваше.” Често ние казваме: “Аз обичам в тебе това, което е Божествено.” И апашът казва: “И аз обичам в тебе това, което е

ценно.” Значи парите за него са ценни, а пък аз какво представлявам, това за него не е важно. Това не е права философия. Ако ще ме краде, целия мен да ме открадне. Ако ме задига, целия да ме задигне. Някой казва: “Аз обичам в тебе Божественото, а пък ти си едни парцал.” Това са мои разсъждения. Вие ще кажете: “Аз съм ценното. Ако ще ме краде някой, да ме краде по всички правила. А пък ако не може да ме краде, ако не е изучил този занаят, да не се занимава с мене.” Хората си правят опити.

Христос казва: “Царството Божие е подобно на квас, който, като го взе жената, скри го в три мери, докле вкисна всичкото брашно.” Защо тя скрила кваса в брашното, а не на друго място? Питам: Защо крадецът, като взема онова от моя джоб, туря го в своя джоб и казва: “Това приляга по-добре в моя джоб, отколкото в твоя”? Какви са неговите съображения, сега? Той изважда своята кесия и казва: “Тя приляга по-добре в моя джоб.”

Зад всички наши идеи, чувства, постъпки седи едно съзнание, има една велика тайна. Човек расте, мени се. Трябва да стане всякога една малка промяна в неговото съзнание, в неговата душа, в духа му - навсякъде трябва да стане промяна! Единственото същество в света, което не се мени, е Бог, защото Той е цялото. А пък във всяка една част все трябва да стане някоя промяна. Като се проявява животът, като функционира, трябва да стане една промяна вътре в нас. И остаряването какво е? Ако старият остарява и не проумява, зло го чака. И ако младият се подмладява и сила в него не се явява, и той е на крив път. Младостта се оправдава чрез силата, която се добива. Младостта е път, по който се дават силите, а пък старостта е пътят, по който знанието се добива. Ако ти влезеш в пътя на старостта и не добиеш знание, ти си на крив път. И ако ти влезеш в пътя на младостта и не добиеш сила, ти си също на крив път.

Ние казваме, че религиозният път е път към Бога. Какво трябва да придобием с този път? В религията човек се учи да слугува на Бога. Религията, това е учение за слугуване. Всички вие сте дошли да

станете слуги. Вие сте дошли тук, в едно училище, да станете слуги на Бога. А пък някои от вас искат да станат министри и пр. Тук за министри не се учи. Тук който е дошъл, се специализира само за слугуване. За царе, за министри, за майки, не е тук. Тук за какво е? За слуги. Онези от вас, които искате да станете царе, не е тук училището, а на друго място. Някои от вас искате да станете майки. На друго място трябва да се учи това. Христос казва: “Мнозина се наричат учители, мнозина се наричат майки и бащи, но един е вашият Учител, една е вашата Майка, един е вашият Баща.”

Някой казва: “Аз трябва да се науча на нещо.” На какво трябва да се научиш? Да слугуваш! Истината седи в това. Слугуването, това е предварителният изпит, за да те приемат в университета. За да те приемат в университета, трябва да издържиш приемен изпит. Сега, на Земята, вие държите приемен изпит. Сега се приготвявате за предварителния, за приемния изпит и не се знае дали ще ви приемат. Но кандидати сте да ви приемат в голямото училище. Вън от училището може да ходите колкото искате, но няма да се научите. Но в това училище ще се научите. Ти, като влезеш в съприкосновение с една душа, с един професор, с неговото съзнание, ще научиш цялата тайна!

Казано е в Писанието: “Бог е Любов.” Един ден ще познаем Бога. Кога? Когато се научим да слугуваме на Бога. Тогава ще дойдем в съприкосновение със съзнанието на Бога. Кога? Може да стане и днес! Ако днес издържиш изпита, може да стане и още днес. Ако отлагаш, с 10 години ще закъснее. Но има един период определен. По-дълго не може да отлагаш. Трябва да влезем в съприкосновение с всички ония души, които са завършили своето развитие. В общ сми-съл казано: да дойдем в съприкосновение с Божията Любов.

За Божествената Любов ще ви дам едно определение, което не е пълно: Божествената Любов, това са всички придобивки на миналото, всичките възможности на настоящето и всичките възможности на бъдещето. Ако ти бутнеш миналото, ще научиш миналото на

Любовта. Ако бутнеш бъдещето, ще научиш бъдещето на Любовта. Едновременно 3 неща ще изучаваш: миналото, настоящето и бъдещето. На тези 3 неща отговарят човешкият ум, сърце и воля. Где ще поставите вашата воля? Где ще поставите сърцето и ума?

Това са начини за разбиране. Трябва да имате правилно разбиране за нещата. Външният свят и всичко онова, което учите, което преживявате сега, то е встъпление на нещо Божествено. Вие може да забогатеете, но богатството е само едно външно условие. Какво ще ви даде богатството? Богатството ще привлече повече хора около вас. Кои хора ще привлече? Бедните. Ако дойдат богатите хора при вас, то техните отношения ще са други. Ако дойдат бедните хора, те могат да ви услужат, защото един беден човек може да услужва на един богат човек. Но ако богатият човек не познава бедните, не влезе в правилни връзки с тях, той не може да се ползува от това. Защото един ден и той ще изпадне в тяхното положение.

Какво представлява бедният човек? Какво представлява детето? За някого казват: “Той е много добър.” Но какво нещо е добър човек? В какво седи неговата добрина? Ти трябва да намериш една основна черта, чрез която да се свържеш с неговото съзнание. И тогава ще се намериш в светлината на неговия свят и така ще учиш.

Ти чакаш Бога. Мъчи те някое съмнение, ти чакаш Бог да помогне, но Бог не се явява. Това ще заприлича на онзи млад момък, който седи, чака и казва: “Момата, която обичам, ще дойде.” Той седи на прозореца и все чака, чака, ден, два, стане на 80 години, и тя все не идва. Питам: Ако твоята възлюблена дойде, когато си на 120 години, от гледището на Земята възлюблената е много закъсняла. Кога трябваше да дойде тя? Тя трябваше ли да дойде, когато си в коритото? Тя трябваше да дойде точно когато си излязъл от коритото и когато си на четвъртината на 120 години - значи на 30 години. Значи твоята възлюблена трябваше да дойде, когато ти си на 30 лазарника. А пък ти си сега на 19-20 години, и тя идва. Правилното е на четвъртината на 120 години - на 30 години.

Сега, вземаме само външната форма. А пък в духовния свят нещата седят другояче. Когато нещата стават навреме, когато те се съвпадат, ти ще бъдеш доволен. Като дойдеш на твоите четвъртинки, не бързай. Стой на четвъртинката! Защото тя носи най-ценното. Защото, ако четвъртинката идва и ти я приемаш както трябва, то всички други четвъртинки ще се наредят много хармонично. Иначе няма да се наредят добре и целият ти живот ще бъде безплоден.

Коя е четвъртинката? В тази четвъртинка ти трябва да почувствуващ Божията Любов. Като почувствуващ тази четвъртинка, то колкото четвъртинки се наредят после, при всички тях, всичко ще стане по Божественому.

Вие сте близо до четвъртинката. Остава един пръст до нея. Като дойдете там, да се заковете и да не се мърдате, докато не получите онова, което четвъртинката носи - ни напред, ни назад. Стойте на едно място! Където падне семката или където е посадено дървото, то седи там. То казва: “Докато не приема това, което ми трябва, не мърдам.” И житото също. Като видиш житото, трябва да кажеш: “Такова трябва да бъде моето положение!” И като видиш една голяма скала, трябва да кажеш: “Трябва да бъде така твърд, като тази скала!” И после, като приемеш това, което ти трябва, ще тръгнеш по онзи, великия път на живота и животът ти ще има смисъл.

“Отче наш”

29-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 8.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

БОЖЕСТВЕН И ЧОВЕШКИ ПОРЯДЪК

Ще прочета 14-а глава от Евангелието на Лука.

В човешкото съзнание има две страни, които трябва да се разбират. Каквото и да мислим, както и да разглеждаме живота, съществува едни дуализъм, едно противоречие. Примерите, които Христос е привеждал, много пъти някои ги тълкуват в чисто буквален смисъл. Този пример, който ви прочетох, ни дава известно изяснение за живота: Някой стопанин дава вечеря и вика гости за вечерята. Този стопанин е богат човек. У него се е зародило желание да даде вечеря, да даде угощение. Най-напред той праща своя слуга да покани избраниците. Но те му отказват и причината за отказа им е много малка. Един казва: “Бих желал да дойда на угощението, но купих нива. Няма да мога да дойда тая вечер, ще ида да я нагледам.” Друг купува 5 чифта волове и иска да ги опита и отговаря: “Няма да мога да дойда. Имай ме отречен.” За него воловете са много по-важни, отколкото една вечеря. Действително, да се опитат 5 чифта волове, струва повече от една вечеря. Също така, да се опита една нива струва повече. Трети казва: “Ожених се, младата жена ми заповяда да не я напускам - не ще мога да дойда на вечерята.” И така един по един, всички се отказват. Слугата разправя това на господаря си и той се разгневява. Не взема под внимание, че са важни нивата, воловете и жената. Той казва: “От пър-вите поканени нито един не искам да дойде в бъдеще. И да дойде някой от тях, ще си изпати.” И изпраща слугите си по улицата да намерят хроми, куци, слепи, сиромаси и пр., които не са от избраните, и тях да поканят.

Мога да се дадат няколко тълкувания дотук. Какво се разбира под една вечеря на стопанина? Може да предположим, че този стопанин е природата или Бог. Той иска да даде една вечеря. Ако един цар поканва гости, те няма да могат да откажат заради 5 чифта волове,

понеже воловете могат да хвъркнат, също жената, нивата. Всичко може да хвъркне, да изчезне, ако не се уважи желанието на царя. Но когато Господ кани, Когото не виждаме, ние можем да откажем.

Създава се една нова епоха сега. Нивата, воловете и жената са старите разбирания, старият порядък. Ще дойде едно ново учение, за което хората се поканват да го възприемат. Някой казва: “Много работа имам, сега съм на 40 години, късно е да приемам новите разбирания.” Когато влезе френската мода мъжете да носят панталони, защото по-рано носеха шалвари, някои казваха: “Не сме свикнали да носим френски панталони. Ще си носим потури!” Имат право хората да си носят потури.

И след това Христос се обръща и казва почти най-тежките думи, които някога е казвал: “Който тръгне подир Мене и не възненавиди баща си, майка си, жена си, брат си, сестра си, чадата си, приятелите и себе си, своя живот, не може да бъде Мой ученик.” Как ви се вижда това? Ако го разбираме в буквален смисъл, не можем да разберем истината. Христос е искал да каже да се отрече от всичко старо човек, което си е позволил досега, защото старото ще умре. Ако ти не се откажеш от баща си, от майка си, те ще се откажат от тебе. Има една тънкость в психологическата страна на този стих. Трябва да се откажем от някои неща. Съвременните хора разглеждат нещата много едностранчиво, те вървят по една много определена линия.

Какво ще е отричането? Ти имаш 10 килограма жито в хамбаря. Ако не се откажеш от него и не го посадиш, то идущата година ще се намериш в много трудно положение. Но ако се откажеш тая година, то идущата година ще се намериш в добро положение. Ако не се откажеш от дъщеря си, от сина си, от баща си и пр., тях ще ги задигнат. Синът ти ще се откаже от тебе и ще си замине. Също така и дъщеря ти. Вие си правите илюзия, че дъщеря ви е умряла. Младата жена, когато иска да направи голямо впечатление на мъжа си, тя ще се престори, че е припаднала, ще умре. Той ще я съживи, ще я полее с вода, не иска да я изгуби. Но някой път тя примира и той не може да я

събуди. Тя не се връща. Питам сега: Преди колко хиляди години дойде тази идея у тази млада жена, като види мъжа, да примре? Дали нарочно го прави или това иде по някакъв друг път? Ще примират, много естествено - думите, като ударят нейното тъпанче, правят такъв силен трус на нейния двойник, че той изскача навън, понеже ударът е бил много силен. И тя припада на земята. Някой път тя не го прави нарочно, но ударът е бил силен.

Частната собственост е една обширна идея, която, за да прокараш в света, ти заемаш една каква да е служба и да допуснем, че ти искаш да наложиш властта си, силата си върху другите. Власт имаш, но и противоречия имаш. Казва се, че всяка власт е дадена от Бога. Но кои са признаците на една власт, която е дадена от Бога? Кои са признаците на Божествения живот? Някой път казваш: "Това е добро." Кои са признаците на доброто? Кои са признаците на разумния живот? Божественото всякога задоволява човека и остава един плюс, дава един растеж. Божественото не образува никакво противоречие в душата. Божествените неща се отличават. Всички противоречия произтичат от един човешки порядък, който е влязъл в света: ревност, раздори, съмнение, завист, лъжа и пр. Даже има и една вяра, която е човешка и ражда противоречия.

Ще ви изясня това: Представете си, че един човек си е направил идол, един голям идол. Той му дава качествата на едно божество и мисли, че този идол може да му помага. Този човек се намира в трудно положение, моли се на идола ден, два, три, месеци, но този идол не му помага. Човекът се обезверява в своя идол, в своята работа и с това не вярва вече и в работата на природата. Хората вярват в Бога, но не вярват в своите идоли, в своята работа. Например приписваме известни качества на някои неща и после виждаме, че това не е така и се обезсърчаваме, подозираме. Ние не живеем добре! Щом не живеем добре, това е човешки порядък. Всички противоречия, недъзи, ревност, слабост, болести произтичат от човешкия порядък. Човешкият порядък е създаден колективно, но и частно се създава.

Ожениш се. Имаш частна собственост - жена ти. Като се отдалечи тя някъде, казваш: къде е ходила? Той не може да я остави да мисли тя свободно, той не иска тя да показва своите чувства към някой друг мъж. Нито пък жената иска мъжът да показва своите чувства към друга жена. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и бащите си. Има мъже толкова ревниви, че ревнуват и братята си. Това е тяхна собственост, нищо повече! Ти влизах в едно общество и искаш да ти дадат едно почетно място и ако не ти го дадат, ти веднага се докачаш, обиждаш се.

В Божествения свят, за да се справите с всички тези противоречия, които съществуват, има две възможности. Това е мое разбиране. Има две възможности, които съвременната наука не ги е засегнала и съвременното съзнание даже ги отминава. Христос ги е засегнал. Ти не можеш да придобиеш никаква свобода в света, ако не направиш две твърдения и две отричания. Можеш да започнеш с отричането, че нищо нямаш. Трябва да направиш това утвърждение - че нищо нямаш и че си там. И после ще направиш другото утвърждение - че всичко имаш. Представи си, че си един богат човек, който има най-малко 3-4 декара земя. Но казваш, че нищо нямаш. Ти казваш едно, но де факто ги имаш. Казваш, че в себе си си се отрекъл, но ти държиш нещата. А трябва да кажеш и да си убеден, че нищо нямаш. И ако ти се отречеш, значи ти си свободен. Ако кажеш, че всичко имаш, то щом имаш всичко, няма какво да ставаш собственик. Защото, щом ставаш собственик на каквото и да е, подразбира се, че ти си зависим. Ти като си собственик на една къща, гледаш някой да не ти я вземе. Собствеността подразбира състезание. Ти казваш: "Този имот е мой. Това агне е мое." Заколваш го после това агне или вол, или кокошка, защото ти ги считаш за частна собственост, ти вземаш живота на други същества и ги изяждаш. Казваш, че всичкото зло е в частната собственост. Ти мислиш, че известно парче земя е дадено на твое разположение. Това никой не ти го е дал. Ти можеш да заграбиш едно място и да кажеш: "Това е мое."

Тези, които завземат държавите, които турят ред и порядък, и те са собственици. Всички държави и всички общества в света са все собственици на големи имоти. Съвременният комунизъм казва, че е против частната собственост. Това са само думи. Те не са се отказали от частната собственост. В частната собственост се крие едно голямо зло, но човек трябва да знае как да го изправи. То лесно не се изправя.

Ти се влюбиш в някой човек - то е частна собственост. Ти се влюбиш в тялото си, искаш да го прегърнеш, да го целунеш. Ти си се влюбил в хляба и искаш да го прегърнеш, да го изядеш. Ти си се влюбил в сливи, круши, ябълки и казваш: "Те са необходимост."

Две твърдения трябва да се направят. Едното твърдение е, че се отричаш от всичко - нямаш нищо. А пък другото твърдение е, че всичко е твое. Тогава имаш право да ядеш: круши, ябълки, агънца, всичко е твое. Сега месоядците, хората на насилието, правят твърдения, че всичко на Земята е тяхно и казват: "Ние трябва да го завладеем!" Добрите хора сега ще се мъчат да направят едно отричане. Те се учат на полуотричане. Не, съвършено трябва да се откажеш! Или един порядък, или друг порядък. Когато кажеш: "Всичко е наше", това е Божественият порядък. Когато кажеш: "Всичко не е наше", това е човешкият порядък.

Когато човек иска да завладее Божественото, без да му са дадени права, тогава той почва да ограничава другите в какъвто и да е смисъл. Казва се: "Всяка власт е дадена от Бога." Но какво трябва да разбираме под тези думи? Че тебе не ти ли е дадена власт да обичаш? Дадена ти е. Тебе не ти ли е дадена власт да ядеш? Дадена ти е. Не ти ли е дадена власт да ходиш, да мислиш, да чувствуваш? Дадена ти е власт, но ти, умният човек, трябва да знаеш властта, която Бог ти е дал, как трябва да използваш. Трябва да знаеш колко трябва да ядеш и колко трябва да обичаш в дадения случай. Дотолкова ще обичаш, че да не причиниш никаква болка на този, когото обичаш. Твоята любов, твоята обич да ражда в него Божествени чувства, да се радва той на любовта ти. Щом дойде този момент този, когото обичаш, да не се

радва на любовта ти, ти си прескочил границата. Ти може да се радваш по който и да е начин, но у онзи се ражда една реакция, противното, когато си прескочил границата. У него се заражда едно подозрение, че в твоята любов има нещо користолюбиво и вследствие на това той почва да туря известни прегради и тогава се заражда това вътрешно лицемерие. Ако е слаб, той ще почне да се оттегля все по-далеч и по-далеч. И така, както вървят работите, ще се случи това, което не сте желали. Вие всички сега, и целият съвременен културен свят, се намирате в противоречия. Не едно, а хиляди противоречия. Трябва да се избавим от тях, да ги разрешим правилно.

Ти може да се отречеш от частната собственост. Аз зная мнозина, които започнаха с идеята за раздаване и дадоха своето на другите. И другите почнаха да ги използват. Като дадете за Господа имота си, ще дойдат другите да го ядат и пият. Чух даже наскоро, когато се вдигнаха бараките от Гьондовото място¹, някои се обадиха. Дадох им друго място, да отидат там да се заселят. Но те искаха да останат на Гьондовото място. Съгласен съм, и това мога да им дам! Но те са само 14 души, а пък това място могат да го искат няколко хиляди души. И ако тия 14 души се настанят там, тогава ще дойдат другите хиляди души и ще кажат: “Как така на тях си дал това място! И ние искаме от туй място.” Това желание - да иска човек хубавото, е Божествено. Но човек, като дойде на Земята, той трябва да е готов навсякъде да живее, понеже цялата Земя е негова. Ако той прави избор на едно или на друго място, той нарушава Божествените порядки. Аз им казвам: Аз съм богат, давам ви мястото горе, на Витоша. Това е разрешението. Но могат да дойдат и там и да ги вдигнат. Нищо не значи. На Родопите ще им дам. В Америка. Обаче те искат тук, в България. Това е човешкият ред на нещата.

Вие трябва да опитате докрай човешкият ред на нещата, да опитате и да видите слабите страни на човешкия порядък. Човешкият

¹ Гьондовото място - част от Изгрева, закупена от Гьондов, и носела името на притежателя известно време. (Бел. на станографката.)

порядък, това са спомагателни страни на живота, а пък при Божествения порядък цялата Земя ще е твоя и ти ще бъдеш добре дошъл навсякъде. Дето и да ходиш, няма да бъдеш собственик. Като ти е дадена цялата земя, защо ти е собственост? Ти ще тръгнеш да раздаваш от тая земя. Ще си намериш другарка, на нея ще дадеш, после ще има други, на които ще почнеш да разпределяш.

Има противоречие между човешкия и Божествения порядък на нещата. Някои казват: “Виж как онзи си е наредил работите! Той е здрав, а аз съм болен. Той има къща, а аз нямам.” Какво трябва да направим сега? Как трябва да излезем от това противоречие?” - Ние няма с вас да поправим света. Власт имаме, но сили нямаме. И сили да имаме, не знаем как да поправим. Можем да управляваме, но нямаме кой да разпределя нещата. И най-сетне, кои са хората, които трябва да освобождаваме? Казват: “Да живееш по Бога!” Един евангелистки проповедник проповядвал, че всичко в света принадлежи на Бога. Той бил доста богат. Обърнал едного към Бога и се радвал, че го обърнал. Но обърнатият към Господ един ден му задигнал кесията и казал на проповедника: “Понеже парите са на Господа, Господ ми каза да ги взема. На тебе е казал дяволът да ги вземеш, а Господ на мен трябваше да каже да ти дам кесията. Щом си позволил да я вземеш, това е от дявола.” Разрешете сега кой е на правата страна. Онзи прави общи изводи от думите на проповедника. Проповедникът тълкува учението по-дълбоко, като казва: “Господ чрез мене трябваше да говори и да ми каже да ти дам кесията, понеже аз те обърнах. Ти казваш, че Господ ти е проговорил. Това е от дявола, ти искаш да вземеш парите.” Кой е на правата страна? Онзи е обърнат, но проповедникът не признава, че е обърнат, щом може да направи една постъпка, която той не одобрява.

Сега, кое е по-хубаво в света: да вземете всички неща и да имате средства да живеете или всички да бъдете бедняци и да търсите един от друг любов? Кое положение е по-хубаво: Да бъдете сити или да бъдете гладни? Ситите хора са щастливите хора, а пък гладните хора

са нещастните. Но кога гладният е нещастен? Когато не може да задоволи глада си, той е нещастен. След като се е наситил, ситият, след това иде друг един процес: това, което е приел, трябва да го повърне назад. Когато това, което си взел, трябва да го повърнеш назад, това не е благо. Ако нещата предизвикат стълкновение в хората, това е човешки порядък на нещата.

Всички имате една голяма задача: да се справите с вашия вътрешен живот. Мъчна работа е това! Аз съм разрешил този въпрос. Да допуснем, че влезеш някъде, където и да е. Да кажем, че ти си веруещ, окултен ученик, ученик на Любовта и ученик на Мъдростта. Единственото учение в света, което осмисля живота, това е любовта. Вие може да имате сила, знание, украшение, красота и пр., но всичко това без любовта няма тази цена. Животът без любовта е една млада хубава мома, окичена с всички красиви неща. Тя е красива, но няма живот. Всички външни придобивки без любовта са мъртви. Знанието, мъдростта, силата, красотата добиват своята ценност само когато любовта влезе в човека. Всичко в света има цена, когато има любов. Така седи въпросът. Ако ти нарушиш закона на Любовта, веднага смъртта идва като едно ограничение в тебе. Не че любовта може да се ограничи, но като престане любовта в тебе, ти ще изгубиш смисъла на живота.

Някой път не можеш да си обясниш следното. Ти обичаш един човек и престанеш да го обичаш. Какъв е законът за обичта? Вие виждате един човек добре облечен и поглеждате вашите дрехи, че не са така добри, а пък неговите са добри. Има едно различие. И казвах си: "Той е много добре облечен." Туряш едно различие между себе си и него. Виждаш, че този човек знае, но всичко, което знае, е чуждо - той го е взел оттук-оттам. Пчелата е събрала мед от хиляди цветя. Тя не е направила меда, но цветята направиха меда; но има нещо в природата, по-далече от цветята. Медът съществуваше извън цветята. Сладкото в природата не го създадоха цветята. Те го взеха от природата.

Някои искат да станат като мене. Защо? Защото разбират криво. Защо някои искат да станат министри? Не да оправят света, но да оправят работите си. Защо някой иска да стане учител? Ще има заплата, уважение и пр. То е така, но Учителите, великите Учители на света, носят най-големите тягости. Никое робство в света не може да се сравни с робството на един Учител. Вие нямате ясна представа за това. Ти между хората ще виждаш престъпления, беззакония и ще бъдеш спял за всичко това. Противоречия ще има в тебе и всичко това трябва да го разрешиш и няма къде да се освободиш. Ти ще бъдеш впрегнат кон. Като натоварен кон, ще кажеш: "Аз съм свободен да отида на Витоша", но онзи те кара с камшик. Дизгинът е хубав, кошумът е хубав, каруцата е хубава, но ще я теглиш. Ни най-малко не влизат в твоето положение. Ще се качи този човек, онзи човек на каруцата. Всички Учители в света минават един тежък изпит. Те са на изпит и като могат да минат, ще минат в едно състояние вече, за което хората не са слушали даже, но докато дойдат до него! Лесно се говори, но докато минеш до това състояние, ще минеш през най-строга дисциплина. Всички хора, които са влезли в съприкосновение с тебе, трябва да ги повдигнеш и трябва да изгладиш противоречията по един разумен начин. На всички, които ти са поверени, да не оставиш нито един да пропадне.

Защо християнството не успя? Христос в едно нещо не сполучи: не можа да отучи Юда да краде. И този Юда го има и в съвременното християнство. Христос го знаеше. Днес това, което разяжда християнството, е кражбата. Между 12-тях ученици на Христа, 11-те бяха на място. Само Петър се подхлъзна малко. Христос го обърна. Но Юда не можа да обърне. Христос сега трябва да обърне този Юда. Сега ще дойде Христос да обърне Юда. И ако Юда не се обърне, светът не може да се поправи. Сега не е въпрос за праведните, а е въпрос за Юдите. Вие сте се намерили при една от най-трудните задачи. Какво ще правите с Юда? Аз го виждам навсякъде. За 2000 години той е прогресирал. Във време на Христа този Юда е бил ученик, а сега е

станал професор. Аз имам особено схващане за Бога, за обществения строй, за семейството и пр.

Две твърдения трябва да се направят. Първото твърдение е по отношение на Божествената Мъдрост. Разумно трябва да постъпва човек. Второто твърдение е по отношение на Любовта. Човек трябва да приложи Любовта както трябва. И от две неща човек трябва да се отрече. Аз ви казвам какво трябва да придобиете, а пък вие ще ми кажете от какво трябва да се отречете. Всички хора изискват неща, които са възможни само при известни условия. Всички задачи, които имат хората, могат да се разрешат.

Има едно голямо противоречие в света, което ще стане като една задача за в бъдеще. Един от младите братя ми разправяше, че той имал две неща, които трябвало да превъзмогне и като се отрече от тях, ще се почувствува свободен. Две неща има, от които трябвало да се отрече, с които трябвало да се справи. И право мисли той. Малки работи са те, но съставляват една вътрешна мъчнотия в света и в живота. Имаш един малък трън, не се изисква много да го изтеглиш. Но да допуснем, че ръката ти е тъй слаба, че не можеш да си повдигнеш ръката и да го хванеш. Всичко е в повдигането на ръката, да хванеш този малък трън и да го изтеглиш на-вън. Много малки дефекти има човек, но той няма сила да се справи с тях.

Не може човек да се отрече от нещо, ако той най-първо не е придобил. Ти не можеш да направиш едно самоотричане, преди да си придобил. Най-първо трябва да придобиеш, да имаш положителното, за да се отречеш от отрицателното. Животът започва с положителното. Ти не можеш да разрешиш една мъчнотия за живота си, докато не дойдеш до положителната страна на Любовта. Ти не можеш да разрешиш противоречията на живота, додето не дойдеш до положителната страна на Мъдростта. Две положителни неща трябва да имаш. Ти не може да се отречеш от богатството, докато го нямаш.

Светията, и той се бори. Какво го мъчи? Той е много напреднал от ваше гледище, но този светия има мъчнотии, с които трябва да се

бори. И той си има слабите страни. Един човек е силен, може да носи 100 килограма на гърба си - дотам е стигнал. Но 500 килограма не може да носи. Един християнин, който се съблазнява от една красива мома, престъпление ли е това? Аз говоря само за външното, да не мине никаква крива мисъл в ума ви. Той само я е видял, но като се върне, може да си помисли една мисъл, за която ще го държат отговорен. Кого? Обикновения човек няма да го съдят за това, но един светия, който си е позволил и най-малката отрицателна мисъл, ще го държат отговорен. Въпросът е за светията, а не за вас. Това, което ви говоря за красивата мома, то се отнася до светията. Един светия го държат отговорен за това, за което вас не ви закачат. Вие ще бъдете тогава свободен. Един лекар може да направи операция на една красива жена, но ако вие я боднете с ножа, ще намерите затвора. Светията се намира в положението на онзи, който, като бодне момата, ще намери затвора. А пък вие сте в положението на лекаря, който може да направи голяма операция. Дето вие сте праведни, светията е несправеден. Един светия, турен на ваше място, веднага ще намери затвора. Ако той постъпва както вие постъпвате, веднага ще намери затвора.

Не искам това да ви бъде като спънка, но искам да ви кажа, че в бъдеще ще се намерите в едно положение на вашето развитие, ще дойдете до известни мъчнотии, социални мъчнотии. И при тия мъчнотии никой не може да ви помогне отвън. Само онези хора, които са минали през тях, ще ви покажат пътищата, по които може да се освободите разумно от тях. И под думите: "Царство Божие" подразбираме всички хора, които са се освободили. Като дойде при вас който и да е човек, да ви е приятно. Като видите един човек, да ви е приятно, че сте го срещнали. Това е Божествено! И всеки, като ви срещне, да му е приятно. И вие да бъдете като ангели, които летят.

Понеже днес на кръст не могат да разпънат Христос, сега са приготвили задушливи газове. Казвам: Ще се стегнете сега! Вие сте много по-свободни от светията. Светиите в сравнение с вас са много

ограничени. Един светия е ограничен. Един светия, ако го поканят двама младоженци, той няма да отиде. Ще каже: “Много съм зает!” Един светия при един банкер не може да отиде. Един светия при един учен човек не може да отиде. Защо? Вие не сте в никаква опасност, но светията вижда тези работи - той вижда опасността. Аз се радвам, че не сте светии. Всички се стремете обаче да станете светии. Това върви по един естествен път. То е закон на растежа. Ако вие турите едно семе между пукнатините на канарата, дървото, което ще израсне, ще почне да расте по канарите и тези канари, които са близо една до друга, ще се отдалечат и между тях ще се образува по-голяма цепнатина.

Та, сега, първото твърдение, което ще направите в себе си, е следното: да приложите Божествената Любов във всичката й пълнота. Да изпълните Волята Божия, в това е разрешението. Да изпълните Волята Божия не както вие разбирате. Волята Божия има отношение с всичко в света. И второто положение е: Всички трябва да бъдете добри проводници, та онова, което е хубаво, възвишено, трябва да мине през вашето съзнание. Силата ви седи в изпълнението на Волята Божия. Щом възприемете Волята Божия, вие ще имате сила. Само по този начин може да постигнете това, което желаете.

Ако тези твърдения ги направите, вие ще имате постижения. Няма друг път. Всичко друго е губене на време. И светията се намира в противоречия. Защо светиите се намират в противоречие? Защото и те не могат да изпълнят Волята Божия. Светиите трябва да имат едно желание: всички светии трябва да се слоят в едно. В тях има още индивидуализъм. Те не са решили още да се слоят в едно и да образуват един голям светия. Мъчна работа е това. И църквите не се съединяват по единствената причина на светиите. Има православни светии, католически светии, окултни светии и пр. Светиите са на особено мнение. При тях няма спор, но светиите не знаят как да се обединят. При това и Учителите, които стоят над светиите, и те се намират в противоречие понеже и те не могат да насилят светиите да

направят това. Светиите трябва да го направят доброволно. И Учителите седят и гледат какво ще направят светиите. Учителите седят горе и не могат да вземат решение, понеже чакат светиите. Светиите досега не са взели решение.

“Отче наш”

30-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 15.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

БЪДЕТЕ КАТО БАЩА СИ!

15 минути размишление.

Нарядът.

15-а глава от Евангелието на Лука.

“Всичко в живота е постижимо”

Мнозина запитват как е живял човек в миналото. Често хората се интересуват от своето минало, а някои се интересуват за своето бъдеще. Сега, какво допринася миналото на човека? То представлява една основа. Какво представлява настоящето? То представлява условията, при които тази основа може да се гради. А какво представлява бъдещето? То е завършената работа.

В прочетената глава има два възгледа, които Христос представя в тази притча. Двамата синове представят двата възгледа. От един баща са раждани те. В единия, по-младия син, се заражда един възглед - да бъде свободен, да постъпи тъй, както намира за добре, както той разбира. Младият иска да бъде свободен, другият е по-старият. Младите въобще искат да се възстановят техните възгледи. Те обичат свободата, но в притчата ние виждаме, че най-малко младият може да извоюва свободата си, която търси, понеже почиваше на една чисто материална основа. Той каза на баща си: “Дай ми моето, което ми се пада.” Защо не каза на баща си: “Позволи ми да си ида, аз не искам никакъв дял.” Защо не каза: “Аз не искам нищо от тебе, ще ида сам да опитам щастieto си”? Защо не се зароди този възглед в душата на този, младия?

Вие може да отнесете и към себе си тази притча. И сега тя постоянно се преповтаря. Когато човек греши, не е ли в положението на младия? Всяка направена малка погрешка е все по пътя на младия. Ние казваме, че не е въпрос за малка и голяма погрешка. То са

последствията, които излизат от погрешките. Малки погрешки носят големи последствия. Винаги в природата погрешките се мерят с последствията. Първата дъщеря на Бога, която изяде една малка ябълка, още не може да се освободи от последствията на това. Един плод изяде първата дъщеря на Бога, а след това - такива големи последствия! Ева яла един плод и съгрешила - това е обяснение за деца. Но в съгрешаването последствията са, които следва да се понесат от известни постъпки.

Какво е било поведението на този млад син? Младият син взема парите и отива там, където не трябва; започва да яде, да пие, да разпилява имането си и след това слиза в положението на най-нисшия живот. И сега често казват за някой човек, че е заприличал на животно, на животно се е превърнал. Питам: Кой е изходният път на животното? Де е спасението на животните? Изходният път, по който животното може да се спаси и избави от всичкото нещастие, то е пътят на човека. Сега казват: "Човек е той." А кой е изходният път на човека? Изходният път на човека, това са ангелите. По този път човек трябва да върви в чистия живот! И двамата синове бяха родени от един баща. Но единият от тях остана при баща си, а другият замина. И се показва, че в родното място има любов. Христос разкрива не само характера на по-младия син, но разкрива характера и на по-стария син.

И в стария син бащата забелязва една погрешка. В младия се крие погрешката на един лек живот, живота на сърцето - да пие и се весели, да се забавлява. А другият син представлява човека на ума, със замисъл да оре земята и да стане господар. Баща му казва: "Синко, няма какво да се сърдиш, ти си винаги с мене и всичко мое е твое. То е, задето ми служиш добре, дето си живял добре, не че ме обичаш толкова. Твоят брат изяде своето и ти имаш да ядеш своето." И след туй големият син се умири. В държанието на големия син няма никакъв идеал.

Сега мнозина идват в пътя, за да се спасят, за бъдеще да влизат в рая, да живеят. Хубаво е. Това е старият син, който запазва своето положение. Някои искат да влязат в рая да се повеселят. И като слязат на Земята, искат да живеят по-добре. Други казват: “Не съм виждал светъл ден на Земята.”

В сегашния живот много пъти ние не изпълняваме Волята Божия от любов. Изпълнението не се състои в това отвън да ми го наложат. Защото, ако на мене ми казват отвън как да изпълнявам Волята Божия, това не е никакво изпълнение на Волята Божия. И туй ни най-малко няма да събуди моето съзнание. Ще кажа, че условията са такива. Някой може да каже, че от любов страдам. То е въпрос дали от любов страдам. Човек се радва, докато е богат, докато му плащат, но ако утре фалира, изгуби всичкото си имане, няма и пет пари, слугата ще напусне веднага господаря си. Питам: От любов ли е това слугуване? Отиваш при някой учител - от любов ли отиваш? Не, ти отиваш заради знанието. Утре, като не ти дава знанието, ти напускаш учителя. Туй е едно право положение на хората, но по отношение на Бога въпросът седи малко другояче.

Питам: Защо човек на Земята, щом му дойде едно страдание, не може да издържи? Докато му върви, всички го благославят и той се весели. Ако е православен, големи свещи пали. Ако е будист, жертвоприношение прави. Щом човек има, праща подаръци тук-там, минава за благодетел. Но щом осиромашее, вече мяза на някой паун; паунът, щом изгуби задната си опашка, няма го никакъв, крие се и чака да му израснат задните пера. Пък като му израснат, тогава се показва на другите и си показва задницата. Сега, думата “задница” е малко опорочена дума. Ние всякога показваме края на нещата. И какъв може да бъде краят на нещата? Всеки край на Земята е свързан с нещо много неприятно. Началото е много добро.

Сега, това мога да ви го докажа, но не искам да ви го доказвам, защото ако река да го доказвам сега, втори път няма да искате да ви го казвам. Представете си, че един човек се хвърли от едно високо

място, от 100 метра. Хвърли се, падне на камъните и си строши костите. Питам: втори път той би ли се хвърлил? Не. Той само веднъж ще се хвърли оттам. Но човек, за да се хвърли, трябва да има крилата на птица.

Вие търсите основата. В основата се крият два живота. Под мантията на Божията Любов ние сме скрили човешката любов; под мантията на Божията Доброта ние сме скрили човешката доброта; под мантията на Божествената Правда ние сме скрили човешката правда. И под всички добродетели ние винаги крием по нещо наше си. Има и нещо у нас, което крием и някой път и на себе си не го казваме. Допуснете сега, че подир мене върви един апаш. Питам: защо върви той? Обикнал ме, човекът. Вижда, красив съм и доста съм снажен, златен пръстен имам на ръцете си, общата ми лачени, имам хубави дрехи, цилиндър, и върви подир мене като адю-тант. Питам: защо върви подире ми? Да допуснем, той иска да вземе нещо от мене. И след като вземе туй, което е замислил да вземе, какво ще придобие? Но някой път известни постъпки донасят известно добро. Има постъпки, които донасят големи добрини. Но те са от много редките.

В сегашната история има само едно добро, то е следующето. Когато евангелското дружество напечати първите Библии на турски език и ги пратиха в Цариград за разпродаване, турските служачи, като ги видели, изпограбили ги, че колкото Библии имало, нито една не оставили. Всичкото - изпокрадено. И дружеството, като едно благотелно дружество, пило една студена вода за Библията. Англичаните, които са много практични, тръгнали да държат лекции, да събират пак пари. Напечатали второ издание на Библията, но единствените турци, които се обърнали, станали християни, това са тези, които са чели крадените Библии. Оттам насетне мисионери ходеха и не можеха да обърнат нито един турчин, но от тия крадени Библии всички станаха християни. Питам тогава: не си ли струва да се крадат Библии? И аз съм съгласен на едно библейско дружество да му се изпокрадат Библиите, защото те са напечатани и хората даром

са дали парите на туй дружество, те не са се мъчили за парите, за да се напечатат Библиите. Вземат ги турците и се обръщат. Какво зло има, че изпокрали 2000? Тук не виждам никакво престъпление. И за наказание на престъплението, те станаха християни. Туй беше наказанието - че им се наложи християнството. Ако ще крадете Библиите, за да станете християни, в този случай това не е кражба. Това е един подарък. Библейското дружество трябва да пише тъй: “Понеже за пръв път се печатат на турски Библиите, ние изпращаме всички тия сандъци подарък и да се раздадат на желаещите.” Но те погрешка са направили, не им е дошло на ума да ги дадат подарък. Имали са съображение да се продадат и то много евтино, само заради подвързията, понеже били с кожена подвързия; само за подвързията взели малко пари, а за печатането нищо не са взели.

Сега, връзката, която трябва да се направи с прочетения стих. Този, младият син, бърка в ковчега на баща си и задига Библията. Младият син, който открадна Библията на баща си и отиде в странство да яде и да пие, като прочете Библията, видя, че всичко, каквото е писано в свещената книга, е вярно, и си казва: “Ще ида при баща си и ще му кажа, че много хубаво е писано всичко в книгата! И каквото е писано в Библията, е вярно. И ще му кажа още: “Досега аз не съм живял съобразно с Библията, но отсега нататък ще живея съобразно книгата. И ще ти бъда слуга!” Кое е по-хубаво? Кое е за предпочитане? Да имаш един син, който яде и пие, а ти да плащаш, той да минава само като етикет и никак да не те препоръчва, или един син, който да ти работи? Кое е по-хубаво? Да работи!

Или, не е било време, когато Бог да не е работил! Остава въпросът за нас, ние да работим. Ние не сме работили както трябва. Въпросът е за нас. Ние още не сме живели както трябва. И този живот е за нас. Казва някой: “Дотегна ми.” Дотегна ви да пасете свинете; ваш избор е това. Никой не ви е пратил да ги пасете. Вие откраднахте Библията и отидохте там и изядохте имота си и работите на един друг господар, служихте нему! Баща ви не ви е пратил. За сегашните

страдания кой е отговорен? Ние сме отговорни. И следователно ние можем да ги поправим. Как ще ги поправим? Точно както този, младият син.

Под думата “хляб” аз разбирам Словото в истинския, духовен смисъл. Сега, ние вземаме само материалната страна. Някой път мислим, че сме живели добре, когато имаме едно богато разположение. Не се лъжете с вашето разположение, това ни най-малко не показва, че имате вяра. Като си натясно и те нахукат, тук и там се отнесат зле към тебе, тогава ще се покаже твоята вяра. А туй, дето като ходиш някъде и те посрещат с целувки, с букети, мият ти краката, навсякъде ти дават да ядеш и пиеш, туй е вярата на светиите. Всеки от вас иска да бъде светия. И отиде в някой дом, ще му се поклонят, ще го целуват там, в негово име ще говорят - как да не искаш да си такъв светия? Светиите [са] сега духовните генерали. Всеки от вас иска да бъде генерал. Нямам нищо против това, за мене и редовият, и генералът е все едно и също. За мене редовият е младият син, а генералът е старият син. Казвам: Един стар и умен генерал е за предпочитане пред един млад и глупав войник. И един силен и здрав войник, който добре работи и добре мисли, е за предпочитане пред един остарял и глупав генерал, който може да забърка една каша и после мъчно да я оправи и който не може да свърши една работа както трябва.

Казвате: “Толкова години ние правим усилие да служим на Бога.” По някой път аз разглеждам работите тъй: Ако при мене дойде един слуга, който ми служи внимателно, мислите ли, че го прави от някаква добродетел? От мое становище, това са парите, които му давам. И утре ако така стане, че той има моето богатство, той става господар и не само че няма да ми служи, но ще ме накара аз да му слугувам. Ще каже: “Досега ти ми заповядваше, сега и ти ще ми послужиш малко.” Казва някой: “От толкова години аз тичах подир него.” Тичате заради парите.

От толкова години вие служите на Бога, да станете светия, да ви направи генерали, да станете министри, господари. Не е лошо. Но това е външната страна. Представете си един свят, дето няма да има нужда от генерали! Представете си един свят, дето няма болни хора, а ти следваш медицина. Тогава? Има един свят, дето ти учиш архитектура, а там няма нужда от строежи. Всеки човек само помисля да има къща, и тя стане. Къщата му мяза на тия гумени топки, дето, като са надуе, и веднага стане балон или топка. После излезе въздухът и топката се свие. Да кажем, една къща, която тежи само един килограм, носиш я в джоба си, извадиш този гумен пласт, надуеш го и къщата - готова пред тебе. Но ти трябва да я извадиш и после пак можеш да я турнеш в джоба си.

Някои приятели, които заминаха в другия свят, чакаха да добият способността да говорят езици, да добият силата да лекуват. Да говорят различни езици не добиха, и сила да лекуват не добиха. Тези неща не бяха най-важни и затова не ги добиха. Най-първо човек трябва да желае да добие Любовта. Същността на нещата, съдържанието на живота се състои в непреривната връзка с Бога, с Божията Любов! Сега, каквото и да ви се разправя, вие не можете да го разберете. Когато човек е много гладен, мъчно може да му се разправя: “Не яж това.” - “Каквото и да е, ще ям.” В него желанието да яде е толкова силно, че никакви аргументи не могат да го задоволят да не яде. След като се наяде, той сам ще се научи какво да яде. Каквото и да му кажеш, докато е гладен, е безпредметно - той не може да го разбере. Такова е положението на човек, който има навика да пие. 20 години е пил винце или абсент от хубавия, или коняк. Когато човек е простинал малко и пие една чашка, две, за да се излекува, няма нищо от това. Но свикналия много да пие никога не може да убеди да не пие. Ще му кажеш: “Не пий!” Той веднага ще постави въпроса: “Защо? Не съм ли аз свободен?” - Е, свободен си. Единственото питие, което природата свободно е допуснала на човека да пие, то е водата. А всяко друго питие, което той си позволи да пие,

каквото и да е, тежко ще плаща - особен данък има за него. Единственото нещо, за което той нищо не плаща, е водата. А за другото ще плати.

Всичките християни в Америка и тук се намират в едно противоречие със себе си. И туй противоречие произтича по някой път от факта: те мислят, че имат Божествения живот, а при това виждат, че този живот се цапа. И не могат да си обяснят как тъй този Божествен живот да се цапа. Как туй, Божественото, което е по-силно, да не е в състояние да се пази, а се цапа. Божественото не се цапа. Ако границата на една река се цапа, в реда на нещата е, но цялата река не може да се цапа. Божественият живот не може да се оцапа! Туй, което ние считаме прегрешение в нас, то е нарушението, скъсване на връзката ни с Божественото. Несъзнателно ние не искаме да изпълним Волята Божия. Този син казва: "Аз на баща си не искам да работя. При него нека остане големият ми брат, пък аз съм млад, ще ида да се уча." И бащата намира, че желанието на сина е на място, не е лошо.

Сега, всичките хора на Земята са все младите синове, които са дошли от Небето. Всички тия синове, които са се въплотили тук, те мислят, че за тях е Земята. И какво правят? Свине пасат. Та, всякога вие мислите, че като станете един генерал, да предвождате една армия от 20 000 души, и тия хора оглупеят, развратят се, вие мислите, че сте направили нещо благородно? От Невидимия свят това е пасане на свине! И след туй, като се спечели едно сражение, генералът ще получи кръст за храброст. Че другите са измрели, това не е важно. Важно е, че ще носи ордена, че в туй сражение е спечелил.

Сега, разбира се, тъй, както говоря, ако ме слуша някой генерал, ще каже, че това учение не е вярно. Аз ще му кажа само да провери неговото учение право ли е или не. Да тури на своето генералско място един редови и той да му заповядва, да му откъснат един крак или ръка. Тогава да се види как ще мисли този генерал. А тъй, като

генерал, ще имаш само един възглед - генералски. А като прост редови ти ще имаш друг възглед.

Опасността, която ви застрашава, е следующата: вие не сте установени още в любовта си. Ето, имате слуга и двама господари, единият господар дава 2000 лева на слугата си, но другият като даде 3000 лева, слугата на първия господар веднага ще отиде при втория. Но трети господар каже: “Аз давам 4000 лева.” Тогава пък слугата отива при него. Друг дава 5, 6 и накрая 10 хиляди лева. Този слуга последователно се мести. Отива при 10-те хиляди. Но друг един каже, че дава 15 000. Веднага слугата там ще се спре, отива при последния. Питам сега: Де е силата? Убеждение ли има той? То е чисто материален интерес: “15 000 лева дава, ще ида там” - казва той. Друг е въпросът, ако този човек отива да служи без заплата, че да каже: “Ти и 20 000 лева да ми дадеш, при тебе не идвам. За какво са ми толкова много пари? Аз тук човек ще стана.”

Тези двама господари са: единият - светът, а другият господар, това е Господ. Идеш при Господа, Господ нищо не ти дава. Светът казва: “Ние даваме богатство, а Господ не го дава.” Даже господарите тук казват: “Въздуха, който дишаш, благодари на мене, че свободно го дишаш. Другояче, ти не би дишал свободно. И Слънцето, че те грее, ти благодари на мене, иначе ти не би имал ни слънце, ни въздух.” Никой мъж не дава на жена си да излиза вънка, да я грее слънцето. Защо? Има мъже, които пазят жените си от слънцето както от чума. Той пази жена си да не би петна по лицето си да получи. Защо този мъж, който е толкова правоверен, ревнува жена си от слънцето? Тези жени, които са ходили под слънчевите лъчи, според него грозотии са станали.

Сега вие не може да схванете връзката. По някой път моята работа мяза като работата на учителите. Най-първо учителят обръща внимание на правописа - къде трябва да се тури “в”, “д”, “я”, едно време “х”, “ия”, после, къде да се тури запетайка. И най-първо горкият ученик трябва да се учи къде да тури тия букви и запетайки и след

като се научи донякъде, учителят става внимателен с него. Едва научил това, трябва сега пък да се научи да пише право, красиво правописание. И почва пак учителят да му приказва, че така не се пише. Буквите не са написани така, както трябва, а трябва почеркът да е равномерен и добър. В българската граф-ология, ако един човек не тури “ы” на място, дето трябва, и ако той “а”-то и “о”-то или някоя друга буква изяде, аз вече знам какво той изяде от живота си. И ако той не пише буквите си, както трябва, аз знам, че той е немарлив. Пише, пише, но все ще я оцапа някъде. Той и в живота си все ще оцапа всичко. Някой ти пише едно писмо. Отначало чисто, но в края оцапано. В началото е хубаво, а накрая зацапано. Който не вярва, може да провери. Оттам учат сегашните графолози. Като погледнат как пише един човек, те знаят какво означава това. Пишеш донякъде хубаво, после, като дойдеш до края, започнеш да пишеш буквите ситно, ситно. Значи започваш със закона на щедростта, едро пишеш, а свършваш със закона на скържавостта*, ситно. Питам: Какво се добива така? Започнал си със закона на Любовта, а свършваш със закона на омразата. Не пиши дълго писмо, дългите писма приличат на банкерите, които тургат големи лихви. Едно писмо трябва да съдържа само основните положения. Само светиите, които нямат работа, имат право да пишат дълги писма. А вие, които сте на работа, пишете кратки писма, като англичаните. Англичаните са отривисти, у тях няма разказване надълго и широко. Три-четири реда, само основните работи, и се подписва отдолу. И мисля, че англичаните в търговско отношение са много добре. Те много добре си знаят сметките. В Германия всички окултисти ги тургат под полицейски надзор. Които са астролози, графолози, хиромантици, даже след време лежат под надзор и евреите - също. И като гонят евреите, а Христос е евреин, ще турят на гонение и християните, защото Христос е евреин. И ще гонят всички, които вярват в еврейщината.

Всички хора, които се осмеляват да гонят и хулят Любовта, всякога ще бъдат гонени. Може ти да живееш един порочен живот,

никой нищо няма да ти каже. Но ако ти речеш да живееш един възвишен, благороден живот, веднага ще намерят хиляди погрешки и вини - това е закон в света. И всички онези, които искат да се подвизават в закона на Любовта, ще бъдат гонени. И ще имат опитността и на стария син, и на младия син. А кой е идеалът в дадения случай? Бащата. За мене нито големият син, нито малкият син са за пример. За мене идеал е бащата. В него има любов. Бащата е всичко. Ако ми се предоставяше аз да избирам, няма да избира нито поведението на големия син, нито поведението на младия син - и двамата са погрешни. За мене е важен бащата. Аз ще избира поведението на бащата. Искането от него малкият син - дава; иска големият син, казва: "Всичко, каквото имам, е твое." Бащата е идеал, а не синът. И на вас казвам: Бъдете като баща си!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

31-во утринно неделно слово, държано от Учителя на 22.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

БЕДНИЯТ ЛАЗАР И БОГАТИЯТ

Размишление.

Ще прочета 16-а глава от Евангелието на Лука.

Има едно различие, което съществува между хората, което ги смуцава и което произтича от самите тях. Всички учат, всички не свършват. Някои се извиняват, че не са даровити. Въпросът не е там. Всички ядат, но всички еднакво не се ползват. Казват, че яденето било такова. Въпросът не е там. Не е само в яденето, но трябва избор. Някой ще каже, че не знае как да си избере храната. А зависи от човека да си избере храната. Ако някой тури една черна дреха и една бяла дреха, и той не знае кое е бяло и кое е черно, тогава той е сяп. Ако човек избере черното вместо бялото, тогава какви са съображенията? Избира бялата дреха, но бялата дреха не е практична. С една бяла дреха ще си навлечеш белята. Трябва 10 пъти да я переш. А черното носи.

Сега, ако направите един паралел между един чист живот и един нечист живот, ако си един чист човек, ще си създадеш неприятност - постоянно трябва да се чистиш. Но ако водиш един нечист живот, ще си свободен от смущения. Ако имаш едно леке на дрехата си, ще кажеш: "И тъй ще я нося." Добре. Можеш да носиш и дебели дрехи, може да носиш и тънки дрехи. Практично е. Да кажем, ако лятно време носиш тънки дрехи, на място си, пък ако лятно време носите дебели дрехи, това значи не сте от много умните. Но този, който е бил умен лятно време и остане със същите дрехи и зимно време, какво ще стане с него? Умният през лятото ще стане глупав през зимата и умният в зимата ще бъде глупав през лятото, ако носите същите дрехи. Тогава как ще си обясните нещата? Ти можеш да кажеш: "Много умен човек е!" Само за 6 месеца ти ще оглупееш. И

които намират, че си много умен, ще намерят, че си много глупав човек. Това е един паралелизъм. Човек, който изучава живота, трябва да знае: летните дрехи през зимата не стават и зимните дрехи не стават за лятото.

Сега, всички хора искат да бъдат щастливи, но те не разбират какво нещо е щастие; да имат едно и също положение, това не е щастие. Запример за майката е щастие да има едно малко детенце, тъй за 4-5 месеца да си го подържи на ръцете. Това ѝ причинява голямо щастие. Но да желае туй щастие да бъде завинаги в нейните ръце, тя сама ще провери, че туй не е щастие, да бъде завинаги това дете в нейните ръце. Ако тя желае за 40-50 години да задържи това щастие, тя сама ще види, че не е избрала добрия път.

Мнозина, които тръгват в този духовен път, искат също щастие по този път и то за през целия си живот. На Земята това нещо не може да стане, пък и щастие не може да е цел. Има известен род страдания, които произтичат от самото естество на човека. Даже и най-възвишените, гениалните хора, светиите на Земята, онези, най-напредналите, и те си имат свои мъчнотии и страдания на Земята. Привидно може да мислите, че те нямат страдания, а те имат много по-големи, но ги разрешават много разумно. Един обикновен човек, ако го бият, той ще се чувства унижен и през целия си живот ще бъде нещастен. А някой човек, който се подвизава в религиозно отношение, и ако го бият, той ще бъде радостен. Вземете апостолите, учениците на Христа, които ги биха еврейските учени заради техните разбирания. Те се върнаха всичките радостни, че са бити за Словото. Така е и в по-ново време. Онези, които ги биха на кладата, с песни умираха. Днес има много богати хора, но са недоволни. Едните на кладата са щастливи, другите при голямото богатство, което имат, са нещастни. Как ще разберете вие това?

Ние трябва да разбираме живота тъй, както Бог го разглежда. Трябва да вървим по онзи път, който Бог е определил. Христос представя два примера: единият - богат, облечен хубаво, със

способности, с пари, с къщи, с музика, децата му, жена му, всички щастливи; а другият - Лазар, със съвсем друго положение. Но единият слугува на себе си, не слугува на Бога, а другият слугува на Бога. Двама братя са те, които не се познават. Единият богат, другият сиромаш. И богатият се намираше в чудо, защото този сиромаш седи при неговата врата. Той не може да си обясни защо Господ е пратил при вратата му този бедняк, да седи там покрит със струпеи. Да се махне оттук! Лазар се молеше на Господа да даде добро сърце, меко сърце на богатия, да се смекчи малко и да прати нещо от богатата си трапеза! И единият се моли да дойдат ангелите, и другият се моли да дойдат ангелите. Единият се моли да дойдат ангелите да дигнат Лазар, а другият се моли да дойдат ангелите да смекчат сърцето на богатия. И действително стана тъй. Дойдоха ангелите и задигнаха Лазара, занесоха го на Небето. И като се намери Лазар в този свят, видя, че този порядък не е такъв, какъвто е на Земята. Там Лазар беше облечен с багреница и висон, с хубави дрехи, с музика и градини, пълни с плодове, с ябълки наоколо и ангелите му пеят. Той сам се чуди защо е така. Дойдоха ангелите и задигнаха и богатия, туриха го на другото място - в пъкъла. Вижда богатият, че молитвата на Лазара беше много по-добра. Той, като се молеше за богатия, стана щастлив, а богатият, като се молеше за Лазара, стана нещастен. Как ще си го обясните това? Богатият, като се молеше за Лазар, стана нещастен, а Лазар, като се молеше за богатия, стана щастлив. Ако сиромаш се моли за вас, вие ще отидете в лоното Авраамово, но ако един богат се моли за вас, вие ще отидете в ада. Каквото и добро да желаете на един човек, който прави престъпление, ти със своята молба нищо няма да му при-несеш! Може само да му принесеш страдания, нищо повече. А пък, ако един човек, който не е толкова праведен, ако се моли за един праведен човек, както и да се моли, той ще му причини добро.

Въпросът не седи във външните отношения, които хората имат помежду си. Доброто бъдеще зависи от една вътрешна, дълбока мисъл, от здравия организъм, или от здравето разбиране за живота.

Здравият организъм от една проста храна ще извади нещо хубаво, здравословно, [болният] и слаб и при най-добрата храна ще създаде едно нещастие. Има два порядъка в света, които трябва да разбирате. Единият е човешки, в него няма ред, няма правда. Привидно е всичко това. Ако искате в този порядък да направите нещо, всичко може да стане, всичко може да получите без никаква придобивка. Там трябва да разсъждавате, да мислите, да не попаднете в някоя погрешка. Съвсем друг е Божественият порядък. Там няма какво да мислиш, там трябва да живееш и да изпълняваш. Ако речеш там да философствуваш много, ще си създадеш нещастие и ще имаш други резултати; там нещата, както и да ги направиш, ще имаш придобивка.

Противоречието в света идва от тия два порядъка. Има умни хора, които вървят по човешкия порядък - те ще имат обратни резултати. Има хора, които вървят по Божествения порядък и животът им във всяко едно отношение ще се оправи. Ако богатият само яде и пие, ще се разболее, пък ако си позволява да пие от всичките ликьори, които съществуват, него го очаква нещо по-лошо. Ако бедният яде само сух хляб и пие чиста вода, него го очаква нещо добро. Ще знаете, че пицната храна не е здравословна храна. И всеки може да си избере единия или другия порядък. Ако вървиш по човешкия порядък, ще ти върви - с фасон ще бъдеш, музика ще имаш, всичко ще ти върви, ще бъде привидно всичко наред. Това е човешкият порядък. Но щом идеш в другия свят, ще имаш обратни резултати и обратни процеси. Онзи, който на Земята е вървял по Божествения порядък, щом влезе в другия живот, там вече ще се изменят условията. Ако една гъсеница е живяла добре, ще се измени нейният живот. Тя ще добие своите крилца и в следуюния живот, след като излезе из обикновения живот на гъсеницата, тя ще стане пеперуда, дрехите ѝ ще се изменят, ще има красива дрешка и условията на живота ще се изменят.

При сегашния живот се изисква едно разумно разбиране на Божествените неща, които съществуват, защото хората не подозират онези изпитания, които ги очакват, ако не заживеят както трябва.

Всички противоречия в живота си имат своето назначение и своето разрешение. Ако човек не страда, той няма да добие едно вътрешно разбиране за нещата. Така най-голямото учение, което съществува сега на Земята, това е страданието! Човек без страданието не може да има абсолютно никакви придобивки! Камъкът, за да се превърне от обикновен камък в по-горно положение, той трябва да мине през ред метаморфози, да изгуби своята кал, да се превърне в една по-висока материя.

Ако вървите по пътя на духовния живот, трябва по някой път да влезете и в обикновения живот. Някои мислят, че след като тръгнат по Божествения път, всичко ще им тръгне напред. Ще им тръгне напред така, както на Лазар. Само след като го задигнаха ангелите и го занесоха на другия свят, тогава беше добре. А докато беше пред вратата на богатия, само кучетата му лижеха раните.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

32-ро утринно неделно слово, държано от Учителя на 29.IV.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ГОСПОДАРЯТ И НА ДВЕТЕ

Размишление.

Ще прочета 17-а глава от Евангелието на Лука.

Само с един хубав камък къща не се съгражда, само с едно хубаво ядене животът не може да се поддържа. Човешкият живот е построен, сега се проявява, но в туй свое проявление човек не е свободен. Има нещо, което се е случило с човека, ограничило го е, той се намира в неблагоприятни условия. Трябва да ви приведа нещо из света, за да разберете спънката, която съществува в духовния живот по отношение на хората. Онова дете, което е изгубило майка си и което го гледат чуждите хора, те не могат да го гледат тъй, както майката го е гледала, понеже те не могат да хранят ония чувства, които майката е имала. Колкото и добре да го гледат, туй дете се нарича сираче. Едно дете, което майката е отгледала, се отличава от дете, което слагинята и чуждите хора са отгледали.

Да допуснем, че вие свършите училището, знания имате, много може да знаете за Земята, за въздуха, за Слънцето, за отношенията на хората, за любовта. Имате прави мисли, хубави планове, мислите едно, а после се разочаровате, недоволни сте от живота и не си давате отчет за туй вътрешно недоволство, на какво се дължи то. Обществото е недоволно, всички са недоволни.

От какво зависи недоволството? Когато един син е недоволен от баща си, кои са причините? Причините могат да бъдат или в бащата, или в сина, или във външните условия. Добре, ако са в бащата, бащата трябва да отмахне тези условия; ако са в сина, синът трябва да ги премахне. Ако са отвънка и те трябва да се премахнат. По кой начин? Да допуснем, че недоволството се дължи на външните условия - по кой начин могат да се премахнат? Да допуснем, че денят е горещ, има

38, 40 градуса. Какво трябва да правиш? В такъв горещ ден трябва ли да излезеш да ходиш? Тогава трябва да си под някоя круша на сянка, да си дремеш. Тия горещи лъчи на Слън-цето трябва да минат и после, когато се захлади надвечер, тогава ще излезеш и ще тръгнеш по пътя. Представете си, че през деня имате усилена работа. Казвате: "Горещо-не горещо, трябва да се ходи." И какви ще бъдат последствията? Може да слънчасате, да получите слънчев удар. Карат войниците да маршируват в най-големите горещини. Този марш необходим ли е, на кого е потребен? Ами големите сражения, необходими ли са някому? От военно гледище, необходимо е. Ти по някой път, като един генерал, в себе си дадеш някое разпореждане - трябва да се даде сражение. Питам: Потребно ли е това сражение? Добре, ако победиш, но ако те победят? Възможно е и това. Ако спечелиш - добре, но ако загубиш? Е, кой е по-умен? Който воюва и губи или който воюва и печели? Който воюва и печели, е по-умен, понеже е взел в съображения всички ония противоречия, които в даден случай може да възникнат.

Между доброто и злото в света се води една голяма война, едно голямо сражение, в което вие всички вземате участие: някой - като прост войник на фронта; някой - като взводен, като ефрейтор; някой - като капитан, като майор, като полковник, като генерал и т.н. Каква е разликата, ако воювате като войници и ако воювате като един генерал? Като войник ще се върнете с куц крак, със счупена ръка, с продран шинел. Тук-там ще го вържете този шинел и ще имате някакви останки от войната, а като генерал ще имате кръстове, нанизани на гърдите за победа. Като войник или като генерал, ако си спечелил едно сражение, какво си придобил? Представи си, че един генерал в своите сражения е избил 50 000 души от неприятелите си, а един войник е надупчил 20 души с ножа си. Каква е заслугата им?

Мисълта е, която всякога разрешава всичките проблеми. Казвате: "Ние трябва да бъдем мирни хора." Но да се знае какво нещо е мир в света. Ти можеш ли да бъдеш в мир с един лош човек? Ти можеш ли

да бъдеш в мир с една въшка на главата? Качи се една въшка на главата ти и ти искаш да бъдеш миролюбив човек, да търпиш, да не я обезпокояваш. Възможно ли е това? Нито един от вас не е бил миролюбив с въшките. И аз съм виждал картечници за въшки, картечници [от] скорострелните, после разни медикаменти, па лекарства. Какви ли не изкуства не съм виждал, как да накажат ония въшки, които не знаят как да се обхождат с човека.

Имаш една мисъл, която те безпокои, имаш едно желание, което те безпокои, имаш една постъпка, която те безпокои - зная, че вие всички сте съгласни с мене, че ги имате, - как ще се примирите с тях? Важното в света е да изпълним Волята Божия. Идейното е това. В света има една абсолютна Воля, в чието изпълнение се заключава нашето щастие. Нашата собствена воля може да ни даде щастие дотолкова, доколкото сме съгласни с Първата Воля. В Божията Воля са всичките възможности. И ако по някой път вие мислите да бъдете щастливи, прави сте дотолкова, доколкото вие възприемате онази Първична Воля. Туй, което Бог е определил за вас, доколкото го възприемате и доколкото ги прилагате, дотолкова ще бъдете щастливи.

Кой от вас, ако ратаят му се върне от нивата уморен, ще му рече: “Седни да ядеш.” Не ще ли рече: “Пригответи нещо да вечерям и стегни се да ми слугуваш, след това ти ще ядеш.” Дали ще благодариш на този слуга за извършената от него работа? От сегашното гледище ще кажеш: “Той е уморен, от работа се връща. В дадения случай господарят трябва да му даде да яде.” Но ако господарят върши два пъти по-тежка работа, отколкото слугата, тогава кой на кого ще трябва да служи? Вие сравнявате днешните господари, дето седят и си махат краката. Седи той на стола и тури десния крак на левия, после обратното, седи със скръстени ръце, извади си пе-рот от джоба, тури го на ухото, после пак в джоба. Един човек, който маха само с ръцете си и ходи да се разпорежда, вие го считате за господар. Не, за господар ще считате главата на човека, онова, което върши за тялото.

Господарят е човешката глава. В противен случай всичко се разнебитва. Според Христос добрият господар е онзи, който върши най-трудните работи, а за своите слуги е оставил по-леките работи. Следователно всеки, който върши по-трудните работи, седи по-горе от онзи, който върши по-леките работи. Но понеже ние сега сме ангажирани с ежедневния живот, с някои наши малки блага, ние по някой път не вземаме предвид бъдещето, условията на бъдещия живот. Какво значи да обичаш Бога? То е да извършиш Волята Божия. Да обичаш, то значи да жертвуваш всичко.

В любовта има две страни. Едната любов е от която всичко произтича, а другата любов е там, дето всичко се втича. Две страни има и животът. Единият живот е, който възприемаме, а другият живот е, в който даваме. В дадения случай вие всякога не може да възприемате. Ние всякога опитваме. Не може да се разбере човешкият и Божественият живот, освен в малки промеждутъци, моменти. В онзи момент, в който ти опитваш любовта на другите към себе си, ти опитваш човешката любов. А в онзи момент, в който ти помогнеш на другите, ти опитваш Божествената Любов. А когато искаш хората да ти помогнат, ти ще опиташ човешката любов. Защото в дадения случай, когато аз помагам, опитвам Божествената Любов, която действа чрез мене. А когато на мен ми помогнат, аз ще опитам Божията Любов, която действа чрез другите.

Сега, това разграничение трябва да го опитате. Вие мислите, че като опитате човешката любов, опитвате Божията Любов. Аз не зная каква е вашата преценка. По някой път, да кажем, вие мислите, че някой ви обича, а при това след време вие намирате, че не ви обича. И защо някога намирате, че не ви обича, а след време намирате, че той ви обича? Как преценявате това? Аз не зная какви са мерките, с които вие измервате любовта. Отвлечени работи са това. Аз не зная как някой ви обича. Казвате: "Той ме обича, чувствавам това." Какво е това деликатно разграничаване, че в един случай чувствувате, че неговата любов е чрезмерна, а в друг случай чувствувате, че е слаба

любовта? Как разбирате това? На кое място е слаба любовта? Виждаш, че един предмет е по-далече или по-близо. Този е по-голям или по-малък; правиш едно различие, без да го мериш. Някой път мярката не е толкова вярна, но все-таки, относително, мярката е вярна. Имаме известна представа.

В живота има една оптическа измама. Един човек може да ви излъже и той може да ви излъже така умело, че вие да се чудите после на тая лъжа. Мога да ви приведа безкрайно много примери за това. Много дъщери са се женили за фиктивни мъже, които са минавали за всичко, но след като са се оженили, виждат, че това не са князе, а посредствени човеци, никакви князе не са. Питам: Как се е излъгала тази мома, че той е княз? Има една опитна страна в живота, тя е така, както при плода. Дадат ви круша - вие чувствувате и познавате крушата по специфичния ѝ вкус. Разбирате разликата между една круша и една ябълка. Разбирате разликата между една череша и една слива. Всички тия неща ги разбирате вътрешно и външно и не се лъжете. По същия начин, ако вие спазвате тия вътрешни правила, може да имате една вътрешна преценка за нещата. Но може да ви направят една изкуствена круша и вие да не я познаете. Може ли да ви направят едно изкуствено яйце и вие да го изядете? Сега произвеждат такива изкуствени яйца. Тогава как ще познаете кое е същинското яйце? Турете го под квачката - ако се излюпи, е същинското, а което не се излюпи, не е същинското, а изкуствено.

Всички ония изкуствени мисли, които имат такъв човешки произход, те не прогресират, не могат да се изявят. Туй, което ние наричаме “временно”, то е изкуствено; а туй, което наричаме “вечно”, това са Божествените неща, които съдържат мощна сила в себе си. Всяка една мисъл, която вие възприемате, всяко едно чувство, което вие възприемате, трябва да имат своята сила в себе си. Тогава казваме, че имат Божествен произход!

Често хората проявяват желанията на животните. Разправя един господин, че имал две възпитани котки. Но един ден, на тия възпитани котки той донася една риба, прясна, дава им я. Едната котка хваща рибата за главата, другата - за опашката, и двете теглят. Тия възпитани котки теглят рибата. И питам сега: кой ги скара, тия котки? Една риба ги скара. Не им идва на ум на тия котки да разрежат рибата наполовина. И всяка котка тегли рибата към себе си. Едната за главата, другата за опашката. И кажете ми сега, коя котка ще вземе рибата? Която тегли за опашката или която тегли за главата? Онзи господар, който е възпитал котките, само гледа ума им. Ако едната котка би отстъпила рибата на другата, той ще даде на другата котка още една риба. Понеже те мислят, че има само една риба, делят я. Той гледа, наблюдава, че те нямат представа за своя господар. Едната котка казва: "Тази риба господарят на мене я дава!" Другата казва: "Господарят на мене я дава!" А господарят седи и разсъждава, че тия котки в дадения случай не постъпват правилно.

По същия начин ние някой път не разрешаваме въпросите тъй, както трябва. Казвам: Ще хванеш рибата за главата. И ако си хванал рибата за главата, дръж я и тегли! Добре, но се случва по някой път, тия котки като теглят рибата, тя се скъсва. Но се скъсва така: онази, която държи рибата за главата, взема винаги повече от онази, която държи за опашката. Такъв е законът: че който държи нещата за опашката, винаги взема по-малко. Нишките, които излизат от мозъка към опашката, са по-силни. Някой казва: "Ами той знае повече." Казвам: Той е държал главата. - "Малко взех." - Опашката си държал. Щом искаш много да вземеш в света, дръж главата. Щом хващаш опашката, винаги ще имаш по-малко. Не си прави никакви илюзии. Защото слабата страна е в опашката, а силната страна е в главата.

Сега аз ви казвам: Когато доброто ви даде една риба, вземете я. Когато злото ви даде една риба, дайте я на другаря си!

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

33-то утринно неделно слово, държано от Учителя на 6.V.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

НОСИТЕЛЯТ НА НЕГОВОТО СЛОВО

15 минути размисление.

Нарядът.

18-а глава от Евангелието на Лука.

“Бог е Любов”

Когато човек има вяра, няма какво да му се проповядва за вярата. Или когато знае, какво има да му се казва за знанието? Или когато той е силен, какво има да му се говори за неговата сила? Има еднообразно говорене, има и еднообразно разбиране. Някой път хората говорят за любовта, но разбират едно и също нещо. И туй, което е еднообразно, това не е любов. В еднообразието няма никаква любов, няма никакъв живот. Всяко нещо, което зад себе си носи някакъв материален интерес, това не е вяра. Вярата въобще няма нищо общо с материалните работи или с резултатите. Ти вярваш, че ще изгрее Слънцето. Дали ще приемеш нещо от него, или не, това е друг въпрос. А в какво седи суеверието? Вярваш, че няма да изгрее. Туй е суеверие. Казваш: “Като изгрее, какво ще ми донесе?” То е друг въпрос. Вярваш, че тъй ще бъде и не може да бъде другояче, ще изгрее Слънцето. Когато някой дойде в дома ти и вземе нещо от тебе и когато те посети един приятел, който няма нищо да взема от тебе, каква ще бъде разликата? Единият иде да ти принесе нещо, а другият иде да те безпокои. И щом го видиш, ще ти трепне сърцето. Той иде за нещо.

Голяма опасност е, че сегашните верующи се безпокоят. Те са като тези кредитори, които постоянно едни други се безпокоят. Някои казват: “Този брат има такава и такава слабост.” Какво нещо е една слабост? Хубаво е, когато светията разглежда слабостите на хората, но

когато един човек, който също е слаб, разглежда слабостите на другите хора, какво печели? Нищо не печели.

Въобще, за да се развива човек, за да успява в живота, трябва съвършено да избягва да говори за другите хора, колкото се може по-малко да говори за слабостите на другите хора! За негово добро е въобще да не говори за слабостите. Като му остане малко излишно време, да говори колкото иска. Но като няма време и когато не са оправени неговите работи, да остави човешките погрешки настрана.

Често някои мислят коя е причината, че този човек страда така? Ако ме пита една красива мома коя е причината, че този момък страда, ще ѝ кажа: Причината си ти! - “Ама защо?” - Ти си причината. Ако те нямаше тебе, хич нямаше този човек да страда. Пита ме банкеринът коя е причината, че този сиромаш страда. Причината си ти. Конкретно ти си причината. - “Че как тъй?” - Е, тъй. Защо страдат овцете? Защото има вълци. А защо има вълци? Защото има овце. Защо вълкът изяжда овцата? Аз казвам на този, който ме пита: Ти защо изяждаш яйцето на кокошката? Това същото подбуждение е и в сърцето на вълка за овцата. Каква разлика има? Ти казваш: “Ама вълкът изяжда някоя жива овца.” Че, и ти изяждаш някое живо яйце. По този начин, както сега се разглеждат въпросите, човек никога не може да ги разреши.

Защо съществува злото в света? Дали съществува злото в света или не, то е друг въпрос. Важното е у тебе да не съществува злото. Съществуването на злото вън от тебе не се отнася до тебе. И ти не питай за това, защото никога няма да приемеш един правилен отговор защо съществува то. Но ти трябва да разрешиш този въпрос за себе си, съществува ли злото или не. Ти на злото може да дадеш съществуване, а може да не му дадеш - това зависи от тебе. Вън от тебе нека съществува злото колкото иска. Ако краката на една овца бягат 10 пъти по-бързо от вълка, питам: каква опасност има за тази овца да я изяде вълкът? Или ако тази овца има такъв нюх, че от два километра усеща миризмата на един вълк, може ли той да я намери?

Този вълк ще се намери в чудо от тази овца. Но щом изгубиш този нух в себе си и щом изгубиш бързината на краката си, вълкът все ще те намери. Ако някой даде възражение, не харесва обяснението ми, нека даде друго обяснение. Това ще бъде един принос към моето знание.

Има нещо вярно, има и нещо невярно в това. Да. Какво представлява един вълк? Една ненапреднала човешка душа от първа степен. Всички души, ненапреднали от първа степен, всякога обичат да ядат другите. Това е едно тяхно качество. Като те срещне тази душа някъде, веднага, каквото и да говори, ще те изяде. Туй да го знаете: или ще те открадне, или ще те изяде, все ще ти направи някоя пакост. И в реда на нещата е това. Питате защо е така. Защото не може да бъде другояче. Когато някой пита защо черното е черно - защото не може да бъде другояче. Защо бялото е бяло? Така си е. То е един контраст. Бялото по какво се отличава? Че всичко отблъсква от себе си. Значи, пълно е. А що е черно? Черното взема, поглъща, черното е един кладенец. А бялото е един планински връх. Има грамадна разлика между черното и бялото. Засега това са философски обяснения само.

Мисълта, която искам да ви дам, е следната: Трябва да се научите да различавате нещата. Запример, усещате ли разликата, когато ви говори Господ, когато ви говорят хората и когато си говорите вие сам? “Мене ми каза някой, прошепна ми да не правя това.” Но отпосле научаваш това. Въпросът е в дадения момент да го знаеш, още като ти прошепне Господ, отдалеч да разбираш, да знаеш, че туй е Неговият глас и да изпълниш Волята Му! В туй различие често хората се объркват. По какво се отличава говорът на Бога? Той се отличава по едно. Ако болният, който е на умирање, ако му проговори Господ, той най-малко ще се изправи на леглото си и ще се отърси от болестта и веднага ще стане. Ще стане една съвършена промяна у него. И не може да бъде другояче. Ако си беден, щом ти проговори Господ, беднотията ти ще отстъпи. Ако си в затвора, когато Господ ти

проговори, оковите ти ще паднат. Така всичко ще стане, че ти ще се намериш вън от затвора. В Божия говор има нещо особено! Чуеш ли в себе си този говор, в тебе ще настане вътрешен мир. Отвънка може да си свързан с 20 вериги, но ти си свободен в себе си и лесно може да се справиш, да се изхлузиш от тия мъчнотии. Само привидно хората могат да ти говорят така, но ти лесно можеш да се освободиш.

Следователно Божият говор е този, който в дадения случай освобождава. Ти имаш една мъка, нещо голямо и тежко легнало отгоре ти и с дни и седмици седи и те мъчи и не може да се събереш в кожата си. Щом ти проговори Божественото, всичко туй се маха и весело ти става. Но понеже обичаш да ровиш, да философствуваш дали това е Божият глас или не, и пак дойде първата топка, пак легне на сърцето ти. Щом почнеш да се съмняваш в Божественото, ти вече губиш тази естествена топлина, която е легнала на сърцето ти. Това е духовен мраз, това е нещо, което се е смразило и трябва топлина, за да се разтопи. Трябва Божествената топлина да дойде, за да се стопи тази топка!

“Ако от Бога не се боя, и от човеците не се срамувам, на тази вдовица, за да не ми досажда повече, нека ѝ отдам правото.” Щом несправеден съдник казва това, Бог няма ли да отдаде правото на своите избраници, които викат към Него дено и ноще?” Христос дава и друг пример: Двама възлязоха в храма да се молят. Единият, който има високо мнение за себе си - фарисей, и друг - сиромас, митар. И двамата се молят по своему. Това са вътрешни различия.

Кога Бог може да те слуша? Всякога Бог може да те слуша, когато ти си носител на Неговото Слово, на онова, което е Божествено. Щом ти си носител на Божественото, ти можеш да бъдеш послушан. И всички трябва да се стремите да бъдете всякога носители на Божественото.

Сега се ражда другият въпрос: “Ние не сме ли носители на Божественото?” Сами може да се видите и проверите. Какво е писал Моисей, какво са писали пророците, какво - светиите, какво говорят

хората за онова Божественото. Малцина знаят, малцина имат една действителна опитност. И после, ако имат една опитност, тя е свързана с много други вътрешни преплитания. Ще се научите да правите разлика, да знаете кой кога ви говори.

Да кажем, дойдеш ти да говориш истината. Но опитал ли си да говориш истината, да знаеш как се говори истината? Да кажеш истината на човек не значи ни най-малко да го нагрубиш; да кажеш истината на човек ни най-малко не значи да му изнесеш неговите погрешки; да кажеш истината на човека, това не значи да го направиш умен, да го направиш богат. Това не е истина. Това са ред факти. Да говориш истината на човека, това значи да му кажеш къде и как да намери своята свобода. Истината е, която ще ви направи свободни. Ти се усещаш ограничен и търсиш да намериш почва в себе си, вяра в себе си, за да се освободиш. Когато човек изгуби вяра в себе си и се отчая, първото стъпало е да му се даде една малка надежда, да не мисли, че всичко е свършено. Той казва: "Всичко е свършено." Да измениш хода на неговата мисъл. Това е истината.

Сега, истината може ли да направи хората богати? Ако говориш истината на хората, в тебе могат да добият само доверие. Ще кажат: "Този човек говори истината." И тогава твоята дума ще има валидност навсякъде. Можеш да добиеш само кредита на някой банкерин, да те кредитира. "Този човек е честен!" - ще казват всички, но да станеш богат, и въпрос не става. Истината може да ти отвори библиотеката на природата, да учиш, но да те направи умен човек, това е въпрос. Ти можеш да четеш сам, да учиш, но да станеш богат или учен, е въпрос.

Ако Истината може да ни освободи, ако Любовта може да внесе в нас Живот, ако Мъдростта може да внесе Светлината в нас, защо досега те не са направили това? Ако те бяха всесилни, защо не го направиха досега? Има едно криво разбиране. Истината вѐн от Бога не съществува! Любовта вѐн от Бога не съществува и Мъдростта вѐн от Бога - също. Тогава какво нещо е Истината? Ти отделяш Истината

от Бога и казваш: “Бог е едно, а Истината е друго.” Отделиш Истината, отделиш Любовта, отделиш и Мъдростта от Бога. Тази истина, която е отделена от Бога, тя може да извърши за хората толкова, колкото една горяща свещ; колкото една светилна свещ може да ти помогне в тъмнината - щом я духнеш, тя изгасва. Това е истината вън от Бога - една свещ. Щом я духнеш - угасва. И любовта вън от Бога мяза на една светилна свещ, и знанието вън от Бога, и то мяза на свещ. Щом ти чувствуваш, че твоята любов е слаба, тя е вън от Бога; щом чувствуваш, че истината не си я намерил, тя е вън, тя не е вътре, вън от Бога е. И ако търсиш едно знание, което не може да ти даде това, което търсиш, туй знание не е от Бога. Ние търсим своята свобода вън от Бога. А Бог е в нас. Защо ние страдаме? Защото сме вън от Бога и Бог е вън от нас. Ти ще кажеш: “Аз греша.” Кога човек може да греша? Когато е вън от Бога и когато Бог е вън от него, той греша. Щом Бог е в тебе и ти си в него, ти никога не можеш да греша и не знай кой би могъл да те изкушава.

Някои от вас искат да разберат истината на християнството, вътрешната, мистичната страна. Всяко нещо, което не разбираш, е мистично, а за мене са мистични само разбраните, материалните работи. А туй, което не е разбрано, в него няма никаква мистика. Запример ти държиш едно празно шише в един сандък затворено. Какво ли има в шишето вътре? Ти отвориш сандъка и виждаш едно празно шише. Християнството, всички религиозни секти, съботяните, петдесетниците, православните, католиците, евангелистите, философите, все са мистици. Ученията им аз наричам “мистицизъм на празните шишета”. Въпросът за мене стои така. Казвам: Какво им трябва на тия хора? Празните шишета трябва да се напълнят, нищо повече! Не е лошо, че са празни. Ако всичките шишета се напълнят, казвам: Ето мистицизъм! Сега има православен мистицизъм, евангелски, теософски, какъв ли не.

Казвам ви: Напълнете шишетата си, за да се уредят всичките ви работи. Не дръжте вашите шишета празни.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

34-то утринно неделно слово, държано от Учителя на 13.V.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

КАТО СЕБЕ СИ! ТРИТЕ ИДЕИ

15 минути размишление.

Нарядът.

19-а глава от Евангелието на Лука.

Изпяхме песента “Кажете ми ти Истината”.

Има една страна на живота, която човек сега трябва да учи. Животът на детето, което се пробужда, то е в спящо съзнание и постепенно учи нещата. Много неща учи. Най-първо учи онова, към което има стремеж. То е много елементарно. То се държи към майка си и има един стремеж крайно егоистичен. И въобще няма никакво съзнание, че майка му трябва да почива, че то трябва да се отнася добре с нея, че не трябва да я безпокои. Че тя има програма, това не влиза в неговата програма. И майката трябва постепенно да го отучва от този лош навик.

От този лош навик произтичат всичките несгоди и неприятности в живота. Животът започва с човешкия стремеж - “обич към себе си” се нарича. Но това е първият подтик, който трябва да се видоизмени. Животът започва с малкото, но ако този живот не влезе във великото, в света, тогава малкото само по себе си няма смисъл. Какво може вие да направите с едно житно зърно? От едно житно зърно вие не можете да се прехраните, не можете да извадите никаква сила. Но туй житно зърно е като една клечка, с която могат да се запалят много работи. То има възможности, които са скрити и които самото не познава. Онова, което се крие в човешката душа, човек сам не познава. Това е Божественото, което трябва постепенно да се разкрие, при много страдания и несгоди. И в туй отношение човек е много упорит. Той не разбира своето добро. Той винаги се поставя на стари убеждения. Той все си говори за едно време. А това “едно

време”, то е началото на доброто. Най-първо детето обича себе си. И второто, то обича майка си, понеже от нея изчерпва това, което е потребно за него - храната.

Всеки човек търси своето щастие. Но щастieto на човека не се намира у самия него, вътре. Там има само заложиците. Всеки иска да бъде щастлив. И всеки иска съдбата отвънка да му се усмихне, тъй всичко да стане, по неговата воля. А той трябва да знае, че не е неговата воля, която направлява съдбините на света. Нито волята на едного, нито на двама. Има в света нещо, в което ние сме потопени. “Ние живеем и се движим в Бога.” И когато дойдат някои да ни определят туй, в което ние сме потопени и в което ние живеем, ще ни опишат една същина такава, каквато не е. И ще наложат такива отношения към нея, каквито не съществуват.

Истината се предшества от Любовта. Любовта внася Живота. Но този живот, за да го разберем, ние трябва да имаме други условия. От какво се нуждае животът? Нуждата на живота зависи от ония условия, при които животът може да се прояви, да се развива. Да кажем, вие имате една класическа книга, много добре подвързана, от много хубава хартия. Вие можете да се занимавате с външната страна на книгата, но и четене трябва, разбиране на ония истини, които са вложени в книгата. Не само туй, но и приложение трябва. Най-после, човек трябва да вкуси от плода на онова, което е избрал. Онази любов, на която човек не е опитал плодовете в себе си, никога не трябва да дава от тези плодове на другите. Опитай плода и после го препоръчай. Защо ще проповядваш за любовта това, което не е? Любов, която внася смърт в човешката душа, това не е любов. Знание, което внася смърт в човешката душа, което възгордява, това не е знание. И свобода, която прави човека своеволен, това не е свобода.

Е, добре. Сега, ако попитате всеки религиозен човек, той ще каже: “Истина е това, в което аз вярвам.” Но истината трябва да задоволи всичките. Всички, които я разбират. И ако тя не може да

задоволи всичките, тя не е истина. Силен огън е този, който може да разтопи всички твърди вещества.

Сега, да направя едно сравнение, за да разберете думите, които Христос е казал, и дълбокия смисъл, който е скрит в тия му думи: “Ако учениците Ми млъкнат, то камъните ще викнат, за да кажат истината.”

Твърдата почва може да каже, че “в мен седите вие - аз съм твърда, аз ви държа.” Но ако в тази твърда почва, на която живеем, нямаше никаква вода, какво щеше да ни ползува тя? Щеше да има само прах. Ако нямаше въздух, който да пренася тия пари от едно място на друго, тогава какво добро ще стане? Водата сама по себе си не може да се прояви, но и въздухът сам по себе си не може, ако нямаше светлината и топлината. Следователно фактор е светлината. Тогава, въздухът трябва да се подчинява на светлината. И водата трябва да се подчинява на твърдата почва. А законът върви така: Въздухът трябва да се подчинява на светлината, водата - на въз-духа, а твърдата почва трябва да се подчинява на водата.

Да кажем, вие имате в себе си нещо твърдо и кораво. Туй, което се нарича “зло” у човека, това е твърдата почва. Значи твърдата почва трябва да се обработва. Грубият човек има нещо егоистично, алчно в себе си. Имаш милиони турени в банката, богат си, но в тебе има една алчност, искаш да имаш още повече. Може да имаш 100 000 или 100 милиона, но душата ти пак не е задоволена. Искаш 500 милиона. За какво са ти? Богатството ти може да предизвика алчността на хиляди хора около тебе, които да ти станат врагове.

Питам: Какво е това благо, което може да ти създаде врагове? И какво може да ти създаде едно верую? Да кажем, ти вярваш в Бога. И за туй верую ти постоянно спориш с всички хора. Тъй, както една жена има един красив мъж, умен, много добър, почва да го пази като писано яйце. Тя не дава никоя друга жена да се приближи при него. И казва: “Този мъж е само за мене, мой е и на никоя друга.” Ако ти

имаш един Господ и почнеш само за себе си да Го държиш, какъв Господ е той? Тогава какво си разбрал?

При сегашното отношение хората за Любовта имат такива погрешни схващания, такива извъртания, че трябва хиляди години, за да се очистят. В чиста вода трябва да ги вари Господ, за да се очистят от онази проказа, която е проникнала вътре в тях. Човешката душа съвършено трябва да се очисти.

Питам: Ако вие обичате някого, какво може да получите от него? Майката обича детето си. Защо? Да кажем, тя обича дъщеря си или бащата, своя син. Майката храни своето дете - дъщеря или син. Вие казвате: “Така е отредил Господ.” Какво разбирате под това “Господ е отредил”? Ами ако бащата обича сина си, а след туй синът не обича баща си, къде се крие противоречието? Или ако майката обича дъщеря си, а дъщерята не обича майка си, къде е противоречието? Ако вие имате едно впрегатно животно, един кон, например, и през целия живот сте го хранили и впрягали и той един ден си замине за другия свят, каква му е придобивката на този кон от вас? Всеки ден сте го впрягали, отивали сте на работа и като се върне от работа, давали сте му малко зобчица. “Колко съм го хранил” - казвате вие, но конят може да не е доволен. “Знаеш ли колко ми дължиш?” Срамота е за едно ядене да напомняш. Колко работа ти свърши? Вие най-първо ще кажете, че няма нищо по-благородно от майката. Тъй е. Приемам го. Няма нищо по-благородно от бащата. Вярно е това. Приемам това. Но ако децата на тази майка, въпреки че ги е родила, не мязат на нея? Какво е допринесъл бащата за своите деца, ако те не приличат на него, нямат неговото благородство?

Бог иска да ни направи като Себе Си. Той е благ. Но ние сме упорити хора, миене искаме и сме в постоянна борба с Божественото. И дотогава ще съществува тази борба, докато се решим да бъдем като Него. И тогава ще разберем живота. Ти не искаш да бъдеш като Господа. Ти най-първо не искаш да мислиш правилно. Ти си ограничен в душата си, завистлив, нервен, тревожен, тревожиш се за

малки работи. Недоволен си от слугите си, че те не сготвили хубаво, дрехите ти са неизпрани добре, обувката ти са неизчистени; жена ти ще кресне, после, юрганът ти не бил достатъчно мек. После, нямаш достатъчно пари, казваш: “С 1000 лева живее ли се? Дотегна ми на мен, че не съм като другите хора!” Какво са другите хора? Малкият глист дига много шум, казва: “Как оня глист е станал голям, и аз ще стана като него голям. Че как тъй да изоставам?” Питам: Каква е разликата между един голям глист и един малък глист? И единият чопли земята, и другият чопли земята. Само че единият малко я чопли, другият повече я чопли.

Ние приличаме на онзи дервишин в понятията за Бога. Един дервишин ходил на баня. На излизане от банята трябвало да плати само 20 турски лири. “Господи, или ми дай 20 пари да платя, или да се събори тази баня. Тя не е толкова хаирлия.” Станала една гюрюлтия в банята, той едва излязъл навън. И казал: “Господ няма пари. Той предпочете да се събори банята, а не ми даде да си платя.” И почнал да се моли. Един ходжа го чул и казал: “Ти искаш 20 пари от Господа да си платиш банята? Ето ти 20 пари.”

Казано е, че “ние живеем и се движим в Бога”. Има нещо у човека, което говори тъй тихо и тъй хубаво. Това са най-красивите моменти! Всеки от вас е имал такива моменти. Някоя отлична мисъл ти дойде, ти се успокоиш. Дойде едно светло желание, ти отлагаш. Отлагаш цял живот. И всичките ти нещастия произтичат все от тия отлагания.

Ще ви представя един малък пример. Един добър баща отглежда своите синове и дъщери, той задоволява всичките им нужди. Но този човек ходи и задоволява нуждите и на бедни и сиромаси. Той иска и тях да направи щастливи. Но неговите синове и дъщери се научават, че бащата раздава и на другите. И казват: “Всичко за нас трябва да оставиш. Бедните остави сами да носят своя товар.” Питам: Това синове и дъщери ли са? Вие минавате покрай един беден човек, който нищо не ви казва. Молите се по 3 пъти на ден, говорите за Любовта.

Този човек е нуждаещ се, и той се моли, но вие не влизате в неговото положение. Вие не сте имали онова раз-положение, на онзи баща, при когото се връща неговият блуден син и той прави в негова чест угощение. Какво има там? Весел е домът, ядат и пият. Големият син е недоволен и казва: “Този, който изяде и изпи всичко, за него сега се прави угощение, тук няма никаква правда.” Мислите ли, че синът трябва да работи за баща си, за да добие неговото имане?

Кой е онзи господар, който дава мнасите* си и отива да работи в далечно царство? Добрия господар аз го наричам Божественото начало в нас, което е неразбрано от хората. Туй в нас, което се противи на Божественото. Има нещо в човека оставено, което не иска да се подчинява на Божественото. Раздайте мнасите - това са дарбите, които разните хора притежават. То е Божественото. Когато този господар се завръща, вика слугите си, на които е раздал сребро, за да види кой какво е припечелил в негово отсъствие. И тогава Христос дава едно обяснение. Явяват се двама, които много добре са постъпили. И показва как господарят ги възнагражда. И после се явява онзи, последният, който казва: “Понеже знам, че ти си строг и жесток господар, аз скрих онова, което ми даде. И ето, вземи си своето!”

Сега, смятаме живота за разрешен, след като имаме за ядене, за пиене, за облекло, за къщи. И след като сме придобили и опитали всички блага, дойде старостта, дойде смъртта и туй, за което сме се грижили цял живот, виждаме, че е напразно. Заровят ни, оставят ни и нашите приятели в тази земя. Казвате, че се отива в другия свят, в онзи свят. Но кой от вас има опитността, че като го заровят в земята, отива в онзи свят? Не, нямате опитност. И онзи, умрелият, трябва да се събуди, за да ви каже отишъл ли е в онзи свят, или не. Всички, които са примирали, като се връщат, не знаят къде са били. Онзи свят е светът на съзнанието. Ти днес и 10 пъти можеш да идеш на онзи свят. Онзи свят е добрият свят. Онзи свят е светът на Любавта, светът на Знанието, светът на Свободата. А този свят е светът на всички

неправди, които съществуват на Земята. Тъй както хората живеят с всички пороци, че като умрат, ще идат в онзи свят? Такъв свят не съществува. Ти и да влезеш в онзи свят, не можеш да живееш.

Питам: Кой създаде вълка и кой създаде овцата? Казват, че Господ създал вълка и овцата. Но казва се, че първоначално вълкът и овцата са пасли заедно трева. А кои са били причините, че вълкът е казал: “Не ми трябва на мене трева”, хваща овцата и я опасва? И кои са причините за това? Вие сте двама братя в една къща. Докато баща ви е жив, донякъде има известна любов между двама ви. Но като умре баща ви, веднага синовете се скарват, не искат да се срещнат. Единият брат заграбва всичко и оставя другия си брат навънка. Питам: Де остана братството сега? Изпъкнало е човешкото. Единият брат иска да вземе всичко. И какво е спечелил от това?

Ето какво разбирам под думата “Божествено” или “да имаш Божественото в себе си”: да бъдеш свободен от всички ограничения, които съществуват в живота. Това е Божественото. Някой ще ми разправя все за морал: ти трябва да живееш така, ти трябва да живееш иначе. Това не е Божественото. Аз разбирам Божествено това - да бъдеш свободен от всички ограничения! Не да правя всичко каквото искам, но всичко, което правя, да е добро.

Може някой път и като правя добро, да причиня зло на хората. Представете си, че вие сте един лаком човек. И дойдете при мене. Аз ви направя баница. И вместо да изядете едно парче, изяждате цялата баница, набъбне коремът ви, после се мъчите и казвате: “Откъде се пръкна това?” Кой е виновен? Аз ли съм крив или вие сте криви?

Всички хора на Земята страдаме от преяждане, от лакомия. Господ ни е турил една баница, а ние цялата изяждаме. И после искаме да се поправи светът. Всичкото поправяне на света е в това, като ти дадат една баница, да не я изяждаш цялата. Отрежи едно малко парче и толкова. Друг пък ще ми казва как трябва да се поклоня на хората, как трябва да ги поздравя, как трябва да се облека, как трябва да си туря връзката, как трябва да поздравявам отвънка, как

трябва да си турям обущата, как трябва да спазвам законите на живота. И после ще ме учат как трябва да обичам хората. Питам ви: Вие, като сте учили от толкова години как да се държите, аз бих желал да ми кажете как трябва да обичам хората. Представете си, че вие сте един баща, имате 4 сина и 4 дъщери. Аз дойда в дома ви. Как трябва да обичам дъщерите ви? И как трябва да обичам синовете ви? Ако съм една мома, горе-долу с дъщерите ви ще се спогодя, но какво ще правя със синовете ви? Ако вашите сина са влюбени в мене и искат да ме споделят? Четиримата сина искат да ме вземат. Ако аз съм една красива мома и всеки иска да ме вземе за себе си, а пък аз не обичам нито едно от тях? Тогава?

Сега, това е само за изяснение. Ти имаш в себе си едно желание: Това е една красива мома. Аз не искам да се женя за тебе, аз дойда само на гости. Какво трябва да направиш с туй желание? Кажете ми, как трябва да постъпя с вашите сина, ако съм една млада мома? Какъв ще бъде вашият морал? Когато аз вляза в дома ви, ще произведа един смут, без да искам. Как да постъпя? Според моите правила аз ходя само в домове, дето има по една дъщеря и по един син. Дето има двама, не пристъпвам там. Ако аз съм мома, ще ходя в дом, дето има само една мома. При момите ще ходя. Ако съм момък, ще ходя в дом, дето има само момък. Въпросът е решен. Няма да има тогава никакъв смут.

Щом събереш две противоположности на едно място, непременно ще имаш един смут. Всичките тия противоречия у вас, които не можете да разрешите, са един израз на две противоположности. Външният живот не е нищо друго освен едно изяснение на вътрешния живот. Туй, което е във вас вътре, отвънка то е вече въплътено, то е реализирано.

Три неща трябва да спазвате, три идеи човек трябва да носи: една идея, която му дава обилен живот, втора идея, която дава обилна светлина, и третата идея, която дава обилна свобода. С тези три неща

да живее човек: идеята, която носи обилен живот; идеята, която внася обилна светлина и идеята, която носи обилната свобода в живота.

Обилен живот, обилна светлина и обилна свобода - в тях няма противоречия.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота! (Три пъти.)

35-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 20.V.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ДВАТА ПОРЯДЪКА. КАЧЕСТВА НА МЛАДИЯ

15 минути размишление.

Нарядът.

20-а глава от Евангелието на Лука.

“Бог е Любов”

Два порядъка проличават от прочетената глава - един временен порядък, който има съвсем други свойства, и другият, вечен порядък. Тъй нареченият човешки порядък, даване дан на кесаря, т.е. на властта - временен порядък, и даване дан на Бога - вечен порядък. Давайте кесаревото на кесаря и Божието Богу. Човек трябва ли да се жени или да не се жени, това спада към временния порядък. А за другия порядък казва Христос: “Които се сподобят с този век на възкресението, нито се женят, нито за мъж отиват.” Мъже и жени, подразбирайте някакви временни заблуждения. А които се сподобят с възкресението, те нямат никакви временни заблуждения, те са синове Божии. Ние мислим само, че сме синове Божии и се безпокоим. Ти щом се безпокоиш, ти никакъв син Божий не си. Ти не може да си представиш, как тъй да не се безпокоиш? Как може здравият човек да придобие болест? Щом чувствава болка, той е болен. Здравият човек чувствава съвсем друго разположение - нещо приятно, свежо, бодро, готов е за работа. А щом се откъснат ръцете, краката и казва на другите хора, че е здрав, той себе си лъже. Ние сме всички синове Божии, а сме болни. Невъзможно е човек да бъде болен и да бъде син Божий! Като умираш, ти не може да бъдеш син. Сега може. В съзнанието си вие ще приведете примера, че онова дете, което умира, не е ли син на Ивана и Драгана? Не. Всеки баща, който не може да запази живота на сина си, той не му е баща.

Сега, да се върнем към съществената мисъл на двата порядъка. Запример, говори ви се за вяра. Вярата не спада към вечния порядък на нещата. Да вярвате, да любите - това са все временни работи. Трябва да бъдеш добър, трябва да бъдеш умен. Това са все неща към временния порядък, към сегашния живот. Ние говорим за настоящи работи, а разбираме Божествени работи. Бога не си виждал, а вярваш в Него. Ти Христос не си виждал, но историята казва, че Той е живял преди 2000 години. Вярваш в думите Му, вярваш, че ще бъдеш спасен. Всички тия неща са хубави, но те спадат към временния порядък. Това е детството на човека. Има една фаза на живота, когато детето не познава майка си. Която и да го бара, то мисли, че е все неговата майка. Може да е някоя слугиня или някоя кърмачка, но не е която го е родила. Ние имаме много кърмачки. И във всяко едно прераждане все ще имаш по един баща. И ако се преродиш 777 пъти, 777 бащи ще имаш и 777 майки ще имаш. Ами ако имаш по четирима братя и сестри на всяко прераждане?

Ние имаме един Баща! Най-първо, ще се стремите във вашето съзнание да се освободите от временни ограничения. За мен, например, не съставлява проблем да мисля какво нещо е Вселената. Вселената може да се проучва и по друг начин. За мен не е нужно да ми аргументира някой дали има Господ или не. Това е външната страна. Сега, трябва да се убедиш, че има Господ и тогава да Му се молиш. Питам тогава: задавали ли сте си въпроса какво нещо сте във от Бога? Трябва ли да ви убеждавам какво представлявате сами по себе си, или да ви убеждавам, че има Господ? аз задавам въпроса: каква нужда имам аз да ви убеждавам, че има Господ? Противоречието седи в това, че когато трябва да ви убеждавам, за мене седи така въпросът: щом някой човек иска да го убеждавам, че има Господ, аз знам, че той се намира в един временен порядък. Тук нещата могат да бъдат и могат да не бъдат. А в един Божествен порядък въпросът седи другоаче. Там няма нужда да се доказва, там непосредствено тия неща са ясни. Ти щом проектираш ума си, ти ще

знаеш цялата история. Цялата истина. И после, трябва да различавате, по какво се отличава временният порядък от вечния порядък.

У човека има три естества, те са свързани в едно. В него има едно животинско естество, което се отличава с това, че то обича само да яде и да пие. То е животно, човек, което гледа от сутрин до вечер откъде може да намери, каквото и да е, все да си хапне. Другото естество в човека - пък иска радост, а избягва скърбите. То е човешкото естество. То търси само радости, а не скърби. То е човешкото естество. И говори само за приятни и неприятни работи. За облекло, за шапки, за обувки, за ядене, за знания. Това е човекът. И трето едно естество: то е Божественото. В него седи истинският прогрес и развитие на душата. Там няма никакъв страх, нито скърби. Там има блаженство. Щом ти се смущаваш и скърбиш, ти си човек; щом ти обичаш да ядеш само, ти си животно. А щом живееш и се жертвуваш, ти си в Божествения ред на нещата. Имаш в себе си Божественото естество. Щом се смущаваш и скърбиш, ти си човек.

В Писанието се казва, че Бог носи нашите теготи, че в Него има желание да ни освободи от всичките ни ненужни страдания и мъчности. Когато Бог види, че ти страдаш, отчаял си се, в Него има желание да те освободи. Той вижда, че ти си се заблудил в един човешки порядък и казва: “Ти няма какво да скърбиш. Всичко ще се оправи.” Но ти се питаш: “Как да не скърбя? Парите ми взеха, здравето ми взеха...” Всяко нещо, което може да се вземе, то не е реално, то не е за тебе. Туй, което са ти взели, [не е твое], твое е само това, което никой не може да ти го вземе, то е освобождаване от един товар. Но ние казваме: “В човешкия ред на нещата потребен е известен товар.” На парахода трябва да има известна тежест, за да пази равновесието в океана. Човек, като няма пари, той се обръща с главата надолу. Като има пари, той е изправен, весел, мисли добре. Щом изгуби парите си, той няма никакво достойнство.

Тогава, ние се намираме в положението на Настрадаин Ходжа, който отишъл в обикновените си дрехи в едно турско кафене, но

никой не му обърнал никакво внимание. Един ден той отишъл с един голям, хубав кюрк* , и всички, които минавали край него, все се обаждали и казвали: “Е, Настрадин Ходжа, оправи ли ти се работата, забогатял си.” Хайде едно кафе, второ, трето, всички го черпили. И той все изливал кафетата върху кюрка си.

Ако те почитат за твоите дрехи, на дрехите си ще дадеш кафето. Това е един временен порядък, в който ние сме потопени и не го съзнаваме, че е заблуждение. И ако те почитат за твоето знание, и то е временен порядък, в който ние се заблуждаваме. Знаеш нещо, но като се мине една-две години, ти го забравиш.

Остават две неща, с които човек трябва да се справи: с животното, което обича да яде, и с човека, който обича да се смущава. И тогава остава идеалът за него - Божественото, към което човек трябва да се стреми. Така като поставим въпроса, по някой път аз виждам едно противоречие, което седи в следното. Вие казвате: “Толкова години ние се стремим да служим на Бога и досега нищо не сме постигнали.” Именно, трябва да се справим с човешкото естество. Ти като имаш страдание, като страдаш, пак да си радостен. Това е човешкото естество. Тъй щото, при страданието да имаш една радост и при радостта да имаш още по-голяма радост. Тъй щото, едновременно и като страдаш, да се радваш, и като си богат, да се радваш, и като си сиромаш, пак да се радваш. И като знаеш, да се радваш, и като не знаеш, пак да се радваш. И като те посрещат добре, да се радваш, и като те посрещат зле, пак да се радваш.

Че нали виждате, и в природата е същото. И тя не ни посреща еднакво. Да кажем, че аз съм един светия. Излизам навън, но духа вятър, силен вятър, едва се върви. Не ми е приятно, но тъй става. Вятърът казва: “Защо си излязъл тук, да ме смущаваш, когато работя?” Аз вървя и съм недоволен. Поне малко да престане, да не духа този вятър! Вятърът ми казва: “Аз като престава да духам, ти тогава трябва да излезеш, а не когато духам.” Ако на Земята хората

биха живели тъй, както трябва, в доволство и радост, щяха ли да бъдат по-добри?

Ако всички хора бяха богати и имаха в ръцете си сегашния ред и порядък, ако всички имаха необходимото и никой нямаше никаква нужда, знаете ли какво щеше да се получи? Нямаше да има никаква връзка между хората. Единственото, което сближава хората, това са сегашните противоположности. Онзи, болният, търси здравия, сиромашът търси богатия и богатият търси сиромаша. Понеже богатият не обича да работи, а сиромашът обича да работи, има отношение вече, създава се връзка. Ученият търси един невежа, да му предаде своето знание и да направи една обмяна с него; и невежият търси учения.

Някой ти говори за някоя добродетел. Но ти усещаш, че този човек ти говори, но не че иска да те учи за добродетелта, а защото има някаква задна мисъл. Той казва: “Ти трябва да бъдеш добър човек, добродетелен трябва да бъдеш.” И още много ти говори за доброто. В дадения случай той си носи една чанта с пари и ти проповядва добър да бъдеш, да не го обереш. Ако не си добър, можеш да задигнеш чантата му. Той може да ти говори, че има онзи свят, че има Господ, че има наказание, има закон - сплашва те. Той ти говори така, има си тайна, задна мисъл. Дойде друг човек в дома ти и ти казва: “Аз желая твоята дъщеря да расте и да порасне.” Защо ти желае той това? Той желае това, защото има син и иска да вземе твоята дъщеря, снаха да стане. Питам: след като порасне твоята дъщеря, какво са спечелили синът и дъщерята, в този порядък на нещата? И всички ние живеем с надежда да забогатееят нашите близни, че да можем и ние с тях и покрай тях да прекараме живота си добре. Казват: “Все е добре да имаш един богат чичо, че след като умре, да ти остави наследство.” Хубави са тези работи, но те са от човешкия порядък на нещата. Той за дълго време не продължава. И где седи противоречието? Ти не очаквай нищо от чичо си. Всеки трябва да се стегне, че онова, което е останало, да се разработи.

Сега, искате да свършите училището. Искате да идете на Небето, да станете светии, искате, като отидете в онзи свят, да ви направят една арка и да ви посрещнат с музика и песни. Ангелите да кажат: “Ето светиите на Земята!” Ще ви турят венец на главата. Но не зная по този начин, по който вървите, дали ще ви турят някой венец. И да ви говоря, че ще ви турят венец, то значи да ви кажа нещо, което не е вярно. И да ви говоря по този начин, че ще идете в Царството Божие, то значи да ви говоря нещо, което не е вярно. Вие и сега сте в Царството Божие. Какво се ползува един сляп човек, ако го водят във физическия свят, дето има много неща, а той е в един свят на тъмнина? Вие казвате: “Тук е светлина.” - “Как е светлина? За тебе може да е тъй, но за мене е тъмнина.”

Така и вие сте в онзи свят, само че трябва да се отвори съзнанието ви, за да разберете. Някои са ме питали: “Може ли, Учителю, да ни покажеш ония, светиите, Учителите, къде са събрани, да идем при тях?” То е невъзможно да идеш при тях! Да идеш при някого, какво разбира? Ти не можеш да идеш при някого, ако не го обичаш! Единственият път, по който можеш да отидеш там, е любовта. Обичай! Това е пътят. Казваш: “Как да Го обичам, Бога, като не съм Го видял?” И без да Го познаваш, и без да си Го видял, ти трябва да Го обичаш! Това е пътят! И тогава, щом ти Го обичаш, от Него зависи как Той ще ти се изяви. После и Той ще види как да ти се изяви.

Трябва да се внимава при минаване от Божествена в човешка любов, защото преждевременната любов е най-опасната любов в света и тя е създала най-големите нещастия на човечеството. Сега, човешката любов в какво седи? Нали, преди да познаваш някого, ти имаш най-доброто мнение за него, а щом го познаеш, веднага идват противоречията. Ти имаш вече права над него - почваш да му диктуваш какво да прави, като го видиш, веднага ще му намериш някой кусур: че той не е облечен добре, че шапката му не е добра, петно има някакво, връзката не била направена както трябва; после

ще му държиш сметка, ако е скръбен, ще питаш: “Защо си скръбен, защо не си весел?”

Казвам: Дето има скръб, дето има мода, там няма любов. Дето има мода, там има скръб и радост. На ваш език говоря. А за да влезнете в света на Любовта, трябва да излезете из модата. Дрехата, която носите, не трябва да хваща никакво леке. Цветът тъй трябва да се прелива, че никой да не може да види никакъв дефект.

Любовта е път към Бога! И при тази Любов, ние постоянно се молим. Но нямаме постижения. Знаете ли колко трябва да бъде будно човешкото съзнание? Молиш се, но идват моменти, когато ти можеш да изгубиш равновесието си. Видиш някой човек - веднага го подозреш. Дошъл някой твой приятел вкъщи, ти проповядваш за Бога, за любов. Но изчезне някоя книга или някоя скъпоценност - ти веднага казваш: “Никой не е влизал тук, само този приятел.” Уплашиш се, съмняваш се! Е, къде ти е тогава любовта? В Божествения ред на нещата, като се изгуби нещо, и цялата ти къща да се изгуби, да се не опетни съзнанието ти, като че нищо не се е случило и в нищо да не подозреш приятеля си! Този твой приятел не опетни! Няма да се минат 4, 5, 10 минути, и ти намираш изгубената вещ. И ти съзнаваш, че не си мислил право.

В какво седи престъплението? В неправата мисъл! Имаш знание, но дойде едно чувство и ти кажеш: “Забрави ме, Господи!” Не е тъй. Не са те назначили в България - казваш: “Не ми върви! Ама да ми тръгне!” Това е човешкият ред на нещата. Когато някой стане министър, ти да се зарадваш на това положение. Той има много до оре на нивата. Всеки, който стане министър, има да оре. И казвам: Проучете историята в света и вижте онези, които са били министри, досега какво са спечелили? Нищо не са спечелили. Те само са се натрупали с грехове. Едного ще уволнят, друго ще назначат, на един ще са благоугодни, а други ще се опълчат срещу тях. И в края на краищата, като поседи на министерски пост известно време, ще види, че не е оправил нищо. Онези, които са били овчари, също. Овчарят,

след като е пасъл 20 години, какво е допринесъл за овцете си? Той може да каже, че много добре е отглеждал овцете. Да, агънцата е продавал, на овцете е одирал кожата, вълната е продавал и при това ще каже: “Добрият овчар!” А той какъв овчар е? Няма ни сянка от подобие между един небесен овчар и един земен овчар. Казва Христос: “Аз съм истинският овчар! Аз полагам душата Си за Своите овце. Имам власт да положа душата Си, и имам власт да я взема.” А тук, на Земята, какво полага овчарят за своите овце? “Ако Ме обичате, ако Ме любите, ще опазите Моите заповеди!” Някой път съм ви казвал и сега пак ви казвам, че като се намериш в най-трудното положение, да запазиш равновесие, нищо да не смути душата ти. Една от великите работи е това! И Христос, като беше на Земята, опита една от най-големите тягости, от най-големите скърби. Но и Той не можа да изтърпи и един ден каза: “О, роде неверни и извратени, докога ще бъда с вас, докога ще ви търпя?” Но в същия момент помогна на момчето да оздравее, изгони беса от него. (Матей 17: 17)

Истинският живот на ученика сега е в света на противоречията. Да може всяко едно страдание да го хване, да го превърне в благо, да го превърне в злато! Като хване едно съмнение, да го тури в своята реторта*, да го превърне и да изкара нещо от него! Каквото намериш, някаква лоша мисъл, лоша постъпка - хайде в ретортата!

Гледам, млади последователи са тръгнали в пътя, че някой стар християнин му казва: “Ти си млад, неопитен, едно време и аз бях като тебе, но сега съм по-опитен.” И в какво седи неговата опитност? И той в нищо не е напреднал, но казва: “Едно време аз обичах много да ям, а сега се въздържам. Ти като мене трябва да станеш.” Не че той се въздържа, но стомахът му отслабнал и той не може да яде. Едно време и той е бил лаком, но сега, ще-не ще, се въздържа. Това не е въздържание. Но неговата воденица не може да мели и това смята за победа, за подвиг. Аз не бих желал да стана като стария, че тогава да не ям. Въпросът е като млад, като имам най-силно желание да ям, да

мога да се въздържам. Това разбирам. А не като остарея, когато вече не мога да ям, тогава да се въздържам.

В старостта не може да има опитност. Младият може да има опитност. И докато вие страдате, вие сте млади. Престанат ли страданията, вие сте остарели. Тъй е на Земята! За другия свят е друг въпрос. На Земята, щом престанат страданията, вие сте остарели. Щом престанат радости и скърби, ти си остарял. Щом престане сиромашията и богатството, вие сте остарели. Щом престане знанието, вие сте остарели, на 120 години сте. Радвайте се, щом страдате, радвайте се, когато страдате - вие сте млад! Щом имате желание да забогатеете, вие сте млад. Щом ви е страх, че ще остарее, вие сте стар. Във всичките стремежи, които човешката душа има, туй е хубавото. То е само да се разбира. Животното разбира Божественото само като яде постоянно. И това е

Божествено, но то е частично. А човек, който се учи, който мисли, трябва да се радва. Радостта носи и страдание, като сянка. А Божественото е единственото, което примирява. Под думата “Божествено” разбирам това, което примирява противоречията!

Нещата, на които хората държат, са следующите. Представете си един владика, един патриарх, с корона и жезъл идва. Всички го турят на първо място. Но има хора, които искат на първо място да турят друг някой брат на мястото на владиката, а владиката да вземе неговия стол. Как мислите, владиката ще отстъпи ли с радост мястото си? Сега, всички имате тази владищина в себе си. Няма някой от вас, който да не е владика. Тогава аз слушам да казват: “Не го ли знам аз, той е едно дете, не разбира нищо, едно дете, което нищо не знае.” Мисля, че вече владиката е у тебе. Та ти чакай, нищо не му казвай! Ти го претърпи! Ако аз съм на ваше място, на този, младия брат, който ще стане владика, ще му дам преднина. Ще кажа: “Ти си много способен, умен човек.” Но аз зная също, че той утре ще се разболее. И наистина той се разболява. Отива при него един лекар, втори, трети, отивам най-после и аз. Потупвам го по гърба и казвам: “До-сега ти

беше свободен, но сега не си. Ако ме слушаш, ще ти помогна. Аз те оставям свободен, понеже и аз обичам свободата. Ако не ме слушаш, ще те оставя да вървиш по своя път.” Той казва: “Аз съм готов да направя каквото ми кажеш!” Сега, кажете ми, какво ще му кажа? Ако сте вие на мястото на владиката и аз съм на мястото на лекаря, какво бихте желали аз да ви кажа сега? Ако сте една млада мома, ще ми кажете тъй: “Е, Учителю, да оздравея, че да се оправя!” Но аз знам, че в ума на тази мома е мисълта, че като я излекувам, тя да се ожени за един красив момък. Затова аз ще ѝ кажа тъй: “Аз ще те излекувам, но ти няма да се жениш. Само по този начин мога да ти помогна. Ти си осъдена да умреш, но ако обещаеш, че на този момък няма да хвърлиш око, че като го срещнеш, ще го обичаш, но никаква користолюбива мисъл няма да имаш - да го вземеш за себе си!” Така ще го преживее тази мома, така ще я заболи, сякаш от сърцето ѝ ще се откъсне нещо.

За всичко друго е по същия начин. В такова положение ние се намираме в света. Ние искаме от Бога известни блага, но всякога Той поставя известни условия, известни ограничения. Господ ще ти даде здраве, ще ти даде богатство, каквото искаш, но ще ти постави едно условие, което никак няма да ти бъде приятно. Той ще те постави в ограничение. На първия човек в рая беше много добре там. Но дойде Господ и каза: “Слушайте, всичко имате, но туй дърво няма да бутате! Всичко ще ви дам, но туй дърво, едно дърво имаше там, да не го бутате. От всички дървета ще ядете, само от това няма да ядете.” Най-малкото ограничение, ако имате най-малкото ограничение в живота, вие вече имате дървото на съблазънта. Пазете се! Всичко друго може да правите.

Стремете се всички да влезете в Божествения ред на нещата, за да превърнете животинското и човешкото, да ги съедините в едно - в Божественото. Туй значи въздигане, или, с други думи казано, да изпълним Волята Божия с пълно съзнание, с любов, без да се усеща, че сме ограничени. Защото радостта и веселието в света са следствие

на онзи Божествен ред и порядък на Земята. Ангелите са изпълнили Волята Божия, тяхната радост се предава и на нас. Някой път ние скърбим, защо? Понеже има и други ангели, паднали, които не изпълняват Волята Божия и ние участвуваме в тяхното падение, затова сме скърбни. Радваме се, когато онези ангели изпълняват Волята Божия! В тяхната любов ние вземаме участие. Но същевременно ние участвуваме и в състоянията на падналите духове, които не изпълняват Во-лята Божия. Каквото те правят, и нас засяга.

Ние ще бъдем в света на едно противоречие дотогава, докато излезем от този ред и влезем във вечния порядък на нещата. Защо страда човек? Ако една мома я обичат два момъка, единият е много добър, а другият е много лош, какво ще бъде нейното положение? Единият, добрият, който я обича, ще носи само подаръци, а другият казва: “Аз ще те претупам, аз ще те убия.” Какво ще бъде нейното положение? Единият ще идва вечерно време, а другият ще идва денем. Щом страдате, тогава иде възлюбленият на нощта, той е лошият възлюблен. Щом се радвате, при вас иде възлюбленият на деня, иде добрият възлюблен. Скърбта, това е нощта; радостта, това е денят. Това е една обмяна на нещата. Така трябва да разбирате, дотогава, докато схванете дълбоко онова, което Бог е направил.

Защо е злото в света? Туй зло е да се научим ние да обичаме Господа. И в противоречието на живота си да Го обичаме. Това е един пробен камък, да го пазим в живота си! Защото без този пробен камък ние не можем да имаме любов към Бога. А и Бог, без туй противоречие в нас, няма да има какво да прощава. Без това противоречие ние не можем да познаем Бога. Бог като ни прощава, Той се изявява. В нас трябва да има желание да не грешим, а в Бога има желание да ни прощава. Бог е всякога готов да ни прощава, а ние трябва да бъдем всякога готови да не грешим.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинния Бог на Живота! (Три пъти.)

36-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 27.V.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ТРИТЕ СТРАНИ НА СЪЗНАНИЕТО

15 минути размишление.

21-ва глава от Евангелието на Лука.

“Бог е Любов”

В прочетената глава може да се имат предвид няколко положения. Външният свят служи за едно изяснение на духовния, който седи много по-далече и затова е мъчен за разбиране. Има обаче начини за разбиране. Реалното много мъчно се разбира. Туй, което хората наричат “реално”, мъчно е достъпно до сегашния ум на човека. Има много неща, които отвличат човешкия ум и които човек мисли, че са реални.

Човек е обвит в три обвивки. Една обвивка има, за която аз няма да говоря. Има една обвивка, в която са обвити всичките животни. Това е съзнанието на животните. В него влизат само простите чувствувания. И то се изразява в онези постоянни нужди на животното само да мисли за ядене и пиене, какво ще яде днес-утре. Същото, кажи-речи, прави и човекът. С години той мисли само за ядене и пиене. Това е животинското естество на човека, което наричат “човек-жи-вотно”. Не е лошо! Туй е една страна на великия живот и това е своего рода философия на живота. Това са страни само на туй съзнание.

Другото съзнание, в което е обвит човек, се нарича самосъзнание. В него влизат скърбите, настроенията, страданията. Човешкото естество се отличава с две противоположности - скърби и радости. Той иска да му е приятно. Той търси хубавото, приятното на живота. Човекът не търси вече само ядене и пиене, но търси външното удоволствие, славата, почести, богатство. Следователно той пак търси да се освободи от страданията. Той не иска да страда, иска

да бъде щастлив. А пък щастие в човешкото естество без страдание е невъзможно.

А после, на трето място, иде Божественото, което примирява противоречията. Само това в човека, което примирява противоречията, то е Божественото. Когато вие страдате и се радвате, вие сте човек. Когато само ядете, вие сте животно. Не мислете, че в яденето и пиенето вие ще разрешите Божествените работи. Нито пък в радостите и скърбите. Това са само външни условия за Божественото. Вие ядете и пиете за Божественото и страдате и се радвате, пак за Божественото. Има неща, които трябва да си обясните. И много начини има за обяснение. Отдавна хората са правили усилие да въдворят Царството Божие на Земята. Така отделяха се хората в манастирите. Отделяха се мъжете от една страна, казваха: като Адам да живеят. Отделяха се калугери. Във време на християнската епоха, когато по 80-90, по 100 хиляди калу-гери-мъже и жени-калугерки се отделяха в един манастир. Но калугерството не ги спаси. Какво ли не опитваха, всичко оставяха хората, но спасение не дойде. Нито Царството Божие дойде на Земята.

Човек трябва да мине от обикновеното към онова, необикновеното. Все някой път може да ви се виждат странни някои промени, които стават. Някой път виждали ли сте вие как зимно време се украсяват дърветата с онзи скреж, мязат на злато? Не знай виждали ли сте вие горите, окичени със скреж, със скъпоценни камъни? Но всичко туй след един, два, три дена, всичкото туй богатство трябва да падне. После, като приближава новият живот, обкичват се дърветата с листа и наесен всички тия листа, които седят по дърветата, трябва да изкапят, всичко трябва да изсъхне и отново на другата пролет пак да започнат да изникват, да се появят.

Сега, в човешката душа има едно желание да задържа старото - то е свързано с много възпоминания. Например вие имате една дреха от дядо си, от баба си, държите я. Понеже баба ви я няма, вие държите дрехата като едно възпоминание. Вие може да държите и един

портрет, но питам: ако баба ви е при вас и ако всички поменици са тук, при вас, питам каква нужда имате от техните остатъци?

Често у вас има стари вярвания. Например вие казвате: “На онзи свят дали ще се познаем?” Аз питам: Хората на този свят познават ли се? Временно. Те на този свят още не се познават, а питат на онзи свят ще се познаят ли. Вие тук живеете като непознайници, а питате дали на онзи свят ще се познавате. Трябва да се познавате тук, за да се познавате и на другия свят. Христос е дал дълбокия смисъл на познаването. Той казва: “И това е живот вечен, да познаят Тебе, Единнаго, Истиннаго Бога.” И тогава, като познаят Бога, ще добият вечен живот. Ти да познаеш един човек, трябва да познаеш Божественото начало, което работи в неговата душа, онази специфичност, особеност, която всяка душа има като образ на Бога. Не в неговата целокупност, която той изразява. Всяка душа представлява един особен аспект на Божественото естество. Всеки носи нещо Божествено. И вие сега казвате, че имате нещо Божествено, но какво е туй, Божественото, вие не може да си дадете една ясна представа. Казвате, по образ и подобие на Бога сте направени. Но мъчно можете да си представите какъв е образът и какво е подобие то.

В енергията на светлината има две неща, които я отличават. Именно, че тя представлява едно непреривно разширение. А разширението е свързано с истинското освобождаване. А другото, което я отличава, е, че тя носи топлина. Топлината е израз, влизането на живота. Топлина - това е най-малкият живот, който влиза във вас. Най-малкото познаване на живота. Най-малкото количество на живота, това е топлината. А най-малкото познаване на живота, това е светлината. И тъй, светлината е една мярка за онова, отдето започва знанието. Защото без светлина и без топлина животът сам по себе си не може да се изяви.

Хората са разпръснати, няма една вътрешна връзка помежду им. Сегашните връзки между хората не издържат. Връзките, които съществуват в едно поколение, в 4 поколения, кръвта се така

изглажда, че онези, които са били роднина, след поколения нищо не остава от родството. Тия хора стават чужди. Майката станала на 80 години, а синът - на 60, майката се чуди и казва: “Как го носих това дете! Тогава ми се виждаше много хубаво, а сега остаряло, погрозняло.” Казва: “И какви особености имало!” И се чуди на себе си, как го е милвала, а сега къде е отишло детето.

Когато човек изгуби онази хубост на своите мисли, на своите чувства и на своите постъпки, казват: “Той започна с философията на Земята.” Питам: Къде е човекът? Засега ние познаваме човека като същество, което страда. Кое е животното? Което яде и пие. Което спи у нас, което яде и пие и само почива, това е животното. Следователно Бог, като хване животното, впрегне го на работа да оре нивата. Именно животното прави това, за да се научи да стане човек. Да почне да страда. Защото животното, ако не страда, то човек не може да стане. И Бог позволява човек да страда, за да го накара да мисли. И човек, докато не почне да мисли в страданията, той не може да влезе в Божественото. Страданието ще дойде и радостта ще дойде. Ако ти не внесеш мисъл в тия страдания, ти не можеш да влезеш в Божествения свят. “Ама страдам.” После казваш: “Радвам се.” И радостен да бъдеш, и страдания ще имаш. Ти ще свържеш и радостите, и страданията, и ще направиш от тях плат. Радостите и страданията, които минаваш, това са платът, който ти ще тъчеш. “Не може ли без страдания?” Почитатели на Паганини му казали: “На 3 струни можеш ли да свириш?” - “Мога.” - “На две? На една?” - “Мога.” - “Ами без струни можеш ли?” - Мога. - Но когато е имал концерт без струни, той не се явил. Вие искате нещата да станат както вие искате. Щом няма страдания, остава една струна на радостите. Но свирили ли сте на една струна? Много мъчно е да се свири на една струна. Вие попитайте някой цигулар, голям виртуоз, може ли да изкара нещо на една струна.

По някой път във вашето съзнание има посторонни* работи, които ви отвличат от същественото. Запример, тебе те отвлича едно

животинско състояние. Зароди се в тебе една идея, която може би преди милиони години, е била в тебе, когато си бил животно, голямо, грамадно предпотопно животно, което е имало 100 метра дължина и 30 метра височина. Този спомен, тази идея, като влезе в ума ти и казваш: “Защо аз да не мога да бъда голям човек? Защо да не владее целия свят? Защо да не съм свободен и дето минавам, да тъпча всичко.” Какво ще ти допринесе тази идея? Казвате: “Той има една грандиозна идея!” Някой мамонт! Има една епоха, когато животните са имали 200 метра дължина и 100 метра височина. Е, какво ще кажеш на това? “Олса динандър” - и да е вярно, пак не вярвай! И в окултната наука има писани работи, които човек много мъчно може да схване. Било е време, когато човек е имал 30 метра височина и 10 метра широчина. Някой път се зароди у вас желание да дойде един голям човек от 30 метра височина. Ако Господ ви даде една височина от 30 метра, при сегашните условия, и 10 метра широчина, то е най-голямото нещастие.

В съзнанието ни съществуват известни идеи, които нямат отношение към сегашното развитие. Ние искаме да бъдем велики хора, силни хора, без да знаем качествата, в които трябва да бъде изразена тази големина и тази сила. Де седи силата на човека? Силата на човека седи в страданията! Ако ти можеш да издържиш на страданията, ти си силен. Каквото и страдание да дойде, да можеш да го издържиш. Там е силата на човека. Ти питай човека за другите работи. Тази е мярката, с която може да съдиш колко е силен човек. А сега, само като го хване ревматизъм (аз го наричам “ревматичко”), или като го хване ишиас, или бъбречна болест, или го заболи сляпото черво, и вие гледайте доколко е силен този човек, който е бил толкова съсредоточен в себе си, аристократ, държи се нависоко, с никого нищо не е приказвал - той седи, ходи, пъшка, боли го кракът и де кого срещне, става нещо като вестникарин и казва: “Заболя ме тук кракът! Не зная как стана, но заболя ме.” И все говори за ревматизма. Той говори вече както един млад човек все за своята възлюблена обича да

говори, четете писмо от нея. Четете писмо от нея и казва: “Умно е това! Сърце има! Това е Божествено! Колко хубаво писмо!” И пак го туря в джеба си. Та, и този човек все за ревматизма си говори. Прави бани, пипа крака си, на всички разправя за него. И най-после казва: “На мене ли Господ намери да даде този ревматизъм!” Туй е слаб човек. Господ ти е дал една възлюблена, която е влязла в крака ти. Ако е мъж, възлюблената е долу, в крака; ако е жена, възлюбленият е в крака, долу. Че, той ти е хванал крака, целува го. Целувки са това! Приятно ли ти е? Не ти е приятно. Хубаво, и ти като имаш една възлюблена откънута, не я човъркай, защото, както онзи ти човърка крака и не ти е приятно, така и ти хората откънута не ги човъркай! Същото нещо е.

Някой казва: “Какво голямо безобразие, аз го видях, прегърна жената и я целуна.” Казвам: Действително голямо безобразие, защото този, който прегърна жената, аз го знам, той едно време беше като орел. И той ги хващаше, жертвите си, с краката си. И като ги хване, изведе ги. А сега казва: “Никакъв орел не съм аз, и вълк не съм, а човек. Не мога да те изям, да те обсебя не мога и затова те целувам.” Не е хубаво това нещо, но като вземем неговия минал живот и сегашния, казвам: Това е най-голямото добро, което може да направи. Но той не трябва да се спира и там, защото устата му може да е нечиста и да остави едно малко петно на нея. По някой път, той, за да докаже, че я обича, той като я целуне, че я стисне със зъбите си малко. И аз съм гледал моми, които като се гледат, гледат, казват: “Зъбите ти останаха, като ме целуна. Много ме стисна.”

Има целувки не само физически, има и духовни целувки. Сега, хората някой път много често се целуват. И даже някой така те целуне, че дълго го помниш.

Сега, това е външната страна. Вие не сте разглеждали какво е онова, дълбокото подбуждение на онзи мъж, който иска да прегърне една жена, която не познава. Той вижда една красива жена, прегърне я и я ухапе. Какви са подбудителните причини, и той сам не знае. Тя се

възмущава от неговата постъпка. И тя не знае защо се възмущава. Кои са подбудителните причини за нейното възмущение? Аз обяснявам другояче въпроса. Ако аз съм едно хубаво писмо и дойде един и ме зачеркне, зачеркне онова, което е писано и не може никой да го чете, сега, в какво седи лошащината? Не че е хванал писмото, не че го е зацапал. Той не трябваше да зацапва писмото така, че да не може да се чете. Щом е зацапал туй писмо, той е направил едно престъпление. Ако човек с всяка една целувка затрива това писмо - момата е написано писмо, - тогава тази целувка не е на мястото си. Нищо повече! Ако човек целува и писмото става по-ясно, на място е. Ако се зацапа писмото, не е на място.

Христос казва на учениците Си външният свят да не ги занимава. Всичко туй ще мине, ще дойдат нови промени, ще дойде нов ред и порядък, ще дойде едно ново разбиране, в съзнанието на човека ще стане цял преврат. Всеки един от вас ще опита своята сила.

Един християнин в древността, един светия, който е завършил своето развитие, който е надделял на всичко, но е станало едно нещо, с което той не е можал да се справи. Бил е на 50 години и си е мислил, че е завършил своето развитие, своето светийство, обаче иде при него отдалече една красива мома. Той като я поглежда, разбутва му се сърцето. На него му била дадена от неговия учител, една тема да пише. Пък тази мома се явила. Той седнал да пише темата си, но момата се явила при него. Добре! Той пише, пише, после се обърнал, казал: "Отгде дойде?" - "Оттам, отдето и ти си дошъл." - "Оттам, отдето и аз съм дошъл, хубаво! Ама кой те изпрати?" - "Онзи, който изпрати и тебе." Той пише. (Учителят пише на масата с ръката си.) Но не върви темата му. "Ама, какво ти е намерението?" Тя казва: "Каквото е и твоето." Той пак седи и пише, но не върви темата. - "Ама кога мислиш да си отиваш?" - "Когато и ти мислиш." Той мисли, размишлява, но не може да пише. И останала темата ненаписана. На другия ден казва на учителя си: "Не я написох, Учителю." - "Защо?" - "Бях малко неразположен." Пита го учителят: "В какво седи твоето

неразположение?” - Казва: “Влезе нещо в стаята ми особено.” - “Че, какво беше то?” - “Е, онова, което Господ създаде.” - “Че - казва, - Господ създаде много работи, какво беше то?” - “Е, Учителю, не зная, двете ребра, които Господ извадил от човека, дойдоха снощи при мене. Та, тези, двете ребра, дойдоха при мене и не можах да разбера техния смисъл. И не написах темата си.” За двете ребра.

И вие, като този светия, сега на 50 години сте дошли до това положение. Когато дойде една душа, питате: “Откъде идеш? Намеренията какви са?” Тук има вече нещо неразбираемо. Хората как мислят? В съзнанието си има нещо, което му липсва. Ти виждаш един скъпоценен камък на пръстена на един човек. Искаш да имаш този камък на пръстена си. То е вече една мисъл, която те смущава. Ти виждаш една къща някъде. Искаш и ти да имаш като тази къща. Как? Къщата е едно творение. Утре ще се разруши, тя не може да бъде един идеал. Даже един царски палат, и той не може да бъде идеал. И създаването на Земята в сегашното ѝ положение не може да бъде един идеал за нас, за който да живеем. Даже и Слънцето, и то не може да бъде идеал. Макар че аз говоря за Слънцето, и то не може да представлява един идеал, дето можем да живеем временно. Има нещо по-велико, което човек трябва да разбира. То е мястото, дето царува Любовта. Докато човек не влезе в този свят на Любовта, само той може да се подготви за онзи живот, който той търси.

Сега, аз искам вие да не влизате в противоречие. Вие сте живели много пъти на Земята. Мнозина от вас сте млади. То е привидно, че сте млади. И привидно е, че сте стари. Вие сте стари, без да сте и умни; и вие сте млади, без да сте силни. В този случай аз вземам младите болни и старите болни. Защото всеки един човек, който няма знание, е болен. Всеки млад, който няма сила, и той е болен. Силният човек, младият човек трябва да бъде доволен!

Вие често сте привеждали примера за Александър Велики, че като застанал пред бъчвата на Диоген, той му казал: “Какво благо искаш да направя заради* тебе?” Диоген му отговорил: “Малко да се

отдалечиш от светлината, да не ми засенчваш слънцето.” Но в този пример има нещо, което не достига на Диоген. Защо живееше той в бъчва? И вие го вземате това за пример. Диоген не беше се освободил от своята бъчва. Като живееше в бъчвата, искаше и Александър Велики като мине, той да си седи на рахатлък. В състоянието на едно животно.

Но аз го вземам този пример в обратен смисъл. Човек все има по една бъчва. И у вас е останала по една бъчва, от която не сте се освободили. Че, представете си, че вие имате тази бъчва и се явява Христос пред вас и ви пита какво добро искате да направи Той заради вас. Ще кажете: “Господи, моля Ти се, махни се, не мога да се удоволствувам в света. Защото в Твоето присъствие аз не мога да направя това, което Ти искаш.” Присъствието на Александър Велики засенчва слънцето, че не може Диоген да види хубавите работи.

Ти си един Диоген, който живееш в бъчвата си. Казваш: “Да познаем света.” Диоген позна ли Александър Велики?

Не го позна. Аз, ако бях на мястото на Диогена, щях да говоря на Александър Велики. И ако той ме попиташе: “Какво мога да направя за тебе”, щях да му кажа: “Ако обичате, влезте в моята бъчва, да опитате моите условия, а аз ще застана на Вашето място.” Аз ако бях, тъй бих казал: “Влезте в бъчвата ми, аз ще взема Вашето място и ще разгледам света, тъй както и Вие го гледате. А Вие поживейте в тия ограничителни условия, в които аз се намирам.”

Аз ви навеждам на една права мисъл. Обичам човек да дойде до онази пълна свобода, не чрез закон да се ограничи. Ти човек можеш да го ограничиш отвънка, но ограниченията не спасяват. Те са едно условие. Трябва да дойде едно разбиране! Ако любовта в живота не дойде, то и животът сам по себе си остава неразбран. Без любов към Бога животът не може да се разбере.

Мисълта, която искам да ви оставя: Първото нещо, това е любов към Бога! Само тогава, когато имаме любов към Бога, ние ще се научим как да обичаме ближния си и как да обичаме и себе си. Тогава

само ще имаме една истинска мярка. И понеже ние не обичаме Бога, нямаме и една правилна любов и към ближния си, и към себе си. И вследствие на това се раждат всичките противоречия. Ако имаме истинската мярка на любовта, тогава щяхме да се освободим от всичките сегашни противоречия, които съществуват.

Стремете се да имате едно правилно разбиране на Божията Любов. Да може да разрешите контраста в нея. Да разрешите въпроса на Диогеновата бъчва. Ако дойде Христос при вашата бъчва, какво трябва да Му кажете?

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота. (Три пъти.)

37-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 3.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ПРОТИВОРЕЧИЕ И БЛАГО

15 минути размишление.

Нарядът.

Ще прочета 22-ра глава от Евангелието на Лука.

Изпяхме песента “Махар Бену Аба”.

Прочетената глава представлява една драма. От единия край до другия случките са противоречиви и драматични. Вие може да считате 12-те души апостоли като едно семейство. Отиват да направят вечеря. И туй семейство ще се разпръсне. Всички ще се разбягат. Учителя им ще го хванат, понеже ще направят за Него това, което те не са очаквали. Всичките тия 12 души ученици очакваха нещо. Те очакваха да станат министри, управници, да ги направят големци в този свят, да заповядват. Така си мислеха те. Сега се случва едно голямо противоречие. Христос, Който правеше такива чудеса, лекуваше хората и помагаше на другите, сега се намери в положение сам да се моли, да има нужда от някой, но никой не Му помогна. Ни глас, ни слушание. И Петър, който минаваше за толкова смел, който казваше, че няма да се отрече от Него, 3 пъти се отрече. Не само Петър се отрече, всички се разбягаха.

Искате да знаете какъв е смисълът на живота. Какъв беше смисълът тогава? Тези 12 души и Христос един - 13; и едно голямо разочарование. Една трагедия! Сега вие някой път питате защо някои работи се случват във вашия живот? Преди всичко вие си обяснете защо се случи с Христос, с този Учител, защо се случи така? Ще си кажете, че така е писано. Че е писано, това още не е наука. Ама така е определено. И това не е наука. Тъй трябвало да бъде. То е от наше гледище така. И трябва известни работи да се извършат, въпреки голямото противоречие. И в туй, голямото противоречие седи силата.

Да превърнеш едно голямо противоречие в живота си за едно бъдещо благо! Това е много нещо. Христос имаше да превърне едно голямо противоречие, такова, каквото светът не е виждал, да го превърне в едно бъдещо благо. И вие имате една малка задача: да превърнете противоречието, което имате. Защото и вие, във вашия живот, имате едно малко противоречие, макар че за вас е доста голямо, и да го превърнете в благо. И вие мислите, както 12-те апостоли, за много работи наведнъж. Но и аз ви казвам: Един от вас ще се отрече, друг ще избяга, трети ще го хванат и ще го разпънат и, в края на краищата, какво ще бъде? Какво ще стане?

Ако може да превърнете противоречието в едно благо, тогава ще започне новият живот! Има някои неща, от които вие трябва да се освободите. Това е една необходимост. На всинца ви трябва едно дълбоко познаване на ония закони, които действуват в живота. Онези дреха, с която детето е обвито в утробата на майка си, която е толкова необходима за неговото развитие, тази дреха детето трябва да я хвърли. И ако не я хвърли, от него няма нищо да остане. Туй дете седи в майка си обвито в мантия, като царски син, но тя трябва да се изхвърли, с нея то се държи за майка си. И после трябва да му отрежат пъпа. Това е една драма за малкото дете. Но майката, която го носи, тъй го е обгърнала в себе си, че за него не съществува опасност. Докато тя го гледа като писано яйце първоначално, после го оставя други хора да се занимават с него. Спрете върху факта как се раждат децата. Никакви деца не се раждат. Раждате се вие. Вашето съзнание, онова, което прониква във вас, то е вашето съзнание. Вие гледате: ражда се едно дете. Изтича водата. Никаква вода не изтича. Къде може да изтече? Вън от Земята излиза ли? Вие вземате една топка, свързвате я с конец и почвате да я въртите. Като я въртите, по-голяма станала ли е? Не е. Смалила ли се е? Не е. Нещо придобила ли е? Нищо не е придобила. Вие сте изгубили част от вашата енергия, да въртите топката. И ако ви питам защо я въртите, и вие не знаете.

Вие се безпокоите някой път и не знаете защо се безпокоите, също както малките деца. Бащата е взел една гумена топка, която струва 5 лева. Дал я на детето и някой му задигнал топката. И това дете се върне с пет реда сълзи, че му взели топката. И ще каже, че еди-кое си дете е много лошо, че му взело топката. Бащата го успокоява и му обещава друга топка. Питам: Где е нещастieto, че взели твоята гумена топка? Ти с тази гумена топка ли се роди? Тази топка отпосле дойде. И какво ще направиш с тази гумена топка? Какво направихте вие едно време с вашите гумени топки?

Вие носите в джоба си чаша, отивате при извора, изваждате чашата и пиете. Но един ден изгубите чашата. Няма ли друг начин, по който може да пиете вода? Има - ще се наведете и ще пиете вода направо от извора. Казвате: “Не мога без златна чаша.” Но някой може да вземе чашата ви, после какво ще правите? И с ръка можете да пиете вода. Да кажем, че и с ръка не може. Тогава? Ще приближите устата си и така ще пиете, направо. Най-важно е, че с устата си можеш да пиеш, а ръката и чашата са второстепенни начини.

Влиза един баща, от средна ръка човек, в един магазин. С него върви едно малко дете. Гледат дрехи. Детето казва: “Татко, вземи ми тия дрехи.” И детето сега иска на вересия да ги вземат. Питам: Ако бащата вземе дрехите, какво ще придобие това дете? По-добро ще стане ли? Няма да стане. По-умно ще стане ли? Няма да стане.

В едно семейство в Америка бащата изпраща сина си на училище, но нещо не върви, не се учи. “Не мога да се уча, защото перото ми е желязно. Не мога да се уча така. После, и чантата ми не е направена от хубава кожа.” Отива бащата и купува едно златно перо и една хубава чанта. Пак не върви учението, и със златно перо. Казва синът: “Мастилото е черно. Ако мастилото не беше черно, работата ще тръгне. Перото е хубаво и чантата, но мастилото е черно.” И досега този американец търси да намери бяло мастило. Сега бели мастила не употребяват в училищата. И може би, като дойде бялото мастило, ще тръгнат работите.

Казват: бели кахъри. Но нашите кахъри са черни, не са станали още бели. И българинът още чака да дойдат белите кахъри. Казва: “Много ми е патила главата. Но белите кахъри трябва да дойдат.” Вие сте дошли в областта на съзнанието, дето ви трябва едно ново разрешение, едно ново разбиране.

Седят двама под една череша. Единият се качва на черешата. Казва на другия: “Хубави череша!” Но тази череша казва: “Изядоха ми децата.” - “Нищо, другата година пак ще си родиш деца. Слава Богу, добре че ги прати Господ тези хубави череша.” Черешата мисли, че те са пратени за нейна разтуха, а вие мислите, че черешите са пратени за ваша разтуха. Питам: Кой е прав? За разтухата на черешата ли има череша, или за ваша разтуха? Въпросът е личен. И във вас някой път се зароди едно желание, което е тъй хубаво, както плодът на черешата. Но докато ти погледнеш, туй желание изчезнало. Някое друго същество дойде под черешата отдолу, хване твоето желание и почва да си хапва череша. Всяко едно желание, то е една череша, един хубав плод. Ти го откъснеш, глътнеш го и казваш: “Една хубава мисъл имах. Изчезна, отиде някъде. Няма я.” Питам: Кой е направил престъплението? Вие или онзи, който е доловил и използвал желанието ви?

В 22-ра глава Христос казва нещо, което и вие трябва да имате предвид: “Защо спите? Станете и се молете да не паднете в изкушение.” Когато дойдат мъчнотиите в живота, не спете, но се молете. Не философстввайте! Във време на мъчнотии няма какво да философствуваш. Ще се молиш тогава. И някой, като не може да се моли, той заспива. Слабите хора спят и се изкушават. Слаби хора са тези, които не бодърствуват.

Казвам ви, че и вас ви очаква задачата да превърнете едно голямо противоречие за едно бъдещо благо. В прочетената глава събитията са станали преди 2000 години. Сега ние, като четем тази глава, можем да кажем: “Туй, което Христос направи, трябва и аз да го направя. Христос превърна най-голямото противоречие в едно

бъдещо благо. И аз в живота си моите противоречия, които имам, ще превърна в едно бъдещо благо.” Христос на кого разчиташе? Той най-първо разчиташе на малко от Своите ученици. Да вземем един от тях: като дойде до критичен момент, извади ножа си и отрязва ухото на един от робите на първосвещеника. Казва му Христос: “Ти не знаеш как да воюваш. Остави тази работа, не е за теб. Тури ножа в ножницата си. Ти не си за войник.” И Христос взе и му залепи ухото на човека и каза: “По този начин не се воюва. По този начин ние ще загазим съвсем.”

Та, и вие по някой път, когато воювате с дявола, вие само ухото режете. Когато ще удариш, удари! Ако ще може да удариш, направи човека на две парчета, а тъй, да му отрежеш ухото само, то не е война. Аз правя това уподобление. Някой ще дойде да извърши Волята Божия. Ще даде 1000 лева или 100 лева и мисли, че кой знае какво е направил. Казва: “Сто лева съм дал.” Ти си отрязал само ухото [на роба] на първосвещеника. Със 100 лева работа не се свършва и с 1000 лева работа не се свършва. На човека можеш да му кажеш, че е красив или че е грозен, или че е беден, че е много учен или богат. Какво му допринасяш с това? Казваш: “Много силен човек си.” Нищо не допринасяш. Ти казваш на себе си: “Аз съм много слаб човек”, или пък “Аз съм много силен човек.” Пак нищо не допринасяш. И малкият има големи работи, и големият има слаби работи. Ако си слаб, какво трябва да правиш? Вие, които сте слаби, какво правите? Слабият трябва да очаква да дойде силният да го набие. Силният като идва, още на половин километър като е, слабият трябва да плюе на краката си и да бяга. Да даде ход на краката си, че като дойде силният, да не го намери. Да бяга. Вие казвате: “Аз не съм научен да бягам.” Щом не си научен да бягаш, ще изтърсят праха от гърба ти. Пък ако не искаш да изтърсват праха от гърба ти, ще туриш краката си в ход. Ще бягаш тогава. Слабият трябва да бяга. А силният ще бъде публика.

Следователно, ако сте слаб, вие сте на сцената, актьор сте. Пък ако сте от силните, вие сте публиката и ще гледате как ще гонят

другите на сцената. Туй е засега предназначението ви. Ще бъдете или публика, или актьори на сцената. Ако сте актьор и не играете добре, ще ви освиркат. И тогава ще кажете: “Не излезе снощи хубаво.” А публиката ще каже: “Парите ни отидоха на вятъра. Още веднъж не отиваме на такова представление.” Ако сте слаб, плюйте на краката си да бягате.

Пък ако се отричате, отричайте се на свят*. Но и когато се разкайвате, пак се разкайвайте на свят! Защото Петър се отрече три пъти. Казва: “Право е, не го познавам този човек.” Философ беше той. “Аз досега, Петър, умният човек, мислех, че той е силен. Като каже една дума, всичко ще стане.” А като дойдоха и казаха: “И ти си от неговите ученици” - “Не, не, аз, умният човек, не вярвам вече в Него. Аз мислех, че Той е силен. Той, ако беше силен човек, така ли щеше да пострада? И мен ме вкара в тази беля!” Питат го: “Ти ще свидетелствуваши ли за него?” - “Не, не, мен ме считайте отречен. Аз усетих, че Той е от слабите хора. Разбрах, че Той не е това, което мислех.” Така 3 пъти се отрече от Учителя си. И като се отрече три пъти, той почна да плаче. За какво? “Аз за тебе и на смърт ще отида. Готов съм да умра за тебе!” И плаче Петър, че не си устоя на думата. Казва: “Аз мислех, че съм бил учен човек, а съм бил глупав и страхлив.”

След като намерите вие, че сте страхливи, плачете. Вие плачете сега, за да се усили вашата воля и да станете малко по-смели. И всеки човек, който плаче, става по-смел, а който не плаче, увеличава се страхът му. Така сега плачат хората, за да се намали страхът им. А който не плаче, той е два пъти по-страхлив; който плаче, той веднъж е страхлив.

И сега, бих желал вие веднъж да се плашите, отколкото два пъти. Тогава ще се молите и ще превръщате сегашните несгоди и противоречия на живота в благо за вас и за благо на другите.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа, носят пълния Живот на Бога, на Единния, Истинен Бог на Живота.

(Вън, на полянката, направихме гимнастическите евритмични упражнения.)

38-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 10.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

КОЕТО СТАВА

15 минути размишление.

Нарядът.

23-та глава от Евангелието на Лука.

Песента “В начало бе Словото”.

Изкуство е някой да може да изважда само хубавото от живота! Вижте майстора-гърнчар, какво хубаво гърне прави от калта.

Има една странност вътре в живота, в човешкия живот. Човек представлява най-висшето от всички животни, седи на най-високо стъпало, но има една трагедия, една драма в живота му. Аз говоря за целокупното човечество. И туй противоречие се среща и общо, и частно. Всеки един от вас се намира по някой път в такова безизходно положение, че не знае въпросите, които го вълнуват, как ще се разрешат.

В дадения случай Христос, във времето, в което живее като човек, не можеше да разреши един въпрос. Малцина вярваха в това, което Той учеше. И беше поставен на един вътрешен изпит, на едно голямо противоречие, изоставен от хората, изоставен повидимому от Бога. Един велик човек, подложен на една страшна и позорна смърт, която съществуваше в Римската империя тогава - разпъване на кръст.

Сега, онзи, който не разбира живота, може да вземе само временните страдания, това, което може човек да изгуби, без да обърне внимание на същественото. Има нещо дълбоко и важно, което трябва да се разбира. Говорено е много защо трябва да страда човек, но колкото и да са обяснявали, въпросът е оставал необясним: защо човек е подложен на страдания? Защо са тези страдания в света? Има много теории, които обясняват защо са страданията. Но нито един човек, като преминава през страданията, не е съгласен с тия теории.

Както и да му говорят, в дадения случай, когато човек минава през страданията, те му се виждат неестествени. Няма нито един човек, който да обича страданията. И даже такъв характер като Христовия, човек с такова разбиране, три пъти ходи да се моли туй нещо да Го замине. Казва: “Отче, ако е възможно, тия страдания да Ме отминат.” И когато се убеди в онзи неизменен факт, че туй, което хората наричат “съдба” [е неизбежно], примирява се с факта и казва: “Да бъде Твоята Воля.”

Волята Божия, като взема предвид бъдещето, също разрешава всичко. Защото въпросът за страданията няма да се разреши днес. Той е въпрос на Великото бъдеще, когато нещата ще станат ясни и ще се разрешат, когато хората достигнат до онази най-висша степен на развитие. Те ще видят причините за страданията и с радост ще ги приемат.

Човек прегреша против законите на райския живот, следствие на това дойдоха страданията. Предполага се, че човешкото неподчинение на Божия закон е причина за много страдания. Ако вземем постъпката, на вид беше много малка, а последствията бяха много осезателни. И ние чувствуваме още тия последствия. Те си водят началото оттам, като че в цялото човечество е влязла една проказа, една болест, която много мъчно се лекува.

Най-мъчната болест, която някога са се опитвали да лекуват великите Учители в света, в името на Бога, то е смъртта, грехът. Грях и смърт вървят заедно. И при всичко, че те са сполучили в лекуването, което седи във възкресението, обаче и сега виждаме, че смъртта царува и грехът царува, и всичките противоречия, които има, са съществували и сега съществуват. И ако човек би имал едно ухо чутко*, което да послуша Земята, да чува воплите и страданията на хиляди хора по тази Земя, не зная дали би могъл да издържи. И как става това, никой не може да си обясни и да си даде отчет. Но стават нещата. Много малко от тях донякъде може да се обяснят. Ако нечистата риза би попитала защо я турят във врялата вода, понеже тя

не може да си обясни това, какво ще кажете? Човек е облякъл ризата, човек е направил ризата кирлива, нечиста и при това човек остава отвън, а ризата я турят в котела с врялата вода и казват: “Да се очисти тя.” И ризата претърпява това. Човек прави престъпление, че опетнява ризата, а ризата страда в котела заради него, в котела вътре. Питам ви: Защо страда ризата? За да се изчисти.

Значи в човека има нещо, което страда. Би трябвало човекът да не страда, а да страда неговата риза, която е турена в котела, за да се изчисти. Ако не се изчисти, тя ще донесе една зараза, проказа на самия човек. Следователно необходимо е ризата да се изчисти, за да може човек да се облече добре, да бъде чист. От друга страна, и човекът ни най-малко няма желание да опетни ризата си, да я направи кирлива. Но естеството, което има той, потта, която излиза, после, онази външна прах и други елементи, които се напояват в ризата, дават ѝ един лош дъх, който е нехигиеничен.

По някой път хората питат: “Има ли онзи свят или няма онзи свят? Има ли Господ или няма Господ?” Това са въпроси много повърхностни. Има ли човек къща? Човекът има къща, но ако няма кой да живее вътре, какво ви ползува неговата къща? Аз бих желал по-добре да срещна човека, отколкото неговата къща; къщата има смисъл за човека, който живее там. Онзи свят има смисъл за съществата, които живеят там. Не е онзи свят, който прави човека. Човекът прави онзи свят. Не е къщата, която създава човека. Човекът е създал къщата. Не казвайте, че човек е създал един Бог. Господ е създал човека.

По някой път питат хората: “Ти вярваш ли в църквата?” Аз не зная кое е важното: църквата ли е важна или Бог е важен? Кой създаде църквата? Църквата се създаде по причина на Името Божие. Църквата съществува по единствената причина, че човек трябва да вярва в Бога. Не е важна църквата, важен е Бог, преди всичко! Важен е Христос. Ако не беше Христос пострадал, щеше ли да има днес християнска църква? Кой е важният фактор: църквата или Христос? Уче-нието,

което Христос е учил. А кое е важното учение? Онази непреодолима любов, онова съзнание, което Той имаше за Бога. “Аз живея в Отца и Отец живее в Мене.” Само един човек, който има толкова интимна връзка с Бога, може да претърпи такива страдания, каквито Христос претърпя. Имаше страдания, които Христос можеше да избегне, защото разполагаше с всичкото знание и ако искаше, можеше да избегне страданието. Но има и такова, което човек не може да избегне, то му се налага.

Запример, при сегашните условия никой не може да избегне смъртта. Ще избегнеш 10, 20, 30, 120 години и най-после смъртта ще те хване; искаш-не искаш, ще напуснеш този свят. Най-видните лекари да те лекуват, най-после ще кажат: “Този човек трябва да умре!” И при това всички, които те обичат, около тебе седят, плачат, но ти умираш. И най-интересното е, че хората, които обичат толкова този човек, след като умре, ще го турят в земята, там да изгние свършено. И след туй ще му вземат костите, ще ги турят в една торбичка. Някой път аз уподобявам туй положение на онзи мъж, който се е развел с жена си и постоянно гледа пръс-тена от едно време. Държи си той пръстена за спомен, жената я няма, но той пръстена държи.

А от мое гледище костите на човека представляват доброто, това, което единствено остава да преживее човека. И са Божествени. Всичко друго ще се схуми, а единственото нещо, което остава, това са черепът и костите. Остава някакъв живот в костите.

Тогава, по аналогия: Само в доброто човек живее, всичко друго изчезва, а след смъртта доброто, което си правил, то са твоите кости, в които живееш. И само любовта, която ти си опитал в душата си, само чрез нея ти можеш да живееш. И само знанието, което си имал в твоя дух, само истината, която ти си поддържал, живеят и след смъртта. Тя ще вземе всичките мускули, туй, което е мекичко, ще обере и ще го вземе, а ще остави само костите. Тя няма право над тях. И затова се проповядва: “Гледай онова, което ще остане!” Единственото нещо за

вас, което ще ви остане за в бъдеще, то е само доброто, добрите ви постъпки, добрите ви чувства, добрите [мисли].

Ние не можем да си обясним какво нещо е гладът, но усещаме нещо в нас, което ни заставя да ядем. Много пъти казваш: “Не ми се яде”, а друг път туй желание за ядене е толкова голямо, че ти обходиш цялата околност, да намериш малко парче хляб. Питам: Каква е тази сила, която действа в тебе? Какво нещо е гладът? Самият живот е, който изисква и дишането, яденето, почивката. Животът е, който изисква доброто! Животът е, който изисква любовта, човешката мисъл. Само животът. Животът е нещо, което не може да се наруши! Има нещо у човека, което ще умре, но има нещо у човека, което остава, никога няма да умре. То е неговият живот. Онова, което той съзнава. Всеки един от вас съзнава, че има нещо у него, което ще остане. Но има нещо, което няма да остане. Даже вашата младина, вашето детство не остава във вас. И някой път, като се погледнете в огледалото, виждате, че не сте онези, малките дечица на 4-5 години, с хубавите личица. Как са се изменили лицата ви? Едно време онова малкото детенце, майка му го помилвала като едно ангелче, а сега то станало възрастно. И като си погледнете лицата, виждате че не мязате на ангелчета. Онова красиво дете, майката, като го погледне, казва: “Ангелче!” А сега вижда, че всичко това се е променило.

Онова, което е променило човешкото лице, това са лошите условия на човека, онази борба в живота, тия постоянните промени, страдания, страдания, и най-после набръчква се човешкото лице. Всеки един от вас трябва да се бори с една вътрешна непреодолима борба, за да може малко от малко да се запази. И нито един от вас не може да си даде отчет защо е така. Дойде една вътрешна тъга, една борба, едно вътрешно помрачение, не ти се иска да живееш, не искаш да срещнеш човека. И пак дойде една светлина, проблесне отвътре. Както и да се разглеждат мъчнотиите, въпросът не може да се разреши. Никакви закони, никакви външни закони, каквито и да са те, не могат да подобрят човешкия живот. Подобряването е външно. И

единственото нещо, което може да осмисли живота, то е любовта. Любовта към Бога. Човек да живее в Бога и да чувствава присъствието на Бога, тъй както живее във въздуха.

Това, което възприемеш и което даваш навън, това трябва да бъде отношението, да чувствуваш Божието присъствие във всеки момент на живота си, в добрите условия и в лошите условия, да усещаш Неговото присъствие. Да чувствуваш едно вътрешно успокояване. Христос имаше една непоколебима вяра в Бога. И казваше: “Каквото и да е, аз вярвам в Онзи, Който може да Ме изведе, да Ме избави и от най-голямото мъчение. Аз знам, че Този, в Когото вярвам, Той ще Ме изведе! Този път, в който съм тръгнал, при условията, при които съм поставен, Този, на Когото Аз вярвам и Комуто Аз служа, на Неговите ръце аз се оставям, Той ще оправи всичко. Да бъде Волята Твоя. На Теб оставям духа Си, Господи!”

И виждаме, след 2000 години, тази непреодолима вяра и туй, което Христос имаше към Бога, донякъде се реализира. За в бъдеще още повече ще се реализира.

Същият закон е и за вас - ако искате да се освободите от мъчнотиите в света, това е пътът. На първо място седи любовта, на второ място седи вярата, а на трето място седи човешката надежда. След това идва ред на други добродетели, с които човек трябва да се окичи. Земният живот е едно велико учение, в което човек трябва да се приготви, за да се върне при Баща си така, както трябва. Все трябва да се върнете. Тук, на Земята, повече от 120 години не ви е позволено да останете. Може тук изключителни условия да се отпуснат за някои, но повече от 120 години никому не е позволено да остане. След 120 години трябва да се върнете. И след като се върнете, какви подаръци ще занесете със себе си? Нали, като се връща някой от странство, носи подаръци? Сега, като отиде някой на хаджилък, друг отива в Америка, във Франция или в Англия, една обща черта е това - след като се върне при своите си, той ще донесе подаръци. И като се върне човек в другия свят, все трябва да занесе нещо подарък от Земята. Какво ще

занесете сега? Аз оставям на вас да си изберете какви подаръци ще занесете. Има големи скъпоценности, по някой път онези рудокопачи ходят и дълбаят от дълбоко, за да извадят един голям скъпоценен камък, да го продадат.

Когато човек обърне едного към Бога, някоя страдаща душа, окаляна, и ѝ покаже пътя към Истината, Любовта към Бога, то е големият подарък, който може да занесе! Като идете, да не идете сами, а да бъдете придружавани с вашите скъпоценни камъни. И ако Христос отиде в Небето, Той отиде с подаръците, с ония хора, които обърна и които и днес се обръщат към Неговото учение. То са големите подаръци.

Но това съзнание хората още го нямат. Сега хората още живеят със съвсем ограничени понятия за Бога и в бъдещия свят, и за отношенията един към друг. Но все пак ние имаме много по-добри условия сега, отколкото когато Христос е бил на Земята. И може би след 1000 години още светът ще бъде още по-добър. И след други 1000 години ще бъде още по-добре.

Онова, което Бог е определил за човека, то ще бъде! Един ден Царството Божие ще дойде в сърцата на хората. И тогава само ще престанат страданията. Понеже Царството Божие не е в сърцата на хората, затова има още страдания.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота!

(Всички на поляната си направихме евритмичните си гимнастически упражнения.)

39-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 17.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

КЪМ ЕМАУС

Размишление.

Нарядът.

24-та глава от Евангелието на Лука.

“Духът Божи”

Има една велика Истина, която е подобна на зазоряването, на разсъмване или на изгрева на Слънцето. То е тъй наречената абсолютна Истина, туй, което човек може сам да провери, да опита, върху което той може да стъпи и да живее.

Животът има няколко фази. Както семето, което, като падне на земята, то е първата фаза, първата стъпка, там са големите страдания, които започват. Това семе ще претърпи цяла една криза. След туй започва вторият процес - никненето. Това е само пътят, по който животът се изявява. След израстването ще цъфти. Цъфтенето е третата фаза. Четвъртата фаза, това е оплодяването. Има и други фази. И най-после иде узряването на плода. Това е шестата фаза. Плодът трябва да се опита от някого. И в духовен смисъл, когато някой умре на Земята, това е подобно на плода, стига плодът да не е окапал. Когато някой умре на Земята, него Бог посре-ща, както ние посрещаме узрелите плодове, обрани в кошницата; вземаме ги със същата обич. Такова е сега уподоблението. Онзи, който живее на Земята, ще каже: “Каква полза има [от] изяждането на един плод?” Животът на плода минава в една по-висока сфера. От плода нещо все остава. Именно човек е, който дава. Човекът [дава] най-хубаво условие за плодното дърво да расте. След като си изял един плод, този плод расте у тебе. Ако ти си го изял от любов, той не е изгубил, той расте.

По някой път хората разглеждат външната страна на живота, дали Христос е възкръснал. Той е неразбираем. Какво нещо е възкресението? С какво тяло е възкръснал? Дали са Го видели или не са Го видели? Има нещо по-дълбоко от виждането. Ти можеш да видиш много неща и те да бъдат илюзии. Но между илюзията и същината на живота има съществена разлика. Тя седи в следующето. В илюзията нещата всякога губят. Вземете едно дърво и го отсечете. Ако вземе да съхне, то ще почне да губи от своята тежест. Като го теглите всеки ден, ще видите колко губи. Тази загуба показва, че туй дърво не живее в реалността. Но когато едно растение влезе в реалността на живота, то всеки ден придобива по една малка тежест. Туй, което придобива, то е животът.

Следователно има два процеса в света: едни хора, които губят от знанието си - те са в пътя на смъртта. Ако ти губиш от знанието си, ти си в пътя на смъртта. Губиш от здравето си - ти си в пътя на смъртта. Печелиш в съзнанието си - ти си в пътя на живота. Печелиш в знанието си - ти си в пътя на живота. Печелиш в здравето си - ти си в пътя на живота.

Най-голямата придобивка в света, която човек може да има на Земята, то е, когато човек завърши земния си живот. Той ще види първите лъчи на Любовта, Слънцето на живота ще изгрее! Когато го озари първият лъч на Бога, той ще възкръсне, това е диханието на Бога. Казва се: Когато направил Бог човека, вдъхнал му първия лъч, с който [Адам] се пробудил в райската градина. Туй трябва да стане със сегашните хора. Докато Бог не вдъхва в техния ум, в тяхното сърце тази велика истина, хората всякога ще бъдат на кръстопътя.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

(Гимнастически упражнения.)

40-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 24.VI.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ВЪРХОВНИЯТ АВТОРИТЕТ

Ще прочета Деяния на апостолите, 2-ра глава.

Изпя се песента “Всичко в живота е постижимо”.

Това, което носи живот, то е Божественият Дух. Казва се в “Битието”, че в самото начало Земята била неустроена и Духът Божий се носел над бездната. Как е започнал да действа онзи творчески принцип, за да оформи Земята? Бог е създал Земята, но имало нещо, което е липсвало.

Можем да кажем, че и сегашният човек е създаден, но не е оформен още и Духът работи сам, за да се повдигне човек. Някой път онези, които изучават Писанието, мислят, че, като е казано, че Бог е създал човека по Свой образ и подобие, че човек е завършен образ. Не, Духът работи, за да се завърши, да се оформи този образ. Работата не е един завършен акт, дълго време трябва да се работи, за да се завърши, както един художник или скулптор дълго време работи върху своето произведение. Че не е завършен човешкият образ, всеки един от вас може да го провери. Даже при най-доброто разположение на духа, когато мислите, че Божествената Любов е във вас и че с тази Любов може да обгърнете целия свят, след малко се изменя вашето състояние, ставате недоволен, мрачен, кисел. Това се случва и със Слънцето - на всеки 11 години се появяват петна върху него. А пък при човека се явяват някой път толкова петна, че едва се виждат някои места. Затова човек трябва да гори отвътре. Мъчнотиите в света, това са материали, които трябва да се турят да горят на този огън. Ако нямате този материал, няма да имате и огън. Всичко това трябва да се превърне в огън, в светлина.

Сега, не трябва да се спирате върху въпроса защо е така. Някой може да пита: “Защо хората се раждат по този начин?” Има разни начини за раждане. Кокошката снася яйца и после пак чрез него

ражда малките си. Дървото отгоре си образува плодовете, на някое клонче има увиснали плодове; някоя малка микроба се раздвои на две. Има много начини, с които природата работи. Този начин, по който сега хората се раждат, той не е вечен начин. Един ден хората ще се раждат по друг начин. Раждане може да има само когато Духът влезе в човека. Сегашните хора казват: “Добила жената дете.” Писанието казва: “Създаде Бог човека”, а пък за напредналия човек Писанието казва: “Роден е от Бога.” Не “създаден”. Не само трябва да бъде създаден човек. Това е един механически процес. Родените от Бога, те са Синове Божи. За създадените още не може да се каже, че са синове Божи. За тях се казва, че са образ и подобие Божие. Сега, онова, което е необходимо за вас, е присъствието на Духа, Който може да ви изпълни с онова познание, нужно да разберете какво е предназначението ви. Да може да си спомните какво трябва да правите.

Страданията на човека произтичат от неговото животинско естество - иска да се удоволствува. То не обича страданието, то обича само да яде и да пие. Най-високото развитие на животното е да яде и да пие. Това е царството му. Обаче човек е минал през това състояние, ял е и пил е. Но понеже като животното е ял и пил много, не е ял както трябва, то са останали неща, които не са се смели. Та сега, като станал човек, набрали се много страдания. Вие някой път се чудите защо човек страда. Представете си, че човек е живял 10 000 години като вълк, 20 000 години като тигър, 50 000 години като мечка. Като вълк той е изял 10-20 000 овци. Всяка година изяждал по една овца. Всичките тези престъпления, които е направил, сега, като е станал човек, всички тези същества започват да идват при човека и му казват: “Върни ни това, което си взел.” И ти трябва да плащаш. Да плащаш за старите привички и задължения. Ти казваш: “Аз живея по Бога.” Но ще ти кажат тези същества: “Едно време беше страшен разбойник, ограби ни, изяде ни, сега ще платиш.” Някой път ти дойде някое страдание: “Толкова много се моля, по три пъти се моля на ден,

защо ми дойде това страдание, отгдето дойде?” Господ не те слуша, само казва: “Ще поправиш живота си.” Ти си ял, ял, колко агнета само си изял. Това агънце мъчно се смила. И сега агънцето трябва да го родиш, да му дадеш свобода, да му платиш, да му дадеш живота, който някога си му взел. Човек е много скържав*. /* скържав - диал. стиснат, скъперник./ Да взема може, но ако дава, страда. Така че страданието не е нищо друго освен ликвидиране с животинското, със старите сметки. За онзи, който разбира, така е.

Сегашният живот ни е даден, за да се запознаем с Бога, да дойдем в съгласие с Него, да вършим Волята Му. В какво седи прегрешението на човека? Прегрешението на човека седи в яденето. Ти не си ял навреме, ти си ял, когато не си бил гладен. Например някое дете минава покрай някоя градина, отива при едно плодно дърво и изяжда една ябълка. Прегрешението не е в това, че е изяло ябълката, а че не е питало господаря на градината. Хората съгрешиха, понеже при-стъпиха Божиите заповеди, тъй като Бог им каза да не бутат дървото на познанието доброто и злото. Прегрешението седи в непослушанието.

Често ние грешим, понеже не изпълняваме Волята на Бога и желаем някои работи да станат преждевременно, тогава, когато ние искаме и както ние искаме, и по този начин си създаваме ненужни страдания. Да допуснем, че ти имаш 10 000 лева на разположение. Минаваш един ден покрай една витрина и виждаш хубави дрехи, искаш да се облечеш. Минаваш покрай обувчаря, искаш да се obuеш. После искаш някоя хубава шапка, някой часовник и всички други удоволствия. Не спиращ там, но почваш да вземаш и назаем. После идват кредитори. Какво ще бъде твоето положение? Ти ще се намериш натясно и ще започнеш да казваш бели лъжи, ще се извиняваш и ще им казваш: “Елате утре, елате вдругиден.”

Евангелистите имат един метод. Те, като хванат един човек, искат да го обърнат на всяка цена към Бога и му казват: “Ти си грешен, ти трябва да се поправиш.” Те му повтарят: “грешен, грешен”,

докато го убедят, че е грешен и че трябва да се поправи. Един евангелист пита: “Ти защо като нас не ги учиш да се покаят?” Един наш брат му казал: “Ние видяхме, че чрез вашия метод както обръщате човека, не може да го обърнете, понеже после той пак се връща там, от-където е дошъл. А пък ние употребяваме следния метод. Казваме му: “Ти си добър, ти си добър, ти си добър” и най-после той повярва, че е добър и става добър. Нали вие искате да го направите добър?” Евангелистът казва: “Вие сте по-големи майстори, а ние искаме по-рано да го окаляме хубаво и после да го обърнем.”

Казвам сега: Как е по-хубаво да се започне: с Моисеевия закон или с Любовта? Писанието казва: “Моисеевият закон е до Христа, а пък Христовият закон на Любовта е вечен закон за възпитание.”

По някой път вие искате животът да бъде красив, хубав, да ви обичат, да ви погаят, да ви кажат една сладка дума, да ви приемат вкъщи като свои. Но това е Христовият закон. В Моисеевия закон няма такива неща. При Моисеевия закон ти си един слуга - каквото направиш, плащат ти и като направиш нещо, ще ти намерят кусур, ще кажат: “Проста работа.” Ще унижат работата ти, за да откъснат нещо от заплатата ти. Ще ти кажат: “Не си го нарисувал както трябва, не си ушил дрехата както трябва”, за да ти отбият нещо. И онзи човек ще каже: “Хайде, ще взема по-малко.”

Хубавите работи зависят от Любовта. Само онзи, който е закован от Любовта, законът не го лови. Някой казва: “Онази сестра се отнесе грубо.” Няма нищо, тя по закона ходи, тя си носи камшик и като си извади камшика, удря. Някой казва: “Онази сестра е станала много добра.” Тя е хвърлила камшика, няма никакъв бастун. Много хора днес нали носят бастуни. Бастунът е Моисеевият закон. Даже и жените носят сега по някой път бастун. Това е модно. Подпира се на бастуна.

Има една страна в живота, която е красива. Ние искаме известни постижения. Постиганията по закона, те са външни постижения. Законът може само да те облече, да ти построи къща, да ти направи

ограда. Но законът не може да ти даде щастие. Законът не може да ти даде разумност. Законът не може да ти даде сила. При закона всичко е външно. Най-първо ние сме работили външно - по закона. Сега любовта работи отвътре. То е животът. Силата на човека е в любовта. Трябва да се употребява любовта, защото ако не я употребявате, вие ще останете парализирани или недоизраснали.

Не се самозаблуждавайте. Има една привидна любов. Това, което се губи, не е любов; това, което се изменя, това, което изгасва, не е любов. Писанието казва: "Любовта никога не отпада." Това, което отпада, трябва да знаете, че не е любов. Ти казваш: "Едно време имах любов, а сега я нямам." Не се заблуждавай. Любовта никога не отпада. Любовта всякога си остава, при всички условия, една и съща. Това трябва да залегне дълбоко във вас. Когато човек не знае как да използва любовта, тя се отдалечава. Ако вие си затворите кепенците на стаята, и топлината, и светлината не могат да влязат. Тогава питам: Светлината и топлината ли са престанали? Не. Вие сте затворили условията, при които любовта може да влезе във вас.

Та, често, със своите погрешки, ние затваряме ония пътища, по които любовта може да работи в нас. Ние мислим, че сме изоставени, че никой не ни обича. Вие се считате някой път и за сиромаси. С какво може да подкрепите това? Аз виждам небето, звездите, въздух, вода, изобилно блага. Цялата природа е дадена на човека и той казва, че е сиромас. И най-големият милиардер не би могъл да купи това, което един човек има. Това, което можеш да учиш, да видиш, да помиришеш, да чуеш, да вкусиш, да пипаш, това е голямо богатство. Защо ти са богатства, знания, ако обонянето ти е повредено? Защо ти са цветята, ако зрението ти и обонянето ти е покварено? Ако Бог ти е дал чувства, вярвай в Бога, че Той ще ти даде това, което искаш. Той ще ти даде богатства, но не искай веднага. Той ще ти даде всичко навреме. Но Той не казва кога. Ти искай знание от Бога, искай условия да се учиш и пр., но не Му поставяй време. Ти иди при един професор да се учиш, но не му туряй програма, кога, в кой ден и какво

да ти преподава. Ти ще се подчиниш на програмата му. А пък сега искат да кажат на Бога: защо професорът не е дошъл? Ако дойде професорът, добре; ако не дойде, пак добре. Тогава ти иди там. Ако си разбрал, добре е, но ако не си разбрал, пак е добре.

Всички може да говорите за Любовта, но кои са отличителните черти на Божията Любов? Една отличителна черта на Божията Любов е, че Бог е многомилостив, дълготърпелив и благоутробен*. Ако видите, че някое малко същество, например малка пеперудка кацнала някъде, или оплетена в паяжината на паяка, трябва да ви се трогне сърцето, да кажете на този паяк да я пусне. Също така, да кажете на паяка да пусне мухата. Ти ще кажеш: “Какво? Да се занимавам с мухата ли? Нека паякът да си я изяде.” Паякът за тебе е едно предметно учение. Ако ти не освободиш мухата, ти си съдружник на паяка и тогава наполовина с паяка ще отговаряш за престъплението. Ще се заведе дело, ще се запише в делото, че престъплението е извършено в твоята къща. Ти казваш: “Аз не съм виждал.” А пък ти си виждал.

Когато вие изгубите една хубава ваша мисъл, къде е отишла тя? Кажете ми. Ако едно хубаво ваше чувство се е изгубило някъде, къде е отишло то? Мислите ли, че няма да отговаряте за това? Живо чувство беше то. Може би вие да сте причината или пък поради вашето невнимание това чувство е станало жертва на някой вълк, на някой паяк и пр.

Та, сега, вашите хубави мисли, вашите хубави желания, това са вашите овци, които трябва да пазите. Христос казва: “Моите овци, Отче, на Мене ги даде и Аз ще ги пазя. Полагам душата Си за тях, да не изгубя нито една от тях.” Онова, което Бог ви е дал, ако го изгубите, тогава къде е вашето достойнство? Всичко това, което Бог ви е дал, вашите хубави мисли и хубави чувства, тях не трябва да губите по никакъв начин. Някой може да казва: “Аз съм много добър.” Отивам в кошарата му да му видя овцете. Той ми казва, че е много добър човек. Отивам в градината му да видя плодните дървета, да

видя зелето му, доматите му какви са. Виждам още лука, чесъна, сливите, крушите, ябълките. Това са все методи за възпитание на хората и като обикалям дърветата, аз гледам кои методи успяват. Някой път тиквите не вървят. Тиквите са много идейни. Някой път сливите или ябълките не вървят. А пък някоя година всичко върви. Значи на добро е. Растителното царство ми казва: “По нашия живот съди за господаря ни.”

Всеки един човек трябва да има една градина, за да гледа как растат растенията. И какъвто е той, такива ще бъдат и

растенията, такива ще бъдат и неговите домашни животни. Сега онова, което Бог ни е дал, трябва да го пазим. Хубавото, което Бог ни е дал, тези овци, които Бог ни е дал, трябва да ги пазим както пастирят пази овцете на господаря си, та нито една овца да не се изгуби. И тогава Бог ще каже: “Добри рабе, много добре си ги гледал, ще ги оставя на тебе.”

Вие сега мислите другояче. Вие мислите, че като отидете на онзи свят без овци, без нищо, ще ви посрещнат с някое такси, тържествено. В онзи свят няма никакви таксите. Там има превозни средства, но не мога да ви ги кажа какви са. Писанието казва, че всички онези хора, които вие може да обърнете към Бога, ще бъдат с вас. Те ще ви бъдат ваш капитал. Ако отидете в Невидимия свят сами, ще кажат: “Този овчар е изгубил овцете.” И тогава, след като ви гощават 3-4 деня, ще ви пратят пак на Земята, да работите. Човек, който няма овци, не го държат на онзи свят.

Даже и в този свят може да направите опит. Една жена, която обича някой мъж, която даже казва, че умира за него, ако тя го вземе, а пък той седи, не работи и се излежава, тя ще му каже: “Защо седиш така тук, защо не излезеш да работиш?” И тя ще почне да съжاليا. Ще каже: “Не трябваше да се свързвам с него.”

На онзи свят има работа, велика работа има, придружена с радост и веселие. При работата ще ви се даде най-хубавото. Тук не можем да работим. Тук се трудим и мъчим, а пък в Небето ще

работим. Следущият живот, който иде, ще бъде живот на работа, затова трябва да се приготвяваме.

Всеки ден, когато ви дойдат страданията, да знаете, че вашите овци страдат. Когато децата страдат, и майката страда. Когато в една държава поданиците страдат, и царят, и управляващите страдат. Щом имаме страдания, то има нещо в нас, което трябва да поправим. Това можем да го направим само по един начин: нещата без Любовта не могат да се поправят. Затова Любовта за вас трябва да бъде върховният авторитет. От този авторитет излиза животът. Ние трябва да обичаме живота - онова, което Бог ни дава. И Любовта трябва да бъде за нас авторитет. Само по този начин може да се поправи миналото, може да се изправи настоящето и само по този начин може да се постигне бъдещето. Никога не казвай: "Не си струва да обичаш!" Обичай!

Любовта всякога се отличава със следното: тя най-първо дава, а после взема. А безлюбието по какво се отличава? То най-първо взема, а после малко ще даде. Онзи, който първо взема, а после дава, той е в безлюбието. А пък онзи, който първо дава, а после взема, той е в любовта. Това е закон. Затова на всички ви пожелавам да живеете в Любовта. Давайте и после вземайте. Това е закон.

"Отче наш"

41-во утринно неделно слово, държано от Учителя на 8.VII.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев. (На 1.VII.1934 г., в каталога на Елена Андреева няма отбелязана утринна беседа в неделя, 5 ч сутринта, както и неделна беседа в 10 ч.)

СПРАВЕДЛИВОСТ, МИЛОСЪРДИЕ

15 минути размишление.

Нарядът.

3-та глава от Деянията на апостолите.

Изпяхме “Бог е Любов”. “Слънцето вече грее!”

Когато човек се забърка в някой мъглив ден в планината, той образува един кръг, в който се върти и се връща пак на същото място, отдето е излязъл. Колко време? Различно, ще направи един кръг и пак ще се върне. Каквото и да започва човек, по човешки начин, той все ще се върне на онова място, откъдето е излязъл. Човешкото разбиране е такова. Често човек започва идеално в младини, казва: “Без пари може, без това може...” В старини, като дойде на същото място, казва: “Не може без пари, без хляб не може, без водица не може.” И почва да нарежда и съжалява, че на младини не е мислил така.

Когато казвам, че някои неща не са важни, подразбирам, че не вземат едно първостепенно място. Те са едно външно условие, и без тях може. Водата за рибата е една необходимост. Като риба, ако не живее във водата, тя ще умре. Но водата за птицата не съставлява такава необходимост, както за рибата. Птицата може и без вода. Водата за птицата е едно условие, за рибата е живот.

Сега всеки може да цитира стиха: “Бог е Любов.” Но какво се крие в думата “любов”? Всеки може да цитира: “Аз съм Пътят, Истината и Животът.” Но какво се крие в тези думи? Или “Повярвай в Господа Исуса Христа и ще бъдеш спасен ти и домът ти.”

В прочетената глава се говори за един хром, който седи пред храма и проси. Минават Петър и Йоан покрай него и Петър му казва: “Погледни, ние сребро и злато не можем да ти дадем, но това, което имаме, това ще ти дадем. В Името на Исуса Христа, стани и ходи!” В

този час стана човекът и започна да скача и да слави Бога. Петър и Иоан и да имаха пари, и да му бяха дали, какво щяха да го ползват? Но това, което имаха и което му дадоха, струваше много повече от всичките други материални средства. Туй, което всякога може да има, това човек не би сънувал, дори това, което му се случи. Този човек беше изгубил своите добродетели и сега ги придоби. Защото краката са на човека, то е пътят на неговата добродетел. И човек е силен тогава, когато има добродетелите. По някой път вие се чувствувате слаб, изнемощял, паднал духом. Вашите крака са слаби, вашите добродетели са слаби! То е състояние. Ще кажете: “Не съм ли аз добър човек?” Ако вие мислите за доброто като за нещо материално и казвате, че то е нещо външно, само да правите добро, то е едно погрешно схващане. Доброто у човека е тъй съществено, както хлябът. Доброто у човека трябва да влиза непрерывно в неговата душа, както хлябът - в организма. Ти си отпаднал, вървял си дълго по пътя, краката ти не държат, но щом ти дадат малко хлябец и малко чорбича, като си похапнеш, след 10, 15, 20 минути ти ставаш бодър, имаш сили и можеш да работиш. Следователно доброто трябва да го считаме като една насъщна храна, която човек трябва да знае как да я възприема.

Сега, друго нещо има, което спъва хората на Земята. Те казват: “Каква нужда имаме ние да учим, щом имаме Божията Любов?” Но то е отчасти така. Ти си във въздуха. Имаш всичкия въздух. Хайде, вдъхни си и престани оттам насетне да вдишваш. Не ти трябва повече да поемаш. Но ти издишаш и пак поемеш. Питам: Нали си във въздуха? Всичко имаш. Любовта е един процес, който постоянно трябва да влиза и излиза. Има две страни любовта. Едната е вътрешна, другата е външна любов. Ако ти не разбираш външната любов, вътрешната съвсем няма да я разбереш. Ако Бог, Който живее в тебе, ти не Го обичаш, нищо не можеш изпълни. Но и онзи Бог, в Който ти живееш, ако не Го обичаш, пак нищо няма да направиш. Това са двете страни на любовта, повече обяснения не са нужни. На слепите хора

може да се обяснява. Сляп който е, може да му се обясни. Може да му се каже: “Премини оттук.” А който вижда, ти само посочваш пътя, и той вижда. Няма какво да му разправяш: “Тази местност погледни я, обиколи я, изчисли я, изследвай я.” Очи имаш. “Ама колко е висока тази чукара? - Иди, измери я. - “Колко далече е тази чукара?” - Върви и ще измериш, ще изследваш колко е далече. А ти искаш сега наготово някой да ти покаже пътя. Не, ти сам ще изследваш всичко. Онзи, който ще ходи по този път, той ще придобие известно знание за себе си. Но неговото знание не може да бъде и твое знание, едно упътване може да бъде за тебе.

Пътят, който един човек е извървял по Божествената истина, той е валиден, важен само за него. А за тебе може да послужи само като едно условие. Но ти сам, докато не минеш този път, да го видиш във всичката хубост и красота, нищо няма да те ползува неговото знание.

После, друго. Понякога казваме: “Вие трябва да живеете по Бога!” То е пак същият закон. Как се живее по Бога? За да живееш по Бога, основното нещо е да бъдеш справедлив. Ти не можеш да бъдеш добър, не можеш да бъдеш милостив, преди да бъдеш справедлив. Справедливостта у всинца ви трябва да стане като една основна черта. Справедливостта е тактът на живота. Да бъдеш упорно справедлив. Не си ли справедлив, ти не можеш да бъдеш и милосърден. Не можеш да проявиш и доброто, защото милосърдието, това е още по-дълбоко нещо. Справедливостта е нещо външно, а милосърдието отвътре трябва да го имаш. В туй неразбиране ти сега искаш до добиеш милосърдието по външен начин. Справедливостта се изявява по външен начин. А милосърдието се придобива по вътрешен начин.

Казваме, че човек трябва да бъде справедлив, понеже туй е полезно заради* него. Смисълът на човешкия живот е в постоянното усъвършенствуване! Човек не е съвършен. Даже и един светия на Земята, и той има известни недъзи, от които трябва да се освободи. Недъзите може да са мисълта за жена, за щастие, много работи може да са. Добре, но всеки един човек, който е още в плътта, той е свързан

с известни ограничения. И дотогава, докато той не се освободи от сегаш-ните свои връзки, които го спъват, той не може да бъде свършен. Давид имаше своята опитност, той казва: “В грях ме зачена майка ми.” Не майка му, но той сам се зачена в грях. Давид, според своите разбирания, казва: “Господи, имам всичкото добро желание да Ти служа, но майка ми ме тикна в един крив път. Зачена ме в грях, та не мога да Ти служа. Затова бъди милостив към мене!” Донякъде беше прав. Но не знаей, когато той направи греха, дали майка му е дала този съвет, дали майка му го е тикнала да го прави.

Ще се намерим в едно противоречие. Ако Бог живее в нас и ние живеем в Бога, тогава как ще поясните постоянните погрешки, които ги правим? Как ще си ги обясним? Сега, това са въпроси за вътрешни, мистически размишления. Те не се обясняват. Щом почнеш да обясняваш какво нещо е любовта, ти изгубваш това, което имаш. Вътрешните неща не могат да се обяснят. Има неща, които се разбират без обяснение. На един човек ти можеш да му обясниш какво нещо е топлината. Но и без да му разправяш, той знае - нека само пипне печката и ще разбере какво нещо е топлината. Той ще почувствува. Туй, което почувствува той, то е топлината. Когато топлината мине през човешкото тяло, няма какво да му се обяснява. Без топлина човек се вкоча-нясва. А с топлината постоянно се разпуска неговият организъм. Тялото почва да се движи. Ние правим аналогия. Когато топлината, любовта влезе в човешката душа или в човешкото сърце, всичките удове*, които са вкочанявали, постепенно добиват една пластичност. Някой път сърцето му се вкочанявало и той не намира никакъв смисъл в живота. Щом влезе любовта, веднага се размрази сърцето, започват да се развиват семената, да цъфтят цветята. И човек казва: “Животът има смисъл!”

Първото нещо: Бъдете справедливи в своите разсъждения! Защото всеки ден правите погрешки. И всеки ден страдате. Защото не сте справедливи. Бог ви е дал много благословения, но вие виждате някого и започвате да се оплаквате, че все нещо ви липсва и

упреквате Господа. Като че Господ е виновен. И ще кажеш като Давида: “В грях ме зачена майка ми. Ако Господ ми беше дал един по-голям ум, едно по-голямо сърце, аз нямаше така да направя.” Не, не, ти не разсъждаваш справедливо! Нима, ако имаше по-голям ум, щеше да направиш доброто? Че ако е така, Давид имаше много голям ум и се наричаше един от първите Синове на Бога. Питам тогава: Кое го накара да направи прегрешение? И после да го изхвърлят на свинете? Ако речем ние да разберем този въпрос, да го обясним, всинца ще се окаляме! Аз не обичам да разправам как е станало грехопадението. Аз не искам да се занимавам с него, защото ще се окалям. Аз не искам да се калям. Питат: “Ама как е съгрешил Давид? Обяснете.” Не искам да се калям. Ако искаш да знаеш това, мога да ти кажа пътя как да се изкаляш. И когато излезеш навънка, ще знаеш как си се окалял. Питат някой пиян как се окалял. Връща се той вкъщи, пита го жена му: “Как си се окалял?” - “Е, наш Пенчо ме срещна на пътя и каза: “Хайде, за здраве да идем да пием по една чашка.” Та, по една чашка, по две... та се напих. И като вървах, забърках пътя и хлътнах в една локва. Ако не бях пил, нямаше да падна в локвата.” Щом човек се напие, някой път все ще влезе в локвата вътре! За здравето на този, за здравето на онзи... Пита го жена му: “Сляп ли беше?” - “Сляп не бях, но пиян бях!” Казва на жена си: “За хатър не трябваше да пия. Ако не бях пил, в локвата нямаше да вляза!”

Има два вида любов. Някой път любовта на света може да ни окаля и да ни вкара в локвата вътре. И после да ни изнесат. Обичай нещата, без да се привързваш към тях! Защото всякога грехът в света произтича от привързването за известни предмети, които [си] обикнал повече. Щом се привързваш, грехът е неизбежен. Обичай всичко в света, без да се привързваш. Да ти бъде едно условие. Не мисли, че както пиеш една чашка винце, ще разрешиш нещо. Погледни виното, вкуси го с езика си, един-два, четири-пет пъти, близни с езика си и остави чашата. Защото, като изпиеш цялата чаша, че втора, трета, на ден можеш да изпиеш 10-15 чаши и ти ще

влезеш в локвата. Кажи на кръчмаря: “Моля, дайте ми една чаша вода.” Ама може ли без да пиеш вино? Може без да пиеш. Само близвай нещата.

Та, ще бъдете справедливи спрямо себе си, спрямо Божиите разпореждания! Като направите някоя погрешка, бъдете справедливи! Каквото и да направите, в себе си бъдете справедливи! То е благородство на душата. Защото можете да бъдете справедливи! Като се самоосъдите повече отколкото трябва, то е лицепрятие. Някой път си турите едно голямо наказание - то е пък друго лицепрятие. Ще си теглиш една присъда. Бъдете справедливи! Ще си кажете: “Ти трябва да близнеш само от виното, 10 пъти да близнеш от винцето, а ти изпи 10 чаши, затова аз те наказвам на 3 деня арест и 3 деня да седиш гладен! И от дома да не излизаш навънка!” Една присъда е това! Първата присъда! Три деня да не излизаш от дома. После, втори път като направите престъпление, втората присъда: - 10 деня арест и 10 деня пост. Увеличавайте присъдата, та този синко майчин, след като дойде до 40 деня да пости, тогава ще се изправи! Ще каже: “Разбрах.” Закон му турете. Има един у тебе, който е много упорит! Но 40 деня като пости, [това] е крайният предел, до който той може да упорствува. И аз мисля, Христос като пости 40 деня, Той го опита. Той седеше, когато му казваше Христос: “Това ще направиш, онова ще направиш.” Христос казва: “Не!” И в пустинята го съди. Казва: “Не! Пост!” Три деня, десет деня: “Не.” Петнайсет, дваисет деня пост! “Не.” Трийсет деня, трийсет и пет деня! И когато дойде до 40 деня, казва: “Ще изпълня всичката Ти Воля, само - хлебец!” Казва Христос: “Много добре, както Господ иска, ще бъде!” Напоследък огладня и лошият дух отвътре излезе навън! Казва му, че не го познава. Казва: “Гладен е този, да го нахраним. На човека му трябва малко хляб. Дай му, колкото да яде.” Казва Христос: “Не само с хляб може да живее човек, но с всяко Слово Божие! Най-първо със Словото Божие трябва да се храни.”

Всякога, след като го възпитаеш, непременно ще дойде изкушението, потайно вътре някъде. Ти имаш едно скрито желание, не го знаеш какво е, по Бога ли е. Това ли е? Някой лош дух ли е? Ти трябва да опитаеш, докато се убедиш от Бога ли е туй желание. Ние трябва да опитаме нашите мисли от Бога ли са и желанията ни от Бога ли са. И след като намериш онзи, скрития вътре в тебе, и разбереш, че е той, той ще излезе навънка! И ще заеме положението на един светия, да те изкушава, но ти няма да се предаваш на никаква слабост!

Всички сте дошли на Земята да учите и не трябва да бъдете роби на външните условия, в които живеете! Но всичко трябва разумно да използвате! Грехът е примка. Примка е той. То е както лют пипер. Нали знаете тези, шопските, лютите чушки. Като го близнеш, тъй за цяр може, за треска може. Но ако мислиш, че след като ядеш, човек ще станеш, празна работа е. Близни го и тогава всичко изпитвайте, доброто дръжте! След като изпитате нещо, дръжте онова, което е Божествено. То ще служи за повдигането на човешката душа и за усъвършенствването ѝ.

Сега, на упражнения!

(6 ч)

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа и проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечен Бог на Живота.

(На полянката всички направихме с музика евритмичните си упражнения.)

42-ро утринно неделно слово, държано от Учителя на 15.VII.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ПЪТЯТ НА ВЪЗКРЕСЕНИЕТО

Ще прочета 4-та глава от Деяния на апостолите.

Песента “Махар Бену Аба”.

В прочетената глава става въпрос за възкресението. Съществува едно противоречие вътре в самия човек. Привидно като че човек вярва в нещо, всъщност, когато дойде да приложи нещата в живота, заражда се едно противоречие. Когато някой ви прави добро, вие сте готови да говорите добро за него, но когато ви прави зло, обратно - говорите зло за него. Вие тогава господар ли сте на положението? Когато ви прави добро, му слугувате добре, а когато ви прави зло, вие му слугувате зле. Ако човек в дадения случай вярва и не вярва, тогава какво значение има тази вяра? Има една вяра, която е безпредметна. Тя е вярата на условията. Тя не е онази вяра, чрез която може да дойде новият живот.

Когато се казва, че чрез вярата човек ще бъде жив, подразбират се условията, чрез които човек може да излезе от сегашните ограничения, в които се намира. При сегашните ограничения всеки един човек ще остарее бързо, ще умре и ще се свърши с него. Могат да ви кажат, че ще бъдете в друг свят. То е друг въпрос дали ще бъде така, или не. Могат на едно кокоше яйце да кажат, че като го опекаат, ще бъде в онзи свят, но дали ще има то това съществуване, както сега, то е въпрос. Положително знание имаме тогава, когато сме проверили нещата, в които вярваме. Писанието казва, че по-блажен е онзи, който не види, [а] вярва. Но защо да не е блажен и онзи, който види и вярва? В ума на Христа е съществувала следната мисъл: Блажен е онзи, който не види и вярва, понеже той, като вярва, ще му се дадат условия да види. Ние разбираме много статически това положение. Някой казва: “Аз ще ти дам утре 1800 лева, но той днес не ти дава нищо.” От вас се изисква днес да вярвате и утре като ви даде,

тогава ще видите, че е вярно. Ни най-малко не се подразбира, че във всеки случай човек трябва да вярва, без да му се дава нищо. Иначе кога ще провери нещата? Всички сте дошли до едно място, дето трябва да вървите по пътя на опита. Едно пиано се опитва по чистота на тона, който издава. Също така и всеки друг музикален инструмент - не само външно да е красива една цигулка, не само красиво да е направена, но важен е тонът, който издава. Златото е злато. То има едно качество, че не се окислява. Скъпоценните камъни са ценни, които са чисти, естествени. Диамантът е ценен по своята твърдост и по силата, с която той пречупва светлината.

Тогава, по какво трябва да се отличава човек? По какво трябва да се отличава един верующ? Ти, ако си един прост камък с твърдост, тогава твоята твърдост е много малко. Всеки може да те стърже, да бъдеш така твърд, както диамантът, че с какъвто и да е друг диамант или камък да стържат, нито една резка отгоре ти да не направят. Ако дойде злото отгоре ти и направи известни резки върху тебе, тогава имаш ли вяра? Вярата е едно състояние, което превъзмогва всички мъчности. Ако твоята вяра не може да превъзмогва всичките мъчности, това не е вяра. Ако ти имаш известна вяра и не можеш да я използваш при нужда, тогава защо ти е тази вяра? Ако имаш известно знание и не можеш да го туриш в работа, тогава защо ти е това знание?

Сега, има едно положение, от което сегашните хора трябва да се освободят. Яйцето, докато не се освободи от своята черупка и докато не седи 21 ден под кокошката отдолу, то пиле не става. Значи, в човека има известни заложи, които трябва да се турят под известни условия. Трябва да се премахнат известни препятствия, за да излезе онова хубавото, красивото, което е скрито в човешката душа.

Възкресението е за напредналите души. Някой казва: “Да поживеем на Земята.” Земният живот всякога ще ви донесе страдания. В края на краищата това благуване, което може да имате на Земята за 20 години, за 25, 50, 100 години, ще ви излезе два пъти през носа и не

съм срещал нито един човек, на когото да не е излязло това през носа и да не е съжалявал, че е дошъл. Някой казва: “Има какво да се прави, като съм дошъл.” Не съм срещал нито един човек, който да не е съжалявал за големите разочарования, които е претърпял. Ние, като искаме да живеем на Земята, подразбираме следното: зад този земен живот и зад условията на този земен живот се крие нещо друго. Така оправдаваме страданията. Има нещо друго, което оправдава страданията. Ако не е животът на възкресението, тогава всичкото ваше съществуване е безпредметно. Сега, вие сте запознати с това. Няма какво да ви се доказва. Аз не искам да ви доказвам нещата, но да ви наведе на една нова опитност, която трябва да имате. Този ученик, който иска да учи музика, той трябва да дойде в съприкосновение с най-добрия учител по музика. Онзи, който иска да стане певец или който иска да стане художник, трябва да влезе в съприкосновение с един учител, който да го научи как да пее или да рисува. И този закон навсякъде се прилага. Житното зрънце трябва да влезе в съприкосновение със слънчевите лъчи, с топлината, за да може Слънцето да даде ония качества, които са заложени в семето. Иначе то ще остане такова, каквото си е било.

Сега човек само трябва да вярва. Някой вярва и казва: “Аз вярвам в Господа Исуса Христа.” Ти може да вярваш в едно изрисувано слънце, [в] някоя книга. Това слънце е нарисувано от някой велик художник. Тогава какво ще те ползува? Ти даже може да четеш, че Христос е дошъл и пострадал. Какво ще се ползуваш от това? Човек трябва да влезе в съприкосновение с онази реалност, да я опита и да стане едно с реалността. Христос казва: “Аз и Отец едно сме.” Той познаваше Отца. Тогава и християнинът, и верующият трябва да кажат: “Аз съм едно с Христа.” Христос казваше: “Понеже Бог живее в Мене и Аз живея в Бога.” По същия път всеки един от вас трябва да каже: “Христос живее в мене и аз живея в Христа.” Христос казва: “Каквото прави Отец, и Аз го правя.” А сега верующите казват: “Каквото прави

Христос, аз не мога да го правя.” Каквото е правил Христос, трябва да го прави и всеки верующ. Това е пътят на възкресението.

Христос дойде по единствената причина, че Бог живееше в Него и не беше възможно на Христос да умре. Понеже Бог живее в Христа, то и всеки, който живее в Христа и Христос живее в него, то по същия закон този човек ще бъде жив. Сега, някой може да ви запита: “По какво заключавате, че Христос живее във вас?” Много лесно може да се докаже. Как може да се докаже, че една вода има 100 градуса топлина? Водата ще каже: “Турете едно яйце в мене и аз ще го сваря.” При колко градуса се сварява яйцето? При 100 градуса. Така може да докаже водата, че топлината ѝ е голяма. По какво се отличава огънят? Той се отличава с голямата си топлина. Има огън с голяма топлина, а има други огънове, с още по-силна топлина. Например 100 градуса, 300 градуса и пр. А има огънове с няколко хиляди градуса топлина. Щом топлината е силна, какъвто и да е предмет може да се разтопи в тази горещина. Силата на човешкия живот е в топлината на неговата любов. Ако своята топлина е силна, твоите отрицателни мисли, които те мъчат, ще изгорят и ще изчезнат. Защо те мъчат някои мисли? Защото е слаба своята топлина. Топлината ти трябва да е толкова голяма, че всяка мисъл, която те мъчи, трябва да се разложи, да изгори, да се премахне.

Например вас ви мъчи сега мисълта за сиромашията, че нямате парици. Питам сега: Основателна ли е тази мисъл? Представете си едно дете, което има баща и майка, които го обичат. Трябва ли то да се безпокои, че ще умре гладно? Сега вие казвате: “Какво ще стане с нас?” Аз не говоря за продължителната вяра. Продължителната вяра е статическа вяра. Вярата всякога се опитва в даден момент. Тя се опитва във време на мъчности, а не когато си охотен, когато си здрав. Това е знание. Вярата се опитва при големите противоречия в живота. Онзи, който умира, който изгубва живота си и вярва, че ще се повърне животът му, това е вяра.

Онази сила, която може да върне това, което ти си изгубил, това е вяра. Ти не може да имаш вяра, докато не достигнеш онзи, крайния предел на твоята вяра. Крайният предел на твоята вяра е Любовта. Всеки, който не е достигнал до крайния предел на вярата, той има слаба вяра.

Ти като влезеш в областта на Любовта, в нея вече се реализира копнежът на вярата. Защото вярата е закон на живота. Външната страна е вярата, а пък Любовта, това е вътрешната страна на живота. Това е Божественото, чрез което вярата се реализира.

Първото нещо е: Всеки от вас трябва да има тази опитност. Не само Христос трябва да възкръсне. И всички вие трябва да възкръснете. Защото ако Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава нищо няма да се ползвате. Ако вярвате, че Христос е възкръснал, а вие не възкръснете, тогава празна е вашата вяра и всичко, каквото правите на Земята, е безпредметно. Всички религии на Земята без възкресението нямат смисъл. Съвременната вяра има смисъл, до-колкото възкресението или новият Божествен живот на безсмъртието ще може да се реализира.

Слънцето е реално дотолкова, доколкото сега ни свети. Задава се един въпрос: Това, в което вярваш, опитал ли си го? Всеки ден постоянно трябва да опитвате вярата и любовта. Човек трябва да ги чисти така, както войниците чистят пушките си. Така и вярата, и любовта всеки ден трябва да се чистят. Войникът ще изчисти пушката, ще я намаже. Щом се остави онази пушка ненамазана, ръждясва. И когато вярата и любовта са ръждясали, това показва, че войникът не е бил умен.

“Отче наш”

43-то утринно неделно слово, държано от Учителя на 22.VII.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ЧОВЕШКОТО И БОЖЕСТВЕННОТО

Размишление.

Нарядът.

Пета глава от Деянията на апостолите

За всяко добро начинание в света, дали е човешко или Божествено, ще дойде да се изпита. Хората в света се изпитват със своята лакомия. Духовните хора се изпитват със своята лъжа. Светският човек, след като натрупа голямо лакомство, започва да страда. Питам: Защо страда? Защото е лаком. Духовният човек, след като излъже, пита: “Защо страдам?” Защото си излъгал. Защото, който се излъгва, и той лъже. Дойде някой при тебе, разправя ти една новина, ти не си я проверил и я предаваш на други. Или ти си продавач, или ти си купувач. Аз уподобявам хората на света, светските и духовни хора, на продавачи и купувачи. В даден случай можеш да бъдеш или продавач, или купувач. Ако продаваш, трябва да дадеш хубава стока, да е изработена хубаво, чисто - тогава не обичаш да лъжеш. Ако си купувач, пак не трябва да лъжеш, да платиш навреме, да се не извиняваш. Те са елементарни правила, отдето започват нещастията на хората - от малките работи. Виждаме един човек, който искаше да продаде нечиста стока на апостолите, да покаже, че той вярва в това, което се проповядва, че е готов да пожертвува всичко. Отива, продава нивата си и казва: “Аз съм готов да живея с вас и каквото вие правите, и аз ще го правя. Всичкото оставям на ваше разположение.” Пита го апостол Петър: “За толкоз ли продаде нивата?” - “За толкоз.” Той му казва: “Защо се опита да излъжеш Господа? Тази нива не беше ли твоя, преди да я продадеш? Парите не са ли твои, след като я продаде? Защо ще лъжеш? Калпава е стоката ти. Такава стока не искаме ние, не ни трябва.” След туй идва

жена му и нея питат, и тя казва същото, наговорили се. И умът, и сърцето на човека вървят по един и същи път на 300. Добре, но те всички искат тяхното да е.

Във всяко общество ще намерите от тия, учените, които постоянно спорят. Спорят все за първенство. Спорят все за убеждение. Спорят все кой е прав. Спорят все кому Господ говорил повече. И може да се похвалят с това. Възрастните сега минават този изпит. Този изпит е, през който всички минават. Който не разбира, тогава може да направи много пакости, с които да напакости на себе си и на другите. Това е фазата на апостол Павел. Възрастен е той. Учен човек е. В началото преследваше учениците на Христос, но после се коригира. После стана “съсѣд на Господа”.

Сега сме в едно състояние, когато човек не може да търпи другите хора за техните убеждения. Ако един човек има отношение към Бога, не се меси в неговите убеждения, в неговото отношение към Бога! Когато човек има едно верую към Бога, не ходи да го наставляваш. Ако ти се каже, може да му дадеш нещо повече, но ако ти искаш да наложиш своето верую, ти може да спънеш този човек. И апостол Павел искаше да върне тези, които са повярвали в Христа, към Моисея, да вярват, както Моисей учеше. Ако Моисеевото учение беше свършено разбиране, нямаше нужда да идва Христос на Земята и да проповядва друго учение. Имаше нещо, което не достигаше на Моисеевото учение, затова дойде Христос. Христос не отрече свършено Моисеевото учение, но дойде да изправи Моисеевото учение. То беше свършено в закона, във външните форми. Отлично е в своята форма. Като форма е свършено. Но по дух нямаше онова, което Христос донесе. По Моисеевия закон, който работи в съботен ден, с камъни го убиваха. Шест деня като работиш, седмия непременно трябва да почиваш, по закон. Учението на Христа изключва убийството.

Понякога се заражда едно противоречие: някой път Моисей живее в тебе, някой път Христос живее. Един ден живееш в учението

на Моисея, втория ден живееш в учението на Христа. Постоянно има противоречие. Казвате: “На Моисея говори Бог.” На Моисея говори Бог отвън, при къпината, а на Христа говореше отвътре. Христос казва: “Отец е в Мене. Аз и Отец Ми едно сме.” Разликата е и в просветата, която имаха. Моисей, когато пасеше овцете, видя, че къпината гори. Значи, отнася се до неговия ум. Има едно по-дълбоко познание от Моисеевото. Бог може да ви говори чрез богатството, Бог може да ви говори чрез добродетелите, чрез всичко може да ви говори. То е външната страна. Онова, което трябва да разбира човек и което му е необходимо, е едно място в света, дето едновременно работят Любовта, Мъдростта и Истината. Това място човек трябва да го намери. Той трябва да живее в Любовта, без да има слабостите на детин-ството. Той трябва да живее в Мъдростта на възрастния, на възмъжалия, без да има грубостта на възмъжалия, без да има неговите слабости. И може да живее в областта на стария човек, без да има слабостите на стария. Старият човек има слабост, някой път да отстъпи от своите убеждения. Много пъти се случва, че хората при остаряването отслабват. Щом отслабнеш във възрастта, ти си остарял. Щом отслабнеш в любовта, ти си остарял. То е външната страна. Старостта е едно състояние. Човек остарява по единствената причина, че се е пресилвал. От много грижи да си уредиш работите, ти си остарял.

Сега, това са състояния. Младостта трябва да я имате, за да бъдете във връзка с Любовта. Пълната възраст, възмъжалост, трябва да имате, за да бъдете в съзнанието на Мъдростта. Стари трябва да бъдете, за да бъдете във връзка с Истината. Всеки от вас трябва да мине тези три състояния. Някой път хората минават детството, без да са влезли във връзка с Любовта. Изгубват Любовта, влизат във връзка с Мъдростта. Изгубват я. Защото в старини старите хора почти се вдетиняват, изгубват онова, което са имали. Ако едно богатство, което човек е спечелил, може да го изгуби, защо му е тогава?

Тия 3 състояния съставляват отношенията, които човек трябва да има. В детинството си ще научиш онази велика истина, кой е онзи, който те е родил. Ти ще намериш в детинството Майка си - Любовта. Любовта е истинската Майка, отдето си излязъл. Щом възмъжееш, ще намериш Баща си - Онзи, Който те е въвел в света и ти е дал всичко. А в старини ти ще намериш всички ония, които са твои Братя и Сестри. Старостта е запознанство. Следователно вие сте в един Божествен дом. Първо, детинството е запознаване с Майка ви, при зрялата възраст ще познаеш Баща си, а пък в старините ще намериш всички твои Братя. Това като разбереш, имаш вече една истина. Ако така не разбирате, вие ще се намерите в едно противоречие. Вие казвате: “Деца бяхме, какво научихме? Нищо. Остаряхме.” Във всяко едно верую има едно начало. Човек трябва да изучава Любовта. В Любовта ще гледаш да не огорчаваш Майка си, да не огорчаваш Любовта. Всичките страдания в детинството произтичат от нарушението на Любовта. Любовта изисква да бъдеш внимателен към Майка си както към себе си. Аз забелязвам, има хора, които са крайно невнимателни към другите, а към себе си са крайно внимателни.

Запример къде е слабостта на детето? Има деца, които постоянно плачат, хленчат. Тези деца не са умни. Те разбират своите интереси, но никога не мислят, не им е влизало в ума, че те безпокоят майка си, че майка им трябва да си почине. По 4-5 пъти ще плачат на вечер, ще събуждат майка си, ще искат навреме и без време да ядат. Има религиозни хора, които мязат на такива своенравни деца, които постоянно ходят да хленчат. Религиозно хленчене има, оплакване, че никой не ги обича. Че никой не им обръща внимание.

Говоря на онези от вас, които искате да разберете дълбочините на едно учение. Вие влизате в нова епоха. Може да влезете с разбиранията на Моисея или пък с характера на апостол Павел. Има общества, които вътре воюват. Има членове в един дом, които воюват. Какво показва това? Че Савел е там. Постоянна караница има там. И тогава питате защо Господ е направил света така. Не е Господ

направил така света, но ние не разбираме Божественото, Любовта. Говоря ви за Любовта. Любовта, която има отношение към човека. Аз не се занимавам с Любовта на другите хора, но се занимавам с Любовта, която е в мене. Бог, Който е в мене. Каква е любовта на другите хора, това е тяхно схващане, техен въпрос. Дали те ще имат повече любов или по-малко любов, това не е нещо важно. Ако Бог е в тях както в мен, ние ще имаме еднакви разбирания. Щом Бог в нас не живее еднакво, и разбиранията ни няма да бъдат еднакви. Двама души не се разбират. Единият казва, че Господ живее в него и другият казва, че Господ живее в него. Тия хора са в заблуждение. Заблуждението е в единия или в другия, или в двамата. За-щото как е възможно двама души, в които Бог живее, да не може да се споразумеят? Какво ще делят, какво ще спорят? Нямаме трима богове, Господ е Един в света. И всичко е на Бога. Ако всичко е на Бога, имаме ли право да делим, да кажем: “Туй ще бъде за мене”? Щом дойдем да живеем по Бога, а ти искаш да имаш само, ти си в пътя на греха. Щом кажеш на баща си: “Я ми отдели това, което ми се пада”, ти си в хлъзгавия път на греха. Какво направи онзи млад син, който каза на баща си: “Я ми дай моя дял!” Кой съгреша? Младият син, който отиде и изпояде всичко, после призна погрешката си, върна се при баща си, баща му му прости. Дойде големият син, и той направи същата погрешка. Той се повлия от младия син и каза: “Този син, който изпояде всичкото имане, ти за него закла охраненото теле, тури му пръстен на ръката, направи му угощение, а досега на мен не си ми дал нито едно теле и аз да се повеселя с приятелите си.” Ето един баща, който има двама сина, които вървят по кривия път.

Ние минаваме за праведни. Едни имаме грехове, които се виждат, както на младия син, а някои имаме грехове, които не се виждат, както на големия син. Но и единият, и другият са грешни. Като вземем всичко, което бащата има, тогава какво ще има за бащата? Де е бащата? Сега в света искате всичките ви работи да са уредени, без да имате предвид, че трябва да се уредят и работите на

баща ви. Вие искате да се уреждат вашите работи, после да се уреждат работите на Господа. Когато Господ създаде човека, за кого го създаде? Да се уреждат работите на човека или да се уреждат Божиите работи? Христос казва: “Не дойдох да изпълня Своята Си воля, но Волята на Онзи, Който Ме е пратил.” И Той дойде да поправи една голяма погрешка. Той дойде в голямо богатство, но не отиде да яде и да пие, да търси удоволствия в света. Онзи, младият син, беше богат. Яде и пи и след това той се върна в Небето. Христос дойде на Земята да покаже как трябва да се живее. За да бъде човек щастлив, той трябва да изпълни Волята Божия.

Сега вие ще кажете: “Трябва да имаме вдъхновение.” Вдъхновението е всеки ден, постоянно иде в човека. Ти всеки ден, като приемеш Духа, ти се вдъхновяваш. Ако разбираш закона, вдъхновението веднага идва. С въздуха влиза вдъхновението. Ако ти не разбираш този закон, тогава вдъхновението ще влиза и ще излиза и ти ще очакваш някакъв възход на духа. Туй е съзнанието: да разбираш, че Бог е създал света и Той е навсякъде. Ако твоето съзнание се просветли отвътре, ти ще почувствуваш Божието присъствие. Щом почувствуваш нещо, не можеш да излъжеш. В Любовта ти имаш всичко, какво ще лъжеш. Помнете: Като дойде изкушението, веднага повикайте Любовта на помощ. Щом дойдете до едно изкушение, дето може да паднете, повикайте трима души. Повикайте Господа на помощ, повикайте ближния си и себе си, и лъжата ще избяга. Там, дето е Бог, дето е ближният, дето е Любовта, там лъжата не може да влезе. Ние, които сме родени от Любовта, лъжа не допускаме до себе си.

По този начин като мисли човек, всичко може да постигне в света. Всички Божествени блага са постижими само по този път. Хубавото наследство, благата, туй, което човек очаква, силата, зависи от Любовта. Само любовта може да даде това, което чакаш. Без любов никакво щастие не може да добиеш, никакво знание, никаква сила човек не може да развие. Христос е емблема на любовта. Виждаме как

понесе най-големите противоречия на живота. Знаеше, че всичко е за добро, че Бог няма да Му измени и чашата, която Му даде Неговият Отец, докрай я изпи. Христос не пита: “Аз ли съм най-големият грешник, та трябва да понеса всичко?” Но каза: “Твоята Воля да бъде, заради благото на другите ще я изпия.”

Вие не искате да страдате, не искате да пиете чашата, която ви се дава, но искате да сте герои. Повечето от съвременните християни са изгубили своето геройство. Или, другояче казано: изгубили са любовта на Бога, изгубили са любовта към ближния, изгубили са любовта към себе си. Казвате: “Времето е сега такова, всеки човек трябва да живее за себе си, да уреди работите си.” Ти ще увърташ оттук, оттам, защото не ти изнася да бъде другояче. Ти държиш онова правило на турците: “Нито връзвай, нито развързвай.” Не ги връзвай, не се спъвай.

Едно правило: Не се опитвай да спъваш себе си, не се опитвай да спънеш и ближния си. Лъжата е най-голямата спънка. Дяволът спъна хората, като каза: “Вие като ядете от този плод, всичко ще добиете.” Първото престъпление е лъжата. Лакомията е второто. Когато дойде Господ, Адам се скри, първата лъжа дойде. Той не каза истината, а казва: “Тази жена ми създаде всичката беля!” Искаше да прехвърли вината на другите. Хората от няколко хиляди години насам постоянно същите Адамови думи повтарят. Всеки ден мъжът казва: “Ако не беше тази жена, какво не бих направил.” Жената казва: “Ако не беше мъжът, какво не бих направила. Моята глава страда от него.” Всички ние страдаме от непослушание и от безлюбие. Аз го виждам така. Всички ние страдаме от безлюбие. Там е истината. И за това първият закон е да възлюбиш Господа. То е бъдещето на човечеството.

Само проявената Любов на Духа, само проявената Истина на Духа, само проявената Мъдрост на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

44-то утринно неделно слово, държано от Учителя на 29.VII.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ТРИТЕ ИЗПИТА

(Трите велики закона)

“Добрата молитва”

Размишление.

Ще прочета 9-а глава от Деяния на апостолите.

“В начало бе Словото”

Има три състояния, през които човек минава в своето развитие на Земята. Това са елементарни състояния, трябва да ги знаете и да знаете на кое място се намират. Едно духовно състояние не е подобно на детството. На детето други му служат. Туй дете не прави никаква пакост никому, само някой път дотяга със своето плачене. Крайно възискателно е детето. Може да не е от зла воля, носи известна слабост, нека всички влязат в положението му. Детето иска да убеди майка си, че то има голяма нужда от нея. Че като расне и порасне, ще ѝ се отплати. Горедолу е така. Друго положение е зрялата възраст на човека. Когато човек добива знание, мъдрост, когато се ражда доброто и злото, тогава греши човек. Пътят, по който пропада. Той не греши като дете. Той греши като възрастен. Тогава в неговата душа се заражда онова пожелание да е господар, да заповядва; и първият слуга е жената. Жената трябва да извършва всичко, каквото мъжът иска.

Туй състояние съществува и в духовно отношение. Най-първо човек мяза на едно дете, което живее в Любовта. След това дойде една фаза, когато трябва да започне да изучава Мъдростта и тогава в него се заражда гордостта, иска да стане господар. Исква да заповядва на другите хора да мислят тъй, както той мисли. Има едно общо състояние на всички възрастни хора. Те мислят, че от тях няма по-

умен и затова се ражда един спор. Ако е един, двама, трима, 15, 20, 100, 200, [...] лъжа и двамата умират. Всичко се свършва.

Любовта изключва всяка лъжа, всяка лакомия. Те са извън нея. Следователно немислимо е, по никой начин ти не можеш да влезеш в Любовта със своята лъжа и със своята лакомия. Щом се опиташ, смъртта ще дойде. Ти казваш: “Бог нали е Любов.” Значи Господ трябва да допусне престъпление и тогава да е Любов. Ако Бог допусне престъпление, Той не е Любов. Щом не е Любов, той изключва Себе Си.

Сега, мнозина искат да ги приемат някъде да живеят с някои хора. Те турят нещо в банката, казват: “Вярваме в Бога.” Те са се осигурили и вярват в Бога. Какво ще вярват в Господа, какво ще им прави Господ? Пари имат, дрехи имат, за ядене имат, в какво ще вярват? Аз съм забелязал и проповядващи, и проповедници, и свещеници как изнасилват истината. Проповедникът проповядва, но не е в негов интерес. Той иска да каже истината, но истината не е в негов интерес, затова той ще позамаже, ще позаглади, някакъв стих ще тури, да го закрие. Не, не, не върви. Друг път проповедникът може да иска да каже истината, но онзи, който го слуша, не му допада. Някои неща допадат, някои неща не допадат. Трябва да се доглаждат. Туй го каза тъй, но то не е тъй, друг един стих има. Не поставяйте в противоречие един стих на друг. Няма да лъжеш, нищо повече! За да лъжеш, всякога подразбира, че ти си един лаком човек. Ти си минал в лъжата в първа степен. Ти си живял в света на лакомията. Като духовен човек не си се освободил от лъжата. Колко пари имате в банката? - “Десетина хиляди лева.” Той няма 10 000 лева, но 100 000 лева. Защо не казваш колко имаш? - “Не мога да кажа, защото ще дойдат да ми искат назаем пари.” Ако ти си господар, никой не може да ти вземе твоите пари насила. Ще дойде някой човек да ти иска пари назаем, защо ще те е страх? Кажи: “Не давам.” Нищо повече. Кажи: “Имам пари, но не съм разположен.” - “Ама, ще бъда груб.” По-добре да бъдеш груб, отколкото да говориш лъжата. Кажи: “Имам

пари в банката, 100 000 лева, но тебе считам човек, който не плащаш, не мога да ти дам.” Казваш: “Аз не искам тъй да го обидя.” Ами като му кажеш лъжа, не обиждаш ли себе си? Значи ти ще опетниш себе си, за да не опетниш другите.

Сега, някои изпадат в друга крайност. Когато някой иска да води праведен живот, започват да гледат хората отвън как ще постъпва. За да познаваш хората, за да съдиш, трябва да знаеш какви са отвътре. Ти не можеш да имаш ясна представа за човека, ако отвътре не познаваш какви са подбудителните причини. Един човек може да не ти даде пари назаем, може да не те приеме вкъщи - каква е подбудителната причина? Апостолите не приеха Анани. Казва апостол Петър: “Защо искаш да лъжеш?” Сега ти ще спестиш Божествената Правда върху себе си. Ако ти се опиташ да влезеш в Царството Божие и с най-малката лъжа, ти ще намериш смъртта. И жената, и децата ти, всеки, който се опита да излъже, ще намери смъртта. Децата ти, всеки, който се опита, ще намери смъртта. Какво ще трябва да правим? Ще кажеш за колко пари си продал нивата, без да задържиш нито една стотинка. Никой не те кара насила да дадеш. Ти си свободен да задържиш всичко, но не си свободен да лъжеш. В лъжата няма свобода. В лъжата всякога има смърт.

Знаете тази приказка за малкото дяволче, което отишло при големия дявол и му казва една лъжа. Той му казва: “Тази стока е моя, на мене няма да я продаваш. Аз я направих за хората. На мене ще ми казваш истината.” Туй, което носи живот, туй, което носи щастие, е да говориш истината без лъжа. Който иска да бъде щастлив, да не допуска абсолютно никаква лъжа в себе си. Няма да се опитваш да лъжеш Бога. Няма да се опитваш да лъжеш ближния. И трето, няма да се опитваш да лъжеш и себе си. Опиташ ли се да излъжеш, непременно ще опиташ смъртта. Законът е неизбежен. Никой не може да го измени. Влезнеш ли в живота, ще бъдеш доволен от онова, което Бог ти е дал. Не искай повече от онова, което Господ ти е дал. Искай Бог да благослови онова, което Ти е дал, да го разработиш. Не

искай от ближния повече отколкото може да ти даде. Не искай от себе си повече отколкото можеш да направиш.

Питате: “Какво представлява Небето?” Някои имат смътно понятие какво е Небето, искат да го опитат, както Земята. Човек, за да разбере Небето, трябва да има съответстващи сетива (чувства). То не е нещо, което може да се опише. Да опишеш на една мравка какво нещо е човек, какво нещо е човешкият живот, е като да описваш Небето на човека. Най-първо, как ще разправиш на тази мравка, че човек е на два крака? Казва: “Как може на два крака? Ние с тол-кова крака едва се движим, ние [на] по 6 и по 8 крака едва се държим, той на два крака как се движи?” Не може да обясним. После, онова, което е направил човек за хората, които живеят в този разумен свят, мравката няма понятие. Мравката няма това понятие за Слънцето. Мравката едва вижда Слънцето. Те не виждат никаква звезда. За тях небето е тъмно. Ако на мравките им бяха разправяли, че има небе и на него звезди, те биха се смели и за корема биха се хванали.

Казва някой: “Защо е така?” Ако един човек със зрение разправя на слепите за Слънцето, те казват: “Ние не сме го видели.”

Има известни чувства в човека, които трябва да се пробудят. Истинската любов човек може да познае. Сега ще ви кажа диагнозата, за да знаете дали вървите по пътя на една любов, която е Божествена. Щом като се отучиш да лъжеш, Любовта е в тебе. Функционира. Щом послъгваш, Любовта я няма. Може да имаш някаква любов, някакво чувство. “Всичко туй - ще ти кажат някои хора - остави настрана.” Щом Любовта дойде в човека, лъжата я няма в човека. Тогава ще ме попитате: “Без лъжа може ли?” Може, това е животът. С лъжата хората умират, без лъжата хората възкръсват. Всеки, който иска да възкръсне, трябва да се освободи от лъжата.

Една майка довежда сина си, който по естество е склонен да попиива. Тя иска да го прави светия, той направил една погрешка, тя не иска да я признае, че синът ѝ я направил. Тя се солидаризирала. Така не може да го поправи.

Кажете: “Кой научи хората да лъжат?” Докато не бяха яли от забраненото дърво, хората всякога говореха истината. Откакто ядоха забранения плод, оттам насетне истината не може да кажат. Ти, докато нямаш пет пари в джоба си, не си спокоен; но щом имаш 50 000 лева в касата, ти си още по-неспокоен - мислиш да не те оберат, броиш ги постоянно, мислиш за парите. Всичките наши нещастия в света произтичат от материални отношения.

Сега питам: Онзи, който не се е отучил да лъже, може ли да знае? Онзи, който не се е отучил да лъже, мисли, че всички хора лъжат. Казва: “Без лъжа не може.” А онзи, който се е отучил да лъже, знае, че половината от хората лъжат. Казва: “Едно време и аз си служех с лъжата.” Допуснете, че ви срещна след 30, 40, 50 години, някои след 50 години ще ви повикат да дадете отчет. Какво ще кажете? Някои още сега мислите долапи* да направите. Няма го майстора, за долапи не мислете. Очистете всичко, наредете сметките чисто. Каквата погрешка ще направите, ясно. Ще кажеш: “Господи, направих тази погрешка, ще я поправя, дай ми време, не е било тъй. Не съм живял както трябва.” Ще кажеш: “Условията са такива, баща ми, майка ми.” Не туряй ни баща си, ни майка си, кажи: “Ще изправя.” Това е човешко, това е християнско. “Погрешките, които съм ги направил, ще ги изправя.” Всеки човек, който така се приближава при Бога, Господ ще му даде време и съдействие да изправи погрешките си. Това е новата философия в живота. Който иска, може да ви залъгва: “Ти сега си ги лъгал, но втори път, като се преродиш, ще изправиш погрешките си.” Сегашната лъжа в другия живот не може да се изправи. В другия живот има страдания. Ти сега, в този живот, може да изправиш лъжата. В другия живот ще изправиш последствията. Ако в този живот си бил проповедник, заблуждавал си хората, говорил си лъжа, втори път като дойдеш, ще бъдеш сляп, глух, нем. Какво ще правиш тогава? “Ще се изправя.” Как ще се изправиш? Никому няма да може да говориш, ще ти затворят очите, ще ти затворят устата, ушите ще ти затворят, да не лъжеш. Ще

кажат: “Защо той е сляп и глух и ням?” Защото е говорил лъжи в миналия живот. Нищо повече. То е по отношение на физическия живот.

Човек не е създаден да носи нечистота. Той е създаден да носи чистотата в себе си. Аз предпочитам страдание без лъжа, отколкото щастие с лъжа. Аз предпочитам всичките несгоди в света без лъжа, отколкото всичките изгоди с лъжа в живота. Защото, ако ти имаш всичките несгоди в живота и имаш истината, ще дойде Божието благословение. Ако

имаш всичките благословения, които Бог ти е дал, а живееш в лъжата, всичко туй след време ще се превърне в твое нещастие. Законът е такъв. Свобода има там, дето няма лъжа.

Казва Писанието: “В любовта лъжата е безлюбие.” Всякога, когато лъжеш някого, ти не го обичаш. Не може да излъжеш един човек, когото обичаш. Като дойде до езика една лъжа, като че те припари Неговото присъствие, в тебе трябва да се яви желанието да вършиш Волята Божия. Дотогава, докато в човека не се яви желание да изпълнява Волята Божия, той не може да има просветление и вдъхновението не може да дойде.

Сега, аз ви говоря за едно положение. Има много християни, които хиляди години са живели добър живот и след това у тях започва един упадък. Четете историята на християнството. В първата фаза християните живееха много добре. Като дойде възмъжаването, имаше избиване на християните. Сега вече християнството е към епохата на старостта. Сега хората още не се познават, че са братя. Има религиозни секти, които признават за братя само тези, които са в тяхната секта. Православният признава за брат само този, който е в православната църква, евангелистът признава само този, който е в евангелската църква, баптистът признава само този, който е в баптистката църква, окултистът признава само този, който е окултист. Но всеки познава само себе си. Хората нито се познават,

нито се разбират. Те са остарели, но са оглупели. Новата епоха повтаря историята. Пак трябва да се върне човек в своето детство.

Има много фази на детство. Вие сте били деца като риби, вие сте били деца като птици, вие сте били деца на крави, на животни сте били деца. А сега сте вече деца на Бялата раса. Две раси са минали. Вие сте били деца на Лемурийската раса, после на Атлантската раса, а сега сте деца на Бялата раса и още не сте поумнели. Сега остава да станете деца на Шестата раса. От една форма да влезете в нова форма. Сега трябва да разбирате Любовта не както белите я разбират, но както я разбира Светящата раса - расата, в която вие ще се познавате и никога няма да нарушавате закона на Майка си, няма да нарушавате закона на Баща си, няма да нарушавате закона на Божия Дух, нито на Брата си. Има един закон, който регулира отношенията. Братята и сестрите, и те си имат закон в духовния свят. Няма да нарушавате законите на съвършените Братя, които са завършили своето развитие. Вие сте малки деца, имате големи братя и техните закони ще почитате. Има 3 закона: законът на Майката, законът на Бащата и законът на вашите възрастни Братя. Не само закона на Майката ще зачиташ и на Баща си, но ще слушаш и почиташ и закона на своите Братя и Сестри.

Говоря само на онези, които имат гръбнак. Аз не говоря на всички, защото зная някои от вас, още като излезете оттук, как ще постъпите. Ще постъпите по същия начин, както досега. Правил съм много опити да повярвам една проповед и още не съм излязъл, почват караници, и то я за някакъв стол, я че седнал някой на него или че седнал на първото място; това е човешко. От мое гледище щом речете да учите някого, вие губите. Аз това го зная. Даже един учител, и той, като учи, губи голяма част от времето си за празни работи. Не учй никого, живеј както трябва. Няма по-хубаво от това. Бъди сляп за погрешките на хората. Питат те: "Как ще се поправи светът?" Ти не мисли за света, мисли за себе си, да живееш така, както Бог изисква. Щом се занимаваш с погрешките на хората, ти ще мязаш на една

майка, която има кърмачета. Това направи нещо нечисто, тя му изчисти нечистотията, онова дете направи същото, тя и него изчисти и таман свърши с едното, очисти го, другото направи нещо. Хайде, очисти и него. И като погледне третото, и то се оцапало. Докога? До 10 години. На 10 години ще им кажеш: “Хайде да си вървите. Кой каквото е направил, сам да си го чисти!” И до 10 години е много. Според мене нека чисти до третата година. На 3 години детето нека се цапа и тя да чисти, а после, сложи го да изчисти само.

Три години като живееш в едно общество духовно, ти трябва да бъдеш в състояние да се чистиш сам. Ти имаш известна нужда. Помисли малко. Трябва ли с плач да повикаш майка си или да чакаш сама да дойде? Чакай я малко. А ти бързаш сега, ама точно сега да е, и вдигаш шум. Нека ти стане малко мъчно, погладувай малко. Майка ти като дойде, ще донесе хляб. Ти ще крещаш 2-3 часа, да узнае цялата махала; след като те сполети някакъв изпит, нещастие, ти ще обикаляш цялата махала да разправяш колко си пострадал. Щом разправяш всичко, ти си малодушен човек, който не може да носи страданията. Казваш: “На мене ли намери Господ да даде тия страдания? Аз ли съм най-големият грешник? Я виж еди-кой си как живее. Аз по 5-6 пъ-ти на ден се моля, пък ме сполетяват толкова нещастия.” Ти търсиш правото си. Ти си от Лемурийската раса - човек, на когото желанията са все незадоволени. Всичките лемурийци отидоха в Червеното море и заради тях то още е затворено. И досега лемурийците не са освободени, и досега са затворени.

Да оставим този въпрос сега, защото мнозина, след като разправам тия неща, ще намерят сума ти противоречия в кого ли не. Всички питате: “Как да го разбираме, това? Как да обичам човека, как да го любя, как да постъпвам?” Няма какво да постъпваш. Този човек като дойде, ти, да речем, си един фурниджия, ще му дадеш един хляб, ще го изпратиш мило да си върви по пътя. Той си има ръце, уста, да иде да си намери една маса, да яде, където иска. Ако аз съм градинар, ще дойде при мене, ще му дам едно кило круши, да вземе крушите и

да яде, където иска. Какво ще му казвам: “Братко, ела тук.” То е лицепривно. Каква маса имат птиците? Ще вземеш крушата с трите пръста, ще я туриш в устата и ще дъвчеш. Аз говоря за онези, които ще влязат в Шестата раса. В Шестата раса няма да има маси, няма да има тенджери, паници и лъжици. Такива работи няма да има. После, няма да става нужда да вземаш пари назаем, да има съдба, да плащаш, затвори. Не. Ти ще бъдеш сам на себе си съдия. Господар и слуга ще бъдеш на положението. Ако ти не си в състояние сам да се справиш със себе си, ще ти пратят друг и тогава ще имаш много неприятности. Ще дойдат неблагоприятните условия.

От какво произтичат всичките нещастия в живота? От неизпълнение Волята Божия. Ако човек не е готов да изпълни Волята Божия, той не може да бъде щастлив, той не може да влезе в Царството Божие. Някои от вас ставате християни, за да се оправят работите ви. Освен че няма да се оправят работите, но ще се забъркат повече. Вие може да сте християни само, а да сте живели добре, ако сте зачитали майка си. Вие може да бъдете християни, ако зачитате баща си, ако го обичате. Вие може да бъдете християни, ако обичате вашите братя и сестри.

Учението Христово в нова форма го изнасям. Аз говоря не за вашите постъпки, а за строежа. Когато повикаме човек да ни строи къща, трябва да бъде майстор, да изпълни плана както е предвиден и за каквото е предназначен. Вие сте дошли в света и на всеки едного Бог е дал план. Ние сме зидари. Ако вие не градите според плана, вие ще бъдете отговорни. Аз ви казвам прозорците да бъдат два метра и половина ширина, вие си ги правите един метър и половина. “Ама аз мисля за икономия.” Никаква икономия! Аз съм казал две тухли, а той турил половин тухла - пак за икономия. За икономия турил най-калпавите и във всичко все икономии правите. Никакви икономии не искам. Искам работата да стане добре. Ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Любовта, който носи Живот, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Мъдростта, който

носи Знание, ако ти в живота си не можеш да внесеш онзи елемент на Истината, която носи Свобода, питам тогава, каква къща ще съградиш? За да бъде човек благоприятен на Бога, за да може да му повери Бог онова, което той иска, той трябва да има елемента на Любовта, трябва да има елемента на Мъдростта и елемента на Истината. Тогава ще бъде благоприятен, тогава ще минава, както един цар минава. Цар, който е свободен, а не цар, който е роб.

Сега мнозина възразяват: “Ние сме синове на Бога.” Не. Ние сме роби на света. Целия ден те пердашат от единия край до другия, а казваш, че си син Божи. Какъв син Божи? Пишеш на баща си, но ни глас, ни вест. Баща ти казва: “Никакви средства не му пращам, той е разточителен.” Всинца имате опитността.

Апостол Павел имаше опитността. Трябваше първо да падне от своя кон, да изгуби своя ум, да ослепее. Слепотата е една преграда. Слепотата е най-старото учение. Той трябваше да ослепее за старото, да му се отворят очите, да види новите условия на живота, при които трябва да живее. След като му се отвориха очите, оттам насетне казва: “Считам всичко онова, което съм изживял досега, за измет.” Ако ние не ослепеем за миналото и ако не прогледнем за бъдещето, ние сме още един Савел, който се е качил на коня и отива за Дамаск, да оправя света.

Постарайте се през тази година да изпълните трите закона, защото ще предизвикате на изпит. Речеш да живееш по любов - дойде някой, предизвика те. Това е един изпит. Питай вътре в себе си да говориш ли този път, или да мълчиш, и тогава, каквото кажеш някому, така да го кажеш, че никой да не те укорява. То ще помогне в облагородяване на неговите чувства. Важното е да ти говори истината. Ако ти говори истината, колкото и да е горчива, тъй е. Той казва, че ти не си добър човек, което подразбира, че не постъпваш тъй, както Господ ни учи. Ти постъпваш тъй, както всичките хора постъпват. “Ти постъпвай като мен, но не постъпвай както хората изискват.” Веднага ти ще кажеш: “Ти не си ми учител.” Не. Той не ти

е учител, но казва: “Аз съм едно външно лице и ще донеса това до твоя учител. Ще му кажа, че “един от твоите ученици не постъпва според твоето учение.” Аз не съм ти учител, но съм кореспондент.” Някои наричат та-кива хора “доносчици” и всеки човек, който види нашите постъпки, той ги занася пред Господа. Ти ще изнесеш една моя постъпка пред Господа, но друг път друг човек ще изнесе пък твоя неправилна постъпка. Трябва да знаеш, че както ти виждаш погрешките на хората, така и някой ще види твоите погрешки.

Сега, мнозина ме срещат и ми казват: “Аз обичам еди-кого си.” Пък аз зная защо го обича. Момата е красива, богата и целия ден момъкът тича подир нея, защото е хубава и богата. Ни най-малко не я обича. Това са младежки долапи*. Момата тича подир някой момък, защото е красив, здрав, свършил е два факултета, княжески син е. Много го обича и тича подире му. Онази мома, която тича подир момците, е глупава мома. И онзи момък, който тича подир момите, е глупав. Всичките, които тичат по света, са глупави хора. Няма какво да тичаш подир тази мома. Тя си има баща, майка, има си братя, остави момата свободно. Не я безпокой. Радвай ѝ се, че тя е свободна. Не искай да ѝ се натрапваш, защото

един ден, след като дойде да живее с тебе, тя ще намери, че си много груб. Ако се направи една статистика, не зная колко моми ще бъдат доволни от своите възлюблени. Не зная и колко момци ще бъдат доволни от своите възлюблени. Колкото ще бъдат доволни от едната страна, толкова ще бъдат доволни и от другата страна.

И между християните има влюбени, и там се влюбват в един учител и казват: “Като него няма!” А малко по-късно казват: “Той не бил такъв, какъвто мислехме.” Хората всякога търсят учител, който да мяза на тях. Всякога търсят един Господ и Той да мяза на тях. Търсят такъв Господ, че каквото поискат от Него, да им го дава. Казват: “От Господа по-добър няма.” Молят се веднъж, два, 10 години, 20 години. Господ ги прекара през едно изпитание, през второ, прекара ги през болест, както онзи, който е боледувал 38 години. Казват: “След 38

години, като уредя работите си, и аз ще стана християнин.” Ще дойде Христос и ще каже: “В Царството Божие вие не можете да влезете, докато не укрепнете в любовта.” Да имате онзи мир, да сте доволни от себе си. Вие не можете да сте доволни без правата мисъл, без мъдростта, ако нямате истината вътре в себе си. Това не е само разсъждение, но казвам: “Нямате ли любовта, мира, мъдростта и истината в себе си, винаги ще бъдете недоволни, все нещо ще ви е криво. А причината седи в самите вас, защото в света вие сте дошли до служите на Бога, Волята на Бога да изпълнявате, а не волята на някоя дама. Най-първо ще служите на майка си, после на баща си, после на вашите братя, на четвърто място ще дойдете да служите на себе си. Човек, който не е служил на майка си, на баща си и на братята и на сестрите си, който е чакал само да му служат, той не е човек. След туй ти ще знаеш как да служиш и на себе си. Ще служиш на себе си по същия начин, както си служил на майка си, както си служил на баща си, на братята и на сестрите си.

Сега вие ще кажете: “Тази работа е трудна.” Трудните работи са за Божиите хора. Старите хора е трудно да ги накараш да отидат на Витоша, но за здравите е лесно, за младите [е] удоволствие. За развитите хора знанието е хубаво, но за онези, неразвитите, е трудно. Любовта в недоразвитите е страдание, жертва трябва да правят. А за добре развития любовта е едно удоволствие - и най-хубавото удоволствие, което човек може да има. Какво повече от това - да раздаваш ония блага, които Любовта носи в себе си? Какво ще изгубиш, ако даваш по една чаша вода? Какво ще изгубиш, ако може да отвориш прозорците и да влезе чист въздух? Какво ще изгубиш, ако запалиш свещта, да светнеш на човека? Едно удоволствие е да направиш една услуга. Не се изисква голяма работа. Трудните работи в света са непостижими за вас. Те са човешки работи. Божиите работи, ако ги разбирате, и децата могат да ги направят. Един християнин, ако има този дух на едно дете, по-лесно може да служи на Господа.

Сегашните хора не могат да кажат истината. Всички те обичат да преувеличават. И в статистиката има преувеличение. Във всеки дом, като влезеш, нещата няма никога да ги наме-риш такива, каквито трябва да са. Действително има една оптическа измама. Ако едно тяло е далече, ще го видиш малко. Ако е близо, ще го видиш голямо. Каквото и да е предметът, ще го туриш на мястото, където е най-приятно за очите. Един човек ако е много близо до тебе, не е добре. Мястото, откъдето може да го видиш най-добре, то е нормалното. Не се приближавай близо до човека повече отколкото трябва, защото ако ти се приближиш много, ще нарушиш неговата свобода. И ако ти се приближиш много, ще дадеш възможност друг да наруши твоята свобода. Всеки да зачита свободата на другия. Ти се интересуваш от един човек какво върши. Не се интересувай кой какво върши, но се интересувай ти какво вършиш.

Ако отидете на Небето, ще ви поставят на 3 изпита. Първо, вие отивате като един ученик на новото учение. Първият изпит ще бъде пред райската врата. Там ще има един умрял човек. Ако вие може да положите ръката си върху него и да го събудите, ще влезете в Царството Божие. Ако не може да го събудите, ще се върнете назад. Първият изпит ще бъде това. Вие ще кажете, че сте живели добре. Христос ще каже: “Щом сте живели добре, положете сега ръката си умрелият да стане, че и той да влезе с вас.” Този изпит ще имате: да съживите умрелия и той да влезе с вас. Не само ще се върнете, но ще турят умрелия на гърба ви, да го носите.

Сега може да кажете: “Дали ще е така?” Няма да се мине дълго време, някой след 20 години, някой след 5 години ще бъде подложен на този изпит и ще види една велика истина. Вие имате една представа за Бога, но нямате още онова свещено понятие за Него, че Бог е едно същество и няма друго в света тъй свято и чисто като Бога. Като дойдете до Бога, трябва да имате една идея възвишена, да забравите в себе си образите. Образ на всичките добродетели е Бог, най-красивият, и по-добър пример от Него нямаме. Вие мислите, че

сте направени по образ и подобие на Бога. Плана го имате, но не сте направени още по образ и подобие, защото, ако бях-те направени, ако сте родени така, тогава - “роденият от Бога грях не прави.” Щом като правиш грях, значи не си роден, но трябва да се родиш.

Питам: Какво трябва да бъде вашето бъдеще? Не сега какви сте и какво сте спечелили, аз за него не правя въпрос. Какво сте придобили и какво знаете? Трябва да станете деца на Шестата раса. Трябва да изучавате какво нещо е Божествената Истина. Аз толкова години съм изучавал хората така: аз влизам вътре в хората и ги изучавам какви са. Виждам първо, че са крайно нетърпеливи. Виждам къде са техните слабости. Като изляза от тях, те казват: “Мяза на нас.” Аз като изляза, те виждат моите слабости. А аз като вляза в тях, понякога в мен се заражда желание да лъжа. Каквито са те, и аз ставам такъв. Веднага си отбелязвам всичко. Имам теф-терче, в което отбелязвам промените в състоянията и казвам: Обичат да лъжат. Обичат да крадат. Добро не правят. За всяко направено добро вземат стократно. Някъде другаде като вляза, виждам, че в мен се заражда желание да направя добро. Това значи, че и те са добри. Като в едно огледало. Каквито са те, такъв ставам и аз. Всичко се отразява. Където и да вляза, дълго време не седя. Пет минути, докато направя тази проверка, са достатъчни. А после правя баня с вода, която нагорещявам до 4000 градуса и през този огън минавам. Скъпо ми коства, но само веднъж го правя. Не го правя всеки ден.

Ще дойде време и вие да правите опити. Животът е опит на съзнанието. И може в някой от вас този процес да е продължителен. Ако вие не сте осветлени, ще паднете от коня и тогава ще идете в Дамаск, там ще ви паднат люспи от очите. Това е естествен път. Апостол Павел от голяма ревност трябваше да ходи в Дамаск и той не можеше да се обърне, преди да беше отишъл в Дамаск. Изпитът е крайното състояние.

И сега, всички вие, които сте тръгнали за Дамаск, трябва да слезете от конете си. Всеки един човек, който е недоволен от живота,

той отива за Дамаск. Ще паднете от коня, ще блесне светлината, ще станете всички доволни. Или, другояче казано: Всички трябва да се заемете да изпълнявате Волята Божия, като оставите настрана какво е положението, то да не ви интересува. Каквото трябва, без да се интересувате, ще достигне до вашите уши. Съвършено трябва да станете глухи за света. Апостол Павел казва: “Всичко считам за измет, освен да позная Тебе, Единаго, Истиннаго Бога и Христа, Когото си изпратил.” Не външно да се откажем, но вътрешно. Че вънка има бури, че вятър духа - нека духа, нека гърми, нека има прах в света. Той има своето предназначение. Светът не е направен само за нас. Някои лоши работи в света има, но те са работи на личния живот. В Писанието се казва: “Бог толкова възлюби този свят, че даде в жертва Своя Син, за да не погине всеки, който вярва в Него.” Да любим Сина, но не и света. Ние света с нашата любов не можем да го поправим. Бог, Който е всемоушен, Той ще поправи света. Но нашата любов да обрнем към себе си, да изправим своя живот. Мене са ме питали мнозина как да оправят живота си. Трябва да вляза първо в тебе, да узная изправил ли си се и колко. Макар че после ще ми трябва, като изляза, 4000 градуса температура. В такава гореща вода трябва да се потопя. И след като направя тази баня, мога да ви кажа изправили ли сте си живота, колко сте го изправили и какво ви остава да изправяте.

Искам сега да бъдете служители на Любовта, служители на Мъдростта и служители на Истината. Да имате любов към майка си, да имате любов към баща си, да имате любов към вашите братя и сестри и да изпълните напълно съвършената Воля Божия.

И тогава ще носите онова бъдещо благословение, за което никога няма да се разколебаете, ще благославяте този час, в който сте започнали новия живот. В това е смисълът на живота, това е основанието. Понеже смъртта един ден ще похлопа, ще дойде последният ден и каквото намерите и продадете, ще го вземе и ще останете така. Ако сте живели в Любовта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте живели в Мъдростта, тя ще ви бъде наследство. Ако сте

живели в Истината, тя ще ви бъде наследство. Другото всичко от този свят ще отиде и нищо няма да остане. Този живот, който сега имате, той ще бъде валиден за вас, тъй както когато сънуваш един сън, че живееш в голяма къща, цар станеш, приятно ти е в съня. А щом се събудиш, виждаш, че си овчар с тояга, дрехите ти скъсани, сам си, нямаш богатство, нищо нямаш. Един ден ние ще имаме разочарованието, ще се събудим от този сън, няма да се мине дълго време, ще ни събудят. Вие още спите, починете си сега. Щом ви събудят в духовния свят, вече ще ви проводят на работа. Не чакайте да ви събудят, защото този господар, на когото сега служите, той е много груб. Той, като дойде, няма да ви бутне нежно, както майка ви, а ще ви бутне с крак. Вие ще скочите, ще се уплашите. Затова трябва да станете, преди той да е дошъл. И той дори ще каже: “Съжалявам, че не ги заварих да спят.”

Вие сега носите характера на апостол Павел, който казва: “Какво искаш, Господи?” - “Ти иди в Дамаск и Аз ще ти кажа какво трябва да правиш.” След това Господ изпрати един човек, един ученик, Анания. Бог каза на Анания: “Иди, защото съсъд избран ми е той, да носи Моето име пред народи и царе. Аз ще му покажа що има да пострада за Името Ми.” Анания казал на Павел, че Господ го провожда да му помогне да прогледа и да се изпълни с Дух Свят и той положил ръцете си на очите на Павел и последният прогледнал и казал: “Ще извърша това, което Бог казва.”

Желая сега всички да извършите това, което Господ е казал.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог.

45-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 26.VIII.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев. (Беседите на 5.VIII.1934 г. и на 12.VIII.1934

г. са поместени в томчето “Великото в живота”. На 19.VIII.1934 г. е събор. Беседата е поместена в томчето “Часът на Любовта”).

ЗАКОНЪТ НА ПОДМЛАДЯВАНЕТО

Размишление 15 минути.

Изпълни се нарядът.

Учителят прочете 10-а глава от Деянията на апостолите.

“Духът Божи”

Туй, което успокоява, туй е Духът. Има трояко разбиране в живота. Трояко успокоение има в живота. Когато човек успокоява от материални работи, той се приготвява за ново обез-покояване. Щом се успокои, че е дошло богатството, то се отнема, после пак идва богатството. Щом ученият човек се успокои, че придобива знание, той го изгубва. Щом изгуби знанието, той се безпокои. Това е материална, външна, променлива страна. Спокойствието е като дима на една къща, в която горят въглища. Щом изгорят въглищата, димът изчезва, изгуби се спокойствието на тези хора, които до известно време бяха разположени, а сега всички са се сгушили и казват: “Нямаме въглища.”

При туй положение се задават ред въпроси защо е така. Може да питате колкото искате, но на някои въпроси природата никакъв отговор не дава. На въпроса, че някой е жаден, природата може да му посочи мястото, където има вода, но защо е жаден, не се отговаря. Най-първо жадният човек трябва да намери онази подходяща вода, която трябва да утоли неговата жажда. Гладният трябва да намери хляба, да яде, да утоли своя глад. Ако яденето е било много солено, човек след това пие много вода и с това той си създава неприятност. Цяло бакърче не му стига вечерта и като стане на другия ден, има разстройство. Казва: “Малко соленичко беше яденето, повечко вода пих.”

Казвам ви това за разяснение. В духовния живот трябва много тънко разбиране, за да разбере човек отношенията в живота. Животът не е нещо, което може да го разясниш на хората. Какво нещо е животът? Това е един жив вътрешен опит. Онзи, който има този вътрешен опит, невъзможно е на него да изясняваш какво нещо е животът. Невъзможно е да изясниш какво нещо е състоянието на духа. Може да го уподобиш на вятъра. Може да го уподобиш на някое движение, но само онзи, който го е опитал, може да разбере. Някога хората искат да знаят дали ангелите се явяват в човешка форма. Те може да се явят в човешка форма и да изчезват и после ще се заражда в ума дали това, което виждаш, е реално или е нещо въображаемо.

Засега считаме за реални неща само тези, които ние пипаме. Действително пипането е най-старият усет в човека. Само неща, които можем да пипнем или да видим, да чуем, са реални. Туй произтича от едно заблуждение. Мислим, че имаме всичките сетива. Всичките сетива в човека не са събудени. Има други сетива. Има една област, която човек не разбира, понеже няма нужните сетива. Те не са още събудени. И на този човек, колкото и да му говорите, той не може да ви разбере. На слепия, колкото и да му говорите, той не може да ви разбере. На слепия, колкото и да му говориш за светлината, това е за него неизвестна област. На глухия, колкото и да му говорите за слушането, това е за него неизвестна област. Най-първо човек трябва да се събуди. Павел казва: "Око не е видяло и ухо не е чуло, и насън не е дохождало на човека това, което той е видял на Небето." Богатият насън не е богат. Ученият насън не е учен, а случва се обратното - невежият в действителност насън да е учен. Сънувал един учен човек, че е едно дете, което пъпли и се чуди как той, ученият човек, да бъде дете и да пъпли и да не може да говори. Той говори, но като малко дете. Събужда се, знанието му е на място, а в съня е друго.

Много хора на Земята са много учени сега, но ако се събудят в другия свят, ще бъдат невежи и дали ще се събудят в другия свят, е въпрос, защото, ако слепият човек се събуди в действителния свят,

той ще бъде сляп, а насън може да вижда. Слепите хора насън виждат, а в действителния свят са слепи.

Сега, да дойдем до онова, което е съществено за нас. В аналогията има една опасност. Някой път някои искат да обяснят една аналогия. Но една аналогия може да я поставиш не на място и да извадиш неверни заключения. Ти казваш: “Какво нещо е човекът?” Едно същество на два крака. Ако по тези два крака заключаваме, че те са същественото качество на човека, ще извадите заключение, че всяко същество, което има два крака, е човек и вие ще дойдете до криво заключение. Човек е едно същество, което има понятие за един особен ход, за права стойка. На всички животни им липсва това понятие за правата стойка. Животните не знаят какво нещо е права стойка. За тях това нещо е непонятно. За вас правата стойка е нещо естествено. Като се изправят, казват: “Това не е за нас, това е неестествено. Пълзящата или хоризонталната стойка е за нас, само човекът е запознат с правата стойка.” Само човек е запознат с духовния свят. Животните абсолютно никаква представа нямат от духовния свят. Те виждат някои работи от другия свят и се плашат. Те считат, че всички тези неща, които виждат, че са от този свят. Има животни, които виждат умрели хора и се плашат от тях. Кучето вижда умрелите хора. Седи в някой ъгъл, гледа някое видение и лае. Човек казва: “Това куче лае въздуха.” Това куче вижда човека и го гони. Кучето не може да предположи, че има свят на духове, за кучето това видение е разбойник, неканен гост, и лае.

Сега, другата страна: Има някои хора верующи, които могат да се обезверят. Обезверяване в хората може да стане. Обезверяването може да стане по единствената причина, че се суспендират* онези чувства, в които вярата се проявява. И тогава тази чувствителност, с която човек познава духовния свят, се притъпява и като се притъпи вкусът на човека, той никаква сладчина не може да усеща. Някои може да тури една бучка захар в устата си и усеща сладко, а пък на някого може да турите 10-15 бучки и не усеща нищо.

Та, съзнанието е причина, дето някои хора не може да вярват, понеже в тях е недоразвит или притъпен този усет. Вярата, ясновидството, виждането в онзи свят зависят от особен център, който хората имат на главата си горе. Тези хора се отличават. На другите хора не са им направили прозорците. Някои хора нямат прозорци. Някои хора можем да уподобим, че над тях едва сега са заръчани прозорците - да дойдат майстори, да направят прозорците, ще влезе слънчевата светлина. На някои хора къщата им е много светла, а на някои - съвсем тъмна. Някои мислят, че това е една дарба. Тази дарба всички хора имат, но всички не се занимават с чувството на вярата. Някой път те считат, че вярата е преходно чувство. Че е една илюзия да вярва човек. Това зависи от неговия ум. Човек, който има вяра, той има един отлично възпитан ум, за да може да направи едно различие в онези неща, които вижда.

В прочетената глава се явява ангел Господен на Корнелия и му разправя: “Ще повикаш апостол Петър и той ще ти разкаже за всичко, което те интересува.” Сега някои иска да направят съобщение с Бога. Някой ангел да дойде, но и ангелът, който дойде тук, на вас ще ви каже същото. Ангелите не се занимават с това да разправят много. Те са заети. Ако отидете при някой виден професор, той си има свои асистенти и няма да ви обърне никакво внимание, а ще каже: “Идете при асистента.” Той ще ви опита. Тези, видните професори, се явяват в редки случаи. Големите музиканти не може да ги намериш навсякъде. Обикновените музиканти ходят навсякъде, но даровитите, гениални музиканти много рядко се явяват. Един техен концерт, то е епоха. А пък обикновените музиканти дават много обявления, за да идат хората при тях.

Вън от това, онези, които се занимават с околния свят, трябва да притежават известни качества. Сега, да обясня: Онзи, който иска да бъде певец, той трябва да има качества вън от разбиранията на музиката. Той трябва да има глас и то един отличен глас. Няма ли този глас, той певец не може да бъде. И само при един отличен глас

този певец може да покаже на хората какво нещо е пеенето, изразено в човешкия език, защото и самият говор на хората, и той е музикален.

Някой път хората сравняват музиката и поезията. Музиката и поезията вървят заедно. Един поет не може да бъде поет, ако не е музикален. И музикантът не може да бъде музикант, ако не е поет. Едновременно те вървят. Поетът, за да изрази своя опит, той трябва да има музика вътре в себе си. Ако няма музика, той не може да бъде поет. Онова, което прави впечатление на хората, е не само изказването на думите, но и гласът, с който се изказват думите. Много пъти ти може да изнесеш думата любовно, но ако тази дума не произнесеш музикално, ще направи друго впечатление. Колкото един човек е по-музикален, толкова е по-благороден. Един човек, като го чуеш да пее, ще знаеш какъв е характерът му. Запример аз вчера свиря на пианото. И там разправам: “Ще ви кажа една тайна. Няма да я казвате другиму. В пианото кой е най-мекият тон. Ще пазите тайната и може да я съобщите само на този, който ви даде 10 000 лева.” Пиано-то има само един тон, който е най-мек. Като го знае човек, може да стане музикант. И в човека има един тон, който човек трябва да знае.

Та, хубаво е по някой път да слушаме някой човек да пее. За да слушаш, трябва да имаш едно ухо, което да разбира пеенето, да разбира думите, които се пеят. Защото, ако един глух човек слуша, той ще види, че певецът само си отваря и затваря устата и ще каже: “Какво този човек само се прозява на сцената? Стига толкова прозяване.” После си маха ръката. Глухият ще каже: “Тези работи ги знаем.” За глухия ще има само махане на ръката на певеца. А пък онзи, който има чувство и слух, ще изпита едно услаждане в душата си.

Вие говорите за ясновидение, за яснослушане. Това, което ти слушаш, може да иде отдалече. Някой пее в Америка, ти можеш да слушаш гласа му тука. Досега това беше непознато, но сега, като се пее по радиото, по един механичен начин се предава гласът. В

Лондон пеят в една опера, а пък тука, в София, слушат. Един човек, у когото има развито това чувство, той си има едно отлично вътрешно радио. Слуша музика. Някой път по това радио се чува голям крясък и съскане. Под музика разбирам следното: онзи крадец, който е тръгнал да краде, като чуе някой да пее, да се откаже от намерението да краде.

Един апаш отишъл да слуша една опера, в която пеела една видна певица и апашът си взел билет, та когато хората се захласнат в пеенето, когато богатите се захласнат, той да ги обере. Но като слушал апашът тази певица, и той се захласнал. Отива веднъж, два пъти, 5-6 пъти отива с цел обирание и все се захласва. Казал си: “Ще си загубя занаята.”

Ако няма захласване в една идея, ти не си на правия път. Захласване трябва да има. Някой път хората се опасяват от захласването. Или, другояче казано: Мисълта на човека може да бъде погълната от онова великото, хубавото в човека. Допуснете, че вие имате една голяма болка, която ви измъчва и не може да се обърнете. Идва един човек и ви отнема тази болка. Няма ли да се захласнете? Настава успокоение и вие се захласвате в спокойствието, което този човек ви дава, а не мислите вече как да се обърнете. Захласнете се в едно ново положение, в онова успокоително състояние. Сегашният живот наподобява това болезнено състояние. Ако вие се намирате в захласнато състояние, може да ви кажа, че сте болен. Казвам: Ще дойде време и ти ще се захласнеш. Най-първо си се забързал, докато дойдеш до морето, ще се спреш. До морето бързаш, а при морето ще се спреш. Да ходиш по водата не можеш.

В този смисъл духовният живот е разрешаване на велика задача на земното съществуване. Това, което угнетява хората, това, което донася всички страдания, това е загубването на онова великото, хубавото. Щом човек се свърже с духовния свят, той вече влиза във Вечната реалност. Що е духовният свят? Това е живот на вечното подмладяване.

Някой ще каже: “Има ли онзи свят?” Чел съм разни философи и ясновидци какво говорят за духовния свят и по някой път и аз се поусмивам, поусмивам се на някои, които описват духовния свят така, както трима американци са се усмивали в Лондон. Те били най-високите американци. Най-високият от тях бил Джон Холт - 2 метра. Другият след него имал 1 метър и 95 см, а пък третият бил висок 1,90. Като отишли в Лондон, видели едно обявление, че някой ще го-вори сказка за американците. Полюбопитствували да отидат да видят какво ще каже този сказчик. Сказчикът казва: “Американците са дребни” и почва да ги описва. Говорил дълго, публиката се смаяла малко. Става най-ниският от тримата и казва: “Господа, сказчикът казва, че американците са ниски хора. Аз съм американец с 1,90 м височина. Ако има друг американец, нека каже.” Става вторият, който бил 1,95 м и най-сетне, като става Джон Холт, висок 2 метра, публиката започва да се смее, а пък ораторът изчезнал от сцената.

Другият свят, според мен, това е свят на вечното подмладяване. Вечното подмладяване, това е смисълът на живота. Тук хората остаряват и умират, а пък там се подмладяват постоянно. Които отиват в другия свят, все се подмладяват. Какво нещо е другият свят? Свят на вечно подмладяване. А пък това вечно подмладяване става по закона на Божията Любов, която възвръща на хората това, което те са изгубили. Като изгуби човек любовта, на Земята той е вечно недоволен, кисел, съмнява се, сърди се. Гневи се, критикува навсякъде. А пък онзи, който се подмладява, той е всякога доволен. Човек, който е доволен, той е в процеса на подмладяването. А който е недоволен, той е в процеса на остаряването. Доволството е процес на подмладяването. Това се дължи на другия свят.

Всеки човек, който дойде на Земята, ще остарее. Животът на Земята е на остаряване. Щом остарееш напълно, трябва да вярваш, че си в този свят, а пък щом умреш, пак трябва да вярваш, че си в този свят. Щом ти говорят, че ще се подмладиш, трябва да знаеш, че си в другия свят. И там не се прави разлика вече между един народ и друг

народ. Между децата няма никога различие. Децата не правят разлика, а пък възрастните хора, старите хора правят всички различия. Човек, който прави различия между един човек и друг човек, той е от този свят. Той ще види един човек колко му е тялото високо, колко е богат. А в духовния свят казва: “Това не е важно.”

Когато ние говорим за сърцето на човека, ние под думите “добро сърце” на човека разбираме другия свят. Щом имаш добро сърце, ти си от другия свят. Щом имаш добър ум, ти си от друг свят. Щом имаш добра воля, ти си от друг свят. Щом имаш изкълчено сърце, ти си от този свят. Щом имаш изкълчен ум, ти си от този свят. Щом имаш изкълчена воля, ти си от този свят. Хората от този свят са с изкълчени сърца, с изкълчени умове, с изкълчена воля. Хората на бъдещето са хора на духовния свят, на които Бог говори.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

46-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 2.IX.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

СЪШЕСТВИЕ НА ДУХА

Размишление 15 минути.

Нарядът.

Ще прочета 11-а глава от Деянията на апостолите.

“Бог е Любов”

Във всички епохи, във всички времена, във всички религии е имало един въпрос висящ. Всички религии, понеже са се стремили към Бога, са имали едно разбиране. Онези от вас, които са изучавали историята на човешката култура, виждате какви понятия са имали хората за Бога и космоса.

Има една епоха за прииждането на Духа Божи. Това, което християните след заминаването на Христа от Земята са опитали: явяването на Духа Светаго. Това положение мъчно може да се обясни, но онези, които не могат да го възприемат, нямат тази опитност. Всички хора донякъде имат Духа. Там, където е Духът, всякога има живот. Но в специфичен смисъл се разбира даването на Духа. Даже християните са се препирали с Петър, как тъй с езичниците да общуват!

Кое е дело на хората? Да кажем, имаме един, който вярва в Бога и не иска да дружи с един безверник. Единият счита, че вярва в Бога, а другият не вярва. Това разграничение съществува. Един англичанин, като погледне един българин, няма никакво уважение и почитание към него. Даже, ако отидете в Китай, китайците няма да имат към вас уважение. Съществува едно ограничение между самите вярващи. Някой път в едно общество има едно възгордяване, че някой е получил Духа, а другият - не. Но да не се спираме на това. Възгордяването вие го знаете. Няма какво да се обяснява. Има неща, които вие трябва да знаете и за тях и въпрос не трябва да се прави.

Лоши или добри, вие ги знаете. Вие сами може да ги изправите. Но трябва всякога до изучавате нещата, които не знаете. Бог, като прозираше времената на невежеството, остави всичките хора да ходят в своите си вярвания и според своите разбирания, дълго време така да ходят по своите си пътища. Но апостол Павел не казва какви са съображенията. Бог се обръща към всичките хора и ги позовава към покаяние, затова изпраща Духа, за да могат да живеят тъй, както трябва.

Ако рибата влезе във водата, тя трябва да знае как да живее. Ако не знае как да се приспособи към условията на живота, рибата може да умре, както умира човек. Същата тази риба, която се е научила да живее добре във водата, ако излезе във въздуха, е изложена на смърт, въпреки че във въздуха има по-добри условия, отколкото във водата. Следователно условията там са нови. Същият закон е: ако един светски човек влезе в едно религиозно общество, той ще избегне всички възможности да живее както преди. Представете си, този човек влезе в едно такова общество и го накарат да пости. Той е ял по три пъти на ден, а сега му казват: “Няма да ядеш месо, баница няма да ядеш, това, онова няма да ядеш, вино няма да пиеш” и той ще се намери в чудо. Ще му кажеш, че 10 дни трябва да пости, а той едва може да издържи един ден. Има хора, които, като ги държиш един ден гладни, ще припаднат до вечерта. Чрез поста човек се тонира. Не е лесно да работи човек и да пости. По някой път природата заставя животните и хората по много причини да постят, а понякога преждевременно умират.

Някой път на човека му дотяга, мисли, че не прогресира. Прогресира, но онова изкуство за живота, за Духа изисква голямо познание. Не онези теоретически познания, с които си пълните главите, но една вътрешна готовност за възприемане на Духа. И като се подготви човек, той може да възприеме това благо. Като възприемете Божественото благо, ще се оформи животът, ще премине

в една нова форма и противоречията, които сега съществуват, ще изчезнат и ще на-стане едно ново положение.

Запример сега това положение ето аз как го определям: Представете си, че двама души са градинари. Единият седи на чукарата, дето няма никаква вода. Разни зеленчуци има на тази чукара засадени и той чака да падне от небето дъжд. А пък другият градинар е долу, в полето, в една равнина, близо до голям извор и има всякога влага и без дъжд има изобилно вода, с която полива градината. Ако отидете горе, на чукарата, там навсякъде е изсъхнало. Сухо е времето и този градинар се оплаква, че това и онова не става, а пък, като слезе долу, в градината на другия градинар, вижда - там всичко е станало първокачествено. Коя е причината? Водата. Тази вода, пък и неговото познание да работи.

Това казвам за обяснение на новото състояние, което помага на човешката душа да растат в нея всички онези блага, които Бог е вложил в душата и духа. Един човек, който няма Духа, той няма търпение. Има само страх. А пък онзи, който има Духа, той е силен човек. Онзи, който няма Духа, не може да търпи обиди, само да го бутнеш! Като бутнеш една малка мравя, тя ще те ухапе. На едно разумно същество, което има вече Духа, постъпките му са други. Разумното същество се отличава с това, че то никога не влиза в стълкновение с никого. Ти не може да го раздразниш, понеже то вижда всичко разумно. Такова същество не се дразни.

Коя е причината за сиромашията у хората? Невежеството. Няма Духа. Те не могат да видят какво е бъдещето, не знаят какво нещо е икономия, не знаят как да се обзаведат, не разбират живота. Има хора богати, на които 10 000 лева на месец не им стигат. Трябват им 20 000. А друг минава и с 1000 лева много добре. На първия 10 000 лева не му стигат. Как ще му стигнат, той яде чер хайвер, който се продава по 300 лева килограмът. Той яде риба от най-скъпите риби - леврек, която се продава по няколкостотин лева кило, носи скъпи копринени дрехи,

а има хора, които носят една дреха, която струва 100-200 000 лева. При такива харчове как ще бъде щастлив?

После, когато се говори за богат човек, той трябва да уреди мислено работата. Как ще си уреди работата? Много малко хора има, даже и религиозните мислят криво за богатата, които дава природата. Богатата, които имаме сега, много скъпо струват, даже издръжката на хората, на тези, разумните същества, сега много струва на Земята. От гледището на Невидимия свят много големи разноси правят някой път и Бог се сърди на децата на Земята, че много харчат. Някой път Господ говори, но като не разбират, има тояга: гладни години, болести, земетресения, циклони и какво ли не. Учените хора обясняват научно тези явления. Може да обясняват при-чините за явленията както си щат, но това са само външни обяснения. Причините са други. Може да се обясни научно всичко в подробности, че дори мастилото откъде се е взело за написването на едно писмо, но подбудителната причина за написването на писмото седи много по-далече. Някой даже може да не подозира това.

Искате понякога да разбирате всички неща и явления. И ако това стане, вие ще бъдете най-нещастният човек. Да разбереш всичко, значи: аз искам да нося всичко. Ако турите цялата Земя на гърба си да я носите при сегашното състояние, какво благо щеше да бъде за вас, да носите цялата Земя на гърба си? Ако ти имаш за задача да я занесеш някъде и ако те държат отговорен за този товар, какво ще правиш? Ако всички хора сега на Земята, които живеят, протестират пред Небето за всичките нещастия, които им се случват, това значи, че не носят Земята както трябва. Това ви казвам само за обяснение. Бог е толкова умен, че никога няма да тури Земята на гърба на един човек. Даже няма да я тури на гърба на един ангел, защото и ангелите не са достойни да я носят. Но все-таки има нещо, което движи Земята. Един ден ще ви зададат този въпрос: Как се движи Земята, кои са основните причини, за да се движи? Засега е много добре, че не знаете. Една цариградска ханъмка не знаела как се прави хляб, тя

мислела, че хлябовете растат по дърветата. Също, че на дървото като плод е станал хлябът. Права е ханъмката, че малките сомунчета все от земята стават. От големите сомун хората ги събрали и от малките сомун направили големи сомун. На големите сомун хората са им дали форма.

Много пъти давате за Духа хорски обяснения. Духът е една поучителна философия, която може да се опита от едно дете и от един старец, но трябва да има съответни чувства, за да разберете. Прииждането на Духа става чрез един контакт. Трябва да го приемете. Трябва да имате някакъв повод за изливането на Духа. Поводът за изливането на Духа беше Христос и Той каза: “Когато Аз ида, ще ви изпратя Духа Си и този Дух ще бъде с вас.” Значи трябва да има някакво същество, което да даде повод, да бъде като една среда, чрез която Духът, това велико благо, може да се излее.

Съвременните хора са нещастни по единствената причина, че нямат Духа. Писанието казва: “Ще се заселя между тях.” Всички ще бъдат научени от Господа. Няма да има нужда някой да казва: “Познай Господа”. Пророкът казва: “Тогава ще разберат Божиите пътища и всички сегашни противоречия ще изчезнат.” Противоречията произтичат от един вътрешен недоимък, от който човек има нужда. Гладния ти не можеш да го утешиш и да му казваш: “Вярвай в Гос-пода, ще се уреди въпросът.” Той ще се уреди, когато ти му дадеш хляб. Жадният трябва да има вода. Който има очи, трябва да има светлина и тя трябва да му се даде в такава форма, каквато му подхожда. Ако му дадете по-силна светлина или по-малка, отколкото трябва, той ще усети болезнено състояние. Светлината трябва да бъде такава, че да му е приятно.

Духът е най-приятното, което човек може да възприеме. Корнелий дълго време се е молил на Духа и най-после слиза ангел и му казва: “Повикай апостол Петър да ти разправи.” Не се казват подробности за идването на ангела. Говори се за много неща, но онова, което е станало причина за съществуването на Духа, не е казано в

Библията. Вие не можете да приемете Духа, докато Бог не изяви Своята Любов. Ако Любовта не се изяви, вие не може да приемете Духа. Това е първото положение. Второто положение е: Вие не можете да приемете Духа, ако не сте готови да приложите Волята Божия. Бог може да има любов към вас, но ако във вас няма раз-положение да изпълните Волята Божия, не може да Го приемете. Значи две неща: Да има Любов Бог към вас, разположение на Бога, да приемете Духа, и второ, да изпълните Волята Божия без никакви уговорки. Като дойде Духът, ти непременно трябва да напуснеш сегашния живот. Да минеш от едно положение в друго, по-съвършено, както гъсеницата се превръща в пеперуда. Когато този Божествен Дух влезе в човека, Той му дава нещо, въоръжава го, дава му нови възможности.

Казва се в Писанието, че апостол Петър като му говорил още, дошъл Духът. За какво е говорил апостол Петър? За онази вътрешна готовност, с която може да се възприеме Духът. Най-първо, Любовта е от Бога, но разположението да изпълни Волята Божия зависи от човешката душа. Учениците бяха с Христа 3 години и нямаха Духа. А можеше 10 години да бъдат, и пак да нямат Духа. Може и 20 години, и 100 години да бъдат с Него, и пак да нямат Духа. Сега вие считате, че като вярвате в едно учение, може да имате Духа.

При идването на Духа друго състояние добива човек. Някой път има малки опитности, които наподобяват идването на Духа. Има някой малко дете, което постоянно плаче за майка си и като я види, усеща голяма радост, като че майка му е всичкото негово богатство. Но това дете след 10-20 години, като порасне, любовта към майка му изчезва и се замества със съвсем други състояния. Това дете започва да се чуди как е могло да обича някога майка си, а сега вече не може да я търпи. И вие се чудите понякога на ваши състояния: обичали сте някого и после преставате да го обичате. Не искате да го видите. Онзи, който е приел Духа, който е готов, той не може да направи това. Да изгубиш Духа си, това е голяма загуба. След като си Го приел, да го изгубиш. Някои искат да възприемат Духа, но ако Го възприемат,

за да Го изгубят, по-добре е да нямат тази опитност. За предпочитане е да имат свои стари опитности, отколкото да прие-мат едно благо, което няма да може да използват.

За да възприемат Духа, хората трябва да бъдат съвършено готови за това. Христос казва: “Който не се отрече от баща си, от майка си, от брата [си], от света и най-последно от своя си живот, той не може да бъде Мой ученик.” Значи той не може да възприеме Духа.

Това говоря на онези, които искат да проучват вътрешната страна. Не мислете, че временната радост, която имате, е Духът. Онова, което носи Духът, е нещо съвсем ново. Вие ще опитате един мир, който досега не сте опитвали. И сега имате мир. И радост имате. Има хора, които са родени весели, постоянно са весели и засмени. Това е само темперамент, което не показва, че Духът присъства. Има хора, родени красиви, има хора, които после ще станат красиви. Първата красота е маска отвън, а втората красота показва, че човек е работил. Това е свойство на Духа и в неговото лице има едно изражение, което показва красотата на душата. При пър-вата красота външните линии с време се изгубват. А красотата на Духа при старостта не може да я изгубиш. Онзи, който приеме Духа, влиза в областта на безсмъртието. Това е вътрешното възкресение. Ти още може да си в своята какавида, в гроба, но чувствуваш една радост, че ще цъфнеш. Това е временно положение, в което се намираш. Положение на един затворник, който е вързан, но той знае, че неговите приятели идват и го обкръжават, той се радва, понеже знае, че ще бъде освободен, а враговете треперят. Такова е положението на човек, който очаква Духа. Той чувства, когато ще възприеме Духа, ще има много видения, много сънища, много работи ще дойдат да му подсказват и няма да го оставят в неведение. Ще има пак нещо, което ще остане незнайно, но ще го предупредят.

Идва Духът за тези души, които са вече готови. Има души в миналото, в които Духът е идвал. Имало е едно специфично изливане. Това, което мистиците наричат вътрешна връзка. Душата

се свързва със своя първоначален извор и оттам, отдето е излязла, става едно с него. Има вътрешна връзка между Първата причина и душата, която живее на Земята. Всички противоречия престават, всички неща се обясняват. Човек може да е богат, може да е учен, но ако той не е осенен от Духа, от Любовта, той е винаги недоволен от живота.

“Любовта е плод на Духа.” Ако Любовта не е осенена от Духа, не може да се прояви. Любовта без Божествения Дух не може да се прояви. Тя е кратковременна. Кратковременната любов показва, че Духът е в едно специфично положение в човека, или че човек е в едно специфично състояние.

На всинца ви трябва едно вътрешно приготвление. Щом приеме човек Духа, няма какво да се разправя. На друг език ще говори, другояче ще говори. Който възприеме Духа, той е като цигулар, който знае да свири. А онзи, който не разбира, трябва да му се обяснява за нотите, за тактовете. А роденият цигулар свири изведнъж, без колебание, не прави грешки. Такъв е онзи, който е приел Духа. “Роденият от Бога грях не прави.” Той не греша нито в мисли, нито в желания, нито в постъпки. Този човек е над условията. Чели сме за светиите как са живели, как са се повдигнали - цели истории. Този светия, за когото е писана история, е наполовина светия. Светията не се нуждае от това. Той сам прави истории. За него няма нужда да се разправя, че е светия. Каква нужда има Слънцето да се разправя за него, че свети? Слънцето не се нуждае от това. Някой път ти се усмихваш за големите познания, които имат хората за него. Смешно е да се описва Слънцето. Някой ще дойде да описва моя живот, как съм живял. Описва това, за което няма и понятие. Значи един от първо отделение, който изучава едва първите проблеми на математиката, той ще ви посвети във висшите проблеми на математиката, че никой няма да види. Аз съм виждал такива големи деца. Те минават за големи и разправят какви ли не работи, мислейки, че много знаят, а всъщност нищо не знаят. Когато не знаеш, идва

законът на повторението. Ще повториш елементите. Има някои хора гъгниви, които заекват. Един турчин заеквал и като му дошъл на гости един бей: “К-к-ажи, де!” Знаете ли произхода на смеха? На нещата, които не разбираме, се смеем. А които ги разбираме и са ни засегнали, ние плачем от тях. Онова, което сме разбрали, то е, което донася Божествената светлина.

Съществуието на Духа е едно особено състояние на човешката душа, на великото, което може да стане в живота на човека и във всички негови превъплъщения, които е имал. Той се превъплъщава с единствената цел, за да добие туй състояние. Аз го наричам “закон”. Докато те ражда майка овца, ти ще бъдеш овца. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда вълк, ти ще бъдеш вълк. Нищо друго не можеш да бъдеш. Докато те ражда майка змия, ти змия ще бъдеш. Нищо друго не можеш да бъдеш. От каквото се раждаш, такъв ще бъдеш, докато дойдеш до това положение, за което се казва, че ще бъдеш роден от Бога. А пък за да бъдеш роден от Бога, трябва да приемеш Духа. Докато станете синове на възкресението, доста време трябва да мине. Много хора може да мислят, че са синове на възкресението, без да са такива. Може да носиш името “християнин”, без да си християнин. Може да носиш името “светия”, без да си светия. Може да носиш името “грешник”, без да си грешник. Може да носиш името престъпник, без да си престъпник. И едното, и другото е вярно. А пък може да носиш имената така, както са си, заслужено.

Когато човек дойде до положение да мисли за съществуието на Духа в неговата душа, трябва да престанат всички противоречия, всичко това да утихне. Това е върхът на Любовта. Когато дойде възвишеното, ти ще се откажеш от дребнавите работи на живота. По някой път някой казва: “Човек като приеме това състояние, какво ще прави, какъв ще му бъде животът?” Състоянието на онзи, който е далече от извора, какво е? Той ще жадува. Онзи, който е далече от живота, ще умре. Онзи, който е близо до живота, ще живее. Онзи, който е далече от Божествените блага, ще усеща всичката оскъдност в

живота. А пък онзи, който е близо до тия блага, ще усеща изобилието на Божията благост. Това е специфичното състояние на душата. “Всички ще бъдат научени от Бога.” Има някои неща, които хората ще научат, а пък има неща, които вътрешно ще научат.

Най-първо трябва да научите онова, което хората може да ви дадат, и най-после ще дойде Божественото. Вие сте правили много усилия в това отношение и може да имате една нова мярка за живота. Лошото е, че сега смятате, че годините са напреднали. На колко години сте? Според мен годините не са важни. Христос казва на учениците: “Не е важно за вас да знаете годините и времената, които Господ е турил в Своята власт. Важен е днешният ден.” Ако вие знаете мерките на деня, годината не съществува. Годината се състои от дни. Един ден е нещо реално, от изгрева до залеза на Слънцето. Това е цял един живот, който минавате. Какво струва един ден? Един ден е равен на 120 години. Това, което преминавате в един ден, трябва да имате в миналото 120 години, за да имате същата опитност. Вечерта вие сте преминали 120 години, заминавате за другия свят. Спите. Това е умиране. На другия ден се събуждате, пак се раждате. Имате 120 години. 365 дни по 120 години какво правят? Сметнете ги, като се приберете по домовете си. Като живеете 10 години, всеки ден по 120 години, тогава колко години сте живели?

Писанието казва: “Ден Господен.” Не казва “Година Господня”. Използвайте дните. Не давайте малка цена на деня. Всеки ден носи своето благо, защото съществуването на Духа няма да слезе в годината, но ще дойде в един ден, когато Слънцето изгрее. И този ден, в който дойде Духът, ще бъде Божествен ден във вашия живот. Сега сте в дните на човешкото съществуване. Когато дойдете в Божествения ден, то ще бъде в деня на почивката. Мнозина говорят за съботата, но не знаят какво нещо е съботата и неделята. Съботата и неделята е съществуването на Божия Дух. Вие познавате съботата и неделята, но това е сянката на това, което трябва да знаете. Същината им не знаете. Уподобявам това на един актьор, който играе ролята на цар,

без да е цар. Има мантия царска, без да е цар. И като слезе от сцената след два часа, той е обикновен човек. Познавате неделята и съботата, без да имате същината. Празнувате ги, но усещате, че ви липсва нещо. И след като сте живели 120 години като християнин, пак се разколебавате на стари години. Казвате: “Дали това, в което вярвам, е вярно?”

Един православен свещеник ми разправяше: “На 80 години съм, но един голям дявол ме мъчи. 50 години уча хората в църквата, но сега един голям дявол ме мъчи: дали Христос е възкръснал или това е един долап*? Кажи ми, да разбера дали е заблуждение или не. Един глас ми казва, че това е долап, Христос не е възкръснал. Аз му казвам: “Махни се оттука.” Възкръснал ли е Христос или не?” Аз няма да ви кажа какво му казах. Важното е ти дали ще възкръснеш. Че Христос е възкръснал, възкръснал е, но дали ти ще възкръснеш, е въпрос. Христос като тебе носеше ли някаква кадилница из църквата? Дали като си махал кадилницата 50 години, ще възкръснеш? Той се замисли и каза: “Дойде ми на ум (тури пръста горе на челото си), сега разбирам работата.”

Всеки един от вас има по една кадилница. Мъжът има една кадилница, с която закадява на жената, синът има една кадилница, с която закадява на баща си. Дъщерята има кадилница, с която кади майка си. Всички кадят. Хубаво нещо е каденето. Ако чрез този огън могат да възлизат нашите молитви, добре. И ако този външен огън може да влезе в човешкото сърце и там да се допринесе нещо за онова жертвоприношение - страданието, добре. И след това ще дойде онази външна обнова - един плод 5-6 месеца, като е огрят от Слънцето, узрява и става вече годен за ядене. Така и човешката душа дълго време трябва да е грята от Божествената Любов, докато дойде прозрението, когато човек ще почувствува съшествието на Духа - когато плодът е узрял. Узрелият плод е събуждане на свръхсъзнанието. Едно ново съзнание, в което ти вече се сродяваш с всички души. Страданията и радостите на всичките хора стават твои.

Ти се радваш на страданията, радваш се, понеже скърбиш с другите хора. Когато те скърбят, и ти скърбиш. И в скръбта им, и в радостта им, все се радваш, понеже може да участвуваш в живота на всичко онова, което Бог е създал. Така прави онзи, който е роден от Бога, който разбира Божите пътища. Страда онзи, който не разбира Божите пътища. Радва се онзи, който ги разбира. И в когото няма никакво противоречие между неговата душа и Бога. И вътрешните противоречия в него изчезват.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния Живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на Живота.

47-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 9.IX.1934 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

ВЯРАТА И НЕБЕТО

6.05 ч, връх Мусала

7.10 ч. Учителят продължи:

Три неща важни има в прочетената глава², които трябва да разбере всеки, който се подвизава в духовното. Първо, Ирод е символ на стария живот, който носи всичките нещастия, злобата, омразата, ненавистта. Петър представя пътя на преходното положение и новото, което влиза в света. А църквата, то е действащото. Две неща има налице. Онзи, когото хващат, той е Петър, който иска да спре първото - Ирода. Петър искаше да направи нещо, каквото само Бог може да извърши. Но ако църквата не се молеше за Петър, тогава ангелът нямаше да го избави. На Петър му тургат вериги, в затвора е, но от църквата ставаше усърдна молитва ден и нощ за него. И тогава виждаме ангела - това е новото, - сменя веригите на Петър. Ако не дойде ангелът, църквата не може да избави никого. Но ако няма и кой да се моли, пак не може да стане избавление. Виждаме и силата на молитвата. Онези, които се молеха, те не вярваха, че молитвата им ще бъде послушана. Затова, когато го виждаха свободен, казваха: “Може да е видение или ангелът на Петър е това.” А слугинята само беше уверена, че туй е Петър.

У човека има едно същество, което е подобно на Ирод и всеки човек си има нещо, което е подобно на Ирод. Ти, който се усещаш, че си окован, ограничен, подобен си на Петър. Църквата, то е Божественото, новото. Това е Божественият Дух, Който се моли, който работи. Има нещо, което постоянно буди човека, което се моли. “Бдете и молете се” - казва Христос.

² Гл. 12 от Деянията на апостолите.

Изводът е: Човек всякога може да постигне това, което иска, но само когато постоянно и усърдно се моли. Усърдната молитва е: да се моли човек, без да турга граница. Да се моли и да вярва, че онова, което иска, Бог всякога може да направи. И да не казва: “Ако не стане.” Ти се моли и ако Бог види, че онова, което искаш, е добро, Той все ще го направи. Но няма да го направи когато ти искаш. Запример, ако човек иска да бъде богат, децата му да бъдат нахранени, облечени, но тия деца ще се научат на разкош и няма да учат тогава. И Провидението няма да го даде туй богатство, когато ти искаш, а ще ти го даде на стари години. Такъв пример имаме у Авраам. На ранна възраст не роди син, да му се радва, а когато стана на 90 години. А Сара беше на 84 години, когато Господ ѝ каза, че ще имат наследник. “Господи, това няма да го бъде. Господ иска само да ме насърчи.” И позасмя се тя.

Запример вие сега усещате, че ви е студено, но то е по стар навик. Туй не е новото учение! Сега, всичките хора вярват, но по навик е и вярването. Ти мислиш, че този вятър ще се усили, студено ще стане и се свиеш. Всичките животни го имат това. Та, за насърчение, от 12-а глава, Бог изпрати ангела Си и отговори на молитвата. Писанието казва: “Когато постоянствуваме в молитвата си, Бог винаги отговаря на молитвата!” Бог казва: “Когато Ме потърсите от всичкото си сърце, ще ви се изяви.” Но някога ни бави: година-две минават, ти се обезсърчиш и казваш: “Туй няма да бъде” и дойде съмнението вътре у тебе. Това са низките духове, които идат да те изпитват.

А пък тия облаци (на изток небето се покри с бели кълба, облаци) показват, че в Далечния изток ще бъде развълнувано. Показват още, че туй, което е в хората, в работата, в живота, се отразява в природата, защото тези облаци представляват живота и пертурбациите там - речено-казано.

Казват, че тук, на Мусала, мъчно може човек да мисли, че той трябва да заспи, за да може да слуша [...] Тук, Мусала и тези

местности наоколо [много] пъти се били под море и после са излизали над водата. Тук, на планината, само вятърът и снегът плашат хората. А тук ветровете са постоянни. Тук е толкова високо мястото, та мечки и вълци не се качват, разбойници не идват - те са много мързеливи хора. И бурите тук са толкова големи понякога, че не може да се върви. Навън не може да се излезе. Но колко време трае бурята - по 24 часа трае ли? Някой път държи и по 3 дни. Но повечето на тласъци върви вятърът. Не е съвсем еднаква бурята, понеже човек не е приспособен да живее на високи места засега и е слаб организъмът му. Всякога даже тези, които живеят по най-високите места, понеже са по-инертни, трябва да стават рано, да се свързват със силите на природата, за да бъдат деятелни, да работят. (Минават войници, оглеждат, обикалят и пак си отиват. Ловът и езерата са пазени от войници. Туристи минават, надалече се простират, после наблюдават Пирин, но отминават нататък. Учителят се обръща към госпожата на наблюдателя.) По някой път трябва да имате много туристи? Лятно време, особено през месец август. Те оттук минават, отиват за Рилския манастир, за Пи-рин. Облаците и мъглата, които сега излизат, показват, че ще има вятър.

(Тук спим до късно.) В съня на човека съзнанието му е по-будно и може да слуша, а през деня съзнанието му е заето с много работи и той не може да се съсредоточи в себе си. (Появява вятър и застудява наоколо.) Когато е студено времето, човек не може да мисли за нищо друго освен за пръстите на ръцете си и за краката си. Става спиране на кръвта в краката; после, когато си гладен, ти не можеш да мислиш за нищо друго освен за хляб. На човека доста дълго време ще му вземе, докато стане шефиарин - майстор на главата си. Човек дълги години трябва да се учи, докато се научи да управлява тялото си, да го направлява където и както трябва. (Към брата Г. Д.:) Вие сега ще разправяте: "Два пъти се изкачих на Мусала!" После ще ви остави хремата. Ще научите как се лекува хрема. (-"Ще го съобщим и на другите.") То е патентовано, но може да се съобщи във вестник.

Голяма вяра трябва да има човек в живота! Без вяра нищо не може да се постигне. Светът е пълен със суеверие, но малко хора има верующи. Суеверни хора има много. Суеверието влияе върху чувствата, то е близо до чувствата, което ти очакваш да стане. А вярата влияе върху ума, понеже ти мислиш тогава. Запример ти по-лесно може да повярваш, ако един човек вземе и се облече хубаво, но веднага след това ще дойде суеверието, че той може да направи много работи за тебе. Но ако той ти вземе дрехите, това ти мъчно можеш да повярваш, че той може да ти направи нещо добро. А във вярата е обратното. И когато Господ иска да ти даде нещо, Той ще те съблече най-първо от това, което имаш. Той е както майката. Най-първо ще съблече дрехите на детето си, ще го окъпе и тогава ще го облече. И мъчно може да повярва човек, че може да му дадат нещо хубаво, след като са му взели всичко. *(Много туристи приближават наоколо, отиват напред-назад, спират се, пак вървят.)*

Стига ви сега толкова (9.20 ч). Сега, тук, в прочетената глава, се казва, че Петър, като беше в мъчнотия, повярва. Окован в тъмница беше, но веднага тръгна след ангела и излезе навън. После слугинята Рода също повярва, че Петър чука на вратата. Повярва, зарадва се и изтича да съобщи на братята, молещи се за него. Казват: “Неговият ангел е това!” Мъчно е да вярва човек в неща, които не е видял, или да вярва в неща, които рядко се случват. Мъчно е да се повярва дали нещо се е случило или е измислица. Затова трябва вътрешно схващане. А такива неща и сега се случват. Това показва разните мнения на хората. Когато разискват хората нещо, всички нямат едно мнение. Има разногласие в мненията. Дали е тъй или не, всички не се съгласяват. И тук, понеже те знаят, че той (Петър) е затворен, те казват: “Кой ще го пусне?” И след като видяха и чуха Петър, тогава те вече разбраха защо и как го е извел ангелът из затвора. А това по човешки беше невъзможно при римските закони. Само чрез Божията сила беше възможно да го изведат из затвора навън при такава стража. Може да се мисли, че са подкупили стражата, че така са го

пуснали. Но и това не е било възможно при строгостта на римските закони - войник да не бъде на поста си, да не е буден. Това е невъзможно. Сам Господ извади Петра и благополучно го преведе през затворените врати. *(Туристите приближават по-наблизо, заобикалят Учителя отзад. Искат позволение да снимат Учителя. Учителят отказва. Но става споразумение: наши снимат тях и те - нас.)*

Човек трябва да мине през огън, за да се очисти. Страданието трябва да дойде, понеже изпитанията са едно средство, една подготовка на човека за нов живот. Никъде в живота няма лесен път. И най-добрите неща се придобиват с големи мъчности. Сега тук, на Мусала, за да се качите на високо и на чист въздух, трябва доста път да извървите и много усилия да направите. И мнозина са се отказвали. А щом човек повярва, той може и не се отказва. Когато човек има вяра, животът е лесен. Мъчнотиите са един стимул за него. А когато има суеверие, тогава има падане духом, обезсърчаване. В суеверието човек се обезкуражава, във вярата няма обезсърчение, няма обезкуражаване.

Суеверният има много работи, в които вярва, но няма никакви резултати. При суеверието ти може да вярваш, но стимулът е отвън. Във вярата стимулът е вътре. Вземете един човек, който седи на брега. Той има вяра. Но хвърлете го във водата - веднага той се обезсърчава, особено ако не може да плува. Човекът на суеверието не знае да плува, а човекът на вярата знае да плува. Суеверният човек мяза на човек, който има кола. Купил си я, но като се счупи, той не може да я поправи, а чака да мине някой да му я поправи. А който има вяра, той е като опитен шофьор, който сам може да си поправи колата и да върви напред. Това е вярата. А суеверният каже: "Ще намеря някой. Има техници." Той вярва, че ще го стигне някой опитен, да му поправи колата, а някой път такъв не идва. "Аз, с моята кола, вярвах, че ще [ме] настигне някой, да ми даде бензин." Хубаво, това е

суеверие! И после ти сам отиде и си взе бензин. “Така стана - чаках, чаках и най-после сам си взех бензин.”

Когато хората са готови, истината иде сама. За готовите хора всякога има възможност. Щом човек е роден на Земята, животът носи всичките възможности. И ако той вярва, показва, че е имал всичките възможности. Един носел кибрит, но не знаел как да запали, не му идвало на ум как да драсне клечката.

Всичко в света бе допуснато, за да се покажат пътищата, по които хората са ръководени и избавяни. Някъде се случва така, а някъде се случва и друго. Има някои, които трябва да останат до последния момент, а някои ще заминат по-рано. И в християнската епоха някои мъченици бяха определени да станат мъченици; и тези, които пострадаха, бяха изораната земя и просто в тях трябваше да се посее семето. Тяхната кръв трябваше да се пролее. То е една необходимост. Пък Петър в дадения случай нямаше нужда да замине като мъченик. И той отпосле пак пострада малко. Те всички християни страдаха тъй, с изключение само на Иоан. Само той остана тъй, не пострада. Духът на Петър тогава беше така повдигнат, неговото съзнание беше високо горе, за да не се страхува, че каквото и да му кажат да направи, да направи. И той така, с вяра, излезна от затвора! Друг на негово място ще чуят войниците и какво ще стане тогава?

Някои от апостолите - Петър, Яков, Иоан, са минали през такива опитности. Евангелистите са други, те не бяха тези. Апостол Павел има повече послания написани, отколкото вече се знаят. А евангелистите са други, те са само писали за туй, което са слушали. Казва Евангелието, че по дух са били ръководени да изберат кой да пише. Спор е дали след 100 години се е написало Евангелието. Още в ранната възраст е имало документи и от тия документи са извадили, което са и написали. В 100 години вече се оформяват работите. В Стария завет те са писали по записки, по оставени документи, които после са събирали. Всичко туй е трябвало да бъде написано и

съхранено и от горе се е ръководило как, кога и какво е трябвало да бъде написано. За някого е било просто мисия да събира тия работи и да напише това, което трябва! За всичко това от Невидимия свят си имат хора, пригответни за тази работа. Тогава, както и сега, това е била една голяма вълна.

Нареждането на нещата става от Невидимия свят и се приема от определени хора на Земята. Има една вътрешна, интимна страна, която става в един много тесен кръг от хора. Защото това няма нужда да знаят всички хора. Мнозина се интересуват от външната страна на нещата, вътрешното не ги интересува. В една държава как ще стане уредбата, това е външната страна на държавата. Къщите да са хубави, то е хубаво, но то е външната страна. А ако външното има и вътрешното съдържание, по-добро от това - здраве! Сега светът е една държава. И хората сега са по-близо до Царството Божие, отколкото преди. А сега привидно изглежда само, че всичко е разбъркано. Когато реката е много разбъркана, тя много лесно се избистря. В мътна вода се лови риба.

(Учителят наблюдава върховете настреща.) Сега, да се изкопаят тези върхове, колко време се изисква? Рупите са разделени на две. Там са хубавите места, чисти, непристъпни места! Писали са много тогава, а на някои по дух им е било наложено да пишат. Апостол Павел казва на едно място: "Горко, ако аз не повярвам!" По задължение трябва да го каже, пък ако не приемеш, ще видиш. Ще минеш през изпитания. Бог знае кого ще пощади и кого ще накаже. Нищо не е произволно!

Тази местност е една от най-хубавите тук - за мистици. Има известни течения, явления, които стават само на 3000 метра. (Един от туристите каза, че според последните изчисления, Мусала е 3058 м.) Да, Мусала е над 3000 м. Нервни хора на Мусала да идват да се лекуват. Мусала има грамадна електрическа енергия. Батерия е тя! За лекуване. Тази мисия е добра, всеки да си вземе мястото, което трябва да вземе и което му се пада.

(10.10 ч)

(При слизание се спряхме близо до Окото, на слънце. Там прекарахме 1 час.)

48-о утринно неделно слово, държано от Учителя на 16.IX.1934 г.,
6.20 ч сутринта, Рила - връх Мусала.

**УТРИННИ СЛОВА –
VI ГОДИНА
(1934-1935)**

УЧЕНИЕ И РАБОТА

Като изучаваме живота, ние виждаме две забележителни неща: едните са обикновени, а другите - извънредни. В обикновените неща всички хора си приличат. В тези неща съществува голямо еднообразие. За пример, хората ядат, пият, дишат, говорят, почиват по един и същ начин. Пък и като умират, пак виждаме някакво еднообразие. Умрелите хора си приличат. Те са кротки, на никого лоша, обидна дума не казват. Обаче, има нещо неприятно в умрелите хора - те миришат. Телата им се разлагат и започват да миришат лошо. Човек умира поради прекъсване на връзката си с Първата Причина на нещата. Когато животът на човека не е в съгласие с Божествения, виждаме, че смъртта неизбежно го следва. Отнемете ли достъпа на въздуха до човека, той непременно ще умре. Държите ли го дълго време без вода и без хляб, той непременно ще умре. Следователно, човек умира, когато се прекъсва връзката му с живота. Що се отнася до извънредните работи, там съществува голямо разнообразие. Затова казваме, че обикновените работи са човешки, а извънредните - Божествени.

Често хората скърбят, страдат, смущават се вътрешно, без да знаят дълбоката причина за това. Щом няма видима, външна причина за скръбта им, тогава причината е вътрешна и се дължи на факта, че между Бога и човешките души има някакво препятствие. Това препятствие не позволява да става правилна обмяна. - Какво трябва да направим, за да възстановим връзката си с Първата Причина? - Махнете препятствието от пътя си. - Можем ли ние сами да го махнем? - Както сами сте го сложили, така и сами можете да го махнете. Ако друг някой беше поставил препятствието на пътя ви, мъчно бихте могли да го махнете. Като поставя известно препятствие на пътя си, човек не подозира, какви последствия могат да се родят.

Щом лошите последствия почнат да се явяват едно след друго, човек скърби, страда, но нито знае, кой е виновник за страданието му, нито къде се крие причината за тези страдания. Откак светът съществува, човек все е страдал: и до днес още той страда, но все пак се замисля върху делата си. За да избегнат страданията, хората мислят, какво говорят, как постъпват и т.н. Днес те са по - умни, отколкото са били в миналото. Един ден, когато поумнеят още повече, те няма да страдат. Ако и тогава страдат, поне ще разбират смисъла на страданията, ще знаят причината и ще ги използват разумно. Много от страданията на хората не са предвидени в Божествения план. Те сами си ги причиняват. Тези страдания, именно, могат да се избегнат. За пример, някой се влюбва в парите си и трепери за тях, като за нещо священо, без което не може да живее. Откраднат ли парите му, той страда, мъчи се, дохожда до отчаяние. Да се влюби човек в златото, това представлява особен род престъпление. Златото нито се яде, нито се посажда. И то има своя цена, но тя е повече външна, отколкото вътрешна. В този смисъл, човек трябва да разбере вътрешната цена, вътрешната стойност на златото. Иначе, гледа ли на него само като на материално богатство, което може да го ползва на физическия свят, човек неизбежно ще се спъне. На физическия свят човек може да се ползва от златото, но влезе ли с него в духовния свят, цената му съвършено пада. Там искат от човека вътрешно злато. Тогава защо е това богатство, което може да ви причини ред страдания и спънки? Това не значи, че човек не трябва да бъде богат. Бъдете богати, стремете се към богатство, но към истинското богатство, което нито ръжда, разяжда, нито молец го напада. Днес хората си служат повече с книжни пари, които един ден могат да се обезценят. Ако сте богати, бъдете богати със звонкови пари, с чисто злато.

Каква е стойността на книжните пари? Преди войната още, един българин внесъл в българската народна банка една сума от 600 000 германски марки. По това време германската марка имала цена. Той си мислил, че бил осигурен вече за цял живот. Какво станало

впоследствие? След Всеобщата война германската марка спадна толкова много, че сумата 600 000 лв. се равняваше на по - малко от десет стотинки български пари. Този господин получил писмо от банката, да се яви и получи вложената от него сума, защото нямало смисъл за такава малка сума да държат отделна партия в книгата си. Като се явил да получи вложената сума, той трябвало да внесе още някаква сума, за да допълни стойността на десетте български стотинки. Какво може да направи днес човек с десет стотинки? Докато мисли, че се е осигурил, човек често се изненадва от живота и вижда, че това, на което разчитал, се е обезценило. По това време един обяд в Германия е струвал милиарди германски марки. Най - после германците видяха, че с цената на своята марка не могат да постигнат нищо и започнаха постепенно да повдигат стойността и.

Съвременните хора се намират почти при същото илюзорно положение в живота си, при каквото държавите - във финансово отношение. Днес те разчитат на парите, на здравето си, на знанието си, на силата си, но един ден ще видят, че всичко това се е обезценило - не струва даже и десет стотинки. Лягат здрави и читави, но сутринта стават болни; лягат богати, силни, на сутринта стават сиромаси, слаби. - Защо? - Тяхната монета е спаднала. На какво се дължат тези неща? - Вързали са ги материално. Приятелите им, с които са яли и пили в миналото, днес идват със своите полици, искат да им се плати. Докато не им се плати, или докато не обещаят, че ще им платят, те няма да ги пуснат. Христос лесно се справяше с тези същества. Той лесно ги пъдеше навън. От духовно гледище, всички болести, спънки и мъчности в човешкия живот се дължат на низши, ненапреднали същества, които влизат в човека и го връзват по различни начини. Така те му създават ред препятствия, от които мъчно може да се освободи. Това подържат и съвременните учени. Те казват, че болестите се дължат на различни микроскопични, низши същества - микроби, които влизат в човешкия организъм и го разрушават.

Съвременните хора често изпадат в положението на онзи колар, който бил изигран от един млад, 19 годишен момък. Коларят отивал в града. По пътя го настигнал младият момък и го помолил да се качи на колата му, защото имал някаква бърза работа в града. Коларят се съгласил, и момъкът се качил на колата. По едно време коларят спрял конете, слязъл от колата и казал на момъка: Дръж гема на конете! Ще се отбия на това ханче, да свърша една работа. Момъкът взел гема в ръцете си, ударил конете с камшика и започнал силно да препуска. Като свършил работата си, коларят видял, че колата му не била на мястото си и останал изненадан: пред ханчето нямало нито колата, нито момъка. Няколко часа наред трябвало коларят да бяга, за да стигне колата си. Какво показва този пример? Младият, но лош момък, представлява лошите мисли, чувства и желания в човека. Не давайте гема на вашия кон, т.е. на вашия ум, в ръцете на лошите мисли и чувства, защото в момента, когато вие се отбиете от пътя си, те ще ударят коня ви и ще избягат. И след това, дни, месеци, а понякога и години наред трябва да тичате след колата си, да освободите ума си от ръцете на младите злосторници. Като се намерите пред мъчнотии и несгоди, вие се оплаквате от живота си, намирате, че е тежък, лош. За да бъде животът ви добър, вие трябва да бъдете умни. Умният човек всякога изпълнява волята Божия, вследствие на което разбира, кое е добро и кое лошо, кое е положително и кое отрицателно. За умния човек животът и на земята, и на небето е добър.

В първата глава на Битието е писано за създаването на света. Много трябва да учи човек, за да разбере вътрешния смисъл на тази глава. Разбере ли Битието, човек ще дойде до онази абсолютна вяра, с помощта на която може да съгради своя живот, т.е. да го преустрои. Старият живот е отживял вече времето си. Казано е в Писанието: "Старото небе и старата земя преминават. Аз ще създам ново небе и нова земя". Човек трябва да бъде готов да живее в новата земя и в новото небе. Какво представляват старото небе и старата земя? Те

могат да се уподобят на стари, овехтели дрехи, закърпени с безброй кърпки, но повече не могат да се кърпят - не издържат. Какво трябва да прави човек със старите си дрехи? Той трябва да ги хвърли, да си купи нови дрехи и да се облече с тях. Нови, светли дни пристигат. Те изискват нови, чисти дрехи, нова, светла премяна. Новите дрехи представляват новото небе и новата земя, които сега се градят. Изгорете старите дрехи и с нови се облечете. Нито своите стари дрехи носете, нито чужди стари дрехи обличайте. Старите дрехи, както и дрехите на болни хора, слагайте в огъня. Ако искате шивач да ви шие дрехи, той трябва да бъде добър, здрав човек. Ако купувате хляб, търсете добър, здрав фурнаджия. Каквата работа и да вършат, болните хора предават своите болезнени състояния на всеки, който се докосне до това, което те са направили.

Следователно, с каквата работа и да се заеме, човек трябва да я върши с любов, с вяра, с вътрешно разположение. Без вяра и без любов нищо не се постига. Дом, общество, държава, съградени без вяра и без любов, не устояват. Живее ли без вяра и без любов, човек всякога ще страда: ще става и ще ляга, ще яде и ще пие, но работите му ще бъдат неуспешни. Искаш ли да разрешиш въпросите си правилно, внеси любовта в душата си. Живееш ли в безлюбие, от ден на ден ще се проваляш. Какво представлява безлюбието и какво - любовта? Градина, посадена с доброкачествени плодни дървета, с богата, добре разработена почва, но поставена на безводно място, представлява човек, в сърцето и в душата на когото няма любов. Този човек живее в безлюбие. Пуснете ли вода в същата градина, в скоро време тя се превръща в рай: цветя цъфтят и разнасят благоуханието си, плодове зреят, и птички весело пеят. Това е човек, в душата на когото любовта царува. Водата е любовта, която всичко полива, а сушата е безлюбието. Вярата пък представлява път, канал, по който водата тече. Затова е казано, че с вяра всичко се постига. Където е вярата, там идват благата. Вярата усилва ума. Човек може да изучава само онова, в което вярва. Всяко нещо, в което човек не вярва, нито

може да го изучава, нито може да го направи. Всичко, което човек е постигнал в живота си, се дължи на неговата вяра. Всички изобретения на великите, на учените хора се дължат на тяхната вяра. Който вярва, той ще бъде здрав; който не вярва, той не може да се лекува, вследствие на което и болестта му ще го следва. Не може да има вяра онзи, който няма връзка с Бога. Вярата е връзка между Бога и човешката душа. Както чрез очите човек възприема светлината, чрез ушите - звука, чрез устата - храната, така и чрез вярата той свързва душата си с Бога. Изгуби ли вярата си, той прекъсва връзката си с Бога. Щом тази връзка се прекъсне, човек е изложен на неуспехи, на мъчности и на страдания.

И тъй, вярата е потребна на човека, за да се справя с всички противоречия и да превъзмогва страданията и мъчнотиите в живота си. Имаш ли вяра, скръбта ти ще се махне, болката ти ще престане, сиромашията ти ще изчезне. С вяра човек всичко може да постигне. Вярата е път на любовта. С други думи казано: Любовта идва по пътя на вярата. Наистина, когато някой добър приятел дойде в дома ви, вие трябва да му направите път. Когато някой цар посети една държава, всички нейни поданици му оказват добър прием. Следователно, иска ли човек да дойде любовта в него, той първо трябва да има вяра, т.е. да приготви пътя, по който любовта ще дойде. Щом любовта дойде, с нея заедно идват и благата. Живот без блага е като земя без вода. Искат ли човек да придобие любовта, той трябва да има силна вяра. Силна вяра, силни желания правят човек силен. Да бъде човек силен, това не значи, да се налага на другите. Силен човек е онзи, който може да заповядва на себе си, да се справя със своите вътрешни противоречия и да върви напред. Силен човек е онзи, който организира своите енергии и ги отправя в посока, която всякога го повдига и помага за растенето му. - Ама ние сме слаби хора. - От вас зависи да бъдете силни, да изработите в себе си онзи път, по който любовта ще дойде. Дълъг е този път, но приятен. Като живее 120 години на земята, човек сам ще види, какъв път си е изработил, през къде е минал и какви

усилия е правил. Малцина са изминали този път. Тъй както хората някога са вървели и вървят, те са били изложени на големи падания и ставания, на големи клатушкания. - Защо? - Вечер са пътували. Човек трябва да пътува през деня, когато слънцето грее, да види, колко красив е пътят, който човешката душа минава.

Като четете първата глава на Битието, в която се говори за създаването на света, там можете да видите пътя, през който човешката душа трябва да мине. Този път е път на зазоряване, защото човек минава от тъмнина в светлина, от смърт в живот. Смъртта е тъмнина, нощ, а животът - светлина, ден. Човек трябва да излезе вече от тъмнината, от нощта на живота, където никой не може да работи. Нощта не е плодоносна, а смъртта не носи никакво щастие.

Сега, за да успявате в живота си, вие трябва да се спирате само върху ония неща, които са необходими. Непотребните слагайте настрана. От какво се нуждае гладният? - От хляб. Като му дадат хляб, той първо го поглежда, да не е мухлясал. Щом се убеди, че хлябът е пресен, той веднага започва да яде. Речете ли да му държите лекция за произхода на житото, за неговото растение, отглеждане, смилане на мелницата, гладният ще каже: Моля ви се, дайте ми парче хляб, защото съм гладен. Щом се нахрани, той ще каже: Сега вече можете да ми говорите за произхода и развитието на житото. Не е гладен онзи, който се интересува от въпроса за растенето на житото, за смилането му в брашно, за начина, по който се меси хляб и т.н. По същия начин мнозина от вас искат да знаят, като умрат, къде ще отидат, как ще ги посрещнат и т.н. От вас зависи, къде ще отидете след смъртта си, как ще ви посрещнат и т.н. За вас е важно да учите. Ако учите, ще отидете на добро място и добре ще ви посрещнат. Не учите ли, нищо добро не ви чака, нито на земята, нито на небето. Ако работите, навсякъде ще ви приемат добре. Ако имате вяра, каквото желаете, ще постигнете. Събрали се неколцина вярващи - католик, евангелист, православен, мохамеданин, будист, евреин и започнали да спорят помежду си, кой има най - право верую и кой ще заеме

първо място около престола на Бога. Случило се, че пръв умрял католикът. Той веднага се запътил към райската врата и похлопал. - Кой там? - Аз съм, еди - кой си католик, ида да заема първото място, което ми е определено заради правотата на моето верую. - Тук няма никакви католици, нито пък е определено първо място за някакъв католик. Слезте на земята, там съществуват деления според вярата на хората. Тук никакви деления не съществуват. Тук има само Синове Божи, които обичат Бога и Го признават за свой Баща. Имената и службите, които хората носят на земята, ни най - малко не определят техните места на небето. След католика се изредили и останалите вярващи, които спорили на земята върху въпроса, кой ще заеме първото място на небето, но всички получили един и същ отговор.

Следователно, докато човек мисли, че като християнин, будист или мохамеданин, ще влезе направо в небето и ще заеме първо място, той е на крив път. Има ли такава мисъл в главата си, веднага ще го върнат назад, ще му кажат, че има още много да учи. Ако не знае да пее, както трябва, пак ще го върнат на земята. Не правят ли същото и в училищата на земята? Ако ученикът не е свършил четирите отделения, не го приемат в прогимназия. Ако не е свършил прогимназия, не го приемат в гимназия. И най - после, ако не е свършил гимназия, не го приемат в университет. Ако за ученика на земята е мъчно да минава от по - долно училище в по - горно, колко по - мъчно е за човека да мине от земята направо в небето. Колкото е възможно болна мома, на смъртно легло, да се ожени и да създаде дом, толкова е мъчно човек да влезе в небето, между светлите и възвишени същества. Само здравата мома може да се ожени и да създаде дом. Само умният, работливият човек може да стане виден, да се прочуе в света. За да дойдете до това положение, вие трябва непрекъснато да учите. Започнете като малките деца, от азбуката, и непрекъснато се упражнявайте. Започнете от буквата "а", като начало на новия, на най - малкия живот. Като научите буквата "а", ще отидете към втората буква - "б", с която Бог е започнал създаването на света.

Без азбука човек не може нито да пише, нито да чете. Щом не може да пише и да чете, човек се лишава от възможността да влезе във връзка с разумните и добри същества. Всяка дума в езика е отделна буква в азбуката. Чрез думите човек изказва своите мисли и чувства и по този начин влиза във връзка и разбирателство с окръжаващите. Всяка мисъл, всяко чувство оказват известно влияние, както върху самия човек, така и върху ближните му. Ако пипнете пулса на добрия и на лошия човек, ще видите, че те коренно се различават. Пулсът на добрия човек бие по един начин, а на лошия - по друг начин. Изобщо, добрият и лошият човек се различават по много неща: по температурата на тялото си, по миризмата си и т.н. От добрия човек се разнася такава миризма, каквато най - ароматичните цветя отделят от себе си.

И тъй, за да постигне желанията си, човек се нуждае от вяра. Приложете вярата в живота си, да видите, какви резултати ще имате. - Не може ли да се живее без вяра? - Да живеете без вяра, това значи, да сте лишени от светлина. Колкото и да е богат един замък, вие не можете да се ползвате от него, докато кепенците на прозорците му са затворени. Отворят ли се кепенците на този замък, вие виждате всичко около себе си и се радвате на красотата му. Големи богатства се крият в човешкия ум и в човешкото сърце, но човек може да ги види само чрез вярата. Днес, при големите богатства, които Бог е вложил в човека, последният ходи като просяк тук - там, да иска нещо. Човек има цял чувал брашно в дома си, но като не знае, как да го замеси, той ходи от къща на къща, да му дадат парче хляб. Вземи вода, малко квас, разбъркай ги, сложи брашното вътре, замеси всичко и ще направиш хляб. Съвременните хора сами могат да си правят хляб, баници, различни сложни ястия, но вярата си не могат да приложат. Според мене, няма по - лесно нещо от това, да приложи човек вярата си.

Ще приведа един пример от живота, да видите, какво значи човек да вярва. Като виждал страданията на хората, един английски

лорд си поставил за цел да направи опит, да види, коя е причината за страданията им. Опитът му се състоял в следното: той дал едно обявление във вестника, че прощава дълговете на всички свои длъжници, които възлизали на 500 души. Същевременно той определил деня и часа, когато иска да се срещне с тях в дома си. Като прочели обявлението по вестниците, длъжниците на лорда си казали: Нашият кредитор е намислил да ни устрои някаква примка. Като ни събере в дома си, той ще ни застави по някакъв начин да се издължим. В определения ден, те се събрали пред къщата на своя кредитор и започнали да разискват върху въпроса, защо ги вика кредиторът им и трябва ли да влязат при него. Обаче, един от длъжниците на лорда, беден, окъсан човек, дошъл до неговата къща и не се спрял да разисква заедно с другите, защо го викат, трябва ли да влезе вътре, или не но направо влязъл в дома на лорда и похлопал на вратата. - Какво обичате? - Дойдох при вас като ваш длъжник. - Къде са другите? - Вън. Значи, от 500 души само един е повярвал, че лордът е готов да прости дълговете им.

Днес всички хора, като длъжниците на лорда, стоят пред вратата на Бога и философствуват върху въпроса, защо Бог ги е повикал при себе си и трябва ли да влязат при Него, или не трябва. - Дойдете ли до вратата на Бога, всякаква философия трябва да остане настрана. Влезте при Бога с всичката си вяра към Него. Щом влезе при Бога, човек ще се освободи от товара, който от векове носи на себе си. Освободи ли се от своя товар, животът му ще се осмисли.

Сега, ще се върна към примера за лорда и бедния му длъжник. Като влязъл при лорда, длъжникът се поклонил учтиво и чакал, какво ще му кажат. Лордът му казал, че прощава всичките му задължения, като същевременно му дава възнаграждение още толкова, колкото е дългът му. Иди сега у дома си и живеи спокойно, според Божиите закони. Останалите длъжници, като разбрали, как е постъпил лордът с бедния и окъсан длъжник, съжалявали за своето недоверие към лорда, но било вече късно. Днес всички хора стоят пред прага на

Божие Царство и се колебаят, да влязат или не. Дяволът, обаче, ги съветва да не влизат. Той им казва: Млади сте още, не е време да влизате там. Вие трябва да си поживеете, да се порадвате на свободата си. Оттук произлиза твърдението на хората, че младият трябва да си поживее, а старият - да си почива. - Кой ще работи тогава? Не. И млади, и възрастни, и стари - всички трябва да работят. Досега хората само са се мъчили и трудили. Те още не са работили. Няма по - приятно нещо в живота от работата. Според мене, младият трябва да придобива вяра, възрастният - да работи, а старият - да учи. Сегашните хора не успяват в живота си, защото са разбъркали местата на всички неща. Дали сте млади, възрастни или стари, щом мине през ума ви някаква Божествена мисъл, приеете я и я реализирайте. Тя е подобна на плод. А всеки плод узрява, само когато се постави на мястото си.

И тъй, младите да вярват, възрастните да работят, а старите да учат. Като живеят по този начин, хората ще напредват, ще се разбират помежду си и ще се обичат. Само при това положение, човек ще може да разбере, че има един Господ в света, един Спасител - Любовта и един Учител - Мъдростта.

Новото учение изисква от всички да придобиете вяра и да следвате пътя на любовта без никакво колебание, без никакво съмнение.

1 Утринно слово от Учителя, държано на 23 септември, 1934 г. гр. Русе.

ПОСЛУШАНИЕ

Сега ще прочета втора глава от Битие.

Като четете тази глава, вие се връщате към далечното минало, когато Господ е създавал света и човека. Първият човек е бил дете, от което се е искало само послушание. Бог е поставил човека в рая, където имало четири реки. Тези четири реки представляват четирите посоки на света: изток, запад, север и юг. Изток представлява правдата, север - истината, юг - доброто, а запад - послушанието. Тия реки имат смисъл само при това уподобяване. Ако човек и до днес още страда, това се дължи, именно, на непослушанието. Заради непослушанието трябвало той да напусне рая и да отиде в света, където го очаквали страдания и мъчности. Една малка причина е създала големи последствия. Наистина, ние виждаме, че малките причини произвеждат големи нещастия.

Това, което някога е станало в рая с първите човеци, става и днес в света. Всички хора са били в рая и са излезли оттам поради непослушанието си. Като се намерят пред страдания и изпитания, хората се запитват, какво трябва да правят, за да се освободят от тях. Много просто! Като слушат, хората лесно ще се справят със страданията си. - Защо е необходимо послушанието за човека? - За да не му се случи някое нещастие. Какво трябва да прави човек, когато върви по улиците на някой шумен, голям град? Той трябва да отваря очите и ушите си на четири, да вижда и да чува, откъде се задава автомобил, трамвай или фъйтон, да не пресече пътя му, да не пострада по някакъв начин. Не чува ли добре, човек може да се натъкне на ред нещастия. Същото може да се каже и за Божествените пътища и закони. Който не познава законите и пътищата на Божествения свят, той ще се натъкне на ред противоречия, нещастия и страдания. Това се дължи на човешките слабости. Мнозина мислят,

че като се помолят сутрин, т.е. като направят една кратка молитва, или като направят едно малко добро, те са изпълнили задължението си за цял ден. Не, човек трябва да бъде в постоянен контакт с Бога, непрекъснато да слуша заповедите Му и да ги изпълнява. Да бъде човек в постоянен контакт с Бога, това значи, да се ползва от Неговата светлина, да вижда, къде върви. Където и да тръгне, по който път и да върви, човек трябва постоянно да бъде буден, бързо да отваря и затваря очите и ушите си, да вижда и да чува, какво става около него. Дали ще бъде с отворени или затворени очи и уши, човек трябва да обръща внимание на три неща в живота си: първо, да гледа да не се спъва; второ, да пази това, което има; трето, да поддържа условията за развиване на това, което природата е вложила в него.

И тъй, непослушанието създава лошите прояви на плътта: блудодеяние, ревност, убийства и т.н. Тези неща не могат да наследят Царството Божие. А плодовете на Духа са: любов, радост, мир, дълготърпение, кротост, въздържание и др. Който е развил тези добродетели в себе си, той се е удостоил с плодовете на Духа. Да разполага човек с тези добродетели, това значи, да разбира, как да ги проявява за всеки даден момент. За пример, при различни случаи в живота, любовта се проявява по различни начини. Изкуство е да знае човек, кога как да проявява своите добродетели. Който е придобил това изкуство, той не се тревожи, не се безпокои, не е нервен. Дали някой му дължи, той не се смущава от това. Той никого не съди, от никого нищо не иска. Той знае, че няма напълно изправен човек в задълженията си. Ако някой е изправен в едно отношение, в друго отношение може да не е изправен. Днес хората не изпълняват задълженията си, както трябва, но въпреки това Законът не ги държи строго. Обаче, ще дойде ден, когато Законът ще ги държи отговорни за най-малкото задължение. Той ще ги държи отговорни не само пред хората, но и пред животните и растенията. Какъвто и плод да изяде, той трябва да посади семката му в земята, да и даде условия отново да поникне. Не посади ли семката му, Законът ще го държи

отговорен. Днес от всички хора се изисква вътрешно, мистично разбиране на живота. Така както съвременните хора разбират религията, те се забавляват. Това не е религия, но забавление. Религията има своя вътрешна, мистична страна, която трябва да се разбере и проучи. Слушате някой проповедник да говори на слушателите си нещо от Стария или Новия завет, но виждате, че той сам не е разбрал дълбокия смисъл на това, което проповядва. Вследствие на което не може да го приложи. Един свещеник или проповедник развива пред слушателите си стиха от Евангелието, изказан от Христа: "Който има две ризи, да даде една от тях на ближния си". Свещеникът развивал този стих пред своите пасоми, а същевременно сам се чудел, как е възможно, човек да има само две ризи, и едната от тях да даде на ближния си.

Един неделен ден свещеникът държал беседа на слушателите си върху "даването". За тази цел той цитирал горния стих от Евангелието. Попадията слушала проповедта на мъжа си и се върнала у дома си доволна, че разбрала и чула нещо хубаво. В това време на пътната врата потропал един беден и окъсан просяк. Като го видяла, попадията се съжалила над него и си казала: Ще дам на този просяк една от ризите на мъжа си. Той говори днес в църквата, че Христос е казал да мислим за бедните. Дядо поп има две нови ризи, затова ще дам едната на просяка. Както намислила, така и направила. Като се върнал от църква, попът потърсил ризата си, да се преоблече. - Попадийо, къде е новата ми риза? - Дадох я на един гол, беден просяк. Спомних си проповедта, която днес говори в църквата и реших да я приложа. - Не си постъпила добре. Това, което говорих, се отнася за другите хора, но не и за нас. Попската риза не трябва да се дава на никого.

Като четат Евангелието, мнозина казват, че ако човек иска да изпълнява волята Божия, работите му съвсем ще се объркат. Не, да изпълнява човек волята Божия, както трябва, това значи, да оправи всичките си работи. Хората не са готови да изпълняват волята Божия,

защото сърцата и умовете им са препълнени, т.е. обременени от тежестите на живота. Те се намират в положението на ония девет души, които яли чорба с една обща лъжица, от общ съд. Лъжицата минавала от уста в уста толкова бързо, че като минал един заек край тях, никой не могъл да се обади. Устата на всички била пълна. Всички били заети със сърбане на чорбата. Такова е положението и на съвременните хора. Те не могат да се молят на Бога, не могат да изпълняват волята Му, защото устата им е пълна, т.е. сърцата и умовете им са обременени. За да изпълняват волята Божия, те трябва да се освободят от бремето на своето сърце и на своя ум. - Как трябва да се моли човек? Как трябва да изпълнява волята Божия? - Ако е екскурзиант, той трябва да сложи раницата си настрана и така да влезе в църквата. Ако е войник, той трябва да остави пушката и сабята си вън и тогава да влезе в църквата. Ако е семеен, той трябва да забрави грижите за семейството си. Ако е учен, той трябва да освободи главата си от всички формули.

Раницата на туриста, пушката на войника, задълженията към семейството, формулите на учения, това са странични работи, които отдалечават човека от правия път. Това е неразбиране на живота. Зеделецът става рано сутрин и, без да се помоли, без да се измие даже, бърза на нивата, час по - скоро да я изоре и посее. Каква полза от бързането, ако, след като я е изорал и посял на време, завали дъжд и град, който очука житото до основа? Каква полза от това бързане, ако Бог не изпрати дъжд да полее нивата и градината на зеделеца? Какво показва това? Това показва, че всеки труд, малък или голям, е на мястото си, когато Бог го благославя. Не е ли благословен, той не е на мястото си. Истински труд, истинска работа е тази, която е благословена от Бога. Следователно, малко работи, но работата ти трябва да е благословена. В такъв случай, малкото работа, но благословена, дава толкова, колкото многото. Такова е отношението между огъня и кибритената клечка. Цяла лопата огън или само една

клечка кибрит произвеждат еднакви резултати. При Божието благословение и малкият, и големият труд дават еднакви резултати.

Сега, ще се спра върху мисълта за работата и почивката. Човек може да почива само тогава, когато е работил. Почивката следва работата. Без работа няма почивка. И в Библията се казва, че Бог си починал след шестдневната работа. - "И видя Бог, че всичко, което направи, беше добро". Следователно, истинска почивка подразбира добро завършване на работата.

Неестественият живот, обаче, уморява човека. След такъв живот, колкото и да иска да си почине, човек всякога ще бъде уморен. Какво представляват греховете и неестественият живот? - Цигански тръни. Страшно е да ходи човек бос по цигански тръни. Опитал ли веднъж бодилите на тия тръни, човек непременно ще търси гладкия, чистия път. Но за да може свободно да върви по този път, той трябва да се спре, да извади бодилите от краката си, да почине малко, докато раните му заздравеят и тогава да тръгне по чистия път. Сегашните хора ходят повече боси, вследствие на което краката им са набити и избодени. Видите ли човек, на когото краката са наранени и избодени, ще знаете, че той е вървял бос. Този човек постоянно се оплаква от тръните, т.е. от греховете, които е направил. Искан ли да бъде добър, праведен, човек трябва да бъде обут!

Казано е за Адам и Ева, че били голи в рая. Тяхната голота ни най-малко не подразбира греховност. Те били добри, но поради непослушание към заповедта, дадена им от Бога, трябвало да напуснат рая и да отидат в света, където ги чакали големи страдания и нещастия. За да издържат на външните сурови условия, Бог ги облякъл с кожени дрехи. Тъй щото, докато първият човек е живял в рая, той бил външно гол, а вътрешно облечен. Като излязъл от рая, той бил външно облечен, а вътрешно гол. Вътрешната голота подразбира греховността на човека. За да бъде облечен външно и вътрешно, човек трябва да води чист и свет живот, да слуша и да изпълнява това, което Духът отвътре му говори. Като живее по този

начин, той ще завърши успешно работата, която е започнал. Човек може цял живот да е работил добре, а накрая да развали работата си. Има майки, които цял живот се трудят и работят, а накрая нямат никакви придобивки. - Защо? - Проявили са някакво непослушание към Духа. Това се случва не само с майките, но и със земеделци, учени, музиканти, поети и т.н. Някой човек живял цели 20 години добър, духовен живот, но след това се отклонил от пътя си и се чудел, какво е станало с него, че е изгубил всичко. - Много просто. По невнимание той чукнал някъде стомната си, водата се изляла, вследствие на което чувствувал голяма празнота в живота си. Кой е виновен за това? Той сам.

Следователно, ако доброто, възвишеното не може да остане в сърцето на човека, а светлите и възвишени мисли в ума му, той сам е виновен за това. Оттук вадим следното заключение: никой човек не може да забогатее, докато Божието благословение не е с него. Където е Божието благословение, там има придобивки. Където Божието благословение отсъства, там никакви придобивки не се очакват. Това е правилното разбиране.

Съвременните хора се мъчат, трудят и работят, но в края на краищата завършват с разочарования. - Защо? - Защото са работили без благословието на Бога. Закон е: Където Божието благословение отсъства, там разочарованието присъства. За да дойде Божието благословение върху човека, той непременно трябва да бъде послушен. На кого? На Божественото в себе си, на Божия Дух.

Божието благословение е онзи велик печат, който се поставя върху всяка човешка придобивка. Само тази придобивка има обръщение в живота. Същото можем да кажем и за монетите. Само онази монета има обръщение, върху която е поставен образът на владетеля на държавата, от която тя излиза. Всички монети, които имат обръщение, носят образа на своя владетел, който им дава съответна цена. С каква монета трябва да търгува човек? - С доброто. Щом работи с монетата на доброто, човек непременно познава и

злото. Чиста, истинска монета е тази, върху която е поставен образа на доброто. Няма ли образа на доброто върху нея, тя е фалшива монета. Може ли да се ползва човек от фалшивите монети?

И тъй, четирите река в рая, за които се говори в Битието, представляват четирите добродетели, които всеки човек трябва да има. Човек трябва да бъде: справедлив, истинолюбив, добър и любещ. Значи, човек трябва да има в себе си правдата, истината, добродетелта и любовта. Вън от тия добродетели, човек нищо не може да постигне. Причината за неуспеха на хората се дължи на факта, че погледът им е обърнат към запад. Те наблюдават залеза на слънцето, а спят, когато слънцето изгрява. Западът представлява материалният живот, за който всички хора са будни. Добре е човек да наблюдава залеза на слънцето, но той трябва да наблюдава и изгряването му. Бог изисква от всички хора да бъдат справедливи, истинолюбиви, добри и любещи. Това не е чуждо за човека. - Защо? - Защото той изисква същото и от другите хора. Следователно, както човек изисква от хората да бъдат добри, справедливи, истинолюбиви и любещи по отношение към него, така и той трябва да бъде към тях. Ако хората живеят по този начин, между тях ще се създаде здрава, вътрешна връзка - връзката на любовта. Само любовта е в сила да свърже всички хора в едно цяло, да се почувствуват братя. Нищо не е в състояние да скъса тази връзка, освен непослушанието. То влезе между първите човеци в рая, скъса връзката им с Бога и ги отдалечи от Него. От това време до днес, хората носят последствията на това непослушание, което върви като сянка в техния живот.

Първото нещо, което се иска от всички хора, е да обърнат страницата на своя живот на която е написан законът на непослушанието, и да минат към нова страница - към послушанието. Досега хората са вървели по някакъв закон на послушание, но те са слушали змията. Те са се слушали помежду си, но не са слушали Божия глас. Тези, на които са се подчинявали, на които са слушали гласа, са ги довели до страдания и нещастия. Сега трябва да се

обърнат към Бога, Него да слушат. Непослушанието към Бога, към доброто, подразбира послушание към злото. Обърнете сега стария лист, т.е. послушанието към злото и приложете съдържанието на новия лист - послушание към доброто, послушание към Бога. За да изкара първите хора от закона на послушанието, змията им даде големи обещания, но от нейните обещания нищо не се изпълни. Сега и аз ви казвам: Обърнете нова страница от книгата на вашия живот, на която е написано "послушание към Бога". Приложите ли това послушание, най - малкото, което ви очаква, е освобождаване от страданията. Какво повече можете да очаквате от това? Само онзи може да избегне страданията, който върви в живота си с отворени очи и с будно съзнание. Като не разбират закона на послушанието, хората се натъкват на ред мъчности и страдания и се запитват, какъв е смисълът на живота. Да бъде човек добър, справедлив, любещ и истинолюбив, това значи, да изпълнява волята Божия. Да изпълнява човек волята Божия, това е смисълът на живота. Христос казва: "Не дойдох да изпълня своята воля, но волята на Онзи, Който ме е проводил". Да бъде човек послушен към Бога, това е най - великият му дълг на земята. Това значи, да изпълни той волята Божия.

Следователно, който прилага закона на послушанието в живота си, той е първокласен певец, музикант, художник и учен. Докато дойде до този закон, човек ще мине през ред мъчности и страдания, които ще го направят силен, велик. Непослушанието е направило хората слаби и страхливи. Те говорят за безстрашие, а на всяка стъпка се страхуват.

Един заек се препасал с два револвера и свободно тръгнал в гората, като си казал: Сега вече от нищо не се страхувам. Случайно един храст го засегнал по корема. Той хвърлил револверите настрана и хукнал да бяга. Като видял, че никаква опасност не съществува, той се върнал да вземе револверите, с които отново се препасал и си казал: От нищо вече не се страхувам. Обаче, през целия ден заекът все хвърлял револверите настрана, и отново се препасвал с тях.

Казвам: Препашете ли се веднъж с револверите, повече не ги хвърляйте. Револверите представляват доброто, с което човек трябва да се препаше. Препаше ли се веднъж с доброто, той никога не трябва да го отхвърля от себе си. Речете ли, че не трябва да бъдете много добри, търпеливи, справедливи, истинолюбиви и любещи, вие сте хвърлили далеч от себе си револверите, с които сте били препасани. Дръжте всякога револверите си на пояса си, че като дойде злото, да ги хвърляте срещу него. Бъдете смели, не се страхувайте от злото. Искате ли да се развивате правилно, съветвам ви да не се качвате на най - високите върхове. Като тръгвате на екскурзии, качвайте се първо на ниски върхове и постепенно вървете към по - високи, докато стигнете най - високите. Качвате ли се изведнъж на най - високите върхове, вие ще пострадате. Там има големи бури и ветрове, на които не можете да издържите. Като става въпрос за послушание, хората се запитват, как трябва да изпълняват този закон. Като ги бият известно време, те сами ще се научат, как да бъдат послушни. В това отношение, те се намират в положението на онези бедни хора, които отивали при един турски бей да се нахранят. Беят бил добър, щедър и гостоприемен човек, но всеки, който влизал в дома му да се нахрани, на излизане бивал бит, по заповед на бея. Те се чудели, защо този толкова добър човек, който ги нахранвал тъй богато, трябвало да ги бие. Един беден, но благочестив човек, прекарал три деня без парче хляб в устата. Като чувал за този добър бей, че угощавал всички бедни хора, той си казал: И аз ще отида при него, да се нахраня от неговата трапеза. - Ама ще бъдеш бит! - казали му другите. - Готов съм на всичко, само да се нахраня. Както намислил, така направил. Влязъл той в дома на бея, поклонил се учтиво и чакал търпеливо да му дадат хляб. Беят веднага се разпоредил да го нахранят добре. Бедният човек ял, благодарил и славил Бога. Като се нахранил добре, беят му дал различни подаръци, пари и го изпратил с благословение. Бедният се обръщал на една, на друга страна, като че очаквал нещо. - Искате ли още нещо? - запитал го беят. - Чакам да ме бият слугите. Казаха ми, че тук обичаят бил

такъв, че всеки, който се нахранвал, трябвало да бъде бит. Беят му казал: Това се отнася само за ония, които, като получават Божието благословение, не благодарят и не славят Бога, но спират благословието. Като им се сипва ядене, ненахранили се още, те казват: Стига, стига толкова! По този начин те прекъсваха течението на благословието. Единствен ти постъпи по друг начин, заради което получи подаръци и пари, без да те бият.

И тъй, дойдат ли страдания в живота ви, не казвайте "стига", не затваряйте Божиите кранове. Спирате ли страданията, ще спрете и радостите. Който затваря Божиите кранове, той непременно ще бъде бит. За да не бъде бит, човек всякога трябва да благодари и да казва: Бог да благослови. В която къща и да влезете днес, все затворени кранове ще намерите. Ако искате да се ползвате от водата на тези кранове, трябва да плащате. Човешките работи са затворени с ключове, а Божиите - без ключове.

Следователно, най - добрият и най - лесният живот е този, в който се прилага законът на послушанието. Когато хората се оплакват от живота си, това подразбира живот без послушание към Бога, който създава нещастия и мъчности. Мъчен е животът, когато е неестествен. Съзнае ли това, човек трябва да изправи живота си. Геройство е, когато човек греши, но по - голямо геройство е, когато изправя погрешките си. Една от причините за погрешките на хората е, че те не мислят право. Правото мислене не се нуждае от много аргументи, от много доказателства. Колкото една мисъл е по - близо до човешкия ум, толкова е по - разбрана. Разбрана мисъл е онази, която е опитана и проверена.

В древността един ученик отишъл при един от Великите Учители и го запитал, как трябва да живее. Учителят му дал различни методи, по които трябва да живее, и завършил със заповедта: "Любов към Бога и към ближния си". Като чул тази заповед, ученикът казал на Учителя си: Стига толкова! След тази заповед аз трябва да отида в света, да я приложа, да видя, какво мога да направя. След две години,

ученикът отново се върнал при Учителя си и му казал, как приложил великата Божия заповед в живота си и какво научил.

Сега и вие, като ученици, правете опити, да видите, какво можете да постигнете. Ако не правите опити, вие няма да придобиете никаква самоувереност. Не е ли самоуверен, човек няма да знае нищо за себе си, за своите възможности. Работи ли човек, всичко е постижимо. Той трябва да върви в своя път, да приеме всичко онова, което е определено за него. Всеки човек трябва да върви в своя път и да не препятствува на никого да приема светлината направо от слънцето. Оставете светлината свободно да влиза в очите на всеки човек. Това значи свобода. Това значи послушание към Бога.

Проявената Любов на Духа, проявената Мъдрост на Духа, проявената Истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага в живота.

2 Утринно слово от Учителя, държано на 30 септември, 1934 г. гр. Русе.

ЧЕТИРИТЕ ПОСВЕЩЕНИЯ В ЖИВОТА

(Великите посвещения. В какво седи силата ми)

Размишление – 10 минути

Трета глава от Битието

„Духът Божи“

Когато се говори на човека, той разбира езика, на който му говорят. Всеки един език има три начина на разбиране. Има едно физическо разбиране на нещата, едно органическо и психическо разбиране на нещата. Вие сте учили в геометрията. Ако ви питат какво е център, що е права линия и що е плоскост, какво определение дават? Има едно определение и туй определение, което дават, то е чисто механическо. Добре, щом имате един център, щом имате една права линия и една плоскост, и един куб, какво може да направите? Всеки един може да държи цяла една лекция върху туй. Или вие сте в един театър, представя ви се една пиеса.

Отваря се завесата, вие виждате актьорите на сцената. Туй, което представляват, реално ли е? Някой човек пее там. Актьорите такива ли са, каквито трябва да са? Не са. Някой се представлява, че е цар, ама не е цар. Някой се представлява, че е царица, ама не е царица. Някой се представлява, че е философ, а не е философ. Някой – че е учен или съдия. Всичките хора там са такива, каквито не трябва да са. И ти седиш и се въодушевяваш и като се върнеш дома, разправяш всичко това.

Сега другата страна – ти си млада мома или млад момък, или някоя жена – женена си, спокойна си, но един ден получаваш едно писмо така нашарено, четеш го и току изведнъж туриш писмото в джеба си. Туй писмо произвело някакво си впечатление у тебе, криеш го. Ако си женен, като го четеш, има нещо, криеш го. Ако си млада

мома – измени се лицето ти. Защо? Има нещо в писмото. Сега, какво носи писмото? Да е злато, не е. Че такива криволици, знакове. Той извади го, погледне го, пак го скрие, пак го тури, пак затваря писмото. Туй писмо е вече едно изкушение. Крие се нещо. Аз считам туй – райското дърво беше първото любовно писмо, което човек не трябваше да чете. Има писма, които човек не трябва да отваря, не трябва да приема. Защо? Като го приемеш – по обратната посока, ако искаш да ти е мирна главата. Пък има писма, които трябва да приемеш. Не е въпрос за говорене, защото актьорите искат да представят нещо на хората, което не е. Те ни най-малко не искат да преобразят света, да им покажат правия път. Те искат да покажат само на хората своето изкуство, да вземат малко парици, да си подобрят положението, живота. И онзи, който е написал пиесата, той не я е написал за доброто на човечеството. Той я е написал за пари. Има нещо идейно, не отричам, но стимулът на неговото написване е да го похвалят хората и около това да дойде малко масло, да си направи баница.

Сега могат някои да дойдат, да се спорят, да кажат: „Потребен е театърът.“ Не отричам едно забавление, потребни са куклите на малките деца. Дайте му една кукла на детето, нека си играе. Малкото дете да си играе с куклата и да си мисли за куклата, както то иска, – то е нужно. За възрастния човек да си играе с една кукла, или за бабата, ако си играе с куклата, веднага ще кажат – липсва й нещо на тази баба. Ако детето си играе с куклата, има нещо, което може да развие, но ако бабата си играе с куклата, не е същото нещо. В съвременния свят и млади, и стари си играят с куклите. Аз гледам религиозните хора – кукли навсякъде. Той донесъл куклата си, в джеба си я турил. Току извади куклата и казва: „Тук – казва, че тук е Господ. – Извади, – казва – да ти покажа този стих.“ „Как? Че как се събра Господ в джеба ти?“ Отвори книгата, пак я затвори, тури я в джеба си. Каква разлика има? Това е едно оръжие. Гледаш – един

войник турил пушката си и той я носи на гърба си. „Е, защо ти е пушката?“ „Е, потребна е, врагове има.“ Ще дойде време да се бият.

Сега вие си задавате въпроса: „Е, какво ще излезе от това?“ Аз ще ви кажа какво ще излезе от това. Когато дойде онзи, който има да взема нещо от вас, какво ще излезне от това? Той няма да внесе, но вие ще дадете нещо. А когато отидете някъде, дето има да вземете, какво ще излезе от това? Може някой път да вземете, а може някой път и да не вземете.

Сега туй, върху което аз ще се спра, показва някакво влияние. Какво влияние е оказала змията? Едно влияние върху едно разумно същество като човека, който е направен по образ и подобие на Бога и оказва едно влияние такова, от което осем хиляди години човек не може да се освободи от туй влияние. Змията, животинското, присадено върху човека, оказва влияние върху човека и досега човек слуша този съвет. Тя казва тъй: „Наистина ли Господ ви запрети да ядете от всичките плодове на райската градина?“ Сега често казват: „Наистина ли вас ви учат да се не жените?“ И казва жената, сега определя: „Но каза Господ от всички плодове да не ядем, само едно дърво има в центъра на рая.“ Тогава змията казва: „Много сте прости! Господ знае, че в който ден вие ядете от това дърво, ще станете като него!“ „Тъй ли?“ И веднага влиянието, вече внушението върви. Дотогава жената, на която умът не стигаше, беше просто сърдечна като девица, девствена беше и тъй ококори си очите: „Абе, красиво е!“ Същото нещо е и сега.

Ще изясня. В живота на всяка една стъпка се среща. Сега аз вземам една мома, не мислете, че имам нещо с момите. Общо вземам момата като една форма, като една буква, с която да си послужи. Една буква, една дума, един глагол, съществително, прилагателно, от немай-къде трябва да го взема, прилагателно или местоимение, защото трябва да си послужи с него. Може, ако не употребя прилагателното, местоимението и глаголите намясто... Тя среща един момък и казва: „Нищо не струва.“ Минава покрай него и не обръща

никакво внимание. Мирна ѝ е главата. Тя може двайсет пъти да е минала около него и да не е обърнала внимание. Един ден иде една стара баба и ѝ казва: „Обърни внимание на този момък! Я му виж мустачките, очите.“ Бабата казва на момата. „А и ако ти имаш за другар такъв момък, с тебе ще стане туй, което никога не е ставало!“ Върне се тази мома, вече Вечерта не е спокойна. Този момък ѝ се върти около ума. Вече тя мисли, че този е, който носи всичкото благо. Аз обаче тегля един паралел. Сега казват: „Защо е била тази мома толкова глупава, че е слушала змията?“ „Ама защо е била толкова глупава тази мома, че е слушала тази баба?“ „Бабата защо е остаряла?“ Защото е гледала мустачките на този младия момък. Змията защо е станала змия? Защото яде този забранения плод. И затова стана змия.

Сега думата „вие“ какво е – местоимение или прилагателно? (Местоимение.) Вие сега четете тази глава и казвате, чудите се на ума на Ева в райската градина, а правите същата погрешка. Питате: „Е, защо е яла?“ Защото ѝ се ядеше. Първата жена би била оправдана, но ако туй би било единственото дърво и нямаше какво да ядат – като една необходимост. А имаше и други плодове, от които те можеха да ядат. Това дърво не беше единственото. Този плод не беше първият. Аз не искам да изведа като логическо заключение, защото той не е лесен въпрос. Аз уподобявам това на влиянието на животинското у човека. Влиянието на змията, която все още упражнява влияние. Човек не е свободен от змията. Сега да ви кажа тъй: Христос иска от вас да се отречете от себе си, от имането си, от всичко. И туй буквално да разберете, веднага ще настане една тревога у вас. Жената, като чу, че от плода ще стане като Бога, веднага пожела да яде от плода, на часа. Но ако на вас се каже, че трябва да се откажете от това, от онова, във вас ще настане една борба, ще питате: „Защо трябва да се отречем?“ „Че защо трябва да напуснем баща си и майка си?“ „Какво прегрешение са направили баща ми и майка ми? Те са ме отгледали.“

Най-първо вярно ли е, че баща ви ви е отгледал? И най-първо майка ви наистина ли ви е родила? Защото, ако вие влезете в един магазин и си купите дрехи, какво дължите на този магазинер? Той взема 3–4 хиляди лева за дрехите. За какво трябва да му благодарите? И питам, не си ли купи един костюм и Ева от тази змия? И то един много моден костюм с всичките му панделки. Аз го наричам един много хубав костюм. И наместо да го яде – облече го. И сега Ева накъдето ходи, все носи костюма си.

Сега онова, което е важно, че всеки един ден всеки човек проявява качествата на змията. Той не постъпва справедливо спрямо себе си. Змията ти каже: „Без пари не може! Ти трябва да знаеш, че гладен ще умреш. Трябва да ядеш!“ Змията ти казва: „Без знание не може! Невежа ще останеш.“ Змията ще каже тъй: „Без сила не може, силен трябва да бъдеш.“ Питам, какво ще внесе змията? Змията казва: „Без пари не може.“ Кому змията досега е дала пари? Толкова като е тя хитра, като я слушате, кому е дала змията пари? Ако вземеш и работиш на нивата, ще вземеш малко пари. По-лесен път има. Змията ще те научи да врачуваш на боб, на кафе, може някоя окултна наука, може да гадаеш какви са влиянията и т.н.

Сега туй, което искам да изнеса. Знанието е вътре в човека, то не се създава отвън. Богатството е вътре в човека, то не иде отвънка. Съществува в природата един закон на равноценност. Златото, което ти можеш да имаш отвънка, и богатството, което ти можеш да имаш отвънка, туй богатство трябва да има нещо равноценно вътре в тебе. То е един закон икономически, който съществува в природата. Ти никога не можеш да имаш отвън туй, което нямаш вътре в себе си – равноценното на него. Ти никога не можеш да имаш едно здраво тяло, ти никога не можеш да имаш тази сила, която не е вътре в твоя ум. Силата, която е вътре в твоя ум, тя може да се проектира в твоята мисъл, в твоите чувства. Тя ще се проектира тази сила и тя ще образува твоите мускули на тялото. Но никога ти не можеш да организираш тялото си тъй, както ти би искал, ако туй не е поставено

в твоя дух. Аз в дадения случай взимам духа – туй, което носи всичко. Добре, сега вие като ме слушате, аз виждам – вашето съзнание е раздвоено. Вашето съзнание е тъй раздвоено, както ден и нощ. То е един закон засега неизбежен. И вие, за да се освободите, вие трябва да съзнавате. Не може да измените нещата на закона. Вие не може да се освободите от тъмнината. По никой начин вие не може при сегашните условия да се освободите от едни лоши ваши чувства. Какво трябва да правите? Някой път дойде туй чувство вътре. И туй чувство ще дойде от баща ви, от майка ви, от братята и сестра ви. От близките ще дойде, не от далечните предмети. Какво ще правите с туй чувство, което се предава вътре в тялото?

Сега каква беше погрешката у Ева? Погрешката не седеше там, че тя се разговаря със змията. Щом тя й проговори, какво трябваше да направи тя? Трябваше да каже: „Аз ще ида да се допитам до Господа. Ти ми казваш тъй, но аз ще се допитам до Господа, ще взема неговото мнение и след това.“ Много добре. Най-първо тя трябваше да каже: „Ще се допитам малко.“ След това питаме защо не се допита Ева. Защо не се допита Ева до Господ, а тя сама реши? Аз ще ви попитам тази сутрин защо дойдохте и туй, за което сте дошли, ще го придобиете ли. Вие от събранието може да си излезете като онзи, който си е взел билет в театъра вътре. Ще гледате една драма или една трагедия и ще се върнете. И после ще разправяте заради нея. Във вашия ум седи идеята, че преди две хиляди години Христос е дошъл от небето, проповядвал е едно учение и вие носите името християни. И го чакате пак втори път да дойде. И чакате на основание на него да влезете в рая и един ден да се спасите. Питам, ако Ева не беше работила за змията, защото яденето е една работа, която тя свърши за змията. Има последствия. Сега аз вземам положителната страна, понеже тя работеше, имаше последствия. Вие сега искате да влезете в небето, без да работите. То иде по причината, понеже вие сега искате да влезете в небето, без да работите. То иде по причина, понеже тя каза: „Понеже първия път много работа съм свършила.“ Някой казва:

„Аз не искам да работя, няма да работя. И няма да се уча вече, защото от много учене ще ми се пукне главата. Колкото книги съм чел, ще ми се пукне главата. Няма да уча!“ Как? Питам сега, на туй внушение какво трябва да се прави? Защото всякога на една противоречива мисъл трябва да се противопостави друга.

Как ще се освободите от влиянието на змията, от хитрата змия? Та съмнението, което прониква във вас, – колцина от вас имате една положителна опитност? Много малка опитност имате. Вие дигате един килограм, то е едно упражнение. Дигате два килограма, три, пет, шест, хиляда килограма – това са упражнения. И след като дигате хиляда килограма, какво придобивате вие от туй упражнение? Част от вашата сила, от мускулите е минала в ония предмети, които вие сте дигали. Най-първо има едно заблуждение. Най-първо във вас се усилва мускулната система, но то е една самоизмама. Туй усилване върви до известно време и най-после всички, които разбиват мускулната си сила, туй върви до известни години, после тия мускули се втвърдяват и тия най-силните хора умират сега от затвърдяване на мускулите. Ти можеш да затвърдиш мускула си в известен смисъл, но после ще дойде една реакция, този предмет, който ти си проучвал, ще се яви едно желание – ти вече не искаш да се занимаваш с него.

В България аз имам един такъв пример от един стар свещеник, той казва: „Ей дотука ми дойде да кадя тамян. Не искам за хиляда години да го помириша. Ражда се някой – тамян, умира някой – тамян, жени се някой – тамян. От главата ми да излезе този тамян. Само дим е в моята попка глава. Не искам вече да го помириша. И накъдето ходя – все тамян, все кадене, кадене. И ми се додея вече. Отвръщение имам към него.“ Казваме: „Да живем добре, да живеем добре, да живеем добре.“ Кадене навсякъде. Или казвате: „Не живеем добре, не живеем добре. Не сме такива християни, каквито трябва да бъдем християни.“ А сега казвате: „Покажи ни.“ Няма какво да ви покажа. Вземи Евангелието и каквото е направил Христос, направи го

и ти. „Каж ми какво да направя?“ Вземи Евангелието и каквото е направил Христос, направи и ти. „Ама аз не мога.“ Като него като не можеш, сбогом. Казваш: „Какво да правя?“ Прави каквото искаш. „Ама къде ще ида?“ Иди където искаш. Чудни са някои, казват: „Ела да ни научиш.“ Чети Евангелието. Този е начинът. Туй и на себе си ще кажеш. Вие сте един кавалер със змията, като дойде тя, и на нея ще кажеш същото. Аз съм забелязал змията и в семейството. За мен външният живот съставлява – аз го проучвам – като дойде някой външен човек, мъжът или жената са много любезни, усмихнати, тъй гледаш, като ангели. Щом външните хора заминат, мъжът говори рязко на жена си, бащата на своите деца. Но всичко туй е спрямо външните хора, а в дома е лошото. Ти отвънка спрямо света искаш да се покажеш, че си нещо тъй, а в себе си мърмориш, като останеш сам.

Питам, тогава не е ли това едно раздвояване? С такова раздвояване какво може да се постигне? По този начин на разсъждаване човек никога не може да постигне това, което той иска. Не е този пътът за постижението. Сега и вие помислете, че вкъщи вие имате дърва, имате кибрит и казвате: „Ела ми драсни кибрита, запали ми огъня.“ Казвам: „Най-лесната работа. Понеже бързам, нямам време да дойда да паля огъня, аз ще ти кажа аз как паля: ще изтеглиш от кутията една клечка, от страната на кутията ще драснеш с клечката и след като се запали клечката, ще туриш вътре клечката на дървата и после ще оставиш тия дърва сами да се разгорят.“ „Ама дали ще се разгорят?“ „Ти направи това сега.“ „Ако не се разгорят?“

Сега пътят, по който вървите сега, на вас са ви говорили много пъти за самообладание. И мнозина говорят за посвещение. Казва някой: „Трябва да мина първо посвещение, второ, трето, четвърто посвещение. Туй е първото ми посвещение.“ Че второ, трето, четвърто посвещение. Като нещо такова голямо. Такива посвещения има. Посвещение – това значи знание, придобивки. Първо посвещение значи – имаш едно ограничено познание. Второ посвещение – на кого? На знание по-широко. Трето посвещение – още по-широко

знание. Четвърто посвещение – посветил си се. Тук имаше един теософ, той искаше да иде в Адеар, град в Индия, за да се посвещава. И в какво седи посвещението? Казва: „Ще ме свържат на един каменен кръст и в три дена ще ме посветят.“ То е много лесна работа. Тук можеш да имаш такива кръстове колкото искаш. Целият свят – това е посвещение. Вие всички имате посвещения. Всичките изпитания, които имате в живота си, са все посвещения. Някои от вас са в първото посвещение. За пример завързал си ти приятелство с един човек – това е първото посвещение. Оженил си се – то е второто посвещение. Родил си някое дете – третото посвещение. Умреш – четвъртото посвещение. „Ама в приятелството какво посвещение има?“ Ще научиш какво нещо е приятелството. После ще си благодарен на туй посвещение.

Като се ожениш, и там ще има посвещение. Ще се посветиш. Ако не се ожениш, никога няма да имаш това познание, което при жена си ще имаш и ще научиш. Твоята жена, твоята любезна – професор е тя, ще те научи, ще ти даде такова знание. Сега аз ви вземам като хора, които не сте женени. Аз ви считам като хора в райската градина, които, преди да сте яли от Дървото на познанието добро и зло. А пък вие ще ми кажете: „Как да не сме женени, е-хей!“ То е друг въпрос. То е учението на змията. Защото онова знание в райската градина, което имаме преди грехопадението, е друго. А сега, като се жениш, казват ти: „Гледай малко красивичка да е, богатичка и мазничка. После добре трябва да готви.“ Че това е учението на змията, нищо повече. На жената пък казват, и тя ще се възпита. Децата като дойдат, всичко туй ще се яви, ще се преобрази и ще дойде един живот, който е примесен – животинско влязло вече вътре. За животните едно е вярно. Вземете в кокошката, тя до известно време, до три-четири месеца държи пиленцата си под крилцата си, а като мине повече от три-четири месеца, тя ги клъвва вече всичките, няма вече такова криене под крилата. Животинско състояние е това. Че някой път вие имате любов.

Запалите се, казвате – това е любов. Като кокошката, като пиленцата. Но след четири–пет месеца той ще те клъвне по главата отгоре.

Неустойчивото в живота – то е змията. Онзи неустойчив живот, дето хората стават нервни. Запример лекарите казват „неврастения“. Какво нещо е неврастенията? Анормално функциониране на капилярните съдове. Нервността, то не е болест, то е известно състояние, таксувана е нервната система с повече електричество, отколкото трябва. И вследствие на голямото напрежение човек става нервен. Какво трябва да направиш? Ще затвориш ключа, да не става толкова голямо влизане на електричеството. Някой затлъстял. Не знае какво трябва да яде или какво трябва да прави, за да не яде. Таксувана е неговата нервна система. Да не яде, тогава затлъстява. Симпатичната нервна система е обременена, капилярните съдове на тази система не функционират правилно. Ти взимаш много храна, всичко, но тази храна не отива на място, а остава една стока, която се пласира, пласира, образуват се известни мазнини, от които се образуват известни болести после.

Сега целта ви е – като дойдете да четете третата глава, в тази глава вие не сте се освободили от тази змия. Вие сте на пътя на изкушението, всички. И дълги години има още да се борите с тази змия – някои още двацет, трийсет, четирийсет, петдесет, сто години още. Някои имате още хиляда години да се борите с тази змия. Изкушението не е престанало още. Не мислете, че първото посвещение беше на Адам. Адам се посвети. В какво? Че той влезе в черната ложа. Ева се посвети в лъжата на змията. Първото посвещение беше за непокорството, непослушанието, нищо повече. Змията казва: „Господар трябва да бъдеш, какво ще се подчиняваш. Човек ще станеш. Да мислиш, каквото искаш, и да правиш, каквото искаш. Е, хубаво. Какво донесе туй първото посвещение, което хората имат? Та сега по обратен път, трябва да се посветите по обратен път, трябва да се посветите другояче. Та вие сте все посветени в първото посвещение. И второ посвещение имате. Второто – изпъждането от

рая. И третото посвещение, което имате и дето сега се трудите на земята. То е на черната ложа. Първото – няма никой от вас, които да нямат първото посвещение, и второто имате, и третото. Всички имате три посвещения. И затуй сте майстори. Като дойдете да се лъжете, все сте майстори. Гледам, едно дете, готово е да те излъже, да те метне, лъже така изкуствено майка си. Посвещение е.

Сега мнозина казват: „Кажи ни пътя. Какво трябва да правим?“ Не слушайте змията. „Е, кого да слушаме?“ Слушайте Христа. Ама, ако Господ дойде в райската градина и вие се скриете при дървото, и ви търси Господ, не може да ви намери никъде. И после като ви намери, какво ще кажете? Чух гласа ти и се убедих, грешен човек съм. Какво ще е другото положение, ако на Господа говорите? Той ще каже: „Кой ти каза, че си грешен? Да не си ял от забраненото дърво?“ „Е, жена ми даде.“ Какво беше първото посвещение? Приятелството е. Вие мислите, че приятелството не е едно посвещение. Че приятелството е първото посвещение. Някой иска да се посвети. Че ти ако може да разбереш душата на твоя приятел, да влезеш, да разбереш тази обмяна, която там става, ти ще разбереш Божиите пътища. И ако ти разбереш първото положение, казва – направи Бог човека, мъжки и женски пол ги създаде. То е първата женитба. Разберете, първото съчетание, което трябва да настане. Второто посвещение е женитбата, жененето. А сега, както хората се женят, то е посвещението на змията. Първото казва – Бог е създал човека по образ Божий, мъжки и женски пол ги създаде. Хората се раждат така. Туй не стана на земята. Ти се раждаш така, ти се раждаш с известна любов към някого. И тази любов – ти се раждаш с нея. А пък туй, което става от змията, тази любов сега се образува. Всяка любов, която сега се образува, питат: „Ама от колко време го обичаш?“ „Както виждаш, сега, преди няколко месеца.“ Е, от змията е тази любов. Ти с любовта към когото и да е трябва да си роден с тази любов. Не си ли роден, ти трябва да се пазиш. То е цяла измама и от твоя страна, и от страната на когото и да е.

И казва Христос „Както ме е Отец възлюбил, така и аз го възлюбих.“ Не от сега, от памтивека. (Какво се разбира под думата за Христа, че било предопределено да стане жертва?) От самото начало, когато Бог го възлюби, той люби хората. Поначало тази любов отдавна е съществувала в неговата душа. Ако тази любов сега се яви във вас, тя е онзи огън на сламата, на конопа. Но да не се отвличаме сега, те са посторонни работи. Бих говорил много отривисто, тъй както англичаните: „Говорите ли английски?“ Щом ме питат знаеш ли френски, тогава ще започнем разговора.

Питам сега, често при мене идат някои да говорят за Божията любов, а не знаят, не разбират. Чудни сте вие, аз не съм намерил в България нито един, който да знае да говори небесния език и за Божията любов. Ще разрешава една математическа проблема, а нищо не разбира. Той не е научил даже основните правила на математиката. Е, как ще обясните – вие едно число, кога се увеличава едно число? Механическото разбиране, органическото и психологическото. Числата се увеличават по механически начин, по органически и по психологически начин. Живите числа на природата по механически начин – има числа, които се увеличават отвънка, има известни числа, които се увеличават отвътре. Растат тия числа. Та казвам, ще вземете вие едно число. С кое число започна Бог в света? Първото число беше Адам.

Човешкият живот започна с Адам. Адам е първото число, а Ева е второто, Каин беше третото, Авел – четвъртото, Сид – петото число и т.н. Всички хора се наредиха съобразно тази редица. И всеки един от вас трябва да знае във всяка редица от Адама кое число представлявате вие. В живата математика имаме близките числа и далечните числа. Ако някой човек вас ви е близък и някой далечен, какво означава това? Какво подразбирате под близък и под далечен? Не че този въпрос механически може да се разгледа. Човек или предмет е далече от вас, може да го видите ясно, а близо е предметът или човекът, с който вече може да разполагате. Един предмет е близо

до вас, който може да го разгледате, е под вашия взор, под наблюдението на вашия ум, на вашето зрение, а далечен предмет е този, който вие не виждате, значи до този предмет вие трябва да дойдете.

Та казвам сега, влиянието на змията. Сега тази змия всеки ден идва по няколко пъти и ако по някой път вие се спирате във вашето съзнание, виждате, че има една черна зона, има нещо черно, което ви пречи. Някой път вие казвате: „Тъмно ми е, черно ми е.“ Това е змията. Влиянието, внушението. Всяко едно лошо внушение, което вас ви се натрапва, вие знаете ли, че трябва да се справяте с една мисъл, която вас ви се натрапи? Да се освободите от натрапването на една лоша мисъл, не е лесна работа. Искаш да се молиш, казваш: „Какво ще се моля? Какво съм направил, като съм се молил толкова време?“ Някой пита: „Е, как трябва да се моля?“ Някой седне и каже: „Откъснаха ми се краката да седя прав.“ После така си легне в леглото на лявата страна, после на дясната се обърне. Тъй се моли в леглото.

Питам сега, вие как се молите? Аз съм виждал много сестри, казват: „Понеже е малко студеничко, та се молих така в леглото.“ Аз да ви кажа, не сте от много напредналите. Ако тебе те е страх от студа сутрин, като станеш, да се не простудиш, змията е около тебе. Като пътувах сега от Русе до София, имаше в трена един, аз го считам полковник, ама много упорит, сече, реже всичко. Аз се представих, че малко дремнах, той си разказа цялата история как е ходил да воюва, аз го слушам. И като отвори някой прозореца, казва: „Затворете прозореца, вратата, бързо, бързо!“ Аз казах: „Много си страхлив. Ти на бойното поле си бил.“ Той изведнъж се сепна. Рекох: „Няма нищо, малко чист въздух да влезе.“ Жена му била болна и той я пази. Тя си легне, пък коремът ѝ се разбърка. Като го погледнах, каза, че е болна. Видях, че на младини много е ял и пил безразборно и вследствие на това е нервен, като се отвори вратата. Някои наши сестри отварят, и той каже: „Моля, затворете вратата.“ Та сестрите трепереваха. А той казва: „Затворете вратата.“ У вас има една мисъл страхлива, дали сме

на пътя. На кой път? Щом любиш, ти си на пътя. Щом не любиш, ти не си на пътя.

Та първото нещо, което ви трябва сега. Змията е във вас. Има едно голямо любопитство. При мене са идвали и са ме питали в какво седи моята сила. Търсят сега де се крие силата ми. Такъмът му къде е. Аз да ви кажа къде се крие силата. Силата на всеки един човек се крие в Божествената любов, която прониква в неговата душа. Силата на нагорещеното желязо не седи в самото желязо, а в топлината от сто хиляди градуса. Така и желязото добива сила. Щом престане тази топлина, желязото е пак такова, каквото е било, престава силата. И тялото дотолкова е силно, доколкото любовта прониква в него, доколкото любовта на духа прониква в него, има сила. Сега не искам да останете с мисълта, да кажете: „Толкова години ние сме следвали подир Христа.“ Е, хубаво. Адам работеше, казва: „Толкова години аз работех в рая.“ И доста години седя той в рая, историята както е, но като направи една погрешка, изпъдиха го из рая навънка. И всичката тази работа отиде нахалос. Не трябва да се губи любовта.

Едно нещо помнете: никога не трябва да губите връзката с любовта. И трябва да се пазите. Всички ще трябва да пазите – каквото и да е може да стане у вас, но пазете едно нещо – никога не прекъсвайте онази връзка, която съществува. Никога не губете връзката с любовта. Всичката сила на човека е там. Всичко може да стане, раздрусване може да стане, да става каквото ще, но не прекъсвайте връзката с любовта.

Сега какво подразбирате под „Не прекъсвайте връзката с любовта“? Та ако един от вас си зашие устата и си запуши носа, питам, какво ще стане от него? Смъртта ще го постигне, смъртта ще дойде. Не мислете, че може да живее.

Някой път вие може да турите съзнанието си, да подложите любовта си на опит. Но някой път не се опитвайте да скъсате любовта си. Че ако някой от вас се съблазни, каже тъй: „Що ми трябва аз да вървя по този път? Мен ми побеля главата“, тогава казвам –

заклучението ви не е правилно. Понеже, ако вашата глава или моята е побеляла, тя не е побеляла от учението, от любовта, защото и хората в света, които не вървят по това учение, и техните глави са побелели. На друго място е причината. И ако аз остарявам и осиромашавам, и хората в света осиромашават. Причината не е в учението. И ако аз страдам и боледувам, туй ни най-малко не е по причина, че вървя по пътя на любовта. И хората от света са бледи и боледуват. Че ако някой боледува, вие не сте се освободили от слабостите на света. Туй показва, че Божествената любов не функционира както трябва. И аз съм направил строги наблюдения. Щом се изгуби любовта, веднага лицето на човека погрознее, набръчка се, очите му станат мътни, косите не се подчиняват на гребена, човек ходи намусен, negliже, недоволен е. Сега онзи човек, който изгуби любовта си, той е недоволен. В любовта има едно хубаво качество. Любовта е доволна от всичко. Тя е доволна от невежеството, от сиромашията, от богатството, от безпаричие, от бедност, каквото има, от всичко е доволна.

Аз говоря сега за силата на човека. Тя не седи отвънка, ако ти кажеш, че си недоволен от нещо. Но ще знаете, че за да добиете сила, вие трябва да бъдете доволни. Защото вътрешното мърморене прекъсва връзката и спира да функционира Божията любов в душата ви. И ти усещаш едно вътрешно изтощаване. И тази нервност, която имате сега, се дължи на това – щом няма среда на любовта, няма хора да те обичат. Има хора, които нас ни обичат. Има хора, които те обичат, но след като отидеш, той все ще намери някоя погрешка в тебе. Запример някои от вас, аз ви изпитвам сега, някои от вас каквото сте си намислили вие ще си вършите. Не че каквото ви кажа сега вие ще тръгнете по този път, не. Но аз като ви гледам сега, искам да зная кои са побудителните причини, защо вие не искате да вървите в пътя. Някои от вас се клатите, казвате: „Ние решихме, това ще направим, онова ще направим.“ Все ще направите, но все седите на едно място. Казвате: „Тази година ще постоим въщи, че идущата

година.“ И пак отлагате, отлагате. Казвате – пари няма, условия няма, всичко туй. Е, хубаво, ако вашата къща не може да съградите? Казвате: „Следующото прераждане като дойдем.“ Тъй в психическия живот на човека не трябва да има никакво отлагане. После в този път аз мога да ви представя нещата. Някой път вие представяте посвещението по един крив начин. Посвещението, това го вземат като примамка. Та вие сте в най-доброто посвещение. Туй посвещение, в което сега вървите, по-добро няма. Та ти ще се научиш на търпение. Ти си търговец, изгубиш триста, четиристотин, петстотин хиляди лева, то е цяло посвещение.

Ти си мома, таман си се сгодила за един момък, върнете назад. Това е посвещение. Това са все изпити. Таман се е родило детето, ще ти го вземат назад. То е посвещение. Всичките неща, които сега стават, не са нищо друго освен един изпит, да ви раздрусат, да ви покажат какво е вашето разбиране и доде сте достигнали. Сега някоя сестра каже: „Защо всичките сестри говорят против мене?“ Че то е едно посвещение. Изпитват те. „Ама еди-коя сестра ме посмушка малко.“ Що е посвещение? Тя показва докъде е достигнала. Тя е змията, земеделецът, която смушка воловете. Следователно стой три-четири километра далеч от нея.

Та казвам, понеже сте инициирани всичките до третото посвещение в черната ложка и трябва да се разиницирате. Тази змия, това е животното, от което трябва да се освободите. Писанието казва – да не би сатана да разврати ума ви. Този път, по който вървите, аз слушам постоянно едно и също нещо – никога не съм ви казал кой е пътят на любовта. „Ама как да вървим?“ Върви в любовта. Нищо повече. „Ама как?“ Както Христос е казал. Чети Евангелието, тъй както Христос е вървял, тъй. „Ама как да си дигна кръста?“ Тъй както го е дигал Христос. „Как ще проповядвам?“ Както е проповядвал Христос. „Как ще се моля?“ Както се е молил Христос. „Ама някой нов начин.“ Новият начин е от дявола. Новият начин, това е една самоизмама, една стара дреха, която е боядисана с хубава боя, а

дрехата е стара. А новият начин – тя е дрехата, която е стара, която е изтъркана, но не е боядисана. Аз искам да ви дам една дреха, която е без боя. Нито ви препоръчвам да носите боядисани дрехи. Защото природата никога не боядисва. Ти можеш да туриш призмата и после, като се махне тя, дрехата остава без боя. Можеш да боядисваш с призмата, ако ти остане боята. Ти на някой човек ако му говориш, няма да го боядисаш като себе си. Аз не съм за боядисването. Аз не споделям бояджилъка. Аз не споделям никакво религиозно боядисване. Ама той трябва да споделя нашите възгледи, новото учение. В света съществува един Божествен възглед, който е общ за всички. Всичките хора го знаят.

Ако ме питате, и аз ще ви кажа: поддържайте онзи възглед, който отначало е вложен във вас, нищо по-ново – стария възглед на любовта. Обичай всички хора, които те обичат. И не се привързвай към онези, които не те обичат. Обичай всички, които те обичат и не се привързвай към онези, които не те обичат. Защото, ако се привържеш към един лош кон, той ще те влече. И ще дойдат да казват: „Аз съм слушал много положения.“ Може да слушате както и да е. Слушайте, но не се привързвайте. Не че да не ги обичате, но да не се привързвате към тях. Слушайте и всичко изпитвайте, и всичко прилагайте. И ако на опит намерите, че нещата са верни, правете ги. Не да го е страх човекът. Този е пътят, по който трябва да се прогресира, по който човек трябва да мине и трябва да стане човек. Някой път вие искате да знаете как ще се наложи новото учение. Новото учение е наложено от паметивека. Новото учение иска само хора, които да поливат, и то само ще расте. И като дойде пролетното време, като дойде дъждът, всички тия растения ще пораснат.

И сега се изисква от вас – всички трябва да бъдете образци на любовта. Две неща, които са необходими: любов и мъдрост. Любовта без мъдростта не може да се прояви. И мъдростта без любовта не може да се прояви. Те са две неща. Бог е любов, но същевременно Бог е мъдрост. И щом приемем Бога на любовта, трябва да приемем и Бога

като мъдрост в нас. И тогава всичките ония внушения в нас, които се зараждат, ние трябва да приложим само въздържание. Тук се образува една школа, дето нямате въздържание, нямате търпение. Един ден ще дойдем до новия начин, всеки ще седи вкъщи и аз ще говоря тук и вие по радиото ще разбирате. И по-добре ще разбирате, отколкото тука ако сте. Но колцина от вас бихте слушали по радиото сега?

И казвам сега, ако ушите ви бяха затворени, ако аз след като ви говоря, бихте ли могли да ме слушате? Малко памук има още в ушите ви. Инак щяхте да ме слушате на десет километра, на сто километра, и то много по-ясно. А най-после може да слушате и още много други проповедници по целия свят, които говорят, ако имате туй радио. Но за това трябва да знаете езика, този небесния език трябва да знаете. Има християни, които говорят на ханаански език. В какво седи ханаанският език? Но той ханаански не е, но е ватански език. Най-старият език, от който са произлезли другите езици. А които не знаят това, наричат го ханаански, дето са били в рая. И тогава говорят символистично: „Да идем в Ханаан.“ Ханаанската земя къде е? Говорят за ханаански език, а Ханаанската земя я няма. Тя съществува, но вратата е затворена на тази земя, както и вратата на рая. И сега се изисква особено разрешение да се влезе в тази земя. Посвещение трябва, за да влезеш в Ханаанската земя.

Евреите никаква Ханаанска земя не са имали, те отиват в Палестина. И всеки един християнин, след като прекара двадесет-тридесет години, като си заmine от този свят, той ще иде в Ханаанската земя. И някои от вас мислите, че ще идете на небето. А тази Ханаанска земя още тук, на земята, ще я видите. Ще идете горе. Тази Ханаанска земя тя е горе, не е долу. Съществува тази Ханаанска земя – мястото, дето всички онези, които живеят в любов. Такива хора има, същества в човешката раса, които живеят съобразно тия закони на любовта. И те съставляват цяло едно общество. Някой път и вие имате стремеж да влезете в тази Ханаанска земя. Имате желание да станете членове на туй общество.

Но да оставим сега. И рече змията на Ева: „Наистина ли Господ ви забрани на вас да ядете от дървото?“ Сега да ви кажа, знаете ли защо змията говореше на Ева? Знаете ли защо Господ ви каза да не ядете? Всичко на земята ви е позволено да правите. От всички плодове, които имате сега на земята, може да ядете. Само едно дърво има на земята, от което не трябва да ядете. Кое е то? От забраненото дърво. Сега кое е туй забранено дърво? Вие го имате вътре в себе си туй забраненото дърво. Като дойдеш до него, там ще го намериш, няма да го буташ, дървото на злото е то. Ще го погледнеш и ще кажеш: „Казано е да не го бутам. От плода му няма да взема. То е злото.“ Злото, което е у вас, не го бутайте. Не бутайте злото. Вие ходите всеки ден под прозореца, наядете се от него.

Не бутайте дървото на злото във вас. Станете сега!

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

3-то утринно слово 7 октомври 1934 г., неделя, 5–7.25 часа София – Изгрев

КАИН И АВЕЛ

Размишление.

В света съществуват две злини, които се произвеждат от две различни причини: от яденето и от жертвоприношението. Яденето внесе греха в света, а жертвоприношението - убийството. Наистина, за яденето се създават различни грехове. Каин и Авел принесоха жертва на Бога. Тази жертва стана причина за първото престъпление в света. Бог погледна благосклонно към жертвата на Авел, а не прие жертвата на Каин. Това озлоби сърцето на Каин, и той уби брат си. Този закон има отношение и в обикновения живот на хората. Когато двама момци принасят жертва на една мома, един от тях непременно ще пострада. Тя ще предпочете единия за сметка на другия. Значи, каквито са законите в обикновения живот на хората, такива са и в религиозния. И обратно: каквито са законите в религиозния живот на хората, такива са и в обикновения.

Мнозина подържат мисълта, че човек не може да не греши. Не, човек може да не греши. - Какво трябва да направи, за да не греши? - Да не яде от забраненото дърво. - Може ли без убийства и престъпления в света? - Може. - Как? - Като се откаже човек от жертвоприношенията. Докато човек принася жертва пред олтара на този и на онзи, престъпления и убийства всякога ще съществуват. Каин и Авел принесоха две различни жертви в един и същи момент: Каин принесе жертва от плодовете на земята, която обработваше, а Авел - от своите овце. Понеже Бог прие жертвата на Авел, Каин завидя на брат си, взе едно дърво, удари Авел в главата и мъртъв го повали на земята. Авел косвено стана причина за извършеното престъпление от Каин. Ако двамата братя не бяха принесли жертва на Бога едновременно, Каин нямаше да убие брат си. Жертвоприношението, като религиозен акт, е станало причина за първото престъпление в

света. Когато овчар коли своите овце или говеда, за да принесе жертва на Бога, без да иска, той става причина за извършване на известно престъпление. Те дават пример, как се коли. От това гледище богатите хора са овчари, от поколението на Авел, а сиромасите - земеделци, от поколението на Каин. И богатият, и сиромашът в един и същи момент принасят жертва пред олтара на някой свой бог, но жертвата на богатия се приема, а на бедния - не се приема. Благодарение на това се ражда завистта, която става причина за престъпленията в света. Сега, като четете Евангелието, срещате стихове, в които Христос говори за блаженствата. Той казва: "Блажени нищите духом, защото те ще наследят земята." Кои хора считат за нищи духом? Днес сиромасите минават за нищи духом. Ще излезе тогава, че, като нищи духом, сиромасите са блажени. Какво виждаме в живота? Ние виждаме, че сиромасите, освен че не са блажени, но се считат нещастни, вследствие на което вършат ред престъпления. Богатството служи като повод за извършване на много престъпления. Съзнателно или несъзнателно, всеки човек може да даде повод за извършване на някакво престъпление. Не само това, но всеки човек може да извърши някое престъпление. Проследете историята на народите и на религиите, да видите, колко убийства са извършени от държавите и от църквите. Милиони хора са изгорени, убити, обесени за техните политически и религиозни убеждения. Почти във всяко събитие в живота, или почти във всяка война има нещо религиозно. Мъж убил съперника си, защото чувствата му са накърнени. В чувствата на всеки човек има нещо религиозно. Въпреки това, хората гледат на религиозния живот като на нещо свято. Някой мъж се оженил за една красива мома, но след време тя поглежда благосклонно към жертвоприношението на друг мъж, а не приема жертвата на своя мъж. Без да мисли много, мъжът убива противника си. Защо? Защото двамата се борят за една жена, която считат за свое божество. Законният мъж на жената е Каин, а съперникът на мъжа - Авел. Каин убива Авел. За свое оправдание, убиецът казва, че е

извършил престъплението, за да защити честта си, т.е. за своето убеждение. И двамата имат любов към едно и също божество. Любовта им към това божество става причина за престъпление. Като видял престъплението на Каин, Бог му сложил белег, че който го види, да не го убива, да остане жив, да понесе отговорността за престъплението си. Питам: Какво липсваше на Каин, че трябваше да извърши убийство? Нищо не му липсваше. При това, Каин извърши престъплението, след като убийството беше забранено. Когато Бог запита Каин, къде е Авел, той отговори: Не съм стражар да ходя подир него. Тук Каин си послужи с лъжа. Той вървеше по пътя на своите родители. Когато Адам и Ева престъпиха Божията заповед и ядоха от плодовете на забраненото дърво, за оправдание те си послужиха с лъжа. Бог каза на Каин: "Кръвта на брат ти вика към мене за отмъщение." Тогава Каин разбра, какво е направил, и се уплаши да не го убият. Бог сложи белег на Каин, който го срещне, да не го убива. Това показва, че убийство чрез убийство не се изкупва. Само по себе си убийството не се допуска от Бога. Който върши убийства, той ги върши по своя воля, за което сам ще носи отговорността. Който убива, той всякога носи белега на своето престъпление. Който се ражда убиец, той носи белега на престъплението преди още да го е извършил.

Съвременните хора, светски и религиозни, искат да не грешат, да бъдат праведни. Това е лесно постижимо. Щом искате да не грешите, вие трябва да знаете, каква храна да ядете и как да ядете. Щом искате да не грешите, вие трябва да знаете, кога и как да принасяте своето жертвоприношение. По никой начин двама души не трябва да принасят жертвоприношението си в един и същ момент на един и същ бог. В съдбата на двамата братя имаше една фаталност, че те принесоха своята жертва на Бога в един и същ момент. Ако тази фаталност можеше да се избегне, Каин нямаше да убие Авел. Обаче, и двамата принесоха своята жертва едновременно, за да видят, кой от тях е по - праведен. Тук се прояви тяхното тщестлавие. Димът от

жертвеника на Авела възлизал нагоре, а този от жертвеника на Каин пъплел по земята. Кога, именно, димът от жертвеника на човека пъпли по земята? Когато в ума му се гнездат криви мисли, а в сърцето му - лоши чувства. Дали човек е земеделец или овчар, щом в ума си храни криви мисли, а в сърцето си - лоши чувства, димът на неговата жертва непременно ще пъпли по земята. При това положение един от двамата братя ще бъде убиец, а другият ще бъде убит. Днес подобни мисли и чувства се зараждат и между вярващи, и религиозни. Като видят, че някой се моли, веднага започват да наблюдават, какво прави: с отворени или със затворени очи се моли, със скръстени или със спуснати надолу ръце. Срещнат ли някой благочестив човек, истински християнин, веднага започват да му завиждат и се чудят, какво лошо да измислят по негов адрес. Каква молитва е тази, през време на която човек може да наблюдава окръжаващите? Такава молитва нищо не допринася. Като хора на новите времена, вие трябва да се ползвате от опитностите на миналите поколения, без да повтаряте техните грешки. Четете Стария Завет и поучавайте се, без да повтаряте грешките на хората от това време. Какво спечели Каин с убийството, което направи? Той сложи начало на престъплението в света.

В развитието на човечеството се забелязват две епохи. В първата епоха се роди греха, а във втората - престъплението, изразено в убийство. Родоначалник на първата епоха беше Ева, жената. Първа жената яде от забранения плод, с което внесе греха в света. Жената отвори пътя към греха. Родоначалник на втората епоха беше Каин, мъжът. Той пръв отвори път към престъплението и извърши първото убийство. Значи, грехът води своето начало от жената, а убийството - от мъжа. В този смисъл, строго казано, жените са грешници, а мъжете - престъпници, убийци. Може ли, при това положение, светът да се оправи? Какъв дом могат да създадат жената, която яде от забранения плод и внесе греха в света, и мъжът, който, при своето жертвоприношение извърши убийство, и внесе престъплението в

света? Основата на този дом е гнила и неустойчива. Какъв плод може да се роди от непослушанието и лъжата? Непослушанието и лъжата на Адам и Ева родиха Каин и Авел. Какво ще кажете, ако срещнете два славянски народа да воюват помежду си? Това не е ли повторение на отношенията между двамата братя, Каин и Авел? Ако един човек може да убие брат си, с него всичко е свършено. Ако една жена може да излъже мъжа си, с нея всичко е свършено. Ева, другарката на Адам, можа да го изкуси, и той яде от забранения плод. Като принесоха своята жертва, Каин застави брат си да отидат на полето да се разходят. Всъщност той го излъга. Каин нямаше намерение да се разхожда с брат си, но търсеше случай да го убие.

Мнозина се запитват, какво е донесъл Христос на света. Христос донесе две важни неща. Той каза на жената да не греши, защото след греха иде лъжата. Като сгреши, човек започва да лъже, за да прикрие греха си. Евреите доведоха при Христа една жена, хваната в прелюбодеяние, и Го запитаха, какво да правят с нея. Според Мойсеевия закон такива се убиваха с камъни, но те искаха да знаят, какво ще каже Христос. Христос им каза: "Който е безгрешен, нека той пръв хвърли камък върху нея". Като чуа тези думи, всички се разотидоха. Тогава Христос се обърна към жената с думите: "Жено, осъди ли те някой?" - Никой, Господи. - Иди тогава дома си и повече не съгрешавай. Значи, за да не изпадне в най - големия порок - лъжата, човек не трябва да греши. На мъжа пък каза, да не се гневи на брат си без причина, нито да му завижда. Който завижда на брат си и се гневи без причина, той е човекоубиец. Следователно, Христос каза на жената да не греши, а на мъжа - да не убива. И двата въпроса се разрешават чрез любовта - основа на Христовото учение.

И тъй, иска ли да се развива правилно, човек трябва да спазва двете главни заповеди, изказани в отрицателен смисъл: Не яж от забраненото дърво, за да не грешиш! Втората заповед: Не убивай! На жената е казано, да не ходи около забраненото дърво, да опитва плодовете на доброто и на злото. На мъжа е казано, да не отива

заедно с братата си на полето, да принасят едновременно своята жертва. Жертвоприношенията стават причина за убийства. Въпреки това, и до днес още народите, обществата, отделните личности продължават да принасят жертви. Какво представлява войната? Войната не е нищо друго, освен жертвоприношение. Днес всички се питат, кога ще престане войната. Войната ще престане, когато жената се откаже да яде от плодовете на дървото за познаване на доброто и на злото и не греша. Войната ще престане, когато мъжът се откаже от своите жертвоприношения и убийства. Като грешат и убиват, хората се оправдават с икономическите условия на живота, с известни наследствени слабости и т.н. Както да се оправдават, все неоправдани остават. Ще дойде ден, когато хората ще разберат, че въпросите не се решават с убийство и насилие. Бог е в състояние да спре убийствата, престъпленията, греха, войните, но Той остава хората свободно да се проявяват, да си научат уроците. Ако ги спре, това значи да употреби особен род насилие върху тях, а ние знаем, че Бог изключва всякакво насилие. Като ги оставя свободно да се проявяват, хората ще дойдат до високо съзнание, да решават въпросите си правилно. Като знаете това, вие трябва да чистите сърцето и ума си, защото от сърцето произлиза греха, а от ума - престъплението и убийството. Сърцето в човека е жената, а умът - мъжът. След всичко това хората очакват култура от ума, в който престъплението се шири, а мир и спокойствие на дома - от изопаченото човешко сърце. За да излязат от престъпленията на своя ум и от греха на своето сърце, хората трябва да се родят отново. Затова Христос е казал: "Ако не се родите изново, няма да влезете в Царството Божие". Човек трябва да се роди от Дух и вода, за да се освободи от заблужденията, от греха и престъпленията. Не се ли роди от Дух и вода, човек не може да влезе в Царството Божие. "Роденото от Духа, дух е; роденото от плътта - плът е". Докато се раждат по стар начин, хората не могат да се освободят от грехове и престъпления. Колкото да философствуват, каквато култура и морал да препоръчват, докато хората се раждат и живеят по стар

начин, и техните деца - синове и дъщери, ще живеят като тях. Нищо не е в състояние да освободи хората от греховете и престъпленията им. Искат ли да се освободят, те трябва да се родят изново, от Дух и вода. Който е роден от Дух и вода, само той е свободен от греха на Ева и от престъплението на Каин. Трябва ли човек да се жени? Докато живее по стар начин, той ще се жени и деца ще ражда. Ако се жените по стар начин, ще вършите грехове и престъпления. Искате ли да не правите грехове и престъпления, женете се по новия начин, живеете по новия начин и раждайте по новия начин.

Следователно, за да не върши грехове, човек трябва да знае, как да яде. За да не върши престъпления, той не трябва да принася жертва едновременно с брата си. Искат ли да се жени, човек трябва да се жени по новия начин, който изключва греха и престъплението. Когато се жени по нов начин, момата трябва да търси момък, който не е принасял жертвата си едновременно със своя брат. Когато се жени по нов начин, момъкът трябва да търси мома, която не е яла от забранения плод. Момата не трябва да се жени за земеделец, какъвто е бил Каин. Какво означава думата "земеделец"? В широк смисъл на думата, земеделецът е човек, силно привързан към земята. Той обича парите, къщата, имотите, удоволствията и т.н. В широк смисъл на думата, земеделецът е човек на старата култура. Докато хората вървят по старите пътища, светът никога няма да се оправи. Докато сегашните хора не придобият нови разбиращения, те никога няма да се справят с две неща: жените - с яденето, а мъжете - със старата религия на жертвоприношението. Слабата страна на жените е в яденето, а на мъжете - в жертвоприношението. И досега още жените не са се научили да готвят. Първото условие, което се иска от жената - домакиня, е да има чисто, благородно сърце и светъл ум. Същото се изисква и от мъжа. Само такава жена и такъв мъж могат да служат на Бога. Който иска да бъде добър готвач, преди всичко той трябва да е служител на Бога. Искате ли да се предпазите от греха в яденето, спазвайте следното правило: яжте само такава храна, която отговаря

на естеството ви и която е проводник на Божествени енергии. Това правило се отнася и до вашите ближни.

Следователно, когато ядете, гледайте да не си угаждате. Когато угощавате ближните си, и на тях не угаждайте. Достатъчно е да ги нагостите със здрава, чиста храна, но не и да им угаждате, да преяждат. Някой се препоръчва за вегетарианец, а търси жена, която да му готви пищно ядене. И жена му минава за вегетарианка, но се чуди, какви по - пищни яденета да готви. Другаде пък мъжът, като вегетарианец, се задоволява със скромно ядене, но е толкова ревнив, че е готов да убие всеки мъж, който се осмели да погледне жена му. Той е готов да убие брат си, само затова, че димът на неговата жертва не отивал към жена му. Синовете на съвременните хора кадят тамян на Бога и спорят помежду си, чия жертва е приета. Дъщерите им пък обикалят забраненото дърво и от време на време си откъсват от неговите плодове. По този начин светът не може да се оправи. Светът ще се оправи, само когато синовете му станат истински религиозни хора и започнат да служат на Бога в дух и истина, а дъщерите му станат разумни и любещи.

С други думи казано: Докато човек живее със сърцето си в греха, а с ума си - в престъплението, светът никога няма да се оправи. Какво ще придобие човек от този живот? Нищо друго, освен разрушение. Знание се иска от човека, за да се освободи от греха и престъплението. Грехът се е родил от яденето, а престъплението - от криворазбраната любов. Вълкът изяжда овцата от любов към месото и. Котката изяжда мишката пак от любов.

Нови разбирания, нов морал е нужен на човека. Някой казва, че е господар на себе си, вследствие на което има право да върши, каквото пожелае. Истински господар е онзи, който може да управлява сърцето и ума си, да ги застави разумно да му служат. Наистина, сърцето и умът са слуги на човека, но той трябва да бъде просветен, да може да ги управлява. Не е ли просветен, те ще го управляват: Сърцето ще го води към греха, а умът - към престъплението. При това положение,

човек ще върви там, където слугите го водят. Какъв човек е този, който върви по пътя на своите слуги? Истинският човек върви в правия път, без да се отклонява в пътя на грешното сърце и в пътя на престъпния ум. Адам сгреши, понеже тръгна по пътя на Ева. Едно нещо трябва да знаете: нито мъжът трябва да върви по пътя на жената, нито жената - по пътя на мъжа. Това значи: нито умът трябва да върви по пътя на сърцето, нито сърцето - по пътя на ума. Умът и сърцето имат свои определени пътища, по които трябва да вървят. Жертвата, която мнозина препоръчват, не води към спасение. И Авел стана жертва, и Христос стана жертва, но какво донесоха тези жертви на света? Колко кръв се проля в името на Христа! И до днес още кръв се лее в името на Христа, но и това не освободи човека от неговото грешно сърце и от неговия изопачен ум.

Съвременните религиозни казват, че Христос освободи човечеството от греха. На думи и на теория е така, но в действителност не е така. Не е лесно да се освободи човек от греха на своето неразумно сърце и от престъплението на своя ум. Ако е въпрос за теории, за писани закони, за проповеди, светът е богат с това, но приложение се иска. Въпреки всичко, което е дадено на хората, те все още вървят в стария път. И до днес още стърчат бесилки, и до днес още затворите се пълнят с хора. И до днес още се вършат убийства и престъпления. При това, една от десетте заповеди гласи: "Не убивай!" Бог не позволява насилие върху живота не само на човека, но и на всяко живо създание. Като уби брата си, Каин рече Господу: "Престъплението ми е по - голямо, отколкото да бъде простено". И Господ рече: "Който убие Каин, нему ще стане седмкратно отмъщение". И сложи Господ белег на Каина, за да не го убие, който го намери.

Съвременните хора, били те светски или религиозни, говорят за морал, за убеждения, за вяра, за любов към ближния, но засегне ли ги някой с нещо, те са готови да отмъщават, да убиват. Значи, въпреки убежденията си, човек е готов да коли, да беси, да убива. Жената пък

леко се изкушава от яденето. Като види някакво вкусно ядене, тя веднага се разполага, готова е даже да се откаже от убеждението си. Не е забранено на човека да яде, но той трябва да знае, каква храна да употребява и в какво количество. Всяка храна, която разстройва стомаха, е неестествена. Човек трябва да избягва неестествената храна. Енергията, която минава през дървото за познаване на доброто и на злото, е неестествена за човека, вследствие на което събужда в него лоши разположения и наклонности. Затова е било забранено още на първия човек, да не яде от плодовете на това дърво. За да не изпада в такива състояния, на човека се препоръчва да яде от живия хляб, за който Христос е казал: "Аз съм живият хляб, слезъл от небето. Който ме яде, той ще има живот в себе си".

Днес всички хора трябва да влязат като ученици във Великата школа на Живота, т.е. в школата на Царството Божие. Никой не се приема за ученик на тази Школа без изпит. За жената изпитът е един, а за мъжа - друг. Жената ще бъде прекарана пак през дървото за познаване на доброто и на злото, но ако си позволи само да погледне към него, тя пропада. Жената трябва да мине и замине край това дърво, без да пожелае да го види. Най - малкото желание от нейна страна - само за момент да погледне към това дърво, решава съдбата и - веднага я връщат назад. Мъжът пък ще бъде поставен на изпит върху въпроса за жертвоприношението. Ако той си позволи да погледне към жертвеника на своя брат, да види, накъде отива димът от неговата жертва, веднага ще бъде върнат назад. Съвременните мъже трябва да бъдат внимателни, да не повтарят погрешките на Адам и Ева, на Каин и на Авел. Мъжът трябва да върви напред, да не проявява никакво любопитство по отношение на своя брат, да гледа, накъде отива димът на неговата жертва. Жената трябва да прояви послушание, като минава покрай дървото за познаване на доброто и на злото; да помни думите, казани и от Господа, и да не се съблазнява от красивите плодове на това дърво. Когато момък срещне някоя красива мома и се увлече по нея заради красивите и очи, вежди, уста,

или за бялото и лице, той вече се е отклонил от правия път на живота. Този момък е сгрешил вече, защото в сърцето на момата той не търси любовта, в ума и не търси мъдростта и в душата и не търси истината, но се спира на външната и красота, която всеки момент може да изчезне. Достатъчно е момата да мине през някаква тежка болест, за да загуби своята красота.

Днес всеки човек иска да има здраво тяло, силен ум и богато сърце, да излива навън любовта си. Не, смисълът на живота се заключава в друго нещо. Човек трябва да се стреми да има такъв ум, чрез който никога да не върши престъпления, и такова сърце, чрез което никога да не греши. Този е пътят, по който човек може да бъде благоугоден на Бога. И Христос мина по този път. Като дойде на земята, Той мина през големи изпитания и страдания, за да се види, кой от двата пътя ще избере: пътя на човешката слава, или трънливия път на любовта и истината. Христос избра втория път, като отрече жертвоприношението. Той отрече жертвоприношението като причина за убийства и престъпления в света. Понеже избра трънливия път, Христос беше осъден на смърт. Той предпочете смъртта пред пътя на Каина - път на престъпления и убийства. До времето на Христа евреите не познаваха друг закон, освен законът на жертвата и, като видяха, че димът от жертвата на Христа се възнася нагоре, те Му завидяха и Го разпнаха на кръст.

Като слушат да се говори така, съвременните хора търсят начин да изправят живота си. За да изправят живота си, те трябва да видят, къде се крие причината на злото и като я намерят, да я отстранят. Животът трябва да се изучава от три страни: физическа или механическа, органическа и психическа. Коренът на злото и на престъпленията се крие в психическия живот, откъдето трябва да започне изправянето на човечеството. В органическият живот се развиват и обработват условията за престъпленията, а във физическия живот се извършват. За да се справи със злото в психическия си живот, човек трябва да мине през пътя на Христа, т.е. да се роди от

Дух и вода. Не се ли роди от Дух и вода, той не може да влезе в Царството Божие. Който е роден от Дух и вода, той не се интересува от греховете и престъпленията на хората. Ако върви по стария път, човечеството ще си остане в положението, в което днес го виждаме. Осем хиляди години вече са се изминали от времето на първите човеци, но още осем да минат, ако хората вървят по отъпкания път, светът пак няма да се оправи. Докато вълкът яде овце, все вълк ще си остане. Иска ли да се измени, той трябва да престане да яде овце. Същото може да се каже и за човека. Иска ли да изправи живота си, да се измени, човек трябва да се роди отново. За да се подобри живота на съвременното човечество, всички хора се нуждаят от велика култура, от истинска материална и духовна просвета. Днес, в културните страни се вършат престъпления и убийства, както е било някога в дивите народи.

Сега, аз изнасям тези положения, не с цел да критикувам някого, но да обърнете внимание на вашия ум и на вашето сърце, да се очистите. Изучавайте ума и сърцето си, без да се оправдавате или корите. Ще кажете, че в грях ви е заченала майка ви. Това е стара, неразбрана философия. Докога човек ще цитира този стих и ще се оправдава? Време е вече да обърне нов лист на своя живот и да тръгне по нов път. Изучавайте своите скрити помисли и желания, като се вслушвате в тихия глас на своята душа. Този глас може да ви предпази от извършване на ред злини и престъпления. За да се предпазите от злото, нужно ви е послушание. Поради непослушание към Бога, Адам и Ева престъпиха Неговата заповед. За да не направят никакъв грях, Бог предупреди Адам и Ева, да не ядат от плода на дървото за познаване на доброто и на злото. За да не извърши престъпление, Бог запита Каина, защо лицето му е толкова мрачно и сърдито.

И тъй, човечеството никога няма да се оправи, докато жената в човека не се откаже от желанието си да яде от забраненото дърво и докато мъжът в човека не се откаже от пътя на Каин. Жената в човека

и вън от него трябва да дойде до съзнание, сама да се откаже от желанието си да яде от плода на забраненото дърво. Мине ли край него, да затвори очите си да не го гледа. И мъжът трябва да дойде до съзнание, сам да се откаже от пътя на Каин, и да не поглежда към братата си, да види, накъде отива димът от неговото жертвоприношение. С други думи казано: за да се изправи човечеството, всеки човек трябва да се откаже от низшия си ум, който върши престъпления, и от неразумното сърце, което греша. Щом се откаже от низшия си ум и от низшето си сърце, човек трябва да върви в пътя на духа си, който никога не върши престъпления, и в пътя на душата си, която никога не греша. Човек трябва да слуша ума и сърцето си дотолкова, доколкото са в съгласие с духа и с душата му. Да следвате съветите на духа и на душата си, това е път, по който трябва да вървите. Каже ли някой, че следва пътя на своята душа и на своя дух, а същевременно прави престъпления и греша, той се самозаблуждава. Докато живее само по стъпките на ума и на сърцето си, човек непрекъснато ще пада и ще става, ще скърби и ще се радва. Най - малкото нещо може да наруши равновесието му. Често една муха може да изкара и най - големия философ вън от неговото търпение. Тя ще кацне десет пъти на едно и също място, докато го застави да излезе от релсите на своето равновесие. Който може да се справи с мухите, той е силен човек. Мухите са отражение на ония дребни мисли и чувства, които постоянно безпокоят човека и го изкарват от равновесието му. Искан ли във всички случаи на своя живот да запази равновесието си, да запази онова, което е придобил, човек не трябва да ходи по пътя на ония жени, които са яли от плода на забраненото дърво, нито по пътя на ония мъже, които от ревност са убивали братата си, с когото заедно са принасяли жертва. Не ходете по пътя на Адам и Ева, нито по пътя на Каин и Авел. Ходете по пътя на Христа. Единственият прав път в живота е Христовият. Христос дойде сам в живота и не потърси другарка, както Адам направи. Той дойде да служи на човечеството и не се нуждаеше от слуги. Христос казва:

"Син човечески не дойде да Му служат, но да послужи". Живейте и вие като Христа. Не очаквайте хората да ви служат, но вие служете. Христос е пътят към новия живот, към любовта. За да постигнете своя идеал, спазвайте следните неща:

Осветявайте името Божие в себе си. Търсете Царството Божие и Неговата правда. Изпълнявайте Божията воля. Да изпълняваш волята Божия, това значи, да служиш на истината. Да търсиш Царството Божие и Неговата правда, това значи, да придобиваш истинско знание и мъдрост. Да осветяваш името Божие, това значи, да дадеш място на любовта в себе си. Докато не даде път на любовта в себе си, човек не може да освети името Божие. Докато не намери истинското знание и мъдрост, той не може да търси Царството Божие и Неговата Правда. Докато не намери истината, той не може да изпълнява волята Божия. Това са пътищата, по които могат да се разрешат всички въпроси. Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, 14 октомври, 1934 г. София. – Изгрев.

ТЪНКИЯТ КОНЕЦ

Всички хора, учени и прости, светски и религиозни, и досега още разискват върху въпроса, какво представляват доброто и злото, и дали и злото, като доброто, принася някаква полза на човечеството. Едни от тях поддържат възгледа, че и доброто, и злото принасят полза на човечеството. Други поддържат възгледа, че само доброто принася полза, но не и злото.

Въпреки тези възгледи, въпросът остава неразрешен. Като не могат да дойдат до абсолютно разрешение на въпроса, хората казват, че трябва да се работи. Право е, че човек трябва да работи, но как да

работи? Някои работи заемат мястото на злото, а някои - мястото на доброто. Задава се въпрос, кои работи могат да се уподобят на злото и кои на доброто? Ако човек пренася цял месец, с чувал на гърба си, скъпоценни камъни от едно място на друго, без да получи за това някакво възнаграждение, какво печели в края на краищата? Не само, че нищо не печели, но той губи силите си. Без да е извършил някакво престъпление, този човек е изгубил силата, разположението и работоспособността си. Друг някой работи, пренася товар от едно място на друго, но господарят му щедро го възнаграждава. Той работи, почива си, добре се храни. Първият господар прилага закона на злото, вследствие на което слугата му всеки ден губи от силата си. Вторият господар прилага закона на доброто, заради което слугата му всеки ден прибавя нещо към силата си. Много работи, много служби съществуват в живота на хората, но в края на краищата всички хора умират. И свещеникът, и учителят, и музикантът умират. Смъртта е неизбежен процес, но важно е, как умира човек, със съзнание или без съзнание за това, което става с него. Който е работил с любов и прилагал закона на доброто, той умира съзнателно, като продължава да живее и след смъртта си.

Сега, като се говори за работата, човек трябва да прави разлика между една и друга работа. Работата бива външна и вътрешна, полезна и вредна. Истински полезна работа е тази, която облагодетелствува едновременно и господаря, и слугата. Ако облагодетелствува само едната страна, тя не е полезна. Истинска работа е тази, от която се учат едновременно и двете страни: и работодателят, и работникът. Истинска работа е онази, при която човек може да се справи с положението, в което се намира. Дали даден човек е богат или сиромаш, щом работи, той ще се справи с положението си. Не работи ли, и като богат, и като сиромаш, той ще се намери в мъчнотии и противоречия, ще дойдат ред болести, страдания. Сиромашът няма да бъде нападнат от разбойници, но гладът ще го нападне.

Богатият няма да гладува, но разбойници ще го нападат. Ако богатият е щедър, доброволно ще даде на разбойниците известна сума, за да запази живота си поне. - Защо съществуват богати и сиромаси? Не може ли светът да бъде другояче нареден? - Това е въпрос, на който днес не може да се отговори.

Има неща, които човек в даден момент не трябва да знае. Яйцето, само за себе си, може ли да знае, какво ще излезе от него? От едно яйце може да излезе някаква птица, а може да излезе и змийче - зависи, какво е било яйцето, птиче или змийско. Докато зародишът на яйцето е затворен в черупката си, никой не знае, какво може да излезе от него. Така че, когато някой пита, какво може да излезе от него, това показва, че той е още в зародишно състояние, не се е излюпил. - Кога ще излезе нещо от мене? - Когато се излюпиш от яйцето си. - Какво ще излезе от мене? - Това не се знае. - Мога ли да остана завинаги в яйцето да почивам? - Можеш, но в края на краищата ще се отегчиш. Всяко отегчаване подразбира гниене, вкисване, разваляне на яйцето. Това състояние е равносилно на смърт. За предпочитане е яйцето да се измъти, да излезе живота от него, отколкото да остане дълго време затворено и да не се прояви. Ще кажете, че като живее, човек трябва да мисли за ядене. Това е в реда на нещата. Обаче, като яде, човек може да се движи, да работи, да се учи, да се моли и т.н. Без храна, животът на земята не може да се прояви.

Като ученици, вие трябва да се учите, без да се смущавате от това, че много неща не знаете. Понякога невежеството е за предпочитане пред знанието. Например, благословение е за човека, като минава покрай касата на своя ближен, да не знае, какво има в нея. Какво ще се ползвате, ако знаете, че Америка има на разположение еди - колко милиона злато? Обаче, има неща, които човек непременно трябва да знае. Не ги ли знае, той ще плати с живота си. Един богат търговец пътувал през една планина. Като се уморил, той седнал до един чист извор да си почине, да се нахрани и да се освежи от бистрата, студена вода на извора. За тази цел той

извадил от торбата си хляб и маслини и започнал да яде, като хвърлял кокичките на маслините на разни страни около извора. Някои от тях влизали в чистия планински извор, като се нахранил, отново се приготвил за път, но бил спрян от един едър, черен човек. - Стой! Знаеш ли, каква пакост ми причини? От кокичките, които хвърляше на всички страни, една попадна в окото ми и ме ослепи. Сега аз ще извадя и двете ти очи. - Моля ти се, не ми отмъщавай. Не знаех, че ще ти причиня такава пакост. Най - после той се освободил от черния човек, но получил добър урок, да не хвърля остатъците от храната си безразборно, където му падне. Ако знаеше това, нямаше да пострада.

Следователно, като ученици, вие трябва да се интересувате от неща, които ще ви ползват още днес. Някои искат да знаят, какво ще бъдат в следващото прераждане. Това знание не ви е потребно днес. Православният се интересува от въпроса, дали ще бъде в рая, но за никакво прераждане не се интересува.

Преди всичко той не признава прераждането. Раят и адът представляват добрите и лошите условия на живота. Според православните, адът е някъде под земята, място на огън и вечно мъчение. Раят пък е някъде горе, нависоко. Той е място на блаженство и наслада. Според окултистите, обаче, адът е място на долните условия, при които човек се е родил. Раят е място на добрите условия, където човек е дошъл да живее, да се учи и развива правилно. За ада и за рая хората дават различни описания и картини. Както и да си представя рая и ада, все пак човек няма много да се ползва. Търговецът не се интересува за ада и за рая, но за честността на хората, с които има отношения. Човек трябва да се интересува от своите мисли, дали са прави или криви. Влезе ли една крива мисъл в ума му, мъчно може да излезе навън. Тя се загнездва в него, като че ли е направила договор. От такива мисли главите на хората побеляват, без да станат светии. Има смисъл да побелее главата на човека, но ако това побеляване го направи мъдър, умен. Не поумнее ли, този човек не е използвал живота си, както трябва. В осма глава на

Битието се казва: "И помена Бог Ноя и всичките животни, и всичките скотове, що бяха наедно с него в ковчега." Хората грешеха, а Ной беше поставен в ковчег, т.е. в изправителен затвор. Там Ной прекара почти цяла година да излежи наказанието си. Ной беше затворен заедно с чисти и нечисти животни. И човек има нечисти животни в себе си, т.е. своите нечисти желания. От време на време човек трябва да се затваря в ковчег със своите нечисти желания да ги възпитава. Натъкне ли се на някакво страдание, човек влиза в ковчега на Ноя. Колкото да е тежко положението му, той трябва да благодари, че е поне въвн от условията на смъртта. Остане ли въвн, той е изложен на явна смърт. За да разбере, дали водата се е прибрала от земята, Ной изпрати първо гарвана, а после гълъба. Във време на война хората си служат с войници, както Ной с гарвана и гълъба. За да се проучи известна местност или обстановка, началникът на дадена войскава част изпраща един от войниците да свърши тази работа.

Какво представляват гарванът и гълъбът като символи? Гарванът е месояден, яде всичко, а гълъбът е вегетарианец, идеалист. Гарванът казва: Човек трябва да си поживее, да гледа широко на живота, да не се ограничава нито в ядене, нито в пиене. Яде ли му се нещо, да си хапне свободно. Гарванът представлява светския живот, а гълъбът - духовния. Гарванът грачи, а гълъбът гука. Гълъбът има устойчивост в убежденията си. При каквито условия да изпадне, той никога не нарушава вегетарианството. Той е твърд. Изобщо, каквато е разликата между светския и духовния живот, такава е разликата между гарвана и гълъба.

Влизането на Ной в ковчега представлява ограничителните условия на живота. Когато иска да предпази човека от някакво зло, Провидението го ограничава. В този смисъл, затворът, ограниченията са благо за човека. Така той се запазва от лошите външни условия. Затворът, ограничителните условия са страдания, без които животът на земята е невъзможен. Без жертви нито животът на отделния човек, нито този на човечеството е поправим. Искате ли светът да се оправи,

трябва да бъдете готови на жертви. Жертвата е доброволен акт, а не насилнически. Чрез насилие нищо не може да се извърши - нито зло, нито добро. Сития не можете да го насилите да яде. Ако е гладен, човек ще яде без никакво насилие. Богатият не се съблазнява от богатството, но сиромашът, гладният ще се съблазнят. За да не се съблазнява от външни блага, човек трябва да бъде вътрешно богат. Докато дойде до това богатство, човек все ще се нуждае от външни блага: дрехи, обувца, къща, пари и т.н.

Като изучавам хората, виждам, че все им липсва нещо: някой не си е доспал, друг - не си е доял, както трябва, трети - няма дрехи, обувца, дърва и въглища. Запитвате, какво трябва да прави човек, за да си набави всичко, което му липсва. При сегашните условия човек мисли за много неща: за храна, за дрехи, за обувца, за подслон и т.н. Докато мисли за много неща, човек не може да мисли за същественото. Закон е: Ако човек мисли за същественото, всичките му работи ще се наредят добре. Тогава няма да му липсва нищо. Хората не успяват по тази причина, именно, че за всичко друго мислят, но не и за същественото.

Един крайно беден човек отишъл при един богат и му казал: Ти си единственият, който можеш да ми помогнеш да изляза от трудното положение, в което се намирам. Богатият му отговорил: Ще ти помогна на драго сърце, ако можеш да минеш по конец, като по мост. Минеш ли по конец, ще ти дам всичко, каквото пожелаеш. - За Бога, помогни ми сега! - Никакъв Бог не признавам. Минеш ли по конца, всичко, каквото имам, ще го разделя с тебе.

Сега и аз ви казвам: Приготвяйте се да минете по конца. Който може да мине по конца, той всичко ще придобие. Не може ли да мине по конца, ще остане в старото си положение. - По дървен мост, или с лодка не може ли да се мине? - Не, през тази река са прекарани само конци. Тя може да се мине само по конец. Ако сте птица, можете да прехвъркнете над реката, но като човек, имате само един път: по конца. Ако можете да минете по конца, всичко ще придобиете:

здраве, сила, знание, любов, богатство. Какво представлява тънкият конец?

Един турчин запитал султана, какво трябва да прави, за да подобри живота си. Султанът му отговорил: Светът представлява голям казан, вързан със седем дебели въжета. Гледай да хванеш поне едното въже. Хванеш ли го, ти си вече пред казана, в който има всичко, каквото пожелаеш: ядене, дрехи, пари, знание, сила. Каквото представлява въжето за казана, такова нещо е тънкият конец за живота на разумния, за онзи, който иска да се развива правилно. Въжето на казана, тънкият конец на моста, това е волята Божия. Следователно, който изпълнява волята Божия, той има на разположение всичко, каквото пожелае. Човек трябва да знае, че каквото прави, както и да лъкатуши в живота, той неизбежно трябва да мине по тънкия конец. С други думи казано: Колкото да философствува, в края на краищата човек трябва да изпълни волята Божия. Някои мислят, че за да минат благополучно по тънкия конец, трябва да постят, да олекнат. Други пък, като виждат, че не могат да минат по конца, предават се на ядене и на пиене, на охолан живот. Както да живеят, хората все трябва да минат през един път. Това е пътят на тънкия конец. Колкото да е страшен, той е привидно такъв. Всъщност той е най - красивият и безопасен път. Достатъчно е човек да има добро разположение на ума и на сърцето си, да отвори душата си за Божественото, за да мине спокойно и безопасно по конца. Ще кажете, че е по - добре този конец да не се изпречва на пътя ви. Къде ще търсите добро разположение на ума и на сърцето си или отворена душа за Божественото?

Като се страхувате от конца, вие изпадате в положението на едно младо момче, внук на една многознаеща баба, която му давала съвет, как да се пази от мечка. Внукът трябвало да мине през една гъста гора, но се страхувал от мечка. Бабата познавала магията и му казала: Синко, вземи тази бяла кърпа и, като видиш, че срещу тебе иде мечка, извади кърпата от джоба си и я размахай пред нея. Внукът

погледнал усмихнато към баба си и казал: Бабо, по - добре ми бай, да не ме среща мечка. С бялата кърпа бабата искала да се образуват приятелски отношения между внука и мечката.

Сега и аз казвам: Като ви говоря за тънкия конец, ще работите върху себе си, да минете благополучно по него. Дойдете ли до края, извадете бялата кърпа от джоба си и махайте с нея. Ако мечката избяга, ако разбойниците не ви оберат, добре сте работили. Не можете ли да се справите с мечката и с разбойниците и трябва да се катерите по дърветата, за да се спасявате от тях, още има да работите. В гора ли сте, или в планина, вървете напред и благодарете за всичко, което ви е дадено. Ако се натъкнете на някакво противоречие, или ако пиете от горчивата чаша на живота, не съжалявайте. Сегашните горчивини ще се превърнат в бъдещи блага.

Един млад, идеалист лекар, се отчаял от живота и решил да се самоубие. Където лекувал, нищо не му плащали, или толкова малко му плащали, че едва изкарвал хляба си. Така отчаян, той тръгнал из града, да обмисли, как да се самоубие. В това време той видял на пътя, че един човек паднал и счупил крака си. Веднага се затичал към него, придружил го до дома му, където наместил счупения му крак и започнал да го лекува. Младият лекар си казал: Толкова добрини съм направил, и тази ще направя. Обаче, пострадалият бил богат човек и щедро възнаградил своя лекар. От този момент работите на лекаря започнали да се нареждат добре. Той често си казвал: Благодаря на Бога, че срещнах този богат човек да му помогна. Богатият пък съжалявал, че счупил крака си, вследствие на което работите му останали недовършени.

И така, човек може да се намира или в положението на богатия, който съжалявал за счупения крак и за недовършените си работи, или в положението на младия лекар, който благодари за срещата си с богатия, за възможността да намести счупения му крак и да подобри живота си. Какво виждаме в живота? Когато един страда, друг се ползва от неговите страдания. Както виждате, животът се изяснява

разумно. За предпочитане е богатият да извади нещо от кесията си, отколкото младият лекар да свърши с живота си. Следователно, при каквото положение да се намирате, не отказвайте да направите доброто, което е определено да извършите. Това добро ще ви спаси.

Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

Утринно слово от Учителя, 14 октомври, 1934 г. София. – Изгрев.

ЕЗИКЪТ НА ДЪГАТА

Размишление.

Ще прочета Битие, 9 глава.

В прочетената глава има две съществени положения: явяването на дъгата на небето, като знак, с който Бог успокоява човечеството, че няма да има потоп, какъвто е станал във времето на Ной. Второто положение, което заслужава внимание, е лошото поведение на един от Ноевите синове. Като видял, че баща му се напил и изпаднал в лошо държане, вместо да закрие голотата на баща си със своята дреха, той извикал братата си да му се смеят. По този начин той предизвикал баща си да го прокълне. Защо синът на Ной е постъпил така с баща си? Защото не е разбирал живота.

Съвременните хора страдат все от неразбрани идеи. Причината за неразбиране на някои идеи се дължи на инертността на човешкия мозък. В мозъка на всеки човек има известно количество инертна материя, която трябва да се разработи. Ето защо, вие често срещате хора, които искат нещо, стремят се към нещо, но и те сами не знаят, какво искат и към какво се стремят. При това положение, хората мислят, че се различават много от ония, които са живели във времето на Ной. Във времето на Ной станал потоп, но и днес често става

потоп. Няма човек в света, в живота на когото да не е ставал потоп. И досега още в личния живот на човека става потоп, който го кара да влезе в ковчег. В този ковчег човек понякога прекарва с години, а не както Ной, само една година. Не е важно, колко време прекарва човек в своя ковчег, но важно е да научи някакъв урок, да осмисли живота си.

Днес всички хора се стремят към щастие, но никой не го е постигнал. Да постигнете щастието, това значи, да си отворите път до слънцето и, когато пожелаете, да отивате и да се връщате. Мнозина четат за слънцето, наблюдават го с телескоп, правят изследвания, преподават за него, но въпреки това не са ходили на слънцето. Обаче, при днешните условия на живота не е важно за човека да отиде на слънцето. За него е важно да се ползва от слънчевата топлина и светлина. Засега по - добре е човек да живее на земята, отколкото да отиде на слънцето. Какво печели човек, ако неподготвен отиде на слънцето? Едно време, магарето пожелало да се запише в някой университет да учи. Обаче, то не се задоволило само с един предмет, но искало да изучава няколко предмета изведнъж. За тази цел му дали десетки томове да носи на гърба си. Като се видяло натоварено със сто тома, магарето започнало да реве. По този начин то искало да обърне внимание на хората, да им покаже, колко е учено. Хиляди години вече магарето носи товар на гърба си, но нищо не е научило. То знае само, че го бият по гърба и главата, но защо го бият, не знае. Бият го за големите му знания, за науката, която носи на гърба си.

И съвременният човек, създаден по образ и подобие Божие, яде бой на общо основание. И той се чуди, защо го бият. Как може човек да примири това противоречие? Човек седи, размишлява и, в края на краищата казва: Знаете ли, кой съм аз? Ти си онзи, когото бият. Ти си онзи, който след 40 - 50 години ще умреш, ще те заровят в земята, където ще изгниеш. След толкова работа и учене от тебе ще остане само една празна глава. Празната глава, обаче, не е същинският човек. Някой е чиновник, но след година - две го уволняват, и той мисли, че

с него е станала съществена промяна. Чиновничеството и самият човек са две различни неща. Службата на магарето и самото магаре също така са две различни неща. Когато магарето реве, хората започват да се смеят. Какво лошо има в рева на магарето? Има една лоша черта в магарето, която всички знаете, но същевременно то има много добри черти. Една от характерните черти на магарето е, че то не пие лоша вода. Искате ли да пиете хубава вода, вървете след магарето. То ще мине и замине покрай много извори, но ще се спре на онзи извор, чиято вода е най - хубава, и от него ще пие.

Като ученици, вие трябва да се учите от всичко. Гледайте на животните като на същества, от които можете да научите нещо. Някой извършил ред престъпления и не се обижда от положението, в което е изпаднал, а се обижда, че го нарекли магаре. Днес магарето минава за посмешница пред хората, но ще дойде ден, когато ще бъде признато за голям философ, за маг или за мъдрец. Тогава то ще носи името "маг - хахарец". То ще разреши един важен философски въпрос. Магарето е от висок произход. Забележете, Христос не се качи на кон, или на друго някое животно, но Той възседна магаре и с него влезе в Ерусалим. Днес всички хора говорят за работа, за постижения. Добре е човек да работи, но трябва да знае, как да работи. За да има добри резултати в работата си, човек трябва да разбира нещата. Като има дълбоко разбиране за живота, той ще използва разумно богатата, които денят му носи. Религиозните и духовни хора искат да работят за Бога, но не знаят, как да работят. Със старите методи нямат резултати, а новите не могат да приложат още, вследствие на което се намират на кръстопът. В това отношение хората се намират в положението на онази домакиня, която има хубаво брашно, масло, сирене, иска да направи баница, да нагости кума си, но не знае, как да я направи. Не е въпрос в това, трябва ли да се правят баници, или не, но важно е, че за всяко нещо се изисква знание. Човек се нуждае от знание, което може да си достави капка по капка, както рудокопачът събира златото зрънце по зрънце, а скъпоценните камъни - камъче по

камъче. Знаете ли, какво нещо представлява скъпоценният камък за рудокопача? За един скъпоценен камък той е готов да обиколи света, да пропътува пустини и планини. Ако за намирането на един скъпоценен камък се изразходват толкова усилия и време, колко повече усилия трябва да се употребят, за да се намери една изгубена човешка душа. Каква по - голяма печалба може да очаква човек от тази, да намери една загубена душа и да я обърне към Бога? След всичко това чувате някой да казва, че не си заслужава за един човек да губиш времето си. Не е така. Ценно нещо е човешката душа! Каквито жертви да се дадат за една душа, те са оправдани.

"Поставям дъгата си в облака; и тя ще бъде белег на завета между мене и земята." Дъгата съдържа седем ценни неща, седем цвята, дадени на човека като символи, всеки от които съдържа известна истина. Ной и синовете му не разбраха смисъла на тия символи. Те си обясниха явяването на дъгата като белег на това, че никога вече няма да става потоп на земята. Дъгата, която се явява в облаците, не показва само това, че потоп няма да има, но тя показва на хората, как трябва да живеят. Ной разбра само първото значение на дъгата, а второто не разбра, вследствие на което си насади лозе, направи вино от гроздето, от което пи и се напи. Ной направи една погрешка, а синът му - друга, заради която баща му го прокле. Като четете тази глава, виждате, че същото става всеки ден и в сегашния живот. В много домове ще намерите по един Хам, син на Ной, и по един Ной, който се напива. Няма нито един духовен човек, който да не се е напивал. И след това ще се намери един син като Хам, който да се присмее на баща си. Като се научи за това, бащата ще прокълне сина си. Какво показва това? Това показва, че историята се повтаря.

Религиозните хора говорят за служене на Бога, на Христа. Кой човек може да служи на Христа? Само онзи човек може да служи на Христа, който има дълбоко разбиране за живота и е проникнат от любов към човечеството. Христос дойде в света да спаси хората, да ги избави от греха. Какво нещо е грехът и защо хората грешат, не

питайте. Грехът е взривно вещество, което експлодира от най - слабото докосване. Тъй щото, задачата на човека е да не греши, а не да изучава произхода на греха. Когато двама души се обичат, лесно могат да произведат искра помежду си. Тази искра е в състояние да запали взривното вещество в тях и да произведе голям пожар. Стане ли взрив между тях, те не искат вече да се видят. С това се обяснява ненавистта, която се явява между хора, които години наред са се обичали.

Днес хората са изгубили доверие помежду си, вследствие на което и любовта ги напуща. Мъжът не вярва на жената, жената не вярва на мъжа, децата не вярват на родителите си, и след всичко това говорят за семейство. Семейство, основано на недоверие, не може да устои. За да възстановят доверието си, хората трябва да признаят Бога за свой Баща и да определят отношенията си към Него. Христос казва: "Един е вашият Баща." По - нататък, от кой баща и от коя майка сте приели живота, не е важно. През коя врата на църквата сте влезли и излезли, не е важно. Всички хора са влезли в Бога и излезли от Него. Дръжте в ума си мисълта, че човек е излязъл от Бога. Следователно, Бог е техен Баща. Що се отнася до формата на човека, това не е важно. Формата на човека е дреха, която постоянно се сменя. Човек е минал през много форми, но Баща му не е бил там. Бащата е в живота, който е непрекъснат, но не във формите, които постоянно се менят.

И така, искате ли да се домогнете до положителната мисъл в живота, вие трябва да пречиствате мислите си. Много начини има за пречистване на мисълта: чрез филтриране, чрез дестилация и т.н. Човек трябва постоянно да чисти мислите и чувствата си, защото в тях се таи грехът на хилядите поколения. Човек е дошъл на земята да учи и да се чисти. Лошите и нечисти мисли и желания непрекъснато минават през неговия ум и през неговото сърце, но той трябва героично да устоява. В миналото светии, праведни хора са бягали по гори и планини, където са прекарвали в пост и молитва, да се

освободят от лошите мисли и желания, но и там не са били спокойни. Грехът и лошите мисли дебнат човека навсякъде. Обаче, вие трябва да знаете, че нечистите мисли и желания не са само ваши. Те представляват тор, останала от векове. Вашата задача е да се чистите, без да се самоосъждате.

За да разберете правилно въпроса за греха, вие трябва да разгледате живота на растенията. Когато посадите едно семе, или растение в земята, вие го наторявате, да се развива по - добре. Торът не е нищо друго, освен нечистотии, в които поставяте растението да се развива. В живота ние наричаме нечистотиите грях. Когато торите растенията, вие се радвате, че ще виреят добре, ще дават по - добри плодове. Щом е така, защо плачете и се сърдите, когато съществата от невидимия свят ви наторяват? Някой се оплаква, че е допуснал грях. Няма защо да се оплаква. Сгрешил е, значи наторили са го. Дяволът е един от добрите градинари на земята. Като види, че някой човек е занемарил градината си, той влиза вътре и започва да я урежда според разбиранията си: тук клъцне някое дръвче или растение, там клъцне, докато си пробие път да мине. Дали на място е клъцнал, това не е важно за него. После, като види, че някое дърво не ражда много, той взима тор и го наторява. Когато дървото върже плодове, пръв дяволът идва да ги обира. Той казва: Аз го торих и кастрих, аз имам право да се ползвам от неговите плодове. Като срещне някой жълт, слаб човек, дяволът започва да го убеждава да се храни добре, да напълнее. Той не обича слаби, мършави хора, защото няма какво да обира от тях. Срещне ли някой пълен, тлъст човек, той веднага свързва приятелство с него.

Следователно, срещнете ли човек, който се е окалял, знайте, че тази кал е дошла отвън. Каквото да прави, човек не може лесно да се освободи от калта. Ако през деня не се окаля, вечер може да се окаля. Има хора, които от детинство още са вегетарианци, но като стават от сън, плюват, недоволни са, че на сън яли месо. Това показва, че те още не са се освободили от желанието да ядат месо. Дълбоко някъде, в

подсъзнанието им, се крие разположение към месото. Истински вегетарианец е онзи, който и на сън има будно съзнание, не яде месо. Други пък са недоволни от себе си, че на сън крадат, обират хората. Не само това, но като ги уловят, те отказват, че са извършили кражба. Значи, те на сън лъжат, крадат, вършат такива престъпления, каквито някои хора вършат през деня, в будно съзнание. Едно се иска от човека: будно състояние и силна воля. Дошъл ли е до това положение, той трябва да устоява и през деня, и във време на сън, да не се подава на никакви изкушения.

Съвременните хора работят усилено върху самовъзпитанието си, но нямат резултати. Те пренебрегват тъкмо ония методи, които могат най - много да им помогнат. Например, те минават и заминават покрай растенията и животните, без да ги използват като възпитателни средства. Разумният човек се учи и възпитава от растенията, животните, хората, минералите. Цялата природа е техен учител. Въздухът, водата, светлината и топлината са също така добри възпитатели на човека. Той наблюдава чистата, кристална вода, която излиза от някой извор, проследява пътя и и след време я среща мътна, окаляна. Той разбира, че в пътя на движението си, тя е свършила много работа, вследствие на което е изгубила чистотата си. С чистата вода хората готвят, мият, перат дрехите си и, като се оцапа, изхвърлят я навън. Трябва ли водата да се сърди на хората, че са я изцапали? Тя не се сърди на никого, но се радва, че е свършила някаква работа. И светлината, едно от великите блага на живота, минава през нечисти места, но е доволна, че върши работа. Въздухът, водата, светлината са пратени на земята да помагат на всички живи същества, но те не се смущават от това, че са се накаляли. Те лесно се чистят. Човек трябва да се учи от тях да знае, как да се чисти. Окаля ли се, той трябва да приложи един от методите за чистене: утаяване, разтваряне, дестилация, филтриране.

Съвременният човек трябва да работи върху себе си, да прояви своето благородство, да стане като златото - където мине, да не се

каля, т.е. да не се окислява. Каля ли се, той трябва да знае, как да се чисти. Много дрехи са дадени на човека за обличане и преобличане. Казват, че човек има седем тела, едно от друго по - фини. Най - вътрешното тяло е от най - фина материя. В това тяло, именно, се крие човешката душа, вследствие на което нищо нечисто не може да се докосне до нея. Умирането не е нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова. Като остарее новата дреха, и тя ще се съблече, ще облечете пак нова. Човек иска да не умира, т.е. да запази дрехата си вечно здрава и чиста. Това е невъзможно. Като им дотегне живота, някои казват, че не искат вече да дохождат на земята. Колко пъти ще дохождат! Колко пъти ще бъдат бити! Когато детето не слуша, майка му го бие. То обещава, че няма да прави същата погрешка, няма да бута сладкото без позволение, но на другия ден пак прави същите пакости. Майка му пак го бие. Не се изправя лесно човек. Като пострадат малко, хората казват, че са научили урока си. Те са го научили и учат, само докато пръчицата се вдига и слага по гърба им. Щом се отдалечи пръчицата, те забравят вече урока си и отново грешат. За да не греша, човек трябва да дойде до дълбока вътрешна опитност в себе си, да различава доброто от злото и да пази чистотата на своя ум и на своето сърце.

Какво представлява грехът? Грехът представлява нечистотата в живота. Ядеш ли нещо, чинията ти трябва да бъде идеално чиста. Не е ли добре измита, останалото в нея постепенно започва да ферментира. Същото нещо се отнася и до мислите и чувствата, които възприемате отвън. Дойде ли някоя мисъл в ума ви, или някое чувство в сърцето ви, спрете се да ги анализирате, да разберете, през какви умове и сърца са минали. Ако са минали през умовете и сърцата на лоши хора, те носят нещо нечисто в себе си, което може да ви застави да сгрешите. Ако можете, отстранете ги от себе си; ако не можете да ги отстраните, подложете ги на пречистване, да отделите от тях ония вещества, които са способни да ферментират. Лошите мисли и чувства са подобни на гнили ябълки, от които нищо не

можете да извадите. Ядете ли ги, вие ще се разболеете и ще страдате. Единственото нещо, което можете да извадите от тях е семката им. Извадете семката на лошите мисли и чувства, преди да е проникнала заразата в нея, и я посадете в земята. И в най - лошите мисли, чувства и постъпки има нещо добро, което може да се използва. Това са техните семки. Ако не знаете, как да ги посадите, ще отидете при градинарите да видите, как те саят семките на своите плодове. И те не са знаели това изкуство, но са се учили. Като не знае, какво да прави, като не иска да учи, човек казва, че е грешен, че е неспособен. В какво се заключава неговата греховност? Човек има няколко слабости, които го заставят да греша. Той може да яде повече, отколкото трябва, и затова греша. Той може да пие повече, отколкото трябва, но не вода, а вино, вследствие на което греша. Той има желание да забогатява повече, отколкото трябва, и ощетява хората. Това са слабости, които не се дължат нито на самото ядене, нито на виното, нито на богатството, но на лакомията в човека. Лакомият човек лесно се изкушава.

Кой човек се изкушава? Слабият. От какво може да се изкуси човек? Човек се изкушава от красотата, от яденето, от парите, от богатството и т.н. Красивата мома изкушава момците. Банкерът изкушава апаша. Земеделецът, със своите пълни хамбари, изкушава сиромаша. Кръчмарят изкушава пияницата. Защо поставят човека на изкушение? За да го изпитат, да видят, какъв е неговият морален устой. За да изпитат човека, понякога му представят две неща, да видят, кое от тях ще избере. Ако му представят на избор богатството и сиромашията, той ще покаже своето вътрешно разбиране. Човек е свободен, докато може да прави избор. Щом няма избор, той върши нещата по принуда. Например, на един представят богатството и сиромашията, да избере едното от тях. Ако избере богатството или сиромашията, той ще види, че и двете носят благословение за него. Ако му представят само едното, той ще го приеме по необходимост. Такова богатство и сиромашия носят за човека ред изпитания. Какво

трябва да прави човек, като се намери пред изкушението? Ако е слаб, той трябва да бяга; ако е силен, да не се подава. Който се изкушава, той нищо не печели. Вълкът се изкушава от овцата и я изяжда, но не става по - благороден. Котката се изкушава от мишката, но не става по - благородна. Въпреки това, вълкът, котката, паякът, кобрата и други животни служат като възпитатели за овцата, за мишката, за насекомите, за човека. Едните нападат, другите се бранят, но едни - други се възпитават.

Хората грешат, изкушават се, защото се подават на своите криви разбирания. Някой огладнее, но няма пари да си купи хляб. Той отива на фурни, взема един хляб, без да каже нещо на фурниджията; слага го под дрехата си и излиза доволен, че никой не го е видял. Така си мисли той. Все един човек го е видял. И, ако го запита, защо взе хляб без позволение и знание на фурниджията, той ще каже, че всичко принадлежи на Бога. Вярно е, че всичко принадлежи на Бога, но в неговия естествен вид. Щом човек е сял, орал, жънал, млял брашното и направил хляб, трябва да се иска позволение от него. Ако хлябът, който си взел от фурниджията, е даден направо от Бога, без човешки труд, защо го криеш под дрехата си? Божиите работи са чисти и открити. Следователно, не трябва да криеш. Криеш ли, ти си се оцапал вече. За да вземеш хляба, ти трябваше да свършиш някаква работа на фурниджията, да го заслужиш, свободно да го носиш, без да криеш.

Сега, вие трябва да работите върху дъгата, която Бог е поставил като завет между себе си и човека. Ако работите съзнателно върху себе си, вие се свързвате с Великия Божи Дух, Който преглежда работата ви и я изправя. Той не наказва човека, но го изправя и съветва, как да постъпва. Като не разбира това, човек мисли, че Бог го наказва и съди за погрешките му. Не, казано е в Писанието, че Бог не съизволява в греха и страданията, нито в смъртта на човека. Съвестта мъчи човека и го съди. Ако по невнимание човек се пореже с нож,

майсторът на ножа ли е виновен за това? Майсторът е направил ножа за услуга на човека, но не и за негово нещастие.

Следователно, ако вие страдате от произведенията на Бога, кой е виновен за това? Вината е в самите вас, че сте невнимателни. Кой е виновен, че се изкушавате от парите на богатия? За да не се изкушавате, идете да работите при него. Като му работите известно време, той ще ви плати. Красивите, ценните неща изкушават човека, но той трябва да се пази от изкушението, да му се противопоставя.

Как може човек да се справи с изкушението? Двама души живеят под един покрив. Единият е богат, има пари за отопление и осветление, а другият седи в стаята си и трепери от студ. Исква да прочете нещо, няма свещ да си запали. Той седи и размишлява, какъв свят е този, в който на едного е дадено всичко, а другият живее в лишения. Той нарича това несправедливост и се изкушава. За да не се изкушава, той трябва да изучи живота на богатия, да види, от какво се нуждае, и да му се притече на помощ. По този начин преградата между двамата ще изчезне, и те взаимно ще си помагат. Иначе, те всякога ще се спъват и ще падат в грехове. Грехът спъва двамата и ги прави врагове един за друг. Грехът е отрова, която едновременно разрушава организмите на двама души. Следователно, възприемайте такава храна, такива мисли и чувства, които ви повдигат. Всяка храна, всяка мисъл и всяко чувство, които принижават човека, са отрова. Ако храната, мислите и чувствата на човека повдигат неговия ближен, те са на място. Ние ги наричаме Божествени. Понякога мислите и чувствата на едного повдигат ближния му, а той сам пада. И те са на място. За предпочитане е, обаче, човек да се храни с такива мисли и чувства, които да повдигат, както него, така и неговите близни. Страшно е, когато и двамата падат. Ако единият слиза, а другият се качва, положението не е опасно. Онзи, който се е качил, ще хвърли въже на другаря си, който е слязъл, и ще го вдигне при себе си. Истинско престъпление, или истински грях е, когато човек спъва едновременно и ума, и сърцето, и волята си. Обаче, ако сърцето се

повдига, а умът слиза, в това няма престъпление. И обратно: не е престъпление, ако умът се повдига, а сърцето слиза. Ако някой прави добро на ближния си, а себе си спъва, доброто не губи своята цена. Пазете се от ония състояния, които носят смърт за човека, защото те спъват едновременно и ума, и сърцето, и волята му. Стремете се към Божествените състояния, които повдигат едновременно и ума, и сърцето, и волята. При добрите човешки мисли и желания се повдигат двете неща в човека, а слиза или само волята, или само умът, или само сърцето.

Като четете за живота на Ной, виждате, че той си направил вино, от което се напил. С напиването Ной паднал. Няма човек на земята, който да не е падал. Падането не е страшно, но страшно е, когато човек изгуби равновесието си. Грешката на Ной не е в напиването му, но в това, че прокълна сина си, който му се присмя. Другият син, обаче, получи благословението на баща си, и той остана да живее на земята. Добрият син остана да живее с благословението на бащата. При Каин и Авел имаме обратното: Каин остана да живее, а Авел беше убит. Вместо Авел се роди Сит, добрият син на Адам и на Ева. Значи, в света останаха да съществуват поколенията на два добри рода и един лош. До времето на Христа хората вървяха или по пътя на сърцето, или по пътя на ума, или по пътя на волята.

Христос дойде в света и донесе Учението на любовта, което включва едновременната работа и на ума, и на сърцето, и на волята. Христос внесе трите добри рода в света, по пътя на които трябва да вървят всички хора. Докато дойдете до Учението на любовта, вие непременно ще минете през изкушения. Не се страхувайте от изкушенията, но дръжте съзнанието си будно. И Христос има три изкушения, с които лесно се справи: на храма, на планината и пред камъните. Когато беше на храма, Сатана дойде да го изкушава, като му каза да се хвърли отгоре, за да докаже, че наистина ангели ще го повдигнат на ръце, да не препъне в камък ногата си. Христос му отговори, че не иска да изкушава Господа. Който го е качил на храма,

той сам ще го свали. Когато Христос беше на планината, Сатана и тук дойде да Го изкушава. Той Му каза: "Ако слезеш от планината да ми се поклониш, целият свят ще ти дам." Христос му отговори, че, освен на Бога, на никого не може да се поклони. И най - после, като Го видя между камъните, сатаната му каза да превърне всички тия камъни в хляб. Христос отговори: "Писано е, че човек ще живее не само с хляб, но с всяко Слово, което излиза от устата на Отца моего."

Едно от качествата на любовта е даването. Давайте, без да се страхувате, какво ще остане за вас! Страхът трябва да се замени с разумна смелост. Бъдете смели и свободни по сърце, по ум и по воля, но имайте предвид мисълта, че вършите волята Божия! Един беден, но благочестив човек, имал в джоба си само един лев и се чудил, какво да си купи с него да се нахрани. Освен малко хляб, нищо друго не могъл да си купи с един лев. Докато размишлявал по този въпрос, един просяк се упътил точно срещу него, да му иска помощ. Той веднага дал последния си лев. Като се отдалечил просякът, той започнал да си мисли, колко добре би било, ако разполагаше с пари, да помага на бедни. Както вървял из пътя, един негов приятел го срещнал и поканил в дома си на гости, понеже отдавна не го бил виждал. Приятелят му го нагостил добре.

И така, като ученици, от вас се иска да се свържете с Божията мисъл, с Божиите чувства и да работите като Него за освобождаване на душата си от тежките условия, в които е поставена. Тя е поставена при условия, където грехът живее. Бог работи за освобождаване на човешката душа, но и човек трябва да работи за същото. Затова се изисква търпение, както са търпели и търпят всички велики и добри хора. Бъдете търпеливи и не бързайте да съдите хората. Този, когото съдите за някаква слабост, има две добродетели, които не виждате. "Не съдете, да не бъдете съдени!"

Как се познава добрият човек? Добър човек е онзи, който работи за доброто на всички хора. Той не се нуждае от похвалите на хората и минава незабелязано между тях. Добрият човек не се изкушава,

защото, преди да гледа на мъжа и на жената вън от себе си, той ги вижда в себе си, там ги изучава и с тях се съветва. Той не търси момата и момъка вън от себе си, защото ги вижда в себе си и там ги изучава. Който е изучил мъжа, жената, момата, момъка, детето в себе си, той знае, как да се отнася с тях и вън от себе си. Той е щедър, добър към всички хора. И при най - лошите условия да се намери, той знае, как да постъпва. Защо? Защото никога не работи сам. Намери ли се в затруднение, той веднага извиква ума, сърцето, волята, душата, духа си и започва да се съветва с тях. Щом дойде до известно решение, всички му се подчиняват, и той пристъпва към действие. Имайте пълна вяра в Божественото, което всякога е готово да ви каже как да постъпвате. Слушайте Божественото в себе си, ако искате да успявате в живота си.

Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

*4 Утринно слово от Учителя, държано на 14 октомври, 1934 г.
София. – Изгрев.*

ТЪНКИЯТ КОНЕЦ

Всички хора, учени и прости, светски и религиозни, и досега още разискват върху въпроса, какво представляват доброто и злото и дали и злото, като доброто, принася някаква полза на човечеството. Едни от тях поддържат възгледа, че и доброто, и злото принасят полза на човечеството. Други поддържат възгледа, че само доброто принася полза, но не и злото.

Въпреки тези възгледи въпросът остава неразрешен. Като не могат да дойдат до абсолютно разрешение на въпроса, хората казват, че трябва да се работи. Право е, че човек трябва да работи, но как да работи? Някои работи заемат мястото на злото, а някои – мястото на доброто. Задава се въпрос, кои работи могат да се уподобят на злото и кои на доброто? Ако човек пренася цял месец, с чувал на гърба си, скъпоценни камъни от едно място на друго, без да получи за това някакво възнаграждение, какво печели в края на краищата? Не само, че нищо не печели, но той губи силите си. Без да е извършил някакво престъпление, този човек е изгубил силата, разположението и работоспособността си. Друг някой работи, пренася товар от едно място на друго, но господарят му щедро го възнаграждава. Той работи, почива си, добре се храни. Първият господар прилага закона на злото, вследствие на което слугата му всеки ден губи от силата си. Вторият господар прилага закона на доброто, заради което слугата му всеки ден прибавя нещо към силата си. Много работи, много служби съществуват в живота на хората, но в края на краищата всички хора умират. И свещеникът, и учителят, и музикантът умират. Смъртта е неизбежен процес, но важно е как умира човек, със съзнание или без съзнание за това, което става с него. Който е работил с Любов и прилагал закона на доброто, той умира съзнателно, като продължава да живее и след смъртта си.

Сега, като се говори за работата, човек трябва да прави разлика между една и друга работа. Работата бива външна и вътрешна, полезна и вредна. Истински полезна работа е тази, която облагодетелства едновременно и господаря, и слугата. Ако облагодетелства само едната страна, тя не е полезна. Истинска работа е тази, от която се учат едновременно и двете страни: и работодателят, и работникът. Истинска работа е онази, при която човек може да се справи с положението, в което се намира. Дали даден човек е богат или сиромаш, щом работи, той ще се справи с положението си. Не работи ли, и като богат, и като сиромаш той ще се намери в мъчнотии и противоречия, ще дойдат ред болести, страдания. Сиромашът няма да бъде нападат от разбойници, но гладът ще го нападне.

Богатият няма да гладува, но разбойници ще го нападат. Ако богатият е щедър, доброволно ще даде на разбойниците известна сума, за да запази живота си поне. – „Защо съществуват богати и сиромаси? Не може ли светът да бъде другояче нареден?“ – Това е въпрос, на който днес не може да се отговори.

Има неща, които човек в даден момент не трябва да знае. Яйцето, само за себе си, може ли да знае какво ще излезе от него? От едно яйце може да излезе някаква птица, а може да излезе и змийче – зависи какво е било яйцето, птиче или змийско. Докато зародишът на яйцето е затворен в черупката си, никой не знае какво може да излезе от него. Така че когато някой пита какво може да излезе от него, това показва, че той е още в зародишно състояние, не се е излюпил. – „Кога ще излезе нещо от мене?“ – Когато се излюпиш от яйцето си. – „Какво ще излезе от мене?“ – Това не се знае. – „Мога ли да остана завинаги в яйцето да почивам?“ – Можеш, но в края на краищата ще се отегчиш. Всяко отегчаване подразбира гниене, кисване, разваляне на яйцето. Това състояние е равносилно на смърт. За предпочитане е яйцето да се измъти, да излезе живота от него, отколкото да остане дълго време затворено и да не се прояви. Ще кажете, че като живее,

човек трябва да мисли за ядене. Това е в реда на нещата. Обаче като яде, човек може да се движи, да работи, да се учи, да се моли и т.н. Без храна животът на земята не може да се прояви.

Като ученици, вие трябва да се учите, без да се смущавате от това, че много неща не знаете. Понякога невежеството е за предпочитане пред знанието. Например, благословение е за човека, като минава покрай касата на своя ближен, да не знае какво има в нея. Какво ще се ползвате, ако знаете, че Америка има на разположение еди-колко милиона злато? Обаче има неща, които човек непременно трябва да знае. Не ги ли знае, той ще плати с живота си. Един богат търговец пътувал през една планина. Като се уморил, той седнал до един чист извор да си почине, да се нахрани и да се освежи от бистрата, студена вода на извора. За тази цел той извадил от торбата си хляб и маслини и започнал да яде, като хвърлял кокичките на маслините на разни страни около извора. Някои от тях влизали в чистия планински извор. Като се нахранил, отново се приготвил за път, но бил спрян от един едър, черен човек. – „Стой! Знаеш ли каква пакост ми причини? От кокичките, които хвърляше на всички страни, една попадна в окото ми и ме ослепи. Сега аз ще извадя и двете ти очи.“ – „Моля ти се, не ми отмъщавай. Не знаех, че ще ти причиня такава пакост.“ Най-после той се освободил от черния човек, но получил добър урок, да не хвърля остатъците от храната си безразборно, където му падне. Ако знаеше това, нямаше да пострада.

Следователно като ученици, вие трябва да се интересувате от неща, които ще ви ползват още днес. Някои искат да знаят какво ще бъдат в следващото прераждане. Това знание не ви е потребно днес. Православният се интересува от въпроса, дали ще бъде в рая, но за никакво прераждане не се интересува.

Преди всичко той не признава прераждането. Раят и адът представляват добрите и лошите условия на живота. Според православните адът е някъде под земята, място на огън и вечно мъчение. Раят пък е някъде горе, нависоко. Той е място на блаженство

и наслада. Според окултистите, обаче, адът е място на долните условия, при които човек се е родил. Раят е място на добрите условия, където човек е дошъл да живее, да се учи и развива правилно. За ада и за рая хората дават различни описания и картини. Както и да си представя рая и ада, все пак човек няма много да се ползва. Търговецът не се интересува за ада и за рая, но за честността на хората, с които има отношения. Човек трябва да се интересува от своите мисли, дали са прави или криви. Влезе ли една крива мисъл в ума му, мъчно може да излезе навън. Тя се загнездва в него, като че ли е направила договор. От такива мисли главите на хората побеляват без да станат светии. Има смисъл да побелее главата на човека, но ако това побеляване го направи мъдър, умен. Не поумнее ли, този човек не е използвал живота си, както трябва. В осма глава на Битието се казва: „И помена Бог Ноя и всичките животни, и всичките скотове, що бяха наедно с него в ковчега“. Хората грешеха, а Ной беше поставен в ковчег, т.е. в изправителен затвор. Там Ной прекара почти цяла година да излежи наказанието си. Ной беше затворен заедно с чисти и нечисти животни. И човек има нечисти животни в себе си, т.е. своите нечисти желания. От време на време човек трябва да се затваря в ковчег със своите нечисти желания да ги възпитава. Натъкне ли се на някакво страдание, човек влиза в ковчег на Ноя. Колкото да е тежко положението му, той трябва да благодари, че е поне вън от условията на смъртта. Остане ли вън, той е изложен на явна смърт. За да разбере дали водата се е прибрала от земята, Ной изпрати първо гарвана, а после гълъба. Във време на война хората си служат с войници, както Ной с гарвана и гълъба. За да се проучи известна местност или обстановка, началникът на дадена войска част изпраща един от войниците да свърши тази работа.

Какво представляват гарванът и гълъбът като символи? Гарванът е месояден, яде всичко, а гълъбът е вегетарианец, идеалист. Гарванът казва: „Човек трябва да си поживее, да гледа широко на живота, да не се ограничава нито в ядене, нито в пиене. Яде ли му се нещо, да си

хапне свободно“. Гарванът представлява светския живот, а гълъбът – духовния. Гарванът грачи, а гълъбът гука. Гълъбът има устойчивост в убежденията си. При каквито условия да изпадне, той никога не нарушава вегетарианството. Той е твърд. Изобщо, каквато е разликата между светския и духовния живот, такава е разликата между гарвана и гълъба.

Влизането на Ной в ковчега представлява ограничителните условия на живота. Когато иска да предпази човека от някакво зло, Провидението го ограничава. В този смисъл затворът, ограниченията са благо за човека. Така той се запазва от лошите външни условия. Затворът, ограничителните условия са страдания, без които животът на земята е невъзможен. Без жертви нито животът на отделния човек, нито този на човечеството е поправим. Искате ли светът да се оправи, трябва да бъдете готови на жертви. Жертвата е доброволен акт, а не насилнически. Чрез насилие нищо не може да се извърши – нито зло, нито добро. Сития не можете да го насилите да яде. Ако е гладен, човек ще яде без никакво насилие. Богатият не се съблазнява от богатството, но сиромашът, гладният ще се съблазнят. За да не се съблазнява от външни блага, човек трябва да бъде вътрешно богат. Докато дойде до това богатство, човек все ще се нуждае от външни блага: дрехи, обувца, къща, пари и т.н.

Като изучавам хората, виждам, че все им липсва нещо: някой не си е доспал, друг – не си е доял, както трябва, трети – няма дрехи, обувца, дърва и въглища. Запитвате какво трябва да прави човек, за да си набави всичко, което му липсва. При сегашните условия човек мисли за много неща: за храна, за дрехи, за обувца, за подслон и т.н. Докато мисли за много неща, човек не може да мисли за същественото. Закон е: Ако човек мисли за същественото, всичките му работи ще се наредят добре. Тогава няма да му липсва нищо. Хората не успяват по тази причина, именно, че за всичко друго мислят, но не и за същественото.

Един крайно беден човек отишъл при един богат и му казал: „Ти си единственият, който можеш да ми помогнеш да изляза от трудното положение, в което се намирам“. Богатият му отговорил: „Ще ти помогна на драго сърце, ако можеш да минеш по конец като по мост. Минеш ли по конец, ще ти дам всичко, каквото пожелаеш“. – „За Бога, помогни ми сега!“ – „Никакъв Бог не признавам. Минеш ли по конца, всичко, каквото имам, ще го разделя с тебе.“

Сега и аз ви казвам: Пригответе се да минете по конца. Който може да мине по конца, той всичко ще придобие. Не може ли да мине по конца, ще остане в старото си положение. – „По дървен мост или с лодка не може ли да се мине?“ – Не, през тази река са прекарани само конци. Тя може да се мине само по конец. Ако сте птица, можете да прехвъркнете над реката, но като човек, имате само един път: по конца. Ако можете да минете по конца, всичко ще придобиете: здраве, сила, знание, любов, богатство. Какво представлява тънкия конец?

Един турчин запитал султана какво трябва да прави, за да подобри живота си. Султанът му отговорил: „Светът представлява голям казан, вързан със седем дебели въжета. Гледай да хванеш поне едното въже. Хванеш ли го, ти си вече пред казана, в който има всичко, каквото пожелаеш: ядене, дрехи, пари, знание, сила“. Каквото представлява въжето за казана, такова нещо е тънкия конец за живота на разумния, за онзи, който иска да се развива правилно. Въжето на казана, тънкия конец на моста, това е волята Божия. Следователно, който изпълнява волята Божия, той има на разположение всичко, каквото пожелае. Човек трябва да знае, че каквото прави, както и да лъкатуши в живота, той неизбежно трябва да мине по тънкия конец. С други думи казано: Колкото да философства, в края на краищата човек трябва да изпълни волята Божия. Някои мислят, че за да минат благополучно по тънкия конец, трябва да постят, да олекнат. Други пък, като виждат, че не могат да минат по конца, предават се на ядене и на пиене, на охолан живот.

Както да живеят, хората все трябва да минат през един път. Това е пътят на тънкия конец. Колкото да е страшен, той е привидно такъв. Всъщност той е най-красивият и безопасен път. Достатъчно е човек да има добро разположение на ума и на сърцето си, да отвори душата си за Божественото, за да мине спокойно и безопасно по конца. Ще кажете, че е по-добре този конец да не се изпречва на пътя ви. Къде ще търсите добро разположение на ума и на сърцето си или отворена душа за Божественото?

Като се страхувате от конца, вие изпадате в положението на едно младо момче, внук на една многознаеща баба, която му давала съвет, как да се пази от мечка. Внукът трябвало да мине през една гъста гора, но се страхувал от мечка. Бабата познавала магията и му казала: „Синко, вземи тази бяла кърпа и като видиш, че срещу тебе иде мечка, извади кърпата от джоба си и я размахай пред нея“. Внукът погледнал усмихнато към баба си и казал: „Бабо, по-добре ми бай да не ме среща мечка“. С бялата кърпа бабата искала да се образуват приятелски отношения между внука и мечката.

Сега и аз казвам: Като ви говоря за тънкия конец, ще работите върху себе си, да минете благополучно по него. Дойдете ли до конца, извадете бялата кърпа от джоба си и махайте с нея. Ако мечката избяга, ако разбойниците не ви оберат, добре сте работили. Не можете ли да се справите с мечката и с разбойниците и трябва да се катерите по дърветата, за да се спасявате от тях, още има да работите. В гора ли сте или в планина, вървете напред и благодарете за всичко, което ви е дадено. Ако се натъкнете на някакво противоречие или ако пиете от горчивата чаша на живота, не съжбявайте. Сегашните горчивини ще се превърнат в бъдещи блага.

Един млад, идеалист лекар, се отчаял от живота и решил да се самоубие. Където лекувал, нищо не му плащали или толкова малко му плащали, че едва изкарвал хляба си. Така отчаян, той тръгнал из града, да обмисли как да се самоубие. В това време той видял на пътя, че един човек паднал и счупил крака си. Веднага се затичал към него,

придружил го до дома му, където наместил счупения му крак и започнал да го лекува. Младият лекар си казал: „Толкова добрини съм направил, и тази ще направя“. Обаче пострадалият бил богат човек и щедро възнаградил своя лекар. От този момент работите на лекаря започнали да се нареждат добре. Той често си казвал: „Благодаря на Бога, че срещнах този богат човек да му помогна“. Богатият пък съжалявал, че счупил крака си, вследствие на което работите му останали недовършени.

И така, човек може да се намира или в положението на богатия, който съжалявал за счупения крак и за недовършените си работи, или в положението на младия лекар, който благодари за срещата си с богатия, за възможността да намести счупения му крак и да подобри живота си. Какво виждаме в живота? Когато един страда, друг се ползва от неговите страдания. Както виждате, животът се изяснява разумно. За предпочитане е богатият да извади нещо от кесията си, отколкото младият лекар да свърши с живота си. Следователно, при каквото положение да се намирате, не отказвайте да направите доброто, което е определено да извършите. Това добро ще ви спаси.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

*5 Утринно слово от Учителя, държано на 21 октомври, 1934 г.,
София, Изгрев.*

ЕЗИКЪТ НА ДЪГАТА

Размишление

Ще прочета Битие, 9-та глава.

В прочетената глава има две съществени положения: явяването на дъгата на небето, като знак, с който Бог успокоява човечеството, че няма да има потоп, какъвто е станал във времето на Ной. Второто положение, което заслужава внимание, е лошото поведение на един от Ноевите синове. Като видял, че баща му се напил и изпаднал в лошо държане, вместо да закрие голотата на баща си със своята дреха, той извикал брата си да му се смеят. По този начин той предизвикал баща си да го прокълне. Защо синът на Ной е постъпил така с баща си? Защото не е разбирал живота.

Съвременните хора страдат все от неразбрани идеи. Причината за неразбиране на някои идеи се дължи на инертността на човешкия мозък. В мозъка на всеки човек има известно количество инертна материя, която трябва да се разработи. Ето защо, вие често срещате хора, които искат нещо, стремят се към нещо, но и те сами не знаят какво искат и към какво се стремят. При това положение хората мислят, че се различават много от ония, които са живели във времето на Ной. Във времето на Ной станал потоп, но и днес често става потоп. Няма човек в света, в живота на когото да не е ставал потоп. И досега още в личния живот на човека става потоп, който го кара да влезе в ковчег. В този ковчег човек понякога прекарва с години, а не както Ной, само една година. Не е важно колко време прекарва човек в своя ковчег, но важно е да научи някакъв урок, да осмисли живота си.

Днес всички хора се стремят към щастие, но никой не го е постигнал. Да постигнете щастиято, това значи да си отворите път до слънцето и когато пожелаете, да отивате и да се връщате. Мнозина

четат за слънцето, наблюдават го с телескоп, правят изследвания, преподават за него, но въпреки това не са ходили на слънцето. Обаче при днешните условия на живота не е важно за човека да отиде на слънцето. За него е важно да се ползва от слънчевата топлина и светлина. Засега по-добре е човек да живее на земята, отколкото да отиде на слънцето. Какво печели човек, ако неподготвен отиде на слънцето? Едно време магарето пожелало да се запише в някой университет да учи. Обаче то не се задоволило само с един предмет, но искало да изучава няколко предмета изведнъж. За тази цел му дали десетки томове да носи на гърба си. Като се видяло натоварено със сто тома, магарето започнало да реве. По този начин то искало да обърне внимание на хората, да им покаже колко е учено. Хиляди години вече магарето носи товар на гърба си, но нищо не е научило. То знае само, че го бият по гърба и главата, но защо го бият, не знае. Бият го за големите му знания, за науката, която носи на гърба си.

И съвременният човек, създаден по образ и подобие Божие, яде бой на общо основание. И той се чуди защо го бият. Как може човек да примири това противоречие? Човек седи, размишлява и в края на краищата казва: „Знаете ли кой съм аз?“ Ти си онзи, когото бият. Ти си онзи, който след 40–50 години ще умреш, ще те заровят в земята, където ще изгниеш. След толкова работа и учене от тебе ще остане само една празна глава. Празната глава, обаче, не е същинският човек. Някой е чиновник, но след година–две го уволняват и той мисли, че с него е станала съществена промяна. Чиновничеството и самият човек са две различни неща. Службата на магарето и самото магаре също така са две различни неща. Когато магарето реве, хората започват да се смеят. Какво лошо има в рева на магарето? Има една лоша черта в магарето, която всички знаете, но същевременно то има много добри черти. Една от характерните черти на магарето е, че то не пие лоша вода. Искате ли да пиете хубава вода, вървете след магарето. То ще мине и замине покрай много извори, но ще се спре на онзи извор, чиято вода е най-хубава, и от него ще пие.

Като ученици, вие трябва да се учите от всичко. Гледайте на животните като на същества, от които можете да научите нещо. Някой извършил ред престъпления и не се обижда от положението, в което е изпаднал, а се обижда, че го нарекли магаре. Днес магарето минава за посмешница пред хората, но ще дойде ден, когато ще бъде признато за голям философ, за маг или за мъдрец. Тогава то ще носи името „маг-хахарец“. То ще разреши един важен философски въпрос. Магарето е от висок произход. Забележете, Христос не се качи на кон или на друго някое животно, но Той възседна магаре и с него влезе в Ерусалим. Днес всички хора говорят за работа, за постижения. Добре е човек да работи, но трябва да знае как да работи. За да има добри резултати в работата си, човек трябва да разбира нещата. Като има дълбоко разбиране за живота, той ще използва разумно богатата, които денят му носи. Религиозните и духовни хора искат да работят за Бога, но не знаят как да работят. Със старите методи нямат резултати, а новите не могат да приложат още, вследствие на което се намират на кръстопът. В това отношение хората се намират в положението на онази домакиня, която има хубаво брашно, масло, сирене, иска да направи баница, да нагости кума си, но не знае как да я направи. Не е въпрос в това, трябва ли да се правят баници или не, но важно е, че за всяко нещо се изисква знание. Човек се нуждае от знание, което може да си достави капка по капка, както рудокопачът събира златото зрънце по зрънце, а скъпоценните камъни – камъче по камъче. Знаете ли какво нещо представлява скъпоценният камък за рудокопача? За един скъпоценен камък той е готов да обиколи света, да пропътува пустини и планини. Ако за намирането на един скъпоценен камък се изразходват толкова усилия и време, колко повече усилия трябва да се употребят, за да се намери една изгубена човешка душа. Каква по-голяма печалба може да очаква човек от тази, да намери една загубена душа и да я обърне към Бога? След всичко това чувате някой да казва, че не си заслужава за един човек да губиш

времето си. Не е така. Ценно нещо е човешката душа! Каквито жертви да се дадат за една душа, те са оправдани.

„Поставям дъгата си в облака; и тя ще бъде белег на завета между мене и земята.“ Дъгата съдържа седем ценни неща, седем цвята, дадени на човека като символи, всеки от които съдържа известна истина. Ной и синовете му не разбраха смисъла на тия символи. Те си обясниха явяването на дъгата като белег на това, че никога вече няма да става потоп на земята. Дъгата, която се явява в облаците, не показва само това, че потоп няма да има, но тя показва на хората как трябва да живеят. Ной разбра само първото значение на дъгата, а второто не разбра, вследствие на което си насади лозе, направи вино от гроздето, от което пи и се напи. Ной направи една погрешка, а синът му – друга, заради която баща му го прокле. Като четете тази глава, виждате, че същото става всеки ден и в сегашния живот. В много домове ще намерите по един Хам, син на Ной, и по един Ной, който се напива. Няма нито един духовен човек, който да не се е напивал. И след това ще се намери един син като Хам, който да се присмее на баща си. Като се научи за това, бащата ще прокълне сина си. Какво показва това? Това показва, че историята се повтаря.

Религиозните хора говорят за служене на Бога, на Христа. Кой човек може да служи на Христа? Само онзи човек може да служи на Христа, който има дълбоко разбиране за живота и е проникнат от Любов към човечеството. Христос дойде в света да спаси хората, да ги избави от греха. Какво нещо е грехът и защо хората грешат, не питайте. Грехът е взривно вещество, което експлодира от най-слабото докосване. Тъй щото, задачата на човека е да не греша, а не да изучава произхода на греха. Когато двама души се обичат, лесно могат да произведат искра помежду си. Тази искра е в състояние да запали взривното вещество в тях и да произведе голям пожар. Стане ли взрив между тях, те не искат вече да се видят. С това се обяснява ненавистта, която се явява между хора, които години наред са се обичали.

Днес хората са изгубили доверие помежду си, вследствие на което и Любовта ги напуща. Мъжът не вярва на жената, жената не вярва на мъжа, децата не вярват на родителите си и след всичко това говорят за семейство. Семейство, основано на недоверие, не може да устои. За да възстановят доверието си, хората трябва да признаят Бога за свой Баща и да определят отношенията си към Него. Христос казва: „Един е вашият Баща“. По-нататък от кой баща и от коя майка сте приели живота, не е важно. През коя врата на църквата сте влезли и излезли, не е важно. Всички хора са влезли в Бога и излезли от Него. Дръжте в ума си мисълта, че човек е излязъл от Бога. Следователно Бог е техни Баща. Що се отнася до формата на човека, това не е важно. Формата на човека е дреха, която постоянно се сменя. Човек е минал през много форми, но Баща му не е бил там. Бащата е в живота, който е непреривен, но не във формите, които постоянно се менят.

И така, искате ли да се домогнете до положителната мисъл в живота, вие трябва да пречиствате мислите си. Много начини има за пречистване на мисълта: чрез филтриране, чрез дестилация и т.н. Човек трябва постоянно да чисти мислите и чувствата си, защото в тях се таи грехът на хилядите поколения. Човек е дошъл на земята да учи и да се чисти. Лошите и нечисти мисли и желания непрекъснато минават през неговия ум и през неговото сърце, но той трябва героично да устоява. В миналото светии, праведни хора са бягали по гори и планини, където са прекарвали в пост и молитва, да се освободят от лошите мисли и желания, но и там не са били спокойни. Грехът и лошите мисли дебнат човека навсякъде. Обаче вие трябва да знаете, че нечистите мисли и желания не са само ваши. Те представляват тор, останала от векове. Вашата задача е да се очистите, без да се самоосъждате.

За да разберете правилно въпроса за греха, вие трябва да разгледате живота на растенията. Когато посадите едно семе или растение в земята, вие го наторявате, да се развива по-добре. Торът не

е нищо друго, освен нечистотии, в които поставяте растението да се развива. В живота ние наричаме нечистотиите грях. Когато торите растенията, вие се радвате, че ще виреят добре, ще дават по-добри плодове. Щом е така, защо плачете и се сърдите, когато съществата от невидимия свят ви наторяват? Някой се оплаква, че е допуснал грях. Няма защо да се оплаква. Сгрешил е, значи наторили са го. Дяволът е един от добрите градинари на земята. Като види, че някой човек е занемарил градината си, той влиза вътре и започва да я урежда според разбиранията си: тук клъцне някое дръвче или растение, там клъцне, докато си пробие път да мине. Дали на място е клъцнал, това не е важно за него. После като види, че някое дърво не ражда много, той взима тор и го наторява. Когато дървото върже плодове, пръв дяволът идва да ги обира. Той казва: „Аз го торих и кастрих, аз имам право да се ползвам от неговите плодове“. Като срещне някой жълт, слаб човек, дяволът започва да го убеждава да се храни добре, да напълнее. Той не обича слаби, мършави хора, защото няма какво да обира от тях. Срещне ли някой пълен, тлъст човек, той веднага свързва приятелство с него.

Следователно срещнете ли човек, който се е окалял, знайте, че тази кал е дошла отвън. Каквото да прави, човек не може лесно да се освободи от калта. Ако през деня не се окаля, вечер може да се окаля. Има хора, които от детинство още са вегетарианци, но като стават от сън, плюват, недоволни са, че на сън яли месо. Това показва, че те още не са се освободили от желанието да ядат месо. Дълбоко някъде в подсъзнанието им се крие разположение към месото. Истински вегетарианец е онзи, който и на сън има будно съзнание, не яде месо. Други пък са недоволни от себе си, че на сън крадат, обират хората. Не само това, но като ги уловят, те отказват, че са извършили кражба. Значи те на сън лъжат, крадат, вършат такива престъпления, каквито някои хора вършат през деня, в будно съзнание. Едно се иска от човека: будно състояние и силна воля. Дошъл ли е до това положение,

той трябва да устоява и през деня, и във време на сън, да не се подава на никакви изкушения.

Съвременните хора работят усилено върху самовъзпитанието си, но нямат резултати. Те пренебрегват тъкмо ония методи, които могат най-много да им помогнат. Например, те минават и заминават покрай растенията и животните, без да ги използват като възпитателни средства. Разумният човек се учи и възпитава от растенията, животните, хората, минералите. Цялата природа е техен учител. Въздухът, водата, светлината и топлината са също така добри възпитатели на човека. Той наблюдава чистата, кристална вода, която излиза от някой извор, проследява пътя и и след време я среща мътна, окаляна. Той разбира, че в пътя на движението си тя е свършила много работа, вследствие на което е изгубила чистотата си. С чистата вода хората готвят, мият, перат дрехите си и като се оцапа, изхвърлят я навън. Трябва ли водата да се сърди на хората, че са я изцапали? Тя не се сърди на никого, но се радва, че е свършила някаква работа. И светлината, едно от великите блага на живота, минава през нечисти места, но е доволна, че върши работа. Въздухът, водата, светлината са пратени на земята да помагат на всички живи същества, но те не се смущават от това, че са се накаляли. Те лесно се чистят. Човек трябва да се учи от тях, да знае как да се чисти. Окаля ли се, той трябва да приложи един от методите за чистене: утаяване, разтваряне, дестилация, филтриране.

Съвременният човек трябва да работи върху себе си, да прояви своето благородство, да стане като златото – където мине, да не се каля, т.е. да не се окислява. Каля ли се, той трябва да знае как да се чисти. Много дрехи са дадени на човека за обличане и преобличане. Казват, че човек има седем тела, едно от друго по-фини. Най-вътрешното тяло е от най-фина материя. В това тяло, именно, се крие човешката душа, вследствие на което нищо нечисто не може да се докосне до нея. Умирането не е нищо друго, освен събличане на старата дреха и обличане на нова. Като остарее новата дреха, и тя ще

се съблече, ще облечете пак нова. Човек иска да не умира, т.е. да запази дрехата си вечно здрава и чиста. Това е невъзможно. Като им дотегне живота, някои казват, че не искат вече да дохождат на земята. Колко пъти ще дохождат! Колко пъти ще бъдат бити! Когато детето не слуша, майка му го бие. То обещава, че няма да прави същата погрешка, няма да бута сладкото без позволение, но на другия ден пак прави същите пакости. Майка му пак го бие. Не се изправя лесно човек. Като пострадат малко, хората казват, че са научили урока си. Те са го научили и учат само докато пръчицата се вдига и слага по гърба им. Щом се отдалечи пръчицата, те забравят вече урока си и отново грешат. За да не греши, човек трябва да дойде до дълбока вътрешна опитност в себе си, да различава доброто от злото и да пази чистотата на своя ум и на своето сърце.

Какво представлява грехът? Грехът представлява нечистотата в живота. Ядеш ли нещо, чинията ти трябва да бъде идеално чиста. Не е ли добре измита, останалото в нея постепенно започва да ферментира. Същото нещо се отнася и до мислите и чувствата, които възприемате отвън. Дойде ли някоя мисъл в ума ви или някое чувство в сърцето ви, спрете се да ги анализирате, да разберете през какви умове и сърца са минали. Ако са минали през умовете и сърцата на лоши хора, те носят нещо нечисто в себе си, което може да ви застави да сгрешите. Ако можете, отстранете ги от себе си; ако не можете да ги отстраните, подложете ги на пречистване, да отделите от тях ония вещества, които са способни да ферментират. Лошите мисли и чувства са подобни на гнили ябълки, от които нищо не можете да извадите. Ядете ли ги, вие ще се разболеете и ще страдате. Единственото нещо, което можете да извадите от тях, е семката им. Извадете семката на лошите мисли и чувства, преди да е проникнала заразата в нея, и я посадете в земята. И в най-лошите мисли, чувства и постъпки има нещо добро, което може да се използва. Това са техните семки. Ако не знаете как да ги посадите, ще отидете при градинарите да видите как те саят семките на своите плодове. И те

не са знаели това изкуство, но са се учили. Като не знае какво да прави, като не иска да учи, човек казва, че е грешен, че е неспособен. В какво се заключава неговата греховност? Човек има няколко слабости, които го заставят да греша. Той може да яде повече, отколкото трябва, и затова греша. Той може да пие повече, отколкото трябва, но не вода, а вино, вследствие на което греша. Той има желание да забогатява повече, отколкото трябва, и ощетява хората. Това са слабости, които не се дължат нито на самото ядене, нито на виното, нито на богатството, но на лакомията в човека. Лакомият човек лесно се изкушава.

Кой човек се изкушава? Слабият. От какво може да се изкуси човек? Човек се изкушава от красотата, от яденето, от парите, от богатството и т.н. Красивата мома изкушава момците. Банкерът изкушава апаша. Земеделецът, със своите пълни хамбари, изкушава сиромаша. Кръчмарят изкушава пияницата. Защо поставят човека на изкушение? За да го изпитат, да видят какъв е неговият морален устой. За да изпитат човека, понякога му представят две неща, да видят кое от тях ще избере. Ако му представят на избор богатството и сиромашията, той ще покаже своето вътрешно разбиране. Човек е свободен, докато може да прави избор. Щом няма избор, той върши нещата по принуда. Например, на един представят богатството и сиромашията, да избере едното от тях. Ако избере богатството или сиромашията, той ще види, че и двете носят благословение за него. Ако му представят само едното, той ще го приеме по необходимост. Такова богатство и сиромашия носят за човека ред изпитания. Какво трябва да прави човек, като се намери пред изкушението? Ако е слаб, той трябва да бяга; ако е силен, да не се поддава. Който се изкушава, той нищо не печели. Вълкът се изкушава от овцата и я изяжда, но не става по-благороден. Котката се изкушава от мишката, но не става по-благородна. Въпреки това вълкът, котката, паякът, кобрата и други животни служат като възпитатели за овцата, за мишката, за

насекомите, за човека. Едните нападат, другите се бранят, но едни-други се възпитават.

Хората грешат, изкушават се, защото се подават на своите криви разбирания. Някой огладнее, но няма пари да си купи хляб. Той отива на фурни, взема един хляб без да каже нещо на фурниджията; слага го под дрехата си и излиза доволен, че никой не го е видял. Така си мисли той. Все един човек го е видял. И ако го запита защо взе хляба без позволение и знание на фурниджията, той ще каже, че всичко принадлежи на Бога. Вярно е, че всичко принадлежи на Бога, но в неговия естествен вид. Щом човек е сял, орал, жънал, млял брашното и направил хляб, трябва да се иска позволение от него. Ако хлябът, който си взел от фурниджията, е даден направо от Бога, без човешки труд, защо го криеш под дрехата си? Божиите работи са чисти и открити. Следователно не трябва да криеш. Криеш ли, ти си се оцапал вече. За да вземеш хляба, ти трябваше да свършиш някаква работа на фурниджията, да го заслужиш, свободно да го носиш без да криеш.

Сега, вие трябва да работите върху дъгата, която Бог е поставил като завет между себе си и човека. Ако работите съзнателно върху себе си, вие се свързвате с Великия Божи Дух, Който преглежда работата ви и я изправя. Той не наказва човека, но го изправя и съветва как да постъпва. Като не разбира това, човек мисли, че Бог го наказва и съди за погрешките му. Не, казано е в Писанието, че Бог не съизволява в греха и страданията, нито в смъртта на човека. Съвестта мъчи човека и го съди. Ако по невнимание човек се пореже с нож, майсторът на ножа ли е виновен за това? Майсторът е направил ножа за услуга на човека, но не и за негово нещастие.

Следователно, ако вие страдате от произведенията на Бога, кой е виновен за това? Вината е в самите вас, че сте невнимателни. Кой е виновен, че се изкушавате от парите на богатия? За да не се изкушавате, идете да работите при него. Като му работите известно време, той ще ви плати. Красивите, ценните неща изкушават човека, но той трябва да се пази от изкушението, да му се противопоставя.

Как може човек да се справи с изкушението? Двама души живеят под един покрив. Единият е богат, има пари за отопление и осветление, а другият седи в стаята си и трепери от студ. Исква да прочете нещо, няма свещ да си запали. Той седи и размишлява какъв свят е този, в който на едного е дадено всичко, а другият живее в лишения. Той нарича това несправедливост и се изкушава. За да не се изкушава, той трябва да изучи живота на богатия, да види от какво се нуждае и да му се притече на помощ. По този начин преградата между двамата ще изчезне и те взаимно ще си помагат. Иначе те всякога ще се спъват и ще падат в грехове. Грехът спъва двамата и ги прави врагове един за друг. Грехът е отрова, която едновременно разрушава организмите на двама души. Следователно възприемайте такава храна, такива мисли и чувства, които ви повдигат. Всяка храна, всяка мисъл и всяко чувство, които принижават човека, са отрова. Ако храната, мислите и чувствата на човека повдигат неговия ближен, те са на място. Ние ги наричаме Божествени. Понякога мислите и чувствата на едного повдигат ближния му, а той сам пада. И те са на място. За предпочитане е, обаче, човек да се храни с такива мисли и чувства, които да повдигат както него, така и неговите близни. Страшно е, когато и двамата падат. Ако единият слиза, а другият се качва, положението не е опасно. Онзи, който се е качил, ще хвърли въже на другаря си, който е слязъл, и ще го вдигне при себе си. Истинско престъпление или истински грях е, когато човек спъва едновременно и ума, и сърцето, и волята си. Обаче, ако сърцето се повдига, а умът слиза, в това няма престъпление. И обратно: не е престъпление, ако умът се повдига, а сърцето слиза. Ако някой прави добро на ближния си, а себе си спъва, доброто не губи своята цена. Пазете се от ония състояния, които носят смърт за човека, защото те спъват едновременно и ума, и сърцето, и волята му. Стремете се към Божествените състояния, които повдигат едновременно и ума, и сърцето, и волята. При добрите човешки мисли и желания се повдигат

двете неща в човека, а слиза или само волята, или само умът, или само сърцето.

Като четете за живота на Ной, виждате, че той си направил вино, от което се напил. С напиването Ной паднал. Няма човек на земята, който да не е паднал. Падането не е страшно, но страшно е, когато човек изгуби равновесието си. Грешката на Ной не е в напиването му, но в това, че прокълна сина си, който му се присмя. Другият син, обаче, получи благословението на баща си и той остана да живее на земята. Добрият син остана да живее с благословението на бащата. При Каин и Авел имаме обратното: Каин остана да живее, а Авел беше убит. Вместо Авел се роди Сит, добрият син на Адам и на Ева. Значи в света останаха да съществуват поколенията на два добри рода и един лош. До времето на Христа хората вървяха или по пътя на сърцето, или по пътя на ума, или по пътя на волята.

Христос дойде в света и донесе Учението на Любовта, което включва едновременната работа и на ума, и на сърцето, и на волята. Христос внесе трите добри рода в света, по пътя на които трябва да вървят всички хора. Докато дойдете до Учението на Любовта, вие непременно ще минете през изкушения. Не се страхувайте от изкушенията, но дръжте съзнанието си будно. И Христос има три изкушения, с които лесно се справи: на храма, на планината и пред камъните. Когато беше на храма, сатана дойде да го изкушава, като му каза да се хвърли отгоре, за да докаже, че наистина ангели ще го повдигнат на ръце, да не препъне в камък ногата си. Христос му отговори, че не иска да изкушава Господа. Който го е качил на храма, той сам ще го свали. Когато Христос беше на планината, сатана и тук дойде да Го изкушава. Той Му каза: „Ако слезеш от планината да ми се поклониш, целият свят ще ти дам“. Христос му отговори, че освен на Бога, на никого не може да се поклони. И най-после, като Го видя между камъните, сатаната му каза да превърне всички тия камъни в хляб. Христос отговори: „Писано е, че човек ще живее не само с хляб, но с всяко Слово, което излиза от устата на Отца моего“.

Едно от качествата на Любовта е даването. Давайте, без да се страхувате какво ще остане за вас! Страхът трябва да се замести с разумна смелост. Бъдете смели и свободни по сърце, по ум и по воля, но имайте предвид мисълта, че вършите волята Божия! Един беден, но благочестив човек, имал в джоба си само един лев и се чудил какво да си купи с него да се нахрани. Освен малко хляб нищо друго не могъл да си купи с един лев. Докато размишлявал по този въпрос, един просяк се упътил точно срещу него да му иска помощ. Той веднага дал последния си лев. Като се отдалечил просякът, той започнал да си мисли колко добре би било, ако разполагаше с пари, да помага на бедни. Както вървял из пътя, един негов приятел го срещнал и поканил в дома си на гости, понеже отдавна не го бил виждал. Приятелят му го нагостил добре.

И така, като ученици от вас се иска да се свържете с Божията мисъл, с Божиите чувства и да работите като Него за освобождаване на душата си от тежките условия, в които е поставена. Тя е поставена при условия, където грехът живее. Бог работи за освобождаване на човешката душа, но и човек трябва да работи за същото. Затова се изисква търпение, както са търпели и търпят всички велики и добри хора. Бъдете търпеливи и не бързайте да съдите хората. Този, когото съдите за някаква слабост, има две добродетели, които не виждате. „Не съдете, да не бъдете съдени!“

Как се познава добрият човек? Добър човек е онзи, който работи за доброто на всички хора. Той не се нуждае от похвалите на хората и минава незабелязано между тях. Добрият човек не се изкушава, защото преди да гледа на мъжа и на жената вън от себе си той ги вижда в себе си, там ги изучава и с тях се съветва. Той не търси момата и момъка вън от себе си, защото ги вижда в себе си и там ги изучава. Който е изучил мъжа, жената, момата, момъка, детето в себе си, той знае как да се отнася с тях и вън от себе си. Той е щедър, добър към всички хора. И при най-лошите условия да се намери, той знае как да постъпва. Защо? Защото никога не работи сам. Намери ли се в

затруднение, той веднага извиква ума, сърцето, волята, душата, духа си и започва да се съветва с тях. Щом дойде до известно решение, всички му се подчиняват и той пристъпва към действие. Имайте пълна вяра в Божественото, което всякога е готово да ви каже как да постъпвате. Слушайте Божественото в себе си, ако искате да успявате в живота си.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

*6 Утринно слово от Учителя, държано на 18 ноември 1934 г.,
София, Изгрев.*

ПЕТТЕ ПОСТИЖЕНИЯ

Ще прочета 10 глава от Битие.

Тази глава представлява костелив орех. За да извади една от ядките му, човек трябва да чопли с игла. В тази глава се изреждат родословията на Ноевите синове. Евреите се отличават по това, че спазват реда на раждането, вследствие на което изреждат имената на всички поколения в хронологически ред. Тази хронология е важна за евреите, но какво се ползвате вие и всички ония, които четат Битието? То е все едно да ви заставят да изучавате звездите на небето според тяхната големина. За астронома тия звезди имат значение, но за обикновения човек те не представляват особен интерес. Като изучавате астрономията, виждате, че на небето има 19 звезди от първа величина. Като дойдете до звездите от втора величина, там ще намерите около 120 звезди. Като се домогнете до звездите от трета величина, ще видите, че те са още повече на брой. Колкото по надолу слизате, броят на звездите се увеличава, а големината им намалява. Всяка звезда има свое име, което е важно за астронома, но не и за обикновения човек. Синовете на Ноя, за които се говори в Битието, са Сим, Хам и Яфет. От тях са произлезли всички народи в света. От Сим са произлезли евреите, от Хам - монголците, а от Яфет - арабската раса. Европейските народи са потомци на Яфет, те са яфетовци. Като четете имената на Ноевото поколение, вие се отегчавате и намирате, че няма смисъл да си губите времето с тях. Който не се интересува, той може да не ги чете. Обаче, който се интересува, ще ги прочете няколко пъти и в някои от тях ще намери известна хармония и звучност в съчетанието на буквите. Не е лесна работа да открива човек известна хармония в звуковете. Това се отнася до силните хора. Само силните хора се занимават с мъчни работи. Те се заемат да чистят костеливи орехи. Слабите хора търсят лесни работи. Добре е

човек да чете Библията и да превежда нещата. Всяко име съдържа в себе си дълбок, вътрешен смисъл. Същевременно трябва да се изучава характера на всяко лице, за което се пише. За пример, всички ония, които са произлезли от Хам, минават за неблагонадеждни хора. Те се наричат хамовци. Всеки човек, на когото работите не вървят добре, е от семето на Хам. Причината за това се дължи на факта, че Ной е вдигнал благословието си от Хам. За лошо поведение към баща си, той получи бащиното проклятие.

Мнозина се оплакват, че като четат, забравят скоро, а особено имена не помнят. Има случаи, когато човек може да забрави и своето име. Това е патологическо състояние, но все - таки се случва. Един американски професор отишъл на пощата да получи писма, адресирани на негово име. Началникът на пощата го запитал за името му, но в този момент той не могъл да си спомни, как се казва - забравил името си. Той се извинил на началника, че трябва да свърши някаква бърза работа, заради което веднага се отправил към дома си, да пита жена си за името. На пътя го срещнал един познат, който се спрял и го заговорил. Като чул името си, той се зарадвал и се върнал в пощата, да получи писмата си.

Причината за отслабване на паметта се дължи на излишък на млечна киселина, която се събира в мозъка на човека. Има хора, които, колкото пъти ви срещнат, все питат за името ви - лесно забравят имена. Ето, и вие четете и препрочитате по няколко пъти Библията и Евангелието, но колко имена знаете наизуст. Най - важните имена знаете, но не и тия на по - маловажните личности. Всяко име, освен, че принадлежи на дадено лице, същевременно означава един колективитет. Освен лични, имената са и колективни.

Като ученици, вие трябва да изучавате смисъла на всяка буква и от съчетанието им да определяте характера на човека. Това е наука, с която човек може да предсказва много неща. По името на човека може да се гадае, да се предсказва всичко, което предстои да му се случи. За да гадае по името, човек трябва да има разбиране, да знае значението

на всяка буква, както и съчетанието им в слогове. Като разделите буквите в българската азбука на три реда, във всеки ред по девет букви, ще останат няколко букви за четвъртия ред. За да бъде животът на човека хармоничен, в името му трябва да има срички, в които да влиза по една буква от четирите реда. Тези букви трябва да вървят в такъв последователен ред, в какъвто са наредени в азбуката. Както виждате, много знания са нужни, за да може човек да гадае. Започне ли да гадае, каквото каже, трябва да излезе вярно.

Един ходжа служил 10 години наред в джамията, но работите му, вместо да се уреждали, все назад вървели. Един ден жена му го посъветвала да напусне служенето си на Бога и да потърси по - доходен занаят. Той решил да започне да гадае на хората. За тази цел той взел восък, стопил го и започнал да гадае. Случило се, че каквото казал, всичко излизало вярно. Един ден го срещнал един познат на пазаря и го запитал: Като знаеш да гадаеш, кажи ми, какво нося в тази дреха. Ходжата се замислил и казал тихо в себе си: Веднъж лисица в курника, втори път в курника, но на третия път плаща с кожата си. Като чул думата лисица, познатият казал: Приятелю, и този път позна - лисица нося в дрехата. Като се върнал у дома си, ходжата казал на жена си: И днес спечелих нещо. Намерих се в трудно положение, но благополучно излязох от него. И този път можах да отгадая нещо.

Какво станало по - нататък с него? Той се прочул в цяла Персия за добър гадател. По това време в дома на персийския шах станала голяма кражба. Шахът го извикал и му заповядал да открие крадците. Гадателят казал, че му са нужни 30 дена, за да свърши тази работа. Като се върнал у дома си, той казал на жена си: Какво направи с мене? Ти изложи главата ми на смърт. Досега, както да е, справях се с новия си занаят, но положението ми вече се затрудни. Шахът ми даде много трудна задача. Ако не я реша, главата ми ще отиде. За да реши задачата си, гадателят излизал всеки ден на края на гората, където прекарвал в размишление. Той взел в джоба си 30 царевични зърна.

Вечер, когато трябвало да се връща дома си, той изваждал едно зрънце и си казвал: Ето, първият мина. Той подразбирал, че първият ден минал. Разбойниците, като чули, че гадателят се наел със задачата да ги открие, всеки ден пращали по един от тях, да видят, какво прави. Първият разбойник минал в момента, когато гадателят изваждал първото зрънце, и чул думите: Ето, първият мина. Разбойникът помислил, че гадателят го познал, и веднага съобщил това на другарите си. Ден след ден, гадателят правил същото: отивал в гората на размишление, вадел по едно от 30 - те царевични зрънца и си казвал: Ето, и вторият, и третият, и четвъртият мина. Разбойниците чували това и се замислили за положението си. Като дошъл предпоследният ден, те чули, че гадателят си казва, че и 29 - ият мина. Те отишли при него, изповядали престъплението си, върнали откраднатите вещи и го помолили да не ги издава, за да не ги накаже шахът. И този път, ходжата излязъл благополучно от трудното си положение. При всички трудни моменти той запазвал присъствие на духа си.

Какво означава гадаенето? Да гадаеш, това значи, да предвиждаш и предсказваш неща, които предстоят да станат. Човек гадае върху неща, които са неизвестни, които още не са станали. Писмената реч е особен род гадание. Който знае буквите, той може да гадае, какво е написано. Езикът е също така особен род гадание. От съчетанието на думите в изречения, човек изучава вътрешния живот на хората. Писателите, поетите нареждат речта в стройна форма, в рими, в музикални изрази. В свещените книги пък, освен буквени и слогови съчетания, вие ще намерите цели изрази, в които се крият символите на нещата. Който има търпение, той ще спира на всички глави, подобни на прочетената, и от имената, които се цитират, ще прави преводи, ще търси буквения и звуковия произход. Като прави тези изучвания, човек ще кали търпението си.

Като ученици, вие трябва да изучавате имената, да видите, какви сили се крият в тях. На български, ние казваме Мария и Мара. Това са

еврейски имена. На еврейски Мария означава солена вода, а Мара - горчива вода. И солената вода има смисъл, но когато готвите. Искате ли да пиете от тази вода, вие трябва да я дестилirate, да отделите солта и. Горчивата вода има значение само за болни, както пелинът. Изобщо, всяка буква, всеки звук съдържа в себе си известна сила, която трябва да се употреби на място. Не се ли употреби на място, не се ли съчетае правилно с други букви, или звукове, може да произлезе някакъв взрив. За пример, кой не е опитвал силата на обидните думи?

Следователно, ораторът, ученият трябва да подбират думите, с които си служат. Не ги ли подбират те не могат да произведат желанния резултат. Свещеникът трябва да подбира думите, от които съставя проповедта си. Длъжникът трябва да подбира думите си, с които моли кредитора да отложи изплащането на полицата. Не е достатъчно човек да говори само, но важно е, какво говори, как съчетава думите на своята реч. Не ги ли съчетава според законите на разумната реч, той не говори истината. Запитват някого, какво е неговото верую и, без да мисли, той казва, че е православен християнин. Вярно ли е, че е християнин? Като християнин, прилага ли той Христовия закон на любовта? Друг пък ще каже, че е българин. Вярно ли е това? Като българин, знае ли той своя произход? Знае ли, от кой син на Ноя е произлязъл? Друг пък ще каже, че е англичанин, от Великобритания. Какво означава думата "Британия"? Бритберита на еврейски означава "завет Господен". Според някои, англичаните са произлезли от десетте загубени израилски племена, за които се казва в Библията, че ще управляват народите. Тия десет племена били благословени, затова и до днес работите на англичаните вървят добре. Учените, просветените англичани знаят това, но не и обикновените. Последните не се интересуват от своя произход. Англичаните имат нещо общо с евреите. Те казват: Времето е пари. Значи, за тях парите са ценна мярка. И американците подържат същия девиз: Времето е пари.

Един англичанин се хванал с един американец на бас, че може да посети един американски милиардер. Американецът не вярвал, че англичанинът ще успее да се срещне с някой милиардер и се хванали на бас: който изгуби басът, той да заплати 250 английски стерлинги. Американецът не вярвал в успеха на англичанина, защото знаел, че милиардерът не би изгубил една минута от времето си напразно. Обаче, англичанинът решил на всяка цена да посети милиардера. За тази цел той ходил два - три пъти при милиардера да иска пет минути от него. Милиардерът все отказвал. Най - после той отговорил на англичанина: Моето време е скъпо. Една минута ми струва пет английски лири. - Ще ви заплатя, колкото искате, но моля да ми дадете пет минути от вашето време. Американецът се съгласил и му определил пет минути за среща. В уречения час срещата се състояла. Англичанинът се поклонил любезно на милиардера и седнал на един стол. - Моля, кажете, какво обичате. - Дойдох да ви видя. Милиардерът на няколко пъти изваждал часовника си, да види, колко минути ще седи гостът. И англичанинът, от своя страна, вадил часовника и гледал, колко е часът. Като изминали пет минути, той извадил 25 английски лири и ги дал на милиардера: Заповядайте, тия пари са за вас, а останалите са мои. Аз дойдох само да ви видя, да докажа, че мога да отнема няколко минути от скъпото ви време, за което се хванах на бас. И моето време е не по - малко скъпо от вашето. Довиждане!

И тъй, искате ли да създадете добри отношения помежду си, вие трябва да изгладите езика си, да употребявате меки думи в говора си. Същевременно, вие трябва да изчистите окото си, да виждате доброто и красивото в човека, а не неговите лоши, отрицателни черти. Искате ли да кажете нещо на човека, намерете някоя добра черта в него и говорете за нея. Пита ли ви някой, какво мислите за него, кажете му, че има добро сърце. На друг кажете, че е добър математик. На трети кажете, че е отличен естественик, разбира растенията и билките и може да лекува с тях. На четвърти кажете, че е музикален. Ще кажете,

че не искате да залъгвате хората, а трябва да им говорите истината. Каква истина е тази, да кажете на някого, че е лицемер и завистлив човек? Кажете ли му това, вместо да го освободите от недостатъците му, вие ще го настроите против себе си и ще си създадете голяма неприятност. Ако наистина той е лицемер, не е ли истина, че е добър математик? Човек няма само лоши качества в себе си. Наред с лошите качества, човек има и нещо добро в характера си. Защо тогава да не изнесете една от неговите добри черти? Само онзи човек може да разкрива отрицателните черти на хората, който разполага с любов и знания. Няма ли големи знания и любов, по - добре да мълчи. Един българин отишъл при един турчин, чехлар, да си купи евтини чехли. Търговецът имал голям избор на чехли. Българинът премерил 10 - 20 чифта чехли, но никой от тях не бил по мярка. Силно ядосан, турчинът му казал: Нямам чехли за тебе. Ти си човек без калъп. Българинът излязъл обиден от дюкяна на турчина и, след като се отдалечил на десетина километра разстояние, обърнал се по направление към града, вдигнал юмрук във въздуха и извикал към турчина: Ти си човек без калъп! Нито турчинът постъпил добре, нито българинът. Не можа ли турчинът да каже на клиента си: Господине, между моите чехли няма такива по ваша мярка. Аз мога да ви взема мярка и да уший един чифт специално за вас. По този начин и двамата щяха да бъдат доволни. Тогава и българинът щеше да отговори, че неговият крак, наистина, е голям, но според височината му, според големината на другите удова.

Като изучавате мерките на човека, ще видите, че между тях съществува известно съответствие. За пример, между дължината на лицето, на ръката и на краката има известно съответствие. Колкото е дълго лицето на човека, толкова е голяма китката на ръката му, толкова е голям и кракът му. Има изключения от тези мерки, но обикновено това съответствие е спазено. Лицето на човека представлява написана книга, по която може да се чете неговият живот. Краката му пък представляват основата, на която е поставен

неговият живот. Ако ходът му е сигурен, твърд, категоричен, това показва, че той има морален устой. Видите ли, че някой стъпва първо на пръстите, а после на петата си, ще знаете, че този човек започва първо с ума си, а свършва с материалното. По краката се съди, дали даден човек е добродетелен, или не. По ръцете пък се съди, дали даден човек е справедлив, или не. Ръцете определят всекидневния живот на човека. От ръката ще познаете, може ли човек да свърши известна работа, или не може. Ръката на човека определя, доколко може да се разчита на него.

Като ученици, вие трябва да работите според методите на окултните, на мистичните школи. Тези методи са взети от разумната природа. Само чрез тях човек може да се справи с противоречията на своя живот. Откъде се раждат противоречията в човешкия живот? От непостигнати мисли, желания и чувства. Всеки човек има желания, които иска да постигне, но той трябва да знае пътищата за тяхното постигане. Не намери ли тия пътища, той неизбежно се излага на противоречия. Един от методите за разрешаване на противоречията е чистият език. Изкуство е да може човек да поставя всяка дума на място и на време. Същевременно важно е, с какви думи ще си служи. Колкото е по - чист езикът на човека, толкова по - лесно разрешава задачите си. Езикът оказва голямо влияние върху човешката мисъл. Движенията също влияят върху мисълта и чувствата. Ако не разбира значението на известно движение, човек започва да подозира, в резултат на което прави ред изводи. Интересно е да проследи човек, колко от тия изводи са верни. Ако е искрен в себе си, той ще види, че повечето изводи са неверни. Човек трябва да работи съзнателно върху себе си, да придобие положително абсолютно верую, да придобие положителни знания, да не изпада в подозрения, в съмнения и колебания. Търси ли нещо, стреми ли се към нещо, той може да го намери в себе си. Щом се вгълби в себе си, човек нищо не очаква от хората, в нищо не ги подозира. Търси ли знания, библиотека, църква, човек ще ги намери в себе си. Този е правилният път за развитие. И

външните условия са важни, но те не са винаги в хармония с човека. Представете си, че някой човек е попаднал на един усамотен остров, а трябва да чете книги, да се моли на Бога. Къде ще намери библиотека, църква, или болница, ако трябва да се лекува? Той може да намери всичко това в себе си. Като знаете това, не се сърдете на хората за неуспехите си, не обвинявайте ближните си за своите объркани работи.

Защо не успява човек в работите си? Защото бърза. Светският човек бърза да свърши училище, да вземе някаква голяма служба. Религиозният бърза час по скоро да се усъвършенствува, да стане свет човек. Дали човек е светски, или религиозен, като стане ученик на Великата Школа на живота, първата година ще изучава мълчанието. Хората около него ще говорят, ще се произнасят върху различни въпроси, а той ще слуша и ще мълчи. Втората година ще изучава търпението. Каквото да му се случи през това време, той трябва да понася с търпение. Третата година ще изучава закона на вярата. Да вярва човек, това значи, да дойде до убеждението, че всичко е за добро. Един ден той ще види, че в големите мъчнотии и противоречия се крие нещо добро. Каквато работа да започне, каквото изкуство да изучава, човек непременно трябва да прилага тия три закона: закона на мълчанието, на търпението и на вярата. Ако някой изучава пеене, за пример, първата година повече ще слуша и ще мълчи, а по - малко ще пее. Втората година ще започне да пее, но ще бъде готов да носи присмеха и подигравките на всички. Така той ще прилага търпението. На третата година ще започне да вярва, че ще излезе певец от него.

Разправят за знаменития американски проповедник Муди, че в миналото някога бил обущар. По едно време в него се родила мисълта да стане проповедник. Тази мисъл не го оставяла спокоен. Той шиел обуща, но все за своето проповедничество мислел, вследствие на което работата му не вървяла добре - постоянно чел Библията и Евангелието. Той присъствувал на всяко молитвено събрание и

взимал думата да каже нещо. Недоволни от неговите проповеди, слушателите го пъдели навън. Обаче, при всички неуспехи, той не се отчайвал. След десет години опити в това направление той успял да си пробие път - бил признат за един от видните американски проповедници. Той държал своите проповеди в Америка и в Англия. На проповедите му присъствувал 20 - 30 хиляден народ. На едно от събранията присъствувал Гладстон. Като се свършила проповедта, Гладстон се обърнал към Муди с думите: Бих желал да имам вашите широки гърди. Муди му отговорил: Аз пък бих желал да имам вашата глава.

Като не успяват в живота си, и младите, и старите се обезсърчават. Защо? Те очакват резултати, преди да са приложили мълчанието, търпението и вярата. Всичко, каквото душата на човека желае, ще дойде, но по хронологически ред. Пътят към Царството Божие е красив, но не е обсипан с рози. Ако пътят към Царството Божие беше постлан с рози, хората постоянно щяха да се спъват. Път, постлан изключително с цветя, е път на заблуждения. Цветята представляват почивка за човека, но не и някаква реалност. Всяко цвете има своето значение, вследствие на което човек може да разговаря с него. За пример, карамфилът символизира човек с изтънчен характер. Ако някоя мома даде един карамфил на момък, с това тя иска да обърне вниманието му върху своя характер. Тя иска да му каже: Ако се ожениш за мене, ти трябва да бъдеш много умен, защото ще се справяш с особен характер. Всички цветя са на мястото си, но човек трябва да знае, кога да ги къса и за какво да ги употребява. Не знаете ли тия неща, вие ще се натъкнете на големи неприятности. Цветята съдържат лечебна сила в себе си, която също така трябва да се използва по определено време. Лечебността на цветята не е еднаква всякога - зависи от времето, от месеца, от деня и от часа, в който се берат. И така, за да се ползва правилно от благата на природата, човек трябва да бъде разумен. Щом е разумен, той превръща нещата така, че от всичко се ползва. Ако дойде някой при

него и започне да го ласкае, да му казва, че подобен на него няма в целия свят, той не трябва да се изкушава, но да преведе думите на изкусителя в друг смисъл. Той трябва да си каже: Ако е въпрос за моята личност, аз знам, какво представлявам като човек, но ако става въпрос за Божественото в мене, и аз съм съгласен, че като него няма подобно в света. Бог е единственият в света, Който знае да мълчи, да търпи и да вярва. Той е единственият, Който никога не се разколебава и никога не разлюбва. Залюби ли веднъж някого, Той във вечността му остава верен. Бог мери нещата с мярката на вечността. Разчитайте на тия качества на Бога и никога не се обезсърчавайте. Каквото да загубите в живота си, Бог пак ще го върне, но по - изобилно от първото. Вярвайте в Онзи, на Когото вярата никога не се разколебава. Каквито грехове и престъпления да правите, в края на краищата добре ще завършите живота си. Кога да е, всеки човек ще дойде до съвършенството, като стремеж на неговата душа. Всички хора да се откажат от вас, знайте, че Бог никога няма да се откаже. Той единствен ще се спре пред вас, ще ви повдигне и ще ви каже: Върви напред! Следователно, като сте дошли на земята, вие трябва да мълчите, за да мислите; вие трябва да търпите, за да издържате; най - после вие трябва да имате вяра, за да се справяте лесно с противоречията в живота си.

Съвременните хора са дошли на земята, но не знаят своя произход. Преди потопа те произлезли от Адам и Ева, затова могат да се нарекат адамисти и евисти. След потопа, обаче, едни са произлезли от Сим, други - от Хам, а трети - от Яфет. Днес всеки човек трябва да знае, от кого от тримата синове на Ной е произлязъл. Какво означава името Адам? Понеже първият човек е бил направен от червена пръст, Адам означава червен човек, в когото Бог е вложил Духа си - Аتما. Адам е първото същество, което е носило Божия Дух, Божието дихание в себе си, Ева е първото същество, което е носило свещеното име на Бога - Йехова. Силен е само онзи човек, който носи свещеното име на Бога. Погрешката на Ева се заключава в това, че

опетни свещеното име на Бога. Погрешката на Адам пък се заключава в това, че не послуша Божия Дух в себе си. Кажат ли на някого "адамист", той трябва да знае, че му е дадена задача да освети Духа Божи в себе си. Кажат ли му "евист", той трябва да знае, че му е дадена задача да освети името Божие в себе си. Какво означава името Яфет? На руски език "я" означава аз, а на турски - масло. На английски "фет" означава вяра и съдба. Яфет носи вяра и съдба - зависи от произношението. Яфетистите са хора, които разбират нещата добре и ги държат в ръката си. Със своята желязна воля и организация, те държат света в ръцете си.

И така, за да бъдете "яфетисти", вие трябва да организирате своя ум, своето сърце и своята воля, т.е. своите мисли, чувства и постъпки.

Сега повтарям: първата година ще учите мълчание, втората - търпение, третата - вяра, четвъртата - надежда, да знаете на кого да се надявате, да знаете, как да се обличате, да ходите и да постъпвате. Петата и последна година ще учите и прилагате любовта. Любовта ще приложите последна. Поставете ли любовта на първо място, вие ще обърнете света надолу с главата. Докато не приложите мълчанието, търпението, вярата, надеждата, любовта никога не бихте могли да приложите. Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

*7 Утринно слово от Учителя, държано на 25 ноември, 1934 г.
София. – Изгрев.*

ДОБРОТО ИМЕ

Ще прочета 22 глава от Притчите.

„Духът Божи“

Всякога, за да се разбере словото, трябва да има едно вътрешно разположение. Под думата „разположение“ какво трябва да се разбира? Казват – разположен по дух е човекът. Онези, които се занимават с музика, говорят за тоновете. Ако питате един съвременен музикант колко качества има тонът в обикновеното сегашно пение, тонът има пет качества. Той има качество на „а“. Ако дойде да изпее тона с „а“, ще дойдат чувствата на „а“. Ако този тон изпее с „и“, той вече се различава от „а“. Ако го изпее с „е“ или го изпее с „о“, или „у“ – те се различават. Ще кажете – това е „до“, но и „до“-то има пет качества, които се различават. Някой ще каже: „Кажи ми ги.“ Не могат да се кажат. Трябва да се дадат пет образци, да се произведе един опит. Да видите каква е разликата помежду им. Та казвам сега – в разбирането.

Тук в началото тази глава започва: „По-предпочитаемо е добро име, нежели голямо богатство. И добра благодат, нежели злато и сребро“ (1. стих). Преводът е малко осакатен. Защо именно е за предпочитане доброто име? Понеже принадлежи към един свят. Богатството принадлежи към материалния свят. Ако ти си богат, това не показва, че по достойнство ти си добил богатството. Може то да е станало по наследство. А доброто име, което носиш, показва, че ти си го изработил. Ти не може да имаш добро име, ако сам не си го изработиш, сам не си го заслужиш. Ако този човек носи доброто име, той ще бъде силен човек. Който има добро име, той не се обезсърчава. Това е едно. Той не се обезверява – две. После човек с добро име, той обича живота. Ще кажете вие: „Хората да мислят.“ Не, хората мислят, че той има добър ум. И това не. В съзнанието си той носи едно име.

Не само какво казват хората. И Писанието казва, че ще имате едно име, което сами вие ще знаете. И за бъдеще, когато вие влезете в света на съвършените, ще имате едно име, на което ще разчитате. Сега вие имате име такова: Драган, Стоян, Петко, но това са псевдоними, имена, на които ти не можеш да разчиташ. Аз говоря сега – име, на което можеш да разчиташ. То ще бъде като една кибритена клечка – като драснеш, ще се запали, а когато няма да се запали, този човек носи едно име, с което нищо не може да направи. Сега питам, кой ще ти даде доброто име? Вас може други да са ви кръстили. Все са ви кръстили, но това име вие не сте добили.

Та сега вие трябва да добиете едно име с вашия живот. И сега начинът, как трябва да го добиете, не е правилен. Името не може да се добие, името не се добива. Добие, добива – това е двузначуща дума. Той бие или добива. Да вземем добие, значи добил нещо. И после той го бил, че го добива, стивасва го. Та не го знаеш какво е, в каква смисъл е употребена думата.

Та казват някои: „Защо човек трябва да живее на земята?“ Да добиеш едно добро име. Сега хората имат имена, които скоро ги изгубват. Те ги изгубват, както първите министри изгубват имената си. Щом направят някого пръв министър, те казват – еди-кой си господин, той е премиер. Обаче след няколко години – три-четири, щом го смъкнат от власт – вече той не е пръв министър. Докато е министър-председател, каквото той подпише, става. Щом го свалят и той се подпише с името, обаче каквото пише, не става. Та сега всички сте министър-председатели само за няколко години и като дойде смъртта и ви смъкне от вашия пост, вие вече не сте министър-председател. А какво сте? Един обикновен гражданин на земята.

Сега това едно учение да се разбере в какво седи доброто име. Някой ще каже: „Аз вярвам в Бога, имам надежда. Аз вярвам в Бога.“ Та кои ли не са вярвали? Може да вярваш ти. Та казвам сега, и вие не сте опитали вярата на доброто име. Често някои смесват своето вярване, своето чувстване. Някой път някои имат добро

разположение. Казвам, усилила се малко вярата, усилило се чувстването. А вярата се познава във време на мъчнотии. Ако вие във време на една мъчнотия не може да издържате, малка ти е вярата. Аз запример не съм виждал досега някой да издържи. Толкова години съм изследвал характера на котките, има една опасност. Най-силната котка още като я види другата – слабата, тя я познава, че е силна. Те като се погледнат, разбират се. Онази, която е по-слаба, познава това. И няма да си говорят. Само като се погледнат, веднага вземат две различни пози. С погледа се разбират. Едната си подвие опашката, а другата я издигне. После си подигне шията, високо си покаже главата, а другата смилено я навежда. Пение има, дуят котешки държат, пеят. Тук преди няколко деня идва една котка на съседа ни. Нашата, бялата котка, гони другата, а другата котка е по-силна от нея, дави я. Вечерно време съм ги слушал, когато пеят. Сега преди няколко деня се случва това. Гледам, бялата котка седи така, но и двете котки се гледат. Понеже зная, че бялата е по-слаба, казвам на другата: „Ти няма да я давиш сега.“ Като казах това, и онази се оттегли. Нашата, бялата котка, си дигна опашката, стана куражлия. Пренесе чувствата. Говори й: „Досега съм ти робувал, но отсега нататък трябва да знаеш, че и аз ще си дигна опашката.“

Сега ще ви приведа кога хората си свиват опашката. Когато условията са добри, те седят и си дигат опашките, дават другите. Но като дойдат лошите условия, подвият опашката си. Имат особено разположение вече. По-тихи, очите са малко наведени, главата – на рамената малко сгусена, ръцете държат близо, наум си говори. Казват: „Не съм разположен духом.“ Вярно е, че всякога има неща, които може да мъчат човека. И те ще го мъчат дотогава, докато той не добие доброто име и не го разбере. Всяка задача е трудна, докато не си я разрешил – щом я разрешиш, тя престава да е мъчна, но след нея ще се яви друга задача. Следната задача ще бъде по-мъчна.

Да ви приведа един пример. Вие отгоре искате известни блага, известно благо, което да дойде без големи мъчнотии. Така, но

представете си, че има голяма суша, вие сте земеделец, сели сте житото и се молите на Бога да вали дъжд. Но имате отлично лачени обуца, направени хубаво, скъпи са – струват хиляда лева, а тези обуца не са да ги каляте, а времето е кално. Да допуснем, такъв закон е даден. Вие се молите на Господа, той изпрати дъжд, напоява нивата, започва да расте сятото, но се образува кал. Ти излизаш навън, окаляш си обувката. За тези обуца трябва топло време. Питам, при дадените условия кое е за предпочитане: да седят обувката чисти и да не стане житото или житото да стане, а обувката да се оцапат. Не може едновременно житото да стане, и обувката да останат чисти. В ума ви седи на всинца ви да бъдете чисти, свети, без да се накаляте. Светия, без да се накаля, той светия не може да стане. Не е станал светия, защото в какво седи светийството? В какво седи ученият човек? Ще разсъждавате. Не че не разсъждавате, но вие мислите надалеч. Във всинца ви има желание да добиете нещо. Като погледнете някой висок връх, казвате: „Искам да се кача на този висок планински връх.“ Но идете донякъде, после го погледнете и кажете: „Хайде, днес отлагам, няма да се кача.“ И се върнете назад. И ред години все отивате към върха, все приближавате и все не се качвате. Казваш: „Да има някой аероплан да ме закара горе на върха и после да ме снесе.“ Но тогаз вече славата е на аероплана, а не на тебе. „Отлично, казваш, е горе.“

Сега кой е учен човек? Нали и ученият е бил едно дете, невежа е бил. Този ученият човек постоянно се учи, майка му и баща му го пращали на училището, той полагал постоянно усилия, вяра имал, постоянство и е дошъл до положението да каже, че е учен философ. Но всичко това не е дошло даром. Под думата „даром“ се подразбира само известни условия, които са дадени. Та казвам: „По-предпочитаемо е добро име, нежели голямо богатство.“ В оригинала думата „добро“ я няма, а на български за по-ясна дума турили „добро“. В източните езици там езикът е картинен, там се разбира. В западните народи е друго. В източния език, щом като говориш за

силен човек, той е картинен език. Веднага ще изпъкнат ред картини, какво можеш да направиш. А когато се говори за слаб – у човека веднага ще изскочи слабият човек, който няма сили. И пак ще изскочат ред други картини. На силния може да разчиташ, на слабия не може да разчиташ. Значи човек именит е. На български именит е онзи човек, който има име. Това значи на български – който има име, значи още – който има имане. Българинът е свързал тия две значения. Той разбира, че името на човека зависи от неговото богатство. Щом има пари, богатство, тогава той има име, и при това добро име, а ако няма богатство, името е лошо. Много естествено, като сиромаш ще вземеш пари оттук–оттам и няма да ги върнеш, и тогава за тебе ще кажат: „Цял доломдарджия, обича да полягва.“ Ако е богат и върне парите навреме, ако платиш, ще имаш добро име. Но това още ни най-малко не е доброто име. Ти ако плащаш навреме, туй не показва, че ти имаш добро име. Защото, ако дойде стражарят, ти ще платиш. Щом плащаш, онзи, който плаща навреме, той е слаб човек. Който не плаща навреме, той е по-силен. Сиромашът, който не иска да плаща, той иска да се освободи от нещо, но е започнал оттам, отдето не трябва. Щом не иска да плати, той иска да покаже, че е силен човек. Казва: „Няма да платя.“ У българите в старо време, в турско управление, когато в България имаше юсурджии, та един българин казва: „Няма да плащам.“ Преди да дойде юсурджията, казва: „Пет пари не давам.“ Той е отличен, смел е българинът. Казва: „Нека дойде юсурджията, ще види кой ще плати.“ Но идва юсурджията и му пошепват – юсурджията дошъл, Драгана е претрепал от бой. „А, тъй ли, ще платим. Тогава оттук ще вземем, оттам ще вземем, какво да се прави, тегло е това. Турско управление, ще се плаща.“ Не устоява.

И питам сега, ако кажем, че вие сте беден човек и сте решили да не плащате на богатия, и този богатият е по-силен от вас, не с пари, но физически е силен, да кажем, че законът е такъв, че ще го прати вкъщи у вас. Да допуснем сега обратното – вие сте по-силен, имате да

давате. И този, богатият човек няма никакъв стражар, няма никакъв закон – ти ще бъдеш законът, какво ще направите вие, като дойде той вкъщи, как трябва да започнете? Ако ви каже, че вие сте нахалник, такъв безчестник, ще станете, ще го набиете хубаво на общо основание. Ще го наложите добре, ще му кажеш – един човек, който не знае да си управлява устата, не му се плаща нищо. Пък ако ви говори хубаво, сладко, платете му тогава. Но да се повърнем сега, вие сте слабият богатият, а онзи силният – сиромашът. Сега богатият как трябва да започне с доброто си име? Ще употребите хубавия език. Доброто име ще се покаже от вашия език. Ти ще идеш приятелски при него и ще му говориш като на себе си. Питам тогава, с каква дума ще започнете, като имате да вземате пари, как ще кажете на онзи, който ви дължи, който има да ви дава? С нещо трябва да започнете, да ти плати човекът. Защото той е по-силен от вас и ако се изпуснете като кибритена клечка нещо, той ще ви набие и няма да ви защитава, и вкъщи си ще ви даде един хубав урок. И ти като българин ще кажеш: „Бият, брей, не се шегуват!“

Сега вие оставете това. По някой път вие искате Господ да ви защитава. Но разберете при какви условия Бог може да ви защитава. Вие казвате, че Господ ще защити. И така е. Но питам, една кокошка кряка там и се моли Господ да я защити. Някой беден се моли, бият го, и Господ пак не го защитава. То е верно. Трябва да разберете кога Бог защитава. Всички, които са умни и в които Бог живее, той ги защитава. Но всички, в които Бог не живее, той не ги защитава. И в дадения случай има си причини. Един от великите в света е казал: „Всякога си ме слушал.“ И на друго място този същият казва: „Защо си ме оставил?“ Признава, че е изоставен. И когато те изостави Господ, тогава непременно ще се покаже твоята слабост. И ако си изоставен, непременно трябва да има някоя причина, ти ще намериш причината. Причината може да бъде много малка. Твоята слабост и твоите грехове – може те да са причината. Но същинската причина не са нито слабостта, нито греховете. Но просто може да си изоставен, за

да се научиш на нещо. Когато майката изостави детето си, нали тя го носи на ръката си и после го остави на земята. Какво иска да каже майката? Че едно време тя го държи на ръцете си, но след две години остави го на земята и излиза навън. Туй дете нададе вик, кряска.

Питам, кои са причините, че туй дете е оставено. Туй дете няма право да мисли, че все майката ще го носи на ръцете си. То не разбира още. Това е една временна услуга само. Майка му казва: „Ти трябва да се научиш да ходиш. Ти ако речеш всякога да те носят, аз няма да бъда жива, разбира се. Отсега нататък трябва да се научиш да ходиш. Още не може да ходиш, но трябва да се научиш.“ Онези, които тръгват по пътя, не знаят туй сравнение. Те считат, като че Господ е задължен и се чудят как тъй Господ ги оставил на земята и как допуснал прах да падне върху тях, как допуснал да се окалят лачените обувци. Аз казвам, как Господ да не допусне дъжда, да не стане житото, как Господ допуснал да умре някой, без да го питат. И като умрял някой, как те да не вземат неговото мнение – дали да умре, или не. И понеже той си дал мнението да не умре, а Господ гласувал да умре, и той иска да знае защо Господ гласувал да умре. Казвам, това са ред човешки разсъждения при сегашния живот, дето мнозина губят равновесието си. Аз сега знам някои неща.

Някой път аз изляза от стаята си, иде един и ме пита: „Защо излезе сега?“ Идва един господин, аз му казвам: „Излез, че ще се случи нещо много лошо.“ Сега един стои в стаята, а този, който влиза, е по-силен, а онзи е по-слаб, казва му: „Излез.“ Този казва: „Аз ще изляза, когато аз искам, а не когато ти ми кажеш.“ Онзи казва: „Както обичаш, аз ще изляза, пък ти, ако искаш, излез.“ Той си излиза, и таванът пада отгоре. И този излиза, но с пукната глава. „Е, аз ти казах напред да излезеш.“ Когато ти кажат „излез навънка“, ти трябва да знаеш причините. Че причината не е само една. Условията са такива, ти трябва да излезеш. Не е само причината. Или това значи – в дадения случай трябва да отстъпиш. И ако един човек не се е научил да отстъпва, той не може да се научи и да настъпва. Между

настъплението и отстъплението има известно отношение. Един музикант, който не се научил най-първо да сменя тоновете си, той не може и да ги повиши. Защото някой път да снемеш един тон, е много трудно, по-трудно е отколкото да го повишиш. Някой път човек се научил да повишава тона си, а не се научил да го понижава. А някой друг може той да е по-способен да го понижава, по-лесно му е, отколкото да го повишава. Но господар е този, който знае едновременно и да понижава, и да повишава.

Казвам сега, като се спирам върху доброто име, ви казвам в какво седи доброто име. Де седи силата на разумния човек? Трябва да се проучват Божиите пътища. Ако на някое дете му дадете бучка захар и ако това дете няма слюнка в устата си, тази захар няма да се стопи. Той не може да вкуси никаква сладчина. Непременно детето трябва да знае законите на водата, които действат. Някой път казват: „Аз в слюнката ще го удавя.“ Е, за да удавиш някого в слюнката си, трябва цяло море, някоя голяма река. И хубаво е човек да има толкова слюнки.

Или другояче казано, трябва да разбирате условията на закона. Да ви приведа два примера из американския живот. Двама души са. Отива единият, взема пет хиляди долара, а другият заема десет хиляди долара от един банкерин. Този, който заема пет хиляди долара, е един мъж на трийсет-трийсет и три години, малко грозничък е – банкеринът не му дава. Казва му: „Навреме трябва да върнеш. Аз съм човек на реда и порядъка. Ако не, друг път пари не мога да ти дам.“ И няма да имате никакъв кредит. Ако не си платите, може и затвор да намерите. А другият е една стара жена – и тя заема десет хиляди долара. Този казва на старата: „Макар че си стара, навреме трябва да платиш. Аз съм вискателен човек, да не би да ти се случи някакво зло“ – предупреждава я. Старата жена, като дошло времето да плати, поразболяла се нещо. Тя имала дъщеря красива, умна, казва ѝ: „Десетте хиляди долара на твоя сметка, може ли да уредим това?“ Той вижда, онзи говори, за да плати навреме и като

влиза младата мома, поглежда го, поусмихва се и той я гледа. Тя казва: „Дойдох да уредя една сметка на майка си.“ „Може да се поотложи малко.“ Питам, де седи силата сега – може да се поотложи? Всяко нещо може да се поотложи. Той вече намира смекчаващи условия в обществените закони, може би тази младата мома, като го погледнала, казваш, като големия котарак – като погледна само другия, и той си подвиг опашката. Питам, в дадения случай трябва ли да носите характера на този, който плаща, характера на мъжа, на старата баба или да носите характера на младата мома, която урежда сметките на старата си майка? Аз ще оставя този въпрос. Вие лесно може да го разрешите. Но вашият въпрос не се урежда. Вие сте или мъжът, или старата баба, или сте онзи малко грозничък, че законът спрямо вас е строг. Казва: „Плащай.“ Пък старата баба, тя е пратила някого при вас. Но ако работата ви се урежда, вие сте онази красивата мома. Когато работата ви върви добре, вие вървите по тази линия.

Тогава аз правя аналогията, тя е следната. Всякога, когато нашият разум урежда нашата работа, тя е красивата мома тогава. Всичките работи кармически отстъпват. Това е красивата мома, която иде, това е човешкият разум, възвишеното го наричат, Божественото себе. Това е нещо Божествено, което застъпва за учения човек. И работите му се уреждат. Така се говори, когато се говори за Божественото. Трябва винаги да разбирате туй, което може да урежда човешките противоречия при всичките условия без изключение. Ние трябва да го потърсим.

Някой път нашите работи не вървят, ти си обезнадежден. Обнадеждането идва всякога, когато Божественото дойде у човека или когато Божественото се събуди в човека, или когато човек влезе в тази област, тогава той придобива едно особено състояние. И при каквито условия да го поставите, той има в себе си едно вътрешно обнадеждане – това е доброто име. Ако вие сте един царски син или способен ученик в училището, вие няма какво да се страхувате. Цялото бъдеще за вас е отворено. На способния, на силния, на добрия

и на умния човек пътят всякога му е отворен. Той носи доброто име. И ако стане някоя несрета в живота му, източните народи това го наричат карма. На Запад тази дума значи един човек, който е нехаел, той отлагал, отлагал, небрежен е, не е работил и не се спирал върху това, което носи в себе си. И като остарее, тогава почне да мисли, когато няма вече условия. Какво ще учиш? Ти станеш на сто и дваайсет години. Да мислиш да станеш певец, какво може да мислиш? Като станеш на сто и дваайсет години, нито ще станеш философ, казваш: „Не поумнях.“ Но ти сам съзнаваш, няма условия вече. Ти съзнаваш, че си остарял. Каква полза има от това? Или съзнаваш, че не си учил. Каква полза от това? Съзнаваш, че не си богат, съзнаваш, че си грешен. Някой казва. Ама че съзнаваш, каква полза има, че съзнаваш, че си грешен? Ако съзнаваш и има условия да изправиш греха – да, но ако е само едно голо съзнание, без да може да изправиш, тогава има обратното съзнание. По нямане на думи казваш – съзнаваш, че си силен и радваш се, понеже тази сила дошла от небето. Съзнаваш, че си учен човек. Съзнаваш, че имаш една дарба, която си използвал. В този случай е друго. Ние гледаме някой човек, който е даровит и казваме – Господ го е дарил, защото туй, което той има, то е дар. Но при този дар, който Бог му е дал, той е работил. Много разумно е работил. Той използвал всичките условия, а ние мислим, че всичко, каквото той носи, то е един дар от Бога, че му дошло така, без да работи. Там има едно погрешно схващане, понеже всички не се намират на един уровен на развитие.

Мнозина съм чувал да казват: „Много съм нетърпелив.“ Веднага изпъква в ума ви една картина. Когато човек ми каже, че е нетърпелив, аз го виждам като един празен кораб в развълнуваното море, че се чатка натук-натам и може да се преобърне надолу. Казвам, ако беше натрупан този кораб, нямаше тъй да се вълнува. Казва някой: „Много съм нервен.“ Казвам: „Трябват ти повече пари, повече знание ти трябва, повече сила. После трябва да ядеш хубаво по две печени кокошки.“ Аз съм правил често опит. Дойде някой много

развълнуван, казва изведнъж: „Неспокоен съм, не мога да търпя!“ Казвам: „Една печена кокошка да има тъй на скарата зачервеничка малко.“ Той се усмихва малко и търпение отива веднага в него. Като се яви в ума ви някое недоволство, тури печената кокошка, и веднага се развесели човек. Казва, да си похапне човек, е хубаво. И философията седи там – щом ти си раздразнен, тури печената кокошка в ума си, за да се махне туй раздразнение.

Щом ти си раздразнен нещо, тури два-сет-три-сет златни лева в ума си, и ще ви дам на вас поне хомеопатически да се лекувате. Да кажем, неспокоен си, не ти върви. И представи си, че си един княз, който имаш един приход на годината от сто хиляди лева, ама мисли го това, че е действително така. Играй като един актьор на сцената, мисли, че си княз, какво има. Да кажем, вие мислите, че сте беден. Право ли е това, че сте беден? То е една фикция. Вие сте един актьор само. Приели сте да се считате за богат граф, инкогнито пътувате, но като просяк, а ни най-малко не си просяк. В старо време царете пътували като прости, но те ходят инкогнито, не са бедни. Винаги пазят съзнанието си. Когато ти съзнаваш, че си беден, мисли, че си един цар. Какво има? Казваш: „Как да мисля, че съм цар, като не съм.“ Ти пазиш другото съзнание. И там е нещастieto на хората, че те мислят, че не са царе. Че ти, докато не се научиш да вярваш в невъзможните работи, ти човек няма да станеш.

Това е едно от правилата. Казваш: „Как аз да вярвам?“ Ще вярваш, защото възможните работи са нереални неща. Ама ти вярваш в един човек, че може да ти даде един лев, това не е реално. Какво ще те ползва, ако ти даде един лев? Ти с един лев не може да се наядеш. Но ако вярваш, че може да ти даде няколко хиляди лева. Че вярвай в това. И ако вие разбирате сега, аз не искам да се обръщам лично. Сега всички искате другите хора да извършат за вас повече, отколкото вие сами може да извършите. Вие живеете в природата, във въздуха, дето има всичките блага, които Бог е дал. Те са вътре във въздуха. Всичките блага Бог турил вътре в светлината. Турил ги в живота,

който сега функционира във вас. Турил ги в храната, която ядете сега. И при всичко това вие се оплаквате, че сте бедни, нещастни, казвате „Не ми върви.“ Някой път изследвали ли сте защо не ви върви? Има някой път известни условия, дето не трябва да ви върви, но не пресияйте нещата. Най-първо колелото не му върви, но обърне се това колело. Да кажем, то се върти от дясно на ляво. Но колелото слиза тогава. И като слезе до най-ниската част туй колело, ще вземе вода и веднага тия празните кофи от другата страна връщат се пълни горе. Значи добиват нещо. И ако ти не можеш да слезеш до най-долното място, отдето да почерпиш нещо, твоето колело на живота и твоите идеи ще бъдат празни винаги. Някой път може да мислите какво се ползва човек, ако живее добър живот. То е все едно какво се ползва колелото. Ако слиза и се върти, ще се напълнят кофите, ще се полее зелето и пиперът, и хиляди други работи ще станат. Ще ги полее, и хамбарът ще бъде пълен. После ще има и грухане. Ако се върти колелото, така е. Ако пък туй колело не се въртяло, тогава в градината му нищо няма да стане. И той ще се намери в оскъдни условия. Хубаво, да допуснем сега, че условието е такова, но някой път щастието не може да го намериш там, дето си. Ти си беден, но писано е, по който и да е начин, трябва да идеш или в Америка, или във Франция, Англия. Някой път е писано – трябва да излезеш вън от отечеството.

При сегашните условия може ли вие да намерите вашето щастие във вашия дом? При сегашните условия, при които живеете, да кажем, едно семейство има само едно дете, да кажем, вашият Драганчо може ли да намери всичките условия в дома, в който живее? Този Драган трябва да излезе навън от дома, за да намери щастието. Че знанието не е в дома ви. Трябва да излезете навън от дома си. Най-първо ще идете в първоначалното училище, в прогимназия, в гимназия, в университета, може да идете в странство. Трябва да излезете от вашия дом, да добиете всичкото това учение. Този закон е верен и в духовния живот. Ако вие не минете през всичките мъчности, които са

предвидени, вие няма да се научите. Вие наричате това грехопадение. Сега оставете, грехопадението зависи от ленивите ученици. За ленивите има грях, за трудолюбивите има мъчнотии – туй е разликата. Ленивият се спъва, а трудолюбивият минава и разрешава разумно въпросите. Той не се занимава с окръжаващата го среда. И като се научите, ни най-малко да не ви смущава окръжаващата среда. Един ден, като достигнете до върха на планината, тогава може да се върнете назад и да погледнете надолу кои са долу. Но докато се качвате, не се обръщайте назад. Не че понякога може да се преобърнете, но не се обръщайте. Като се качите на върха, като няма накъде повече, вие, като си насочите погледа по планината, ще видите всички, които се качват. Та имате право да критикувате, да разсъждавате, като сте горе на планината, на високото. Но докато не сте се качили, въздържайте се да харчите вашата енергия. Има един закон, който спъва хората: че ти започнеш да съдиш някой човек в ума си, ти спъваш себе си. Не спъвай хората в ума си, ти себе си спъваш. И ти като се свържеш с него, туй неразположение, което има в него, то ще влезе в тебе, и тогава ще изгубиш настроението си.

Да допуснем сега, ти си певец. Един певец отличен, женен си, имаш една красива жена, искаш да пееш сега, но жена ти не иска да дойде с тебе. Ако ти ѝ се разсърдиш, ти няма да можеш да пееш на сцената. Какво трябва да направиш със своята жена, за да пееш? Разрешете този въпрос, какво ще правите. Ти трябва да идеш, ангажимент имаш, а тази красивата твоя жена не иска да дойде с тебе. Веднага в ума ти влиза, че тя остава вкъщи, но не е чиста тази работа. Защо тя ще остане? И защо да не дойде с тебе? Тя няма да дойде днес, но в ума ти влиза един бръмбар. Ти искаш да разгадаеш защо жена ти ще остане вкъщи. Аз мога да ви кажа защо ще остане жена ви и като ви кажа, вие ще се смеете и ще се хванете за корема. Но в дадения случай ти не искаш да пееш, казваш: „Не съм разположен. Да се отложи концертът.“ Защо? Защото жена му не е отишла с него на концерт. Питам, ако не идеш на концерта, изгубваш печалбата, а

следният път е след два месеца. Ще трябва да вземеш пари назаем, а ако бяхте отишли и двамата – работата ще се уреди, но понеже жена му не иска да иде с него, и той отлага концерта си.

Та казвам сега, често и вие, като идете на концерта, нали някой път отлагате да идете, защото не сте разположени. Аз съм чувал много пъти да казва някой: „Аз днес не съм разположен да се моля.“ Казвам, той е от онези, които отлага концерта, защото жена му не е разположена да иде с него. Казвам, два месеца ще опъваш. Ако аз имам красива жена, аз ще ида, нека седи вкъщи да прави каквото иска, нейна работа е. Моя работа е да пея, а нейна работа е да остане вкъщи и да си прави каквото иска. Умният човек така прави. А глупавият човек иска в даден случай да знае какви са съображенията, че жена му не иска да иде с него. „Е, жена е това – казва, – трябва да дойде с мене.“ Но българите имат за жената едно схващане. Минава един човек и вижда – една жена малтретира мъжа си. Говори тя на него. Умният човек се занимава с такава малко сприхава жена. И той си казва: „Аз да съм на неговото място, ще й тегля един бой, да познае тя какво нещо е мъжът.“ Той си кара каруцата, но и тя се качила на каруцата му, а той самият има една сприхава жена, ревнива жена, той кара каруцата, и тя върви с него. Той се обръща, вижда я и казва й: „Защо се качи без позволение?“ „Как без позволение, нали си мой мъж. Докато ти си мой мъж, ти се жени едно време с мене, аз те оставих. Де бела на главата.“ Какво ще кажеш, когато тази жена ти каже, че е женена за тебе? Как ще разрешиш въпроса? Българите не са разрешили този въпрос и тепърва трябва да го разрешат. И мнозина не могат да разрешат въпроса.

В човека има две противоположни естества, на които човек не е господар. Някой път едното естество е господар, някой път другото естество е господар. Имаш някой път едно добро разположение, тогава си готов всичко да направиш, като че ти си. Пък някой път като че у теб има нещо противоречиво. И в единия, и в другия случай ти усещаш, че не си господар на положението. По-хубаво е доброто

естество. Някой път от доброто разположение, което имаме, ние направим някои неща, и те са хубави. Но хубавото е – всякога, когато човек прави нещо, той трябва да знае защо го прави. И когато направиш едно добро, трябва да знаеш дали онзи човек, на когото ти правиш доброто, ще се ползва ли от това добро, или няма да се ползва. И ако искаш някой път да употребиш един или друг метод, че по който и да е начин, ако искаш да постъпиш, трябва да знаеш какви резултати ще произведе твоята постъпка. Това е умният човек, който всякога трябва да има предвид това.

Та понеже сме в един свят, Бог изисква от нас. Бог е мълчалив и силен, но той е най-силният, който е неизменяем. И Бог изисква при всичките условия и при всичките противоречия на живота, които ни сполетяват, да постъпваме разумно, а не да се оплакваме. Страхът ще дойде само като едно предупреждение. Вярата ще дойде като един помощник, надеждата ще дойде като един помощник, разсъдъкът, силата, всичко туй, но ти в дадения случай всички тия сили, които Бог ти дал, ти трябва да им дадеш направление, за да свършат нещо за тебе. Но най-първо ще се научиш – страхът у тебе е едно отрицателно чувство и ако развали всичките ти работи, ако не знаеш къде да поставиш страха, той може да развали връзката между всичките твои помощници. Че страхът като влезе в тебе, трябва да знаеш как да се справиш с него.

Казват, че начало на мъдростта е страх Господен, но знаете ли къде е това място, при какви условия е туй място, де трябва да се плаши човек? От съдията трябва да се плашиш не когато си пред него, но щом дойде онзи взаимоотношавател при тебе, на когото имаш да му плащаш, тогава да се плашиш. Защото съдията може да те осъди и да те тури в дрънголника. Ако ти се уплашиш преждевременно от съдията, преди да си отишъл при него, тогава в затвора няма да идеш. От Бог трябва да се плашиш, като дойде изкушението, ти тогава да се плашиш. Но ако не се плашиш, като дойде дългът, тогава разполага онзи съдия. Казвате – милостив е Господ. Милостив, когато ти

постъпиш съобразно с неговия закон. Да се страхуваш от съдията, преди да си изправен пред него. Да си платиш дълговете. Тогава ти си свободен от закона. Не да се страхуваш от съдията, като не плащаш. И да се страхуваш, страхът няма ни най-малко да намали страданието. Ще те пита съдията: „Ти защо не си плати?“ И той ще ти каже: „Нали знаеш, че аз може да те осъдя тебе?“ „Ама аз мисля, че може да отложиш.“ И съдията ще ти каже, че той не може да отлага нещата.

Сега заключението е: туй, което има да направите, направете го – единственото място, дето може разумно да приложите страха. Страхът е отрицателната страна на човешките слабости, а пък тщеславието е положителната страна. Страхът и тщеславието са като брат и сестра. Вие някой път от страх ще направите някои работи, а някой път от голямо тщеславие ще направиш нещо, което не трябва. Тогава де ще туриш мястото на страха и на тщеславието? Защото и тщеславието си има място. Тогава, каквото ти каже страхът да направиш, направи го, за да се освободиш от страха.

Как трябва да се пазите от тщеславието? Има някои ученици, на които другарите им казват: „Ти си много способен ученик, много даровит, с едно четене научаваш урока си.“ С едно четене урок не се научава. Аз зная, има неща, които се научават с едно четене, но в математиката се намират трудни задачи. Три– четири пъти трябва да ги минеш, за да ги запомниш, ще работиш, ще пишеш, ще изтриваш, по един начин не става, по друг начин не става, по три, четири начина, докато ти дойде една светла идея, да може да разрешиш задачата. Не е лесна работа. Казват: „Много силен математик.“ Силен математик, но работи. Казват: „Те са обикновени работи.“ Но има и трудни задачи.

Разправяше ми един, казва: „Аз съм много силен по аритметика, по математика най-силният ученик съм, няма задача, която да не съм решил.“ Аз му казвам: „Я ми кажи след двайсет години на днешния ден какво ще се случи?“ „Ама туй не влиза в математиката.“ Хасал

това е математика – след двајсет години какво ще се случи. Ако ти това не може да смяташ, аз ще ти кажа какво ще се случи след двајсет години. „Отде го знаеш това?“ Моя работа е. То е едно изкуство. Трябва да се работи. Има неща, които не могат да се разправят. И да ти го разправят, ти не може да го разбереш. Как ще разберете един човек, я ми кажете как ще разберете за пението, за музиката? Трябва да ти изпее нещо. Ако аз ти разправам за нотите само така на дъската и мога да ги пиша колкото искаш, но няма да бѣда разбран. Но ако аз ти ги изпея, ще бѣде малко по-разбрано.

Сега трябва да работите. Вие сте от тези, които вярвате в щастливия случай в света. Аз съм съгласен, не е лошо човек да вярва, но щастливият случай е случай на работа. Ще работиш и след като свършиш всичко, тогава ще оставиш и на другите и те да работят. Защото в една работа не сте вие само, които взимате участие. В добрия живот на хората не само те работят. Има хиляди хора, които могат да работят. Но след като работите върху себе си и другите хиляди хора, с които сте свързани, те ще работят.

Желая сега да имате по едно добро име. Силата на човека седи в неговото име. Едно име, но име, с което хората могат да те назначат. Едно име, което може да признаваш в себе си. И туй име трябва да бѣде една от тайните на твоя живот. И казва Господ: „Призовете ме!“ Ако ти призоваваш Бог в неговото име, той всякога ще ти отговори. Ако ти викаш Бога с името, но не знаеш името на Бога, той няма да ти отговори. А името на Бога да знаеш само тогава, когато имаш това име в себе си. Някой път вие забравяте вашето име. Тогава забравяте името Божие. И тогава всичките работи трѣгват назад. А сгрешаването не е нищо друго освен когато ти забравиш своето собствено име, забравиш и Божието име. Тогава всичките работи се забъркват. То е същото, както в този свят да бъркаш къде е изток и къде е запад и не знаеш в каква посока да вървиш. А къщата ти може да е към изток, а ти не може да я намериш, ако трѣгнеш към запад. Тия четирите неща трябва да ги държите в ума си. Никога не трябва

да изгубите посоката на истината, на доброто, на справедливостта – три, пък четвъртата точка сама по себе си се определя. Истината, доброто и справедливостта в сегашния живот са необходими условия. А от тия точки вие ще определите последната. И те са, които ще ви дадат направление в света. Ако вие сте изгубили посоката на истината, вие вече сте се объркали. Ако вие загубите посоката на доброто и посоката на справедливостта, вие ще се намерите в една мъгла, и тогава работата, която искате да вършите, тя не може да се постигне. И при всяка една работа, при всеки един успех, при всеки един растеж е повдигането на живота. В живота има три точки. Бъдете определени без страх, да знаете посоката на истината, тя е посоката на щастието. Пътят на доброто е пътят на щастието и пътят на справедливостта, това е пак пътят на щастието. Това са трите пътища на щастието, по които човек трябва да върви.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

Сега за упражненията. Седнете малко. Изпейте една песен, която най-добре знаете без погрешка. Сега ще коригираме малко пението. Да вземем сега „Махар Бену“. Как е думата сега? „Махар“ или „Махар“? В дадения случай „Махар“ е слизане. „М“ – то е разрешение на едно голямо противоречие. „Ма“ – качване нагоре и „ха“ е слизане надолу, на равнище. И тогава издигане. Вие казвате – много лесно е „Махар“. Надолу е лесно, но като дойде нагоре, вие го продължавате много дълго време.

„Махар“, тя е една много силна дума. Изпейте сега „Махар Бену Аба“. Или цигулката е крива, или вие сте криви.

(Има едно малко понижение.)

А сега изпейте „Осанна“. „О“ – то, това са условията в даден случай. „С“ – то, това е едно преходно състояние на даване и вземане. „А“ – то е творческият принцип. „Н“ – то е законът на противоречието.

После второ „а“ има ли? Как трябва да се изпее сега? „О“ – слизание надолу, после възлизане. Сега да се вземе една форма, доколкото ще се качиш и ще слизаеш. После как трябва да се произнесе „осанна“, да имаш печалба. Как ще произнесете „сладко“, „горещо“, „кисело“. Те са различни състояния, неща. Как ще ги произнесете? Как ще произнесете „сладко“, „медено“, „кисело“? При „и“ е свиване, а „сладко“, „а“ – разширява се. Това са прости думи, но те са думи, които ти може да разрешиш. Нали казвам „Осанна, благословен, който иде в името Господне“. Една дума, която не може да се произнесе, тя не е съдържателна. С коя българска дума да я заменим?

(Благословен.)

Та изпейте една песен, която най-добре знаете, безпогрешно. А, бре, синко. Тя още не я знаете. Новата песен знаете ли я всички? „При всичките условия“. Всички трябва да бъдете първокласни певци, да имате един регистър от четири октави и солфеджът ви да бъде верен. Сега вие сте отлични певци, но не пеете, жена ви не идва с вас. Сега как ще кажете: „При всичките условия не губи мира си.“ „При“ малко не е музикално. „П“ е един плод, който се е обърнал надолу, зрее. Събрали се две съгласни букви, които много мъчно се изговарят – „пр“. Най-първо пейте със слоговете – една съгласна и една гласна. А като станете виртуози, тогава може да вземете няколко съгласни заедно, но то е вече изкуство. Сега, за да се пее, всички се притесняват, защото мислите, че не може да пеете. Ама и в говора човек трябва да бъде музикален. Сега хората са изгубили музикалността си, езикът не е музикален и много пъти се раждат много противоречия в живота от немусикалността. Една дума ти не я произнасяш тъй както трябва и като му кажеш нещо, той казва: „Аз не вярвам в това.“ Човекът не вярва. Говориш на човека за вярата, той ти казва: „Остави, не ми говори такива работи.“ Сега вие още не сте се занимавали коя е най-музикалната дума в българския език. То не е една погрешка, че не я знаете. И не съжалявайте за това, защото и най-видните български музиканти, и те не знаят. Сега дайте една

дума, която можем да изпеем. Една дума, която може в дадения случай, като я пеем, да роди друга, че детето ѝ да бъде даровито. Някой път съм слушал, като пеете, колкото песни и да пеете, не сте добри певци. Това като пеете духовни песни, но като пеете някоя светска песен, много хубаво пеете. И като слушам, казвам: „Виж колко хубаво пеят, и чувство има вложено “ Пък като пеете някои духовни песни, като че дърва цепите. Пък светската песен така много мелодично върви. Аз съм гледал някой певец, тъй както дигне чашата, казвам, чаша, чаша винце. Но чашата е пълна с брашно, той не я дига вече и не може да пее. Сега брашното в чашата струва повече, отколкото виното, но той на виното повече и по-хубаво пее. На брашното не може да пее. Та по някой път аз, като слушам, на духовните песни казвам – брашнена е чашата. Не могат да пеят, но на винената чаша пеят хубаво. Та казвам, не че лошо пеете, но пейте и на брашнената чаша така, както и на винената. На винената пеете много хубаво. Представете си, че в брашното има вода, много хубави мекици могат да станат, че и на брашното можем да пеем тъй хубаво, както на виното.

Та сега трябва да изпеем една дума, която е близо до вас. Един човек никога не може да пее, ако нищо не му е близо до сърцето. За да пее, непременно трябва сърцето и умът да е ангажиран. Ако сърцето не подкрепя ума, не може да се пее. Гласът излиза дрезгав тогава, защото в пеенето има едно голямо изкуство. Непременно трябва да дойде вдъхновението, трябва да дойде нещо в ларинкса, трябва да се качи. Или ако вие внимавахте, има един нерв в симпатическата нервна система, та певците с години го търсят и когато той се отпусне, и оттам тази енергия започне да излиза и отива нагоре, и тогава даровит и гениален става този певец. Като се запуши този нерв, ти усещаш, напъваш се, напъваш се и вдъхновението го няма, задавиш се, всичко, и не може да пееш. Песента не излиза. Когато се заключи, не върви. И вътре трябва да идете да го търсите, докато този нерв се отпусне във вас. И ти всеки

ден ще чакаш, дано се отпусти този нерв. И дълго време ще го търсите, и даже години може да го учите, докато го отпустите. Но понеже има такива невежи духове, ти таман се пригответиш да пееш, казва: „Ти не си роден да пееш, кой ще те кара да пееш?“ Таман някой друг ден почнеш, дойде друг професор, казва: „Защо правиш тези работи?“ Остави го, ти дърва цепиш, така не се пее. Та, докато се отпусти този нерв, ще полагате голямо усилие. И много дърва ще цепите, до като се отпустите. Та ще седнете тъй и ще започнете да пеете.

(Учителят пее „Махар Бену Аба“.)

Но това е пеене, като че цепя дърва. Сега същото ще изпее по правия начин. В първия случай смехът беше да се отпусти енергията. Сега ще ви дам един пример.

Славяните имат една песен „Да изправится молитва моя перед тобою...“. Славяните имат тази песен. Когато се пее, всичко е право. Има едно хубаво пеене, то е носовото пеене. Тогава пеете отвътре и отдолу.

(Учителят пее „Махар Бену Аба“.)

Но ако не се отпусти отдолу, песента не върви. Много е мъчно да вземеш всякога тона си правилен. Транспониране има на гамите. В една основна гама трябва да научи човек песента, че после, като стане майстор, може да сменя всичките други гами, защото пението във всички гами не е лесно. Ако една песен вземете или от „ми“, или от „сол“, или „ре“, или „до“ долно, „до“ – „сол“. Някои песни са много хубави, от долно „сол“ излизат. Без усилие върви песента. Тези песни, в които се изисква голямо усилие, там трябва да бъдеш майстор, да тургаш сила. Пък някой път се страхуваш дали можеш да вземеш, да дигнеш толкова високо. Пък ако слезеш по-долу, отколкото си свикнал – пак същото. Една дума имахме, която я пяхме.

(„Аум“, вдъхновение).

Още една дума имаше.

(„Вехади“).

Изпейте сега „Вехади“.

С пение вие трябва да се занимавате дома най-малко половин час. Защото физическият живот, когато човек е огрижен и престане да пее, пък като идете в другия свят, ще ви накарат да пеете. Пък като не знаете, ще ви пратят назад. Вземете в българската музика, всичките стари песни са слизали все по еволюционен път – еволюционните песни слизат надолу, пак се качват. Но не са хармонични песни. Сегашната хармонична музика има еволюционен път, пък има инволюция, но по-малко, а еволюцията е по-голяма. Това е вторият принцип в природата, който действа. Дисхармонични песни. Всяка една дума, която изпявате вие, да сте доволни от нея. На себе си да пеете. Като пеете, вие да я слушате. Накрай все с удължение свършвате. Изпейте „фир-фюр-фен“.

Сега в музикално отношение всички трябва да се свържете с музикалния свят, дето пеят. Да искате да пеете. Които разбират как да пеят, няма да се плашите, да се стеснявате и гледайте да усвоите тяхното пение, защото, ако не мислите за един музикален човек, как ще започнеш? Трябва да има отде да се копират нещата. Сега, за да пееш, трябва да имаш силна подбуда, взето нещо. Ти не можеш да пееш само за себе си. И ако няма да можеш да си представиш този свят, ти няма да можеш да пееш. Защото другояче, тъй както са хората, всеки ще те критикува, че не си взел вярно тона. Но неверният тон зависи от условията, в които се намираш. Щом имаш добро настроение, ще пееш хубаво. Щом нямаш добро настроение, не можеш да пееш. При всичките лоши настроения човек не може да пее. Щом човек е недоволен, той не може да пее. Да дойде сега една музикална школа, в която да влезете. Вие най-първо ще си мислите, че да влезеш в школата, да се учиш, не че знаеш, а всяко нещо, което започваш, да ти е ново. Някой път не искате да пеете. Казвате: „Това не е наука, това го зная. Това съм пял, онова съм пял.“ А пението трябва да бъде не еднообразно, а всевъзможно.

(Брат Велев: „Ако позволите. Учителю, да изпея „Да изправится молитва пред тобою“.)

Може.

(Аз не мога да пея, но много е хубава тази песен.)

Една духовна църковна песен, наистина много хубава. Молитвена.

Сега кои са били съображенията, че този глас е даден така.

(Само така се пее на гръцки „Да изправится молитва“, но на осем гласа има тази песен, но така се пее тя.)

Всички тези песни все са слезли по еволюционен път. Слизане надолу. Всички стари песни се отличават. И колкото отиват, нямат голямо разширение, все се стесняват в много тесен кръг. Широчина има, но е малка. Тя е много хубава в мелодията, но понеже интервалът е бил тесен, те са искали да вложат мелодията и да турят, да разберат мелодичните тонове. На сегашната музика интервалите са по-големи и тоновете са по-обемисти в тях. Запример да вземем думите „Да се изправи молбата ми пред тебе, Господи“. Тя, молбата ми, не може да се изправи. Трябва да се измени туй. На гръцки е „да се насочи към тебе“. Да се изправи, да излезе молбата ми. Сега вземете думата „моля“. Къде е ударението? Мо – мо на английски значи повече, българинът е турил „моля“. „Моля“ значи дайте. Англичанинът казва „повече“. Българинът казва „дайте го сам“. На всичките европейски езици едни и същи са корените. И ако вземе някой от вас да проучи, те са около сто и петдесет, има сто до сто и петдесет корени, изкарват ги двеста корени. Това са всичките основни корени. Те са отвлечени тези работи.

Сега близките неща, онова което е най-близкото. Трябва да има една премия за вас, да се научите да пеете. Една премия от два-три-четири хиляди лева, защото все трябва да има човек един стимул. Младите пеят повече, понеже имат повече стимул. Старите понеже нямат стимул, щом са религиозни, те пеят. Понеже имат стимул, обичат Бога. Все трябва да имаш някой да обичаш. И пееш тогава.

Като си млад, има на кого да пееш, като си религиозен, пак има на кого да пееш. Като не обичаш никого, нямаш стимул да пееш.

(*Към дядо Благо*) Сега Стояне, ти си голям певец, някой път, пригответи се, ще ни изпееш някое соло, пък ако ще ти ръкопляскаат, няма да ти е мъчно.

Сега да идем на упражнения във на поляната.

8-мо утринно слово 2 декември 1934 г., неделя, 5–7.20 часа София
– Изгрев

АБСОЛЮТНАТА И ОТНОСИТЕЛНАТА РЕАЛНОСТ

Двадесет и трета глава от Притчите

„Махар Бену Аба“

Всички свещени книги въобще са се старали да опишат вътрешния живот на човека. Не само да опишат, но да дадат известна насока. Тъй както има такива книги, когато някой пътник пътува, че има книги за пътешественика, показва разните места, думите, градовете, има ли карта. И тази светлина не е лесна. Даже тия хора с такава опитност голяма не са можали да представят работата така ясно, както би трябвало, и правят погрешка. Но понеже всичко в света се мени, има две реалности. Едната – абсолютна и другата – относителна. Абсолютната реалност е тази, тъй както Бог схваща нещата в ума си, вечното, неизменното. И относителната реалност е, тъй както най-разумните хора ги схващат и разбират. Тогава едно противоречие има. Това е за онова, което ние схващаме за пътя. То е относително. То се мени. Може известни неща да се схванат за прави в известна епоха. И след това в друга епоха те стават криви. И действително, когато се говори за духовния свят, ако човек не е внимателен, на човека по някой път му дотяга да слуша еднообразни работи: не прави това, не прави онова, не прави погрешки, не прави така. Все отрицателни неща. Закон има, право има, съвест има, ад има, това-онова, всичко туй. Под думата „грях“, грехът е нещо съвсем неопределено. Той е един резултат.

Казват, съгрешил човек. В какво? Една неопределена работа е това. Защото обясняват, че първият човек излял един плод от една ябълка – оттам излязъл грехът. Може би, че е ял. Тъй че грехът е излезнал от яденето. То е едно неразбиране. Че някой престъпник е влязъл през вратата. Ама грехът, като е влязал, именно с туй влизане,

вратата е едно нещо, а влизането на престъпника през вратата е друго нещо. Казват, вратата е причина за престъплението. Ако тя беше затворена, не щеше да се открадне. По някой път крадецът пробива и стената, дето не е врата. Казва: „Тази дупка да не беше.“ „Ама майсторът направи сам дупката.“ Някой път ти се извиняваш, че врата има. Че вратата да не е била отворена. Право е, но и без врата някой път пак можеш да влезеш. Сега често се говори, въобще всички говорят за неща, какво е разбирал този, който е писал притчите, тези неща, събрани от хиляди години, опитани неща. Преди хиляди години опитани, и сега пак ще ги опитат. Но тия притчи казват, че говори за блудницата жена. Е, какво разбирате вие под една блудница жена? Мъжът ще каже – тя жената е блудница, а мъжът е чист. Значи, както жената е изложена на тази болест, това е една болест, тогава и мъжът, и жената, така и децата, та няма някой, който да не е подложен на тази болест. Най-първо жената, не само тя е причина за всичките престъпления.

Другояче казано, жената символически представлява живота. Всичките престъпления стават под влиянието на чувствата. Под думата „жена“ се представлява животът, земният живот, какъвто си е. Ако този живот го нямаше, престъпление нямаше да има, защото в живота са възможни престъпления. Какви престъпления ще направи един човек, който не се е родил. Или какви престъпления ще направи един човек, който е умрял? Който живее, той прави престъпления. Умрелият никакви престъпления не прави и нероденият, и той не прави престъпления. Тогава има едно противоречие, та казвам, по-добре е човек да не се ражда. Хубаво, ако няма раждане, тогава да няма живота, по-добре да няма врата, през която да се влиза въкъщи. Понеже има една възможност да се направи едно престъпление, питам, кое е по-хубаво – да има врата или да няма на една къща? Кое е по-хубаво? Да няма врата къщата, за да не стават престъпления, или да има една врата, през която да се влиза и да има една възможност да се направи едно престъпление. Кое е по-хубаво? Живот с

престъпление или живот без престъпления? Какво разбирам живот на престъпления? Че от единия край до другия има големи и малки престъпления. Да кажем, има всевъзможни престъпления. Ти заколваш една кокошка, и считаш туй не за престъпление. Казваш – Писанието казва – Бог направи всички тия работи за човека да се храни. Най-първо Бог дал на човека да се храни с плодове. И като видял, че човек не е в състояние да се храни с тази храна, най-послед след потопа му позволили да яде месото, но му забранили да яде кръвта. Кръвта да изтича навън, а да вземе само месото. Тъй месото се счита като една ябълка. Това са морални схващания. Има две течения: месоядци и плодоядци. Сега има една причина. Кои са побудителните причини, които подбутват човек към месната храна и кои са побудителните причини, които подбутват човека към плодовете? Най-първо човек трябва да си отгадае побудителните причини.

Вземете в Писанието, на водата причината е жаждата. Но питам, кои са побудителните причини, когато пияницата пие вино. Виното донякъде то има свойството на водата, но то никога няма тия качества, които водата има. Сега много сравнения трябва да се наведат. Вземете, всички хора не се обличат еднакво. Някой човек обича да се носи по-добре, да е облечен добре, а друг се носи тъй по-модерно, казано, неглиже или малко немарливо, не обръща внимание. Един обича дрехите му да нямат никакво петно, всичко туй да е чисто, а другият казва – няма що. Търпи той петна. Единият ще каже, че трябва човек, за да бъде праведен, нека ходи малко оцапан. Защото, ако се носиш много спретнато и се труфиш, това е погрешка. Има една светска дама, натъкмена с обуца, панделки, с шапката си и казват за нея, че е голяма грешница. Тя не се облякла за себе си, тя търси някого с дрехите си да го привлече. И може да се направи едно сравнение. Представете си, когато вие турите малко кашкавал в един капан, миши капан, туй го правите от някои морални съображения, че сте помислили за тази ваша съседка, която

без позволение влиза в къщата ви и бара тук-там без ваше позволение. Казваш: „Влез, тук съм приготвил нещо за тебе и като ядеш, ще бъдеш щастлива.“ А като се хване, казва: „Кой ти позволи?“ И тогава няма да я пуснеш някъде, а ще повикаш вашия стражар, снажен такъв сокол, турен на служба с една доста тлъста заплата, с пашката, стои той и казваш: „Отсъди сега!“ И той се спре. Съдът застава, мишката влиза в капана. Стражарят я хваща за шията и я занася в участъка вътре. Та всичкото приличие, което съществува в относителната реалност на нещата, има много подразделения. Сега мъчно е по някой път да се обяснят някои неща, да станат ясни на човека, върху които почива този морал, който се проповядва. Кой е морален и кой не е? Моралът е едно ръководство в живота. То е една форма, с която човек трябва да се нагажда.

Представете си малките деца. Вие имате едно дете, направете му един мост, да мине, с тънки гредички. Децата могат да минат, но по този мост, по който минават децата, възрастните, който знае, ако ти се опиташ да минеш оттам или искаш да минеш с натоварена кола, ще стане едно нещастие. Защото, ако ти се опиташ да минеш по един детски мост, ти ще се намериш долу в реката и колата ще се прекатури. В дадения случай ще кажем, че този мост, който е направен така, не е съобразен с условията. И казвам, че туй, което е добро за децата, не е добро за възрастните. Туй, от което децата умират, възрастните живеят, а туй, от което възрастните умират, децата живеят. Това е не само една истина, но ако река аз да ви обясня тази истина, малко хора има, които могат да я разберат. Тя е една истина, която съдържа такива опасности, както една киселина. Ти имаш една киселина, с която можеш да разтопяваш всичко. И всяка една капка, капнала някъде, тя може да причини хиляди бели, злини. Който не е внимателен, той може да напакости на себе си, а който разбира законите, по които може да се справи, тази киселина може да е едно благословение и с него могат да се лекуват. С големите отрови могат да се лекуват най-големите болести – който знае. Едно време

ние считахме отровата на кобрата много опасна, а сегашните лекари почнаха да употребяват отровата на кобрата и лекуват такива болести като рака, който не се поддава на никакво друго лекарство. Но тази отрова само в ръцете на един разумен човек може да се употреби. А този глупавият човек той ще те умори с нея.

Сега прегрешенията всякога започват с отклонението от онази абсолютна реалност. Бог може да прави всичко каквото иска. И каквото Бог направи, престъпление няма, но ако рече човек в относителната реалност да направи това, което той иска, той ще направи много престъпления. Бог може да вземе живота някому. Той е като един грънчар, може от калта да направи едно гърне, после да го смачка, да направи второ, трето, да направи хиляди гърнета, но човек, ако се опита, и той като Бога може да направи едно нещо, но той може да развали гърнето и може да го направи. Вземете съвременната държава например, на какво почива? Убива някого, но не е в състояние да повърне живота му. За едно престъпление осъждат човека на обесване, но след туй не са в състояние да повърнат живота му. Че в съвременните държави на какво почива законът? Понеже има един, който извършил престъпление, а престъплението е нещо лично. Затуй хората се изхитрили, направили една държава, че да се разхвърли отговорността върху много хора, на цялата държава – няколко милиона хора. Обесят някой човек, и кажат: „Кой го обеси?“ Държавата. Безлично е. Еди–кой си съдия казва: „Закон има, аз осъдих само престъплението. Не отсъдих хубаво, аз от името на държавата отсъдих.“ Добре. Всички ние, които сме слушали, се възмущаваме от всяко едно несправедливо дело. Същевременно колко е мъчно човек да бъде справедлив.

Да допуснем сега, идем пак до едно изкушение. Аз започвам от едно място, дето има съблазън, като искам да ви покажа пътя, че ще ви съблазня. Ето в какво седи съблазънта. Представете си една мома, момиченце на деветнадесет години, толкова красива, с правилни черти. Идва един момък и хвърля око върху нея, иска да я вземе, иска

да я види, иска да ѝ пише писмо. Откъде накъде? Баща ѝ и майка ѝ, които са я родили, той хвърля око на нея, иска да я вземе и настоява за нея. Питам, кой е причината? Отде иде туй подбуждение, кажете ми. Бащата казва на дъщерята: „Слушай, с тоз тарак да не ходиш там, никакво писмо от него. Знаеш ли какво ще стане после?“ И тя най-първо като го види, каже тъй: „Махни се.“ Прави, като че не иска да го види. Но после, като мине той, тя гледа подире. Днес така, утре така и стане една съблазън. И в какво седи съблазънта? Тя е силна ученичка, учи добре в училище. А тогава, като започне той да ѝ пише любовни писма, тя става negliже. Каквото каже майка ѝ вкъщи, по-напред тя е била много внимателна, преди да е дошъл този професор от града, да ѝ преподава новите уроци. Тя по-рано е слушала майка си, сега е малко разсеяна и казва: „Мамо, кажи, не дочух.“ Защо? От едната страна говори майката, от другата страна говори той, и тя не знае кого да слуша. Един ден тя казва: „Мене ми дотегна аз да седя вкъщи, не искам вече да слушам.“ В нейната душа се зароди една мисъл, да напусне бащиния си дом и с един човек, който пет пари не е дал за нея, само ѝ писал похвални писма. Казва ѝ, че я обича, че готов да умре заради нея и тя му повярва на думата, и забегнат и двамата. Е, туй забягване е излизане из рая. Раят е домът на бащата и майката. Майката е архангел Михаил, бащата е Господ. Но въпреки че бащата е Господ и архангел Михаил – майката, този извади дъщеря им и те казват: „Отиде дъщерята от нашия дом.“ Подир година дъщерята се връща с нейния възлюблен, станало нещо и тя се връща, и започва да се моли да ѝ простят. Те ѝ прощават, тя пак влиза вътре. И те я приемат.

Вие ще кажете – това са обикновени работи. Това е драмата на живота. Кои са били първите причини, които са отдалечили човека от Бога. Кажете ми. Същата причина. Причината е почти съща. Както този момък е станал причина да извади дъщеря ви от дома, така има една причина в битието, която извадила човека от рая. Вземете сега, с всичките хора ти живееш добре, писател си, пишеш една книга.

Допреди да се напише книгата, ти с всички живееш добре. Щом напишеш книгата и я пуснеш в обръщение, че някой казал нещо лошо против твоята книга, ти ще се скараш, ще се разсърдиш. Те казват: „Тази книга, която си написал, не е написана добре, не е писана правилно, въпросът не е изложен добре.“ Ти се сърдиш, а онзи, който казал нещо хубаво за книгата, ти започваш да го гледаш с добро око.

Питам сега, онзи, който е говорил добро за твоята книга, какво ти е допринесъл? И онзи, който говори зле за твоята книга, какво ти е отнел? Че онзи, който говорил зле за книгата, той е намалил тиража на книгата и разхода на книгата. И после донякъде турил в умовете на хората една странна идея, че не си толкова учен човек, както те мислят. Поуронил е престижа ти. Е, питам сега, като написа книгата, защо си тури името, не може ли, без да си туриш името? Напише една книга без автор. Най-първо напиши една книга, без да се тури автора на нея, и гледай какво ще кажат хората, и после като напишеш една, две, три, четири, пет, шест книги, и ако говорят хората добре, най-после тури и името си. А някой написал няколко стихотворения, и си тури името. Бъдете уверени тогава, че и добре ще ви посрещнат, и зле ще ви посрещнат. Колко писатели има и поети, след като са написали една книга, и те не обичат да я четат. Той я чел, чел много пъти, та му дотегнало. Тогава туй, което той сам не иска да чете, иска другите хора да се радват на нея и да я четат. Той казва: „Дотегна ми да я чета. Колко пъти я коригирах и четох, не искам вече да чета.“

Питам, не е ли същото в света? Ти сам себе си не обичаш, но ти искаш другите да те обичат. Ти сам се намираш, че не си умен, а искаш другите хора да те намерят, че си умен. Ти сам се намираш, че не си толкова добър, а искаш другите хора да те намерят за добър. Едно странно съчетание има вътре в човека. Онези, които не разбират законите, се намират в противоречие. Всеки един богат човек би избегнал от своите нещастия, когато забогатее и настанат лошите времена, той да остави богатството си.

Запример, ако аз бих бил един богат човек, за да се избавя от нещастие, ето какво бих направил. Допуснете, че имам десет милиона английски лири. Аз щях да ги оставя и ще ида в планината някъде. Щях да стана един отшелник, ще се подвизавам да стана светия. А ще оставя роднини там, те с богатството да се занимават, а мене да ми е спокойно. Само ще чета вестници, че едно богатство от десет милиона, оставено на роднините, другите да се разправят с него, а аз ще бъда спокоен и няма да има никой да ме преследва, няма никой да говори за мене. Ще се скрия някъде. И умният човек тъй трябва да направи. А глупавият човек ще остане да защитава богатствата си чрез закон и до края на живота си само ще отваря тефтерите: кой какво има да му дава. И това цял живот. Както тук вие сте всички богаташи, че търсите погрешките на хората. Аз намирам един паралел в това. Ти търсиш погрешките на някого, значи той има да ти дава. Ти идеш при него, и пет пари не може за изчоплиш, а за път похарчиш петстотин лева. Ти идеш в някой град, искаш пари, и пет пари не можеш да вземеш. Пак се върнеш назад, плащаш и десет години наред като похарчваш по петстотин лева, те са пет хиляди лева, а всичко имаш да вземаш шест хиляди лева. Казвам, ако ти десет години не беше ходил да го търсиш, ти щеше да си вземеш парите. А сега увеличава се лихвата. Казваш: „Той има да ми дава. Аз съм похарчил толкова пари.“ Идеш в съда, съдиш го, че има да ти дава шест хиляди лева и пет си похарчил, стават единайсет хиляди. И този човек се чуди на ума ти. Казва – разбиране е това.

Сега да дойдем до религиозните вярвания. Сега някой път ще се съберете и казвате кой има право схващане за Христа, какво е бил Христос, дали е бил син Божий, или не е бил син Божий, пратен ли е, или не е пратен, защо дошъл. Ще разискват две хиляди години. Но идеята е съвсем неопределена. Какво нещо е син Божий? Син на английски много зле звучи, а на български звучи много добре. Произношението е почти същото, син значи грях. Българският син е английският грях. Питам тогава, как българите са отнели отровата на

тази дума и на български тя значи най-любезното име – син. Те са кръстили сина си с английското име – грях. Туй, което за англичанина е грях, за българина е син. Но това е само за син. За дъщерята не е така. Значи по мъжка линия върви грях от английско гледище.

Сега един паралел ще ви кажа. На български вземете момък и мома. И те се отличават. Момък се пише с „к“, а мома, като се спреш, ако обърнете буквите „мо“ и „ма“, ако турите „мо“ отзад, какво ще стане? „Мамо.“ Значи онзи момък търси момата, търси майка си. А намерил момата, не може да намери майка си. Значи погрешката е там. Като намери момата, не намерил майка си, там е погрешката. Защото, ако намериш богатия, а не може да намериш парите, казваш – изгубено е времето.

Сега искам да ви наведе към един начин за разсъждение, дето може да се лекуват. Представете си сега една мома, в ума на която влязъл един момък, който не е свършил училището. Но щом влезе момата в ума на момъка, той не може да свърши. Не само че не може да свърши, ама харчи повече пари за момата, отколкото баща му може да даде. Той, само за писма не му стигат парите да пише, и той най-хубавите писма, най-хубавата книга, най-хубавите пликове, от най-скъпите. Тези влюбените хора са образец на външна изящност. Той, когато ще ѝ пише, взима такава хубава хартия и такива хубави пликове, по възможност най-фините пликове, ако той е богат. Питам, кои са побужденията, че той туря най-хубавите пликове? И после, когато някой ви обича, той ще ви каже най-сладките думи. Той ще намери в един речник и в музика най-хубавите звучни думи. Кои са причините сега? Причините са ясни. Случва се, че ти пишеш на една млада мома и след туй, след една-две години виждаш друга, по-красива, и ти прехвърляш любовта си на нея и започваш пак да пишеш, а другата, която е била щастлива, сега става нещастна. Кои са причините, че ти напущаш едната мома? Някой път и тя види някой по-красив момък, и ти видиш някоя по-красива мома. Тогава работите

стават благополучни. Случва се това. А някой път ти видиш красивата мома, та тя не види красивия, тогава тя става нещастна, а ти щастлив.

Аз считам всичките религиозни вярвания, които хората имат, все са любовни работи. Ама че дошъл един проповедник, вас ви проповядва едно ново учение. Той ще ви накара да се влюбите в някого. Най-първо в религията ви туриха да се влюбите в Мой сея. Дойде християнството, напуснаха туй учение, а Христос казва, че който върви подире му, обещава нещо. Какво е обещал Христос? Който се отрече от него и той ще се отрече от него. Сега в какво седи злото? Не във влюбването, но в онова, което ти търсиш, ще го намериш ли? Не е въпрос за влюбване. Идеята, която е вложена, туй, което момата търси, ще го намери ли? Тогава, ако не го намери, пак ще има една философия, дали причината е тя, че не го намерила, или причината лежи вън от нея. Или както аз поставям: причините дали лежат в принципите, или в условията? Ти не разбираш причините, не разбираш Божия принцип. Някой път може да вярваш добре, но не разбираш външните условия, при които животът се развива. Та казвам, съществува една философия, която може да приведе нещата в хармония вътре.

Нас ни трябва едно разбиране, хармонизиране, което да не е в стълкновение с онова, да не сме в стълкновение с нещата, т.е. да схващаме нещата, тъй както Бог ги е схващал, да мислим, както Бог мисли. Ние не знаем как Господ мисли, как ние мислим – това знаем. И от нашата мисъл всякога съществува едно противоречие и да мислим по Бога, тъй както Бог мисли, ти трябва да дадеш всичко, каквото имаш, и нищо да не остане за тебе. По Бога да мислиш, ти не трябва да съдиш никого и даже трябва да бъдеш спял и за грех, за всичко в света. Не трябва да има никакво противоречие. Ама ти трябва да бъдеш като един човек, на когото никога никога никакво внимание не е обръщал. Туй, което е безличното в света. Значи, за да не се освободиш от злото, в света все има едно нещо материално, което те привлича. Допуснете, че тебе никаква жена не те изкушава,

никакви пари, никаква слава не те изкушава, нищо не те изкушава. Кое ще остане в ума ти? В какво седи тази реалност? Казваме – да повярваме в Бога, ама в любовта. Че любовта има отношение към хората, тя не е нещо отвлечено. Като възлюбиш хората, ти трябва да слезеш между грешните хора и да ги накараш да повярват в Бога. А да слезеш между тях, веднага те ще те оцапат. Питам, седиш ти в небето при Бога, ти си щастлив, не знаеш какво нещо е грях. Но един ден ти искаш да покажеш на Господа, че ти го обичаш и като го обичаш, трябва да слезеш между грешните хора. И тъй ще напуснеш бащиния си дом ти като младата мома, която е видяла младия момък, излиза от дома. И баща ѝ не е съгласен. Някъде бащата му е приятно. Като види момъка, казва: „Нашата мома намерила много добър избраник, много добър момък.“ Харесва го бащата. Казва на майката: „Угледен момък е, дано го поживи Господ, да ни стане зет, харесвам го.“ Пък някъде бащата не е съгласен. Сега това не е важно.

Запример влюбването не играе никаква роля. Че някоя мома се влюбила в някой момък, някъде това няма голямо значение. Това са актьорски работи. Един ден ти ще го забравиш, даже един ден ти ще почнеш да си мислиш дали си се влюбил, или не. Всичко туй ще се изглади от ума ти. Някой път, когато човек се е влюбил, мисли, че любовта му е такава вечна. Но като стане на сто и двацет години, всичко това ще се изглади, и той като погледне, ще каже: „Каква детинска работа.“ И работата ще ти се види смешна, както онова малкото момиче, което се влюбило в куклата. Десетина години шило му роклички, но като стане възрастна, ще каже: „Колко съм била глупава, че съм играла с тази кукла.“

Питам, тогава какво трябва да се прави сега? Има две заключения. Ще каже човек, че не трябва да се губи времето. Хубаво. Времето може ли да се губи? Ние говорим за изгубено време. Значи за време, в което нищо не е направено. Времето нито се печели, нито се губи. То е относително. Времето не може да се печели, пък и не може да се губи. Ама той изгубил човешината си. Та и човешината не

се изгубва. Та умът. И той не се губи. Ние говорим за неща, които не разбираме. Не разбираме тия неща. Разбираме ги, но крие се нещо. Имаме една идея. Но каква е тази идея? Тя е съвсем неопределена. И при това казват – ние трябва да обичаме Бога. В какво седи любовта към Бога? Не сме го виждали какъв е той всъщност. Казваме ние, че Бог се проявява навсякъде. Проявява се, но всъщност никой не го видял. И Писанието казва – Бога никой никога не е видял. Единородният син, който излязъл от пазвата на отца си, той го видял значи. Ама виждането ние разбираме нещо много предметно. А виждането, както в Писанието се разбира, е вътрешно. Има един вътрешен процес. Ти да видиш Бога, значи в ума ти трябва да изчезнат всичките противоречия, които сега съществуват.

Ама тогава да ви наведе друго едно доказателство, което може да се случи. Представи си, че ти имаш десет кукли, нали. И представи си, че едно същество, много по-умно отколкото тебе, тури такава магнетична сила в едната кукла и в другата, че ги скара тия кукли да се сбият една с друга. И едната кукла счупва главата на другата кукла. Ти, който не разбираш законите, ще кажеш, че едната кукла счупила ръката на другата. Куклата е престъпница. А всъщност така ли е? Не знаем причината кой е. Сега много пъти вие направите една погрешка, не знаете причината. Казал си някоя дума и след туй двайсет години хората не могат да забравят твоята лоша дума. Ти кажеш: „Нещо ми се подплъзна езикът.“ Казал си нещо, което ни най-малко не било в ума ти. На английски имат едно извинение. Някой път се случва, те имат „лоер“ и „лаер“ (liar и lawyer). Едното е лъжец, другото е законник. Та някой път, когато един адвокат е възбуден и направи една погрешка, каже – подхлъзване на езика стана. Някой път и умишлено го е казал, но може да се извини, че не може да го хванат. Но казвам, много пъти, когато човек иска да направи доброто, и апостол Павел се оплаква – ти мислиш едно, а се случва друго.

Сега в такъв случай вземете онзи пример на Яков за първородството. Той накарва брата си, който се връща от лов и нищо

не беше убил, нали знаете кои бяха тия двамата братя Исав и Яков, Яков казва на брата си: „Ще ти дам от моята леща, но ако ти ми дадеш първородството си.“ Значи първородният имаше право да вземе благословието на баща си. Та каквото остане за другия. Онзи големият отказва: „Не ми трябва първородството, дай ми леща, аз съм гладен, умирам. Аз ти давам първородството.“ Обаче Яков тогава го хвана и най-после, за да си реализира своята идея, майка му беше съгласна с него. И когато баща му недовиждаше нищо, той искаше да вземе благословието. А бащата не признава онова, което Исав е казал на Яков. А сега Яков изисква благословието, понеже наполовина е спечелил делото. Исав му дал първородството, а бащата не е съгласен. И той иска да излъже баща си. И като се прави рунтав като брата би, баща му, като не го вижда, а го попибва, казва: „Ръцете ти, всичко мяза на Исав, но главата ти е на Яков.“ Той казва: „Исав съм аз, твоят първороден син.“ Добре, чуди се бащата вътре в себе си, недовижда, вдига ръцете си и го благославя. Той отива. Ама това е философията на майката. Майката, която обича Яков, а бащата обича повече Исав. Идва тогава и Исав. И баща му казва: „Не беше ли ти онзи? Брат ти открадна благословието.“ Плаче големият син, казва: „За мене няма ли малко?“ Но бащата и за него намери оттук-оттам, каквото може да намери от себе си, едно малко благословение и предсказва – ще дойде един ден, когато той ще се освободи от ония връзки, които вътре са образувани. Ще се освободи от опекунството на своя брат Яков, който беше по-хитър, по-умен.

Е, сега вие се възмущавате от характера на Яков. Но по някой път се възмущавате от характера на Исав, че той не е ценил благословието. Но кой от вас е близо? Може да видите в речника после. Повече от две хиляди и петстотин, близо три хиляди години от тогаз и кой от вас не върши това, което Яков извърши. Вие сте в едно общество и постоянно искате да ви влизат в положението. Не ви се пада, но вие искате да изпъкнете някъде и изтиквате този-онзи. И най-после се поражда във вас, че вие трябва да богатеете. И след туй

Исав казва: „Я да умре баща ми, та на брата си аз веднага ще му дам да разбере за неговата философия.“ Но той го е страх от баща му. Тогава майката казва: „Я, синко, докато баща ти не е умрял, да си вървиш. И отива той в Ханаанската земя да търси своето щастие при някой свой роднина Даван. Той имаше две дъщери. Той като видя едната, коя беше тя? Рахил. Първата работа беше, че се влюби в нея. И каза на бащата: „Ще ми я дадеш ли?“ „Ако ми служиш седем години овчарлък, да ми пасеш стадото, и ще ти я дам.“ „Значи ще ми я дадеш, като работя за нея седем години?“ И той работил за нея. И горкият казва, че седемте години му се видяха като седем деня, но бащата наместо да даде Рахил, дава по-старата си дъщеря Лия. И сутринта Яков като вижда, че е другата, казва: „Не е право – казва на бащата. – Защо не ми даде другата?“ „И за другата още седем години ще служиш.“ Та четиринайсет години. И това е описано вътре в Библията. И какъв е моралът? Който може да разбира дълбоките замисли, които са в битието, той ще разбере причините. И ще си обясни защо се случват тия работи.

Да кажем, нито един от вас не е седнал да си обясни произхода на недоволството, което имаш. Ти си недоволен. И тук между вас има недоволни. Аз не говоря за голямото недоволство, но имаш в себе си едно недоволство много малко. Казваш: „Не ме оценяват хората. Аз толкова добрини съм направил, но тук никой не цени доброто, или пък моите добри мисли, моите желания.“ Сега, за да се оценяват хората, трябва да има известна любов между тях. Любовта е, която цени нещата. Но някой път личната любов оценява само одного. Не сме дошли до любовта, която оценява всички. Ти, когото обичаш, виждаш в него добро и искаш да му направиш нещо хубаво. Казваш: „Колко добродетелен е.“ А спрямо другите имаш едно обикновено държание.

Сега съществува само специфичната любов. А при специфичната любов имаме вече други недоразумения, които се раждат там и които тя сама носи. Човек, който се занимава със специфичната любов, ще

си създаде много неприятности. Че ако ти имаш една красива и много богата жена, всичките хора наоколо ще ти станат врагове. Който дойде в дома ти, някой гостенин да дойде, има мъже, които не могат да търпят никого другиго. Даже като дойдат бащата и майката на жена му, той не може да ги търпи. Казва: „Баща ти да си върви.“ И майка ти, и нея не може да търпи. Сега ние засягаме един социален въпрос.

Това са социални отношения и недъзи на съвременната философия. Никои не знаят и не са обяснили защо човечеството не е в състояние да уреди този въпрос. И след като обясниш на хората, те няма да обяснят тази истина. Както и да я обясняваш и да проповядваш на хората, ревността винаги идва. Щом имаш един приятел и го обичаш, непременно ревността ще дойде. Какво ще кажеш? Как ще се лекуваш от тази ревност? Падали са хората от тази ревност. Аз считам ревността – това е закон на еднообразието. Кого ще обвиниш? Ревността си има свой добър произход. Казвам, ревнуването на доброто. Но има една ревност, когато ти не разбираш съдържанието или качеството на онова, което ти обичаш. И в тебе ще се зароди едно криво разбиране. Ако ти имаш една дъщеря, която е толкова умна, че има качествата на огъня и ако имаш една дъщеря, която има качествата на светлината, питам, ще ли ревнуваш тогава? И кой е онзи, който може да й причини някое зло, и кой е онзи, който може да я оцапа? Тя има качествата на водата. Но понеже, когато ние ревнуваме един човек, не се изгубва онова, което е твое, което ние очакваме от него. Когато ревнуваш някого, подразбира, че ти си вложил нещо в него и се страхуваш, да не би да изгубиш това, което е твое. Там е ревността. Ти си вложил парите в някоя банка и мислиш за банката толкова, колкото се интересуващ. Щом си извадиш парите от банката, казваш: „Нито пет пари не давам за нея.“ Значи ти обичаш младата мома докога? Докато тя е красива. Щом младата мома стане стара баба, любовта изчезва, ти казваш: „Няма я младата мома.“ Докато е младата мома, любовта е там. Като замине младата

мома, любовта я няма. Любовта произтича от младите моми, от старите не произтича. Но грехът произтича от младите моми, а доброто от старите. А при това никой не обича старите. Никой не обича стара баба. Кой млад момък би желал да обича една стара баба на сто и двайсет години? То са изключение. Тогава какво е вашето схващане?

Англичаните казват „син“ и българинът казва „син“. На английски „син“, това е грях, престъпление, а на българина като му кажат „моя син“, той е възлюблен. Кой е на правата страна – англичанинът или българинът? Под думата „син“ българинът разбира нещо много материално същество, което той е родил. А под думата „син“ англичанинът разбира нещо много отвлечено, една постъпка извършена. Та синът с двете разбирания е една реалност в две противоположни посоки. Та казвам, по какво знаем ние, че онова, което ние схващаме за престъпление, за грях, че е действително така? Може да е толкова грешно, както онова, когато англичанинът каже „син“, а за българина това означава най-хубавото нещо. Ама ако твоите съгрешения показват синовете Божии? Тогава де ти е грехът? Ако, след като си се окичил с всичките имена на греха, а тия имена са имената на синовете Божии, тогава питат, де е грехът. Христос, който понесе прегрешенията на всичките хора, станал ли е грешен? Не. Та единственото наше страдание седи в туй: ние трябва да знаем, че човек седи по-горе от греха. И човек, който не може да носи греха, той ще страда на земята. Аз говоря за земния живот и беззаконията. Има неща в света, които могат да станат вън от това. Ти може да мислиш каквото ти искаш, но няма един, който е дошъл на земята, че да не се е петнил. На земята няма нито един праведен. Не че хората не искат, но в самата материя, понеже тя е неорганизирана, там седи всичкото. Грехът седи в неорганизираната материя. Това е най-нисшият живот. А при този неорганизиран живот, там могат да се зародят всичките тия противоречия, които ние сега намираме и омраза, и завист, и злоба, и какво ли не.

Сега туй, което ви говоря, са неща отвлечени, защото животът не може да се измени. Казва някой: „Това не мога да направя.“ Както и да ви говоря, вашето естество не може да се измени. Който от вас е ревнив, ще си остане такъв. Който от вас е подозрителен, ще си остане такъв. Каквото и да ви говоря, вие винаги ще си останете такива. Питам тогава, защо ви говоря сега? Какво има? Пък тогава защо и вие ще ме слушате? Кои са побудителните причини? Аз искам просто да ви направя една малка услуга. Гледам, вие сте се натоварили с един чувал, с вашето щастие и го носите на гърба си. Аз виждам, че скоро приближава един планински връх, и тогава чувала на равно, както и да е ще го носите, но на планината не се носи така. Казвам, оставете го, той не е за вас.

Пита ме някой: „Защо не ме обича?“ Казвам: „Оставете човека.“ „Толкова добро съм му направил, не ме обича.“ Казвам, оставете този товар настрана, не разрешавай защо не те обича. Ако ви обичаше, щеше ли да питате защо ви обича. Тъй както ви обича човек, нали не питате защо ви обича. И като не ви обича, пак не питайте защо не ви обича. А защо не ви обича? Понеже обича друго. А защо ви обича вас? Защото няма кого да обича и хванал се за вас. Значи, като ви обича някой, няма какво да прави, а щом не ви обича, то е, понеже обича друго и с вас не иска да се занимава. И тогава съвременните философи разискват.

Разликата между човешката любов и Божията любов седи в това: Бог търси любовта в единственото, възприема любовта. За Бога любовта е една. Има само едно същество, което Бог обича и люби. То е неговият син. Вън от неговата любов към неговия единороден син за Бога нищо не съществува. Любовта е една за него. А всичко друго, от което ние се възхищаваме, то е относителна реалност. Много синове има, те са семки на този син. Или този син, като се проектира в огледалото, ще даде хиляди отражения и всяко едно отражение е отражение на едната велика реалност. А понеже ние казваме: „Аз обичам този, обичам онзи“, ти си в относителната реалност. И

никакво разрешение не може да дадеш на въпроса. Ако един човек обича моя пръст на дясната ръка и на лявата ръка, какво от това за мене? Мене ще ми бъде неприятно, защото, който пръст обича повече, той ще го стиска повече. И за мене ще ми бъде по-приятно да не обича моя пръст, защото, щом го обича, ще усещам неговото стискане повече, а това не ми е приятно. И когато някой момък обича някоя мома, повече я стиска. Ето сега изкушението, туй, което вас ви изкушава. Сега в ума ви ще изпъкне идеята, като ви говоря за момъка, че не е морално. Ще каже – стар човек може да е и си представлява, че някой прегръща някоя млада мома. В ума му тази идея седи, че прегръща. Той седи в относителната реалност. Това, което се обича, не може да се обгръне. Туй, което ти обгръщаш и прегръщаш, туй показва, че си в пътя на илюзията.

Великата любов ти не може да я обгрънеш, ти не може да я прегърнеш. Той е нещо, което ти не може да видиш и не може да определиш. Границите за тебе винаги ще бъдат като нещо неизвестно. Туй, което не си познал, то е, дето Писанието казва така: „Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога.“ Не да познаем Бога, но в познаването на Бога ние ще познаем живота, който постоянно се втича в нас. Ние ще познаем, че този живот иде от Бога. Живота ще познаем, а не Бога. Бога никога не може да познаваш. Пише: „Това е живот вечен, да позная тебе, единаго, истиннаго Бога.“ Живота трябва да се познава, който е в нас и който, за да го познаем, трябва да държим ума си постоянно концентриран към туй начало. Като мисля за него, той ще ми се явява в живота, който в мене тече. И този живот ще внесе единство в душата ми, няма да се смуштавам от противоречията, които съществуват.

Сега от вашето гледище и доколкото аз съм наблюдавал, всичките религиозни хора искат да имат нещо. Те представят Господа като човек, искат да идат при него, да се оплачат. Казват: „Да сме във времето на Христа.“ Те искат да идат при него като при човек, да му се оплакват. Ако бяхте във времето на Христа, щяхте да видите един

човек, който ядеше и пиеше, говореше по някой път. Един път взе един камшик, изпъди тези-онези. Туй правеше. Вие сега, след две хиляди години, седите и размишлявате. Но Христос имаше един език много избран и рязък. Някой път говореше рязко: „Горко вам, рожби ехидни!“ Или като четете една от главите на Матей, вие си представяте, казвате: „Христос е любов.“ Но си представяте много светска любов. Вие считате всеки човек, който може да ви целуне, може да ви прегърне, това е любов. Това е относителна реалност.

Питам тогава, светлината вие може ли да целунете? Светлината ви целува, а вие не можете да я целунете. Туй, което седи по-високо от вас, вие никога не можете да го целунете. Туй, което седи по-ниско от вас, вие може да го целунете. Ти никога не може да целунеш един светия, той няма да ти позволи. И Христос позволил само на една жена да му целуне краката. Той е нисшият живот. Но ни най-малко Христос не позволи да му целуне устата. И каза: „В дома ти влязох и ти целувка не ми даде.“ Като обичаме някого, ние ще хвърлим дрехата и ще целуваме, което не е той. Сега всички мислят, като дойде Христос, искат да го целунат по устата. Аз говоря за относително разбиране. Туй не може да бъде. Понеже туй великото в света там, дето му са устата, ти до тия уста никога не може да се добереш, ти само отдалече ще бъдеш. Илия чу Божия глас. Отдалече ще чуеш Божия глас. И казва Писанието: „Никой не може да види лицето му.“ Божието лице ти не може да видиш. Не може да видиш лицето на Бога. Ето изкушението. Ето съблазънта в света. Да видиш красивата мома и да не може да я целунеш, или другояче казано на ваш език – да гледаш един хубав обяд, и да не ти дадат да ядеш от него. Да кажат: „Той не е за тебе.“

Сега ние се намираме в живота на запрещението, дето не ни е позволено да ядем от Дървото на живота, а се храним още от Дървото на познанието на доброто и злото. Всеки ден ядеш и след туй в гостилницата трябва да платиш заради него, и скъпо ще платиш. След туй ще усетиш, че яденето не е добре стотвено. И четеш една

книга на един философ и виждаш, че до известно време върви правилно мисълта, но след туй става едно накривяване, този философ измества въпроса.

Сега аз турям един контраст, за да се изясни една истина. На земята любовта седи в това: ако ти в ума си подигнеш цената на един човек, на една душа, ти я обичаш. Ако ти не подигнеш цената на една душа, ти не я обичаш. Това е моето разбиране за любовта. В това седи истинската любов. Никакви целувки, никакви прегръщания. Обичаш ли един човек, да подигнеш цената на този човек в своя ум. Това е идеалната любов. Щом дойдеш до другата любов, то са относителни неща, които раждат всичките противоречия. Всички тия противоречия те съществуват. Колкото философи и да дойдат, каквито и религии да дойдат, сегашното противоречие, което съществува на земята, то не може да се избегне, то не може да се заглади.

Защо се мразят хората? Отговорът е: защото не се обичат. Защо грешат? Защото нямат доброто в себе си. Защо не се почитат? Защото не се уважават. Защо са толкова груби? Защото не са милостиви. Ако на всичкото отрицателно в света вие турите положителната страна, в своя живот вие ще намерите едно разрешение.

Та казвам сега, цялата двайсет и трета глава от Притчите ако я прочетете, трябва да се прочете много правилно, за да се прочете. Вашите сегашни възгледи, които имате, от тях не трябва изведнъж да се освободите, защото там има една друга опасност. На сиромаха какво му трябва? На болния какво му трябва? Сега на тия: на сиромаха, на болния и на богатия, какво им трябва? Не им трябва пари. На болния не му трябва и къщи, и болница, и много лекари. На болния му трябва здраве. А здравето се придобива от четири елемента. На болния му е потребно изобилно светлина, изобилно чист въздух, чиста вода и храна. Това е то. Те са основните работи. А другите богатства и другите работи, те са относителна реалност. И казвам сега, на добрия човек какво му трябва? Живот и работа. На

добрия човек какво му трябва? Знание. На добрия човек какво му трябва? Свобода. Това са три неща, но още едно нещо му трябва. На добрия човек му трябва сила. Сила му трябва. И то сила, за да носи, да се справя.

Ще кажеш: „Аз имам всичко това.“ Но този живот, който имаме сега, този е вътрешен живот. Една вечер имахме един пример. Иде един брат, който работил тук, инфектирал се неговият пръст. Аз виждам подуване на ръката е станало, но при лекуването са туряли два противоположни метода. Най-първо лекуват по един начин със студени компреси, а щом се правят студени компреси, процесът не трябва да се смени. Защото, ако лекуваш със студено и после с топло, ще има реакция. Не трябва да мениш методите. Подува се ръката му, кръвообращението не става правилно, става известно налягане в белите жички в неговия мозък, там се набира млечна киселина, и тогава крачката на пирамидалните клетки в мозъка се свиват, става завъртане, отпускане, отслабват. Всичко това го дразни много, това се дължи на набраната млечна киселина, кръвта не функционира правилно, показва, че вътре нещо му липсва и вследствие на това той добива едно отрицателно състояние. Исква да се хвърли от прозореца. Защо? Понеже го мъчат, отвътре страдания има. Четат молитви, той малко се успокоява, като влиза. Идва той при мене, аз си правя на прозореца една поправка. Той се показва като човек, който се е изправил, но минал покрай една млада сестра, тя се допрял до нея и тя се оплаква, казва. Виждам нещо черно излиза от него и влиза в нея. Той ходи, връща се пак. Сега тя здрава е и иде ѝ на ума да бяга в града някъде, да бяга иска. Само той се допрял до нея и някак си я пипнал, и тя счита, че вече от него този дух е влязъл в нея. Това са факти.

Казвам на младата сестра: „Че къде ти е вярата тогава? Че те духовете влизат ли? Защо те е страх? Аз заповядвам на духовете.“ Тази млада мома казва: „Страх ме е, черен е той.“ Че нещо е черно, черно, нищо не значи от това. Като дойде един дух, покани го, нахрани го, дай му легло да си легне и на сутринта изпрати го

навънка, изпъди го, той лошият дух може да седи само един ден, дванайсет часа е позволено на един лош дух да седи в него. След като се пукне зората, той не може да седи повече, трябва да си върви, защото, ако седи в светлината, той ще се разтопи. Всичките лоши духове имат много голям страх от светлината. Светлината за тях е ужас. И той си има такива мрежи. И като оставиш отворен прозореца, а той казва – ти няма да отваряш прозорците, това, онова няма да правиш, ти отвори ума си и сърцето си, и той ще си дигне парцалите и ще си замине. Това е философията на живота. Имаш някакво неразположение, отвори си прозореца. Пак не си разположен, отвори втория си прозорец. Ама не обичаш. Отвори третия си прозорец. Ама осиромашал си, отвори четвъртия си прозорец. Отваряй, отваряй прозорците колкото имаш. А те са седем милиона прозорци, които има човек на тялото. И като отвориш всичките седем милиона прозорци, ти ще се освободиш от всичкото противоречие, което съществува. Ако съществуват противоречия, ти си отворил сто прозореца, а другите милиони са затворени. И на вас препоръчвам да отваряте всичките си прозорци. То е разбиране на живота. Всички трябва да имате една велика доброта. И вие всички сте много учени хора, много учени сте адепти. Всички сте в какви ли не училища и какво ли не знаете, толкова учени сте. Аз ви виждам, всички сте свършили четири факултета, в Египет сте свършили четири факултета, във Вавилон, в Сирия, в Палестина, навсякъде сте свършили по четири факултета, а четирите факултета в бялата раса едва сте ги започнали сега. Та ще знаете, че сте много учени, а че имате още четири факултета в бялата раса, та ще има още да се учите.

И тогава, какъв беше последният стих от прочетената глава? Че пияницата, след като се събудил, пак отива да търси виното. Аз казвам: желанието да търсите, да остане туй желание. Че търсите някого, хубаво е, но търсете не виното, търсете водата. Търсете сега не виното, не ви казвам нищо да не търсите, търсете, но водата ще търсите. И наместо да търсите виното в някоя кръчма, в някоя бъчва,

идете в планината със своето шишенце и там пийте от чистата вода. Ето какво ви препоръчвам. Аз не ви казвам тъй: не пийте! Пийте, но хубава чиста вода. Аз не казвам: не грешете, защото грехът е работа. Но в тази работа не търсете греха, а търсете доброто. Не търсете омраза, търсете любовта. Не търсете невежеството, търсете знанието. Не търсете ограничението, търсете свободата. Тогава всички ония импулси, които имате сега, вие искате да търсите любовни работи. Търсете Божествената светлина, нека ви целува колкото иска, без вие да я целувате. Това, което внася живот във вас, то са истинските целувки. С всяка една целувка на Божествената реалност се влива живот, а с всяка целувка на човешкото разбиране се отнема живот.

Следователно един човек с разбиранията си на относителната реалност като ви целуне, вие сте недоволни. Защо? Отнема се нещо от вас. Божествената реалност се отличава с едно качество – то всякога дава. И това е Бог, който всякога дава. А кое е човешко? Което всякога взема. Следователно едното дава, а другото взема. Тогава човешкото употребявайте само тогава, когато имате едно преизобилие, че няма какво да вземете, тогава употребете човешкия принцип. Не отличавайте туй, което дава, туй, което носи мир, радост, то е Божественото. Туй, което внася в нас смущение, то е относителната реалност. И разрешавайте тогава. Казвам, обърнете ума си към Божествения свят. Щом се смутите, не търсете разрешението между хората в дадения случай и не искайте да направите хората добри. То е невъзможно. Вие искате някой човек да го обърнете. Ако идете в Америка, ще кажат: „Аз го обърнах.“ Казва един евангелски проповедник така: „Аз не вярвам в обръщанията. Когато Господ ме обърна, той обърна кесията ми и всичко, каквото имах въщи, все го обърна.“

Умът ти трябва да се обърне и сърцето ти трябва да се обърне. Ако нещо трябва да се обърне, трябва да се обърне всичкото. Ако кесията ти не се обръща, ти си обърнат към Бога, а кесията ти е завъртяна, не искаш да дадеш всичко, ти сега трябва да обърнеш

кесията си. Та в Божествения живот всичко е обърнато, отворено. А в човешкия живот всичко е затворено. По това се различават. По някой път казваш: „Затворено ми е.“ Отвори вратата си. И сега, ако искате дълбоките неща, трябва да приложите онова, което знаете. Трябва да приложите не това, което имате от миналото, но което за нас, за днешния ден ще получим. Няма да приложим знанието, което имаме от миналото, а днешният ден е важен, което имаме от Бога днес. Днес каквото можем да направим за Бога, то е важно. Днес е най-важното, което можем да дадем. Не това, което сте яли вчера, а това, което е приготвено днес за ядене. Та днешното знание, днешната опитност, която може да дадете за днешния ден, то е най-важното за утрешния ден, пък не мислете.

И Христос, какво казва той? „Злото на деня е достатъчно.“ Казвам сега, достатъчно е доброто за деня. „Достатъчно е злото“ – то е отрицателно. Аз казвам, достатъчно е доброто. Туй добро, което днес ти носи денят, то е достатъчно за тебе. И злото, и то е достатъчно. Дано не притурите повече. Това зло е допуснато, и то си има своята добра страна, която само Бог знае. Когато Бог е допуснал злото в човешкия живот, той имал едно нещо предвид, което е знаел. Аз не искам да обясня нещата, които Бог е имал предвид. И никога не обяснявам това. Понеже абсолютната реалност, тя не търпи никакво обяснение. Там е въпросът, опитай, нищо повече. А човешкото винаги търпи обяснение. И когато аз говоря за човешките работи, тях оставям. Щом дойдем до Божествените работи, там мнение няма. Когато дойдем до Божественото мнение, казвам, за Божествената любов аз нямам мнение. Това е животът. Щом дойдем до Божествената мъдрост, там нямам мнение. За моето знание говоря. Щом дойда до истината, до свободата, нямам мнение. Единствените неща, за които нямам мнение, то са Божествените.

Щом дойда до човешката любов, там има цяла философия. Там може да философствате върху истините колкото искате. И всички трябва да изучавате човешката любов, не трябва да я отхвърляте,

защото не е лошо. Това е най-хубавото забавление, което човек може да има на земята. Единственото забавление, което човек е имал, е любовта. Това е най-хубавото забавление, което човек може да има на земята. Като няма какво да правиш, занимавай се с човешката любов. Като си скачен в живота, занимавай се с човешката любов. Като си се наситил в живота, занимавай се с човешката любов. Казва: „Не си струва човек да обича.“ Не си прав. Тъй обичай, забавлявайте се колкото искате, но имайте едно мнение. Да обясня това. Имайте едно мнение без обяснение. А пък с всичко друго се забавлявайте, говорете, обяснявайте, както искате. Ти както и да обясниш, това е едно забавление, то е хубаво, мене ми е приятно. При човешката любов, като имате едно мнение, което е без обяснение, човешката любов е осмислена. А по някой път, ако вие се пресищате на човешката любов, това показва, че вие нямате едно мнение без обяснение. Не е злото в човешката любов. Че какво да ви кажа сега? Както и да ви кажа, както и да ви обяснявам, вие ще дойдете до едно противоречие.

Щом аз имам пари в джоба си, не искам никой да бърка в кесията ми, да извади парите ми. Да кажем, че някой път ми е приятно да бръкна в някоя чужда кесия. Че тогава защо да не оставя и някой друг да бърка в моята кесия, та и на него да му е приятно. Ако на мене ми е приятно, че бръкна в някоя друга кесия или джоб, какво от това, нека и друг да бърка в джоба ми. Но понеже вие считате по първия принцип, той няма право да бърка. Това е човешкото. Всеки човек, който бърка в другите кесии, той разглежда въпроса от Божествено гледище, понеже Божествената любов е във всичко, за нея кражба няма. За да откраднеш нещо, трябва да вземеш от едно място и да го туриш на друго място, а в Божествения свят това не може да стане, там нещата не се делят. Ти само ако потеглиш една златна монета, всичките златни монети ще се наредят подире ти и ти ще се уплашиш, и те ще се стопят. И ти ще кажеш – няма да ги бутам, нищо повече. Защото, като бутнеш една пара, всичките пари тръгнат отподире ти. Че то е противоречието сега. А на земята могат да се

отделят нещата. Ти, като обичаш едно наполеонче, ще го вземеш и ще го туриш в кесията си, ще го скъташ някъде. Туй ще се нарече престъпление и те ще те хванат за откраднатото, както примера с Жан Валжан. За един хляб колко години го осъдиха? Деветнайсет години. Хубаво, сега ще прегледате Виктор Юго, той е Библията в деветнайсети век. *Les misérables*. Защо е „ле“, а не „лъо“? (Множествено число е.) А „лъо“ е единственото число. Значи мома и моми. Ако е мома, е една, ако е моми, много са.

Та казвам, не се спъвайте с вашите грехове. Като се съберат, само натуряйте ги в торбите и ги изсипете някъде. Вашите грехове и прегрешения не ви трябва. Там, във Варненско, отиват четири-пет моми да се изповядват при един стар калугер. Това е една реалност. Това ми разправяше един свещеник. Окичили се те за Великден, а той вечерта му донесли старо вино, попейнал си от винцето и те като влезли да се изповядат, той взел една голяма пила и казва: „Елате, аз ще ви изстърга греховете.“ Хукнали момите, избягали. Отива свещеникът, казва: „Изпоплашени са момите.“ Калугерът казва: „Тази бутилка е причината. Веднъж исках да си направя едно удоволствие, излезе ми зле. Рекох да се пошегувам с тях, да ги посплаша с пилата.“

Тогава казвам, като ви донесат едно шише шампанско, не го пийте, като има да идват млади моми да се изповядват. Моят съвет е този. Като минат младите моми, отворете шишето и пийте. Сега ще преведете това. В живота съществуват противоречия. Противоречията според мене съществуват от едно пристрастяване, което ние имаме. Искаме нещата да ги опитаме. Някой път искаме да опитаме нещата, и оттам се дължи най- голямото противоречие.

Най-първо трябва да знаете, че всичко в света, което съществува, което е допуснато, то е за добро. Тъй за добро е. Една философия трябва да имате. От човешко гледище не обяснявайте нещата. Допущайте в ума си – всичко, което се случва във вашия живот, е допуснато с оглед за едно бъдещо

ваше развитие. И това ще ви бъде за ваше добро. Засега не е добро, не за сегашния живот, но за бъдещия живот ще бъде добро за вас. Но се допускат за едно бъдеще добро, защото, ако не е така, тогава нещата нямат смисъл. Бог, който беше всемоушен, който знаеше всичко, даде една заповед и допусна да стане едно прегрешение в рай. След това изпъди хората навън. С оглед на бъдещето, че всичко туй ще се превърне на добро.

И Писанието казва, Битие, трета глава, Бог казва на змията – семето на жената ще ти смаже главата и ти ще му нараниш петата. Дяволът ще нарани петата на жената и жената ще строши главата на змията. Отваря се един въпрос. Защо за бъдеще добро? Това е един символ. По този начин ние не можем да разберем онова Божествено благо. Ако злото не би влязло по този начин, ние сегашния живот не бихме го разбрали. И не бихме могли да различим, тъй както сега го различаваме. И вие не щяхте да имате тази свобода. Сега имате свобода, а тогава нямаше да имате свобода. Светът щеше да бъде затворен заради вас. И само щяхте да обикаляте около него. Но какво има в света, не можеше да знаете. Ако злото не беше в света, щяхте да обикаляте около фурните, но хлябът ще бъде затворен за вас. Сега по някой път става кисел хлябът. И при това имате убеждение, че за бъдеще пак ще ви се позволи да ядете от Дървото на живота.

Или казвам, единствената философия е това за вас. И затова мъчно може да убедиш човека. И даже светията, който е живял толкова години, пак и за него въпросът остава неразрешен. В ума му всъщност злото му се вижда, че е добро, че как мислите? Грехът ти не можеш да го считаш тъй за едно благо. Туй, което ти отнема най-хубавото за душата, ти не може да го считаш за едно благо. Но за огледало са страданията на Христа. И грехът, който понесе, е за това, че хората ще се подигнат чрез неговите страдания. Христос понесе греховете на хората с оглед, че мнозина ще се обърнат към Бога, ще съзнаят любовта. Туй е, което осмисля страданията на Христа, че понесе страданията и подигна мнозина. Казвам сега, той пострада

заради нас. Той ни направи една услуга. Ако не беше пострадал, нямаше да обърне внимание.

Та сега турете християнската философия, бъдете търпеливи, да кажете като Христа: „Не моята воля, но твоята.“ Какво ще кажеш ти, след като мислиш, мислиш? Христос казва: „Много пъти всякога си ме слушал.“ Като имаше едно изкушение, дойде един път, моли се в Гетсиманската градина. Казва: „Отче, ако е възможно, да отмине тази чаша, ако не, да бъде твоята воля.“ Желание имаше в него да мине, но се показва, че по Божествената мъдрост чашата не се отмени. И тогава Христос казва: „Да примирия противоречията, да бъде твоята воля.“

Ще дойде един ден, твоята воля няма да бъде послушана. Ще кажеш: „Да бъде твоята воля.“ И ще гледате, на втория ден ще ви турят кръст, и ще го носите. Ще ви изведат на Голгота и ще ви се смеят, и ще ви ругаят, и ще ви кажат: „Слез от кръста.“ И пак ще кажете: „Да бъде волята Божия.“ И до последния момент като ви турят в гроба, и ще възкръснете. Тогава за вас само ще бъде ясно и ще разберете великата любов. И вие ще бъдете доволни от опитността, която ви е дадена. То е сега истината, към която се стремите. Тази опитност я нямате още, имате още дълъг път. До възкресението имате още четиридесет и осем университета да свършите. Те са най-трудните. До възкресение четиридесет и осем факултета има да свършите на бялата раса. И на шестата раса учението трябва да свършите. И тогава, понеже то е учението на братство, на любов, та ще разберете защо трябваше да минете през страданията.

Та сега ви казвам, учете се добре. От вашето минало знание, което имате, имате поука. Както сте били тъй смели и сте свършили тогава и другите осем факултета и тях благополучно. Тези професори няма да ви скъсат, те са много възискателни, но все таки ще ви пропуснат и ще свършите. Ще има малко плач, недоразумения, но благополучно ще вземете диплом, ще свършите. Като свършите университета, тогава ще зърнете Христа. Още дълъг път имате. Още път трябва да вървите.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

За упражненията да се запалят лампите вън.

9-то утринно слово 9 декември 1934 г., неделя, 5–7.10 часа София –
Изгрев

В НИНЕВИЯ

Ще прочета 24 гл. от притчите. Когато четат притчите, хората искат да намерят в тях нещо поучително за себе си. Те казват, че ако тия неща, за които се говори в притчите, са свещени, те не трябва да се изменят. Право е това, но едно трябва да се знае: само Божествените неща не се изменят. Всичко човешко, обаче, е подложено на постоянни промени.

"Не ревнувай злите хора, нито желай да си с тях." (- 1 ст.).

"Защото сърцето им прелива от насилие, и устните им говорят за обида." (- 2 ст.).

По онова време, когато Соломон събирал притчите, хората били по - груби от сегашните. Тогава грехът се е виждал отвън. Съвременните хора са по - културни от ония на миналите векове, вследствие на което мъчно можете да видите погрешките и престъпленията им. Днес мъчно можете да познаете лошия и престъпен човек. Той е добре облечен, внимателен в отношенията си към хората, знае няколко езика, свършил е два - три факултета, писал е статии за подобряване условията на обществата и т.н. Като видите този човек, и вие пожелавате да бъдете като него. Обаче, в притчата е казано, да не пожелаваш да бъдеш като този човек. За предпочитане е да бъдеш невеж, отколкото да имаш знанието и богатата на злия човек. Какъв смисъл има в това, да разполага човек със знание, което може да му създаде големи нещастия и несгоди?

Ще кажете, че въпреки всичко, човек трябва да живее. Съгласен съм, че човек трябва да живее. Ама той трябва да има къща. Вижте, с това не съм съгласен. Животът не се свежда до къщите. Ама човек трябва да се облича, да има нови, здрави обуца. Животът не се свежда до дрехите и обувката. Човек трябва да знае, кое е съществено в живота и към него да се стреми. Съществено в живота е светлината,

чрез която иде знанието; съществено нещо е въздухът, чрез който иде силата на човека; съществено е водата, чрез която иде животът; съществено нещо е хлябът, чрез който иде доброто за човека. Има ли човек светлина, и парите ще дойдат. Парите нито се ядат, нито се пият. Като има пари, човек може да направи, колкото къщи иска. Какво представляват днешните къщи? Има смисъл да прави човек къщи, но не от камъни, от кал, от тухли, както днес ги правят, но от скъпоценни камъни. Какво може да допринесе каменната къща на човека? Нищо друго, освен нещастия и страдания. Той трябва да живее най - малко 20 години в тази къща, за да преработи донякъде поне този груб материал, от който е направена тя. Не е лесно да преработи човек грубата и низша материя, да я превърне в по - фина.

Сега се явява въпросът: Трябва ли човек да има къща, или не трябва? Човек трябва да има къща, но тя трябва да бъде направена от фина, ароматна материя, каквато представлява ароматът на цветята. Тялото е също така къща, но колкото по - добре е организирана материята, от която е направена тя, толкова по - здрав е самият човек. Само с такова тяло човек може да използва благата на живота. Същото казваме и за знанието. Добре е човек да има знание, но то трябва да бъде приложено в живота, да може човек да го използва. Някой човек учил, работил десетки години, но се натъква на противоречия, които не може да разреши със знанието си. Каква полза от това, че той знае, кой какво мислил по даден въпрос, а сам за себе си не може да приложи това знание? Ама еди кой завършил естествените науки; друг - философия. Не е важно, кой какво е завършил. Важно е, какво е приложил от своето знание. Лесно е човек да вземе наготово оттук - оттам по малко знание и да го предава на хората. Важно е, дали това знание е вярно. Ама казал го е някой светия. Откъде знаете, че този човек е светия? Ще кажете, че хората го признават за такъв. Това още не е достатъчно. Всеки човек сам трябва да е опитал и проверил нещата.

"Не ревнувай злите човеци, нито желай да си с тях." С този стих Соломон съветва хората да не пожелават чуждото, било имот, знание, сила или друго нещо, но да пожелаят да придобият и обработят онова, което Бог е вложил в тях. Пожелай да придобиеш Божественото знание, т.е. знанието на живота. Придобиеш ли това знание, ти ще можеш да прецениш всичко, което срещнеш на пътя си. Значи, не се стреми към знанието на злия, който си служи с него за насилие и обида. Злият човек носи злото в себе си. Колкото и да го защитават, един ден злото само ще го предаде.

Един адвокат защитавал един човек, който бил даден под съд, защото откраднал сто лева. В защитата си адвокатът изтъкнал всички външни и вътрешни факти, за да оправдае своя повереник. Той се обърнал към съдията с думите: Господин съдия, моят повереник е добър и честен човек. Той е взел само сто лева, защото се намирал в големи лишения. Ако имаше намерение да краде, той щеше да вземе 30 - те хиляди лева, които се намирали на масата при ония сто лева, за които е съден. Като се обърнал към своя поверник, адвокатът забелязал, че той плаче. - Ето, господин съдия, повереникът ми плаче. Той се разкайва за кражбата, която извършил. Съдията го запитал: Защо плачеш? Разкайваш ли се за направеното престъпление? - Аз плача за това, че не съм забелязал на масата 30 - те хиляди лева и съм пропуснал случая да взема и тях.

Казвам: когато се разглежда едно дело, добре е човек сам да каже истината, да не става нужда да се явяват защитници. Така е било между турците. Когато двама турци се явяват пред съдията, последният пита единия: Имаш ли да вземаш нещо от обвиняемия? - Имам. - Колко? - Сто лева. После съдията се обръща към втория и пита: - Ти имаш ли да даваш? - Имам. - Колко? - Сто лева. - Хайде плати ги още сега. Обвиняемият вади парите, плаща, и делото приключва. Колкото по - сложен става животът на хората, толкова и съдопроизводството се усложнява. Днес, за едно дело от сто лева се викат адвокати, свидетели, и го отлагат с месеци, докато един ден

нарасне толкова много, че и двете стари съжаляват, че са го започнали. Някога на един панаир откраднали едни чехли от един търговец. Търговецът завел дело против крадеца. Колко стрували тогава едни чехли? Около 25 гроша. За тези 25 гроша търговецът трябвало да изгуби две седмици, да се разкарва по съдилищата. Казвам: Откажи се от своето. Не търси своето право! - Ама честен бил търговецът, не искал да поощрява злото. Честен е той, но не си дава сметка, как се е домогнал до кожата, от която прави чехлите. Той одрал кожата на хиляди животни и след това минава за честен.

Съвременните хора трябва да се освободят от своя личен живот. Какво знание ще донесе личният живот на човека? Истинското знание се крие в познаването на истината. Ако след като му каже истината, човек може да го освободи от ограничените условия, в които се намира, има смисъл да се заеме с изправянето му. Обаче, ако не може да го изправи, по - добре да не се меси в неговия живот. Месите ли се в чуждите работи, без да можете да ги изправите, вие ще платите с живота си. Вие не знаете да плавате, а се хвърляте в морето да спасявате давящия се. Щом искате да помогнете на давящия се, повикайте някой добър плувец, той да го извади от водата. Ще кажете, че човешината изисква да помагате на хората. Каква човешина има в това, вместо да помогнете на давящия, и вие да се удавите заедно с него? Ти ще проявиш човешината си, като се приближиш до човека, който се готви да се къпе, и му кажеш: Братко, отложи къпането си за друг ден. Този ден е злокобен, не е за рискове.

В първите четири стиха от 24 глава на Притчите е казано:

"И устните им говорят за обида." (- 2 ст.).

"С мъдростта се гради дом, и с разума се утвърждава." (- 3 ст.).

"И чрез знание клетниците ще се напълнят с всяко многоценно и благоприятно богатство." (- 4 ст.).

"Мъдрият човек укрепва, и човек със знание придобива в сила". (- 5 ст.). - Значи, силата на човека се придобива. Често няколко способности в човека се групират заедно и го правят силен. Как е

станало това, и той не знае. Голямо невежество съществува между сегашните хора. Като заболее някой, лекът за дадената болест е много евтин, но от невежество те така я усложняват, че плашат даже с живота си. Всяка болест е резултат от нарушение на някой Божествен закон. Причината за заболяването е много проста: сложена е преграда пред някой Божествен закон. Какво трябва да направи човек, за да се излекува? Да махне преградата, която е поставил пред Божествения закон. Щом преградата се махне, енергиите, които са свързани с този закон, моментално ще почнат да действуват. По този начин те премахват преградата по пътя на човека. Освободи ли се един човек от тази преграда, с него заедно се освобождават още хиляди хора. В това отношение хората представляват система от скачени съдове, според която, ако един човек се разболее, или страда, хиляди хора боледуват или страдат заедно с него. Умре ли един човек, хиляди хора умират заедно с него. Законът е такъв.

Следователно, опасността от този закон се състои в това, че по невнимание човек може да причини пакост на хиляди хора. Този закон има и добра страна, а именно: Ако един човек забогатее, с него заедно ще забогатее хиляди хора. Този закон може да се формулира по следния начин: щастieto на един носи щастие на хиляди хора. Нещастieto на един носи нещастие на хиляди хора. Въпреки съществуването на този закон, българите често употребяват поговорката: "Всяка коза за своя крак виси." Един беден човек живял в дома на един богат и, без да иска, виждал престъпленията, които богатият вършел. Той често му казвал: Приятелю, това, което правиш, не е добро. - Не е твоя работа. Всяка коза за своя крак виси. Един ден бедният човек намерил на полето една умряла коза. Той я сложил на гърба си и я донесъл в дома на богатия. Вечерта, преди да си легне, той закачил козата на вратата на стаята си и я оставил да виси закачена цяла седмица. Козата започнала да се вмирисва. Като минавал край стаята на бедния човек, богатият се погнусявал от миризмата на умрялата коза и му казал: Моля ти се, махни козата от

този гвоздей. Хвърли я във някъде, не мога да понасям миризмата и. - Няма нищо, тя виси за своя крак. - Не усещаш ли, че миризмата и се носи из цялата къща? - Разбираш ли, приятелю, защо обръщам внимание на твоите погрешки? Твоите погрешки и престъпления миришат като тази коза. Те се отразяват вредно не само на тебе, но и на твоите близни. И така, помнете, че неразумният живот на един човек се отразява вредно върху всички хора. Човек не може да живее безотговорно. Той носи отговорност за своите добри и лоши мисли, чувства и постъпки. Каквото прави човек, това се отразява и върху неговите близни. Като знае отговорността, която носи за постъпките си, човек трябва да живее добре. Добрият живот носи здраве. Като се приближите до човек, който живее добре, от тялото му се отделя особено ухание, особен нектар, подобен на този, който цветята отделят. Уханието, което лъха от здравия човек, надминава аромата на всички познати нам цветя. Кажете ли човек за себе си, че е добър, нека се помирише. Ако от него лъха благоухание, той е добър човек. Не усети ли такова благоухание, да знае, че не е добър, не е развил още в себе си качества, които издават ухание. Когато искат да кажат за някой човек, че не е добър, българите си служат с поговорката: "Който го помирише, носът му капва." Бъдете цветя, от които да не окапва носът на хората. Помирише ли ви някой, носът му трябва да оздравее, а не да окапва. Добрият човек се отличава още и със самообладание.

Едно момче отивало в гората да сече дърва. Баба му казала: Синко, ако срещнеш мечка, не се плаши, не бягай, но прочети три молитви. Щом прочетеш молитвите, мечката ще се върне от пътя си. Момчето научило молитвите и тръгнало към гората. Щом влязло навътре в гъстата гора, то видяло, че срещу него иде голяма мечка. За да я върне от пътя и, момчето прочело първата молитва, но мечката спокойно си продължила пътя. То прочело и втората молитва, но мечката приближавала вече към него. Уплашено от мечката, момчето набързо се покатило на близката круша и така се спасило от нея. Наистина, щом молитвите не помагат на човека да се спаси от

някакво бедствие, по - добре да се упражнява да се катери по дърветата. Като се качи на някое дърво, той ще избегне опасността, която приближава към него. Молитвата има сила само за човека на самообладанието. Няма ли самообладание, човек трябва да търси друг начин за спасение. Защо ви е нужна молитва, ако с нея не можете да върнете мечката от пътя и? Човек не трябва да бъде суеверен. Той трябва да говори само онова, което може да направи. Не може ли да направи това, което говори, той заблуждава себе си и близките си.

В един от големите европейски градове се явил един адепт. Той събрал много хора около себе си и започнал да им разправя, че със силата на мисълта си може да спре експрес. Те се заинтересували и пожелали да направи пред тях опита. Обаче, той им казал, че, за да направи опита, му са нужни скъпоценни камъни и злато. Кой каквото могъл, дал на адепта, само да направи този опит. В един определен ден всички се качили на експреса, заедно с адепта, и гледали, как ще направи опита. В един момент той скочил от експреса със златото и скъпоценните камъни в джоба си и изчезнал от погледа им. Експресът продължавал да се движи непрекъснато, адептът се изгубил някъде, а с него заедно и опитът пропаднал.

Често хората прибягват до гадатели, да им предскажат, какво ги чака. Не е лошо човек да посещава гадателите, но да не се разочарова. Като се намери в трудно положение, той иска да се облекчи по някакъв начин, но работите му пак не се нареждат. Гадателят му казва, че работите му ще се наредят добре, но не излиза така. Защо? От срока зависи. Има гадатели, които предсказват нещата за къси срокове, а други - за дълги срокове. Тъй щото една работа може да се нареди след 20 години, а може и след 200 години. Според това и резултатите ще бъдат различни. Има гадатели, които се прехранват с гадание. Те са приложили дарбата си, като занаят, вследствие на което правят големи грешки в предсказанията си. Някой гадател казва на младия момък, че ще се ожени за млада, красива мома. Обаче, не му казва, че тази мома ще му създаде големи страдания. Защо му

създава страдания? Защото иска да се слуша нейната воля. Жената иска да пее в къщи. Мъжът пък настоява, че петел ще пее в дома им, а не кокошка. Не е важно кой ще пее, мъжът или жената. Важно е да се чуе мнението на разумния. Ако жената е по - умна, нека се чуе нейната дума. Ако мъжът е по - умен, нека той каже думата си. Давайте предимство на разумния човек, бил той мъж, или жена. Не само това, но хората спорят, какъв трябва да бъде пророкът - мъж или жена. Като четете Библията, там има повече пророци, а малко пророчици. Човекът може да бъде пророк, а не мъжът или жената. Щом е истински човек, и мъжът може да бъде пророк, и жената може да бъде пророчица. Пророкът съдържа в себе си и двата принципа - мъжки и женски. Женената жена и жененият мъж не могат да бъдат пророци. Ожени ли се пророкът, от потомството му нищо не остава. Какво потомство остави Мойсей? Мойсей имаше особена мисия в света. Яков не беше пророк, затова остави 12 сина, 12 племена. Какви са отличителните качества на пророка? Пророкът трябва да има светъл ум, мощен дух, вярна интуиция, с която да предвижда неща, които ще станат в далечно бъдеще. Висшият ум трябва да бъде развит в пророка, а не обективният. Пророкът трябва да бъде смел, решителен, да не се страхува, дали това, което предсказва, ще се сбъдне. Това, което пророкът предсказва, съществува някъде. То става в някакъв свят, по - висок от този, в който живеят обикновените хора. Работата на пророка се заключава в това, да отиде в онзи висок свят, където нещата вече стават, да ги провери и да ги опише така, както в дадения момент се извършват. За Христос е казано, че е съществувал преди създаването на света. Всички пророци са предсказали онова, което щяло да стане с Христос.

Както може да се предсказва за великите хора, така се предсказва и за обикновените хора. Пътят на всеки човек е начертан, но ако е разумен, той може да използва условията, които му са дадени, за да придаде нещо към онзи план на живота, който му е определен. Човек трябва да бъде разумен, да не се води по чужди улове. Трябва ли да

слушате ума на онзи, който се движи в диаметрално противоположна посока на вашата? Колкото да е добър и учен един човек, ако животът му е противоположен на твоя, ти трябва да се пазиш от него. Където ходи, каквото прави, с когото да се среща, човек непрекъснато е изложен на чужди влияния. Като знае това, той трябва да бъде буден, да се пази. Няма човек в света, който да не е изложен на влияния. Това не значи, че трябва да се страхувате, но като държите съзнанието си будно, вие ще знаете, на какво се дължат известни състояния, и лесно ще се справяте с тях. Ако са чужди, трябва да ги изучавате, да знаете, откъде идат и каква цел имат. С влиянието се обясняват много нежелателни прояви на човека. За пример, ако попаднете всред разярена тълпа от хора, и вие ще преживеете същото настроение.

Един наш приятел, миролюбив човек, попаднал всред тълпа от хора, които слушали един оратор. Възмутени от неговата реч, те надигнали камъни да го бият. Стражарите ги разпръсвали, заставяли ги да се разотидат по домовете си, да не стане някакво нещастие. Като гледал разярената тълпа, този миролюбив човек взел камък и го отправил към стражаря. Понеже не могъл да улучи добре, камъкът паднал върху главата на един беден човек. Като видял това, той веднага отишъл при бедния човек, извинил се и благодарил, че камъкът бил малък, та не му причинил вреда. После сам се чудел на себе си, как могъл да се поддаде на чуждо влияние.

Човек трябва да има самообладание, да не се поддава на мисли, с които може да навреди, както на себе си, така и на окръжаващите. Като не мислят много, хората се заканват едни на други, готови са на саморазправа. Постоянно слушате един на друг да си казват: Аз ще ти покажа, кой съм. Аз ще ти кажа истината, да не мислиш, че не разбирам. Добре е човек да говори истината. Истината прави човека свободен, но истината не може да се приложи на земята. За да говори истината, човек трябва да се е издигнал над обикновения уровень на живота. И онзи, който възприеме истината, също трябва да се е издигнал над обикновените условия на живота. Лекарят пипа пулса

на болния и си мисли: Този човек няма да оздравее. Като го погледне в очите, той му казва: Ще оздравееш, болестта ти не е опасна. Болният е чувствителен, той слуша какво му говори лекарят, но същевременно възприема мисълта му и се отчайва. Без да искат, лекарите уморяват болните. За да не уплаши болния, лекарят си мисли едно, а казва друго. За да не се поддаде на мисълта на лекаря, болният трябва да има силна вяра.

Като ученици, вие трябва да различавате мислите на хората от това, което разумната природа е определила. Лекарят мисли едно, а природата - друго. Тя е определила на всеки човек, колко време ще живее. И ако живее съобразно нейните закони, той ще остане на земята точно толкова време, колкото тя е определила. За да реализира плана на своя живот, човек трябва да изпълнява всичко онова, което добрите и разумни същества му препоръчват. Не изпълнява ли съветите на добрите хора, той не може да се ползва от тях. Ще кажете, че с молитва всичко се постига. Молите се, но въпреки това нищо не постигате. Защо? Не знаете, как да се молите. Казвате: "Отче наш, Който Си на небето". Вие се обръщате към Бога, като към ваш Баща, но болестта не ви напуска. Продължаваш по - нататък: "Да се свети името Твое, да бъде волята Твоя, както на небето, така и на земята". Ти желаш да се освети името Божие на земята и да се изпълни Неговата воля, а въпреки това страдаш, боледуваш. Защо? Защото не си проникнат дълбоко от това желание. И така, колкото да мислите, вие не можете да се освободите от скърбите и от мъчнотиите. Човек не може всякога да бъде разположен и весел. Често скърбите и нещастията си пробиват път през радостта, а радостта си пробива път през скърбите. Знайте, че всяка скръб и всяко нещастие си имат своя причина. Някой се моли, плаче, но скърбите не го напускат. Той е недоволен от Бога, че не го слуша, че не приема молитвите му. Много естествено. На всеки човек са дадени права и задължения. Той използва правата си, а задълженията си пренебрегва. Той се ползва от всички блага, които Бог му дава, а не изпълнява това, което се изисква

от него. Като се намери в затруднения, човек пита, как и кога ще се оправи светът. Светът, който Бог е създал, е оправен, но човешкият не е оправен. Задачата на всеки човек е да изправи своя вътрешен свят. Изправи ли своя свят, човек ще види, че външният свят е изправен.

Бог е дал живот на човека, дал му е същевременно и блага, чрез които да използва този живот. Има два пътя, чрез които Той изпраща благата си: по пътя на радостите и по пътя на страданията. Когато иска да приготви някой човек за сериозна работа, да го натовари със специална мисия, Бог го прекарва през големи страдания, през строга дисциплина. За да накара Иона да отиде в Ниневия да проповядва Словото Божие, Бог го прекара през големи страдания. Като разбра, че трябва да изпълни тази задача, Ион се отказа от нея и замина с кораб за Испания. Той си каза: Аз познавам Божията Любов. Бог ме праща в Ниневия да проповядвам на хората, да им кажа, че ще минат през голям огън, но Той ще се смили над тях, ще ги прости, а аз ще се изложа. Обаче, след като прекара три дена и три нощи в утробата на кита, Ион се върна отново в Ниневия, да изпълни възложената му мисия. Жителите на Ниневия се разкаяха, и Бог не наложи наказанието си върху тях. Ион си каза: Аз знаех, че така ще бъде. След известно време, когато Ион съжaliaва за изсъхването на тиквата, която сам посадил, за защита от горещото слънце, Бог му казал: Ако ти съжaliaваш за една тиква, която израства за една нощ, не трябва ли аз да пощадя този 80 хиляден народ, а между тях и деца, които не различават дясната си ръка от лявата?

Като изнасям постъпките на хората, това не значи, че трябва да се съдите. Колкото да се крият погрешките, един ден те ще излязат навън, ще станат достояние на всички. Някой изповядва греховете си, а после съжaliaва. Щом съжaliaва, той не е дошъл още до истинското разкаяние. Като се разкае, човек трябва да бъде готов да се изповяда. Като се изповяда, трябва да е готов да изнесат греховете му пред хората, на всеослушание. За да се простят греховете на човека, те трябва да се изнесат навън. Когато греши, човек не се страхува; когато

греховете му се изнасят навън, той започва да се страхува. Значи, той се страхува от хората, а от Бога не се страхува. Ще дойде някой да се изповядва и не казва, какви грехове е направил, но се нарича голям грешник. Той се страхува да каже греха си, да не се изложи. При такава изповед греховете не се прощават. Само свободният човек може да се изповяда. Насила човек не може да се изповяда. Геройство се иска от човека, за да се изповядва. В историята на човешкото развитие само двама души са се изповядвали искрено: св. Августин и Толстой. В книгата "Моята изповед" Толстой е безпощаден към себе си. Той изнася фактите естествено и показва слабите страни на богатите и на сиромасите. Като прави своята изповед Толстой търси път на изправяне. Най - после той намери път за изправяне на своите погрешки.

Като четете Притчите, вие трябва да ги превеждате, да разбирате вътрешния им смисъл. Само по този начин ще се ползвате от тях. Прочетете 10 - ти и 11 - ти стихове от 24. глава на Притчите:

"Ако покажеш малодушие в усилено време, силата ти е малка." (- 10 ст.).

"Избявай водените на смърт; и не се оттегляй от онези, които са доведени до клане." (- 11 ст.).

Често хората излагат най - красивите си стремежи и идеали на изкушения, на поругания за нищо и за никакво, за никакви малки външни постижения. За да издържите на изпитания и мъчнотии в живота си, вие трябва да се ползвате от Притчите, като правила. Всяка притча е правило, което може да се приложи. Помнете, че колкото повече учите, колкото повече ви се говори, толкова повече се изисква от вас. Ще дойде ден, когато и на вас ще се даде задача, подобна на тази, която се даде на Иона, да проповядва в Ниневия. Да проповядвате на хората, това значи, да ги обърнете към Бога, да се разкаят за греховете си и да тръгнат в правия път. Как ще изпълните тази задача? Който се е опитвал сам да се обърне към Бога, той знае,

колко мъчно може да изпълни тази задача. Въпреки това, щом задачата е дадена от Бога, човек трябва да я приеме и приложи.

Според някои християни в Америка, пълно обръщане на човека е това, в което, едновременно със сърцето му, се обръща и кесията. Те вярват само в това обръщане. Обаче, ако сърцето на човека се обърне към Бога, а кесията му не се обърне, това не е истинско обръщане. Всички хора искат да бъдат добри. Не е въпрос в добротата. Преди всичко, човек трябва да обърне сърцето си към Бога. Щом обърне сърцето си към Бога, той непременно ще бъде добър. Понякога той ще прояви и злото в себе си. Злото е неизбежен спътник на доброто. Като яде, човек е доволен, изпитва задоволство. Като се смели храната, той непременно трябва да изхвърли навън непотребната храна. Не я ли изхвърли, стомахът и червата му ще се затруднят.

Изхвърлянето на нечистотиите навън е злото в света, но без него животът не може да съществува. Злото е резултат на доброто, което действа в човешката душа. При сегашното развитие на човека, при състоянието, в което се намират неговото съзнание и чувства, злото е необходимост. Това не значи, че злото трябва да се насърчава, но при известни случаи то е необходимо. Когато стомахът и червата са пълни, злото трябва да дойде в помощ. Обаче, когато стомахът и червата са изчистени, злото не е потребно.

Като знаете това, не се месете в задачата на злото, което действа по свой собствен план. Не се стремете да изкорените злото от себе си преждевременно. Направете ли такъв опит, вие ще си причините още по - голямо зло от това, с което се борите. Един велик адепт решил да се бори със злото в себе си. От когато намислил да направи това, той изчезнал от лицето на земята. Не се борете със злото, нито търсете причината за него. Ще кажете, че причината на злото е дяволът, или външните условия. Причината за злото е в самия човек, понеже не разбира Божиите пътища. Ако човек храни ума, сърцето и волята си със съответната за тях храна, злото, само по себе си, ще се обезсили. Пчелата дава мед, защото се храни със специална

за нея храна. Обаче, започне ли да употребява храната на човека, нищо няма да остане от нея. Човек трябва да се откаже от стария начин на готвене. Той трябва да употребява нова храна, но и да се храни по нов начин. Щом се домогне до това, той ще измени и начина на живота си. Новият начин на приготвяне на храната, и новият начин на хранене естествено водят човека към добър живот.

Първото нещо, което се изисква от ученика, е да проучи въпроса за правилното хранене. Той трябва да знае, каква храна да дава на своите мисли, чувства и постъпки. Също така той трябва да знае, каква храна да дава и на своя организъм. Намери ли съответната храна за тялото си, за своите мисли, чувства и постъпки, човек става пълен господар на себе си. Сегашният човек не може да се похвали с това. Той се намира под влияние на своята личност. Щом е недоволен от някого, той ще се скара с него. И след това и двамата ще говорят лошо един за друг. За да се разберат, поне един от тях трябва да отстъпи, да се извини. Карат ли се, това показва, че не са разбрали великото учение на любовта. Щом не са го разбрали, те по никой начин не могат да го приложат. Всеки се дърпа настрана, не иска да го тъпчат. Има ли нещо лошо в тъпченето? Ако грънчарят не тъпче глината, нищо не може да направи. Ако земеделецът не тъпче гроздето, нищо не може да направи от него. Ще каже някой, че условията го тъпчели. Ако, наистина, условията тъпчат човека, това още не значи, че тия условия са лоши за него. Ако условията го тъпчат, това значи, че разумният свят иска да извае от него хубава статуя. Като проследите живота на великите хора, на гениите, на светиите, ще видите, че те са минали през големи изпитания и страдания. Днес всички хора говорят добре за тях, но върнете се назад, в тяхно време, да видите, как са ги тъпчели техните съвременници. Един от пророците на миналото, като не разбирал, защо идват изпитания върху него, обърнал се към Господа с думите: "Господи, защо си застанал на пътя ми като мечка"? Това значи неразбиране на Божиите пътища.

"Ако покажеш малодушие в усилено време, силата ти е малка". С други думи казано: Ако във време на затруднения ти се уплашиш и разколебаеш, силата ти е малка. Малка е силата на страхливите хора, и за тях е казано в Писанието: "Страхливите няма да наследят Царството Божие". Защо се страхува човек? Защо се изкушава? Защото е слаб. Ако дадете парче месо на овцата, ще се изкуси ли? Няма да се изкуси. Обаче, ако и дадете свежа, хубава трева, тя ще се изкуси. По отношение на тревата тя има слабост, но към месото е устойчива. Котката пък можете да изкусите с риба, или с шкембе. Достатъчно е тя да види едно шкембе в ръката ви, за да тръгне след вас. Смешно е да гледате, как котката върви след човека, който носи в ръката си риба или шкембе. Смешно е за котката, наистина, но още по - смешно е да видите, как човек върви подир парче шкембе. Като вижда погрешките на хората, човек иска да ги изправи, но не вижда своите погрешки от миналото. Първата задача на човека е да изправи своята карма, т.е. да изплати дълговете на своето минало. Като изправя своята карма, той неизбежно се натъква на някои чужди погрешки. Щом се натъква на чуждите погрешки, той не трябва да ги избягва, но да потърси начин за тяхното изправяне. Тъй щото, човек трябва да се заеме с изправяне на всички неща, които са преплетени с неговата карма. Христос дойде на земята да разплете и оправи чужда карма - кармата на цялото човечество. За да се справи с тази задача, Той трябваше да обърне течението на природните сили. Не беше лесна работата на Христа. Той изпълни задачата, която невидимият свят беше Му възложил, но кръв излезе от порите Му. На всеки човек е дадена една задача, която трябва да разреши. В изпълнение на задачата си, човек не е сам - Бог присъства в него и всеки момент го изпитва. Като греши, Той го поучава, съветва го втори път да не прави същата погрешка. Като греши и като върши добри дела, човек трябва да се самонаблюдава, да разбере, под чие влияние се намира. Щом се изучава, човек идва най - после до съзнанието, че не той сам, но други същества, лоши и добри, го подтикват към нещо добро или

лошо и той ги слуша. За да не се поддава на лошото влияние на съществата в себе си, човек трябва да има светлина, да вижда нещата ясно. Чрез самонаблюдение, чрез вяра човек ще дойде до положение да се противопоставя на лошите влияния в себе си и да дава предимство на добрите. Уповавайте се на Бога, Който работи във вас. Вярвайте на Словото Му и не се спъвайте от своето минало.

Като ученици, вие не трябва да се смущавате от мислите и желанията, които минават през вас. Много лоши и добри мисли и желания ще минат през вас, но те трябва да изчезнат. Те са поройна вода, която трябва да мине и замине, докато намери своето място. Човек живее в един колективен свят, където еднакво го засяга и доброто, и злото. Хората са тясно свързани един с друг, вследствие на което, като греша първият от редицата, грехът се предава и на последния. Засега човек още не е господар на себе си, вследствие на което не може да бъде независим. Като знаете това, вие трябва да бъдете будни и разумни, да не се поддавате на влияние. Ако се случи да паднете, пазете се поне да не отидете в пропастта. Ако се окаляте, не се смущавайте - ще се очистите. Ако се намокрите, ще се изсушите. Едно трябва да имате предвид: да не изгубите живота си. Всичко друго се изправя лесно. Лошите мисли и желания ще минат през вас, ще отнемат мира ви, но това да не ви смущава. Дръжте мисълта си будна, да не прекъсвате връзката си, откъдето иде Божествената светлина. Че ще минете през мрак и тъмнина, това е неизбежно. В края на краищата светлината ще победи. Носете страданията геройски, с вяра и упование в Божествения Промисъл. Каквото преживеете, всичко е за добро. От страданията и изпитанията вие трябва да се учите, да станете силни.

Кой човек е силен? Силен човек е онзи, който носи страданията с радост. Силният се познава по това, че като го лишават от известни блага и възможности, той пак не се обезсърчава. Кой го лишава от блага и възможности? Страданията. Човек трябва да има силна вяра, която и при най - големи страдания да не се разколебава. Като вярвате

и не се разколебавате, към вас ще се присъединят възвишени същества от невидимия свят да ви помагат. Работата, която трябва да свършите на земята, не е само ваша. Тя е колективна. Затова е казано, че човек не живее само за себе си. Затова се казва: "Не съдете, да не бъдете съдени". Ако някой човек си позволи да извърши една голяма кражба, с него заедно ще държат отговорни всички ония 20 хиляди души, с които е свързан. Той не знае, къде са тези хора, но независимо това отговорността е обща. За да не страдат тези хора с него заедно, той трябва да бъде внимателен, да не греши. Ако някой печели, с него заедно се ползват и тези 20 хиляди души. Изобщо, всеки човек участва в общите печалби и загуби. Понеже печалбите в живота на хората са повече от загубите, в края на краищата всеки човек ще има печалби. Засега вие плащате глоби само, но ще дойде ден, когато ще получите печалбите, не само от вашия живот, но и от живота на всички онези хора, които са живели добре. Тогава пък ще се ползвате и от лихвите на доброто. Щом сте участвували в доброто, вие непременно ще се ползвате от неговите печалби. Днес от всички хора се изисква щедрост. Щедростта е Божествено качество. В този смисъл, всеки човек може да бъде като Бога. Давай, не в размерите, в които Бог дава, но в човешките размери. Имаш, или нямаш възможност да даваш, дръж поне в ума си мисълта, че трябва да даваш. Вие искате да забогатеете, че тогава давайте, правете добро! И в крайна сиромашия да е, човек пак може да прави добро, да дава. Като държи в ума си мисълта, че трябва да дава, работите му постепенно ще се наредят добре.

Как може сиромашът да стане богат? Чрез щедростта. Като развива в себе си щедростта, той най - после ще стане богат, ще му се даде възможност да прояви своята щедрост. Сиромашът вижда около себе си бедни вдовици, сирачета, болни и си казва: Веднъж да забогатея, няма да оставя сираче, или вдовица около себе си да страдат. Един ангел върви след него и пише обещанията му. Най - после му дават възможност да забогатеет. Като стане богат, той забравя

обещанията си и нищо не дава. Ангелът пише и това. Един ден пак отнемат богатството му, докато го направят човек, който изпълнява обещанията си. В този смисъл, сиромашията и богатството са полюси на живота, през които човек неизбежно трябва да минава, за да расте и да се поучава. За онзи, който изпълнява обещанията си, и сиромашията, и богатството са благословение.

Щедростта не се изразява само в материално даване. Човек трябва да бъде щедър и в думи, и в чувства, и в добри мисли и постъпки. Виждате, че някой сгрешил - не го съдете! Кажете му: Ще се оправи работата, не се смущавай. Някой объркал работите си. Кажи му няколко добри, ободрителни думи. Виждаш, че някой страда. Не казвай, че това е карма, която сам трябва да носи, но спри се пред него и му кажи: Братко, не се отчайвай, всичко ще се оправи.

Двама приятели често си говорили за Божия промисъл, за вярата на човека, но били на две различни мнения: единият вярвал в Бога, в Божествения Промисъл, а другият отричал тези неща. Те живели в един град в Америка някъде. По едно време единият от тях, атеистът, заминал за Ню Йорк, а другият останал в същия град. Като се видял сам, между непознати хора, без работа, той се притеснил и заболял. Дошло му на ум да се обърне към приятеля си за помощ, затова му написал писмо със следното съдържание: Ти казваш, че Бог помага, че съществува Божествен Промисъл. Ето аз се намирам в крайна нужда; кажи ми сега, как и къде да се обърна, да намеря Бога, да разбера Неговия Промисъл. Другият му отговорил: Още докато получиш моето писмо, работите ще се наредят, но ако не излезе така, веднага ми пиши, аз ще ти изпратя известна сума, която съм спестил. Минали се две - три седмици, той не получил отговор от приятеля си. Докато си мислел, какво ли е станало с него, той получил писмо от Ню Йорк от приятеля си, в което пишел: Както каза, така излезе. Получих известна сума, с която посрещнах всичките си задължения. От тия пари ми останаха и за път. Сега бъди свободен, не мисли повече за мене.

Бъдете смели във вярата си. Знайте, че в Божиите обещания няма обратни решения. Когато помага, Бог изпраща помощта си на време. - Ама времената са усилни, тежки. В усилни времена, именно, човек не трябва да се разколебава. Ако в усилни времена се разколебава, вярата му е слаба. Всичко, което Бог е предназначтал, ще стане на своето време. Щом вярвате, че Бог е създал света, че Той държи съдбата на хората в ръцете си, трябва ли да се разколебавате? Не желайте нещата да станат на времето, което вие сте определили. Имайте търпение да дочакате времето, което Бог е определил. Всичко, което Бог е обещал, ще стане, но на своето време.

Един приятел, добър, религиозен човек, споделяше своя опит. Съседите му го намразили нещо и по всякакъв начин му пакостели. През едно сухо лято те впрегнали водата на близката река да полива оризището им, но съзнателно препятствали на съседа си, не му давали от своята вода, и той да полее оризището си. Не само това, но те успели да го наклеветят в нещо, заради което го затворили. Като бил в затвора, той се молел на Бога, да оправи тази объркана работа. Какво се случило? В това време, именно, върху неговото оризище се излял проливен дъжд, а върху оризището на съседите не паднало нито капка. Благодарение на този дъжд, оризът излязъл много добър. Неговият ориз бил най - едър и най - хубав в сравнение с ориза на всички съседи. Никоя друга година той не е имал такъв ориз. Защо? Бог го полял. Съседите му препятствали, но Бог му помогнал. Всички забелязали това нещо. Казвам: Ако Бог е с нас, кой ще бъде против нас?

Следователно, за да бъде Бог с вас, не се колебайте във вярата, в надеждата и в любовта си. И в затвор да сте, дъждът пак ще се излее върху вашия ориз.

Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

*10 Утринно слово от Учителя. 16 декември, 1934 г. София. –
Изгрев.*

ПРАВИЯТ ПЪТ

В 27. гл. от Притчите има 27 стиха, т.е. 27 форми за назидание. Едни от тези положения се отнасят до физическия живот на човека, други - до чувствения, а трети - до умствения.

"Не се хвали за утрешния ден, защото не знаеш, какво ще роди денят". (1 - ст.). - Утрешният ден е извън човешката власт. Следователно, човек не трябва още да говори за това, което не се е родило.

"Нека те хвали друг, а не устата ти - чужд, а не устните ти". (- 2 ст.) - Има ли смисъл човек да се хвали пред себе си? Що се отнася до себе си, човек знае нещата, няма защо да се хвали. Щом се хвали, той прави това за другите. Тогава, нека остави те да го хвалят. Като изучават нещата вън от тебе, те ги знаят по - добре. Ако угощаваш един човек, не се хвали с яденето си, защото ти не си го вкусил още. В случая, гостът, когото угощаваш, е по - голям авторитет от тебе. Нека той те хвали. Ако ти сам се хвалиш, не постъпваш право. Яденето може да е сладко за тебе, но не и за онзи, когото угощаваш. "Камъкът е тежък, и пясъкът - товар; но гневът на безумния е по - тежък и от двете". (- 3 ст.). - Гневът е подобен на бомба. Докато не е избухнала, бомбата е безопасна. Щом избухне, тя причинява големи пакости.

"Яростта е люта, и гневът буен; но кой може да устои пред ревността?" (- 4 ст.). - Ревността е отрицателна сила. "Явното облекчение е по - добро от скритата любов". (- 5 ст.). - Обикновено ревността и скритата любов вървят ръка за ръка. Когато ревнува, човек има тайна, скрита любов. Тази любов е крайно материалистична. Оттам и ревността има материален произход. Когато ревнува, когато се състезава за нещо, човек има предвид някакъв материален обект.

Всички положения в прочетената глава са взети от живота. Не е достатъчно човек само да ги прочете, но той трябва да ги съпостави и със своя живот, да ги постави на съответните места.

"Удари от приятел са искрени, а целувки от неприятели - изобилни". (- 6 ст.). - Това е контраст. Значи, ако приятел те удари, това е за твое добро. Обаче, в сегашния живот неприятелят по - скоро ще говори лошо за тебе, отколкото да те целува. Значи, изобилните целувки, за които се говори в този стих, отговарят на изобилните лоши думи за тебе.

"Наситена душа се отвръща от сол; а на гладната душа всяко горчиво е сладко". (- 7 ст.). - Второто положение в стиха, че на гладната душа е сладко всяко горчиво, не е на място. Невъзможно е горчивото да е сладко на гладния. Ако става въпрос за болния, това е друго нещо. Горчивите лекарства за болния са сладки, защото той се лекува с тях. Той знае, че от горчивите хапове ще оздравее. "Както птица, която се скита от гнездото си, така е човек, който се скита от мястото си". (- 8 ст.).

"Мастите и каденията веселят сърцето, а сладостта на приятеля чрез сърдечния съвет". (- 9 ст.). - Наистина, когато въздухът в някой дом стане нечист, хората кадят с темян, да го пречистят малко. В този стих се прави сравнение между каденето и сърдечния съвет на приятеля, като средство за пречистване. "Не оставяй приятеля си и приятеля на отца си, и в дома на брата си не влизай в деня на злощастията си; по - добре съсед близо, нежели брат далече". (- 10 ст.). - Наистина в ден скръбен за предпочитане е съседа ти, който е близо до тебе, отколкото брат ти, който е далеч.

Това са положения, говорени преди хиляди години, които трябва да се приложат. За да се приложат, те трябва да се разберат. Ако не се разберат и не се приложат, те стават товар за човека. Значи, всяко знание трябва да се приложи. Не се ли приложи, то причинява големи пакости и страдания на човека. Не е нужно само да се приложи знанието, но човек трябва да бъде готов за него. Представете си, че

имате способността да виждате това, което другите хора не виждат. Щом имате тази способност, вие ще виждате, кой кога ще умре. Докато прилагате това знание към чуждите хора, добре ще бъде за вас, ще минавате за учен човек, за човек с особени дарби и способности. Обаче, ако трябва да приложите това знание към някой ваш любим, тогава знанието ще ви причини големи страдания. Вие ще се запитате: Трябва ли човек да знае всичко? Човек трябва да знае само онова, за което е готов, защото има знания, които носят радост, но има и такива, които носят страдания.

Между скритата любов, ревността и знанието може да се направи сравнение. Защо ревнува човек? Кое е отличителното качество на ревнивия? Ревнивият обича да бодее, да мушка, било с ръката или крака си, било с езика. Кажете ли добро за някого пред ревнивия, той непременно ще каже нещо противоположно. Ревнивият е тщеславен човек. Той ревнува, защото се страхува да не изгуби богатството си, в най - широк смисъл на думата. Ревнивият е външно силен човек, а вътрешно - слаб. Ако има на разположение стотина хляба, човек не може да бъде ревнив. Обаче, ако има един хляб, той е ревнив. Колкото повече хлябът се намалява, толкова повече ревността се увеличава. Ревнивият е вътрешно беден човек. По - беден и по - неразбран човек от ревнивия не съществува. Човек мъчно се освобождава от ревността. Често човек ревнува по навик. Ревността е подобна на паразитите, които се въдят по главата на човека. Щом влезе един паразит в главата му, колкото да не иска, човек все ще се почеше. Как може да се освободи от този паразит? Единственото средство е гребенът. Ще вземе един гъст гребен, ще го прекара няколко пъти по главата, и въпросът е разрешен.

Ревността е неестествено чувство в човека, от което той трябва да се освободи. Изобщо, всяка неестествена мисъл, всяко неестествено чувство и желание в човека се отразяват, освен върху физическия, още и върху духовния му живот. Благодарение на тия неестествени състояния, човек прави неестествени движения с ръцете, а на лицето

се забелязват неестествени гърчения, изкривявания. Не само това, но и думите, говорът на човека не вървят гладко. При възпитанието и самовъзпитанието трябва да се обръща особено внимание на неестествените прояви на човека, резултат на неговите неестествени мисли, чувства и желания. За да се предпазва човек от неестествените състояния, препоръчват самообладание, концентриране на мисълта и чист, свет живот. Светостта води човека в свят без сенки. Светлината в този свят прониква навсякъде безпрепятствено. Този свят е свободен от неестествените състояния, които хвърлят сенки на пътя си. Като казвам, че човек трябва да се стреми към свет живот, имам предвид отражението, което неговите мисли, чувства и постъпки хвърлят в духовния свят. Човек ревнува нещо или някого от физическия свят, но ревността му се отразява в духовния свят, във вид на особени линии, каквито сеизмографът отбелязва даже при най - слабо земетресение. Физическият, духовният и Божественият светове са тясно свързани помежду си. Така че, каквото става на физическия свят, това се отразява и в другите светове, по - горни от него. И обратно: каквото става в Божествения свят, това се отразява и в по - долните светове.

Днес всеки човек може да произведе в своя ум, както и в ума на своя ближен, такива отклонения, каквито бурите и земетресенията произвеждат върху сеизмографа в обсерваториите. В човешкия сеизмограф се отбелязват, както неговите лични слабости и добродетели, така и тия на неговите ближни. Всяка човешка проява предизвиква точно определен ъгъл на отклонение. По отклоняването на стрелката вие познавате качествата и степента на човешките прояви. Някой казва за себе си, че не е ревнив. Той или не се познава, или не говори истината. Отклоняването на стрелката в неговия сеизмограф показва тъкмо обратното. Като знае да чете по сеизмографа, човек не може да лъже нито себе си, нито своите ближни. Ако отива в някоя планинска местност, човек трябва да познава климатическите условия на тази местност, за да може разумно да я използва. Като знае, че е ревнив, човек трябва да разбира

свойствата на ревността и да се стреми да я превърне в положително качество. Ревността е външна проява, която няма нищо общо с естеството на човека. Щом не е дълбоко свързана с него, тя може да се превърне във вътрешно усърдие. Ревнивият е много усърден човек. Той е готов цял ден да следи, да наблюдава това, което го интересува. В това отношение ревнивият е като войник на пост. По - добър войник от ревнивия няма. Искате ли да ви се свърши някоя работа добре, намерете един ревнив човек. Онези, които не са ревниви, те са крайно небрежни и безразлични. Който не е приложил правилно ревността, т.е. усърдието, което произлиза от нея, той достига до крайно безразличие към нещата. Безразличието създава противоречия, подобни на тези, които ревността произвежда. Ревността е присъщо качество и на добрия, и на лошия човек. За да направи едно добро, добрият човек е готов цял ден да следи, да наблюдава, да намери подходящ случай. И лошият човек може да употреби цял ден, за да издебне съответен момент, да направи някакво зло.

При сегашните условия на живота, колкото да се мъчи човек да избегне неправилностите и изопачените работи, той все ще се натъква на тях. Даже и в християнството, толкова велико учение, са внесени известни изопачавания. Когато започне съзнателна работа върху себе си, да се самовъзпитава, тогава само човек се натъква на свои слабости и недостатъци. Тогава само той вижда, че пред него стои огромна работа, която трябва да свърши. Като не се наемат да свършат работата си, някои казват: Все ще се нареди тази работа някак. Най - после Бог ще я оправи. Не оставяйте вашата работа на Бога. Като ви е изпратил на земята, Той ви е дал всички условия да учите и да се развивате.

На всеки човек, на всяко живо същество е дадена толкова работа, колкото може да свърши. На всеки е дадено според силите - нито повече, нито по - малко. Не оставяйте баща си и майка си да учат заради вас. Те са ви изпратили на училище, вие сами да учите, да

придобие нещо. Оставете ли други да учат вместо вас, вие няма да се ползвате от добрите условия, които са ви дадени. Очаквате ли Бог да оправя вашите работи, вие сте на крив път. Вие сами трябва да оправяте работите си. Вие сами трябва да изправяте своите погрешки. Някои казват, че Господ ще прости греховете им. Кога? Когато учат. Не учат ли, Той ще ги изпъди от училището. Учителят може да извинява ученика, че не е научил урока си един, два, три, десет пъти, но на единадесетия път той ще го изпъди от училището. Извинението не решава задачите. Някой те мушне с нож, причини ти голяма болка и после се извинява, че ти е причинил голямо страдание. Ти можеш да го извиниш, но болката си остава. И двамата трябва да се заемете да изправите погрешката. Ще вземете чист спирт, ще измиете кръвта, ще дезинфекцирате раната и ще я превържете. Това ще правите няколко дена поред, докато раната се излекува. Човек трябва да бъде внимателен и към себе си, и към своите близки, да не пресича мислите, чувствата и постъпките на кого да е. Човек трябва да бъде внимателен, да не си играе с нож, да не клъцне нещо. Някога това клъцване може да бъде толкова дълбоко, че да осакати човека.

Мнозина се оплакват, че не могат да мислят, че мисълта им не е ясна. Причината за неяснотата на тяхната мисъл се дължи на някакво клъцване. В далечното минало, по невнимание, те са клъцнали нещо в мисълта си и са се осакатили. Те не са мислили, както трябва, занимавали са се с работи, които не са били потребни, и са клъцнали нещо в мисълта си. Който не мисли правилно, това показва, че той не поставя нещата на техните места. Като не ги поставя на съответните им места, той не може да се ползва от тях. За пример, някой отива да поздрави един свой приятел с някаква придобивка и през целия път мисли, какво да му каже, как да нареди думите си. Той мисли за ненужни работи. Щом отива при приятеля си с радост, от любов, той не трябва да подрежда думите си, а да остави на сърцето и на ума си, те да подредят думите на местата им. Ако българин и англичанин

трябва да разкажат нещо, или да предадат свои лични мисли и чувства, те ще подредят мисълта си различно.

Англичанинът непременно ще започне с личното местоимение "аз" и после ще продължи мисълта си. Защо? Защото личните чувства на англичанина са силно развити. Българинът ще употреби глагола, без да каже "аз". Англичанинът казва "ай" - аз, а българинът и турчинът разбират друго нещо. Под думата "ай" англичанинът разбира "аз", българинът - изразява учудване, а турчинът разбира луната. Значи, английското "ай" има три различни значения.

Следователно, под думата "ай" турчинът разбира нещо в статическо положение. Той гледа луната, която е застанала някъде на небето. Българинът гледа луната и се чуди на нея, а англичанинът казва: Моя е луната, на мене принадлежи. Това означава английското "ай". Наистина, където стъпи английски крак, веднага виждате, че знамето се забива и пишат: Това е мое. Трима души - три различни прояви. Тези прояви се дължат на вътрешното съзнание на човека. Желанието за придобиване е силно развито в англичаните. Англичанинът е умен, знае, как да придобива. Щом забие някъде знамето си, той започва да се организира. Някой казва, че иска да има едно мнение за нещата. Добре е човек да има едно мнение, но какво трябва да бъде това мнение: като мнението на англичанина, на българина, или на турчина? За предпочитане е да имаш съзнанието на англичанина, да владееш нещата. Да владееш нещата, това значи, да ги прилагаш и да се ползваш от тях. Имаш ли някакво знание, сложи знамето си върху него и кажи: Това знание е мое. Щом знанието, което имаш, е твое, ти всякога можеш да разполагаш с него. Често се говори за лоши постъпки в живота, за лошо изпълнение в музиката. Защо? Защото хората се делят главно на две категории: първата категория хора философстват, теоретизират, а втората категория - прилага нещата. Философът - музикант слуша изпълнителя - виртуоз и намира, че не е взел някои тонове, както трябва. Обаче, ако този философ дойде на мястото на изпълнителя, и

той ще направи същите погрешки. Значи, между единия и другия няма никаква разлика. Ако в доброто и в лошото и двамата се проявяват по един и същ начин, те в нищо не се различават. Някои не се произнасят добре за картините на един художник. Щом намираш погрешките му, ти покажи, как трябва да рисува. Хубава картина е тази, на която линиите отговарят на тези в природата. В природата има линии на красивото, на разумното, на доброто и т.н. Истинският живот се заключава в разумните линии, които човек чертае. Къде съществуват тия линии? Навсякъде в живота и в природата. Където погледнете, ще видите: глупави линии - на онези същества, които не разбират нещата, обикновени линии - на обикновените хора и разумни линии - на разумните хора. Такива линии виждате и на човешкото лице. Всяко лице, на което има разумни линии, свети. От него излиза особена светлина, която прави лицето красиво и приятно. Когато някой човек страда, хората говорят за страданията му. Така се е говорило едно време за страданията на Йов. И днес още говорят за страданията на Йов. Като чета живота на Йов, аз не се спирам върху неговите страдания, но разглеждам разумните линии, които се чертаят на лицето му от големите страдания и изпитания. На времето Йов минавал за един от умните и добри хора. В един от съветите на боговете, Господ запитал присъстващите: Видели ли сте моя верен и добър раб Йов? Бог зададе този въпрос на боговете, защото сам Йов имаше такова мнение за себе си. Йов мислеше, че като него добър и умен човек на земята няма. Тогава сатаната се обърна към Бога с думите: Добър и умен е Йов, защото е богат и щастлив, има всичко на разположение. Опитайте се да отнемете богатството, синовете и дъщерите му, да видите, какво всъщност представлява той. Наистина, след като мина през големи страдания и изпитания, Йов научи много нови неща. Съзнанието му се пречисти, мина през огън. Докато дойде до това положение, Йов понякога роптаеше, проклинаше часа на своето раждане. Приятелите му идваха при него, изкушаваха го, даваха му различни съвети, но в края на краищата, той издържа. Най

- после дойде и последният му приятел, най - младият от всички, който му говореше, че трябва да издържа, да понася страданията разумно, за да придобие нещо ново в своите възгледи и убеждения.

Много от съвременните хора, преди да са стигали до страданията, казват, като Иов, че трябва да бъдат добри, да се обичат, да бъдат проводници на Божията Любов. Добро е всичко това, но има някои условия, от които човек зависи. За пример, ако си стъкло, ще зависиш от онзи, който е направил стъклото; ако си инструмент, ще зависиш от онзи, който е направил инструмента, и от онзи, който свири на него. За да бъдеш разумен, това зависи от твоята права мисъл. В какво се състои правата мисъл? Права мисъл е онази, с помощта на която човек може да разрешава мъчнотиите на своя живот.

В църквата на едно малко, забутано селце, попаднал като свещеник един стар човек, без никакво образование и подготовка за свещенослужител. Той служил по своему, без никакъв ред, а обредите извършвал съвсем своеобразно. В дни, когато трябвало да се извършват тържествени служби, той ходил из църквата с кадилница и мърморел нещо. Един ден, в навечерието на Възкресение Христово, той сложил кадилницата на земята и се готвел да я прескочи, както правел това обикновено, и да каже Христос възкресе, но в този момент един образован и интелигентен гражданин влязъл в църквата и се спрял близо до свещеника, с очакване да чуе думите "Христос възкресе!" Като го видял, свещеникът вдигнал кадилницата от земята и започнал да се движи с нея из църквата. Един от селяните пошепнал на свещеника: Дядо попе, Христос възкръсна вече. Ти кога ще кажеш "Христос възкресе"? - Остави се, докато този дявол е тук, Христос няма да възкръсне.

Лесно е да сложите кадилницата на земята, да я прескочите три пъти и да кажете "Христос възкресе", но като влезе някой образован гражданин в църквата, не смеете да прескочите кадилницата и да кажете, че Христос е възкръснал. Казвате: Докато дяволът е тук, нищо

не предприемам. Какво представлява дяволът в човешкия живот? Дяволът не е нищо друго, освен голямата мъчнотия в живота на човека. Значи, докато мъчнотията сее на пътя ви, нищо не можете да направите. Във всеки дом има по един дявол, т.е. по една мъчнотия, която не може лесно да се премахне. Тази мъчнотия може да бъде в лицето на мъжа, на жената, на дъщерята, на сина, вследствие на което, когото и да запитате днес, защо не живее добре, ще ви каже: Остави се, имам един дявол в къщи, който ме мъчи. Докато този дявол е на пътя ми, аз не мога да живея добре. Не е виновен дяволът, не е страшна мъчнотията, но човек трябва да има буден ум, да знае, какво да прави, как да решава задачите си. Мъчнотията представлява разумно същество, което иска да застави човека да работи разумно, да изпълнява съзнателно своите задължения. Преди години, един варненски свещеник, добър и интелигентен човек, споделяше своето разочарование от младото поколение. Чудно нещо, казваше той, младото поколение започна да става много непослушно. Имам един син, който постъпи тази година в гимназията. Докато беше в прогимназията, много слушаше: каквото му казвах, всичко изпълняваше. Не само това, но уважаваше и мене, и майка си. А сега, каквото го накарам да направи, все отказва. Не мога, татко, въздържател съм. Един ден го накарах да наточи малко вино от избата, а той отговори: Ще ме извиниш, татко, не мога, въздържател съм. Ако е за друго нещо, готов съм десет километра далеч да отида, но вино не искам да точа. Друг ден го накарах да ми купи една кутия тютюн, а той пак ми каза: Не мога, татко. Ако ме пратиш в гората за дърва, готов съм веднага да отида, но що се отнася до тютюн, не искам да купувам. Чудно нещо, не ме слуша вече този син. Най - после го помолих да отиде на пазара, да купи месо на майка си, да наготви. - Татко, и месо не мога да купя. Изправи се този ми ти син всред стаята, смел, решителен и казва: Всичко мога да ви направя, но месо, тютюн и вино не мога да донеса. Погледнах сина си, стана ми горчиво, защо не е готов да направи една жертва за баща си и за

майка си. Исках да го наругая, но после се замислих: Право е момчето. Той нищо не ми казва, не ме съди, не ме морализира, но намира, че има нещо неправилно в моя живот и не иска да следва този път. Като помислих добре, дадох му правото и видях, че е на по - добър път от мене. Стана ми радостно и приятно в душата, че има уважение към мене и към майка си, но има убеждение в себе си, има висок идеал, на който иска да издържа.

Днес всички хора се натъкват на подобни противоречия, благодарение на някои свои мисли, чувства и желания. Влезе ли в ума ви мисъл, подобна на месото, на тютюна и на виното и пожелаеш да я реализирате, свободно ще и кажете: Татко, не ям месо, не пуша тютюн и не пия вино. Следователно, в никакъв случай не мога да те улесня. Понякога в сърцето на човека се явяват чувства и желания от характера на месото, тютюна и виното. Натъкне ли се на тях, човек не трябва да ги реализира. Зад всяка мисъл, зад всяко чувство и желание на човека се крие някое разумно или неразумно същество. Те се обличат с мислите, чувствата и желанията на човека, като в дреха, и така се проявяват. Като знае това, човек трябва да бъде разумен, да знае, кои от тях да реализира и кои да не реализира. Ако с някое ваше желание се е облякло разумно същество, дайте ход на желанието си. Ако с някое ваше желание се е облякло едно глупаво, неразумно същество, въздържайте се, не се стремете да реализирате желанието си. Разумното същество има предвид доброто на човека, а неразумното - неговото зло и нещастие. Дадеш ли възможност на някое неразумно желание в тебе да се прояви, ти непременно ще направиш погрешка. От значение за човека е, какви същества ще се облекат в неговите мисли, чувства и желания. Затова е казано: "Каквото посееш, това ще пожънеш."

Когато става въпрос за знание, за сила, за богатство, хората обичат да се сравняват едни с други, кой имал повече знание, кой бил по - напреднал и т.н. Знанието е в приложението, а не във външния баласт, който човек носи със себе си. Има хора, които знаят десетина

езици. Знанието на езици е богатство за човека, но ако може да се приложи. Всеки език е врата за съобщение. Всеки език, приложен на място, представлява отворена врата, през която човек може свободно да влиза и да излиза. Ако човек знае един - два езика, но не може да ги прилага, вместо да му помагат, те ще го спъват. Като знаете някой чужд език, вие можете да се разберете с хората, чийто език знаете. Ако знаете ангелски език, вие ще се разберете с ангелите. Щом знаете езика на някой човек, или на някой ангел, вие ще се разберете. Щом се разбирате, външно или вътрешно, вие няма да говорите върху излишни работи. Не се ли разбирате вътрешно, и да знаете някой език, пак ще останете неразбрани. Ако се разбирате, трябва ли да питате своя възлюбен, обича ли ви. Обича ли ви някой човек, вие непременно ще знаете това. Не е нужно да питате. Пък и той, от своя страна, не е нужно да казва, че ви обича. Ако сте растение, което расте, цъфти, връзва и узрява под влиянието на слънчевата светлина, под влиянието на въздуха и на водата, трябва ли да питате, дали ви обичат? Щом растете и се развивате добре, под влиянието на слънцето, въздуха и водата, непременно ви обичат. Трябва ли да питате Бога, дали ви обича? Щом живеете и се развивате, и Бог, и ангелите, и слънцето ви обичат.

Сега ще ви задам въпроса: Какво ще направите, когато някой ви обича? Ако сте растение, и слънцето ви обича, какво ще направите? Плод ще дадете. Какво трябва да направи мъдрецът, когато слънцето го обича? Той не може да даде плод, като растението, защото отдавна е излязъл от положението на растение. Щом се свърже със светлината, мъдрецът трябва да пише. Следователно, когато слънцето обикне художника, той трябва да рисува, музикантът - да свири, красивата мома - да люби и да помага на близките си, младият момък - да люби и да работи, добрият човек - да прави добро. С една дума, онзи, когото слънцето обикне, трябва да се предаде с любов на работата, за която е призван. Не е въпрос до еднообразна работа. Всеки ще върши своята работа, но с любов: слугата ще работи на господаря си с любов,

ученикът ще учи уроците си с любов. Любовта се проявява във всички форми и по различни начини. Където намери празно място в природата, тя веднага го запълва.

Сега ще се яви възражението: Може да не е дошло времето за Божията Любов. За Божията Любов няма определено време. Тя се проявява навсякъде и на всяко време. Ако не е дошло време да се проявиш като мъдрец, време е, обаче, да се проявиш като ученик; ако не е време да се проявиш като ученик, време е да се проявиш като млада мома, да любиш и да скачаш на хорото. Всяко нещо, което човек върши от любов, е свещен акт и никога не се губи. Проявите на любовта са свещени и вечни. Прояви, извършени без любов, са временни. По това се отличава Божията Любов от човешката. Всеки подтик, предизвикан от любовта, следва човека през цялата вечност. Когато се казва, че любовта се отличава с пълнота, ние нямаме предвид определен мащаб на нейните действия, но казваме, че тя обхваща всички постъпки, колкото малки да са те. За пример, колкото малка да е семката на някое растение или дърво, след няколко години тя ще се прояви в своята пълнота: ще израсте, ще цъфне, ще завърже, и плодът и ще узрее. Ако носите семката в джоба си, нищо няма да излезе от нея. Посадите ли семката в земята, тя се превръща в голямо дърво. При това положение, вие не можете вече да я носите в джоба си. И детето, докато е малко, всеки може да го носи на гърба си. Порасне ли, никой не се наема да го носи. Колкото да обичате един човек, вие не можете да го носите на гърба си. Малцина могат да носят голям човек на гърба си. Дойдете ли до разбиране на любовта, ще се намерите в същото положение. Малцина разбират любовта. Малцина могат да носят великата любов на гърба си. Тя не е за слаби хора. Като знаете това, не пожелавайте любовта преждевременно. Всеки, който е придобил любовта преждевременно, той се е осакатил. Човек трябва да бъде готов за любовта. Не е ли готов за нея, той е дошъл вече до закона на пресищането и отвращението. Дойдете ли до любовта, до живота, приемайте от тях толкова, колкото можете да

носителите. Ако ги приемете във всичката им пълнота, вие трябва да живеете с всички хора, взаимно да се обогатявате с тях. Останете ли сам, вие ще се преситите и от живота, и от любовта. Няма по-страшно нещо в живота от пресищането. Каква е програмата ви за днешния ден? Ще кажете, че не знаете. Как може човек да не знае програмата на своя живот за един ден, а да се заема с управлението на цял народ? Когато отвори нотите, музикантът знае вече, как следват те. Ако е в оркестър, той знае, къде какво темпо да приложи, къде има паузи, къде цели, половини, четвъртини ноти и т.н. За да свири, музикантът трябва да е поставил всичко в пълен ред и порядък. Същото се отнася и до самовъзпитанието. Да се самовъзпитава човек, това значи, да постави своите мисли, чувства и постъпки в пълен ред и порядък, в пълна хармония. Това е идеалът, към който трябва да се стреми. Само така той може да осмисли живота си. Изгуби ли вътрешния смисъл на живота си, човек остарява. Ако придобие любовта, знанието и свободата, и като стар, и като млад, човек върви в правия път на живота. Обаче, ако не придобие любовта, знанието и свободата, и младият, и старият губят правата посока на живота. Любов, знание и свобода са необходими за всеки човек, който иска да следва правия път на живота.

Следователно, за да вървите в правия път на живота, не се занимавайте с чуждите работи. Не се занимавайте с незавършените картини на хората. Занимавайте се с вашите работи, с вашите картини, с вашите музикални парчета. Не се спирайте да слушате, кой как свири. Ако слушате свиренето на хората, с цел да ги критикувате, вие трябва да изправяте погрешките им. Всяка дисхармония, която сте приели отвън, се налага на вашето ухо и няма да ви освободи, докато не я изправите. Ако не е готов да се радва на красивото, което вижда и слуша, човек пак може да сгреша.

Един руски музикант слушал един виден европейски виртуоз да свири и толкова се отчаял от себе си, че след концерта се самоубил. Защо? Като слушал, колко хубаво свири виртуозът, той изгубил вяра

в себе си. Щом не знае да се радва на чуждите постижения, не е трябвало да го слуша.

Сега ще ви попитам: Какво ще направите, ако срещнете един светия, който е постигнал много неща в живота си? Трябва ли да се самоубиете, че не сте като него? Като не може да реализира желанията си, някой казва, че се отчаял от живота и не иска повече да живее на земята. Къде ще отиде? Той мисли, че като умре, веднага ще отиде на небето. Той не може да живее на земята, че на небето ще живее. Той не може да свири в един обикновен оркестър, че ще свири в симфонични оркестър, където не се позволява нито една погрешка. В симфонични оркестри се приемат майстори музиканти. Какво ще правите, ако отидете на небето: ще свирите, или ще слушате? Ако искате да слушате, ще ви допуснат, но след концерта ще ви изпитат, да видят, какво сте разбрали. Ако се окаже, че нищо не сте разбрали, веднага ще ви върнат на земята. Там не приемат хора, които не разбират музика. В разбирането на музиката те трябва да бъдат такива майстори, както и ония, които свирят. Светът, към който се стремите, е съвършен. Той е свят на знание и светлина. Какво място ще заемете на онзи свят, това зависи от степента на вашето съзнание. Това не значи, че трябва да се обезсърчавате. Ако се обезсърчавате, вие сте слушали неща, за които още не сте готови.

"И в дома на брата си не влизай в деня на злощастиято си." (- 10 ст.).

Двама приятели се разхождат заедно. Единият иска да изпита приятеля си и го бодва с игла. - Защо ме убодете? Защо си толкова жесток? - Обърни се да видиш, зад нас върви една красива мома. Виждал ли си друг път толкова красива мома? Приятелят се обърнал да види красивата мома и забравил болката от убождането. После запитал приятеля си: Защо ме бодна с игла? Не можа ли с думи да ми кажеш да се обърна? - Убодох те, за да ти докажа, че красивата мома лекува раните на човека.

Сега и на вас казвам: Като убодете някого, дайте му лек, с който да се лекува.

Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

11 Утринно слово от Учителя 6 януари, 1935 г. София. – Изгрев.

ПРИЧИННИЯТ СВЯТ

Понякога добрите работи произвеждат лоши последствия, а лошите - добри последствия. Това е твърдение, което трябва да се докаже.

Като четете Притчите, за пример, виждате, че в тях са изнесени много правила, едни от които са абсолютно верни, други - относително верни, а трети - са неясни, неразбираеми. Тези правила са извлечени от опитността на хората. Понякога човек не знае, къде да приложи някое от тия правила и в какъв размер. Обаче, всяко правило има своя опитна страна, свой начин на приложение. За пример, казано е, че човек трябва да работи. Колко трябва да работи и как да работи, той не знае. За пример, ако работи с ръцете си, човек трябва да знае, колко време да работи. Ако работи прекомерно, ръцете му огрубяват, губят онази чувствителност, чрез която може да възприемат фините трептения в природата. Ако излага очите си на голяма светлина, човек постепенно губи зрението си и престава да възприема светлината. Той се лишава от впечатления и образи. Изобщо, ако човек се грижи и безпокои за много неща, зрението и слухът му постепенно отслабват. С тях заедно се притъпяват и останалите сетива. Като дойде до това положение, човек се обезсърчава и казва: Да става, каквото ще. Това е стереотипна фраза, която не разрешава въпросите на живота.

Човек трябва да живее разумно, да пази организма си, да пази сетивата си. Ако се движи по наклонена плоскост, той трябва да бъде внимателен, да не се подхлъзне и да се осакати. Трябва ли да се спусне по наклонена плоскост и да каже: Да става, каквото ще! Светът е пълен с наклонени плоскости, с пързалки, по които и млади, и стари се плъзгат. Всяка работа, добра или лоша, крие в себе си поне една наклонена плоскост. Земяделецът отива на нивата си, или на лозето

си, за да работи и си мисли: Дали нивата и лозето ще дадат много плод, от който да забогатея? Мисълта за забогатяване е наклонена плоскост. Работи нивата и лозето си усърдно и с любов, а за друго не мисли. Останалата работа е Божия, тя не е в твои ръце. Мислиш ли за Божията работа, виж, че отнякъде се задал черният - западният вятър, и унищожил всичко. Дойде ли западният вятър, ще видиш, че твоята добра работа е дала лоши последствия. Човек не е господар на лошите последствия, но може да бъде господар на причините, които ги предизвикват. Всяко последствие, добро или лошо, има свои причини.

Като е дошъл на земята, човек трябва да учи, да различава проявите и последствията на доброто и на злото. За пример, ако не мисли, човек вади криво заключение за нещата и казва, че доброто всякога пълни чувалите на хората, а злото всякога ги празни. Не е така. При известни случаи доброто пълни чувалите, а при известни случаи ги празни. Същото се отнася и до злото. Понякога злото пълни чувалите на хората, а понякога ги празни. Задачата на човека е да изучава, кога се пълнят чувалите и кога се празнят. Когато взима жито, за пример, човек гледа да напълни чувала си добре; когато дава, той гледа, чувалът да бъде по възможност по - празен. Забелязано е, че хора, които имат големи, широко отворени очи, обичат повече да взимат, отколкото да дават. Тия, на които очите са малки, обичат повече да дават. Ако очите са чрезмерно малки, човек дава, но със стиснато сърце.

"Който пази закона, е разумен син".(- 7 ст.). - Под думата закон се разбира Божия закон. Значи, който изпълнява Божия закон, той е разумен син. Всички хора говорят за Божия закон, но имат ли ясна пред - става, кой е Божият закон? Може ли художникът да нарисува лицето на човек, който изпълнява Божия закон? За да изрази дълбочината на човешките чувства, художникът слага дълбоки сенки под очите на лицето, което рисува. Всъщност, сенките представляват ли дълбочината на чувствата? Тъмните работи не са всякога дълбоки. И разбойникът замисля тъмни работи, без да бъдат дълбоки. Някои

казват, че светлото лице показва светостта на човека. Не всякога светлото лице е лице на светия. Високите планински върхове, които се осветяват от слънцето, ни най - малко не са светли. Щом слънцето се скрие, те показват своята тъмна страна. Като гледат, че светят, хората се въодушевяват от светлината им и казват: Тази планина свети. Тя свети, без сама да е светла. Планината е светла дотолкова, доколкото се огрява от слънчевите лъчи. Скрие ли се слънцето, вие виждате истинското и положение.

Като четете 28 гл. от Притчите, вие срещате такива мисли, които непременно трябва да се изяснят. Не се ли изяснят, вие изпадате в заблуждения, каквито постоянно срещате в живота си. "Който отклонява ухото си да не слуша закона, и самата му молитва ще бъде мерзост".(- 9 ст.).

"Който заблуждава правите в лош път, той ще падне в ямата си; но непорочните ще наследят добрини".(- 10 ст.).

Като четете Притчите, виждате, че някои от правилата на миналото не са валидни за днешните времена. Сегашните хора се нуждаят от повече неща. Малкото дете се задоволява с малко храна, а възрастният - с много храна. Обаче, можете ли да кажете на детето да яде повече, а на възрастния да яде по - малко? Ако живее разумно, човек определя количеството на храната си в зависимост от възрастта си, от разбиранията си, от изискванията на своя организъм и т.н. Разумно ли е малкото дете да яде много, а като стане 20 годишен момък да яде като за 20 деца? Това не е разумно. Разумността изисква от човека, и като дете, и като възрастен да яде умерено. И в младините си, и в старините си, разумният човек яде малко. Какво можем да кажем за работата? Много ли, или малко трябва да работи човек? И това зависи от работата, от разбирането на човека, от начина, по който работи и т.н. Ако умее да работи, с малко работа и усилия, човек свършва много неща. Ако работи умствено, човек не трябва да се преуморява. Умори ли се, той може да се осакати.

Мъчнотиите в човешкия живот се дължат на това, че понякога човек не знае, какво да каже, какво да направи и т.н. Какво ще говорите на гладния? Ако решите да го морализирате, да философствате с него, той ще каже: Остави тази работа за друг ден. Сега съм гладен, искам да ям. Ако имаш нещо за ядене, дай ми; ако нищо нямаш, остави ме свободен, да търся хляб. Какво ще говориш на жадния? В дадения момент той се нуждае от вода. Какво ще говориш на глухия за музиката, или на слепия за красивия свят? И двамата ще намерят, че не си дошъл на време при тях и не разбираш техните нужди. Всяко нещо е ценно на времето и на мястото си. Изпуснеш ли времето и мястото за него, то се обезценява.

"Когато праведният тържествува, слава е голяма".(- 12 ст.). Кога тържествува праведният? Когато работи. Като работи, той минава за съдия и раздава правда. Този осъди, онзи осъди и се радва, че всичко става за слава Божия. Едно трябва да знаете: и като праведен, и като грешен, човек трябва да работи. Как ще работи човек? Съзнателно и с любов. Щом работи с любов, той всякога ще има резултати. Когато работи, човек е радостен; когато почива и вижда придобивките си той пак е радостен и весел. Когато дава, човек е сериозен; когато взима, той е весел и разположен. С това се обяснява произходът на радостите и скърбите. Значи, когато дава, когато плаща дълговете си, човек страда; щом изплати дълговете си и започне да взима, той се радва.

Съвременните хора се натъкват на противоречия и при доброто, и при злото, и не знаят, как да се справят с тях. Представете си, че един добър, честен човек заема държавна служба, която е свързана с големи отговорности. От време на време държавата му отпуска големи суми, да извършвам известни начинания. Той е изпълнителен към задълженията си, но понякога си услужва с отпуснатите от държавата пари. Щом дойде срока за предаване на известно предприятие, той е готов да даде точна сметка за работата, която е свършил. Обаче, случва се, че друг чиновник го замества и веднага иска да представи сметка за парите, да даде отчет за извършената

работа. Ако този момент го завари в някаква нередовност, той плаща скъпо за разхода, който е направил. Добре е започнал този чиновник, но зле свършва. Не може ли неговият заместник да отложи работата? Новият чиновник е строг, изпълнителен. При това, обещано му е голямо възнаграждение, ако може да прегледа всички работи на това учреждение и да ги постави в ред и порядък. Той казва: Законите на държавата са строги към всички и трябва да се изпълняват.

Това са разсъждения, които водят към два различни резултата. Първият чиновник разсъждава по един начин, а заместникът му - по друг начин. Ще кажете, че човек трябва да бъде буден. Той може да се ползва и като буден, и като спящ. Понякога и като буден не може да се ползва, и като спящ пак не може да се ползва. Какво ще кажете, ако в дома ви дойде бирник да събира данъците? Ако не можете да платите данъците си, какво се ползвате от това, че сте заспал, или сте буден? Близките ви могат да кажат на бирника, че спите и не можете да излезете вън, но важно е, какво той ще каже. Бирникът ще каже: Моля, събудете го веднага. Той трябва да се яви при мене още сега. Ако пък сте буден и не искате да излезете, защото сте неразположен, бирникът пак ще каже: Моля, веднага да излезе вън! Изобщо, няма положения в света, които да не поставят човека в противоречия. Той трябва да бъде разумен, да знае, как да се справя с противоречията си.

И тъй, противоречията и мъчнотиите съществуват вън и вътре в човека, но важно е, как ще се справи с тях. Има противоречия, с които човек лесно се справя, но има и такива, с които не може да се справи лесно. За пример, ако живеете под наем в една къща, на която покривът е открит някъде, а дъждът влиза в стаите ви, това е противоречие, с което лесно се справяте. Вие напускате къщата и отивате в друга, която е здрава, със здрав покрив. Какво ще правите, обаче, ако къщата е ваша? Като започне да вали дъжд, вие казвате: Дано вали малко, да не тече в стаите. Ако дъждът вали само половин час, добре ще бъде. Какво ще правите, ако непрестанно вали цели три дена? От този дъжд къщата ви може значително да пострада. Това е

противоречие, с което човек трябва да знае, как да се справи. Не знае ли, ще носи последствията му. Не е достатъчно само да знаете, как да се справяте с противоречията, но същевременно трябва да знаете, дали дадено противоречие може да ви допринесе някаква полза.

Противоречията имат смисъл тогава, когато човек може да се ползва от тях. Животът е пълен с противоречия, които трябва разумно да се използват. За пример, слушате някой да казва, че не трябва да яде много, не трябва да пие много, не трябва да се въздържа. Зависи, от какво трябва да се въздържа. Ако е въпрос за пиене на спиртни питиета, добре е човек да се въздържа. Обаче, ако е въпрос за пиене на вода, там въздържанието няма място. Ако е за ядене, добре е човек да яде малко, никога да не преяжда. Обаче, както пиенето, така и яденето са процеси не само на физическия, но и на умствения и на сърдечния свят. В който свят човек преяжда, в този свят ще страда. Ако яде умерено, човек ще страда умерено.

И тъй, когато някой казва, че страда много, това показва, че много е ял ипил. Колкото по - малко страда човек, толкова по - малко е ял ипил. Някои хора искат да ядат малко, за да не страдат. Други пък, понеже са забравили, че като ядат малко, малко страдат, искат да ядат много, за да блаженстват. Всъщност, излиза точно обратно. Значи, от човека зависи, много ли да страда или малко. Някой се оплаква, че имал големи страдания. Кой е виновен? Щом иска да не страда много, нека яде и пие по - малко. Като знаете, че страданията зависят от яденето и пиенето, вие можете да предсказвате, дали даден човек ще страда много. Видите ли, че много яде и пие, ще му кажете, че го чакат големи страдания. Яденето и пиенето се отнасят до света на чувствата. В умствения свят законът за яденето е точно обратен. Който яде много в умствения свят, той малко страда; който яде малко, много страда. Който много сее, много жъне; който малко сее, малко жъне. Въпросът за сеенето и в умствения, и във физическия свят, е един и същ. Изобщо, дойдете ли до законите на физическия, на чувствения, или на астралния и на умствения свят, ще знаете

следното: това, което е вярно за физическия свят, не е вярно за астралния; и това, което е вярно за астралния свят, не е вярно за умствения. Като знаете това, вие трябва да бъдете разумни и съобразителни, да се нагаждате според условията и законите на света, в който сте попаднали.

Оттук заключението: всеки свят има свои закони. Следователно, говорите ли за любовта, и за нея можете да кажете същото, т.е. любовта във всички светове има свои методи на приложение. На физическия свят любовта има свой метод на приложение; в астралния свят любовта има свой метод на приложение; в умствения свят любовта има свой метод на приложение; в причинния свят любовта има свой метод на приложение. И най - после, дойдете ли до Божествения свят, и там любовта има свой специфичен метод на приложение. Следователно, във всеки свят любовта се прилага по свой специфичен начин. Приложите ли я във всички светове по един и същ начин, вие ще създадете цяла катастрофа. На физическия свят, от обич към детето си, майката го храни много, да бъде силно, здраво, но с това тя му причинява големи страдания и го осакатява. Влезе ли в умствения свят, майката изразява любовта си по друг начин, но пак го осакатява. Като иска да запази силите му, да бъде здраво, тя не му дава да учи много, вследствие на което детето остава невежо. Човек трябва да знае, какви закони да прилага. Някой иска да не страда. В кой свят иска да не страда? Ако избягва страданията в астралния свят, той трябва да яде малко. Дойдете ли до света на сърцето, т.е. до света на чувствата, малко ще ядете. Ако искате да не страдате в сърдечния свят и си наложите няколкодневен пост на физическия свят, вие съвсем ще се объркате. Докато е във физическия свят, човек трябва да яде умерено; ако е в астралния свят, той трябва да пости; ако е в умствения свят, трябва да се въздържа; ако е в причинния свят, той е свободен да прави, каквото иска. Защо? Защото в причинния свят не се вършат престъпления. Каквото престъпление, или зло да направиш на някого, то веднага се превръща в добро. В причинния свят всеки

може да направи зло само на себе си, на никое друго същество. И като си причини някакво зло, той сам ще се мъчи. В Божествения свят пък съществува само добро. Там любовта служи за мярка на отношенията. Божественият свят е свят на любовта.

Като говорим за петте свята - физически, чувствен, умствен, причинен и Божествен, хората се спират пред причинния и Божествения - тях не познават. Първите три свята им са познати, защото се движат повече в тях. Като слушат да им се говори за причинния свят, те се чудят, как е възможно там да не може човек да прави зло на другите, освен на себе си. Не само зло не могат да правят на другите, но и добро не могат да правят. Направят ли добро на някого, доброто пак се връща към тях. Доброто и злото, което човек прави в причинния свят, в края на краищата се връща към самия него. Значи, в причинния свят няма нито злосторници, нито добродетелни хора. Влезе ли добродетелен човек в причинния свят, всичките му добрини пропадат. Както книжните пари губят стойността си, така и добрините на човека в причинния свят губят своето значение. Следователно, искате ли да бъдете добри хора, научете се първо да правите добро на себе си. Правите ли добро на себе си, вие сте на прав път. Ако правите добро на другите хора, вие сте на крив път. Защо? Защото това добро не е добро за вас. Истинско добро, което води човека в правия път, е това, което преди всичко е добро за него. Не е ли добро за него, а добро за другите хора, то не е добро. Докато е на земята, човек не може да познае, дали доброто, което прави на другите, е добро и за него. Това се познава само в причинния свят. Приложете същия закон и при храненето. Ако яденето, което предлагате на другите, е вкусно първо на вас, то ще бъде вкусно и на другите. Онзи, който разбира и оценява нещата, може да бъде мярка, с която да определя постъпките и отношенията си с другите хора. Някои правят добро, с цел да бъдат добре на онзи свят. Те искат там да им се плаща за доброто, което са направили. Мислят ли така, те са на крив път. Преди всичко, те няма да познаят ония, на които са

правили добро. Познаването на другите е в зависимост от познаването на себе си. Вие можете да познаете, колко добър и умен е един човек по това, доколко познавате своята доброта и разумност. Човек трябва да се стреми да подобри живота си във всички светове. Това се постига, като мисли и работи първо за себе си. Като казвам, че човек трябва да мисли първо за себе си, нямам предвид онзи груб, свещен егоизъм. Под думата "себе" аз разбирам Божественото в човека. Първо ще мислите за Божественото в себе си. Като задоволите нуждите на Божественото в себе си, вие едновременно задоволявате нуждите на Божественото и в другите хора.

Мнозина живеят на земята, но от време на време се запитват, какъв ще бъде животът им на онзи свят. В това отношение те приличат на онзи крадец, който живял 90 години и през целия си живот само обирал хората. Като наближил края на живота му, той извикал един проповедник да му поговори за онзи свят. - Какво има там? - запитал крадецът. Може ли и там да се краде? Има ли хора на онзи свят за обиране? Аз живях 90 години на земята и прекарах само в обири. Като обирах хората, изпитвах голямо удоволствие. И на онзи свят не искам да се откажа от своя занаят. Проповедникът му отговорил: На онзи свят не могат да се вършат обири, кражби, престъпления. - Щом е така, не искам да отида там. Аз не се интересувам от такъв свят. Наистина, няма какво да прави един крадец на онзи свят. Като дойде до заминаване за другия свят, мнозина се противопоставят, не им се иска да отидат там. Ако направим сравнение между тях и крадеца, ще излезе, че и те са подобни на него. И те така крали цял живот и сега не им се отива в свят, в който не могат да прилагат занаята си. Не, човек трябва да работи, да изкарва прехраната си по честен начин.

Човек трябва да работи! Дали е във физическия, или в духовния свят, работа се иска от него. Той ще отговаря за всяка своя мисъл, за всяко свое чувство и желание. Той трябва да ги приложи първо за себе си, а после за другите. Не прави ли същото изворът? Преди да има

вода за себе си, той не може да даде на другите. Изворът дава от изобилието си. Човек трябва да бъде извор, да дава от изобилието на своя живот и на другите. Ако коритото му е празно, какъв ще бъде неговият живот? Ще каже някой, че хората не са добри. Защо не са добри? Защото не са му дали това, което е очаквал. Наистина, като изучавате живота, ще видите, че всички хора, които дават, които работят за другите, минават за добри. Престанат ли да дават и да работят за другите, не са вече добри хора. Това е относителна преценка за човека. Докато някой ви помага, лекува, вие го считате за добър човек. Особено е добър, ако нищо не ви взима. Много лекари лекуват без пари, но и природата не търпи това. Тя балансира силите си. Ако лекува беден човек, тя плаща за него. Ако лекува някой богат, тя изисква от него да плати. Заплатата на природата се дава в злато, чиста монета. За всяко добро, направено от природата, или от някой приятел, човек непременно трябва да плати. По какъв начин? По какъвто и да е начин, но да стане компенсация между изразходваните и придобити енергии.

Сега всички слушат, но искат да чуят нещо ново. Какво ново ги интересува? Те искат да се научат да лекуват. С една дума, те искат да им се даде някаква дарба. Това не може да стане даром. Човек трябва да работи върху себе си, да развие известна дарба, да не чака наготово да му се даде. Всеки сам трябва да съзнае, че е добър за себе си и няма защо да прави усилия в това направление. Всеки в себе си трябва да каже, че е добър. За да поддържа добротата си, първо човек трябва да има отношение към Бога, т.е. към Божественото съзнание в себе си. После вече идват отношенията към ближните.

Първото посещение, което човек трябва да направи, със ставането си от сън, е да отиде в Божествения свят - в света на любовта, и да се разшири, да се приготви да люби Божественото в човека. После ще отиде в умствения свят, където може да яде много, без страх, че ще се разболе от ядене. После ще посети астралния свят,

където ще яде малко. Иска ли да си хапне повече, той ще слезе още по - долу, във физическия свят, където го чака голямо изобилие.

За да си изработят правилна философия за живота, хората трябва да познават своите прояви, да се разбират. Те живеят едновременно на физическия, в сърдечния и в умствения свят, но, като не разбират законите на тия светове, понякога разменят нещата от единия в другия свят. Щом не могат да поставят всяко нещо на мястото му, те се натъкват на противоречия, вследствие на което страдат. Слушате някой да се оплаква, че е болен, че ще умре от глад. Той е болен, защото е в астралния свят, където трябва да яде малко, а не е привикнал на този живот. За да се излекува, лекарите му препоръчват силна храна, повече ядене. По този начин той слиза на физическия свят, където има голямо изобилие на храна. Едно трябва да знаете: Докато сте в астралния свят, вие ще ядете малко. В астралния свят ще бъдете пчели, ще ядете малко, за да не си създадете нещастия. Щом сте на земята, ще имате стомаха на човека. Като влезете в астралния свят, ще имате стомаха на пчелата. И най - после, като влезете в умствения свят, ще имате стомаха на слона - там много се яде. Значи, това, което е благословение за умствения свят, не е благословение за астралния; благословието за астралния свят пък не е благословение за физическия. Не може ли да се справи със законите на тия светове, човек изпада в противоречие, в каквото се намерили селяните на едно село, които получили един слон от турския паша.

Приказката за този слон е следната. Един турски паша отишъл в едно българско село на гости. Домакините го приели много любезно, нагостили го добре. На заминаване от селото, пашата се обърнал към селяните с думите: Благодаря ви за добрия прием. За благодарност, ще ви подаря един слон, да ви върши работа. Те благодарили на пашата за слона, но не знаели, как да го впрягат на работа. Цели пет години слонът прекарал в селото, без да работи, но през това време селяните обеднели. Защо? Слонът изяждал на ден по пет крини ориз. Те го хранили само, без да го използват. Един ден пашата срещнал

един от селяните на това село и го запитал: Доволни ли сте от слона?
- Доволни сме. - Тогава да ви изпратя още един слон. - Благодаря,
достатъчно ни е един слон. Вторият слон изпратете на друго някое
село. Наистина, страшно е да храниш слон, без да го използваш за
работа.

Съвременните хора страдат от неразбиране на живота, който Бог
е вложил в тях. Те страдат от това, от което и селяните страдали - не
знаят, как да използват слона - това силно, здраво животно.
Противоречията в живота на човека показват, че той не разбира
нещата. Щом се натъкне на известно страдание, той трябва да се
запита, отде иде това страдание и защо иде. Като разбере, че
страданието иде от физическия свят, човек може да се качи в
астралния свят и да се освободи от него; ако страданието иде от
астралния свят, човек може да се качи в умствения; ако иде от
умствения свят, човек може да се качи в причинния, където работите
се нареждат добре. Ще кажете, че за да нареди работата си добре,
човек трябва да мисли. Как трябва да мисли човек? Той трябва да
мисли не само по физическия начин, но и по Божествен начин. Като
мисли по Божествен начин, ще бъде добре за ума му; щом е добре за
ума му, ще бъде добре и за неговото сърце; щом е добре за ума и
сърцето му, ще бъде добре и за тялото му. За да постигне това, човек
трябва да живее в причинния свят, където няма никакви
престъпления. Влезе ли в този свят, човек може да направи зло само
на себе си, на никого друго. В този свят човек има възможност да се
изправи. Ако всеки може да ви причинява пакости, вие сте в света на
злото. За да се освободи от злото, човек трябва да напусне този низш
свят и да се издигне в причинния или в Божествения свят.

Човек трябва да държи в ума си мисълта, че никой на никого не
може да причини зло или добро, освен той сам на себе си. Това, което
Христос е казал за самоотричането, подразбира, че всеки човек може
да бъде господар на себе си, на своята съдба. Ако човек не мисли така,
никой не може да му помогне. Бог, Който учи човека отвътре, всякога

му нашепва: Ти ще постъпваш с хората така, както аз постъпвам с тебе. Искате ли да не страдате, идете в Божествения свят. Там и душата, и умът, и сърцето, и тялото ви ще бъдат неуязвими, както Бог е неуязвим. Следователно, решите ли да се оплаквате, че някой ви причинил пакост, ще знаете, че вие живеете още в един от низшите светове - физическия, астралния или умствения. Престанете ли да се оплаквате от хората, вие сте се качили в причинния или в Божествения свят. Там никой не може да ви направи зло. Там всеки човек сам може да си причини някакво зло; там всичко е неуязвимо. Опитал ли се някой да причини зло на другите, той сам ще падне в това зло, т.е. сам ще падне в низките светове. Никой не е в състояние да измени законите на Божествения свят. Всеки, който е влязъл в Божествения свят и се е опитал да направи зло на някого, той веднага се е намерил на земята, между ония хора, които обичат да правят зло.

Христос слезе на земята да научи хората, именно, на този закон. Той им доказа, че макар да е слязъл на земята, пак живее в Божествения свят, където никой не може да му причини зло. Когато Савел гонеше Христа, Христос го свали от коня и му каза: Знай, че като правиш зло на другите, ти сам правиш зло на себе си. Като падна на земята и ослепа, Савел започна да мисли върху думите на Христос, обърна се към Него и каза: "Всичко считам за измет, само да позная Тебе Единнаго, Истиннаго Бога, Исуса Христа." От този момент той се нарече Павел, прие Христовото учение и започна да проповядва. Наистина, няма по - велико нещо за човека от това, да познае Христос, да разбере, че не може да прави зло, но и на него не могат да правят зло. Осъзнае ли това, той е свободен, щастлив човек. Такива са всички хора, които прилагат законите на Божествения свят.

Като наблюдавам хората, виждам, че някои живеят на физическия свят, вследствие на което работят много. Други живеят в астралния свят, вследствие на което малко работят, малко ядат и малко мислят. Трети живеят в умствения свят, затова мислят много. Малцина влизат в причинния или в Божествения свят, най - много за

две - три минути, като с експрес, и бързат да слязат на земята. Те разправят, че са видели ангелите, видели са крилете им. Те се лъжат, никакви криле не са видели. Крилете на ангелите са на земята. Желя ви да отидете в причинния свят и да прекарате там поне една седмица. Животът в причинния свят е много евтин. С малко пари вие можете да си вземете стая в един от големите хотели на милосърдието, на разумността. Там дават и храна, и дрехи, и облекло. Като напуснете този свят, ще ви изпратят с големи подаръци. И така, разграничавайте добре нещата и поставете всяка работа на своето място: физическата - за физическия свят, астралната - за астралния, умствената - за умствения. След това, качете се в причинния свят, да видите причините на всичко, което става на земята. Разберете ли причините на нещата, ще се освободите от всички противоречия. В причинния свят всяко нещо е на мястото си. Обаче, ако разглеждате Божествения свят от физическо гледище, със законите на физическия свят, вие няма да имате ясна представа за него. Моралният свят не може да се разглежда нито чрез законите на физическия свят, нито чрез законите на астралния свят, нито чрез законите на умствения свят. Физическият, астралният и умственият свят са относителни светове - светове на доброто и на злото. За да познае себе си, като човек, за да познае ближния си и да разбере причините на нещата, човек трябва да напусне тези три свята и да влезе в причинния свят. В причинния свят човек ще разбере, защо резултатите на физическия свят не са такива, каквито човек ги очаква. Човек иска да бъде богат, учен, щастлив, а въпреки това не успява. Защо? Защото той се стреми към богатство, без да подозира, че богатството е в него. Той иска да бъде щастлив, без да подозира, че щастието е в него. Той иска да стане учен, без да подозира, че науката е в самия него. Той иска да следва университет, да стане учен. Защо не следва университета на любовта, да се научи правилно да обича? Обаче, на физическия свят това е немислимо, както е невъзможно на физическия свят да имаш здраво тяло, в астралния свят - здраво сърце и в умствения свят - здрав

ум. На физическия свят телата се разрушават, в астралния свят - сърцата се разрушават, а в умствения свят - умовете се разрушават.

В кой свят нещата не се разрушават? В света на душата. Душата пък живее в Божествения свят. Следователно, за да не се разрушава, човек трябва да живее на земята, но да прилага законите на Божествения свят. Това значи, между мислите, чувствата и постъпките на човека да има съответствие. Понеже хората не могат да спазят това съответствие, те постоянно се оплакват едни от други. Те казват: Къде ще отиде краят на този свят? За никакъв край въобще не трябва да се говори. Едно трябва да имате предвид: нова философия е нужна на хората. Всички се нуждаят от нова философия за живота. Според тази философия, физическият живот изисква едно нещо, астралният - друго, умственият - трето и т.н. Човек трябва да знае във всеки даден момент, в кой свят се намира и какво трябва да прави.

Мнозина питат, ще се познават ли на онзи свят. Познаване има само между душите, между ония, които живеят в любовта. Вън от любовта никакво познаване не съществува. На физическия свят хората един ден се познават, а на другия не се познават. Това не е познаване. Това са търговски отношения. Да познаваш някого, това значи, да го обичаш. Обичаш ли го, достатъчно е да чуеш името му, да го зърнеш отнякъде, за да се развеселиш. Ще кажете, че животът е сериозен, не можете да бъдете радостни. Човек е сериозен, когато не разбира живота. Ако се смее много, той пак не разбира живота. Дойде ли до положение нито да е много сериозен, нито да се смее много, човек става годен за ученик. Вие трябва да станете кандидати за ученици. Докато не мисли право, човек се смее. Щом се намери в затруднение, той става сериозен. И единият, и другият се намират в положение на дете, което иска да бере плодове от градината на съседите си. Като минава край градината, детето се смее, иска да даде вид, че нищо не мисли. Щом влезе в градината да къса плодове, и пъдарят го улови, детето става сериозно.

Сегашните хора страдат и се питат, защо идат страданията. Много просто - пъдарят ги е хванал. С други думи казано: хората страдат, защото не постъпват, както трябва нито във физическия, нито в астралния, нито в умствения, нито в причинния свят. Те не постъпват добре, защото искат по изкуствен начин да бъдат щастливи. Вместо да станат щастливи, те сами си създават нещастия. Докато живее във физическия, астралния и умствения свят, човек не може да бъде щастлив. Тези светове представляват ровка почва, която постоянно се руши. При тези условия, човек не може и не трябва да търси щастието си в своите мисли, чувства и постъпки. Човек живее в полета, покрити със снегове и ледове, които постоянно се топят. Той живее в области, потънали във вода, в която и той сам може да се удави. Изобщо, човек живее в неустойчиви светове. В който и свят да влезе, навсякъде ще се намери при трудни условия. За да се справи с тези условия, той трябва да се трансформира, да мине в друго състояние. Ако иска да живее добре на физическия свят, човек трябва да се превърне в млекопитаещо. Физическият свят е свят на мъчение. Ако иска да живее добре в астралния свят, човек трябва да се превърне на риба. Астралният свят е воден. Ако иска да живее добре в умствения свят, човек трябва да се превърне на птица. Ще дойде ден, когато човек ще живее в астралния свят. Този свят сега се приготвя, да стане годен за живеене. Сега се оформя твърдата почва в него. Също така се оформя твърдата почва и на умствения свят. Когато влезе в астралния и в умствения светове като жител, човек ще може по-добре да разбере причинния свят. Като придобие опитностите на трите свята, човек ще влезе да живее в причинния свят. Когато стане жител на причинния свят, човек става вече светия.

Хората се оплакват от противоречията на живота и се питат, кога ще се оправи този свят. Докато е на земята, човек всякога ще има противоречия. Единствената възможност на човека да се освободи от противоречията на живота се състои в това, да направи поне една разходка в причинния свят, да разбере причините на нещата. Като се

върне оттам, той ще се примири с мъчнотиите си и ще бъде годен за работа. Иоан казва: "Чух цялото създание да възхвалява Бога." Значи, ще дойде ден, когато всички живи същества ще разберат Божиите пътища и закони и ще въздадат хвала на Господа. От този ден никой на никого няма да пакости. Днес хората страдат, едни на други си причиняват страдания от неразбиране на великите закони на Битието. Докато живеят в старите си разбирания, хората ще бъдат в положението на богатия, който, като замина за другия свят, поиска пак да заповядва на бедния Лазар. Той трябваше да се разкае, да признае погрешката си по отношение на Лазара и да помоли Аврама да му помогне да се просвети, да изправи живота си. Следват ли новите разбирания, вие ще се намерите в положението на Лазара, който след смъртта си отиде в лоното на Аврама.

И тъй, искате ли да излезете от трудностите на живота, откажете се от разбиранията на вашите баби и дядовци. Вие говорите за нови разбирания, а ходите по пътя на вашите деди и баби. От дясната ви страна стои вашият дядо, отляво - баба ви, а вие в средата, между тях, и разговаряте. Дядо ви живее в умствения, баба ви - в астралния, а вие - на физическия, но и тримата сте недоволни. Всеки намира, че светът, в който живее, не е добре създаден. Как трябва да се създаде? Нека всеки от вас даде свой план, и аз ще го представя на Бога, ще кажа, че искате подобрението на света. Ще кажете, че досега никой не е ходил на онзи свят и затова нищо не може да ви се каже. Прави сте. Всички, които са напуснали този свят, са минали транзит през него, не са се спирали. Ще дойде ден, обаче, когато хората ще отиват на онзи свят и ще прекарват там, колкото искат. Тогава светът ще се оправи. Сега, понеже хората минават транзит, през онзи свят, те виждат само едната му страна и казват: На физическия свят трябва да се работи, в астралния - да се яде, а в умствения - да се мисли. Обаче, и като работи, и като яде много, и като мисли много, човек пак няма да разреши въпросите. Следователно, смисълът на живота не е нито в многото работа, нито в малкото; нито в многото ядене, нито в

малкото; нито в многото мислене, нито в малкото. Смисълът на живота се крие в Божествения свят.

Следователно, искате ли много работа, идете във физическия свят; искате ли много ядене, идете в астралния свят; искате ли много мисъл, идете в умствения свят; търсите ли доброто, идете в Божествения свят. Ако работиш малко на физическия свят, болен си; ако ядеш малко в астралния свят, недоволен си; ако мислиш малко в умствения свят, глупав си. И обратно: ако много работиш на физическия свят, даровит си; ако много ядеш в астралния свят, богат и щедър си; ако много мислиш в умствения свят, умен си. Добри неща са тия, но те не разрешават въпросите. Докато сте млади, вие можете да работите, да любите, да ядете. Щом остарееете, не можете да работите, не можете да обичате, не можете и да ядете много. Докато сте млади, много работите, много чувствувате и мислите, много ядете, но и противоречията ви са много. Щом остарееете, и яденето, и чувствуването, и мисленето, и работата намаляват, но и противоречията намаляват. Старият мисли само за едно: Какво е било в младини, и какво е сега.

Искате ли да се освободите от противоречията на живота, идете в Божествения свят, където царува доброто и любовта.

Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

12 Утринно слово от Учителя. 13 януари, 1935 г. София. – Изгрев.

ТОВАРЕНЕ И РАЗТОВАРВАНЕ

Ще прочета 29 глава от Притчите. Като четете тази глава, виждате, че някои от стиховете в нея се отнасят до физическия свят, други - до духовния, а трети - до умствения. За да се ползва от мислите в Притчите, човек трябва да ги разбира. Не ги ли разбира, той изпада в заблуждения. Ако не разбира живота, както трябва, княжеският син може да мисли, че в него тече княжеска кръв, че е по-благороден от другите хора. Това може да е вярно, може и да не е вярно. Наполеонът, като златна монета, струва повече от стоманата, но със стоманено перо можеш да напишеш велики работи, които да се четат и в бъдещите векове, когато с наполеона нищо не можеш да напишеш. Така че, не е въпрос, с какви материали разполагаш в дадения случай, а какво можеш да направиш от тях. Не е въпрос, от какъв баща си роден, а какво можеш да научиш от този баща. Мнозина казват, че са синове Божии, но въпреки това вършат погрешки и престъпления. Явява се въпрос: може ли човек да бъде син Божий и да върши престъпления? Според едни е възможно, а според други - невъзможно. Първите казват, че докато е на земята, като богат и беден, като болен и здрав, като учен и прост, човек е изложен на погрешки и престъпления. Човек е изложен на изкушения, вследствие на което, съзнателно или несъзнателно, той греши.

Като изучавате човешкия живот, виждате, че човек е в състояние да прави и добро, и зло. Това показва, че той е свободен да прави и добро, и зло. Обаче, кое в даден случай е добро и кое - зло, това е въпрос на разбиране. За пример, ако биеш някого навреме, това е добро. Ако не го биеш навреме, това е зло. Значи, има относително зло, което може да се приеме и за зло, и за добро - зависи от резултатите. Съществува и абсолютно зло, т.е. зло, което всякога е

зло. Това зло отдалечава човека от благото, което му предстои да получи. Злият, лошият човек сам се лишава от благото, което трябва да получи. Докато злото не е дошло при човека, той посажда в градината си доброкачествени плодни дръвчета, отглежда ги грижливо и се радва на плода, който са завързали. Дойде ли злото, веднага плодовете изчезват. Злото събира плодовете от градината на човека, задържа ги за себе си, а него лишава от тях. Като не знае причината за това, човек се пита, защо му се отнема това, което очаква да получи. Злото е причина за това. Доброто дава възможност на човека да реализира благата, които му се полага да получи, а злото ги отнема. Някои запитват, не може ли без зло в света. И без зло може да се живее, но това зависи от разбирането на човека. Ако знае изкуството да живее правилно, човек е във влиянието на злото. Не е достатъчно да се говори само за правилно живеене, но трябва да се живее правилно. Многого говорене не помага. То действа като проливен дъжд. Обаче, от проливен дъжд растенията изгниват. Ако пада много дъжд на нивата, житото бързо израства, но изгнива. Говорите ли на човека много за Бога, вие ще го заставите да не ви слуша.

Като знаете това, не говорете много. Многословието спъва човека. Не говорете много нито на хората, нито на себе си. Ама не си доволен от себе си и се осъждаш. Като се осъждаш, знаеш ли, кое е право и кое - криво? Има смисъл човек да е недоволен, но ако знае, кое е право и кое не е. Ако някой падне и счупи крака си, трябва ли да се осъжда? Това падане може да е за добро. Ако с падането си човек разрешава един важен въпрос в живота си, то е на място. Щом се е разрешил един важен въпрос, благодари за това падане. Ако страданието може да отклони човека от намерението му да направи някакво престъпление, то е на място. На физическия свят падането причинява болки и страдания, но в духовния свят то носи благословение за човека. Ако не беше паднал, той щеше да се лиши от благословието на Бога.

И така, страданията, които човек преживява на физическия свят, както в духовния свят, са спирачки. Без тези спирачки той би полетял в низината. Ако не дойдат малки спирачки, ще дойдат големи, които ще го спрат в пътя му. Малките спирачки могат само да го задържат да не падне, а големите - ще го спрат. Страшно е положението на човек, който е спрял в пътя си. В този смисъл страданието е благо за човека. Благодарете за малките страдания, да не дойдат по - големи. Мнозина говорят за страданията като блага в живота, но дойдат ли до тях, те казват: Може да мине без това страдание. Значи, те говорят неща, в истинността, на които не са убедени.

Чрез страданията и чрез радостите човек се изпитва. За да издържи изпитите си и да не се изложи на големи страдания, човек трябва да пази следните правила в живота. Когато отиваш за вода на извора, благодари и за малката стомна, която ти е дадена. За предпочитане е да имаш малка, но здрава стомна, отколкото голяма и пукната.

Когато се намериш в затруднение, благодари за малкото знание, което можеш да приложиш. Малкото знание, но добре използвано, струва повече от голямото, но неизползвано знание. То е подобно на голяма стомна, пълна с вода, но пукната. Докато се възползваш от това знание, то е изтекло вече навън. Къде стои знанието на човека, който живее в постоянно неразположение и недоволство?

Съвременните хора се оплакват, че са изгубили своя вътрешен мир и не знаят, как да го възстановят. Достатъчно е само, човек да приложи своя духовен камертон, за да възстанови с него вътрешният мир и да изправи погрешките си. Чрез своя духовен камертон човек различава, кои погрешки са негови и кои - чужди. Без него той изпада в заблуждение, вследствие на което взима чуждите погрешки за свои. Когато двама души не пеят еднакво - единият повишава тона, а другият го понижава, и двамата чуват дисхармонията в пеенето или свиренето. Искат ли да пеят хармонично, и двамата трябва да взимат тоновете еднакво. Ако всеки пее за себе си, поотделно, той е свободен

да пее, както иска. Обаче, пеят ли двама заедно, те непременно трябва да се вслушват. Когато хората са свързани, трябва да бъдат отстъпчиви. Днес няма хармония между хората, защото никой не иска да отстъпва. Всеки казва за себе си, че е прав. Ако двама души пеят заедно, от свое гледище, и единият е прав, и другият е прав, но все пак единият трябва да отстъпи, да тръгнат в едната или в другата посока. Следва ли всеки своята посока, нищо няма да излезе.

Сега, явява се въпрос: по кой път трябва да върви човек? Два пътя има в живота: път на мекотата и път на силата. Мнозина казват, че човек трябва да бъде мек. Какъв щеше да бъде животът, ако всички хора бяха меки? Или какъв щеше да бъде животът, ако всички хора бяха силни? Добре е човек понякога да бъде силен, а понякога - мек. И едното, и другото качества са на място. Има смисъл човек да бъде силен, когато управлява. Да управлява човек, това не значи, че трябва да заеме мястото на някой цар, държавник, министър. Всеки човек може да управлява себе си. На всеки човек е даден многоброен народ да управлява. Това са неговите мисли, чувства и желания. Те се нуждаят от силната и мощна ръка на своя господар, да ги сложи в ред. Ако не ги управлява, както трябва, те ще му създадат големи и малки неприятности, с което ще му обърнат вниманието. Казваме за някой човек, че има добри мисли и чувства. Защо има добри мисли и чувства? Защото зад тях стои едно добро, разумно същество, което проявява своите добри мисли и чувства чрез даден човек. Кажем ли, че някой човек има лоши мисли и чувства, това показва, че зад него стои едно лошо същество. И това същество проявява чрез човека своите лоши мисли и чувства. Като не знаем причината за добрите и лоши мисли и чувства, ние ги отдаваме на човека, чрез когото се проявяват. Значи, зад всяка добра или лоша мисъл стои едно добро или лошо разумно същество, както зад всяка хубава картина стои един добър художник.

Така че, дойдат ли в ума ви лоши мисли, а в сърцето ви - лоши чувства, знайте, че сте се свързали с лоши същества. Прекъснете ли

вързката си с тях, вие ще се освободите от лошите си мисли и чувства. Кой е виновен за лошите мисли и чувства? Самият човек. Не прави ли същото и пияницата? Той ходи по кръчмите, запознава се с хора, които пиянстват, и прави същото, каквото и те правят. Кой е виновен за лошите последствия на пиянството? Той сам е виновен. Щом скъса дружбата си с пияниците, той ще се освободи от пиянството. Съвременните хора вървят в един път, който не дава големи постижения. За да придобият нещо ново, те трябва да внесат нови разбирания, нов морал в живота си. Каквото да правят, не внесат ли новото, те ще останат в положението на обикновените художници. Те ще рисуват, но картините им ще бъдат обикновени, никой няма да ги купува. Внесат ли новото разбиране в живота си, те ще станат видни художници. Който види картините им, ще пожелае да ги купи. Ако и пророкът върви в новия път, той ще пророкува на хората и някога пророчеството му ще се сбъдне, някога няма да се сбъдне, но за себе си няма да пророкува. Ако пророкът не може да предскаже на себе си, какво ще му се случи, той не е пророк.

Преди освобождението, във варненско някъде, се явила една гадателка, която предсказвала на хората, какво ще се случи. Три - четири месеца наред тя гадаела на хората и събрала много пари. В скоро време тя се прочула толкова много, че не успявала да приеме всички, които идвали при нея. Един ден в дома и влезли крадци и обрали всичките и пари. Като останала без средства, тя престанала да гадае на хората. Всички се чудели, как е възможно, толкова прочута гадателка, която гадаела на всички, да не може да предвиди, какво ще и се случи. Каква полза има тя от своето гадателство, щом не може да гадае на себе си, да се предпази от разбойниците и крадците, които я обрали?

И съвременните хора се намират в положението на тази гадателка. Те имат знания, сила, богатство, но не могат да се ползват от тях, както трябва. Някоя ясновидка влиза в едно събрание, но не знае, къде да седне. Най - после тя сяда до един господин, който е

много нервен и сприхав. Той я бутва няколко пъти, и тя остава недоволна от него, казва, че е лош човек. Като ясновидка, тя трябваше да си избере място до някой добър човек, да няма неприятности. Щом е седнала, където намери, тя трябва да търпи, да не се възмущава от хората. Някой се страхува от мечка. Щом е ясновидец, той трябва да избере такъв път, че да не го среща мечка. Ясновидецът познава отдалеч още, че иде мечка. По какво я познава? По миризмата и. Най - малко от половин километър разстояние той познава, идва ли мечка срещу него, или не. Ако усети, че мечка идва срещу него, той веднага тръгва по друг път, за да не я срещне. И лошият човек се познава по миризмата си. Влезете ли в някое общество и усетите специалната миризма на лошия човек, вие веднага взимате мерки. Щом намерите лошия човек в това общество, вие се отдалечавате от него. Защо даден човек е лош? Защото на физическия свят той е нечистоплътен, в духовния - небрежен в чувствата си, а в умствения свят - не мисли правилно. Лошият, злият човек е сприхав и нервен, не можете дума да му кажете. Ако му кажете една дума, която не му харесва, той веднага избухва. - Защо Бог го е създал? - Не слагайте вината на Бога, Той не го е създал. При това, не забравяйте, че лошият човек не е лош във всички случаи на живота си. Ако е лош за един, не е лош за всички. За пример, вълкът е лош за овцата, но за своите малки е добър.

И добрият човек е добър само за някои хора, а не за всички. За пример, един богат човек раздава на бедните пари, с цел да се прочуе, да пишат вестниците за него. За бедните хора той е добър, благодетелен, но питайте, какво ще кажат за него ония, с които той се състезава. Той се състезава с богатите хора, иска да мине пред тях за голям благодетел и се скарва с тях. За тях този човек не е добър. Те знаят неговата скрита, интимна мисъл, да се изяви като голям благодетел. На земята човек може да бъде известен по своето гадателство, или по друга някаква дарба, да минава за пръв между подобните си. Обаче, отиде ли на небето, там никой не му обръща внимание. На небето той минава за обикновен човек, защото там и

децата имат големи знания и дарби. Там децата знаят десет пъти повече от децата на земята. Отидете ли на небето, ще се объркате в голямото еднообразие. Там всички същества си приличат външно: по красотата, по телосложение, по глас. Като срещнете едно същество, не можете да го следите, то се изгубва между другите същества - не можете да го познаете и различите между останалите същества. Единственото нещо, по което можете да различавате съществата на небето едно от друго, е тяхната миризма. По миризмата им ще познаете, кое същество е по - добро. Там става въпрос за добри хора, а не за лоши. На небето съществата се различават по тяхната доброта - едно от вътрешните качества. Затова казваме, че на земята хората живеят във външно разнообразие, а вътрешно еднообразие. На небето е точно обратно: там съществата живеят във външно еднообразие, а вътрешно разнообразие. Докато живеете на земята, между добри и лоши хора, вие трябва да познавате лошащината на лошите хора и добротата на добрите хора, за да бъдете приятели и с едните, и с другите. Отидете ли на небето, там трябва да познавате само добротата на небесните жители.

Изобщо, каквото знание има, човек трябва да го приложи, да види неговите плодове. Не може ли да приложи знанието си, той никак не се ползва от него. Един турчин отишъл в едно българско село. За да респектира селяните, той им казал, че знае български език, за да се пазят, да не кажат нещо пред него, с което да се изложат. Като чули това, селяните решили да му говорят на български език, да не мисли, че крият нещо от него. Турчинът седнал на един миндер и спокойно пушил цигарата си. По едно време искра хвъркнала към чалмата му, и тя започнала да дими. Един от селяните му казал на български: Ага, чалмата ти гори. - Ола - белир, казал турчинът и продължил спокойно да пуши. След това втори селянин се обадил: Ага, чалмата ти гори. - Ола - белир! Когато димът от чалмата се увеличил, един от селяните извикал на турски: Ага, чалмата ти гори! - Така кажи, да те разбере. Значи, турчинът не разбирал български

език, но се хвалил само. Какво знание е това, при което чалмата ни може да изгори? Привидно знание е това, а не истинско. На такова знание не може да се разчита. Човек трябва да знае, че пътят, по който се развива, е интересен и заслужава да се изучава. Интересен е животът и на детето, и на възрастния, и на стария. Във всяка възраст човек придобива нещо и дава нещо. Ако искате да угодите на стария и да научите нещо от него, имайте търпение да го изслушате. Той ще ви говори за миналото си, от което ще се поучавате. Отидете ли при някое дете, то ще ви разправя за бъдещето. Детето говори, какво иска да стане в бъдеще. То казва: Като порасна, ще стана генерал, учител, министър и т.н. Възрастният пък говори за настоящето. Така че, ако постоянно говорите за миналото, вие сте стар човек; ако говорите за настоящето, възрастен сте; ако говорите за бъдещето, млад сте. Ако се оплакваш за погрешките си, стар си; ако говориш за живота, както днес се проявява, възрастен си; ако се радваш на добродетелите, които ще развиеш в бъдеще, млад си. Ако сте стар и желаете да се подмладите, престанете да говорите и мислите за недостатъци, които сте придобили от вашите деди и прадеди. Мислете и се радвайте на добродетелите си, които ще проявите в бъдеще, защото в тях се крие вашето благо. Животът на миналото, със своите погрешки, е отживял времето си. Днес са важни добродетелите, които са се родили от погрешките на човека. Във всяка погрешка се крие една добродетел, която ще се прояви в бъдеще. Много от погрешките на хората са направени от любов. Често майката и бащата правят погрешки от любов към децата си. Някои погрешки повдигат човека високо и го водят към знание и светлина. За да придобие известно знание, човек често греша. Следователно, в света съществува любов без погрешки и любов с погрешки, знание без погрешки и знание с погрешки. Знанието с погрешки е знание на миналото; знанието без погрешки е знание на бъдещето. Любов с погрешки е любов на миналото; любов без погрешки е любов на бъдещето. Ето защо, ако влезете в стълкновение със своите погрешки, не се спирайте пред тях, но

вървете напред. Щом имате погрешки, вие сте още в живота на своето минало. Защо се спирате да плачете пред погрешките си? Имате някаква цел. Когато някой отиде при един богат човек и започне да му се оплаква за страданията и мъчнотиите, през които е минал, той крие някаква користолюбива мисъл в себе си. Той иска да трогне сърцето на богатия, да го застави да му помогне. Ако богатият човек е благороден и щедър, без да му се оплаквате, без да му разправяте за страданията си, той ще бъде готов да ви помогне. Срещнете ли богат човек, не му говорете за страданията и погрешките си. Кажете му само, че се нуждаете от неговата помощ - нищо повече. Постъпвайте и към Бога по същия начин. Имате ли някаква нужда от Бога, кажете Му, от какво се нуждаете и се отдръпнете настрана да чакате отговор. Като се моли на Бога, някой казва: Господи, голям грешник съм, не изпълних волята Ти. На другата вечер пак същото разправя и след това ще каже, че се е изповядал пред Бога. Това не е изповед. В какво се състои голямата му погрешка? Ще каже, че изял една кокошка. Това не е много голяма погрешка. Ето, вълкът изяжда цяла овца и не се счита грешен. Ще кажете, че вълкът не е разумен, както човека. Разумен е вълкът. Той изяжда цяла овца, лисицата - няколко кокошки, а човек - само една. Ако яде малко, човек минава за скъперник; ако яде много, минава за лаком. Човек трябва да яде умерено: нито много, нито малко. Той трябва да яде толкова, колкото да издържа на дългия път, който му предстои да извърви.

Мнозина искат да знаят, колко трябва да ядат обикновено - много, или малко. Човек трябва да яде толкова, колкото да има сили да извърви дългия път, който му е определен да измине. Не лишавай тялото си от благата, които Бог ти е определил, но същевременно не измъчвай стомаха си да оре повече, отколкото трябва. Оре ли повече, отколкото трябва, ще го осакатиш и после сам ще ореш. Положението, в което човек се намира сега, е временно. Той трябва да излезе от сегашното си положение. По какъв начин ще излезе? Как ще излезе от сегашното си положение, това зависи от причините, които са го

поставили в това положение. Човек може да бъде недоволен по три причини: първо, ако не се е наял достатъчно. Второ, ако не е достатъчно обичан от обкръжаващите. И трето, ако мислите му са неправилни. Следователно, ако недоволството ти произтича от недостатъчно ядене, приеми още храна и ще станеш доволен. Ако си недоволен, че хората не те обичат, започни ти да обичаш. Ако си недоволен от кривите си мисли, изгони ги навън. Ти можеш да ги изгониш, когато ги впрегнеш в работа. Щом ги впрегнеш в работа, те постепенно отстъпват мястото си на добрите мисли. Има един вътрешен закон в човека, с който нещата могат да се трансформират. Злото е зло, доброто е добро. Те никога няма да се изменят, но могат да се съчетават. Като съчетаете доброто и злото, те ще се примирят. Нагостете добре лошия човек, и той ще се примири с вас. Сложете пред него една добре приготвена и опечена баница и вижте, какво ще прави. Той ще си хапне, ще задоволи глада си и ще се разположи към вас, ще стане добър. Ако не знаете, как да постъпите с лошия човек, вие ще изгубите доброто си разположение, добрите си мисли и чувства. От незнание човек всеки момент губи своя вътрешен мир.

Какво трябва да прави човек, за да не губи своя вътрешен мир и разположение? Той трябва да прилага закона за трансформиране на своите мисли и чувства. Ако изпадне във физическо неразположение, човек трябва да изпие сока на два - три лимона със захар, а след това да изпие сока на няколко портокала. Сокът на лимоните и портокалите възстановяват доброто разположение на духа, подобряват състоянието на стомаха. Състоянието на чувствата и на мислите се повдига чрез четене на книги, които описват живота и делата на светии, на велики хора. Дойдете ли до обезсърчението, не се плашете. Знайте, че вие сте попаднали временно в тази област. В тази област ви посрещат същества, които ви нападат с мислите и чувствата си, с цел да ви ограбят. Те са крадци и разбойници, които имат предвид вашето обезсилване. Като изгубите силата, те лесно ще ви

нападнат и ще си вземат от вас това, което им е нужно. Дръжте съзнанието си будно, за да можете да се справяте лесно с тях.

Когато четете Притчите, вие трябва да проникнете в техния дълбок смисъл, да ги разберете. За пример, какво разбирате от стиховете: "Човек, който е често отличаващ, остава твърдоглав. Внезапно ще бъде съкрушен, и то без изключение".(1 ст.).

"Когато праведните се увеличават, народът се весели; но когато нечестивият началства, народът въздиша".(- 2 ст.).

За да разбере смисъла на Притчите, човек трябва да се вглежда в себе си, да намери, какво е отношението на тези мъдри изречения към самия него. Наистина, когато нечестивите в човека се увеличават, неговите поданици, неговият народ въздиша. Когато праведните в него се увеличават, народът му се весели.

"Който обича мъдростта, весели отца си; но който се сдружава с блудници, разпилява имота си."(- 3 ст.) - Това всеки може да забележи, както в своя личен живот, така и в живота на близките си. Значи, който обича мъдростта, духът му се весели; който се сдружава с блудници, изгубва силата си и тръгва в лош път.

"Царят с правдата утвърждава земята си, а дароприемецът я съсипва".(- 4 ст.). - Цар може да бъде само онзи, който има прави мисли и ги прилага. А онзи, който само приема дарове, без да дава нещо от себе си, той съсипва земята си.

"Човек, който ласкае ближния си, простира мрежа пред стъпките му."(- 5 ст.). - Не ласкай ближния си, но не ласкай и себе си. Не се заблуждавай да мислиш, че си по - добър от другите. Не се сравнявай с никого. Не казвай, че другите са по - лоши от тебе и правят по - големи погрешки. Ти не знаеш, какво правят другите хора. Има случаи в живота, когато голямата погрешка на някого ще му причини полза, а твоята малка погрешка ще ти причини вреда. Има големи погрешки в живота на хората, които лекуват, има малки погрешки, които изгарят. Понякога голямата погрешка произвежда преврат в човека, а малката го подхлъзва.

Като ученици, съветвам ви да не отлагате нещата. Днешната работа не отлагайте за утре. Не мислете, че бъдещето носи по - добри условия от настоящето. За онзи, който работи съзнателно и разумно, бъдещето носи по - добри условия от настоящето; но за онзи, който не работи, а само отлага нещата за по - добри времена и условия, бъдещето не носи по - добри условия от днешния ден. В Божествения свят има само един ден - днешният; утрешният ден е човешки. Хората, които живеят в умерения пояс, делят годината на 365 дни, на 12 месеца, на 52 седмици; седмицата - на 7 дни - понеделник, вторник, сряда и т.н. Какво ще кажат хората, които живеят на северния полюс? Те имат един ден и една нощ през годината. Следователно, ако слънцето изгрее в понеделник те ще имат цяла година все понеделник; ако изгрее в неделя, цяла година ще имат неделя. Съботяните казват, че съботата трябва да се посвети за служене на Бога. Кога трябва да служат на Бога хората на северния полюс, ако слънцето е изгряло в деня, когато ние имаме, за пример, понеделник?

Следователно, за да имаме една мярка за нещата, ние трябва да приемем за основа на живота Божествените неща. Божествената мярка има две точки: Изгревът на слънцето - началната точка, а залезът - крайната точка. Докато имаш светлина в ума си, ти си в деня на своя живот; изгубиш ли светлината си, настъпва нощ, и ти не можеш вече да работиш. Не пренебрегвайте слънцето на вашия живот. Щом изгрее, използвайте го. Колкото да е малко знанието ви, колкото да е малка светлината ви, благодарете за нея и разумно я използвайте. И малкото, и многото идат от един и същ източник - от Бога. Малкото благо, добре използвано, принася голяма полза на човека. В живота царят може да слезе до положението на последен сиромаш, но и сиромашът може да стигне до положението на цар.

Така че, човек може да слезе до най - големите дълбочини на живота, но може да се издигне и до най - големите височини - от него зависи. Възможностите, които човек крие в себе си, ще докажат, може ли да издържа на тия положения. Докато е в човешката любов, човек

слиза до дъното на ада. Защо? Товарът му е голям. Той обича един човек, който постоянно го товари. От тежестта на големия товар, той постепенно слиза все по - надолу, докато се намери на дъното. За да излезе от дъното на живота, човек трябва да се влюби в Онзи, Който разтоварва. Днес отнемете десет килограма от товара му, утре още десет, докато един ден съвсем го разтовари и издигне до най - голямата височина на неговия живот. Разтовари ли го съвършено, той ще си спомни за човешката любов и ще направи сравнение между човешката и Божествената любов. Човешката любов е любовта на миналото, старата любов, която товари. Божествената любов е настоящата любов, т.е. новата любов, която разтоварва. Докато е на земята, в човешка форма, човек не може да избегне човешката любов. Той едновременно ще се товари и разтоварва. Той ту ще се товари, ту ще се разтоварва и ще върши някаква работа. Едно се иска от човека: като се товари, да не остава всякога натоварен; и като се разтоварва, да не остава всякога разтоварен. Като се товари и разтоварва, човек усилва организма си. Като знаете този закон, не задържайте в ума си и в сърцето си тежки мисли и чувства за по - дълго време, отколкото трябва, да не се обезсилите.

Като ученици, вие трябва да прилагате в живота си закона за правилна обмяна между мислите и чувствата си, за да бъдете здрави и бодри, да не изтощавате организма си. Когато човек се натовари повече, отколкото трябва, и не може сам да се разтовари, Писанието го съветва да се обърне към Бога. Бог е единственият, който знае, как да свали големия товар от гърба на човека и да го разтовари. Кой товари човека? - Дяволът, злото го товари. Злото се явява във форма на същество, което обича. Подадете ли се на това същество, то започва да товари. Злото говори за любовта и товари човека, докато му одере кожата. Виждате ли, че кожата ви се дере, не чакайте последния момент, да ви одерат, а веднага идете при Господа и помолете Го да ви разтовари. Отидете ли при Бога, бъдете уверени, че Той ще ви разтовари. Значи, две начала работят в света. Едното начало товари, а

другото разтоварва. Едното начало наричат сатана, а другото - Бог. В старо време са ги наричали Ормузд - Христос и Ариман - сатана.

Като четете Притчите, ще се натъкнете на някои, които товарят човека, и на други, които го разтоварват. Това е неизбежно, защото два метода работят в живота. Ако не се натъкне на метода, който товари, човек ще се натъкне на другия, който разтоварва. Важно е човек да знае, как да се товари и как да се разтоварва. Може ли сам и съзнателно да се товари и разтоварва, човек е дошъл до известно постижение. В това се състои философията на живота.

Щурецът отишъл при мравката да иска малко житце, да се нахрани. - Къде беше досега, че не можа да си събереш жито за зимата? - запитала го мравката. - Пях, играх и скачах по полето, но сега е навсякъде скреж и мраз. - Където си бил цяло лято, иди пак поскачай и не яж! - отвърнала студено мравката. Тази басня е една от тия, които товарят човека. Чрез нея авторът искал да подчертае трудолюбието на мравката, но от друга страна се вижда нейния егоизъм. За предпочитане е човек да живее като щуреца, отколкото като трудолюбивата и крайно егоистична мравка. Погрешката на щуреца не се състои в това, че пял, играл и скачал цяло лято, но че отишъл при мравката да проси жито. Той трябваше да отиде на друго място, където щяха да благодарят за песните му и да му дадат да си хапне. Къде е отишъл щурецът след отказа на мравката? Той все трябва да е отишъл някъде, защото виждаме, че и до днес още живее, не е умрял от глад. На този въпрос вие сами ще си отговорите.

Едно е важно за човека: щом се натовари с някакво бreme, да отиде при Господа да се разтовари. Добре е човек да се товари и да се разтоварва. Опасно е, ако остане постоянно натоварен или разтоварен. Ето, Христос беше на небето разтоварен, но доброволно слезе на земята да се натовари. И, след като мина през големи страдания, Той се разтовари. И Христос се натовари и разтовари, като човек, но с тази разлика, че човек постоянно се товари и разтоварва, а Христос - само веднъж се натовари и разтовари. Всеки човек може да

дойде до положението на Христос. Кога ще дойде това време? Когато придобие Божията Любов и разбере Божиите пътища. Тогава и с товар, и без товар животът му ще бъде лек и приятен. Тогава той ще има на разположение автомобил, който ще носи товара му. Пророк Илия остави кожуха си на земята и с огнена колесница се възнесе на небето. Когато придобие изкуството да сваля и да облича кожуха си по свое желание, човек ще разбере смисъла на живота. Той може да каже като Христос, че неговото бреме е леко.

"Неправедният човек е мерзост на праведните, а правият в пътя си - мерзост на нечестивите".(- 27 ст.). - От тези две злини за предпочитане е да си мерзост на нечестивите.

Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

13 Утринно слово от Учителя. 20 януари, 1935 г. София. – Изгрев.

ПОДМЛАДЯВАНЕ

Казано е в Писанието, че като, вярва, човек може да се спаси. Каква е вярата на съвременните хора? Някои хора вярват и се надяват на неща, които никога не могат да реализират. Те се намират в положението на човек, изхвърлен на някой усамотен остров и постоянно вярва и се надява, че ще дойде отнякъде един кораб да го спаси. Обаче, минават години, никакъв кораб не идва на този остров.

Въпреки това, човек пак очаква да дойде някой кораб на неговото пристанище, да донесе всичко необходимо за оправяне на обърканите му работи. В края на краищата, надеждите му не се сбъдват. Като види, че надеждите и очакванията му излизат празни, той казва: Няма какво да се прави, така е определено да бъде! Това е вярно за онзи, който не знае да чете. Той отваря книгата на едно, на второ място и като не може да чете - затваря я. На другия ден пак я отваря, пак не може да чете. Ден след ден той отваря книгата и като се убеди, че нищо не разбира, най - после казва: Така е писано за днес. В бъдеще ще прочета и ще разбера тази книга. Обаче, за онзи, който знае да чете, въпросът е поставен малко по - другояче. Той положително знае, при дадените условия, в които се намира, може ли да дойде някой кораб на пристанището му, т.е. могат ли да се оправят работите му, или не могат.

Една от причините за неуспеха на съвременните хора се дължи на факта, че те живеят, очакват много неща от живота, без да разбират неговия език, без да знаят азбуката му. Невъзможно е човек да очаква от живота нещо, без да знае неговия език. Слушате някой да казва: Дано ми просветне отнякъде, дано дойде отнякъде знанието. Този човек нищо не работи и не учи, а очаква всичко наготово. Това е невъзможно. Има едно знание, което човек носи със себе си, но то е недостатъчно. Той трябва да работи, да учи, за да придобие това

знание, което му е нужно за живота. Някои учени пренебрегват много знания, които са близки и необходими за сегашния им живот, а се стремят към реализиране на идеята "perpetum mobile". В разрешаване на идеята "perpetum mobile" има две неща, които не се подават на изследване. Това са началото и краят на безгранично голямото и безгранично малкото. Никое разумно същество досега не е могло и няма да може да проникне в границите на безкрайно голямото и безкрайно малкото. Безкрайно малкото и безкрайно голямото представляват граници на живота, между които човек се движи. Не познава ли законите на живота, човек прави грешки и се чуди, откъде идват погрешките и злото в света. Когато се движи от границите на безкрайно малкото към границите на безкрайно голямото, човек неизбежно ще греши. В този смисъл ние казваме, че малкото греши и прави престъпления, а не голямото. Следователно, ако грешиш, ако си невежа, ако си лош, ако си сиромаш, това показва, че си малък още. Изобщо, всички отрицателни качества на човека показват, че той не е дорасъл още. Когато художникът рисува, той все ще направи някаква погрешка. Когато писателят и поетът пишат, те все ще стрешат някъде. Когато ученият и философът правят своите опити и наблюдения, все ще изпуснат нещо. Злото не се състои в погрешките, които малкият прави, но в желанието му да бъде голям като Бога, да заповядва и да се налага на хората. Това е невъзможно. Преди всичко големият крие в себе си сили, възможности и условия. Като велик и мощен, Бог дава условия и блага на всички живи същества да растат и да се развиват. Какво може да даде малкият от своя страна? И да иска да дава като големия, той не може да даде. Малкият взима, но не дава. Може ли при това положение да иска да бъде учен, знатен, силен човек, всички да го почитат и уважават? Това са качества на силния, на големия, а не на малкия. Един ден и малкият ще порасне, но докато дойде това време, той трябва да познава своите възможности и да не иска преждевременно това, което не е за него. Малкият още не е изработил своята форма, на която да разчита през всички времена и

условия. Разболее ли се, той очаква чужда помощ. Падне ли някъде, той търси някой да го вдигне.

Човек не трябва да се обезсърчава, но да разбере философията на живота. Който се обезсърчава, той е мързелив. Човек трябва да се домогне до философията на живота и да я приложи. Не е знание това, което не може да се приложи. Мнозина говорят за любовта, но не могат да я приложат. Те казват, че я познават, а не я прилагат. Каква любов е тази, която е проникната от ревност? Ще кажете, че ревността е необходима, за да запази човек това, което е придобил. Има смисъл човек да пази онова, без което абсолютно не може. Човек има тяло, което трябва да пази. Без него той не може да се развива. Обаче, като има тяло, като му са дадени условия да го пази, той не се задоволява само с това, но започва да търси друго същество отвън, което да го обича. Намери ли такова същество, той иска да го задържи само за себе си. Щом се роди това желание в човека, той започва да ревнува. Човек ревнува, защото не подозира, че всичко, от което се нуждае, е вътре в него. Човек е създаден от два принципа: мек и твърд, ефирен и гъст, или слаб и силен. Силният принцип в човека наричаме мъжки или творчески. Слабият принцип наричаме женски или съграждащ. Мъжкият принцип е положителен, а женският - отрицателен. Ревността се явява в мъжкия принцип. Кога се явява ревността? Когато любовта в човека изгуби онова направление, което Бог и е дал. В него става известно пречупване, вследствие на което любовта взема друго направление. Като ревнува, човек се налага на онзи, когото обича, иска той да мисли само за него. Преди да иска това от другите, човек трябва да се запита, какви са неговите отношения към Бога. Защото, казано е в Писанието: "С каквато мярка мерещ, с такава ще ти се отмери".

Следователно, когато изисква нещо от другите хора, човек трябва да се запита: Прави ли са моите отношения към Бог? Ще кажете, че не сте виждали Бога. Този човек, от когото искате любов, виждал ли ви е? Това, което виждате отвън и наричате човек, не е истинският човек.

Това е неговата дреха, неговият автомобил. Ако виждате автомобил на човека и казвате, че виждате самия човек, защо, като наблюдавате слънцето, звездите, цялата природа, не кажете, че виждате Бога? Ако по автомобиля на човека, т.е. по неговото тяло отчасти познавате човека, защо от всичко онова, което Бог е създал, не повярвате в Него? Ще кажете, че не можете да вярвате в Бога, защото не сте го видели в някаква определена форма. Някои пък не вярват в Бога, защото са недоволни от живота, от света. Те се запитват: Ако Бог, наистина, съществува, защо е създал свят, пълен със страдания и горчивини? Страданията и горчивините са резултат на човешкото неразбиране. Ревността, например, не произлиза от Бога. Като не проявява правилно любовта, човек се натъква на ревността и преживява горчиви чувства. Езиците, с които съвременните хора си служат днес, не са създадени от Бога. Първичният език, създаден от Бога, е бил съвсем друг от тези, с които хората си служат днес. Съвременното човечество се е отклонило от правия път на живота и, за да го разбере правилно, трябва да се върне назад, да поеме истинската посока на движение. Влезе ли човечеството в правия път, всички хора ще разберат живота, а с него заедно ще разберат и любовта. Щом разберат любовта и я приложат, страданията и противоречията, сами по себе си, ще изчезнат. Ако не изчезнат напълно, поне ще се осмислят. Днес страданията са страшни за човека, защото не ги разбира. Един ден, когато разбере смисъла на страданията, човек ще ги използва разумно. Който разбира страданията, той расте и се развива правилно.

И така, ако човек не се развива правилно и не върви напред, причината е в самия него, в неразбирането на живота. Докато е млад, пълен с енергия, човек има вяра в себе си, в живота и в близките си. Щом остарее и изгуби силите си, той навежда глава към земята и се отчайва от живота. Защо? Изгубил е вяра в себе си и в Бога. Той вижда навсякъде отрицателни прояви. Където ходи, все за злото и за греха мисли. Този човек не е използвал младините си, както трябва,

затова е дошъл до положение на обезсърчаване. Който не разбира смисъла на злото, само той се страхува от него. Обаче, който го разбира, той гледа на него, както на огъня. Както огънят може да причини хиляди пакости и добрини на човека, така и злото може да му причини и пакости, и добрини. Знае ли, как да пипа злото, човек лесно се справя с него. Той го впряга на работа и се ползва от неговите енергии. Ако не знае, как да работи със злото, човек може да се изгори от него, както от огъня. Ако земята се приближи към слънцето, може да изгори, но поставена на това разстояние, на което я виждаме днес, тя се ползва от неговите благотворни лъчи. Днес всичко живо се радва на слънчевата светлина и топлина. Обикне ли ни слънцето повече, отколкото трябва и се приближи към нас, ние сме осъдени на изгаряне.

Като знаете този закон, не се приближавайте до човека по - близо, отколкото е определено. Колкото и да обичате един човек, не се приближавайте близо до него. Приближете ли се повече, отколкото трябва, той ще ви разтопи, нищо няма да остане от вас. Искате ли да бъдете щастливи в любовта си, дръжте едно почетно разстояние между вас и възлюбения ви. Измените ли това разстояние, ще изгубите любовта си. Ако една планета излезе от орбитата на своето движение, с цел да се приближи към слънцето, тя ще причини катастрофа, освен на себе си, и на целия свят. Една от причините за страданията на хората е, че те изменят разстоянията, на които Бог ги е поставил. Щом изменят разстоянието, на което са поставени, те излизат от орбитата на своето движение. Излязат ли от орбитата на своето движение, те се излагат на страдания. Така че, чуете ли, че някой страда, ще знаете, че той е нарушил нещо в пътя на своето развитие. Не иска ли да страда, нека възстанови нормалното си движение. Като не разбират този закон, хората не търсят причината за страданията си, но се спират върху последствията. Последствията от нарушаване пътя на правото движение в живота, човек нарича страдание. Като причина за своите страдания той счита сиромашията,

болестите, условията на живота и т.н. Слушате някой да се оплаква, че нямам дрехи, въглища, храна и че ще умре от глад и студ. Вярно е, че човек може да умре от глад и студ, но и богатите, които имат изобилно дрехи, храна, въглища и дърва, също умират. Като умре един сиромаш, непременно ще умре и един богат. Значи, причината за болестите, страданията и смъртта не се крие в сиромашията и в условията на живота. Страданията са последствия, а причината е другаде някъде. На всеки корен от дървото отговаря един клон. Ако отрежете този корен, клонът непременно ще изсъхне. Отсечете ли всичките корени, всичките клонове на дървото ще изсъхнат. Следователно, ако богатият иска да продължи живота си, нека вземе в дома си един беден човек, за когото да се грижи, както за себе си. Дотегне ли му да живее, нека изпъди бедния човек от дома си. Щом изпъди сиромаша на пътя, богатият сам се осъжда на смърт. Както в природата, така и в живота съществува закон на съотношение. Според този закон сиромашът е корен, а богатият - клон; сиромашът е цвят, богатият - плод. Ако сиромашът не цъфне, богатият няма да завърже. Щом сиромашът цъфне, богатият ще завърже и узрее, и плодът ще се занесе в живота. Кой ще опита плода на човека? Възвишените същества. Това, именно, показва, че никой не живее и не работи за себе си. Хората грешат по единствената причина, че искат да бъдат щастливи, без да взимат под внимание живота на другите. Само Бог мисли за всички живи същества. Той не живее за себе си. Всеки момент Бог има предвид нуждите на всички същества и ги задоволява. Не трябва ли ние да следваме Неговия път? Щом нуждите на човека са задоволени, нищо друго не му остава, освен да се съобразява и с живота на своя ближен. Следователно, за да бъде щастлив, човек трябва да е доволен от това, което му е дадено, и всякога да държи в ума си мисълта, че не живее за себе си. Сегашните хора не са доволни от живота си, защото искат повече от това, което им е дадено. За пример, някой иска да бъде по - силен, по - учен отколкото е в действителност. Ако човек иска да бъде силен, за да

владее другите хора, силата му не е на място; ако иска да бъде силен, за да помага на слабите, силата му се оправдава. Ако човек иска да стане учен, за да се прослави пред хората, знанието му не е на място; обаче, ако иска да стане учен, за да просвещава ближните си, знанието му е оправдано. Това знание носи радост в човешката душа. Има знания, които се придобиват по външен път, но има и такива, които се придобиват по вътрешен път, чрез вътрешен усет. За пример, поставите ли слона пред един мост, още от първата стъпка той познава, дали мостът ще го издържи. Като разбере, че мостът не може да го издържи, той веднага се дръпва назад. Обаче, по същия мост мишката минава безопасно. Следователно, ако човек не може да свърши една работа като слон, да я свърши като мишка. С други думи казано: Ако не можеш да свършиш някаква велика работа, да те чуят всички хора, свърши нещо малко, макар да мине незабелязано.

Като работи съзнателно, човек изучава и малките, и големите същества, за да види, че всяко същество има своето предназначение. Колкото да е малка, и мишката върши някаква работа в Битието. Ако не е така, вие не бихте могли да си обясните, защо съществуват отровните змии, хищните животни и др. Колкото вредни и опасни да са за нас, обаче, в цялото те имат някакво предназначение.

Сега, да дойдем до въпроса, от какво се нуждае човек. Мнозина искат да придобият Духа, да работи в тях, да ги учи и да им помага, без да търсят помощта на хората. Каквото и да прави, човек не може да избегне системата на скачените съдове. Всички хора представляват система от скачени съдове. Само при това положение човек може да разбира волята Божия и да я изпълнява. За да възприеме една възвишена мисъл, човек трябва да се е приготвил за нея. Всяка Божествена мисъл минава през три основни свята, всеки свят с три подразделения, и тогава се приема от човешкия ум. Пръв приема мисълта онзи, който в умствено отношение стои на най - високо стъпало. От него мисълта се предава на всички останали хора, както водата или течностите се преливат от един скачен съд в друг. Затова

се казва, че човек е проводник на Божествените мисли. Колкото по - чист е съдът, чрез който човек възприема, толкова по - добър проводник ще бъде той. Христос казва: "Ако думите ми пребъдват във вас, и вие - в мене, аз и Отец ми ще дойдем и жилище ще направим във вас." С други думи казано: Ако думите ми пребъдат във вас, и вие - в мене, ще бъдете като растение, посадено в почвата, за да се ползва от хранителните материали на земята, от светлината и топлината на слънцето. Ако думите на Христос не пребъдат във вас, и вие - в Него, не можете да дадете никакви плодове.

"За три неща се тресе земята, и за четири, които не може да носи." (- 21 ст.)

"За раба, когато се възцари; и безумния, когато се насити с хляб.(- 22 ст.). "За омразната жена, когато се жени; и слугинята, когато замени господарката си.(- 23 ст.). Както виждате, Притчите обясняват причините за земетресенията по начин, който абсолютно не е съгласен с теориите на учените хора. Че някой се наял с хляб, че раб се възцарил, че омразна жена се женила, или че слугиня заменила господарката си, всичко това ставало причина за земетресения.

Като хора на новото време, вие трябва да се научите да превеждате нещата. За пример, какво означава възцаряване на раба? Когато даде първо място на някоя низша мисъл, човек я възцарява. Тогава тя произвежда земетресение в самия човек. Тя се е качила там, където не е мястото и, с което е нарушила хармонията в целия организъм. Не е достатъчно само да се обяснят причините на земетресенията в човека, но трябва да се дадат методи за избягване на земетресенията.

"Ако си постъпил безумно и си се надигнал, ако си сложил на ума си зло, сложи ръка на устата си." (- 32 ст.).

"Защото, който бие млякото, изважда масло; и който блъска носа, изважда кръв; и който възбужда гнева, изкарва крамола." (- 33 ст.).

В живота има обикновени и необикновени неща. Всеки знае обикновените неща, а необикновените изучава. Като се натъква на

необикновени неща, които мъчно може да разбере, човек изпада в противоречия и не знае, как да си помогне. Много просто. Щом омразна жена се жени, не отивайте на сватбата и. Не и препятствайте да се жени, но стойте далеч от нейната сватба. Когато някой раб във вас се възцари, не взимайте участие в неговото царуване. Когато безумният във вас яде, не гледайте, как яде. Когато слугинята замества господарката си, не се разправяйте с нея.

За да приложи тия правила, човек трябва да бъде разумен. Представете си, че сте спестили хиляда лева от собствения си труд и сте ги сложили в собствена каса на съхранение. Един ден при вас идва един от приятелите ви и иска хиляда лева на заем, като обещава, че ще ги върне след един месец. Минават месец, два, три, година, но той не ги връща. Вие сте недоволен от него, че ви е взел последните пари, които с труд сте спечелили. Грешката е у вас. Щом искахте да му услужите, вие трябваше да му дадете само половината от парите си, а другата половина да задържите за себе си. С желанието си да му услужите напълно, вие пакостите и на него, и на себе си. Ама щял да ги върне в скоро време. Не разчитайте на бъдещето. Гледайте на бъдещето като на условие за вашето развитие, но не разчитайте на него.

Разчитайте само на онова, което настоящето носи, защото само него може да използвате. Съвременните хора не успяват в живота си, понеже разчитат повече на бъдещето. Срещате и религиозни, и светски хора, които малко работят, а повече очакват на лотария, на щастие. Религиозният се моли на Бога и, ако не получи веднага отговор на молитвата, обезверява се и казва, че Господ го изоставил. Защо не получава отговор на молитвата си? Защото иска непотребни неща. Той има всичко, което му е необходимо: въздух, светлина, вода, храна. Какво повече може да иска от Бога? Щом има други нужди, той трябва да работи, сам да ги задоволи.

Светският човек пък иска по научен път да постигне нещата. Той знае, че чрез мисълта може да постигне всичко и прави опити, да

забогатее чрез нея. Силна трябва да бъде мисълта на човека, за да реализира една идея.

Един американец, член на едно научно общество в Америка, което работело с мисълта, за постигане и реализиране на известни идеи, решил да спечели с мисълта си в една година десет хиляди долари. Годината изтекла, но десетте хиляди долари не дошли. Защо? Слаба била мисълта му. Недоволен от резултата на своята мисъл, той напуснал това общество и заминал за един малък американски град, където се установил на работа. В това време се явил в града голям циклон, който разрушил много къщи. Една от гредите на къщата, в която той живял, паднала върху крака му и го счупила. От силни болки той изгубил съзнание. Какво е станало по - нататък с него, той не знае, но като се събудил, видял, че кракът му е превързан, а на възглавницата до главата му се белее някакъв плик. Взел плика, отворил го и намерил вътре един чек от десет хиляди долари. Погледнал първо чека, после крака си, въздъхнал и си казал: Дойдоха десетте хиляди долари, но кракът ми се счупи.

Мощна е човешката мисъл, но трябва да знаете, как и къде да я прилагате. При Елисея, един от старозаветните пророци, отишла една бедна вдовица, да иска съвет. Тя казала на пророка: Искат да продадат сина ми за дългове. Какво да направя, за да го спася? - Какво имаш в дома си? - Нищо друго, освен малко дървено масло в едно шише. - Вземи тогава всички съдове, колкото имаш, вземи няколко и от съседите си и започни да наливаш в тях масло от шишето. Вдовицата изпълнила съвета на пророка, и маслото започнало да тече изобилно. В скоро време тя напълнила всички съдове. Като нямало вече къде да го налива, маслото спряло да тече. Бедната жена продала част от маслото и освободила сина си.

Човек крие в себе си сили, дарби, които трябва да развива, за да ги приложи, когато му потрябват. За пример, когато искат да намерят вода в земята, хората копаят тук там и някъде излиза вода, някъде не излиза. Обаче, има хора, които, с помощта на лескова пръчка, могат

веднага да определят, къде се намира вода в земята. Там, където има вода, пръчицата се огъва. По това познават, не само къде има вода, но приблизително и дълбочината, на която се намира. Всеки човек не може да си служи с тази пръчица. Само онзи човек може да познае, къде има вода в земята и на каква дълбочина, който е в хармония с водната енергия. Освен това, земното електричество и електричеството на неговия организъм трябва да бъдат разнородни. Щом тия условия съществуват, пръчицата се огъва - признак, че на това място има вода.

Като ученици, вие трябва да обърнете внимание върху дишането си. Който диша правилно, той ще пее правилно. Значи, пеенето е свързано с дишането. В този смисъл пеенето не е нищо друго, освен правилно, нормално дишане. Да пееш добре, това значи, да дишаш правилно. Колкото по - добре пееш, толкова по - правилно дишаш. Като знаете това, вие трябва да пеете, за да възстановите нормалното си дишане. Като пеете добре, вие се свързвате с природата и черпите от нея живот. Като пее, човек развива в себе си тия органи, чрез които възприема от въздуха необходимата жизнена енергия. И като говори, също така възприема жизнената енергия от въздуха. Като знае да пее и да говори правилно, човек може да подобри условията на своя живот. Пеенето и говорът са свързани с мисълта. Следователно, който пее и говори правилно, той може да мисли право. Не мисли ли право, човек се натъква на опитността на еврейския пророк Иона.

Каква беше опитността на пророк Иона? За непослушание и нежелание да изпълни волята Божия, той лежа три дена в утробата на кита. Бог го изпрати в Ниневия да проповядва, но той се отказа, под предлог, че Бог е милостив, ще помилва жителите на Ниневия, и в края на краищата той ще излезе лъжлив пророк. Пророкът взе торбичката си и замина за Испания, с намерение да се ожени. За своето непослушание той беше хвърлен в морето, където го погълна кит. Като лежа три дена в утробата на кита, Ион се разкая и усърдно се моли на Бога да го избави от това нещастие. Той обеща, че ако

излезе благополучно от утробата на кита, ще отиде в Ниневия да проповядва Словото Божие. В утробата на кита, той се ожени за омразната жена, т.е. за съдбата си. Съдбата пък не е нищо друго освен неблагоприятните условия на живота. Каква по - страшна съдба от тази, да се почувствувате сам в живота, изоставен от майка, баща, братя, сестри и приятели? Намерите ли се в това положение, колкото и да викате, никой няма да ви види и чуе. Кой може да ви види в утробата на кита? Единствен Бог ще ви чуе и види и ще ви се притече на помощ.

И така, като метод за преодоляване на мъчнотиите, съветвам ви да пеете. Дали сте болни, или здрави, вие трябва да пеете и да свирите. Музиката облагородява човека, а същевременно лекува. Щом заболее, не се страхувайте, не търсете веднага външна помощ, но почнете да се разговаряте с болестта. Питайте я, отде е дошла и какво иска от вас. Като разберете намеренията и, попейте и малко. Щом разбере, че сте добър човек, не се страхувате от нея, не я пъдете, тя ще ви гостува ден - два, най - много седмица, и ще си замине. Всеки човек иска да бъде здрав, но не знае, как да придобие здравето. При сегашните разбирания на хората, болните очакват от здравите, да им прислужват, да им угаждат във всичко. Това е крив метод на лекуване. Според новите разбирания, болният трябва да услужва на здравите, да прави жертва от себе си. Като види, че някой от здравите се нуждае от нещо, той веднага трябва да стане от леглото, да услужи и пак да си легне. По този начин той събужда своите жизнени сили и се калява. Във време на болестта си човек може да свърши една добра работа, а именно: от една страна той се учи да се моли, а от друга - придобива известно просветление. Като се види в невъзможност да се обърне на една, или на друга страна, той започва усилено да се моли, да го подкрепи Бог. Той се моли и прави усилия, докато се обърне сам. Щом види, че може сам да си услужва, той придобива вяра в Бога, в себе си и в скоро време напуска леглото. Болестите правят човека разумен. Когато е здрав, човек се разсейва натук - натам, увлича се в

различни работи, забравя Бога. Като се разболе, той се прибира в себе си и започва да мисли за Бога, общува с Него. Здравият всеки ден излиза от дома си, отива да печели, да придобива богатства. Болният пък се връща у дома си. Той е изгубил това, което някога е спечелил, и се връща между домашните си, където се предава на размишление и молитва.

Като говоря за добрата страна на болестите, това не значи, че човек трябва да боледува. При това, болестите не са само физически. Всяко неразположение, всяка скръб, мъка са болезнени състояния, които се отразяват върху организма. В този смисъл, болестите биват видими и невидими, или физически и психически. Важно е човек да намери начин, да се справя с тях разумно. Болестите показват, че липсва нещо на човека. Колкото да е учен, човек все е недоволен, все му липсва нещо. Забележете, някои хора, като пишат, всякога изпускат по една буква. Други пък правят погрешки в правописа. Това показва, че някой от центровете на мозъка им не е добре развит. Други някои пък не поставят думите на определеното им място, вследствие на което между мисълта и думите съществува известно несъответствие. Някои казват, че са религиозни, че разбират Библията и Евангелието, а като им кажеш да обяснят нещо от Откровението, те казват, че Откровението е затворена книга, недостъпна за човешките умове. Недостъпна за човешкия ум, а човек я е писал. Когато говорите нещо, вие трябва да сте опитали това, за което говорите. Каже ли човек, че знае нещо, това значи, че го е опитал. Истинско знание е онова, което е опитано и проверено. Ако човек само чете, без да опитва и прилага нещата, неговото знание е частично.

Следователно, истинско знание е онова, което внася светлина в човешкия ум. Знанието иде от разумни същества. Колкото по-възвишено е знанието, към което човек се стреми, толкова от по-високи светове иде. Ако е готов за това знание, човек може да проникне в тия светове; ако не е готов, с години може да обикаля

световете, но вътре няма да влезе. Човек не трябва да се стреми към знание, за което не е готов. Това знание ще му причини големи пакости и нещастия.

Един знаменит астроном пожелал да види по някакъв начин величието на вселената. С това той искал да се прослави в света, че може да проникне там, където човешки крак не е стъпил. Дълго време се молил на Бога, да му помогне да реализира желанието си. Най - после молитвата му била чута. Бог казал на един от ангелите да отиде при астронома, да го извади от тялото му, но да остави сърцето му в него, да преживее по човешки всичко, което ще види в пространството. Ангелът постъпил така, както Бог му заповядал. Той взел астронома на крилете си и го понесъл из пространството. Така минавал той от една система в друга, от едно слънце в друго, като навлизал все по - навътре. Астрономът преживял голям страх от тази необятност на вселената. Чудни и красиви неща видял, но не могъл повече да издържа и казал на ангела: Още много ли има? - Ние сме в началото още, отговорил ангелът. - Тогава, моля ти се, върни ме на земята. Красиво е това, което виждам, но страшно е, не мога повече да издържам. Това не е за мене. Моят ум не може да го побере. За предпочитане е да се върна на земята, отколкото да остана в едно пространство без начало и без край.

Следователно, колкото е разбрал астрономът от живота на небето, толкова и обикновените хора разбират земния живот. Като говорим за живота, ние имаме предвид любовта, защото любовта ражда живота. От живота пък произлиза движението. Значи, любовта ражда живота, а животът - движението. Мъдростта вода към знание, а знанието прави човека силен. Истината носи свобода, а свободата дава простор на човека. Любовта прави човека доволен. Той се радва и на малките неща, както и на големите. Той благодари и за малката услуга, която му се прави. Дойде ли любовта във вас, радвайте се на малкото цветенце, което цъфти; радвайте се на малкото изворче, което блика; радвайте се на чистия въздух, който пълни гърдите ви;

радвайте се на слънчевия лъч, който ви озарява; радвайте се на житния клас, който се люлее на нивата; радвайте се на всичко и благодарете на Бога и за малкото благо в света.

Съвременните хора приличат на ония банкери, които по цели дни седят пред тефтерите и прелистват: този има да ми дава, онзи има да ми дава; на този дължа толкова, на онзи - толкова и т.н. И вие седите пред книгата на вашето минало и само прелиствате: дядо ми беше нещастен, баба ми - също; дядо ми изгуби всичкото си имане и пропадна, майка ми боледува дълго време, аз също съм болнав, нещастен и т.н. Да прелиствате книгата на миналото и да гледате, кой къде е пропаднал и какво изгубил, това не е живот. Напуснете старото банкерство и обърнете нов лист. Отворете сърцата и душите си за лъчите, които идат от Бога.

Сега аз ви говоря тия неща, за да се освободите от мъчнотиите и препятствията в себе си. В човека има един груб елемент, от който трябва да се пази. Той съкращава живота му. Болестите се дължат, именно, на този елемент. Той отнема силата му. Ние наричаме този елемент "низш мъжки принцип", за отличие от "висшия мъжки принцип", наречен още принцип на мъдростта. Низшият мъжки принцип съществува във всеки човек - мъж или жена. Този принцип се проявява обикновено в хора, които обичат да властвуват, да господаруват, да се налагат на другите. Който прилага този принцип, той го изпитва и върху себе си. Господарят, който малтретира слугата си, трябва да знае, че и слугата му може да го малтретира; учителят, който малтретира ученика си, трябва да знае, че и ученикът може да го малтретира; майката, която малтретира дъщеря си, трябва да знае, че и дъщеря и може да я малтретира; бащата, който малтретира сина си, трябва да знае, че и синът може да го малтретира. На всяко действие има и противодействие. Помнете, че каквото намисли човек да направи и не може да го изпълни, друг някой вече го е направил. За пример, ако някой иска да стане велик учен, философ, музикант, или художник, но няма условия за това, непременно друг някой е

станал вече такъв. Някой иска да стане цар, но няма условия; вместо него, друг някой е станал вече цар. В природата, две еднакви служби, в един и същ момент, не се дават. Ето защо, ако искате да постигнете нещо, пожелайте това, което в даден момент никой не желае. Искате ли някаква служба, изберете такава, за която няма кандидати. Ако пък това, което вие желаете, го е постигнал друг някой, радвайте се на неговото постижение. Като се радвате на благото на другите, и вие придобивате нещо. Вие живеете в един свят, в който благото и постижението на един е благо и постижение на всички. Един ден, по закона на наследствеността, и вие ще наследите нещо от богатата и постиженията на вашите предшественици.

Като наблюдавате проявите и убежденията на религиозните хора, ще видите, че едни от тях подържат идеята, че без образование не може; други подържат идеята, че без образование може. Които имат образование, поддържат първата идея, които не са учили и са останали без образование, поддържат втората идея. Всеки човек трябва да се учи. Каквото знание и да ви се представи да придобиете, не се отказвайте от него. Не можеш ли да се учиш, не препоръчвай невежеството. Ще кажете, че знанието възгордява. Знание без любов възгордява. Знанието е свързано с мъдростта. При това, ако знанието не се превърне в сила, не е истинско. Истинското знание крие в себе си динамическа сила, която трябва да се приложи в работа. Следователно, ако мъдростта не може да роди знание; ако знанието не може да се превърне в сила и ако силата не може да бъде продуктивна, да се превърне в работа, човек нищо не придобива. Знание е това, което подмладява човека.

Съвременните хора се стремят към знание, стават учени, но, вместо да стават по-млади, те остаряват. Защо? Защото живеят с мислите, чувствата и разбиранията на своите деди и прадеди. По този начин те се свързват с тях. Така че, искате ли да се подмладите, откажете се от разбиранията на вашите деди и прадеди. Откажете се от ревността в любовта, която прави човека преждевременно стар.

Защо трябва да ревнувате? Защо се страхувате да не откраднат възлюбения или възлюбената ви? Кой може да открадне любовта на човека? Истинска любов съществува само между сродни души. Обикновено те рядко се срещат на земята. Ако единият е на земята, другият е в Божествения свят. Обаче, те могат да бъдат свързани в съзнанието си. И тогава, каквото единият мисли и чувства, другият го възприема и изпълнява. Така свързани, те имат импулс да работят, да изпълняват волята Божия. Макар да са разделени физически, те имат сила, подтик за разумна и съзнателна работа. Ако две сродни души се срещнат на земята, радвайте се на тяхната любов. Те изпращат от своята любов и на вас. Оттук се вижда, че хората са скачени съдове.

Сега, желая ви да се пазите от следните неща: "От раба, когато се възцарява; от безумния, когато се насити с хляб; от омразната жена, когато се жени и от слугинята, когато замени господарката си."

Желя ви да приложите любовта, от която произтича животът и движението. Приложете мъдростта, от която произлизат знанието и силата. Приложете истината, която ражда свобода и простор. В приложението на любовта, мъдростта и истината е смисълът на живота. С тях човек може да разрешава всички въпроси.

Пак ви пожелавам: Бъдете силни в любовта. Бъдете силни в мъдростта. Бъдете силни в истината, която дава свобода и простор на човека за приложение на своите идеи.

Проявеният Дух в любовта, проявеният Дух в мъдростта, проявеният Дух в истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

14 Утринно слово от Учителя. 27 януари, 1935 г. София. – Изгрев.

ЦЕННАТА ДУМА

Размишление.

По разбиранията си, хората се делят на стари и млади: старите разбирания ги правят стари, а новите разбирания - млади. И старите, и новите разбирания носят известна опасност за човека. - Кога? - Когато не се прилагат правилно. Срещате хора, които казват: Разбирам това нещо, но не мога да го приложа. Значи, между разбирането и прилагането на нещата има разлика. Също така има разлика между разбирането и тълкуването на нещата. Някой разбира нещо, а не може да го изтълкува, да му даде някакъв превод, всички да го разберат. Това показва, че разбирането е вътрешен процес.

За пример, мнозина разбират Притчите, като иносказания, в които се предават житейски мъдрости, но не могат да ги тълкуват. За тълкуването им са нужни сравнения, уподобявания, за които малцина са готови. Притчите са дадени от около три хиляди години насам, вследствие на което някои от тях са отживели вече времето си. Те са подобни на стари, износени дрехи, които трябва или да се изгорят, или да се използват като парцали. Тази е причината, където някои хора не се интересуват от книги, които са изгубили вече своя смисъл. В заключение на това, казваме: Не всичко, от което старият се интересува, може да интересува и младия. Старият се интересува от едно нещо, младият - от друго; невежият се интересува от едно нещо, ученият - от друго; обикновеният човек се интересува от едно нещо, мъдрецът - от друго. В 31 глава от Притчите, Соломон говори за качествата на разумната и добродетелна жена. Той казва, че такава жена е благословение за дома, за семейството, за обществото, както и за цялото човечество. Тази жена и като женена, и като неженена знае, какво прави.

Жененият и нежененият човек представляват временни положения в живота. Жененият представлява богатия, който има на разположение всичко: къщи, ниви, лозя, пари, жена, деца. Той се облича добре, разхожда се със семейството си във файтони и автомобили. Жена му, децата му са горди, не говорят много, не дружат с всички - доволни са от положението си. Нежененият пък е подобен на сиромаха, който няма нищо. Той е сам, без семейство, без къща и имоти. Каквата работа му се отвори, все пеш ходи. Дрехите му са стари и износени, едва се държат на гърба му. Обаче, нито богатият остава завинаги богат, нито сиромашът - завинаги сиромах. Това са преходни фази в живота на човека, чрез които той учи, придобива ценни качества.

Колкото повече е страдал човек, толкова по-ценни качества е придобил. Не може човек лесно да стане скъпоценен. Мислите ли, че скъпоценните камъни лесно са станали такива? През големи страдания и мъчности са минали те, докато придобият качествата на скъпоценни камъни. Мислите ли, че цветята, които отдалеч издават благоуханието си, лесно са развили своите ценни качества? И те са минали през мъчности и страдания. Вие се радвате на цветята, които миришат приятно, без да подозирате за голямата скръб, която те носят в себе си. Не е леко и тяхното положение! С години да стоят заровени в земята, без да могат да се пораздвижат. Не само това, но едва цъфнали, те могат да се порадват на живота си само няколко дни, след което цветът им увяхва.

Като изучавате човешкия живот, виждате, че между човека и цветето има известна аналогия. И човек, като цветето, расте, развива се, цъфти и един ден увяхва. След време и той, като цветето, изчезва. Всички казват, че еди-кой си умрял, т.е. заминал за другия свят. Разликата се заключава само във времето: човек живее повече време на земята, а цветето - по-малко. Като заминава за другия свят, човек остава старата си дреха на земята. Ако го претеглят на онзи свят, ще видят, че е олекнал, както болният губи част от теглото си и става по-

лек. Обаче, голяма е разликата в теглото на умрелия и живия, в сравнение с теглото на болния и здравия. За болния казваме, че е отслабнал, а за умрелия, че се е разложил. На онзи свят той тежи едва 30-33 грама. Докато е на земята, човек се стреми да бъде красив, с червен цвят на лицето, пълен, с повече тлъстини, да не е костелив и т.н. Къде ще остави този материал, когато тръгне за онзи свят? Там не приемат дебели, тежки хора, с различни бои по лицето. Като замине за другия свят, доброволно или насила, той трябва да остави красотата си на земята и така да се яви пред лицето на възвишените и разумни същества.

Това, което говоря сега, се отнася за героите, а не за страхливите хора. Страхливите не трябва да слушат, защото ще почнат да бягат; като бягат, ще дигат прах, ще развалят въздуха. Ние сме за физическата чистота, т.е. за чистия въздух на земята. В духовния свят ние изискваме чистота в чувствата, а в Божествения свят изискваме чистота в мислите. Ако на земята лицето ви е чисто, пълничко, червеничко, с такова лице няма да ви приемат в духовния свят. Там се иска друго лице, с особена чистота, красота и цвят. Грамадна е разликата между изискванията на физическия, на духовния и на Божествения свят. Като ученици, вие трябва да изучавате физическия, духовния и Божествения свят и да ги различавате. Физическият свят обхваща формите. Значи, той е свят на формите. Що се отнася до съдържанието на тези форми, казваме, че то е променливо, непостоянно. Много животи трябва да прекарва човек на физическия свят, за да изработи едно ценно качество, което да внесе в духовния свят, като основа на неговото съдържание, да се стабилизира. Ето защо, казваме, че духовният свят подразбира съдържанието на нещата, което е устойчиво, но лишено от друго качество - смисъл. Дълго време трябва да живее човек в духовния свят, за да изработи едно ценно качество за Божествения свят, а именно: да осмисли съдържанието. Това се постига чрез правата мисъл. Ето защо, ние казваме, че човек е дошъл на земята с единствената и съществена

задача да се научи да мисли право. Ще кажете, че човек е мислещо същество и каквото прави, непременно се дължи на мисълта. Дали яде, дали се облича, той все мисли. Наистина и това е мисъл, но не онази права, чиста, възвишена мисъл, която твори и съгражда. Докато не дойде до безличния живот, човек постоянно ще се натъква на съблазни и изкушения. Мисъл, която не може да освободи човека от съблазните и изкушенията, не е права, не е истинска. Каква мисъл има котката или друго някое животно? Котката с часове се глади, маже, мие се, мисли, че като нейната красота друга не съществува. Това е заблуждение, това не е мисъл. Всяка мисъл, в която има някакво заблуждение, не е права. Заблуждението пък е свързано с личния живот. Следователно, искате ли да имате права мисъл, освободете се от заблужденията си и от личния си живот. Като изучавате животните, виждате, че те представляват огледала, в които можете да се оглеждате. Човек мисли, че е създаден по образ и подобие Божие и коренно се различава от животните. Има нещо, по което човек се различава от животното, но не напълно. Той се различава по това, че мисли и чувствава и затова казваме, че човек е мислещо същество. Без мисъл и чувство той не може да извършва нито една постъпка. Въпреки различието между човека и животните, Бог се грижи за всички живи същества. Той еднакво задоволява нуждите и на малките, и на големите същества. Може ли и човек да направи същото? Нали казва, че е създаден по образ и подобие Божие? Щом е подобен на Бога, човек трябва да постъпва като Него. Щом срещне някой беден, той трябва да му помогне. Ако има пари в джоба си, ще му даде. Като свърши парите си и срещне друг беден, ще му даде горната си дреха. Ако срещне трети, четвърти беден, на всеки ще даде по нещо от себе си, докато остане гол и бос. - Право ли е това? Питам: Право ли постъпват бедните? Ще кажете, че онзи, който дава, който прави добро, може да остане гол и бос. За него е право, но право ли е за бедните, които го виждат, че сваля последната си дреха, да искат и да очакват от него подаяние? Ето, Христос мина

през такъв свят, в който напълно оголя. Той даде всичко на сиромасите, докато свършено оголя. Той остана само със сандали и с мантия - едно от най-красивите облекла на времето. Ще кажете, че може и без дрехи. И това е възможно. Жителите на един остров във Франция ходят голи, като Адам. Те се наричат нудисти. Ако срещнете такива хора, ще се чудите, как ходят голи. Те са доволни от положението си, но на вас това се вижда чудно. Един европейец пожелал да присъства със семейството си на сватбата на един нудист, който бил от високо произхождение. Сватбарите му казали, че може да присъства, ако той и семейството му се съблекат голи. Понеже желанието им било силно, те приели предложението и се съблекли голи. Ще кажете, че и Адам бил гол в рая. Каква е била голотата на Адам, обаче, не се знае точно. Къде е сгрешил той и това не се знае. Според някои, грехопадането е станало в астралния свят и оттам Адам и Ева, облечени в кожени дрехи, трябвало да слязат на земята. Кожените дрехи представляват плътта, в която астралният човек се облича, за да стане жител на земята.

Съвременните хора се намират в голямо вътрешно противоречие, с което не могат да се справят. Стотици хиляди проповедници в света проповядват Евангелието, тълкуват Го, цитират думите на Христос, но нито един от тях не е дал пример, как трябва да се живее, т.е. как може да се приложи Христовото учение на земята. Казано е, че Бог създаде небето и земята и намери, че всичко беше добро. Хората изопачиха добрия живот, вследствие на което те сами трябва да го изправят. Всяко нещо, което човек е изопачил, сам трябва да го изправи. Докато реката тече по своя естествен път, няма какво да изправя. Отклони ли се от пътя си, тя трябва да се върне назад. Казват, че първоначално реката Нил е текла през Сахара, но след това хората са я отбили от пътя и. Днес реката Нил се влива в Средиземно море. Благодарение на отбиването и, старата египетска култура изчезнала. Оттук можем да извадим следното заключение: Благодарение на отклоняването си от правия път, човек е изгубил ценното в себе си. -

Кое е ценното в човека? - Божественото Начало. Той трябва да се върне назад, да отвори пътя за Божественото в себе си и да изправи живота си. Човек може да изправи живота си, само когато намери Бога и Го признае за свой Баща. Обърнете се към Бога като към свой Баща, обяснете Му, в какво положение се намирате и Той веднага ще ви отговори. Какво прави синът, когато се намери в затруднение? Той пише на баща си и на майка си, че средствата не му достигат, че положението му е тежко и помощта веднага пристига. Помощта идва и от братята, и от сестрите. Ако баща ви и майка ви, братята и сестрите ви могат да ви помогнат, колко повече може да се надявате на вашия Небесен Баща. Обаче, човек трябва да има усет към Него, да Го чувства и да трепти за Него. Няма ли този усет, никакъв отговор не получава. Докато баща ви е на земята, между вас, може да очаквате помощта му. Обаче, как ще ви помага, когато замине за другия свят? И тогава може да ви помага, но вие трябва да имате сетиво, чрез което да се свързвате с невидимия свят. Нямате ли такова сетиво, колкото и да го викате, ни глас, ни услишание. Мнозина се интересуват от онзи свят, искат да знаят, какво представлява той. Както и да се описва онзи свят, не може да си го представим напълно. Естествено на този свят е такова, че не се поддава на описание. Който влезе в духовния свят, той ще разбере, какво всъщност представлява той. Да се говори за този и за онзи свят, това значи, да имаме предвид различните степени на съзнанието. Колкото по-високо е съзнанието на човека, толкова по-ясно е представата му за онзи свят. Само онзи, който има пробудено съзнание, живее едновременно и в двата свята. Съществата, които живеят в онзи свят, са високо организирани. Те живеят помежду си в любов и съгласие. Къщите им са добре планирани, с всички удобства. Те са толкова чувствителни, че без никакво външно радио, влизат в общение със съществата на месечината, на земята, а даже и с тия на най-отдалечените звезди и планети. Те разполагат със свободни билети, да пътуват, където искат. Не познават сиромашията, болестите, лишенията и т.н. В

духовния свят всички същества са богати. Кой каквото има, внася го в общата каса, на разположение на всички. Те помагат и на хората, не само помежду си. Като видят, че някой човек страда и се намира в лишение, те веднага му изпращат помощта си. Ето защо, благословението, което хората получават на земята, идва от духовния свят. Там има голямо изобилие, вследствие на което и хората се ползват от изобилието на духовния свят.

Следователно, за да разберете духовния свят, трябва да имате будно съзнание. Значи, разбирането на нещата е въпрос, който има отношение до съзнанието на човека. Ето защо, вън от съзнанието, никакво описание на нещата не може да даде ясна представа за тях. Как ще обясните на хората, какво нещо е грозота и какво - красота? Както и да ги описвате, в края на краищата, те не могат да се ползват от тях. Красивият човек не иска да стане грозен, а грозният иска да стане красив. Оттук вадим заключението: това, което човек иска да придобие и към което се стреми, показва пътя, по който той върви. Щом не иска нещо, той е попаднал в път, който не желае да следва.

Следователно, всяко нещо, което човек желае и към което се стреми, е неговото бъдеще; всяко нещо, което не желае и което избягва, е неговото минало. Грешките на човека представляват миналото му, доброто - бъдещето, а любовта - настоящето. Какво представлява любовта? Любовта не е нищо друго, освен живот, който изважда злото и грешките на човека вън от него, за да ги види сам и изправи. - Какво представлява грехът? - Живот на свинята. Тя цял ден грухти, рови, търкаля се в калта и очаква да дойде господарят и, да и донесе ядене. Като се храни добре, тя постепенно трупа мазнини върху себе си и очаква деня, когато господарят и ще я пусне на свобода. Идва този ден, но той не и носи свобода, а смърт. С нож в ръка господарят пристига, изважда свинята вън и веднага я промушва. В тежки конвулсии тя пада на земята: душата и отлита, а тялото остава за господаря и в знак на благодарност към него, където я е хранил и поил. Кой човек желае да остави душата си в условията

на свинята? Страшни са тези условия. Не си правете илюзии, че господарят ви храни, прави жертви за вас. Той има предвид своите интереси. Мислете и разсъждавайте право, да не попадате в илюзиите на детето, което играе с куклата си, кара я да спи, да плаче, да отваря очите си и мисли, че е жива. Не е жива куклата, защото не расте. Детето може да играе с куклата си, но да не се заблуждава. От време на време нека я измерва, да види, расте ли тя, или не. Ако не расте, то трябва да знае, че куклата е играчка, а не действителност. Сега и на вас казвам: Играйте с куклите си, но мерете ги, да знаете, растат ли, или не. Ако растат, те са живи; ако не растат, не са живи. Едно е нужно на човека: да разбира живота, да различава реалното от нереалното. Малко знание ви е нужно, но реално. Имате ли много знания, но нереални, освободете се от тях. За предпочитане е да имате една Божествена мисъл и едно Божествено чувство, отколкото много човешки мисли и чувства, които всеки момент могат да ви изменят.

На какво може да разчита човек? - На доброто. - Какво представлява доброто? - Бъдещето на човека. Следователно, който живее в бъдещето, той е добър човек; който живее в миналото, той е човек на грешките, на злото; който живее в настоящето, той е човек на любовта. Докато е млад, човек живее в бъдещето, затова е жизнерадостен, весел, добър. Като стане 40-50-годишен, той се връща в миналото и започва да преповтаря всичко, което е преживял - добро и зло. Той разказва, че е свършил университет, че е ходил във Франция, в Германия, в Америка. Не е важно, къде е учил и ходил, важно е, какво е научил и приложил. Ако говори за американец, трябва да е придобил нещо добро от неговия характер; ако говори за французина, или за германец, също трябва да е придобил поне една добра черта от техния характер. Човек трябва да бъде разумно дете, способно да учи, да възприема новото и доброто. Където отиде, трябва да научи нещо добро.

Като не разбират живота, някои го делят на светски и на духовен. Това са окраски на живота, които се определят от съзнанието на хората. Има разлика между светския и духовния живот, но тя се вижда само от хора с пробудено съзнание. Докато е с обикновено съзнание, човек не се различава много, не можете да познаете, какъв е - светски или духовен. За човека с пробудено съзнание, живите същества са степени на съзнанието. Той поставя всяко същество - растение, животно, човек - на своето място. Като види едно дърво, за пример, той определя неговото място в настоящето и в бъдещето. Той знае, какво представлява дървото днес, но знае и неговото бъдеще. Който не разбира това, казва, че дървото е дърво и всякога ще си остане такова. Обаче, който разбира нещата, гледа на дървото като на същество, което има условия за развитие. Днес е дърво, което приготвя бъдещото си тяло, с по-високо съзнание от днешното. И днес даже съзнанието на дървото е по-високо от това, което си представяме, но е въвн от него. Много същества, въвн от дървото, се грижат за него, помагат му да приготви своето бъдещо тяло. В това отношение, дървото се намира в положението на малко дете, за което се грижат родителите му, братята и сестрите му.

Някои автори поддържат мисълта, че човек сам се създава. Това показва човешката гордост. Човек сам не може да се създаде. Казано е в Писанието, че Бог създаде човека по образ и подобие свое. Има хора, които правят опити да създадат, т.е. да пресъздадат себе си, но нищо не излиза от тяхната работа. Всъщност Бог работи, а човек взима участие в Неговата работа. Ако мисли така, човек може да се пресъздаде. Обаче, ако мисли, че той е главният фактор в своя живот, нищо не може да направи. Всеки човек, създаден от Бога, има възможност да расте и да се развива. Казано е в Писанието: "Роденият от Бога, грях не прави". Значи, той мисли право. Правата мисъл пък е достойнство на Бога. Роденият от Бога има разположение на духа, лесно се въодушевява, готов е за работа. Който сам се пресъздава, той лесно се обезсърчава, губи разположението си, обезверява се, страда, мъчи

се, постоянно е недоволен. Кой е виновен за положението му? Вие влизате в една локва, ваяте се в нея, а после се чудите, защо животът ви не е добър. Излезте от локвата, влезте в дълбокото и обширно море. Щом напуснете локвата, животът ви ще се подобри. Ако не напуснете доброволно локвата, слънцето ще ви застави насила да излезете вън, на чист въздух. Като изгрее слънцето, локвата ще пресъхне и вие ще се намерите на сушата. Щом излезе от локвата, човек се намира при благоприятни условия.

Както се менят състоянията на съществата, които живеят в локвата и вън от нея, така се менят състоянията на богатия и на бедния, докато научат уроците си. Има едно богатство, от което човек всякога е доволен; има едно богатство, от което човек е недоволен. Когато е недоволен от богатството си, човек лесно може да го изгуби. И сиромашията произвежда два различни резултата в човека. Има една сиромашия, от която човек е доволен; има една сиромашия, от която е недоволен. Следователно, за да се освободи от сиромашията, човек трябва да бъде доволен от нея.

Сега, каквото и да се говори за богатството и сиромашията, това са две състояния, през които човек неизбежно минава. За да се развива правилно, човек трябва да се движи между контрасти: да бъде учен и невежа, богат и сиромах, млад и стар. - Кога остарява човек? - Когато греша. Защо? - Защото постепенно губи смисъла на живота. Тогава и богат, и учен да е, той е недоволен и нещастен. Той влиза в областта на миналото, което преждевременно го състарява. За да се подмлади, човек трябва да влезе в областта на настоящето, да прояви доброто в себе си. Ако иска да разбере живота, човек трябва да приеме любовта. Според мене, любовта е езикът, чрез който Бог говори на хората, да разберат целокупния живот. По-разбран език от любовта няма. Любовта се нагажда според съзнанието на човека, да може всеки да я разбере и приложи. Мнозина говорят за любовта, но не я разбират, защото живеят по човешки. Те не се интересуват за Божествения живот, който има за основа любовта.

Използвайте любовта, както днес се проявява. Използвайте благата на живота, които Бог ви дава и не търсете временни, преходни блага. Ако приемете любовта в сегашната и форма, няма да имате мъчности и страдания, които не можете да разрешите. Не се страхувайте от мъчности и страдания, от болест и старост, но ги използвайте разумно. Не се страхувайте от смъртта, която води към живот. Ако житното зърно не падне на земята и не умре, само остава. Ако умре, то израства и дава плодове: едно 30, друго - 60 и трето - 100. За предпочитане е смъртта, която носи живот, отколкото живот на куклите, в който няма никакво растение.

Какъв е животът на куклите, не трябва да ви интересува. Това е живот на миналото, който е пълен с грешки и заблуждения. Не се занимавайте и с бъдещето, което е живот на забавите. Само мъдрите хора могат да се занимават с миналото. Само разумните деца могат да се занимават с бъдещето. Обаче, вие трябва да се занимавате с онова, което става днес. Понеже Бог усилено работи в настоящето, то е задача и на човешкия живот. Щом е така, забравете миналото. С него можете да се занимавате едва след 2500 години, когато придобиете мъдростта. Не се занимавайте и с бъдещето, което е задача на разумните деца. Занимавайте се с настоящето, чрез което Бог ви говори днес. Една Божествена мисъл, чрез която любовта се изявява, струва повече от хиляди обещания, дадени за бъдещето. - Защо? - Защото тази мисъл е важна в настоящия момент и може да се реализира. Всяка Божествена мисъл, приета в даден момент, струва повече от всичкото знание на бъдещето. Всяка Божествена мисъл, проникнала в съзнанието на човека в настоящия момент, струва повече от всички земни богатства на бъдещето.

Като говоря за миналото, за настоящето и за бъдещето, някои мислят, че всичко са разбрали. Само това е разбрано, което може да се приложи. За пример, как ще разберете човека, който няма определени граници? Как ще разберете човека, който сам себе си не познава? Ще кажете, че знаете, какво мисли човек. И това не знаете. Човек мисли

за много неща, но малко нещо придобива от мисълта си. - Защо? - Защото не разполага с дадените качества. Той мисли за миналото, без да е мъдрец. Мисли за бъдещето, без да е дошъл до положението на разумното дете. Мисли за настоящето, но мисълта му е тревожна. Той мисли, как да изкара хляба си, как да се осигури. Само слугата може да мисли за настоящето, да знае положението си като слуга на Господа и да иска да разбере поне една дума от Неговия език. - Кой е езикът на Господа? - Езикът на Любовта. Стремете се всички да разберете и приложите поне една дума от този език. Който научи само една дума, той има всичко на разположение: и богатство, и знание, и сила. Той мисли и чувства правилно. Това е човекът, който има хурка и знае да преде. Щом изпреде вълната си, ще може да тъче, да изработи платното на своя живот. Това значи, да стане човек мъдър, да стане и разумно дете.

Какво прави мъдрецът? Ако искате да знаете, какво прави мъдрецът, вървете след него, той ще ви научи, как се живее. Един глупец носил на гърба си чувал, пълен с жито и пъшкал под тежестта му. Той срещнал на пътя си един мъдрец. Последният го спрял и го запитал: Къде отиваш, братко? - Нося този чувал с жито у дома си; тежък е, гледам по-скоро да го сваля от гърба си, но се безпокоя, какво ще правя, като го свършим - от глад ще умрем. - Ела с мене, казал мъдрецът, където вървя аз и ти ще вървиш; каквото правя аз и ти ще правиш. - Тежък е чувалът ми. - И аз ще го нося, ще ти помогна. Глупецът тръгнал с мъдреца и гледал, какво ще прави. По едно време мъдрецът видял една голяма, добре разорана нива. Спрял се и казал на спътника си: Сложи чувала на земята. Мъдрецът развързал чувала и започнал да сее житото. - Какво правиш, човече? Житото ми отиде! Ще умра гладен, нямам повече жито. - Сей и ти, и не се страхувай от глад. Напролет нивата ще роди толкова жито, че ще изхраниш и себе си, и ближните си. Остани при мене за известно време и прави това, което и аз правя.

Сега и на вас казвам: Следвайте пътя на мъдреца, да се научите, как да живеете и какво да правите. Не носете богатството си на гърба си, да пъшкате под тежестта му, но посейте го на Божествената нива, да се ползвате от него и вие, както и вашите близни.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всички блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

15. Утринно Слово от Учителя, държано на 3 февруари 1935 г. София. – Изгрев.

ОТДАЛЕЧАВАНЕ И ПРИБЛИЖАВАНЕ

Размишление.

Когато Соломон казал "Суета на суетите, всичко е суета", той бил само ученик, но не и от посветените в тайните на Битието. Той знаел само една трета от истината, тази именно, която се отнася до физическия свят. Наистина, всичко земно е преходно, суета. Ето защо, думите на Соломон "всичко е суета" се отнасят до физическия свят. Само онзи човек може да каже "суета на суетите", който уповава изключително на физическия живот. Който уповава на леда и вярва, че ще се запази завинаги, един ден неизбежно ще каже "суета на суетите". Който уповава на богатството и вярва, че ще се осигури чрез него, все ще каже някога "суета на суетите". Когато младият мисли, че няма да остарее, той не знае, че ще каже някога "суета на суетите". Когато умният мисли, че всякога ще бъде умен, той не подозира, че ще каже някога "суета на суетите". Когато младата булка мисли, че ще живее щастливо със своя възлюбен и тя също не допуска, че ще каже някога "суета на суетите".

Ще се запитате, защо всичко е така. - Защото другояче не може да бъде. Да питате, защо известно нещо е така, това е все едно, да питате, защо човек трябва да тъче. Много просто. Човек тъче, защото дрехите се късат. Всяко нещо, което се къса, трябва да се тъче. И всяко нещо, което се тъче, трябва да се къса.

Много от съвременните хора, както и някои от вас, минават за учени хора, свършили университет, изучавали математика, философия, естествените науки и др. Въпреки учеността на хората, те знаят едва една трета от тяхната специалност. Толкова по-добре, има още много да се учи. От гледището на новата математика, понятието за права линия, за плоскост и за тяло се определят по следния начин:

всяко нещо, което само се удължава, без да се разширява, е права линия; всяко нещо, което само се разширява и удължава, без да надебелява, е плоскост; всяко нещо, което само се удължава, разширява и надебелява, е тяло. Значи, правата линия е граница на плоскостта, а плоскостта е граница на тялото.

Представете си, че имате правоъгълника ABCD - фиг. 1 и на върховете му се намира по едно същество - А, В, С, Д. Ако ъглите А и С се стесняват, ъглите В и Д ще се разширят, от прави ще се превърнат в тъпи. При това положение, съществата А и С се отдалечават, а съществата В и Д се приближават. Колкото повече се стесняват ъглите С и А толкова повече се отдалечават съществата А и С, и толкова повече се приближават съществата В и Д. И обратно: ако ъглите А и С се разширяват, съществата А и С се приближават, а В и Д се отдалечават. Като знае това, човек има предвид, кога може да се приближава към своята цел и кога да се отдалечава. Приближаването и отдалечаването от целта е в зависимост от стесняването и разширяването на ъглите.

Мнозина искат да им се кажат някои работи, ясни за разбиране. Това е най-лесната работа, но в края на краищата, ще кажат: "Суета на суетите, всичко е суета". - Защо? - Ясно е, за пример, че трябва да си купите нов костюм, нова шапка или нови обувки, но тези неща са преходни, не могат да задоволят стремежа на вашата душа. Тогава вие се стремите към неясни, отвлечени неща и се задоволявате с тях. За пример, всички говорите за любовта - отвлечено понятие, но сте доволни. Никой не е виждал любовта, нито я пипал, нито я вкусвал, но е доволен, когато се говори за нея. Казвате, че чувствувате любовта със сърцето си. - С кое сърце? С обикновеното? Това, което трепти в човека, не е сърцето му. Ето защо, ние казваме, че любовта не се възприема чрез сърцето, а по особен вътрешен път, незнаен и за самия човек. Обаче, реално е тъкмо това, което човек не знае. И добро е това, което човек не познава. Човек познава само ония неща, които

хвърлят сянка. Само тези тела хвърлят сянка, които имат дължина, широчина и дълбочина или височина.

Казвате: Как е възможно да бъдат реални неща тези, за които нищо не се знае? Вие считате незнанието за невежество. Според мене, в известно отношение, невежеството е за предпочитане пред знанието. Добре е човек да бъде невежа в лъжата, в кражбата, в обидите, в престъпленията и т.н. Добрият човек е невежа в правене на зло. И да иска да направи пакост или зло на някого, не знае, как да постъпи - невежа е човекът. По-добре ли е да срещнете човек, който знае да обижда, да лъже, да краде, да върши престъпления, да осъжда хората? Ще кажете за някого, че бил голям художник. В какво проявил майсторството си? В сенките, много сенки поставял. Това не е истинско художество. Изкуството не се заключава в многото сенки, но в умението на човека да поставя сенки и да знае, колко силни или слаби трябва да бъдат те.

Днес се говори за светлини и сенки, не само в художеството, но и в самия живот. Човек трябва да знае ролята на сянката и на светлината в живота и да знае, къде да ги поставя. При това, той трябва да различава сянката от реалността. За пример, каква разлика съществува между дървото и неговата сянка? Понякога човек намира реалността на нещата в техните сенки. В това отношение сенките са необходими. Понякога и без сенки се отива към реалността. В този случай, дойде ли до сенките, човек казва, като Соломон: "Суета на суетите, всичко е суета". За да не извадите криво заключение за живота, по-добре е да вървите от сенките към реалността, отколкото от реалността към сенките. Ще кажете, че сте вярващ човек. Вярващ си, но вярата ти постоянно се мени: ту в едно нещо вярваш, ту в друго. Каква е твоята вяра, ако посоката и се мени по няколко пъти на ден? Не е лошо да се мени човек, но поне да допринася нещо. Когато махалото на часовника се движи ту на една, ту на друга страна, то върши работа - показва времето. Неговото движение е ритмично. Ако се движи неправилно, без никакъв ритъм и не показва точно времето,

неговото движение е безсмислено. Религиозните хора казват, че човек трябва да бъде добър. Срещате едного, той седи на едно място и казва: Искам да бъда добър - махалото се подвижи надясно. После пак казва: Искам да бъда добър - махалото се подвижи наляво. Колкото повече повтаря желанието си, толкова по-редовно се движи махалото и часовникът работи. По едно време човек се отегчава от работата си и казва: Няма смисъл да бъда добър и по друг начин може да се живее. Кажете ли така, махалото престава да се движи, часовникът спира, но кой където го срещне, все му дава по един ритник. И той удря, но, в края на краищата, връща се у дома си с пукната глава. - Защо е пукната главата ти? - Ударих на едного плесница, а той ми удари две и ме повали на земята. - Значи, слаб човек си. Ти трябва да познаваш силите си и да предвиждаш, какъв ще бъде краят на борбата. Който се бори с една мъчнотия и не може да я победи, той е слаб човек, още живее в суетата на суетите. - Искам да воювам. - Ами, ако те победят? Има смисъл да воюваш, само ако си сигурен в силите си. Ако те победят, по-добре не влизай във война. Слабите хора не трябва да воюват. По-добре нека стоят мирни и тихи, да гледат, какво правят силните. - Ами какво искаш да кажеш с това? - Нищо особено, правя опит с леда, искам да видя, може ли да се стопи от слънчевите лъчи. Ако се стопи, ледът е слаб; ако не се стопи, силен е. Вие знаете, какво става с леда, когато се изложи на действието на слънчевите лъчи.

Казвам: Глупаво е, наистина, слабият да се бори със силния и ледът - със слънцето. - Каква е разликата между умния и глупавия? Глупавият държи леда в ръката си и не знае, какво да прави с него; умният стопява леда и го превръща във вода; мъдрецът стопля водата на слънцето или на огъня и я прави годна за пиене. Ето защо, ако питате, каква е службата на слънцето, ще знаете, че покрай другата служба, слънцето има задача да топи леда и снега и да стопля водата. Правете и вие това, което слънцето прави: стопявайте леда и стопляйте водата.

И тъй, за да вървите в правия път, мислите ви трябва да бъдат прави, чувствата ви - широки, а постъпките ви - да имат и трите измерения. Това значи, да бъде човек като слънцето. Това значи, да се приближава човек към своя първоначален източник. Всички тела, които се отдалечават от своя първоначален източник, вървят в крив път, т.е. по крива линия. Който се отдалечава от своя първоначален източник, обеднява и прави много грешки; който се приближава към източника, забогатява. Като обеднява, човек изпада в противоречия, които го натъкват на отрицателни прояви: кражба, лъжа, лицемерие и др. Значи, когато прави добро, човек се приближава към центъра; когато прави зло, той се отдалечава от центъра. Пита ли някой, защо греша, ще знае, че причината се крие в отдалечаването му от центъра. - Ама защо правя добро? - Защото се приближаваш към центъра. Добре е човек и когато прави грешки, и когато прави добро, да съзнава това, което прави. Истинското добро подразбира съзнателно приближаване на човека към центъра, към Първичния Източник на живота. Този човек никога не може да каже като Соломон "Суета на суетите, всичко е суета". Обаче, започне ли да се отдалечава от центъра, човек вижда вече суетата на своя личен живот.

"Каква полза човеку от всичкия му труд, в който се труди под слънцето?" (- 3 ст.). - Така може да говори само онзи, на когото линията на живота се е удължила и той се е отдалечил от центъра, т.е. от Първичния Източник. Някой иска да стане богат, а същевременно се отдалечава от центъра. Това е невъзможно. Ако при това положение забогатее, богатството му е незаконно придобито и в края на краищата, ще го загуби. Ако искате да забогатееете законно, всеки момент трябва да отправяте мислите и чувствата си към Първичния Извор на живота. Всеки момент проверявайте посоката на вашето движение, да не потънете в морето. Както капитанът следи за кормилото на своя параход, така и вие трябва да следите за посоката на своето движение. Следете, дали съзнанието ви се разширява или стеснява. Ако се разширява, вие се приближавате към центъра; ако се

стеснява, вие се отдалечавате. Някой ограничил съзнанието си, а въпреки това казва, че има много знания, че е учен човек.

Един ходжа се представял за многознаещ и постоянно разправял, че знае, какво прави Господ. Когато отивал при султана, все това разправял, какво прави Господ във всеки даден момент. Случвало се понякога да се срещнат ходжата и владиката. Първата им работа била, да се надпреварват, кой знае повече неща за Бога. Един ден султанът решил да подложи знанието им на опит, да види, кой от двамата знае повече. За тази цел той заповядал на един от слугите си да свари пет-шест килограма мляко и да го изсипе в дълбок съд. Слугата сварил млякото и го сложил пред гостите. Султанът предложил на гостите си по едно парче хляб. Той взел и за себе си също едно парче хляб и се обърнал към гостите си с думите: Заповядайте на моята трапеза. Начупете си хляба на хапки и го сложете в млякото. Същото направил и той. След това взел една лъжица, разбъркал хапките в млякото и казал на гостите си: Нека всеки от вас вземе своите хапки. - Това е невъзможно. Откъде знаем, кои хапки на кого принадлежат? - Ако хапките си не познавате, как знаете, какво прави Господ всеки момент? - запитал султанът. За случая Христос си е послужил със следната мисъл: "Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?" След всичко това ще дойде някой да казва, че видял ангел, облян в светлина, с криле на гърба си и т.н. Това е човешка представа за ангела. Всъщност, ангелът няма криле, както човек си представя, нито светлината му е такава, каквато хората си въобразяват. Светлината, за която хората говорят, не е външна. Външната светлина е едно нещо, а вътрешната - друго. Ще кажете, че светлината е нещо реално. Какво нещо е светлината и доколко е реална, това е въпрос, върху който малцина могат да се произнасят.

Когато се говори за реалност, трябва да знаете, че вън от любовта никаква реалност не съществува. Любовта е единствената реалност в света. Светлина без любов не е светлина, но сянка на светлината. Ето защо, когато се говори за светлината на ангелите, ние разбираме

вътрешна светлина, която има за основа любовта. Обаче, когато се говори за любовта, разбираме прави мисли, прави чувства и прави постъпки. С други думи казано: любовта съдържа в себе си мисли с удължени линии, чувства с удължени и разширени линии и постъпки с линии, които имат дължина, широчина и височина. Следователно, ако мисълта не е удължена, не е права; ако чувството няма дължина и широчина, не е Божествено; ако постъпката не включва трите измерения, не е възвишена. Задача на всеки човек е да прилага любовта в живота си, като условие за преодоляване на всички мъчности, като стимул за повдигане и като сила за реализиране на всички желания. Без любов човек нищо не може да постигне. Любовта внася топлина в сърцето, светлина в ума и сила в тялото на човека и го прави мощен и велик. Човекът на любовта е разумен, добър, здрав и богат. Няма ли любов в себе си, той минава за обикновен човек. Един светия присъствал на един от вселенските събори, където разисквали върху различни философски въпроси. Всички казали мнението си, само светията мълчал. - Защо и ти не кажеш нещо поне по един от разглежданите въпроси? - го запитали присъстващите. - Нищо не мога да кажа, не познавам философията. - Нищо ли не знаеш? - Едно нещо зная. - Покажи, какво знаеш! - извикали всички в един глас. Светията взел един камък в ръката си и го стиснал силно. - Какво станало? - Отдолу, под камъка, потекло вода, а отгоре се явил пламък. Питам: кое от двете неща е за предпочитане - да философстваш върху неразрешими въпроси, или да стиснеш камък в ръката си и отдолу да потече вода, а отгоре да се яви пламък?

Следователно, реално е само това, което никога не се изменя и не хвърля сянка. Това, което се изменя във вас, не е реално. То хвърля сянка в живота ви. Съмнението, подозрението, неразположението са сенки. На тях не може да се разчита. - На какво разчита житното зърно? - На силата, която е вложена в него. На същото трябва да разчитате и вие. Силата, която е вложена във вас, е реалното в живота. Разчитате ли на неща, които са въвн от вас, това показва, че уповавате

на сенките. Какво сте имали в миналото, това не е важно; какво ще имате в бъдеще и това не е важно. За вас е важно това с което разполагате в настоящия момент.

Като слушате да говоря за реалността, вие очаквате да получите нещо. Прави сте, човек все трябва да получи нещо. Достатъчно е да отвори устата си, за да глътне малко вода, да се разхлади. Какво очаква тогава от приятеля си? И от приятеля си човек очаква нещо. Според мене, приятел е онзи, който постоянно внася доброто в човека, а изнася навън злото. Бъдете приятели на хората, за да бъдат и те ваши приятели.

Мнозина се оплакват от хората, от съседите си, че постоянно ги безпокояли. - Как ги безпокоят? - Вечер късно сядели, свирили и пели. Не знаят, какво да правят, как да излязат от това положение. Проста работа! Сложете си памук в ушите и няма да чувате, какво става около вас. Ако някой пее и свири добре, ще слушате и ще се наслаждавате. Щом се наситите, ще сложите памук в ушите си и ще си легнете да спите. Памукът е едно от най-простите средства. Има и друго средство - концентриране на мисълта. Ще съсредоточите мисълта си върху някой важен въпрос и нищо няма да чувате. Щом се намери пред някаква мъчнотия, човек трябва да мисли, да чувствава и да постъпва право. Ако не мисли право, той сам се осъжда на смърт; ако не чувствава право, той преждевременно остарява; ако не постъпва право, той никога не може да се подмлади.

Каква поука можем да извадим от живота на Соломон? Като проповедник, Соломон мислеше, че ще научи хората, как да живеят правилно, под предлог, че нищо не може да направи. Като цар, той мислеше, че ще оправи света, но и тук не успя. Като придоби много знания, мислеше, че под слънцето ще намери новото, но накрая каза: "Нищо ново няма под слънцето. Суета на суетите, всичко е суета". Това значи: и проповедник да станеш, и цар да бъдеш, и под небето да ходиш, нищо няма да постигнеш. Всичко в живота е суета. Ето

защо, на никого не проповядвай, никого не управлявай, никога не мисли, че ще научиш хората, какво ново има под слънцето.

Ще кажете тогава, че животът няма смисъл. Така не се говори. Да изучавате проявите на любовта, това е една от великите и обширни науки. Срещнете ли един човек, вие трябва да знаете, носи ли той любовта в себе си. Ако любовта е в него, ще познаете по неговите прави мисли, чувства и постъпки. Права мисъл, право чувство и права постъпка са тези, които внасят спокойствие и мир в човека. Щом успокояват едного, те внасят спокойствие във всички. Следователно, това, което е право и добро за едного, трябва да бъде право и добро за всички. Благото за едного е благо за всички.

И тъй, отношенията на човека към Бога, т.е. към Любовта, са правилни, само когато мислите, чувствата и постъпките му са прави. Отношенията на човека към Любовта са правилни, когато той е добър първо за себе си, а после и за ближните си. Щом е добър за себе си, той не може да не бъде добър и за другите хора. Добрият за себе си, т.е. за Божественото Начало в себе си, е добър и за другите. Той живее в реалността. Който е добър първо към ближните си, а после към себе си, той живее още в сенките на живота, в суетата на суетите.

Следователно, ако искате да имате правилни отношения към Любовта и да се приближите към нея, влезте в областта на разширяването на ъглите. Ако искате да се отдалечите от Любовта, влезте в областта на стесняването на ъглите.

Проявеният Дух в Любовта, проявеният Дух в Мъдростта, проявеният Дух в Истината носи всичките блага на живота, на Единния, Вечния Бог, извор на всички блага, в Когото всичко се обединява.

*16. Утринно Слово от Учителя, държано на 10 февруари 1935 г.
София. – Изгрев.*

СТРАДАНИЕТО – ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА

Ще прочета втора глава от Еклисиаста.

„Бог е Любов“

Във втората глава Соломон описва две състояния, които се развиват. Едното е огледало, през което хората минават, всеки един човек минава, а другото е расово огледало, през което минава цялото човечество. Туй, което Соломон е описал преди две хиляди години, сега всички хора, цялото човечество го опитват навсякъде целокупно. Днес Соломон е навсякъде. Навсякъде е философията му. Един цар, който е имал като човек да мине през такава опитност, трябва да бъде цар.

Сега всички хора, които минават през тези страдания, са все царе на страдания. И казва, като разгледал живота си, това направил, онова направил. Всичко, каквото направил, така е. Той иска всички да присъстват, горделив е бил, приятели, певици е имал. Като прегледате цялата втора глава тъй наизуст и научите, ще видите, че някои още не са влезли. А някои – още има кандидати, които тепърва са дали кандидатурата си, те седят само отвънка с прошение в сегашния живот. И казват – трябва да се живее. Трябва да влезем ние да поработим в живота, да намерим смисъла. И встъплението е първи стих: „И наслаждавай се с благо, и ето, и то е суета.“

Така мисли младият човек, който още не е влязъл в живота. Онзи, който още не е влязъл в бойното поле, той най-първо е с пушка, накичен с венци, добре стегнат, казва: „Да отидем да се бием!“ Но като влезе два-три пъти в боя, като го засегнат куршумите, като легне веднъж на земята, мъчно можеш да го вдигнеш. Който не е страдал, лесно прави атаки, но който е страдал, мъчно прави атаки. Сега някои от вас сте вече от изпитаните войници, а други едва сега влизат. Онзи, който е изпитал, ял попарата на куршумите, той залегне, не се

дига. Казват му: „Защо си толкова страхлив?“ „Е, ще видиш.“ А това, дете Соломон казва „всичко е суета“, аз разбирам вече старостта. Щом станеш кисел, ти си остарял вече. Туй е чувството на старите хора. Най-първо опитваш, вдъхновен си, искаш да направиш нещо, ти още не си раняван, но щом те ранят на едно място, казваш: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Ти залегнеш и казваш: „Достатъчно толкова рани.“ Сега в началото си млад, а накрая остаряваш и казваш: „Суета на суетите.“

„Рекох за смеха: лудост е. И за веселбата, що ползва тя?“ (2. стих)
„Помислих в сърцето си, да веселя плътта си с вино, когато още сърцето ми се упражняваше в мъдростта, и да удържа безумието, доде видя кое е доброто за човешките синове да го правят под небето през всичките дни на живота си“ (3. стих). Всичко онова, което претърпя Соломон, което пише, му беше наложено от провидението. Той е влязъл в една окултна школа, дето му дали известни задачи да разреши. В края на краищата той не можа да разреши задачата си правилно, но той даде нещо ценно в своята опитност, която почти съвпада с опитността на всички хора. Често има такива състояния у хората. Дойде някой да ти разправи една своя скръб. Всеки ти разправя тъй, като че светът се е свършил. Не че скръбта му е толкова голяма. Това е преувеличение. Той така разправя скръбта си, като че няма друга скръб, като че той е най-големият страдалец. Той казва: „Бял ден не съм видял.“ А като го погледнеш, лицето му е пълничко, червендалесто, лицето му е месечинка, благоутробието – добре развито, а казва, че много страдал. И страданията на Соломона са от тези на мазничките хора. Очите му ни най-малко не са тъй потънали, вгълбнати, но са изпъкнали. Той, като поглежда на света, иска певици, иска жени, а при това е пак недоволен. Защо? Защото нямал толкова жени, колкото му трябват. Под думата „жена“ аз разбирам всякога желанията, които господстват. В този смисъл, когато ми казват, че някоя жена търси мъж, аз разбирам, че тя търси някоя мисъл, форма. Мисъл търси. А не че търси мъже. И когато ми кажат,

че някой мъж търси много жени, подразбирам, че той търси желания, а не жени. Външният мъж и външната жена, това са отражения на човешките мисли и желания.

Сега въпросът е не какво разбира светът, не какво разбират онези, които не са влезли в живота, но какво всъщност представя животът. Казваме в живота, в живота на страданията – това разбирате вие под живот. Защото ти можеш да си в един живот, дето няма страдания. А ти влизаш в живота на страданията само когато почнеш да мислиш и да чувстваш. Щом речеш да мислиш, непременно ще се явят и желанията едновременно. Следователно, щом искаш да мислиш и чувстваш, непременно ще влезеш в света на страданията, в областта на страданията. Някой казва: „Не може ли без страдания?“ Може. „Как?“ Не мисли. Щом не мислиш, няма да имаш никакви желания. Но щом мислиш, щом желаеш, непременно желанията ще дойдат като едно естествено последствие. И радостите ще дойдат като една смяна.

Представете си, че един млад човек иска да си нареди живота. Дойде му на ума по едно време да стане овчар. Купи си сто-двеста овци и си мисли, че те ще се размножават, ще се ягнат. Но след няколко години вижда, че всичките му овци измират. Така се случило с един българин в Добруджа отпреди повече от 30 години. Той имал две хиляди овци и все си казвал: „Къде е Господ, няма го Господ.“ Изважда кобура си, стреля три пъти във въздуха и казва: „Няма Господ!“ От другия ден започват да измират овците му една по една, докато измрели всичките две хиляди. Той ги нахвърлил в един кладенец и забегнал. След 15 години се връща, среща го един познат, който го видял как стреля във въздуха и го попитал: „Умери ли го?“

Питам сега, какво иска да покаже този смел българин? Та и вие по някой път казвате: „Глупава работа.“ Всякога в нашата мисъл има едно безумно мислене и безумно чувстване. Ти ще извадиш кобура си, ще гръмнеш три пъти и след това всичките овци до една ще заминат. Та, след като направим една погрешка, ние не се връщаме да

я оправим. Соломон не иска да поправи грешката си. И като направи една погрешка, не изважда опитност. Той пил и ял, и казва: „Ще пия повече!“ Това значи – взел си една жена, но казва – с една жена човек не може да бъде щастлив, чакай да ги направя две. Взел втора, и тя не била достатъчна, а после взел и трета. След това взел четвърта, пета, шеста. Увеличавал ги, увеличавал ги, докато се намерил в едно голямо противоречие. Не може да гледа вече тези жени. Ще кажете – как не може да ги гледа, те сами ще се гледат.

Другояче ще обясня въпроса. Носиш един чувал на гърба си и постоянно притуряш по едно кило в чувала. Турияш едно, две, три, четири и повече, докато стане този чувал до сто килограма тежест. И не можеш повече да го носиш. Каруца няма, слуги няма и ти вече се изпоттиш, запъхтиш, казваш: „Не се носи този чувал, тежък е.“ Питам, кой те кара да носиш този тежък чувал от сто килограма на гърба си? Каква е идеята? Казваш: „Трябва да се живее.“ Чудна работа, трябва да се живее. Че природата е дала един опит. Показала е на човека как трябва да се живее. На човека не му трябва много. Най-много половин кило трябва да тури на гърба си. Три пъти по половин кило, това са кило и половина тежест на гърба, или най-много три кила на ден. Като тръгнеш сутрин, докато се върнеш вечерта, три кила най-много трябва да носиш на гърба си. Три кила ядене ще туриш в стомаха си, и въпросът ще се свърши. Ти сега си намислиш, че хамбарът ти трябва да бъде пълен с жито. И като влезе тази мисъл в ума ти, не можеш да се освободиш от нея.

Сега мнозина от вас сте още от младите. Вие не сте проучвали силата на човешката мисъл, на човешките желания, да видите какво мощно влияние упражняват върху човека. Някой път една човешка мисъл е по-отровна, по-силна от един куршум. Един куршум ще те засегне и след четири-пет часа ще ти премине. А някой път една човешка мисъл, която е прошепната, може няколко дена да те измъчва. От един куршум ще се развие у тебе чувствителност, ще станеш мек. А тъй, от една дума казана, може да се измени цялото ти

естество. Като не разбираме свойствата на тези мисли, ние се спираме върху въпроса, защо Господ е направил така света.

Аз съм наблюдавал българите каква особена черта имат. Например, когато в някое село направят някоя много хубава чешма с хубаво корито, но погледнеш след седем, осем, десетина години, тази чешма е развалена. Защо? Кой как дойде, възхищава се от чешмата, от нейните корита, намира, че е направена от хубав, мек камък, пие от нея вода, но рече, после казва: „Чакай да опитам брадвата си.“ И като погледнеш, този си наточил брадвата, онзи си наточил брадвата и след две-три години погледнеш, чешмата се развалила. Всеки казва: „Брей, развали се хубавата чешма.“ Сама за себе си чешмата не може да се развали. Но ти наточиш брадвата си, онзи наточи брадвата си и после казвате, че чешмата се развалила. По същия начин ние всеки ден точим брадвата си върху своя мозък и казваме – развали се. Че защо трябва да точиш брадвата на своя мозък? Ти казваш тъй: „От мене човек няма да стане.“ Ти днес десет пъти ще кажеш, че от мене човек няма да стане, а в ума си имаш намерение човек да станеш. А ти точиш брадвата на твоето корито и така разваляш нервната система, разстройва се кръвообращението ти, почва да става нередовно и казваш: „Как така на другите хора нервната система върви добре.“ Ти пиеш вода и точиш брадвата си. Ще кажеш, че не можеш да се въздържаши. Че не можеш да се въздържаши, прав си, това е едно състояние. Оставете един човек на една равна площ, и ще видите как той ще може да издържи. Но оставете един човек на една наклонена хлъзгава площ, дайте му едни хлъзгави обуца и ще видите – и най-голям юнак да е, той ще се хлъзга, не може да се задържи. Животът ви зависи от това, каква площ имате в себе си. Ако ти наклониш малко площта, върху която седиш, достатъчно е най-малкото отклонение, за да изгубиш своето равновесие. Допусни, че ти нямаш пет пари в джоба си, до това време ти си спокоен, няма с кого да се караш. Но допусни, че имаш сто-двеста хиляди лева, имаш отношение с хората, ти вече ще се застъпваш за правата си. Докато

нямаш пет пари в банките, ти не се интересуваши от банките. Но след като вложиш сто-двеста хиляди лева, ти започваш вече да се интересуваши от устройството на банките. Защо? Вложил си парите си в банките. Ще кажеш, че парите ти са потребни. Остави това. Дадените условия, при които сега ние живеем, тези неща наистина са потребни.

Сега другият въпрос, не може ли да има човек пари, без да се тревожи. Не може, това е невъзможно. То е все таки баща да има една красива дъщеря и да не се смущава за нея. Този момък я погледнал, онзи момък я погледнал. Ако момъкът е тъй донякъде угледен, както и да е. Но ако е глупав. Или някой мъж се ожени за една красива жена, която той обича, и чул, че някой мъж закачил жена му, минал покрай нея и засегнал малко дрехата ѝ. Той веднага вади кобура: „Как тъй да бута дрехата на жена ми? Аз ще му докажа на него!“ Как смее той да бута дрехата на жена му. Аз гледам всеки ден хората с кобурите си. Всеки търси някого. Защо? Бутнал дрехата на жена му. Или че взел сто лева от него и не му ги върнал, излъгал го. Казвам, при такова разбиране, при такава философия какъв живот може да има.

В това отношение Соломон беше малко по-умен, по-мъдър. Той не излизаше с кобурите, но той си постави задача, да наблюдава хората как живеят, пък и той живя като тях. Той каза: „Е, закачил някой първата ми жена, ще взема втора.“ После и нея закачат. „Нищо, ще взема трета.“ И той седи преспокойно. Такава била неговата философия на многото жени. Коя е причината, че той взел толкова много жени? Триста жени и шестстотин наложници. Той взел много жени, за да избегне закона на ревността. Той искал да се освободи от този закон и вследствие на това имал толкова много жени. Щом ревнува една жена, взимал втора, после трета, четвърта, пета, за да се освободи от закона на ревността, но в края на краищата дошъл до едно противоречие. Срещнал един ден една млада мома, към която показал любовта си, но тя го пренебрегнала. Вкисването, което той

нарекъл „суета на суетите“ се дължи именно на тази млада мома, която го пренебрегнала. Докато я срещне, той ял и пиел, имал певици, но след като я срещнал, той намерил едно разрешение. Но с това заедно се намерил в едно противоречие. Защо? Тя му казала: „Какво от това, че си цар? Аз не искам да направя нищо заради тебе.“ И тогава казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Оттам насетне всичкият му труд се обезсмислил. Той не може да разреши въпроса, на какво основание тя му отказала. И цялата глава е посветена на това. Като му отказала, той си казал: „Чакай, аз искам да я забравя.“ И започнал да яде и пие, да пиянства. Докато пиянствал, той не мислил за нея, но щом изтрезнеел, казал си: „Защо ми отказва тя? Чакай да си направя една къща.“ Направил една къща, втора къща, но тя все го мъчи вътре.

Всички вие все имате един, който ви отказал нещо. Всичките ви страдания се дължат на това, че някой ви е отказал, безразлично мъж или жена. Дойде някой при мене, вкиснал се е. Казвам, отказали са ми нещо. Помнете едно нещо, любовта рандеву не дава, с празни работи тя не се занимава, любовни писма не пише, скръбни не утешава. Тя не си губи времето. Тя казва: „Какво ти е?“ „Болен съм.“ Духне ти, и си заминава. Ти си гладен, тя ти остави самуна и си върви нататък. Ти казваш:

„Добре че хляб ми остави. Но защо не се спре да ми поговори?“ Ето сега това е разбиране на едно състояние. Но то е губене на време. Трябва ли да се спреш сега, да разправяш с какво намерение си оставил хляба, че вярваш в Бога, че Господ те е накарал да направиш това нещо, туй-онуй. За един хляб от пет лева ще му разправяш с какви побуждения си го направил, че да не бъде гладен, че го много обичаш и т.н. „Аз, казва, те много обичам.“ Това е арменски долап. Аз не вярвам в това, че много ме обича. За мене многото любов това са долапи. Някой ме пита: „Не ме ли обичаш?“ Казвам: „Слушай, не ме карай да ти казвам арменски долапи. Ако ти кажа, че те обичам, това е арменски долап. Какво ще ти предам, ако ти кажа, че много те

обичам?“ „Ама много те обичам.“ Когато някой ми каже, че много обича, ето какво разбирам аз: той, като види хубавия кон, поглади го по гърба и казва: „Много хубав е този кон.“ Но какво има в ума си този човек, който тупа този кон? Казва: „Много хубав кон си. Като тебе не съм виждал такъв.“ Но какво ще бъде второто положение? Седлото, юздите и всадникът на гърба му отгоре. И казва на коня: „Само за това, защото си много хубав, ще ме носиш на гърба си.“ След като слезе всадникът, пак го потупа по гърба и казва: „Харесвам те, много хубаво ме носиш.“ Пак ще го потупа, после пак ще се качи на гърба му и ще го мушне с махмузите си. После пак ще му каже: „Много хубав кон си. Като тебе не съм виждал.“

Питам, де е злото? Де е лошото разбиране? Две неща има тук. Ние казваме, че онзи, който е възседнал коня, е направил зло, понеже е измъчил коня. Но има едно разрешение на въпроса. Какво разрешение? Този кон да бъде халанча, като някой постник, който седи и ребрата му се четат. При това положение конят няма да се мъчи. Но конят иска да бъде мазен, мускулест. Щом е мазен, този юнак ще дойде, ще го потупа по гърба и ще му каже: „Ти няма да седиш тук като постник, но ще тръгнеш по широкия път. Аз ще опитвам благата и ти ще ги опитваш – на тебе зоб, а на мене ядене.“ Сега вие се смеете на този всадник, на този кон. Но вашето тяло, това е угоеният кон, а вие сте всадникът, който сте възседнали коня си и целия ден препускате. И след това, като слезнете от коня си, и казвате: „Хубаво е моето конче!“ После пак се качите на коня си. Някой плаче и казва: „Скоро ще ме напусне кончето ми.“

Сега ви представям картини, но това са състояния в живота, които трябва да се разбират правилно. Вие трябва да имате едно правилно разбиране както Соломон по отношение на физическия свят. Това е една опитност. Тъй както светът върви, ние не можем да избегнем опитността на Соломон. Ние не можем да избегнем този път на страдания. Страданията ще дойдат, и радостите ще дойдат, но нито радостите, нито страданията можем да избегнем. Но второто

положение: човек трябва да се научи да разбира смяната на страданията и радостите, които естествено идат в живота. Скръбта сама по себе си продължава живота, физическият живот без скърби не може. Без скърби животът на земята щеше да бъде 10 пъти по-тежък, отколкото сега. Това не искам да го доказвам, но всеки ще го опита. Скръбите са една провизия в живота, понеже Бог, като е създал света, е видял в какво състояние ще бъдат хората без скръб. Затова той дал страданията, за да ни избави от нещастията.

Страданията са един спасителен път на ония нещастия и мъчности, които биха дошли на хората, каквито даже не са сънували. Страданията не са приятни, но са едно благо в сравнение с онези мъчности, които ще дойдат отпосле. Виждаме, че Христос, който знаеше, че страданията са едно благо, ще бъдат едно благо и заради него, макар и след хиляди години. Христос пострада. Защо? За да избегне закона на мъчнотиите. Този закон е опасен. Който попадне в закона на мъчнотиите, той мъчно може да се избави от него. Страданията са път на човешкото избавление. Докато страдате, вие сте в пътя на спасението, на избавлението. Но щом попаднете в закона на мъчнотиите, там условията вече са други. Това е един контраст. Страданието е признак, че сте в пътя на спасението, в пътя на прогреса, както се нарича. За да не попаднете в закона на мъчнотиите, вие трябва да страдате. Когато страдате, всякога имате едно неразположение, но не казвайте, че се мъчите.

Вие не знаете какво нещо е мъчението. Мъчението е безизходно положение, а когато сте в закона на страданието, това е едно благо. Някой път страданията са по-малки, някой път са по-големи, има степени на страданията. Колкото страданието се увеличава и може да го издържите, това показва, че умът ви се е развил повече. Страданието показва степента на интелигентността. Колкото повече страдате, толкова сте повече интелигентен. Колкото по-малко страдате, толкова по-малко сте интелигентен. Хора, които са повече развити умствено, повече страдат. Това е един признак. Между

човешката интелигентност и страданието на земята има едно съотношение. Страданията се увеличават пропорционално с развитието на човешкия ум. И днес виждаме, че хората имат повече страдания, защото са повече развити. Едно време страданията бяха по-малки, а сега, от няколко хиляди години насам, страданията се увеличават в квадрат, а за бъдеще ще се увеличат още повече.

Сега, като четете Откровението, там в една от главите се говори за небесните жители. И се запитват откъде са дошли тези, облечените с бели дрехи. Това са души, които дойдоха от голямата скръб, избелиха дрехите си. Белите дрехи показват, че в духовния живот те придобиха всичко това, понеже минаха през голямата скръб. Техният ум се разви и те разбраха смисъла на живота. Те дойдоха от голямата скръб. Та сега помнете, че всички минават през голямата скръб и няма какво да се обезсърчавате. Може да се обезсърчавате, но ще минете през тази скръб. Ще минете през тъжни мисли, през меланхолични мисли, но помнете, че това е един път, който трябва да се изходи. Нито такси ще имате, нито автомобили, нито някой на гърба си ще ви носи. Този път всеки сам ще го мине. Няма да има някой, който да ви го улесни. Впрочем все ще има някой да ви помогне, но трябва да знаете, че в този път сами ще минете. Някъде ще ви помогнат хората, но никой не може да влезне в дълбочината на вашите страдания. Казвате: „Той не влиза в положението ми.“ Че как ще влезе в положението ви? Че всеки човек, който е заспал и спи цели осем часа, как ще мисли за вас? Най-после защо хората трябва да мислят за вашите страдания? Някой път вие мислите, че като мислят хората за вашите страдания, ще ви улеснят. Та всеки човек си има малки страдания, но мислете, че страданията са за ваше благо. Всичките страдания, през които човечеството минава, са за неговото благо.

Понякога аз казвам, че се радвам, когато вие страдате. Как така? Някой ми казва, че страда. Аз пък се радвам, че той страда. Казвам, тогава да разделим нашия товар. Те не знаят какво нещо са страданията. По някой път аз съм носил страдания, които тежат сто

хиляди килограма. Това показва силата ми. И той страда, и аз страдам, това е само до интензивността на страданията. Но казвам, ти сто хиляди килограма не носиш. Христос дойде до едно място, дето страданията, които му туриха, станаха толкова тежки, че коленичи на земята, не можа да ги издържи. Този кръст, който носеше на гърба си, хвърли го най- после на земята и каза: „Не нося повече.“ Че не трябвали да хвърлиш кръста си. Ти си дигнал жена си, дъщеря си, носиш ги на гърба си, а те ядат и пият. Хвърли ги от гърба си. Няма да носиш цялото човечество на гърба си. Страдания трябва. Всички трябва да страдаме, нищо повече. Аз съжалявам всички хора, които не страдат. Според мене, който страда, той е герой, който не страда, той е страхливец. Следователно аз не искам да имам работа с хора, които не страдат. Аз не обичам, като страда някой, да ми се оплаква. Това е отвратително. Дошъл той с четири реда сълзи, оплаква се, че страдал. Че какво искаш да бъдеш ти? Човек или говедо? Че ти ще страдаш, защото искат да направят от тебе човек. Страданието е път само за човека, животните не страдат. Но по причина на човешките страдания и животните страдат. Животните живеят много по-добре, отколкото хората.

Сега тук ние се отдалечаваме малко. Казвам, не притуряйте излишни коментарии върху вашите страдания, да мислите, че вашата съдба е много тежка, че провидението е много по- немилостиво към вас и т.н. Това са частични заключения. После, не поддържайте философията, че бял ден не сте видели. Това не е право. Най-първо, отучете се от белите лъжи. Не лъжете себе си, че бял ден не сте видели. Това е голяма лъжа. Който живее, той всякога вижда, че състоянията се сменят. Следователно колкото по-големи страдания има човек, толкова и по-големи радости. И колкото по-малки страдания, толкова и по-малки радости. Правилно се сменят. Малките радости – малки страдания, големите радости – големи страдания. Но у нас е лошото, че забравяме благата, които ни се дават. Например имаме един приятел, който е направил сто добрини, а някой път е

направил само една погрешка, една малка пакост, и ти забравяш добрините, а помниш погрешката. Че ни направил една пакост, това е една случайност. Случват се такива работи. Един млад господар разгневява се, взима един камък, иска да удари слугата си. Слугата е далеч и господарят хвърля камъка да го удари. Но като хвърля камъка, наместо да удари слугата, удря жена си по главата, понеже тя била по права линия, но той не я видял. Като бил възбуден, искал да даде един урок на слугата си, без ни най-малко да имал предвид жена си. Слугата станал причина да удари жена си. Все едно е дали ще удариш жена си или твоя слуга. Често нашите камъни попадат върху главите на наши приятели, а някой път падат и върху самите нас. Ако вървите по пътя на Соломон, и вие ще имате същата опитност. И ще кажете: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Той дохожда до една опитност и казва: „Понеже Бог дава на угодния пред него човек мъдрост и знание, и радост, а на грешния дава да се труди, за да притурия и да трупя, за да ги даде на угодния пред Бога. „И то е суета и угнетение на Духа“ (26. стих). Значи Соломон подразбира мъдрият да знае как да яде и пие. Това е мъдростта в човека. А на грешните дава да се трудят, да копаят, за да притурят и да трупят, за да ги даде на угодния. И това е суета и угнетение на духа. Соломон казва, че видял – каквото се случва на мъдрия, това се случва и на безумния. Не е вярно това. Не се случва това. Привидно само е така. Соломон е разсъждавал повърхностно.

Аз ще ви приведа един български пример. Това е една приказка, един мит, нещо, което е станало някога, но е предадено в приказна форма. Слязъл Господ някога на земята, да види как живеят хората. Понеже често му донасяли как живеят хората, той искал сам да провери. Той слязъл на земята и взел със себе си един от най-способните хора, за да го придружи. Тръгват двамата. Дохождат до едно място, виждат един говедар, легнал на гърба си и свири с кавала. Понеже Господ ожаднял, то казал на момъка, който го придружавал: „Моля, нека ми покаже къде има вода да пия.“ Говедарят, както

свирил, не се помръднал от мястото си и показал с крака си ей там. Този, който придружавал Господа казал: „Брей, не ни показва къде е водата, но само с крака си посочи.“ По-нататък видели една хубава мома, която носила вода с кобилица. Господ казал: „Тази хубава мома ще дам на този говедар.“ Той се почудил как е възможно това. Спират се вечерта пред един дом, искат да пренощуват там. Но от този дом излиза един и казва: „Такива пътници като вас не приемаме.“ Отиват след това в дома на една бедна вдовица, която ги приела и нагостила добре. Тази вдовица имала една крава. На сутринта срещат из пътя един вълк и Господ казва: „Ето, ще изпратя този вълк да изяде кравата на вдовицата.“ Как така? По-нататък намират една бъклица, пълна със злато и Господ казва: „Тази бъклица ще дам на богатия.“

Чудна работа. Неразбрани неща. Но Господ му дал да разбере. В това време вода нямало за пиене и Господ казва: „Ще отидеш в тази долина, там ще пиеш вода.“ Той отишъл и не пил, казва: „Как, там е ужасно нещо. Там е място на мъчение. Тази вода не може да се пие, тя е много горчива.“ „Е, ще почакаш малко.“ „Не, жаден съм.“ Тогава отиват на другото място. Господ го изпраща там и го почаква да се върне. Това хубавото място било раят. Като отишъл там, Господ го чакал цели три години, докато се върне. Най-последно му дошло на ума да се върне, но си казал: „Хубаво място е, тъкмо да се наслаждава човек. Може ли да се напусне?“ Тогава Господ казал: „Това хубавото място ще го дам на онази бедната вдовица, която ни прие добре. А лошото място ще дам на богатия, на когото дадох парите.“

Та в края на краищата има едно разрешение на въпросите. Онези, които минават през пътя на страданието и разберат този закон, ще влязат в пътя на благото. А онези, които не разберат закона, ще влезнат в противоположното. Та има неща, които са мъчни за разбиране. Някой път не е необходимо да разберем всичко. Оставете нещата някой път неразбрани. Не правете грешката на нашия приятел Величко. След като държи някоя сказка, той обичаше да знае как е излязла. Той ще чака да дойде някой да му каже, че е доволен от

сказката, че е говорил с въодушевление. Той държа в Плевен една сказка. След сказката дохожда един при него, засмял се малко и казва: „Искам да ти кажа нещо. Но тъй, на ухото, да ти кажа. Много съм доволен, но голям шмекер и вагабонт си.“ После той ми казваше: „Но тъй ме преряза, като цирей с нож.“ Та, след като държите вашата сказка, не чакайте да дойде някой, да ви каже нещо по нея. Тези шепнения, които наричаме, са много в пътя, в който минавате.

Има два вида същества, които са заинтересовани от вас. Областта, през която минава цялото човечество, е населена с два вида същества – едните са добри, другите лоши. Ще видите, че тези два вида същества постоянно се сменят във вашия ум. Дойде една лоша мисъл като по радио, вие мислите, че е ваша. После дойде друга добра мисъл, пак мислите, че вие я казвате. Вие се намирате в чудо, много лоши мисли и желания ще ви дойдат. Някой път ви дойде мисълта, че от тебе всичко може да стане. Не, всичко не може да стане. Това са празни работи. Друг път ти казва, че от тебе нищо не може да стане. Това са посторонни работи, които идат отвън. Това са тия два вида същества, които се борят в тебе. Някой път си отчаян, неразположен, чувствата ти са объркани – и всичко това се дължи на областта, през която минаваш. Но изобщо има едно разрешение: човек трябва да мине през областта на страданията, за да влезе в областта, в пътя на любовта. Тъй наричам аз. Половината път на просветения е път на страдания, а половината път е път на любовта. Вие още не сте влезли в пътя на любовта. Засега любовта у вас е един малък проблясък, който се явява от време на време. Например една светлина се яви на земята и постоянно ту се явява, ту изчезва. После години, времена се минават, и пак се яви. Един ден, когато влезете в пътя на любовта, тогава ще видите какво нещо е животът на любовта. Само в пътя на любовта ще престанат сегашните противоречия. Сега, докато сте в пътя на страданията, вие ще питате защо еди-кого си обичат повече, а друго по-малко. Че и между хората има противоречие. Те казват – защо на еди-кого си дават повече вода, а на мене по-малко?

Питам, ако ти си една риба, турена във водата, това противоречие ще съществува ли? Една малка риба, турена във водата, и една голяма риба, турена във водата, може ли голямата риба да каже, че на мене дадоха повече вода, а на другата по-малко? Или може ли по-малката риба да каже, че на нея дадоха по-малко вода, а на другата повече. Във водата такова противоречие е изключено.

Та, когато влезем в любовта, сегашните противоречия ще изчезнат. И двете риби – и малката, и голямата, имат еднакви условия. И двете риби могат да пият вода колкото искат. Не зная рибите пият ли вода. Когато хората говорят за любовта, туй показва, че те още не са в любовта. Тази любов ще се дава в малки чаши, в по-голяма или в по-малка чаша, навсякъде ще имаш нужда от тази вода. Засега това е само едно предчувствие или едно приготвление, докато влезете в закона на любовта. И в Писанието е казано, че любовта е изпълнение на закона. Всичкият закон може да се изпълни само тогава, когато ти изпълниш закона на любовта. Някой път вие мислите, че сте в закона на любовта. Питам, страдате ли? „Да.“ Щом страдате, не сте в любовта. Може в себе си да я чувствате някъде, но вие още не сте в любовта или вашето съзнание не е още така свързано с любовта. И това е едно противоречие, но вие не сте в любовта. Човек може да слиза и да се качва. Но съзнанието му още не е свободно. Вие не може постоянно да се ползвате от закона на любовта. Например засега има хиляди неща, които ви безпокоят. Седите вие някой път и се оплаквате, безпокоите се как ще прекарате живота си. Че това е безпокойствие. В любовта няма такова безпокойствие. Ти мислиш, че ще умреш. Това е извън любовта. Ти мислиш, че страдаш, че хората не те обичат. Това е извън любовта. Законът на любовта е вън от вас. Тя не съществува. Когато мислите, че сте сами на земята, трябва да знаете, че сте в пътя на страданието. А пътят на страданието непременно води към любовта. Страданието не е любовта, но сигурно води към любовта. В пътя на страданието все таки имате малки проблясъци на любовта. Пътят на любовта прекръстосва пътя на

страданията. Влиза и излиза и ги прекръстосва. Има места, дето тя минава, после закривява, върви по една крива линия.

Само чрез любовта ще можете да си обясните противоречията, които са у вас. Казвате: „Едно време имах любов в младините си, но сега я изгубих.“ Вие мислите, че на млади години сте имали любов. И на младини вашата любов, вашата работа е като на онзи стар дядо, който искал да прескочи един трап. Като искал да прескочи един голям трап, той паднал вътре и си казал: „На млади години тъй ли беше? Ех, като остарее човек, така става.“ Той си мислил, че го вижда някой, но като се погледнал и видял, че никой няма около него, си казал: „Какъвто бях на младини, такъв съм и сега.“ Умният, какъвто е на младини, такъв ще бъде и на старини. Какъвто е човек в младините си, такъв ще остане и в старините си. Вие ще кажете: „Аз намирам едно различие.“ Щом намирате едно различие, дядо ти – това е различието. Вие мислите, че сте по-умни по отношение на хората. Вие имате един куп дърва. Какво трябва да направите? Първо туряте една клечка, и огънят се запаля. В първо време е слаб, а после се разгаря. Питам, туй разгоряване у вас ли е било? Не е било у вас. Разгоряването е в самите дърва. Значи вашите възможности и на младини, и на старини са били едни и същи. Само че в старини всичките възможности се проявяват. Значи вашите възможности са чакали само времето си. Трябва да знаете, че каквито сте били на младини, такива ще бъдете и на старини. Само че на старини всичките ви дървета ще се разгорят. Вие не мислите, че в старини ще добиете някакви особени опитности. Това, което Бог е вложил в човешката душа, трябва да се разкрие. Във всеки живот е вложено всичко. И сто и двадесет години да живеете, нищо ново няма да се вложи във вас. Вие сами ще проверите това. Съзнанието ви ще се пробуди, за да видите благото, което Бог е вложил във вас. Затова обработвайте туй, което е вложено във вас, и не очаквайте да дойде нещо ново във вас.

Сега вие може да изпаднете в друга една погрешка. Вие трябва да знаете, че човешките добродетели не могат да се развият без онова състояние, което ние наричаме благодат, и без действието на Божествената светлина и топлина. Някой път ние употребяваме любовта като условие за развиване на човешките дарби. В Писанието е казано: „Ще изпратя духа си.“ Значи любовта е условие, за да се проявят благата, които Бог е вложил във вас. Не мислете, че вие нямате нужда от хората. Всички хора са условие за развиване на вашите добродетели. Ако кажете, че нямате нужда от хората, вие се лъжете. Всички хора, които Господ създал, всички хора все имат нужда едни от други. Защо? Понеже всеки човек е проводник на Божествената светлина и на Божествената топлина. Следователно никога не пренебрегвайте и най-малките същества. Не мислете, че нямате нужда от тях. Онова, на което Бог обръща внимание, не го презирайте. Виждате едно дърво и казвате: „Това е едно дърво.“ Ако това дърво, за което Бог се е погрижил, вие минавате покрай него и мислите, че седите по-високо от него, вие сте на един погрешен път, в едно погрешно схващане. Всяко Божествено нещо, което съществува у вас като идея, радвайте му се. Апостол Павел казва: „Аз се прекланям на своите страдания.“ Това е едно ново разбиране. Апостол Павел казва: „Ще се похваля със страданията си.“

Сега очаквам и от вас за в бъдеще да се похвалите със страданията си като апостол Павла. Ето трийсет години съм вече в България и съм получил хиляди прошения от хората да се махнат страданията им. Казвате: „Кажете на Господа да се махнат страданията ни.“ На мнозина съм казвал: „Та вие още не сте страдали. Вие едва сте започнали да страдате.“ „Как така?“ Та едва сте хванали едното краче на страданието. Много крачета има страданието. Та ще знаете, освен че няма да се моля на Господа да ви отнеме страданието, но ще се моля да се увеличат страданията ви. Аз никога не се моля на Господа да ви отнеме страданието. Само това не искайте от мене. Аз

нямам право да ви лиша от правото, което Бог ви дава. Ако човек не разбира страданието, то е друг въпрос.

Та казвам, страданието е едно благо, което трябва да реализирате. Благодарете на страданията. Но сами изкуствено не си създавайте нови и излишни страдания. Вие изобилно си създавате нови страдания. Разберете ли тези страдания, които са дадени от провидението, чрез тях ще се опита вашата мощ. Вашата сила. Човек ще се опита в страданията си. Ако можете да издържите страданията, вие сте силни. Ако не можете да ги издържите, вие сте слаби. Христос казва: „Който не дигне кръста си и не ме последва, той е недостоеен за мене.“ Кръстът – това са страданията. Ако не дигне кръста си и не ме последва, той не може да наследи вечния живот.

Та казвам, сега ще дигнете вашия кръст и ще благодарите на Бога, че ви е удостоил да страдате. От хиляди години всички велики хора в света, всички онези, които искат да се нарекат чада Божии, трябва да минат през пътя на страданието, за да влязат в любовта Божия. Ние трябва да изкараме пътя на страданието докрай, за да влезем в пътя на любовта. Защото няма друг път.

Станете сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

17 утринно слово 17 февруари 1935 г., неделя, 5 – 7.15 часа София – Изгрев

ОТДАЛЕЧАВАНЕ И ПРИБЛИЖАВАНЕ

Размишление

Когато Соломон казал „Суета на суетите, всичко е суета“, той бил само ученик, но не и от посветените в тайните на битието.

Той знаел само една трета от истината – тази именно, която се отнася до физическия свят. Наистина всичко земно е преходно, суета. Тъй щото думите на Соломона „всичко е суета“ се отнасят до физическия свят. Само онзи човек може да каже „суета на суетите“, който уповава изключително на физическия живот. Който уповава на леда и вярва, че ще се запази завинаги, един ден неизбежно ще каже „суета на суетите“. Който уповава на богатството и вярва, че ще се осигури чрез него, все ще каже някога „суета на суетите“. Когато младият мисли, че няма да остарее, той не знае, че ще каже някога „суета на суетите“. Когато умният мисли, че всякога ще бъде умен, той не подозира, че ще каже някога „суета на суетите“. Когато младата булка мисли, че ще живее щастливо със своя възлюбен и тя също не допуска, че ще каже някога „суета на суетите“.

Ще се запитате защо всичко е така. Защото другояче не може да бъде. Да питате защо известно нещо е така, това е все едно да питате защо човек трябва да тъче. Много просто. Човек тъче, защото дрехите се късат. Всяко нещо, което се къса, трябва да се тъче. И всяко нещо, което се тъче, трябва да се къса.

Много от съвременните хора, както и някои от вас, минават за учени хора, свършили университет, изучавали математика, философия, естествените науки и др. Въпреки учеността на хората, те знаят едва една трета от тяхната специалност. Толкова по-добре, има още много да се учи. От гледището на новата математика понятието за права линия, за плоскост и за тяло се определят по следния начин.

Всяко нещо, което само се удължава, без да се разширява, е права линия; всяко нещо, което само се разширява и удължава, без да надебелява, е плоскост; всяко нещо, което само се удължава, разширява и надебелява, е тяло. Значи правата линия е граница на плоскостта, а плоскостта е граница на тялото.

Представете си, че имате правоъгълника ABCD и на върховете му се намира по едно същество – А, В, С, D. Ако ъглите А и С се стесняват, ъглите В и D ще се разширят, от прави ще се превърнат в тъпи. При това положение съществата А и С се отдалечават, а съществата В и D се приближават. Колкото повече се стесняват ъглите С и А, толкова повече се отдалечават съществата А и С и толкова повече се приближават съществата В и D. И обратно, ако ъглите А и С се разширяват, съществата А и С се приближават, а В и D се отдалечават. Като знае това, човек има предвид кога може да се приближава към своята цел и кога да се отдалечава. Приближаването и отдалечаването от целта е в зависимост от стесняването и разширяването на ъглите.

Мнозина искат да им се кажат някои работи, ясни за разбиране. Това е най-лесната работа, но в края на краищата ще кажат: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Защо? Ясно е запример, че трябва да си купите нов костюм, нова шапка или нови обуца, но тези неща са преходни, не могат да задоволят стремежа на вашата душа. Тогава вие се стремите към неясни, отвлечени неща и се задоволявате с тях. Запример всички говорите за любовта – отвлечено понятие, но сте доволни. Никой не е виждал любовта, нито я пипал, нито я вкусвал, но е доволен, когато се говори за нея. Казвате, че чувствате любовта в сърцето си. С кое сърце? С обикновеното? Това, което трепти в човека, не е сърцето му. Ето защо ние казваме, че любовта не се възприема чрез сърцето, а по особен вътрешен път, незнаен и за самия човек. Обаче реално е тъкмо това, което човек не знае. И добро е това, което човек не познава. Човек познава само ония неща, които хвърлят

сянка. Само тези тела хвърлят сянка, които имат дължина, широчина и дълбочина или височина.

Казвате, как е възможно да бъдат реални неща тези, за които нищо не се знае? Вие считате незнанието за невежество. Според мене в известно отношение невежеството е за предпочитане пред знанието. Добре е човек да бъде невежа в лъжата, в кражбата, в обидите, в престъпленията и т.н. Добрият човек е невежа в правене на зло. И да иска да направи пакост или зло на някого, не знае как да постъпи – невежа е човекът. По-добре ли е да срещнете човек, който знае да обижда, да лъже, да краде, да върши престъпления, да осъжда хората? Ще кажете за някого, че бил голям художник. В какво проявил майсторството си? В сенките, много сенки поставял. Това не е истинско художество. Изкуството не се заключава в многото сенки, но в умението на човека да поставя сенки и да знае колко силни или слаби трябва да бъдат те.

Днес се говори за светлини и сенки не само в художеството, но и в самия живот. Човек трябва да знае ролята на сянката и на светлината в живота и да знае къде да ги поставя. При това той трябва да различава сянката от реалността. Запример каква разлика съществува между дървото и неговата сянка? Понякога човек намира реалността на нещата в техните сенки. В това отношение сенките са необходими. Понякога и без сенки се отива към реалността. В този случай, дойде ли до сенките, човек казва като Соломона: „Суета на суетите, всичко е суета.“ За да не извадите криво заключение за живота, по-добре е да вървите от сенките към реалността, отколкото от реалността към сенките. Ще кажете, че сте вярващ човек. Вярващ си, но вярата ти постоянно се мени: ту в едно нещо вярваш, ту в друго. Каква е твоята вяра, ако посоката ѝ се мени по няколко пъти на ден? Не е лошо да се мени човек, но поне да допринася нещо. Когато махалото на часовника се движи ту на една, ту на друга страна, то върши работа, показва времето. Неговото движение е ритмично. Ако

се движи неправилно, без никакъв ритъм и не показва точно времето, неговото движение е безсмислено.

Религиозните хора казват, че човек трябва да бъде добър. Срещате одного, той седи па едно място и казва: „Искам да бъда добър.“ Махалото се подвижи надясно. После пак казва: „Искам да бъда добър.“ Махалото се подвижи наляво. Колкото повече повтаря желанието си, толкова по-редовно се движи махалото и часовникът работи. По едно време човек се отегчава от работата си и казва: „Няма смисъл да бъда добър. И по друг начин може да се живее.“ Кажe ли така, махалото престава да се движи, часовникът спира, но кой дето го срещне все му дава по един ритник. И той удря, но в края на краищата връща се у дома с пукната глава. „Защо е пукната главата ти?“ „Ударих на одного плесница, а той ми удари две и ме повали на земята.“ Значи слаб човек си. Ти трябва да познаваш силите си и да предвиждаш какъв ще бъде краят на борбата. Който се бори с една мъчнотия и не може да я победи, той е слаб човек, още живее в суетата на суетите. „Искам да воювам.“ Ами, ако те победят? Има смисъл да воюваш само ако си сигурен в силите си. Ако те победят, по-добре не влизай във война. Слабите хора не трябва да воюват. По-добре нека стоят мирни и тихи, да гледат какво правят силните. „Ама какво искаш да кажеш с това?“ Нищо особено, правя опит с леда, искам да видя може ли да се стопи от слънчевите лъчи. Ако се стопи, ледът е слаб, ако не се стопи, силен е. Вие знаете какво става с леда, когато се изложи на действието на слънчевите лъчи.

Казвам, глупаво е наистина слабият да се бори със силния и ледът – със слънцето. Каква е разликата между умния и глупавия? Глупавият държи леда в ръката си и не знае какво да прави с него, умният стопява леда и го превръща във вода, мъдрецът стопля водата на слънцето или на огъня и я прави удобна за пиене. Тъй щото, ако питате каква е службата на слънцето, ще знаете, че покрай другата служба слънцето има задача да топи леда и снега и да стопля водата.

Правете и вие това, което слънцето прави – стопявайте леда и стопляйте водата.

И тъй, за да вървите в правия път, мислите ви трябва да бъдат прави, чувствата ви – широки, а постъпките ви – да имат и трите измерения. Това значи да бъде човек като слънцето. Това значи да се приближава човек към своя първоначален източник. Всички тела, които се отдалечават от своя първоначален източник, вървят в крив път, т.е. по крива линия. Който се отдалечава от своя първоначален източник, обеднява и прави много погрешки. Който се приближава към източника, забогатява. Като обеднява, човек изпада в противоречия, които го натъкват на отрицателни прояви: кражба, лъжа, лицемерие и др. Значи, когато прави добро, човек се приближава към центъра, когато прави зло, той се отдалечава от центъра. Пита ли някой защо греша, ще знае, че причината се крие в отдалечаването му от центъра. „Ама защо правя добро?“ Защото се приближаваш към центъра. Добре е човек и когато прави погрешки, и когато прави добро, да съзнава това, което прави. Истинското добро подразбира съзнателно приближаване на човека към центъра, към първичния източник на живота. Този човек никога не може да каже като Соломона „суета на суетите, всичко е суета“. Обаче започне ли да се отдалечава от центъра, човек вижда вече суетата на своя личен живот.

„Коя полза човеку от всичкия му труд, в който се труди под слънцето?“ (3. стих) Така може да говори само онзи, на когото линията на живота се удължила и той се отдалечил от центъра, т.е. от първичния източник. Някой иска да стане богат, а същевременно се отдалечава от центъра. Това е невъзможно. Ако при това положение забогатее, богатството му е незаконно придобито и в края на краищата ще го загуби. Ако искате да забогатеее законно, всеки момент трябва да отправяте мислите и чувствата си към първичния извор на живота. Всеки момент проверявайте посоката на вашето движение, да не потънете в морето. Както капитанът следи за

кормилото на своя параход, така и вие трябва да следите за посоката на своето движение. Следете дали съзнанието ви се разширява или стеснява. Ако се разширява, вие се приближавате към центъра, ако се стеснява, вие се отдалечавате. Някой ограничил съзнанието си, а въпреки това казва, че има много знания, че е учен човек.

Един ходжа се представял за многознаещ и постоянно разправял, че знае какво прави Господ. Когато отивал при султана, все това разправял – какво прави Господ във всеки даден момент. Случвало се понякога да се срещнат ходжата и владиката. Първата им работа била да се надпреварят кой знае повече неща за Бога. Един ден султанът решил да подложи знанието им на опит, да види кой от двамата знае повече. За тази цел той заповядал на един от слугите си да свари петшест килограма мляко и да го изсипе в дълбок съд. Слугата сварил млякото и го сложил пред гостите. Султанът предложил на гостите си по едно парче хляб. Той взел и за себе си също едно парче хляб и се обърнал към гостите си с думите: „Заповядайте на моята трапеза. Начупете си хляба на хапки и го сложете в млякото.“ Същото направил и той. След това взел една лъжица, разбъркал хапките в млякото и казал на гостите си: „Нека всеки от вас вземе своите хапки.“ „Това е невъзможно. Отде знаем кои хапки на кого принадлежат?“ „Ако хапките си не познавате, как знаете какво прави Господ всеки момент?“ – запитал султанът. За случая Христос си е послужил със следната мисъл: „Ако земните работи не разбирате, как ще разберете небесните?“ След всичко това ще дойде някой да казва, че видял ангел, облян в светлина, с криле на гърба си и т.н. Това е човешка представа за ангела. Всъщност ангелът няма криле, както човек си представя, нито светлината му е такава, каквато хората си въобразяват. Светлината, за която хората говорят, не е външна. Външната светлина е едно нещо, а вътрешната – друго. Ще кажете, че светлината е нещо реално. Какво нещо е светлината и доколко е реална, това е въпрос, върху който малцина могат да се произнасят.

Когато се говори за реалност, трябва да знаете, че въвн от любовта никаква реалност не съществува. Любовта е единствената реалност в света. Светлина без любов не е светлина, но сянка на светлината. Тъй щото, когато се говори за светлината на ангелите, ние разбираме вътрешна светлина, която има за основа любовта. Обаче, когато се говори за любовта, разбираме прави мисли, прави чувства и прави постъпки. С други думи казано, любовта съдържа в себе си мисли с удължени линии, чувства с удължени и разширени линии и постъпки с линии, които имат дължина, широчина и височина. Следователно, ако мисълта не е удължена, не е права, ако чувството няма дължина и широчина, не е Божествено, ако постъпката не включва трите измерения, не е възвишена.

Задача на всеки човек е да прилага любовта в живота си като условие за преодоляване на всички мъчности, като стимул за повдигане и като сила за реализиране на всички желания. Без любов човек нищо не може да постигне. Любовта внася топлина в сърцето, светлина в ума и сила в тялото на човека и го прави мощен и велик. Човекът на любовта е разумен, добър, здрав и богат. Няма ли любов в себе си, той минава за обикновен човек.

Един светия присъствал на един от вселенските събори, дето разисквали върху различни философски въпроси. Всички казали мнението си, само светията мълчал. „Защо и ти не кажеш нещо поне по един от разглежданите въпроси?“ – го запитали присъстващите. „Нищо не мога да кажа, не познавам философията.“ „Нищо ли не знаеш?“ „Едно нещо зная.“ „Покажи какво знаеш“ – извикали всички в един глас. Светията взел един камък в ръката си и го стиснал силно. Какво станало? Отдолу, под камъка, потекло вода, а отгоре се явил пламък. Питам, кое от двете неща е за предпочитане – да философстваш върху неразрешими въпроси или да стиснеш камък в ръката си и отдолу да потече вода, а отгоре да се яви пламък?

Следователно реално е само това, което никога не се изменя и не хвърля сянка. Това, което се изменя във вас, не е реално. То хвърля

сянка в живота ви. Съмнението, подозрението, неразположението са сенки. На тях не може да се разчита. На какво разчита житното зърно? На силата, която е вложена в него. На същото трябва да разчитате и вие. Силата, която е вложена във вас, е реалното в живота. Разчитате ли на неща, които са във вас, това показва, че уповавате на сенките. Какво сте имали в миналото, това не е важно. Какво ще имате в бъдеще, и това не е важно. За вас е важно това, което разполагате в настоящия момент.

Като слушате да говоря за реалността, вие очаквате да получите нещо. Прави сте, човек все трябва да получи нещо.

Достатъчно е да отвори устата си, за да глътне малко вода, да се разхлади. Какво очаква тогава от приятеля си? И от приятеля си човек очаква нещо. Според мене приятел е онзи, който постоянно внася доброто в човека, а изнася навън злото. Бъдете приятели на хората, за да бъдат и те ваши приятели.

Мнозина се оплакват от хората, от съседите си, че постоянно ги безпокоели. Как ги безпокоят? Вечер късно седали, свирили и пели. Не знаят какво да правят, как да излязат от това положение. Проста работа. Турете си памук в ушите, и няма да чувате какво става около вас. Ако някой пее и свири добре, ще слушате и ще се наслаждавате. Щом се наситите, ще турите памук в ушите си и ще си легнете да спите. Памукът е едно от най-простите средства. Има и друго средство – концентриране на мисълта. Ще съсредоточите мисълта си върху някой важен въпрос и нищо няма да чувате. Щом се намери пред някаква мъчнотия, човек трябва да мисли, да чувства и да постъпва право. Ако не мисли право, той сам се осъжда на смърт. Ако не чувства право, той преждевременно остарява. Ако не постъпва право, той никога не може да се подмлади.

Каква поука можем да извадим от живота на Соломона? Като проповедник Соломон мислеше, че ще научи хората как да живеят правилно, но видя, че нищо не можа да направи. Като цар той мислеше, че ще оправи света, но и тук не успя. Като придоби много

знания, мислеше, че под слънцето ще намери новото, но накрая каза: „Нищо ново няма под слънцето. Суета на суетите, всичко е суета.“ Това значи: и проповедник да станеш, и цар да бъдеш, и под небето да ходиш, нищо няма да постигнеш. Всичко в живота е суета. Ето защо на никого не проповядвай, никого не управлявай, никога не мисли, че ще научиш хората какво ново има под слънцето.

Ще кажете тогава, че животът няма смисъл. Така не се говори. Да изучавате проявите на любовта, това е една от великите и обширни науки. Срещнете ли един човек, вие трябва да знаете носи ли той любовта в себе си. Ако любовта е в него, ще познаете по неговите прави мисли, чувства и постъпки. Права мисъл, право чувство и права постъпка са тези, които внасят спокойствие и мир в човека. Щом успокояват едного, те внасят спокойствие във всички. Следователно това, което е право и добро за едного, трябва да бъде право и добро за всички. Благото за едного е благо за всички.

И тъй отношенията на човека към Бога, т.е. към любовта, са правилни само когато мислите, чувствата и постъпките му са прави. Отношенията на човека към любовта са правилни, когато той е добър първо за себе си, а после и за ближните си. Щом е добър за себе си, той не може да не бъде добър и за другите хора. Добрият за себе си, т.е. за Божественото начало в себе си, е добър и за другите. Той живее в реалността. Който е добър първо към ближните си, а после към себе си, той живее още в сенките на живота, в суетата на суетите.

Следователно, ако искате да имате правилни отношения към любовта и да се приближите към нея, влезте в областта на разширяването на ъглите. Ако искате да се отдалечите от любовта, влезте в областта на стесняването на ъглите.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

16 утринно слово 10 февруари 1935 г., неделя, 5 часа София – Изгрев

СТРАДАНИЕТО – ПЪТ КЪМ ЛЮБОВТА

Ще прочета втора глава от Еклисиаста.

„Бог е Любов“

Във втората глава Соломон описва две състояния, които се развиват. Едното е огледало, през което хората минават, всеки един човек минава, а другото е расово огледало, през което минава цялото човечество. Туй, което Соломон е описал преди две хиляди години, сега всички хора, цялото човечество го опитват навсякъде целокупно. Днес Соломон е навсякъде. Навсякъде е философията му. Един цар, който е имал като човек да мине през такава опитност, трябва да бъде цар.

Сега всички хора, които минават през тези страдания, са все царе на страдания. И казва, като разгледал живота си, това направил, онова направил. Всичко, каквото направил, така е. Той иска всички да присъстват, горделив е бил, приятели, певици е имал. Като прегледате цялата втора глава тъй наизуст и научите, ще видите, че някои още не са влезли. А някои – още има кандидати, които тепърва са дали кандидатурата си, те седят само отвънка с прошение в сегашния живот. И казват – трябва да се живее. Трябва да влезем ние да поработим в живота, да намерим смисъла. И встъплението е първи стих: „И наслаждавай се с благо, и ето, и то е суета.“

Така мисли младият човек, който още не е влязъл в живота. Онзи, който още не е влязъл в бойното поле, той най-първо е с пушка, накичен с венци, добре стегнат, казва: „Да отидем да се бием!“ Но като влезе два-три пъти в боя, като го засегнат куршумите, като легне веднъж на земята, мъчно можеш да го вдигнеш. Който не е страдал, лесно прави атаки, но който е страдал, мъчно прави атаки. Сега някои от вас сте вече от изпитаните войници, а други едва сега влизат. Онзи, който е изпитал, ял попарата на куршумите, той залегне, не се

дига. Казват му: „Защо си толкова страхлив?“ „Е, ще видиш.“ А това, дете Соломон казва „всичко е суета“, аз разбирам вече старостта. Щом станеш кисел, ти си остарял вече. Туй е чувството на старите хора. Най-първо опитваш, вдъхновен си, искаш да направиш нещо, ти още не си раняван, но щом те ранят на едно място, казваш: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Ти залегнеш и казваш: „Достатъчно толкова рани.“ Сега в началото си млад, а накрая остаряваш и казваш: „Суета на суетите.“

„Рекох за смеха: лудост е. И за веселбата, що ползва тя?“ (2. стих)
„Помислих в сърцето си, да веселя плътта си с вино, когато още сърцето ми се упражняваше в мъдростта, и да удържа безумието, доде видя кое е доброто за човешките синове да го правят под небето през всичките дни на живота си“ (3. стих). Всичко онова, което претърпя Соломон, което пише, му беше наложено от провидението. Той е влязъл в една окултна школа, дето му дали известни задачи да разреши. В края на краищата той не можа да разреши задачата си правилно, но той даде нещо ценно в своята опитност, която почти съвпада с опитността на всички хора. Често има такива състояния у хората. Дойде някой да ти разправи една своя скръб. Всеки ти разправя тъй, като че светът се е свършил. Не че скръбта му е толкова голяма. Това е преувеличение. Той така разправя скръбта си, като че няма друга скръб, като че той е най-големият страдалец. Той казва: „Бял ден не съм видял.“ А като го погледнеш, лицето му е пълничко, червендалесто, лицето му е месечинка, благоутробието – добре развито, а казва, че много страдал. И страданията на Соломона са от тези на мазничките хора. Очите му ни най-малко не са тъй потънали, вгълбнати, но са изпъкнали. Той, като поглежда на света, иска певици, иска жени, а при това е пак недоволен. Защо? Защото нямал толкова жени, колкото му трябват. Под думата „жена“ аз разбирам всякога желанията, които господстват. В този смисъл, когато ми казват, че някоя жена търси мъж, аз разбирам, че тя търси някоя мисъл, форма. Мисъл търси. А не че търси мъже. И когато ми кажат,

че някой мъж търси много жени, подразбирам, че той търси желания, а не жени. Външният мъж и външната жена, това са отражения на човешките мисли и желания.

Сега въпросът е не какво разбира светът, не какво разбират онези, които не са влезли в живота, но какво всъщност представя животът. Казваме в живота, в живота на страданията – това разбирате вие под живот. Защото ти можеш да си в един живот, дето няма страдания. А ти влизаш в живота на страданията само когато почнеш да мислиш и да чувстваш. Щом речеш да мислиш, непременно ще се явят и желанията едновременно. Следователно, щом искаш да мислиш и чувстваш, непременно ще влезеш в света на страданията, в областта на страданията. Някой казва: „Не може ли без страдания?“ Може. „Как?“ Не мисли. Щом не мислиш, няма да имаш никакви желания. Но щом мислиш, щом желаеш, непременно желанията ще дойдат като едно естествено последствие. И радостите ще дойдат като една смяна.

Представете си, че един млад човек иска да си нареди живота. Дойде му на ума по едно време да стане овчар. Купи си сто-двеста овци и си мисли, че те ще се размножават, ще се ягнат. Но след няколко години вижда, че всичките му овци измират. Така се случило с един българин в Добруджа отпреди повече от 30 години. Той имал две хиляди овци и все си казвал: „Къде е Господ, няма го Господ.“ Изважда кобура си, стреля три пъти във въздуха и казва: „Няма Господ!“ От другия ден започват да измират овците му една по една, докато измрели всичките две хиляди. Той ги нахвърлил в един кладенец и забегнал. След 15 години се връща, среща го един познат, който го видял как стреля във въздуха и го попитал: „Умери ли го?“

Питам сега, какво иска да покаже този смел българин? Та и вие по някой път казвате: „Глупава работа.“ Всякога в нашата мисъл има едно безумно мислене и безумно чувстване. Ти ще извадиш кобура си, ще гръмнеш три пъти и след това всичките овци до една ще заминат. Та, след като направим една погрешка, ние не се връщаме да

я оправим. Соломон не иска да поправи грешката си. И като направи една погрешка, не изважда опитност. Той пил и ял, и казва: „Ще пия повече!“ Това значи – взел си една жена, но казва – с една жена човек не може да бъде щастлив, чакай да ги направя две. Взел втора, и тя не била достатъчна, а после взел и трета. След това взел четвърта, пета, шеста. Увеличавал ги, увеличавал ги, докато се намерил в едно голямо противоречие. Не може да гледа вече тези жени. Ще кажете – как не може да ги гледа, те сами ще се гледат.

Другояче ще обясня въпроса. Носиш един чувал на гърба си и постоянно притуряш по едно кило в чувала. Турияш едно, две, три, четири и повече, докато стане този чувал до сто килограма тежест. И не можеш повече да го носиш. Каруца няма, слуги няма и ти вече се изпоттиш, запъхтиш, казваш: „Не се носи този чувал, тежък е.“ Питам, кой те кара да носиш този тежък чувал от сто килограма на гърба си? Каква е идеята? Казваш: „Трябва да се живее.“ Чудна работа, трябва да се живее. Че природата е дала един опит. Показала е на човека как трябва да се живее. На човека не му трябва много. Най-много половин кило трябва да тури на гърба си. Три пъти по половин кило, това са кило и половина тежест на гърба, или най-много три кила на ден. Като тръгнеш сутрин, докато се върнеш вечерта, три кила най-много трябва да носиш на гърба си. Три кила ядене ще туриш в стомаха си, и въпросът ще се свърши. Ти сега си намислиш, че хамбарът ти трябва да бъде пълен с жито. И като влезе тази мисъл в ума ти, не можеш да се освободиш от нея.

Сега мнозина от вас сте още от младите. Вие не сте проучвали силата на човешката мисъл, на човешките желания, да видите какво мощно влияние упражняват върху човека. Някой път една човешка мисъл е по-отровна, по-силна от един куршум. Един куршум ще те засегне и след четири-пет часа ще ти премине. А някой път една човешка мисъл, която е прошепната, може няколко дена да те измъчва. От един куршум ще се развие у тебе чувствителност, ще станеш мек. А тъй, от една дума казана, може да се измени цялото ти

естество. Като не разбираме свойствата на тези мисли, ние се спираме върху въпроса, защо Господ е направил така света.

Аз съм наблюдавал българите каква особена черта имат. Например, когато в някое село направят някоя много хубава чешма с хубаво корито, но погледнеш след седем, осем, десетина години, тази чешма е развалена. Защо? Кой как дойде, възхищава се от чешмата, от нейните корита, намира, че е направена от хубав, мек камък, пие от нея вода, но рече, после казва: „Чакай да опитам брадвата си.“ И като погледнеш, този си наточил брадвата, онзи си наточил брадвата и след две-три години погледнеш, чешмата се развалила. Всеки казва: „Брей, развали се хубавата чешма.“ Сама за себе си чешмата не може да се развали. Но ти наточиш брадвата си, онзи наточи брадвата си и после казвате, че чешмата се развалила. По същия начин ние всеки ден точим брадвата си върху своя мозък и казваме – развали се. Че защо трябва да точиш брадвата на своя мозък? Ти казваш тъй: „От мене човек няма да стане.“ Ти днес десет пъти ще кажеш, че от мене човек няма да стане, а в ума си имаш намерение човек да станеш. А ти точиш брадвата на твоето корито и така разваляш нервната система, разстройва се кръвообращението ти, почва да става нередовно и казваш: „Как така на другите хора нервната система върви добре.“ Ти пиеш вода и точиш брадвата си. Ще кажеш, че не можеш да се въздържаши. Че не можеш да се въздържаши, прав си, това е едно състояние. Оставете един човек на една равна площ, и ще видите как той ще може да издържи. Но оставете един човек на една наклонена хлъзгава площ, дайте му едни хлъзгави обуца и ще видите – и най-голям юнак да е, той ще се хлъзга, не може да се задържи. Животът ви зависи от това, каква площ имате в себе си. Ако ти наклониш малко площта, върху която седиш, достатъчно е най-малкото отклонение, за да изгубиш своето равновесие. Допусни, че ти нямаш пет пари в джоба си, до това време ти си спокоен, няма с кого да се караш. Но допусни, че имаш сто-двеста хиляди лева, имаш отношение с хората, ти вече ще се застъпваш за правата си. Докато

нямаш пет пари в банките, ти не се интересуваши от банките. Но след като вложиш сто-двеста хиляди лева, ти започваш вече да се интересуваши от устройството на банките. Защо? Вложил си парите си в банките. Ще кажеш, че парите ти са потребни. Остави това. Дадените условия, при които сега ние живеем, тези неща наистина са потребни.

Сега другият въпрос, не може ли да има човек пари, без да се тревожи. Не може, това е невъзможно. То е все таки баща да има една красива дъщеря и да не се смущава за нея. Този момък я погледнал, онзи момък я погледнал. Ако момъкът е тъй донякъде угледен, както и да е. Но ако е глупав. Или някой мъж се ожени за една красива жена, която той обича, и чул, че някой мъж закачил жена му, минал покрай нея и засегнал малко дрехата ѝ. Той веднага вади кобура: „Как тъй да бута дрехата на жена ми? Аз ще му докажа на него!“ Как смее той да бута дрехата на жена му. Аз гледам всеки ден хората с кобурите си. Всеки търси някого. Защо? Бутнал дрехата на жена му. Или че взел сто лева от него и не му ги върнал, излъгал го. Казвам, при такова разбиране, при такава философия какъв живот може да има.

В това отношение Соломон беше малко по-умен, по-мъдър. Той не излизаше с кобурите, но той си постави задача, да наблюдава хората как живеят, пък и той живя като тях. Той каза: „Е, закачил някой първата ми жена, ще взема втора.“ После и нея закачат. „Нищо, ще взема трета.“ И той седи преспокойно. Такава била неговата философия на многото жени. Коя е причината, че той взел толкова много жени? Триста жени и шестстотин наложници. Той взел много жени, за да избегне закона на ревността. Той искал да се освободи от този закон и вследствие на това имал толкова много жени. Щом ревнува една жена, взимал втора, после трета, четвърта, пета, за да се освободи от закона на ревността, но в края на краищата дошъл до едно противоречие. Срещнал един ден една млада мома, към която показал любовта си, но тя го пренебрегнала. Вкисването, което той

нарекъл „суета на суетите“ се дължи именно на тази млада мома, която го пренебрегнала. Докато я срещне, той ял и пил, имал певици, но след като я срещнал, той намерил едно разрешение. Но с това заедно се намерил в едно противоречие. Защо? Тя му казала: „Какво от това, че си цар? Аз не искам да направя нищо заради тебе.“ И тогава казал: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Оттам насетне всичкият му труд се обезсмислил. Той не може да разреши въпроса, на какво основание тя му отказала. И цялата глава е посветена на това. Като му отказала, той си казал: „Чакай, аз искам да я забравя.“ И започнал да яде и пие, да пиянства. Докато пиянствал, той не мислил за нея, но щом изтрезнеел, казал си: „Защо ми отказва тя? Чакай да си направя една къща.“ Направил една къща, втора къща, но тя все го мъчи вътре.

Всички вие все имате един, който ви отказал нещо. Всичките ви страдания се дължат на това, че някой ви е отказал, безразлично мъж или жена. Дойде някой при мене, вкиснал се е. Казвам, отказали са му нещо. Помнете едно нещо, любовта рандеву не дава, с празни работи тя не се занимава, любовни писма не пише, скръбни не утешава. Тя не си губи времето. Тя казва: „Какво ти е?“ „Болен съм.“ Духне ти, и си заминава. Ти си гладен, тя ти остави самуна и си върви нататък. Ти казваш:

„Добре че хляб ми остави. Но защо не се спре да ми поговори?“ Ето сега това е разбиране на едно състояние. Но то е губене на време. Трябва ли да се спреш сега, да разправяш с какво намерение си оставил хляба, че вярваш в Бога, че Господ те е накарал да направиш това нещо, туй-онуй. За един хляб от пет лева ще му разправяш с какви побуждения си го направил, че да не бъде гладен, че го много обичаш и т.н. „Аз, казва, те много обичам.“ Това е арменски долап. Аз не вярвам в това, че много ме обича. За мене многото любов това са долапи. Някой ме пита: „Не ме ли обичаш?“ Казвам: „Слушай, не ме карай да ти казвам арменски долапи. Ако ти кажа, че те обичам, това е арменски долап. Какво ще ти предам, ако ти кажа, че много те

обичам?“ „Ама много те обичам.“ Когато някой ми каже, че много обича, ето какво разбирам аз: той, като види хубавия кон, поглади го по гърба и казва: „Много хубав е този кон.“ Но какво има в ума си този човек, който тупа този кон? Казва: „Много хубав кон си. Като тебе не съм виждал такъв.“ Но какво ще бъде второто положение? Седлото, юздите и всадникът на гърба му отгоре. И казва на коня: „Само за това, защото си много хубав, ще ме носиш на гърба си.“ След като слезе всадникът, пак го потупа по гърба и казва: „Харесвам те, много хубаво ме носиш.“ Пак ще го потупа, после пак ще се качи на гърба му и ще го мушне с махмузите си. После пак ще му каже: „Много хубав кон си. Като тебе не съм виждал.“

Питам, де е злото? Де е лошото разбиране? Две неща има тук. Ние казваме, че онзи, който е възседнал коня, е направил зло, понеже е измъчил коня. Но има едно разрешение на въпроса. Какво разрешение? Този кон да бъде халанча, като някой постник, който седи и ребрата му се четат. При това положение конят няма да се мъчи. Но конят иска да бъде мазен, мускулест. Щом е мазен, този юнак ще дойде, ще го потупа по гърба и ще му каже: „Ти няма да седиш тук като постник, но ще тръгнеш по широкия път. Аз ще опитвам благата и ти ще ги опитваш – на тебе зоб, а на мене ядене.“ Сега вие се смеете на този всадник, на този кон. Но вашето тяло, това е угоеният кон, а вие сте всадникът, който сте възседнали коня си и целия ден препускате. И след това, като слезнете от коня си, и казвате: „Хубаво е моето конче!“ После пак се качите на коня си. Някой плаче и казва: „Скоро ще ме напусне кончето ми.“

Сега ви представям картини, но това са състояния в живота, които трябва да се разбират правилно. Вие трябва да имате едно правилно разбиране както Соломон по отношение на физическия свят. Това е една опитност. Тъй както светът върви, ние не можем да избегнем опитността на Соломон. Ние не можем да избегнем този път на страдания. Страданията ще дойдат, и радостите ще дойдат, но нито радостите, нито страданията можем да избегнем. Но второто

положение: човек трябва да се научи да разбира смяната на страданията и радостите, които естествено идат в живота. Скръбта сама по себе си продължава живота, физическият живот без скърби не може. Без скърби животът на земята щеше да бъде 10 пъти по-тежък, отколкото сега. Това не искам да го доказвам, но всеки ще го опита. Скръбите са една провизия в живота, понеже Бог, като е създал света, е видял в какво състояние ще бъдат хората без скръб. Затова той дал страданията, за да ни избави от нещастията.

Страданията са един спасителен път на ония нещастия и мъчности, които биха дошли на хората, каквито даже не са сънували. Страданията не са приятни, но са едно благо в сравнение с онези мъчности, които ще дойдат отпосле. Виждаме, че Христос, който знаеше, че страданията са едно благо, ще бъдат едно благо и заради него, макар и след хиляди години. Христос пострада. Защо? За да избегне закона на мъчнотиите. Този закон е опасен. Който попадне в закона на мъчнотиите, той мъчно може да се избави от него. Страданията са път на човешкото избавление. Докато страдате, вие сте в пътя на спасението, на избавлението. Но щом попаднете в закона на мъчнотиите, там условията вече са други. Това е един контраст. Страданието е признак, че сте в пътя на спасението, в пътя на прогреса, както се нарича. За да не попаднете в закона на мъчнотиите, вие трябва да страдате. Когато страдате, всякога имате едно неразположение, но не казвайте, че се мъчите.

Вие не знаете какво нещо е мъчението. Мъчението е безизходно положение, а когато сте в закона на страданието, това е едно благо. Някой път страданията са по-малки, някой път са по-големи, има степени на страданията. Колкото страданието се увеличава и може да го издържите, това показва, че умът ви се е развил повече. Страданието показва степента на интелигентността. Колкото повече страдате, толкова сте повече интелигентен. Колкото по-малко страдате, толкова по-малко сте интелигентен. Хора, които са повече развити умствено, повече страдат. Това е един признак. Между

човешката интелигентност и страданието на земята има едно съотношение. Страданията се увеличават пропорционално с развитието на човешкия ум. И днес виждаме, че хората имат повече страдания, защото са повече развити. Едно време страданията бяха по-малки, а сега, от няколко хиляди години насам, страданията се увеличават в квадрат, а за бъдеще ще се увеличат още повече.

Сега, като четете Откровението, там в една от главите се говори за небесните жители. И се запитват откъде са дошли тези, облечените с бели дрехи. Това са души, които дойдоха от голямата скръб, избелиха дрехите си. Белите дрехи показват, че в духовния живот те придобиха всичко това, понеже минаха през голямата скръб. Техният ум се разви и те разбраха смисъла на живота. Те дойдоха от голямата скръб. Та сега помнете, че всички минават през голямата скръб и няма какво да се обезсърчавате. Може да се обезсърчавате, но ще минете през тази скръб. Ще минете през тъжни мисли, през меланхолични мисли, но помнете, че това е един път, който трябва да се изходи. Нито такси ще имате, нито автомобили, нито някой на гърба си ще ви носи. Този път всеки сам ще го мине. Няма да има някой, който да ви го улесни. Впрочем все ще има някой да ви помогне, но трябва да знаете, че в този път сами ще минете. Някъде ще ви помогнат хората, но никой не може да влезне в дълбочината на вашите страдания. Казвате: „Той не влиза в положението ми.“ Че как ще влезе в положението ви? Че всеки човек, който е заспал и спи цели осем часа, как ще мисли за вас? Най-после защо хората трябва да мислят за вашите страдания? Някой път вие мислите, че като мислят хората за вашите страдания, ще ви улеснят. Та всеки човек си има малки страдания, но мислете, че страданията са за ваше благо. Всичките страдания, през които човечеството минава, са за неговото благо.

Понякога аз казвам, че се радвам, когато вие страдате. Как така? Някой ми казва, че страда. Аз пък се радвам, че той страда. Казвам, тогава да разделим нашия товар. Те не знаят какво нещо са страданията. По някой път аз съм носил страдания, които тежат сто

хиляди килограма. Това показва силата ми. И той страда, и аз страдам, това е само до интензивността на страданията. Но казвам, ти сто хиляди килограма не носиш. Христос дойде до едно място, дето страданията, които му туриха, станаха толкова тежки, че коленичи на земята, не можа да ги издържи. Този кръст, който носеше на гърба си, хвърли го най- после на земята и каза: „Не нося повече.“ Че не трябвали да хвърлиш кръста си. Ти си дигнал жена си, дъщеря си, носиш ги на гърба си, а те ядат и пият. Хвърли ги от гърба си. Няма да носиш цялото човечество на гърба си. Страдания трябва. Всички трябва да страдаме, нищо повече. Аз съжалявам всички хора, които не страдат. Според мене, който страда, той е герой, който не страда, той е страхливец. Следователно аз не искам да имам работа с хора, които не страдат. Аз не обичам, като страда някой, да ми се оплаква. Това е отвратително. Дошъл той с четири реда сълзи, оплаква се, че страдал. Че какво искаш да бъдеш ти? Човек или говедо? Че ти ще страдаш, защото искат да направят от тебе човек. Страданието е път само за човека, животните не страдат. Но по причина на човешките страдания и животните страдат. Животните живеят много по-добре, отколкото хората.

Сега тук ние се отдалечаваме малко. Казвам, не притуряйте излишни коментарии върху вашите страдания, да мислите, че вашата съдба е много тежка, че провидението е много по- немилостиво към вас и т.н. Това са частични заключения. После, не поддържайте философията, че бял ден не сте видели. Това не е право. Най-първо, отучете се от белите лъжи. Не лъжете себе си, че бял ден не сте видели. Това е голяма лъжа. Който живее, той всякога вижда, че състоянията се сменят. Следователно колкото по-големи страдания има човек, толкова и по-големи радости. И колкото по-малки страдания, толкова и по-малки радости. Правилно се сменят. Малките радости – малки страдания, големите радости – големи страдания. Но у нас е лошото, че забравяме благата, които ни се дават. Например имаме един приятел, който е направил сто добрини, а някой път е

направил само една погрешка, една малка пакост, и ти забравяш добрините, а помниш погрешката. Че ни направил една пакост, това е една случайност. Случват се такива работи. Един млад господар разгневява се, взима един камък, иска да удари слугата си. Слугата е далеч и господарят хвърля камъка да го удари. Но като хвърля камъка, наместо да удари слугата, удря жена си по главата, понеже тя била по права линия, но той не я видял. Като бил възбуден, искал да даде един урок на слугата си, без ни най-малко да имал предвид жена си. Слугата станал причина да удари жена си. Все едно е дали ще удариш жена си или твоя слуга. Често нашите камъни попадат върху главите на наши приятели, а някой път падат и върху самите нас. Ако вървите по пътя на Соломон, и вие ще имате същата опитност. И ще кажете: „Суета на суетите, всичко е суета.“ Той дохожда до една опитност и казва: „Понеже Бог дава на угодния пред него човек мъдрост и знание, и радост, а на грешния дава да се труди, за да притурия и да трупя, за да ги даде на угодния пред Бога. „И то е суета и угнетение на Духа“ (26. стих). Значи Соломон подразбира мъдрият да знае как да яде и пие. Това е мъдростта в човека. А на грешните дава да се трудят, да копаят, за да притурят и да трупят, за да ги даде на угодния. И това е суета и угнетение на духа. Соломон казва, че видял – каквото се случва на мъдрия, това се случва и на безумния. Не е вярно това. Не се случва това. Привидно само е така. Соломон е разсъждавал повърхностно.

Аз ще ви приведа един български пример. Това е една приказка, един мит, нещо, което е станало някога, но е предадено в приказна форма. Слязъл Господ някога на земята, да види как живеят хората. Понеже често му донасяли как живеят хората, той искал сам да провери. Той слязъл на земята и взел със себе си един от най-способните хора, за да го придружи. Тръгват двамата. Дохождат до едно място, виждат един говедар, легнал на гърба си и свири с кавала. Понеже Господ ожаднял, то казал на момъка, който го придружавал: „Моля, нека ми покаже къде има вода да пия.“ Говедарят, както

свирил, не се помръднал от мястото си и показал с крака си ей там. Този, който придружавал Господа казал: „Брей, не ни показва къде е водата, но само с крака си посочи.“ По-нататък видели една хубава мома, която носила вода с кобилица. Господ казал: „Тази хубава мома ще дам на този говедар.“ Той се почудил как е възможно това. Спират се вечерта пред един дом, искат да пренощуват там. Но от този дом излиза един и казва: „Такива пътници като вас не приемаме.“ Отиват след това в дома на една бедна вдовица, която ги приела и нагостила добре. Тази вдовица имала една крава. На сутринта срещат из пътя един вълк и Господ казва: „Ето, ще изпратя този вълк да изяде кравата на вдовицата.“ Как така? По-нататък намират една бъклица, пълна със злато и Господ казва: „Тази бъклица ще дам на богатия.“

Чудна работа. Неразбрани неща. Но Господ му дал да разбере. В това време вода нямало за пиене и Господ казва: „Ще отидеш в тази долина, там ще пиеш вода.“ Той отишъл и не пил, казва: „Как, там е ужасно нещо. Там е място на мъчение. Тази вода не може да се пие, тя е много горчива.“ „Е, ще почакаш малко.“ „Не, жаден съм.“ Тогава отиват на другото място. Господ го изпраща там и го почаква да се върне. Това хубавото място било раят. Като отишъл там, Господ го чакал цели три години, докато се върне. Най-последно му дошло на ума да се върне, но си казал: „Хубаво място е, тъкмо да се наслаждава човек. Може ли да се напусне?“ Тогава Господ казал: „Това хубавото място ще го дам на онази бедната вдовица, която ни прие добре. А лошото място ще дам на богатия, на когото дадох парите.“

Та в края на краищата има едно разрешение на въпросите. Онези, които минават през пътя на страданието и разберат този закон, ще влязат в пътя на благото. А онези, които не разберат закона, ще влезнат в противоположното. Та има неща, които са мъчни за разбиране. Някой път не е необходимо да разберем всичко. Оставете нещата някой път неразбрани. Не правете грешката на нашия приятел Величко. След като държи някоя сказка, той обичаше да знае как е излязла. Той ще чака да дойде някой да му каже, че е доволен от

сказката, че е говорил с въодушевление. Той държа в Плевен една сказка. След сказката дохожда един при него, засмял се малко и казва: „Искам да ти кажа нещо. Но тъй, на ухото, да ти кажа. Много съм доволен, но голям шмекер и вагабонт си.“ После той ми казваше: „Но тъй ме преряза, като цирей с нож.“ Та, след като държите вашата сказка, не чакайте да дойде някой, да ви каже нещо по нея. Тези шепнения, които наричаме, са много в пътя, в който минавате.

Има два вида същества, които са заинтересовани от вас. Областта, през която минава цялото човечество, е населена с два вида същества – едните са добри, другите лоши. Ще видите, че тези два вида същества постоянно се сменят във вашия ум. Дойде една лоша мисъл като по радио, вие мислите, че е ваша. После дойде друга добра мисъл, пак мислите, че вие я казвате. Вие се намирате в чудо, много лоши мисли и желания ще ви дойдат. Някой път ви дойде мисълта, че от тебе всичко може да стане. Не, всичко не може да стане. Това са празни работи. Друг път ти казва, че от тебе нищо не може да стане. Това са посторонни работи, които идат отвън. Това са тия два вида същества, които се борят в тебе. Някой път си отчаян, неразположен, чувствата ти са объркани – и всичко това се дължи на областта, през която минаваш. Но изобщо има едно разрешение: човек трябва да мине през областта на страданията, за да влезе в областта, в пътя на любовта. Тъй наричам аз. Половината път на просветения е път на страдания, а половината път е път на любовта. Вие още не сте влезли в пътя на любовта. Засега любовта у вас е един малък проблясък, който се явява от време на време. Например една светлина се яви на земята и постоянно ту се явява, ту изчезва. После години, времена се минават, и пак се яви. Един ден, когато влезете в пътя на любовта, тогава ще видите какво нещо е животът на любовта. Само в пътя на любовта ще престанат сегашните противоречия. Сега, докато сте в пътя на страданията, вие ще питате защо еди-кого си обичат повече, а друго по-малко. Че и между хората има противоречие. Те казват – защо на еди-кого си дават повече вода, а на мене по-малко?

Питам, ако ти си една риба, турена във водата, това противоречие ще съществува ли? Една малка риба, турена във водата, и една голяма риба, турена във водата, може ли голямата риба да каже, че на мене дадоха повече вода, а на другата по-малко? Или може ли по-малката риба да каже, че на нея дадоха по-малко вода, а на другата повече. Във водата такова противоречие е изключено.

Та, когато влезем в любовта, сегашните противоречия ще изчезнат. И двете риби – и малката, и голямата, имат еднакви условия. И двете риби могат да пият вода колкото искат. Не зная рибите пият ли вода. Когато хората говорят за любовта, туй показва, че те още не са в любовта. Тази любов ще се дава в малки чаши, в по-голяма или в по-малка чаша, навсякъде ще имаш нужда от тази вода. Засега това е само едно предчувствие или едно приготвление, докато влезете в закона на любовта. И в Писанието е казано, че любовта е изпълнение на закона. Всичкият закон може да се изпълни само тогава, когато ти изпълниш закона на любовта. Някой път вие мислите, че сте в закона на любовта. Питам, страдате ли? „Да.“ Щом страдате, не сте в любовта. Може в себе си да я чувствате някъде, но вие още не сте в любовта или вашето съзнание не е още така свързано с любовта. И това е едно противоречие, но вие не сте в любовта. Човек може да слиза и да се качва. Но съзнанието му още не е свободно. Вие не може постоянно да се ползвате от закона на любовта. Например засега има хиляди неща, които ви безпокоят. Седите вие някой път и се оплаквате, безпокоите се как ще прекарате живота си. Че това е безпокойствие. В любовта няма такова безпокойствие. Ти мислиш, че ще умреш. Това е извън любовта. Ти мислиш, че страдаш, че хората не те обичат. Това е извън любовта. Законът на любовта е вън от вас. Тя не съществува. Когато мислите, че сте сами на земята, трябва да знаете, че сте в пътя на страданието. А пътят на страданието непременно води към любовта. Страданието не е любовта, но сигурно води към любовта. В пътя на страданието все таки имате малки проблясъци на любовта. Пътят на любовта прекръстосва пътя на

страданията. Влиза и излиза и ги прекръстосва. Има места, дето тя минава, после закривява, върви по една крива линия.

Само чрез любовта ще можете да си обясните противоречията, които са у вас. Казвате: „Едно време имах любов в младините си, но сега я изгубих.“ Вие мислите, че на млади години сте имали любов. И на младини вашата любов, вашата работа е като на онзи стар дядо, който искал да прескочи един трап. Като искал да прескочи един голям трап, той паднал вътре и си казал: „На млади години тъй ли беше? Ех, като остарее човек, така става.“ Той си мислил, че го вижда някой, но като се погледнал и видял, че никой няма около него, си казал: „Какъвто бях на младини, такъв съм и сега.“ Умният, какъвто е на младини, такъв ще бъде и на старини. Какъвто е човек в младините си, такъв ще остане и в старините си. Вие ще кажете: „Аз намирам едно различие.“ Щом намирате едно различие, дядо ти – това е различието. Вие мислите, че сте по-умни по отношение на хората. Вие имате един куп дърва. Какво трябва да направите? Първо туряте една клечка, и огънят се запаля. В първо време е слаб, а после се разгаря. Питам, туй разгоряване у вас ли е било? Не е било у вас. Разгоряването е в самите дърва. Значи вашите възможности и на младини, и на старини са били едни и същи. Само че в старини всичките възможности се проявяват. Значи вашите възможности са чакали само времето си. Трябва да знаете, че каквито сте били на младини, такива ще бъдете и на старини. Само че на старини всичките ви дървета ще се разгорят. Вие не мислите, че в старини ще добиете някакви особени опитности. Това, което Бог е вложил в човешката душа, трябва да се разкрие. Във всеки живот е вложено всичко. И сто и двадесет години да живеете, нищо ново няма да се вложи във вас. Вие сами ще проверите това. Съзнанието ви ще се пробуди, за да видите благото, което Бог е вложил във вас. Затова обработвайте туй, което е вложено във вас, и не очаквайте да дойде нещо ново във вас.

Сега вие може да изпаднете в друга една погрешка. Вие трябва да знаете, че човешките добродетели не могат да се развият без онова състояние, което ние наричаме благодат, и без действието на Божествената светлина и топлина. Някой път ние употребяваме любовта като условие за развиване на човешките дарби. В Писанието е казано: „Ще изпратя духа си.“ Значи любовта е условие, за да се проявят благата, които Бог е вложил във вас. Не мислете, че вие нямате нужда от хората. Всички хора са условие за развиване на вашите добродетели. Ако кажете, че нямате нужда от хората, вие се лъжете. Всички хора, които Господ създал, всички хора все имат нужда едни от други. Защо? Понеже всеки човек е проводник на Божествената светлина и на Божествената топлина. Следователно никога не пренебрегвайте и най-малките същества. Не мислете, че нямате нужда от тях. Онова, на което Бог обръща внимание, не го презирайте. Виждате едно дърво и казвате: „Това е едно дърво.“ Ако това дърво, за което Бог се е погрижил, вие минавате покрай него и мислите, че седите по-високо от него, вие сте на един погрешен път, в едно погрешно схващане. Всяко Божествено нещо, което съществува у вас като идея, радвайте му се. Апостол Павел казва: „Аз се прекланям на своите страдания.“ Това е едно ново разбиране. Апостол Павел казва: „Ще се похваля със страданията си.“

Сега очаквам и от вас за в бъдеще да се похвалите със страданията си като апостол Павла. Ето трийсет години съм вече в България и съм получил хиляди прошения от хората да се махнат страданията им. Казвате: „Кажете на Господа да се махнат страданията ни.“ На мнозина съм казвал: „Та вие още не сте страдали. Вие едва сте започнали да страдате.“ „Как така?“ Та едва сте хванали едното краче на страданието. Много крачета има страданието. Та ще знаете, освен че няма да се моля на Господа да ви отнеме страданието, но ще се моля да се увеличат страданията ви. Аз никога не се моля на Господа да ви отнеме страданието. Само това не искайте от мене. Аз

нямат право да ви лиша от правото, което Бог ви дава. Ако човек не разбира страданието, то е друг въпрос.

Та казвам, страданието е едно благо, което трябва да реализирате. Благодарете на страданията. Но сами изкуствено не си създавайте нови и излишни страдания. Вие изобилно си създавате нови страдания. Разберете ли тези страдания, които са дадени от провидението, чрез тях ще се опита вашата мощ. Вашата сила. Човек ще се опита в страданията си. Ако можете да издържите страданията, вие сте силни. Ако не можете да ги издържите, вие сте слаби. Христос казва: „Който не дигне кръста си и не ме последва, той е недостоеен за мене.“ Кръстът – това са страданията. Ако не дигне кръста си и не ме последва, той не може да наследи вечния живот.

Та казвам, сега ще дигнете вашия кръст и ще благодарите на Бога, че ви е удостоил да страдате. От хиляди години всички велики хора в света, всички онези, които искат да се нарекат чада Божии, трябва да минат през пътя на страданието, за да влязат в любовта Божия. Ние трябва да изкараме пътя на страданието докрай, за да влезем в пътя на любовта. Защото няма друг път.

Станете сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

17 утринно слово 17 февруари 1935 г., неделя, 5 – 7.15 часа София – Изгрев

СЪУЧАСТНИЦИ В БЛАГАТА

Трета глава от „Книга на Еклисиаста“ – „Има време за всяко нещо...“

„Бог е Любов“

В прочетената трета глава онзи, който не разбира, ще мисли, че Соломон е казал много работи, но той е засегнал, само една трета е казал. Той се е спрял само на една трета, защото, каквото говори той, е все за физическия свят. Всичко туй е все за физическото поле. От единия край на тази глава, каквото става, е все тук, на земята, а той мисли, че уж е проникнал някъде надълбоко и разбира работите. И уплел се е в своите чувства. Не работи умът му тук, а уплело се е сърцето му. Ходил, ходил братът, най-после казва: „Да си дояде и допие човекът.“ Това направил Господ, онова направил Господ, но да се понаяде човек и попие, всичкият смисъл е в ядене и пиене. Но Соломон най-първо не разбира какво нещо е ядене. Той трябваше да дойде във времето на Христа, да му каже какво нещо е хлябът.

Казва, че има за всяко нещо време. Времето е за физическия свят и казват – лошо е времето. Времето не може да бъде лошо. Времето само хроникира нещата, които стават, а хората казват, че времето направило това и онова. Нищо не е направило времето. Времето само бележи работите – че си направил някоя пакост, но фотографията не го измисли това нещо от само себе си, нито те накара тя да го направиш. Тя хроникира само това, което си направил. Някой казва: „Лошо време.“ Времето е нито лошо, нито добро, а ти си накарал времето да стане добро и лошо. Като си станал лош, накарал си времето да прави лоши работи, а като си станал добър, накарал си времето да прави добри работи. Следователно казваш, че времето е лошо или добро. Ти тургаш качества на времето, които са твои качества. „И срок за всяка работа под небето“ (1. стих). То е

физическият свят. „Време за раждане и време за умирање.“ Че какво лошо има, ако човек се

ражда? Поставиш се слуга – раждаш се. Хубаво е. Уволни те господарят ти – отиваш при баща си. Умирање е това. Де е злото? Тогава раждане – отиваш да слугуваш, а умирање – освобождаваш се от слугуването. Сега де е лошото? Като добрия слуга ти отиваш да печелиш, а като умираш вече ти си спечелил, взел си, което си спечелил, напълниш си джеба, отиваш, връщаш се при баща си.

И Соломон не е довидял работите, които Христос дава. Че онзи младият син на богатия баща искал да изучи света и казва:

„Татко, дай ми дела, който ми се пада, туй, което имам при тебе. Тук не печеля. Дай ми да ида в света, знания ще добия и богатство. И като се върна при тебе, тогава ще ме видиш какво ще придобия.“ И баща му казва: „Хубаво, синко, иди.“ Дава му дела, който му се пада, и той отива. Казва на баща си, че отива в света да слугува. А той не отива за това. А като Соломон отива и повтаря същата погрешка. Казва: „Чакай по-напред да ида да се понаям и попия, преди да отида да слугувам на господаря си.“ Сега вие всички правите същата погрешка. Сутрин, като станете, не си свършвате работата, а най-първо мислите да ядете и да пиете. Че вие правите тъй, както блудният син. Казвате: „Чакай да се понаям и да си попия малко.“ И като нямаше какво да яде и да пие, тогава отиде и се представи слуга на един богат господар, който нито го погледна какъв му е халът, казва: „Едва за свинете го бива.“ И каза: „Той е от тия, че и от рожковите да не му дават да яде.“ Най-после Христос представя и другата страна на живота, тежката страна. Втория стадий. И като видя това, казва: „Разбирам, тук и рожкови няма, а при баща ми като работеха, всичките слуги имаха какво да ядат и пият. Там всякога имах да ям и да пия, а тук и като работиш, не ти дават. По-добре да се върна при баща си, да му стана слуга, отколкото при този господар да остана и да му паса свинете.“ При баща си той имаше много хубава шапка, дрехи, накичени с цветя. Обущата ги няма, шапката на

двайсет места скъсана, дрехите – окъсани. Връща се при баща си и казва: „Татко, съгреших и пред небето, и пред тебе. Не съм достоен да бъда твой син, но направи ме да бъда като един от твоите слуги. Туй, което научих от света, и тук е лошо, и при тебе намирах много кусур, тук е лошо, но в света оттатък е още по-лошо.

Сега не мислете, че животът от Соломон досега се е изменил. Не се е изменил. На физическото поле постоянни промени, промените постоянно стават, но светът не се е изменил. Едно животно гледа навсякъде, като се отвори къщата, да влезне, да задигне нещо и хайде навънка да избяга. И човекът, и той мяза на животните, и той, като влезе в къщата, ще поседи на стола, ще се поогледа, ще хвърли поглед наляво и надясно и като вземе нещо, и той ще излезе навънка. И питам, та цялото управление, което ние имаме, какво е? Кой в каквата къща е влязъл, все е задигнал нещо. И стражарите ще го хванат, туй, което сме задигнали, да го повърнем.

Сега от туй, което става в света, вие не може да извадите едно заключение. И светът в туй състояние е една болница. Следователно от тази болница и от тия кровати, и от това лекуване вие не може да извадите заключение за това, което е вънка от света. И в дадения случай казвате: „Не може без тази болница.“ И по-хубаво нещо за тия болните хора от болницата няма, и по-хубав порядък от този, който имате сега, не може да има. И вие искате един свят без болници, без легла, без лекари, без болни и без слуги. Но това е за онзи здравословния живот. Но дотогава, докато има болни, ще има и болници, ще има сестри милосърдни, и какво няма тогава. Вие трябва съвършено да излезнете из болницата навън. В дадения случай не може без това. Питате, не може ли без болници? При туй състояние болницата е най-хубавото нещо. По-хубаво нещо за болния от болницата няма. По някой път вие искате да имате един свят без лекарства и без слуги. Дотогава, докато има болни хора, слуги ще има, и сестри ще има милосърдни. А като престанат болните, сестри милосърдни няма да има. Какво ще има тогава?

Питам, кое е по-добро, да има две сестри, едната за главата, едната за краката да те носят от едно място на друго или ти да стъпиш на краката си и да ходиш сам? А ти сал току благодариш: „Сестра, много ти благодаря.“ Е, да те пренасят цял живот, какъв смисъл има за теб? И питам, тия сестри не си ли губят времето за теб? Защото те са сестри милосърдни, но и те казват в душата си: „Няма ли да стъпи този човек на краката си, че да не го пренасяме?“ На тебе ти е много добре. И тогава среща един турски бей един гръцки поп, който каза: „И-и-ий!“ Един умрял го носят. А „и-и-ий“, то е в... го носят, а на турски значи „добре“. Тогава турчинът казва: „Папаз ефенди, за тебе е много добре.“ Ти си пееш „и-и-ий!“, но за умрелия, когото ще погребат, на него ни най-малко не е добре. И сега гледам и Соломон, мъчи се той, аз го виждам като едно малко дете, което е в първо отделение. Като се върне, току казва буквите на майка си, на баща си: „Тъй каза учителят, че туй било първата буква.“ И после как описва една приказка. И току пише това дете, разправя: „Знаете ли вие?“ И най-после казва: „Научих нещо!“ И това дете мисли, че е много умно. Хубаво, но казвам, каква работа може да свърши един човек с един буквар.

Е, хубаво казва: „Време за раждане и време за умирање, време за насаждане и време за изкореняване на насаденото“ (2. стих). И насадиш лозето, и дава плод, и ако не дава плод, после ще го изкорениш. Защо го корениш? Защото плод не дава на земята. И сега даже, които изучават, казват: „Че не е ли много умен Соломон?“ Не. За физическото поле, за физически работи той беше много умен. Там вече придоби известни познания. И той им казва: „Тъй повече от това, което аз разкрих на физическото поле, вие няма да разкриете.“ Това е, което търси човек, търси, търси и идва до заключението. И после казва: „Защото това е делът му, понеже кой ще го доведе, за да види онова, което ще бъде след него?“ (22. стих) Сега туй трябва да се разбира. Ако ти очакваш утрешния ден, и утрешният ден ще бъде пак като днешния ден. Но по някой път вие мислите какъв ще бъде

вашият живот, след като умрете. Дотогава, докато вие умираете и се раждате, животът не може да се разреши. Раждане – това е – ти се цаниш да слугуваш. Умиращ – тебе те уволняват. Е, какво си разрешил, като те уволнят? Кажете ми. Умиращ, казват: „Той умря.“ Е, хубаво, като умреш, утре пак се родиш и после ще станеш слуга при един господар, и после пак ще те уволнят и после ще станеш господар, че пак слуга при друг господар и ще те уволнят и т.н.

Та казвам сега, вие почти всички сте религиозни и всеки ден почти минавате третата глава, казвате: „Дотегна ми да работя, искам да умра.“ Е, хубаво, като умреш, къде ще идеш? И какво ще правиш, след като умреш. Ама казва жената: „Мен ми дотегна този мъж. Седи тук като кюп, не отива да работи.“ Мъжът казва: „Дотегна ми тази жена, не работи.“ Той ѝ хване две-три слугини, като кюп седи, не работи. „Или тя, или аз трябва да умрем, за да се освободим и двамата.“ Питам сега, тебе ти е дотегнал един мъж и казваш: „Този мъж, не мога да живея с него.“ Преди години един наш добър приятел идва при мене и казва: „Не искам да живея с жената, не мога да я търпя, ще я напусна. Ти какво казваш, мога ли да я напусна?“ „Можеш да я напуснеш с едно условие. Мислиш ли да се жениш пак?“ „Разбира се, друга ще намеря, с друга ще живея.“ „По-добра жена от тази не можеш да намериш. Ако си решил да се не жениш, можеш да я напуснеш, но ако мислиш да се жениш втори път, не прави тази глупост, ти ще загазиш. Ти ще замязаш – един пример има. Един турски момък, седял той, казали за него „бей гендес“ – княз на князете. Казва: „Чакай да се сгодя.“ Като се сгодил, казали му: „Алемеш“ – при хората близо. От княз – при хората близо. Казва: „Я да се ожения!“ Като се оженил, като хората барабар. Значи княз на князете, близо до хората и като хората наред. После казал: „Я да напусна жена си.“ И станал елеме маскара. Ти си напуснал едно от най-хубавите състояния – бей денгей. Туй е едно състояние. Искане да се сгоди, значи си съзнал, че ти липсва нещо. Намерил си едно същество, което като тебе и то търси. И двама сте будали. Будаллъкът

не е там, че те се срещат, а че те мислят, че като се срещнат, ще бъдат щастливи. Е, хубаво, допуснете, че тия двамата са моите крака – единият ми е десен и левият крак. Десният е момъкът, а левият е момата, навсякъде се разхождат, а пък аз крака нямам. Сега те седят отдалече, пък искат да се съберат, а мен ми е интерес, защото те, като се съберат, ще ми станат два крака. И аз казвам – вие се съединете и щом се съберат, залюбят, веднага дойдат при мене. Питам, де ще бъде тяхното щастие? Те мене ще носят. Аз ще стъпя на единия, на другия си крак. И после ще кажа – ха, възлюблена сега, ха възлюблений, ха възлюблена и най-после ти все очакваш нещо.

Туй е физическото разбиране. Туй е физическото и няма никакво разрешение. На физическото поле няма никакво разрешение за живот. Който търси щастие на земята, тук няма разрешение. И който търси здравето на земята, разрешение няма. И който търси знанието на земята, тук знанието не е. Ти можеш много да дириш, но физическият свят е свят на завършените резултати. Той е свят, който показва кой докъде е достигнал, физическият свят е изложение на разумния свят, на разумни същества, да се види какво си направил, да се види кое същество докъде е достигнало в своите разбирания. Следователно всичко това, което ти мислиш, което ти правиш, един ден ще се приложи и хората ще си дадат мнението. След туй един ден ти ще си вземеш своите картини и ще видиш своите непостижения, какво не си постигнал, и ще идеш пак да се учиш. Умираш, ти отиваш в другия свят. И каквото направиш, ще дойдеш пак на физическия свят, пак ще го изложиш. Пак ще ти дадат едно тяло да живееш. Но опасността седи в това, човек не може да направи различие между света на ума, или Божествения свят, и света на чувствата, или духовния свят, и света на постъпките. Запример вие не знаете произхода на човешките чувства и не знаете произхода на човешките мисли, и не знаете произхода на човешките постъпки. Аз не искам да ви ги определя, защото, ако ги определя, вие ще кажете, че аз съм тъй казал. За мене може да има смисъл, но за вас какъв

смисъл може да има? Човешката мисъл си има свой произход, човешките чувства си имат свой произход. И човешките постъпки и те си имат свое начало. Откъде е започнала човешката мисъл?

И казвам сега, от Соломона ние може да се ползваме, след като описва всичките работи, дето прочетох. „Видях труденето, което даде Бог на човеческите синове, за да се трудят в него. Направи всяко нещо хубаво на времето му“ (10. и 11. стих). Това е на физическото поле. Всяко нещо е хубаво на времето му. Здрав си донякъде, после се разболееш. Красив си в млади години, като остарееш – изгубиш красотата. Навремето си бил хубав, а после какво става? След като остарее човек, какво става с него? „И света положи в техните размишления, без да може човек да издири отначало до конец делото, което е Бог направил“ (11.стих). Че как ще види той това? Той трябва да влезе в духовния свят, в света на чувствата и след туй трябва да влезе в света на мислите, и след туй, като мине в тия трите свята, да влезе в онзи Божествения свят, там да види какво е. Както го наричат окултистите, да влезе в причинния свят, за да види трите свята, той трябва да ги види, за да види какво съотношение имат тия трите свята.

Та казвам, най-първо на вас ви трябва да се абстрахирате до известна степен от вашата личност. Личността на човека, това представлява физическият свят. Като личност вие казвате: „Аз съм свободен.“ Вие търсите една свобода на физическото поле. Ако търсите свобода на физическото поле, да ви кажа как. Трябва да бъдете човек е добре устроено тяло, трябва да имате пари, най-малко един приход от петстотин хиляди лева, трябва да имате една къща с четири–пет стаи, кухня, трябва да имате две- три слугини, автомобил трябва да имате и трябва да имате всички модерни придобивки, за да бъдете свободен. Туй трябва да го имате. Вие сега ще кажете: „Нас това не ни трябва.“ Е, какво ви трябва сега на физическото поле, кажете ми? Какъв смисъл има – ти си бос и ходиш по земята? Казваш, не е здравословно. Някои не препоръчват това, казват, че босото

ходене не било здравословно, а обратното. И едното, и другото не е хубаво. Че ти бос като ходиш, ще се натъкнеш на човешките извержения навсякъде, където ходиш. И после трябва да си миеш краката, и после тия извержения проникват по тялото. Ти си вървиш. После тия нечистотии, които полепват по ръцете. Хората в своите кухни се тровят. Че ти в една клиника, като правиш всичките операции на болните хора, ти се тровиш вътре.

Каквото и да правиш в света, ти се тровиш. Ти казваш: „Аз правя добро.“ Аз не зная къде е доброто. Сега аз не искам да кажа, че туй, което вие разбирате, че вие правите добро, но вие разбирате света, тъй както Соломон го разбира. Вие правите добро, за да ви платят. Ти си добър, за да обърнат на тебе внимание. За какво съм аз добър? Защото има интерес. Ако не съм добър, никой няма да ми обръща внимание. Честен съм. Защо? Ако не съм честен, никъде няма да ми дадат работа. Аз искам да бъда учен на земята. Защото, ако не съм учен, простите хора работа не могат да вършат. Тук, на земята, трябва да бъдеш учен човек. Казват: „Нас много учени не ни трябва.“ Та има едно неразбиране. Ако влезете в религиозните общества, има едно скрито тщеславие в човека. Често онзи, който е учен, иска да покаже, че е учен, че трябва да се учи. Пък онзи, който не е учен, казва: „И без учение може.“ Той разглежда въпроса „и без учение може“, понеже той не е учен, казва: „Само учените хора ли могат да свършат нещо, но и онези, които не са учени, и те могат да свършат нещо.“ Да, могат да свършат. И затова тия хора сами си създали работата.

Среща един млад кон един стар кон. Стария кон го впрегнал господарят му да носи една каруца с грънци. Като стар кон той много пъти е бил бит и върви полека, защото да не счупи грънците. А онзи младият кон му казва: „Защо едва се клатиш? Ей, да вземеш онази каруца, че да пращи!“ „Е, покажи“ – казва старият кон. Той се разпряга, впряга младия кон и като потегля, всичките грънци се изпочупват. Хваща го господарят и го налага хубаво. Пита го старият кон: „Е, как е? Как се карат грънци?“ „Е, за пръв аз опитах това, за

първ път карам такава каруца.“ И тази поговорка е вярна. В това отношение ти си един кон, който теглиш тази каруца. И тези грънци са твоите мисли, твоите чувства и желания. Та ти като теглиш и изпочупваш всичките грънци, и като дойде господарят и види това, ще те наложи хубаво.

Казваш: „Аз съм нещастен човек.“ Щом си нещастен, ти си един млад кон, който изпочупил всичките грънци. И сега страдаш. Кой е виновен? Трябва да се превеждат нещата. И казвате: „Да се освободим.“ От този ред, който Бог е направил, ти не можеш да се освободиш. Ти не можеш да се освободиш от първото отделение, докато не проучиш всички материали на първото отделение. От второто отделение ти не можеш да се освободиш, докато не минеш всичкия материал на второто отделение. От третото, четвъртото – докато не свършиш всичкия материал. Сега туй са аналогии. Има неща в живота, които ние трябва да ги минем. Не може по друг път да ги минем. Ние сме минали по пътя на животните, то е едно отделение, влезли сме в пътя на хората. Сега трябва да придобием опитността на ангелите. Ние, хората, искаме да станем ангели. Ангелите едва са почнали да разбират живота. Те едва са почнали и се разделили на два лагера. Единият лагер е на тъмнината, а другият лагер са ангели на светлината. И в тях строго са определени две убеждения. Едните казват: „Всяко добро първо трябва да бъде добро за тебе, после за другите.“ А другите казват тъй: „Всяко добро трябва да бъде добро за другите, а после за тебе.“ Това е разликата в тях. Два лагера са. И в тях е строго определено. Едните живеят в тъмнина, т.е. не в тъмнина – в светлина, но тази светлина да е за тях. Отвън е светло, но вътре е тъмно. А другите живеят в постоянна светлина. Светлината е за окръжаващите. А някой път добрите ангели слизат на земята и доста си имат пакости с хората. На големи изпитания са поставени те. Някой път те, като са на небето, гледат как живеят хората. И виждат едно голямо противоречие. Те не съзнават живота, тъй както ние го съзнаваме. И искат да научат хората как трябва да

живеят. И някой път Господ изпраща един добър ангел да извади някоя грешна душа. И той се намери в голяма беда с нея. Той казва едно, тя върши друго. Той каже едно, тя върши друго. И после целият живот отиде. И той се намери в чудо. И като се върне ангелът, питат го: „Как прекара на земята? Каква е твоята опитност?“ Той казва: „Слезте да видите.“ Сам му показва пътя, откъде е слезнал. Там като попитате: „Каква е твоята опитност?“, той каже: „Слез.“ А то е: купи ми билет. Казва: „Ще вземеш моето място.“

Но в туй, което ви казвам, не седи цялата истина. Това са само обяснения. Да кажем, тук, на земята, си, тъжно ти е, скръбно ти е, има нещо – тъжен си вътре, нещо не ти е приятно. Женен си, мъж имаш, деца имаш. Учен си, свършил си университет, положение, пари имаш, всичко, но има нещо, което ти липсва. Ходиш ти и не си доволен от живота. Че вземете положението на Толстой. Той, като описва своя живот, най-после идва на идеята, иска да се самоубие. Той мисли, мисли. И Толстой, и Соломон си мязат, философията на Толстой и Соломона си мязат. И аз наричам Толстоя руският Соломон. И Толстой не разреши въпроса. Кое е неговото последно съчинение? Във „Възкресение“ Толстой иска да докаже, мъчи се да докаже направена една погрешка, по соломоновски начин иска той да я поправи. И след като я поправи във „Възкресение“, показва, че мъчно се поправя една погрешка. Тя остава непоправена. И там героят, като стига до едно място, и спира. Във „Възкресение“ героинята се отказва от него. Тя казва: „Аз не искам да имам работа с теб.“ И въпросът остава неразрешен.

Е, хубаво, вие си мислите, като идете при Христа, ще разрешите въпроса, нали тъй? Но как ще го разрешите? Ако вие нямате онова разположение на Христа, как ще разрешите въпроса? Ако идете при Христа, най-първо Христос ще ви прати на работа. Там има такива работи, ще ви прати при най-мъчна работа. Вие мислите както посланията са писани: „Ще бъдем едно с Христа.“ Но то е за бъдеще. Казвам, ще бъдем грабнати във въздуха и ще бъдем едно с Христа. То

е вече бъдещето. Но ако днес умрете, при Христа какво ще правите там? Вие мислите най-първо да прегърнете Христа и да го целунете. Да кажат, че сте го разбрали. Ама, че вие тогава ще се разболеете при Христа, защото, след като го прегърнете, ще се разболеете. Че ще дойде друга сестра, трета, четвърта и всички го целуват тъй, по вашему, и ще видите един ден – хиляди го целуват. И ще кажете – то тази работа, този го целува, онзи го целува. То е вашето разбиране. Каква ще бъде вашата идея? Че вие имате един Христос съвсем, че вие такъв Христос с хиляди ги имате. Защо ви е такъв Христос? След като се ожените, ето вашия Христос, целувайте си го колкото искате. А вие сега ще си образувате един нов Христос в другия свят. И ще покажете най-възвишената идея, ще го целунете. Но ако влезнете, вие трябва да съедините целия свят в едно и да мислите, че в света има само един мъж и една жена, другите хора ги няма наоколо, никого. А всичкото туй множество и тути кванти, няма ги. Вие в аритметиката имате сто числа. Тургате знака, събирате. След като ги съберете стоте числа на едно място, вие имате един сбор. Общият сбор съществува, а отделните тия числа, стоте поотделно – те престават да съществуват.

Или да ви дам друго изяснение. Представете си, че вие имате жито, разделено в сто чувала. Първият чувал, вторият чувал, третият, т.н. – това са личности. Но дойде един господин, отвори чувала, изсипе го в житницата, чувала хвърли, казва: „Този чувал не трябва.“ Вземе втория, изсипе житото в житницата, хвърли чувала. Това сте вие. И най-после всичкото жито дойде на едно място, а стоте чувала са отвънка. Питам сега, в дадения случай ние не разрешаваме нищо. Противоречия са това в живота. Житото е събрано на едно място, а чувалите са отвънка. Какво ще кажат чувалите? Та казвам, по някой път, когато вие се обезсърчите, помнете, че вие сте на физическото поле. Вие сте един изпразнен чувал. Съдържанието е взето. Житото, което е било във вас, за което вие не сте се трудили, нито сте работили, нито е ваша придобивка, но някой добър човек го е турил временно във вас, и после дойде и си го вземе. И вие кажете: „Няма

нищо.“ Щом се пълните и изпразняте, вие се интересувате от чужди работи.

Питам, ако житото седи във вас, какво ще придобиете? Ако това жито седи сто години във вас, каква полза ще придобиете вие? Никаква полза. Не е ли по-добре това жито да излезне на нивата, отколкото вие да го държите. Вие по-добри чували нямате. Ако сте от зебло, все зебло ще си останете. Ако сте от коноп, от коноп ще останете. Житото стойност няма да ви предаде. Вие чувал ще си останете. И ако всички мисли, желания и постъпки, които сега имате, и ако всичко постигнете, което вие желаете, какво ще придобиете? Кажете ми. Сега аз не разрешавам въпроса, аз не казвам, че всичко е суета. Думата „суета“ не е лоша. Знаете ли какво значи „су“ на турски? „Су“ значи вода, значи мляко. Ти сучеш от майка си, но ти не си се научил как да образуваш млякото. Майка ти знае как да образува млякото. Ти хванеш майка си, понасучеш се малко. А утре майка ти не дава вече. Тогава става суета. Щом сучеш, е „су“, а като не ти дава майка ти, това е суета. Суета на суетите е, когато майка ти не ти дава да сучеш. Тя казва: „Ще се заемеш да работиш, да учиш и да дъвчеш. То беше преди една-две години, а сега аз ще ти дам, а ти сам ще дъвчеш храната си.“

Представете си, че всинца вие поддържате Соломона, но ако вие напишете, ако дойде Соломон в наше време, той трябваше да притури още: „Има време да станеш християнин и има време да напуснеш християнството.“ Да. Има време да станеш българин, има време да напуснеш българството. Защото, след като умреш, в онзи свят българин няма да бъдеш. Питат някои в онзи свят какви ще бъдат. В онзи свят българи няма. Българи на земята колкото искаш. И англичани, и французи. В онзи свят ги няма такива. Сега другото възражение, което Соломон е пропуснал: „Виж в света хората как живеят, а ние как живеем. В света хората си имат хубави къщи, а нашите къщи са дъсчени.“ „В света хората са добре облечени, а нашите дрехи са скъсани.“ „В света хората си имат службичка, а ние

нямаме никаква службичка.“ „В света хората се ожениха, имат си фййтони, а ние я загазихме съвсем.“ Сега всеки казва: „Аз говоря за Изгрева.“ И после всеки казва: „Елате горе на Изгрева.“ Но ако всички дойдат на фйзическия Изгрев? Почти хората на фйзическия Изгрев живеят тйй, както и в света. И много по-зле живеят, отколкото в света. По-зле живеят, понеже не си доядат. Аз слушам, разправят се двама млади. Казва единият: „Дотегна ми да ям сухи корици. Бива– бива, но сух хляб не се яде, мазничко малко.“ Сега другият му казва: „Е, потърпи малко, все ще изгрее нещо добро.“ Казва: „Какво ще изгрее нещо добро? Ще остареем. Тези, виж, остаряха, онези остаряха, нищо не придобиха, ке изгубим времето.“ Двамата се разговарят и се пооглеждат наоколо.

Казвам, това е фйлософията на Соломона. Те сега по фйлософията на Соломона, вие още нищо не сте видели. Прави са. Аз, като гледам двамата се разговарят, казвам: „Много хубава, отлична фйлософия.“ Казват: „Оголяхме.“ Така и Соломон е казал той като един цар и казва: „Оголяхме и остаряхме.“ И най- после казва: „Каквото и да имаш, единственото благо трябва да остане в яденето, в хляба. Яж и пий.“ Но ето аз какво разбирам. И Христос е казал: „Аз съм живият хляб, слезналият от небето.“ Тогава разбирам. И Соломон казва – човек трябва да намери истинското ядене в живота и всичките тия положения, в които ние се заробваме, причината е яденето. И в яденето ние сме свободни, без него не сме свободни. И яденето е донесло всичкото робство. В дишането ние сме свободни, но без яденето, не сме свободни. Следователно всичките престъпления в света ние ги вършим само заради яденето. Че ти имаш един куп ябълки в един кош, пазиш ги да не ги изядат хората. Аз гледам тия, които продават плодове. Някое дете гледа и бръкне в коша, вземе една ябълка и бяга. Той го настигне, вземе му ябълката и ще му удари една–две плесници. Той е готов да се скара с всичките хора. Казва, пари съм дал, иска да ги продаде. Казвам, при тия разбирания, при тия условия другояче не може.

Де е тогава разрешението на живота? Ти ще напишеш една хубава книга или една поезия, но никой няма да я оцени. Критиците ще те накълцат на общо основание, ще те направят на нищо. Ти не разбираш живота. Ти ще намислиш едно изобретение, за което писателите, критиците ще те възхваляват, но с това твоё изобретение хората ще се избиват. Всички ще те възхваляват, че си открил едно средство за полза на народа си, а с това твоё средство хиляди хора ще умират. После ти ще създадеш един закон за изправлението на хората, но с този закон хиляди хора ще се обесят, ще умрат. Питам, с този закон светът станал ли е по-добър? От две хиляди години насам се проповядва християнството, но светът станал ли е по-добър? В дадения случай светът нито е станал по-добър, нито е станал по-лош. Това са наши схващания. Светът си е точно такъв, какъвто си е бил.

Сега вие имате две състояния. Представете си, че както вървите, паднете някъде и си счупите крака. Дойде един човек, намести крака ви и вие седите цял месец вкъщи да заздравее крака ви. Вие сте доволни, че кракът ви е наместен и благодарите на този човек. Но представете си, че същият този човек един ден ви направи една малка пакост. Вие веднага ще забравите доброто, което той ви е направил. И понеже в сегашния живот се прави повече зло, повече злини, отколкото добрини, вследствие на това животът ни е такъв. Животът ни не е добър. Повече злини се правят сега, повече лоши мисли съществуват, отколкото добри. В обръщение съществуват повече лоши мисли, но в запас съществуват повече добри мисли. Запример вие седите и постоянно сте недоволни, нямате в себе си една постоянна вяра. Казвате, че Господ е направил света така, а ни най-малко не туряте в ума си мисълта, да извършите волята Божия. Сега всички вие сте дошли днес да ме слушате, но не сте питали Господ да ме слушате или не. Това е по една наредба, да дойдете на събрание, но не сте питали Господа да дойдете ли. Казвате: „Учителят все ще каже нещо.“ Но като излизате, казвате: „Учителят не дообясни нещата.“ Както и да ви ги обясня, каква полза ще ви допринесе това

нещо? Представете си, че ви обяснявам нещата хубаво, но вие нямате пет пари в джоба си, гладен сте. Какво ще ви помогне моето обяснение?

От всичко това можем да извадим следното заключение. В една богата американска църква, дето проповядвал един от видните проповедници – Спържен, събрали се един ден богатите вярващи заедно със Спържен и казали: „Братя, да се помолим на Господа да ни посочи някои богати хора, от които да вземем средства да помогнем на нашите бедни.“ Тогава Спържен им казал: „Братя, какво ще се молим на Господа да го изкушаваме? Всички вие сте богати, пък и аз съм богат. Ето, аз давам такава сума.“ Тогава и другите обещали да дадат по нещо и по такъв начин се събрала една значителна сума.

Трябва ли да се молим на Господа да ни покаже богати хора, които да ни дадат средства, да помогнем на бедните, когато ние сами сме богати? Средствата са в самите нас. Ето, и тука между вас има един брат, който е лош, и вие казвате – да се помолим на Господа да го направи добър. Няма какво да се молите на Господа да го направи добър, вие сами можете да го направите добър. Как? Този брат е съвсем закъсал, той се молил на този брат, на онзи брат, и всички са му казвали, че не могат да му помогнат, че нямат нищо. Е, като нямате, тогава ще си започна стария занаят, ще бръкна тук, ще бръкна там, ще си взема каквото ми трябва. И тогава всички казвате, че този брат обичал да полъгва, да пооткрадва. Как ще се оправи този брат? Направете му дрехи, направете му обуца, купете му шапка, и той ще стане добър, няма да краде. После давайте му най-малко по петстотин лева на месец, и той ще стане честен човек. А вие ще кажете, че не можете да направите това.

При мене са идвали много братя и сестри да ми се оплакват, че хората били много невнимателни към тях. Един брат ми разправя, че правел много добрини, но хората били непризнателни. Дойде една сестра и тя ми разправи, че правила много добрини, но хората били непризнателни. Казвам, и аз се намирам на същото положение. Едва

ли има друг човек като мене, който да е правил толкова много добрини. Смя се, като казвам така, но на тия хора, които казват, че са правили много добрини, казвам – чудя се на тия хора, които са правили толкова добрини. Аз пък едва сега се опитвам да правя добро. Аз правя само опит да бъда добър, но още не съм от добрите. Аз не съм още направил добро. Аз имам съвсем друго понятие за доброто. Питам, какво добро съм направил някому? Ако ти дам една дреха, това добро ли е? Това е само опит за доброто. Добро може да прави само Бог. Бог ти дава живота, живееш на земята петдесет–шейсет години, ядеш само и пиеш. Искаш добро да направиш, но грешаш, не знаеш как да направиш доброто. Той те пита как минаваш на земята, но ти го излъжеш. Той пак ти даде живот, повторно те върне на земята, но ти пак го излъжеш. Горещ, долуч, лъжеш и животът ти става тежък. Казваш: „Тежък е животът ми.“ Господ те пита: „Какво искаш сега? Какво научи на земята?“ „Научих как трябва да се гледа на живота.“

Казвам, всичко, каквото става на земята, е предметно учение – нищо повече. Аз минавам в гората и вятърът раздрусва дърветата наоколо. Като минавам покрай дърветата, клонът на някое дърво ме плесне и ми удари една плесница по лицето, че очите ми се отворят, светне ми пред очите. Казвам, клонът ме е плеснал, но виновен ли е той? Защо не си внимавал? Ама и клонът не е внимавал. Клонът казва: „И мене вятърът ме е блъснал, и аз съм блъснал.“ Аз гледам и тук, в събранието, доста сестри се блъскат една друга, вятърът ги е блъснал. Някои седят пред мене, едната блъсне другата, тя пък блъсне трета и после ме поглеждат. Това са благочестиви сестри, едната мушне другата и после ме поглеждат.

Питам, когато хората седнат на една маса да ядат заедно и се мушкат, това Божествено ли е? Не, това е човешки порядък. Тъй както сте събрани тук, това не е Божествен порядък, това е човешки, ваш порядък. И така, както сега ви говоря, и това е човешки порядък. Аз мога никак да не ви говоря. Какво ще се ползвате, какво ще спечелите

от това, което ви говоря? Някои от вас ще спечелите, а някои ще изгубите. Някои от вас ще утеша, а някои ще наскърбят. Като привеждам пример за женитбата, някои, които са женени, казват: „Ето какво говори Учителят за женените, за женитбата.“ Вие имате синове, имате и дъщери. Ако синовете ви са добри и ги хваля, добре ще ви бъде, приятно ще ви бъде. Ако не са добри, няма да ви бъде приятно. Онези от вас, които сте умни и сте си наредили работите, приятно ви е, но ако сте закъсали, ако ви е налегнала сиромашия, ще кажете: „Защо ни се говори така?“ Та в дадения случай едни насърчавам, други наскърбявам, обезсърчавам. Едни се наскърбяват, други се радват. Какво да правя? Казвам, ако плачете, изведнъж плачете. Никой няма право да плаче, когато другите не плачат. Никой няма право да се радва, когато всички хора не се радват. Плачете, когато всички хора плачат. Радвайте се с онези хора, които се радват.

Казвам, при сегашното състояние в сегашния си живот не мислете, че ще разрешите някоя ваша задача. Една млада сестра ми казва: „Дотегна ми вече „Изгрева“.

Искам да се махна оттук, да не гледам „Изгрева“. Възможно е да ѝ е дотегнало. И на мене е дотегнало. На нея веднъж е дотегнало, на мене два пъти е дотегнало. Слънцето изгрява, но ако в тебе нищо не изгрява. Едни печелят, но ако ти нищо не печелиш. Това ме интересува мене дотолкова, доколкото аз мога да участвам в известно благо, това е благо за мене. Във всяко едно благо в света трябва да има един малък микроскопически дял и заради мене, за да се радвам на нещата.

Казвам сега, ни най-малко не искам да ви уча, понеже, ако река да ви уча, нищо няма да придобия. На земята вие знаете толкова, колкото и аз зная. В някои неща някои от вас знаят повече от мене. В някои неща аз съм голям профан. Аз запример чорапи не мога да плета, дантели не мога да плета, там съм профан. После да ушия нещо, не ми иде отръки. Обуца не мога да си направя. Баница не мога да си наточа, не ми дохожда наум, не съм се научил. Както

виждате, толкова прости работи не мога да ги направя. Мляко с кафе, ако река, мога да смеси, туй съм научил. Сега се уча как да правя кафето. Показвали са ми тъй, донякъде зная: една лъжичка кафе на двеста-двеста и петдесет грама вода. Ако е за учение – и там има много работа. Както виждате, от ученията на земята много работи не зная. И да копая, не зная хубаво. Аз съм се опитвал някой път да копая, но след като съм копал половин-един час, заболяваше ме кръстът, казвам: „Тежка работа е тази.“

Смееше се един православен поп, като му бях на гости, и ми разказваше една своя опитност. „Имах много слуги, пращах ги на лозето да работят и все им казвах: „Вие не работите както трябва, вие сте такива, онакива.“ Един ден нещо ми казва: „Я, дядо попе, иди ти на лозето да покопаеш малко.“ Казвам си: „Чакай да отида, да покопая.“ Като покопах половин-един час, заболя ме кръстът и видях, че не е толкова лесна работа. Разбрах, че не е като моята работа. Казвам си: „Ех, дядо попе, като извършваш своята требня, туриш си епитрахила, извадиш си Евангелието и четеш. Тази работа е по-лесна от копането.“ Сега се радвам, че някои нови работи съм научил. Не зная вторият ми занаят какъв ще бъде. Учител съм, столарство зная, цигуларство малко. За пример аз свиря хубаво, но още хляба не мога да изкарвам. Страх ме е да дам един концерт. Зная да пея, но още не пея както трябва. Има хора, които пеят и свирят. По някой път вие сте по- щастливи.

Дойде една сестра, казва: „Като излеза в света, аз тъй ще кажа, иначе ще кажа.“ Много смела е тази сестра. Какво ще кажете? Ще излезете да говорите един, два, три, четири пъти и след това хората ще кажат: „Кажи нещо ново.“ Аз веднъж държах една беседа и ми казаха: „Не ви разбрахме. Много философска, много висока работа беше.“ Селяните казват, че била много философска работа. Казвам, прави са, много философска работа е. Казвам, елате сега, ще ви говоря разбрани работи, които не са философски. Питам този човек: „Ти разбра ли ме?“ „Не те разбрах.“ „Сега ще ти говоря за неща, които

можеш да разбереш.“ „Малко съм научил този занаят.“ Казвам: „Ти много си закъсал в живота, малко ниви имаш, нямаш никакви приходи, жена ти е много хилава, много страда. Много си похарчил за нея.“ „Да, тя е хилава, болна е.“ Казвам: „Господ скоро ще я прибере. Ще ти даде една богата, здрава жена.“ „Скоро ли ще бъде това?“ „Скоро. Тогава ще се наредиш добре. Къща ще имаш, волове ще имаш, всичко в изобилие.“ „Ако стане туй, което ми разправяш, ще ти донеса един куркой.“ Значи разбрани работи са тези за него. „Ама туй, да не ми разправяш само така.“ „Не, след три години ще стане.“ „Сега вече съм малко спокоен, това го разбирам, това е философия. А туй да ми разправяш отвлечени работи. Това поне ще го опитам. Тя ще дойде ли? Тази ми жена се измъчи горката, нека я прибере Господ. Добра е, много добра, но нека я прибере Господ, измъчи се. Ела сега да видиш жена ми.“ „Не, през прозореца само ще я видя.“ „Защо през прозореца?“ „Защото, ако вляза вътре, тя ще оздравее.“ „Не казвай!“ „Ако вляза вътре, то онова, което досега съм казал, няма да се сбъдне. А туй само през прозореца ще я погледна.“ „Е, хубаво тогава.“

Казвате, туй не се проповядва. Аз, като давам този пример, аз влизам дълбоко в човека, виждам какво нещо е човешкото сърце. Това са физически разбирания, това са неща, които постоянно вълнуват човешките сърца. Седя по някой път, говоря ви понякога и след като ви говоря, давам си отчет и казвам – ти говориш на тези хора, това казваш, онова казваш, но какво от това си спечелил? И какво от това ще се сбъдне? Ако аз съм на тяхното място, какво ще направя? Казвам на някой брат, че не живее добре с жена си. Но ако аз съм на негово място, как ще живея? Казвам на една сестра, че не живее с мъжа си. Но ако аз съм на нейно място, как ще живея? Това не е философия. При дадените условия тя живее, туй както разбира. Но ако аз съм на нейното място, мога ли да живея по-добре? Не е така лесна работа.

Често и мене ми казват: „Как търпиш тези около тебе?“ Казвам: „Аз пък се чудя как те ме търпят.“ Това ме интересува от мое гледище, не как аз ги търпя, но как те ме търпят? Туй, разправям ви неща,

които са само забавления, нямат нищо реално. Аз трябва да ви направя съучастници на благата, в които и аз участвам. Това аз наричам човешчина. Онова благо, в което аз живея, трябва да ви направи съучастници на него. Това аз разбирам. Например ходил съм на един извор, пил съм вода от него, знаейки де е този извор. Ако някога и вие сте жадни, трябва да ви заведем на този извор и вие да пиете вода от него. Та и в живота всички трябва да направим хората съучастници на Божиите блага. Това аз наричам добро: в даден случай да ви направя съучастници на моето благо, което аз съм намерил. Не да ви направя съучастници на моите страдания, аз това изключвам, но на благата, които аз имам, на тях да ви направя съучастници. И след това и вие да ме направите съучастник на благата, които имате.

Това е втората стъпка, за която Соломон говори. Като напуснете физическия живот, вие ще влезете във втората стъпка, да разберете живота. Втората стъпка в разбирането на живота е да направите окръжаващите, с които живеете, съучастници на своите блага. На благата, които са във вас, които имате. Това подразбира законът, да обичаш другите хора както себе си. Ако ти не можеш да направиш един човек съучастник на твоето благо, ти не можеш да го обичаш. Иначе каквото и да говориш за любовта, ти трябва да направиш този човек съучастник на онова благо, в което ти живееш.

Само така можеш да проявиш любовта си. И когато Христос слезе на земята от невидимия свят, той искаше да направи хората съучастници в онова благо, в което той живееше. И от две хиляди години насам Христос се мъчи не да обърне хората, но да ги направи съучастници в благо, в което той живее. Това е християнството. Казвате – как ще се обърнат хората? Оставете обръщането. Стремете се сега поне всеки от вас да направи другите съучастници на онова благо, което вие имате в себе си, колкото и да е малко, колкото и да е микроскопическо това благо. Колкото и да е малко вашето благо, не мислете за това, направете и другите хора съучастници в него. Това е великото в света. Единственото нещо, което е казал Соломон, то е да

ядеш и да пиеш. Когато направиш един човек в твоето благо, ти имаш вече един добър обяд, една хубава закуска, една хубава вечеря – едно добро ядене. Щом направиш съучастник един човек, ти ще имаш едно добро ядене.

Сега аз не казвам да се отворите, да приемете хората в себе си. Разберете ме, аз казвам да направите другите хора съучастници на малките блага, които вие имате. И ако така ме разберете, и ако така мислите, върху тази мисъл от невидимия свят може да ви дадат една малка светлина, и вие ще вземете едно ново направление. Това аз наричам втичане. В невидимия свят трябва да се отвори един път, чрез който да дойде туй благо от Божествения свят. Нашето благо е един малък извор на невидимия свят и ние трябва да направим другите хора съучастници на това благо. Колкото и да е малко това благо, то е един малък извор. И всеки от вас трябва да направи другите хора съучастници. Понеже, като направите и другите хора съучастници, ще се увеличат и вашите блага. Ако не ги направите, вашите блага няма да се увеличат.

Това е една проста философия, което сега трябва да учите. Не е лесна работа, мъчна работа е тази философия. И като я научите, всичките ви сегашни противоречия, които имате, всичко това само по себе си ще падне и ще остане животът в една нова форма, за която ще кажете – имало смисъл да се живее между хората, имало смисъл да се служи на Бог. Имало смисъл да бъдеш и ученик, да бъдеш и учител. Имало смисъл да бъдеш и съдия, и адвокат, и лекар. Имало смисъл да бъдеш и баща, и майка, и приятел. По този начин само всичките неща придобиват едно вътрешно разрешение и животът минава от ограничение в свобода. Или както в Писанието го наричат „от смърт в живот“. Защото според мене смъртта е крайно ограничение на нашето познание. А животът, това е крайното ограничение на всички онези блага, които ние за бъдеще ще имаме и в които за бъдеще трябва да влезем. Да живееш, значи да влезеш в благата на всички хора, които Бог е създал в света. Следователно, когато искате да се

запознаете с някого, вие не можете да се запознаете, ако не го направите съучастник на вашите блага и ако той не ви направи съучастник на своите блага. Вън от това вие не може да имате никакво познанство. И ако ти не направиш Христос съучастник на своите блага и ако Христос не може да ви направи съучастник на своите блага, никакво познанство между него и вас не може да съществува.

Сега, мисля, че ме разбрахте. Ако сте ме разбрали, значи говорих ви на един понятен език. И тогава вие сте онзи селянин, на когото аз говоря за жена му. Сегашната ми философия е малко по-понятна, понеже ви казвам, че болната ви жена ще замине. Болната ви жена е старият живот, който сега боледува и ще си замине за другия свят. От този стар живот вие страдате. И ако направите другите хора съучастници на вашите блага, това е вашата нова другарка, новият живот, който ще дойде. Така ще дойде новият живот. Но кога? Когато направим съучастници в нашите блага онези, които обичаме. И когато направим Христа съучастник в нашия живот и да влезем в Христовия живот, да станем съучастници в Христовия живот. И той да стане съучастник в нашия живот. Това е правилното разбиране на живота.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

18 утринно слово 24 февруари 1935 г., неделя, 5–7.15 часа София – Изгрев

НАСИЛИЯТА ПОД СЛЪНЦЕТО

Размишление – 15 минути

Четвърта глава от „Книга на Еклисиаста“, 13. стих: „По- добро е бедно и мъдро дете, нежели стар цар и безумен, който не приема вече съвет. По-добре е нов верующ, отколкото стария, който обезумява“...

„Махар Бену Абба“

„Тогаз се обърнах аз и видях всичките насилия, които стават под слънцето. И ето сълзите на насилваните, и нямаше за тях утешител.“ Второто положение е резултат. „И ето сълзите на насилваните“, значи туй всички знаете. Всички имат сълзи. Всеки ден сълзите ви текат от очите. „И нямаше за тях утешител. И силата беше в ръката на тези, които ги насилваха и нямаше за тях утешител“ (1. стих). Та вие не знаете защо плачете. Плачете, защото ви насилват. Казвате – насилие има. Умре сина ти – плачеш. Удариш си крака – плачеш. Не стане нещо – плачеш. Плачът всякога показва, че има някое нарушение. Счупи се нещо, и като се счупи едно клонче, и то плаче. Като се отреже една пръчка, и тя плаче. Когато малките деца тръгнат на училище, на пътя им дадеш подаръци. Най-първо им дадат едно моливче и перце, едно шише мастило и една малка тетрадка. И тия деца почнат да се упражняват да пишат. Най-първо онова, което пишат, няма никакъв смисъл. Пише там някакви си чертици малки. И с години, когато постоянства, тия чертици почват да се оформят и добиват известен характер.

Допуснете сега едно съвременно, модерно изяснение. Че вие имате една разумна плоча, която или пее, или декламира някое стихотворение на някой велик поет. И вие турите плочата, и завъртите, и слушате музиката. И през деня, колкото пъти искате, може да се завърти плочата. И като я турите, тя се подчинява. Казваш:

“Ще ми говориш сега!” Завъртиш я, и тя каже: „Слушам.“ Пита тя: „Какво искаш, да пее или да говоря? Каквото искаш, аз ще направя.“ Но представете си, че дойде при вас този поет, който е съчинил тази форма, туй стихотворение или този музикант. Можете ли вие да го накарате той да пее, колкото пъти вие искате, както плочата? Ни най-малко. Законът там е друг. На плочата можете да заповядвате, тя е под вашата воля, но когато дойде онзи, който е написал или направил това, и почне да говори, как ще му заповядвате да повтори това колкото пъти искате? Как ще примирите това противоречие? По някой път дойде Бог, и вие искате да му заповядвате да пее колкото пъти вие искате. Някой път вие заповядвате на Божествените плочи колкото искате. И като дойде Господ, искате и на него да заповядвате. На плочите можете да заповядвате, но щом дойде Господ, той казва: „Щом искаш да заповядваш, тури си плочите.“ Ти казваш: „Искам да ми издекламираш туй стихотворение.“

„Тури си плочите“ – той казва. Аз искам нещо ново, старото не го декламирам. Старото го декламирам само плочите. А новото, когато искам аз, тогава го декламирам сам. И ничия воля не може да ми заповядва. Сега искам да изведа, че вие искате в живота да става нещо според вашата воля – тогава плочите.

Ама като туриш една плоча, казваш: „Аз това съм слушал „Цвете мило, цвете красно“. В България 50 години все „Цвете мило, цвете красно“. Все е цвете мило и красно. Но какво е допринесло цветето, като се декламира толкова много „Цвете мило, цвете красно“? Дойде някой при вас и казва: „Аз много ви обичам.“ Но ръцете му са празни, торбата е празна и казва: „Много ви обичам.“ Дойде друг, и той каже: „Аз ви обичам.“ Но торбата му е пълна в ръцете и тури нещо.

Питам, кое положение е по-хубаво? И двете са хубави, само при два различни случая. Ако си богат, първото положение е по-хубаво. Казва: „Много те обичам.“ Ако си сиромаш, второто положение е по-хубаво. Ако си сиромаш, никой да не ти говори за любов, но като дойде, трябва да му е пълна торбата и да извади и ти даде. Тогава

условието е тъй: щом говорите, че вие обичате някого, предполагам, че вие говорите на богати хора и очаквате да ви дадат нещо. А щом не говорите за любовта, а торбите ви са пълни, предполагам, че торбите ви са пълни и вие веднага давате. Тогава има едни хора сиромаси на любовта, те само декламираат, казват: „Много ви обичам.“

Казвам, ето една Божествена плоча. Дойде другият, който носи хляб. Това е реалното в света. Сега вие, които не сте научени така да мислите, казвате: „Това за кого ли се отнася?“ Това е само за плочите. В дадения случай може да играете ролята на плочите. И в дадения случай можете да играете ролята на самата реалност. А реалността всякога е нова. Тя не повтаря нещата. И дето има повторение в живота, това са плочи. Дето няма никакви плочи, това е реалността. Нищо повече. Щом ти говориш за миналото, че някой те обидил, че някой ти направил това или онова, това са плочи. Там няма никаква реалност. Казва: „Едно време ми направи една голяма пакост или едно добро.“ Това не е реално. Реалното никога не се повтаря. То само веднъж става. И Божественото в живота седи в това. И блаженство е в живота. Сега някои казват – и плочите донасят известна утеха. Но плочите могат да се счупят, а реалното никога не се чупи. И истинският живот седи в туй, което никога не се повтаря. Щом повториш едно нещо, ти не си в пътя на реалното, ти си в пътя, който индусите наричат майя. Хубави неща са, но ти повтаряш: „Аз те обичам, аз те обичам, аз те обичам.“ И стане банално. Е, какво искаш да те обичат. Казваш: „Ама аз те обичам.“ Казвам, едно време ти ме обичаше, аз бях богат, сега бих искал да се обърне въпросът – ти да бъдеш богат, пък аз да те обичам, и ти да дадеш. Туй бих желал. И когато дойде да си говорите сега, че аз ви обичам, единият трябва да бъде богат, а другият трябва да бъде сиромас. Сиромасът трябва да каже: „Аз те обичам.“ А богатият трябва да си отвори кесията и да каже: „За обичта аз плащам.“

Туй е сега едно външно обяснение. Защо по някой път вие казвате, че вие не прогресирате? Защо се спират хората в духовния

живот? Защото живеят живота на плочите. Аз гледам по някой път, като сте курдисали вашите плочи и току върти се плочата. Казвате: „Как, не е ли хубаво? Ама ние в нашето общество как живеем? Братски живеем.“ Човек, който ми говори за един минал живот как живеят в тяхното братство, за мене това не е реално. Това е майя. Говори ми за един живот, който не си живял. Говори ми за една любов, която никога не си опитал още. Невежият за мене някой път има по-голяма цена, отколкото ученият. Защото невежието има една задача неразрешена. Казва той, има една формула, казва: „Не я разбирам.“ Носи той формулата и казва: „Не разбирам.“ А някой ми носи една разрешена задача и 20 пъти са ми показвали тази решена задача. Предпочитам неразрешената формула пред разрешената задача. На мене малките деца са ми казвали как става събирането. Едно дете ми каже, друго дете ми каже: „Ама чакай да ти разправа“ И аз слушам. Туй, казва учителят, е събиране. И всичките деца казват: „Сега разбра ли?“ И всичките ми казват: „Разбра ли?“

Питам сега, след 20 деца като ми разправят, ми предадат как се събира и изважда, аз вече знам. Както първото дете ме е научило, и двайсетте деца ще ме научат същото нещо. По някой път всички ние мязаме на малките деца, които преподаваме на своите близки това, което те са свършили. Ама трябва да живеем добре. Ама ние трябва да знаем едно – на любовта трябва да служим. Хайде де. Какво трябва да се говори сега? Разбирам, в сегашния музикален свят всичките музиканти са се отегчили от класическата музика. И гледам, някой като слуша, някой като свири едно парче, казва: „Слушал съм го 20 пъти, банално стана вече това парче!“

Та казвам сега, сълзите, които идват на вашите очи. Вие всеки ден плачете. Казвате: „Тъжно ми е.“ Е, че кой ви мъчи тогава? Кой са вашите мъчители? Най-първо вие казвате, оплаквате се така. Казвате: „Мен ми е много мъчно.“ И плачеш. Е, как ще ти помогна? Имаш една болка, за която ти ми разправяш, или имаш един мъчител, трябва да ми разправиш кой е той. Има закони, ще го дадем под съд. Има си

закони. Трябва да знаете кои са тези, които ви насилват. Ама ще кажете: „Ама баща ми ме би.“ Ами баща ви от кои е? Мъчител ли е баща ви, или един благодетел? Ако малкото дете, което е ходило в чуждата градина и крало ябълките, и дойде вкъщи, и баща му взема тояжката и го напари, и то почне да плаче, вие казвате: „Много жесток баща, напари детето.“ Кой е мъчителят ви? Вие не сте го намерили още.

Първо, изкушението е онзи, който насади дърветата, той е изкушителят. А кой накара детето да иде в градината и да краде? Онзи, който накара детето да краде ябълките, той накара баща му да го бие. А той е скрит. Той е в детето и в бащата. Детето мисли, че баща му го бие и бащата мисли, че детето е ходило да краде. Онзи, който е ходил да краде и който бие, и двамата са един и същ. В единия случай краде, а в другия случай бие. Е, как ще го разберете туй? В гостилницата онзи, който ти дава храната, и онзи, който ти взема парите, не е ли един и същ? Най-първо идеш, посрещат те добре, казва: „Заповядайте, седнете на трапезата.“ Услужва ти, турга ти паницата. Казваш: „Колко е добър този човек.“ И отваря ти се душата. След като се наядеш, казва: „Господине, плащай.“ Е, ти си мислиш колко е добър, а казва „плащай“. Ти нямаш пари. Казва: „Как така? Като нямаш пари, защо ядеш?“ Има закон тук и едно правило. Вие идете без закон. Пише така: „Всеки, който няма пари, няма право да яде.“ Ти защо не изпълни закона тук? Като нямаш пари, защо ядеш? И извади дървото, и почне да бие. И те наложи добре. Ти излезеш навънка и казваш: „Лош човек излезе.“

Сега къде е погрешката? Те са нови начини на разсъждение. Ако вие не разбирате, вие ще си умрете такива, каквито сте дошли. Ще си умрете с вашите грамофонни плочи. Ще си умрете като големи мъдrecи на плочите. И от тия плочи нито една буква не знаете повече. И ако вие декламирате, ще имате това, което плочите казват. Сега употребяват плочите, за да учат папагалите да пеят. И те пеят цели оперни парчета. И хубаво ги пеят. Тъй щото вече конкурират се.

Един папагал може да ти пее една соната от Бетовен или от Моцарт. И даже вече вие пред тези папагали сте един прост човек. Ще кажете: „Как тъй?“ факт. Един папагал пее едно парче. И друг папагал също така пее, и трети, събрали се двайсет, трийсет, сто папагали, и всички пеят парчета. Но благодарение на тия грамофонни плочи, те като се въртят, въртят, и тия папагали слушаха, слушаха какво плочите пеят, и тия глупави плочи научиха папагалите да пеят. Въртят се плочите, въртят се, докато папагалът научи това.

Та казвам, в живота има един живот, ние го наричаме механически живот, дето Господ някой път тури своите плочи. Туй, от което вие сте недоволни, вие сте един папагал в училището и Бог е турил своите плочи да се въртят, да слушате, докато един ден ще дойде да провери, че вие сте научили хубаво парчето. И тогава ще ви тури друга плоча. Тъй щото сега имате една плоча, друга, трета.

Сега, когато Соломон видя това, казва: „Затова аз рекох блазе на умрелите, които са вече умрели, нежели на живите, които са още живи (2. стих). – И казва още: – А по-добър от двамата е, който не е бил още (3. стих). – И казва: – Блазе на онези, които никак не са се родили още.“

Сега да обясним малко по-конкретно, защото то е доста философски. Но той казва: „Блазе на онзи, който е влязъл в гостилницата и е излязъл, и е влязъл.“ Но онзи, който е влязъл в гостилницата и не е ял, и е излязъл? А по-блазе на онзи, който никак не е влязъл в гостилницата.

Но питам сега, каква разлика има между онзи, който е влязъл в гостилницата и се е наял, и онзи, който е влязъл и не се е наял и е излязъл, и онзи, който никак не е влязъл. Хубавото е, че поне, който е влязъл вътре и като е прочел закона: тук, който е без пари, господарят му показва пътя навънка да излезе. Значи ще излезеш навънка. Хора без пари тук не могат да останат. А този, който никак не е влязъл в гостилницата, поне тази грубост не я е изпитал никак. Той е свободен

човек. И той си ходи свободно навънка. Той не е опитал благо то на гостилничаря, но не е опитал и неговата гробост.

Та сега трябва да знаете, че на земята вие сте от много умните. Вие мислите, че като влезете в живота... Но животът е една гостилница и там е писано: с пари ще ядеш, без пари – от вратата вън. Когато някой път ви се случи някое голямо нещастие, че не можете да ядете, това показва, че сте от сиромасите. И показват ти пътя навънка. И питате: „Защо така?“ Защото пари нямате. Напълнете джоба си, че като влезете, да си имате. Ама вие на мене ще ми кажете. Вие си имате една стара теория. На гостилничаря казвате: „Вие познавате ли баща ми?“ „Не познавам.“ „Ама той е знатен, той е виден!“ „Даже името му не съм чул тук.“ А в тази гостилница е днес с пари, утре без пари.

Но туй „утре“ никак не идва. Сега тази школа потребна е за разбиране.

Ако искате да разберете, да влезете в живота, трябва да разбирате основните закони, с които животът се регулира. За да бъдете един щастлив човек, вие трябва да разбирате закона на щастieto. Аз гледам сега, Кришнамурти има една книга, в която той се мъчи да убеди хората, понеже неговата задача е да направи хората щастливи. Казва: „Елате, аз ще ви заведа при моя възлюблен.“ Но не вървят хората. Той ще ги заведе, но те не вървят. Къде ще ги заведе? Кришнамурти където и да ги заведе, на земята щастие не може да има. Да ги заведе, значи да имат неговото разбиране. А много мъчно се предава вътрешното разбиране. Метафизически толкова забутана е тази идея, че самата идея остава смътна. „Елате, казва, е мене.“

Питам тогава, Кришнамурти кой заведе при неговия възлюблен? Вие ще кажете: „Ние не се нуждаем от разясненията.“ Прави сте, но да се разбере една идея – той поддържа закона на безличното. А вие ще разберете, той казва, човек не трябва да води един личен живот, безлично трябва да живее. Под думата „безлично“ той има едно съвсем ново понятие. И Кришнамурти, който иска да заведе хората да

ги направи щастливи и който се стреми да живее безличен живот, той сам не е постигнал още това. Той сам се облича много хубаво, много модно, много модерно, както аз съм облечен и напашарен. Че туй безличен живот ли е? Туй, което проповядва, в неговото облекло има едно противоречие. И той, като говори на хората, противоречие има в неговото говорене. Защото туй, което говори, той и сам не вярва. Или най-малкото не е намерил думи, с които да изкаже тази велика истина, да бъде понятен. Той казва – човек трябва да бъде безличен, но той е много хубаво облечен. И после той не живее още безличен живот, той се пази от жените като от вряла вода. И много е прав. Пази се от тях, защото, като дойде една жена, тя ще иска да го прегърне. Тази ще го прегърне, онази ще го прегърне, тази се влюбила в него, онази се влюбила и най-после неговото учение... Съвсем друго ще почнат да искат от него – Кришнамурти да ги направи щастливи по обикновения начин, по който хората стават щастливи.

Например ние искаме един човек да ни предаде своите мисли, да ни остави своето богатство, да ни даде нещо от своя вътрешен живот и т.н. Туй е неразбиране. Че то е още едно насилие. Например християнството от толкова време казва – Христос умря заради нас. Че е умрял, то е негова работа. Но умрял е заради нас. А че ние трябва да грешим и да ядем в гостилницата, и да го караме той да плаща заради нас, то е едно неразбиране на учението Христово. Ние ще съгрешим и казваме:

„Той Христос ще ни прости.“ Днес един грях прощава, утре друг грях. Това не е правилно разбиране. Христос казва: „Както ме е Отец научил, тъй и аз ви научих.“

Питам, как ви е научил Христос? Вие, които искате да ядете на сметката на Христа, говорили ли сте с него? Съгласен ли е той на туй учение? „Ама един проповедник е казал така.“ Имате ли някакъв документ с него, че работите на негова сметка, че с него може да ядете

и пиете постоянно? Няма. Слушате един проповедник, който е дал тълкувание на един стих и казвате: „Така ми казаха, че Христос е казал тъй.“ Възможно е да е казал Господ тъй. Възможно е, но ако не е казал? Тогава, ако влезнете в една гостилница, в която правилото е така: „Днес с пари, утре без пари“, какво трябва да направите тогава? Бръкнете в джоба си, ако имате пари. Правилото е да седнете и да се наядете хубаво по всичките правила. И тогава вие ще се запознаете с гостилничаря, той ще ви каже: „Заповядайте, нас ни е много приятно да имаме такъв клиент, ти тук ще ядеш.“ И ти ще кажеш: „Много е добър този гостилничар, много учтив, отлично готви.“ Но влезете вътре, бръкнете в джоба си, няма нито пет пари. За да не опитате горчивините на този гостилничар да ви покаже пътя навънка, какво трябва да правите сега? Да ви кажа как трябва да се измъкнете из гостилницата, без да ви обиди. Кажете ми вие, вие как мислите? Като влезете в гостилницата, какво трябва да направите? Някой от вас ще каже: „Аз ще му проповядвам.“ Но има друг един закон, който казва: тук се проповядва, след като се наядеш, но преди да си ял, ти не можеш да проповядваш. И ако речеш да проповядваш, преди да си ял, ще ти покажат пътя навънка. Сега, щом нямате пари, какво трябва да правите в гостилницата вътре? Е, казвате, тъй и тъй е казано: който няма пари, да не яде. И какво трябва да прави? Е, спечели пари, че яж. Нали така? Или иди да работиш. Вие ще кажете на гостилничаря: „Господине, чух че във вестниците има едно обявление, че във вашата гостилница вие се нуждаете от един слуга. Аз съм един слуга и дойдох да ви се представя. Не може ли да услужа на вашите свещени гости? Не съм от гладните, но искам да прислужа, да се науча как ядат хората.“ И почни да услужваш. Изходният път е този.

И той ще ви покаже какво имам да правя. Тогава той ще те погледне и ще ти покаже мястото, което заслужаваш. Ако не, ще ви покаже пътя навънка. И в природата – който има, ще седне да яде, който няма – ще се опретне да работи. Аз ви показвам един закон в природата. Който има, ще седне и ще яде, а който няма, ще каже: „Във

вестниците е публикувано, че сте имали нужда от прислужник. Аз съм един такъв.“ И господарят ще ви покаже, и вие ще почнете да служите. И няма какво да опявате като някой обран поп, че служите в тази гостилница. И сега някои от вас сте недоволни от живота, че бял ден не сте видели. Вие оставете това. Разберете, светът е гостилница, в която с пари се яде. Без пари се слугува вътре, да спечелиш. И като слугуваш целия ден, него ден гладен ще бъдеш. И като спечелиш нещо, господарят ти ще ти плати и ще те изпрати навънка. И на другия ден можеш да влезеш да ядеш. Но най-първо ти ще слугуваш. И преди да си работил, ти нямаш право да ядеш. Нищо повече.

Сега според вашето разбиране вие ще кажете: „Къде е Божията любов, Божието милосърдие, правда?“ Оставете се с вашите стари разбирания, греховни разбирания. Тия разбирания родиха всичките разногласия, противоречия. Всичките злини, които днес има между хората, са родени все от тия неправилни разбирания в живота. Любов, любов, но в името на любовта се върши нещо, което не е любов. И все за любов се говори, за правда, все за човечество, но се вършат други неща, противоречия. Понеже основният закон е: с пари се яде, без пари се работи. Имаш пари – ще седнеш да ядеш. Сега ще преведеш какво означават парите. Първото обяснение на физическото поле, това са парите. Второто положение, на което трябва да преведеш парите, или равносилното на парите в един по-висш свят, това е знанието. Ти нямаш право да ядеш, преди да имаш знание. Да идеш да работиш, значи ще идеш най-първо да добиеш знанието. И след като добиеш знанието, ти ще знаеш как да ядеш. Сега това е вторият превод. Първият превод с пари, вторият превод със знание.

Та казвам, ако ние нямаме знание в живота, тогава как ще ядем ние от благата на самия живот? Не е позволено това. И Ева се опита да яде без пари. Сега второто изяснение. Ева се опита да яде без пари и какви бяха лоши последствията. И ядоха без пари и двамата, но казаха: „Вънка! С пари!“ И когато Господ каза на Адам и на Ева: „От това дърво няма да ядете“, понеже тук с пари се яде. От това дърво се

яде само с пари. И второто положение – само който има знание, само той може да яде. Който няма знание, не се позволява. Той трябва да работи. Който няма знание, значи няма пари не се позволява. Той трябва да работи. Сега това е едно обяснение. Има и още по-далечни обяснения. Но понеже вие вървите по пътя на онова механическо разбиране, вие сега имате разбиране, че като дойдете в света, вие искате да ви прислужват като на един княжески син – дето отидете, всичките врати да ви са отворени. И вестниците да пишат само за вас. Е, хубаво. Вие така искате. Законът в света е, като влезете в един дом, тия хора имат едно пиано, ще ви поканят да посвирите едно класическо парче. После ще те поканят в друг дом. Ще идеш като княжески син. Но тия хора обичат изкуството. Ще ти дадат перо и книга, да нарисуваш нещо за тях. Ти ни бъкел не знаеш, ще си отидеш. После на трето място ще идеш на гости. Но те са поети, ще ти дадат един албум, да им напишеш нещо. Ти не знаеш.

Питам, ти, в който дом влезеш, все ще покажеш своето невежество. И ще кажат: „Голям простак е този княжески син!“ И всичките съвременни хора са големи простаци, и всичките религиозни хора са големи простаци. Първокласни простаци, които казват: „Синове Божии сме, – казва – чада Божии сме ние.“ И след туй тия чада ги виждаш какви ли работи не правят, от нищо не разбират. Това може да направи, онова може да направи. Той седи и всичките княгини, колкото ги искаш. И те казват така: „Е, какво знаеш?“ Е, нищо не зная, но хората не постъпват право. И тогава вие виждате практиката. Аз тълкувам, онзи вол е влязъл в гостилницата и като няма пари, казва: „Господине, нямате ли нещо за ядене?“ И гостилничарят го впрегне да оре цял ден на нивата. И този вол днес оре, но на следуюция ден ще бъде с цилиндър и фрак. Ще седне на масата и ще яде. Днес е вол, утре ще бъде господин с цилиндър. И вие ще кажете: „Почтен господин. Ама той целия ден ора, за да яде.“ Сега, като ме слушате, ще кажете: „Това е унижение в живота.“ Унижение е това, че не разбираме. Който разбира, не се унижава. Унижението е не

че някой е станал вол, унижението е това, че той не разбира, че е вол. Има много хора, които са волове, без да знаят, че са такива.

Та ще ви приведа онзи пример. Умира един турски бей. Ще разкажа един разказ. В Цариград е това, в един цариградски вестник. И като умира, той мисли, че ще иде в онзи свят, в рай. Но като умира, въвеждат го в една магарешка форма, в едно магаре го тургат вътре. Вижда магарето това и тръгва. Потегля магарето и той върви с магарето заедно. Хваща го един дърварин и го натоварват. Той обаче мисли, че в тази магарешка форма ще го познаят хората. Обаче карат магарето с дърва в същия дом, дето той е живял. Отиват, но магарето не иска да влезе вътре. Теглят го, не влиза. Казва си – ще го познаят тук. Минава един дервиш, който казва: „Аз ще го накарам да влезе, но ще ми платите колкото искам.“ И той се приближава до магарето и му казва: „Те не те познават, че си ти.“ И магарето влиза тогава. И онези се чудят какво е казал дервишинът на магарето, тайната каква е. Няма да те познаят, че ти си в това магаре. Никой няма да те познае. И магарето влязло. Вие по някой път се срамувате, че какво ще знаят хората за вас. Няма да ви познаят. Вие в магарешката форма никой не ви познава. Влизайте си вътре и излизайте, никой няма да ви познае кой сте вие, те не знаят. И по-добре, че не ви познават.

Сега тия малките работи изнасям, за да се пречистите, да имате една чиста мисъл, понеже с онзи ропот, който сега има в душата ви – целият свят е пълен само с един вътрешен ропот. В нас, в душата ни – ропот, ропот. Всеки казва: „Това не е право, онова не е право.“ Че на кому е станало туй, което иска? Ама каза – виж царят как заповядва. Царят заповядва, и на него му заповядват. Онзи каруцарин заповядва на конете с камшика, но и на каруцаря му заповядват. Онзи взводният заповядва на взвода си, и на него заповядват. И всичките заповядват. И не знаят откъде е тази заповед. И всички хора са под заповед. Тебе ти заповядват – ще ядеш, искаш – не искаш, ще ядеш. И ако не ядеш, господарят, който те е пратил да ядеш, ще ти наложи да ядеш на общо основание. И после казва господарят – ще идеш да

спиш. Ще си хвърлиш дрехите. М ти ще ги хвърлиш. После пак ще станеш.

Питам, кой от вас е свободен, който да прави туй, което иска? Ти си станал музикант. Защо? От обич към музиката ли? Не. Да си изкараш прехраната. Ти си станал поет. Защо? Пишеш на хората, но искаш да ти платят за това. Ти си станал проповедник. Защо? Даже ти си станал майка, да роди няколко деца, че на стари години да те хранят. Казва: „Аз родих няколко деца.“ Де е онова съзнание, че ти иде в света да изпълниш волята на онзи, който те е пратил на земята. Ти казваш: „Уповах се на Бога.“ Не са лоши тия работи, но ние имаме едно неразбиране. Туй разбиране е право за по-нисшите царства, така е, но човек, който е направен по образ и подобие на Бог – другояче трябва да разсъждаваме ние. При всичките условия аз трябва да бъда доволен. И за всичките противоречия, които стават в моя живот, за мене, разумния човек, трябва да има друго изяснение. Аз като слушам тия плочи, които се въртят, те са за децата. Аз им зная произхода. Срещнал съм се с тях, които са ги писали и знаят оригинала на плочите къде е.

Та казвам, има едно противоречие. Влязъл съм в гостилницата, пък пари нямам, не зная какво да правя, как да изляза навън. И след като излезеш, казваш: „Той животът няма смисъл.“ Животът, гостилницата без пари, няма смисъл. И животът без знание няма смисъл.

Сега не разбирайте, че аз искам да отричам вашия живот. Аз за сегашния ваш живот и дума не правя. Сегашният живот, какъвто и да е, той е живот на плочите. Хубави са тия плочи, нямам нищо против плочите. Но казвам, в новото разбиране от тия плочи вие ще научите много обикновени работи. Папагалите и те се научават да пеят тия арии и песни по грамофоните. Но ако искате да влезете в истинския живот, трябва да напуснете плочите. И трябва да научите добре да пеете без плочи. Може би някой казва – и един ден и децата ще ги учат плочите. Ще влезнат там в училището, ще турят плочите, и те

ще почнат да преподават азбуката. Това дете, като му говори плочата, ще се научи най- после да говори. Но друго е като дойде онзи оригинал, учителят, който създава плочите. Другояче е като имате реалността на нещата. А реалността ще познавате по едно нещо. Тя никога не повтаря два пъти едно нещо. Туй, което не се повтаря, е реално, туй, което се повтаря, е преходно. Ако страдате, то е в една преходна форма и ако се радвате, пак е в един преходен живот. И когато се радвате и изгубвате радостта си, вие сте в един преходен живот. Туй, което е постоянно, не се губи. Радостта и скръбта, които се сменят. Това показва, радостта е граница на един свят, който е преходен. Вие трябва да влезете в един свят, дето тия граници не се сменят. Да дойдете до едно положение, дето вашата радост да не се сменя, в скърби и скръбта ви да не се сменя. Христос казва: „Сега скръб имате, но ще дойде време, когато аз ще ви видя, и тогава скръбта ви ще се промени на радост. И ще влезете в разбирането на живота.“

Та онези от вас, които можете да разберете, сега всеки от вас може да ви заблуди. Вие искате да сте щастливи. И аз туря една плоча, и тя казва: „Вие сте нещастен, глупав човек в света.“ И почне тази плоча да се върти: „Ти си най-глупавият човек, ти си най-глупавият човек.“ И ти повярваш в това нещо и станеш глупак. На другия ден туря другата плоча: „Ти си най-умният, ти си гениален.“ На третия ден туря пак другата плоча: „Ти си глупак.“ И най-после ти се заблудиш, не знаеш, казваш: „Един ден съм глупак, един ден съм гениален, трети ден съм праведен, втория ден съм грешен.“ И вие сте в света на постоянните промени. Той е този свят, той е на забавленията, но не го считайте за реален. И не казвайте: „Защо Господ направи този свят тъй?“ Преходният свят Господ не го създаде, други същества са го създали. Този, който създаде тази гостилница, дето пише „Днес с пари, утре без пари“, тази гостилница не е направена от Господ. Той е умен, казва да не го лъжат, тук с пари се яде, а който няма пари, да работи. „И още видях аз всеки труд и всяко

сполучено дело, че затова му завижда ближният му“ (4. стих). Затова в света всеки завижда. Ти завиждаш на един човек, който е влязъл в гостилницата, който яде, понеже има пари. И ти му завиждаш. Но той казва: „Аз вчера орах“ (5. стих). „Безумният сгъва ръцете си и яде плътта си.“ Ами че целия ден като седиш и сгъваш ръцете си и се тровиш, и ставаш – и нямаш пари. Ходиш, виждаш, навсякъде приятели работят. Нали ядеш плътта си. Нямаш разбиране. Някой казва, че бил на земята чужд. Че чужд ще бъдеш, щом влезнеш в една гостилница и нямаш пари. Ще бъдеш чужд, щом нямаш знание. Щом имаш пари, ще бъдеш свой. Щом имаш знания, ще бъдеш свой.

И тогава питам, ако вие не разбирате Божиите пътища и не разбирате неговите закони, и не ходите по неговите заповеди, питам, можете ли вие да бъдете щастливи? Само разумният син, който разбира волята на баща си, който служи на духа на баща си, който служи на любовта на баща си, който изпълнява волята на баща си, може да бъде щастлив човек.

Та сега аз превеждам щастието на Кришнамурти. Аз го превеждам: като влезеш в гостилницата според учението на Кришнамурти, трябва да имаш пари. Щом нямаш пари, трябва да работиш. Щом спечелиш, ще влезеш, иди, яж. Щом спечелиш, щом искаш да влезеш, трябва да имаш знание. Значи безличният живот. И той е прав. Казал ти някой, че ти си невежа. Кришнамурти казва: „Туй да не те смущава, ако ти не постъпваш справедливо.“ Ти трябва да знаеш всяка една твоя постъпка, в дадения случай постъпваш ли справедливо. Защото, ако ти, както постъпваш и нарушаваш своя мир, ти не можеш да бъдеш щастлив човек. Ако ти не владееш своята мисъл, своето чувство и своята постъпка, как можеш да бъдеш щастлив човек? Не можеш да бъдеш щастлив човек.

Сега искам да разберете право. Ще кажете – аз разглеждам дълбоко нещата. И ще кажете, че той много се облича, нали така? Че ако той се облича много, е лошо, но ако той съвсем се съблече? То е пак същото. Някой може да ходи гол. В него има друго съзнание. И

ще ви обясня с един малък пример. Един от Сократовите ученици, след като слушали дълго време своя учител, че трябвало много скромно да ходят, да не бъдат облечени много, да бъдат облечени малко неглиже, да не обръщат внимание на света, той един ден се облякъл със скъсани гащи и се виждаха голотиите му. Погледна го Сократ и му казва: „Твоята гордост се вижда и през скъсаните ти гащи.“ Ти и

сдрани гащи като носиш, можеш да бъдеш горделив, и като си облечен много хубаво – пак. Можеш да си добър, и хубаво като си облечен. И може да си добър, и да си гол.

Та тия неща трябва да държите в разбирането на Божиите пътища. Три неща помнете. Всичко туй аз го свеждам в три неща. Да се ръководиш от Божия дух. Да се ръководиш от Божията любов. И да служиш според Божия закон. Или другояче казано: да служиш на Божия дух, да служиш на Божията любов и да изпълняваш Божия закон. Да служиш на туй, не да търсиш одобрението на хората, но онова, което правиш, и за тебе да е право, и за твоите близни да е право, че който види, че така, един художник, който рисува хубаво, или един скулптор, който хубаво е нарисувал една картина, да каже: „Хубава е тази картина.“ И всеки музикант, който има хубав тон, ще кажат за него: „Хубаво свири този човек.“ Реалното е всеки човек, който го слуша, да каже: „Правилно е туй.“

Та сега ви пожелавам да знаете кое ви мъчи. Като гледате, да знаете кой ви измъчва. Казвате: „Много ми е тъжно.“ Да знаете кое ви измъчва. И помнете примера: в гостилницата трябва пари, трябва знание. В сегашния ви живот трябва пари и трябва знание, без които, ако ги нямате, ще ви покажат пътя навънка.

Станете сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“
(Три пъти)

19 утринно слово 3 март 1935 г., неделя, 5 часа София – Изгрев

КАКВО ЩЕ ГОВОРИ УЧИТЕЛЯТ

Пета глава от „Книга на Еклисиаста“.

„Духът Божи“

Да мисли, да чувства и да работи човек, това е изкуство. Може да се каже, това е най-голямото изкуство на земята. Ти не можеш да месиш хляб, без да имаш брашно. Можеш да имаш желание, но ако нямаш нищо в чувала, какво ще месиш? Можеш да имаш нощви и сито, но ако нямаш брашно, само ще се потриваш. Сега всеки от вас може да каже: „Ние знаем какво ще говори Учителят.“ Е, кажете ми сега, какво ще говоря аз. Понеже вие сте от много предвидливите, казвате, че духът това открива, онова открива. Аз бих желал да зная какво вашият дух сега ви открива. Запомнете, това, което вие някой път наричате дух, то е неразбиране на нещата.

Когато светлината изгрее и открива всички неща наоколо, вие казвате: „Духът ми открива.“ Светлината може ли да открива? Предметите ви открива. На вас духът не ви говори, говори ви светлината. Когато някой учен човек ви говори на ума, учи ви. Вие почнете да разбирате нещо, казвате: „Духът ми това откри.“ Не. Това е неразбиране. И вие ще имате същото разбиране на Соломона, Соломоновско разбиране. Соломон разглежда, той е опитал само някои неща. Казва: „Пази ногата си, когато отиваш в дома Божий“ (1. стих). Когато отиваш в църква, как ще го разбереш? Значи има много църкви. В каквата църква отидеш, да си пазиш ногата. От какво? „И приближи повече да слушаш, нежели да приносиш жертви на безумни, които не знаят, че струват зло“ (продължението на 1. стих). Влезте в която и да е католическа или православна църква, ще видите – богомолците правят там големи такива движения с ръката си из въздуха, описват кръстове и поглеждат, да покажат, че знаят как да се кръстят. И после, като се приближава при иконите, пак ще погледне,

да покаже, че знае как да ги целува. И след това ще ти дадат ред лекции, как да се целуват иконите, как да се кръсти с двата си пръста или с трите пръста. Ако са в католическата църква – с двата пръста, и третият ще бъде наполовина тъй турнат, а ако е православен – с трите пръста ще прави кръста. И мислят, че ако не се кръстиш, ти не си правоверен. Ама защо не с цялата ръка? Аз с цялата ръка бих се прекръстил. Значи половината за Бога – трите пръста, а двата пръста, свити навътре, са за мене. Че то е един бързегенлък, трите пръсти за Господа. Вие по някой път се кръстите. Сега ще каже някой, че осмивам.

То е едно заблуждение. Тъй, математическо квадратно заблуждение. Мислят, че Господ има нужда да се маха ръката насреща му. И мисли, че кой знае какво върши. Сега някои от вас се кръстите, като страдате. Страданието е кръстене. Ти сега се огъваш, да покажеш, че страдаш със сълзи. Обръщаш се на едната страна, на другата, гледаш няма ли някой да те види, че ти страдаш. Кръстите се. Искате да ви плащат за вашите сълзи, за вашите страдания.

Питам сега, искате ли аз да ви платя за вашите страдания? Да кажем, седял си един ден гладен. Казваш: „Ще умра гладен. Няма откъде.“ Питам сега, ако ти, човекът, който си свършил четири факултета, и ти гладуваш 24 часа, на какво се дължи туй гладуване? Четири факултета си свършил, пък и знаеш да свириш на пиано и на цигулка, знаеш и да рисуваш, всичко ти иде отръки, а си гладен. Де е погрешката тогава? Казваш: „Гладен ще умра.“ Защото не свириш, защото не рисуваш, защото не знаеш да рисуваш. „Е, гладен ще умра.“ Защото дълъг ти езикът. Не знаеш как да говориш. Аз знам нещата както трябва. Соломон сега ще изнесе, казва: „Не бързай да вършиш постъпките на безумния.“

Значи в една църква, дето седят много хора, ти не си в църквата Божия. Щом влезеш в един дом, ти си в един театър, в една концертна зала, но ни най-малко не си в дома Божи. Домът Божи е туй, в по-новите разбирания на християнството. И Христос казва: „А ти кога се

молиш, влез в скришната си стаичка и сам се помоли. И Отец, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве. “Тогава ще кажат – ти трябва да влезеш в църква, да се помолиш. Туй още не е църква. Вие сте в един театър, на някой концерт, в едно публично събрание, но в църква още не сте. „Ама как?“ Че не сте в църква, като се говори, някой от вас спи. Като се говори, той заспива. Значи отруден, много е работил през целия ден, сега дошъл тук, човекът не си доспал. Друг пък се обръща, гледа другите. Че какво е това? Театър. Той гледа дали Петко, Драган, Стоян тук ли е. И казва: „Няма го.“ Или направи друга някоя погрешка. Той не знае да се вгълби, че като дойде в събрание и го питат „Кой беше там?“, да каже: „Не зная, аз зная, че аз бях там, а другите не зная.“ А вие знаете кой беше там и на кое място е бил седнал. Като влезете в събранието, в дома Божи, така трябва да се вгълбите.

Сега аз говоря за разбирането даже на правоверните. Та казвам, в църквата не само това, ако дойдеш до едно разбиране, като отидеш при Бога, ти ще оставиш всяка критическа мисъл. И сега в света, като си в едно събрание, можеш да мислиш каквото искаш, никой не ти забранява. На земята затова си дошъл, да правиш каквото искаш. Можеш да правиш добро и можеш да грешиш. Земята е едно неизбежно училище. Защото неизбежно е ти като рисуващ, да направиш погрешка. Ще рисуващ нещата тъй, както не са. Устата ще изкривиш на едната страна, носа ще нарисуваш, както не е. После ушите, ръцете няма да направиш както трябва. Неговите пръсти не са така, както той ги е нарисувал. Той ги е направил много идеално. Но тази идеална ръка не съответства на този човек, който той е нарисувал. Казва:

„Искусство е това.“ Туй не е искусство. Когато рисуващ, ще бъдеш верен. Никаква лъжа. В изкуството няма никаква лъжа. Най-първо ще допуснеш, но ще коригираш лъжите си. И когато говориш, и там лъжи има доста.

Казвам, има някои, които обичат да преувеличават. Те казват например – толкова свят имаше там, че яйце не можеше да падне, или там имаше повече от сто хиляди души. А то е имало едно от пет до десет хиляди души. Или той е толкова учен, че чудесата му край нямат. Той е толкова учен човек, че всичко знае. Или като свири, няма подобен на него, а като говори, мед капе от устата му. Та всички хора трябва да знаят, да разбират тези преувеличения. Всички имат по един образ, който мяза на опопен поп. Когато попът тури расото, когато тури калимавката, той ще даде вид, че е нещо много. Но попщина е това. Като го гледаш, че чете или пее, той тъй промърмори нещо, но като види някоя хубава жена, тихичко си пошепне нещо. Богомолците, които го гледат, казват: „На попа му шават очите.“ Не е лошо, че очите му шават. Какво лошо има в това? Сега може да има две страни: че този поп погледнал една жена, той гледа като художник, или търси някоя, казва – може да е тази. Може да има тази мисъл, а може да има съвсем друга мисъл. Той иска да постъпи по Соломоновски. Аз искам да ви освободя от едно заблуждение, в което всички се намирате.

Има едно вековно заблуждение, което е наложено по закона на наследствеността, вследствие на което някой път говорим неверно. Някой път седиш, искаш да се помолиш, но дойде дяволът, засърби те някъде, зачеше те някъде – и отиде молитвата. Турците имат един обичай – като започне молитвата, ще започне едно чистене: ще се измие вратът, ушите, зъбите, ще му вземе половин час това приготвление. И като започне молитвата, отплесне се някъде и отново започне. Ако се отплесне така два-три пъти, цели два часа ще му отидат, докато си свърши молитвата и докато се измие. Не, като отиваш да се молиш, никакво чесане. Трябва да се самовладееш. Щом се чешеш по врата, по ушите, никакво самовладеене нямаш. Самовладеене трябва. Като започнеш да се молиш, дойде ти на ума, че не си направил нещо. Напущаш молитвата, свършваш това нещо, и пак започваш. Така идват изкушенията. Соломон е говорил за тези

неща. Той казва – като отиваш да се молиш, не прави тези безумни работи. Ти отиваш на църква, но дойде ти на ума, че воловете ти не са напоени и се връщаш да ги напоиш. На майката дойде на ума, че детето не е прегледано и тя се връща. Като си влязъл веднъж в Божествения дом, нищо няма да мислиш. А ти си турил крака си веднъж, а после ще ме срещнеш на пътя и ще ме изкушаваш: „Оставил съм вкъщи нещо, което трябваше да направя. Да се върна ли да го свърша?“ Имаш право да се върнеш. Църквата е театър, можеш да се върнеш. Дето има много хора събрани, там не е църква.

Като казвам, че е театър или представление, разбирам, че не е църква. Когато в един клас се вдига шум, когато всички ученици говорят, те са на училище, но не учат. Щом всички говорят, те не учат. Щом влезе учителят, веднага настана тишина и мълчание. Учителите по старите методи носят дълги прътове. Но най-добрият, най-големият учител, който досега съм виждал, той беше един сокол в Търновско. По-добър учител от него, който да държи учениците си в такава изправност, не съм видял. Повече от 500–600 птиченца се разговарят помежду си. По едно време този разговор моментално се прекъсва. Да хвъркнат, ще стане голям шум. Никой от тях не се вдига. Казвам си, какво стана, че всички мълкнаха? Гледам, всички се наредиха на редове, на редове като мумии и никой от тях не се мърда. А соколът седи над тях цели 25 минути, гледа ги – кого да изпита. Гледа ги насам–нататък и най-после казва: „Невежи са всички, никого не мога да изкарам.“ Гледа ги, гледа ги и най-после хвъркна и замина. След него всички се размърдаха, разприказваха: „Бърабърабър – всичките шумяха – отиде си учителят.“ Онзи, който не разбира дълбокия смисъл на това, казва: „Птици са това.“ Не, страх е това от сокола. Този сокол, като кацне някъде, той вече мисли да повика един от учениците му, да отиде дома. А учениците знаят, като отидат на гости при учителя си в дома му, той им дава един добър урок на общо основание. Който е отишъл веднъж в дома на учителя си, той оттам не излиза вече. Той е едно от изправителните заведения.

Та казвам, този род разсъждения може да ви отвлече от мисълта. И когато така се говори, натъкваме се на друга една мъчнотия, а именно: ние на земята никога не сме готови да изправим погрешките си. Каквато и забележка да се направи, тя все ще обиди някого. И затова, когато говорим, всякога трябва да имаме предвид окръжаващите. Та сега и аз, като ви говоря, все може някой от вас да се обиди. Изкуство е да направиш една бележка без никакъв умисъл към някого. Когато се каже една бележка, трябва да се каже самата истина. Например коригираш една картина, трябва да знаеш къде седи погрешката ѝ. Не само да кажеш: „Не ми харесва тази картина.“ Това не е и критика. Има нещо, което точно не ти харесва. Например ще кажеш: „Цветът не ми харесва.“ И ще определиш какъв трябва да бъде цветът на боите. Или виждаш някой, облечен с някакви дрехи, и казваш: „Не ми харесва това облекло.“ Това не е критика. Трябва да определиш какво именно не ти харесва: цветът ли не ти харесва, кройката ли не ти харесва. „Ама обувката не ми харесват.“ Ама какви трябва да бъдат обувката? Каква трябва да бъде кройката на тези обувка? Защото модата на обувката тази година е една, другата година е друга, изменят се. Коя кройка е определената? Вземете например българската кройка на старите панталони, тези шалварите. Те едно време бяха широки, а сега модерните вече са тесни. Трябва да знаете кое не ви харесва от едните, кое от другите. Българските дрехи не са направени както трябва, не са направени по всичките правила на изкуството. Шевовете им не са направени хубаво. Някои пък са така хубаво направени, че вървят нанизани като мъниста – бод след бод. У някои пък са разместени бодовете. Като гледам този шев, казвам – не мога да препоръчам тази мода на някой момък. Аз не бих я препоръчал никому, защото не знае да шие.

Та къде е сега обидата? Защото, ако накарам някой да шие, а той не знае, от онова, което прави, ще видят дали знае някои работи, или не. Та, като говориш и не знаеш да поставиш думите намясто, не се ли счита, че не знаеш да шиеш? Защото всяка една критика може да

се обърне против когото и да е. Тъй както сега говоря, критиката може да се обърне и против мене, и против вас. Всяка казана дума има отношение към всички. Като знаят това, и в съвременния – политически и обществен живот, избягват това нещо. Как? В политическия живот са дошли до едно разрешение на въпроса – всички гледат външно да са много учтиви, като дипломати постъпват. Тези дипломати имат голямо самообладание. Като срещнат някого, когото не обичат, външно ще му покажат голямо почитание, ще му вземат дрехата, ще му кажат: „Моля, моля, позволете.“ А вътре в себе си те не го обичат. Верующите пък ще кажат, че животът не трябва да има външен израз, а вътрешен. И това не е философия. Вътрешният живот на човека трябва да изработи една външна съответстваща форма, която да отговаря на вътрешното разположение. Тъй трябва да бъде, към това се стремим.

Съвременният живот подразбира една съвършена форма, която постоянно да се нагажда всеки момент на твоето лице. Твоето лице трябва да бъде тъй пластично, че всеки момент да изразява всичките душевни вътрешни състояния. Хубавото лице е лицето, което не изразява само как са живели твоите деди и прадеди, но и твоите промени за всеки даден момент и време. Има някои черти на лицето, които не представят твоето състояние, но състоянието на дядо ти и баба ти преди сто и двеста години. А това, което става в твоята душа, не се изразява чрез твоето лице. Това лице не е хубаво. Та казвам, като отидеш при Бога, как ще се държиш, как ще държиш ръцете си, главата си, очите си, краката си? Как ще държиш всички тия удове? Както и да ги държиш, както и да ги туриш, това е външната страна на въпроса. После пък ще се запиташ какви трябва да бъдат мислите ти, какви трябва да бъдат чувствата ти, какви трябва да бъдат постъпките ти. Много пъти аз съм забелязал, че ние не знаем как да отидем при Бога. Наскоро, за да обясня една истина на една млада сестра, привеждах един пример с едно куче. След това тази сестра ми казва: „Не можяхте ли да ми представите друг някой образ, ами взехте

този на кучката, толкова ли аз мязам на нея.“ Какво трябва да правя аз сега, да се оправдавам? Ето сега, като говори човек, как, без да иска, засегне някого. Нямахте защо да изнасям тази кучка на пазара. Какво от това, че съм видял тази кучка преди 30 години, че ме е лаела първия месец и после, престанала да ме лае.

Затова казвам, не изваждайте вашите кучки на пазара. Не правете погрешката, която аз направих. Има опитности, които са само заради вас. Не ги изваждайте на пазара за другите хора. Има известни религиозни частични вярвания, които са добре за вас, но не са добре за другите. Има един начин, по който вие може да се молите, но той е специфичен на вас, не го препоръчвайте на другите хора. Обичате една молитва, не я препоръчвайте на другите хора. Сега, разбира се, не е до буквата на нещата. Оставете всеки човек свободен. Свободата седи в това, да може всеки свободно да изрази каква и да е истина. Истината не може да се тури в една форма. Казвате: „В каква форма трябва да се тури истината?“ В каквато и форма да я турите, тя всякога си остава истина. В каквато форма и да я турите, истината веднага ще си нагласи формата. И в най-изопачената форма да я турите, истината всякога ще си вземе подobaващата форма, каквато тя си иска. Където и да турите истината, формата не може да остане една и съща. Ако в даден момент вложите истината в един лош човек, като влезе в него, той ще се измени, той ще стане друг човек. Като излезе истината от него, той пак ще се измени. Докато е истината в тебе, ти си изменен. Но щом излезе от тебе, ти оставащ пак такъв, какъвто си. И с любовта е същото нещо: като влезе в тебе любовта, ти ще имаш любовни настроения, но щом те напусне любовта, пак ще бъдеш такъв, какъвто си бил.

И в знанието е същият закон. Затова именно има един вътрешен стремеж на човешкия дух. Този стремеж е Божественото у човека. Ти се стремиш да разбереш любовта, стремиш се да разбереш мъдростта, ти се стремиш да разбереш истината. Това е Божественото у човека. И за тебе самия това е Божественото. Защото любовта, като дойде в тебе,

тя е като печката, която е затоплена и привлича всички. Щом любовта изчезне, и печката изстива. Докато лампите светят, и мъдростта присъства. Но щом токът изчезне, и светлината изчезва. Значи светлината не е в самите лампи, те са само проводник на Божията любов, на Божията мъдрост и на Божията истина.

Та често погрешките, които правим, се дължат на неразбиране. Щом влезе стремежът към Божествената любов в човека, тези погрешки веднага се изправят. Когато Божествената любов се оттегли от човека, за да го изпитат доколко е разбрал, той пак си остава обикновен човек. Тревата, върху която пада дъждът, израства, но камъка, върху който пада дъждът, никаква трева не израства. Един човек, който няма вътрешния стремеж на духа в себе си, е като камъка. Но това е външното схващане на нещата.

Та ще се пазите от тези криви схващания. Може би в някое състояние сте напреднали, но има някои състояния на вашия дух, една област, която вие не сте минавали. Но заради нея няма какво да ви говоря. Тя е една област на едно голямо противоречие, която човек неизбежно ще мине. Ще дойдете до едно място, дето няма да можете да търпите хората. Засега по някой път вие не можете да търпите само един човек, но ще дойдете до едно място, до една област, дето всичките хора няма да можете да ги търпите. Няма да искаш жива душа наоколо си. Ще искаш да останеш сам. Това е едно от най-ужасните състояния. Всички ще те дразнят.

Каквото и да ти дават, всичко ще те дразни. Няма по-лошо състояние от това. Засега сте опитали малко от това състояние. Не можеш да търпиш само един човек. Това е само крадецът. Но ще дойде ден, когато ще излезеш в това състояние да говориш. И като излезеш, тогава ще се опиташ. Не само това, но в тебе ще се яви желание да унищожиш всичко наоколо си и да останеш ти сам. В тебе ще се яви омраза към всичко. Тогава ще се намерите пред едно турско разбиране. Има едно турско разбиране, турско верую, може да е някоя философия, не зная точно. Някои може да сте слушали за това верую,

то е следущето. Всъщност то е източно вярване, което е преминало в турците. Според това вярване се твърди, че ще дойде време, когато целият свят ще измре и ще остане само архангел Михаил и Господ. И като остане само Господ и архангел Михаил, тогава архангел Михаил, като не може да гледа Господ, ще си откъсне главата с краката и ще остане само Господ. Това е едно верую, една скрита философия. Как ще разберете тази философия? Защо трябва целият свят да измре, защо трябва архангел Михаил да си откъсне главата? Та и вие по някой път искате целият свят да измре наоколо, а онзи, когото обичате, да си откъсне главата. Това е един психологически момент. Това, което турците поддържат, е вярно за земния живот някой път. Но не е вярно за Бога. Има неща, които Бог не може да унищожи. Това е единият възглед на турците. Но има и друг възглед. Бог никого не може да унищожи. Този пример е психологически верен, в смисъл че човек може да изпадне в едно ужасно състояние, когато не може да търпи хората. Това си има своите дълбоки причини. Както и да се обяснява това състояние, човек трябва да търпи. Защото търпението в света се придобива при най-големите несгоди. Ако ти не минеш през най-големите несгоди на живота, ако ти не изпиташ най-големите горчивини и ако не дойдеш в съприкосновение с греха, ти не можеш да придобиеш търпението.

Що е грехът? Грехът е едно състояние, при което едно същество иска да бъде като Бога и отделно от Бога. Това е невъзможно. Да бъдеш като Бога и да бъдеш отделно от Бога, е нещо невъзможно. Да бъдеш като Бога, да живееш в него и той да живее в тебе, това е възможно. Но да бъдеш като Бога и да бъдеш отделно от Бога, това значи да бъдеш в стълкновение с него. Това е причината. Всеки, който иска да бъде като Бога и отделно от него, това е грехът. Това е причината на нещастията в света. Причината на всички нещастия в света е тази, че вие искате да бъдете като Бога и отделно от него. Вие казвате: „Да бъдем като хората и отделно от хората.“ И това е невъзможно. Ти казваш: „Ама аз нямам тия погрешки, които хората

имат.“ Не. И това не е вярно. Аз мога да ви докажа, че не е вярно. Ако чистата вода минава през глинестата почва, тя винаги ще вземе утайки от тази глинестата почва. Следователно никога не може да бъде чиста. Това показва, че тя е минала през глинестата почва и е взела нещо. Значи користолюбива е водата. Тя е задигнала много утайки и ги е скрила в себе си. И след това казвате, че водата е чиста. Не е чиста тази вода. Някой казва за себе си, че е много чист, че няма нищо в сърцето си. Той и себе си лъже, и мене лъже. Той казва, че няма нищо в сърцето си, а аз виждам в неговото сърце цял битпазар. Той казва: „Колкото до жените, съм много честен. Не съм бутнал жена.“ Жената казва: „Не съм бутнала мъж.“ Това са свестни мнения.

Въпросът не седи така. Под думата „бутане“ аз разбирам, когато минава една жена покрай тебе, ти трябва да храниш към нея най-хубави чувства, най-хубави мисли. В ума ти да не мине нито една лоша мисъл, а не само да не хвърляш към нея някое лошо желание. А ти срещнеш една жена и казваш: „Много добра е тази жена.“ Но дали тя ще устои в живота си? Като нареди деца, ще може ли да устои? Когато човек дойде да мисли, той трябва да има права мисъл. Някой казва: „Като си влязъл в този път, ще можеш ли да устоиш в своето верую?“ Ако устоя, аз съм човек. Ако не устоя, не съм човек. Според мен това верую е една женитба, един избор. Веруюто за мене е една мома, за която Бог ми е определил да се оженя. Ако се усъмня в своето верую, за мене тази връзка е разкъсана вече. А вие мислите да имате днес едно верую, утре друго верую. Че вие обичате многоженството. Ще влезете в една църква, ще се ожените, ще влезете в друга църква, пак ще се ожените. Това е многоженство, което не се позволява. Еднобрачие се позволява във възгледите: в любовта, в знанието, в истината. За истината ще имаш само една мисъл, тя не може да бъде и тъй, и тъй. За мъдростта ще имаш само една форма. Тя може да е минала през хиляди и милиони форми, но в дадения случай всяка форма изразява цялата истина.

Сега това, което ви говоря, да ви не спъва, да не би моята кучка пак да излезе, и ще съжалявам. Защо да остава у вас мисълта за тази кучка. Ако ви говоря за нея, няма да върви. Трябва да се внимава, като се говори. Понякога и като се говори, е лошо, и като не се говори. Но казвам, вие може да живеете както искате. Това е една вътрешна свобода. Как трябва да живеете? Това е до вашата свобода. Но казвам, като живеете, гледайте да не увреждате себе си, да не увреждате ближния си и да не хвърлите петно на Бога, да не казвате защо Господ ви е създал така.

Това е едно правило, което аз употребявам в живота си: да не увреждам на себе си, да не увреждам на ближния си и да не хвърлям петно на Бога, да казвам защо Господ ме е създал така или: трябваше ли, Господи, да ме туриш на това място? Обвиняваме Господа. Направите една беля и казвате: „Тук ли трябваше да ме туриш, Господи?“ Че той ли е виновен? Ти си виновен. Ти си попаднал в едно изкушение.

Сега аз говоря за красивия живот. По-хубав живот от този няма, но и по-големи опасности от тия, които се срещат в него, няма. Там са най-големите блага, но и най-големите страдания, защото, ако вие нямате правилни разбирания, много мъчно можете да постигнете този живот. Човек трябва да има едно зорко око. Който прави критика върху една картина, той трябва да има зорко око, да вижда добре светлината. Много пъти нашите очи недовиждат, много пъти нашите уши недочуват. Ти може да си в едно събрание, но не си чул думите, те са изчезнали от слуха ти. Държи някой една реч и казваш: „Много хубава е беседата.“ Да, но стотина думи не си чул. Да кажем, че си слушал някоя хубава музикална класическа пиеса, но нищо не си разбрал.

Да разбереш, ето какво имам предвид. Разправяше един музикант, че слушал Камила Русо да свири пиесата „Сънят на живота“. „Като чух това свирене, аз придобих такова разположение, че бях готов да се примиря с всички, на които имам да давам.“ Това е

разбиране на музиката. Той започнал вече нов живот. Ти пееш песента „Бог е любов“, но ако я пееш така, че в дадения случай искаш да се примириш с всички, това пение има смисъл. Но да пееш „Бог е любов“ и да се обръщаш на всички страни и да слушаш, че другите не пеят като тебе, това не е пение. Ако някои от вас могат да пеят, тъй както понякога аз пея, разбирам. Но и аз не пея всякога както трябва, рядко пея както трябва. Ако аз запея както трябва, а вие не пеете както трябва, всички ще се заразите от мене. Казвате: „Направи това.“ Мога да направя, не е мъчна работа. Но като престана да пея, вие пак ще си останете такива, каквито сте си били. У вас трябва да има един вътрешен музикален подтик на вашия дух, че да подемте работата, както аз съм я поел. В съвременния живот има един импулс, всички да пеят така, като че ли един човек пее. Тогава всички ще се забравите. В това седи лечебното средство на музиката. Ако така бихте могли да пеете, вие нямаше да имате никаква скръб. Щом дойде една скръб, вие веднага ще я стопите. Като дойде сиромашията и вие запеете, и нея ще стопите. Така всичко ще се уреди.

Та казвам, като четете Соломона, виждате докъде сте дошли. „Пази ногата си, когато отиваш в дома Божи, и приближи повече да слушаш, нежели да принасяш жертва на безумни, които не знаят, че струват зло“ (1. стих). Тука Соломон е почнал да вижда практическата страна на живота, външната страна на живота. Той още не е дошъл до края. В другите глави, към края, той говори и за другите страни на живота, на които често се натъквате. Но в първите глави той е още в началото на живота.

Някой път някои ми казват, че не се пази тишина в събранието, много се говорело. Та вие сте на църква, в театър сте, може да си говорите. Няма нищо лошо в това. Като си говорите по двама, по трима, нищо лошо няма в това, но говорете музикално. Лошото седи в това, че не си говорите музикално. Вследствие на това се явява един вътрешен дисонанс.

При едно такова събрание, каквото е вашето, вие трябва да бъдете така наредени, че между всеки едного да има поне 50 сантиметра разстояние, да не са притеснени аурите ви. А сега аурите ви са притеснени. Аурата на един човек е в стълкновение с тази на друг. Затова именно един ми разправяше: „Остави се, нищо не можах да разбера от беседата, вниманието ми се отвлечаше.“ Не могъл да слуша човекът. Затова казвам, сядайте между хората, между които можете да слушате. Сега правилото, което ще ви дам и което вие знаете, е следното: за всеки едного за всеки един случай мисли, че е такъв, какъвто трябва да бъде. А вие мислите, че не сте такива, каквито трябва. Затова някой път човек се утешава, а някой път казва: „Не може човек да не греши.“ Право е, съгласен съм, че човек не може да не греши, но поставям и другата страна на правилото: не може човек и да не поправи своята погрешка. Тъй щото с първото положение съм съгласен, не се спирам там. Това е извън всяко противоречие. Вярно е, че човек не може да не греши, но не може да не поправи погрешката си. Там е придобивката на деня, в изправянето на всяка погрешка. От това имате една опитност, едно знание. В това е радостта. Но в непоправянето на погрешката е всичкото страдание на човека. Всичките страдания, всичките мъчности, които изпитвате, седят в неизправянето на погрешките. Защо? Защото една неизправена погрешка води към втора, към трета и т.н. А изправянето на погрешките води към един добър резултат.

Казвам, първото положение е вярно – не можем да не правим погрешки, туй е в реда на нещата. Но не може и да не поправяме погрешките си. Силата на човека седи в отрицателната страна. Това значи още в дадения момент, когато дойде една отрицателна мисъл, ти трябва да я изправиш. Този е силен човек. И тогава онзи, който ръководи твоя дух, е доволен. Дойде една отрицателна мисъл, изправи я. Както бързо става тази погрешка, така бързо може да я изправиш. Ти си силен човек. Дойде един човек при тебе, но ти си неприязнено разположен към него, готов си да направиш нещо с

него. Не, спри се в дадения момент и кажи: „В този момент може и аз да съм някому неприятен и ако този човек, на когото съм неприятен, се въздържа да изрази своето неразположение, така и аз мога да се въздържа. И аз трябва да поправа погрешката си.“ Когато някой човек ви е неприятен, кажи: „Този човек на мене е неприятен, но на Бога е приятен. Той го търпи. Щом той го търпи, и аз ще го търпя. Когато той престане да го търпи, и аз ще престана да го търпя.“ Направил си една погрешка, Господ я търпи и казва: „Исправи погрешката си.“ Не седи да плачеш, че си направил погрешка, че какво ще мисли Господ за тебе, какво ще мислят хората за тебе. Всички хора са ученици, които не са завършили още нищо на земята. Не взимай пример от тях. Често вие мислите за хората, но мислите за несвършените. Кое е по-хубаво – да ви хвалят хората или да ви укоряват? Щом шест месеца не си се къпал, влез в банята и се окъпи. Ама днес си се къпал три пъти, не мисли четвърти път да се къпеш в банята. Ти прекаляваш. По една баня на ден ти стига. Казваш: „По колко пъти на ден да се къпя?“ Болният по колко пъти трябва да се къпе на ден, за да оздравее? Една баня му е достатъчна. Една добра баня и една лоша баня ти е достатъчно. Ти влезеш в една турска баня, и телякът дойде да те търка. Там без теляк не може. Ако шест месеца не си ходил на баня и трябва добре да се изкъпеш, там телякът е на мястото си. Там онази конопена опашка е на мястото си. Но ако вчера си викал теляк, и днес пак го викаш, гърбът ти ще се охлузи. Ако шест месеца не си бил на баня, телякът е намясто, но ако всеки ден те разтрива, това не е нужно. Направете една малка обмивка с ръката си, и това е достатъчно.

Или другояче казано, ако дойде някой да те морализира, това е телякът. Тъкмо те изкара от банята, дойде друг да те морализира. Знаете ли как морализират религиозните хора? Минавали ли сте през религиозните бани? Като дойде един от техните теляци, те са много учтиви. Таман един те е прекарал през ситото и те е стъргал, дойде друг, казва: „Чакай, този теляк не е толкова добър, аз съм по-майстор

от него.“ Аз ги знаех тези теляци. Мене са ме прекарвали през 4 такива теляци и затова говоря от опит. Сега вече имам една опитност, дошъл съм до заключението, да не се поддавам на тия теляци. По-рано не знаех тази работа, гледах им хатъра, но сега имам тефтер, записал съм всички теляци и като дойде някой, казвам му: „Много ви благодаря, че искате да бъдете теляк, но сега имам много работа, много бързам, не разполагам с такова време за теляк. Като дойда втори път на банята ви, ще ви имам предвид.“ И съм наредил тези теляци под ред – първи, втори, трети, четвърти. Щом взема един теляк един път, втори път не го взимам, десет, петнайсет други теляци ме чакат. Който веднъж ме е търкал, аз съм му турил вече едно кръстче, щом съм опитал него. Остава сега другите да опитам.

Та сега и на вас казвам, вземете си една книжка и пишете си теляците, през които сте минали. Това е едно практическо правило. Ако не позволиш на един теляк да те търка, той ще се разсърди и ще каже: „Голям простак си.“ Остави този теляк да те прекара, но никога не допускай два теляка на ден. Един теляк на ден да дойде, достатъчно е. Обаче аз дойдох до друго убеждение. Мисля, че в годината един теляк е достатъчен. От практика съм дошъл до това заключение. Като те пречисти този теляк, повече не ти трябва. По-рано мислех, че са нужни 50 теляци. После се убедих, че са много. Казвам, 12 теляци са достатъчни. После видях, че и те са много. Най-после дойдох до един. Може и без теляк, но засега това е голяма реформа. Пазете се от тези състояния. То е ужасно състояние, в което всички религии и религиозни хора се спъват. Не само религиозните и духовните хора, но и цялото човечество минава през тези състояния.

Ако не разбирате психологическите закони, вие ще си създадете най-голямото нещастие. Турете в себе си мисълта, че Бог обича всички хора, за да може да се въздържа и да имате една норма, с която да си служите, защото, казва се, че целият свят ще дойде под едно изкушение, в едно изпитание под разни форми. Тогава вложете любовта и работете с нея. Някой път казвате, че трябва да обичате

всички хора. Обичайте всички хора, понеже Бог им е дал по нещо. Не взимай туй, което те имат. Виждаш, че една душа е весела, не я ограничавай. Не казвай, че ти не знаеш това-онова. Виждаш, че някой яде сух хляб – не му казвай, че не трябва да яде само сух хляб, но му кажи: „Много хубаво правиш. И аз бих желал да ям като тебе.“ Не му казвай, че трябва непременно да яде две-три яйца. Остави тези яйца. Те ще развалят живота. Сухият хляб е за предпочитане пред двете яйца. Един стар възглед, който ти дава радост, е за предпочитане пред онзи нов възглед, който може да ти развали живота.

Не разваляй благо, което Бог ти е дал. Това е философията на живота. Не разваляй благо на малкото дете. Не разваляй благо на младия момък. Не разваляй благо на младата мома. Не разваляй благо на възрастния, не разваляй благо на женения, не разваляй благо на онези, които имат деца. Не разваляй благо на стария, не разваляй благо и на младия. Не разваляй благо. Ако така гледате на нещата, ще вървите напред. Това са правилата, по които трябва да вървите сега.

Станете сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

20 утринно слово 10 март 1935 г., неделя, 5–7.20 часа София – Изгрев

ДА ЖИВЕЕТЕ

Размишление – 15 минути

Шеста глава от „Книга на Еклисиаста“

„Бог е Любов“

По философията на Соломон още не сме излезли от физическия свят. Шеста глава се занимава с обикновени работи, които всички ги знаете. Всичко е на вас известно. В шеста глава няма нищо ново. Първи стих: „Има зло, което видях под слънцето, и го има много между хората.“ Втори стих: „То е суета и зла болест.“ Соломон, който е бил много учен, когато му разправят за нещо, той казва: „Ону да билир ми“ – и туй го зная. Един ден го среща един дервиш, той казва: „Ону да билир ми.“ Той му казва: „Ефенди, има нещо, което не знаеш.“ „Кое не зная?“ „Не знаеш да хвъркаш като птиците.“ „Верно, всичко зная, само едно нещо не зная – как да хвъркам.“ Всичко знаел, само да хвърка не знаел. Има едно нещо, което не знаеш. Не знаеш да хвъркаш като птиците.

Сега и аз ви казвам, има едно нещо, което не знаете. Всичко друго знаете, само не знаете как добре да живеете. Изкуството е там. Птицата в туй отношение е по-горе. И признава, че всичко знае, но да хвърка, не знае човек. Сега, който казва, че знае да живее, той не разбира живота. Да знаеш да живееш, то е най- великото изкуство. Ние живеем, както всички хора живеят. Ти си сиромаш, не можеш да свържеш двата края, пари нямаш. Че тогава как? Аз наричам това – за пример хората имат понятие за светия. Какво нещо е светия? Светията според мене е онзи човек, който не е в лишение от нищо. Той с всичко разполага. Нищо не можете да го съдите. Той е светия. Такива светии, които ги има в православната църква и в католическата църква, за тях аз не искам да зная. Той ще пости малко, ще му хлътнат очите, ще отслабне и ще го считат за светия.

Благодарим за такъв светия. Туй било светийство. Та всеки може да стане такъв светия. Щом погладува 10 дена, ще стане светия и оттатък ще мине. Понятие е това. Аз като казвам „светия“, разбирам да не си в лишение, да знаеш как да живееш. И светията е светия, понеже знае как да живее. Щом знаеш как да живееш, ти си светия. Щом не знаеш как да живееш, ти не си светия. Ама можеш да носиш красиви имена, че можеш да се молиш, молиш се много.

Срещнал един дервиш един турски бей, таман си турил тоягата и се моли. Казва: „Ону да билир ми.“ „Аз зная за какво ще се молиш.“ „Е, ще си изпълня дълга.“ „Никакъв дълг. Сега отиваш да се молиш за пари на Господа.“ И ти се намираш в чудо. Не отиваш да благодариш на Бога, но имаш някоя голяма нужда и отиваш да му се молиш. И след туй, като се молиш все за такива работи, казваш: „Аз се молих на Господа.“ То е все таки да те врънка някой просяк, да върви подире ти и да ти врънка. И след туй да каже: „Аз се много разговарях с него. Аз съм запознат, вървах с него, врънкал съм му. Той даже е толкова запознат, че по едно левче ми дава, приятелство имаме.

Сега тези са положения, искам да изнеса една стара философия, върху която са ни казвали да се молим все за материални работи. И всичките ни молби все за материални работи са. Казва някой: „Аз като се помоля, Господ ме слуша. Каквото съм поисквал, Господ ми е дал.“ Аз пък в моя живот, преди да съм се молил, Господ всичко ми е дал. Той казва: „Каквото се помоля, Господ ми е дал.“ Пък аз виждам, преди да съм се молил за нещо, той всичко ми е дал. Пък няма какво да се моля на Господа, да ми даде ново. Но още нещата, които ми е дал, не съм ги разгледал всичките, че да зная какво ми е дал. И като се помолите, все ще ви кажат: „Идете в еди-коя си стая, в еди-кой куфар, намерете това нещо. Но в този говор сега за придобиване на знание мяза като някой оратор, качи се пред публиката и започне да маха с ръцете си насам-нататък, мисли – ще оправи света. Маха ръцете си. И след туй слезне, каже: „Как мислите, речта ми не беше ли много хубава?“

Един проповедник в Америка проповядва за един беден да му съберат малко пари. Бедният седи и слуша. Проповядва се заради него. И проповедникът казва: „Любезни братя.“ Напъва се, говори това-онова, цитира стихове оттук-оттам, събира пари. Казва му един верующ: „Много се измъчи за този сиромас.“ И той казва: „Нямаше защо да ходиш толкова да смущаваш всичките хора, до мен да беше дошъл, само да ми прошепнеш, аз щях да уредя работата. Та само той ли е сиромас. Изгубихме си времето.“ Ей, той навежда доказателства. То е една неразбрана философия. Аз казвам, до мен се отнеси, кажи ми на ухото, аз ще уредя въпроса. Сега цяло едно събрание ще занимават за този сиромас. Че то е един упрек за всички ни. Че братя, братя. Няма нищо. На ухото само ми кажи. В едно братство не трябва да има сиромаси. Нищо повече. Сиромасите да седят навънка според мене. Ще кажат: „Как тъй?“ В едно братство сиромаси няма. Каквото и да цитирате вие, щом има сиромаси в братството вътре, това не е братство. Може сега да ми кажете: „Как да го разберем?“ Ред години аз съм се учил да го разбирам, едва го разбрах. Сега вие как ще го разберете, не зная. Ще ви оставя да го разберете. В осмия клас трябва да има ученици, които разбират, които са свършили седмия клас. Никога не се позволява невежи да влязат там. Те са свършили седмия клас, че да влязат в осмия клас. В университета трябва да влязат онези, които са свършили гимназията. Никого не пускат там. Студенти има там. Някой брат ще дойде, повярвал той, вече минава за брат. Че наука е това. В какво седи братството? Казва: „Братко.“ В какво седи братът? Хубаво, среща някой вол, казва: „И той е наш брат.“ Но утре? На мене мнозина са ми казвали: „Волът е наш брат.“ Та един турчин среща един бей, който язди на едно магаре и му казва: „Урала! На добър път и на двама ви!“ Той се качил на магарето, язди и му казва: „На добър път и на двама ви.“

Питам сега, значи по-големият брат носи по-малкия. Че е по-голямо магарето, е по-големият брат, понеже по-рано е създаден, по-рано е родено, по-старо е. А човекът е по-млад. По-младият се качил

на гърба на по-стария и като го язди, мисли, че е по-умен. Тогава другата философия. Вие казвате, че човек трябва да бъде пръв, нали? Сега философия. Аз някой път – оспорвам, не оспорвам, но казвам, някой път мислят, че човек пръв трябва да бъде. За да поправи пътя си, пръв трябва да иде на фурната за хляб. Че магарето нали първо отиде, защо не придоби това, което искаше. Първо то отиде, човекът беше последен.

За да бъде човек пръв в света, иска две положения, които трябва да пази, да изпълни – един отличен ум и едно добро сърце. Нямах ли ги тия, ти пръв не можеш да бъдеш. Разколебае ли се малко сърцето ти през деня, ти си на опашката останал. Разколебае ли се умът ти, ти си останал назад. Трябва да знаете, че всеки ден човек се повръща. Човек минава – има една философия, която обяснява нещата – човек постоянно се повръща в своето животинско състояние и постоянно излиза от него. Ту вътре, ту вънка, тъй. Някой път е много мъчно да се обясни как се повръща той в своето животинско състояние. Животното има защо да се смущава. Детето без майка си има защо да се смущава. Да кажем, ако детето плаче, когато майката я няма, заминала е за другия свят, разбирам, има защо да плаче. Но когато майката е при детето и то плаче? Питам, тогава защо плаче детето? Без смисъл е плачът. Плачът на детето ни най-малко няма да улесни работите. Деца има, които с часове хленчат. За какво? За нещо много малко. И като му даде майката, и то престане да плаче.

Един учител ми разправяше един анекдот. Едно дете не могли да го утешат вкъщи и майка му, и бащата, и сестрите му, и техни роднини, и то креснало, плаче. „Бащата – казва този наш приятел – беше малко стиснат. Казва: – Не зная как се умиряват тия деца. – И казва: – Излезте всички навънка вие, пък аз ще остана при него.“ Плаче туй дете. Той сяда, и каквото то прави, и той го прави. Турило си то ръцете на очите и плаче, плаче. И той си турга ръцете на очите и се навел, и той плаче и си търка очите с ръцете, както детето. Сега детето си вдига очите, чува – и друг плаче. Детето спира да плаче,

гледа защо плаче другият? Онзи продължава да плаче. То се чуди. Влизат другите, питат: „Как го умири?“ „Лесна работа. То е мое изкуство това.“ Детето досега никога не е чуло някой да плаче, тъй както него. То си отваря очите, да види нещо ново, изведнъж заинтересува се. И след туй погледне и се усмихне, и казва: „Ей, ти много плачеш, бе.“

Та казвам, противоречията, които съществуват, трябва да бъдат един обект за една наука. Ние често като малките деца правим, като не виждаме нещата. То е един обект. Каквото и да ти се случи в живота, то е предмет за изучаване. За човека всичко туй, което ти се случва, то е предмет за изучаване. Каквото и да ти се случи. Ако обръщаш внимание на малките случки в живота, предмет са те за изучаване.

Например трябва да разграничите една мисъл. Има неща, от които идат вашите страдания. Мисъл ли е, чувство или постъпка? И после от какъв характер е тази мисъл. Сега например, ако на вас ви се даде да дадете една дефиниция, в какво седи добрият живот на човека, то е немислимо да го опише някой. Някой може да ми каже, че може да опише добрия живот. Не, не. Има същества, на които нашето състояние е непонятно. Същества, които са много напреднали, имат знание, всичко, но нашето състояние те не са в състояние да го разберат. Един ангел не може да разбере как човек греша. Туй му е непонятно. Той може да схваща резултата отвънка тъй научно, но как греша човек, то е една тайна. Защото, ако той знае как греша човек, той ще се подплъзне. Затворен е значи светът за греха, за тях. Някой казва: „Някои неща искам да ги знам.“ Щом ги знаеш, ти ще ги направиш. По-добре да не знаеш. Няма защо да ги научиш. Ти в дадения случай не можеш да знаеш какво нещо е добрият живот, ако не си го опитал. Можеш да опишеш един живот, който си живял, можеш да опишеш само туй, което си живял. И ако ти не знаеш добрия живот, ти не можеш да го опишеш. Ама пари да имаш, деца да имаш, и това не е добрият живот. Ама, това да имаш, онова да

имаш, къщи да имаш, то е друго, това не е добрият живот. Животът седи в друго. „Е – казва, – в какво?“ „Трябва да го живееш.“ „Я ми го опиши.“ „Не мога да го опиша.“ Та казвам, голямата погрешка е, че ние говорим за неща, които не знаем. Не ги знаем. Някои неща трябва да ги знаем, пък за някои неща трябва да благодарим на Бога, че не ги знаем. Сега ще дойде някой, иска да разправи за греховете си. Казвам: „Остави, остави тази работа, не искам да ми разправяш това, не ме учи на това.“ Казвам му: „Нищо не ми говори за това, дръж ме в невежество. Говори за други неща, не ме интересуват.“ Например той е майстор. Може да ми опише как е направил престъплението, че как го е мушнал и т.н. Казвам: „Не ми описвай това, не искам да зная.“ „Ама да ти разправа как съм извършил престъплението.“ „Остави, не ми казвай.“ А вие всички сте възпитани и се интересувате как са станали престъпленията.

Аз съм гледал хората какво любопитство имат. Върви той и присламчи се при някоя врата или прозорец, тури си ухото, да чуе нещо. Той уж ходи, а слуша, да чуе нещо. И след като си чул, какво ще спечелиш? Аз пък, без да слушам, тия работи ги зная. За злото, аз го познавам само по степента на доброто. Там, дето има някой много добър човек, зная, зад него има един много лош човек. Там, дето има един праведен човек, зная, зад него има един неправолюбив човек. Щом ми кажат, че един възсадник е дошъл, аз зная, че има един кон. Аз никога не питам коня как е дошъл по пътя, ни най-малко не питам конете, но хората. Конят си мълчи. Тогава въпросът е, защо конете мълчат? Ама те са в посвещението, те държат Питагора.

Понеже всички животни, коне, волове, се инициират, адепти стават, затова учат сега мълчанието. Попитай каквото искаш коня, той мълчи. Защо мълчат воловете? Посвещение. Ако проговори той, отиде всичко. Мълчи, докрая той няма да говори нищо. А пък знаете ли защо хората говорят? Понеже, като яздиш на един кон, той се е напругал, иска да проговори, и ти почнеш да говориш за коня. Та много от вашия говор в света е говор, вие говорите за страданията,

значи за нисшия живот. Чрез вас той се изявява. Яви се у вас една болка, вие ще разправяте. Да кажем, вас ви боли кракът. Вие не търпите. Нямате търпение. Разправяте на всички хора. Разправяте на одного, на втори, на трети, изпоплашите се, че може да се заразите, може да умрете. Заболи ви гърлото. Изведнъж дойдете и кажете: „Заболя ме гърлото.“ Ама всички имат страх. Заболи ви устата. Аз имам една медицина. Как да ви уча на нея? Някой път имам една медицина. Една капка като туря от медицината, веднага болестта изчезне. Тебе те боли устата. Защо? Казвам, трябва ти три капки от любовта, от шишенцето на любовта, и веднага. Заболят те очите – четири капки от истината. Заболят те ушите – десет капки от мъдростта. Навсякъде може. Ще кажете – туй не е реално. И след туй ще идете, ще ви капнат и от другите капки. Има една медицина реална вътре в живота, с която хората могат да се лекуват. Тебе те болят ушите, и ако ти вникнеш психологически, ще видиш, че имаш едно безпокойство вътре. Ти най-първо ще се постараш психически да отстраниш туй неспокойство от ума.

Няма си друга причина за това. Има една психическа страна. Ушите и очите имат своя произход в мозъка. И очите, и ушите заболяват винаги в задната част на мозъка. Когато мозъкът в задната част не функционира правилно, винаги очите болят. Когато слепоочната област на мозъка не функционира правилно, устата боли и т.н. При известни области на мозъка се раждат известни болезнени състояния в съответстващите органи. Устата често заболява по единствената причина или че няма достатъчно работа, или че се пресилили, или че храната, която е дадена на човека, не е била естествена.

Сега друго, вие трябва да проучвате мислите и желанията на хората, които те имат. Всяка една мисъл носи или благо, или отрова. Вие не може да мислите, без мисълта да се отрази на тялото ви. Има известни мисли, които след време ще се проявят някъде в тялото. Има известни желания, които ще се проявят.

Сега в какво седи разликата между една мисъл и едно желание? Прочетете първа глава от Римляном. Вие сте я чели. Там апостол Павел загатва например каква е разликата между мислите и желанията. Например де са желанията? Понеже, казва, Бог разбра техните несмислени сърца и направиха всичките престъпления, и понеже те не прославиха Бога както трябва, тогава Бог ги предаде на техния развратен ум. Но това са две положения, две последствия. Та казвам, ако ти в едно отношение не вървиш в любовта на Бога, то той ще те предаде в ръцете на твоето развратно сърце. И ти ще понесеш последствията. И ако ти не вървиш по пътя на Божиата мъдрост, то той ще те предаде в ръцете на твоя развратен ум, и ти ще понесеш последствията. Туй, което сега постоянно става в света.

Сега, не искам да внеса във вас... Казвате: „Ама Господ не знае ли тия работи?“ Ти не се осланяй на онова, което Господ знае, но на онова, което ти знаеш. „Ама Господ е праведен.“ То е тъй. Дотолкова, доколкото аз възприемам неговата любов. Че Бог е вечна любов, то е така, но доколко аз възприемам любовта му, това ме ползва. Доколкото аз възприемам неговото знание в живота, то ме ползва. Сега мога да изучавам другите неща. В дадения случай само онзи възглед, който ние възприемаме, то ни ползва, онази мисъл, която възприемаме в нашия ум, тя ни ползва, онзи дух, когото възприемаме в себе си, той ни ползва. Та досега са ни учили на лесния път. Най-лесният път е пътят на живота. „Трябва да се живее.“ Имате едно изречение, казвате: „Научи ме.“ Е, хубаво, аз разбирам как можеш да научиш един човек да живее добре. За да ви науча да живеете добре, аз трябва да живея добре. Аз никога не мога да ви науча да живеете добре, ако аз не живея добре. Никога не можеш да предадеш на един човек онова, което ти не знаеш и което не е в тебе. Ако ти не го живееш, не можеш и да го предадеш. Как можеш да го запознаеш с това, което не е у тебе. Той ще го научи точно тъй, както и ти. Ако един учител по музика пее криво, всичките ученици ще правят същата погрешка. Ако той пее хубаво, и те ще пеят добре. Какъвто е

учителят, такива ще бъдат и учениците. Освен по- способните ученици ще знаят, че учителят не е такъв, какъвто трябва. И те ще знаят, ако учителят пее хубаво. Сега някой път вие минавате за учители. Често аз виждам около вас – някоя сестра е събрала около себе си сестри, учи ги и някой брат, събрал братя, учи ги. Много хубаво е това, но всички тези, които си събрал около себе си, ще знаят толкова, колкото ти знаеш. Казвате – той е учил. Тогава ще ви насоча. Хубаво е туй желание. Къде именно? Преди да съберете хората отвънка, вие искате да съберете хората около вас, тя е последна работа. Вие съберете вашите мисли и вашите желания около вас, съберете и вашите постъпки. Та след като ги съберете, тогава излезте отвънка и съберете хората.

Така ако не разбирате живота, вие ще замязате на онзи негърски проповедник, доста даровит бил в Америка. Един ден проповядва на своята публика и казва как Господ е направил човека. Казва: „Господ е намерил някъде най-фина кал. Като го направил майсторски, пече го три дена на слънцето на един плет.“ Пък един го попита: „Господин проповедник, откъде намери Господ пръте, да си направи плет?“ „То не е твоя работа.“ Защото и той сам не знае. Не е работа на него, но не била работа и на проповедника да разправя как направил Господ човека. Тъй говорил Мойсей. И той е говорил за неща, които не знае. Е, казах: „Писано е тъй.“ Цитира се, писано е, че тъй станало. Някои пък, които тълкуват, искат да кажат, че Мойсей тъй го видял. Възможно е. Но ти знаеш ли, че Мойсей тъй го е видял? Ти си имаш едно тълкувание. Мойсей трябва да дойде и той да каже как е. Е, то е негова работа. Сега и вие пак ще ми кажете „Ону да билирми.“ То е едно положение, от което трябва да се излезе. От кое именно положение? От кое трябва да излезем и в кое трябва да влезем? Всякога човек излиза от лошите положения на живота. Аз тъй зная – и от лошото има една полза. Аз виждам, защото лошото го има, ние как да излезем навънка от това място.

Ще ви разправа един анекдот. Минавала една учителка тъй, всичките учители я считали за глупава. Та един ден и тя искала да им даде един урок. Пък тя се занимавала със змиите. И знаела малко естеството на змиите. Взела си един ден една голяма змия, тъй я увила на себе си и влиза с нея при тях. И като я пуска, всичките учители и учителки изскачат навън. И тя останала сама. „Е, казва тя, аз досега мислех, че вие сте много умни хора, а всички бягате от една змия, която Господ създаде. Вие бягате от Божиите работи. Какви учители сте вие? Че проучете змията! Аз ви донесох една змия.“ Казват: „Цяло безобразие е туй, изплаши ни нас!“ „Донесох ви един екземпляр, да го изследвате.“ Туй е Божия работа. Ако една лоша мисъл ви уплаши и ако едно лошо желание ви уплаши, та излезете из класната стая? Хубаво е това, ще се оправите с него. И змията например, каквото и да кажете за нея, змията се много привързва. Когато те обикне змията, тя обича навсякъде. Но само да не я разгневиш, може да ти строши ребрата. Казват: „Змия.“ Че тя любов има. И при това, че обича змията, доста здраве има и съвременните химици, старите алхимици често са умъртвявали някои змии и са ги направляли на прах, и са тургали известна доза. Когато някои са искали да оздравеят, липсвало им живот и здраве, давали са им известна доза разтвор от праха на змия, да ближе.

Сега да дойдем до съществените неща. Туй кали човека. Онези мисли, които вие считате неестествени, те каляват човека. И човек трябва да се кали в живота. И човек се познава доколко е търпелив само при неблагоприятните условия на живота. Като дойдат неблагоприятните условия на живота, ти ще видиш колко си търпелив и колко право мислиш, и каква вяра имаш. Та казвам сега, да не бъдем невежи в това. И това е една права максима. Бог ви е дал всичкото богатство, но ако няма у вас разбиране, тогава? Щом ви е лишил от разбиране на нещата, тогава казва: „И то е суета.“ Детето, ако все си остане дете. Например, ако оставите вие вашите мъчнотии друг да ги решава, тогава благото друг ще го яде. И тогава Соломон

казва: „И то е суета.“ Ако ти сам не можеш да разрешиш своите мъчности, та туй е едно богатство за тебе. Ако хлябът, който ти е даден, че е малко сух, и ти кажеш: „Сух е хлябът.“ Та най-простите знаят – ако е затвърдял, ще го наквашиш малко с водица, ще го туриш на дилафа отгоре и от едната страна и от другата страна ще го подържиш на жарта или печката, че да се позачерви малко. Отлично е с малко водица отгоре този корав хляб, като се поприпече. Значи в живота има свойството всичките най-лоши работи във вашия живот, ако им турите малко водица и ги попечете тия филийки, стават вече, опресняват се. Всяко едно желание е разбрано, всяка една мисъл тъмна е разбрана, тъй както е поставена за тебе мисълта, има известен смисъл в нас. Мислите са поставени на мястото си и желанията, поставени на мястото си, те са предназначени за нещо. И ако ние не знаем как да ги употребим, ще създадем някоя неприятност за себе си. И всички хора са повикани, направени, като работят, да знаят предназначението на своите мисли, желания и най-после да знаят предназначението на своите постъпки на земята, с които ние изграждаме своето бъдещо тяло, в което ще влезете да живеете. От сегашните мисли и желания вие изграждате условията за бъдещия ваш живот. Бъдещата къща се съгражда от сегашните ваши мисли и желания. Да. Сега ще кажете „Ону да билирми.“ Разбирам.

Често аз съм виждал деца, които разрешават някой въпрос много по-лесно, отколкото умните хора. Аз съм гледал умни хора. Някой път не може да разреши един въпрос, а две деца този същия въпрос го решават. Казват: „Колко лесно се разреши този въпрос.“ Този философ дошъл, не може да разреши въпроса, а двете деца го разрешават. Та нещата в света се разрешават с живеене. Не може да ти се разправи какво нещо е любовта. Не може да ти се разправи какво нещо е мъдростта. Може да ти се говори за мъдростта. И може да ти се разправи, да ти се говори за онова, което не знаеш. И такъв е законът: не разправяй неща, които не знаеш. Много пъти съм виждал – някой иска да ме убеди, той си мисли нещо, вярва в нещо, иска да

ме убеди в туй, което той вярва. Казва: „Злато е това, нали го видиш.“ Казвам, той както го виждаш. Казва: „Аз както го виждам, злато е.“ Казвам, аз, като проникна малко, виждам само повърхността – има малко злато, а вътре няма никакво злато. „Как може да бъде?“ Дай го сам. Изваждам си моя пробен камък. Три-четири пъти го опитвам, само на повърхността отгоре има малко злато. Ето виждаш. Не всичко, което лъщи, е злато. В дадения случай ти ще търкаш, ще гледаш твоите позлатени мисли. Тури пробния камък и виж злато ли е, или са само позлатени. Ако то е злато, дръж ги. Не е лошо и позлатени неща. На тях не може да се разчита. То не е ценно. Ценни работи са, които по естество са златни.

Помнете едно нещо. Не могат да ви обичат за това, което не сте. Могат да ви обичат само за това, което сте. Нищо повече. Така го разбирам. Аз ценя златото за това, което е. Ценя скъпоценния камък за това, което е. Такъв е законът. Един скъпоценен камък затуй е ценен. Така го разбирам. Не може на един прост камък да се даде тази цена, както на скъпоценния камък. Казва: „Защо на него даваш такава цена?“ Давам, защото заслужава. „Ама на мене защо не даваш?“ Този камък се мъчи и стана ценен. Ти още не си се мъчил. Като се мъчиш, и ти ще станеш такъв.

Та сега срещам много праведници, които казват: „Как тъй Господ да ме е създал такъв? Как тъй да ме направи?“ Казвам, не си се мъчил още. И мнозина от вас не сте се мъчили още. Например вие нямате понятие какво нещо е страдание. Вашите страдания са такива детински. Че майка ви малко масло не ви е дала, на общата ви се е скъсала връвта. И плачете. Пробила се е шапката някъде. Едно време считаха, че като се съдере шапката някъде, като има дупка, хвърляха я. А сега е на мода това. Дупки остават тъй. Сега не чакат да се скъса, а оставят дупки. Сега оставят две малки дупчици постоянно да има проветряване, постоянно да циркулира въздухът. И като циркулира, по-топло е. Ако във вашия живот има две дупчици, какво има от това? Проветрение има. Запример вие не искате никой да знае вашите

погрешки. И вие се пазите никой да не знае. И не зная тогава, че вие имате съвсем, казвате, никой да не знае тази работа. Аз си мълча.

Казвам, невидимия свят вече са го видели какво е. Всички знаят. Е, какво знаят? Тъй, горе го знаят. Е, те горе са добри, нищо няма да кажат, а тези долу са брътвановци, те да не знаят. Пак е умно. И действително, че няма защо да ни знаят прегрешенията. Но в себе си не трябва – аз правя голяма пакост на себе си, като имам едно прегрешение. И аз ни най-малко не искам да зная за туй прегрешение, но като правя усилие да скрия този грях, постоянно мисля за него, за греха, че аз се вживявам с него, постоянно мисля за него. Имам едно прегрешение, един недъг и постоянно мисля за него да го скрия. Изхвърли го този недъг навънка. И се освободи, не мисли вече за него. Казваш: „Никой да не знае.“ И постоянно мислиш за него. Всеки си има нещо ценно и мисли за него. Ти имаш навик – попииваш си винце. Дойдеш донякъде, казваш: „Да има една чашка.“ В ума ти е това. Днес пиеш, утре, един ден идеш на гости някъде, казваш: „Да се почукнем.“ Ти си въздържател, но хайде, да се почукнем. Въздържател си и после се оправдаваш, казваш: „Човек не трябва да бъде фанатик.“

Сега, каквото съм казал, да го забравите. И само едно да остане в ума ви. Че като птиците не знаете да хвъркате. Или туй, което аз всякога пазя: трябва една права мисъл. Права мисъл и трябва едно право чувстване. В стремежа си трябва да имате прави мисли, за да бъдете благоприятни на Бога. Защото единственото нещо, в което Бог благоволява, не че не сте направили доброто, не за вашето добро, вие вървите по пътя, който Бог одобрява, не за доброто, Бог се радва, когато вървите по правия път, а не че сте направили една добра постъпка. Правата мисъл показва, че вървим по правия път, който Бог е предначертал. И доброто желание в нас пак показва, че вървим по пътя, който Бог е начертал. Той се радва, че вървим по този път. Ако искате да вървите по пътя на правите мисли и по пътя на правите желания, туй е.

И разберете сега кое е угодно. Вие искате да знаете дали сте удобни на Бога. Че как ще знаете дали сте удобни на Бога? Ще имате вътрешен мир. Ако сте удобни на Бога, ще имате благоволението на окръжаващите хора отвънка. Пък щом не сте благоугодни на Бога, ще имате много неприятели. Ако сте благоугодни на Бога и минавате през някое маларично място, малария няма да ви хване. Комари няма да ви хапят и мухите също, и треска няма да имате. А щом не сте благоприятни на Бога, много комари ще ви хапят. И тогава ще знаеш, че не си благоугоден на Бога. Щом влезе една въшка в главата ти, ти не си благоугоден на Бога. Въшките не са удобни на Бога. Щом нечистотата бяга от тебе, благоугоден си на Господа. Щом нечистотата не бяга от тебе, не си благоугоден на Бога. Щом калта бяга от тебе, удобен си на Бога, щом се лепи на тебе, не си благоугоден. Тъй щото сега, като ходите по калта, и ако по вас лепне калта, не сте благоугодни. Сега не искам... донякъде буквално е вярно.

В България само един човек съм срещнал – в Шумен, на когото общата никога не стават кални. В кално време ходи и много малко се окалва. Аз един ден го видях, повече от 35 години има оттогава, облечен хубаво, спретнат и никак кал няма по него. Другите се изпокаляли, той ще стъпи на едно камъче, ще си извади кърпата, ще си изчисти общата, и пак внимателно ще стъпи на друго камъче. И докато иде някъде, на двайсет–трийсет места ще се спре, ще си извади кърпата, ще си изчисти общата. Казвам, bravo. Тъй внимателно стъпва навсякъде, общата му изчистени. Някъде пръснало, той ще изчисти общата. Един екземпляр – те го считаха там малко смахнат. Той ще иде някъде, ако обещае. Докато дойде на мястото, часове му взема, но общата му са чисти. Та казвам, хубава черта е. Та казвам, човек някой път, макар и беден да е, но да са чисти общата му – да бъде справедлив, това значи чисти крака.

Станете сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на

единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.
“ (Три пъти)

21 утринно слово 17 март 1935 г., неделя, 5–6.30 часа София –
Изгрев

ДВАТА ВИДА ДОБРОДЕТЕЛИ (КОЙ Е ПРАВИЯТ ПЪТ)

Размишление – 15 минути

Ще прочета седма глава от Еклисиаста. „Сърцето на мъдрите е в дом на сетование, но сърцето на безумните е в дом на веселба“ (4. стих). Тук е прав. Сега всичките хора искат да бъдат в дома на веселбата. „Да не речеш – коя е причината, че предишните дни бяха по-добри от тези“ (10. стих). И вие казвате – едно време, когато бяхме млади, какъв беше светът, а сега сме стари. Едно време хората бяха с козина, като животни облечени. Какво беше в гората? А сега, като напуснаха гората, ядосаха се. „Защото не питах благоразумно за това. Мъдростта е по-добра“ (11 стих).

„Но преимуществото на знанието е, че мъдростта оживява онези, които я имат“ (12. стих). Да. „Гледай делото Божие, защото кой може да направи право онова, което той е направил криво?“ (13 стих) „В благополучен ден весели се, а в злополучен ден бъди смотрелив, защото Бог направи едното противоположно на другото“ (14. стих). Това е афоризъм. Афоризмът значи да отделиш някого от общото. Афоресали са го значи. Да го отделиш, да го афоресаш, да направиш едно различие. За да не намери човек нищо зад себе си. „Всичко видях в дните на суетата си“ (15. стих). За себе си говори. „Има праведен, който загива в правдата си.“ „Угодният пред Бога ще се отърве от нея“ (26. стих). Тук Соломон взема външната форма. Жената във външната си форма много е опасна. Но тия узи, това са желанията в човека, тия чрезмерните желания. Какво ли не желае човек. То е робство. Това погледнеш, онова погледнеш, желанията мязат, като те канят, на някоя гозба, на някой китайски мандарин, те са като руските князе, като английските лордове, като френските контове, като

германските графове. Та този американец се оплаква, че 40 яденета му донесли и по обичая той трябваше от всички да вземе. И после две седмици трябваше да се лекува. Четиридесет яденета какви ли не. Та този американец се заклел да не ходи на гости у китайския мандарин. Та сега често ходим на гости при някой мандарин. И като излезем оттам, неразположени сме. Щом някой от вас е неразположен, на гости е бил при някой мандарин.

„Грешникът ще бъде хванат от нея“ (26. стих). Тя е права. Те я наричат астралната жена. Тя е една видна дама (27., 28. и 29. стих).

И като заключение, Соломон е намерил между хиляди мъже одного – малко да е умът му в главата, а между хиляди жени нито една не намерил. Не сега. Туй било преди две хиляди години и повече. Не е много утешително за жените. И понеже не е утешително за жените, всичките жени искат да станат мъже. Аз съм слушал, често жени казват: „Не си струва човек жена да бъде.“ Някой път срещам една сестра, пък ѝ давам една дрешка, и ѝ казвам – ще бъдете тъй добри да я занесете на баня, и да ѝ хванете един теляк, един първокласен теляк, че да изтрие всичкия кир. Моята дружка без теляк не може. В практическия живот намирам, че без теляк е по-добре. По-добре е без теляк. И аз намирам за богатите хора, той богатият си позволява такъв разкош. Той като влезе в банята, и жени, и мъже го знаят какво е. Той като влезе, телякът ще дойде, той си има ред, такива аристократически похвати. И са много учтиви. Той си има една кесия, направена от козина, и най-първо ще те тури на едно топло кюмбе, тъй да се изпотиш. И като се изпотиш, тъй отгоре ще прекара, да изстърже всичкия кир, че тъй се завърдаля на ивици – на валяци, на валяци, че като го изтърка, ще го изтърси надолу, на земята. Това е първата процедура, остава този козяк. Тогава взема един по-голям от кълчища, че ще го изтрие със сапун, тъй хубаво ще шупне, че отгоре ще го накваси като някоя помада и след като полее богатия, като излезе, ще му каже по турски, ще го поздрави: „Хайде – казва – Господ да е с теб, че втория път повече да се окирливиш.“

И няма по-голямо изкуство, човек, като говори, да знае как да говори, кога да говори и какво да говори. Или няма по-хубаво изкуство, да знае човек как да мисли, кога да мисли и какво да мисли той. И целият ни живот е само едно отделяне ония вътрешни състояния на добро и зло в най-малкия смисъл. И често много малки работи нас ни изваждат из релсите. Представете си сега, че вие сте някой брат или някоя сестра, много красиви сте, та хората искат да ви имат. Веждите са ви намясто, очите ви са намясто, ушите, носът, устата ви. Всичко туй, като ви видят, хареса им, и като ви видят, казват: „Моля да ви фотографирам – цък. Хайде дръж.“ Аз говоря засега. Срещнете друг, и той те обича. И той каже: „Моля, да ви фотографирам.“ Пак се спреш. Питам сега, ако се спреш на сто места, все да те цъкнат, какво ще бъде твоето състояние. Искаш да угодиш на всичките хора. Най-първо няма да си свършиш работата. А сега англичаните какво правят? По английски. Той не те пита. Като те види, че си красив, фотографира те. У българите – все ще дойде да те пита, да се спреш малко. А англичанинът няма да те спре, а отдалеч, като вървиш, и той цъкне. Туй се търпи, но да те спре този на пътя, онзи на пътя. Поне като фотографирате, не спирайте никого на пътя. Или да допуснем, имаш ти някое мнение за някого, добро или зло, ти ще го спреш, ще кажеш: „Чакай, чакай, аз имам едно мнение за тебе.“ То е фотографиране. Да допуснем, този човек е добър. Ти ще му кажеш: „Ти си много добър.“ Какво ще придобиеш, като кажеш на този човек „Ти си много добър“. Или видиш, че има един недостатък в него. Казваш: „Ти си много добър човек, но имаш нещо.“ Сега, не можеш да намериш една дума, имаш нещо, което трябва да се поправи.

Питам сега, често учителите от гимназията казват на някой ученик: „Ти си много мързелив.“ Каква е целта на учителя? Той иска просто да стимулира ученика да учи. Но някой път казва, че е ленив, а туй малко подейства на този ученик и той се поотпуска, не учи.

Сега най-първо, в какво седи приложението? Леността с какво се лекува? То има една леност отвънка. Вече нея хората знаят, не искат да работят. Казват, ленив е, който не иска да работи. Но има хора лениви, не иска да се учи, ленив – не иска да се моли той. Казва: „Аз не искам да се моля.“ Тази дума е двусмислена в българския.

Молба значи, да искаш някоя помощ от някого, пари назаем, молиш се и някой път ние тургаме – да се молим на Бога. Та едно противоречие. „Не искам да се моля.“ Човек трябва да се освободи.

Сега в тази цялата седма глава Соломон все още засяга външните страни на физическия живот, с които човек постоянно е впрегнат. Не може да се освободи от мислите на хората. От общите мисли на хората не може да се освободи човек. Закон е, че ти като влезеш в едно общество – добро или лошо, ти едновременно се влияеш и от добрите, и от лошите мисли. Има вътрешни течения и се повлияваш. Ако влезнеш в каквото и да е общество, именно ще се повлияеш от характера на обществото. Ако ти отидеш при един земеделец, непременно ще се повлияеш, все ще говориш невем за боб, за леща, за фасул, за какво ли не. Ако влезеш при едно общуващо общество, ще говориш за общуването, ако продават. Ако влезеш между учени хора, ако са естественици или химици, ако влезеш в едно музикално общество, в един музикален свят, все ще говориш за музика. И най-после, ако влезеш между религиозни хора, ще говориш за Бога. Но туй още ни най-малко не показва, че човек е религиозен, който говори за религиозни работи. Има една религия, която мяза на позлатяване. И много малко струва човек да стане религиозен. Казват, че с един французки наполеон може да се позлати цялото кубе на „Александър Невски“. Е, такъв тънък пласт, много големи разноси. Но туй позлатяване във време на изпитания не държи. Всичко туй се изтрива. Срещне те един просяк, проси от тебе. Някои просяци има, като те срещне, извадиш от джоба, дадеш му един лев. Той ще каже, че жена му е болна. Хайде, извадиш един лев и за болната му жена. Казва – има четири деца болни. Извадиш 4 лева за болните деца.

Хайде, имал един чичо болен. Още един лев и за чичото. А той ни най-малко няма жена, жена му се поминала. Има 4 деца, и те са умрели. Той останал сам и проси. Тя и жена му, па и четирите деца са просили заради него. Защото циганинът, като има две жени, има два хамбара. Жените донасят брашно, направят всичко, а той седи в колибата си. По някой път ние искаме да бъдем добри, както циганинът е добър с двете си жени. Той не ходи да работи, жените работят.

Сега работата е да се подведе всяко едно сравнение. Има си един начин. Има много сравнения, които така остават. Казвате: „Да учи човек.“ Полза има от учението. Да кажем, ти се погледнеш в огледалото, видиш, че устата ти са побледнели, не са червени, трябва да вземеш мерки, добили са един черен цвят. Ти трябва да вземеш под внимание, да подобриш храната си, водата, която пиеш, можеш да подобриш. Или има нещо вътрешно, вътрешните ти мисли или желания не са добри. То е един признак, когато са посинели устните ти. Щом почнеш да посиняваш, не е добре работата. Или погледнеш очите си. В какво седи туй знание? Очите ти не са така бистри, както бистрата вода. Има нещо в стомашната система разстроено, в симпатичната нервна система. И лекарят като дойде, той ще ти препоръча нещо – трябва да измениш храната си. Начина на мисленето, на чувстването трябва да измениш. Или някой път погледнеш, лицето ти почерняло. На слънце не си ходил, на екскурзия не си ходил. Ако си ходил, и почернееш, разбирам, но въкъси си седял, а лицето ти почерняло. Не е лошо човек да бъде черен. Но черният цвят, показва, е цвят на желания. Той е волев цвят. Като почне да почернява лицето ти, туй показва, че сърцето ти е взело надмощие, то работи. Понеже желаш всичко да имаш. И мислиш, като имаш това и онова, ще бъдеш щастлив. И след туй никой от вас не иска да бъде черен, но всеки иска да бъде бял. И правя сравнение, че у черните, от тях, който е черен и лъскав, те го считат това за красота, а у белите, който е бял и светъл, те го имат за едно

здравословно състояние. Сега тази чернота е едно състояние на най-гъстата материя, която прониква в човешкия организъм, и е в противоречие с кръвообращението и с неговата права мисъл. И черният цвят показва път на отклонението. И черната раса е едно предзнаменование в ония далечни времена, когато човек се отдалечил от Бога в своето непослушание, хванаха своите пътища и почнаха да правят, каквото те искат, и те придобиха черния цвят, и той стана хас боя на лицето им. Имаме тогава едно малко подобрение. Червената раса показва едно малко подобрение от черния цвят, черната раса, а сега бялата раса, понеже вече е до края на изправлението. А следващата раса, която иде по цвят, бялата раса, показва, че имаме всички ония условия, при които човек може да се поправи.

Та казвам, в сегашния живот вие сте изложени на много големи изпитания, понеже, като се сближават хората – някой път искате да се запознаете – при сегашното запознанство, при сближаването на хората, след като се запознаят хората добре, някой път почнат да си говорят неща, които не са много приятни. Докато се запознават хората, те имат един свещен трепет, едно уважение, а после, щом се запознаят отблизо, и аз наричам, щом се запознаят, ти в банята имаш теляк. Аз наричам близкото запознанство, то е телячество. Щом имаш един познат, той си носи две кесии. Казва: „Да ти кажа нещо.“ Кажеш ти го веднъж, както и да е. Ти видиш, че има кир. Намираш го правдоподобно. Толкова кир, измива, очиства го, утре дойде друг теляк, и той каже: „Имаш кир.“ Срещне те трети, и той казва – едн-каква погрешка имаш. Че втори, трети, два-сет души се наредят, все казват – имаш някоя погрешка, охлузват ти кожата. Ти нямаш никаква погрешка. А срещне те някой, казва: „Ти имаш една погрешка.“

Питам, каква нужда има от тези професори, да ти показват каква погрешка имаш? Срещне ме един, казва: „Не можеш да пееш, много голяма погрешка имаш. Какво ще пееш? Ама неверно вземаш тоновете.“ Срещне ме друг, и той ми каже така. И 20 души се наредят.

Казват: „Ти не пееш хубаво.“ Казвам на най-последния: „Е, как се пее?“ Той сега ще ме учи как да пее. И той почне да пее. Казвам, и ти пееш, както и аз пее. Срещне ме някой и почне да ме морализира. Казвам, всички вие педагози мязате, както онзи рак баща казва на сина си: „Синко, право ще вървиш, не криво.“ Синът му казва: „Я ми покажи как да вървя.“ Бащата му показва. „Е, казва, точно и аз така вървя.“

Възпитанието в света не става с думи. То е все таки, ако не мислиш, че може да се възпита, като влезеш в една стая и кажеш „Стаята сега ще се затопли“, но не палиш собата. Казваш „Сега всички ще се стоплят“, ама не се стоплят. Ако не се отопли собата, и те няма да се стоплят. В дадения случай ти си собата, която искаш да морализираш другите хора, но ти трябва да бъдеш топъл, да предадеш нещо от себе си както собата. А ти нищо не правиш. Тази топлина, която излиза от тебе, и колкото вземат, толкова е достатъчно.

Та възпитанието в какво седи? Някой път бих желал с живота си да предадете каква топлина има у вас. Аз гледам, когато ме слушате, някои от вас не сте будни. Всеки ще се обърне, да види другият дали ме е разбрал. И той ще се обърне, ще каже на другаря си дали ме е разбрал. Той ще ме погледне, ще каже на другия: „Разбра ли?“ Ти не се интересувай дали другите са ме разбрали, или не. Каквото и да казва той, ти остави другите хора. Ти се абстрахирай от всички. Каквото искат да казват. Остави другите хора. Не се интересувайте от това, какво става в едно събрание. И след като излязат, чувам да казват: „Еди-кой си там не слушаше както трябва.“ Та туй показва, че и той самият не е слушал. Ние сега не знаем дали един човек слуша, или не. Защото кои са признаците на слушането? Според мене, ако слушам словото Божие, туй което прилагам, то е слушане. Мога да слушам, да кажа: „Много добро учение е, но не е заради мене още.“ Туй е неразбиране. И сега казват: „То религията не е заради младите хора.“ Прави са, сегашната религия не е за младите хора. Че каква е

сегашната религия? Кое е по-хубаво, да имаш един вол, пуснат на свобода, в гората да го пуснеш, при зелените пасбища, при бистрите потоци, или един вол в дама вътре – и като го изкараш, с хубав юлар и хомотът му на него, та целия ден да оре на нивата. Това е религия: това не прави, онова не прави. И ти се чудиш какво да правиш. Туй да не мислиш, онова да не мислиш. И от религиозно гледище ти една мома ще я подлудиш. Ще ѝ кажат: „Ти няма да гледаш никакъв момък.“ И тя горката ходи и не трябва да гледа никой момък. Грешна работа е. Тя срещне някой момък, той е красив. Казват ѝ: „Няма да сгресиш.“ Тя се върне, погледне някого, моли се, моли се, сгресила. Защо? През лявото око погледнала тънките вежди на момъка. И на момъка казват: „Ти няма да гледаш на пазара хубавите моми.“ Няма да ядеш хубавите яденета. Това няма да гледаш, онова няма да гледаш, това е грешно, онова е грешно. И ние мязаме на Настрадаин-Ходжовото магаре. Таман го научил да не яде, и то умряло. Туй е един начин болезнен. Но сега този начин не важи. Той е много вреден. Турците имат една поговорка много права. Турчинът казва: „Да гледаш красивото, където и да е, себап е.“ Здравословно е. И ако човек иска да бъде здрав, той трябва да гледа здравия човек, красивия човек. Като го гледаш, ти, и болен да си, ще оздравееш. А като не гледаш красивите хора, ти ще се разболееш, и здрав да си. Сега в религиозно гледище казват това да не гледаш, онова да не гледаш. Това не е възпитание. Не за лошите работи. Като погледнеш една красива мома, ще кажеш, че невидимият свят е красив. Бог създаде красотата в света за нас.

Сега другото положение, което трябва да имате. Вие сега казвате – едно време ние бяхме млади, а сега сте остарели. Сега какви са качества на младия? И какви са качества на стария? Вие тогава не разбирате, ако под младия подразбирате, че е силен, а старият – отслабва. Тогава вие имате само външната страна на старостта.

Младият е млад, понеже не се грижи за нищо. Младите хора са всякога весели. А старите хора са всякога замислени. И старият човек

мисли. Сега в стари години, мислиш ти, как ще станеш добър? Ти си остарял, как ще станеш добър. „Аз побелях, – така мисли той – как да стана добър?“ „Ти – рекох – не си ли бил добър досега?“ „Много лош човек съм“ – казва.

Питам тогава, какво сравнение може да има? И туй е религиозен човек, който казва, че Бог създаде човека по образ и подобие свое, а при това казва: „Аз съм лош човек.“ Много голямо противоречие е това. Ако съм създаден по образ и подобие Божие, лошевината, която аз виждам, тя не произтича от самия мен, тя е една външна страна на живота. Ако аз падна някъде и се окалям или ако лицето ми киряса, това ни най-малко не показва, че аз съм лош или нечист. Лошото, това са външните условия. Човек постоянно се чисти, той като намери чиста вода, ще се очисти, и веднага става по-угледен. Затова е създадена водата, да се чисти човек постоянно.

Сега аз засягам този въпрос, аз съм против морализирането, понеже честото морализиране не е здравословно. То е външна страна, то е болезнено състояние. Този ти каже нещо, онзи ти каже, ти се разболяваш. Човек трябва да мисли, че има нещо добро вътре в себе си. Това е здравословното състояние. И вие искате за бъдеще да бъдете по-добри. Това е другата погрешка. Човек, казвате, трябва да се усъвършенства и следователно сегашната теория, казвате, ние още не сме добри, но един ден ще станем като ангелите. Туй е само за насърчение, не че за бъдеще ще бъдете подобри, но не знаете как да постъпите. Богатството, което сега имате, не знаете как да го използвате. Ти не знаеш как да използваш Божиите блага. Имате едно малко момченце, много даровито. Има една много хубава цигулка от дядо му. Вземете му сега една половинка или три-четвърти, и то като стане на 21 години, ще бъде в състояние да свири на тази хубава цигулка.

И казвам, два вида добродетели има в света. Те са следующите. Като говориш, да не бодеш никого – едното. И другото – като те убодат, да не се обидиш. Това е другата добродетел. Като говориш, да

не обидиш никого, това е едната страна, и сега другата, отрицателната страна: като те убодат, да не оставаш, да не се обиждаш. Сега бих желал да зная колцина от вас има, които са усвоили първия и втория методи. Аз бих желал да зная това. И един ден ще туря някой от вас да държите една лекция. Тези, които мислите, че вече не правите погрешки. Един човек, който среща друго и внимава на неговите погрешки, на него още му липсва. Според мене, като вляза в някоя болница и видя, че някой човек се мъчи, лицето му не е красиво, виждам, този човек е на мъчение. Влизам в положението му. Коремът го боли, има язва. Грозно е лицето му. Той казва: „И ти да си на моето положение, как ще правиш.“ Малко хора има, които, като страдат, да са тихи и спокойни. Имаш някоя язва или, да кажем, ръката или кракът ти е счупен, и ти си тих и спокоен. Е, кой от вас ще направи това? Все ще се сгърчи малко лицето му. Човек не може да се самовладее. Щом позволиш да се счупи ръката ти, показва, че не си от много умните. Затова човек като върви по пътя, трябва да е много будно съзнанието му. Най-първо човек, като тръгне от къщи, всеки ден ще се помоли на Господа да не би да се изкълчи кракът или ръката, да не би да се препъне някъде, или да не би да го закачи нещо, че окото му да се повреди. Като излезеш от къщи, ще се молиш на Бога да те пази. И да придобиеш един навик, като ходиш и вървиш, ще се молиш най-първо, както здрав излизаш от къщи, така здрав да се върнеш въщи.

Та казвам, Божественото учение седи в туй. И Соломон в неговите дни се намира в едно противоречие. И де седи противоречието му? Този човек е искал да гледа хубавото. Той е поддържал външно „гюзели бакал себаптън“ – да гледаш хубавото, е благословение. И събрал си триста красиви жени и деветстотин наложници, те са хиляда и двеста, значи по сто жени на всеки месец, по три жени и половина на ден. Но той ги е ограничавал тия жени. Кой му е дал право? Като в един обор ги е ограничил. Защо му са хиляда и двеста жени? Сега аз правя другата аналогия. Друг извод

правя. Ти имаш 1200 английски лири в джеба си. Не са ли туй 1200 жени. И след като ги имаш тия 1200 жени в джеба си, да можеш да се справиш с тях. А като имаш само една женица, не си струва да си едноженствен. И някой път казвате, че хората са еднобрачни. Не са еднобрачни, мъже и жени са многобрачни в това отношение. Всеки, като бутне кесията си, че има само една златна монета, казва да са две. Ако има десет, казва да са дващест, да са сто, двеста. Че то е същият закон. Свободата е, ти като имаш една жена, ти трябва да разбираш какво нещо е едната жена. Едната жена трябва да бъде като извор, през който водата постоянно да тече, не да преливаш чашата, но тази жена да бъде един извор, през който Божието благословение да тече, че всичките красиви жени да се проявяват. Сега има нещо, което аз не искам да ви го кажа. По-добре една жена като курна, каква друга дума да турим, курна малко не звучи хубаво. Може да измислите някоя друга дума. По-добре е една течуща чешма, отколкото хиляди чаши, пълни с вода. Един човек, който разчита на своите хиляда и двеста жени. Тогава другата идея вземи: по-добре да вярваш в Бога, това е едната жена. Едната жена разбира идеята за Бога. По-добре да вярваш в Бога, който носи в себе си всичкия живот, всичката вечност, всичката сила и упование, отколкото да вярваш в хиляда жени, които носят всичките нещастия и недъзи.

Та казвам, вие като четете Писанието, казва, какво значи еднобрачен живот? То е идеята за Бога. Да имаш само една идея, да седи в твоя ум една идея, да имаш, да цари в тебе. Щом имаш две идеи, ти си от двубрачните, от трибрачните, имаш десет идеи, не е лошо, всичките можеш да ги имаш.

Та казвам, първото нещо, освободете се от всичките тия странични мисли и идеи. Не се безпокойте. Научете се да не се безпокойте. Някои от вас се безпокойте, че малко жени имате. Вие се безпокойте, че малко здраве имате, нали. Всеки един човек може да бъде дотолкова здрав, ако разбирате. Всичките учите хигиена, нали ще кажат това да ядеш, онова да ядеш. Това са второстепенни работи,

храната. Ти не можеш да бъдеш здрав, ако не обичаш онази храна, която ти ядеш. Ти можеш да бъдеш здрав, ако тази храна я обичаш. И ако първата хапка, която вземаш на езика си, да е вкусна. Вземеш ли една храна, че не е вкусна, тази храна не е заради тебе. Ако вземеш една чаша вода, ти трябва да я обичаш. И като отиваш да спиш, същият закон: да ти е приятно, че отиваш да спиш. Някой път ти лягаш да спиш и се въртиш на едната страна, на другата, наляво, надясно, не можеш да заспиш. Имаш един лев, не си благодарен, имаш десет лева, не си благодарен. Имаш къща, не си благодарен. Имаш жена, не си благодарен, деца имаш, не си благодарен от обществото, в което живееш, не си благодарен, навсякъде виждаш все недъзи, най-после виждаш недъзи и в себе си.

Питам, че как може да бъде човек щастлив? Най-първо кажи: „Добър човек съм аз.“ Но на себе си го кажи, не ходи да се хвалиш на другите. Ще кажеш: „Добър човек съм аз.“ Добре тогава, ако някой ви срещне и каже тъй: „Вие не сте добър.“ Какво трябва да му кажете? Срещне те някой, казва: „Казват, че не си добър човек.“ Как ще му кажеш? „Аз съм добър човек. Имам един господар, който, като завърти крана, тогава хората се заблудиха, но аз ще отвъртя този кран, и ще потече всичката добрина, която е събрана.“ Та от вас, дето не сте добри, то е, че кранът не е завъртян. И сега у всички вас добрината ви седи в това, че кранът ви е завъртян. Развъртете крана и ще видите, че по-добри хора от вас няма. И като ме срещне някой и като ми каже „Малко не те харесвам“, аз казвам „Да, да, да, аз, като се върна в дома, ще отвъртя крана.“ Жената, децата завъртели са крана. Мода е сега да се не плаща повече за водата, но като го развъртите. Без кран. Крановете, това са човешки работи, а Божиите работи са без кран. А всичките човешки работи са все с кранове. Един извор той си извира и може навсякъде да тече, а човек винаги ще му даде една посока. Казват: „Да го турим в един път.“ Оставете всеки човек да си върви по който и да е път. Аз съм против теорията – казват накъде трябва да вървиш. Та казват: „Надясно трябва да вървиш.“ Добре,

правия път трябва да вървиш. Но да ви каже, че вие не вървите, тези хора, които поддържат нито вляво, нито вдясно. Че вие като тъчете платно, най-първо е насновано платното, отвори се една уста от нищелки, вземеш сновалката в ръката, че ходи надясно, после наляво, закачиш нишката, после вземеш бърдото, дигнеш, хайде от ляво на дясно, и пак от дясно на ляво. Накъде да вървя? Върви наляво и надясно, само тъче. И накриво върви и направо, стига да се тъче. За мене е важна не посоката, а какво съм направил, какво тъка. Може някой път да се скъса някоя нишка, нищо не значи. Някоя погрешка може да е станала. Кой не прави в тъкането погрешка? Че се е скъсало някоя нишка, нищо от това. Тъкането да върви.

Сега не се спирайте да питате кой е в правия път. Който тъче. Аз, като видя някого, гледам какво тъче. Не какво ми разправя наляво или надясно. Като върви совалката, казвам: „Колкото по-бързо върви совалката, толкова по-добре.“ Та и аз ви казвам, и вляво вървете, и вдясно вървете, но тъчете онова платно, което ви е дадено. И след като изтъчете платното, ще си направите най-хубавите дрехи. Ако можете сами да шиете, добре, ако не, ще извикате едни от най-добрите шивачи и ще кажете: ние го изтъкахме. И после ще кажете: „Тия дрехи, които носим, са от нашата работа.“ Или аз тургам тази мисъл в най-простата форма, което съм опитал.

Няма по-хубаво нещо от това, да мислиш добре. И туй нещо аз го проверявам. Седя, има нещо и гледам. Какво е правата мисъл? Да се освободиш от всичките тия непотребни впечатления. Хиляди впечатления те безпокоят, това няма, онова няма, всичко туй. Но като внесе правата мисъл, тя като дойде, аз гледам, тя очисти всичко туй, и аз гледам, всичко туй е наред. И аз се намирам в един свят, дето всичко е наред. Ти можеш да влезеш в една болница, дето десет, двайсет души са болни, утре тия хора ще бъдат здрави. Не мислете върху вашите отрицателни неща. Мислете върху благата, които Бог ви е дал. Ами животът, който ви е дал. Толкова години Бог ви е поддържал. После, като дойде да умираете, и то е едно благо. Защо ще

се страхувате? Вие пак ще мислите право. Отивате при баща си. Защо ще се страхувате? Ама ще кажете: „Той е млад.“ Та и младите ще идат на екскурзия. Вие казвате: „Този брат умря.“ Не. На екскурзия отишъл. И после ме питат някои след колко години ще се прероди. Ако е от онези, които вървят по закона на любовта, след хиляда и петстотин години. Ако е от онези, който върви по своя път – след 45 години. Пък ако е от глупавите, още днес ще се прероди. Най-първо законът за прераждането е един закон за освобождение на грешния. Праведният човек не умира, а праведният човек напуска една къща и влиза в друга къща, в трета. Той никога не умира. Той си има къщи на разположение. Какво търсиш в друга къща, друг номер има и в небето не ходи той. За него, за праведния, навсякъде е небето. Къде е небето? Под думата „небе“ се разбира ,там, където е Бог, е небе. Където не е Господ, няма никакво небе. Ние поглеждаме нагоре. И право е. Това е един конус, това е един образ с висши измерения.

Та на земята ние сме в гъстата материя. Земята подразбира лошите условия, в които сега се намираме. И онова, с което Христос искаше да освободи хората. Той иска да мислите за Бога. И отвънка, и отвътре ще го търсиш.

Сега има нещо, което вас ви безпокои. Казвате: „Така е, но деца имам, какво ще се прави? В училището ходят, после едното има една слаба бележка.“ Вие се смущавате. После имаш една млада жена, и тя те безпокои. Отиваш на търговия, и умът ти е с нея, да не би да стане нещо. „Може да умре.“ Аз вземам в много широк смисъл, може тя да падне жена ти, да си счупи крака, може да ѝ излезе окото, може да се запали къщата, да изгори, туй те безпокои. Ти отиваш на работа, безпокоиш се. Седнеш да учиш, безпокоиш се, легнеш да спиш, безпокоиш се. Казваш: „Дали утре ще стане?“ Абе, ще стане, утре ще стане. „Ама ти сигурен ли си?“ Как не. Отивам с вяра и си лягам, и с вяра ще стана. Лягам си с вяра и ставам с вяра. Отивам без вяра и лягам, и без вяра ще стана. Навсякъде в живота носете такава вяра. Да се освободим. Не да станем индиферентни в живота. Да се освободим

от ненужните работи, да виждаме красивото. Например аз не обичам да говоря, при мене които са идвали, виждам къде са недъзите. Кой как е дошъл – не съм виждал мъже и жени, че да говори за нещо добро, а кой как е дошъл все ще говори за нещо зло. Всеки ще се оплаква. Няма нито един, тъй да ми каже за нещо добро. Много рядко ще срещна някой човек. Обърнете сега другия лист. Сега, аз като говоря така, някой ще каже: „Та ние досега добри хора не сме ли станали?“ Пък аз засягам въпроса, аз не отричам онзи път, който вие сте изходили, аз не отричам мъчнотиите, през които вие сте минали, не отричам вашата опитност, не го отричам това. Но понеже имам предвид не онова, което вие сте изходили, но понеже имам предвид един друг, нов път. За този път е въпросът сега.

Казвам, досега както и да е, но сега имаме нови мъчнотии, които има да срещаме. Казвате: „Ние го знаем.“ Не го знаеш. Ние сега ще се натъкнем на нови мъчнотии. И туй, което е пред нас, аз го разбирам. Тогава, когато се говори за доброто, ние разбираме новите постижения, които имаме. Е, каква трябва да бъде бъдещата любов на хората? Бъдещата любов ще бъде, когато дойде един гостенин, който носи любовта. Той като влезе вкъщи, ако има някои болни там, всички ще оздравеят. Ако в къщата ти има оскъдност, той като влезе там, ще има изобилие. Ако прозорците на вашата къща са били тесни, като си излезе, всичките ще станат широки. Туй трябва да прави любовта.

Като дойде любовта, дето влезе тя, трябва да има един преврат навсякъде – и физически, и духовно. Всички трябва да бъдем свободни. Аз гледам така на въпроса. Сега, вземам известни от вас, все ме питат: „Учителю, някои дарби дали ще ни се дадат?“ Някои ме питат как да се запознаят с ангелите, някои ме питат как да се запознаят със светиите. Как ще се запознаят с ония особени пътища? Та някой път се чудя как да им разправа. Аз казвам, тия хора между ангелите живеят и самите не познават това. Тия хора между светиите живеят и сами не познават това. Между богатите хора живеят и

щедри, и тях не познават. И се чудя сега какво да им кажа. Ако им кажа „Че вие сте между ангелите, та ти между ангели живееш“, ще кажат: „Ти се смееш. Много си прост.“ И ако им кажа „Между светии живеете“, няма да приемат. Та много пъти седя, седя и казвам: „Още не сте дораснали.“ Пет, шест, десет години ще изисква. А време се изисква. „А, туй не е вярно.“ В едно отношение е вярно, в друго отношение не е вярно.

Та последната мисъл, не последната мисъл, искам днес да се поосвободите малко. Със седмата глава искам да ви извадя юларите. Поне за един ден да ви сменя всичките углавници, колкото ги има и сме турили на врата. Двама души, кой как излезе, и да не иска, да му вземат юлара с ръка, с който е овързан, един камшик, и хайде в гората. И ще кажа на слугите – ще идете в гората, а нивите да не се орат, да почиват. Ще бъде хубаво. Един ден, днес, първия ден да прекарате без юлар, без углавник, без остен. Не се безпокойте, мислете, като че всичките ви работи са уредени. Всичко е оправено. Ама вие ще ми кажете: „Туй, което говориш, право ли е?“ Оставете това, то е юлар. Колко злато можете да носите на гърба си? Ти не можеш да бъдеш по-богат от златото, което имаш в кръвта си. Златото, което е в кръвта, определя колко богат можеш да бъдеш и колко знание можеш да имаш. Тогава колкото фосфор имаш в кръвта си, в твой мозък – определя знанието ти.

Всичко се определя от малките работи. Ако малкото можеш да имаш в себе си, толкова можеш да имаш и външно. От много малко работи зависи. Че ако ти имаш вяра и концентрираш ума си към Бога, и мислиш, че всичко, което той е направил, и няма като него, веднага ще ти се отворят вратата. И като мислиш добро за всичките хора, ще намериш и Бога. И като почнеш да мислиш добро и за Бога, всичките хора ще почнат да мислят добро за тебе. Ти вярваш, че Бог е горе в небето, а не вярваш в Бога в хората. И казваме, че човек е направен по образ и подобие на Бога, че в човека е Бог. Ама къде е? На кое място? Ти гледаш един човек и мислиш, че Господ не е там. В него е Господ.

Ама на кое място, къде е? В ръката на този човек. Някой път ти си отпаднал духом, срещнеш един приятел, загоряло е лицето му, но като се ръкува с тебе и като минеш няколко крачки, ти вече се усещаш бодър. Че Господ ти е проговорил. Чрез ръката Господ е преминал в тебе, освежи се лицето ти. Срещнеш един брат, като те погледне, веднага като че ти падне тежест, като че Господ те е погледнал. Срещне те един добър познат, каже ти една сладка дума. Че това е раят. Срещне те друга, каже ти една обидна дума. Това е адът долу. Този долният ад, аз съм ходил там, но този горният ад е по-страшен от долния.

Та казвам, вие живеете между ангелите, без да ги познавате, и живеете между светиите, без да се познавате. И ги срещате, и ги не познавате. Сега ще ме простите, като ви казвам, че не го познавате. Не го познавате, защото вие сте като габровците. Те ги укоряват, че са големи скъперници, скържави са те. Та те турили талаш и зелени очила на магарето, че то да мисли, че е трева. Оставете талаша и хвърлете зелените очила, които имате за Господа. Хвърлете зелените очила и талаша оставете. Каквито очила и да турите, тия идеи, които имате за Бога, турете ги настрана. Те са верни, прави са, но привидно само. Но една идея за Бога, която не внася спокойствие, умира в душата, тя не е вярна. Ти, като помислиш за Господа, да ти е приятно. И всякога, когато мислиш за Господа, да ти е леко. И като ти стане леко на душата, няма какво да ти се обяснява за Господа. Ти си помисли за Господа, и работите ти се уреждат. Помислиш си за Господа, и леко спиш. Казваш: „Как да вярвам в Господа?“ Мисли както искаш. И всяка една мисъл за Бога, колкото пъти и да мислите, да внесе във вас нещо много красиво, няма какво да те отклонява. Мислете за Бога, както обичате, и да кажете после: „Много се радвам, че така си помислих.“ И да бъдем свободни. И няма да имате тия строго определени лица. Например всяка една професия, вземете един свещеник, като иска да покаже, че е духовен, придобива един оттенък, който аз никак не го обичам. Същото е и с онзи търговец, земеделец.

Човешкото лице трябва да бъде свободно, всички мускули трябва да бъдат тъй свободни, че всичко във вашия живот, очите, лицето, да се изразява тъй хубаво, както в природата.

И казва там Писанието. Право е казал Мойсей: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила.“ Значи този е пътят, няма друг път за щастие в света. Аз не съм намерил. Ако намеря друг път, аз ще ви го кажа, но толкова съм изходил досега. Дето съм бил, този път съм намерил. Няма друг път. Аз съм срещал и философи, по-хубав път от този няма. А всичкото друго, то са ония жени, тристата жени и деветстотинте наложници. И казват – порочно е да имаш в джеба си. Приятели да имаш. Всичко туй е хубаво, но да имаш една мисъл за Бога в сърцето си и една мисъл в ума ти. Една мисъл в душата ти, една мисъл в твоята воля за Бога. Това е всичкото богатство, което човек сега в света може да има.

И ви пожелавам днес да бъдете всички свободни. Престанете един ден с вашите грижи. Постарайте се днес да не мислите за никого. Постарайте се, че когото и да срещнете, все е един ангел, макар и един окалян ангел. Когато срещнете днес, мислете, че е един светия. Ето ви сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

22 утринно слово 24 март 1935 г., неделя, 5–7.25 часа София – Изгрев

ДА СЕ ДОБИЕ И ЗАДЪРЖИ БОГАТСТВОТО

Размишление – 15 минути

Осма глава от „Книга на Еклисиаста“

„Аз в живота ще благувам“

В тази глава Соломон похвалява мъдреца. „Кой е както мъдрият? И кой знае изяснението на словесата? Мъдростта на човека осветлява лицето му“ (1. стих). Променя се лицето на човека. Щом човек стане жесток, неговото лице се променя. Не съвсем строго определено. В какво се променя лицето? Астрологически Луната е упражнявала голямо влияние върху Соломон. Човек на големи промени. Характер многообразен: ту се пълни, ту се изпразва, ту му е приятно, ту му е неприятно, ту се пълни, после на половина, после съвсем изчезне, съвсем се скрие, недоволен. След туй дойде Венера – ту приятна, ту любезна, ту намръщена. Дойде Юпитер – засегне неговото гордо честолюбие. Дойде Сатурн – иска да философства, да бара тук– там. Та Соломон е обикалял всичките планети. Екскурзиантин е бил. С ума си се е върнал след това и казва: „Нищо не можах да науча от тази работа.“ Неговата работа мяза като онзи, който ходил по търговия 20 години и казал: „Поне спечелих да си платя дълговете си и нищо не ми остана да поживея.“

Сега, като четем, той се е спрял върху мъчните работи, понеже е влязъл в една област, не е лесна тя. Не мислете, че е лесно да се изследва духовният свят. Някои искат да знаят какво има в другия свят. Много работи има, които не се виждат, а при това упражняват влияние. Вземете за пример човешкото зрение. Знаете ли колко милиони години е взело на природата, докато тя научи човека да гледа? Вие даже не подозирате онзи процес. Вие мислите, че човек се ражда със зрение. Не. Най-първо човек е бил спял. Нищо не е виждал. С милиони години е взело развитието на всички форми, през които е

минал човекът. То е било едно усилие, усилие на човека да вижда. Най-първо той е виждал като мравя, много малко, като риба е виждал, много малко, като мравя – също. Звездите за него са били непонятни. И едва сега, когато е дошъл в тази фаза, която има, в него зрението се е появило. Той чрез тия усилия се е научил да разбира донякъде отношенията. И още много неща има, които са затворени за него, които вие не виждате. Запример вие казвате: „Аз видях злото.“ Злото не може да се види. Той подразбира, че човек в своята мисъл, като мисли-мисли, донякъде е виждал, че може да го сполети злото. Вижда той, значи знае, не че вижда той нещата. Вижда, значи знае нещата към последствията.

После остава един дълбок въпрос: как същества, които Бог е създал еднакво да мислят, вземете например сегашното религиозно схващане, напредналите същества, ангелските йерархии, всички тия същества, които са били чисти, между тях се явява една пертурбация. Често у тях се явява някоя причина на непокорство. Писанието казва, че напуснаха своята първоначална чистота. Защо и за какво? Писанието мълчи и не обяснява. Има много работи, които не могат да се обяснят. И не е полезно да се обясняват. Не че нещата не могат да се обяснят. Но ако рече човек да ви обясни всички неща, той ще ви отрови. Ако ви се каже истината, тъй както вие я разбирате, всички ще бъдете отровени. Че как тъй? Вие мислите, че ви се казва истината. Някой казва „малката истина“. Но от пълната истина хората умират. И един човек, след като умре, него го съблекат гол. Нали като умре някой, го къпят? Защо го къпят? Без къпане не може ли? Окъпали го. То е един обичай, има си своите причини. Значи ще го съблекат гол. И след като видиш човека гол, какво ще научиш? Някой път си задавате известен въпрос, на който не може да се даде отговор. Много питання има.

Срещне ви някой, пита: „Кой си ти?“ Много мъчно е да му се каже. Казвам: „Пътник съм.“ Как ще го кажеш? Как ще му кажеш? Ти ще кажеш: „Аз съм еди-кой си, Иван Стоянов.“ Ти не можеш да му

дадеш такъв отговор. Ще дадеш ти кой си от два̀сет–трѝсет години. Това какво познанство е? Е, откъде ида? На български пестете думата учени, философи. Седят в трена, за Варна отиват и се разговарят двама души. Та се обръща единият към мене и пита: „Господине, откъде идете?“ Казвам: „От Слънцето.“ Схваща. Но духовито пита: „Е, какво има ново–вехто по Слънцето?“ Казвам: „Последните вестници пишат, че глупаво правят хората, че се бият на Земята.“ „Ама какво искаш да кажеш?“ Рекох: „Сега ще ви докажа научно. Аз съзнавам, че съм от Слънцето.“ Казва: „Откъде знаеш това?“ „Та вие всичките хора нали казвате, че Земята е излязла от Слънцето. Вие сте всички от Слънцето, но сте забравили това. Пък аз – рекох – още го помня.“ Научно му обяснявам. Казвам, понеже той имаше крайно материалистически схващания, като го засегне, по някои неща се разбрахме, но обективно разисквахме въпросите. И казвам: „Да говорим за това, което виждаме и което знаем, а не за това, което не знаем.“ И за много работи разговаряхме.

Казвам, две по две е четири. „Е, какво искаш да кажеш?“ Две по две е четири. Но каква идея се крие в това „две по две е четири“? Едно противоречие. Две по две – четири, то е старата философия. Едно противоречие като го умножиш на себе си, ти оправяш работите си тогава. Да ви превода как се оправят работите. Къде седи противоречието? Ще ви приведа един случай, това стана във Варна. Една майка има четири дъщери, едната от тях толкова упорита, умна е, но упорита. Никой не може да иде на пътя ѝ. Случва се с евангелски убеждения, казва се Юрданка, малко момиче. Казва майка ѝ: „Я чети „Отче наш“. „Е, няма да чета, мамо.“ „Чети „Отче наш“. „Е, няма да чета.“ Взема тоягата, налага я. Не иска да чете „Отче наш“. Всичко това. И най-после намира се в чудо майката, казва: „От тебе човек няма да стане.“ Малко момиче, вдига я нагоре и тъй я втръсва надолу. Тогава тя казва: „Оле мамо, ще чета.“ Това е – поумножава го. И като я дига нагоре и я стърсва на земята, веднага иде съзнанието в нея да чете „Отче наш“.

Злото в света има своя краен предел. И има известни положения, в които човек изменя своята упоритост. Мисля, сега научно може да се докаже. И когато майката казва да чете „Отче наш“, е предизвикала кръвта да влезе в неговото чувство на упоритост. Упоритостта е вратата, царската врата, чрез която се влиза в Царството Божие. Твърдостта е вратата – човек, който е твърд, туй е царската врата, райската врата, дето се влиза в рай. Всеки, който се хване за тази врата, ти по никой начин не можеш да го отклониш. То е царската врата. И каквото рече, мъчно можеш да го убедиш. Но понеже майката вдига това дете нагоре и го стърсва, тя по един физиологически начин променя течението на кръвта – по един начин към предната част на мозъка, и се спира упоритостта наполовина и туй дете отстъпва, и почва да разсъждава и почва да чете „Отче наш“.

Казвам, в дадения случай разбира детето. Какво разбира? Разбира, че тази е царската врата, тя трябва да се отвори, за да се влезе при Бога. И затова трябва да чете „Отче наш“. Майката, като я стърсва, кръвта минава напред. И разбира, че тази врата не само да бъде затворена, но тази врата трябва да бъде отворена. И като пострада майката, детето почва да чете. И казва на майка си: „Ще чета, мамо, „Отче наш“. Вие може да кажете – то е упорито, твърдоглава. Това нищо не значи. Защо е упорито? Има си вътрешни причини. Ако не е упорито, от него нищо няма да стане. И благодарение че е упорито, станало е нещо от него. И с упоритост много работи се постигат, а без упорство нищо не се е постигнало. И с упорство се постигнаха много работи. Нека си упорства човек, нищо от това. Само че упорството има два закона. Сега другият пример. Упорството някой път се явява, когато човек не разсъждава. Ако го теглят напред, той се тегли назад. Обратно взема. Тогава трябва да го потеглиш назад, за да тръгне напред. Че е право, ще ви приведа пример.

Един майор от варненски гарнизон кара 200 магарета за Бургас. Казват му: „Господин майор, магарето не върви, не влиза в парахода. По никой начин не влиза.“ „Не се безпокойте, аз ще дойда и ще ви

натоваря всичките магарета, те ще влязат, аз им знам езика.“ Чуди се фелдфебелът. Хващат първото магаре, майорът казва на фелдфебела: „Дръж магарето и тегли.“ Майорът хваща магарето за опашката. И като го хваща майорът за опашката, то отива напред и влиза в парахода. После хваща второто магаре, третото, че отгоре за един час двестата магарета се качили в парахода. Казва: „Магаре като е, дръж го за опашката.“ Казва: „Много си прав.“ Та психологически разумността на животните седи в опашката. Докато едно млекопитаещо си маха опашката, то мисли и разсъждава. Щом го хванеш за опашката, то мисли, че не трябва да упорства, а трябва да влезе.

Та казвам, щом на човека дойдат две мъчнотии, един човек отпред, другият – отзад, и човек влиза в правия път. Сега Соломон казва на мъдрия – които знаят да упорстват, мъдростта на човека свети в лицето му, лицето му е светло. А жестокостта помрачава лицето, огрубява човека. И тогава в гордост се събуждат диаметрално противоположни чувства. Образува се един триъгълник в движение. Най-първо жестокият човек е твърд, после той е груб. Грубостта произтича от едно чувство на разрушение. Не само че той има желание да държи вратата, да не я отвори, но има желание всичко от пътя да премахне, да разруши, да чупи, да троши каквото срещне на пътя си. Запример един жесток човек, като влезе в една къща, ще смути всичките хора, ще ги накара да плачат. И като страдат хората, нему му е приятно. И по някой път туй, което вие наричате злорадство, ви е приятно, когато някой страда, когото вие не обичате. Че като го видите, че страда, тъй мехлем ви пада на сърцето. Хубаво е онзи, който страда, но законът е, че един ден може върху вас да дойдат същите страдания. Не е лошо човек, че страда. Щом е жесток, той трябва да страда. Сега страданието е един метод за омекотяване. Казвате, защо е потребно? Страданието е потребно за омекотяване на всички ония противоположни чувства, които носят особен характер. И чувствата, в които няма мекота, – страданията са един метод за

омекване на тия чувства. Всички ония хора, които са груби трябва да страдат.

Някой път казват, че човек е груб. Защо да не кажете, че е добър? Какво нещо е добрият човек? Гледате някой човек така отвънка, така усмихнат, но онзи физиономист като погледне устата му, крайните ъгли на устата, после, ако погледнете към мигачите, към очите му, към края има нещо, което показва много голяма грубост. Някой път трябва да гледате човека в очите. Някой така си свил очите, че ти четеш един подигравателен характер, едно презрение, всичко туй. Пък някой път тъй се мърдат устата му, изкривяват се на едната и другата страна, което лицето иска да каже: „Аз пет пари не давам, аз си имам свой път.“

Е, питам сега, след като умре един човек, той си запазва пак същия характер. Човек толкова пъти е умирал и като се прероди, пак носи същите склонности. И в другия свят, като отива, той не се поправя. Тази е вътрешната политика, която човек има. Че човек като изпадне в беднотия, повидимому като че се оправя. Но дайте му богатство, той пак остава същият. Болен като е, той обещава да се изправи, но като оздравее, той пак се забравя.

Та казвам, възпитанието на човека съставлява най-големите мъчности. То е за мъдреца да познава себе си. Сега може да се спрете върху факта, защо е така направен светът. Защото не можеше да бъде направен другояче. И ако някой може да мисли другояче, нека даде един план. Нали знаете онази поговорка, дето се явили при Бога трима с три прошения: един керемидчия, един зарзаватчия – градинар, и две дами. Те се явили пред Господа, да направи времето, тъй както те искат. Керемидчиите искали сухо време, да им съхнат керемидите, зарзаватчиите искали често да пада дъждец, а дамите искали тъй по някой път да бъде облачно времето, че да не ги гори по лицата им. Питам, при тия три петиции, на кого Господ ще изпълни волята? На керемидчиите? Дошли зарзаватчиите, казват: „Изсъхна ни градината.“ Направил според искането на зарзаватчиите.

Керемидчиите казали: „Не съхнат керемидите ни.“ После дамите и те се оплакали, казват: „Не можем да излезем навънка от дъжд.“ Тогава Господ ги изпратил с неразрешени резолюции. Казва – който иска сухо време, на дамите казал в Египет да идат, на зарзаватчиите казал – на земята има места, дето много вали дъжд, в тропическите места вали дъжд по 3–4 месеци. И керемидчиите изпратил по разни места, по разните части на земята И вие казвате по някой път: „Защо аз имам тази форма?“ Хъм, тази форма съответства на известни ваши нужди. И те не могат да се задоволят освен в тази форма, която имате сега.

Сега ние се отвличаме от въпроса. Та вие нямате едно вътрешно разбиране. Аз разбирам разбиране, когато човек почне да мисли и може да прилага. Някой път вие мислите, съзнавате какво нещо е любовта. Някой път казвате – човек може да обича всичките хора. Или някой път казваме – човек трябва да взема и да дава. В природата има малко опити. Има един закон на дишането. Ако ти вземеш най-първо да дишаш, вдишаш въздуха, то е вземане от Бога. Но ако туй, което си взел в дробовите си, не искаш да го дадеш навънка, а задържаш го дълго време, ти ще се умориш. Значи, след като си задържал този въздух дълго време, най-после ще го дадеш. И после пак ще вземеш, и пак ще дадеш. Тъй ще има една обмяна. Ще даваш и ще вземаш. Ако не вземеш, ще умреш, пък ако не даваш – ще се удушиш. Казва някой: „Аз мога да живея и без да взема.“ Не можеш. Пък ако не даваш, ще се задушиш. Значи ще вземаш и ще даваш.

Сега се явява едно трето положение в дишането, което трябва да оправи нещата. Ти си взел чистия въздух от Бога. И след като си го държал дълго време, ти си го опетнил, нечист е станал. В замяна на туй, когато издишаш навънка, трябва да отправиш мисълта си към Бога. И да изкажеш с този нечистия въздух, да кажеш: „Господи, благодаря ти за онова, което ми даде.“ Че как тъй? При всяка вдишка, като издишаш, да кажеш: „Господи, благодаря ти за онова, което ми даде.“ Ще издишаш и ще благодариш на Господа. И после пак ще

приемеш. И много хора се разболяват, понеже не казват „благодаря“. Някои дишат бързо–бързо. Та чакай. И после стават неврастеници. Благодарни на Бога. И вие може в дадения случай да мислите за много работи. Но като вдишате и издишате, при постоянното дишане, ако съзнаете това, ако съзнателно дишате в духовния път, ако посветяхте цял един час съзнателно да дишате и да благодарите, щяхте да бъдете много по-здрави и по-красиви, отколкото сега сте красиви. По някой път казвате: „Кой ще ходи да мисли колко пъти съм поел въздух?“ Та вие се занимавате с въпроси, които нямат никакво разрешение.

Занимавате се с въпроса, искате да бъдете богати. Но какви са законите на богатството? Законите на богатството почиват върху търпението и трудолюбието. Човек, който не е търпелив и трудолюбив, той никога не може да бъде богат. А един човек, който е богат, той е търпелив и трудолюбив. Аз говоря за естественото богатство, което върви по правилния път. Аз не говоря за богатите хора, които са затлъстели, напълнели са, той е станал шишкав, но то не е едно органическо развитие. То са тлъстини, мазнини, едно бреме. Ние говорим за онова, което е органическо. И казвам, вие искате да бъдете богати. Непременно трябва да бъдете търпеливи и да не се безпокоите, да вярвате, че Бог ви е дал богатство. Ще бъдете богати. Няма никаква мъчнотия. Ако вие вярвате в Бога, той ще ви даде толкова, от колкото имате нужда. И ако не ви дава, има нещо, което спъва. При това, за да задържите туй богатство в себе си, постоянно трябва да бъдете щедри и чисти. За да го придобиете, трябва да бъдете търпеливи и трудолюбиви, а за да го задържите, трябва да бъдете щедри и чисти. Значи, сиромас си, ще признаеш, че не си търпелив. Сиромашията учи хората на търпението и трудолюбието. Щом научиш този закон, тогава ще учиш другото – трябва да бъдеш щедър и чист, за да можеш да запазиш богатството си. Ние трябва да запазим богатството си, защото то ни е потребно. Щедър трябва да бъдеш и чист, за да можеш да го запазиш. Ние имаме здраве, за да го

запазим, чистота ни е потребна. И щедрост ни е потребна. Щедро трябва да приемаш и щедро да даваш в мисли и в чувства. В любовта трябва да бъдеш щедър. Какво ти струва да обичаш?

Сега другото положение. Ще ви дам една максима, която почти я знаете. В света има само една сила, която приравнява хората. Прави ги равни. Но тъй както сега живеят, то е невъзможно да бъдат равни. Равенство има само в любовта. Е, какво? Когато вие обичате едно животно, вие го приравнявате със себе си, гледате го, милвате го, давате му храна, ходи с вас, водите го из гората. Споделяте си хляба с него. То ви забавлява, като че ви е другар, макар че не е. Но вие го приравнявате със себе си. Щом не го обичате, вие го гоните. За да бъдат хората равни, те трябва да се обичат. И не могат да бъдат двама души равни, щом не се обичат. И другият трябва да го обича, за да го счита, че е равен на себе си.

Сега някой казва: „Трябва да обичаш ближния си.“ Защо трябва да обичаме Бога? Като те обича Бог, той те приравнява със себе си и като те обича, той иска твоето добро. И ти трябва да обичаш Бога, за да имаш предвид неговото добро в себе си. Да го славиш, за него да мислиш всякога. Да го подигаш в мисълта си. Ти няма да живееш за себе си. Бог, като ни обича, живее заради нас. А ние като обичаме Бога, ние ще живеем заради него. Значи каквото работим в света, ще работим за него, ще живеем за него. Тъй трябва да схващате. Ако така не схващаме живота, Божиите блага не могат да дойдат на земята. Вие, духовните хора, така трябва да схващате този вътрешен закон. Защото всичките хора в света, това са само форми, тъй математически форми, в които Бог се проявява. Един човек тебе те обича, то е едно мимолетно проявяване. Бог те обича чрез всичко и навсякъде. Навсякъде трябва да виждаш Божиата любов. Това е правата мисъл. А в дадения случай ти можеш да имаш деца, той, Бог ги е дал за малко време. И един ден тези твои деца, които си тъй обичал, те ще те напуснат, ти ще останеш сам. Ще се явят някои други деца.

Допуснете сега, някоя майка седи, имала 4 деца, умрат децата ѝ. Тя все ѝ е тъжно. Защо Господ е взел децата? Защо я направил нещастна? И т.н. Ама нека стане проповедница, да иде да проповядва, да обърне хората към Бога. Тя все ще намери 4 деца, които ще обърне към Бога. Тя ще намери 4 души, които ще я обичат и тя ще ги обича. А може да има и десет, и петнайсет, и дваисет, и трийсет, колкото иска. И седите вие, и мислите, че сте нещастни. Щом станете нещастни, идете да проповядвате. Ама ще кажете: „Ние не знаем как да проповядваме. Аа, хъм.“

Аз съм виждал тук някои сестри проповядват. Други сестри съм гледал, като се спорят, та като се говори за някой, та да видиш как аргументират всичко туй. Та всичките думи, тъй като някои броеници ги нарежда. И не знаели. За проповедници всички ви бива. Проповедници може да станете. Щом сте нещастни, идете да проповядвате, обърнете хората. И ако нямате синове, дъщери, ще ги намерите там. Но трябва съзнание. Когато човек отива да проповядва, трябва да опита къде е волята Божия. Значи ще имаш едно ръководство в душата си, в духа си ще имаш ръководство. И това ръководство ще бъде тъй, както е ръководството на светлината. Щом слънцето изгрее, земеделецът – воловете, колата, и отива на нивата. Но ако слънцето не изгрее, и да се яви в него желание да работи, той не може да работи на нивата. Трябва да има светлина вътре в себе си, то е разположение. А туй разположение не може да дойде без туй, което вие наричате любов в света.

И хората си създават сами своите нещастия. Има запример мъже, които са толкова ревниви, че като излезе навънка, затвори жена си, вземе ключа и излиза навънка. Сега къде е лошото? Има мъже, които водят жените си. Ако е чиновничка, той ще я заведе на служба, и вечерно време пак ще дойде да я вземе. Той я ескортира като един цар. Сега де е лошото? Значи този човек счита жена си като една ценност, която могат да я откраднат. Онази жена често плаче защо мъжът ѝ е такъв. Че има цар – аз да ви кажа какъв цар има. Да повика

друга една сестра, която е красива, да се влюби мъжът в нея веднага, той няма да я погледне. Освобождението другояче не може. Ако тя не може да се справи, да остави мъжа си да обикне другата. Злото е там, че тя е имала в ума си да има един мъж, който да обича само нея, да не обича друга жена. Там е всичкото. Господ не е създал един мъж да обича само една жена. Може би вие тъй мислите. Туй да е ваш морал. Та ми разправяше една българка. Ще ви приведа един пример. Тя се оженва, обича мъжа си и мъжът ѝ я обича. Но умира мъжът ѝ, отива на другия свят. Една вечер тя го сънува. Тя като го вижда, името му било Пенко. Пита тя: „Е, как е в онзи свят?“ „Много съм добре.“ По едно време иде една друга млада жена, хваща Пенко за ръката и казва: „Хайде, ще си ходим.“ „Че как казваш тъй, той е мой мъж.“ „А, не е твой, тук е мой.“ И го взема. И Пенко тръгна подир нея. И мене ме остави.“

Питам сега, какво е това? Това са ония криви разбирания. Вие свързвате любовта с много еротически понятия. Нищо повече. То е първото престъпление. Когато един мъж обича една жена и друга, втора, това е първото. Всеки един мъж, когато полага на жена си, когато я обича, в любовта няма абсолютно никакво престъпление. Човек, който обича, той не може да прави никакво престъпление. Престъплението произтича от съвсем посторонни причини. Там, дето има любов, престъпление няма. И Павел казва: „Любовта не завижда, не се превъзнася, не дири своето си, не се раздражня.“ Това е любовта. И всяка една жена, ако дойде някоя друга, само да ѝ тури някой бръмбар, да каже: „Мъж ти обича еди-коя си жена“, цял скандал се дига. И тогава какво прави Господ? Допуска, ще се яви ревността. Той ще заключи жена си, ще ходи навънка. Като се върне, ще я попита: „Ти къде беше?“ Или: „Кой беше тук?“ Така ревнивият мъж държи отчет за жена си. А тя няма право да го следи. Той, като я заключи, може да ходи. Но докато той е ревнив, за нея той е сигурен. Докато той има ревност, той не хвърля око на друга жена. Но щом престане да я ревнува, той вече има друга жена в ума си. И затуй всяка една

жена, макар че я бие, тя ѝ пада мед на сърце. Тя казва: „Той няма да има друга. – И казва: – Бий ме.“

И питам, доколко време може да задържите такава любов? Аз изваждам правилото, доколко време може да задържите такава любов – пет, десет, петнайсет, дваисет, трийсет години, като замине за другия свят, все някой друг мъж ще те вземе. Та, смъртта като дойде, значи ти не си господар на туй, което обичаш. Ти имаш син, дойдат и го вземат. Значи този син не ти е син. Има и друг баща. Имаш дъщеря, вземат ти я, имаш слуга – и него вземат. Всяко нещо, което могат да ти го вземат, трябва да се убедиш, че не ти си господар на туй положение, на този човек.

Има и друго разрешение за живота. Та казвам, Соломон е влязъл, тъй подразбира – колко мъчно човек разбира отношенията на съществата, между живите същества. А жестокостта значи втвърдява, огрубява неговото лице. Ти си недоволен от едно положение, от едно нещо: щом човек не може да изпълни волята Божия, жестокосърдечие то ще се яви в него като едно последствие. Понеже в света празен ти не можеш да бъдеш. Ти трябва да вършиш нещо. Или добро, или зло. Ако не вършиш доброто, ще вършиш злото. Ако не искаш да вършиш злото, трябва да вършиш добро. Това са двата полюса, от които ти трябва да вземеш единия или другия. Не се спирай ти да мислиш. Ако не обичаш, ще мразиш, ако не мразиш, ще обичаш. Ти не можеш да имаш друг избор. Ако обичаш, няма да мразиш, но щом мразиш, ти не можеш да обичаш. Ти ще се намериш в противоположни полюси. Тогава при омразата де е смисълът на живота? Човек ще вземе друга черта. Лицето на човек, който мрази, ще придобие известни черти. Той е по-енергичен, по-смел, по-решителен, по-нахаен. Тия състояния са кратковременни. Омразата е по-силна, но всички ония пехливани, които се борят, се втвърдяват, техните мускули са твърди и пехливаните много скоро умират. И умират от втвърдяване. Ти ще бъдеш силен, но мускулите ти ще станат крехки, нервите ти ще се втвърдят и ти ще умреш

преждевременно. В доброто повидимому ти ще бъдеш по-мек, но там се продължава животът. Тялото е по-пластично, тъй с по-малко мъчности, с по-малко труд работа се върши и работите се уреждат.

Сега туй е философската страна, но трябва една школа, с която да се занимавате, да правите опити. И ще имате един живот. Мнозина, да кажем, имат известна дарба. Но една дарба в човека не може да се развива без любов. И една дарба не може да се прояви, трябва да имаш едно външно отрицание. Доброто ще го поставиш като основа отвътре. А злото ще го поставиш като една външна възможност, за да проявиш туй, което искаш. Някой път, за да прокараш една своя идея, ти се караш. Туй е един външен метод, за да прокараш един свой възглед, ще викаш: „Какво мислите вие? Какво ми говориш?“ А вътре имаш желание да го търпиш. Но вътре имаш намерение да му втълпиш. Този човек ще те слуша, ще ти благодари. Ти разравяш земята и поставяш туй семе. Аз не съм за онази мекота. Отвън човек не може да бъде мек. Но вътре? Аз говоря за оная мекота, вътрешна доброта трябва да има човек. И ако човек допусне злото да влезе в сърцето му, той върви по един наклон, него го очаква вече нещастие и той всичко може да изгуби. Злото винаги трябва да се държи отвънка. А доброто отвътре. Отвътре да служиш на доброто, не да го държим ние, а отвънка да служим на злото.

И като четете посланията на апостол Павел към римляните, той казва: „Намирам този закон, че в себе си с плътта си служа на греховния закон, а с духа си служа на закона на любовта тъй. – И казва: – Кой ще ме избави от това?“

Няма какво, отвънка ще служите с плътта си на греховния закон. И какво ще кажете? Можеш да се откажеш да служиш. Ще умреш. Нали знаете, някой път някой човек може да ви даде хляб. Не обичате човека, аз съм виждал някои хора, като им дадеш хляб, някой човек, когото те не обичат, че го мокрят хляба, стържат го. Като не обича човека, изстърже го там, дето е пипал, а другото пак ще ядеш.

Сега аз искам да ви наведа, някои от вас сте дошли до едно противоречие. Вие се чудите, казвате: „Защо едно време бяхме по-добри, а сега не сме добри?“ Не, вие се лъжете. Едно време бяхте по-лоши, сега сте по-добри. Като седне някой да ми разправя, че едно време бил по-добър, той не разбира закона. Той си мисли, че е по-добър. Тогава нека се върне назад. Ако едно време бяхте по-добри, а сега сте по-лоши, тогава няма прогрес в света. А в прогреса ние разбираме, че едно време сме били по-лоши, а сега сме по-добри. Ама някои хора станали по-лоши. Не. И те са по-добри станали, само че в тях злото е било голямо, а сега светлината е по-голяма, ние виждаме злото у тях. Запример един физиономист като ти погледне лицето, той веднага ще види, че има много работи, с които ти трябва да се справиш. По някой път и ние не разбираме. И казвам сега, през живота си човек трябва да разбира – има едно състояние, дето човек се дразни. Тогава, който и да му говори, не иска никой да му говори. То е така, някой път човек се намира в едно положение, че никой не иска да му говори, нито да го корят, нито да го хвалят. Исква да бъде сам. А се случва, него ден дойде някой, иска да ти разправи нещо. А тебе те човърка нещо, казваш: „Махни се.“ Е, хубаво, тогава ще се опита търпението. Седни и слушай. Поне имайте туй търпение.

Тук имаше в София един тенекеджия, аз го наричам бърборко. Един ден той идва при мене, там в 66. Аз излизам вълка, казвам: „Работа имам.“ „Моля, моля, ще бъдете тъй добри да ме изслушате само за пет минути, и бързам.“ Казвам: „Ще имате пет минути.“ Пращам го в стаята си, сяда той и почва да ми говори. И аз си турих всичкото търпение да слушам петте минути кога ще минат. И след като ми говори три часа, аз не му казвам за капан: „Защо за пет минути седя три часа?“ И след три часа прозя се той, това-онова. Рекох: „Имате ли още нещо? Хайде сега да излезем на разходка.“ Хубаво опитах търпението си. Та ми цитира от Писанието, та ми проповядва. И аз с всичкото внимание учих философия. Че ако не бях го слушал, как ще ви разправам много работи и как щях да стана

философ? Та мъчно е да слуша човек. Имайте търпението да слушате. Дойде някой път, кипнете. Казвате: „Трябва да взема да го изхвърля този човек.“ Пък този човек се въодушевява. Колкото аз искам да го изхвърля, той се въодушевява. И той само гледа дали се дразня. Аз гледам сега вътре, отвънка туй, което става, аз го знам, но вътре съм спокоен, казвам: „Не се безпокой, няма нищо.“

Та казвам, същият закон. Някой път и на вас могат да се случат неприятности. Дойде една неприятност, казвам: само 5 минути, а човекът седя три часа и ви занимава с всевъзможни философии. Ще турите всичкото си търпение, няма нищо да изгубите. Или дойде ви някоя болест. Че то е един тенекеджия. Дойде ви някой ревматизъм, болест, коремоболие, то е тенекеджията. Разправя, разправя, ще ви върти и ще го слушате хубаво. Ще ви цитира стихове и след като свърши разговора, ще излезете на разходка с него. И след като излезнахме отвънка, казва: „Много ви благодаря за голямото внимание, което ми дадохте.“ Аз не му направих нито един намек, че каза за пет минути. Но той не знае, той не гледа нито часовник, аз си гледам часовника – три часа. Рекох, донякъде съм научил търпението. А в неговия ум той си мисли, че пет минути ми е говорил, казва – много ви благодаря, че съм му дал внимание. И тогава, като станахме, рекох: „Слушай, аз ви много благодаря, но втори път като дойдете, да не ми повтаряте пак същото. Пак втори път, ако ми говорите, искам, като ми кажете нещо, да не ми повтаряте, но нещо ново, ако ми кажете. Аз не обичам нещата да се повтарят. Може пак да ми говорите.“ Може да направя това упражнение. Оттам насетне той не дойде да ми говори, защото не можа да намери нещо ново. Нищо повече. И ако речете да ми говорите, ще ви кажа, че туй съм го слушал веднъж.

Та ви трябва търпение и трудолюбие, за да станете богати. Трябва ви щедрост и чистота, за да задържите богатството си. Тези неща са необходими, за да може да разберете словото. Божественото слово мъчно може да се разбере. И Христос казва на едно място:

„Мъже, докога ще ви търпя.“ Такива противоречия в живота всякога се явяват. И казвам, главното седи в разрешението на ония задачи, които имате. Вие имате задачи, ако не ги разрешите, вие в Царството Божие ще влезете и ще излезнете навънка.

Та ти като станеш търпелив, ти вече имаш едно богатство. Като станеш трудолюбив, ти имаш едно богатство. Като станеш щедър и чист, ти разполагаш с тези богатства. Туй са качества. Тъй повидимому ти казваш търпение. Но търпението е едно богатство. После аз съм привеждал онзи пример за онзи философ,

който е работил върху известни математически задачи двайсет години. На малки листчета си правел своите изчисления и ги държал в кабинета си. Един ден по невнимание оставил стаята си отворена, влиза слугинята и като вижда тези листчета, взима ги едно по едно, събира ги и ги турга в печката. Изгаря ги. Очиства стаята хубаво. И като се върнал той, казва: „Аз влязох в стаята ти и очистих всичко.“ Той я погледнал и казал: „Моля, втори път това да не правиш.“ Двайсет години труд – в печката отиде. Чистила е тя.

Та Господ не иска от нас такава чистота на слугинята. Има много неща у нас, които трябва да останат. Такива листчета, каквито са, да си останат тъй разхвърляни. Нека дойде не слугинята да ги урежда, но да дойде онзи, който ги е писал. Той да си ги нарежда. А слугинята да пита господаря си може ли тя да се оправи с това. Някой път ние, като влезем в себе си, имаме известен морал, събираме всичко това, очистваме го. И досега всичко сме очистили, и нищо не е очистено. Най-хубавите работи, които имате, има работи, които не трябва да ги очиствате, не трябва да горите в себе си. Някой път вие виждате някои работи, които вие не харесвате в себе си.

Запример вас ви е неприятно един човек да ви целуне. Но кой? Който не ви обича. Но един човек, който ви обича, ако ви целуне, как ще ви е приятно. Ако ви целуне слънцето, няма ли да ви е приятно? Ако ви целуне чистият въздух, като ви лъхне, не ви ли е приятно? Ама водата като влезе във вас? Чистата балканска вода. Казва някой

от вас: „Мене никой не ме е целувал.“ Ние сме хора, направени само от целувки. За мен човек е направен от единия край само от целувки. Аз го виждам. Дойде един ден една сестра и ми препоръчва друга една сестра, казва: „Много се е научила тази сестра, седяла с ножичките си и реже такива малки парченца, и си прави лапчини.“ Казвам, цяло изкуство е научила.

Та казвам, аз считам, че човек е направен от малки крѣпки от такива целувки. Слънцето го целува, въздухът го целува, водата го целува, хлябът го целува, този, онзи, целият е скърпен от целувки. И благодарение че са дошли всичките тия Божии целувки отвсякъде, туй е Божията любов. Не се възмущавайте. А може да се възмущавате от ония целувки, в които няма любов. Но това са много редки целувки. Те са на десет хиляди една целувка може да се случи без любов. И благодарете на това, няма какво да се опасявате. А всички други целувки, които постоянно стават в нас, те са Божествени. И благодарете, че сте направени от целувки. А целувките са израз на Божественото благословение. И човек, като мисли, трябва да вижда колко Господ е внимателен. И ние трябва да го обичаме, да изпълняваме неговата воля.

И Христос казва: „Аз дойдох вкъщи, ти вода за краката ми не даде, целувка ми не даде.“ А тази грешница като го целувала, целувала, прощават ѝ се греховете. Или всеки човек в себе си вътре трябва да мисли право. И трябва да целува право. Целувката трябва да вземете като един процес духовен. Той не е външен процес, той е процес на човешкия дух, той е процес на човешката душа, на човешкия ум, на човешкото сърце.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния. Вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

*23 утринно слово 31 март 1935 г., неделя, 5–6.30 часа София –
Изгрев*

ДВАТА МЕТОДА И ДВАТА ПЪТИЩА КЪМ СРОДНАТА ДУША

Размишление – 15 минути

Девета глава от „Книга на Еклисиаста“

Интересна глава е тя. „Защо турих всичко това в сърцето си, за да издира всичко това, че праведните и мъдрите и делата им са в ръката Божия“ (1. стих). „Не ще имат вече никога дял във всичко, що става под слънцето“ (6. стих).

Някои мислят, че като грешници ще живеят на земята. Това да изчезне из ума ви. Ти неговата философия ще имаш тогава. Той мисли, че грешникът ще живее дотогава, докато умре. Докато е жив, като умре, свършва се вече. Ето другото учение – знанието е досега. „Иди яж хляба си с веселба и пий виното с весело сърце, защото Бог вече благоволи в делата ти“ (7. стих). На праведния казва: „Не ходи да се безпокоиш.“ Както се случва на праведния, така и на грешника. Според тази философия забрави всичко. Добро е всичко, „защото Бог вече благоволи в делата ти“ (7. стих). „Във всяко време да бъдат бели дрехите ти и миро да не оскудее на главата ти“ (8. стих). Тоест във всяко време гледай да бъдеш чист. „Радвай се на живота с жената си, която си възлюбил, във всичките дни на суетния си живот, които ти се дадоха под слънцето, във всичките дни на твоята суета“ (9. стих). Тук Соломон е поумнял. След като е имал триста жени, казва – една жена много желае. Тия жени, но които си възлюбил, не, които не си възлюбил. „Защото няма ни деяние, ни помишление, ни знание, нито мъдрост в гроба, дете отиваш“ (9. и 10. стих). Тук вече право разбира. Ако грешиш и след като умреш, ще се простят греховете ти, то е празна работа. „Обърнах се и видях под слънцето“ (11. стих).

„Бог е Любов“

Прочетете тази глава още веднъж вкъщи. Има какво да помислите.

Нещата имат един случай във времето на Соломона и сега е пак един, но в случаите има разнообразие. Може да се случи нещо при благоприятни условия, пък може да се случи и при неблагоприятни условия. Соломон идва най-после до едно заключение, че човек трябва да бъде доволен от онова, което Бог е поставил в него. И да не търси неща други, поставени във от него. Защото всичкото зло е, че ние се товарим в света с много странични работи. Отвън се товарим с неща непотребни. Има хора, като влезете в къщата им, ще видите сумати конски петали– дваисет, трийсет, четирийсет, петдесет, шейсет, навсякъде ги наковал, да му върви. Конски петали. Ще видиш някой, натурял такива старини, целия салон изпълнил със старини, да му върви.

И после единият случай, откъде се ражда злото в света? Злото произтича от доброто. На пръв поглед не че доброто създава злото, но понеже не знаем как да употребим доброто, като не разбираме неговото естество, ние се натъкваме на едно външно отношение на доброто, което има към нас.

Един прост пример. Да вземем един млад момък. Зароди се в него едно желание да има другарка. Отлично, едно благородно желание в душата му, казвам, радвам се, че той търси своята сродна душа. Излязъл някога от невидимия свят със своята сродна душа и по някакви причини неговата сродна душа отишла в една посока, а той в друга, търсят се. Представете си, че той забравил нейния облик, нейния образ и тази душа той започнал да я вижда в тази жена, в онази, във втора, трета, четвърта. Другите може да се чудят какво търси. Сродната си душа. Някой път хване някоя сродна душа. Не е неговата. И тя е красива, добра. И си навее беля на главата. И другите хора и те търсят своята сродна душа. Някой му казва: „Тази жена не е твоята, тя е моята сродна душа.“ Той започва да се ядосва, как тъй

другите да му огледват жената, ще се скара със своя приятел, че погледнал жена му.

Един човек, който намери своята сродна душа, той се е примирил с целия свят. За него злото не съществува. А който не е намерил своята сродна душа, за него злото съществува. Следователно, ако злото вас ви дразни, вие не сте намерили вашата сродна душа. Може да ме попитате: „Накъде и кога може да я намерим?“ Когато не спите, когато не отлагате. Това са все думи. Има сега друга опасност. Ето къде е. Когато и да говорим, аз бих желал вие да се научите да слушате. Да знаете какво нещо е слушането. Представете си, ако вие сте вън, в природата, аз вземам всичките правила за живеене в природата. Тогава вятърът духа и този вятър всичко разпръсква, духа косата. Той ни най-малко няма намерение, нито иска да ви обиди, но духа. Прах ще ви навее в очите. Някой път ще ви прекатури шапката. Някой път може, ако е много силен, да ви търкули на земята. Но той ни най-малко няма желание. Случва се това, когато той си върши работата. Вие почакайте вятърът да си свърши своята работа. Пък и той, като си свърши работата, тогава излезте. Вие излизате, когато той си върши работата. И тогава се намирате в едно стълкновение. И казвате: „Защо Господ създал света така?“ Ами че как трябваше Господ да създаде света? Именно тъй, както го е създал. Вятърът нека си духа, ти се сгушваш тогава. Пък има един начин, по който може да се освободим от всичките злини в света. Защото вятърът, колкото по-голяма повърхност имаш, толкова повече ще те духа. Смали се, стани толкоз малък, че да не може да те духа вятърът, за да бъдеш свободен. На вас съм привеждал идеята – вие не можете да я схванете.

Човек в света, за да бъде силен, трябва да знае две неща. Да знае как да се уголемява и да знае как да се смалва. Щом искаш да станеш знатен пред хората, стани голям. Щом искаш да избегнеш злото в света, стани малък, никой да не те вижда. Ако ти знаеш онзи закон, да се смалваш, като станеш малък, ти можеш да се промъкнеш откъдето и да е. На пътя ти има разбойници, чакат те, ти станеш

толкоз малък, че те не те забелязват. Като ги заминеш, станеш пак голям. Питам, тогава кой ще те обере?

Сега често се говори в окултната наука за влиянието на човешката мисъл. Не може да има човек, който не е намерил своята сродна душа. Той, като помисли, не може да бъде силен човек, той е слаб човек. Човек, който няма сродна душа, той винаги се дразни, съмнява се, обезверява се. Има нещо, което все му липсва. Онзи, който я е намерил, не се дразни. Вие ще се смутите. По някой път вие искате да си изясните вашите противоречия по друг начин. Вие казвате, че боледувате, понеже пари нямате. Не е така. Вие сте се разгневили, понеже някой ви обидил. Не, не е там, може да го обясним така, но няма никаква философия. Та, ако един човек може да ви раздразни, може да ви разгневи, значи вие сте много слаб човек. Един човек, който сполучи да ви бутне, да ви гътне на земята, вие сте слаб човек. Какво уважение и почитание може да имате. Ами ако, който се доближи до вас, отскочи на четири-пет метра? Вие носите един кобур, току питате, казвате – да вярвате в Бога. По някой път казвам, нас не ни трябва това оръжие. Аз нося едно много модерно оръжие, такова страшно. Аз нося едно оръжие, че около себе си мога да подигна температурата до пет, шест, до десет хиляди градуса.

Питам, човек който може да си подигне температурата до десет хиляди градуса, та аз съм най-опасният човек. Че ако вляза в някое село, ще запала всичките къщи. Всичките хора ще бягат от мене. Вие усещали ли сте температура пет хиляди градуса какво е? Питам, ако вие можете да повишите вашата температура на пет хиляди градуса, колко врагове ще имате? Ако се приближи една армия от сто хиляди души, като се размахнат, от нея нищо няма да остане. Ще я накарате всичките ѝ топове, всичко туй ще се стопи. Вие, като видите топовете, оръжието да се стопява, ако минете покрай крепостите, които са такива направени, ще ги стопите. И камъни, всичко ще се стопи, отдето минете. И танкове, всичко ще се стопи. Вие седите и казвате: „Защо Господ направил света така?“ Господ създал света за такива

будади като вас. Вие казвате – бъди умен. Бъди туй, бъди онуй. Или будала. Туй го изопачили. Както българите взели думата „будала“ – „буд–“ и „– ала“. Или както думата „убит“. „Бит“ значи бита на един народ. Животът, техният живот, нравите, обичаите. „У бит“, значи у бита на този народ. Сега казват – убили го. Казвам, убит значи да изследваш какъв е неговият живот и нрави. А сега турили значение, че той не съществува, умрял някъде. Етимологически откъде накъде им е хрумнало това? Аз казвам „убит“, значението може да се тури. То е второстепенно значение. Първоначалното значение – битът, после имаме друго.

Аз не казвам, че ние мислим криво, в нас има всичките понятия за морал. Аз казвам, в съвременното човечество няма морал. Моралът не е нещо, което може да се тури на човека отвън чрез закон. Моралът в пълната смисъл е нещо, което произтича отвътре навън. Той е един извор. То е морал. А туй, което се натрапва чрез закон – ти да не крадеш, да не убиваш, то е външен морал. Ти не можеш да имаш този морал, ако нямаш в себе си любовта. Любовта е моралът.

Казваш, да бъде човек добър. Отвън вие не можете да бъдете добри. Ама, казва, понеже той е беден човек, не е ял. Но че нямаш пари, че си сиромас, това е другата лъжа. Никой не е сиромас. Аз не вярвам, че има сиромаси хора в света. Искат да ме убедят. Казват, много съм сиромас. Казвам, този човек себе си лъже. И мене иска да лъже. Казвам, за колко пари искаш да ми продадеш сиромашията си? Един сиромас човек аз го купувам. Аз много оценявам сиромашията.

Искам да разбирате нещата. Вие седите, имате предвид вашите стари привички и навици, за които аз никак не се спирам. Аз не се спирам върху стария живот на хората. Аз за хората имам ясна представа. Не това, което говорят. За мен вие по външност, тъй както сега сте, представяте някоя обикновена дреха, която вие туряте като работна, но това не сте вие. За мен, че един човек се облякъл похубаво, че сте станали учен човек, нищо не значи. Че минавате за светия, и това нищо не значи. Никакъв светия не сте. Според мене

няма никакви светии. Че някой станал грешник. Никакъв грешник не е. Нито е праведник, нито е грешник. За мене аз деле хората така. Има хора, които мислят, има хора, които не мислят. Онзи лошият човек, той не мисли. Добрият човек мисли. Сега някой ще изяснява причините. Сега аз ги обяснявам по моему. Не че е обяснение. Един човек, който има очи, тъй както Господ му ги е дал, не се спира никъде. Но един ден, ако той тръгне в една публика и тук се блъсне, там се блъсне, иска извинение от този, от онзи. Някой път някой ще го гътне. И ще го пита: „Защо ти са вързани очите?“ Правили ли сте опити? Тогава хората казват: „Ние ще направим опит с тебе.“

Един пример ми разправяха от тези, битолските просяци. Във Варненско някой български чорбаджия бил неразположен. Иде един гадуларин, свири, води със себе си един просяк. Чорбаджията казва: „Този слепия човек него ли намери да ми водиш днес вкъщи?“ Той щял да жени дъщеря си него ден. Взема един прът и слепият избягва преди цигулара. Слепият хвърлил своите превръзки на очите. Влиза чорбаджията и казва: „Господа, братя селяни, днес едно чудо стана. Аз не знаех, че мога да отворя на слепите хора очите. Днес на един битолски просяк отворих очите.“ И двамата гадулари изскочили из селото. Той си хвърлил въсьмките превръзки и двамата побягнали. По някой път и ние играем ролята на един гадулар. Аз считам, половината от хората са гадулари, които свирят. Добрите са гадуларите, а лошите са слепите с превръзките. Добрият води един лош след себе си.

Казвам, как ще се оправи светът? Един български чорбаджия трябва, когато се жени чорбаджийската дъщеря, не иска битолски просяци. И когато – сега ще направя едно заключение – когато търсим онзи истинския път, да живеем в закона на любовта, нас не ни трябва битолски просяци. На съвременния морал, на добри и лоши хора един е пътят и за двамата. Аз не казвам, че тия хора са намерили един начин за препитание. Единият свързал очите си, да покаже, че е спял, другият ще прави услуга – той свири, за да им дадат пари. И

двамата ядат и пият. Като ядат и пият и двамата с отворени очи, щом идат да печелят, единият играе ролята на битолски просяк, а другият свири.

Не мислете сега защо Господ създал битолските просяци. Битолските просяци ги създадоха българите. Не че нарочно ги създадоха, но то е един начин за един живот по-износен. Няма да правиш търговия. То е лесна търговия, да си помогнеш. Сега аз вземам – това е външно нещо, мен не ме интересуват просяците, – но само взимам едно явление, за да обясня един факт, който съществува. По същия начин всичките противоречия, които съществуват в нашата душа, няма да можем да ги премахнем. Но има един начин, по който може да се премахнат противоречията. Ще влезете в пътя на онова истинско развитие.

И най-после Соломон дошъл до това заключение. И казва: „Иди и яж хляба си с веселба и пий виното си с весело сърце, защото Бог вече благоволи в делата ти.“ „Понеже живо куче е по-добро от мъртъв лъв“ (7. стих). Значи, ако искаш повече в този живот, не че човек не трябва да има стремеж. Казват, човек трябва ли да се стреми? След като си напълнил едно шише с един килограм вода, няма да го държиш под чешмата. Туй шише не може да събере повече. Този живот, който живеем, не пресилвай себе си. Не туряй в ума си излишни работи, които не можеш да носиш. Вие запример по някой път седите, искате да знаете какво трябва да вършите и как да го вършите. Първото правило е колкото вземаш, толкова трябва да даваш. Трябва да има правилна обмяна на възприятията. Колкото вземаш, толкова да даваш навънка. То е законът на равновесието.

Аз вземам за основа дишането на човека. Най-първо това, което Бог ти е дал, трябва да възприемеш. Колкото въздух възприемеш, толкова ще повърнеш. И тогава ще гледаш всичкия нечист въздух да изпратиш навънка, защото той е потребен на природата. И умният човек, и глупавият човек може да имат една правилна обмяна – трябва да дишат. И здрав може да бъде. А мъдрецът се отличава с

друго. Той никога не изпраща този въздух, който издиша. Той всякога с туй издишане навън ще изпрати една своя мисъл, едно хубаво слово. В туй седи доброто. А пък сега не зная колко пъти на ден ви иде да кажете една добра дума. Вие възприемате въздуха и после кажете „хъ“. Аз ги наричам тези, които така дишат нефеш ортак. Пак трябва да го обясня. Знаете ли какво значи? Аз ще го обясня. Един, който, без да работи, става ортак. Турците имат такива големи камъни, жито чукат, кафе чукат с големи дървени чукове. И онзи, който удря, казва „хъ“. Минава един и казва: „Слушай, приятелю, аз нямам работа и ти няма какво да викаш „хъ“. Ти ще удряш и аз ще викам „хъ“. И така ще ти стана ортак. „Хубаво“ – казал той. Очукали кафето. Ортаци са, и той кафе има. Трябва да делят парите от него. Казва: „Не може, ти не си чукал кафето. Половината не може да ти дам, много искаш.“ Отиват при един турски съдия да се съдят. Разправят му какъв е ортаклъкът. Казва му: „Той чука кафето, аз виках „хъ“. Съдията казва: „Право е да му дадеш. Ще туриш една тенекия и ще пуцаш парите на тенекията и те ще кажат „тин“. Парите ще бъдат за тебе, а „тин“ ще бъде за него.“ Сега аз прилагам правилото. Но приложете този закон в себе си. Ти може да си един невежа ортак, единият е работил, а ти си казвал „хъ“. Ти си ортак само на „тин“. Чудиш се защо на тебе нищо не се пада. Ще работиш в себе си. Само с „хъ“ тази работа не става. Сега не казвам, че във вас няма желание.

Някои мислят, че аз отричам във вас желанието. Не, аз в света виждам кривите методи и начини на мислене. Аз виждам кривото вътре и се чудя на техния гениален ум, че са изопачили Божиите работи, че светът е такъв, какъвто Бог не го е създал. Какви ли усилия човек е направил, той ще стане, ще ходи да посещава бедни, но той посещава не за да разбере Божия път. Съвсем друга цел има. Има добри хора, които посещават някой квартал. Някой път вие давате на някой човек. Вие не сте еднакво разположени към всичките хора. Като дойде по-угледен някой, веднага дадеш повече. А на друг дадеш по-

малко. На един дадеш десет лева, а на друг дадеш един лев. Защо? То е вече твое право. Няма закон, който показва колко трябва да дадеш. Няма писан закон. Като дойде един министър, колко трябва да му дам? Някой е гладен, трябва да го нахраниш. Друг е жаден, трябва да го напоиш. И за една вечер само. Няма закон за осиновяване. Казва, че никой не може да те осинови. Сега хората трябва да се осиновяват. Или някой мисли, казва – тук е братско. Хубаво, всички имат еднакви задължения. Който иска да използва братското само за себе си, нефеш ортак. Работа се изисква, съразмерна работа. И съвременният свят ни е дал много повече изяснения за духовния свят, отколкото във времето на Соломон. Вземете един съвременен инструмент, вземете пианото, един съвременен орган – всеки тон е на мястото си. Тонове не могат да заемат своето място. Сега един човек иска да играе много роли. В даден случай ще имаш само една роля, един тон ще издаваш. Защото, като дойде един майстор да свири и всеки тон като е на мястото си, като изпълни своята длъжност, ще има една вътрешна хармония.

Сега ти трябва да разбираш. За да бъдеш един умен човек, не се изисква да имаш само един тон. Ами съвременната наука открила, че в човека има едно пиано в предната част на неговия мозък. И това пиано има трийсет и пет хиляди клавиши. Трийсет и пет хиляди клавиши – вие даже не сте ходили да ги прочетете. Казва: „Възможно ли е?“ Възможно е в музикалния свят. После за математиката си има своя способност. Да пазите равновесие, си има своя способност. За да бъдете справедлив, за да правите сравнение – има свои способности. Да бъдете изобретателен, това е способност. Да бъдете морален – това е чувство. Да бъдете милосърден – това е чувство. Да имате вяра – това е чувство. Да имате приятелство – това е чувство. И ги наброяват повече от стотина органи за проявяване на разните способности и чувствания в човека. Значи, ако мозъкът ти е правилно развит, ти отвсякъде възприемаш възприятията на разумния свят.

Казвам, онова правилно разбиране, онова научно разбиране, аз разбирам следното. Правата мисъл може да функционира само тогава, когато ние се повърнем към Божествения живот и понеже всичко онова, което в нас е вложено, да го употребим, да се ползваме от него. Ако един човек, може и в тебе да се случи, и ако в тебе дойде правата мисъл, ти ще имаш едно чувство да предвиждаш известни препятствия и пакости, които могат да станат, ще ги отстраниш. Ако ти имаш една права мисъл, тебе човек не може да те обере. С правата мисъл щом се приближиш до който и да е човек, ти ще измениш насоката. И той ще започне да мисли всичко онова Божествено. След като се занимаеш със своята права мисъл, ти ще бъдеш като едно нагорещено тяло и всяко тяло, което дойде при тебе, ще се нагорещи. Щом се нагорещи, ще измени своето естество.

Сега, понеже вие искате все нови начини, сега се проповядва все новият живот. Вие не знаете отношенията между новия и стария живот какви трябва да бъдат. Тя е много проста работа. Вземете един музикант, едно дете, което започва сега да свири на пиано. Представете си, че то е старият живот. Тан-тун, тан-тун, аз целия ден ги слушам, като започват тан-тун, тан-тун. Казват: „Как не ти гръмна главата?“ Тан-тун. То е старият живот, сега се учат. То е приготвление. Но един ден, след като минат това, те ще се научат. И като започнат да свирят – то е новият живот. Новият живот не е тан-тун. Не да вземаш, но да даваш. Хайде на тебе, хайде на тебе. На един, на друг. Аз като видя един пианист си прекръстосва ръцете, казвам, дава в басовите клавиши. Гледа горните клавиши. Аз другояче разсъждавам за един пианист. То е философия. Мен ми е приятно, като го гледам. То е правилният живот. Аз правя своите изводи. Ето например този виртуоз – той е един човек, който е започнал да мисли правилно. Върви по пътя на правия живот.

Казвам, всеки един от нас може така да мисли, да свири, да употреби този инструмент, който Бог му е дал. Сега не е лошо, трябва да търпим, тан-тин, тан-тин. Не може без него. Трябва да има тан-

тин. Не, вечно тан-тин няма да бъде. Година, две тан-тин, после новият живот ще дойде. Досега колко години вие учите тан-тин? Година, две, дваисет, сто години. Сто години тан-тин, после другото ще дойде. Ако някои от вас не знаете как да свирите, тогава викайте някой професор да ви каже. Всички педагози, моралисти, те са учители по музика. Научете се да обичате и добрите, и лошите. Лошият човек е тан-тин, добрият човек това е виртуозът. Всеки виртуоз е минал по пътя на тан-тин.

Казвам, когато е дошъл Соломон, след своите разглеждания е казал така: „Как ли ще мислят хората на дваистия век? В нашето време сега нямаме условия.“ Той искал да свири, но моралът опъва, няма с какво да обясни. И пак е единият случай. Ама с жената си ида, която си възлюбил. А коя е твоята жена, която ще възлюбиш? Твоето сърце. Благодарни на туй сърце. Нито жена без мъж, нито мъж без жена. Нито ум без сърце, нито сърце без ум. Кои са жени сега в света? Всичките животни, това са все жени. Кандидати да се женят. Как ще ме разберете вие? Те са животни, понеже техните сродни души ги няма. Човек се отличава по това, че той има условия да тръгне да дири своята сродна душа. Когато казвате да намерим Христа, разбираме Христос. Това е онзи колективен сбор от души, които са излезли някога от вътрешността на Божия дух. Това е великото, което всеки един от вас търси.

Казвам, вашата сродна душа. И днес можете да намерите вашата сродна душа. Може да я намерите във външния свят. Някой път голям страх може да се събуди в човека. Човешката мисъл – да мисли право, пък някой път голямата любов – тъй, ако се влюбиш, пак там може да се яви правата мисъл. Или трябва да се уплашиш много, или трябва много да обичаш, да проработи мисълта ти. Няма друг начин. Казва – начало на мъдростта е страх Божий. Аз разбирам страх, който трябва да те уплаши, да започнеш да мислиш. Както Мойсей е казал. Или както Христос казва: „Любов към Бога.“ То е вторият метод. По-хубав. Да започнеш да мислиш правилно.

Трябва или много да си страхлив, или много да обичаш. Едно от двете. Това са двата метода, двата пътища, по които може да намерите вашите сродни души. Щом намерите вашите сродни души, тогава може да намерите Христа, можете да бъдете граждани на Царството Божие. Това е естественият път, по който трябва да се върви. Това е, което Христос преди две хиляди години е говорил. Много неща не е казал, но сега как ги разбирате? Много работи има още да ви кажа, но сега не ги разбирате. Много работи има, които даже и вие не сте ги разбрали. Вас, каквото и да ви кажа, вие ще си кажете, то тъй се говори, но не може да се направи. Съгласен съм. Онзи, който знае, за него е лесно, но онзи, който не знае, той ще започне с елементарните работи. Този елементарен път трябва да се мине, не може изведнъж. Някои мислят, че може да се родят гениални. Гениални хора не се раждат. Аз съм слушал мнозина да обясняват – раждат се гениални хората. Но тия хора в ред пререждания са казвали тан-тин, тан-тин, упражнения, упражнения. Гениалността иде чрез едно усилие. Тя иде. Тя се дава даром, но едно усилие, в което всички трябва да работите.

Има един период, в който вие сте работили, има един период, в който Бог ще работи. Щом е ваше времето, работете. Като дойде Бог, той ще работи. Ще дойде геният, ще се прояви. Но докато един гениален или един светия стане, най-първо светията ще мине живота на един грешник. И то е голямо изпитание. Като станеш светия, ти си минал по обикновения път. И после ще станеш виртуоз.

Казвам, този е правилният път. Бог другояче гледа на нещата. Някой казва: „Бог простил ли ни е прегрешенията?“ Всеки, който има да свири, да не се извинява тан-тин. Стига да има желание. Но онзи, който няма желание, който иска само няколко минути да свири на ден, само по пет минути, може би на него ще му трябват десет хиляди години, ако се занимава всеки ден по пет минути. Той, за да стане виртуоз, му трябват десет хиляди години. Аз вземам думата „виртуоз“ да знае човек да живее. Няма нищо по-хубаво от добрия живот. Понеже добрият живот носи в себе си всичките дарби, всичките

възможности, които се дават в живота. Туй, към което се стремим, той, живота, Бог го съдържа в себе си.

Сега някой не е музикален. Защо? И да ви кажа, какво ще ви ползва? Може да ви кажа изкуството да бъдете красиви. Какво ще ви ползва тази красота? Може да направя когото и да е от вас красив. Какво ще ви ползва? Мнозина от вас ще идете и ще съгрешите. Нищо повече. Ако направя някого така красив, по събранията няма да го има вече, по света ще ходи и около вас ще има около десет души кавалери. Около мъжа ще има около десетина жени. Ще получава писма, че без него не може да живеят. Той ще хване едното писмо, ще види как е написано. Тази лъже, онази лъже, ама и той ги лъже. Турил една красива маска и лъже жените, че е красив. Красотата трябва да е израз на човешкия дух, на човешката душа, на човешкия ум и на човешкото сърце. То е красотата. Онази красота, която не е произлязла от тях, тя е престъпление. Тя ще създаде нещастие. Аз не казвам да не бъдете красиви. Един човек, който се е научил да служи на своята душа, той ще стане красив. Вие, ако можете да прочетете Библията 99 пъти, вие ще се измените, старата баба ще се подмлади. Ако прочетете Библията и разберете Библията, една 90-годишна баба ще се подмлади и ще замяза на млада мома. Сега може да ми кажете... Направете опит.

Деветдесет и девет пъти да прочетеш Библията и да я разбереш, не е трудна работа. Трудна работа е да те обичат много хора. Да те обичат сто души, всеки иска да ти обърне внимание, че ти няма да бъдеш свободен. Трябва постоянно да им служиш на тях, ден и нощ. Господ, като видя работата, че е трудна, казал само един да ви обича. Да остане време заради вас. Един ден, като се развиете и станете като ангелите, може по десет, петнайсет, двайсет, сто души да има. Сега, един ако ви обича, благодарете на Бога. То е правилният път. Пък ако някого двама души го обичат, вие го считате престъпление на земята. Всяка жена счита един мъж престъпник, ако има четири-пет жени да го обичат. Казва – не е морален. Че как е възможно добрите жени да

обичат лош мъж? Щом няколко жени обичат един добър мъж, какво лошо има в това? Няма никаква мисъл. Не тургайте тази изопачена мисъл, че ако вас ви обичат, хората за тази обич имат нещо користолюбиво, защото не сте вие, които обичате. Вие по някой път сте носители на любовта. В невидимия свят като слезе един ангел, иска да се прояви, той няма да се прояви с вашето тяло. Ще ви накара да обичате. Представете си стотина хора, които обичате. Какво престъпление сте извършили? Никакво престъпление, неразбиране на живота.

Ние трябва да бъдем проводници на онова великото, което е в света. Защото цялото небе, всичият съвременен свят да можем да бъдем носители на любовта. „Представете вашите тела в жертва свята, богоугодна.“ Умът, сърцето, тялото трябва да бъдат готови, за да бъдем проводници на онова великото, което е в света. Или казват, Бог е благоволил в своето дело, че и да бъде весел. И всичко, което ти желаш, то вече ти е дадено.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

24 утринно слово 7 април 1935 г., неделя, 5–6.25 часа София – Изгрев

ЕСТЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ

(ДА БЪДЕМ РАЗУМНИ. ДОБРАТА ПОСТЪПКА)

Размишление – 15 минути

Десета глава от „Книга на Еклисиаста“

„Духът Божи“

Има едно положение в света, когато човек тръгне като някой пътник за дълъг път, някои хора забързват изведнъж. После към средата, към края вече, погледнеш, ходят вече полека. Някъде бързат, като че внасят повече. Туй показва една вътрешна умора. Соломон, когато започва, в началото много се забързал, та в десета глава търси какво да прави и се занимава с мухите. Иносказателно – с мировареца. „Мухи умрели правят мирото на мировареца да вони, да кипне“ (1. стих), а тази глава е един костелив орех, при който с игла трябва да изваждаш ядките. Аз считам всяка една глава като един обед, та десета глава, види се, малко е станал по-занят, че не е могъл да стотви яденето, но все таки малко струва. Сега вие сами прочетете пак главата.

Поне от тази глава може да извадите една поука, че каквото и да ви се случи, причината сте вие. Че причината сте вие, неразбиране е това. Някой път вие сте неразположени. Той казва – неразположението зависи от тебе. Или не ти върви, осиромашал си, не знаеш как да използваш условията. Та има два вида сиромаси хора. Едните, които нямат нищо в джеба си, а другите, които имат и не знаят как да го харчат. И единият е сиромаш външно, а другият е сиромаш вътрешно.

Запример вземете идеята – всички вярвате, че Господ е на всяко място. Нали така? Тъй проповядват – няма място, дето Господ да не е. А при това сами не вярвате в това учение. Защото, ако Господ е на всяко място, защо грешите? И запример идете някъде, направите

някоя погрешка и ви е страх не от Господа, а от хората ви е страх. Гледате някой човек да няма там. А щом Господ е там, влезете някъде и задигнете нещо, че Господ е там, ни пет пари не давате – да гледа колкото иска.

Или вие вярвате, запример казвате: „Да бъдем добри.“ Ама сами не вярвате в това нещо. Понеже ни най-малко не вярвате в доброто. Казвате: „Трябва да бъдем добри.“ Но някой път казвате: „Човек не трябва да бъде добър, ще му се качат хората на главата.“ Значи максимите, които хората имат в света, не издържат. И много пъти ти кипнеш. Казваш: „Човек трябва да е умен, да мълчи.“ И най-последно казваш: „С мълчание тази работа не става.“ Или запример много пъти препоръчват: „Човек трябва да се моли.“ Но досега малцина хора са научили как да се молят. Тъй както разбират хората молитвата, хората винаги се молят само когато се намират в трудно положение. Щом няма трудно положение, ни един не се моли, всички се изтягат. Щом ги стегне нещо, по три-четири пъти стават вечерно време да се молят. Като го свие коремът, час по час се моли, моли. Като го напусне болестта, успива се.

Питам сега, туй е една изнудителна страна. От такова едно състояние ние не можем да разберем живота. Запример вие не сте правили наблюдения върху себе си де е Божественото у човека и де е човешкото. Говори ви някой човек, допускате, не го разбирате. И вие искате да му говорите. В дадения случай вие не разбирате дали той по човешки говори, или по Бога. Вие предполагате, че той по Бога говори. Той запример казва: „Трябва да бъдеш много добър, справедлив, благороден. Но туй побуждение в него ни най-малко не е Божествено, то е чисто човешко съображение. Някой път човек може да каже: „Слушай, ти много добър да не бъдеш, малко строг трябва да бъдеш.“ Но онзи, който те учи на доброто и който те учи на злото, и двамата по човешки постъпват. Нито едното е по Бога, нито другото.

Питам, де е преимущество на едното учение и на другото? Всеки един човек иска да му говориш само за това, което в даден

случай занимава неговия ум. Вземете някой, който има навика, обича виното, най-хубавото вино. Каквото и да му се говори, казва: „Я кажи нещо за хубавото вино.“ След като му говориш за много неща, казва: „Не знаеш ли най-хубавото вино къде се намира, в коя кръчма, десет, петнайсет, двайсетгодишно вино.“ Някой пък обича да се облича хубаво – след като му говориш, може да му говориш за морал, за нещо научно, той ще каже: „Тия работи остави, не можеш ли да ми кажеш в кой магазин се намират най-хубавите дрехи.“ Другите неща, които можеш да му говориш научни, всичко това е второстепенно за него. Сега някой път и аз гледам, когато ви говоря, понеже виждам, всички се занимавате с много неща. Аз имам едно тънко разбиране, та седя и ви гледам, всеки иска да му кажа това, което го интересува. В дадения случай не съм намерил двама хора, които се интересуват от едно и също нещо. Аз съм срещал момци, по любов ходят, сега вземам „по любов“ – единият иска момата да е висока, тънка, другият иска да е нисичка и дебеличка. Единият иска лицето да е продълговато, другият иска да е валчесто; единият иска очите да са вдлъбнати, другият – изпъкнали; единият иска косата да е руса, другият – да е черна. Все ще намериш някаква специалност. То е вкус. Много малко съм срещал момък да търси някоя мома на света. Казвам: „Де ще намериш такава мома?“ От възък трябва да е направена тя, каквато той търси. А от възък ако ти я направят, тя ще се стопи. В религиозно отношение ако се проповядва за любовта, казват – то за любовта, но малко и за практическата страна. Ако дойде до прераждането, някои ме питат в следущия живот какво щели да правят. В небето какво положение ще вземе и т.н. Казвам, в небето ще бъдеш, какъвто си и тук. Ако си тук ечемик, и там ще бъдеш ечемик; ако тук си жито, и там ще бъдеш жито; ако тук си царевица, и там ще бъдеш царевица. Какъвто си тука, и там ще бъдеш такъв, в другия свят. „Ама – казва – ако съм поп?“ Казвам: „И там ще бъдеш поп.“ Само че калимавката не прави попа.

Има неща, които са съществени, а има неща, които не са съществени. Нима ако един мъж се облече в женска рокля, жена ще стане ли? Или една жена, ако се облече в мъжки дрехи, мъж ще стане ли? Има неща, които са посторонни. Но в дадения случай във всеки един човек има състояния преходни. Запример преходно състояние е, отивам някъде, виждам – човек е неразположен, каквото и да му говориш, казва: „Днес съм неразположен, не ми се слуша нищо.“ Виждам, мисълта му някъде е отишла. Този човек има да дава пари, пет-шест полици, а пари няма, мисълта му съвсем е вадена в това. Искам да го направя весел. Той седи и говори, че светът не бил уреден, хората това говорят, много работи ми говори. Казвам, скоро ми каза един, че еди на кое място имало заровени пари, всичките признаци ги има там, не искаш ли да отидем заедно, не идваш ли с мене? Изведнъж се отварят очите му. Този, който беше неразположен, щом му говоря за парите, изведнъж стана готов. Почна да му говоря, разправам: ей такъв голям един римски куп има там. Веднага му се отварят очите. „Още тази вечер да идем“ – казва. Аз се спра, той само ме обикаля, запитва ме, той се интересува. И сега казват: „То с пари в живота не може.“

Е, кое в живота е най-важното? Религиозният казва, че без пари може, а постоянно парите употребява. Хората говорят, че лъжата е непотребна, а пък лъжата я употребяват. Много работи, които ние постоянно отхвърляме, запример лъжата, кой от вас се е освободил от бялата лъжа? Правили ли сте опит един ден да говорите истината? Опитвали ли сте някой път да говорите истината? Аз съм срещал сестри духовни, там в някоя градина взела ябълки и като ме види, почне да се прибира. Туй, което е взела, туря в долното си палто. Казвам, ето една бяла лъжа. Загръща си ръцете, аз я виждам, тя е брала ябълки без позволение, а се изправя, като че всичко е наред. Някои други сестри, които таман се разговаряли, одумват някого, някоя сестра, и щом ме видят, и току се изправят, говорят други работи, като че нищо не са говорили, преструват се. Значи аз си

обяснявам: когато те говорят за някого, тяхното съзнание не е будно, не е пробудено, духовното го няма. Те са обикновени хора, говорят си. Щом ме видят, веднага се пробуди духовното. Аз ги считам като войници в длъжност, няма го офицера. Седнат и си приказват: „Ние ли ще оправим света?“ Щом се каже, че офицерът иде, току се източат и всеки си вземе поста, като че нищо не са правила. И онзи офицер гледа дали са извършили работата добре. И казват: „Няма ли да си замине, че да се освободим.“

Казвам, има такива положения, които са натрапени, военни положения в нас. Но моралът, който трябва да спазиш, не ти е свойствен. Казваш: „Кога ще се освободя от тази военщина, че да бъда свободен?“ Та сега аз считам одумването за пример – често вас ви е страх от хората, от някой човек ви е страх повече, а от някого ви е страх по-малко. И тогава този, от който ви е страх повече, той е на по-голям чин, този, от когото по-малко ви е страх, той е на по-малък чин, а този, от когото никак не ви е страх, той е барабар с вас. Казва: „От този ме е много страх.“ Казвам: „Този е офицер.“

Питам тогава, дотогава, докато ние се страхуваме, можем ли да изпълним волята Божия? Може, разбира се. Тогава се постигат много работи. Но в истинския живот зад страха трябва да има друго едно чувство по-високо. Страхът не е най-последното чувство в човека, което подтиква. Страхът е извършил много работи. Страхът е извършил много добри работи, но е извършил и много престъпления. Много хора от страх са влезли в Царството Божие, но много хора от страх са излезли от Царството Божие; много хора от страх са влезли в добрия живот да живеят, а много хора от страх, като са влезли, страх ги е, казват: „Тази работа няма да я бъде.“ И излязат. Няма ги никак.

Тогава аз ви запитвам, ако ви дадат една тема, при какви условия страхът е накарал хората да влязат в Царството Божие и при какви условия е извадил някои да излязат от Царството Божие. Мога да ви дам такава една тема. То е цяла една наука, колкото и да ви се обяснява. Но това, казвам, са важни положения. За да разберете

живота, трябва да имате поне едно малко познание за любовта. Има едно естествено положение, прозрение за любовта. Но много малко хора съм намирал, на които съзнанието им да е будно. На ден може по десет пъти да се разсърди човек. Туй състояние в 24 часа 24 пъти идва на човека. Двайсет и четири пъти има условие да хванеш тази естествена любов, която е мярка за сегашния живот. Но някой път не си буден. И естественото положение на хората е, че на човека се пробужда съзнанието му, но не е хванал естествения път на любовта, не е хванал естествената норма. Няма едно естествено разбиране. Може някъде е взел под нормата, някъде е над нормата. Но не е естествена любовта. Сега много мъчно може да се определи коя е естествената любов. Казват, ако е гладен човек. Тъй е, но ако е гладен, за да покажа аз любов към него, тя е една извънредна любов. Или ако някой човек е учен, той пак показва своята любов. То е пак извънредна любов.

Сега вземам любовта, да не си заставен. Да кажем, този човек е сит, няма нужда от нищо. Как ще покажеш любовта си? Представете си сега, че вие се намирате при един светия, който е доволен от живота, намерил е смисъла на живота. Вие го срещате, искате да му помогнете. Какво ще му говорите? По естествен път, не че искате, той да се моли на Господа заради вас, то е изключителен случай. Не го запитвате колко той знае. То е пак неестествено положение, то е изключителен случай. Като срещнете този светия, този човек е доволен, във всяко едно отношение той е доволен. На този доволен човек какво трябва да му кажете? Не го знаете. Когато го научите, ще ми кажете вие. Мислете върху това. Аз ви давам да мислите какво трябва да кажете на довольния светия, който от всичко е доволен. Тъй като го срещнете, какво трябва да му кажете? Да го попитате вярва ли той в Бога, вие ще го огорчите. Да му кажете, че има някой по-голям светия от него, пак ще го обидите. Да го спирате на пътя, да му говорите, пак ще го обидите. Ти светията не можеш да го спреш на пътя. Ухото му е толкова деликатно, че да му кажеш някоя дума,

трябва да знаеш как да му говориш. На светия не се говори по обикновено. Вие сте чудни, вие мислите, като срещнете един светия, веднага по вашему да му креснете. Знаете ли как се говори на светия? И него не знаете. Вие се научете как се говори на светията. Аз съм срещал някога владици, и те не знаят как се говори на светия. Те говорят на светия, както се говори на хамалите. Ти на някой светия, след като му говориш така по хамалски, той ще ти зашлеви една плесница и ще се повалиш ти на земята. И като си заминеш от него, втори път не искаш да го срещаш. Всички тия светии са станали като мечки за хората. Всички ги е страх от тях. Защото те уж минават за много кротки хора, но като не знаеш как да му говориш на него, той ще ти ушие една плесница, че втори път като минеш, ехее. Няма да искаш да минеш при него. Че как ще си обясните, вие сега си приказвате за Христа, един човек много кротък и благ. Тъй си го представлявате след две хиляди години. Ако питате ония, които продаваха в храма, той като влезе с въжето и оня камшик, та и масите прекатури, и парите, и всичко това.

Сега някои намират, че не е направил добре. Ами че как трябваше да направи? Казват: „Не направи той добре.“ Не одобряват този светия. Че той е хасъл светия. Всеки светия носи по един камшик. И някой път, като влезе в някоя къща, вие боледувате някъде, един светия е влязъл с камшика си. И жена ви, и мъжът ви, и децата ви боледуват. Минал е светията и прекатурил всичко това. Светията ви казва: „Това място е направено за моление, а не за търговска сделка.“ Светията като дойде, казва: „По този път, по който ти вървиш, да знаеш, много ще ти пати главата.“ Доказателства той не дава да те убеждава в какво трябва да вярваш, той с камшика, като го стовари на гърба ти, и прекатурва масите. Ти изведнъж вярваш и разбираш.

Често хората мязат на малки деца. Често малки деца, като ги подува майка им, че го стиска, хапе майка си. Но майката има друг един език. То като не разбира, тя като тури показалеца на едната ръка

върху втората фаланга на другия показалец и натиска ухото между тях, така с двата си пръста го натиска по ухото. Тъй един начин има тя, тази фаланга туря на втората фаланга, че като му натисне ухото, и го накара да я погледне. И онова дете изведнъж пусне, отвори си устата и то, като я погледне, казва, то се учуди и се обърне, казва на майка си, то иска да лъже майка си. Като си отвори устата, казва: „Моля те мамо, аз много те обичам“ – и заплаква. Това е първата лъжа на детето. И майката казва: „И аз много те обичам.“ То счита първото положение, че майка му е причина за болката и то не може да си представи как тази майка, която му дава всичко, как се осмелява така да стиска ухото му. То не може да разбере, че и то, като стисне с устата си майката, и то причинява болка на майка си. А ни най-малко не разбира това. Но когато майката стисне ухото му, веднага разбира.

Сега вие ще кажете, че тия работи ги знаете. Нали така? Аз не казвам, че не знаете, но според мене вие, духовните, не можете да напишете едно писмо. Вие трябва да пишете писма. И него не знаете. Много малко религиозни хора съм срещал, които знаят как да пишат писма. Все ще гледаш тук-там ненаписано писмо както трябва. Някъде изядени букви, не го знаеш за какво е писал той. Писал-писал, и нещата остават недописани. Ти можеш да знаеш буквите, но ако всяка буква не е турена на мястото, много думи можеш да знаеш, но ако не наредиш думите както трябва – всяка една дума, турена отделно, няма никакъв смисъл.

Думите само като се наредят, има сила. Вие казвате, че в речника има хиляди думи. Всяка една дума, когато мине през човешкия мозък, тя тогава добива своята динамичност, динамическа сила. Дума, която не е минала през ума, и дума, която не е минала през човешкото сърце, няма живот в себе си. Тя е обикновена дума. Някой път вие мислите защо вашата реч е слаба. Че вие може да употребите една дума, която не е минала през ума и сърцето ви. Всяка дума трябва да се прекара през ума, през човешкия ум и през човешкото сърце, за да добие сила. И сърцето, и умът трябва да бъдат в едно естествено

положение, за да могат силите, които минават оттам, да се предадат. Тогава думите получават своята динамическа сила.

Казвам, в духовния свят има една опасност, ако човек не върви по този естествения път на развитие, има един развой, дето човек идва до едно място, дето за нещата той става индиферентен. Запример от индиферентността страдат старите хора по единствената причина, че като им изпопадат зъбите, не могат да ядат, не могат да си сдъвкат добре храната и храната не може да се смели. Та на стария човек като му дадат ядене, той, като погледне храната, изплаши се вече – дали да яде, или не. И мисли да яде ли, или да не яде. На млади години, когато зъбите му са здрави, той яде и мляска. Та има едно състояние, когато хората не мислят, когато зъбите им са отпаднали. На този човек, който не мисли, му са паднали зъбите в духовния свят. Когато изпаднат зъбите, щом не мислиш, храносмилането в общия стомах на живота не става правилно. Тогава и работите почнат да вървят малко чапрашик.

И ако хората биха разбрали Божествените закони, то човек всеки ден можеше да бъде щастлив. Някои казват: „Защото е сиромаш човек, не е щастлив.“ Сиромашията не причинява страдания, но тя е един повод за страдание. Или незнанието, или каквато и да е друга причина. Но има една друга вътрешна причина, която произвежда страданието у човека – незнанието как да употребим известни блага в даден случай причинява страдание, Тогава казвам, защо страдат богатите хора, които имат богатство, и пак са недоволни? Знание има човек, сила има, пак е недоволен. Има неща, от които човек страда. Силният чувства, че може да изгуби силата си, знаещият чувства, че и той може да изгуби своето знание. Защото и знанието се губи. Което в младини си помнил, в стари години паметта почне да им изненадва. Че им изненадва, нещата стават вече смътни за тях. Аз наричам това еднообразие неразбиране на живота. Защото най-първо човек, като се роди, той не иска да бъде дете, следователно казва: „Аз не искам да бъда дете, искам да бъда като старите.“ Но

опасността в старите е там: ти като търсиш мъдростта на стария, вземаш и неговата форма, туй, с което той е облечен. Ще облечеш формата на безсилните. Старият, като стане много мъдър, изгубва своята сила. Затуй старият, за да добие своята сила, той наново се превръща пак в дете. И нещастieto на хората произтича от онзи факт, че те са натоварени повече. Всякога човек се е натоварил повече. Той не е доволен от онова, което Бог му е дал, а си е турил и други джунджурии, които носи. И от тия джунджурии хората страдат, той е станал нещастен. Че как ще бъде щастлив?

Да кажем, една майка, преди да се е женила момата, тя си е радостна, весела е, фантазира си. Оженва се, има четири-пет деца, тя е неспокойна вече. За първото дете, за второто дете мисли, мисли за тяхното бъдеще, какво ще станат. Като един ангел ги следи, все иска да ги възпита. _Аз не зная коя ли майка е възпитала своите деца. Според мен възпитанието е само един момент. Едно движение има, като се ражда детето, майката изведнъж да му даде един правилен ход, един тласък. И даде ли му правилен ход, да го остави и да не го бута. „Алдефити“ – казват турците. А ако го бута постоянно, да го тласка? Такива идеи има, които цял живот ние мислим какво да правим. Някой иска да остане добър човек. Или се помоли. И разбира, че него ден той добил известна светлина. Не се мине половин час, той пак закъсал. Че какъв е този духовен живот, дето всеки ден все закъсваш и всеки ден все го закрепваш?

Това е едно неразбиране на живота. Ние казваме – този живот е духовен, а този е светски живот. Та и светските хора са духовни хора. Религии има, че как. Я го виж онзи пияница. И той има религия. Известна форма, начини има, по които той пие виното. Та в какво седи религиозният човек? В религиозния човек има известни пристрастявания към известни предмети. Той си обича и кожата, че както пияницата си обича чашата и виното. Та туй пристрастяване не е ли неговата икона. Като я погледне, и той е религиозен. И в света има разни религии. И младите, децата, си имат своя религия. На

двайсет години момите си имат своя религия и момците си имат своя религия. Само че в религията на момците служещите са все моми, а на момите служещите са все момци. Има два вида религии на младите. Ти на един млад момък, той никога не допуска владиката му да бъде мъж, все са моми. Той не обича да му говорят владиката, свещеник, дякон. Той не ги слуша. Ако сега се е изменил животът, че на стария, старите обичат техните владици и попове да бъдат все млади. А на младите деца владици и попове са все по-възрастни с бради, те се възхищават от тях. А старите все млади са техните владици, угодни са те, угледни.

Сега вие седите и ми разправяте – то е религия. Аз не съм видял една форма, една религия. Толкова разнообразна е религията. Че като ги гледам, млади, стари, жени, мъже, всички си имат все особени религиозни форми. Та то не е една и не е две. Сега тази работа е малко чапрашик. Обаче има една религия в света, която обединява всички тия религиозни форми, безброй са те. Не че това е криво, то е право. Има една форма, която обединява всичките тия, в едно цяло ги обединява. Човек трябва да знае туй както онзи, който изучава сложното тройно правило, подвеждане дробите под еднакъв знаменател. Имате една дроб с един знаменател, че да може да отличите. Имате разнообразие в числителите, а знаменателите са един и същ. Та много пъти нашите идеи трябва да се подведат под еднакъв знаменател, за да може да разберем отношението на дробите, да можем да работим.

Та казвам, в тази глава Соломон се намира в голямо противоречие. И го гледаш, за мухите говори, за това, за онова, но то са разни религиозни схващания на мислите. Казва: „Безумният носел сърцето си в ръката си“ (2. стих).

И питам сега, едно сърце, което се носи в ръката, само може ли да функционира? Следователно този безверник, който носи сърцето си в ръката, той нищо не може да върши. Сърцето не е намясто. Значи, ако искаш да станеш, – някои хора искат да станат господари

на своето сърце, ако ти искаш да станеш господар на своето сърце, ще изгубиш. Остави сърцето си, не му ставай господар. Чудни сте вие, когато искате да станете господари на себе си. Та няма по-глупаво от това, да станеш господар на себе си. Кому ще господаруваш? Вие никога не сте се спрели. Казвате – човек трябва да бъде господар на себе си. Право е това. Но тази идея не е разбрана. Вие още не сте дошли да мислите какво нещо е да станеш господар на себе си. Човек не трябва да господарува на своето сърце. Той трябва да остави сърцето си свободно да функционира за каквото е предназначено. Или другояче да ви обясня.

Имате един извор. Не местете чешмата и извора не местете, а водата, която излиза, направете канализация, да дойде тази вода до вас. Оставете сърцето да функционира, а вие се ползвайте само от резултатите на това сърце. Някои се стремят да изменят една добродетел, качество на ума си. Някой казва – да възпита ума си. Има много такива, които казват, че умът мяза на луд кон, който трябва да се обуздае. Другояче трябва да разбирате. Толкова години аз съм изследвал човешкия ум. Трябва да разбираме законите, по които умът функционира и да работим в съгласие, да се съобразим със законите, по които умът работи. И ако ти не разбираш тия закони, влезеш в съгласие в тях, тогава ще влезеш в противоречие със себе си. Защото умът не работи само с една способност, но едновременно работи с много способности, има и за помощници много чувства. Ако ти не разбираш това, и всяка способност, и всяко чувство има си особен метод, особени закони, които трябва да разбираш.

„Има зло, което видях под слънцето, погрешка, думам, която произхожда от владетеля: безумният се турга в големи достойнства“ (5., 6. стих). Запример Соломон се показва. И кой от вас не иска да стане господар? Мислете тогава, умът ви енамясто. Ако онова, което ти имаш, не те е направило тебе човек, та отсега ти ще си туриш нещо, и човек ще станеш. Нищо няма да станеш. Онова, което Бог е турил, ако то не те направи човек, та ти ще си туриш нещо. Казваш,

човек трябва да си пази достойнството. Кое достойнство ще направи човека?

Аз ще ви приведа онази басня: „Често човек заради дивото изгубва питомното“. На едно куче му дали една голяма хубава кост. Минава през една река, то за пръв път поглежда в реката и вижда друго едно куче, че носи друга още една кост. Като поглежда сега, веднага хвърля се долу, да вземе другата кост и изгубва своята. Някой път ти носиш реалното и се хвърляш в реката, да вземеш другата кост и излезеш съвсем мокър. По някой път вие искате да станете подобри. Вие не разбирате едно нещо. Вие сте добри толкова, колкото ви трябва. И когато искате да станете подобри, отколкото ви трябва, вие ще изгубите туй, което имате. Доброто, това е едно функциониране в дадения случай, да знаеш как да постъпваш. И в невидимия свят се регистрира, че ти си постъпил разумно и имаш одобрението на разумните същества. И като те похвалят, може да е микроскопическо туй, което ти си направил, може да помогнеш на една мравя, и ти кажат: „Много добре си направил.“ И ти се усещаш весел. Туй показва и се регистрира, че си постъпил разумно. Ти си в състояние да помогнеш не на една мравка, а на хиляди мравки. Но ако съзнанието ти е будно и ти чувстваш това одобрение от тези разумни същества, ако виждаш тази постъпка, тогава ти чувстваш, че в този ден ти си станал добър. Не добър, в този ден ти си постъпил разумно.

Та, не се стремете да бъдете добри, а се стремете да постъпите разумно. В малките случаи вие искате много. Туй, дето хората искат да бъдат добри, да бъдат благи, тъй както Бога, то е нещо изключително, за Бога само. Когато на Христа му казаха „Учителю благи“, той изключваше това. Христос поддържаше същата идея – човек трябва да постъпва разумно. Благ е тъкмо само Бог, казва Христос, понеже Бог дава на всички хора. Аз мога ли на всички да давам? За да бъда добър, трябва да дам на всички хора, да ги задоволявам. А пък в даден случай аз не мога да ги задоволя. А Бог в

даден случай е добър, понеже в даден случай задоволява нуждите на всички хора. Той е благ.

Ние по някой път искаме да бъдем добри. А правим погрешки. Добри не, а да постъпваме разумно. Благото, което Бог ти е дал, да го проявиш, малкото благо. А тебе не ти трябва онази идея, да бъдеш добър, и да кажат, че ти си много добър човек. Щом си добър, ти задоволяваш всичките хора, а щом не можеш да ги удовлетвориш, ще си кажеш на себе си: „Трябва добре да постъпвам, да бъда разумен.“ Така че вие сте оставили малкото, а сте отишли горе при голямото, за да търсите голямото, и тогава сте изгубили и малкото, и голямото. Върнете се при малките работи на живота и постъпвайте разумно.

Одумванията, недоволствата и всички недоразумения произтичат от факта, че ние искаме да бъдем добри. Всеки един казва: „Да бъдем добри.“ Казват: „Той не е добър.“ Той не може да бъде добър, докато не почне да постъпва разумно. Доброто не е един факт, най-първо да бъде добър човек, а добрината е един завършен резултат. А трябва да постъпваме разумно. А добрата постъпка? Ни най-малко не могат да изискват от мене добра постъпка. Аз съм длъжен само да тегля клечката, да запаля огъня и да си вървя по пътя. А не съм длъжен да събирам купчини дърва, но съм длъжен да запаля огъня, а те ако искат, да го поддържат. Ако не искат да го поддържат, нека си зъзнат. Сега, ако аз седна до огъня и го поддържам, и те да дойдат да се грееят, тогава аз съм добър за тях. Но аз не съм добър за дървата ни най-малко. Ако аз сека дървата, за хората съм добър, а за дървата ни най-малко не съм добър. А умният човек никога не сече дърва. Той лятно време събира в купове слънчева светлина и като дойде някой, отвори някой куп и казва: „Грей се сега.“

И на вас ви казвам сега, напълнете куповете си със слънчева топлина и светлина. И като срещнете един светия и го попитате нещо, той ще ви каже: „Отворете си купа.“ И той ще ви напълни купа и после вие го затворете. И аз ще ви кажа сега ново нещо. Като срещнете един светия, отворете купа си и го напълнете. Светията,

като срещне някого, който не носи никакъв кюп, той употребява камшика си. Всякога, когато някой от вас страда, аз така мисля, щом страдате, кюп не носите. Срещнали сте светия и нищо не сте носили, кюп нямате, а той няма къде да ви тури топлина и светлина. Тогава ще ви приведа следующата приказка.

Един турски бей имал една одая. И дваисет години всички ония гости са идвали при него, той все ги биел. Дваисет години никой не е излизал, без да не е бил бит. Той обичал, като дойде някой на гости, тъй много да му тури, изобилно, а те казвали: „Стига вече.“ И щом кажели „Стига“, той ще си извади камшика и налага, налага. Един ден идва един пътник, един странник. Казват му: „Няма място. Само едно място има, една одая, обаче дваисет години не е оставал един гост, когото да не са били. Всеки гост все е бил бит.“ Казва: „Да има къде да се подслоня, че бие – не бие, да мина.“ И този турски бей му сложил. Онзи казва: „Аллах версин.“ Да даде Господ. Турчинът му давал, давал, а той все казвал: „Аллах версин.“ На едното – „Аллах версин“, на другото – „Аллах версин“, на хляба – „Аллах версин“. И на сутринта казва пак „Аллах версин“. Човекът казва на турчина: „Много съм благодарен, много добре ме нагости, много съм благодарен, но дай ми още нещо. Казват, давал си нещо на гостите, преди да ги изпращаш.“ „На такива, които казват „Аллах версин“, туй не им давам. Който казва „Стига“, само на тях давам това.“

И аз ви казвам, казвайте „Аллах версин“, да даде Господ. Щом кажете „Стига вече“, тогава има бой, тия страдания, нещастия, камшик. Щом кажеш: „Стига тая беднотия“, тогава има бой, ще се маха прътът. Кажеш: „Стига туй.“ Прът. Не, ще кажеш: „Да даде Господ още повече.“ Че така, защо да не даде Господ. Сиромашията е едно благословение. Защото, щом Господ дава сиромашия, сиромашия и богатство заедно вървят. Ако станеш богат в дваисет и четири часа, дванайсет часа ще бъдеш богат, дванайсет часа ще бъдеш сиромаш. Така животът се разделя: сиромашия и богатство. Тази философия. Вие по някой път минавате уж за сиромаси, аз ги

считам, това са все лъжи. И когато един сиромаш дойде, аз го считам за един долапчия пред мене.

Вчера дойдоха двама души религиозни, носят Библията, млади бяха. Казват: „Закъсахме я, ще умрем гладни.“ „Е, от коя църква сте?“ „От методистката църква. Не може ли да стоим три дена тук?“ Казвам: „Колко дена искате да останете тук при нас? Колко сте определили?“ Единият казва: „Три-четири, е, пет дена.“ Казвам: „Тъй както казвате, тъй да бъде. Колкото искате може да останете, но искам да зная колко дена, че да наредим.“ Те най-първо не вярват, че за един ден могат да останат. И казвам: „Определете си вие сами колко дена.“ „Три-четири, е, пет дена.“ „Хубаво – рекох, – пет дена може да останете. Ама ще ядете туй, което ние ядем, няма да готвим заради вас.“ „Добре – казват, – окъсахме се.“ Показват ми дрехите си. Много хубаво проветрение става така. И казвам: „При нас като дойдете тук, трябва да знаете, и тук не са по-добри от вашите. Ама и тук – казвам – само че, като седнете на трапезата, да бъдете внимателни. Каквото ви дадат, да бъдете благодарни. Защото, ако не...“ Казват те: „Ще бъдем благодарни, каквото ни дадат, това.“ „Пет дена, всеки ден един обяд ще взимате и ще бъдете благодарни.“ И след пет дена те казват – тяхната работа ще се обърне.

Та казвам, сега ви навеждам този пример, всичко произтича от нашето неразбиране. Ние искаме един живот, който не е съгласен с естествените закони.

Господ не е направил света, за да бъдем щастливи. Ние криво разбираме света. Господ е направил света да се учим. И да бъдем доволни от противоречията в живота. Нашият живот сега е да бъдем доволни и в едното положение на живота, и в другото положение да бъдем доволни. От двете положения на живота – и в сиромашия, и в богатство да бъдеш еднакво доволен. Когато Господ ти даде богатство, да благодариш и когато ти даде сиромашия, пак да благодариш. И когато си болен, да благодариш, и когато си здрав, да благодариш. Във всяко време да благодариш на Бога. Това е правилното разбиране.

То е правилната философия. И там е всичката философия. Но същевременно пък човек трябва да работи. Аз разбирам работата и когато си богат, да работиш, и когато си сиромаш, да работиш; и когато си учен, да работиш, и когато си невежа, не си учен. Навсякъде работа. Това е естественото положение. А ученето то е една придобивка. Някой е учен, понеже е работил. Някой е богат, понеже е работил.

Сега туй, което ви казах, то не е научно. Какво може да се приложи в света? То е за напредналите ученици. Ако може да го приложите в себе си, ще видите вътрешния смисъл. Ако речете да го приложите в света, ще срещнете най-голямото противоречие.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

25 утринно слово 14 април 1935 г., неделя, 5–6.22 часа София – Изгрев

ТРИ СТЕПЕНИ В ХРИСТИЯНСТВОТО

(ТРИТЕ ОБЯЗАНОСТИ НА ЧОВЕКА. ДВЕТЕ КАТЕГОРИИ.
ЕКЗАМЕНЪТ. БЕЛЕЖКИТЕ)

Размишление – 15 минути

Единадесета глава от „Книга на Еклисиаста“

По някой път е мъчно човек да излезе от обикновеното на живота. Всичкото нещастие е, когато хората са попаднали в едно обикновено положение. Ако човек падне в един кладенец така дълбок, то е обикновено. Ще седиш вътре. Обикновените работи заробват човека в света. Тогава обикновено е дошъл. Е, родил си се, безизходно положение, къде ще отидеш? Обезсърчиш се, сърдиш се, плачеш, ходиш насам-нататък. Къде ще отидеш вънка от земята? Казваш: „Дотегна ми.“ Ни пет пари не дават за тебе. Ще плачеш на баща си, на майка си, но и те плачат. Тогава кой на кого ще плаче и кой на кого ще помага? И всичките сега на земята са болни. А болните искат, всеки търси отнякъде помощ.

Това е сегашното положение. Ще оправят, ще закръпят, и работите все си остават такива, каквито са били. Болния ще го утешава лекарят, ще му даде цяр, ще оздравее, докато най-последно съвършено оздравее. И сиромаша все го утешават, че ще забогатее, докато най-последно съвършено забогатее. И всички ще го утешават, че ще забогатее. И учения ще го утешат, че ще стане по-учен и най-последно и той загуби всичко, което е имал. Сега така е за обикновения човек, обикновеното положение.

А животът седи в онова необикновеното. Човек трябва да се мести. Той никога не може да седи на едно и също място. Ти, какъвто си бил в младини, в старини няма да бъдеш такъв. Ако на младини си бил ревлив, в старини ще бъдеш обратното, друго ще те занимава тогава. В младини ще се занимаваш с дребни работи, казваш: „Тия са

неща съществени.“ В старини ще те занимават други работи. Ти не можеш да кажеш кое е същественото.

Сега мнозина са ме питали кое е същественото в живота. Да напуснеш обикновения живот. Има едно обикновено верую. Сега обикновените работи се повтарят. Всеки ден хората повтарят едно и също нещо. Тъй както болният, да кажем, боли го коляното, той постоянно говори все за коляното си. Де как иде, все за коляното приказва. Че не могъл да спи, та туй-онуй, постоянно все за него приказва. Аз питам, коляното само по себе си усеща ли тази болка? Не. Той усеща. Той говори, че коляното го боляло. Пък не го боли коляното. Коляното ни пет пари не дава, а той говори за него. Сега какво представя коляното в живота? Какво представя лакътят, какво представят очите? Вънка от това очите са един орган за гледане. Но очите имат и друг смисъл. Устата са един орган за ядене, но устата представя и нещо друго. Животното разбира устата само за ядене и е място, дето трябва да влезе храната, но устата е и един орган, дето трябва нещо да излезе от тях. Това са цели области, дето може човешката душа да се изучава, който знае как да чете. Посинеят устата ти – показват, че ти не си здрав. Потъмнеят очите ти – показват, че има нещо нездравословно в очите ти. Избистрят се – показват, че си в здравословно състояние. Потъмнеят устните ти, посинеят или пожълтеят и т.н. Някои обичат да носят жълтия цвят, но щом дойде жълтият цвят на устата ви, не го харесвате. Защо? Жълтият цвят е съвсем за друго място. Всяко нещо трябва да бъде на своето място. Ако туриш една буква не на мястото ѝ, ти ще образуваш съвсем друг смисъл. Ако не знаеш как да поставиш буквите, азбуката, която хората имат, ти можеш да създадеш едно голямо зло. Сега къде е кривото писане? То в английския има някои думи, ако туриш „т“ или „д“ на края на думата, ти ще измениш съвсем смисъла и цялото съдържание на думата.

Сега седите и мислите как трябва да се служи на Бога. То е всичкият живот. Какво подразбират под служене на Бога? Човек, за да

разбере служенето на Бога, той трябва да започне да разбира думата „служене“ от обикновеното към необикновеното. Майката служи на едно дете, отглежда го, но след като стане това дете възрастно, израсне, тя вече няма какво да полага грижи повече за неговото отглеждане. Ученикът трябва да служи на книгите си, да ходи на училище. Слугуването разбира – трябва да се извърши някаква работа. И казва някой път човек: „Мен ми дотегна вече да уча.“ Ученето за кого е? Онзи, който се учи, учението е за него.

Сега допуснете, че във вас се зароди една идея, искате да проникнете във вътрешния смисъл на светлината. Какво нещо е светлината? То е много отвлечен въпрос, какъв е вътрешният смисъл на светлината. Най-първо ще изучаващ външния смисъл на светлината, слънчевата светлина. Отваряш книгата, ако можеш да четеш, тази светлина има смисъл за тебе. Отваряш очите си, ако може тази светлина да те води в правия път. Това е външният смисъл на светлината. Сега какъв е вътрешният смисъл на светлината? Този въпрос остава непонятен. Ученият ще каже какво е устройството на светлината. Светлината няма никакво устройство. Тя си има свое такси. Учените хора показват с какво такси пътува светлината. С много таксите пътува светлината. Но таксито е едно нещо, а онзи, който язди върху светлината, е съвсем друго нещо. Онзи обикновеният човек казва – светлината има толкова билиона трептения. Той е учен човек. Но питам, ако светлината не влиза?

Но човек трябва да има очи. И човек може да има очи, и пак да не разбира. Да кажем, сутрин се успивате, слънцето е изгряло. Очи имате, но вашите очи не ви служат. Има нещо друго в човека, което работи чрез очите, чрез устата. Та най-първо вие не можете да се освободите от обикновеното в живота. И голямо изкуство е човек да се освободи. Запример говори се някой път, че човек трябва да се отрече от себе си. Е, как ще се отречеш? Кажете ми. Къде е смисълът и как ще се отречеш? Може ли черният негр да се отрече от своята чернота? Учените хора сега се мъчат да го освободят от чернотата, но не са

успели донякъде някой черен да стане бял. Ти си чер, искаш да станеш бял. Но не можеш да се отречеш от чернотата си. Значи няма знание човек. Сега някой ще каже: „Какъв е произходът на черното същество в природата?“ Чернотата съществува в природата. Казвате черни светлини. Когато някой ваш близък умре, вие тургате черни дрехи. Когато някой човек ви обича, вие тургате светли дрехи. В старини, виждаш всичките стари хора турили черни дрехи. Може някой да пита защо. То е един обикновен факт – този човек обича черното. На младите се сърдят някой път, че носели много светли дрехи. Пък защо да се не сърдим на старите, че носят много тъмни дрехи. Ако идете в Америка, ще видите, всички проповедници са с черни фракове. Едно време беше на мода черни връзки, за да изпъкне бялата риза. Мода е това. Нито един от вас не трябва да бъде доволен. Казвате: „Бъди доволен.“ В дадения случай бъди доволен от твоето разбиране, което имаш за момента. Но не оставай там, понеже няма да прогресиращ. Обикновеното е положението, в което ти се намиращ. Почиваш някъде. Ако ти искаш дълго време да почиваш, твоят път ще остане неизходен. Обикновеното е почивката. Необикновеното е ходенето. И всички се оплакват от многото ходене. Вие живеете в една съвременна кооперация. Може на ден десет пъти да излезете, да се качите горе и да слезете долу. Мислите ли, че сте ходили много? Десет, петнайсет години вие измервате тия стъпала – може четирийсет, петдесет или повече стъпала. Качвате се горе и слизате, и пак се качвате. Питам, какво означава първото стъпало? Едно стъпало по-близо от долу на горе. Имате едно стъпало по-близо до етажа ви. А второто стъпало? Още по- близо. А последното какво означава? Хубаво. Отгоре започвате. Едно стъпало по-близо додолу. Второто стъпало? Две стъпала по-близо додолу. Представете си, че образуваш цяла една наука по това. Казваш, две стъпала от горе на долу или от долу на горе. Три стъпала, четири, пет. Е, пет стъпала от горе на долу или от долу на горе. За себе си можеш

да знаеш, като кажеш десет стъпала, знаеш, че си се качил по-близо догоре. Като кажеш надолу, значи слизаш.

Питам, като си се учил да се качваш горе, какво си се научил? И тогава си задаваш въпроса, като ида в онзи свят, ще има ли такова качване от долу на горе. Ще има, разбира се. Сега сте в долния етаж на горния свят. Земята е долният етаж, но има още други етажи под земята. Вие почти сте в първия етаж на небето. А първите етажи на земята са много светли. И вторият, и третият етаж. Горните етажи не са така. Първият етаж е тук, на земята. Само че тази кооперация, този и онзи свят, жителите минават от един свят в друг с много официални форми. Ти не можеш да идеш от един етаж в друг със същия костюм, с който си. Обикновено фрак трябва да си туриш. Когато някой човек умре от този свят, те го облекат много добре. Но след като го заровят, като минава в другия етаж, митничарите вземат всичките дрехи и като влезе във втория етаж, те го облекат с нов костюм.

Сега това са ред разсъждения. Аз разсъждавам, а вие нищо не разбирате от това. И не може да ме разберете, защото, ако речете да разберете, след като ви снемат туй, което имате, казвате: „Какво ще остане от нас?“ Да дойдем малко в живота, да се разсъждава безлично, е хубаво. Човек трябва да бъде такъв, какъвто си е. Ако мисли така той като Петко Стоянов Драганов, той ще падне в много голямо заблуждение. Питам сега, Петко Стоянов Драганов ако е професор, ще държи двеста лекции в живота си, и тогава ще заmine за другия свят. Но ако Петко Иванов е слуга при един господар, той ще иде за другия свят и ще се похвали, че е носил четири-пет хиляди кофи вода е пренесъл на господаря си. Ако Петко Стоянов е един свещеник, ще се похвали, че толкова хиляди кадилници е запалил и принасял толкова молитви на Бога. Туй все за Петко Стоянов Иванов.

Питам, свещеникът като принася своите молитви, принася ли молитвите си от кадилниците си. И ти се молиш за някого. Сега положително ние казваме: „Помоли се заради мене.“ Вярно е, но кои са признаците, че след като се помолиш, молитвата ще бъде

послушана? Трябва да има признаци. Ще започнеш от обективния свят. Какви са признаците, след като си се наял? Гладен си, нещо те безпокои отвътре, но след като се наядеш, туй безпокойство изчезва. Значи изчезването на безпокойството показва, че гладът си е заминал. Имаш голяма болест. Безпокоиш се. Кои са признаците, че болестта си е заминала? Ако безпокойството изчезне, това показва, че болестта е заминала. Ако безпокойството не е изчезнало, болестта не си е заминала. Кои са признаците, че ти си станал по-добър човек? Защото човек трябва да стане по-добър. Не добър. Той трябва да се усъвършенства. Има нещо в него, което трябва да се пречисти съвършено. Човек засега не е пречистен. Неговите мисли и желания, нечисти са желанията и мислите му. Има много работи, които той трябва да усъвършенства. Или във вашия език, дадено ви е жито или ориз да варите. Но това жито трябва зрънце по зрънце да се прегледа, има черна пръст, камъчета. Житото най- първо трябва да се прегледа, да се изчисти, и тогава го варят. Значи чисто е житото. И у човек има много мисли, които нищо не струват. Седиш и питаш. Сега някой седи и пита, казва: „Аз съм много добър човек.“ Някой казва: „Аз съм лош човек.“ Добрият човек е изчистено жито, измил го и го огрухал, добър човек е. А онзи, който не е мил житото си, не го е чистил, а тъй, както си е, го е сварил, той е лош човек.

Като вземете сега тази глава, има нещо сварено от Соломона. Може да го похвалим, че за някои неща Соломон е имал по-прави възгледи, отколкото някои от вас, от вашите възгледи, които имате. Соломон главата му е много патила. Каквото и да се каже, след неговата смърт неговото царство се разделя. Да. И синът му, който дойде подир него, ни най-малко не мязате на баща си. И ако проследите цялата история – раждането на Соломона, той се роди от една жена, която жена беше на друго. Ще прочетете, за да извадите поука за себе си. Вие седите и разсъждавате. Всяка ваша мисъл или всяко ваше чувство, или постъпка, тя се ражда у вас. Мисълта се ражда, чувството се ражда и постъпката, и тя се ражда. Ако вие не

разбирате този закон на раждане, всяка една мисъл във вас, тя си има свой баща и своя майка. И каквато е майката, такава ще бъде и мисълта. И вие не можете да се избегнете от последствията.

Сега вие може да кажете: „Защо Давид постъпи така?“ Не е въпросът там. И Соломон така постъпи. Питам, вие по-умни ли сте сега от Соломона? Или сте като него? Сега вие не мислите, че мен ме интересува аз го задавам като въпрос, вие ще си носите последствията. Всеки един човек ще си носи последствията за онова, което той е създал, за онова, което той е родил. Ти не можеш да се освободиш от една своя мисъл, от едно свое желание. Ако разбираш закона, те могат да се молят колкото искат, и ти можеш да искаш, но има нещо, което в живота трябва да се измени.

За християнството казват: да вървим по Христовия път. Но има три степени на християнството. Най-първото в християнството е да вярваме в Бога. Второто положение – да обичаме Бога. А третото – да вършим волята Божия. Първо, вяра в Бога, най-долното, после – да обичаш Господа, а най-после – да служиш съзнателно на Бога. Ти разбираш туй служене, казваме – всеки може да служи, да върши Волята Божия. Не. Трябва да съзнаваш, да гледаш на целия живот, тъй както Бог гледа. И всичко онова, което ти вършиш на земята, всеки момент да е богоугоден. Това разбира служене. Ако онова, което мисля, чувствам и върша в даден случай, не е благоугодно на Бога, това не е вършене волята Божия. Второто положение. Ти казваш, че обичаш Господа. Хубаво. Щом обичаш Бога, трябва да обичаш всичко онова, което той е направил. То е първото положение. Казваш, трябва да вярваш в Бога. Щом вярваш в Господ, ти трябва да вярваш във всичко онова, което той е направил. Ти вярваш в Бога, а не вярваш в себе си. Не вярваш в баща си, в майка си, не вярваш в приятелите си. Не вярваш. Защо? Ти обичаш Бога, но не обичаш противоречията. Ти искаш да служиш на Бога. Служиш на Бога, но не служиш на другите хора.

Сега изводите. Понеже аз ги вземам, може да четете богословските тълкувания. Първото – вярата, второто – обичта, третото – служенето на Бога. Във вярата, ти можеш да вярваш в Бога, без да вярваш в другите. Второто положение – ти можеш да обичаш Бога, без да обичаш другите. И третото положение – ти можеш да служиш на Бога, без да служиш на другите хора. И обратното – не можеш да вярваш в другите, без да вярваш в Бога. Не можеш да обичаш другите, без да обичаш Бога. Не можеш да служиш на другите, без да служиш на Бога. И туй е отделен свят. Едни, които вярват в света, обичат света и служат на света. И другите, които вярват в Бога, обичат Бога и служат на Бога. Така са наредени двете категории.

Аз имам един пример. Една македонка, която беше свършила този американски колеж, оженила се за един доста виден търговец македонец. Но човекът – с особен характер. Напълно религиозен, чете Библията. Като се касае за нещо, разправя цялата история. Тя на мен ми разправя: „Мен ми дотегна да живея с един религиозен човек. Втори път, ако има прераждане, искам да се ожения за един човек, който не е религиозен, да видя как се живее тогава. От този, аман от него, религиозен. Речеш нещо, отвори Библията. И този, праведният – тя ми разправя за мъжа си – един ден ме съблича гола и ме изпъди навън, че не съм вярвала в Бога, тъй както той е вярвал.“ И тя носи това. И тя й дошло на ума, казва: „Искам да се ожения и сега, ако мога да го напусна, бих се оженила за един, който е светски човек, който има светски живот.“ Аз ви разправам сега една действителност, опитност. Искам да ви обясня, тъй приблизително е така, има тук някои неща, които не са верни. Аз като ви описвам нещата, понеже езикът е неверен. Сега вие искате да знаете защо той я съблякъл гола. Че я съблякъл така гола, има си причини, как е станала работата. Голото внася в ума ви едно противоречие. Ако река да обясня, мога да внеса в ума ви едно противоречие или да подигна в ума ви нея или него. Туй са заблуждения. Може заблуждението да падне, но може и

да остане. Има си причини. Пък той е роден така. Християнството сега не е проникнало в живота му.

По някой път християнството мяза на някоя хубава земя, кална става почвата, че като мине водата, тя става мътна. Не че водата прави калта или че християнството е такова, но някой път черноземът, като се менят възгледите, казват – християнството е такова, писано е така.

Сега аз искам да ви приведа пример, да ви покажа какво е веруято. Тази жена казва, че не иска да се ожени вече. Тъй няма защо да се жени за един религиозен човек. Аз никога не бих препоръчал на една набожна жена да се ожени за един набожен мъж. Но не бих й препоръчал да се жени и за един безбожен. Защото и двамата са еднакво религиозни. И двамата са еднакви от две противоположни положения. Запример да ви приведа, вие казвате – пет по пет е двапет и пет. Но мисля, че тия числа – пет по пет, умножени в органическия свят, са свършено, диаметрално различни. Ти казваш, че умножаваш едно число на себе си. Ти не можеш да умножиш едно число на себе си. Питам сега, ако ти умножиш едно пет и другото пет, по какво се отличават? Имате пет мъже и пет жени. Мязат ли си те? Казвате – туй число е пет, по пет е двапет и пет. В света съществува само едно пет, а второто пет, то не е както първото. Имате тогава пет по пет – двапет и пет. И този резултат не е правилен. Пет по пет е двапет и пет. Защо като умножите вие пет по пет, двете числа, които са еднакви, и защо получавате числото 2 и 5 (25)? Отде накъде излезе двапет и пет? И защо в резултата вие философски разсъждавате. Туй са математически числа в първа степен. Но конкретните числа откъде накъде като се умножат, че се поражда двапет и пет? Две и пет е двапет и пет, ако ги умножите. Ако ги съберете – пет и пет, ще получите числото десет. Изменя се единицата, явява се и една нула – 10.

Какво показва числото десет? Десетте, като се съберат, показват откъде е излязло числото. То е една дроб от числото десет. Пет е половината на десет. А двапет и пет, ако искате да знаете, то са

законите. Първо двете показва пътя, по който едното число е минало, за да дойде до числото пет. Защото едното число умножавате – пет по пет е двапет и пет. Едното число пет върви, като го умножавате, то върви по линията на бащата, а другото число, като го умножавате, върви по линията на майката. Те са сложни работи, които трябва да ги знаете. Има известни резултати, които вървят по линията на вашия ум, а има известни ваши разсъждения и резултати в живота, които вървят по линията на вашите чувства. Тогава умът ви и сърцето ви имат един резултат – във вашата воля – двапет и пет. И виждате едно противоречие има двапет и пет. Двапет и пет лева е едно приятно число. Обаче, ако ти си обидил пет души и за всяка една обида трябва да ти ударят по пет тояги? Тогава казваш – пет по пет са двапет и пет. Какво показва? В дадения случай трябва да намалиш числото пет. Значи обидата, която си нанесъл, трябва да е малка. Казвате – хубаво да се умножава.

Та казвам, щастieto на живота – обикновено трябва да се излезе от обикновения живот. Ти си недоволен. Това е едно обикновено положение. Недоволството в живота не е закон. Недоволството в живота показва, че ти си пропаднал в едно положение. Ти или по лични съображения, или по семейни, или по социални, или народни, каквито и да е, ти си в едно обикновено положение на недоволство. Питам сега, как ще излезеш от това свое недоволство? Ти си недоволен от господаря си, че си му слугувал. Но ако този господар е умен човек и вземе и ти плати колкото ти искаш, пък отгоре на това ти даде още стотина, двеста, триста лева – ти си доволен от него. То е, ако господарят ти е умен човек. Но ако господарят не е доволен от слугата? Ако слугата е умен, и той може да изправи своята погрешка. Но да кажем, ако господарят не е умен, какво трябва да правиш тогава?

Сега, аз говоря за онзи господар, който е у вас и от когото вие не сте доволен. Какво трябва да направите? Ще знаете как да слугувате на господаря си. И Писанието казва тъй: „Да обичаш Бога си, да

обичате враговете си.“ Ще обичаш този свой господар. Ще го обичаш. Имаш един враг, един господар, който ти е като враг вътре в тебе. Какво ще правиш? Трябва да го обичаш. Единственото нещо, с което ти можеш да го удовлетвориш донякъде, ти трябва да го обичаш. Това е най-мъчното нещо, което ние можем да направим. Ние казваме по някой път: „Ще обичам себе си.“ Действително така е, може да обичаме себе си, но има едно положение – някой път ние сме недоволни. Недоволни сме, но ние отдаваме туй недоволство на Господа. Винаги се сърдим на Господа, че ни е направил така. Една жена се сърди на Господа, че я е направил жена и един мъж се сърди на Господа, че Господ го е направил мъж. Един слуга се сърди на Господа, че го е направил слуга, да служи на такъв господар. Един господар се сърди на Господа, че го е направил господар, да има такива слуги, да му трошат главата. Всеки човек се сърди на Господа тайно, за да поправи работите му. Тогава вашата работа мяза, аз често привеждам един анекдот.

Има един турски анекдот. Влиза един дервишин в банята и се окъпва. Една турска баня струва 10 металика. Влиза в банята, но мисли, че за Бога тъй даром да се окъпе. Излиза, хваща го баняджията – този благодари. Не благодарност, но металика. Ама човека няма, благодари заради Бога. Но баняджията казва: „Тази работа за Бога не става, тук е баня, трябва да се плаща.“ Тогава дервишинът почнал да се моли: „Алахън, дай ми един металик или ако не ми дадеш, да се събори тази баня.“ Помолил се и чува по едно време станало шум в банята. Баняджията влиза да види какво става и той излязъл. И по едно време вижда един ходжа се моли, и той казва: „Зная защо се молиш.“ „Е, за какво?“ „Е, за пари, но няма никакви пари. Ето, аз се молих на Господа за един металик или да събори банята, ама и металик не ми даде.“

Сега вие се молите на Господа все за пари. И тогава Господ събаря банята. Сега много е казано. Ние искаме Бог да оправи нашия живот. Мислим, че в парите е всичко. Парите са едно средство, което

съществува, предвидени са те. Парите са един резултат на човешкия ум и на човешкото сърце, човешката душа и човешкия дух. Те имат известно отношение вътре в човешкия живот. В своята философия парите сами по себе си, ако човек не разбира техния закон, не носят никакво щастие. Почти, ако станеш богат човек, ти ще се скараш с всички хора. На този ще дадеш, на онзи, този върнал, онзи не върнал. Ще се скараш, взел пари, не върнал. Той не е дал. Той отрича. Защо? Един праведен човек трябва ли да има каси с пари? Не трябва да има. Най-първо той трябва да се освободи като едно малко дете.

Ако искате вие да намерите пътя, за да слугувате на Бога, най-първо трябва да се освободите от касите си. Не свършено да се отречете, временно, докато свикнете. И ще направите други кесии. Ще се откажете от кесииите си. Един богат човек, за да намери Бога, той трябва да се откаже от богатството си, да го остави на слугите си. Казва: „Ако аз се върна, слугите ми ще ми дадат ли?“ Той това не трябва да мисли. Ако той може да намери път към Бога, да служи на Бога, той ще има хиляди други каси. Кое е по-добро? Вие казвате – да бъде човек господар на една каса или всичките каси в света да бъдат отворени за тебе. Кое е по-хубаво положение – да имаш една каса да я отваряш и затваряш или пък всичките каси да бъдат отворени за тебе? Вашата сегашна философия – по-добре е, казва, да имаш една твоя каса, отколкото всичките да са твои, защото някой път може да са затворени.

Сега аз поставям малко въпроса другояче, да ви стане ясно. Кое е по-добро: да имаш една малка свещ или слънцето да те грее постоянно? Тази малката свещ да я имаш ти, касата я наричам аз. Хубаво е, но кое е по-хубаво в дадения случай: слънцето да те грее или свещта да ти свети?

Та казвам, Соломон, след като е говорил, казва: „И отдалечи лукавството от плътта си, защото младостта и юношеството е суета“ (10 стих). Питам тогава, защо Соломон не е турил и другото: отдалечи лукавството от плътта си, защото старостта, и тя е суета. Може и да се

тури и другото: отдалечи лукавството от плътта си, защото и мъжеството, което имаш, и то е суета. И отдалечи лукавството, което имаш от плътта си, защото и женствеността, която имаш, и тя е суета. Питам сега, кой ще отдалечи лукавството, защото младостта и юношеството е суета? Затова, защото младият винаги вярва в момите. Всичката суета е там, че младият винаги вярва в момите. Суета е на военния, който вярва в своя нож. Той, като попипа ножа си, така вярва, че с него може всичко. Само при известни случаи ножът може да ти помогне. При другите случаи каква нужда има да си носите своя нож. В едно религиозно общество каква нужда има да си носиш кобура? Сега всички вие сте на кораба и проповядвате. Каква нужда има тук от вашите ножове? Сега физически кобури вие нямате, но някои от вас имат умствени кобури, ехееей. Аз виждам по три, по четири кобури. Тук на кръста ги носите. И като погледнеш някого, като ще му извадиш волята, изважда кобура си: дан, дан, дан, едно, две, три! Бе чакай, та и работа ще се уреди. „Ти да знаеш, да си не играеш с мене, че нищо няма да остане от тебе!“ Аз тук гледам, преди няколко дена доста артисти, няколко лазарки, бяха дошли от съседното село, малки деца и лазаруват за Великден, след Цветница, та една сестра като извади кобура си на един брат – тан, тан, тан. Аз като гледах, поспрях се. Казвам, така е. Те мислят, че сестрата е много благородна. Но тази сестра като извади от тези новите парабели и нарани брата, и трябваше аз да го превързвам.

Сега може да ме попитате: „Какво искаш да кажеш?“ Освободете се от вашите кобури. Те може да са потребни, но за някоя военна работа. Кобурите на физическото поле, кобури в сърцето, в ума, от всички тия трябва да се освободим. Че нали мир трябва да има в света. Не трябва тия кобури.

Много мъчно е по някой път човек да се въздържа. Сега аз вземам не от хората, по някой път те нападне, има една мъка, не ти върви и изведнъж отпаднеш, казваш: „Защо, Господи, тия работи на мене ли намери да ме мъчи той?“ Разболяла се жена ти, казваш:

„Защо Господ ме мъчи, защо се разболя жената?“ Разболял се синът, казваш: „Защо Господ ме мъчи по този начин?“ Тя не е права мисъл. Не те мъчи Господ. Ами вие сами себе си мъчите. Ако синът ти боледува, боледува заради тебе. Да. Но когато ти боледуваш, за кого боледуваш тогава? Пазете се. Твърд си. Ако направите една струна от вълчи черва и направите една струна от овчи черва и ги турите на цигулката овчите струни и вълчите струни, вълчите струни със своите силни вибрации късат овчите струни в цигулката. Една вълча мисъл къса една овча мисъл вътре в тебе. Законът е все същият. Една лоша мисъл разваля една добра мисъл, скъсва я. В дадения случай добрата мисъл не може да функционира вътре в тебе. Доброто не може да функционира в даден случай.

Та казвам, трябва една школа. Според мене сега знаете ли на каква степен сте вие на търпението? Търпението е пробният камък и ако една комисия ви постави на изпит на търпение, едва – всички, които тук ме слушате, едва някои от вас с тройки ще свършите. А някои с единица и две. Най-високият бал, който може да ви се тури днес, едва някой ще получи, най-напредналите ще получат три, а някои единица, някои двойка на търпението.

Сега говорим за търпението. Че какво значи търпение? Да търпиш праведния, това е привилегия. Да търпиш учения, това е привилегия и т.н. Но казвам, търпението подразбира, туй е едно голямо противоречие в живота. В едно отношение човек може да е много търпелив. Та казвам, ако такава комисия дойде, че даде экзамен, то по-добре, че я няма тази комисия, но ако една комисия дойде за търпението, никой от вас не сте готови за предмета. Ето какво аз разбирам под търпение.

Мене ми разправя един българин, отива при един лекар и той го пита: „Как искате да ви направя операцията, тя е доста сериозна, с упойка?“ „Никаква упойка! Аз съм българин, който може да бъде търпелив!“ „Ама – казва – да ми не направиш някоя пакост, не започвам, доста сложна операция е това.“ Този лекар ми разправя

това. „Започни!“ И започва операцията. „Не му мръдна нито един мускул. Казва: „Господине, свърши ли работата си?“ И аз теглих ножа.“ Друг щеше да окряка орталъка. Той тихо седи и казва: „Свършихте ли?“ То е търпение, самовладеене. Този човек е придобил търпение. А друг един свещеник ми разправяше: „Много нетърпелив човек съм.“ „Е, защо си нетърпелив?“ „Нетърпелив съм, на баба мязам.“ И разправя попът своята история: „В една къща живея, а в другата стая друга една млада булка, оженила се преди една година, ще ражда, пък не може да роди, охка, мъчи се.“ От другата страна и попът вика. Младата булка, която ще ражда, вика, от другата страна и попът вика. „И казвам на себе си – ми разправя попа – слушай бе, попе, тя ражда, а ти какво раждаш? Не го харесвам туй, попска работа, но седни, че вземи епитрахила, че се помоли на Господа да ѝ улесни работите. А тя вика и аз викам, като че ще ѝ помогна. Бе, не е така. Взима и чете, но тя като вика и аз викна, като че раждам. Един човек, който не разбира, на толкова години човек съм. Наместо да взема да туря епитрахила, да се помоля на Господа, че да я освободи от всичките тия страдания, пък аз нито себе си мога да освободя, нито нея. Може би съчувствие към нея.“

Та някой път и ние като този поп викаме от другата страна. Той си казва в себе си – не е хубаво, но можеш да направиш нещо по-добро. А в дадения случай тя вика и той вика. Питат другите хора: „Защо попът викаше оттатък?“

Сега да дойдем до същественото.

Вярвайте в Бога и вярвайте във всичките хора, които вярват в Бога. Обичай Бога и обичай всички, които обичат Бога. Служи на Господа и служи на всички, които служат на Господа.

Сега по-добро от туй не мога да ви кажа. Вярвай в Господа и вярвай във всички, които вярват в Господа. Обичай Господа и обичай всички, които обичат Господа. И служи на Господа и служи на всички, които служат на Господа. Този е смисълът в практическия живот сега на земята, който може да получите.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

26 утринно слово 21 април 1935 г., неделя, 5–6.30 часа София –
Изгрев

ТРИ СТЪПКИ – ТРИТЕ ВРАТИ

Размишление – 15 минути

Петдесет и девета глава от „Книга на пророк Исаия“

„Бог е Любов“

Всички искате да чуете нещо. Всички имате желание да чуете нещо, но не знаете какво ще чуете. И детето, като се събуди сутрин, все иска да чуе нещо, да пипне нещата, да види нещо. И туй положение е право. Пророкът тук се изпитва. Той се намира тук в едно голямо противоречие. Сам вътрешно се намира в едно голямо противоречие и за себе си, и за следующите поколения иска да обясни кои са причините. Но тъй както описва, той се намира в едно здание, дето условията не са хигиенически за живота, има големи противоречия. И ако вземем, среща хора болни от различни болести – ако боли ухо, крак, ръка, сърце, какво ли не. Лекарите, университет има за изследване на болести, всички ходят да се лекуват, и при това все болестите не могат да се премахнат.

Аз ще ви обърна внимание на последната половина от последния стих. Другото според мене е едно болезнено, патологическо състояние. Описва той причините на всички болести. Вътрешните причини кои са? Някой път не можем да знаем има ли в света зло или няма зло. Зло в човешкия живот има. И добро има. Зло има и добро има. Сега ще оставим философията, защо е злото и защо е доброто. Ще го оставим настрана, понеже ние изхождаме от едно човешко гледище. Има едно относително зло и едно относително добро; има едно постоянно зло и едно постоянно добро. Злото, това е едно състояние, в което хората живеят, дето няма никакъв закон. Ако водата мине през един нечист съд и се оцапа, кой е причината за това? Не е желанието на водата да се оцапа, но влязла е в един нечист котел и се оцапа. Питат защо се оцапа водата. Външноводата е

оцапана, не че вътрешното ѝ естество се е изменило, но външно водата се оцапала за самия човек. И човек казва – тази вода не е хубава. За водата е безразлично, но за човека, той казва – тази вода е развалена. За човека тя не е годна за пиене.

Всъщност тази вода за човека е развалена. Не разглеждайте въобще живота. Има едно голямо противоречие в света и още за хиляди години то няма да се премахне. За хиляди години противоречието на младите и на старите няма да се премахне. Младият ще остарее, старият ще умира и ще го погребат. И туй още хиляди години продължава. Колкото и да питат старият защо умира, никой няма да му каже нищо. Сега може да питате защо умира. Все ще му се даде едно обяснение. И защо младият остарява? И на него няма да дадат никакъв отговор. Но факт е – остарява. Има една младост външна и една старост външна; има и една младост вътрешна и една старост вътрешна. То е наше разбиране. Младият има един стремеж, старият има друг стремеж.

Сега нито един от вас не иска да бъде стар. Никой не желае старостта. А тя идва като гостенка. Никой не иска да му се набръчка лицето. Кой иска да му се развалят зъбите, че да не може да яде сладко, да не може да спи, да се нуждае от хората, да бъде напълно зависим? Това е едно вътрешно положение. Няма цяр за него. Въобще няма цяр, както и да те церят. Повидимому няма цяр. Човек, след като умре, ще се подмлади. Казват: „Кой вярва в това, че ще се подмлади?“ Как ще се подмладиш? Ако не можеш да умреш, не можеш и да се подмладиш. Като умреш, оставяш условията, пък като се родиш – ще се реализира подмладяването. Ако не се родиш, не можеш да растеш. Значи, за да почнеш да растеш, трябва да се родиш.

Добре. Има една много интересна област сега в живота, през която всички минавате. И пророкът е минал. Преди повече от две хиляди години той е минал през един свят и се е намерил в чудо. Когато праведният в своите бели дрехи нагази в калта и се оцапа, като се погледне и види, че се е оцапал, той мисли по кой начин да се

очисти. За да се оцапа, има си своите причини. Вечерно време ако пътуваш, няма да видиш калта и ще се оцапаш. Но щом стане ден и се погледнеш, ще видиш колко си се оцапал.

Сега, те са общи разсъждения, които нямат нищо общо. Вие искате всички да станете добри. Най-първо всеки един от вас иска да бъде щастлив. Всеки иска да бъде уважаван, да бъде обичан и каквото желае, да му дадат. Всеки иска, каквото пожелае, да му се даде и каквото помисли, да стане. И да бъде като някой царски син, че да няма никакви противоречия за него. Едно отлично състояние. Та вашите разсъждения мязат като онзи гръцки свещеник, носили един умрял човек и той казвал: „И-и-и, и-и-и.“ Пее си човекът „И-и-и, и-и-и“. Върви си той и „И-и-и, и-и-и“, за да погребее мъртвия. Един турчин го слуша, турски бей, и казва: „Папаз ефенди, а и-и-и. На турски значи „добре“. На тебе е добре, но на умрелия, когото носиш, сега не е добре. Ни най-малко тази работа не е добра, ще го заровят в земята, ще го натиснат. Не е добра тази работа.“ Сега не че попът нарочно казва така, той си пее, опява, а турчинът разбира друго.

Та по някой път и ние в живота пеем песента като гръцкия поп – и-и-и, погребваме някого, а друг казва: „Какво опяваш, в живота няма такава нещo.“ Тя е много чапрашик тази работа. Някой път ни убеждават, че това ще стане, онова ще стане. Оставете тази работа. Този умрелият човек не е тъй, както ти разправяш. Тежък е животът. И това са все думи. Животът не тежи. Дали има някаква тежест? И в преносен смисъл колко тежи животът? Никой не го е претеглил. А казват, че е тежък бил. Но досега никой не е претеглил живота. Каква му е тежестта? Казват – тежък е животът. Подразбират хората, като не им стане туй, което те искат, туй положение е тежко. Значи те го мерят с много мерки. И казват, че самият живот е тежък. Говорят едно, а разбират друго. Е казвам, след две хиляди и петстотин години, той е задал въпроса – няма спасител. Той вижда тия хора кой ще ги избави. При тия страдания, при тия пъшкания какъв смисъл има? И след като е размишлявал дълго време, в неговия ум се хвърля една светлина и

той вижда тази работа – не могат хората да се спасят сами и трябва да стане сгъстяване. И като поглежда Господ, вижда, тия хора не разбират смисъла на живота, не могат да се избавят. И най-после Господ решил той сам да стане спасител. И казва най-после, за да даде утеха на верующите, на избраните: „Този е мой син, духът ми, който е над него.“ Там ще вземете онзи стих „Духът ми, който е над тебе. И рече Господ на Господа моего.“ Той се подразбира дълбоко, Бог, не онова Божественото, което е в тебе. А от мен, този е моят свят завет, говори Господ: „Духът ми, който е над тебе. И словата ми, които турих в устата ти, не ще оскудеят от устата ти, нито от устата на семето ти, нито от устата на семето на семето ти, отсега и до века, говори Господ“ (21. стих). Нещо, в което човек трябва да вярва, без да му се обяснява. Ако дойде обяснението – добре. Но ако не дойде – той да си вярва.

Сега има едно противоречие. Казва – тази работа, с вятър не се живее. Хляб трябва. Вярно е, хляб трябва, но вятърът е много по-потребен в дадения случай. Ако човек знае как да мисли, неговата мисъл много по-лесно ще разреши мъчнотиите на живота, отколкото, ако той не мисли. Обяснението не е една мисъл. Че задоволява нуждите, туй още нищо не обяснява. Щом те нахранят на едно място, нищо не са ти обяснили. Задоволят една твоя нужда, но няма да се мине дълго време, няколко часа, нуждата е пак намясто. Дадат ти обуца, въпросът не е разрешен. Дадат ти дрехи, въпросът не е разрешен. И всичко могат да ти дадат на земята, има нещо, което не е разрешено, трябва да имаш слуги. Баща ти, майка ти в едно положение. Малко дете си, майка ти те държи на ръцете си, целува те. Но тази майка един ден ще те остави на земята. И един ден майка ти изчезне, и един ден баща ти изчезне, и ти останеш като някоя птичка. Питаш къде е отишла майка ти. Не знаеш. В утробата на някой сокол. Като ходила да взима храна тук, излял я един сокол. Баща ти? И него излял сокол. И един ден, ако не внимаваши, и тебе може да вземе някой сокол. То е правилно така. Влезли са в утробата на сокол. В дадения

случай аз разглеждам сокола като една канализация, една тръба, която не е толкова чиста. Аз не искам някой път да ме яде сокол. Не че е толкова лошо, но тръбите, през които ще мина в сокола, не са толкова чисти. Не че водата ще изчезне. Тръбата не може да погълне водата. Тя ще си върви по пътя.

Сега вие се намирате в положението, понеже имате вече своя философия, много пъти да минавате за прости. И всички вие, философи, седите и имате отлично понятие, какви ли не теории нямате и тъй както си обяснявате – страшна философия. Когато ме срещне някой философ бедняк, че като почне да ми обяснява, казвам, учен човек е този човек. Гледаш го, като че нищо не знае, но като си отвори устата, разбира този човек. Казвам, разбира този човек. Някой ще каже: „Какво ми говориш, ти нищо не разбираш.“ Разбира човекът. И ще каже някой, ти по нашему не можеш още, но говори човекът. Даже сега във вестниците пишат, един изнася едно ново тълкувание, де се е родил грехът и как се е родил грехът. Грехът се е родил, понеже Ева остаряла. Била красива, но като я видял Адам, тя остаряла. Адам имал красиви дъщери и казал: „Дъщеря ми е по-красива, отколкото майката.“ А Ева се съблазнила от това, че Адам казал, че дъщеря му е по-красива. И почнал да не я зачита толкова. И затова тя тръгнала да си търси други мъже. Ето едно тълкувание, източно тълкувание, как се е родил грехът.

Е сега, ако го приложите на себе си, един ден и вие като Адам, като остарее вашата Ева, ще кажете: „Остаря.“ И ще се роди във вас недоволство. Най-първо ти се погледнеш в огледалото и видиш, че не си такъв, какъвто трябва. И ти си недоволен. Откъде си недоволен? Като видиш, че лицето ти се е набръчкало малко, не се харесваш. И онези, които са създали тази легенда, той е скрил една истина, която, за да се обясни, човек трябва да бъде много чист. Чист трябва да бъде човек, когато се занимава с живота. Съвършен трябва да бъде. Когато пипаш Божествения плат, ръцете ти трябва да бъдат така измити, че

да не остане никакво леке. И някои неща не трябва да се обясняват, понеже, ако се обяснят, нищо няма да допринесат на човека.

Запример аз съм обяснявал толкова пъти защо са страданията. Някои от вас са съгласни, някои от вас не са съгласни. Дали сте съгласни, или не от тълкуванието, то е друг въпрос, но страданието си е страдание. Питаш ти защо е страданието. Питате ме: „Защо ме боли коремът?“ Защото ядеш. „Е, не може ли без болки на корема?“ Може. Не яж. Но ако не ядеш, ще дойдете до по-голямо противоречие. Болки няма да имаш, но ще почнеш да съхнеш. И ще питат тогава защо изсъхна. Защото не ядеш. „Тогава какво да правя?“ Яж. Но щом ядеш, ще дойде коремоболието. Тогава от двете злини ще избереш по-малката. Законът е: по-малката злина е да ядеш, отколкото да не ядеш.

Сега аз искам да ви наведе върху едно практическо правило в живота за самите вас, за да може да си служите. Щастието на човека е у самия него. Мнозина са писали книги, всичките философи каквото са писали, право е за тях. И пророците каквото са пророкували, всичко е право, но щастието е у вас. Сами трябва да знаете това. Само че туй щастие трябва да знаете как да го намерите. Питате как да намерите щастието.

Сега, за да ви обясня, ще ви приведа един пример. Ще направя едно сравнение между животинското царство и човешкото царство. Не че то ще обясни – някои неща ще обясни, а някои неща няма да ги обясни. Когато някоя млада мома се ожени, ще я турят в едно противоречие, което тя не е сънувала. Сега, преди да пристъпи, най-първо тази мома започнат да я хранят добре. Но един ден, като я хранят, погледнат, излязъл някой цирей на лицето и при врата набъбне, разваля се красотата. Да е на някое друго място – ще го цепнеш, а тук ти ще гледаш да не образува някой голям абсцес и да се развали лицето. Ще гледаш да се отвори някоя малка дупчица, да може туй нагнояване, тази нечистотия да излезе навънка. Някой път циреят може да се яви на гърба ви, на ръцете, някъде може да се яви

туй подуване. Лекарите могат да обяснят причините. Но защо именно на лицето? Някой път излезе ечемик на горния клепач или на долния клепач, и ще се подуе окото. Не че са важни работи, те са временни работи. Сега туй не е важното. И тази мома се ожени. Но тя стане бременна, трябва да роди някое дете. Готвят ѝ някоя баба да ѝ бабува.

Питам, когато птичката се ожени, кой ѝ бабува? Човек се ожени и търсят някоя баба, за да бабува. И ако не бабува? На птичките как ще им бабува? Тя, птичката, снесе си яйцето някъде без баба. Човек, който е прогресирал, разбира Божиите закони, трябва му баба. А на птичката, която Господ е създал, и без баба минава. Аз правя сравнението. Когато не мислиш за нещата по Бога, трябва ти баба. Човек, в дадения случай онази младата мома, която ѝ трябва баба, тя не е мислила. Тя се е оженила, без да мисли. И вследствие на това сега, за да излезе от тая мъчнотия на своите мисли, трябва ѝ една баба. Защото, ако тази баба не дойде, ще се случи някое голямо нещастие, ще се случи смъртта. Нещастieto това означава. А когато човек мисли, той се намира в положението на птичката. Пак ще има мъчнотии, но без баба ще мине.

Сега аз правя това сравнение, идвам към вътрешния живот на човека. Някой път ти в живота си не можеш да разрешиш някой важен въпрос. Ти не мислиш, ти се намираш в една скръб, нещо те налегне, има нещо в тебе да се роди. Сега не вземайте това, като ви обяснявам, казвате: „Как тия работи трябва да се превеждат? Ние тия работи ги знаем. Да ги оставим.“ Вие ще кажете – да не се е женила. Хъм, да не се е женила, много хубаво, но и без да се жени, пак ще заченеш ти нещо, пак ще се мъчиш да родиш. Тогава? Сега аз съм си послужил, има змии, които зачеват и нямат откъде да родят децата си. Тогава децата им изядат утробата и майката умира. Такава легенда има. Зачене и няма откъде да излязат, та изядат стомаха тия деца и казват майката да си иде, откъдето е дошла.

Ти някой път станеш бременен с някое желание, което трябва да се роди. Зачене се някъде в твоето сърце и ти се мъчиш дотогава,

докато на туй желание не му дадеш известна форма. И ако не излезе навънка, то ще повреди корема. То ще остане в тебе, ще загние, ще умре. Ако умре, още по-лошо. Трябва да го родиш. Защото, ако не го родиш, ще прояде корема. Ако не го родиш, ще почне да се разлага. Трябва да му дадеш място. Какво ще правиш? Сега казвам на вас, които искате да живеете.

Казват: „Защо Господ така направи?“ Боли те тебе, цирей излязъл. Дали Господ го направил, или не, то е друг въпрос. Какво трябва да правиш с цирея? Ама не трябваше там да излезе. Съгласен съм. Ама не трябваше да грешим. Съгласен съм. Но грешим. Трябва добре да живеем. Съгласен съм, но не можем да живеем. Сега ние се осъждаме – това не трябва, онова не трябва. Така е. Хубаво е. А сега вие някой път не искате да си отворите устата да пеете. Някой казва: „Той не пее хубаво.“ Съгласен съм, но човек е длъжен да пее. Човек като учи, учи, ще се научи най-последно. Един ден ще започне за взема по-правилно тоновете, ще стане един отличен певец.

Сега ние на земята се учим. Преди две хиляди години хората не са знаели да пеят. А сега пеят по-добре. Аз виждам пророкът, не му е хубава песента. Тук ония понижения, ония гами, една преплетена работа. И като слушал, казва – всички ревели като мечки. Във времето на Исаия всички пеели като мечки. Според мене по-добра форма на живота от пението не можем да дадем. Пението дава най-добрата форма, в която животът може да се изрази. Човек трябва да пее, за да може да живее. И той е пял този човек. Всички религиозни хора са пели, играли са. После всичките пророци са пели, всички царе са пели. Сега някой път вие не искате да си отворите устата, не искате да се помръднете. Понеже мислите, че като поиграете, е грях. Като поиграете, хората ще кажат: „Този подлудя ли?“ А като мълчи като риба, ще дойде до другата философия – и глупавият като мълчи, и той минава за мъдър. И с това съм съгласен. Устата на едного е запушена. „Не може да говори, че го бият. Той знае да говори. Развържете ми устата, – казва – че ще ви кажа къде е имането. Не

бъдете глупави, аз вече разбрах, искам да ви кажа истината. Развържете ми устата, че ще ви кажа къде е заровено имането. И за вас е добре, и за мене е добре. Вие ще ме претрепете и аз няма да ви кажа къде е имането. Туй, без да ме биете, аз разбрах. Сега при доброто желание да ви кажа, не мога. Сега аз искам поне да ми развържете устата и да кажа къде е заровено.“ Не да кажа сладка дума. Развържете устата на хората, и те ще кажат къде е заровено имането. Защо те биха, то е друг въпрос. Биха те, защото си богат. Брулят някоя круша, защото е родила. Ако не беше родила, няма защо да се занимават. Сухата круша ще я пресекат и изгарят в огъня.

Сега да дойдем до онова, което е красиво заради нас. Как са живели едно време, какво е казал пророкът? Как са пели хората едно време, е било за тях. Как ще пеem сега? Как пее младият? О, младост красива. Той пее за птичките как скачат, за светлината, за слънцето. А старият как пее? О, стари кости. Друга е неговата песен. Младият пее по един начин, старият пее по друг начин. Някой път аз съм слушал стари хора пеят. Аз съм слушал: „О, мила майчице, защо си ме родила? Оле, оле, оле, майчице.“ И си мърда краката, ревматизмът го боли. Рекох: „Откъде научи тази песен?“ „О, синко, да не дойдеш на моето място.“ „Че – казвам – за това е виновата майката?“ „Виновата е – казва – трябваше да ми каже тя.“ Аз го разбирам какво ще каже тя. Тя отдавна е умряла. „Трябваше да ми каже, не трябваше да се хвана на туй хоро. Хванах се на хорото, сега не зная какво да правя, лоша работа. Искам да умра, не искам да живея, но влязъл съм вече, не ме искат в другия свят, виждам, станал съм непотребен. Всеки живее за себе си, никой не ми обръща внимание, другарите ми измряха и бабата ми умря, останал съм като някоя кукувица, синкоооо.“

Сега ви описвам едно положение, което е вярно. Има някои старци, не знаят да пеят, те са намусени. Този е мъдрец и казвам, сега аз го развеселявам, казвам: „Ще се подмладиш, дядо.“ „А, ще се подмлада.“ „Ще се подмладиш, ще се подмладиш, тъй е писано в свещената книга. „Които чакат Господа, ще се подмладят!“ „Е, хайде,

дано е така, от твоите уста в Божиите уши да влезе тази работа, да стане тъй.“ От моите уста да влезе в Божиите уши, че да се измени неговото положение. Виждам, аз зная положението на този човек, защо е остарял, защо страда и защо пее, го зная. Нищо не му казвам, но аз зная защо е тази работа. Но не се позволява тази работа да се каже. Вие сте изучавали математиката, направена е известна формула. Що е една формула? Известни истини има, известни факти, скрити в тази формула, та трябва някой път да работиш три-четири часа върху една задача, за да намериш нейното решение. Питат сега защо е тази задача. Но с тази задача трябва да се развива умът, да мислиш, скрит е резултатът, ако разрешиш една задача, втора, трета.

Та казвам сега. Ти си млад – това е една формула. Ти си стар – това е друга формула. Ти трябва да вярваш в Бога, ти трябва да го обичаш. Но какво нещо е вярата, какво нещо е обичта? После има и друго служене на Бога. Аз сега казвам конкретно: трябва да вярва човек. Питаш какво е вяра. Трябва да обичаш. Какво е обичта? Е, трябва да се служи на Бога. Питаш какво нещо е служенето на Бога. Толкова години приказваш – аз вярвам и обичам, и толкова години търся и се моля на Бога. Аз ще ви задам следния въпрос. Представете си един момък, момъкът обича всичките моми. Какво допринася на себе си и какво допринася на момите, които обича? Сега давам следующето изяснение. Представете си, че вие имате една свещ, една незапалена свещ, това е неприявената любов. Запалилите свещта – гори. Запалиш свещта, излиза навън, свещта изгаря. Казвам, запалената свещ какво ще допринесе в стаята? Стаята какво се научава? Виждаш някой път – изгоряла свещта. Като се върнем в стаята, със запалването на тази свещ какво се е допринесло? Едно положение, дето няма разрешение. Това е в първото положение. Второто положение: ти си оставил в стаята десет души ученици, които се занимават и всичките четат. И тия деца са си научили урока. Горението на тази свещ има смисъл. Значи онази любов в нас, която гори и която оставя нещо в нас, тя е разумна любов. Онази любов, която, като запалиш свещта,

излиза навън и свещта изгаря, то е неразбраната любов. Има два начина на обич. Ще обичаш, ще излезеш навън, нищо няма да придобиеш. Ще обичаш и ще оставиш другите вътре да си научат урока.

Сега, ако аз ви питам, вие всички имате една опитност. Кое е първото качество, с което любовта започва? Има една обич на физическото поле, на физическия свят. Има една любов, която се проявява в духовния свят. Има една любов, която се проявява в Божествения свят. Има една волева любов, една любов на чувствата, една любов на ума. Питам сега, по какво се отличава физическата любов? Първото нещо, вие искате да пипнете, да хванете, да прегърнете, да целунете. Това е физическата любов, тя по-далеч не отива. Ако искате да прегърнете един човек – тя е физическа любов.

Сега по какво се отличава духовната любов? Много обяснения има заради нея. Аз бих желал вие да ми кажете как разбирате духовната любов. Може да ми дадете вашите теории. Може да сте прави, не че сте криви. Сега аз говоря за едно учение, когато аз вярвам в нещо, какво веруя в дадения случай имам, то да може да ми помогне. Всеки един от вас трябва да има един вътрешен опит. Любовта не е нещо суеверие в живота. Единственото нещо, което осмисля живота е, когато любовта правилно върви. Не мислете сега, че физическата любов нищо не струва. Физическата любов е първата стъпка. Има и друга стъпка. Има и други стъпки.

Три стъпки са те, три врати, през които ще влезеш в трите свята. За да разбереш, ти трябва да влезеш във физическата любов. Ако нямаш физическа любов, физическият свят с всичките предмети, с всичките форми ще бъдат нещо непонятно за тебе. Физическият свят ще бъде неразбран за тебе. Той остава затворен сега в себе си. Светът ще бъде затворен без физическата любов. Една книга затворена ще бъде физическият свят. Следователно физическата любов е едно разгадаване на физическия свят. Духовната любов е врата, разгадаване на духовния свят. Божествената любов е разгадаване на Божествения

свят. Тъй ще живееш и ще вървиш. Онова, което вас ви смущава, е фактът, че вие искате този въпрос да се разреши. Вие искате да имате всичката любов. Всичката любов не може да се събере на едно място по никой начин. Запример има безброй същества в света. Ти не можеш да събереш всичката любов, която имат едни към други, тяхната любов спрямо другите не е такава. Хората, които имат любов към себе си, тяхната любов не е такава. Любовта, която имаш към един човек, не е еднаква. Никога не можеш да обичаш една котка както един човек. То е нещо невъзможно. Немислимо е да обичаш. Може да я обичаш, може да я гладиш, може да ти мърка, но онова, което търсиш, тази любов може да я обичаш от немай-къде. Защо обичаш котката? Защото няма човек да обичаш. Като не можеш да обичаш някой човек, ще обичаш някой кон, някоя крава, някое дърво. Значи трябва да обичаш.

Сега се явява въпросът, как трябва да обича човек. Сега аз не искам да разрешите въпроса. Тъй както го разрешавате, не го разрешавате. Може да кажем – трябва да бъдем добри. Аз схващам доброто, но тъй от моето гледище. За мен доброто е само път, по който любовта иде. То не е нещо конкретно. Някои от вас може да искат да бъдат добри, да имат вяра. Вярата е само едно правило, по което човек може да върви. Вярата не е нещо конкретно, което можеш да го вземеш отвън. То е едно състояние. Можем да кажем, че не е състояние, но така се обяснява. Едно състояние е, вярваш. Когато вярваш, леко ти е. Като дойде някой човек, спокойно ти е на душата. Онзи, когото обичаш, най-първо ще вярваш в него. Щом се усъмниш, любовта си заминава, вярата спада. Щом вярваш в един човек, голямата вяра към някого е и любов. Ако ти не обичаш някого, не можеш да му вярваш. Във вярата се заключава възможността да го обичаш. От вярата се заключава до каква степен можеш да го обичаш. Тъй щото във вярата се заключава и щастieto, че можеш да обичаш някого. Сега на земята един човек не го обичате, не вярвате в него. Не вярвате и в себе си и най-после, не вярвате и в Бога.

Питам тогава, какво сте разбрали в света? Вие искате по някой път да знаете Христос, който е дошъл, дали е Син Божий? Другите не вярват дали е Син Божий, казват – и той е човек като нас. Но някои, които са се убедили, вярват че е Син Божий. Но понякога и вие се разколебавате, казвате: „Дали Христос е Син Божий?“ Дали беше изпратен, вие се съмнявате и казвате: „В тази работа не искам да вярвам.“ Един въпрос, който не трябва да разрешавате. Преди две хиляди години е дошъл Христос на земята. Защото, ако вие не дойдете до онова положение вътре да схванете вашата зависимост от Бога, има едно положение, вашето синовно положение. И рече Господ Господу моему. При големите мъчности в живота, Бог иска само при големите мъчности на живота да застави човека да мисли. По някой път вие ще ме излъжете в живота. Идвате вкъщи, имате две дъщери – едната красива, другата малко грозна. Вие обръщате внимание на вашата красива дъщеря. Отива в училището, всички я хвалят, а другата едва с три минава с голям труд. Аз вече схващам, че тази красивата дъщеря ще създаде много големи мъчности на баща си, онази грозната ще бъде много по-добра. А бащата се заблуждава. Един ден красивата дъщеря намери един красив момък и забрави баща си. А онази, която не може да намери някой да я гледа, тя остава вкъщи да гледа баща си през целия си живот. Но тя остава да пее на баща си, тъй както този старец: „Синкоооо.“

Питам ви, на мястото на бащата коя мома ви трябва, красивата или грозната? Вие красивата и да искате, тя няма да дойде. Тя ще си замине, ще забегне. Тия хора, които са красиви, имат един много голям недостатък – като те погледне отгоре, тъйи ще си замине. Като е красив един човек, има си право тъй да мисли. Защото красотата, щом е човек красив, той е влязъл в областта на умствения свят. Казва: „Аз не съм като тия. Едно време беше така, но сега разбирам за какво трябва да живея. Аз, казва, не обичам един човек, който не е красив. Не искам устата му да са изкривени, очите, веждите да са като

ибришим, пък ръчичките...” Сега от вас, които са набожни, религиозни, ще кажат – така не се говори.

Сега аз се намирам в едно противоречие. Хванал се един слуга при един фурниджия, казва му: „Ще бъдеш много изправен към клиентите, ще им дадеш хляб и ще кажеш, че хлябът е много добър. Тъй ще им кажеш.“ Слугата бил сприхав, като дойде някой клиент, казва: „Днес хлябът не е хубав, не е опечен, липсва му малко нещо.“ Господарят му казва: „Така не се говори. Хлябът ни днес остана непродаден.“ Той му казва: „Трябва някой път да губим, защото другояче, ако продаваме лошия хляб на клиентите, и те ще ни напуснат.“ „Не е твоя работа – казва господарят – пари да вземем, ти казвай хлябът е много хубав.“ Питам, в дадения случай кой мисли право? За днешния ден господарят мисли много добре, но за утрешния ден господарят хич не мисли добре.

Сега по някой път имаме едновременно господаря, който иска да продаде хляба, не го е пекъл както трябва, и слугата, който иска да бъде справедлив, както трябва. Господарят и слугата се намират в едно вътрешно противоречие. Който и да е от вас, може да се познае характерът на човека. Който и да е от вас могат да го поставят за директор на един пансион. Една сестра може да се постави за директорка за четири-пет месеца и ще се познае какви интереси има. Да видиш какви са интересни директорките. Понеже има и директорки на гимназии, има и директори, те са много благообразни. Аз съм гледал в Америка, като влезе директорът, иска да си даде вид, гледаш една престореност, че е морален. Пък аз виждам, че тази моралност я няма у него. Директорът на една гимназия извършил едно престъпление, той сам е престъпил правилата, които поставил. Той турил правила, които сам не може да ги изпълни, а иска другите да ги изпълнят. Тогава турците казват: „Да гледаш хубавото, е добро.“ Не са важни за вас затворените книги.

Отворените книги са важни. Затворената книга може да е много красива, но онази отворената книга – вие срещате хората, не мислите,

един, втори, четете един роман или четете някоя книга написана, някоя драма или трагедия, мислите ли, че тази книга всичките листа са написани тъй красиво? Най-първо авторът започва много добре, много красиво. И колкото отива навътре, работата се усложнява, усложнява, най-после дойде до едно място, настръхнат ти космите, героите по един се пометат. Всички се пометат. Ти затвориш книгата, казваш: „Отидоха тия герои.“

Питам, защо този автор, защо не написа всичките листа най-красиво? Че целият свят, целият живот, това е една драма, това е една трагедия, една комедия в живота. Комедии има, трагедии има и драми има. Ние сега имаме едно вътрешно тълкувание, то е нашето тълкувание. Господ, който създал света, има свой план. И неговият план е най-верен. Да кажем, ти искаш на млади години да бъдеш богат. Господ на млади години не ти даде богатство, а на стари години ти даде. Ти не си доволен и казваш: „Господи, на млади години, когато исках да ходя, да се разхождам, защо не ми го даде? Сега ми даде богатството, когато остарях.“

Ако Господ ти беше дал на млади години богатството, какво щеше да направиш в света? На стари години ти го дава, тогава повикай всичките млади хора и им дай пари, и ги научи как да живеят. Ти, като си стар, дай парите на младите хора. Ама ти казваш: „Аз искам.“ Питам, какво ти е длъжен Господ на тебе? В какво си задължил Господ да ти даде туй, което искаш? Сега Господ може да ти даде богатство и да накара другите хора да те бият и да ти вземат богатството. Може да ти даде сиромашия и може всичките тия хора да те обичат и да те милват. Питам сега, кое е по-доброто от двете злини – да бъдеш богат и да те бият, или да бъдеш сиромах, да те милват и обичат? Аз, ако бих бил, бих избрал последното. Не че то е най-хубавото, но от двете злини за предпочитане е. Понеже в началото в сиромашията има голямо страдание, а в обичта на хората ще намериш смисъла. В богатството доброто идва отвън, а неприятността – отвътре.

Сега казвам, и във вашите вярвания, които имате, защото в християнството има една фаза, някои като станат християни, най-първо са богати, говорят за любовта и много важни са, аз ги наричам влюбени момци в момите, станат ангели. Като я няма майка ѝ и баща ѝ, ожени се заради нея. Някой като влезе в християнството, той се ожени за Христа. А преди да се ожени, той казва тъй. Но като се ожени, тази преведена снаха от свекървата не е приета. Аз ви говоря сега за неща, вие дойдете и се обезсърчите, казвате: „Аз какво мислих, но какво излезе.“ Вие не сте разбрали живота. Ще ви кажа, ако искате да разберете любовта, онези, които са я разбрали, ти като обичаш, и сам да не знаеш за това, ти, като обичаш, сам да не знаеш, че обичаш. Нищо повече. Знаеш ли, работата ти вече става, в живота ти вече се явява противоречие. Да мислиш, че обичаш, да не знаеш, че хората те обичат. Ако знаеш, пак ще се яви противоречие.

Хората на любовта са най-претенциозните хора. Човек, който се е влюбил, ти по никой начин не може да му угодиш. И Господ да дойде на земята, не може да угоди. Влюбените хора са смахнати хора. Аз говоря непрекъснато. Че не погледнеш както трябва, че не си внимателен, че не си деликатен, че си груб в думите си. Не си избира думите. Езикът се подхлъзне, ще кажеш, ще засегнеш достойнството. Трябва да бъдеш много внимателен, ако му кажеш, че връзката му не е намясто. Някой път ще побутнеш тук-там. Аз съм виждал, жената побутне мъжа, той казва: „Остави ме свободен.“ Тя вижда хората какво гледат. Остави мъжа си свободен. Някоя диплома, то е чумберът. Хубава работа, но това не е въпросът. Ти докато се занимаваш с външния свят, това не е любовта. Те са хубави неща, оттам трябва да започнеш. Външното – в какво вярваме ние? Туй, което изискваме, е право. Трябва да минеш през дисциплината на влюбения, за да намериш Божия път. Това са най-строгите професори. Ти като се намериш пред един влюбен, ще му кажеш: „Аз съм на ваше разположение. Каквото кажете, всичко ще направим.“ Ще седите като едно божество, ще трепериш, ще кажеш: „Извинете.“ Щом кажеш, че имаш мнение,

отиде любовта. Никакво мнение не можеш да имаш. Щом разискваш с онзи, когото обичаш, ти ще изгубиш любовта.

Тогава казвам, и от двете страни се представят. Може хората да се обичат без противоречие. Има една обич, няма да обръщаш внимание на външните страни на човека, ще оставиш този човек той да се прояви. Когато по някой път ви говоря за любовта, ви говоря за абсолютната любов. Любовта се проявява при абсолютната свобода. Няма да обръщаш внимание как започваме. Някой певец ще се позакашля. Тази сестра не пее. Тя пее, но не се е научила как да пее. Една сестра кашля. Пее, но не взема верни тоновете. Вие казвате: „Тази сестра защо не излезе вън, да не ни безпокои.“ Тъй са го мислили. На нея ако кажете, тя ще се обиди. Хубаво, но туй става в живота. Ама да кажем, ти си женен като тази сестра, какво ще пееш на мъжа си? Тогава кашлица имаш. Казва: „В салона защо дремеш, не те ли е срам, защо спиш?“ Хората, които много се обичат, на едно място да не седят. Да седят тия, които не се обичат. Две противоположности, двама професори на едно място да не седят. Един ученик и един професор може да седнат заедно на скамейката. Ученикът казва: „Господин професоре.“ Сега аз ви говоря не за един външен живот, но има един вътрешен живот, на който сега трябва да се учите. Понеже, ако влезете в невидимия свят, ето в какво противоречие ще се намерите. Туй ще го проверите. Ако знаете как да живеете, щом влезете в духовния свят, ще видите, че ще се явят хора около вас. Пък ако не знаете как да живеете, тогава ще видите, че тук-там ще се мерне един и ще изчезне. Тогава ще се видите както в един затвор. Всеки бяга от вас. Птичка ще видите, и тя ще хвъркне. Ще видите и един заек, и той ще избяга. Щом всичко бяга от вас, вие не разбирате езика на тия същества, не ги обичате. Като влезете в онзи свят, ще кажете – този свят не мяза на нашия. Всички бягат от нас. Щом имате любов, веднага вие ще се намерите в един свят, ще ви канят на гости, ще ви гощават синовете ви и дъщерите ви отвсякъде, църкви, училища навсякъде.

Сега едно вътрешно заключение. Тези неща, туй, което ви казах, можеше и без него. Можеше без него, ето аз какво подразбирам. Ако вземем, че изтупаме един юрган вкъщи, какво придобиваме? Юрганът се чисти, но къщата остава нечиста. Казва: „Ще измета къщата.“ Изнес юргана навън и го изтупай, че го внеси вкъщи. Сега някой път вие разисквате някои въпроси. Вие правите една погрешка, вие изтупвате вашия юрган вкъщи. Щом спорите, изтупвате юргана вкъщи. Излез навън. Щом влезеш вътре, никакъв спор. Може да спорите. Седиш в себе си, спориш. Може да съзнаваш, може да кажеш: „Аз нямам тия добродетели.“ Какво се ползваш? Това е изтупване на юргана. Аз другояче разсъждавам. Ако аз съм невежа, показва, че не съм учен човек. Може да се проявя, не съм пял. Не, не синко, ти ще се опретнеш, ще пееш, ще пееш, тъй както трябва. Тази работа тъй не става. Тури да пееш. Трябва да работиш. Ще учиш. И добрият живот се придобива. Колкото човек става по-умен, той трябва да бъде внимателен към другите хора, да се учи от другите хора.

Та казвам сега, в крайния стих, 21-и стих, 59-а глава „а от мене този е моят съвет – говори Господ. – Духът ми, който е над тебе, и словата ми, които турих в устата ти, не ще оскудеят от устата ти. Нито от устата на семето ти. Нито от устата на семето на семето ти, отсега и до века – говори Господ.“

Туй показва любовта, която Бог е вложил във вашите сърца. И няма да оскудее. Макар че някой път вие не чувствате, трябва ви малко дъжд. Най-първото положение намирам, че семето от хамбара не сте го извадили да го посее. Казвате – какво трябва да правите. Посейте семето, което е във вашия хамбар на нивата. Казвате: „Посях го, но не е изникнало.“ Втората стъпка е, ще се помолите на Господа да изпрати дъжд, светлина, топлина, да поникне семето. Второто положение е да идете и да работите малко на нивата, да почистите паламида, тия бодили, че като дойде времето за жетва, малко по-свободни да бъдете.

Сега на всички тия неща трябва да направите един вътрешен превод. Вие казвате светска любов и духовна любов. Светските хора и духовните хора живеят по един начин. Ние предполагаме, че живеят духовно. Ние казваме – това е светски живот, онзи е духовен живот. Светският живот е личен живот. Всеки светски живот е личен живот. А духовният живот е безличен живот. Човек, който иска да бъде духовен, трябва да бъде безличен. Дотогава, докато обръщаш внимание на този, на онзи – ти живееш светски живот. Като престанеш да обръщаш внимание, ти живееш духовен живот. Безпокои ме някой, то е светски живот. Сега вие казвате, че Учителят трябва да е много напреднал, трябва да е завършил своята еволюция. То е друг въпрос. Аз може да съм завършил своята еволюция, може да съм напреднал, но като един професор, като хирург, като дойде някой при мене, тегля ножа. Моето съвършенство, моята напредналост ще ви тегля ножа, тъй както аз разбирам.

Как ще обясните тогава, като ви причинявам болка? Най- първо може да ви приспя, да ви омая, но все трябва, след като направя моята операция, да ви събудя, и пак ще дойде болката. Невъзможно е да не минете през някоя болка. Тогава ще кажете: „Бога ще моля, Бог е любов.“ То е така, Божията любов, Божието съвършенство, Божията благодат не може да ни избавят от страданието. Ако прегрешим, не може да не страдаме. Господ, като дойде, ще оперира по всичките правила, както той знае. Аз казвам на себе си: слушай, ще ходиш по стъпките, по пътищата, които Господ е начертал. И законите ще пазиш, за да минеш с по-малко страдания. Другояче, ако не спазиш тия закони, ножът ще дойде чак до тебе. Опасността е в духовния живот. Едно ще ви кажа, ето къде е опасното в религиозните хора. Светските хора стават крайни егоисти. Че трябва да се живее един личен живот, не е лошо, но личният живот не дава смисъла на живота. Безличният живот, той осмисля живота. И там трябва едно високо развитие. Най-първо ние ограничаваме младите в техните

прояви. Ние тургаме правила, не искаме, тъй както Бог е турил правила. Е, как е турил Бог правила? За да живеем вътре в любовта.

Сега нали знаете за дишането? Индусите имат цяла школа за дишането. В природата съществува една школа, вън от тези школи, която е естествена. Преди школата на йога съществуваше една школа на дишането, която иде направо. Като се родиш, вече започваш да дишаш. Зависи, когато се родиш, как ще започнеш първата вдишка. Каквато ще бъде първата вдишка, такава ще бъде и издишката. Света, в който живеем, всеки ден може да поправим живота си, но трябва да знаем как. Всичкото изкуство седи във вашия език. Ще ви приведа един пример.

Един голям банкерин, който бил много взискателен, който ценял времето като един англичанин, че кой как влезе при него, казва: „Нямам време, не разполагам.“ Един ден влиза в банката една много красива мома, започва да пее. Той се заглежда в нея и ѝ казва: „Продължавайте, тази е много красива работа.“ Тази мома пее и танцува. Все таки трябва да влезе някой във вас, да пее и да играе. Смисълът на живота е там: играй и пей. И тогава животът на официалностите: моля, моля, моите почитания. Хубава е тази философия, но тя е за умрелите. Сбогом, довиждане, ще се видим на оня свят. Никакво изпращане от този род. Всичката официалност аз я наричам погребение, ковчези са те. Съгласен съм да се даде памет, но погребение на живота не е. Дайте на душата си свобода. Дайте на всеки човек, нека сам да се събуди. Няма по-лошо нещо от едно общество, дето всичките се съдят. Всичките ще те съдят и никой не може да те осъди. Един те съди, тегли резолюция. Таман идеш някъде, осъдят те, дадат ти две години затвор, таман си се върнал, две години изминали – втора присъда, за каквото и да ме съдите, четиридесет–петдесет присъди, минеш живота си. „Ти преди двадесет години знаеш какво ми каза, дойдох вкъщи, че не ме угости, ти знаеш тогава колко бях гладен, ти не влезе в положението ми.“ Сега затова няма какво да ви говоря, понеже вие ще разберете по вашему.

Тогава дойде един брат тук, който искаше да тури икономии на лампите. Казва: „Да горят средните лампи, за да се икономисва електричеството.“ Другите правят съображения, казват: „Учителят не обича да има загаснали лампи, да горят и четирите.“ Сега казва: „Двете да горят, другите да не горят.“ Един ден не слизам, казват: „Учителят не слиза, понеже двете лампи не горят.“ Те са криви изводи. Действително аз не обичам загасналите свещи. Аз обичам навсякъде свещите да горят, ако искате моето мнение. Но когато слънцето изгрее, аз не обръщам внимание на запалените свещи. Преди да е изгряло слънцето, обръщам внимание на тях, но щом изгрее слънцето, никакво внимание. Тия лампи по някой път се обиждат, те са отражение на временната любов, това са двете лампи. Когато дойде Божествена любов, значи не обръщаш внимание. Не мислете, че когато изгрее слънцето, светът е друг. Аз съм за запалените свещи, не обичам да се гасят свещите. Като изгрее слънцето, не може да обръщам внимание на другите лампи. Пък даже да ходя да ги изгася, е хабене на енергия. За мене да завъртя един ключ, е да изхарча повече енергия. Нека да горят. Аз считам времето толкоз важно, като изгрее слънцето, че да завъртя ключа, е безполезна работа.

Казвам, нека горят. Да ви горят лампите, когато изгрее Божието слънце. Проявете се в любовта си, тъй както трябва. Аз съм опитал хората. Хората на любовта са най-интересните хора. По-интересни хора от влюбените няма. Влюбеният човек е един цвят, един чешит, дето интересува и ангелите, и боговете. Влюбеният човек никога не си губи своите интереси. Всякога има какво да изследваш в него. И когато се сърди, и когато е весел, е много интересен. Сега не мислете, че искам да ви обидя. Аз бих желал всички да сте влюбени. Някои от вас се сърдят, понеже не са влюбени. Някои от вас, като се сърдят, като ви питат защо се сърдите – защото сме влюбени. Но не е право. Аз облажавам всичките хора, които са влюбени. Нещастията в света произтичат, защото не сте влюбени, пък искате да играете ролята на

влюбени. Влюбеният забравя себе си. Който не се е влюбил, постоянно мисли за себе си. Дотогава, докато мислиш за себе си, за твоето щастие, вие още не сте влюбени. Когато престанете да мислите за себе си, вече сте влюбени. Ще знаете, че сте влезли в правия път на Божествената култура. Не може да очакваме много работи.

Желая сега от вас, които не сте влюбени, да влезете в пътя на влюбването. Онези, които са се влюбили, да вървят напред, да не се обръщат назад. Всички в този път трябва да влезете, но не на личната любов, но на безличната любов, не на човешката любов, но на Божията любов. Защото човешката любов е хубава, тя добива своя смисъл при Божествената любов. Както Божествената любов, и човешката любов се събират на едно място. Тогава се ражда туй, което човешката душа иска – съединението на човешкото с Божественото. И тогава не търсете никакво противоречие в Бога, никакво противоречие в живота.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

27 утринно слово 28 април 1935 г., неделя, Великден, 5–7 часа София – Изгрев

ЧЕТИРИ НЕЩА В УМА СИ

Размишление – 15 минути

Шестдесета глава от „Книга на пророк Исая“

„В начало бе Словото“

Четири неща има, които човек трябва да държи постоянно в ума си. Бог създаде земята, за да бъдат хората добри. Създаде водата, за да бъдат чисти. Създаде въздуха, за да мислят право. И създаде светлината, за да ходят по правия път.

Пророкът, който преди повече от две хиляди години е говорил и създал нещо, което ще стане за бъдеще. Напреднала душа е душа, която е добра, която е чиста, която мисли и която ходи в правия път. Има много неща, от които човек постоянно трябва да се освободи. Има неща в света, които са потребни временно и с времето те ще окапят, както окапват листата на едно дърво. Вземете един орех. Той има една външна черупка, в която е обвит. Като узрее орехът, тази черупка пада. След като оберат ореха, има друга една външна черупка, и тя трябва да се махне. И най-после ще останат ядките, от тях човек ще възприеме. Така и всички хора, религиозните хора, са облечени някой път с външни черупки. От черупките на ореха хората си правят боя и си боядисват дрехите. Същественото е вътрешната ядка. Същественото за човека, това е животът.

Духовният живот иде по четири метода, четири неща. Човек не може да дойде до правилния път, до правилния живот, ако не е добър. Т.е. доброто не се прави. Казват: „Да правим доброто.“ Човек трябва да ходи в пътя на доброто. Всякога трябва да ходиш. И ако този човек не е чист, значи водата ще го направи чист. А водата е проводник на живота. Във въздуха той като диша, ще се научи да мисли право. За да дойде животът, право трябва да мисли. Ако не, ще си причини вреда на себе си. И най- после той трябва да ходи в правия път –

светлината. Като дойде светлината, той трябва да се научи да чете, не само да ходи цял ден да се шири. Или да знае какво му носи светлината. Светлината, това е написано писмо от Бога. Някой гледа света, не разбира нищо. Писмо е то. Всеки ден има какво да се чете. И ако човек не чете, той остава прост. И ако хората са лоши, то е, защото не знаят защо земята е създадена. Те са лоши, понеже не знаят защо водата е създадена. Лоши са, защото не знаят защо въздухът е създаден и лоши са, защото не знаят светлината защо е създадена. Пият водата, и чисти не са. На земята живеят, и добри не са. Въздуха дишат, и не мислят право. Светлината имат, и не са в правия път. И после казват: „Защо Господ създаде света?“ Не защо Господ създаде света. А ние защо не разбираме това? Там е сега.

Тогава, когато човек попита защо Господ създаде света, тогава Господ изпраща своите ангели да вземат човека и да го заведат в другия свят, то е умиралка. Всеки, който пита защо светът е така създаден, Господ го вика за онзи свят, да му покаже защо е така създаден. И тогава има два вида посвещения. В онзи свят по два начина посрещат хората от земята. Два вида ангели има, които въздигат хората от земята – едни, които въздигат както Лазар и го занасят в лоното на Аврама да се весели и разбира защо Господ създаде света, а вторите, които викат богатите и ги задигат в ада, за да разберат защо Господ създаде света, и да изправи глупавите хора, които не го разбират. Мъчението в света е един път за изправление. Хората и тук се мъчат. И защо е мъчението и страданието? Това е път да минат хората в доброто. Защото, ако хората не страдат, те не могат да се научат.

Та казвам, всички онези, които са познали пътя, са минали по пътя на страданието. И казва: „Какво трябва да се прави?“ Две степени има, две учения има. Срещаш един човек, той казва: „Какво трябва да правим?“ Кажи му: „Трябва да бъдеш добър.“ „Ама после?“ „Трябва да бъдеш чист.“ „Ама после?“ „Трябва да мислиш право.“ Никога да не изкривяваш душата си. После трябва да ходиш в правия път, да се

учиш, да четеш. И вечерно време, когато лягаш, да не лягаш както някое животно ляга, да те вържат с някой юлар и ти дадат малко слама. А без юлар да си лягаш и краката ти да не са подковани с копита, и да няма нужда да ти тургат чулове на гърба. Защото, щом ти тургат чул, ти живееш в един яхър. В Божествения свят няма такъв студ, както тук. Мислите ли, че като отидете в онзи свят, ще имате юргани и кревати, както тук, да ви покрият с един-два юргани? Онзи свят не е място за спане. Казва, съзнанието на човека ще бъде будно да се учи. Сънят е за уморените хора в света.

Сега да определя – черупката на един орех е потребна само докато този орех узрее. Тази външна черупка е, това е един юрган – той е потребен, докато узрее орехът. Щом узрее, той го хвърля и казва: „Нямам нужда от него.“ И втората черупка, щом повикат ореха на гости, той казва: „И тази черупка не ми трябва.“ И най- после той влиза с онова, с което може да расте. Някой ще каже: „Защо е така?“ Много естествено, както малките деца майките ги повиват с пелени, после свързват ги с повой, но като станат четири-пет години, всичките тези пелени и повой трябва да се освободи човек от тях.

Та казвам, всичките хора трябва да дойдат до онова вътрешното освобождение. Сега всички имат такива специфични възгледи за живота. Всеки има един възглед. Но за да познаеш дали твоят възглед е прав, ще видиш, ако мислиш, че си праведен, тогава ти трябва да имаш всичко. Четири неща трябва да имаш. Ако си добър, земята е твоя. Ако си чист, водата е твоя. Ако право мислиш, въздухът е твой. Ако ходиш по правия път, светлината е твоя. Питам тогава, човек, който има земята, сиромаш може ли да бъде? Че земята ще остане за добрите хора. А всичките лоши хора след време болни ще станат. Нищо повече. Лошите хора ще кажат на добрите: „Елате да работите тук. Нивите, говедата, всичко оставяме на вас.“ Какво ще работи този, на когото краката са вързани? Може да работи само добрият човек. Може да работи само чистият човек. Може да работи само човекът,

който мисли. Може да работи само човекът, който ходи по правия път.

Сега туй, което пророкът казва на сегашен език, как ще стане туй? Сега силните, лошите хора, те оправят света. То е довреме. Едно време животните управляваха света. Сега още човекът животно управлява. И постепенно иде, дето казват „кротките ще наследят земята“. Ще дойде едно време, когато на земята ще се тури туй правило за кротките. И туй време е дошло, то сега се прилага. Мислите ли вие, че ако имате в ръката си една запалена главня, че вас може да ви нападне мечка? Хей! Мечката я е страх от тази главня. Като я туриш в козината, и мечката ще гори. Но ако нямаш запалена главня, мечката ще дойде, и вълкът ще почне като някоя кобра да те следи. Няма животно, което има козина и което да не го е страх, ако носиш запалена главня.

Добрият човек е силен човек. Човекът–човек е добрият човек. Чистият човек е силен човек. Човекът, който мисли право, е силен човек. И човекът, който ходи в правия път, той е силен човек. Тъй трябва да го свържете. Щом човек отслабва, туй показва, че в него доброто отслабва. Как ще бъдем ние слаби, ако живеем в Бога. По някой път вие по детински мислите. Може ли слонът да роди едно слабо дете? След време детето му ще стане силно, както той е силен. И мравята ще роди едно дете като себе си, червеят ще роди едно малко дете, слабо като себе си. И ако човек се роди от Бога, може ли да бъде слаб като червея? Не, той ще стане силен, какъвто е баща му. Ние трябва да бъдем родени от Бога. Не само човек да вярва в Бога. Вярата е само един път към любовта. А любовта е една вътрешна връзка с онзи, който те е родил. Любовта. А служенето на Бога, това е за придобиването на силата. Като служиш на Бога, ще придобиеш силния живот. Само тогава човек може да стане силен в света. И дотогава, докато ние търсим Бога вънка от себе си, ние не можем да го намерим. Бог ни ограничи със земята. Ако търсим Бога отвънка, ние ще намерим земята. Ако търсим Бога отвънка, ние ще намерим

водата, ще намерим въздуха. И ако търсим Бога отвънка, ще намерим светлината. И някои сега казват: „Има ли Господ, или не?“ Щом ядеш хляб, Господ е в хляба вътре. Щом пиеш вода, Бог е във водата вътре. Щом дишаш, Бог е във въздуха вътре. И щом възприемаш светлината, Бог е в светлината вътре. Ако ти в туй не вярваш, онова, с което нямаш никаква връзка, къде ще намериш Бога на друго място? Ако ти не ядеш хляб, смъртта е готова. Ако не пиеш вода, ти от жажда ще умреш. Ако не дишаш, ти ще се задушиш. И ако не виждаш, постоянно ще се спъваш в живота, ще бъдеш един нещастен човек.

Тогава вие ще се намерите в положението – двама души се возили на един автомобил, на една модерна, съвременна каруца.

На одного двата крака са били отрязани, а на другия краката са били здрави. Като прокара автобуса, и двамата летят. Но се прекатурва автомобилът, счупва се. Този със здравите крака върви по пътя, а онзи с отрязаните крака чака да дойде друг автомобил. Сега лошите хора припкат като нас. А като се счупи автомобилът, те ще чакат друг автомобил, а ние със здравите крака припкаме напред. Казват „парите“. И то е автомобил. Като изчезнат парите, ще се покаже краката здрави ли са, или не. Ако можеш да припкаш, добре е, ти си здрав. Ако трябва да чакаш да дойде друг автомобил, краката ти са отрязани.

Главното в света е да познаем Бога. И да му служим тъй от сърце и душа. Тогава навсякъде можем да намерим Господа. Където и да ходим по лицето на земята, навсякъде можем да го намерим. Ако идеш в Англия или във Франция, или в Америка, където и да е, ако знаеш езика им, който и французин срещнеш, ако знаеш сладко да му говориш, той ще те приеме. Ако не знаеш сладко да му говориш, той ще си подигне рамената. Казва сега, верующе има. Какъв е езикът на вярата? Вярата не знае какво нещо е безверие. Щом знаеш какво е безверие, ти не знаеш какво е вяра. Чистотата не знае какво нещо е нечистота. И правата мисъл подразбира, че човек не знае противоположност. Защото, щом чистият усеща, че той е нечист, той

е изгубил своята чистота. Щом добрият усеща, че е лош, той е изгубил добрината си. И щом някой не може да разреши най-обикновените работи в живота, той не мисли право. Ако някой така се забъркал, че не знае кой път да хване човекът, значи той не ходи в светлина. А тук в цялата глава, шейсета глава от Исаия, казва Господ какво ще направи с неговите синове, откъде ще дойдат синовете и дъщерите му.

Е, питам тогава, ако Господ има толкова много синове и дъщери, и вие идете при един ваш брат и не ви приема, и почнете да плачете на портата на този ваш брат – щом не ви приема един ваш брат, идете при втори, трети, те са хиляди. И ако вие се спрете само на една порта на вашите братя, вие не разсъждавате добре. Тогава как трябва да ви приеме вашият брат? Какво разбирате, че трябва да ви приеме брат ви? Ако някой ваш брат не ви приеме? Има братя в света, които представят доброто. Ако ти не си добър, този брат не те приема. Има братя, които са само на чистотата. И ако ти не си чист, той не те приема на гости. Има братя, които са на правата мисъл, които мислят. И ако ти не мислиш, те не те приемат. Има братя на светлината. И ако ти не разбираш светлината, не учиш, и те не те приемат. Та някой път някои ми се оплакват, че не ги приели братята.

Казвам, четири неща има: стани добър, ще те приемат; стани чист, ще те приемат; почни да мислиш право, ще те приемат; почни да учиш, ще те приемат, стани нещо – ще те приемат. И не може да не те приемат. Туй може да го проверите. Ти можеш ли да идеш при Бога, ако не го обичаш? Ти можеш ли да познаеш ближните си, ако не ги обичаш? Не може. Те са две неща. Значи ние искаме, без да сме добри, да ни приемат хората. Трябва да бъдем добри. Казвам, те така трябва да мислят, онези, които искат да бъдат чада Божии. Каквото проповядват другите, могат да си проповядват разни учения. За хляба може да се говори каквото и да е, но всеки един от вас, след като яде хляба, може да го познае този хляб хубав ли е, или не. Може да го хвалят колкото искат, но стомахът, като го приеме, той знае хлябът

хубав ли е. Той някой път като приеме хляба, казва – не е за ядене този хляб.

Та казвам, Бог е турил всичките предохранителни мерки в нас. И ние по закона на природата трябва да бъдем като малките деца. Сега учението какво е? Казват: „Ти на всеки човек не вярвай.“ Питам тогава, Бог във всички хора вярва ли? Именно, няма същество, когато всички се обезсърчат в някой човек, Бог не се обезсърчава. И в най-лошите хора, като види, той казва: „След време той ще се оправи.“ Макар Бог да постави най-големи изпитания на човека, той казва: „Той ще се оправи. Един човек, след като страда дълго време, той ще се оправи.“

Та казвам сега, всички сте дошли до онзи вътрешен изпит. Вие се изпитвате не дали хората са добри. Не е въпросът там, дали Божиите дела са добри. За мене не важи дали хората са добри. То е посторонен въпрос. За мен важи въпросът, онова, което Господ е създал, добро ли е. Добро е. За мен не важи, не е важно дали хората са чисти. Дали онова, което Бог създаде? Чиста ли е водата? Чиста. За мен не е важен въпросът, дали хората мислят право. Дали във въздуха, който дишаме, може да се прояви Божията мисъл. И светлината. Дали хората ходят в правия път, то е второстепенен въпрос. Дали аз мога да ходя в тази светлина право?

И казвам, ако ние живеем и се движим в Бога, Бог всеки ден, постоянно ни наблюдава, тайно ни наблюдава колко сме добри, колко сме чисти, мислим ли право и дали ходим право. Няма нищо скрито, но всякога той мълчи. Той се отличава с голямо мълчание. Но когато той мълчи, той ти дава страдание. А когато говори Бог, той ти създава радост. Щом страдаш, Бог мълчи, щом се радваш, Бог ти говори. Той е правият говор. Щом дойде скръбта, той мълчи. Питаш тогава, какво трябва да правим, когато дойдат страданията? Мини от страданието в доброто вътре. Щом Господ престане да говори, ще дойдат страданията. Всякога, когато млъкне Господ, страданието иде. Нали знаете вие, когато майката млъкне и не говори на децата – те са

виновни нещо. Когато майката говори, весела е, но когато майката млъкне и бащата млъкне в някоя къща, всички деца се сгушат. Умният баща не креска, той мълчи. И тогава умният баща заповядва на слугите да бият децата. Еди-кой слуга бие детето, а бащата мълчи. Слугите бият децата, а бащата мълчи. И сега ние сме в периода, дето слугите бият децата. И тогава лесният път кой е? Ще се обърнем към Бога да изпълним волята му. Да изпълним неговата воля. Тогава тази тояга ще се сложи на земята, да ни проговори Господ. И дотогава, докато ние ходим в пътя на непослушанието, дотогава ще има тояга. Тояга – това са страдания. Ти страдаш или чувстваш някоя болка – тояга е това. Но можеш да се освободиш от всяко едно страдание.

Всичките хора казват, че Господ е на всяко място. А нас ни е страх. Ти не можеш вечерно време да излезеш и да не те е страх. Защо те е страх? Защото не вярваш. Тебе тъмнината те плаши. Казваш: „Защо е станало тъмно?“ Не мислиш право. Праведният човек и вечерно време като ходи, пак има светлина, за него няма тъмнина. Добрият човек и в злото да ходи, доброто е с него.

Та казвам, в тази глава това е, което проповядва – една вяра, която да превъзмогне всичките мъчнотии. Да. Ще започнеш от доброто. Да чувстваш, че земята е твоя. Да не ходиш да търсиш една къща или да плачеш, че ти взели къщата, че ти взели нивата. Никой не може да ти вземе нивата. Един светия, едно време имал един чифлик и работил си. Дошъл един богат човек, изпъдил го от чифлика, той се курдисал там, десет години ял и пил, работил, израснали децата му. Но всичките почнали да боледуват, жена му също. Останал само той да работи за тях. Всички болни лежат на легло. Идва един лекар, втори, трети, парите отиват, но те не станали от леглото. Най-после той осиромашава свършено. Идва светията, пита: „Как? Вървят ли работите?“ „Съвсем съм закъсал, много съм закъсал.“ Казва му: „Ти не разбираш Божиите пътища. Аз – казва – ще излекувам всичките, ще повърна живота и на жена ти, и на децата ти, но ти ще признаеш ли, че този чифлик е мой? И ще работиш ли

за мен? Ще ми даваш ли приходите си?“ „Как не, ще ги давам.“ Този светия десет години имал търпението, да види ума на богатия.

Чудно е, че хората, синовете Божи, са дошли до това положение, да ходят да просят. Те толкова се страхуват, че ходят да просят. Ако аз бях дошъл на земята, първо ще отида в един дом и ще видя хората, ще им посвирия, ще им попея. Ако те градят къща, аз ще им покажа начина, как да съградят къщата си. Те са невежи, ще ги науча. Няма защо да ходите да просите. Вие трябва да владеее всичките занаяти в света, да няма занаят, от който да не разбирате. Сега нямате нито един занаят и казвате – той много се е молил. Седят двама калугери, единият казва: „Аз познавам много хора и различавам ония, които се молят, и ония, които не се молят. – Казва на един от калугерите: Ти много се молиш.“ „Откъде познаваш?“ „Понеже много си коленичил на земята, клинове са хванали ръцете ти.“ По четиридесет–петдесет поклона е правил той на ден. Ако вие знаете колко поклони правят хората на ден, каква полза имаш от това? Ти си сиромас, отиваш при един богат човек и се поклониш, но нищо не получаваш. Поклониш се втори път, пак нищо не получаваш. Отиваш при втори, трети, четвърти, покланяш се, нищо не получаваш.

Казвам, иди, поклони се на Господа и той ще ти отговори. Направи тези четиристотин поклона на Господа, не на хората. Сега някои казват, да се поклоним на църквата. Не, поклони се на Господа, никъде другаде не се покланяй. Като се поклониш на Господа, всичко друго ще имаш. Господ всичко ще уреди. Щом се кланяш на този, на онзи, ще има страдания за тебе. Казано е от един български поет: „Преклонената главичка остра сабя не сече я.“ Не е право това положение. Всичките преклонени глави хората ги изсякоха. Само онази глава, която се покланя на Бога, сабя не я сече. Това значи преклонена глава – глава, която се прекланя на Господа. Която се покланя на Господа, сабя не я хваща. Който се прекланя пред Господа, той не осакатява. Който се покланя пред Господа, ръката му не се

отсича. Който се покланя пред Господа, окоето му не ослепява. Щом се прекланяте пред Господ, ухото му не оглушава. Който се прекланя пред Господа, глава го не боли. Щом те боли корем, коремът ти не служи на Господа. Щом те болят дробовете, дробовете ти не служат на Господа. Ти можеш да търсиш лекар, то той нищо няма да ти даде. Трябва да знаеш, че като те боли нещо, този болен уд не служи на Господа. В края на краищата лекарите ще те изпратят на онзи свят Господ да те лекува. Защо умират хората? Защото ги изпращат Господ да ги лекува. Като ги излекува, той отново ги праща на земята и казва: „Идете на земята да бъдете добри, да бъдете чисти, да мислите право, да ходите в правия път, да изпълнявате волята на Господа.

Сега вие можете да направите едно възражение, да кажете: „Дали не е така?“ Ето защо е така. Щом страдате – така е, щом престанете да страдате, баш не е така. Аз тъй разрешавам въпроса. „Ама баш не е така.“ Хубаво, ще страдаш. „Баш така е.“ Щом почнеш да вършиш волята Божия, така е. Щом престанат страданията, ти си влязъл вече в правия път. Като престанат страданията, баш не е така. Щом страдаш, баш така е. И като страдаш, ти ще туриш причина баща си, майка си, дядо си и т.н. Остави тези неща настрана. Онези от вас, които се готвят да служат на Бога, искат да го видят на земята, трябва да вземат хляба, да знаят, че се намират пред него. И да ги обхване един свещен трепет, че хлябът е дошъл на трапезата им. Само добрият човек има право да яде, само чистият човек има право да пие вода, само онзи, който мисли право, има право да диша въздух. И само онзи, който ходи в правия път, има право да възприема светлината. Щом възприеме всичко това, той ще види целия свят, ще види, че всичко онова, което Бог е направил, е хубаво, и душата му ще се изпълни с радост. Щом душата ти се изпълни с радост, ти си разбрал вече Господа, ти имаш общение с него.

Та казвам, вие трябва да дойдете до едно вътрешно разбиране и да не ви спъват вашите братя. Защото всички вие сте братя. Макар че

някой път не приемате, че сте братя. Някой път казвате: „Еди–кой си брат не ми е брат.“ За четири неща може да не те приеме един човек в дома си. Опитайте това, което ви казвам. Бъдете добри, бъдете чисти, мислете право, ходете в правия път, имайте вяра, имайте надежда, имайте любов и ще видите тогава, че всичките ваши братя идат. Кой няма да приеме богатия човек, като носи торбата си с хляб, дето ходи? Всеки ще го приеме. Но онзи, който отива да проси тук–там, ще му дадат само някое сухо парче хляб. И ще го изпъдят. А вие отивате да просите. Ако искате да просите, друга просия има, не като обикновената. Ако някой от вас иска да проси, при Господа да отиде. А от хората нека светът проси. Вярващите нека просят от Господа. За вярващите трябва работа и вяра в Бога, за да могат да уповават на Бога, че той ще благослови тяхното добро на нашата земя, на която те живеят. Нека пият вода и да знаят, че Бог ще им даде тази чистота, която е във водата. Аз говоря за живата вода, на която нашата вода е една външна представа.

Казвам, това е дълбокото разбиране, което Господ иска да даде на своите деца – да ходят по неговите пътища. Ние сме дошли на земята да носим знаенето и знанието, да знаят всички хора, че ние сме чада на Бога. Бог не греши, и ние не трябва да грешим. Бог е винаги благ и добър, и ние трябва да бъдем като него. Той е чист и свят, и ние трябва да бъдем като него. Всякога мисли право, и ние трябва да мислим като него. Той никого досега не е оскърбил. Ако някой се оскърбява, то е по причина на това, че не ходи по правия път.

Сега аз не говоря за неща, които хората си притурят. Какво хората могат да ви кажат, то е друг въпрос. Право е онова, което вие виждате в себе си. Дотолкова, доколкото ти съзнаваш доброто в себе си, ти си добър. Ти си чист дотолкова, доколкото съзнаваш тази чистота. Дотолкова си прав, доколкото мислиш право. Толкова ходиш в правия път, доколкото наистина ходиш в този път. Каквото хората казват отвън, това е второстепенно нещо. Всеки човек има свои състояния, но вие не може да се произнесете какво е състоянието на

даден човек. Вие може да кажете, че някой човек е добър. Но не може да се произнесете доколко другите са добри. Всеки човек може да знае дотолкова, доколкото чувства нещата. Ако болният отиде при добрия човек, по какво ще го познае, че е добър? Понеже добрият е здрав, и

болният ще оздравее. Оздравяването показва, че този човек е добър. Ако нечистият човек отиде при водата, водата ще го очисти. Щом отидеш при един чист човек, той ще ти покаже пътя, по който и ти можеш да се очистиш. Не е въпросът сега да се съдим, осъждането нищо не дава. Въпросът е, че животът изисква чистота. За да бъдеш чист, за да бъдеш весел, за да бъдеш здрав, ти трябва да имаш прави мисли, прави чувства, прави постъпки, да бъдеш чист, да няма нищо в тебе, което да помрачава ума и сърцето ти. Щом нещата постоянно се помрачават, това показва, че имаш известни пукнатини в живота си. Тези пукнатини трябва да се изправят. Ако ти носиш една счупена стомна и водата изтича от нея, трябва ли да я носиш? Направи си нова стомна. Затова всички онези съдини, всички онези вярвания, които нищо не допринасят, ние трябва да ги турим настрана и да носим онзи съд, който държи чиста водата. Когато водата не изтича, това показва, че стомната е здрава, да прием от нея вода. И тогава казва Писанието: „И твоите люде ще бъдат всичките праведни, ще наследят земята вечно, вейка на насаждането ми, дело на ръцете ми, за да е прославян. Малкият ще стане нисяща, а малочисленият – силен народ: аз Господ ще ускоря това според времето му“ (Исая, 21. и 22. стих).

Това Господ го е говорил преди повече от две хиляди и петстотин години. Как мислите вие, трябва ли да чакате още две хиляди и петстотин години? Онези, които не разбират, могат да чакат още две хиляди и петстотин години, но за онези, които разбират, това време е дошло.

Следователно нито един от вас няма право да се оплаква. Ако се оплаквате, вие не разбирате. Ако не се оплаквате, вие ще наследите земята. Тогава земята ще бъде ваша, водата ще бъде ваша, въздухът

ще бъде ваш, светлината ще бъде ваша. И тогава няма защо да плачете, живеете и се веселете в Бога.

Всяка сутрин, като ставате, благодарете, че сте дошли на земята да изпълните Божията Воля и ще видите колко той е благ. Тогава няма защо да треперите като зайци. Сега хората ги е страх от смъртта, страх ги е от болести, страх ги е от глад, страх ги е от земетресение. Праведният няма защо да се страхува. Той няма от какво да се страхува. Земетресенията не са за праведните, бурите не са за праведните. Те са за хората, които не слушат, те са за непослушните, за глухите. И наистина глухите хора нямат какво да слушат, това е безразлично за тях. Онзи лекият въздух, който едва полъхва, то е за онези, на които ушите са отворени.

Та казвам сега, бъдете добри, бъдете чисти, мислете право, вървете в правия път, учете Божиите пътища, и ще имате неговото благословение.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

28 утринно слово 5 май 1935 г., неделя, 5–6.10 часа София – Изгрев

БЛИЗКИЯТ ЧОВЕК

(ДВЕТЕ ПРАВА НА ЧОВЕКА, КОЙТО ОБИЧА. ПРИМИРЕНИЕТО)

Размишление – 15 минути

Шестдесет и първа глава от „Книга на пророк Исая“

„Ще се развеселя“

Пророкът е казал това отдавна. Тази глава е важна. Може да си я прочетете. Важните работи никога не губят своята цена. Само те изискват условия, при които да се разберат. Когато тази истина е била казана във времето на Исая, е имало много по-малко условия хората да я разберат. Хората, съзнанието на хората, душите не са били готови да я разберат. „Духът на Господа е върху мен“, с духовния свят, това е онова непреривно разбиране. Ние често смесваме физическия живот с духовния, та се оплитаме. Чувстванията на физическия свят се отличават от чувстванията на духовния свят. Има грамадно различие. Едно чувстване на физическия свят може да трае само час-два или неделя и престава, изгубва се. И понеже няма с какво да се запалят тия чувствания, у вас настава един вътрешен смут, едно вътрешно недоволство. Запример всеки един мисли, че знае да пее. Но пението има три положения. Ти трябва да мислиш, да чувстваш и да пееш. Ако ти не си помислил и не си почувствал пението, и пееш, ти не си никакъв певец, само едно отвлечено понятие може да имаш, че можеш да пееш. Имаш заложите.

Да се обясни духовният свят, е мъчно, мъчно могат да се намерят подходящи примери. Докато ти не видиш нещата, ти не можеш да ги разбереш. Когато човек мисли, той умствено трябва да вижда. И трябва добре да вижда. Без светлина не можеш да разбираш. Сега някой път вие казвате: „Да оставим тия работи. Тук, на земята, да си уредим живота.“ Право е да си уредиш на земята този живот. Всичките неща имат ценност, доколкото имат отношение един към

друг. Запример буквата „А“ сама по себе си, отделена от азбуката, тя няма никакво отношение. Но вземете в еврейския език, те имат двадесет и две съгласни букви. Всяка една буква има отношение към другите. И като се нареждат тия съгласни букви в еврейския език, се подразбират гласните. Гласните не се пишат, те се подразбират. Всяка дума е написана само със съгласни букви, а гласните се разбират. По някой път в модерното писане има известни правила, тургане на известни знаци под думата, те имат капец и сегулес. Цялата дума е от съгласни букви, а другото се турга отдолу, като българското „п“, а другото се турга като една, две или три точки. Но да оставим сега това, то не е важно.

Важно е за онези, които изучават езиците. Ако знаеш еврейски или немски, или френски, какво ще те ползва това? Отношение трябва да имаш. Ако си в България и знаеш френски, какво ще те ползва и какво ще придобиеш? Но ако идеш във Франция, френски език ще ти бъде една отворена врата. После французите имат литература, ще четеш, ще се ползваш от езика. Сега искате да изучавате духовния език и искате да живеете на земята. Тогава безпредметен е духовният свят, понеже когато и да е вие ще бъдете заставени да влезете в духовния свят, и духовният език вас ви е потребен. Сега ние се отвлечаваме от въпроса.

Духовният език, то е да се научат ония отношения, които съществуват. „а“ –то само по себе си няма отношение, но „А“ –то в българската азбука, свързано с другите букви, има отношение. Има известни закони, образуват се известни съчетания, образуват се слокове и думи. Да кажем, аз ви говоря за неща, вие сте ги изучавали още в първото отделение, във второто. Онези, които сте свършили гимназия, университет, учили сте, но тия работи са разпокъсани. Отношенията са разпокъсани.

Сега защо човек трябва да бъде духовен? Да трупам само знание? Някои искат да използват знанието. Ще ви приведа един прост пример. Той е толкова прост пример, че и малките деца могат да го

разберат, но да го поставиш в съотношение за разбиране, там е всичката философия и правило.

Вие имате един лист, семенце. Всяка година събирате семена – едно, две, три, четири, десет кила семена, но ги държите, не ги сеете. Питам, какво ще ви ползват тия семена? Дойде някой ваш приятел и ви чете – толкова семена имате, пак ги тургате в касата. И вие имате едно ценно богатство, което не знаете как да използвате.

Дошли сте дотам, че държите ги и кой как дойде, вие се хвалите с динените семена. Казвате, такава порода имате, едни жълти, други червени, някои са валчести, едни са дребни, но са сладки, имате разни породи. Но досега не сте направили нито един опит да садите семената. Само за семената говорите всичко, което е казано. Имате написано всички дини кога се садят и по колко се садят, но вие не сте садили от тях. Казвате – за бъдеще онези, които ще дойдат след нас, те да садят. По някой път вашите идеи за духовния свят мязат на такъв човек, който събира динените семена. Хубаво, то е едно богатство. Но диненото семе никога няма да ви даде дини, ако не ги сеете. Хубостта е да вкусиш и да ядеш от тях. То е смисълът, туй е правата мисъл. Как ще разберете сега това? Сега думите „Духът на Господа“ може у вас да е като едно динено семе. Говорите за духа, а идеята за духа може да е у вас като едно просто динено семе, което е дало своя плод.

Казвам, то са две понятия различни. Сега, така като се говори, зараждат се две идеи, две идеи изпъкват в духовния свят. Ще кажете: „Тия работи ние не ги ли знаем?“ Не е въпрос за знанието. В музиката може да пее някой. Известен тон може да е крив, да не е правилен, а някой да е правилен. Известен тон, като се взема, трябва да съдържа в себе си известна мекота. В какво седи остротата на един тон? Запример влизаме в една област, дето някои от вас малко са запознати. Запример някой път вие смесвате октавите с гамите. Гама и октава са две неща. По какво се различават те? Може да четете. Да кажем, първата октава – наредени нотите една подир друга. А гама, то

е вече отношение на нотите. Гамите са правилни форми, в които тоновете функционират. Запример вие имате до мажор. В тази гама до мажор е господар, той има единайсет гласа в гамата. А всички други тонове имат само един глас. Като влезете в ре мажор, там ре има единайсет гласа, а всичките други тонове, които идат, имат само по един глас. Е, как ще разберете вие това? Как тъй единайсет гласа? Той има единайсет гласа, единайсет права – той доминира. Най-първо до мажор е гама в природата. От гледището на природата е гама, в която трябва да вземеш едно правилно направление. Той е първият импулс на живота. Музикален импулс. Понеже музиката дава първия импулс, нормален импулс на онова нормално движение на живота, общо на живота. И в тази гама ти ще минеш нещо през дванайсет степени. Сега на музикантите са известни седем степени. Петте степени от тях имат по цели тонове, а двете степени имат половин тон. Сега да оставим това, аз ви разправам една работа, която е разбрана и неразбрана. Музиката, това е отношение, математическо отношение. Даже в музиката един тон ти трябва да го превърнеш в геометрия. Когато вие пеете, то е първият опит да преведеш математиката в разбиране. Затова вие казвате – А се отнася към В, както в към С. То е отношение. Първо отношение. Как ще го обясните?

Казвам, имаш отношение. Какво отношение? Е, любовно отношение. Какво е любовното отношение? Две същества, които са свързани любовно, се отличават с това, че са много близки. И винаги деца, като се обичат, те се хващат ръка за ръка. А като нямат туй любовно отношение, те седят надалеч. Колкото две тела са по-близо, любовта е по-голяма и колкото са по-далеч, и любовта е по-малка във физическо гледище. Затуй във всинца ви има желание, като обичате някого, искате да сте по-близо до него. Но физическата близост не е близост. То е само едно понятие, насока е – близък. Тогава какво обяснение ще дадете на „близък“? Тя е неразбрана дума. Близък човек е всеки един, който може да ви бъде полезен в даден случай. Той ви е

близък. Ако той в даден случай не може да ви бъде полезен, да ви служи, този човек не може да ви бъде близък. Вие може да сте ръка за ръка хванати с него, но ако той във време на нужда не ви услужи, ако не може да услужи, той не е близък.

И следователно, когато ние говорим за Бога, подразбираме, че във всеки един случай той може да ни бъде полезен. Тоест може да ни помогне, може да ни упъти, може да ни даде онова, от което ние имаме нужда. Ще кажете: „Че каква нужда може да имаме?“ В света малките работи всякога имат нужда, а големите неща всякога могат да помогнат, а малките неща всякога се нуждаят от нещо. Малките неща казват: „Дай!“ И при тях, дето и да минеш в света, ще слушаш: „Дай, дай, дай!“ Една дума, която я произнасят в цялата вечност. И такива ярци има много, малки мушички, които, като влезнат в един цвят, казват: „Дай!“ Ти идеш в кошера, в пчелния кошер, казваш: „Дай!“ Те не дават. Тогава човекът се въоръжи със своето оръжие. Защото един пчелар, като иде при пчелите, той си носи едно топче, такъв револвер има, и като влезне при мухите, казва: „Трак, трак, трак.“ Те са всички вътре, те се изпоплашат, сгущат се, и той извади меда и казва: „Това е мое право.“

Да оставим сега това. Аз разбирам правото, какво нещо е право. Всеки един човек, който е натоварен излишно с някой товар и пъшка под него, този товар ти имаш право да го облекчиш. Това е правото на тебе. Да снемеш товара на ближния си, че да му олекне. Това е право. И после другото. Всеки един човек, който така е олекнал в морето, че има опасност да си изгуби своето равновесие, да се превърне, имаш право да му туриш на дъното нещо. Туй, щото имаш право да снемеш от гърба някому излишното и имаш право да туриш на гърба на някого, да не изгуби равновесието. Това е правото в света.

Ти казваш – имаш право да обичаш. Какво разбираш под това право – имаш право да обичаш? В дадения случай, в първия случай, имаш право да вземеш от товара, който има, а някъде имаш право – ще предадеш нещо. Е, добре. Ти не разбираш езика – онзи, един се

нуждае да му предадеш, а ти отиваш да отнемеш от него. А друг има нужда да отнемеш от гърба му, а ти тургаш още на гърба му. Тогава ти не си разбрал езика на любовта. И тогава се заражда между онези влюбените хора, аз бих употребил една дума, много красива е тя, но няма да ви я кажа. Няма да ви кажа, понеже, ако я кажа, вие всички ще се обидите и после ще започнете да залитате наляво–надясно. И ще мязате на пияни хора. Соковете на любовта опиват хората. И жалкото е там, когато хората пият. Аз не зная, когато хората пият, аз не зная как наричат, когато изцеждат гроздето, те имат една дума, която и аз съм забравил. Когато хората изцеждат соковете, като пият, всякога добиват едно неестествено състояние. Минава човек в едно особено състояние на духа. И след туй, след като се повърне назад, има друга една реакция в него. Колкото и да е радостен, като се повърне в естественото състояние, той се усеща махмурлия, неразположен, гледа на света малко песимистически. Най-първо онези, които се напиват с любовта, те са весели, мислят, че всичко са разрешили и са готови за всяка жертва. Защото влюбеният човек, той е въоръжен с оръжие от главата до петите, с патрондаш, той е готов всякога да тегли куршуми. Казват, че влюбените хора са много миролюбиви. Аз ще употребя, пак ми иде една дума, но няма да ви я кажа. Без малко да излезе из езика ми. Смели хора са. Някой казва: „Слушай, не ме бутай!“ Тегли ти куршума. Сега тези неща са иносказания. Казва, тегли ти куршума. Питам, ако ти извадиш кобура си и теглиш един куршум на морето, питам, дупка ще направиш ли на морето? Често вие с вашите любовни кобури стреляте, в морето дупки правите. Не зная, то е ваше схващане. Може би има ловци, които не знаят хубаво да мерят на целта, та тургат от ситните сачми, та пушката, като гръмне, разхвърля сачмите нашироко. И той, като хвърли в един голям бюлюк птици, все ще улучи някоя, и казва: „Браво!“ А не онзи, който със сачми бие, той не е никакъв ловец с куршуми. Като тегли куршума, че удари намясто. Той е онзи, който се цели.

Често в духовния свят има гадатели, които си служат с револверите на сачмите. Като гръмнат, все таки ще ударят едного. И казват: „Той предсказа работи.“ А има някой, като удари един куршум, и удари намясто. Аз го наричам този с единия куршум, той е майстор.

Сега аз като говоря, вие седите и се запитвате какво искам да кажа, каква ми е целта. Ще си послужи с един малък разказ от обикновения живот. В един дом живее една красива мома. Съседите, много богат чорбаджия, решили да поискат момата, но ги е срам тъй да идат. И отива един техен познат при бащата и започва отдалеч. Казва, започва дипломатически, казва: „Имате една много хубава нива посадена. Не зная как сте я орали, много израсна житото. Много хубаво е. – Отдалече за житото приказва. – Не зная откъде сте взели това семе. Не може ли и на нас малко да дадете, че и ние да си посеем, нашата нива така да израсне?“ „Абе чакай, като узрее, като се овършее.“ Онзи говори за житото, но в ума си има нещо много отвлечено. А бащата казва: „Имам и друго жито, може да ви дадем колкото искате от него – една крина, две крини.“ Този пак казва: „Имате в градината дървета много хубави.“ Той пак за градината приказва, но пак в ума му е момата, тя е причина. Бащата казва: „Като узреят ябълките, ще ви дадем колкото искате. Ама – казва – да си садите. Съгласни ли сте?“ „Бъдете уверен.“ Е, мислите ли, че работата е опечена, като говорите по този начин?

Вие седите и в ума си казвате – добър е Господ. Той ще ни помогне. Туй. Но вие имате в ума си една лъжлива философия: ще помогне Бог. Бог помага на всички онези, които сеят диненото семе. А онези, които не садят диненото семе, не им помага в това, че те оставят диненото семе да седи толкова, колкото си е било. Пък Божието благословение седи в това, като посееш диненото семе, то ще се увеличи. Вземете сега във вашия живот, някои от вас сте от десет, петнайсет, дваисет години, и ако си дадете отчет, ако пресметнете какво сте добили досега в живота, първоначално, додето сте

достигнали и досега как ви се представя духовния живот. И как разбирате духовния живот? И кого познавате в другия свят? Колко познати имате, на които може да разчитате? Не казвам, че нямате познати. Ни най-малко в ума ми не е това. Колко познати, на които вие разчитате, но и те да разчитат на вас. Не само да казвам – аз разчитам на него, но и той да може да разчита на мене. Аз наричам, това са правилните отношения – когато ти разчиташ на едного, но и другите да разчитат на тебе. Това са правилните отношения, които съществуват в света.

Та казвам, „Да благовества“, да се изкаже онази вътрешна велика истина, която да освободи човека. Има неща, които са се натрупали от незапомнени времена и които постоянно сега видоизменят живота ви. Даже един светия, който е живял двайсет години, се е молил на Бога, та някоя година настане такава криза в живота му, че той се чуди откъде ще му дойдат най-големите изкушения. Едно просто изкушение. Запример този светия от най-ранна възраст е живял толкова целомъдрено, никога не му е идвало на ума за някоя жена или за пари, или за слава. Но седял Господ в ума му като една свещена идея двайсет години. Но на стари години, станал той на шейсет-седемдесет години, нему му хрумнало в ума да си има една млада мома. Идея сега. Духовен той. Моли се той. Таман се успокои, току дойде отляво момата. Пъшка човека, двайсет години е тази мома. Ще кажете – защо му е на този светия една мома? Светиите не се раждат. Светията не се ражда. Виж сега, да може да ме разберете. Когато аз садя едно динено семе в земята, това динено семе, понеже аз го садих, затова ли става? Не, то семето съдържа в себе си качествата.

Но сега къде е, кое е онова, което мъчи светията? Тази младата мома, която му я представят в ума, тя не е заради него. Нищо повече. Тя е едно чуждо имане. И казват – може ти да го вземеш. Той трябва да го остави, той трябва да го отхвърли. Тази мома, която иде в ума му, тя е чуждо имане, тя не му трябва. Той няма нужда от нея. То е

чуждо. Идеята е чужда за него. И чуждото по никой начин, ако си тури в ума да я притежава, той ще спъне себе си и ще спъне и другите. Той да пожелае на тази мома щастието. Понеже тази мома, която е влязла в ума му, той не може да я направи щастлива, той ще я направи нещастна и по следуюция начин. Тя си е облечена хубаво със своята шапка, с дрехите, накитена е с панделки, с пендари, радва се на слънцето. Той ще ѝ каже: „Хвърли тази шапка, тия дрехи, не ти трябва. После боса ще ходиш.“ Той може да си има свои вътрешни разбирания, но тази мома е далеч от неговите разбирания. Тя ще каже: „Защо трябва да си хвърля шапката? Пък и защо трябва да си хвърля дрехите?“ Защо именно? Те са стари понятия – че ако е хубаво облечен, то е дрехата. Пък ако е скромно облечен, това е неразбрана работа.

Неразбрана е работата, когато някой иска да каже, че човек, когато не е облечен, не го почитат хората. То е другата погрешка. Светията иска да съблече тази мома от дрехите ѝ за да я обича Господ. Той ѝ казва: „Ако ти не си хвърлиш шапката, дрехите, обувката, и целия ден ще седиш на колене, ще се молиш на Господа.“ И тя горката не е свикнала, седи един час, но не от любов. И като ѝ дотегне, ще гледа дали може да излезе отнякъде навън вече. А туй е частното схващане на светията. Или той се изправил прав на краката си, че един, два, три, четири часа се моли. И ще накара и нея четири-пет часа да се моли. На нея щом ѝ дойде на ума, че четири-пет часа ще седи на краката си, нея ѝ се стегне сърцето, дигне ръцете си и тя ще бяга вече.

Туй е сега външната страна на живота, която не е разбрана. Ако аз бях един светия на мястото му, ето какво аз щях да направя. Ще ѝ кажа: „Гледай, облечи се колкото се може по- хубаво. Не да се харесаш, да те харесат отвън.“ Ако имаш една шапка, ще кажа: „Още две.“ Ако имаш един чифт обувка, ще кажа: „Още няколко обувка.“ Всеки ден да се облича хубаво, да завъртиш главата комуто и да е, но само моята не завъртай. А всяка друга глава да завърта. И да му е

приятно, че главите на всички хора са завъртени. Защото, ако тя не завърти главите на другите хора, тя ще завърти моята глава. Но какво разбирам аз, да завърти моята глава. В мен ще влезне онзи егоизъм в душата, че всички хора, на които тази мома е завъртяла главите, то ще бъде едно благословение за тях. Нека им предаде своето благословение, че туй е любовта. В нейната любов аз се радвам. Нека завърти главите на хората. Нека се въртят главите на хората. Казват, въртяла се главата. Че докато се върти главата на човека, той живее. Щом не се върти главата му – воденицата, докато се върти, мели брашно, щом престане да се върти, тя запустява. Докато се върти главата на човека, той мисли. Чудни са хората. Докато главата се върти, значи работи човешката мисъл. Ама страда този човек. Радвам се, че той страда. Докато мисли, става един оборот в него.

Та казвам сега, пророкът като е взел този стих „Любовта на Господа Йехова е върху мене“ – любовта на Господа всякога се изявява в душата. Има неща, които ние сме взели в живота си, в себе си, има известни положения в живота, които ние трябва да оставим само на Бога, той да ги оправи. Ние някой път се месим в работата на Господа. Неща, има неща, за които ние не трябва да се месим. Ти се намесиш, искаш да оправиш един човек. Не си тургай такава задача. Остави този човек да се прояви така, каквото Бог е вложил в него. А ти не ходи да се месиш в Божиите работи. И ти можеш да се месиш, но ако ти се месиш в Божиите работи, ще дойде друго: каквото направиш ти, ще го направят и на тебе. Туй трябва да го знаете.

Но сега да дойдем до правата мисъл. В любовта в дадения случай къде седи правилното отношение? Вие имате право да обичате някого, да снемете от товара му и имате право да внесете нещо и да оставите този човек свободен да се развива. И тогава той ще има обич към вас. Щом посеее диненото семе, то вече има любов към вас. То казва: „Всичките плодове, които аз ще родя, те са за вас.“ Туй казва динята. И казва: „Изяж всичко онова, само семето посей.“ Това е любов. Динята казва: „Всичко, каквото аз родя, е за тебе.“

Следователно, ако вие сеете диненото семе, каквото се роди, то е заради вас. Тогава какво има да се оплаквате вие? Че сте посели динята, и тя не роди такива дини? Каквито дини сте посели, такива ще роди. Тогава защо не сте доволни от това, което имате? За идущата година посейте по-хубави дини, ще имате по-сладки плодове. Тогава защо съжалявате? Някой път казвате: „Аз съжалявам, че съм го обичал.“ Има една крива страна на любовта. Тя е: като се родят дините, вие ги продавате на другите хора. Там е престъплението. В любовта никакви дини не се продават. И ако някой дойде на моя бостан, ще му кажа: „Можеш ли да ядеш дините, тъй както аз ги ям? И можеш ли да правиш за дините туй, което аз правя?“ Ако каже: „Не. Моите дини не са за тебе. Ще идеш в друг бостан.“

Сега давам ви едно правило, защото вие към края на живота си ще забележите де са вашите погрешки, вашите криви схващания. Вие, като идете в другия свят, там ще забележите това по единствената причина – в духовния свят има един език, не се казва, че ти си направил погрешка. Но като се примириш с един красив човек, ти, като се огледаш и го видиш, ще видиш, че ти не си красив като него. Ти, като се примириш с един красив човек, ще видиш какъв си. И той няма да ти каже, че ти си грозен. Като се примириш с него, ще видиш, че си грозен. Ти можеш да си обясняваш, че провидението, че Господ не те е облякъл, тъй те е създал. Вие не може да си обясните защо този човек е красив. Красивият човек в даден случай има по-голяма цена, отколкото ти, който си грозен. Тогава грозните хора в света, в тях се заражда едно желание, понеже не може да стане красив, грозният човек може да стане по-силен. И грозните хора са по-силни. И той разполага със силата си. И ако искаш работа в света, търси силния човек. Ако искаш работа, не търси красивия човек, търси грозния човек. Той може да работи. А ако искаш тъй за угощение, за дипломатически работи, търси красивите хора, те са дипломати. Но

пък не трябва да има сравнението – пак ще внесете едно разбиране, което не е право.

Целта в живота не е всеки човек да бъде красив, понеже красотата най-първо трябва да радва тебе. Ти трябва да се радваш на своята красота. Не трябва да бъде за другите. И посторонна трябва да бъде. Ако ти си красив, красотата е външно облекло и доброта в човека. А добродетелта е облекло на любовта в живота. Доброто е образ на любовта, ако красотата е образ на доброто. Тогава едно сравнение. Следователно, моята доброта в света мен трябва да ме радва, че аз съм добър. А доброто е благо на любовта, мен трябва да ме радва, защото от любовта иде животът. Туй е обединяването, връзките, които има. А щом вляза в любовта, там вече не говоря. Ти нещата не пожелавах. Щом влезем в любовта, там ще мълчим. Щом дойдем в любовта, там всички трябва да мълчим. Не говорете за любовта. Говорете за доброто, за милосърдието, за кротостта, за въздържанието. За любов в духовния свят не говорете. На физическото поле може да говорите колкото искате за любовта.

Ако искате да имате едно правилно разбиране. Или любовта разбира онова красивото състояние на душата, онзи вечен мир – във всичките противоречия, които имаш на земята, да виждаш дълбокия смисъл. Да не виждаш нищо лошо, защото зад всички страдания, зад всички най-големи мъчения седи едно велико благо. И онези души, които не могат да намерят, като страдат, своето благо, те не знаят защо страдат.

Сега аз бих ви привел много примери. Те са безпредметни, но казвам само едно положение: зад най-големите нещастия в света седят най-големите блага за великите души. Нищо повече. Зад най-голямото нещастие, което Христос приживе имаше, седеше едно от най-великите блага. Ако той би се отказал, Христос нямаше да бъде известен в света. Той не се отказа от страданията. Той каза – страданията са една преграда за едно благо, което се намира зад това страдание. Следователно зад всяко едно страдание трябва да знаете,

че седи едно велико благо, докато се убедите. И мнозина са ми казвали на мене – то се говори лесно. Не, аз не искам да говоря лесно, но толкова години аз се занимавам, даже някой път аз се спирам, като видя едно нещастие, да мисля: дали има някое благо зад това нещастие. И досега все опитвам нещата, да намеря едно изключение. И още не съм намерил. Някой път иде мисълта, да кажа, че няма нищо, но като разрешавам, намирам, казвам, вярно е. Ама, който е минал през страданието, все ще остане нещо. Не можеш да минеш през една преграда, дето е скрито едно благо, и да не турнат една черта на страданието. Не може да не остане белег, следа. Всякога ще остане там, има нещо написано. И един ден туй написаното ще дойде напред, ще дойде навън, когато всичките противоречия в света изчезнат. Но туй е вече закон за Бога. Той ще примири. Най-после Бог в света сам по себе си той ще примири противоречията. И ние ще примирим противоречията, които стават в нас. А един ден Бог ще примири всичките противоречия, които стават в душите на всички хора. Кога ще бъде туй? Това само Господ знае.

И най-после пророкът завършва, казва: „Така Господ Йехова ще направи правдата и хвалата да прозаяпнат пред всичките народи“ (11. стих). Сега аз не искам вие да станете всички светии. Защото, ако станете светии, не знаей кой ще работи на земята. Ако бяхте тия светии в сегашното разбиране, светията трябва да свети, да има меката бяла светлина. После той трябва да мисли, трябва да има най-доброто сърце. На светията му трябва на къщата да има три врати. И всичките му врати всякога да бъдат отворени, да не бъдат заключени. И после в неговата стая не трябва да има нищо, което да съблазнява хората. Да има един стол, една маса, една саксия, посята с динено семе, което да е за разсад. Да има едно огледало, да има един отличен умивалник, да се измива хубаво, като дойде от работа. Ръцете му да са чисти. После и отвънка, в двора си, да има една малка чешмичка, която постоянно да тече.

Добре, сега това ви пожелавам на всинца ви.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

29 утринно слово 12 май 1935 г., неделя, 5–6.10 часа София – Изгрев

ДО 29-ТИ ЮНИЙ

5 часа сутринта

След силен снощен дъжд.

Времето ведро, бодро, свежо.

Въздухът пълен с озон, меко, магнетично, лазурно.

Небето малко облачно, но Слънцето ще изгрее.

Това е крайният предел. Молитвите гласно няма да се правят. Всеки от вас, като дойде, ще си носи Библията и ще си четете. Сами ще си четете молитвите. Външно няма да се молим на Бога. Тъй щото, това ще го знаете. После, в неделните беседи, няма да ви държа беседа. Ако искате, може да повторите беседите ми от новата година (1935г.), може да ги прочетете.

И в клас пак няма да държа лекциите. Ще повторите всичко, каквото съм ви говорил от новата година. Сега ще прекарате в размишление. Аз имам друга работа, много по-важна. Аз съм дошъл до едно място, свършил съм си работата, имам нещо много по-важно, не искам да се занимавам. Сега вие ще се заемете да работите. Посято е, сега остава да работите. Ако може да работите, добре. Ако искате да работите, работете, ако не искате, аз имам друга работа, не искам да се занимавам с празни работи. Туй да го знаете всички. Мен ми е дотегнало да примирявам и тук противоречия, и вълна – български. Тези работи оставям. Всичките противоречия няма да ги примиря аз, вие всичките противоречия, които имате, ще си изгладите. Нито ще се занимавам с противоречията на българския народ.

Аз отивам сега, да служа на Бога. Нищо повече. Не искам никому отсега нататък да служа. И няма да ме безпокоите тук до Петровден. Нито един от вас няма да ме безпокои за нищо. Моята

врата ще се затвори за всички. Моята врата ще бъде затворена за всички. Искам в себе си. А вие наряда, молитвите духом може да ги правите. Упражненията си (*гимнастиките*) може да направите отвънка. Аз не искам да нося никакви хули отсега нататък. Не искам никой да ме злослови. Нищо повече. Да. Аз съм говорил, говорил, нито отвътре, нито отвънка сте разбрали. Сега това не е един упрек, но аз не искам да се хули Името Божие! Името, което аз проповядвам, не искам по никой начин да се хули. Не искам и да говоря повече. Ще разберете. Събирайте се, ще се молите и сами ще се молите. Детето, като го остави майка му, ще се научи да ходи, да пъпли, няма да го носят на ръце. Туй ще го направя до 29-ти юни. Ще видим тогава. Имам известна работа, която трябва да свърша. И всеки един от вас трябва да има убеждение. Да знаете хубаво. Вие не знаете сега на кому служите. Вие мислите – на Учителя. Туй, което аз съм казал, не е изпълнено. Защо тогава? Защо ще ходя да хвърлям, да говоря за неща, които...

Прочетете нещата, новото, от новата година насам. Рекох, искам сега да видя вие какво сте научили, какво може да направите. Аз отивам да служа на Бога, както аз разбирам, сам. И вие ще служите сами, тъй както вие разбирате. И няма да ме питате философски, защо и за какво. И няма да философствате, всичко, каквото съм казал. Тъй ще бъдете като затворени риби. Нищо повече. Няма да се месите в работата ми защо е така. Нищо повече. В реда на работата е. Тъй. Трябва един дълбок живот. Трябва една дълбока работа. Тъй, както вървят, мен не ме радват тия работи. Те са повърхностни. Туй, което сте говорили и правили като хора, които като ги нагостят и после, мислят утре за обяд какво ще има. Тъй ще мислите за обяд, за вечеря, за хубав креват, за хубави дюшеци, за хубави шапки, за мазани къщи. Хубави работи са те. И при хубавите къщи човек умира, и при лошите умира. Хубаво е човек да има хубави къщи. Но и при хубавите къщи той ще умре и ще се мъчи повече, при лошите къщи пак ще умре и ще каже: „По-добре, че се избавям от туй мъчилище.“

Сега, аз не искам да ви сковавам. Аз не сковавам вериги. Аз съм човек без никакви форми. Аз искам да служа на Бога без никакви вериги, без никакви обреди, без никакви форми. Какви интересни обреди има, ако искате, от паметивека, колкото религиозни обреди има, може да ги правите. Нямам нищо против. Може да се повърнете, цяла история има. Може да се свържете с православието, може да се покланяте, може да се ръсите, каквото искате. Всичко може да правите. Ако искате, ще правите това за Бога. Та, за каквото душата ви иска. Свобода. Аз не искам, вие вървите по един път, по който искате да ме ограничите. Дойде някоя беля до главата ви, казвате: „Учителю, оправи тази работа.“ И след като се оправи работата, пак тръгнете по стария път. Някой син се напил в кръчмата, пие днес, пие утре, баща му ще иде да плаща дълговете. Един, два месеца, после, пак ще иде да пие. Бащата пак ще иде да плаща. Та, по този начин работите не се поправят.

Сега рекох, туй е излишно. Аз имам една работа неотложна. И вследствие на тази работа, аз съм зает с друго.

Коя глава имате да четете днес?

– 62-а от Исая.

Ще си я прочетете. И онова, което Господ ви научи, добре, и което не ви научи, пак е добре. Сега един ще влезе в Братството, мисли, че е влязъл, друг излиза и ще се сърди. Никой в Братството не може да влиза и не може да излиза навънка. Не си правете тия илюзии, казвате: „Аз ще напусна Братството.“ Или щял да влезе в Братството. Влиза и излиза от Братството. Пък той нито е кандидат да влезе в Братството. Едно дете се ражда в братството, в една фамилия и казва: „Да стана брат.“ Братството не го пра-вят хората. Това от Бога става. Дето е Духът, там е Братството, дето не е Духът, там не е Братството. Някой дойде, казва: „Хубаво, да вляза в Братството, да дойда между вас.“ Христос казва: „Никой не може да дойде при мене, ако Отец Ми не го е привлякъл и никой не може да влезе в туй Учение, ако Духът не го прати.“ Какво ще кажете? Ще кажат: „Той се е

заблудил." Няма какво да се заблуждавате. Ако сте се привлекли, ако Бог ви е привлякъл, добре. Пък ако не ви е привлякъл, тогава прахът от тъпана, като удари пръчката, ще изскочи от тъпана.

Тогава, който е привлечен от Духа, добре, а който не е привлечен, всеки да си иде на мястото. Или другояче казано, житото, което седи в хамбара непосято, там да седи, а което е посято, да никне! Кое то ще даде плод, да даде, а което не, да седи в хамбара.

Та сега ще работите. Ще гледате да бъдете проводници на Божественото в себе си. Аз не искам да се занимавам с хората. Искам да служа на Бога. Ще служа на Бога. Ако искате и вие може да ме следвате, ако не искате – то е ваша работа.

Сега ще си направите едно размишление.

5.15 часа сутринта

(5.30 часа сутринта)

Сега туй, което ви казах, се нарича Служение на Духа. Туй, което ще направите, ще го направите изключително за вас. До 29-ти ще го направите за вас. Няма да бъдем рекламаджии. Да рекламираме. Онези, които се ръководят от Духа, те са служители на Бога. Ако във вас нямате ръководството на Духа, мнозина говорят за ръководството на Духа, но трябва да се научите какво нещо е, трябва да дойде във вас едно прозрение, Служение на Духа.

Сега няма какво да говоря, някои неща има, които трябва да ги разберете отвътре. Човек диша, но не знае какви ще бъдат последствията на дишането. Вдишка след вдишка и най-после той се гради, той не знае какво се гради. Той не мисли за това, но мисъл след мисъл съгражда нещо. Нишка по нишка се образува.

Та сега, понякога път вие искате да знаете защо работите така станали или инак станали, или не станали, както един художник, който рисува една картина, тури една линия надолу, нагоре, тури линии, точки, напише нещо, то ще бъде един черен арапин. Ако е с боя понамазан малко, казва: „Един човек.“ Такъв човек няма. Една сянка е направил. И хората казват: „Туй е един велик художник, който

е нарисувал реалността." Той е изнесъл сенките на реалността. И вие рисувате. Представете си, че вярвате в нещо. И туй, което може да нарисувате сега, ще дадем едно изложение, да видят картините ви. Аз няма какво да се произнасям. Онези, които ще дойдат да ви посетят, ще кажат и вие ще чуете колко ви струват картините. Външните хора ще дойдат и ще си дадат мнението как хубаво рисуваш или как хубаво пееш, или свириш, или пишеш. Вие казвате, че на Бога служите и все искате да знаете какво хората мислят за вас? Е, какво мислят за вас? Каквото вие мислите за тях, точно това. Ония хора, с които сте свързани, мислят точно това, което вие мислите за тях. Които не са свързани, те мислят друго. Когато детето мисли за майка си, ако е малко, мисли дали ще му даде мляко, а майката мисли дали това дете ще израсне един ден и то да ѝ дава мляко. Сега, къде е разликата? Детето мисли сега за настоящето, а майката мисли за бъдещето, дали за в бъдеще ще дава нещо на майката.

Сега вие ще си направите упражненията отвън, както искате. Ако искате, може да си направите упражненията. Тук може да четете, може да направите онова, което вие искате. Пък, ако искате, може да се прекратят събранията, ако искате на обяд в десет часа, прочетете една беседа, ако не искате, не четете. В сряда, ако искате, може да се съберете, ако не искате, не се събирайте. До 29-ти ще бъдете тъй свободни, както и аз ще бъда свободен. Аз съм решил за себе си.

5.35 часа сутринта

„И Учителя си излезе. Всички прави и тихо, в мълчание стояхме 4-5 минути. След това излязохме всички тихо, безшумно вън на поляната и си направихме упражненията с музика. Много свеж въздух. Гората има особен вид, всичко и букнало зелено – дървета, листа, треви. Особена свежест. Слънцето грее. Топло е. И Витоша близо се вижда. Прозрачност навсякъде из въздуха!“

30 Утринно Слово, 19 май 1935г., Изгрев.

ВЪЗХОДЯЩИЯТ ПЪТ

(ТРИТЕ ДУМИ. ПИСМОТО)

Кратко размишление

„Отче наш“

„91. псалом“

„Добрата молитва“

Три думи има човек в сърцето му. Три думи, които са съществени. На физическия свят е доброто ядене, в духовния – доброто разбиране и в Божествения – доброто служене. Не е в многото ядене и не е в малкото ядене, но в доброто ядене, да се смели храната и да даде онзи най-хубавия материал. Може да яде човек и много може да яде – та що е воденицата, целия ден все трака, но се и разваля.

Казвам, в едно общество на верующи, които мислят, че вярват в Бога и ако в техния живот няма едно постоянно подобрение, растене там... Божественият закон не е един механически закон. Запример един човек се моли на Бога. Молитвата, това е подигане на сърцето. Ако не можеш да подигнеш сърцето си, ти не можеш да се молиш. Защото има християни, които казват, че човек трябва да се съсредоточи, да концентрира мисълта си, концентриране на ума трябва, но там вече трябва да подигнеш ума си. Религиозният човек трябва да подигне сърцето си. И ако не може да подигне, всичко ще бъде напразно. И ако другият не знае как да съсредоточи ума си, да мисли, и там съзнанието не е. Пък и някой път и с молитвата си може да създадеш пакост, ако човек не знае как да се моли. Ти ще се молиш, и ще очакваш Господ да ти даде някакво благословение, и няма да дойде благословието. И ще се изложиш на изкушение.

Казвам сега, Библията трябва да я четете. Тя е писана от хора и пророците са били с разни разбирания и разни вярвания. Не са изложили вярно истината, тъй както ние я разбираме. И всеки я изложил от своето гледище. И е прав. Но за времето си е прав.

Та казвам сега, в сегашните християни се явява един спор. Няма какво да спорим върху въпросите. Някои ти доказват истината със спор. Със спор истината не се доказва. Кое то е вярно, и да се доказва, то си е вярно. Пък, което не е вярно, и да го доказваш или да не доказваш, то само не е вярно. И да се доказват работите, не се изисква един дълъг процес логически. То е хубаво туй, което наричат доказване, то е защита. Един адвокат, единият ще доказва, съдията ще отсъди, другият е невежа, ще аргументират оттук-оттам, ще събират данни. В турското съдопроизводство съдията вика онзи длъжник, който е даден под съд, и казва: „Ти на този имаш ли да даваш?“ „Имам.“ „Веднага плащай.“ Нищо повече. В сегашното съдопроизводство то е дълъг процес, ще отлагаш делото, за хиляда лева може десет години да се съдиш и най-после може да не платиш парите и другият може да пие една студена вода. Сега питам, ако някой е дал хиляда лева някому, какво ще спечели? Той ще ги даде с 25 процента лихва. Питам, след като дадеш по 25 процента на месеца, какво ще ти придаде? Тия пари трябва да ги вложиш. Те не се ядат. И парите важат дотолкоз, доколкото може с тях да си купиш нещо за ядене. Ти най-после може да си богат човек и с парите си ще умреш по-рано, понеже ще ядеш храни, които са пълни с пепел. И така ще се задръстиш от склероза и дяволското мазане, и ревматизъм, и изтощаване на нервната система. Ще направиш консулт, ще викаш един, двама, трима, десет лекари, които ще направят консулт, ще констатират, че болестта е склероза, че възрастта е такава. А то не е болестта такава, то е нередовният живот. И казват, остарял човекът. Кой е стар? От нашето становище всеки един човек, който не знае как да живее, остарява.

Сега, като ви говоря, у вас съзнанието е раздвоено. Запример някой път ние говорим едно, ама казват – какво ние подразбираме под това? Всякога говорим едно, а подразбираме друго. Значи в една права реч думите на истината не трябва да имат двойко значение. Запример, ако вземем думите – любов е едно, обич е друго.

Каква е разликата между обичта и любовта? Това са две думи, казваме: обичам ви и любя ви. Едно и също ли означават? Употребяваме ги така, а не е право. Обичта е една, а любовта е друга. А каква е по-тънката разлика между любовта и обичта? Може човекът криво да е употребил едната дума вместо другата. В дадения случай коя дума е по-хубаво да се употреби? Няма какво да го доказваме. Туй е вече въпрос на вашето съзнание, на вашата дума, на вашето разбиране. Употреблението на думите е като яденето. Ще ти сложат, и ти ще ядеш само тия ястия, които на тебе са приятни, които са свойствени на твоя организъм и няма да слушаш никакви посторонни подбуждания, че туй ястие е много хубаво сготвено. Хубаво е, но доброто готвене не ти подхожда на тебе.

Та казвам, при религиозните работи, понеже се е говорило, говорило, някои неща са станали обикновени. Ама трябва да живеем добре. Много банално е да живеем добре. Срещнеш одного: да живеем добре. Срещнеш друг: да живеем добре. А думата „живот“ малко се е променила. Тази дума е много лоша. В самото начало била много лоша. Да живееш, значи да умираш, нищо повече. Всеки един, който иска да живее, той и едновременно желае да умре. Туй, което се ражда и умира. Туй, което умира и се ражда. Ние сега искаме да живеем. Искаме да живеем, без да се раждаме. Как бихте разрешили следната задача?

На един цар на сина му казват: „За да успее твоето царство, синът, който ще наследи твоя престол, трябва да обича една мома, която от майка не е раждана, мома, която баща не е прегръщала.“ Бащата се намира в чудо, къде ще намери мома, която майка не е раждала и която баща не е прегръщала. Кажете ми сега как ще

разрешите въпроса? Вие сте дошли до тази дилема, в целия християнски свят този въпрос се разрешава. Вие разрешавате женитбата на царския син с момата, която майка не е раждала и баща не я прегръщал. Буквално може ли да обикнеш такава една мома, която не се е раждала от майка? Тя няма да ти говори, само ще я виждаш, красива ще бъде тя, всичко ще има, движения ще прави, но от нея никакви думи няма да чуеш. Само така ще я гледаш. Тя е момата не на самата реалност, това е едно отражение, което всеки един от вас само си мечтае, не че тя е за него. Тази мома не е родена от майка.

Ти си въобразяваш, че срещаш един човек светия, който няма никаква погрешка и него майка не трябва да го е раждала. Но работата е как ще го срещнеш. Този човек ти не може да го срещнеш и този човек нито е обикновен човек, и ще се намериш пред едно чудо. Защото, когато ти се приближаваш при него, той ще се отдалечава от тебе и когато ти се отдалечаваш от него, той ще се приближи при тебе. Какво ще кажеш тогава? Когато ти го търсиш, той си отива, пък когато ти не искаш да го търсиш, той се явява. Какво ще правиш тогава? Задачата остава неразрешена. Та казвам, има някои работи, които вие не може да си ги обясните. Сега това е само за разсъждение. Аз искам да ви наведе само да се освободи съзнанието ви от раздвояване. Често казваме – ние сме изостанали, остарели сме, нас хората не ни обичат, нас Господ не ни обича. Забъркана работа съвсем. Туй е до съзнанието, туй е едно обикновено съзнание, едно обикновено мислене го наричам. И тогава търсим в света кой е виновен. Има един виновен в света и кой е, не го знаем. Вие досега не сте срещнали още виновния човек. Пък има и един праведен, и него не сте срещнали. Може би сте го видели, може би сте го зърнали, но да сте го срещнали, да сте приказвали с него? Вие не сте приказвали с него. Онзи, който по същество е добър и който по същество е лош, и него не сте видели. Как ще разберете? Ето какво аз разбирам под думата „среща“.

Когато ти срещнеш онзи, който по същество е добър, той трябва да бъде готов при всичките времена и при всичките условия да направи всичко заради вас. А пък когато срещнете онзи, който по същество е лош, той при всичките условия ще ти направи лошо. От него ти не може да очакваш нито на един косъм нещо. Ти може да правиш на него добро, той всякога ще ти направи една пакост. То са неща теоретически, може да се говори за тях, но аз не мога да ви дам някой пример. Сега рисуват дявола, някой път вие сте го сънували. На сън вие сте виждали и Христа, и дявола. Но в действителност да е дошъл Христос в къщата ви? Да е дошъл като баща, като майка. По този начин не е идвал.

Сега тъй като говоря, ще кажете: „Тогава на кого да се молим?“ От толкова време ние го познаваме. Но хората търсят Христа по един начин, по който никога не може да го намерите. Христос имаше дванадесет души ученици и попита одного от учениците си: „Кого ме мислят тези окръжаващите че съм?“ Питат го, защото всички го очакват да дойде. „Едни казват, че си един от пророците – Еремия, други – Исаия, разни версии има за тебе.“ „Ама ти какво мислиш?“ Затворете сега лампите, слънцето грее. Апостол Петър, който имаше едно право разбиране, казва: „Ти си син на Бога живаго.“ Разбира Христа. Сега често се употребява думата син на Бога. Хората не знаят какво значи син на Бога живаго. Какво значи Христос, и тази работа не я разбират. Има си едно вътрешно убеждение. А под това вътрешно разбиране, отношението на Христа към Бога какво нещо е, не го знаем. Христос му казва: „Това плът и кръв не са ти го открили, но Отец мой.“ Но този Петър, който казва, че ти си син на Бога живаго, като дойде до едно изпитание, той се усъмни сам в твоите думи, той каза това и сам се усъмни в това свое разбиране, в човешкото си разбиране. И онази слугиня, като го попита, и каза тя: „Ти си един от учениците негови.“ Той каза: „Не съм.“ „Да не би ти да си? Мязаш на един от учениците му.“ „А, не.“ „Мязаш и по говор, и по всичко.“ „А, не, не го познавам, мене ме оставете настрана.“ И колко

време трая? Няколко часа. И понеже Христос му предсказа, каза: „Петре, два възгледа имаш, две убеждения, две истини имаш, ти служиш на две убеждения, двойствен си ти, ти и истината познаваш, и на човешкото естество служиш. Като те поставят на някое изпитание, ти три пъти ще се отречеш от мене.“ „Аз всичко може да стана, – казва Петър – но да се отрека от тебе, никога. Сам аз съм готов да си пожертвам живота.“ И после, след като се отрече три пъти и Христос му предсказа това, че преди да пропее петелът три пъти, ти ще се отречеш три пъти от мене. „А, тази работа не може да бъде.“ И като се отрече три пъти, пак идва Божественото в него. Спомня си Петър, че Божественото е едно, а човешкото – друго. При човешкото ти се отричаш, казваш – не го познавам този човек. А при Божественото ти си готов да се жертваш.

Че всеки ден стават тия разколебавания. Някой път се разколебаваш, казваш: че аз съм тръгнал по този път, виждам, че съм малко шашав. Хората си оправиха работите, къща си направиха, а аз пасях магаретата на владиката. Един евангелски проповедник ми казваше, един от добрите евангелски проповедници, ми казваше: „Когато хората си оправяха работите, аз пасях магаретата на владиката.“ Под магаретата на владиката разбира, че той ходил да проповядва. Казва: „Магаретата пасох, проповядвах, а хората си уредиха работите.“ И много зле свърши той.

Та казвам сега, с вас може би да дойде този разплат. Каква е разликата – и верующият, и неверующият все трябва да умрат. И верующият, и набожният все трябва да страдат. И верующият, и неверующият все трябва да минат през изпитание. Всичко туй може да стане. Може да мислите каквото и да е, но всичко ще го опитате това сега. И като го опитате, ще го разберете. Няма да ви кажа колко ще страдате. Аз не зная какво ще бъде вашето изпитание. То е друг въпрос. И по-добре е човек да не знае кога ще умре. Но това ще дойде, ще умреш. Ще дойде един ден, ще отслабнат краката ти. Аз, като седя една вечер в стаята си горе, чувам един тропот, ама какъв: троп–троп

– тъй, на разстояние едно от друго, тъй като някой голям аристократ, ей, туй човешки стъпки. Казвам, особен ход е този. Но виждам този, който тъй аристократически ходи, а нормално ходене е това, казвам – откъде е дошъл? Как три часа през нощта ходи, аристократ, но болен човек, с тежки разбирания за живота, ходи някъде. Сега да оставим този въпрос. Туй, което ви говоря, знаеш на какво мяза? Една мома, която я приготвяват да я женят, че само ѝ правят прическите, все я забавляват, че ще се ожени, ще цъфнеш, ще те държат, че свекървата светица, свекърът, онзи момък като ангел на ръце ще те носят. Тя, горката булка, седи и мечтае. Щом се ожени, вижда, че свекървата светица не е, свекърът светия не е и онзи, за когото се жени, и той не е ангел. Ще стане ангел за бъдеще, но сега още не е. За бъдеще някога. А казват: „Ти си ангел.“ Че съм кандидат за ангел, един ден ще се изпитам, и всички ще се изпитате. Които са ангели, са издържали изпит, но сега изпит не съм държал. Като свърша университета, като донеса диплом, ще кажа: „Диплом имам, аз съм ангел.“ Казва някой: „Аз съм добър човек.“ Де е диплома ти? „Ама аз съм верующ човек.“ Нямах ли диплома за ангел, не си. Така всеки може да каже. Казвам, туй е встъпление.

Ще прочета сега шейсет и трета глава от Исая. Ще срещнете едно противоречие. Исая е един от добрите пророци на Стария завет, най-видният пророк с най-светлите разбирания. Той такъв християнин сега да го туриш, има тъкмо това разбиране. Той какво прави: „Кой е този, който иде от Едом?“ Туй е сега да го изтълкуваш.

Сега в празното време, когато няма какво да правя, през времето на почивката си работех, писах нещо, което ще ви прочета. Едно писмо ви го нося на вас, да го имате. Аз го поставям тъй:

ВЪЗХОДЯЩИЯТ ПЪТ

„Светлината тича, въздухът пристъпя, водата се мести, а почвата стои.“ Тя е отривиста реч. Какво разбирате под думата светлина? То е Божественото в човека. Въздухът пристъпя, в сравнение с Божественото въздухът пристъпя. То е духовното в човека. Водата се

места, то са чувствата на човека. А почвата стои. Това е физическото. Ако ви чета така бързо тези изречения, какво ще разберете вие? Практическа работа. Сега другото положение от отривистата реч: „Слънцето грее, въздухът вее, водата чисти, а земята чака семето да поникне. Светлината озарява, тъмнината помрачава, въздухът разведрява, водата жаждата утолява, а твърдата почва тежестта поддържа.“ Пак трябва да ги преведете тези.

„Слънцето на ранина сутрин изгрява, на работа идва, по обед деня оповестява, на всички ястие дава, а вечер залязва, на почивка отива утеха да дава, на отрудените вяра да вдъхва.“ Пак трябва да го тълкувате. Това са символи, това са закони.

„Животът здравия радва, смъртта болния угнетява, духът отрудения утешава, нему вяра вдъхва да мисли за Единия, що у него живее. Той ще овреме всичко в добро да превърне и смъртта от пътя му ще премахне.“

Познанието на добро и зло в човека смъртта въведе, да му е господар, докато постигне познанието на единния истинен Бог, в когото животът е без ограничение, Той е единния на вечната разумна любов, от когото в началото любовта заблика, единното слово на всевечната мъдрост, що всичко създаде и постави конец–връзка с необятната истина, що всичко в светлина огради.

Постави тя свободата за мерило, живота за награда и светлината за наслада и повика духа на човека отдалеко, постави го да се учи в този обширен свят, изправи го пред себе си: „Слушай – му проговори тя – чадо на Бога живаго, тебе ще дам всичко това, само да слушаш. Пази добре мерилото на свободата, наградата на живота и насладата на светлината. Но човекът на видимото не постави думите в сърцето си, леност го хвана, мярката на свободата на земята остави, жажда за познанието на добро и зло в пътя го намери, да, тях той наградата на живота предаде, славата човешка го обхвана и без да мисли той, насладата на светлината на пъдаря изпрати, слугиня да стане и него да храни.“ Сега заключението иде.

„Прокобни станаха думите на истината, робството на смъртта дойде и господар на човека стана, накара го земята да рови, внесе то всички ограничения, свободата да гони. Изгуби човек силата си, дойде сиромашията, скръб, страдание и мъка в живота внесе. Уплаши се човекът от страха, на лъжата слуга стана, потъмня умът на човека, понеже изгуби светлината и стана скиталец по земята. Той, младият син на виделината, и плака той дълго време в своето робство. Припомни си той думите на истината и разкая се за постъпката си, и пожела да се върне в любовта. Чу тогава той вътрешния глас на истината в него да говори.

Вземи мярката на свободата в ръката си, постави наградата на живота венец на главата и тури насладата на светлината – огърлица на душата си. Любовта е любов за светлината на ума, мъдростта е мъдрост за живота на душата, истината е истина за свободата на духа. Това са трите начала, от които всичко произтича с всичкия живот, всичката светлина, всичката свобода.

Мъдър бъди, на истината всякога верен остани!“

Ето едно евангелие за вас в едно малко резюме. Но всичко туй трябва да се приложи, да расте то. Туй сега ще ви го дам да си го препишете днес. След свършване на лекцията може да си го препише всеки от вас.

Та казвам, трябва сега новото. От многото говорене някой път се забъркваме. Тъй както сме сега слаби, нищо не може да направим. Светът не е за болни хора. Щом е за болните, смъртта ги угнетява, а за здравия – да ни радва животът. И тогава другото положение, духът утешава отрудените. И човек трябва да се радва и трябва да се учи, и трябва да работи. Учението е главното в света. Тогава три неща има, мерки са това, но да се намери мярката. Наградата, която ви е дадена, то е диплома. И третото кое е? Настала дата на светлината. То е мисълта, човешката мисъл, то е наслада, постоянно трябва да мислиш. Нищо в света да не вършиш, без да мислиш. Всеки един момент човек трябва да има една много тънка мисъл, да се справи, да

обмисли работите. Всяко желание, което проникне, каквото дойде, да се справиш, да го обмислиш и ако това е от Божествен произход, приеми го, ако е от човешки произход, поразсъди го. И ако го намериш за приемане, приеми го, ако не – остави го настрана.

Та казвам сега, какво друго да употребя. Човек трябва да извоюва своята свобода. Запример ние казваме тъй: „Трябва да любя.“ Трябва. Онзи, който казва, че той никого не може да люби. Та докато кажеш, че трябва да любиш, любовта ще бяга от тебе. „Ама, ти трябва да ме обичаш.“ Под думата „ти трябва да ме обичаш“ в съзнанието се подразбира едно недоверие. Недоверието вече е влязло вътре. „Ама, аз трябва да обичам Бога.“ Та и да не трябва, става. Господ казал ли е за себе си, че трябва да обича този човек. То значи, трябва да съм някой чужд човек, трябва ли аз да говоря, че трябва да обичам ръката си. Аз я обичам, понеже тя е едно с мене. Ако аз кажа, че трябва да обичам ръката си, значи, че ръката трябва да ми е чужда. Щом вие кажете, че трябва да обичате нещо, то значи, туй нещо е съвсем отделно от вас и ние трябва да го обичаме. Значи вие сте чужди на това. Сега вие тъй си говорите и право е, но резултат няма. И тогава наблюдавайте се, поне себе си наблюдавайте.

Един път мене са ме питали какъв е моят метод. Аз имам един много прост метод.

Как трябва да се познават хората? Разни начини има. Няма много сложни начини за познаване на човека. Аз, като искам да позная някой човек, много са методите, аз взема и дам един много хубав хляб и му казвам: „Отрежи си за себе си колкото ти трябва, а другото го раздай на бедните.“ Аз седя и го наблюдавам. Ако за себе си отреже едно голямо парче, а за другите даде по-малко, аз зная вече какъв е човекът. Казвам: „За себе си отрежи колкото нужда имаш, другото го дай на другите.“ И го наблюдавам. Ако за себе си отреже малко парче, а на другите по-голямо, така и вие гледайте на себе си колко вземате. По някой път вие турете хляба пред себе си и направете опит как делите хляба. И като направят другите хора една

погрешка, вие режете на големи парчета, а вие като направите една погрешка, тогава режете малки парчета. Като направите една голяма погрешка, вие се извинявате, че условията били тъй. Много хубаво, отлично е. Тъй трябва да бъде. А щом дойде до другите, казвате: „А, той не може така.“

Сега какво ще съдя другите хора. Нима Господ ги е създал, аз да ги съдя? Как ще ги съдим? Има неща, за които ние не можем да съдим човека. Влюбил се един в някого, как ще го съдиш? Баща съди дъщеря си. Казва: „Как ти с твоя ум, ти се влюби в този будала? Че той на човек не мяза. Той къща не може да гледа. Той още не може да си върже гащите. Той не знае да се облича. Той не знае още да се изсекне, уу.“ Сега аз ви говоря за неща, които съм ги слушал. Не ги измислям, слушал съм баща, тъй като говори. Оригинал е това. И цитирам в точка каквото съм слушал. Дъщерята премига, мига, мига и седи, нищо не говори. Аз седя и мисля, казвам, бащата има едно понятие за момъка, момата има друго понятие. Бащата има понятие, че момъкът е дошъл с един разглобен автомобил, не става на огнище автомобилът, а бащата не разглежда момъка, а автомобила. Казва, ни пет пари не струва. Външните хора гледат с какъв автомобил си, облечен, ако си хубаво облечен. Ако си малко оплескан, недъгав човек си. А момата, макар че е оплескан, казва: „Вътре, вътре има нещо скъпоценно, душа има.“ Те са начини на разглеждане. И казвам, и бащата е прав, и момата е права. А тя задържа, не разваля авторитета на баща си, заради авторитета, заради авторитета на бащата казва: „Татко, аз не му гледам автомобила, а него самия. Той може да дойде и с по-хубав автомобил.“ А бащата казва: „Какъвто му е автомобилът, такъв е и той.“ Но бащата е забравил, че едно време и той е имал същата погрешка. Той е направил същата погрешка, която и дъщерята я прави. Но бащата, понеже е остарял, мисли, че е поумнял. Казва: „Не бъди толкова глупава, какъвто аз бях едно време, че се ожених за майка ти.“ Той не го казва това, но косвено иска да ѝ го каже.

Сега за мене туй не е прицелната точка. В нашия религиозен живот ти ще избираш едно верую. За мен момата е едно верую, една прицелна точка за Бога, една истина е тя за Бога. Аз не говоря за една светска мома. Аз говоря за момата, вече я вземам за божество, вземам я за емблема. Срецаш една мома, казваш: „Обикнах момата, красива е.“ Казват: „Че ти обичаш ли моми?“ „Обичам, как не. Всичките моми не мога да обичам, но намерих една мома.“ Е, какво ще кажете сега, колко души ще ме разберат? Той ще си поклати главата, ще каже: „Дошъл ли е той до момата, и той ще закъса като нас.“ И прави са тия хора. Ако аз за момата имах такова схващане както ти и направя като него, и аз ще закъсам. И те са прави. Аз нямам никакво съмнение в туй. Ако аз имам тяхното разбиране, същият закон е, не може да имам друго заключение. Но ако аз под момата разбирам онази Божествената истина, Девата, тогава тази мома ще внесе в мене, ще произведе цял преврат в моя живот. Аз ще се изменя и който ме срещне, ще каже: „Има нещо в този човек, нещо идейно, тази любов се дължи на тази мома.“ Туй е истината вътре в мен.

Сега вие седите, в природата има три начина, по които се посрещат хората. Три начина има. Аз ви говоря за единия начин. И като среща един човек, мисля по кой начин да му създам едно добро, в което той да се не спъне. Природата има един начин. Като те срещне, тя те разгледа. Като те разглежда, три идеи изпъкват. Някой път разглеждаш така, казваш: „Може да ям някое дърво.“ Може да има дърво. Природата, тя не мисли да те бие, туй го е оставила настрана, мисли по какъв начин да ти даде най-голямото добро, да не те спъне в туй добро. Докато тя разрешава, може да създадеш в ума си разни теории и разни безпокойства и т.н. Та аз ви представям на вас туй последното.

Сега аз на вас искам да ви направя едно добро, ама вие ще ме разберете криво. Не, аз искам да ви направя едно добро, но се чудя по кой начин да ви го направя. И ще ви разправя сега.

Дави се дъщерята на един аристократ, конт или граф. Минава един млад обикновен човек, изважда я и тя като идва на себе си, хваща го за ръката и казва: „Моля ти се.“ А той е един от смахнатите. Тя казва: „Че как така?“ „Ако не бях смахнат, щях ли да те извадя, ние такива бели правим. Ходим в света, че такива, като се давят, да ги вадим. Ходим, дете не ни е работата да се месим на чуждите работи.“ А тя иска да знае, пита: „Ти от кои си?“ „От смахнатите съм.“ Смахнатите хора са в света, които правят добро. Всеки един човек, който прави добро, който обича, който иска да изпълни волята Божия, е смахнат, нищо повече. А онези – високоблагородните, светиите в света, непорочните, безгрешните, те разсъждават дали е времето дошло, дали кармата е дошла, да я извадят или да не я извадят. И докато той се реши да я извади, тя се удави. И най-после, като се удави, казва „Съдбата е такава.“

Сега и аз не мисля така. За мене въпросът е решен, дали да ви извадя, или не. Сега не е въпрос за изваждане. Та съм ви извадил сега. То е друг въпрос. Остава сега да ви направя едно добро и се чудя по кой начин да ви го направя, да не ви създам една бела. Защото, ако ви създам една бела, виноват съм аз. Казвам, аз, човекът, трябва да ви направя едно добро, защото да не ви създам една бела. Че въпросът е как сега да направя това. Много мъчна работа е тази. Най-мъчната работа е да направиш едно добро. Лесно се говори – прави добро, но да направиш едно добро и да не спънеш човек, много мъчно е. Аз не съм срещал по-мъчна работа от това. Защото и да направиш добро, след време човекът ще ти каже: „Аз не ти искам доброто, не искам нищо.“ Че аз мога да ви кажа сега: „Обичайте Бога.“ Но каква е задната ми мисъл, кажете ми. Казвам ви: „Обичайте Бога, бъдете добри.“ Туй е едно добро. Просто може да имам своите интереси. Казвам, човек трябва да бъде добър. Защо? Заради мене. Искам той да стане добър заради мои интереси. Аз съм един студент в университета, искам професорът да бъде добър, да не ме скъса. Пък,

ако имам един друг противник студент, него пък искам да го скъса професорът. Хайде, няма да искам туй.

Казвам сега, когато аз писах това писмо, най-първо писах туй за истината, че повикала човека, после турих думата „ако ме слушаш“, после изхвърлих „ако“. Казва там: „изправи го пред себе си“. „Слушай“ – му каза. А там бях турил „ако ме слушаш“. Думата ако, ако се обичае – „а“ е една буква, която означава бреме, „к“ е една буква неуравновесена, опасна буква е. Най-първо се пише една отвесна линийка и после имате двата крака турени, те са действащи сили. Всякога тази стена може да се прекатури. Кой ви казва туй? Кой е той? Колко ще ми дадеш? Кой ви каза това? Кога стана? Все имаме „к“, „к“. Няма равновесие там. И то е се „к“-то в този смисъл. На български така е. Тази философия на „к“-то въобще на всичките езици, в слога тази буква аз я наричам неустойчива. И в ума си ако държите тази буква, тия вибрации произвеждат същото. Една буква, която аз наричам неустойчива. И в ума си тази буква не трябва да бъде неустойчива.

Ти мислиш да направиш едно добро, а мислиш дали да направиш доброто, или не. Аз може да съм стар човек, толкова години съм изучавал Библията. На мене един евангелист ми казва: „Аз разбирам писанията по-добре от теб.“ Цитира човекът като адвокат еди-коя си глава от Исаия, еди-кой пасаж, знае стиховете. Казвам: „Много добре, много се радвам.“ Той казва: „Писанието много добре го зная.“ Аз му казвам: „Вярвам, ами силата на писанието имаш ли?“ Казвам му: „Да отидем при един болен и цитирай тия стихове на болния, да видим дали ще оздравее.“ „Че как тъй? Той е болен, трябва лекар да дойде.“ „Цитирай стиховете, кажи на болния един стих и той трябва да оздравее.“ А той не се решава. Казвам: „Ако аз положа на болния ръката си, този болен ще оздравее.“ „Как може това?“ Да цитираш стихове, това е хубаво, отлично е, то е встъпление. Той трябва да вземе втората стъпка. Вие знаете много работи като този евангелист. Ще дойде, каже един стих.

Тук преди няколко дена дошъл един, изпратили го от Шумен, болен от сънната болест, от шест години той трепери. Изпратили го и му казал един брат: „Като идеш при Учителя, той може изведнъж да те излекува. „Препоръчал ме. Той сам не вярва в това. Този, който му е препоръчал да дойде при мене, сам не вярва, че аз може да го направя и болният казва: „Той ми каза, че изведнъж може да ме излекуваш.“ Казвам му: „Изведнъж може да те излекувам, но трябва да носиш такава голяма торба със злато, а без тази торба аз не мога. Но понеже ти не носиш никакво злато, аз имам друг метод. Понеже не носиш такава торба, за да стане у тебе едно малко подобрение, една година и половина трябва да следваш моите наставления и ще дойде едно малко подобрение.“ Казва: „Ама защо не изведнъж?“ „Торбата.“ „Ама аз ще остана през цял живот да те слушам.“ Викам брата Ради, казвам: „Я го заведи, дайте му една мотика.“ Обаче го виждам, след като покопа там, дойде до убеждението – той иска цял живот да ме слуша, а след като покопа, казва: „Ще изпълня твоите наставления.“ При мен дойде, другите неща са по-хубави. Аз искам да му обърна вниманието, тази торба на мене не ми трябва. Сега ще кажат: „И мен ми трябва пари.“ Защо не? Да донесе и той парите, да даде нещо от себе си. Той иска да ме рекламира, че аз мога да лекувам хората. Че какво ми коства, някой си направил хиляда, дваисет, трийсет хиляди борч и иска аз да му плащам дълговете. Нека си плаща дълговете той. То е друг въпрос, ако той се откаже да не ходи да пиянства. То е разбираше, но ако ми каже, че аз съм много добър, после да го лекувам, после пак да отиде да пие, пак аз да му плащам. Вие сте за тия работи добри. Други кандидати има, които могат да бъдат добри, но аз не съм от тях. Една слабост имам, не съм от тях. Друг може да ме замести, те са по-силни. Аз зная – много кандидати има.

Аз съм срещал много моми, които се влюбиха в един пияница, направи борч дваисет–трийсет хиляди, момата може да ги плаща. Аз туй не мога да направя. Аз съм виждал бащи, които ходят, плащат на

сина си. Аз не мога да направя това. И знаете ли защо? Аз съм един чиновник в банката, не мога да дам никому пари, ако той няма запис. Някой казва: „Ти разполагаш със средства, плати.“ „Не мога. Този запис е за него, ще го осребря и ще го внесе в книгата.“ „Как тъй?“ Че този капитал е чужд, не мога да разполагам аз с този капитал. Та искам на вас, ако сте банкови чиновници, ще постъпите като тях, тъй изправни ще бъдете. Пък ако имате свои пари, не сте чиновници, друго ще може да направите. Но умни трябва да бъдете, не чуждото да вземате и да го разпилявате, и после да се намерите в чудо. Но Божественото, което нас ни е дадено, казано е: „Даром сте взели, даром давайте.“ Но не безразборно, даром. В Христовото разбиране даром всеки човек, когото обичаш, даром ще му дадеш. Нищо повече. Но ако ти нямаш любов, защото даром се дава само на този, когото обичаш. А щом не го обичаш, той си има своя книга, дадеш и пишеш.

В света нищо не се прави без любов. Аз тъй разбирам. То е правото. И само като обичаш, имаш съзнанието за любовта, но в цялото си естество – и в твоето съзнание, и в подсъзнанието, свръхсъзнанието, любовта действа. Тогава ти си готов да направиш доброто без никакви уговорки. Онзи, който обича, законът е същият. Няма различие.

Тогава казвам, сега сте дошли, като цитирате „даром сте взели, даром давайте“. Ще попитате най-първо този човек обичаш ли го, или не. Защото, ако не го обичаш и направиш едно добро, веднага в банката ще дойдат, туй, което си дал, ще те заставят да плащате. И ще платиш пак отново, понеже сте злоупотребили за свои частни сделки, взели сте парите. И веднага ще ви уволнят оттам, ще ви държат отговорни.

Казвам сега, практичното е следущето. В заключението – мярка трябва да имате. Под думата мярка, награда, наслада в живота, те са трите неща, които трябва да имате предвид. За всяко нещо, което ще направиш, трябва да имаш мярка. Без мярка не давай. В ръката ти трябва да бъде тази мярка. А наградата на живота ти, този живот,

който го имаш, венец трябва да ти бъде. Ти трябва да го цениш. Наградата – живота трябва да цениш. Ако ти не можеш да цениш онзи живот, който Бог ти е дал на тебе, той не е венец на главата ти, ти не разбираш тогава. И ако знанието, светлината, която е вътре в тебе, не е наслада заради тебе, ти не можеш да вървиш по пътя. Затуй трябва да имате една мярка, с която да отмерите нещата. И да бъдете абсолютно справедливи не в обикновения смисъл, но вътрешно справедливи трябва да бъдете. И някой път като кажеш някоя дума така, малко нехармонична, защото има едно правило: някой път думите отвънка, даже хората не могат да разберат, че е тъй, но отвътре, в себе си, ти го знаеш. Отвънка думите може да са казани толкова деликатни, но той, като е говорил, той сам се съди, казва: „Аз говорех малко грубичко.“ Той даже сам не е забелязал това. Той казва, че не е говорил както трябва. Значи, като говоря, аз зная, че гласът ми е бил малко неправилен. Ето аз какво разбирам. Че като изляза пред един мой професор, който ме е учил мене да взема тоновете вярно, правилно, че всяка една погрешка, която направя, не може от неговото ухо да скрия, той веднага ще схване погрешките. Та като изляза там да пея с онази увереност, че пея точно тъй, както той иска, че като изляза да говоря пред света, да зная, че Бог ме наблюдава какво правя аз. И в говор, и в моите мисли, и в постъпките си, искам мярката ми да е правилна. И като живея, да бъде една награда. И после знанието, което имам, да ми е една наслада.

Казвам, тия три неща ги пазете, защото другояче вие, ако нямате тия правила, вие ще бъдете тъй обикновени, вие няма нищо да може да получите. Пък вие искате да сполучите нещо. Вие като влезнете в духовния свят, питам ви, на какво се осланяте вие? Като умрете, ще идете пред райските врата. На какво се осланяте? Кажете ми. Най-първо ще знаеш как да похлопаш на тази врата. И ако не знаеш, ще те пратят на земята. Та най-първо ще знаеш как да похлопаш. Как хлопат сега на земята ония, които ви познават? Като дойде, тури си пръстите и похлопа леко на вратата. Даже духовете, които излизат от

невидимия свят, си дават тия знакове, турят си пръстите и похлопа на вратата на вашия ум, на вашето съзнание. И от това хлопане зависи цялото ваше бъдеще. Дойде един човек. Вие ако не знаете, как ще похлопате?

Сега искам тъй да не сте напрегнати, но понеже казах, че искам да ви направя едно добро и не зная как да го направя и още виждам, че сте раздвоени в погледа, казвате: „Опитва ни Учителят“. Седите и казвате: „Той няма да ни даде нищо, ама все ни залъгва той.“ Не съм намерил още един начин, но доста сложна задача съставлява тя. Сега представете си, че иде една сестра, искам да ѝ направя едно добро. Но няколко косъма има тъй паднали на устата ѝ. Тия косми бъркат, на лицето ѝ са паднали надолу. Всичкото е как да кажа, че тия няколко косъма, които са паднали. Аз ще направя едно прегрешение. Според мене седя и тя очаква да ѝ направя едно добро. Но тия трите косъма, които висят през средата на лицето, спъват всичката работа. Да ѝ кажа, че тия косми са паднали, какво ще стане? Да ѝ дойде наум, тя да каже, че тия косми малко са паднали. А тя ни най-малко не подозира това. И тя седи и очаква нещо от мене. А тия косми седят, паднали са.

Представете си, че иде един брат, и той очаква да му направя едно добро. Но има две гурели на очите. Да му кажа, че гурелите си седят на очите? Ще направя едно престъпление. Не е Божествено. За мене не е решение. Какво да му кажа сега? Ако той сам извади кърпата си и се избърше, хубаво. Ако не се изчисти? Аз какво да кажа? Седя и се чудя какво да кажа. Да му кажа за гурелите, не мога. Как сега? И аз седя и какво ще му кажа? Аз го гледам тъй. После ще дойде някой, според правилото разкопчано му е палтото. А то трябва да е закопчано. Да му кажа, че е откопчано, според мен то е едно прегрешение. И той очаква от мене. Седя и размишлявам. Той се чуди, пък аз не мога да му кажа, че трябва да си закопчае палтото. Прегрешение е. И после, да допуснем, че той дойде при мене, има друго верую, но аз не му казвам нищо. Ако го питам в какво вярваш или вярваш ли ти в Бога, според мен пак е прегрешение. Той сам

трябва да дойде до това. Срещнеш един човек, все трябва да му кажеш нещо.

Та е много трудна тази задача. Срещна този човек сега, намислил съм, някой път мисля тъй: трите косъма, които висят пред лицето, намислих как да ги дигна. Но не е разрешена задачата. Мисля, тъй да се помоля да дойде вятър, да ги дигне космите от лицето. Но има и нещо друго. Вятърът на едни ще вдигне космите тъй хубаво, но на други ще ги снее.

Сега искам да ви кажа, когато няма в нас едно вътрешно разбиране – запример, ако аз седя като проповедник и мисля, че съм изпратен да ви проповядвам и вие трябва да ме слушате, то е криво разбиране според мене. Не е въпрос да ви проповядвам и не е въпрос вие да ме слушате. Въпросът е – в даден случай аз трябва да направя едно добро. И вие да го приемете. Така че туй добро да не ви направи едно зло за бъдеще. Тъй. За мене е един голям опит. Защото моята погрешка къде седи? Вие ще кажете: „Защо не ми каза тази работа?“ Как? Че аз лесно мога да ви кажа: „Обичайте Бога.“ Но това е половината лъжа. Това „обичайте Бога“ аз трябва да ви покажа как трябва да го обичате. Да дойдете с мене, да видите добре, да ви кажа, да ви покажа един образец. По някой път мога да кажа: „Рисувайте.“ Трябва да ви нарисувам нещо. „Ама свирете.“ Трябва да ви покажа това. „Ама учете.“ Трябва да ви покажа това. Във всичко трябва да ви покажа един образец. И от този образец аз да съм доволен. Защото, ако ви покажа един образец, и после вие може да кажете: изгубихме си времето. Трябва да ви покажа един модел, от който и вие да сте доволни.

Сега ще помислите, на който трите косъма тъй са паднали, да му дадете сведения как да се дигнат тия косми. И аз ще помисля. Сега желая и вие да ми дадете сведение по кой начин може да се махнат тия трите косъма от лицето. Трите косъма от лицето по кой начин могат да се махнат? Ако ще може да разрешите това, аз много ще ви благодаря. Тези трите косъма, които са на лицето, те задържат всичко.

Намерете сега един начин. Аз мисля и съм дошъл. Пък мисля тази работа, та гледайте и вие да мислите, дано измислим нещо. И вие, и аз да измислим нещо, че да дойде доброто, защото другояче, ако не дойде доброто, на тия трите косъма трябва да им намерите работа. Много взискателни са тия косми. Те искат много висока цена. Ще му дадеш известна служба. Не е доволен той. Ще съгрешиш тогава. Като дадеш службата на един косъм, той трябва да е доволен, защото не е само да дигнеш този косъм. Той е жив. Че и той да е доволен. Защото можеш да го дигнеш само така, и той пак ще падне. Като го дигаш този косъм, той не е доволен от мене. Недоволен е, че не съм го турил дето трябва.

Хайде, ще ви кажа кои са трите косъма. Трите косъма на лицето на човека – това е човешката воля, човешкото сърце и човешкият ум. (Учителят показва на лицето си отпред как висят тези три косъма.) Свободни са те. Изисква се умение, човек трябва да бъде много умен, много добър, много мъдър. Туй се изисква. Един човек да държи тази философия на живота, едно друго разбиране вече. Та по този начин е много мъчно. Много мъчно е да постъпиш така, за да не нараним човешката воля. Много мъчно е някой път да постъпиш така, че да не нараним човешкото сърце и някой път да не обидим човешкия ум. Да можем да кажем, че сме справедливи, но трябва да бъдем много внимателни, да не нараним човешката воля. Може да нараниш човешкото сърце. И любовта е с него. Сега любовта е един закон, но трябва да знаеш как да приложиш своята воля, за да не нараниш човешката воля, човешкото сърце и ум да се развиват правилно. Та, като говоря за човешката воля, разбирам тази воля, която да не наранява твоето сърце. Като говоря за човешката любов, имам предвид, аз разбирам за тази любов, която да не наранява човешкото сърце. Така разбирам трите косъма, които са на лицето. Ще ви оставя сега тази мисъл, да мислите.

Сега онова, което съм писал, ще ви го дам да го препишете. Ще мислите върху тази задача, тя може да се разреши. Аз за себе си съм я

разрешил. Но за другите хора не мога да я разреша. Значи как става, не мога да кажа никому от вас как. Ако кажа, ще ви направя една пакост. За себе си аз съм я решил, но на вас не мога да кажа нищо. Вие сега ще ми кажете: „Защо да не мога да го кажа?“ Не мога. И вие сте прави. Все погрешка става, не мога да ви кажа. За мен е тъй невъзможно да ви кажа. Аз ще ви кажа как. Ако аз ви туря във водата и да ви кажа: „Я ми кажете, че ме обичате.“ Във водата вътре. Аз ще ви туря долу на половин метър и ще кажа: „Я ми кажи, че ме обичаш.“ Ама тъй, че да разбере аз от нея. Ти, докато ми кажеш, че ме обичаш, ще съжаляваш после. По-добре да мълчиш. И ще се намериш в същото положение. Законът е верен. Мога да ти кажа това, ако изляза над водата. То е друг въпрос тогава. А във водата, при тия условия трябва да мълча като рибите. И рибите затова мълчат. И рибите не са разрешили този важен въпрос, как да премахнат тия трите косъма от лицето на човека.

Сега туй е моето добро пожелание. То доброто ще дойде. Но гледайте сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

31 утринно слово 26 май 1935 г., неделя, 5–6.30 часа София – Изгрев

НЯМА ДА БЪДЕ ИЗЛЪГАН (ТОНЪТ „ФА“)

Шестдесет и четвърта глава от „Книга на пророк Исаия“
„Махар Бену Аба“

Има неща, от които човек трябва да се пази. Това са крайностите във физическия свят, крайностите в духовния свят и крайностите в умствения свят. Например човек иска да стане по-богат, това е една крайност. Богат е, а иска да стане по-богат. Тази крайност е на физическия свят. После добър е, а иска да стане по-добър. Това е крайност в духовния свят. И най-после умен е, а иска да стане още по-умен – крайност в умствения свят.

Казвате, че всяко нещо си има причина. Що е причината? Казвам, без огън къща не се отоплява. Какво от това, че не се отоплява. Този огън не е сам накладен. Причината е огънят да отоплява къщата. Но огънят сам не се започва. Ще туриш дърва, ще цъкнеш, ще духаш, ще духаш, докато се създаде тази причина, и ще се стопли къщата. Ще каже някой, че без огън къща не става. Хубаво, но ако къщницата я няма, тогава откъде ще дойде огънят? Сега ще кажете, че отгоре. По отношение на земята има неща, които идат отгоре и отдолу. Но представете си, че вие сте в пространството, вън от земята. Де ще бъде тогава вашето горе?

Сега ние влизаме в една област, която е неразбрана. И най-великите философи не я разбират, но говорят за нея. Много пъти хората мислят за това, което не разбират. Човек може да мисли за красотата, без да знае какво нещо е красота. Много пъти той иска да бъде добър, без да знае какво нещо е доброта. Всички казват – добър трябва да бъдеш. Ние знаем какво нещо е добротата, но не можем да я придобием. Тя е нещо, което изчезва във времето. Докато е на пътя светлината, ти виждаш. Щом изчезне светлината, ти нищо не виждаш. Докато имаш доброто, добрите идеи, ти знаеш отде излиза.

Ако доброто не се вземе като основа на физическия свят и не съществува, ти ще се намериш в чудо, не знаеш къде да ходиш. Някой път вие се намирате в чудо, казвате, че нищо не знаете, че нищо нямате, че животът ви е тъжен, безсмислен. Тогава започвате да се утешавате и казвате – това е животът, защото пари нямам. Казвам му: „Стани умен, да употребиш ума си на работа, да спечелиш нещо.“ Ако имаме повече ум, ще спечелим повече. Ние сме достатъчно добри. Защо трябва да станем по-добри? Човек е недоволен от своята доброта, затова той иска да стане по-добър, отколкото окръжаващите. Тогава се натъква на друга крайност. Понякога човек мисли, че не е толкова добър, колкото другите хора. После започва да мисли, че е по-добър от другите хора. Това са ред разсъждения, които нямат нищо общо. Аз ги взимам само за разяснения. Представете си, че ти си по-богат, отколкото другите хора, или си по-сиромаш от другите хора наоколо си. Това са две положения. По какво ще се отличаващ, ако си по-богат от другите хора? В главата ти има една идея, че ти си богат, че разполагаш с известни сили и всичко можеш да направиш. Каквото пожелаеш, всичко можеш да направиш. А при другото положение усещаш, че си сиромаш, имаш желание да направиш това-онова и казваш: „Сиромаш съм.“ Не, имаш желание, но условие нямаш.

Питам сега, де е спънката? Вие виждате в богатствата само преимуществата. Може да си богат, но допусни, че органически имаш богатството. Жито имаш, хамбарът ти е пълен. Но стомахът ти е затворен. Имаш десет язви. Каква полза от това богатство, щом стомахът ти е затворен? Кое е по-хубаво в дадения случай – да бъдеш богат, но да имаш десет язви в стомаха си, или да бъдеш сиромаш без десетте язви в стомаха си? В Америка, както и между англичаните, всички хора се отличават по нещо. Малко хора съм срещал, които да имат норма, да наблюдават правилно, да разсъждават правилно. Всички имат човешки схващания. Всеки казва: „Аз не съм като другите хора, аз седя малко по-горе от тях.“ Вие все се сравнявате, че

сте по-добър от някого. Но това са относителни мерки. Човек трябва да има една мярка, с която правилно да мери.

Запример преди няколко дни дойде при мене един евангелски проповедник, който седи и разсъждава много хубаво. Той повидимому е като някоя млада мома, която се влюбила в някой момък, че постоянно говори за своя любовник най-хубавото – че той е гениален, че е добър, че е чудо, като нейния избраник втори няма. Тя го хвали и като четеш писмата ѝ, пише ги като че на божество. Това е, преди да се ожени за него. След като се ожени, туй божество изчезва и тя пише на другарката си:

„Излъгах се. Туй божество не било, както аз предполагам. Излъгах се в това ми верую, друго верую търся. Аз мислих, че той ще ме спаси, но отиде ми животът.“ Светът е пълен с такива положения. Туй е малко преувеличение. Но казвам, тази мома е търсила момъка, за да я спаси и момъкът е търсил момата, за да го спаси. Но после момата усеща, че този момък не може да я спаси. И момъкът усеща, че момата не може да я спаси, философията казват: „Защо да е така?“ Питайте една къщница защо меси такъв хляб. Отговарям: „Защото такава брашно имаше.“ Питате защо светът е такъв. Защото брашното е такова. Ами защо хората живеят така? Така е наредено. Защо е наредено така? Защото не се е наредило другояче, философията мислят, че това са философски работи и казват – всяко нещо си има своя причина. Оставете, това е глупава работа. Вие сте глупавият човек, който не разбира причината. Ще кажете сега: „Кой е между нас, когото Учителят визира?“ Вие търсите кой е този? Все таки има един. Кой разбърка света? Дяволът. Виждали ли сте дявола, който разбърка света? Виждали ли сте онзи, който разбърка живота на младата мома и на младия момък, на старите жени и на старите мъже, и на децата, и на владиците, и на всички други? Няма нито един от вас, на когото дяволът да не е разбъркал ума. Няма нито един от вас, на когото дяволът да не дохождал на гости и когото той да не е угощавал. Но

след десет години едва вие усещате, че туй е бил дяволът. Питам, какво бихте направили, ако бихте усетили, че това е дяволът?

Хвалят се двама българи, единият казва: „Слава Богу, един ден къщата ми беше отворена, излязох за един час и в това време влязла вътре една мечка. Добре че не бях вкъщи, какво щях да направя?“ „Ти си бил голям страхливец – казал другият. – Аз пък бях вкъщи, когато мечката дойде.“ Първият го пита: „Ами какво нещо е това мечката?“ „Нищо не знай, за пръв път в живота си излязох през комина.“ „Че защо трябва да излезеш през комина?“ „Не знай, но излязох през комина, за да се освободя от мечката.“ Първият благодари на Бога, че излязъл половин час по-рано, преди да дойде мечката, а другият благодари, че имало комин, през който могъл да излезе.

Сега кое е за предпочитане? Да излезеш половин час, преди да дойде мечката, или като дойде мечката вкъщи, да излезеш през комина? Това са философски разсъждения. Така и вие разсъждавате. Като умрете, като отидете в онзи свят, как ще ви посрещнат, какво ще бъде там? Ако сте умни и добри, добре ще ви посрещнат, ако не сте умни и добри – ще ви върнат на земята, там не се церемонят. Там няма лицеприятие, там ваше и наше няма. В онзи свят, който е добър, той е наш. А който не е умен и който не е добър, той не е наш. Той така ще си остане. Казвам, щом не е от нашите, няма да го приемат.

Сега аз навеждам тези примери за обяснение, понеже има едно голямо заблуждение. Много пъти има художници и музиканти, които имат мнение за себе си, че са големи художници и музиканти. Той седнал, нарисува нещо, направи изложение от картините си. След това започват да го освиркват, да го критикуват. Като се обезсърчи, той казва: „Не съм даровит.“ И у него се заражда желание да стане още по-даровит. Друг художник пък, като го освиркват, казва: „Тези хора нищо не разбират.“ Сега всички говорят за модерното рисуване, за модерните картини. Модерното рисуване седи в това, да се нарисува една картина от природата такава, каквато не е. Това е едно изключително условие, един момент само. Всъщност истинското

рисуване седи в това, да се хване само един малък, но обикновен, естествен момент от природата. Този момент е много кратък, красив, но той е изключителен. Някога някой художник попада на този момент, а друг някой не попада. Както и да е, но има такива красиви моменти в живота, макар и кратковременни. От детинството до сто и дваисетгодишната възраст на човека има един момент в живота на човека, когато той е крайно красив, като ангел. Ако изпуснеш този момент, ти не можеш да го хванеш повече. Ако го хванеш, добре е, ако не, след сто и дваисет години той пак ще дойде.

Представете си, че и мечката, и тя очаква да бъде красива. Да допуснем, и тя като човека може да живее сто и дваисет години, и като човека очаква кой момент ще бъде най-красива. По отношение на човека е така, но по отношение на мечката красотата е друго нещо. Там не може да се говори за такава красота, каквата има в човека. Красотата в човешката мисъл има три качества: мисъл, която има разширение и светлина в себе си; мисъл, която има топлина и пластичност в себе си; и мисъл, която има движение и подтик към небесния живот. Значи мисълта трябва да има движение, пластичност и топлина. Това са трите качества на човешката мисъл. Такива са качества и на едно човешко чувство. Същите качества може да приложите и към човешката постъпка.

Като разсъждавате по този начин, ще кажете: „Ние никога не сме постъпвали правилно.“ Не е въпросът, дали сте постъпили правилно, или не. Но искам да ви наведе на идеята за храненето. Вие казвате, човек трябва да яде, човек трябва да се храни. Но тази идея е обща. Въпросът е, специфично всеки ден каква трябва да бъде храната ви. Понякога храната може да бъде толкова лоша, че в няколко седмици да внесе известно разстройство в пицеваренето. Питам, туй ядене намясто ли е? Може да сте добър човек, може да сте умен човек, но си ял или по свои съображения, или за хатъра на този и на онзи. Това е във физическия свят. И в духовния свят понякога ти възприемаш някои идеи за хатъра на другите хора. И в умствения свят понякога ти

мислиш за хатъра на другите хора. Защо? Като обичаш някого, искаш да мислиш като него.

Сега пророкът се обръща към Господа и казва: „О, да би раздрал ти небесата, да слезеш!“ (1. стих) Каква е тази идея? Какво е мислил пророкът в тези стеснителни времена? Той е избрал един начин.

Един ден аз говорих в една от школните лекции, че в света съществуват общи погрешки и ние сме жертва на общи погрешки, на общия грях. Една сестра казва: „Тогава човек е безгрешен.“ Тази сестра не знае какво нещо е разсъждение. Дали аз съм се нацапал, или други са ме нацапали, хората не искат да знаят това, те искат да бъдат чист, нищо повече. Мнозина се произнасят – този човек е грешен, онзи не е грешен. Според мене дали ти си се нацапал, или други са те нацапали, ти си грешник,

нищо повече. Защо? Защото си неприятен на другите хора, неприятен си и на Бога. Някой казва: „Аз съм направил едно престъпление, което не е мое.“ Че на кого е тогава? Най-после ние изваждаме причините, че Бог е, който създава всичко. Какво разбираме ние? Искаме само да се освободим от едно вътрешно заблуждение, че Бог е причината. Че той е, който създал и доброто, и злото. Тази идея, че Бог създава и доброто, и злото има съвсем друго отношение. За кого Бог създава злото? Бог създава злото за онзи, който не го слуша, а доброто за онзи, който го слуша.

Следователно, щом Бог създава злото за тебе, аз разбирам, че ти си непослушен към него, а щом създава доброто за тебе – ти си послушен. Питам тогава, защо Бог създава това нещо? „Ами ти как би направил?“ Понякога аз съм срещал вярващи, които искат да бъдат по-прави от Бога. Някой казва: „Аз не съм толкова грешен като едичого си.“ Да, но като те поставят в условията на този, когото осъждаш, и ти ще направиш същите погрешки. Представете си сега запример, у всички мъже има една слабост. Да ви кажа коя е най-малката слабост на мъжа. Мъжът всякога обича да види нещо голично в жената, там е изкушението му. Той все ще погледне да види туй голото място. Това

е най-малкият му грях. Той все гледа да изненада някак жената, да види една малка голота. Казва му се, че не трябва да гледа, а той все иска да погледне. Питам, какво ще спечели, ако види голото място? И на мене много пъти са ми казвали: „Искам да видя очите ти, много ми харесват, много хубави очи имаш.“ Че са хубави очите ми, вярно е. Те ми служат добре, с тях аз пътувам. Радвам се, че очите ми виждат, че ме ръководят. А това, че очите ми са красиви, че хората ги обичат, според мене те не трябва да се занимават с моята хубост. Вие на други работи трябва да гледате.

Това са идеи само. Аз ги изнасям повърхностно, разбирам какво иска да каже тази жена. Аз разбирам много дълбоко и не туй, което вие разбирате. Аз разбирам причините и последствията на нещата, разбирам защо и за какво. За да са красиви моите очи, има ред причини – тази красота е израз на нещо от миналото и на нещо от бъдещето. Тя си има свой израз. Но какво ще се ползвате вие, че моите очи са красиви? Аз започвам да философствам, искам да дам един урок на тази жена. Казвам, какво ще те ползват моите красиви очи сега? Ти си здрава жена. Най-първо, ти като видиш моите красиви очи, ти ще занемариш своя мъж. Мъжът ти ще каже, че твоето сърце е отслабнало, че умът ти е раздвоен. От какво е раздвоен? От моите очи. А мъжът ще търси причините защо жена му е изстинала малко към него. Кой са причините за това? Причините са, че тя ме е срещнала и е харесала моите очи. Сега аз ви навеждам този пример, но в него има нещо притурено. Както ви представям нещата буквално, не са верни. Ето какво разбирам аз.

Ако вземете една малка, микроскопическа микроба, с обикновено око вие не може да я видите. Но ако я турите под микроскоп и увеличите сто, двеста, хиляда, сто хиляди пъти, при това голямо увеличение малката микроба става вече голяма и може да прави вече пакости. Тъй щото, когато мъжът усети, че сърцето на жена му е раздвоено, той ще търси причината за това. А жената ще скрива причината. Ако ме срещнеш с красивите ми очи и ти започнеш да се

молиш по три пъти на ден, тази среща има смисъл. Но ако ме срещнеш, видиш красивите ми очи и престанеш да се молиш, какво ти допринесоха моите красиви очи? Нищо.

Сега ще направя един превод, какво означават красивите очи. Моите красиви очи представляват един лотариен билет, който ще спечели два милиона марки или един милион долари, или един милион английски стерлинги. Ти взимаш този билет и започваш да си въобразяваш, че всичкото щастие е в този билет. Този билет е красив, но каква е вероятността, че този билет, който представя един от стоте хиляди билети непременно ще спечели? Каква е възможността за печалбата? Тези билети ще се теглят много години наред. Каква е вероятността, че в някои от тия тегления твоят билет ще спечели? Ти седиш и гледаш този красив билет. Но това са въображаеми неща, с които ти губиш времето си. Нещастие е за тебе, че този билет е попаднал в ръцете ти. Ти се молиш, молиш, дано билетът ти спечели. Ти постоянно носиш билета в ума си и казваш: „Като спечеля, ще направя една хубава църква, едно хубаво училище и т.н. Ти вече преставаш да се молиш и чакаш ден, два, три, година, дано спечелиш. Но билетът ти не излиза. Ти започваш да остаряваш. Представете си, че последния ден, когато напускаш земята, твоят билет спечелва един милион стерлинги английски. Да, но ти вече си се качил на последния автомобил, най-елегантно облечен, и отиваш за своето отечество. Значи тия един милион стерлинги идат след тебе.

Питам, след като заминаваш за своето отечество, какво те ползват тебе тия един милион стерлинги? Какво е заключението? Единственото умно нещо, което можеш да направиш, е да седнеш през това време да изчисляваш кой билет ще спечели в първото теглене, кой билет ще спечели във второто теглене и т.н. Това ще направиш, преди да си тръгнал за онзи свят. Аз да съм на ваше място, веднъж билетът пропаднал, това е една беля, разбира се, но поне ще седна да смятам. Виждам, че моят билет е пропаднал, няма да спечеля, но върху моя билет отгоре намирам един съответствующ билет, който

ще спечели тези пари. Намирам този човек и му казвам: „Слушай, аз ще ти кажа една тайна. Но ще ми обещаеш нещо, когато се сбъдне това, което ще ти кажа. – Казвам му: – След една година ти ще спечелиш един милион долари. Колко ще ми дадеш от тези пари?“ „Сто хиляди лева. Сто хиляди лева ти давам, стига да спечеля.“ И те направят един договор. Като се задължи непременно да го изплати. Тъй щото той ще спечели един милион, аз ще спечеля сто хиляди лева. Идущата година пак правя изчисление и намирам другия човек, на когото предстои да спечели. Та десет години наред ще се тегли лотарията. Трябва ли да чакам до това време да спечели моят билет? Моят билет ще спечели, когато за последен път напускам отечеството. Това е една трезва мисъл. Значи ходите от къща в къща при ония, които ще спечелят, ще им предсказвате това, в замяна на което те трябва да ви обещаят по сто хиляди от своята печалба.

Казвате: „Де да е човек толкова умен.“ Че да е тогава човек, ако той не може да бъде един трезв човек, да мисли, да чувства и да действа правилно. „Тогава защо ще ходим в училището?“ „Защо ще искам да стана светия?“ Щом искам да стана, мога да стана, в мене има възможности. Що е светийството? Светийството е един първокласен учен човек, който прави малките погрешки в живота си. И в своите схващания, в своите постъпки той прави по възможност най-малките погрешки. И той прави погрешки, не може без погрешки, но най-малки погрешки. В човешкия живот и светията не може без погрешки. И какви ли не погрешки не правим ние?

Ако си на северния полюс, правиш една погрешка. Ако сте в умерения пояс, правите други погрешки. Ако отидете на екватора, ще правите други погрешки.

Ето преди няколко дена дойде една топла вълна, изгори житото, задигна керемидите от къщите. Гледаш, всичко се разфуча, задигна, направи пакости. Това нещо го обясняват научно. А то е толкова проста работа, никакво обяснение не е нужно. Ще му турите всякакви нови обяснения във вестник „Мир“ или в друг някой вестник, но то не

е нищо научно. Тази буря, която сега мина, е последствие от освобождението на електричеството, което стана през земетресението. Това става с цел да се освободи известна част от излишната енергия, да даде място на по-гъстата материя да мине през по-рядката. И понеже Европа попада на тази вълна, там се освобождава много електричество. Но тя се освободи с много малко. Ние се освободихме само с една буря, която трая само четири-пет часа, но събори много плодове, обрули ги. Като преглеждам на другия ден дръвчетата, растенията, виждам ги как всички повехнали от страх. Гледам една череша, която довчера беше хубава, свежа, вече посърнала като мома, която е напусната от любовника си, или като женена жена, която мъжът ѝ за пръв път я бил. Тя имала един идеал, но после всичките ѝ идеали изчезнали. И тази череша тъй повяхнала от страх. Като я гледам, чудя се какво да ѝ кажа. Казвам ѝ: „Има един виновен.“ Черешата казва: „Кажки кой е виновният?“ Какво да ѝ кажа, кажете ми. И да ѝ кажа виновника, работата е свършена вече, тя е опърлена. Какво ще я ползва, че знае виновника? Има един виновен.

Казвам сега, аз мога да доведа този виновен и при вас, но и да го доведа, работата е свършена. Думата е казана. Пусната е една дума някъде. Казана е тя вече. Но казаната дума назад не се връща.

Сега туй, което ще остане от шейсет и четвърта глава на Исаия, то е да се научите да мислите правилно. Да разгадавате, да схващате право Божиите мисли. Всички хора без изключение не са господари на себе си. И вие имате разни състояния, които не са ваши. Например някой ден вие сте недоволни, сърдите се на онзи, на условията, на беднотията, на кого ли не. Туй състояние не е ваше. Вие носите едно състояние чуждо. Като един човек, който има краста и постоянно се чеши. И той не е виновен. Но тези малки паразити, които са по кожата му, произвеждат известен сърбеж и затова този човек постоянно се чеши. Обаче с чешене работа не става. Намажи крастата с чесън, но ще потърпиш малко. После аз забелязвам, идват някои, които после говорят за мене. Две сестри се разговарят, едната от тях

казва: „Нашият Учител всичко знае.“ Казвам, не се заблуждавайте. Какво разбирате под думата „всичко знае“. Еди-кой си се разболял и те казват: „Чакай да кажем на нашия Учител, той ще му помогне.“ Еди-кой си търговец фалирал, искат сега да му върна парите. Да му помогна в това. Друг някой умрял, искат аз да го възкреса. Че този човек е цял разбойник. Той убил десет души, трябва ли сега аз да го възкреса, да го върна? Фалираният търговец разорил стотина домове и Господ решил да го вземе. Трябва ли аз да го върна? Еди-кой си мома, която била със стотина момци, та изгубила красотата си, трябва ли да ѝ върна красотата? Еди-кой си момък изиграл сто моми. Трябва ли да му върна живота? Това са глупости. Но вие не трябва да се заблуждавате. Всичко мога. Вярно е това, но само в три неща: всичко мога в Божията любов, всичко мога в Божията мъдрост, всичко мога в Божията истина. Това означават думите „Нашият Учител всичко може“. Но да правите престъпление и да ме викате да помагам в това, да ви освободя от последствията, това не мога.

Кажете сега, как вие постъпвате? Щом срещнете един човек, когото обичате, вие мислите, че трябва да го целунете. Какво нещо е целувката? Ако целуваш и нищо не даваш, това не е целувка. Аз съм виждал как някоя млада булка целува ръката на свекървата и на свекъра, за да получи някоя и друга дребна монета. Като целуне ръката му, види тези златни английски лири, току погледне надолу в ръката си какво ѝ е дал. Някой път свекърът даде едно половин левче, но като го погледне, тя си свие веждите.

Та сега, ако вие не може да правите преводи на нещата, вие не може да се ползвате от тях. Вие седите и казвате: „Не съм разбрал. Какво, не ви разбирам.“ Всички вие страдате от неразбиране волята Божия. Всички са крайно своенравни. При това забележете, те нямат никаква прозорливост. Много малко хора съм срещал прозорливи, досетливи. Вървя един ден и някой ме придружава. Среща ме друг един, но тъй напръхтял, тъй недоволен в себе си, че само търси причина да се кара с някого. Той си казва: „Чакай да му кажа нещо.“

Не отивай да говориш на такъв човек. „Ама искам да му кажа да направи една услуга заради мене.“ Остави този човек. Днес нищо не му говори. Ти ще тръгнеш подир него, но той ще ти каже: „Днес ли намери да искаш услуга?“

Аз знам един такъв пример. Отива един човек да иска пари от един богаташ, на когото този ден синът му си счупил крака. Богатият му казал: „Пари ли искаш? Тояга за тебе. Днес синът ми си счупи крака, а ти идеш за пари. Защо не избра друг ден? Ти си причина за станалото зло.“ И след това му ударил няколко тояги и го изпраща. Едно нещо ви казвам. За да се изправи човек, много малко нещо се изисква. Малка е причината, която човек трябва да хване. Ще ви обясня това с пример.

Запример, за да се запали един огън, се изисква една малка кибритена клечка. Огънят е приготвен, дървата са турени, но като драснете кибритената клечка, огънят веднага пламва. Значи материалът за огъня трябва да бъде много добър. Добрият живот зависи от клечката. Причината за неуспеха на сегашните хора, както и за неуспеха на християнството е, че хората не знаят да пеят. Според мене неуспехът на хората се дължи в невежеството в музиката. Хората трябва да изучават музиката, да изучават това изкуство. Музиката е Божествен метод, чрез който животът може да се подигне. Искаш да постъпиш добре, трябва да знаеш, че добрата постъпка е качество на музикалния тон. Искаш да бъдеш добър по чувства – това е второто качество на един музикален тон. Искаш да имаш светла мисъл – туй е третото качество на музикалния тон.

Старите египтяни имаха един основен музикален тон. Сегашната музика взема като основен тон „до“. Но и този тон не е съвсем верен, както и този на египтяните. Аз взимам „фа“ за основен тон. В моите опити, в органическия свят аз съм работил и с „ми“, и с „до“, и с „фа“. Как разбирате вие какво нещо е „фа“? На „фа“ съм открил качествата. И съм ги опитвал. На „до“ не съм опитвал качествата. Това, което ще ви ползва, е, да знаете, че целият

органически свят е създаден музикално. Всеки предмет си има свои качества, свой определен тон, който функционира правилно. А всичките му други органи, които съставляват този предмет, те са поставени наред правилно, като в една пиеса. И затова имат свое правилно проявление. И когато взимаш правилно тона „фа“, всякога в тебе има един импулс да се повдигнеш, има едно разширение на чувствата, разширение на твоята мисъл и движение на твоите постъпки. Значи, щом вземеш правилно „фа“, ти изпитваш едно хармонично състояние в себе си. Затова, щом се обезсърчиш, вземи да пееш една песен пет, десет до петнайсет пъти, но такава песен, в която тонът „фа“ да се повтаря много пъти. Запример вие сте учили аритметика. Забелязали ли сте това съвпадение, което съществува между числата?

Запример от едно до десет числата са наредени другояче. От единайсет до дваайсет колко пъти се повтаря единицата? (Десет пъти.) А всяко друго число се среща само по един път. А единицата – единайсет пъти. Другите числа не се повтарят. Това число, което е основно, с него ще може да се работи. Запример на физическия свят вие функционирате с тона „фа“. Ако не може да вземете тона „фа“ вярно или да проверите „фа“, вие не може да успявате. Вие трябва да имате една правилна мисъл. Как ще вземете правилно тона „фа“? Искате да знаете дали обичате един човек правилно. Ако може да вземете тона „фа“ правилно, вие го обичате. Искате да проверите вашите чувства. Ако взимате тона „фа“ правилно, то във вашите чувства, във вашите постъпки, във вашата любов ще има нещо нормално. Ако не може да го взимате правилно, във всичко това ще има нещо аномално.

Сега вие вярвате, че Христос ще дойде втори път на земята и казвате – като дойде Христос. Още в Тайната вечеря, след като знаеше какво ще стане, Христос накара учениците си да изпеят една песен. Обаче учениците не можаха да изпеят песента хубаво. Тези ученици, които не можаха да пеят хубаво, като отидоха с Христа, заспах.

Единственият, който можа да пее хубаво, това беше Христос. И затова, като се отдели от учениците си, той се моли и издържа. Той каза на учениците си: „Идете и се молете и вие.“ Но като се върна при тях, намери ги заспали.

Сега туй, което е сега в съзнанието ви, то е, че вие се намирате в едно противоречие. В дадения случай вие се намирате в положението на една високопоставена дама, която е била богата, научена на най-лекия живот, но толкова изпаднала, намерила се в много бедно положение и е заставена да отиде да работи на нивата. Друго е да седи пред огледалото, да се понамаже малко, да си тури хубава шапка, дрехи, това-онова – това е лесна работа. Но сега да отиде с мотичката си да си изкарва прехраната с този тежък труд, не е лесно. А тъй с чепичките си, да ги обува и събува – това е лесна работа. Виждаш някоя дама, обула хубави обуца, но обуцата не ги направили добре, че се уморили краката ѝ. Или пък дълго време ги обува и събува и все е недоволна. Или пък шапката ѝ не била хубаво направена, или дрехите ѝ не са докарани. И като погледнеш по три-четири пъти на ден се облича и съблича. И това тя счита за работа. Не е. На лозето трябва да отидеш. Как ще се облечеш, ако отидеш на лозето? Ще туриш онези обуца, които най-лесно се обуват, и онези дрехи, които са най-удобни. Кое е по-хубаво? Да отидеш да копаш на лозето или да туриш шапката? Аз бих предпочел да направя една услуга на лозето, отколкото да направя услуга на мъртвата шапка и да се огледам пред огледалото да видя дали ми прилича. Някой казва: „Ти какво мислиш за мене?“ Аз мисля, че твоята шапка не е на мястото си. „Още какво мислиш?“ Мисля, че твоите обуца не са на мястото си. „Още какво мислиш за мене?“ Мисля, че там, дето си копал на лозето, не си попаднал, дето трябва.

От толкова години аз забелязвам колко не сте възприемчиви и се чудя на тази невъзприемчивост, на тази невъзпитаност, която хората имат. Най-невъзпитаното същество това е човекът. По-невъзпитано и по-жестоко същество от човека не съм срещал. Писанието казва, че

Господ, като погледнал към човека, разкажал се, че го е направил. И вие сте толкова добри, че някой път, като ви погледне Господ, разкайва се, че ви е създал. Какво сте направили за Господа, че да е доволен от вас? Не е въпросът за осъждането, но като седя, разсъждавам по този въпрос. Казвам, онази свободната мисъл, която трябва да ви даде свобода, няма я. Тъй както сега се намирате в живота и както живеете, това не е смисълът на живота, това са само условия. Ние живеем сега при такива условия. Как ще работим, за да може да превърнем тези условия в нещо органическо? Не е въпросът за сегашния момент. Следващият момент иде. Какви трябва да бъдем тогава? Ти се намираш в една къща и казваш, че трябва да имаш азбестови дрехи. Защо? Защото къщата още сега ще се запали. И тогава всички ония материали, които имаш в къщата си, способни да горят, трябва да ги изхвърлиш навън и да оставиш само ония, които не горят. Сега ти си въобразяваш, че имаш луксозни столове, маси. Да, но всичко това ще изчезне. Много от твоите мисли, от твоите фантазии ще изчезнат. Че си искал да станеш пръв министър–председател, че си искал да бъдеш богат, да имаш дъщеря красива. Можеш да имаш това. Но един ден ти ще се разочароваш. Защо? Защото и дъщеря ти, и богатството ти, всичко това ще изчезне. И ще останат само костите ти, събрани в една малка торбичка. Питам, къде ще отидеш тогава?

Сега това е общото зло, в което сме потопени. И това заблуждение, което ние имаме, което според индусите се нарича майя, трябва да се освободим от него. Не е лошо, че имаме заблуждения, но понеже сме влезли в едно особено положение, трябва да намерим един изходен път да излезем от това положение. Сега сте в тинята, но в тази тиня има скъпоценни камъни. Гледайте, като излезете от тази тиня, да вземете поне по един скъпоценен камък. Като сте се търкаляли в тази тиня, поне да вземете по един скъпоценен камък. „Ама защо е станало така?“ Оставете този въпрос настрана. Сега няма да обясняваме. Но понеже сте в тинята, гледайте,

като излизате оттам, да си вземете поне по един скъпоценен камък, понеже ще ви потрябва.

Сега ще ви приведа един индуски анекдот. В този анекдот се говори за един човек, който попаднал в една голяма долина, от която не могъл сам да излезе. Тази долина била богата със скъпоценни камъни. През годината идвали хора да вадят скъпоценни камъни оттам. Как ги вадели? Да се слезе в долината, било невъзможно. За тази цел те хвърляли парчета меса, в които скъпоценните камъни се забивали. Като идвали орлите да взимат парчетата меса, хората ги подплашвали, орлите изпускали месата, та след това хората отивали да обират от тях скъпоценните камъни. Този човек мисли, мисли как да излезе от долината. По едно време идва един от големите орли, взима едно от парчетата меса, за които се хванал този човек, и го занесъл в гнездото си. Но като го подплашили, той оставил месото и избягал – така този човек се спасил, но взел със себе си скъпоценните камъни, като казал: „Поне скъпоценните камъни взех.“

Сега и на вас казвам, като сте слезли в долината на великите грехове, гледайте поне да вземете тези скъпоценни камъни и да ги изнесете навънка. Лошите мисли, лошите чувства, лошите постъпки, това е лошото ухание, което излиза от месото. Но то ще изчезне и от скъпоценните камъни ще почне да лъха приятен аромат. Аз говоря на онези от вас, които са достигнали едно положение и искат да излязат от тинята на долината на греха. Аз не говоря на всички. Има някои от вас, които още спят. Нека спят, те не са си доспали още. Ние не очакваме от тях нищо. Те нека си поспят, но онези от вас, които са се пробудили, нека излязат от долината. Колко са те, аз ги зная. Онези, които са се пробудили, нека се стегнат, нека се стремят към правите разбирания на живота, да уредят сметките си, защото не остава много време. Бирниците вече ходят и ще дойдат до вас. Данта, която имате да давате, ще се вземе. Скъпоценни камъни трябва да имате, с които трябва да се заплатите. Че това се предложи и на Христа, но той беше богат, той спаси човека.

Има една теория при откупуването, която определя как може да се откупи човек. Това е стихът, в който е казано: „Бог е любов, Бог е мъдрост, Бог е истина.“ Кажеш ли така, ти си вече откупен. Ако Бог не действа в мене като любов, ако Бог не действа в мене като мъдрост, ако Бог не действа в мене като истина, как ще се изкупя аз? Единственият път, единствената сила, чрез която мога да се освободя, това е любовта в Бога. Единственият път, чрез който мога да се освободя, това е мъдростта на Бога. Единствената сила, чрез която мога да се освободя, това е истината на Бога. Не съм аз тази истина, но съм отражение на истината.

Та казвам, ние сме вече изкупени чрез Божията любов, чрез Божията мъдрост, чрез Божията истина. Защото, когато един човек говори на другите хора, той има един морал. Някой човек иска да говори на другите, но не влиза в тяхното положение. Аз искам само да ви освободя от онова голямо ваше заблуждение. Казвате: „Какво мислиш?“ Досега аз съм говорил на хората, за да ги освободя от едно положение, не да напускат живота си, но да вземат скъпоценните камъни, че един ден, като напуснат живота си, да имат нещо. Казвате, Христос за нас всичко ще даде. Това не е разбрана работа. Христос ще ти даде всичко само ако имаш здрав стомах. Ако не знаеш как да ядеш, Христос нищо няма да ти даде. Христос всичко ще ти даде, но трябва да знаеш как да обичаш, трябва да знаеш как да мислиш. Ако не знаеш как да обичаш, ако не знаеш как да мислиш, ти ще си създадеш най- голямото нещастие. Христос няма да ви учи как да мислите, как да обичате. Има една работа, която вие сами трябва да свършите. Трябва да мислите – това е ваша работа; трябва да обичате – това е ваша работа; трябва да постъпвате – това е ваша работа. Сега кой как постъпва, това е друг въпрос. Аз много пъти си казвам: защо се месиш в работата на другите. Искат да грешат, нека си грешат. Искат да правят добро, нека да правят добро. Искат да станат богати, нека станат богати. Аз гледам съвсем другояче на въпроса. Някой иска да стане богат. Казвам, натоварете този човек. След това той

осиромашее, казвам, почива си този човек, разтоварили го. Но когато аз съм казвал на хората какво е богатството и сиромашията, те си казват – по-добре да бъдем натоварени, отколкото да бъдем разтоварени. Казвам, прав си. Когато сте в бурното море, по-добре е да бъдете натоварени наполовина, отколкото съвсем разтоварени. А когато си отвън, като те строят, когато строят парахода, трябва да бъдеш съвършено празен. Така е, когато параходът се строи, трябва да бъдете съвършено празни. Когато вървите по пътя на съвършенството, трябва да бъдете съвършено празни. Има велики работи, с които трябва да се занимавате.

Сега аз мога да направя опит да ви подкупя. Седите вие и казвате: „Ние сме нещастни.“ Аз имам известни музикални парчета. Като ми дойде някое голямо нещастие, сядам и пея на нещастieto. Като му попея половин, до един час, то ми плати и остава доволно. При това положение аз никога не съм се излъгвал. Като попея на най-голямото нещастие, то си отива. Дойде някое малко нещастие, и на него попея. Като нямам пари, пак попея, и парите дохождат. Нямам къща, попея, гледам къщата се съградила. Според песента и къщата се съгражда. Колкото по-добре пея, толкова по-добра къща се съгражда. Колкото по-лошо пея, толкова по-лоша къща се съгражда.

Една от нашите сестри ми разправя за нашата певица Морфова, че като ходила сега в Русия, навсякъде било отворено. Кой от вас може там сега да бъде добре така приет? Морфова навсякъде е била приета. Двайсет вечери наред е пяла и останали от нея доволни. Глупавите хора Бог ги е създал бездарни. Послушните, умните ги е създал даровити. Щом си послушен, ти си даровит. Нещастieto на хората е там, че са непослушни. Нещастieto няма да се отдалечи от всички вас, докато не станете послушни. Може да минат милиони, милиарди години, но друг път за постигане на щастieto няма. Послушанието е път за дарбите. Онези от вас, които разбират закона, ще видят, че е така. А останалите, които не разбират, ще се научат. Няма човек в

света, който да не разбира тази истина. Ще кажете: „Ама другите хора как живеят?“ Оставете живота на другите хора.

Най-първо имайте идея в себе си. Запитайте се доволен ли е Бог от нашия живот. Или доволен ли е Господ от моя живот. Ако е доволен, вие ще може да пеете правилно. Ако не е доволен, вие не можете да пеете правилно. Щом вземете тона „фа“, веднага мисълта ви става светла, чувствата ви стават светли, всичко се изправя. Ако си болен и запееш, веднага ще станеш от леглото си, ще ти се прияде, дрехите ще дойдат, всичко ще дойде. Къщата ще дойде, всичко ще дойде. Или другояче взето, тонът „фа“ в резюме означава, че послушание трябва. В даден случай човек трябва да използва великите блага, които Бог е дал в неговото разположение. Това е послушание в широк смисъл на думата. А методът на послушанието това е музиката. Трябва да пееш. Ама тъй Бог направил. Това не е пение. Ще пееш и ще знаеш, че при най-лошите условия, които Бог е допуснал, той е съвършен. Той не може да прави лоши работи. Аз не взимам лошите работи като Божии, но казвам – в мене има погрешка. Аз съм виждал, някой музикант вземе едно класическо парче, коригира го и казва: „Това не е написано добре, има някоя погрешка.“ Той сам не може да пее, а намира, че парчето не е написано хубаво. Казва, ти не можеш да пееш, в парчето няма никаква погрешка, то е много хубаво написано. Дотогава, докато ти не вземеш едно парче, докато не изпееш тона „фа“ правилно, и да слушаш, че има някакъв отзвук на него, дотогава ти не можеш да пееш. Ти трябва да чуваш тона. Като кажеш „ре“ или кой и да е друг тон, да чуваш правилно тона.

Ако те слуша един евангелист, ще каже: „Кръвта Христова, раната Христова спаси греховете ни.“ Раната Христова, това е музиката. Кръвта е изтекла капка по капка. Изтичането на Христовата кръв от неговото тяло е най-хубавата музика на света. По-хубава музика от тази в света не е имало досега. Тези капки кръв, които са излезли от тялото на Христа, са били най-чистите тонове.

Изтичането на Христовата кръв е най-хубавата музика. Казвам, и твоята кръв по същия начин трябва да изтече от тебе. И ти ще бъдеш тогава като Христа. Щом Христовата кръв изтече от него, и твоята трябва да изтече. И ако Христовата кръв не се втича в тебе, ти не си разбрал закона. Такъв е биологическият закон. Една здрава кръв, внесена в един болен, веднага го обновява. Каква полза, ако Христовата кръв, която е изтекла от него, не може да обнови моя живот. Христовата кръв, това е словото, за което се говори. Като влезе в мене тази кръв, трябва да ме обнови. И Христос казва: „Това е моето слово, пътят на словото.“ Щом се изкаже словото, това е музиката. Всеки може да каже: „В началото бе словото.“ Но правилно трябва да го каже. Как ще кажете правилно „В началото бе словото“? Мога да ви кажа. Но пак няма да може да произнесете. Ако нямаш любов, ти не можеш да произнесеш „словото“. Ако нямаш мъдрост, ти не можеш да произнесеш „словото“. Ако не си напълно погълнат от истината, ти не можеш да произнесеш „словото“. Значи три неща има необходими, за да се произнесе правилно „словото“: да имаш любовта, мъдростта и истината в себе си.

Някои от вас може да кажат: „Аз мисля за това.“ Оставете какво мислите. И аз мисля. Вие имате мисли, които са много глупави. Като ви говоря за пението, някои казват: „Тези неща са отвлечени, кой ще му пее сега?“ Това се отнася за онези, които са свършили по музиката. Кой ще му търси тона „фа“? Когато казвам, че трябва да се вярва в Бога, вие разбирате ли тази работа? Ти не си разбрал този безграничния Бог. Казваме: „Вярвай в Бога.“ „Че как да вярвам?“ Трябва да пееш. Вярата е един от начините за правилното пение. Да взимаш правилно тона „фа“. Понякога аз си служа с моя камертон. Понякога, когато искам да проверя дали мисля правилно, дали мислите ми са правилни и чувствата и постъпките ми са правилни – взимам своя камертон, удрям го в главата си при слепите очи и се коригирам. Имам разни места на главата и като чукна, регулирам своята мисъл. Двата пръста – показалеца и средния, удрям по дланта

на другата ръка. Като ставам сутрин, първата работа е да се регулирам според моя камертон. По-хубав камертон от моите два пръста няма. Понякога трябва да направя десет пъти проверка, да не би да пропусна тона. Сега мисълта в случая е вярна. Единият пръст, това е любовта, другият пръст, това е истината, третият, това е мъдростта. А цялата ръка, която поддържа и двата пръста, това е истината, в която влиза всичко това. За живота това е едно противоречие. Ти не можеш да намериш истината, докато не си намерил в камертона едно противоречие. Само едно противоречие може да даде един тон. Противоречието дава простор да се съединят, да се образуват два тона. Противоречието е причина да се разгласят тези тонове. Сега тези неща се отнасят до музиката, но мислете за тона „фа“, тъй както мислите за Бога. Ето българите например казват: „фала Богу.“ Значи имате „фа“ и „ла“. Ето музикалното говорене. Ако ти не можеш да пееш правилно това „фа“ и „ла“, не можеш да пееш правилно. Това значи „фа ла Богу“.

В сегашната музика имате тоновете: „до“, „ми“, „сол“ като основни. Ако вземете „фа“ за основен тон, тогава ще имате „фа“, „ла“, „до“. Сега оставете другите тонове, но спрете се върху „фа“. Научете се да пеете един тон правилно, върху който, като помислите, веднага да тонирате чувствата си. По някой път като минавам покрай някой човек и после вляза в стаята си, ставам много лош, макар че по-добър човек от мене няма. Макар че зная причината за това, чувствам се така изменен, като че не съм аз. Това се дължи на състоянието на онзи човек, покрай когото съм минал. Тогава аз сядам и започвам да го възпитавам. Понеже съм добър, като съм минал покрай този човек, той веднага става завистлив. В случая той и аз представяме един камертон. И той започва да говори в себе си: „Какъв си вагабонт, какъв си лицемер, но се преструваш.“ Казвам: „И ти си като мене.“ Той казва: „И аз съм като тебе, но и ти си като мене.“ „И аз бях будала като тебе, но един ден срещнах един мъдрец и той ме научи да мисля другоаче. Ако и ти не мислиш като мене, ще останеш будала.“ „А, туй

не е вярно.“ Щом каже това, аз започна да му пея тона „фа“. И му казвам: „Ще се оправят твоите работи.“ „Кога?“ „Когато се научиш да пееш „фа“-то.“ „Може ли?“ „Може, разбира се.“ И започвам да му обяснявам как да може да се случи.

Някой момък е нещастен в живота си. Подир него върви една мома, хвърлила око на него. Те зависят един от друг. И ако той се обърне и каже само една дума – обичам те, нещастieto ѝ ще изчезне. А тя горката мома върви подире му и гледа само. Той върви, в себе си съсредоточен, недоволен, никого не вижда, а тя горката гледа да му види очите, тези нещастните очи, и да ѝ каже само една дума. Казвам на момъка: „Слушай, само от една твоя дума зависи и твоето, и нейното щастие. Да ѝ кажеш, че я обичаш.“ Ще се спрете и ще кажете тази дума. Във вашето нещастие Бог е задна стража. И върви зад вас. Обърни се и му кажи само една дума – да прости прегрешенията ти и че го обичаш. Когато кажеш, че обичаш Бога, всичкото нещастие изчезва. Това е цялата философия. Ще кажете: „Дали това е вярно? Дали няма друг път?“ Може да има хиляди пътища, но досега аз не съм намерил по-добър път от този, през който съм минал. Много пътища има, но по-добър път от този не съм намерил.

Мога да ви покажа много пътища, но ви показвам най- добрия път, по който аз съм минал. Ще се обърне човек към Бога и ще каже: „Господи, обичам те. Всичките страдания, които си ми дал в живота ми и при всичките противоречия, които съществуват в живота ми, твоята любов е за мен идеал.“ Тъй ще кажеш на Господа. „Ами дали ще ме слуша Господ, или не?“ Опитай се. „Ами ако се излъжа?“ Толкова пъти си лъган досега. Какво от това, ако се излъжеш и този път? Но казвам, който се обърне така към Бога, той никога няма да бъде излъган. Ще се обърнете днес към Бога и ще кажете: „Господи, обичам те и съм готов да избърша твоята воля, тъй както ти искаш.“

Този е денят, в който ще вземете тона „фа“. Ако не може да вземете тона „фа“ и го вземете с половин тон по-нагоре и по- надолу, не ще можете да излезете от вашия живот. Като повишите този тон с

половина, половин тон, тогаз ще излезете навън. Значи „фа“ е намерил една врата, „фа диез“ е отворил тази врата и излязъл в простора на Божиите блага. Тъй щото научете се да взимате правилно тона „фа“. „Фа диез“.

Станете сега.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

32 утринно слово 2 юни 1935 г., неделя, 5–6.10 часа София – Изгрев

ПЪТЯТ НА РАЗУМНОТО

„Отче наш“

„91. псалом“

„Молитва на Царството“

„Добрата молитва“

Шестдесет и пета глава от „Книга на пророк Исая“

„Духът Божи“

Животът на разумните същества е определен. Съществата вървят по два пътища. Има две различни разбирания: на разумното и пътя на онова, което е неразумно. Пътят на разумното и пътят на глупавото. Пътят на разумното е подобен на ден ясен, а пътят на глупавото е ден мъглив. И човек може да се извинява, че се е заблудил в деня на мъглата. Но той не трябваше да ходи в ден на мъгла, а трябваше да седи вкъщи. Глупавото е в това, че той излезе в един ден, дето нищо не може да направи. Той трябваше да седи вкъщи. Казва: „Какво трябва да правя?“ Не ходи да си губиш времето. „Ама кога?“ Следующия ден. Вкъщи като седиш, ще изгубиш едно, а отвънка като ходиш, ще изгубиш десет.

Сега вие седите, страдате, мислите защо светът е направен така. Думата „направен“ се отнася до физическите работи. Вие питате защо е направена една стомна. За вода. Първото побуждение на онзи, който е направил стомната, е за вода. Вие може да турите и друго предназначение. В стомната може да турите масло, в стомната може да турите и вино. Но те са второстепенни неща. Стомната е направена за вода. Нима водата е направена за стомната? Но понеже водата влиза навсякъде, тя казва: „Не се отказвам да вляза и в стомната. Като ме турят в стомната, и в стомната влизам. Тогава задава се въпросът, какво искате да бъдете: вода ли искате да бъдете, или стомна искате

да бъдете, да завземате службата на една стомна или службата на водата. И в двете положения ще имате противоречие. Стомната в живота, това е глупавото, а водата, това е умното.

Не мислете, че в един умен живот няма противоречие. Има. Много по-големи противоречия има, отколкото в един глупав живот. Само че умният може да решава умните работи, а глупавият не може. Следователно те се набират и стават непоносими. Глупавите хора имат много по-малко мъчнотии, отколкото умните хора. Един човек е взел назаем десет хиляди лева и плаща човекът. Всеки месец, каквото има да плаща, плаща. Глупавият отлага, отлага. И този дълг с години се увеличава и всичко му продават. Та първоначално глупавият е имал един борч от сто лева, отлагал ги е, отлагал ги е и казва: „Ще се уреди тази работа.“ Докато борчът стана голям вече. И глупавият винаги оставя чуждите хора да уредят работите му, а умният сам ги урежда.

Но често вие оставате глупавите хора да уреждат вашите работи. И често вие оставате вашия глупав език да урежда вашите работи. И по-глупав човек от езика няма. Най-глупавото нещо в света е човешкият език. По-глупаво нещо няма. Той постоянно бърби. Той казва, че умен бил, умно говорил. Но човек, който не мисли разумно, никога не може да бъде умен човек, да говори разумно.

Сега съвременните хора задават въпрос само когато се докосне някое явление до техния живот. Щом дойде сиромашията, питат защо е дошла сиромашията. Сиромашията няма ли право да ходи по света? Вълкът няма ли право да дойде до някоя кошара да види как живеят овцете? Овцете нямат ли право да излязат по ливадата, да походят там? Вие питате защо вълкът е дошъл. Сега другото, че вие питате защо стомната излиза на пазара. Стомната на пазар излиза ли? Господарят излиза със стомната на пазар, за да я продаде. Щом стомната излиза на пазара, тя е за продан вече.

Питам, всички ония неща, които вие изгубвате в живота, какво представляват? Туй, което изгубвате, то е една стомна, която вие сте

създали, продават я. Но от тази стомна някой път вие може да спечелите нещо, а някой път може да изгубите. Аз съм виждал майки, които много се радват на своите деца. Дигнала тя детето си като някоя стомна, казва: „Колко е хубаво това дете, колко е даровито.“ И след това ме пита мене: „Я ми кажи какво ще бъде неговото бъдеще?“ Че тя казва „Колко е хубаво това дете, колко е даровито“, пък иска аз да му предскажа бъдещето. Щом това дете е толкова красиво и толкова умно, няма какво да му предсказвам бъдещето. Защо ще ме пита тя да предсказвам бъдещето на това дете? Не, майката не разбира един закон. Тя е облякла детето си в хубави дрехи и мисли, че е красиво детето. Не, дрехите са красиви. После стомната е хубаво направена, ама тази направа не зависи от самата стомна, а от майстора. Той е турил някоя красива, хубава форма. Но това не е нещо органическо, то е механическа работа отвънка. Ако един ден се счупи тази стомна, ще видите, че тя е просто от опечена кал. И сто години да седи стомната, няма да видите, че стомната расте, нито пък придобива нещо. Сега както хората живеят в такъв възглед, че няма никакво растене в това.

Често слушам, някой казва: „Едно време бяхме по-добри, а сега не сме добри, сега сме лоши.“ Казвам, ето направените стомни. Защото всяка стомна, направена в началото, е по-добра и после, колкото се употребява, става по-лоша, защото един човек е турил вода в нея, после турил дървено масло, после оцет. И като гледаш тази стомна, какво ли няма вътре. Мирише стомната – тя погълнала от всичките тия качества, които са турени в нея. Питам, какво е придобила стомната в даден случай? Вас щом ви сполети някое малко нещастие, веднага се гневите на Господа. Много малко хора има добри, които да се не гневят. Разгневите се на Господа: „Защо Господ да е допуснал туй?“ Някой път дойде някое нещастие, казвате: „Защо Господ е допуснал туй?“ Или някоя болест защо да ви дойде в къщата? Или защо Господ е допуснал сиромашията да дойде вкъщи ви? Ако сиромашията идва във вашата къща, тя не идва заради вас, вие се лъжете, тази сиромашия търси Господа. Тя иде на гости за

Господ да го види, а вие се бунтувате, дигате шум, казвате: „Да се махнеш оттук!“ Болестта не иде за вас, тя иде за Господа, тя иска да го види, да покаже, че е дошла, че е свършила работата. Та, каквото и да е нещастие в света, то не идва за вас. Вие си предполагате, вие съзнавате, че някое нещастие за вас иде. После например дойде една радост. Та и радостта за вас не иде, тя иде за Господа, а вие, понеже остава при вас, вие се радвате. А тя и радостта не иде за вас. Тогава защо се тревожите за неща, които не се отнасят до вас? Аз ви питам сега защо се тревожите за тия неща?

Някой път вие искате да знаете защо съм казал така? Казвате: „Защо Учителят говори така?“ Че казвам една истина. Някой казва: „Много страдам.“ Казвам: „Че как страдате?“ А, та много си предполагате вие. Страданието за тебе не е дошло. Ако ти страдаш, страда един човек, аз наричам само един човек, който направи една услуга на страданието, да, страда с него. А който страда, след страданието иде радостта. Той, като дойде радостта, понеже и на нея ще направи една услуга, ще стане една обмяна. Сега вас никой не може да ви убеди, че страданието може да ви донесе някакво благо. То засега не може да ви убеди човек. Та като дойде, всички хора имат за тъмнината понятие, че е лошо нещо. А тъмнината е добра, когато човек може хубаво да си почине. Всички хора, като дойде тъмнината, всичката врява, която е отвънка, престава, става тихо и човек може да спи. После, тъмнината не е създадена от Бога. Нима вие, като имате тела, не сте тъмни? Тъмни сте. За един обикновен човек вие сте тъмни. За един необикновен човек, за един светия, вие за него не представлявате никаква тъмнина. Един обикновен, глупав човек, той ще ви намери само по вашата сянка. Тялото ви е сянка. А един разумен човек ще ви намери по светлината, която издавате.

Сега вие наричате вашия щастлив живот, когато някой ден сте разположени малко. Запример паднало ви се е един лотариен билет от десетина хиляди лева, бащата е купил агне или донесъл е ябълки, круши, масълце, брашно, баница има, винце, всичко туй, купил

обуща, дрехи, всички се радват и казват: „Този ден е щастлив.“ Туй са обикновените работи. Всичките тия работи са обикновени, те ще станат. Вие може да се радват на известно благословение само ако вашето съзнание е будно, но ако вие сте едно спящо същество и баща ви донесе всичките тия блага, та вие живеете в един свят, дето ангелите биха желали да живеят в него, а не им се позволява. Те биха желали да живеят в този свят, понеже го намират за много красив, а не им е позволено там. А вие, които Бог е изпратил, дал ви е право да живеете, вие сте недоволни от този свят. Тогава кой е на правата страна? Ангелите или вие? Един човек, който е недоволен от своя живот, от кои хора спада – от умните или от глупавите? Един човек, който търси само щастieto в живота, от умните ли е, или от глупавите? Задайте си въпроса вие. Каквото аз да ви кажа, вие сами си задайте въпроса и проверете. Проверете нещата.

Вие може да имате известна опитност, но вашата опитност се отнася до вас самите. Всеки един човек си има опитност, казва:

„Аз си имам опитност.“ За мен опитността на другите хора е важна само за тях, не е вярна зарад мен. И моята опитност, която имам, тя е важна заради мене. То е частично разбиране. Има един личен живот, който засяга само вас, изключително само вас. Вие от гледището на този живот разсъждавате за целия живот. И то е погрешно. Безброй са умните същества. И всяко едно същество има особено разбиране за живота. Във всичката негова пълнота, вие трябва да минете във формите на всичките тия същества. Вие не може да разберете живота на един ангел, ако не станете ангел. Вие не може да разберете живота на един светия, ако не станете светия. Вие не може да разберете живота на един грешник, ако не станете грешник. Вие не може да разберете живота на една жена, ако не станете жена. Вие не може да разберете живота на един мъж, ако мъж не станете. Тъй трябва да станеш. А тъй да философстваш само върху книгите, да пишеш – това са бабини диветини. И целият свят това са философи, страдащи философи, които са били, и цял свят е покрит само с кости,

с гробища. Всеки дом, дето влезеш, нещастие има вътре. Майката е недоволна от децата си, бащата е недоволен и той от децата си. Децата са недоволни от родителите си. Навсякъде днес съществува недоволство. Защо? Защо са хората недоволни? Това аз не го зная. Но защо аз съм недоволен, това аз го зная. Аз защо съм недоволен, го зная. И защо съм недоволен, и това го зная. А защо хората са недоволни и защо са доволни, това не го зная. Това е за мен „terra incognita“. „Тerra incognita“, нищо повече.

Ние мислим всякога, че знаем защо хората са недоволни. Срецам млада една жена, тя е недоволна от живота. Казвам, понеже не зная защо е тя недоволна, питам: „Защо си недоволна?“ „Защото дрехи нямам.“ Обличам я в хубави дрехи – пак е недоволна. Казва: „Дом си нямам.“ Е, хубаво, дадеш ѝ дом, направиш къща, пак е недоволна. Тя казва – не е задомена, другар немала. Дадеш ѝ другар, пак е недоволна. Питаш защо. Е, деца няма. Дадеш ѝ деца, пак е недоволна. Каквото и да дадеш, в края на краищата всичко в света все се свършва с недоволство. И туй сега ще го завържете. Сега няма да ви кажа, но мъчно е много човек да се справя със своето недоволство и доволство. За мен на земята тук най-голяма мъчнотия съм намирал, срещал в недоволството и доволството. Няма по-трудна работа и да бъдеш

доволен. И то е много трудна работа. За мен говоря, не за вас. В това отношение има една разлика. Вие намирате мъчнотиите на друго място, пък аз я намирам, като срещна едно недоволство, защото недоволството иде някой път. Седи някой път някой човек при мене: „Недоволен съм.“ Казвам да се махне този човек, не го искам. И тогава се образува една философия, една теория, че той имал карма, че в ред прераждания, че това, онова, някакви съчетания в миналите прераждания. Или като обичам някого, ще кажем, неговата дихарма, както казват индуистите, а някой ще каже – той е много добър човек. И към него си разположен. Това са частични разбираня.

Тогава аз правя следующите сравнения. Нося един златен наполеон в джеба си. Доволен съм от него. Приятно ми е, че е в джеба ми. Бутам го, изваждам го, казвам: „Защо дойде ти сам? Нямах ли някой роднина още?“ „А, много роднини имам. Много голям е моят род. Че как! И дядо ми, и баба ми, и прабаба ми, всичките тия това са все живи.“ „Тъй ли?“ Пак го туря в джеба си. Казвам: „Слушай, да не напускаш джеба ми. Бих желал и дядо ти да дойде в джеба ми, пък и баба ти. Да дойдат на гости и само да кажеш дума, аз ще им пиша едно писмо.“ И най-после дойде дядото, аз се зарадвам, посрещам го, туря го в джеба си. Дойде и бабата, и нея туря в джеба, и внуците, и правнуци – напълни се джебът ми. Идват, идват, натрупват се толкова много, че образуват една тежест – шейсет-седемдесет килограма отгоре ми. И почва да ми става неприятно от всички тия роднини.

Питам, ако тази работа така върви, всички все да идват, вече няма място да идват всички тия гости. И какво ще бъде вашето положение? Туй вие го наричате натрупване, претоварване. Този закон е верен. Претрупване на човешките желания. Тия умните хора или умният човек, когато говори, доволството произтича от две състояния: доволен си, когато имаш малко. Всякога доволството произтича от малкото, а недоволството произтича от многото. Тогава вашите разсъждения. Вие мислите, че животът седи в многото. Не е ни най-малко, аз за себе си не съм съгласен. Аз съм намерил в своята опитност – доволството седи в малкото. Един наполеон допринася много по-голяма полза. Казвам му тъй, като го намеря, потупвам го, казвам: „Роднини имаш ли?“ „А, имам.“ Казвам: „Ти ще идеш при тях да ги поздравяш от мене, но няма да се връщаш преди дядо си при мене.“ Дойде дядото, казвам: „Много те обичам, ти ще идеш при твоите роднини, но все пращайте ми по един роднина тук, ще имам разположението да го посрещна добре.“ Та по един ги приемам, по два никога. Единия изпратя, да дойде другият. Та донякъде съм намерил разрешението. Аз така го правя за себе си. И много добре ми върви. А по някой път се зароди в мене желанието – не могат ли

двама да дойдат. А, казвам, могат и двама, и трима, но пак после казвам: „Беля е това.“ Един като дойде, аз един и той един – ще се справим. Щом дойде трети, ще има малко раздор.

Сега вие седите, разсъждавате по своему. И казвате така: „Какво иска да ни каже нас Учителят?“ Нищо. Опасност има. В какво? И най-последен да си, пак има опасност. Не мислете, че най-последният е в безопасност. Напротив, и най последен да си, ти си в най-голяма опасност. И най-последен да си, можеш да

паднеш, да си счупиш крака. Не мислете, че в малкото сте по-сигурни. Не, и в малкото има опасност. И в полето хората правят кладенци. Там има тъй наречени слепи кладенци, дупки, в които можеш да се спънеш, да си счупиш крака. Навсякъде има опасност за човека. Където и да си – и в долината, и в планината, навсякъде трябва да си умен. Очите ти трябва да са отворени на четири. Мъчнотиите в света ние сами ги създадохме.

Има един разказ. Един цар направил един палат. Всички стълби в палата били направени от злато. Той искал да изпита своите поданици. И затова пущал свободно всеки да посети палата, без да го пази някой. Кой как влизал, харесвали му се стълбите от злато и затова изваждал една от златните и турял вместо нея дървена. Дошъл първият, извадил златната, турил дървена. Дошъл вторият, извадил една златна и турил една дървена. Дошъл трети, четвърти и т.н. Кой как влизал в палата, все взимал по едно нещо скъпо и оставял нещо просто от себе си. Върнал се царят, видял, че златните стъпала изчезнали, а вместо тях поставени дървени. Същото сме направили и ние: златните стъпала, които Бог е поставил, сме ги извадили и вместо тях сме турили дървени. Но тези, дървените стъпала вече изгниха и гледам от третия етаж се счупили по няколко стъпала, изгнили вече. „Кой направи това?“ Някой майстор като тебе, извадил златните стъпала и турил дървените. И ако във вас един ден се яви едно малко недоволство, причината за това е, че някое от стъпалата на вашия палат е изгнило.

Например вие сте недоволни. Защо? Погледнете се в огледалото и видете, че сте остарели и погрознали. От какво сте погрознали? От голяма лакомия. Лакомия човек аз уподобявам на една воденица, която мели брашно. Тя гледа да смели десет тона в двайсет и четири часа. След като смели десет тона, какво спечели? От воденицата остана само паспале, а понякога и паспале не остава. След като дойде някой каменар, изважда за него паспале и остава воденицата само да трака. Идете някой път да видете как воденичарите коват своите камъни. Идете да видете по колко пъти на ден те коват своите камъни. Многото желания в света нищо не допринасят. Не е въпрос да нямате желания. Според Божия закон е позволено в даден момент да имаш само едно желание. В следуюция момент може да се смени в друго желание. Да кажеш на първото желание да повика баща си и дядо си. То ще замине, друго ще дойде. По едно ще ги прашаш. Може да опитате сега. Аз не знам как ще опитате.

Аз ще ви кажа защо по едно желание трябва да имате. Желанието, това е едно същество толкова деликатно, толкова фино, облечено с толкова скъпи дрехи, че ако ти можеш да угодиш на туй желание, това е цяла философия. Като дойде туй желание, то ще ти изисква обуца от най-хубавата кожа и пътя, по който трябва да мине това желание, трябва да е изтъкано от най- хубавия копринен плат. Столовете, на които ще седне, трябва да са украсени с най-скъпоценните диаманти. Ти пред него трябва да му трепериш като пред цар. Той е като един цар, а ти седиш пред него като подчинен. После ще гледаш тъй да не пръскаш, да не плюеш, като говориш, защото в това желание има един такъв деликатен прах – като го духаш, може да го издухаш и после цял скандал ще имаш. Като дойде едно желание, вие искате да го прегърнете. Речете ли да го прегърнете, спукана е работата ви. Няма по-опасна работа от това, да прегърнеш едно желание. Не само това, но хиляда години след туй не можеш да се измиеш от парфюма, който желанието е оставило. Това

са сега като приказки от „Хиляда и една нощ“. Турците казват: „И така да е, пак не вярвай!“

Сега аз зная какво мислите вие, казвате: „Учителят иска да ни залъгва.“ Не, не, баница ще ям аз, но досега не съм ял такава мазна баница. Въпросът не е в яденето. Слушай, ти си стар, оредели са зъбите ти. Ти си млад, но знаеш ли какво е на стари години да ядеш баница? На млади години яде баница, но на стари години яде ли? На млади години си ял месо, но на стари години ял ли си месо? философия е това. Ако ти на млади години ядеш месо, ще припкаш, а на стари години ако ядеш месо, ще се превиваш като змия. Стомахът ти на стари години няма да бъде като на млади години. На стари години стомахът ти е чрезмерно деликатен. И ти трябва да пазиш диета. На старите хора им се налага един въздържан живот. На един човек, който цял живот не е ял както трябва, а само винце пил, стомахът му е отслабнал, следствие на което лекарите му позволяват само по десет–двайсет капки винце, да се тонира стомахът. Сега как ще преведете вие тонирането на вашия стомах? Ще кажете – Господ направи работите така. Ако човек не трябваше да яде от забранения плод, то е по единствената причина, че този плод, който беше сладък, по това време имаше свойството да ферментира в стомаха на човека. Затова Господ каза на първия човек: „Не трябваше да ядете от този плод.“ Ако ядеш, този плод ще ти създаде условие за една спънка. Като не познаваше този плод, човекът искаше да опита какъв ефект ще произведе върху него.

Сега ще ви представя къде седи опасността. Обаче ако сте умен и направиш един опит, няма опасност, но ако си глупав човек и направиш опита, голяма е опасността. Ето къде е опасността. Ти правиш опит: ти имаш барут, но същевременно имаш една клечка кибрит. Запалиш кибрита, и барутът избухне.

Ако тези избухвания са слаби, приятно е, но ако има четиридесет–петдесет килограма барут и искаш да видиш какво ще стане, като запалиш барута, с него заедно ще идеш и ти. Това прави

глупавият човек. Светът е пълен с взривни вещества. Ако искаш да направиш опит, отдели малко от барута, вземи само един грам, отдалечи се на двеста–триста метра разстояние и там драсни клечицата. Ако искаш втори път да направиш опита, вземи пак един грам и се отдалечи пак на разстояние. Но ако искаш да видиш целия барут как гори, ти ще отидеш с него заедно.

Това наричам аз взривните вещества, които сега постоянно действат във всинца ви. Дойде някой от тях, избухне и го изхвърли във въздуха. Някой казва: „Неразположен съм нещо.“ Питам го: „Защо си неразположен?“ „Пари нямам.“ Че как тъй! Ти живееш в един свят на богатство и светлина. Светлината е неоценимо богатство. Въздухът е неоценимо богатство. Водата е неоценимо богатство. Хлябът е неоценимо богатство. Всичките блага, които твоите очи могат да видят, това е неоценимо богатство. А ти седиш и мислиш, че си сиромаш човек, понеже нямаш една стомна за вода.

Ако вземете цялата глава на Исая, какво ще разберете от нея? Пророкът казва: „Потърсен бидох от тези, които не питаха за мене. Намерен бидох от онези, които не ме търсеха“ (1. стих). Вие по кой начин мислите да намерите Господа сега? Мислите ли, като недоволни ще го намерите? И като недоволни ще го намерите, и като доволни ще го намерите. Но ще имате две различни опитности за Господа. Когато отивате при Господа със своето недоволство, вие вече имате голямата лакомия в себе си, голямата алчност. И като отивате недоволни при Господа, той ще каже: „Давайте му, давайте му, давайте му.“ И тогава вие ще замязате на Толстоя, ще имате неговата опитност. Той дава следния пример.

Един беден човек отишъл при един татарски княз да купи евтина земя. Това е една приказка от Толстоя. Ще я приведа, както я знам или както я предполагам за себе си. Този беден човек бил недоволен от положението си. Той казва: „Голяма сиромашия ме налегна, много съм сиромаш, не ми върви. Ех, да имам малко земя.“ „Така ли? Аз

имам много земя – казал князът. – Ето, колкото земя обиколиш за един цял ден, аз ще ти я дам на тебе.“

„Но как да я обиколя?“ „Както искаш, но с едно условие само. Ще излезеш сутрин, преди да е излязло слънцето, и ще се върнеш точно преди залязването на слънцето. Ако се върнеш една минута след залязването на слънцето, ще изгубиш спечелената земя.“ Тръгнал той сутринта рано и решил да обходи с тичане голяма област земя, за да стане богат. Денят бил горещ и слънчев. И той през целия ден тичал и нищо не ял. Вечерта тъкмо преди залез слънце той пристига на определеното място, но от тичане, от глад и от умора, паднал на земята и умрял.

Та сега и нас Господ ни пратил в света и ни изпитва по същия начин, както този разказ. Господ казва: „Ето, вземи земя колкото искаш.“ Ти взимаш една голяма периферия, но след това, за да не залезе слънцето, преди да си стигнал на определеното място, ти от тичане и умора умираш. Казвате: „Защо умира човек?“ От лакомство умира. Тебе ти трябва едно малко място. Като го придобиеш, благодари на Господа, а за другото не мисли. Духовните хора са много мързеливи. Мързелът в света е свойствен на духовните и религиозните хора. От духовните хора по-мързеливи не съм виждал. Единствените хора работни, това са останали от светиите. А другите, които не са светии, те са дерибейовци. Такъв дерибей чете и казва: „Какво ли ще бъде на онзи свят?“ Като отиваш на онзи свят, Господ ще каже на ангела, който ще те приема, следното: „Погледнете му ръцете, има ли мазоли на ръцете си, или не? Ако има мазоли, пуснете го в Царството Божие. Там ще работи, ще продължи работата. Ако няма мазоли, оставете го, нека си почива. Този човек не е за небето, не е научен да работи. Върнете го на земята, да си почива там, да поспи.“ Всички вие мислите, че тъй ще мине. И след всичко това цитирате стиха „да си починат при Отца си“. Аз съм слушал проповедници, които цитират този стих и много са чудни в своите тълкувания. В това отношение, като изопачават една истина, те са

гениални хора. Трябвало да си почине човек. Като имам един наполеон в джеба си, аз си почивам, но като имам десет хиляди наполеона, мога ли да си почина? Чудни са хората, като казват, че човек трябва да има къща, автомобил, туй-онуй.

Да не се нуждае от нищо. И ако няма тия неща, човек се чувства нещастен, беден. Бедният човек е пълен с желания. Според мене бедните хора са богати хора. А богатите хора са сиромаси. Сиромасът, като забогатее, трябва да услужва, да не е скържав. А бедният казва – да имам това, да имам онова и минава за светия.

Какво е светията? И той желае да има всичко това и постоянно се оплаква, минава за сиромас. Нещата трябва да се изяснят, не е въпрос само да се критикуват. В света критиката нищо не допринася. Няма какво да се критикувате. Аз казвам на себе си: твоето щастие зависи само от единия наполеон, който е в джеба ми. Твоето щастие зависи от едната семка, която имаш в джеба си. Посей тази семка, едно дърво ти трябва. Много дървета не ти трябва. Продължавам да казвам на себе си: тебе ти трябва един приятел, не ти трябва много приятели. Тебе ти трябва една жена, не ти трябва много жени. Тебе ти трябва само едно око, не ти трябва две очи. Ако имаш две очи какво ще правиш? Едното око е за жената, другото е за мъжа. Сега вие имате две очи. Защо ви са двете очи? Има насекоми, които имат по няколко хиляди очи. Има известни паяци, които разполагат с хиляда очи, тъй съсредоточени. Вие сте стигнали до двете очи. Ако ви кажа, че трябва да имате по едно око, ще ви се види чудно. Но ето, вижте, според богословците моята теория е права, понеже те винаги представят Бога с едно око, а не с две. Вие как си представяте Бога? Като богословците ли? Има едно заблуждение. Не е въпросът до очите. Тези две очи вътре се преплитат, физиците различно обясняват процеса на зрението. Лъчите вървят перпендикулярно през двете очи, но влизат в мозъка и се прекръстосват. Всъщност човек има само едно око. А за удобство има две очи, но лъчите на светлината се прекръстосват и става едно пресичане. А изображението се явява само в едното око. И

понеже има много лещи в окото, лъчите се раздвойават, прекръстосват се и се образува един център. Значи пресичане става в окото. Сега няма какво да обяснявам подробно този процес, това са второстепенни работи.

Как обяснява съвременната наука зрението? Съвременната наука, това е само предположение. Един учен човек намира нещо подобно в процес на зрението, но как става пречупването на светлината в мозъка, тепърва трябва да се проучва. Става някакво пречупване на светлината. И тя се отклонява от човешкия мозък. Понеже светлината, която иде от по-рядка към по-гъста среда, всякога се пречупва. Ако прекарате един слънчев лъч във водата, и той се пречупва. Следователно, от рядката среда щом влезе светлината във вашия мозък, и там се пречупва. Ако не разбирате този закон, вие ще имате съвсем изопачени понятия за целия свят. И сега всички съвременни хора имат съвсем изопачени понятия за света и за светлината. И светията се отличава по това, че светлината в него не се пречупва.

От какво зависят заблужденията? От пречупването на светлината. Защото там, дето има пречупване на светлината, явяват се известен род явления. Ако пречупите една жица там, дето е пречупена жицата, е най-опасно. Докато жицата не е пречупена, всичко върви гладко. Щом се пречупи жицата, иде опасността. Следователно, дето има пречупване, винаги има опасност. Казвате: „Пречупиха се моите желания, пречупи се моята воля.“ Там е всичката опасност. Докато твоята воля се чупи, докато твоите желания се чупят, докато твоите мисли се чупят, това показва, че Божественото, което прониква във вас, влиза в една много гъста среда и не може да се прояви, тъй както би било полезно за вас. Следователно ще се стараете светлината, която влиза във вас, да се не пречупва. Вие трябва да се намерите на едно много високо място, за да намалите пречупването.

Седи богат човек, който е турил всичкото си богатство в касата, а синът яде и пие и казва: „Можеш ли да ми дадеш пари назаем?“ Пари

назаем не се дават. Той го мързи да бръкне в джеба си, да извади ключа от касата и да си вземе пари, колкото иска. А той казва: „Ако искаш да ми дадеш пари назаем.“ Той не знае какво нещо е да дава и да взема пари назаем. А тъй, като извадиш пари от касата, ще направиш добро на самата каса. А понеже аз имам в себе си само един златен наполеон, ще бръкна в джеба си и нямам нужда от каса. В твоята каса аз виждам, че числото две е вън от нея и затова ти ще бръкнеш в касата си и ще извадиш това, което ти трябва.

Не изисквай от хората това, което не могат да ти дадат. Вие искате от тях това, което не могат да направят. Запример гледам ви някой път, искате някой път да накарате хората да живеят добре. Че как ще ги научите да живеят добре? Те не разбират ни бъкел, а ти ще ги научиш да пеят. Те ще станат в края на краищата като тебе. Пък и ти не разбираш ни бъкел от музика, от рисуване, а ще станеш учител по рисуване и музика. Не, ти никога не можеш да изкараш добър ученик. Как ще научиш хората да живеят на това, което ти сам не си опитал? Не е достатъчно само да си опитал, но резултат трябва да имаш.

Казвате, трябва да живеем добър живот. Знаете ли какво нещо е добрият живот? Ама трябва да се обичаме. Аз бих желал да зная какво значи да се обичаме. Ама трябва да ме целунеш. Съгласен съм с това, но как трябва да те целуна? Ама ти трябва да ме прегърнеш. Но как трябва да те прегърна и как трябва да ме прегърнеш, трябва това да науча. Това е дяла наука. Не е лошо нещо целувката и прегръдката. Благословение е да прегърнеш човека, но трябва да знаеш как.

Когато Христос срещна младия момък, синът на онази вдовица мъртъв, той каза: „Спрете.“ Дигна си ръката, пипна момчето и то оживя. И ти можеш да срещнеш един мъртъв човек, да го пипнеш, но да не оживее. Питам, твоето пипане намясто ли е? Тогава аз поставям въпроса, де седи вашето нещастие. Вие имали ли сте състоянието на тази Наинската вдовица, на която синът е умрял и тя плаче? Защо спря Христос пред сина на Наинската вдовица? И вие имате едно

желание, което е непостигнато. И не може да се постигне. Защо? Нямате туй състояние на Наинската вдовица. Защо много от вашите желания остават непостигнати? Защото, когато вашият син го изнасят вън от града, непременно трябва да го срещне Христос. Ако вашето желание не го срещне Христос, непременно ще го погребат.

Питам тогава, какво нещо е страданието? Страданието е възможност да ви срещне Христос. Ако вие не сте срещнали Христа, погрешката е във вас. Всяко страдание е възможност да видите Христа, да видите неговата щедрост и любов. А всяка една радост е съвсем друго нещо. Там ще се опитате доколко вие сте щедри. Тогава вие ще угощавате Христа. В скръбта ви той ще ви угощава. А в радостта си вие ще го угощавате. Вие искате и в единия, и в другия случай все Христа да ви угощава. Като дойде

Христос, вие ще му се похвалите, че сте много щастливи. Тогава, като излезе Христос, ще каже: „Нека станат нещастни.“ Или другояче казано, виждам един човек, че има някакво знание, но казвам, всичкото това знание, което той има, нищо не струва за мене. Това знание ще му се отнеме, той трябва да придобие ново знание. Един хиромантик чете по линиите на ръцете, но той трябва да знае, че има още много линии, които той не познава. Съвременните хироманти изучават само онези линии, които са начертани. А има линии, които са подкожни. Ако един хиромантик не може да тълкува непроявените линии, той никакъв хиромантик не е. Има и много тънки непроявени линии. Или тъй наречените слабо проявените линии. У един работник тези линии са начертани, а у един богаташ те не са проявени. При голяма скръб някои линии са изгубени. При недоволство също така някои линии са изгубени. У някои лоши хора, у които ръката е по-очертана, това показва, че те са били по-доволни.

Днес много малко хора ще срещнете красиви. Това показва, че тяхното недоволство е очертано по лицето им, по очите им, в цялата им походка. Недоволните хора са бамбашка в ходенето си. Турците казват за такъв човек, че се кълчи, или като на кючек ходи. Но вие не

сте виждали, не сте наблюдавали, когато хората ходят. Когато някой ходи, аз наблюдавам как се мърда задницата му. Като видя, че задницата му три пъти се мърда, аз зная какъв е този човек и как ще вървят работите му. Аз не му гледам лицето, как говори и какво говори, но гледам задницата му. А турците имат такива шалвари и така мърдат задницата си. После, като видя фистана на една жена, зная вече как мърда задницата ѝ. За мене фистанът е едно знаме. Тя дигнала знамето и вятърът го развява. И като видя това знаме, аз зная какво е написано там.

„Смърт или свобода.“ Ако победи, написаното е свобода, ако я победят – смърт.

Питам тогава, свободата и в знамето ли седи? Знамето казва тъй: ако си умен човек, ще победиш, ако си глупав, ще те победят. Ако си умен човек, ще бъдеш щастлив, ако си глупав, ще бъдеш нещастен. Тъй пише на знамето. И тогава, като тръгнеш и като мръднеш криво задницата си, аз ще позная вече. Ако си мръднеш задницата криво, седни си на мястото по-добре. С такава глупава задница нищо не се постига. Ще кажете: „Такива думи говорят ли се?“ Че вие говорите по-глупави работи. Какво нещо е задницата? Зад ница. Преди всичко човек няма никаква задница. Аз не съм срещал човек, който има някаква задница. Заблуждение е да мисли човек, че има някаква задница. Туй, което наричат задница, то е, когато някой човек е в затвор и е облечен в халат като престъпник. Душата му е облечена. Питам сега, как можете да прекръстите с друго име задницата? Дайте ми едно име на български език, с което да прекръстим гърба на човека. Хайде да го наречем „благородното седалище“ на човека. И когато срещна една дама и погледна на нейното благородно седалище, какво обидно има в това?

Казвам, всичката философия на живота седи в това, да бъдете доволни от онова, което в даден случай Бог ви е дал. Всякога недоволството трябва да се явява във вас като подтик да изправяте вашите направени погрешки. Вашето недоволство трябва да бъде

само като малък подтик за изправяне. Аз не мога да ви кажа какво трябва да изправяте. За себе си аз зная какво имам да изправям. Аз имам да изправям малки работи, които никой не ги вижда. Аз често се спирам да изправям малки погрешки. Рисувам една картина, и зная вече де са погрешките ми – в ухото, в окото ли. Зная погрешките си. Седя върху картината ден, два, три, за да намеря онзи тъгъл, който точно изразява настроението. Не е лесно да се предаде това точно. Не е лесна работа да представиш носа, не е лесна работа да представиш човешките вежди. Но тъй отгоре–отгоре да ги нарисуваш, е лесно, но да ги нарисуваш, тъй както природата ги е нарисувала – като погледне човек веждите, да види една идея, като погледне очите, да види една идея, като погледне устата, ушите, да види една идея, това не е лесна работа. Та, като те погледне човек, да каже: „Има идея този човек.“ Това е правилното разбиране. Това значи да носиш по една идея. А тъй може да се каже, че даден човек има знание. С многото човек всякога загазва, а с малкото всякога човек прокопсва. Затова тъй законът: любовта в света е най-малкото, което Бог може да даде в даден случай. Запример, като минеш покрай някое малко дете, достатъчно е да го хванеш с пръстите си и то цял ден се радва. А дадеш някому къщата си, и той не е доволен. Някого само погледнеш, усмихнеш му се малко, той се връща дома си доволен, оценява. Че това е малкото, което може да дадете.

Следователно, човек трябва да е доволен от една усмивка, а някога и като се навъсят пред тебе, пак да ти е приятно. Що е усмивката? Къщата ти е отворена. Що е начумерването, намръщването? Къщата ти е затворена. Срещнеш един човек, той е сериозен, навъсен, на работа отива. Той казва: „Ще ме извиниш, на работа отивам, къщата ми е затворена.“ Срещам на другия ден същия човек, весел, засмян – къщата му е отворена. Щом е сериозен човек, той отива на работа и къщата му е затворена. Щом е усмихнат, къщата му е отворена. Като не разбирате този закон, вие искате да спрете този, който отива на работа. Не, спрете се при хора, които се

усмихват. Като не разбирате при кого трябва да се спрете, се раждат противоречията. Стойте настрана от тези, които работят. Стойте настрана от тези, които четат, тези хора имат някаква сериозна работа. Онези, които нямат какво да четат, няма какво да работят, спрете се при тях да се разговаряте. Отворена ли е книгата на някой човек, мини и замини покрай него. Не забавлявайте хората, които имат какво да правят. Забавлявайте хора, които не знаят какво да правят. Не забавлявай себе си.

Щом си скръбен, кажи: „На работа отивам.“ Щом си радостен, кажи: „Връщам се от работата.“ Тъй разсъждавайте. Скръбен си, трябва да свърши работата си. Радостен си, връщам се от работата си. Това са психологически Божествени мисли. Ако мислите по този начин, ще прогресирате. Аз така прогресирам. Това е моето правило. Когато съм скръбен, казвам: „Имам сериозна работа.“ Като я свърша, връщам се радостен. Защо съм радостен? Пред мисълта, че съм свършил добре работата си, утре ще ми дадат друга работа. За мене скръбта е дадена работа. А радостта за мене е една добре свършена работа. И тогава аз благодаря на Господа, че ми е дал скръб, работа да свърша. И после благодаря на Господ, че ми е помогнал да свърша добре работата си. И тогава се радвам. Има смисъл човек да свърши добре работата си. Сега желая и на вас така да бъде.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носят всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

33 утринно слово 9 юни 1935 г., неделя, 5–6.30 часа София – Изгрев

ИЗПЛАЩАЙТЕ ДЪЛГА СИ

Размишление – 2 минути

„Отче наш“

„91. псалом“

„Молитва на Царството“

„Добрата молитва“

Шестдесет и шеста глава от „Книга на пророк Исаия“

„Духът Божи“

Тази е последната глава на Исаия, заключителна, и описва няколко епохи, които има да дойдат. После описва няколко състояния на хората. Едни, които познават истината, и други, които не я познават. Описва какви ще бъдат последствията на едните и на другите. Онзи, който не е в Писанията, той се обърква. Някои пък, добрите хора, се объркват, като слушат да се говори лошо за другите хора, мислят, че е за тях. Някой път лошите хора, като чуват, че говорят добро за другите, мислят, че се отнася до тях и те се объркват. Объркват се и едните, и другите хора – и лошите, и добрите хора. Добрите хора казват – някой добър човек не му върви, мислим го за голям праведник. Казва, моли се Бога, не му върви. Материално не му върви. Пък на някой лош човек, живее зле, пък му тръгнало напред. Казва, зле живее, пък всичко му върви. Има един вървеж, който аз не разбирам. Ако от някоя планина търколите някой камък надолу, това не е по негово желание. Има други упорити камъни. Ако искаш да го търколиш от долу на горе, не се търкаля. Ти нагоре го буташ, той надолу върви. Има други работи, които са важни. Какво говори Исаия преди толкова хиляди хора, важно е за духовните хора. Важно е онова, което човек може да усвои в даден случай. Даже в сегашната епоха християните се занимават с обикновени работи. Да

повярваш в Господ Исуса Христа. Има красиви стихове, които казват: „Бог толкова възлюби света, че даде своя единороден син, за да не погине всеки, който вярва.“ То е едната страна.

Да говориш само за вярата, а да не вървиш в този път, е малко странно. Някой път човек говори за наука, но наука, която не разбира. За много предмети говори, но не ги разбира. Говори за добро, не разбира в даден случай какво нещо е доброто. В дадения случай, не че човек не разбира, но те са много определения, всяка епоха си има ново определение за доброто. Запример сегашните хора по отношение на морала казват – всяка епоха си има особен морал, особено разбиране за морала.

Вчера иде една млада сестра и ми се оплаква от една стара сестра. „Стара сестра, – казва – не ги знам дали са от братството, или не, играе на упражненията и понеже там свободно се нося, тя ми казва: „Ето една развратница, която се е вмъкнала, и тя прави упражненията. Разпусната мома, която дошла тук, иска да завърти главата на някой момък.“ Стана ми криво.“ Те са външни етически работи. Аз се спрях. За да се изправи една погрешка, има два начина. Трябва да викнеш тези, които са те оскърбили, и да им кажеш, че не трябва да те оскърбяват, да ги повикам и да им кажа да не те цапат. Оцапано е вече, не е практично. Тяхната уста не може да се затвори. Тогава си тури малко памук в ушите си да не ги чуваш. Ще кажеш, щом си чиста, толкова им е разбирането. Тия стари сестри съдят по своему. Едно време са лъгали момците и мислят, че и тя е такава като нас. Всеки един човек описва едно свое състояние.

Казвам, това сега е практическият път. Когато някога казвам някое правило, някой закон, да кажем, когато човек говори или мълчи, според своето разбиране ще каже. Можем да кажем – тия хора са посмели, малко по-добри са, че в очите го казват. Ако бяха лицемери, щяха да го кажат зад гърба ти. Тогава казвам, те са напреднали сестри. Сега и младите, и старите сестри искам да ви наведе на една мисъл. Когато се заемете да чистите едно нещо,

очистете го насвят. Не го оставяйте недочистено. Не започвай работа – да я чистиш, че да оставиш тъй, без да я дочистиш. Когато започвате да чистите една работа, очистете я. И после, направете я насвят. Запример вие мислите, че ако набият един човек, ще го оправите. Ами така всички жени мислят. Като извадят някой килим или някой юрган, казват: „Да го избухаме, да го набием.“ Занесат го навън, почнат да бухат. И действително прахът излезе навън. Като го турят въщи, пак се напраши, пак лош стане, пак дойде тупаницата. То е едно разбиране. Гледам аз, по някой път идат да ми чистят стаята. И аз искам стаята ми да бъде чиста. Някой иде отвън, казва: „Искам да ви видя, Учителю.“ Влезе, не изчисти краката си и остави калта. Казвам, ето един човек, който никога няма да се поправи. Пита ме той: „Ще се оправят ли моите работи?“ Казвам: „Тъй както ходиш, съвсем ще загазиш.“ Някой пък казва: „Как ще се оправят работите ми?“ „Работите ти ще се оправят, когато влизаш в стаята на един Учител, да си очистиш обувката отвън. Това е единственият начин да се оправят работите. Щом не си чистиш обувката, всякога ще закъсваш, нищо повече.“

Сега аз съм и против чистенето. Ще дойде някой отвън, трябва да му оставиш бърсалка, че той да се очисти. Аз и това не харесвам, не е толкова практично да се тургат бърсалки. Според мене, като иде някой, той трябва да си носи лапчуни, терлъци, като влезе, да си изуе обувката вънка, че да обуе лапчуните, и тогава да влезе при Учителя. Мисля, че ако стане една мода това, жените ще се освободят от нехигиеничното състояние. Идеш на гости някъде, извадиш си лапчуните, обуеш ги, никаква кал не носиш. Българинът казва: „Внеси кал, че берекет да има.“ Сега туй е външната страна. Хубаво е. Някой казва, по някой път деликатно възразяват и казват: „Човек може да влезе с обувка, ама сърцето му да е чисто.“ Тази сестра, която влезе при мене, тя не си изчисти обувката. Тя много добре беше облечена, но не си изуе обувката. Казвам: „Ти си весела. Ти си дошла в братството, за някого си дошла.“

Три причини има, по които човек може да влезе в едно братство. Може някой да дойде в братството заради Господа, понеже в едно братство Господа ще го намерите. Второто положение, може да има някой заместник на Господа и той може да е млад, на двайсет и една години, посланик на Господа. И може човек да дойде за този посланик. Пък може човек да дойде в едно братство, да седне на някой стол. В Америка по някой път, за да имаш един постоянен стол, трябва да платиш една почтена сума. Тук столовете са без пари, но там трябва да платиш сто, петстотин долара, хиляда долара за някой голям аристократ.

Петстотин, хиляда долара ще платиш само да имаш един стол, за да седиш.

И действително този закон е верен. Ти не можеш да идеш при Бога, ако твоето сърце не е богато. Богато трябва да бъде сърцето. Ако сърцето не е богато, ако умът не е богат, ти никъде не можеш да идеш. Външните условия, това са резултат на богатството на човешкия ум, на богатството на човешкото сърце. Това са благата, които Бог е дал на човека, с които той трябва да разполага. По някой път, като ви говоря, казвате: „Ние никак не сме прогресирали.“ Не, за мен трябва да добиете познания. До каква степен на развитие се намирате, зависи от това, какво може да направите. Запример, ако някой е учил десет години пение и не може да изпее една песен насвят, както трябва, какво знае? Десет години учил, много знае по музика, говори по музика, а не може да изпее една песен. Аз не го наричам музикант. Казва: „Той е даровит, но глас няма.“ Ако няма глас, има дефект в него. Той да си изгуби гласа, има причини. Роденият музикант той има и роден глас. Онзи, на когото Бог е дал едно музикално чувство, той му е дал едно условие да се прояви. Говор е пението. Колкото гласът на човека е по-мелодичен, толкова е по-добре. Колкото слоговете са по-ясни, толкоз този човек е по-добър. Щом стане гласът дрезгав, че говориш така рязко или малко си сприхав. Що е сприхавостта на човека? То е неговото разбиране.

Защо съвременните хора ги е страх да ги обичате? По някой път се плашат хората. Аз разсъждавам. Щом ти обичаш един човек, ти отваряш къщата свободно, утре ще дойде той в къщата на твоето сърце с калните обуца, ти от учтивост, да не го обидиш, нищо не му казваш, криво ти е. Казва: „Нали ме обичаш? Направил съм малко кал. Ще очистиш.“ Но представете си, че той влиза десет пъти днес, и десет пъти внася кал. Ако си умен, тази кал може да я използваш. Но ако не си умен, тази кал може да стане причина да се яви някоя болест. Тук преди двайсет-трийсет години беше на мода, учениците от гимназията често ставаха захласнати. Способен ученик, отслабне паметта, стане захласнат. Отслабването на паметта става следствие на раздвояването на ума и сърцето. Когато имаш едновременно два обекта, става раздвояване. Сега злото не е, че имаш два обекта, но същевременно не знаеш как да постъпиш в единия и в другия случай. Често учениците вземаха книги и отиваха в градината да четат. Седне той в градината на някоя пейка и следи кой как мине. Някоя стара баба мине, погледне. Но като мине някоя млада мома, чете, държи книгата, но очите му следят момата. Таман рече да чете, погледнеш – друга мома минала, следи и нея. Какво ще научи той? Дигне го учителят на другия ден, нищо не може да каже – четири-пет моми в ума минали с дрехите си.

Сега туй е едната страна. Но ти идеш в храма Божий. Сега да дойдем до набожните хора. И те идат в храма, таман вземат да се молят, влезе някой богомолец, хубаво облечен, в православната църква или в евангелистката, погледне. И между вас таман някой иде, вие ще се обърнете да видите кой е. Този човек на Бога служи и той не може да седи погълнат в своята мисъл. Двайсет пъти ще се обърне да гледа кой е зад гърба му. И после казва, че някой подире му имал лоша аура. После аз наблюдавам и други неща, като ви гледам някой път. Преди години, аз като говоря, някой се обърне, погледне някого и казва: „Туй за онзи говори Учителят.“ Така не става, туй не е ученичество. Те са погрешки. Всяка една мисъл тя е лично за вас. Ако

нападам, аз нападам лично. Ако се отнася до тебе, до тебе е. Пък ако не се отнася, няма какво да дирим на хората ихтибарите. Човек, който престъпва законите на истината, никакъв ихтибар не може да има. И никакво лично достойнство не може да има.

В какво седи достойнството на човека? В три неща. Да има едно чисто сърце, да има един чист ум и да има една благородна воля. То е достойнство на човека. Има ли ги, всичките мои почитания. Пък неговото сърце не е ли чисто, неговият ум и неговата воля не е ли чисто, тогава в какво седи неговото достойнство? Може да е богат, може и знание да има. И знание не може да има. Има някои неща, за които аз не искам да се спирам. Има първични знания, проявени на природата. А има и отражения в природата, в проявяването. Да кажем, вие може да имате върху едно огледало да пада светлина, защото самата светлина, която ние приемаме, то е една сянка. Светлината на слънцето е сянка на реалността, която реалността изпраща. Ние нямаме самата действителност. Светлината е сянка на битието, едно пречупване на реалността. За мен светлината е сянка, която показва положението на реалността. Запример по сянката вие може да съдите дали е сутрин, обед, или накъдето се движи сянката, разбирате. Казвам, вие тук сте сенки. И вашето тяло е сянка. И постоянно тази сянка се изменя. Да оставим тия научни работи, то е второто пречупване на проявяването на нещата.

Човешкият дух, той е първичното, което произтича от Бога. Втората проява на човека, то е неговата душа. Третата проява, то е неговият ум. Четвъртата проява, то е неговото сърце. Всяко нещо в света си има свои сенки. И не се спирайте вие от сенките. Ако известна сянка попадне вътре, не се спирайте. Ти можеш да измениш своето положение. Да кажем, че имаш едно положение на сиромашия. Сиромашията, това е сянката. Сиромашията се дължи на един изопачен ум. Сиромашията ти е дадена като задача, да се опиташ колко си умен. Защото същевременно, като си беден човек, Бог те е турил в една богата местност. Може да станеш богат. Да ви направя

едно сравнение: ако на една трапеза, на която е сложен богат обяд, поставите един старец на сто и дваисет години, на когото зъбите изпадали, и поставите един млад момък на дваисет и една години, на когото зъбите са здрави, питам, кой ще забогатее по-скоро? Младият. Работи този човек. Старият като дойде, погледне, зъбите му изпадали, ще иска някои удобства. Младият седне и яде. Всеки един човек, който не иска да работи, той е стар човек, нищо повече. Дали до мен се отнася, или до вас, щом не искате да мислите, стар човек сте. Щом не чувствате, стари сте. Тогава, щом чувствам както трябва, млад съм. Щом постъпвам както трябва, млад съм. Казвам, това е подмладяването. Аз вече се смея.

Аз вече зная да подмладявам. Аз подмладих старата къща на един брат, че стана момък на дваисет и една години. Но колко греди трябваше да се турят на онзи хилавия дядо. Тогава е бил прегърбен, а сега млад, сега е разположен, може да се люби с момите, да се жени за когото и да е, може да гледа не само една жена, десет жени да му дадеш, може да гледа. Господ, като създаде човека, видя, че му е достатъчна една жена, за да не се отруди. Човек едва може да гледа една жена. А който има две жени, той всякога загазва. Един мъж невъзможно е да има две жени. Една жена не може да гледа двама мъже, всякога загазва. Някоя се влюбва, една жена се влюбва в двама мъже. По какво се отличават две жени? По нищо не се отличават. Всяка една жена, като се влюби в един мъж, иска да се качи на гърба му. И той трябва да я носи. И всеки един мъж, който се влюбва в една жена, и той иска да се качи на гърба ѝ. Туй е така. След като се оженият, показва, че е така. Най-първо вие не се заблуждавайте от първите прояви, когато казва, ти си божество заради мене, ти си това, ти си онова. Ти, като влезеш да живееш с един човек, ще видиш дали си божество, или не.

Един човек, който иска да се приближи при тебе, да разбере твоя живот, той не ти мисли доброто, нищо повече. Физически не ти мисли доброто. Физически той ще влезе, ще се приближи. Аз не съм в

стаята. Той ще влезе в стаята, там има книги, бърка в книгите, бърка в касата, казва: „Аз имам вече право.“ То е така. Ами има неща, които не е позволено да се вземат. Дойде някой човек, може да е бил в човешката еволюция. Не искам сега да ви навождам, защото не искам да ви развалям беседата. В човешката еволюция, като се влюбил човек в някоя мома, той развъртал тези очи, пък ги изядал от любов. Питам сега, ако говори за любовта, защо ще ми извърта очите? Каква нужда има от моите очи, да ги изяде. Един ден аз ставам жертва, втория ден друг става жертва. Има неща, които не трябва да бутаме. Той, като влезе, не само окото ще изяде, но ще задигне и сърцето. И туй сърце е място на кръвообращението. Слушам млади моми и момци, момата си дава сърцето.

Влюбил се един американски владика, владиците в Америка се женят. Този владика – много снажен, едър човек, много бързо говори, той наскоро е умрял. Той бил много бърз говорител, тъй щото малко стенографи могли да му стенографират. Като се влюбила една милионерка в него, му казала, че си дава сърцето. И не само сърцето, но и парите, всичко – той да разполага. Той ѝ пише: „Приятно ми е, че искате да си дадете сърцето на мене, но аз се считам недостоеен да дадете сърцето на този, който ви обича. Парите ще ги дадете на сиромасите. Сърцето дайте на Бога, пък мене оставете на рахатлък.“

Сърцето Бог го е дал, то не е твое. Нямах право, да разполагаш, да залагаш сърцето си никъде. С него : имаш право да обичаш. После парите ще ги дадеш на сиромасите, те са капиталът на сиромасите. И ако Бог те е направил богат човек, не те е направил за свое удоволствие. Ти си касиер на Бога. Туй богатство ще раздаваш на сиромасите с пощенски запис. Като ги дадеш тях, записите, ще ги осребряваш. Туй е сега.

Разбира се, аз ви говоря за един закон. Вие трябва да го имате, но аз не искам да ви съдя. Аз, като разсъждавам за себе си, след като разглеждам своите постъпки, след като говоря, аз критикувам. По някой път аз питам защо говорих на тия хора. Какво искам? Аз се

радвам, че всякога, когато аз говоря, най- първо говоря на себе си. Аз се радвам на всяка една беседа, понеже от всяка беседа научавам нещо ново, казвам нещо ново, защото за мен това е ново. Това считам от Господа. Някой казва, че Господ ми говорил, но той само не го е запомнил. А, не, не. Когато Господ ми говори, аз всякога запомнявам. Никога не забравям нещата, тъй както, когато Господ говори, нито една дума не пропускам. Някой път, когато хората говорят, забравям. Може би един ден ще се науча да не забравям. Майстор съм да слушам за Господа. За хората не съм майстор. Дойде някой човек, започне да ми проповядва, опитвал съм, някъде съм издържал. Помня, веднъж един ми говори три часа. Издържах, без да му кажа една дума. Три часа ми говори един тенекеджия. Три часа ми говори. Казвам си: „Много си търпелив.“ Някой път съм нетърпелив, не слушам. Като ми говори половин час, казвам: „Стига, иди говори на другите, аз имам работа.“ Малко съм нетърпелив спрямо хората. Казвам, още намирам, че ми трябва на мен малко търпение. След като заминем, казва: „Нямам време.“ Казва: „Как нямаш време, той нека ти говори, пък ти мълчи.“ Аз не искам да ми отнема времето. Казвам, който и да е той, не може да не ти отнеме времето. Няма извинение. Един човек казва, че не може да слуша хората. Може да ги слушаш. Аз по някой път се спра, говори ми един, казвам: „Колко хубаво говориш, аз бих желал да имам един език като твоя. Аз те поздравявам, никога човек не ми е говорил тъй.“

Сега казвам, в Писанието Бог ни изпитва по един начин. Ние казваме – във всичките хора живее Господ. По три начина Господ живее. В грешниците той живее в техния дух. В онези, които са се окаляли, живее в тяхната душа. В онези, които сега са посветили живота си, живее в тяхното сърце. Но онези, които не са се окаляли и които не са посветили живота си, той не е нито в сърцето, нито в душата. Той е в духа. Казва: „Господ е в мене.“ Къде? В духа. „Господ е в мене.“ Къде? В душата. Аз желая да срещна хора, в които Господ живее в душата и в сърцето. То е моето правило. Казвам за себе си,

Господ не само трябва да живее в твоя дух, не само трябва да живее в твоята душа, но и в твоето сърце. Тогава ще бъдеш в съприкосновение с всичките хора, ще разбираш техните нужди. Казвам на вас тъй, досега не го знаехте. Може би вие казвате, че Господ живее, по някой път казвам, че Господ живее във вас. Аз правя туй различие в себе си. Когато Господ живее в духа, имам едно разположение, когато живее в душата, имам друго разположение, когато живее в сърцето, имам трето разположение. Едновременно когато Бог живее в трите свята, моето разположение е съвсем друго.

Та казвам, туй е, което този пророк е изнесъл тъй смътно в миналото. Та Бог трябва да живее навсякъде, Бог се намира навсякъде. Навсякъде – ето какво разбирам. Някой разбира навсякъде на физическото поле – навсякъде, че живее. В духа, в душата и в сърцето е навсякъде. То е реалността. Бог не живее в сенките, то е пречупване на светлината. Мисля, че Бог може да живее във физическото тяло. В тялото Бог не живее, няма условие да живее. Трябва едно вътрешно разбиране. Да може да разбирате като децата. Казвам, трябва да имате едно правилно разбиране, защото правилното разбиране е здравословно, хигиенично и ако имате едно правилно разбиране, вие ще се освободите от много излишни страдания. Ако имате криви разбирания, ще имате преизобилно страдания, туй е всичкото. Някой казва – всяко едно криво разбиране на истината донася известни страдания. Затова е необходимо да се пречистят разбиранията ни за Бога, за да се намалят малко страданията. Несъвсем да се премахнат. Един ден Писанието казва, че Бог ще обърше всичките сълзи. Кога? Когато се всели в нас духът. Той е там. Духът отначало е там още. Когато застане в нашата душа, когато се всели в нашето сърце и ум, тогава ще изчисти всички сълзи, които имаме. Докато Бог не влезе в човешкото сърце, сълзите няма да се махнат. Ако Бог не е в тебе, ти ще страдаш. Щом плачеш, трябва да знаеш, че Бог не е в сърцето ти. Може по някой път да идва неговата светлина, неговата любов да те озарява, но когато влезе неговият дух в сърцето ти, неговото

присъствие, ти ще имаш една радост. Защо ще плачеш тогава? Ще седнеш да разправяш на Господа колко си страдал. Много деца разправят на майките си колко са плакали. Умните деца не се оплакват. Няма какво да плачеш.

Но сега към онова, което е съществено за вас. Вие всичките, както ви виждам, вие сте от хората, които бързате да се влюбите в някого. Преди два дена дойдоха две млади жени, и двете искат да се развеждат. Казват: „Искаме да видим Учителя.“ Казвам: „Занят съм.“ Но те не могат да дойдат друг път, трябваше да ги приема. И двете угледни, хвана ми ги окото, едната по-красива, лицето правилно, на другата устата издадена. Седнах. След като се препоръчаха, едната казва: „Искам да намеря някого, когото да обичам, да се осмисли животът ми. Имам един мъж, не мога да го обичам. Дотегна ми, не го искам, не го обичам.“ „Защо го взе?“ „Взех го, защото беше богат. Каза ми, че може да живея с него. Служих на свекърва, на свекър, много хубаво служих, но после ми дотегна, изгубих смисъла на живота. Сега търся един мъж, когото да обикна, че да съм готова всичко да посветя на него. Да се пожертвам“ – разправя ми. Казвам: „Има един.“ „Къде е?“ Рекох: „Друг път, като дойдеш, ще ти кажа.“ Казва: „Ще бъда ли щастлива?“ „При сегашните условия не можеш да бъдеш щастлива.“ Другата и тя седи, и на нея казвам: „И ти ли искаш да бъдеш щастлива? – Казвам им: – И двете вие се различавате, както ви гледам. Първата, ти си, която ходиш по планините, блъскаш се по камъните. А ти втората, искаш да дадеш тон на водата. Ходиш, разправяш се къде да текат реките. Все кусурите търсиш. – Казвам: – Ти оставяш мъжа си по причина, че две жени сте причина за твоя развод.“ „Как? Още една жена има там! Той обичаше майка си повече. Аз се поставих – или майка си, или мене. Като видях, че обича майка си повече, казвам, хайде да си върви, пък аз се обидих.“ Е, две жени, майката и снахата, делят сина. Най-после синът взема страната на майка си и туй става причина за развод.

По някой път вие не може да живеете с Господа. Влюбихте се в света, пък сте се влюбихте и в Господа. И сега не знаете кому да служите. Едновременно на света да служите и на Господа да служите, не може. Искате и на Господа да угодите, и на света да угодите. Някой път искате на себе си да угодите. От тия неща искам да изведа едно съответствие. Погрешката, която ние правим, е в нашето схващане. Светът е един резултат на разумни същества, които са живели и са създали нещата. Ние се влюбваме в тях. Запример някой човек се влюби в една картина. Искане да я открадне. Казва: „Обикнах тази картина.“ Чудни са хората, когато ми говорят за велики художници. Нацапал платното, казва: „Гениална работа!“

Казвам, няма никаква гениалност тук, в платното, нацапаното платно. Аз като говоря така, онези които са художници, ще се обидят. И аз съм художник. Аз съм художник. По-добър художник от мене няма. И аз зная да цапам. Аз, като рисувам една картина, казвам – нищо не е. Аз като видя залеза и изгрева на слънцето, всякога ме превъзхождат. Един изгрев превъзхожда една моя картина. Един залез превъзхожда моята картина. Както и да рисувам, аз не мога да въплътя тази реалност. Няма живот картината. То е само едно състояние нарисувано. На един човек само едно състояние може да му дадеш. А в природата не може да имаш два момента еднакви. В един човек не може да намериш две състояния еднакви. Мени се лицето. Казвате, че познавате човека. Много мъчно е да познаеш човека. Вие като седите пет минути, този човек се е изменил. Вие даже не подозирате, че като сте седели пет минути, вие ставате тягостен на човека. Той от голяма учтивост ви търпи. Според мене една визита от три минути е достатъчна. Сега забелязвам, някой, като дойде, три минути не може да се намести на стола. Пет минути, докато се реши да ми каже нещо, после пък ще разсъждава и ще го чакам десет минути, докато той започне. Това е губене на време, не е по английски. Времето е пари. Вие ще кажете:

„Тогава какво да правя?“

Бог е вложил възможности за всичките души, които са събудени, за един отличен и щастлив живот. Но отсега трябва да се турят основите, градеж трябва да се тури. Щастieto за бъдеще е проект. Временно сега може. Хубостта на една картина не е там, както хората виждат. Аз виждам красотата на картината другаде. Има разни художници, гениални художници. Красотата на картината не седи в онова, което художникът е нарисувал. Този художник от себе си внесъл нещо на платното. Един художник е нарисувал една картина и друг рисува картина, но единият е вложил нещо живо в тази картина, чувства се, че има нещо вложено в картината. И туй е, което ние наричаме вдъхновение. Когато един художник рисува без вдъхновение, неговите картини мязат на дървени картини. Има картини, като се приближиш, нещо лъха от тях.

Тъй и в живота. Приближиш се при един човек, излиза нещо, лъха те нещо хубаво. Приближиш се при друг, някаква студенина чувстваш. Всеки човек се оценява от това, което е вложено в него. Когато ние се обръщаме да мислим заради него, той влага нещо. Ако един човек обичаме, туй показва, че той възприема нещо повече от Бога. Казваме – Господ го дал, Господ му го дал. Не, той отваря душата си, той отваря сърцето си повече. Ако един човек е по-добър от мене, аз виждам, той отваря душата си по-добре от мен. И своето сърце отваря по-добре към Бога. Повече разбира – такъв е законът. Ако имате един по-голям прозорец, повече светлина ще влезе. Ние казваме, че вие прогресирате. Прогресът изисква момент след момент да разширявате вашите прозорци – микроскопически, десет милиметра, част от милиметъра. Да има едно малко увеличаване. Не със сантиметри да увеличавате. Но всеки ден прозорецът на вашата душа да увеличавате. То е прогрес. Прозорецът на вашия ум да увеличавате. Туй ще окаже внимание във вашите възгледи. Вие трябва да имате все нови и нови схващания. Ако вие се ограничите в туй, което сега имате, и тъй останете след десет години. Цитира някой: „Бог толкоз възлюби света.“

Да видим в какво седи любовта. Снощи аз четох от Библията, казвам, чакай да видя какво ще ми се падне. И какво ми се падна? Седя и ми казва някой: „Еди на коя страница, хиляда и деветдесет и седма, ще четеш петнайсетия стих.“ Отварям, чета: „Бог толкоз възлюби света, че даде своя Син Единороднаго, за да не погине, който вярва в него, но да има живот вечен!“ Казвам, синът то е външното проявление, в което любовта се проявява. Един модел заради мене е. Един модел е едно изгряващо слънце, което трябва да нарисувам в себе си. Та казвам, туй, което той оставя във вас, всеки ден разширявайте вашите прозорци. И бъдете творители на любовта.

Правете волята Божия. Някои от вас имате дългове. Плащайте. Плащайте по един грош, но плащайте. Аз зная хора, които не плащат. Казват, срамата е по един лев да плащаме. Направил си погрешка, извини се. Не плащайте всичкото. Вие седите тук с години, искате да влезете в Царството Божие. Никой не може да влезе в Царството Божие, който не се е издължил. То е първата страна. После не само да се изплатиш. След като се изплатиш, ще жертваш. Никой от вас не жертва. Всеки ден, след като изплатиш дълга, ще кажеш: „Днес толкова внасям за Господа.“ Утре кажеш пак. За вас е туй – внасяйте. Ти седиш, мислиш как да станеш добър. Аз съм практикувал първия начин. Никакъв резултат не съм имал. Практикувал съм и втория начин, и не е имало изключение. Плащайте, плащайте. Щом дойде да плащате, имай желание да платиш дълга си. Един грош да е, то е добро начинание. Един лев да е, то е добро начинание. Може да имаш да даваш сто лева, дай един лев, утре ще дадеш друг. Всякога имай в ума си идеята да даваш. Казвам, по какво ще се отличим ние от света? Всеки път направим доброто. Направи една малка услуга, която можеш да направиш – най-малкото, микроскопическо добро, направи го. Тогава, ако вървите по този път, щом се обърнете към Господа, той ще ви слуша.

Аз казвам какво Господ иска от нас, не какво аз искам от вас. Аз ако искам, ще го искам от себе си. Аз не мога да искам, понеже нищо

не съм ви дал. Аз нямам нищо. Но ви казвам, щом имате да плащате, то е дългът към Господа. Щом имате да вземате, то е пак дълг към Господа, който той прибира. Когато имате да плащате и когато имате да прибирате, то е все дълг. За да бъдат сметките ви правилни, е хубаво, ако вие давате любовта си само на онзи, който ви обича. Какво повече правите от светските хора? Христос казва: „Ако любите онези, които ви любят, значи малка е любовта ви.“ Но все таки една малка част от любовта си да дадеш и на онези, които не са толкоз благоприятни.

Та казвам сега, не изведнъж да станете светии. Не, аз зная как се става светия. Запример вие някой път, като ме гледате, вие ме гледате като светия. Аз ни най-малко не съм светия. Аз не съм нито модерен светия, нито от старовременните светии. Нито пък имам желание да бъда светия. То значи да нямам разбиране. Аз бих желал всичките хора да станат светии. Аз на всички мога да помогна да станат светии, без аз да стана светия. Като станат всички светии, мен ми е приятно. Аз съм богат, без да имам някакво богатство. Как ще разрешите това? Но казвам, преди всичко трябва да станете светии, то е хубаво. В този живот няма по-хубаво нещо – да станеш светия. Ще обърнеш вниманието на всички хора, уважение, ядене, пиене, дрехи, слава, пари. Той, светията, накъдето да се обърне, всичко има. Един ден туй положение ще ви дотегне, ще напуснете вашето светийство. Ще си вземете кривака и ще идете да пасете овците. И считате, че сте се освободили от вашето светийство. Ако ви дам второто за идеал, първото трябва да бъде постигнато. То е хубавото, красивото. Това е едно състояние, което трябва да разбирате. Ти не можеш да се освободиш от първото светийство, докато не го разбереш, и второто не можеш да приемеш.

И казва сега в тази глава Бог – онези, които го обичат и изпълняват закона му, ще имат всичките негови благословения. Желая сега всички, които ме слушате, да вземете и да изплащате дълга си. И отдето имате да вземате, по който и да е начин – все по

един начин ще го вземеш. Казва: „По кой начин?“ По който начин давате. На физическото поле, щом дойдете до вашето сърце, нека сърцето ви бъде чисто, умът ви да бъде светъл. Тия са неща, с които може съвременните хора да служим. Да обичаме Бога, понеже сме накрая на една епоха. Тия неща трябва да ги разбирате. Сега аз не искам, като ви говоря тази беседа, да кажете, че сте закъснели. Не сте закъснели, но с отлагането ще закъснеете. Вие, като отлагате, ще закъснеете. Не отлагайте онова, което днес може да направите. Днешният ден спасява положението.

За мен днешният ден е важен за вас. Не отлагайте онова, което може днес да направите, понеже то решава вашата съдба. Какво ще бъде утре, то е друг въпрос. Днешният ден за мене е определен и за вас е определен. Ако използвате днешния ден, утрешният ден ще се определи от днешния.

Казвам, днес не се изисква много от вас. Много малко се изисква. Ако го направите, тъй ще ви тръгне. Ще ви тръгне тъй, както когато някой параход някъде се залости и ако го теглите и се помръдне – има надежда да го изтеглят. Ако не се помръдне, няма надежда. Всеки ден да се помръдва по малко, да показва, че не е залостен. И тогава ще ви препоръчам за днешния ден послушание и изпълнение волята Божия – важат повече, отколкото вашата любов.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява“ (Три пъти)

34 утринно слово 16 юни 1935 г., неделя, 5–6.22 часа София – Изгрев

ГОСПОД В НАС, И НИЕ В НЕГО

Размишление – 2 минути

„Отче наш“

„91. псалом“

„Молитва на Царството“

„Добрата молитва“ Първа глава от Йеремия

„Духът Божи“

Има известни положения в живота, които човек може да ги разбира само когато ги опитва. Тъй, ти не можеш да разбереш колко е вкусен хлябът, ако не го опиташ. Ако само ти разправят отвън тебе и ти само го гледаш отвън, може да предполагаш, може да мислиш, но няма да имаш една ясна представа за вкуса на хляба. По някой път погрешката в живота произтича, но има неща, които не са проверени. Те са казани само, но не са опитани.

Сега пророкът опитва, то не е нова постановка. Мъчно може да разберете положението на пророка. Всеки може да каже, че ти говори Господ. Но да ти говори Господ, е едно, а да ти говори и да те тури на известен пост, да имаш отговорност, е друго. Представете си, че един човек го поставят за учител, а той не разбира предмета, който трябва да преподава. Какво ще каже той на учениците? Той носи името учител и се намира в трудно положение. Казва: „Трудна е тази работа, нищо не разбирам.“ Представете си, казват – има лъжливи пророци, има и лъжливи учители. Кой е лъжлив учител? Който е взел едно място и предмета, който да преподава, не го знае. И ще се принуди тогава да лъже. Запример кога човек лъже? Когато не е свършил една работа и го попитат: „Свърши ли работата?“ „Да, свърших“ – казва. Има да дава пари някому и не ги дал, питат го: „Плати ли?“ „Платих.“ Лъжата е готова вече. Сега може да му кажат: „Не лъжи.“ Но какво

нещо е лъжата? Човек трябва да опита лъжата, да знае какво нещо е лъжата. Че и лъжата сама по себе си какво е? Може да кажете, че няма лъжа или че няма истина. Може човек да отрича едно нещо, но неща, които ги опитваш, не можеш да ги отричаш.

Допуснете, че вас ви се счупи кракът, кажат ти: „Ходи.“ „Е, не мога.“ Едно от двете. Като речеш да ходиш, боли те, а ти искаш да прикриеш болката си. Някой човек иска да прикрие болката си, преструва се, че не го боли, а то боли. Някакво чувство има в него, което го заставя да се преструва. Срамува се. Кажете, че го боли коремът. Има и други, нищо не го боли, а той се представя, че го боли. Два вида преструвки има. Едната преструвка, че когато те боли коремът, ти се представяш, че не те боли. Другата преструвка – когато не те боли коремът, ти се представяш, че те боли. Питам, вътрешните побуждения какви са? Сега някой път и вие се представяте повече от това, което сте. Едното наричат скромност. Казва: „Аз не съм толкова праведен човек.“ Другият иска да се покаже, че е много честен, много добър. Те са относителни неща. Според мене важното в дадения случай е човек да е добър. Като направиш едно добро, добър си. Като направиш едно зло, лош си. Мярката не е онова, което мислим в даден случай, не онуй, което повярва, онова, което чувства. То е реалното. Сега то е конкретното. Добро. Онази философия, която служи за развитието на човека. При развитието на човека ти има да изходиш дълъг път. Трябва да знаеш колко си изходил, де се намираш и колко ти остава да вървиш. Другояче ти се намираш в едно заблуждение. Казва: „Малко ми оставаше, няколко часа.“ Минава се ден, два, тия часове са много дълги. Ти нямаш ясна представа за пътя. Ти си представяш, че този път скоро ще изминеш. Сега много пъти вие си представяте, че като влезете в живота, мислите, че всичко сте научили, всичко знаете. Не. Или питат кой е християнин.

Говорите кръг и окръжност. Вчера слушам един учител от провинцията, казва, че учениците нямали ясна представа за кръг и окръжност. Даже и някои от вас, възрастните, не знаете каква е

разликата между кръг и окръжност. Сега проста работа е тази. Едното е съдържание, а другото е без съдържание. Или аз турям едното понятие – шише с дъно, а другото понятие е шише без дъно. Ще каже някой – това е все едно. Едното е шише, но с дъно и като се сипе вода в него, тя се задържа, а другото е шише без дъно – като сипеш вода в него, тя не се задържа. И сега казват – кръг и окръжност все едно. Те като представяха какво е кръг, аз веднага превеждам в себе си. Казвам, едното понятие е шише с дъно, а другото понятие е шише без дъно. И тогава изваждам практическото приложение: в едното – без дъно, нищо не може да задържиш, а в другото – може да задържиш. При известни условия предпочитам да задържа шишето с дъно, а при други условия обичам да задържа шишето без дъно. Хубаво, онези кюнци, от които се прави канализация, с дъно ли са? Когато ти правиш една канализация, това са все шишета, които отпред и отзад са все без дъна. Едното е ограничено понятие. Сега трябва да знаете какво нещо е кръг и какво нещо е окръжност. Някой път човек може да се забърка.

Та казвам, в понятията на живота стават по някой път преплитания. Ако вземете, малко хора има християни. Сега ти вярваш в Христа, значи си християнин. Тогава, ако вярваш във вълците, ти си вълк. Ако вярваш в мечките, ти си мечка. Защото и като вярваш в Христа, ти си християнин. Значи в каквото вярваш, такъв си. Но то е криво понятие. Да вярваш в Христа, ни най-малко не значи, че си християнин. Защото, за да си християнин, ти трябва да си роден от някоя майка християнка, от някой баща християнин. Да носиш кръвта и учението на името Христово. Сега туй се нарича, това са схоластически разисквания, които спъват света. Кой е християнин и кой не е християнин? Да вземем, кое верую е правилно? Мене ми дават няколко вида захар. Една захар е на бучки, има четири-пет вида захар. Опитвам коя захар е по-сладка? Вземам сто грама вода, турям в четири-пет чаши вода по една бучка от всичките видове захар и опитвам коя вода е по-сладка. И която е по-сладка, тази захар е по-

силна. И в която захар сладчината е по-сладка, захарта е по-сладка. Правя си един опит за качества на захарта и силата, която тя съдържа. И нашето верую всякога се опитва от външните обстоятелства. Говори се за изпитанията в живота. Тия изпитания имат едно практическо приложение – да те опитат каква е силата на твоето верую. Ако във време на голямо изпитание ти се поколебаш в онова, което вярваш, слаба ти е вярата. Представете си сега, че ти си един християнин, вярваш в Христа, казваш: „Господ промишлява.“ Но тъй си мислиш. Ти си в гората, в торбата няма нито трошица хляб, някъде си останал, няма и други села наоколо, два дена си вървял, но нищо не си ял. Казваш: „С вяра човек може да си помогне.“ Но разколебаваш се, казваш: „Вяра, вяра, но от небето хлябът няма да падне.“ Откъде ще дойде хлябът? Ти се заблуждаваш, че хлябът само по един начин може да дойде. Ти си служиш с понятието, което хората дават.

Има един американец, писал една книга, ходил е в Индия може би преди трийсет и пет-четирийсет години да е било, а сега изнася фактите, изнася своите опитности. Пътувал той с един индус. Остават без хляб. Единият индус, който минава между тях, казва само: „Колко хляб трябва?“ „Четири-пет хляба, такива европейски хлябове.“ И казва, че след един час ще имат вече този топъл хляб. Сега откъде е взет хлябът? От гората? Но топъл е хлябът и тъй по европейски е печен. Той ни разправя сам: „Аз не зная как е тази работа, но какъвто хляб ние искаме, и този индус ни доставя такъв хляб. По индуски начин, по европейски начин, но топъл хляб. Не видяхме ни фурна, но топъл биваше хлябът. Пита само колко хляба трябва. Толкова. И дава топли хлябове. Откъде? В гората някъде далеч, но носи хляб. Като го запитахме, той всякога мълчи, никога не казва. Хляб донася, но откъде го носи, какво прави, той все мълчи.“

Сега аз не коментирам, аз изнасям. Вие се чудите сега вярно ли е това, или не е вярно. Я е вярно, я не е вярно. Вярно е това, което аз опитвам. В дадения случай верни работи са това. Сега има други

изяснения. Представете си, че имате един студен ден, всичката вода е замръзнала, но аз предсказвам, че утре вие ще имате вода. Питате: „Откъде?“ Аз разбирам, че утре във времето ще стане една промяна, в природата ще стане това. Такава топлина ще имате, трийсет и пет градуса. Всичко това ще се измени и водата ще потече, ще дойде отнякъде. Каквото предсказах, и нещата стават.

Сега в какво се разбират предсказанията? Значи в природата има един закон, топлината разтопява леда. Или предсказвам на хората, казвам: „Вие утре няма да имате вода.“ Виждам, че времето ще се измени, ще имате трийсет и пет градуса под нулата, всичко ще бъде замръзнало.

Сега тия обяснения са частични. Има неща в живота, които не могат да се обяснят. Има неща в природата, които могат да станат, пък има неща, които не могат да станат. Сега допуснете, че двама верующи се скарват, пет–шест години не искат да се примирят. Питам, какви са подбудителните причини за това? Имат едно верую, вярват в Христа, молят се, но не са изправили един към друг. Имат нещо затаено в сърцата си. Единият, като погледне другия в лицето, имат нещо лошо един към други. Пет– шест години молят се, но един с друг не се обичат. Питам сега, как е възможен такъв дуализъм вътре в човека. Чувстват, че вярват в Бога, а престъпват един закон. Казано е: „Обичай ближния си.“ А казва: „Не мога да го обичам сега.“ Не го обичам по единствената причина, че има нещо, с което той те е ощетил. Може да е чисто от материален характер или от духовен характер, или от умствен характер, но има нещо, някаква малка причина. Може причината да е съществена и може да няма никаква същественост в нея.

И казвам сега, в разбирането всичките неща, които стават вътре в живота, те имат една вътрешна връзка. Ние казваме, че Господ е всемогуш, а той се оплаква, че изоставил човек Бога, кадил на други богове. Сега по някой път вие мислите и казвате един на друг: „Ти правиш погрешка.“ Тогава същият закон действа. Ти кадиш на други

богове. Като правиш погрешки и не ги изправяш, може ли да бъдеш обичан от Бога? Не може да бъдеш обичан. Общото заключение е това. Някой път в живота ти ще бъдеш принуден да направиш нещо, което не искаш. Външни неща са. Представете си, че вие крайно обичате чистота. Не искате да се допрете до нищо цапнато, което да ви оцапа. Но представете си, че вие падате във водата и до вас има една нечиста греда. Но в дадения случай вие се хващате до гредата, не ви е приятно, но се държите до нея.

Питам, защо се държите за гредата? Сега това е само за изяснение. В дадените условия ти казваш – да изгубиш живота си, е по-голямо зло, отколкото да опиташ лошата миризма на гредата. А да опиташ тази миризма, е по-малкото зло.

Следователно, ти предпочиташ едното зло пред другото. Кое е по-хубаво, да се оставиш да се удавиш или да се хванеш за гредата? Да се хванеш за гредата, е по-хубаво. Ще излезеш навънка, ще се умиеш, но ще имаш една опитност. Тогава има известни положения, дето човек е заставен да направи неща, които нему не са приятни. Но туй е изключително, туй е по повърхността, то не е още същественото. Сега някой път ние се спираме върху тия несъществените неща. Хванал се той за гредата в морето – то е изключително условие. Но когато в естествения живот там море няма, но тебе те заставят да минеш някоя мъчнотия и ти се хванеш за тази греда, тогава положението седи другояче. Да допуснем, че ти си гладен, минаваш покрай една фурна, нямаш пари и си вземеш един хляб. Туй разбирам. И това е морето. Заставен си иначе да гладуваш, ти вземаш един самун, това е морето. Заставен си да се хванеш за гредата. Това го разбирам. Но когато ти нито си гладен, нито си гладувал и минаваш покрай една фурна и задигаш друг самун, и го носиш, ти не си в морето. Какви са подбудителните причини, които те заставят да вземеш хляба. Ти носиш този хляб и отиваш, продаваш го, търгуваш с него. Казваш – какво има от това, човекът трябва да спечели малко пари. Тогава, ако всички хора имат такъв прийо

какви ще бъдат отношенията на хората? Сега ние не виждаме практическото приложение. Казваш: „Какво има от това, че съм направил една погрешка?“

Сега да обясня как аз гледам на погрешките. Представете си, че аз имам една стълба, по която се качвам, но моята стълба е направена от скъпоценни неща. И всяко едно стъпало струва много скъпо. Дойдат моите приятели и един задигне едно стъпало, казва: „Какво има от това, че съм взел едно стъпало?“ Дойде втори, трети и всеки задигне по едно стъпало. Питам, след като откъртите всичките тия стъпала, вие няма да може да се качите горе. Казваш: „Защо не мога да се кача?“ Защото стъпалата са откъртени. Това е една мъчнотия и един ден ти ще дойдеш до същото положение. Ако речеш да се качиш, не можеш. Казваш: „Донесете стъпалата, които взехте.“ Та и ние по някой път изваждаме тия стъпала. Аз така представлявам, сами затваряме пътя за Господа. Господ си има една стълба, та този задигнал едно стъпало, онзи задигнал едно стъпало. Та Господ казва: „Донесете всички стъпала.“ И трябва да донесете тези стъпала, за да може да се качите при Господа. Според мене това е покаяние. Всички извадени стъпала да ги донесеш, та да може да се качиш при Господа. Пък ако не идеш при него, той няма да те слуша. Той казва: „Донеси стъпалата при мене и се качи да кажеш какво искаш.“ Те стъпалата нито се ядат, нито се пият. Но стъпалото е едно условие, за да може да постигнеш това, което искаш – да може да се качиш.

Та в живота често малките грешки ви спъват да прогресирате. Аз се чудя много, някои питат за неща, които досега трябваше да ги знаете. Аз гледам по някой път постройките какви са. По някой път наблюдавам какъв е човешкият характер. Майстор голям работи някъде, виждам, по един милиметър има междина оставена. Казва: „Няма нищо, малко маджун ще туриш там, ще се затвори междината.“ Казвам: „Там трябваше да го споиш тъй хубаво, че да няма нужда от маджун. Вътре трябва да се спои.“ Та често този закон на тия междини ги има и във вашия живот. Вашият живот е пълен

само с междини, някъде един милиметър, някъде два, три, навсякъде междини има. А природата не търпи междини. Тя като дойде и види тези междини, навъси се. В нея има един вид заваряване. Даже и заваряването не обича. Не само че не оставя междини, споява ги, заварява ги. Но маджун да тури между две дървета, те се спояват. Сега идеята не е ясна. Понеже в материалния свят тези предмети не са така чувствителни. Ти спояваш две дървета, те нямат съзнание, те казват: „За нас е безразлично, каквото и да туриш, няма да се знае.“ Те го носят, нямат съзнание. Но между две разумни същества, за да се образува една спойка, и с маджун не става тази работа. Ти може да си туриш маджун, ти може да туриш една изкуствена спойка, това не е спойка. Ти може да си туриш един изкуствен крак, но този изкуствен крак не може да функционира както онзи, който природата ти е дала. Ти като стъпиш, знаеш, че това е нещо съвсем посторонно. Ти от немай-къде носиш този крак. Ти с крака не може да чувстваш. Чувстваш нещо, от немай-къде го носиш. След като си ходил на война и са те осакатили, държавата ще ти тури един изкуствен крак и ще ти

даде един гергьовски кръст – Кръст за храброст. И затова, че си изгубил крака си, ти минаваш за един герой, който ходил да се сражава за отечеството си. Тия хора се бият, търсят всичките свои права и няма досега нито един свободен. И от осем хиляди години се проповядва за спасение и хората все още не са спасени. Тази работа аз я уподобявам на следното.

Всичките съвременни проповедници аз ги представям, които носят книжни хлябове и на публиката навсякъде дават. На този дадат един самун, хлябовете са много хубави, но са книжни, не се ядат. Туй е проповедта. Проповедникът тъй казва – книжните са по-леки, но книжният хляб, колко ще тежи той, леко се носи. Той не тежи толкова, колкото другите, и лесно се носи. Аз може да нося двеста, триста, четиристотин, петстотин книжни хлябове, но книжни са тия хлябове. Но от същинските хлябове петстотин на гърба си едва може да ги

дигна, а книжните мога да ги нося на гърба си, и те няма да тежат толкова. Тъй щото практически е, хиляда хляба може да носиш на гърба си, но не е практически в живота.

Та казвам сега, вие разбирате някои неща точно така, както аз ги разбирам, а се представяте, че не ги разбирате. Има неща, които трябва да разбирате точно тъй, както аз ги разбирам. Вие разбирате болките, тъй както аз ги разбирам. След като ви ударят, вие чувствате болките точно така, както аз ги чувствам. Като ви кажат една хубава нежна дума, вие мислите по същия начин. След като ви нахранят, пак като мене разбирате. Има неща, които имат едно и също разбирателство, но има неща, които в разбирането се различават. На едно дете, ако му дадете една философска книга, ще има едно разбиране, ако дадете тази книга на един мъдрец, той ще има друго разбиране. Ако дадете една хубава картина на едно дете, то ще я погледне тъй и ще я остави, но ако дадете тази картина на един възрастен човек, любител на художеството, той ще оцени тази картина.

Та казвам сега, от какво зависи прогресът на човека? Прогресът на човека зависи от много малко нещо. Ти всякога трябва да употребиш най-добрия хляб, пресния хляб. Здравето на човека зависи от хляба, от храната, от елементите на храната. Здравето на човека зависи от водата, който пие от чистата вода, зависи от чистия въздух, който възприема. Сега вие ще направите един превод. В духовно отношение вашето здраве на ума ви зависи от вашата мисъл и колкото мисълта ви е по-чиста, умът ви е по-здрав. Здравето на сърцето ви зависи от чистотата на вашите желания и колкото желанията ви са по-чисти, сърцето ви е по-здрав. Здравето на тялото ви зависи от здравето на вашите постъпки. Колкото постъпките са почисти, толкова волята е по-здрава. Един морал има. И после в живота всеки ден трябва да се втичва. Имайте предвид това. Не се забавлявайте само да повтаряте неща, които преди хиляди години са казани. Има една българска поговорка, българите казват:

„Преклонена глава сабя не я сече“. Че онзи, който е написал тази поговорка, не е вярно това. Все преклонените глави ги секат. Онзи, когото ще секат, му казват: „Преклони си главата.“ И я отрязват. Преклонена глава сабя я сече. И даже онзи, който иска да отсече едно дърво, първо ще го наведе и после го сече. А в приказките казват – не се секат. Е, какво ще разберете вие? Глава, която се прекланя, сабя не я сече. А който се прекланя, сабя я сече. Или другояче казано, глава, която е близо до сабята, сабята я сече. А глава, която е далече от сабята, сабята не я сече. Превод трябва да се прави. Казват – преклонената глава.

Питам, този, който е казал това, той е искал да каже друго, той е скрил нещо. Вложил, че отстъпчивият човек не го посрещат мъчнотии. Отстъпчив трябва да бъдеш. Да кажем, иде цяло едно море. Ти отстъпваш, бягаш и се качваш на високия връх. Значи отстъпваш. Далеч си вече. Преклонена глава. Ти мислиш, че който иде със сабята, само като си преклониш главата, тогава сабята не я сече. А, не. Онзи, който иде със сабята, ти ще офейкаш, ще бъдеш на един километър разстояние далеч от него. Като видиш, че онзи, който иде с оръжието против тебе, ти трябва да бъдеш далеч на половин, на един километър разстояние. Но ако разбираш, че само като си наведеш главата, той нищо няма да ти направи, това може само ако е някой благороден човек, тогава няма да ти направи нищо. Но ако е един от тия харамииите, той ще каже, че преклонените глави ги засяга неговата сабя.

Да дойдем сега до същественото. Казва пророкът, Бог му казва, аз те поставих, него го поставил на едно трудно положение: „Които ще воюват против тебе, няма да успеят, няма да те превъзможат, защото аз ще бъда с тебе.“ Сега всички въобще мислим, че като дойде да вървим по стъпките на Бога, по неговото учение, всичко ще ни тръгне така по мед и масло. Ние се намираме в положението на оралото. Като тръгнеш в Господа, ще се впрегнат воловете, а ти ще вървиш подир тях, трябва да цапаш тази земя. И тогава ще имаш

положението, че разбираш, че си орал тази земя. Трябва да я ореш. После, ако ви попитат за вашето верую: „Е, в какво ти вярваш?“ Много наши, които вярват, питат как. Аз какво проповядвам? Пита един: „Ти в какво вярваш?“ Казвам, точно в туй, в което ти вярваш. „Ама че ти знаеш ли?“ „Да, твоето верую аз го зная, е много хубаво.“ „Че отде го знаеш?“ Няма какво да се спорим. Ако му река, че моето верую се различава, вече спор ще има. И казвам: „В каквото ти вярваш.“ Аз зная в какво ти вярваш. Ти обичаш хляба, после обичаш хубавото ядене. И аз обичам хубавото ядене. Ти обичаш да имаш много добра майка, и аз обичам да имам много добра майка. Ти обичаш да имаш един богат баща, и аз обичам да имам силен баща. Точно в каквото ти вярваш, и аз в това вярвам. После казвам, ти не обичаш да те лъжат, пък и аз не обичам да ме лъжат. Ти обичаш, където отидеш, да те посрещат, и аз обичам същото. Все същото. Ти не обичаш да боледуваш, и аз не обичам да боледувам. Ти обичаш да имаш къща и всичко да бъде наред. И аз обичам същото. Тъй, конкретни работи са това. „Ама твоето верую е за Бога.“ Точно такава е моето верую, както твоето. Защото за Бога ние имаме понятие такава, всеки ще каже: „Ние сме създадени по образ и подобие на Бога.“ Както и да е, че е образ и подобие, така е. Каквото съм аз, такъв е и Господ. И какъвто е Господ, такъв съм и аз.

Тогава другото положение. Казват, че човек съгрешава. Кога греша човек? Когато не е подобен на Господ. И щом е подобен на Господа, тогава не греша. Щом не си подобен, ти грешаш. Тогава в какво седи грехът? Щом си подобен на Бога, грях няма. Щом не си подобен по образ и подобие, ти грешаш. Щом вършиш каквото Господ върши, ти не грешаш. Щом не вършиш каквото Господ върши, ти грешаш. Там е всичкото. Питат в какво седи. Дотогава, докато ти правиш каквото Господ прави, ти не си грешен. Щом моето верую питаш, в какво вярвам, какво нещо е Господ... Аз този въпрос не го питам. Но аз правя всичко онова, което Господ прави. Че как може да го правиш? Тъй. Каквото Господ прави, и аз го правя. Тъй

седи животът. И каквото мисли Господ, това мисля и аз. И каквото е намислил да направи Господ някъде, това мисля и аз. Като е намислил Господ да направи някому добро, и аз мисля да го направя. Какво нещо е моралът? Щом почна аз да казвам: „Е, аз съм слаб човек, той е Господ, пък аз съм човек“ – ти си вече на кривия път. Казва: „Аз не мисля така.“ Ако кракът започне да мисли, че той не може да ходи, че той иска да се отдели от мене, иска да стане самостоятелен, на крив път съм. Той е на кривия път. Дотогава, докато кракът се държи с мене и каквото аз желая и кракът ми го желае, иска да го направи, ние сме приятели. Ако ръката ми прави, каквото аз искам, и тя иска, тя е ръка. Когато ръката не иска това, което искам, тази ръка е в противоречие с мене. Кой е правият морал? Онова, което Бог иска от тебе в даден случай, ти трябва да го направиш. Ти си в правия път тогава. Тогава всички блага на живота зависят от тази връзка, която, ако ти имаш тази връзка, ти всичко можеш да имаш.

Сега вие се намирате в града, искате да имате една висока служба и мислите, че най-високата служба е най-важното в дадения случай. То е най-важното в дадения случай. То е важното. Аз бих разсъждавал така. Ти искаш да имаш най-високата служба в една държава. Тя е временна. Но представете си, че вие сте един екскурзиант, имате най-високата служба в България, но се заблудите някъде в планината и оставате там четири–пет дена. Питам, твоята най-висока служба в България какво ще ти помогне? Ще ти коства и живота. И най-високото положение не е да имаш най-високия пост, а като се намериш в планината, да имаш знанието, да може в дадения случай да си намериш пътя и да може хлябът да ти дойде навреме. Не да умреш гладен. То е най-високата служба, да знаеш как да си доставиш хляба. Сега да ви превода. Ако ти имаш известни мъчности в живота си и не можеш да се справиш с тях, питам, какво те ползва твоят висок пост? Ти вярваш, че имаш едно право верую, че Христос е дошъл да спаси света. Ти вярваш, че имаш опитност на светиите, но в своята мъчнотия, която имаш, ти не можеш да се справиш в дадения

случай, не можеш да си помогнеш в дадения случай. Да ви наведе на едно изяснение, къде седи мъчнотията.

Вързали одного с едно въже, но той мисли, че туй въже е целокупно. Опитва се да го скъса – не може, няма и нож, има само една малка иглица. Казва: „Тази малка иглица защо ми е?“ Минава един добър човек покрай него и иска да му даде един урок. Казва вързаният: „Отвържи ме.“ „Не мога да те отвържа, не ми е позволено, но ще ти кажа един начин, по който можеш да се отвържеш. Туй въже е направено от хиляди малки нишки. Трябва да си извадиш малката игла и нишка по нишка ще ги късаш.“ „Ама ще умра.“ „Няма да умираш. Един-два дена ще късаш нишките, аз отивам пак на работа, а подир два дена пак ще се върна и ще видя работата. Да късаш нишките сега.“

Големите мъчнотии, те са направени все от малки нишки. Вие не искате да се освободите от тях. Ще късате конец по конец, четири-пет хиляди конци има, ще ги скъсате и ще се освободите от тази мъчнотия.

Сега туй е външната страна. Туй е една работа на безлюбие. И така е поставен животът, когато няма любов. Защото, ако няма любов, щом има някакви мъчнотии в света, има известно различие. „Ние не вървим по Божествения път, ние сме се отклонили и вследствие на това има едно противоречие. Ако сме вървели по пътя на любовта, тия противоречия няма да ги има. Щеше да има други противоречия от по-лек характер, които по- лесно могат да се разрешат. Та казвам, докато ние влезем в пътя на Божествената любов, в която работите се разрешават по- лесно. И сега някой път ние се нуждаем другите хора да разрешат вашите въпроси. Допуснете сега, ако аз ще ви употребя един пример, други, трети, четвърти, какво ще ви ползва вас това? Вие имате нужда от пари сега. Мнозина от вас, след като ме слушате, отивате вкъщи, хляб нямате там. Казвате: „Хубаво проповядва, учението е хубаво, да вярват хората в Господ, добър е Господ, но хляб, хляб трябва.“ Че важното е там. Да имаш едно верую, при което само

като помислиш, и топлият хляб да дойде при тебе. И онези, на които пресният самун е дошъл, той никога не трябва да каже, че той има един пресен самун. Защото, щом каже, то е тщеславие у него. У българите запример аз съм наблюдавал, той обича много да тропа. А тропането за мен, който много тропа, е човек много тщеславен. Българинът е много тщеславен. Той, като започва в началото нещо, много тропа, че всички да го чуят. Тъй, като някой стражар, да го видят всички. Или у турците има тези пазванти, той отдалеч тропа, да го чуват, а то е тщеславие – ако има крадци, не иска да ги хване, а само да ги сплаши да бягат. И онези крадци да бягат, да ги сплаши иска той. Да ги застави да бягат, да не си съставя беля на главата, без да се кара с тях. А ги предупреждава да бягат само. Казва: „Аз не искам да те давам под съд, а – казва – като минавам, подире ми можеш да извикаш и да избираш друго направление, а аз като вървя, да те няма там.“

Та сега всички, които много се оплакват, много тщеславни сте. И досега толкова тщеславни хора не съм видял. Кой как мине, все ще ми разправи за опитностите си, та съм пострадал, та ще разправя как гладувал, та какво минал, та къде отишъл, но не го приели, та какво безобразие е това. Туй е тщеславие според мене. Не те приели, нищо повече. Че не те приели, запиши си го в книгата. Като дойде, чете ми същия урок, който той ти е дал. Нищо повече. Замълчи си. Същия урок ми четат. Аз запример съм превел един пример, ама вие не сте го приложили.

Един цар искал да опита своите хора доколко те са справедливи и могат да управляват народа. Той дал властта си на десет души министри тайни и заминал. После инкогнито дошъл да ги опита как управляват. Станал един просяк и отишъл при първия министър. Той му дал една съдрана шапка. Той приел шапката и отишъл при втория министър. Той му дал едно парче хляб сух, той го турил в торбата. И най-после връща се царят и дава обявление, че царят вика своите министри на угощение, на банкет да ги дарява за доброто угощение.

Приготвява угощение и каквото е дал първият министър, туря му го за подарък, вторият и всичките подред. Та един ден Христос като дойде, ще има едно угощение, дето всеки ще има точно това, което той е дал, което вие сте дали. Казва: „Какво ще даде?“ Точно това, което вие дадохте.

Та казвам сега, истинското служене седи в това, да извършим волята Божия, да влезем в мисълта, да извършим онова, което Бог изисква от нас. То не е много. В дадения случай аз трябва да извърша това, което Бог изисква от мен. То не е много. В дадения случай аз трябва да извърша точно онова, което Бог изисква. Сега казвате: „Отде да го знам.“ Всеки трябва да знае какво Господ изисква. Ако вашият господар ви изпрати да дадете нещо на някой беден човек, няма ли да знаете какво да му дадете? Даде ви той хиляда лева, вие давате деветстотин лева, а за себе си задържате сто лева. И ги туряте в джеба. Това не е извършване на волята Божия. Когато вършиш волята Божия, за себе си не мисли. Защо? Понеже за тебе други ще мислят. Дотогава, докато ти мислиш за себе си, ти не вървиш по правия път. Като не мислиш за себе си, другите ще мислят за тебе. Мъчно ще разберете това, но такъв е законът в природата. Малкото дете мисли ли за себе си? Не, не мисли, майката мисли за него. Щом то почне да мисли за себе си, майката го вече изоставя. Докато детето уповава на майката, тя се грижи за него. Когато детето стане самостоятелно и почне да разбира, майката казва: „Много добре, отсега ти ще се грижиш за себе си.“ Това дете може да плаче, но то може да се грижи вече за себе си. Дотогава, докато ние разчитаме на Бога, той се грижи за нас. Но щом ние почнем да мислим, той ни изоставя. Вземете и в природата, докато малката птичка мисли, че не може да се храни сама, майката я гледа. Щом израснат крилцата, и майката казва: „Сега можеш да се храниш само.“

Та понякога, когато вие се молите и нямате отговор на вашата молитва, трябва да знаете едно от двете – че или не знаете да се молите, или сте започнали вече да мислите сами за себе си. Господ

казва: „Тази работа вие сами може да направите. Няма какво да се грижа за вас.“ По някой път ние искаме пари от Господа, мислите как да спечелите. Ако уповавате на Господа, парите пак ще дойдат, но по друг начин. Законът тук е друг. Докато вие искате пари от Господ, вашето съзнание не може да дойде. Тогава парите никога няма да дойдат. Когато Господ мисли да ви осигури, това е лесно. Има хора, които толкова са късметлии, че като минават някъде, всички искат да им дадат пари, а някои са толкова куцуз, че отдето мине, никой не иска да им даде нито пет пари. На някой човек Господ е готов да му служи, а на някои не иска да им услужи. Защо е така? Майката е готова за своето дете всичко да му услужи и да му даде, но като дойде до друго някое дете, тя не е готова да му услужи. Законът е същият. Туй дете напълно разчита на майка си, а чуждото е раздвоено, то не разчита на тази майка толкова, колкото на своята. Следствие на което нито детето не разполага с тази майка, нито тя го предразполага. Та казвах: „Господ дава, но в кошара не вкарва.“

Сега аз оставям тия учения настрана, те са разпокъсани. Според мене всичко в света представя разумна цел. Аз взимам за изяснение. Докато кракът е свързан с цялото тяло и мисли само да служи на тялото, той ще има всичката най-хубава храна и всичко ще му е наредено. В който ден се откаже да служи на тялото, тогава той ще бъде поставен на нови страдания. Това е органическата страна на въпроса за мен. Та казвам сега, противоречията, които съществуват, вие трябва да намерите причината на тия противоречия. Да допуснем, че понякога вие чувствате, че хората не ви обичат. Аз бих желал да ми кажете, да ме осветлите как познавате, че хората не ви обичат. Казвате: „Аз чета това.“ Четеш го. Казвам, десният крак казва, че левият не го обича. Аз разсъждавам, значи левият крак не иска да носи от тежестта на тялото, не иска да помага на десния крак. Това е обяснението, когато казва десният крак, че левият не го обичал. Не го обича, защото не иска да му помогне. Като се подчини левият крак, десният крак казва: „Левият крак ме обича.“ Това е любов. След това

десният крак казва на левия: „Искам да видя твоята любов.“ В дадения случай, ако левият крак не е разположен да носи товара на един човек, не през целия му живот, но само за един момент, това показва, че той не обича десния крак. Обаче, ако той е готов само за един момент да му помогне, тази обмяна е любов – любов в малките работи. Двата крака трябва взаимно да си помагат – като пренасят товара на тялото ту на единия, ту на другия крак. Един човек е скръбен, в дадения случай ти ще му вземеш скръбта, не всичката му скръб през деня, но само за малко време, за един момент само, докато заякне. А после пак ще си носи скръбта. Не му говори много, но кажи: „Твоята работа скоро ще се оправи, след три дни съвсем ще се оправи.“

Да ви приведа един пример. Има един начин, по който работите могат да се оправят. Не искам много да ви обяснявам. Един българин ми разправяше следния пример. Двама приятели живеели заедно в Америка. Единият от тях бил рационалист, той вярвал, че нещата стават тъй, както стават, а другият вярвал, че имало друг начин. Той бил мистик. Първият от двамата приятели изпада в едно противоречие. Той отишъл да следва в Ню Йорк, но по едно време толкова загазил, че нямал нито пет пари. Трябвало му около сто долара да изплати дълговете. Трябвало да отиде някъде през лятото, но нямал нито пет пари за път. Той пише тогава на приятеля си: „Много пъти си ми казвал, че Господ помага, но не зная как. Имам да давам на училището, но нямам пари.“ Тогава другият му отговаря: „Когато получиш писмото ми, твоите работи ще се уредят. Ако не се уредят, пиши ми и аз ще ти пратя пари.“ Аз бях готов да му помогна, да изпълня Божиите работи. Затова отделих сто долара настрана, за да му помогна в случай на нужда. Минава се седмица, десет дена, приятелят мълчи. След две седмици се обажда с писмо и казва: „Не мисли заради мене. Вчерашният ден беше най-щастливият в живота ми. Стоте долари получих. Имам пари, не се грижи за мене.“ Отде му дойдоха парите, той не пише. И досега не зная това, но ето как стават

работите. Благодарете се, че туй, което не знаете, в света е реално, а туй, което знаете, е нереално. Това, което не знаете как става, то е реално. В това, което не знаете, вие не може да се съмнявате. А в това, което знаете, вие всякога може да се съмнявате. Това е един контраст.

Та казвам, по някой път вие се отнасяте небрежно. Изгревчани често философстват и след дълги разсъждения казват: „Е, ще се оправят работите по някакъв начин.“ Тъй е, ще се оправят. Но има един разумен начин, по който могат да се оправят. Светът има един закон, според който най-малкото съмнение, което човек може да има в себе си, в своето съзнание, ражда най-голямата спънка. Аз съм забелязал това във всичките си наблюдения. Понякога най-малките колебания с години забавят работата. Но когато съмнението изчезне, когато колебанието изчезне, работите стават. При най-малкото колебание, при най-малкото съмнение, работите не стават. Минавам един ден покрай бостана, гледам, нашият брат Ангел посадил осемнайсет-двайсет корена дини, но тъй хубави. Казвам: „Тази година ще има много дини.“ Но по този начин аз направих голяма пакост на тия дини. Като казах, че тия дини са много хубави, един приятел се влюбил в тях като в млада мома. Един ден той отишъл да ги прекопае, както правил това в тяхното село. Решил да тури пръст в средата, да им държи влага. Отивам след това, гледам, той осакатил ги дините. Виждам, че погрешката е моя. Аз трябваше да кажа на тоя човек, че дините са много добри и да не ги бута. А той като чул, че дините са много хубави, рекъл да ги направи още по-хубави. След това го викам, да му правя бележка. Казвам: „Трябваше ли да буташ дините, да ги осакатиш? Ти се много престара.“

Казвам, не хвалете работите предварително. А този брат, като отишъл при дините, изпочупил листата им. Ама тъй правели в нашето село. Тъй правите, но сте осакатили нивите си. Този закон работи навсякъде. Щом помислите, че работите ви вървят много добре, непременно ще дойде някой да тури пръст отгоре. Щом туриш пръст, ще ги осакатиш. Сега да дойдем до практическото

приложение. Това са странични работи, които нас не ни интересуват. Вие искате да имате един вътрешен прогрес, вътрешно разбиране. Във всинца ви има една голяма погрешка – много сте нетърпеливи. Ето във всеки седи нетърпението ви, всички много говорите. И аз говоря, но вие говорите десет пъти повече от мене. Аз говоря само докато съм на амвона, а вие през целия ден брътвите. Де кого срещна, все приказвате. С кого се срещнете, погледнете се малко както англичаните и си отминете. Срещат се в Лондон в една тясна улица един английски лорд със своя кабриолет и идат руски княз, но не могат да се разминат. Руснакът изважда вестник „Таймс“ и започва да го чете. Изчел го от кора до кора. След това англичанинът изпраща слугата си при руснака и казва: „Моля, като прочетете вестника, да ми дадете и аз да го прочета.“ Така си изпитали търпението. След като прочел вестника, англичанинът като по-практичен казва: „Може ли сега да разменим кабриолетите си? Аз да се кача в твоя, а ти в моя и по такъв начин да разрешим въпроса?“

Казвам ви, на всинца ви трябва търпение. Направите една погрешка, вие бързате да я изправите. Не бързайте много. Направете едно добро, и с това ще изправите погрешката. А вие, като бързате да разправяте погрешката си, понакичвате я малко. Срещнал съм много българи, които, като разправят една своя опитност, винаги я понакичват. Всички обичат да украсяват. Някой разправя: „Аз бях на едно събрание, дето имаше петстотин души.“ Всъщност имало само сто души. Четиристотин преувеличил. След това продължава: „Всички слушаха с голямо внимание.“ Не е така. Няколко слушали, а другите спали. Според мене, аз считам, че слушат само онези хора, които изпълняват. Аз зная, че не ме слушат. Който слуша, той изпълнява още като излезе навън. В слушането трябва да се приложи законът на любовта. Господ казва на пророка: „Ако ние вършим неговата воля, той ще бъде всякога с нас.“ И въпросът може да се реши само тогава, когато ние сме с Господ. От всичко казано, две неща са важни. А останалото, което ви говорих, е забавление.

Важно е да бъдем ние с Господа и Господ да бъде с нас. Ти можеш да бъдеш с хляба и хлябът ще бъде с тебе. Така аз превеждам думите: да бъдеш при Господа. Да бъдеш при Господа, значи да бъдеш при хляба. А Господ да бъде при тебе, значи хлябът да бъде при тебе. Да бъдем при Господа, то е да сме при хляба. Да бъде Господ при нас, значи хлябът да е в нас. Щом хлябът е у нас, щом Господ е в нас, това значи да имаме вътрешна сила да може да функционираме. И Господ трябва да бъде при нас. Господ не може да бъде при нас, ако ние не сме при него. Първо ти ще бъдеш при хляба, а след това хлябът ще бъде в тебе. Щом хлябът влезе в тебе, тогава ще се яви вътрешната сила, и тогава ще се разберем. Този закон работи във всичките полета: и във физическия свят, и в духовния свят, и в умствения свят. Приложението е навсякъде еднакво. Най-първо ти трябва да имаш една идея. Тази идея трябва да влезе вътре в тебе и след това да почнеш да работиш. Та сега не ви остава нищо друго освен да бъдете постоянно при Господа и Господ да бъде постоянно при вас.

Този е вътрешният смисъл на живота. Да няма прекъсвания. Понякога нуждите на живота и много други работи постоянно прекъсват съзнанието и отнемат онези правите отношения, следствие на което имате скърби, колебания, страдания, двоумения, недоволство, какви ли още неща не. Това е все прекъсване на естествените връзки. Ако имаме това естествено състояние, няма да имаме никакви противоречия. От всички тия противоречия ние остаряваме, погрозняваме, умираме. Какво ли не става с нас. Тези неща ще се избегнат само ако възстановим тази вътрешна пълна връзка, да бъдем постоянно с Господа и Господ да бъде постоянно с нас в своята пълнота. Този е пътят, по който вървим. Туй е приложението, което може да постигнем днес, може да постигнем утре, може да постигнем след десет и повече години, когато искаме. Когато приемем учението, ние ще имаме тази вътрешна опитност и животът ни ще бъде разрешен. Тогава ще знаеш какво нещо е живот. И тогава думите на Христа „Това е живот вечен, да познаят тебе,

единаго, истиннаго Бога“ ще ни бъдат ясни. Христос, който е изпратен на земята, това сме ние. Онзи, който го е изпратил, това е Бог. Бог е този при когото трябва да бъдем. И тогава можем да кажем „Това е живот вечен, да познаеш одинаго, истиннаго Бога“. И тъй, да бъдем при Бога и Бог да бъде при нас. Да изпълняваме волята Божия и Бог да изпълнява волята чрез нас, това е сега приложението в живота.

Аз ще ви дам един план днес, да видим как ще го изпълните. Много противоречия имате, но няма какво да философствате. Цярът на тия противоречия е за пет пари. За този цяр можем да похарчим хиляди, хиляди, но нищо от това. Ние искаме да се изправят някои мъчнотии. Но не по човешки начин. Всеки иска да знае какво ще стане. Има един план, по който може да работите, на всинца ви може да се разправи, но сега не искам никой да ме пита за него. Ще ви дам един план, да видим колко души от вас могат да го изпълнят. У всинца ви трябва да има едно и също желание. И ако във всинца ви желанието е едно и също, това ще стане. Той е най-малкият план. Сега няма да ви го кажа, но в скоро време мисля да ви го кажа, та да тръгнат работите ви напред.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

35 утринно слово 23 юни 1935 г., неделя, 5–7.25 часа София – Изгрев

И ДО КРАЯ, КАКТО И В НАЧАЛОТО

(НИЩО НЯМА ДА ВИ СТАНЕ)

Размишление.

„Отче наш“

„Пътят на живота“

„91. псалом“

„Молитва на Царството“

„Добрата молитва“

Втора глава от пророк Йеремиа

Пророкът описва една история на миналото. Каква връзка може да има в прочетената глава на пророка, който е писал преди няколко хиляди години – хора, които са живели в такива времена, и вас, които живеете сега в една епоха на светлина. Може би вашите грехове не са такива, както греховете тогава на тези, които пророкът описва. Закон е вътре в природата: когато някой предмет или някое живо същество седи далече от тебе, ти нямаш никаква връзка, никакви отношения, ти не се интересуваш. Не знаеш нито доброто, нито злото на този предмет.

Допуснете, че във вас няма никакъв вкус. Вие не знаете какво нещо е същината на плодовете. Представете си, че живеете един живот като една риба във водата. Такова едно състояние. И вие може да имате известни понятия за ония всички процеси, с които се ползват съществата, които живеят във въздуха. Една риба даже не може да си въобразява някой път престъпленията, че е крала, че е яла. Никой не може да я осъди, – няма такъв закон – че е влязла в някоя градина и е яла плодове без позволение. Рибата може да бъде осъдена, че е глътнала някоя друга риба цяла. Това може да бъде, глътат се рибите цели. Питам тогава, вие като си глътнете храната цяла, какви

сте тогава? Като рибите. Или като бързате в яденето си. Много хора има, които казват, че не им остава време да си дъвчат храната и бързат да се нахранят.

Туй е състоянието на рибите. Рибите не са се научили да си дъвчат храната. Туй изкуство на яденето те не го знаят.

Сега трябва да се вижда външната връзка. Има една философия на живота и малко хора има, които да се занимават с нея. Хората са заети с обикновени работи. Сегашните хора са заети с обикновени работи. Нямах обуца, искаш да излезеш навънка, пък пътят не е гладък, е бодлив. Ти мислиш само за обувката. Или не си свикнал на слънцето, аристократ си, сега си изпаднал, трябва да идеш да работиш, после трябва ти една голяма, широка шапка, ако те грее слънцето, ще слънчасаш. Сега може мнозина от вас да говорят, че са жънали на полето. Но вие не знаете как жънат селяните. Вие седите вкъщи и казвате: „Колко е хубаво житото.“ Вие не сте били там. Някои от вас са били, но за много малко време, по четири, пет, шест, седем часа не сте били на нивата.

Казвам, хубаво ще бъде някой път религиозните хора да жънат малко, четири–пет дена, да не забравят. Или пък е хубаво за религиозните хора по четири–пет дена да копаят. Някои са забравили това изкуство. Сега въпросът не е за жъненето. Има и женитба, жениш един момък. А думата жънене, садене на жито – българинът казва жънене за житото, а жени сина си, разбира друго – женитба. Жетва. Значи имаме жъне жито, жени сина си и има и друго – съществителното име жени. Та една дума не знаеш какво означава. Нивата ли се жени, синът ли се жени, или множествено число жени? Види се, езикът не е много богат. Трябва една нова дума да се тури, която да означава жъне се нивата, жени се синът или те се женят. Вие не може да си представите, Господ дал цял един народ като индивид – Израил.

Тази Йерусалимска дъщеря коя е? Държи я отговорен. Един народ го държи отговорен като една мома. Вие същото имате. Какви

са вашите отношения? Вие се готвите за невидимия свят или за Божествения свят, или очаквате добри дни, и по някой път се спъвате с ония противоречия, които се изпречват в живота ви, и не може да си обясните защо са дошли. Ако праведникът страда, има за какво да страда. И ако грешникът страда, и той има за какво да страда. Но причините не са едни и същи. И опитността, която грешникът има, и опитността, която праведният има, не са едни и същи. Ако праведникът страда и ако грешникът страда, те са две различни състояния. Грешникът страда и постоянно роптае. Често вие имате страдание и роптаете, казвате: „Това на мене ли се даде аз да страдам.“

Вие мислите, че сте праведни по Бога. Други от мене има по-големи грешници, не страдат. Аз пък, праведният човек, който по три пъти се моля на ден, и толкова страдания. Питам, ако човек се моли по три пъти на Бога, тази работа за Бога ли е, или за него? Аз се моля три пъти на ден, тази работа за Господ ли е, или за мене? Че аз ям три пъти на ден, тази работа за Господа ли е, или за мене? Заради мен, разбира се. Аз ям, пък искам Господ да плаща. Аз се удоволствам, пък искам за моите удоволствия Господ да плаща. Е добре, ако вие влезете в някоя гостилница и там ви нагостят с едно лошо ядене, и вие излезете навънка, крив ли е вашият баща, който ви е родил?

Случва се по някой път ние се възмущаваме защо се случват някои неща. Ако ви нахрани някой гостилничар с лоша храна, баща ви и майка ви, които са ви родили, ли са виновати за туй? Ние по някой път държим Господа отговорен, като се случи някое нещастие. Ние го държим отговорен, че е допуснал тия работи. Е питам, ти отиваш, вземаш пари назаем – в сегашната епоха не зная туй вземане пари назаем историята му, кой е бил първият, който е взел пари назаем в далечното минало. Ако проучите въпроса, има си история. Сега има подписване на полица. Отиваш ти, вземаш пари назаем. Какво се постига с вземането пари назаем? Ти вземеш пари назаем, не можеш да ги върнеш, съдят те за парите. Вземаш пак пари и най-

после минаваш за един човек, че не си честен, щом не можеш да ги платиш навреме. Минаваш за нечестен. Вземеш пари, но дадеш обещание, и не си изпълниш обещанието. Те са синонимни работи. Имаш едно верую, казваш: „Ако Господ ми помогне, така и така.“ Но тъй се покажат работите, ти забравиш Господа. Ние за своите удоволствия в света често жертваме най-великото.

Сега аз не искам да се спирам, има известни положения, които аз ги считам нереални. Мене не ме трогва едно представление. Никога не съм плакал, когато гледам един актьор – плаче на сцената. Той иска да се покаже, да се представи, че страда, че се мъчи, всичко туй. И се чудя на ума на актьорина, и се чудя и на своя си ум, че съм отишъл да гледам, че този иска да представи нещо. Аз съм гледал хора пред мене, плаче този човек, има защо да плаче. А този на сцената плаче и не може да плаче насвят, но защото му плащат трябва да плаче.

Разправя една софийска ученичка, която свършва гимназията, та направила една погрешка, та директорът, ще я изключат от училището, а тя иска да покаже, че може да учи. Плаче, а не може да плаче. Тя сега си наплюнчва със слюнки устата си, та маже си, дано измами директора си. Да се покаже, че е плакала. Питам, отде й дошло на ума, че слюнки трябва да покаже, да се смекчи сърцето на този директор, да не я изключат от училището.

Сега примерът, който ви привеждам, е действителен пример, но казвам във връзка, той е един действителен пример, не е измислен. Мене ми го разказаха. Тя самата ученичка ми разправи една своя опитност. Казвам, какво отношение има тя, с отношенията там. Та често ние си плюнчим очите с плюнки, за да покажем, че страдаме. Ние някой път си представляваме, че страдаме повече, отколкото трябва.

Сега, за да се разбере животът в неговата пълнота, човек трябва да се абстрахира от своя личен живот. Личният живот на човека го

вплита в дреболии, дето не може да се намери истината. Аз наричам дреболиите ето какво представляват.

Представете си, че аз съм облечен с един много хубав костюм бял, че одето мина, има възможност да падне нещо – или някаква капчица, или някой предмет черен, или имаш печка, или соба, туриш ръката си отгоре, погледнеш някой път по невнимание, ходиш да буташ черни предмети, и оцапаш се. Ако си облечен с бели дрехи, до вечерта веднага ще ти се развали настроението. И най-много хората страдат, когато се влюбят някой път. И майки, и бащи, и млади, та се облекат със своите бели дрехи, и ги оцапат, пък и някоя муха дошла някой път, или някой бръмбар и турил една точка. Пък може и като вървиш, някоя птица, като си лети и цръкне и тя, и нещо капне отгоре ти на дрехата. Това са неща, които стават. Та ми разправяше един хуморист. Той таман си турил цилиндъра – щял да ходи на една министерска среща, и като върви, трак – нещо паднало на цилиндъра му. Снел той цилиндъра си, казва: „Хей. Не знаеш ли, че аз на randevу отивам, оцапа цилиндъра ми.“ И връща се пак вкъщи да се очисти цилиндърът му. Казва: „Закъснях с пет минути“. Обаче тази птичка, която не знае, че има някое същество с такива превзети възгледи – и аз наричам тази птичка, която хвърка из въздуха, и тя няма понятие от порядките на хората.

Та казвам, туй което птиците правят, и ние го правим. По някой път във вашия живот като малките птици и вие със своите мисли и чувства, и желания често оцапвате онова хубавото вътре във вас. Човек има нужда от едно желание. Една птичка има нужда да изхвърли нечистото, но тя трябваше да иде надалеч в гората. А тя, като си върви по пътя, понеже си търси храната и едновременно се изпуска – че дето падне. Значи птичките оставят своите нечистотии там, дето не трябва. Ако птиците бяха умни, тя трябваше да се върне в гората, и после пак да иде в града. Това е възпитанието. Птиците така трябва да правят. Аз гледам тук някои лястовички така си държат чисто при себе си. Умният човек трябва да извади една аналогия. Аз

изваждам от тия лястовички едно правило за себе си. Казвам, толкова им стига умът. Представа нямат те, прощавам им, за една лястовичка е позволено да прави, но за един човек туй, което лястовичката прави, за един човек не е позволено да прави. И ако човек го прави, в него ще се зародят известни противоречия.

Но сега туй, което за нас е важното, то е следующето. Вашето положение не трябва да бъде като положението на онзи ученик. Във Варненската гимназия един от бедните ученици, но доста умен, отива той да се храни, но няма нито пет пари, влиза в гостилницата. Гостилничарят – някой си Шишко, всички го познават. Сега ученикът дава вид, като че баща му е пратил пари, така се представя, седи, казва: „Шишко, я да ми сложиш.“ И Шишко мисли, че баща му изпратил пари, дава му всичко, което той поиска. Една порция, втора, трета, четвърта. Той се наял хубаво и най-последно, като става, Шишко казва: „Е, плати.“ „Е, нямам.“ „Е, като нямаш, кажи само една порция, а ти разполагаш, като че баща ти е пратил пари. Излъга ме.“ Хваща го Шишко, че го набива добре. Искал повече, отколкото трябва. Излъгал Шишко. И Шишко го набива. Онзи излиза навънка и казва – Шишко се тревожи, че той ял повече, отколкото трябва, и го излъгал, че не можал да се досети. Той четири порции изял. А ученикът, като излиза, казва: „Наби ме, ама се наядох хубаво.“

Питам сега, от двамата кой мисли по-хубаво? Шишко има една слабост, той дава четири-пет порции, но очаква да му платят за всяка порция, за да спечели повече. Другият излиза навънка, казва, че при неблагоприятните условия се радва за едно нещо, казва: „Пострадах.“ Вие някой път мязате като този ученик гладен, гледате, след като страдате, поне се е наял. И като спечели човек, той мяза на този ученик. А като са го излъгали и са му взели, той мяза на нашия Шишко.

Туй, за което ви говоря сега, е обикновеното в живота. Животът не се постига с обикновени работи. Обикновените работи са само едно средство, едно условие за онова великото в живота, което трябва

да се постигне. Ако вие изучите азбуката, това са елементарни работи, това са само едно условие. И ако знаете как да учите, защото не само трябва да учите буквите, но трябва да учите слоговете, но трябва да знаете всяка една буква при какви дадени условия къде да я поставите и как да образувате думите. И после трябва да знаете закона, по който езикът се развива. Като един поет ще бъдете. Как стават хората поети? Когато знаят да поставят думите на тяхното място. И кога се научава човек да пише? Когато всяка една дума е турена на своето място. Кога се научава човек да мисли правилно? Когато всяка една отделна мисъл е на своето място. Ако ти предизвикаш една мисъл или едно чувство, които не са намясто, ти не чувстваш правилно, не мислиш правилно. Да вземем сега думи, които сега всички говорят: „Не живеем добре.“ В сегашния живот хората постоянно казват: „Не живеем добре.“ Какво значи „Не живеем добре“? Какво разбира този човек, като каже „Не живеем добре“? Туй, че в семейството не живеят добре или че обществото не живее добре? „Няма живот“ подразбира, че няма достатъчно ядене и пиене. „Не живеем добре.“ Ядене няма. Туй разбира човек.

И от какво се обуславя яденето на човека? Яденето се обуславя от неговата мисъл. Хубавото ядене в хубава мисъл се обуславя от неговите мисли, от неговите чувства. А здравето на човека се обуславя от неговите чувства. Зависи как се храниш. Много от съвременните болести, от които страдате, се дължат от тази неестествена храна, неестествено ядене. А неестественото ядене произтича от факта, че мисълта не е била правилна. Човек ще мисли едно, а друго ще чувства, а яде друго. И вследствие на това между неговите мисли, чувства и яденето няма едно съответствие, няма една вътрешна връзка. Ти може да си много добър музикантин, много да си добър шивач, добър слуга, но туй ни най-малко не показва, че си добър човек. Една мома може да обича своя възлюблен, да му пише по едно писмо на ден, спрямо него може да бъде разположена, но това ни най-малко не показва, че тя е разположена спрямо другите. Тя заради

любовта към своя възлюблен прави лъжа спрямо другите. Майката може да бъде разположена спрямо своите деца, но тази любов спрямо другите не показва, че тя е разположена спрямо тях. Едно несъответствие.

Човек може да бъде много разположен спрямо себе си, без да е разположен към хората, и обратно. А истинският живот подразбира да бъдеш ти разположен към Бога, към ближния и към себе си. То е идейното. Значи да изпълниш туй, което наричат съвременните хора, да изпълниш задълженията си към Бога, задълженията си към ближния си и задълженията си спрямо самия себе си. И това е най-мъчното изкуство. Най-мъчното изкуство е да влезеш в положението на един човек в даден случай, да разбираш неговите нужди. Един обикновен учител, съвременен учител, мъчно може да влезе в положението на своя ученик, но и един съвременен ученик мъчно може да влезе в положението на своя учител. Една съвременна майка мъчно може да влезе в положението на своите деца. Влизат донякъде, но за духовното вътре, за този духовен живот – майки има, които разбират нуждите на децата си, но не разбират духовните им нужди. Те ги хранят, без да разбират техните духовни нужди. И вследствие на това има едно вътрешно отчуждаване. Майката мисли, че дъщерята върви по една неправилна посока, и те се намират в едно противоречие. Баща и син не се разбират. Бащата мисли едно, синът мисли друго. В едно отношение бащата е прав, в друго отношение синът е прав. В едно отношение майката е права, някъде дъщерята е права, майката е крива.

Сега и аз, като ви говоря тези въпроси, влизам ли аз във вашето състояние, и вие дали ме разбирате? Някои неща аз ви говоря, за да отвлека вашия ум от непотребни работи. По някой път известен говорител представя, че животът е лош. Да кажем, че човек на земята не му трябва много за другия свят. Той трябва да живее. Донякъде това е вярно. Един човек, който не може добре да живее на земята, как ще живее в небето? Законът е такъв, не че небесният живот е зависим

от земния, но земният живот е като едно условие. Придобитото на земята, земният живот ще даде своя разцвет и своите постижения на човека. И човек ще постигне много повече в духовния свят, отколкото тук, на земята.

Запример как хората тук се разбират? Имайте вие предвид в любовта как ще се разбират? Двама души се обичат, нали? Но за да има едно разбирателство, в какво седи любовта? Тогава, ако всеки определи в какво седи любовта, ще види какво голямо различие има, ще се направи. Някои неща са верни, както хората разбират, но онази любов, която дава подтик, тя не е тази, която ние разбираме. Тази любов, с която ние се занимаваме сега в света, тя всякога ще ни спъне. Запример аз разбирам любовта на хората – всякога хората да се отнасят към мене добре. Но ако всичките съвременни хора могат да ме уважават и почитат, туй тяхно почитание и уважение може да ме спъне. Следователно, за да не изгубя тяхната любов, по някой път, за да не изгубя някой приятел, неговото уважение, казва: „Да идем да се почерпим“, и аз хайде, ида да се почерпим. Но може да съм ученик, ще закъснея, но за да имам доброто мнение на моя директор, аз ще рискувам срещата. В някое отношение е по-добре да не те обичат хората. И казвам, любовта между разумни хора е една, а любовта между онези хора, които не разбират живота, е съвсем друго нещо.

Та сега какво трябва да се прави? Простото правило. Направете един превод. Ти си един екскурзиант, искаш да пътуваш по планините. Понеже краката ти ще играят една важна роля, ти ще имаш едни меки обуца, направени от най-добрия майстор, тъй щото да няма стягане и краката ти вътре да бъдат свободни в обувката, да не се образуват никакви мазоли и никакви пришки. Ти се оплакваш, казваш: „Не си струва човек да ходи на екскурзия.“ Виноват е обувчарят, виноват си и ти, понеже си решил да идеш с едни обуца, които са модни, парижки. А парижките обуца не са за екскурзия. Те са за дами, които ще вървят на сто крачки и ще се върнат пак назад. А с такива обуца на екскурзия не се ходи. Преведете сега тия обуца. В

себе си направете едно вътрешно сравнение, една добродетел, която човек носи със себе си. Ако тази добродетел образува известни мазоли, тази добродетел не е намясто. Ако имаш едно добро, което тебе ще спъне, да се научиш както този човек. Някои хора казват: „То на този свят не се учи, аз ще се уча в другия свят.“ Те не се учат в този свят, а очакват да се учат в другия свят.

Нашият живот на земята е едно развлечение. Не само нашият живот, животът на всички същества на земята е едно развлечение за висшите духове. Когато те имат едно малко развлечение, всичките противоположности, които ние имаме, за тях са едно развлечение. Но за нас не са развлечение. Развлечение е за една свършена публика. Когато някой актьорин, акробат е на сцената, той се усеща унижен. Че на вас е дадена ролята на някой престъпник, мъчите се да представите как трябва да се краде. Не ти е в естеството, но ти си представяш как се краде. И най-после ще те съдят на сцената като крадец. И ще гледаш като убият крадеца. Значи и ще гледаш убиването. И най-после ще кажат: „Отлично игра ролята си.“ Значи на сцената като откраднеш, всички ще те похвалят, а в действителност като направиш туй изкуство, ще те турят в затвора. Питам, какво ще разберете от това? На сцената се позволява туй развлечение. Като целунеш някого на сцената, казват: „Много хубаво целува.“ А в действителния свят като целунеш някого, ще намериш затвора. Един негър си позволил да целуне една благородна американка и го глобяват десет хиляди долара. То прави много нещо. Ако ти отърва – още веднъж. Българинът, ако направи веднъж, няма да си позволи втори път това. Туй в странство те са един милион, пет милиона не по сегашната валута, но пак са приблизително осемстотин хиляди лева. Целия си живот един българин няма да може да си плати едно удоволствие.

Питам тогава, ако една наша погрешка в живота, такава малка погрешка в живота, даже един праведен човек като направи, ще му струва цял един живот. Питам тогава, струва ли си една целувка за една американка цял живот да иждивиш? Аз съм гледал млади моми.

Аз наричам млади моми, всички вие сте все млади моми. И млади, и стари, все сте млади моми, които гледат, че не са ви писали. Или след като сте писали, получили сте едно студено писмо. Туй още веднъж да не ми правите. Тъй пише възлюбленият и скъсва работата. И вие четири реда сълзи. За какво? Още веднъж да не ми пишете. Че казвам, щом не ме иска, аз ще се освободя. Няма да харча пари за книга и мастило, ще се освободя. Няма да правя разноси, защото за любовните писма се тургат най-хубавите пликове, най-хубавите писма. Аз съм виждал моми, та ще турят най-хубави пликове. Така съм гледал моми, които пишат любовни писма. Напише едно писмо, че го съдере. Пак пише, направи една погрешка, пак го съдере, момата десет пъти пише, пише и като го гледа, пак го съдере, не е хубаво. После плика ще съдере, че един, втори, трети. И казвам, колко е внимателна тази мома. Казвам, ако тя в целия си живот така внимателна би била, цял светия ще стане. Но щом се ожени, тя вече не къса писмата. Да свършим живота, тъй както го започнахме. Туй е най-хубавото.

(Учителят затваря Библията си.)

Както в своите любовни писма си внимателен, така докрай пиши писмата си. Хубаво пише тази мома. Като скъса едно писмо, второ напише, писмото да е без погрешка. Хубаво е. И лошо е, когато тя престане да не пише, тъй както е писала на младини. И хубаво е тя да запази същите чувства, които е имала в младините си. Ако тя запази тия чувства както първата любов, така да бъде и последната любов. И лошото е там, че започва с хубавата любов, а свършва с лошата любов. Започва със сладките думи и свършва с горчивите думи. Започва с добрите мисли, свършва с лошите мисли. Започва и недосвършва. Там е всичкото сега. Една от големите опасности в неразбирането на живота е, че започва много добре, а не довършва работите.

И пророкът пише в тази глава, той се оплаква, че Израил в началото много добре е вървял в пустинята, но после отбил се някъде, влюбил се някъде.

Та аз уподобявам положението на пророка на това. Сега вие всинца сте моми – и стари, и млади, без разлика, да не казвате, че някого нямам предвид. Всинца ви имам предвид. Ако съм ви нарочил, всинца ви съм нарочил. Всинца ви имам предвид без разлика, без изключение. Тъй го разберете сега. И туй изяснение, което ще ви дам, се отнася без изключение за всинца ви. Някоя мома като е много целомъдрена, като се запознае с един момък, идеално върви година, две, три. После тя се отпуска, отпуска с единия, завърти работа с други десет души. На всинца им пише, че ги обича, и те я лъготят. Туй пророкът описва, че Израил има много богове, та те са много богове. Та лъже Господа, лъже и другите богове. Та Господ се възмущава от многото ѝ любовници. Там седи въпросът.

Та и ние, съвременните християни, вие имате същата слабост, много любовници имате. Пълни сте, вътре във вас не е Господ, който седи на първо място и заради него да направите всичките жертви. Някой път правите някоя жертва, а друг път не правите – тъй между другите работи и ни пет пари не давате. И вие вярвате, но щом се разсърдите, ни най-малко не мислите, че има Господ. Господ го няма тогава. После ще ти дойде наум, че има Господ. Като нарежеш някого, хич не мислиш, че Господ го има. А след като направиш прегрешението като Адам, тогава чуеш гласа на Господа: „Адаме, къде си?“ И казват сега, че Господ го нямало. Той беше там. Те казват: „Че няма го Господ.“ А той беше в райската градина и наблюдаваше първата жена, като беше вкусила от плода, тъй си вторачил очите. А тя хич не гледа Господа, а гледа новия любовник, който е дошъл там. Господ гледа, дано се обърне, да ѝ каже: „Какво правиш?“ Не казва, че е там. Тя не поглежда, а гледа другите. А той наблюдава. И Господ видя това. Те казват, че го нямало, но той е наблюдавал там. А тя даже око не е хвърлила. Тя се е загледала в онзи втория любовник какво ще каже. Тебе те ангажира една мисъл, втора. Ти мислиш, като кажеш тъй-тъй, всичко ще се уреди.

Всяка една лоша дума, която човек може да каже, това е забраненият плод, който ти можеш да изядеш. Всяко лошо чувство, което ти можеш да опитаеш, то е един забранен плод. Всяка една лоша постъпка, която ти можеш да направиш, колкото и да е малка, това е един забранен плод. Тия малките плодове, които всеки един човек всеки ден ги яде, та ти си, който ще съдиш себе си. Ако ти не си господар да виждаш своите погрешки, никой отвън не може да дойде да ти поправи живота, да поправи човека. Нищо не може да те умие. Отвън десет пъти можеш да се умиеш, но в душата си трябва да бъдеш господар.

Една мома – да кажем, дават пари, тя да не може да ги вземе, ангажирана е. Ангажирани сте. Искате един момък да я види, а тя казва: „Не, доста ангажирана съм.“ Дайте го на онази мома, която не е ангажирана. Мислите ли, че всеки един човек, който ви дава едно цвете, той ви ангажира, който ви дава едно цвете? Вие не знаете, даже не подозирате, аз може да ви тикна в една бея, ако не ме разберете. Вие откъсвате едно цвете и го давате някому. И мислите, че сте направили някое голямо добро. Ако този е един човек просветен, адепт, да, но ако е един обикновен човек, вие сте му направили една голяма пакост. Аз, ако съм на вашето място, ще кажа: „Помириши моите цветя, но никога няма да откъсна едно цвете. Ако е един плод узрял, мога да му откъсна и един, и два, и три, да си хапне, но едно цвете няма да му дам. Защото той не е достигнал дотам. За да дадеш на един човек едно цвете, той трябва да е един мъдрец. И казвам, само пчелите имат право да посещават цветята и да изваждат от тях мед. Сега тук се изисква разбиране. Мъчно може да влезете вие да разглеждате нещата, както аз ги разглеждам. И аз не искам да ги разглеждате по този начин. Но казвам практически принцип, не да се не гледа на едно цвете, не че е грешно, никакъв грях не е. Но то е един повод. На този човек ако му дам едно цвете, аз ще го тикна в един крив път. Да ви дам друго едно сравнение.

Често виждам бащи, които пият вино или ракия. И бащата каже за сина: „Да му дадем малко, момченце е, да близне.“ И майката каже: „Да не стане на момчето нещо. Да си близне от ракията.“ Но детето не знае. Днес му даде бащата едно откъснато цвете, утре му даде едно откъснато цвете, и, погледнеш, след десет–двайсет години синът е станал пияница по единствената причина, че бащата иска да обслужи на детето да не му стане нещо. А то сега му става нещо. Ако бащата не беше му дал, нищо няма да му стане. А понеже му дал – стана му нещо. А майката казва: „Дай му, да не му стане нещо.“ Не. Нищо няма да ви стане. Нищо няма да му стане. Бащата, ако иска, да ви даде от своята ракийка, не взимайте. Баща ви има право да яде и пие и вино, и ракия, но вие, младите, нямате никакво право. На вас, младите моми, казвам. На вас, младите моми, всинца вие, които никога не сте пили ракия и вино, казвам: нищо няма да ви стане. Не се учете така. Баща ви казва, майка ви казва: „Ще ви стане нещо.“ Нищо няма да ви стане. Не пий. Щом пиете, ще ви стане туй, което на баща ви стана. Пияница ще станете, и оттам насетне човек не може да прокопса. Ако ти пиеш или вкусиш, само близнеш от ракията или от винцето, аз мога да ви предскажа какво ще ви се случи. Не зная живот, който започва с вино, което опива, и ракия – този живот не може да бъде щастлив.

И онези тълкуватели. Отишъл Христос и направил виното, и му казали: „Защо си оставил най-сладкото вино за най-послед?“ Христос иска да каже – като правите вино, правете сладко вино, неопивателно вино, сладко вино, неопивателно вино. Желания и мисли, и постъпки, които не опияняват човешката душа. Значи остави съзнанието свободно от всичките ония страдания, които ние претърпяваме.

Но оставете сега в мисълта ви – нищо няма да ви стане. Вие, младите моми, не вкусвайте от ракията, нито от винцето. Може майка ви да ви каже: „Да не ви стане нещо.“ Кажете: „Мамо, нищо няма да ми стане.“ Ракията да бъде за баща ви и виното да бъде за баща ви. А за вас да ви бъде: пийте онази хубавата, чистата вода. Това е

единственият живот, това е добрият живот, това е животът, който сега учим.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

36 утринно слово 30 юни 1935 г., неделя, 5–6.15 часа София – Изгрев

ОБЪРНЕТЕ СЕ КЪМ МЕНЕ

Размишление

„Отче наш“

„Пътят на живота“

„91. псалом“

„Молитва на Царството“

„Добрата молитва“

Трета глава от „Книга на пророк Йеремия“

„Духът Божи“

Това е една глава на миналото. Когато човек няма духовно прозрение, мъчно може да извади поука за себе си. Хората в едно училище се учат с една превзета идея, че много нещо знаят. Но по този начин нищо не могат да научат. Ако първата година ученикът е научил азбуката, наистина това е голяма придобивка – трийсет и два ключа му са дадени, с които може да отваря тайната на човешката реч. Но това са само ключове. По някой път човек не знае как да употребява тези ключове, как да ги отваря. Има едно вътрешно разбиране за чистотата, едно вътрешно разбиране за прелюбодеянието, както хората едно време са разбирали. А не само в обикновената външна форма. Някой уповава на парите, а с това върши престъпление. Уповаваш на силата си – правиш престъпление. Уповаваш на хората – правиш престъпление. Уповаваш на хората, а не уповаваш на Господа. Казваш: „Аз зная.“ Какво знаеш? И като се видите един ден, от това, каквото сте вършили в този живот, виждате какво сте знаели. Този живот, който хората живеят, и най-добрите от тях не могат да припарят един километър до райските врата. Като дойдете на един километър, ще седите пред райската врата, а да влезете вътре, това е невъзможно. Аз гледам доколко хората се

разколебават в своята вяра. Всички сте така подозрителни, тщеславни, колебливи, лъжливи, какви ли не. Някой мисли, че е християнин и тъй се моли, дава си вид, но като се моли, тщеславието в него изпъква. Той мисли каква поза да заеме, да кажат хората за него, че хубаво се моли. Не е въпросът за услужване, но казвам, много се изисква от човека.

Кое е по-хубаво – много да се изисква или малко да се изисква? Много да се изисква е всякога по-хубаво, отколкото малко да се изисква. Аз разсъждавам малко по-другояче. Ако един човек ме срещне и иска да снесе от гърба ми много, разбира се, за мен това е по-добре да снесе много повече от гърба ми, отколкото да снесе малко. Че това е едно благо. Ако малко иска – това не е благо. Ако много иска, не е въпросът да се товарим, но да се разтоварваме. Ако много искам да се разтоварям, пътят е там.

Та казвам, една погрешка има сега в мнозина хора и много от вас имате същата погрешка, заради което не може да ви се говори. Защо? Защото на някои от вас съзнанието е нагласено. Някой път аз съжалявам, че ви говоря. Защото и най-чистата вода при нечистата ще стане нечиста. Когато ви се говори, ще има едно съмнение какво искам да кажа. Говориш едно, а се разбира друго. Та казвам, у всинца ви трябва да се роди едно желание, да имате разбиране въвн от сегашното ваше разбиране. Какво високо разбиране е имал пророкът отпреди повече от две хиляди години. Малко пресилени са работите, но това показва колко ниско е било тогава съзнанието на израилския народ. Та, като четете в тази глава, ще намерите какво е отношението сега към вас. Какво ще кажете тогава? Та ние сме били такива грешници. Не е въпросът за гнева, но пътя, по който човек върви, той не може да постигне онова, което желае. Най-първо задайте си въпрос, с какво можете да привлечете вниманието на Господа. Вие искате да бъдете внимателни, но с какво можете да привлечете вниманието му? Ако си зададете този въпрос, вие, понеже мислите по човешки, че като се молите по три пъти на ден, като направите едно

добро, мислите, че ще привлечете вниманието на Господа. Някои от вас задавали ли сте си този въпрос?

Още човек не се е научил да дава от себе си. Някой от вас знае това, научил го е. Правите някому добро. Като дойде някой при вас, вие ще му дадете това, което не можете да изядете и остава ваницата. Това, което е останало в паницата от яденето ви, него давате. Има хора, каквото остане от паницата им, те ще го дадат на слугата си. И с това мислят, че са му направили някакво благодеяние. Сега истинската гозба е словото, разбиране на словото. Човек трябва да има един ум неизопачен, но правдив ум. Най-първо, като се турите на изпит, вие сте нетърпелив в следното: ако някой ви обвинява. Представете си, че започнат да ви турят обвинения след обвинения върху вас. Представете си, че вие сте в съда, дето започват да сипят върху вас всички невъзможни престъпления. Вие не можете да изтърпите и започвате да се оправдавате. А трябва да мълчите и да видите доколко е вярно това, което говорят за вас. Ти си мълчи.

И сега мнозина от вас нямате търпение. Като ви кажат нещо, вие веднага започвате да възразявате, казвате: „Не, не.“ Вие бързате да се защитавате. Не бързайте, чакайте. Това е изкуство. Ти ще изслушаш докрай работите, да видите колко търпение имате. Колцина от вас сте търпеливи? Малцина от вас съм виждал търпеливи. Вие веднага реагирате. То е хубаво да реагирате, понеже здравият организъм реагира. Един човек, който не може да се въздържа, той не е господар на своето положение. Значи онзи, който ви обвинява, който ви влияе, е много близо до вас. И като така, той ви влияе. Тогава ще слушате отдалеч. Слушайте спокойно обвинението. Най-после може някой да ви похвали и започне да туря всички добродетели отгоре ви. Почва да туря отгоре ви такива хубави работи, но и там има едно изкушение. Но кои от тези работи са верни? Може да ви е приятно. Той казва, че вие сте гениален, милостив, че сте паметлив, че сте ангел, изпратен от небето, че сте светия, че като вас друг няма, че сте с най-красиви дрехи облечен, че очите ви са красиви, ноктите, обувката – всичко у

вас е в съвършенство. И този, който ви говори така, той ви хвали, а вие се повдигате и казвате: „Може ли да съм наистина такъв?“ Това е едно криво заключение.

Ако Бог е направил човека, той е съвършен вече. Няма какво, той не може да направи неща, които не са съвършени. И тогава как ще си обясните противоречието? Ако сме създадени от Бога и се явяват в нас известни противоречия, де седи тогава противоречието? В онова, което Бог е създал, или в онова, което ние разбираме? Едно малко изяснение.

Представете си, че вие изучавате музика и взимате неверно тоновете. Или сте отличен певец, имате отлично поведение, говорите меко, не можете да кажете никаква лъжа, но щом дойдете до пеенето, не можете да взимате вярно тоновете. Учителят ти казва: „Много лошо пееш.“ Вие казвате: „Ама аз съм много добър човек.“ Добър си, но много лошо пееш. Ако знаеш да пееш така, както си добър, ти наистина ще бъдеш добър певец. Но сега имаш само претенции за такъв. Питам сега, ако вие като певец отидете и пеете на хората с вашия дрезгав глас, ще ви кажат хората: „Спрете.“ Питам, тия хора не знаят ли кой сте вие? Вие можете да сте и светия, но ще ви кажат хората: „Млъкни.“ Вие тогава не правите различие. Вие сте едно, а пението ви е друго, не е хубаво пението ви, то е човешко. Като човек вие сте добър, но да пеете, не знаете. „Ама аз съм светия.“ Остави твоето светийство настрана. То няма нищо общо с вашето пение. И вашият характер няма нищо общо с вашето глупаво пение.

Вие трябва да правите разлика между едното и другото. Божественото у нас трябва да виждаме в хубавото, то трябва да седи като знаме, то е мярката, с която трябва да мерим. Човек трябва да държи Божественото пред очите си, за да изправи своите погрешки. Човек трябва да пее хубаво. Защо не? Може човек да каже, че пението не е толкова важно. Или можеш да направиш същото сравнение. Някога ти казваш: „Ти не мисли заради мене.“ Някой пише едно писмо и казва: „Не си струва толкова красиво да се пише.“ Може и да

е нацапано малко писмото. Но като пишеш такава писмо, ще започнеш да се извиняваш: „Ще ме извините, че писмото е малко зацапано, бях много зает, имах много работа, че го зацапах малко.“ Че писмото било малко нацапано, в това няма никакъв грях и престъпление, но може да се получи така, че някои думи да не могат да се четат, да са зацапани. И като не е разбрал тези думи, човек изважда криво заключение.

В живота Бог не допуска, когато отивате при него да напишете едно писмо по човешки. Това писмо не трябва да има никакъв недъг. Буквите, всичко това трябва да бъде написано хубаво. Едно чисто писмо се иска. И ще употребиш най-хубавата хартия, без никаква погрешка ще го напишеш.

Сега другото положение. Има една опасност. Вие казвате: „От толкова години вече ние не сме ли се научили да пишем писма?“ Но ти можеш да повтаряш по два-сет пъти на ден писмата. Ти можеш да знаеш гамата да я пееш много добре, но пението не е само в гамата. Вие можете да пеете гамата много хубаво, като почнете от „до“, „ре“, „ми“, хубаво изпявате гамата. Но като дойде да изпеете една песен, не можете да я пеете. Гамата хубаво пеете, а песента неверно пеете, понеже в една песен звуковете не вървят последователно. Някой път прескачаш през две, през три, през четири, пет, шест ноти, а в тези големи интервали ти не знаеш какви са отношенията в тоновете. А тъй последователно можете добре да пеете. В обикновения живот всички хора живеят добре, но щом дойде до духовния живот, дохождат по-сложни неща. Вие имате, да кажем, тонове в секунда, пеете много хубаво, но щом дойде до терца, кварта, квинта, септима, тоновете не излизат така лесно, не ги пеете добре. Работата се обърква вече. После дохождат повишенията, пониженията. Щом дойде до полутоновете, работата съвсем се обърква. И най-после хората казват или съвременните християни казват: „Зная да пея, но музикант няма да стана я.“ Или: „Светия няма да стана.“ Това е извинение. И да не станеш светия, ти трябва да знаеш да пееш вярно за себе си. Онова,

което пееш, да няма в него никаква погрешка. Тоновете, които взимаш, трябва да ги взимаш вярно.

Та казвам сега, като четете третата глава от Йеремиа, ще ви настръхнат космите. Питам, сегашните хора толкова ли са лоши, колкото са били тия, за които пророкът говори? В едно отношение сегашните хора не са толкова лоши, но не са и толкова добри, колкото трябва да бъдат. Не са толкова лоши, но не са и толкова добри. Не са толкова добри, колкото бъдещите. Сега има едно разрешение. Казват за някого – той е толкова добър, че дели хапката от устата си. С това те искат да покажат, че е много добър човек, но аз не зная какво искат да кажат хората с думите, че някой делил хапката от устата си. За да не се сгъвате, вие трябва да отделяте нещата едни от други. Пението е изкуство. Като се говори за живота, ние не засягаме човешката душа. Душата е създадена, тя си върви по особена еволюция. Някой път ние не засягаме човешката душа. Ние криво разбираме, като кажем например „Аз съм добър.“

Пътят, по който върви човешката душа, е друг, той е Божествен път. Душата никога не прави погрешки. Има един живот в човека, който ние виждаме, но като изучаваме живота като изкуство, там има много погрешки. В това изкуство някои правят повече, а някои правят по-малко погрешки. Та, когато говорим за погрешките, ние разбираме изкуството на живота. Ти искаш да живееш – това е изкуство. То не е у тебе. Онзи вътрешен Божествен живот, който тече, това е изкуство. Ти искаш да пееш, да излезеш пред хората, а тъй както сега пееш, те не искат да те слушат. И тогава по твой адрес те ще кажат: „Този на нищо не мяза, не знае да пее.“

Запример някой от вас иска да бъде привлекателен. Що е привлекателността? Това е изкуство. И вие казвате, че не сте привлекателни или че хората не обръщат внимание на вас. За да обръщат хората внимание на вас, това е изкуство. Питам, с какво ще им обърнеш внимание? Защото изкуство е да се обърне внимание на хората. Рисуването е изкуство. Знанието е изкуство. Религиозният

живот е изкуство, моралът е изкуство – това е външната страна. Следователно, като говоря за изкуство, подразбирам, че ще учиш. Ти си млад човек. Казвам, аз съм млад човек. С това ти подразбираш, че като си се родил, трябва да бъдеш добър. Не че си се родил. Това е изкуство. Моралът е изкуство – да бъдеш добър. В даден случай ти трябва да знаеш всичко да пееш. Това е изяснение. Щом не знаеш как да пееш, ще се учиш.

Та, казвам, вие искате да бъдете привлекателни. Как ще бъдете привлекателни? За да бъдете такива, вие трябва да разбирате думите си. И тези думи трябва да са пълни с магнетична сила. И като те слуша човек, да му е приятно. Сега другото положение – когато гласът ти е дрезгав. Запример, когато казват: „Аз ли съм най-грешният, аз ли съм най-лошият?“ Това не е изкуство. Ти казваш запример: „Знаеш ли кой съм аз?“ И това не е изкуство. Как се говори сега? Казва някой: „Ти знаеш ли кой съм?“

Ще ви кажа един анекдот, един действителен факт, който се е случил с един наш приятел, Илия Стойчев, и един офицер. Илия Стойчев бил чиновник в дружество „Сингер“. Идва при него един запасен полковник и двамата се разговарят. Външният господин казва: „Ти знаеш ли кой съм аз?“ „Кой си?“ „Аз съм запасният полковник еди-кой си.“ Нашият приятел го запитал: „А ти знаеш ли кой съм аз?“ „Кой си?“ „Аз съм запасен ефрейтор.“ Като го чул полковникът, киснал да се смее. Хващат се двамата за ръка, единият полковник, а другият ефрейтор – най-нисшият чин, и му казва: „Ти си полковник, аз – ефрейтор, но и двамата в запас, не на действителна служба.“ Или казва някой: „Ти знаеш ли де съм свършил? В странство съм свършил.“ Хубавата страна на живота седи в това, не какво си бил в миналото. Хубаво е и това, но важно е какво днес можем да свършим. Днешният ден, той е изкуство. Той е най-добрият ден за придобивки. Той е най-важният ден за придобиване. Аз зная колко са тягостни мислите, когато някой ти каже, че не си добър човек. Аз не засягам твоя произход, нито твоето естество. Че не си добър, това

значи, не си придобил изкуството на живота, изкуството на добродетелта. Ти не си го научил още. Това е външната страна. Това е човешката страна, която сега засягаме – не се спъвайте от нея. Вие не се врите в Божествените работи, не разваляйте Божествения ред на нещата. В Божественото противоречия няма. За да бъдеш добър, то е изкуство като на някой музикант – в един ден можеш да се научиш да пееш. Някой казва: „Че може ли в един ден?“ Може, но ако знаеш как, ако умът ти е съсредоточен, в един ден ще можеш. Ако умът ти не е съсредоточен, може да ти вземе и десет години. Това зависи от съзнанието на човека.

Та казвам, най-после Господ се обръща и казва, че не пеете както трябва. Но казва: „Обърнете се към мене, аз ще ви науча как да живеете добре.“ Значи казва той: „Обърнете се към мене, и аз ще ви науча да живеете добре.“ И най-после, най-високото положение, до което достигнаха старите пророци, беше това, че всички ще бъдат научени от Господа. Ще бъдат научени да живеят добре не по Божественому, но по човешки да живеят добре.

Сега всичкият въпрос е в това, че по човешки не живеем добре. „Че кое не е добро?“ От вас, всички вие сте свършени спрямо себе си. Запример, ако знаете как да се обхождате с другите, както със себе си, и да се прощавате с другите, както със себе си, много добре щеше да бъде. Ако ти си готвач например, като дойде до тебе, сготвяш най-хубавото ядене, а като дойде до другите, сготвяш не така хубаво. В някои това, като вадят мед, че оставят най-долния мед в някое гърне, та като им дойде гост, къщницата казва: „Елате да опитате от най-хубавия мед, който имаме, от белите пити.“ Дойде друг гост и тя казва: „Извадете от последното гърне.“ Значи първото гърне и последното гърне. Та и вие имате много гърнета, от които току бъркате. Някъде извадите от белите пити, а някъде от черните пити. И като дойде някой, казвате: „От черните пити.“ Някой, който е дошъл при вас, получава от белите пити. Той казва за вас: „Ето, това е човек.“ А другият, който е ял от черните пити, казва за вас: „Остави

този, не му искам и меда.“ Понякога се случва, че в меда има от пчелната ръжда, която разваля малко меда. А някои, за да се оправдаят, казват, че тази ръжда е за цяр. Но все таки по-хубаво е медът да е без ръжда. Като дойде до цяр, това е друг въпрос вече.

Та потребно е знание, да преценява човек възможностите, които се крият в човека. Вземете, всички хора са склонни към детинските лъжи. Има едни тъй наречени шеги, казвате, че се шегувате. Казвам, няма човек, който да не е лъгал. Казваш нещо на шега и после кажеш, че това е шега. То е шега, но казваш някому: „Както те виждам, ти си доста напреднал в духовните работи, много хубаво си облечен.“ Това показва, че ти говориш едно, а разбираш друго. Например казваш на малкото дете, че това, което е направило, е много хубаво, а всъщност то е изкривено. Или правя бележка на някого, че дрехата му била широка като чувал. За друг казваш: „Да видиш чорапите му само.“ С това той иска да покаже какъв крак има този човек. Казват за някого, че имал ангелски крак. Че кога си виждал ангелския крак? Под думата „ангелски крак“ разбираме нещо, което апелира пред вашите очи, харесва ви се. Има известни форми, които ни привличат. Това е Божественото. Има хора, които, като гледаш на лице, са красиви, но щом почнат да говорят и да ядат, ти бягаш от тях. Има едно особено некрасиво кривене. И в говора, и в яденето има това лошо кривене. В тях няма едно съответствие. Някога така разширяват устата си, повече отколкото трябва, ококорват си очите, правят известни гримаси, свиват брадата, веждите си, канибалски говорят, бутат си брадата, космите си чешат, всичко това говорят с цел да изкарат нещо. Този човек иска да покаже нещо, а като не знае как да постъпи, с това той се обезобразява.

Сега, като ви говоря тези работи, те не са необходими за вас. Аз ви говоря сега за непотребни работи. Да ви кажа защо са непотребни. Представете си, че аз ви изнасям, че отивате на някое дине или на някой журфикс на някой посланик – там е определено с какви дрехи, с какъв цвят трябва да бъдат облечени дамите и мъжете, с какви

ръкавици и т.н. Слава Богу, сега вие не сте канени. Защо ви са тези дрехи? И ако на някой от вас му се ревне да направи такива дрехи, защо му са? Това е при изключителни случаи. Във всичко това има мода. Някъде ние не можем да се освободим от модата. Например, като влезете между тия хора, ще видите колко не са естествени. Гледаш някой човек весел, отвън говори, но като влезе в православната църква например, така се изправи, кръсти се два пъти, дига ръката нагоре, вземе една особена поза – мода е това. И ще кажете сега, че този човек е прав. Това се допринася за неговото добро. Но онзи, който гледа, казва, че много си проточи ръката. Като се прави кръст, така не се маха с ръката. Много си проточвал ръката. Някой пък много скъсява движението, тъй бързо се кръсти. Това е за православните, а окултистите и те си имат своя мода. Вегетарианецът като дойде, той разправя колко години е бил вегетарианец. Ще каже запример, че е от петнайсет години вегетарианец. Казвам, хиляди години си бил месоядец, а сега от някакви си петнайсет години си бил вегетарианец. В това няма никакво съответствие. Няма защо той да се хвали от колко години е бил вегетарианец. Казвам, това е изкуство. И яденето е едно изкуство. Психология на яденето има. То се намира тогава, когато четете словото. Той разбира някой път една дума в Писанието. Ако разбираш говора за любовта, това е много. Някога има едно прозрение в човека. Той прозре думата „любов“ в душата си, а с това заедно се открива цял свят в него. Някога думата знание произвежда цяло прозрение в човека, открива цял свят пред него. Думите имат особен смисъл. И когато дойде това прозрение, човек веднага се изменя.

Та казвам сега, ще се пазите от миналото изкуство. Щом влезеш в един театър и ти дадат известна роля, всеки от вас е също такъв актьор. Дадат ти една роля, която не си проучил добре. Да представиш просяк. Ти не си просяк, виждал си как просят другите, но да знаеш как да просиш, това е цяло изкуство. И това трябва сега да го учиш. Ако ти дадат роля на някой апаш на сцената, ти си представяш как се

краде, но не си крал. Или на сцената те турят като съдия, да съдиш. Ти никога не си бил съдия, не си учил правото, а на сцената веднага трябва да дадеш резолюция по кражбата. Така и ние в живота си взимаме разни пози, и тия неща са нереални. Един християнин всякога трябва да знае мисълта, която има, дали е права, или крива.

По какво се познава една права мисъл? За мене, аз имам едно правило, по което отличавам правата мисъл, но не мога да ви кажа това правило. Много мъчно може да се даде правило в какво седи правата мисъл. Лесно е да се каже: бъди добър. Но да дадеш точно определение в какво седи добротата като изкуство, е много мъчно. Можеш да кажеш, че не взимаш вярно тоновете. Но в какво седи правилността, не знаеш. Някой казва „до“. Високо го пее, но не е правилно. После го взима долно „до“, много ниско. И това не е вярно. Тогава трябва някой да вземе тона „до“ правилно, а вие, да слушате с ухото си веднъж, два пъти и да правите после сравнение. Не е лесна работа тази. Ти можеш да мислиш, че взимаш правилно, но има известни правила и закони, по които музиката се води. Това, което е установено от хората, не е изкуство. В природата съществува една музика последователна, в определени мерки и достатъчно е човек да влезе в това училище на природата, за да възприеме тази музика. Ти не можеш да изучаваш музиката без любов. И каквато работа да е или какво да е знание, или ако отиваш на училище без любов, ти нищо няма да постигнеш. Ако започнеш музика без любов, нищо няма да постигнеш. Ако искаш богатство без любов, няма да постигнеш. Каквото нещо в живота се започне без любов, то няма никакви постижения. А това, което се започва с любов, има постижения.

Казвам, животът най-първо трябва да го разглеждаме като изкуство. Аз трябва да си кажа: трябва да живея като майстор, да бъда добър, да съм доволен. Като пея, да слушам гласа си. Аз често съм правил опити. След като пея със стотина-двеста думи, аз слушам своя глас и зная взимам ли вярно, или не. Има начини, по които се определя музиката. Ако ти вътрешно не можеш да слушаш дали този

тон е верен, ти и отвън не можеш да слушаш. Колко от вас могат да чуят тона си? Или да чуят тона на камертона на ръката? (С първите два пръста Учителят удря на дланта на ръката и слуша с ухото си.) Че ти трябва да имаш гениално ухо за това. Ако ти не можеш да слушаш обикновените неща, какво остава за другите? Ако ти концентрираш ума си както трябва и ако има единство между твоите мисли, чувства и постъпки, ти ще чуеш този тон. Сега нещо отвън те смущава. Де е тогава твоят камертон? Има известни музикални тонове, които ти ще чуеш, затова се изисква известна музикалност. Ако не се съсредоточиш в своите мисли и чувства, нищо няма да чуеш. В дадения случай ти можеш да удариш този камертон, и нищо да не чуеш. А този камертон зависи от яснотата на съзнанието ти. Ако съзнанието ти не е чисто, ти по предположение ще вземеш тоновете. Сега ви давам тия неща за изяснение.

Като изпаднем в някое противоречие, казваме – той не живее добре. С това разбираме, че по естество той не живее добре. Не, по естество всички хора са добри. Създадени са добри от Бога, но по закона на изкуството всички не са еднакви. Нямаат еднакво развитие по степен. Някой пее по-добре от тебе, ти си на по-висока степен от него. Ако пък той пее по-лошо от тебе, той е по-ниско, а ти си на по-висока степен от него. В дадения случай зависи, ако ти си между хора, които не живеят добре като изкуство, ти ще минеш за доста добър човек. Но ако те живеят по-добре, ти веднага ще почувстваш, че твоето изкуство не е толкова напред.

Та казвам, в тази школа трябва да се учите. Сега сте дошли всички до едно място, не знаете какво да учите. Сега се говори за любовта, вие мислите, че знаете какво нещо е любовта. Не. Изкуството на любовта вие не знаете, ама казвате, за знанието, за окултната наука като изкуство, вие много малко знаете. Вие казвате запример, че много работи знаете. В природата има, ако ти знаеш какво да желаеш, какво да говориш, времето може да е сухо, ти ще кажеш: „Сухо е времето.“ Има известни хора, само малко като пожелае да

вали дъжд, и не след няколко часа ще вали дъжд. Той знае изкуството. Като каже, и непременно ще вали. Когато се яви пророк Йеремия при израилския цар, три години имаше бездъждие и той само пожела и каза: „Скоро да си ходиш, че скоро ще има дъжд.“ Той праща слугата си да види времето, казва: „Цялото небе е ясно.“ Най-после той вижда – едно малко облаче се подава на хоризонта. Връща се пророкът и казва на царя: „Да бягаш, да си вървиш дома си.“ И дойде дъждът от туй малкото облаче. Този човек пожела, и дъждът дойде. То е вече изкуство. Разбиране е това на Божиите закони и прилагане.

Вие сте сиромаш човек или богат. Туй е едно изкуство. И ти можеш да знаеш колко пари ти трябва. Един човек, който е майстор, има един глас, ангелски глас. Ако няма пет пари и се спре тук, в София, и изпее нещо, след половин час той ще има четири-петстотин хиляди лева в джеба си. Кой ще дойде да го пита? Но ако някои имат особено мнение за себе си, вие искате да бъдете богати, като че сте царски синове от високо произхождение и хората трябва да ви знаят, а хората ни пет пари не дават, че сте царски синове. Туй, което можеш да направиш, и хората обръщат внимание на онова, което знаеш, в пението къде седи? Можеш ли да пееш, ти си царски син, не можеш ли да пееш, ти си един говедар. Това, което можеш да направиш, това е запас. Онова, което си посял, то е житото, което е в хамбара, то нищо не ражда. Ситото жито на нивата, то е щастието, то е, което ще предаде. Ако един, който не знае да пее и започне да пее на улицата, веднага ще дойде стражарят и ще каже: „Слушай, защо вдигаш шум?“ Но ако си певец, сам стражарят ще застане там и ще слуша, и всички ще се спрат да слушат. И хубаво е. Човешките усилия в нас, да живеем там, Бог благоволява. Човешкото в нас, в него има един придатък. Ако онзи е певец и започне да пее, събира се онази публика и всички слушат. И погледнеш, някому се отвори сърцето, Бог дойде и отвори се кесията. Вие сега се измъчвате и казвате: „Аз не съм добър човек.“ Ще кажеш: „Трябва да се уча.“ Изкуство е това. Запример толкова години ние вече говорим за

пението. Казват някои: „Нека пеят младите.“ Те не разбират изкуството. Че ти си млад, следователно отиваш в небето. В небето стари хора не приемат. Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие. Няма стих в Писанието, дето се говори за стари хора. Христос казва: „Ако не станете като малките деца, в Царството Божие не може да влезете.“ А вие сте стари и казвате, че влизате в Царството Божие. Станете като малките деца. Вие искате като стари хора да влезете в Царството Божие. Не. Като малки деца ще влезете. Сега какво трябва да се разбира. Да има желание във вас да се учите. Вие сега седите и казвате: „Остаряхме, ние не сме като младите сестри, като младите братя.“ Така не се мисли. Ти всякога трябва да бъдеш млад. Ти всякога трябва да туриш в ума си положителното, положителната мисъл да кажеш: „Аз съм млад.“ И всякога да имаш желанието да бъдеш добър. Изкуство е това. Всякога трябва да имаш желание да обичаш.

Казвате – човек не може да обича. Аз поставям така, че онзи извор, който тече, може ли да каже в ума си, че аз няма да тека. Той тогава не е извор. Ще течеш. Ти в ума си държиш идеята, аз не мога да' обичам. Тогава ти не знаеш какво говориш. Ти може да не искаш да пееш, това за мен е друг въпрос, но ти ще пееш. Българите казват: „Я, ми попей сега на мене.“ Аз мога да заключа, аз не съм длъжен да ти пея по особен начин. Не съм длъжен. То е друг въпрос. Но онова, което аз зная, мога да ти изпея. Ако ти ме слушаш, не ми коства да го направя. Казвам: „Какво искаш да ти изпея сега?“ „Е, „Бог е Любов“. Тогава всеки, който дойде при мене, аз казвам: „Аз сам не пея, трябва да има някой да ме придружава, и тогава ще пеем дует. Аз ще пея първи глас, вие втори. Щом той дойде да ме слуша като публика, аз ще пея и ти ще внимаваш как аз пея. И аз ще внимавам как ти пееш. Тогава мога да ти пея на тебе. Пък ако ти не знаеш да пееш втори глас, аз никога не пея първи глас.“ Та какво ме интересува, някой казва: „Ти обичаш ли ме, или не?“ Що ме интересува дали те обичам, или не. И ако те обичам, какво ще придобия? Аз разбирам друго, ако

кажеш: „Обичаш ли ме?“, значи може ли да пеem дует. Казвам: „Можем. Заповядай. Ако знаеш пението по-добре от мене, аз ще пея втори глас, а ти ще пееш първи глас. Ако аз зная пението по-добре от тебе, аз ще пея първи глас, а ти ще пееш втори глас.“ А сега между вас вие всички искате да имате първото място, знаете или не знаете, първото място искате.

Първият глас кой е? В музиката мога да ви направя едно сравнение, но тогава вие ще изгубите смисъла на музиката. Първият глас е мекият глас. А вторият глас е силният глас. Мекота трябва в характера. В дадения случай следват промените. В един момент ти ще бъдеш мек, следуюция момент ти ще бъдеш силен. После пак мек, пак силен. Прекъсване има между мекия и силния тон. Всякога има една пауза, която тургат, една междина. След като пееш един мек тон, ще поставиш после силния тон. Така върви силният глас, силният тон. Сега пеят силните тонове за ефект. Когато някой певец, иска да покаже силата на своето пение, той ще вземе силните тонове, той идва до силния тон, идва до върха, и тогава пак намалява. Англичаните казват: „До върха.“ След туй пак спадне. Това е прилив. В живота навсякъде съществуват силните тонове – и в музиката, и в човешките мисли, и в човешките чувства съществуват силните тонове, в постъпките и в човешкото настроение. Това е един закон, който постоянно регулира живота. И вие, като не го разбирате, някой път чувстваш, че в сърцето ти няма никаква любов. Това е една самоизмама. Щом чувстваш, че е празно сърцето ти, то е една нова фаза. Празна е стомната, но не можеш да я напълниш. Щом е сърцето ти празно, то може да се напълни. Казва някой: „Аз изгубих любовта си.“ Туй, което се губи, се намира. И туй, което се намира, се губи. Това са неща, които постоянно стават във вас, в живота. Изгубиш любовта, ще я намериш. Казваш: „Намерих я.“ Пази се да не я загубиш. А туй, което, като се намери, никога не се губи, то е Божественото. И Божествените неща са пълни, а в човешките неща

има едно преходно състояние. Да ви не смущава това. Казваш: „Изгубих си любовта.“ Ще я намериш.

Та сега пророкът казва: „Върнете се, обърнете се към мене. И се научете добре да живеете. Научете се да пеете хубаво. Блажени бъдете!“

Та на вас ви липсва сега приложение. В приложението вие сте непостоянни хора. Българинът е много непостоянен като народ. Много непостоянен е българинът. По-непостоянен народ от българина няма. И всичките му работи от паметивека досега са недосвършени. Българинът и като шие, има нещо, не достига. Или прави обуца, или къща, всичките му работи са недосвършени. Той си има една философия, казва: „Недосвършвай работите, да не умреш.“

Аз бях в Цариградско, там има един обичай, че ако жена маже къщата, мъжът умира. Затова мъжът трябва да маже. И жените се охитрили и накарали мъжете си да мажат. Казват: „Ако ние мажем къщите, мъжете ще умрат.“ И тогава какво трябва? Мъжът трябва да маже, за да живее. И сега всичките мъже мажат, за да живеят. Жените не мажат, да не би, като мажат те, мъжете да умрат. И сега казвам, нека вашите мъже мажат, та мъжете ви да не умрат. Аз съм съгласен в този смисъл с тях. И аз съм съгласен с тия парадокси. За мен мъжът да маже, туй е да придобие знанието. И като дойде до мазането, мъжът трябва да дойде. Той трябва да маже, а не жената. А след като измаже къщата, той казва на жена си: „Пази тази къща хубаво, да се не изкирляви.“

Аз тук ми се случи следният пример. Играят си врабчетата по комините. Аз имам един голям комин. Едно от тия врабчета беше влязло в този комин и слязло после в кюнеца, отдето го пуснах да излезе навън. Като излезе през тръбата, то трябваше да излезе направо от прозореца. Тъкмо да излезе, чувам един шум. Туй врабче – черно като арап, не излиза вън от прозореца, но ходи, блъска се по тавана, та изцапа целия таван. Тук-там ходи с гърба си, а после ме гледа. Казвам: „От прозореца излез навън, а не ходи по тавана.“ Дето

се допряло до стената, направило я черна. Казвам: „Съжалявам, че те пуснах от кюнеца навън.“ Така видях какво ми недостига. Врабчето не е виновно, но аз извадих за себе си един урок. Трябваше да имам една мрежа, да я поставя пред устата на тръбата, та като влезе врабчето, там да го хвана с ръка и да го пусна навънка. Пък аз го пуснах от тръбата навън.

Казвам, не струва човек да пуска такива затворници през комина. Не се качвайте като врабците през комина и не влизайте вътре в тези кюнци, а като ви отворят вратата, не се качвайте горе по таваните. Не се качвайте по курниците, по таваните, но излезте от прозореца навън и вън се чистете.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

37 утринно слово 7 юли 1935 г., неделя, 5–6,15 часа София – Изгрев

СЛОВОТО И ЖИВОТЪТ

Кратко размишление

Ще прочета четвърта глава от пророк Йеремия.

„Бог е Любов“

Има големи странности в живота на земята. Донякъде странности в човешкия живот. Кои са далечните причини? Хиляди години най-зрелите умове на човечеството са мислили да отгадаят, но едва някои са прозрели, някои са намерили външните причини. Че човек греша, това е престъпление. Всички казват, че страданията са от греха, който човек направил и който постоянно прави. Туй, което с човека става, не че той сега греша, то се дължи на миналото. Поддържат някои, че той страда сега поради прегрешенията на миналото. Тогава се заражда другото противоречие. Какво общо може да има миналото с нашето настояще? То е една особена обстановка на нашето вътрешно схващане. Но и доброто, което сега ни следва и идва, то пак се дължи на миналото. И онзи, който чете пророка, трябва да разбира, да има опитността на пророк – онова, което той е видял и което той добре разбира. Някой може да чете пророк Йеремия, но думите му ще бъдат странни, няма да разбира, понеже той говори за времената, в които той е живял, и за престъпленията, които Израил е направил, и предсказва кои страдания ще дойдат върху тях. Но той същевременно проектира и своята мисъл и за бъдеще. Казва – не само това ще бъдело за Израил, но и всичките народи на земята ще минат по същата дисциплина. Ще ви дам само едно малко изяснение. Днес няма да би изяснявам, но ще ви дам начин да мислите.

Човек трябва да мисли. Светът е създаден за мисъл. И който мисли, той ще има вътрешно разбиране. Ние съдим от хиляди и

милиони влакна, събрани от овца вълна. Представете си, че тия влакна могат да мислят като хората. Вие ги хващате, събирате тия влакна на едно място, почвате да предете една прежда. Влакната не могат да разберат какво вие искате. Вие не ги питате. Те искат – не искат, вие ги събирате на едно място и ги обвързвате. Но те не си представляват това, което вие мислите да направите от тях. Тези влакна, които са седели свободни по гърба на овцете, вие ще ги съберете, ще ги турите в коритото и отгоре с вряла вода ще ги залееете. Те не знаят какво престъпление са направили. Ако ви питат защо ги туряте в коритото и ги заливате с вряла вода, вие ще кажете, че заради нечистотата им трябва с вряла вода да ги очистят. След като минат този процес, след като ги очистят, стане бяла вълната. Но няма да ги оставят. Ще дойде онова вретено, ще ги навържат, ще ги навъртят едни с други, че няма да бъдат свободни и ще ги направят на дълги нишки.

Вие мислите, че вашето страдание се мисли на някои совалки, някоя основа, някой бардак, после тури се онзи стан и почват нишките да се събират, веднага се тъче платно. Ще се изтъче един плат. Най-после ти мислиш, че работата е свършена, но този плат, след като си го изтъкал, турат го на една тепавица, започнат големите чукове: трака–трака. Чукаат го, чуди се той какво има – да се оваля малко, да добие една вътрешна мекота. Извадят го – сега мисли, че работата е свършена. Обаче всичките тия влакна, събрани на едно място, турнат ги на земята и дойде един, който почне да чертае, забележи с тебешир, тури ножицата, обърне на другата страна, пак ножицата – реже плата. Вие намирате един модерен шивач, който всичките тия дрехи ги ушие и най-после човек се облече с тях.

Питам, какво биха мислили влакната. Става един процес, на който ние не виждаме далечните причини, понеже всичко за нас не остава. Когато се впрегнат конете в каруцата, това не става за тяхното удоволствие. Ама трябва някой си почтен господин да го водят някъде и затова трябва да впрегнат някой път конете и камшикът ще дойде

някой път върху тях. Ти някой път питаш: „Защо ни впрягат?“ За да пренесете един господин от едно място на друго. Може да кажете вие: „Той крака няма ли?“ Е, то е по- благородно конете да бъдат впрягнати в каруцата, а той да седи в каруцата отгоре. Нещо по- величествено е. Какво непочтено има той да ходи на крака? Тъй мисли той. Сега туй е външната страна. Туй е още другото обяснение. Вие пращате вашето дете да се учи. Нали. Сега да започнем живота оттам, та дано друго да ни се уясни. Някои питат: „Защо са страданията?“ Този въпрос е въпрос на бъдещето – защо страда човек. А защо се радва човек – това е въпрос на настоящето. Ти като страдаш и като се радваш, се учиш. Защо е така? Така е, защото не може да бъде другояче.

Страданието е в неразбирането на човека. Който не разбира, страда. Всеки, който не разбира, страда, а всеки, който разбира, се радва. Следователно всяко страдание подразбира, че той има нещо, той не разбира. Всяка радост показва, че той, в дадения случай туй, за което той се радва, той го разбира. Туй участие е вярно. Страданието по някой път го обясняваме така, че твоето страдание е неразбирането ти. После другото: ти когато страдаш, друг разбира, а пък когато ти се радваш, когато ти разбираш, друг се оплита и друг загубва знанието си. Когато ти печелиш живота си, друг изгубва живота си. А когато ти изгубваш живота си, друг го спечелва.

Това сега е едно противоречие. Когато кокошката изгубва своя живот, ти печелиш своя. Когато богатият изгубва богатството, тия пари се разпръскват между бедните хора. И когато водата се извади из океана, дето тя е била чиста, и после във въздуха става във вид на дъжд и падне на земята, че се окаля. Питам, кое е по-хубаво – да седи водата чиста в океана или да е на малки капки, че да се окаля, да могат тревите да растат. По- добре е да се окаля. Не е хубаво човек да се окаля от лично гледище, но за общото благо страданията са една необходимост. Всеки човек участва в общото страдание.

Може да кажем, че онзи, който най-много страда, той е Бог, който създал света. И търпението, дълготърпението има смисъл в страданието. Бог като страда, може да попитате вие, като вас ли страда. Приблизително той ни учи да страдаме ние като него. Той като нас не страда, но ние трябва да се научим да страдаме като него. И понеже ние сме се научили ние да страдаме, както той страда, следствие на това има противоречие между него и нас. Няма да ви обяснявам, но вие трябва да мислите, то е свещено. Казва там пророкът: „Бог е милостив и благоутребен.“ Значи, когато вижда, че хората страдат, в Бога се заражда едно съжаление, едно желание да им помогне. Като им помогне, всичките прегрешения, каквото са направили, в него се заражда едно желание да им помогне, да ги упъти, да им покаже оня път, по който те могат да се освободят от страданията в живота.

Казвам, страданието може да дойде от много малки причини. Страданието на един ученик може да дойде просто че излял едно „ъ“ или „е“, или „я“–то, или опашката не турил някъде. На френски може страданието да дойде от едно аксантегю или пък от аксанграв. Или той не е турил някоя запетая, където трябва. Малка причина може да стане повод да се подигне цял един въпрос. Ти казваш – ти не си направил нещата право. Ако ти кажеш тъй: „Не, – и туриш една запетайка – щастлив съм“, тогава въпросът се уяснява. Като отделиш „не“–то с една запетая, и положението се променя. Понеже няма запетайка помежду, ти си нещастен. Що си нещастен? Защото запетайка не си турил. Щом туриш запетайка, ти ставаш страхлив. После друго. Ти казваш: „Не ща.“ Пак същото. Тури една запетайка: „Не, ща.“ Искам значи. Същият закон е. И в другите езици почти същият закон е. Някой път ти се разсърдиш и не искаш нещата. Като се разсърдиш, ти си махнал запетайките.

Един български военен ми разправя за един анекдот, който станал тук във военното училище. В своята писмена работа той не могъл да постави точките и запетайките и двоеточията намясто, та му

направил учителя забележка. Тогава той, след като написал тезата си, турил накрая всичките запетаи и точки и казал: „Марш всички на местата си. Аз съм научен – казва – само да заповядвам.“ Сега често и вярващите, които не разбират как да живеят, те казват: „Марш.“ Но тия запетайки и тия точки не отиват по местата. Всяка една запетайка и всяка една точка трябва да се тури на своето място. И буквите не отиват по местата си сами по себе си.

Страданието може да се произведе от една малка причина. Ако ти от една дума махнеш само една буква, ще развалиш целия ход и смисъл на нещата. Ти трябва да знаеш закона вътре. Ако не знаеш великия закон, по който се нареждат човешките мисли, ако не знаеш великия закон, по който се нареждат човешките чувства и човешките постъпки, ако ти не разбираш вътрешния закон, по който се редят човешките сили, способности и чувства, с които ни е дарил Бог, ти ще се намериш в едно трудно противоречие. Това е незнанието. Има нещо, което човек не знае. Има потънкости. Ти може да си създадеш цяло нещастие за себе си. Ако имаш само желанието, искаш да те обичат хората, ще си създадеш цяло нещастие. И някои, и вие имате криво схващане за живота. Психологически вие не правите наблюдения. Вземете запример, ако вие се намирате пред лицето на един учен човек, вие ще се почувствате много малък и дребнав. Като не разбирате, в неговото присъствие вие се усещате много малък и казвате: „Той ме унижава.“ Той не ви унижава, а вие, като сте при него, мислите, че не знаете. И следователно вашите мисли като отиват в неговия мозък, понеже той е учен човек, вашите мисли се връщат при вас и вие мислите, че нищо не знаете. Тъй е. Вашата мисъл, че не знаете, се връща от него пак към вас. Едно ехо има. И тогава чувствате една вътрешна скръб. Щом дойдете до положението да познаете, да схващате мисълта на учения човек, вие във вашите мисли приемате, мислите, че не разбирате. Но вашата мисъл става едно препятствие. Този човек ви разправя, а вие казвате: „Аз не го разбирам.“ Ти не пращай тази мисъл, че не разбираш. Ти се спри на

положението, че разбираш, защото, ако кажете, че работата е дълбока, не разбирам, тази мисъл на твоето колебание ще се върне върху тебе. Представете си, че вие хвърляте водата нагоре. Тя ще се върне върху вас.

Та и сега вашите мисли от миналото са върнати върху вас. Законът е такъв. И в доброто, и в злото, каквото човек мисли, то ще се върне към него. Сега туй трябва да знаете. Вашата любов, ако обичате някого, тя ще се върне при вас, но ако вие мразите някого, вашата омраза ще се върне при вас. Никой не може да ви избави от това. Вие казвате: „Аз ще го намразя.“ Но твоята омраза ще се върне върху тебе и ще ти причини всичкото страдание. И твоята любов, като обичаш някого, и тя ще се върне при тебе. Защото, като се върне тази любов при тебе, ти ще бъдеш щастлив. А защо не трябва да мразиш? Понеже твоята омраза като се върне при тебе със своите придобивки, ти ще бъдеш нещастен. И следователно ние сами създаваме своето нещастие и сами създаваме своето щастие. Ето приложението на закона. Като обичаш, ти създаваш своето щастие, условие за щастие. И като мразиш, създаваш условие за своето нещастие. Така седи законът. И сега може да го опитате и вие. Кой е прокопсал, като е мразил? Няма нито един баща, който, като е мразил децата си, че да е прокопсал. Няма нито един син, който, като мразил баща си, че да е прокопсал. Жена, която е мразила мъжа си, проповедник, който мразил слушателите си, че да е прокопсал. Няма нито един слуга, съдия, нито един цар, нито един, който, като е мразил, че да е прокопсал. А всичките, които са прокопсали, много са обичали. Следователно, ако ти искаш да подобриш живота си, да разбереш онова великото в света, да се подигнеш, трябва да обичаш. Ако ти искаш своето щастие, ако искаш да разбереш Божия закон, това е дълбоко вътре в нас. Бог казва: „Ако ме обичате, ще бъдете щастливи. Ако не ме разбирате, ще бъдете нещастни. Ако изпълнявате волята ми, ще бъдете щастливи, защото другояче не може.“ И тогава вие искате да знаете защо Бог обича грешните. Той знае този закон. Той

ви обича, за да се върне неговата любов към него. Че вие искате да накарате Господа да намрази някого. Не оттам произлизат човешките нещастия. Ти искаш да премахнеш хората от света. Но тебе ще премахнат по-рано от него.

Мене наскоро ми разправяше една млада сестра една опитност. Тя се обидила и иска на едного да му каже една дума, но такава остра, обидна дума, че като му я каже, да го заболи сърцето. И търси тя случай. И казва: „Не ми се пада да му кажа такава дума, че да го заболи. – Но казва тя какво се случва. – Един ден – казва ми тя – един друг ми каза тази дума, но толкова ме заболя, че веднага, каквото аз мислех да кажа на другия, на мене ми го казаха. И казах: няма да му кажа. Защото аз почувствах това толкова горчиво.“

Е, като му кажеш, какво ще спечелиш? Обръщат се нещата. И по някой път аз ви казвам: не се одумвайте. Защо? Дойде някой, и той иска да ме накара да си изменя мнението за онзи, че аз да го намразя. Казвам: „Ти искаш да ме направиш нещастен. Заради своето щастие аз не искам да мисля лошо за другите хора.“ Че той прави престъпление, нека си носи последствията. Знаете онази басня за Настрадаин Ходжа, който, като ходил тук– там да проси, че богатите не отзовавали на неговата просия, не му дали нищо, никой нищо не му давал. Той имал един лев. Купил си една пила, отишъл при един банкерски дюкян и почнал да реже куфара. Минава един, пита го: „Настрадаин Ходжа, какво правиш?“ „Свирия на кемане.“ „Ама гласът не се чува.“ „Утре ще чуеш гласа.“ Той сега свири, но гласът утре ще се чуе. Та сега ние като Настрадаин Ходжа. Каквото сме свирили в миналото, сега му се чува гласът. Онези, които не разбират живота, казват: „Тежък е животът.“

Много проповедници има, които не знаят, те плашат хората – ад имало, че това, онова, дяволи има, че вили има. Обясняват си те. Това са такива техни сесретници, небивалици. Светът страда сега, защото са дошли да проповядват най-глупавите хора, които нищо не разбират и са станали проповедници. Такива проповедници, както

един виден немски проповедник проповядвал на едно събрание и казва, че Господ, като направил човека, та сушил го три деня на един плет. От една особена кал е направен човека, та го сушил три деня на плета. Един от слушателите казал: „Та откъде взеха пръти да направят плета?“ „То не е твоя работа.“ Той казва, че Господ направи човека от кал и го сушил. А като питат, че как направи плета, казва, това не е твоя работа. Това не е разрешение на въпроса. Нима сега хората не се сушат. Че суши ги Господ. Досега ги суши. Някои хора има много пълни, значи Господ едва сега ги е направил и ги турил на плета, суши ги. Някой казва: „Много отслабнала жена ми.“ Казвам: „Суши я Господ. Суши се.“ Някой човек изпусталял, суши го Господ. Много е пълен. Пълен е, но като се изсуши. Та тези неща и сега стават. Има неща в живота, които са непотребни. По някой път аз съм виждал – и мъже има, и жени, като са болни, не им е приятно, понеже, като е болен човек, тия кокалчета под лицето излизат навънка. Пипне се той по шията и казва, че той не е пълен, не му е приятно. Като си пипне врата, казва, че бил много тънък. После очите хлътнат, почернели стават, недоволен е. И устата почерняват и току ги маже с боя. Мен ми разправяше една сестра, имала една хубава Библия, тъй подвързана с хубава червена кожа. Туй било в София. „Един ден – казва тя – гледам, че се изгубва красотата на моята Библия. Червеният цвят по нея изчезва и Библията се обезобразява.“ А какво е видяла тя? Нейната слугиня от подвързията на Библията взима от боята и си маже устните. И казва: „Слугинята като не може да вземе от това, което е писано вътре, взима от боята на кожата, отвън. Все взима нещо.“

Та сега казвам, аз гледам на живота така. Някой казва: „Виж този човек как живее добре в света.“ Аз казвам, този човек поне от боята на света взема, намазва се. Каквото Господ е турил в света, той не разбира законите, а поне да си понамаже устата, да бъде червена. Хубаво е да бъде устата червена. Това показва едно правилно кръвообращение и здраве. А кръвообращението показва една права

мисъл. А когато устата започва да става тъмна, това не е добър признак. Червеният цвят е хубав. Та по някой път е хубаво да си понамажеш устата. Изключителни условия има да се понамаже човек. Аптекачество е това. И всички медикаменти и хапове за кого са? За здравия ли? Не, за болния. Като се разболееш, ще вземеш горчив хап, за да подобриш здравето си от горчивината.

Та казвам сега, пророк Йеремиа е един актьорин, който не разбира актьорството. Казва Господ – тия горчивите работи са за хората, за онези хора, които не изпълняват моя закон. За кого са тия работи, които са написани? За онези, които не изпълняват закона. Те ще ги изядат. И е оправдано. Ако ти не изпълняваш Божия закон, ти ще дойдеш в съотношение да пиеш тия капки. Те не могат да станат храна за тебе. И в тях няма да намериш своето здраве, то само ще имаш една опитност и после ще се научиш да живееш малко по-добре.

Сега аз говоря на вас, понеже вие не живеете две хиляди години, във времето на Йеремиа, но в сегашно време. Тогава условията са били други, но казвам, с вас има други мъчнотии, които ще се случат. А тия мъчнотии, които са били във времето на Йеремиа, в света нищо не се повтаря два пъти. Нашите мъчнотии не са такива, каквито във времето на Йеремиа. И онова, от което той се изкушавал, то не е изкушение за нас. Ние се изкушаваме от съвсем друго. Аз казвам на една млада сестра, един ден казвам ѝ: „Познаваш ли колко престъпления си направила?“ Тя казва така: „Нищо не направих.“ „Ти където си била, си направила престъпление.“ „Аз ходих да се моля, не съм направила нищо.“ „Ама, ти като вървеше, ония росни капки, които лъхат на тревата, които украшаваха тревата, ти отне всичките украшения на тревата.“ И тя кисна да се смее. Ама че човек някой път има хубаво разположение, ти със своето невнимание кажеш, че не е така. Ама смъкнеш веднага украшението. И даже по роената трева не трябва да ходи. Някои си събуват обувките и ходят. Само при изключителен случай, ако си болен, събуй си обувката, че ходи, но ако

си здрав, не си събувай обувките. И трябва да си събуе човек обувката. Бог каза на Мойсея да си събуе обувката „понеже мястото, на което седиш, е свято“. И той си събу обувката и казвам, всички хора трябва да се събуят от всичките стари възгледи, с които са облечени.

И даже човек, като се ражда в този свят, е даден закон как трябва да живее. Дете като се ражда, има една дреха, с която е облечено в утробата на майка си, и като излезе в този свят, хвърлят му тази дреха да бъде свободно, защото в утробата на майката е било в нея, то е седяло ограничено. Майката казва: „Няма да крещаш, няма да дишаш, ще мълчиш.“ Най-голямото робство е било в утробата на майката. Туй дете е сбито там, както животните се свиват. Турило си главата между краката и така седи. И майката го храни, казва: „Няма да се мърдаш.“ И си има една царска мантия, с която е облечено. И когато туй дете на мълчанието излезе отвън, освобождават го. Има и една връв, с която е свързано. Бабата, като дойде, най-първо отреже онзи закон, който майката е турила. Тя тури ножа и пререже закона. Тогава снемат мантията, с която е облечено и то остане голо. Но хората по навик, след като снемат тази мантия, турят му друга мантия. Майката приготвила пелени, повият го, турнат повоя, детето плаче, казва: „От едно робство влизам в друго робство.“ Бог ни освобождава от едно страдание, ние приемаме други страдания.

Казвам, защо хората грешат? Аз питам тъй: аз защо греша? Аз не питам защо хората грешат, аз този въпрос не съм задал. Аз питам защо имам нужда аз да греша, защо имам нужда аз да проям, защо има нужда да бъда невежа, това питам. Следователно всеки един от вас може да разреши въпроса. Аз не питам защо Господ създаде света, аз не питам защо и как Господ създал света. Той знае, но аз трябва да се уча от него. Аз трябва да питам себе си защо аз разбирам, че светът е така създаден. Не е въпрос защо мисля така. И следователно от моето гледище аз искам да разбера, тъй както светът е създаден, да вляза във вътрешния смисъл, да разбера Божиите пътища, да разбирам любовта така, както тя се проявява. Тогава ние сме на

правия път и противоречията ще изчезнат. Щом тебе те занимава един човек отвънка, ти си на слабата страна. Че този външния човек, като го виждаш ти, той не е реален човек. Това е неговият автомобил или едно такси се спряло там. Ама той може да е един министър, нищо не значи таксито на един министър. Ти мислиш, че всичкото твое щастие зависи от автомобила и всичките обикалят все около автомобила. И виждам, че всеки, който обикаля около автомобила, върти се около него. Майката обикаля около автомобилчето на своето дете, но един ден автомобилът изчезне, задигат твоето дете. Някой път автомобилът отива с господаря заедно, затуй единственото нещо сигурно е да ходиш без автомобил.

Вие сега ще дойдете да проникнете вътрешния смисъл. Аз говоря за вътрешния живот. Отвънка може да има тия неудобства, те са за външния свят, но ти ще се ползваш от онова, което Бог е вложил в тебе. Законът е тъй. Не внасяй посторонни неща в Божия порядък. Защото два порядъка има в света: един Божествен порядък – той носи нашето щастие, нашето благо към напредък. И един човешки порядък, който внася всичките противоречия, скърби, страдания, недоволства. Туй всичко старото е човешкият порядък. Туй човешкото, което влиза в нас, то е, което донася тия противоречия. Следователно ти отдели човешкия порядък от Божествения и дръж се за Божествения порядък. Ама вие ще кажете: „Какво ще стане с човешкото?“ Човешкият порядък трябва да се организира по правилата на Божествения порядък. Детето, което вие пращате в училището, то трябва да научи буквите, трябва да научи всичките правила на речта, да знае да пише думи, след туй както учените хора трябва да знае да се изказва. Учените хора представляват Божествения порядък, а тия неучените представляват човешкия порядък.

Затова хората са пратени в Божествения порядък – да се научат как да живеят. И вие сте дошли по единствената причина да превърнете човешкия порядък в Божествен. Човек е дошъл на земята да се учи в който и да е народ. Един народ е една школа. Може да си

българин, може да си сърбин, англичанин – това е училище. И като свършиш училището, не е важно училището, което може да минеш. Училището е само метод да се научиш да живееш, да влезеш в Божествения порядък. Това е дълбокият смисъл на учението, което трябва да те освободи от всичките ограничения на света. И то е да се освободиш от човешкия порядък, да станеш член, както едно дете става член на една фамилия. Но трябва да се роди от същата фамилия. И Писанието казва: „Ако не се родите от вода и дух, не можете да влезете в Царството Божие.“

Аз турям така. Водата, това е човешкият порядък, духът, това е Божественият порядък. Човекът, който е дошъл, трябва да се роди, значи трябва да мине през водата и да влезе в духа. И тогава ще влезе в новите разбирания. Онзи може да каже: „Какво значи вода?“ Човешкият порядък. „Какво значи дух?“ Това е Божественият порядък. И човек трябва да мине в него. Да се роди Божественото съзнание, да разбира закона – да се роди в него великата любов. Любовта е връзката, пътят, казва Христос: „Аз съм истината, пътят и животът.“ Който през тези трите мине, през човешкия порядък, ще влезе в Божествения порядък, в духа. Онези, които не разбират, очакват да умрат, и тогава да влязат.

Умирането не е нищо друго освен минаване от един порядък в друг. Умирането е толкова естествено. Един пияница, който живее в порядъка на пиянството, той престава да пие вино, за да влезе в другия порядък. И когато той е престанал да пие вино, той умрял за пиянството. Но умрял ли е този човек? Не. Той престанал да упражнява един свой стар навик. И някой път ми казват: „Като умре човек, къде отива?“ Аз правя своята аналогия – като умре човек за кръчмата, къде ще го търсиш? Ти вече няма да го търсиш в кръчмата, а ще го търсиш в църквата. Той като пие винце, къде ще го намериш? В кръчмата. А щом е завършил с пиянството, ще го намериш в църквата, дигнал ръце се моли, няма чаша, няма оканица. Питат: „Къде отишъл?“ В църквата ще го намериш. Той е жив. Драган, Петко,

Стоян, той е жив. Къде? В църквата е. Аз ви давам сега превода. Питат къде са умрелите. Казвам, къде са обърнатите пияници? В църквата. „Ама къде са отпадналите от църквата?“ В кръчмата. И обратното е вярно. Щом човек излезе от църквата, иде старият навик. Ще го намериш пак в кръчмата. И ще кажат: „Оживя.“ Когато човек умре за кръчмата, той оживява за църквата. Когато човек умре за човешкия порядък, той ще живее в Божествения. Човек, който живее в човешкия порядък, е мъртъв за Божествения порядък. И тогава опитният човек по някой път, за да не се обидят кръчмарите, ще идеш някой път, ще изпиеш от любов една чашка от неговото двадесетгодишно винце, но това тогава ще ти бъде за цял. Когато стомахът ти отслабне, нямаш апетит, ти ще идеш при кръчмаря и ще му кажеш: „Дай ми една малка чаша, сто грама.“ И апостол Павел препоръчва на Тимотей: „Понеже стомахът ти е слаб, малко винце.“ Аз вземам сравнението, противоречията, които в живота се случват, имат своето обяснение.

Всеки ден ти може да бъдеш и в църквата, и в кръчмата. Ти се сърдиш – ти си в кръчмата. Ти обичаш – ти си в църквата. Алчен си – ти си в кръчмата. Щедър си – ти си в църквата. Туй е разбирането. Ще каже някой – щедър си. В църква е. Алчен си – ти си в кръчмата вътре. Одумваш хората – ти си в кръчмата. Говориш добро за тях – в църквата си. Обичаш хората – в църквата си. Мразиш ги – ти си в кръчмата. Туй е сега. Това ще имате в ума си, за да може да се възпитате. Някой път и праведният човек може да направи една микроскопическа погрешка. Знаете ли каква? Един от големите философи, мисля, че е гръцкият философ Диоген, след като живял осемдесет години и са го посещавали хората, давал на всекиго наставления как да живеят, един ден казал: „Дотегна ми тия хора да ме посещават. Искам да прекарам един ден на спокойствие.“ И той се отдалечил далече в полето под една круша малко да седи на спокойствие да се удоволства. И ето, вижда го един селянин, иде при него и той се набръчкал, начумерил и си казал: „Отде се намери той сега?“ И след като си отишъл този селянин, той казва на себе си:

„Диогене, защо се сърдиш на селянина, че той дошъл да те търси тук, че отде да знае този селянин, че днес ти си неразположен. Ти накрая на годините си ли искаш да изгубиш това, което си спечелил?“

Че вие имате едно хубаво настроение на духа. Един ден иде един брат или една сестра, казва, оплаква се. Колкото и да ти оплаква, че отде да знае този брат, че ти си неразположен. Та казвам, какво будно съзнание трябва да има във всички онези, които вървят по пътя на ученичеството. И трябва едно разбиране сега. Не само да вярваш в Бога. Само вярата е празна работа. Разбиране трябва. Празно е твоето благочестие. Че иначе всички вие ще се намерите в едно противоречие, че може някой да ви каже: „Знаеш ли какво са казали по ваш адрес?“ Вие веднага кажете: „Ама защо е говорил така?“ Че този брат е казал така: „Вие сте много лош.“ Лошият човек винаги има стремеж към Бога и лошият човек никога не лъже.

И в какво седи лошият човек? В това, че плаща навсякъде. Турга нещата намясто. Ти, казва, какво ми се представляваш, че си светия, та ти не си светия, ти търпение нямаш. После казва – ти не си щедър. После какво ще ми проповядваш Евангелието. Ти имаш две къщи в града, като тебе светия ли си, та какво ми бърбориш, я виж дрехите си – ти имаш един харч от десет хиляди лева. И вие казвате, че този човек е лош. И лошият човек като го срещнеш, ти трябва да бъдеш много внимателен с него, ти трябва да го пипаш с ръкавици, то взривно вещество. Ти като седиш при него, трябва да имаш гумени обувки, защото, ако с твърди обувки го подпреш, той веднага ще избухне. И лошият човек, ако го срещнеш, най-милият поглед ще му дадеш, никакъв остър поглед, защото, ако го погледнеш така малко остро, той ще ти каже:

„Защо ме гледаш като някой звяр.“ Ако го погледнеш любовно, той ще ти се усмихне. Та ще бъдеш крайно внимателен към него. Той е истинският път. Той е истинското разбиране. И ако ние не се научим как да живеем, и ако ти не се научиш да търпиш единлош човек, тогава ти търпение нямаш. Та този лошият човек е вътре в

тебе, ще го търпиш, нищо повече. Този лошият човек у тебе, той донася в ума ти най-лошите мисли. Та какви ли не мисли внася той в тебе. Колко светии има, които се превивали, докато разберат закона и са страдали. Имаш една хубава мисъл и желание и след туй иде нещо страшно лошо, дойде една отвратителна мисъл. Тя иде от този лошия човек. Ще го търпиш.

И казвам сега, вие сте дошли до едно място на противоречие и само по закона на великата Божия любов, като обичате, вие ще се избавите. Любовта е, която може да избави човека от всичките противоречия, които се случват в живота. Няма друга наука. Може да има други спомагателни науки, временни са те. Но онова, което може да освободи човека, да го направи свободен – то е любовта. И затова е турена любовта. Да възлюбиш Господа и да любиш ближния си. По този начин човек може да се освободи от противоречията, които сегашният живот създава. А любовта носи и сила да се подигнеш.

Само чрез закона на любовта към Бога и към ближния ти може да се подигнеш и може да постигнеш всичко, каквото искаш. И всяко изкуство може да имаш, разберете хубаво сега. Всичко може да постигнеш във време. Във време може да постигнеш, ама ти искаш да станеш цар, искаш да станеш цигулар, искаш да станеш учен човек, всичко това не е изкуство.

Какво е изкуство? Да научиш изкуството да правиш добро. Ами че да научиш изкуството да говориш тъй, че като говориш, мъртвите да оживеят. Това е изкуство. Като идеш в една къща, дето има умрял човек, ти ще почнеш да говориш на човека, и той да оживее. И тия хора в дома ще кажат: „Да бъде благословен Господ. Като дойде този човек, нашият умрял възкръсна.“ Хора не се обичат, тия хора се карат, като им говорите тъй – те ще се обикнат. Сиромаси са, като им говориш, сиромашията им изчезне. И навсякъде така. Сега, като говоря тия неща, вие казвате: „Колко е хубаво това, но де са тия хора?“ Вие сте първият човек. Наредете се сега да бъдете един от тях. И ако ви кажа тъй: мене ми трябва един кандидат сега, когото да туря да

говори тъй, колко души от вас ще има? Вие всички ще се явите. Но какво ще бъде вашето разбиране? Вие мислите, че ще бъдете като войник, да ви облека, да ви туря дрехата, пешката, патрондаша и вие да идете и само да стреляте. Не, такива положения няма.

Ние сме пратени на земята да научим онзи идеалния говор. Това е истинското ни звание. Бог иска да вложи в нас неговото слово и Писанието казва: „Всичко чрез неговото слово стана.“ Господ каза и така стана светът. Щом светът стана чрез словото и нищо без словото не е станало.

Ти искаш да живееш Божествено – може чрез словото. Ти искаш живота ти, работата ти да стане Божествена, но това не може другояче освен чрез словото. И няма друг начин. Туй слово като влезе в тебе, то ще създаде в тебе живота ти. Следователно твоят живот не може да се прояви, докато словото не влезе в тебе и почне да работи, както първоначално е работило. И вие искате словото да влезе във вас, искате вашият живот да се измени. Това е в Писанието казано – ще изпрати духа си. Казва в началото на Библията: „Земята беше неустроена и Духът Божи се носеше над нея.“ Когато Бог почна да говори, тогава започнаха всички тия промени, и тогава земята се оформи така, както сега, когато словото дойде, духът, който Бог ще изпрати във вас. И тогава сегашният живот ще се измени, тъй както се измени лицето на земята.

И от днес приложете малкото, което сте разбрали, а втория път като ви говоря, ще ви говоря още по-малко, отколкото сега. Защото, колкото човек повече разбира, по-малко ще му се говори. А колкото по-малко разбира, повече ще му се говори. И не мислете, че като се говори много, там е. На глупавия много ще говориш, ще викаш високо. И високо трябва да говориш. Онзи, който има деликатно ухо, на него малко ще викаш. На умния малко ще говориш. Който много разбира, малко ще му говориш. А на онзи, който не разбира, ще му говориш, ще му говориш.

Сега в малкото седи. Обикни Бога в себе си. Обикни ближния, вѣн от себе си. Това е сега, това е пътят, по който човек сега трябва да върви. И всички трябва да вървите.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

38 утринно слово 14 юли 1935 г., неделя, 5–6.10 часа София – Изгрев

ЛЮБОВ И СЛУЖЕНИЕ

(ЧЕШИМАТА В ДВОРА)

Кратко размишление

Ще прочета пета глава от Йеремиа.

Ще чета нещо, което е минало преди повече от две хиляди години. Той е поставил неща, които не се отнасяха до тогавашния живот. От тогавашния живот вие ще извадите поука за себе си. Ще слушате нещо минало.

„Бог е Любов“

Миналото, това е една справка. Миналите работи са справка, развлечение са те. Същевременно един писател ще вземе някой герой на миналото или една героиня на миналото и ще направи една трагедия, една драма или една комедия или ще напише един роман. И хората ще се възхищават. Тия са скърпени работи. И той някой път няма да представи работите тъй както са, ще ги поукраси малко. Защото всеки един художник, който рисува някого, той няма да го представи такъв, какъвто е, нито фотографията ще те представи такъв, какъвто си. Нито художникът, нито фотографията може да представи работите каквито са. И да иска, не може.

Та казвам, който не разбира, ние вземаме, че пренасяме греховете на миналото. Че хората правили грехове, ние вземаме и пренасяме техните грехове и се занимаваме с тях. Не ни е работа това. Запример някой си откраднал една овца, одрал кожата ѝ и хората ще съдят за престъплението. Ако скоро е станало престъплението, те ще донесат кожата на съдраната овца – да се види, че има престъпление. Е, защо е одраната кожа на съдията? За да отсъди. Та ние около нас имаме все одрани кожи – как живели едно време хората, добре или зле? После как са живели хората зле? И как са живели добре? Както

ние не живеем добре. И извикваме все светиите на миналото как са живели. Казваме: „Те какви хора са били, а ние не живеем както тях.“ И ако живеем малко по-добре, ще кажем: „Едно време как са живели нечестиво, ще извикаме лошото.“ Ще кажем: „Едно време как са живели хората нечестиво, а ние сега, не е нашият живот както трябва.“

Сега няма какво да се занимаваме с греховете на миналото. Аз разглеждам работите малко по-другояче. Представете си, едно дете постъпи в първо отделение. Какви погрешки ще направи в първото отделение? Може да не може да напише буквите и като му даде учителят едно упражнение, то дълго време пише едно упражнение, че второ, трето. И в първото отделение то научава донякъде да напише буквите и до края на първото отделение то се изправя, не прави толкова погрешки в буквите. Но все таки в речта трябва да се научиш. След като се научиш да пишеш буквите, да пишеш слоговете и докато станеш писател, там други погрешки се правят. Там не си турил запетайката, дето трябва, или точките, или знаците там не са употребени както трябва, не си съпоставил думите както трябва.

Как трябва да се разбира физическият живот? Някои философи си имат някои термини. Значи не си употребил някои термини както трябва. Значи особени термини има, които философите разбират. Спреш се запример върху думите „субективно“ и „обективно“. Те не са български думи: абстрактно, субстрактно, индиферентно. Значи думата „абстрактно“ е на чужд език. Абстрактно. Българинът мислил-мислил и един като чел, той прави превод: опържил лука си и го изяде. И опасал земята с желязо. Той съвсем друго разбрал. Той не знае, че е натегнал лъка си да обстреля някого. А той казва: опържил лука си, че турил жезъла си и турил ред и порядък, както тълкуват. Та някой път всички проповедници, като вземат един стих настрани, много кастрене има. И сегашните хора не вършат тия престъпления, но те вярваха в много богове, а сега вярват в един Бог. Тогава казваха, че вярват в много богове, а сега, че вярват в един Бог. Сега всички са християни, всички вярват в един Бог, езичници няма сега. После в туй

отношение какво ще ги е страх, че са вълци – сега мечките всичките са избягали, а тогава се казва, че мечките ще ги нападнат, вълкът и рисовите ще те изнесат. Тук даже и пари да дадеш, рис не може да намериш. Трябва да направиш цяла експедиция, в Африка да идеш. А той го няма. Казва, рис ще те изчаква. Той го няма. То е въображаемо за тия минали времена. За тия времена той го е имал.

Та казвам сега, животът ние трябва да го разгледаме от друго гледище. В църква няма да ходят болните хора, не е позволено на тях да ходят там. На здравите е позволено да ходят в църква. Вратата на църквата е отворена за здравите хора, а за болните е затворена. И ако някой болен иде, те ще го изпъдят. Като оздравееш, тогава ще влезеш. Глупавият човек на Бога не може да служи, нито той трябва да се занимава с Господа, нито да чете свещените книги. Той най-първо трябва да се освободи от своята глупост. Грешникът, и той няма какво да се занимава с никакъв Господ. Той да напусне своите грехове и доста е това. Сега дойде някой и пита: „Какво трябва да прави грешникът?“ Нека се освободи от греховете си. Какво трябва да прави бедният? Нека се освободи от своята беднотия. Какво трябва да прави болният? Да се освободи от своята болест. Е, хубаво.

Представете си, че вие срещнете в гората един подкован кон. Питам, този кон сам ли си е турил подковите? Какво заключение ще си извадите, ако срещнете един подкован кон някъде в горите? Какво ще кажете? Че той е живял между хора, които са ковали, и той ходи още с подковани обувки. И какво ще кажат другите коне, като го видят? Ще кажат: „Бамбашка са хората там. Има нещо, което не мяза на нас.“ Но един ден тия подкови паднат и остане естественият крак. Сега вие се смеете на конете. И както виждате, всички коне сега са подковани. Има ли някой от вас, който да не е подкован? Даже и аз съм подкован. И даже някой се сърди, ако не е подкован. Казва: „Твоите не са такива.“ И казват: „Човек да ходи тъй, както Господ го е създал.“ И си представяме, че едно време, когато Господ... Пише един англичанин наскоро, за да получи своя докторат, той взима за тема

брадата на човека. И разглежда целия исторически ход на брадата. И казва, че Адам в рая имал брада. И действително туй е право. Като съгрешил Адам, от голяма мъка му израснала брадата. Та става с реч да ни доказва как се установява брадата на човека. Та някой път трябва да пиша за доктората, колко години ще вземе още човек да се освободи от сегашната си брада. Защото, ако брада е нямал, че му израснала брадата, после колко години ще вземе да се освободи от брадата си. Защото колкото човек подивява, космите почват да растат веднага. Туй у животните го има от подивяването, от външните лоши условия са обраснали тия косми по гърба им, а на човек, че не е обраснало тялото му, показва, че той живее при по-хубави условия. Колкото тялото и лицето му е по-гладко, човек е по-добър. По-добър е в туй отношение, че външните условия на живота му са по-добри. Като почнат да му израстват много косми, показва, че условията отвътре не са добри.

Сега ще се спра върху временните тия смущения. Отвънка ги няма, но вие отвътре имате смущения. И вас ви смущават мисли за миналото. По някой път дойде ви една мисъл в ума ви, запример дойде в ума ви да станете светия. Аз не зная откъде ви дойде тази мисъл? Или ви дойде на ума, че сте голям грешник, че сте съгрешили. По някой път вие си създавате грехове, виждате ги тъй, по особен начин. Аз да ви кажа по кой начин. Малко по-особен начин. Има една българска приказка, тя е следующата.

Връща се един баща, който бил двацет години в странство, и влиза в дома си. Дъщеря му, която пораснала, и майката, жена му, и двете плачат. „Защо плачете?“ „Е, какво нещастие нас ни сполетя.“ Той човекът казва: „Какво нещастие?“ „Снощи дъщерята родила насън, оженила се и родила дете, и то умряло.“ Насън родила тя дете и насън то умряло. „Отиде детето“ – казват. Имала дете много красиво, хубаво. „Такива хора глупави като вас не искам. Ще ида пак в странство – казал бащата – и ако не намеря от вас по-глупави, няма да се върна. Пък ако намеря по-глупави, ще се върна.“ И тръгнал той.

Гледа, един си ушил нови гащи с чешири и не знае как да ги обуе, тъй източни гащи. Закачил ги той и иска да се хвърли от високо и да ги надене.

„Стой – казал той. – Тъй не се обуват гащите, аз ще ти кажа как да се обуят гащите.“ Снел той гащите от покрива, казал му как се обуват гащи и ги взел. Отива в друго едно село, гледа, сватбари, направили сватбата, но всичките сватбари плачат, с горчиви сълзи плачат. „Че защо?“ Като дошли до прага, вратата, през

която трябвало да влязат, булката била с една педя и половина по-висока и не може да влезе. Мислят сватбарите какво да правят. Трябва да се реже главата на булката, за да се вкара вътре. А да се отреже главата на булката, всички плачат. Пита ги той: „Защо плачете?“ „Главата на булката е по-висока, трябва да се отреже.“ „Лесна работа. Ако ми дадете нанизите на булката, аз ще вкарам булката, и тя ще влезе.“ „Ще дадем, и два наниза ще дадем.“ Той се качил на врата ѝ, тя се навела надолу и той казал: „Теглете я сега навътре.“ Най-после той влиза в друго едно село и видял едно теле, но господарката плаче. Тя си оставила гърнето, едно голямо гърне навънка и оставила нещо за ядене в гърнето. Телето си поставило главата в това гърне, яло, но после не могло да си извади главата. Блъскало се натука, блъскало се натам, а тя плаче. „Аз ще ти кажа как да освободиш телето, ама ще го дадеш ли?“ „Ще ти го дам, само да ми кажеш как.“ Той взел една брадва, счупил гърнето и взел телето.

По някой път ние се намираме в такова смешно положение с нашите състояния. Казваш: „Аз съм неразположен днес.“ И какво нещо е неразположението? Е, тъй си неразположен, едно предчувствие имаш, нещо странно има да стане. Нищо странно няма. Не знаеш да си обуеш гащите, ама казваш: „Тази работа не мога да я направя, много е трудна.“ Ти жениш сина си и булката не може да влезе в къщата. Трябва да дойде някой да се качи на гърба ѝ. Ти казваш, че животът е лош. Каква лоша храна ям, такава храна яде ли се? То тази храна от тебе зависи и въпрос е сега дали растителна

храна трябва да ядеш, или месна. Дали трябва да се яде риба, или не трябва да се яде, а само домати и краставици. Е, какво е писано в Свещената книга? Ние все взимаме в Свещената книга какво е писано и оттам изваждаме правила. Христос след своето възкресение посетил своите ученици, които ловяха риба. И той тури риба в жаравата, и опекоха, и ядоха.

Е, как ще примирите туй противоречие? Не искам да го примирявате. И после го викат на една сватба, след като са пили от хубавото вино, не им достига виното. Майката казала: „Не им стига виното.“ Той казал: „Напълнете куповете с чиста вода.“ И от вода направил вино. И хората намират, че това вино било от първото, преди да се направи чудото. Те казали: „Защо не дадохте по-рано от това хубаво вино?“ Е, хубаво, туй станало само веднъж и вече някой проповедник ще се занимава с този въпрос, как е направил Христос водата на вино, дали било вино, или не било вино. И какво ще добиете, ако знаете, че станало вино или вода. Кое е по-хубаво за пиене – виното или водата?

Толстой има едно особено тълкувание. И тия хора след Толстой си тълкуват по един начин. Ето какво заключение си изваждат те. Тия хора, като се понапили малко, им загорява на гърлото – и на пияния е така. И той като им дал чиста вода, им се сторило, че е вино, и то много хубаво вино. А то не било вино. Той им казал: „И с вода може.“ След като си се напил с вино, вода ще пиеш. И водата ще пиеш с удоволствие. А не било ново вино. А онези, които са се интересували, искат да покажат, че направил голямо чудо Христос, че обърнал водата на вино. Сега туй е по Толстоевски. И ако ти кажеш, че Христос не е превърнал водата на вино, ти веднага ще бъдеш един еретик, който не вярва в това, което Христос е казал. И после ще доказва виното опивателно ли е, или е сладко било. От вода какво вино ще стане? Водата вино може ли да стане? Виното има свойство, че човек, колкото и да е обезсърчен, като му дадете една или две чаши вино, той се насърчава. То е едно лекарство. Има лекарство в него.

Човек става сръчен и смел. Като се напие, той става смел. Докато не е пил, той е кротък и смирен, но като се напие, става смел. Ще смуши един-двама, да покаже, че е герой. Че и в храната има различие. Ти ядеш вегетарианска храна, малко си така мек, кротък и смирен. Но наядеш се с месна храна, вече повече имаш сила и доказват, че онези, които ядат месо, са по-смели.

Сега това е външната страна на физическия живот. Йеремия описва външната страна. Когато хората описват религията отвънка, колко пъти се е прекръстил човек. Светските хора имат една религия много по-правдоподобна, отколкото тия, които имат религия. И аз правя едно уподобление. Влезе един в една претъпкана църква от хора. Там хората ще целуват иконите на светците, ще се кръстят и ще си въобразават с някой умрял светия. Умрели преди някое си време, и ще се покланя на образа

на Христа и на светиите. Религиозният човек ще се покланя, а един светски човек виждате колко е реалистичен. Той ще се облече хубаво като на църква и ще иде на един бал. Неговите икони са все живи наредени и той се покланя дълбоко към едната, към другата. Важно-важно ще погледне, на живите икони и той се обръща към иконите, но живи са неговите икони. Пък ще се поклони до земята пред една икона, а тази икона ще благоволи да му даде ръката си. Той ще я целуне. А онази в църквата, колкото човек се моли на нея, иконата не се мърда, на едно място седи.

Питам, кое е по-хубаво? На живите икони ли да се поклониш, или на онези в църквата? На бала е така. Вие нали сте ходили на бал? И казвам аз – какъв сън. Аз почитам и според мене аз съм казал за бъдеще, ако аз правя една църква, не ви трябват рисувани икони дървени. Най-добрите хора, най-добрите сестри ще ги турим там. Че ти целуваш Света Богородица, туй е моление. Но тя иска ли да я целунеш? Хората си позволяват това, което не е морално. Ти, ако някой целуне някого... Питам, че в какво седи моралът? Живи икони ще турите – тази седмица една сестра, другата седмица друга сестра,

ще имате нали църква на живите икони. Някой праведник, който е по-долен на Христа, ще го турите там. Тъй млад да е, без брада да е, че като го целуват, да има защо. Защо ще целуваш? Сега, който ме слуша, ще кажа, виж колко ни ползва това. Значи другото, то е престъпление. Та ти целуваш боята и си въобразяваш. Сега мене ми е целта, аз искам да обърна вашето внимание: извадете вашите боялии икони. Не говоря за себе си. Всеки един от вас трябва да изхвърли всичките ония боялии икони, които има в себе си, и да си тури живите икони, нещо живо, на което да разчиташ, да не е боялия и да не е дъска да хлопа, но на което всеки може да разчита. Сега ние се спираме и казваме – ти вярваш в Христа. Че казва – какво има аз да вярвам в Христа, който е бил. Той вярваше в себе си, вярваше и в Бога. Аз може да последвам Христа по един пример: да се науча да вярвам в Бога, тъй както той е вярвал. Че Христос не е дошъл да учи хората да вярват в него. Той дошъл да ги научи да вярват в Бога, да служат на Бога. Тъй е според него. Тази била неговата мисия – да научи хората да вярват в Бога, тъй както той. И да служат на Бога, тъй както него. Ти вярваш в Христа, че страдал. Страданието показва неразбирателството на хората, които не са го разбирали и са го заставили да страда. Ни най-малко той не искаше да страда. Човекът се молил цяла нощ: „Господи, да мине тази чаша.“ Но Господ казва: „Тия хора са неразумни.“

Та казвам, в какво седи следването на Христа? Да вярваш в Бога, както Христос е вярвал, и да обичаш Господа тъй, както той го обичал, и да му служиш тъй, както той е служил. Туй аз разбирам Христос. Аз не го търся преди две хиляди години къде бил, но за мене сега Христос е жив. Щом аз вярвам в Бога, а Бог не е Бог на мъртвите, а Бог на живите. Следователно, щом аз вярвам в Бога и го обичам, аз ще намеря Христа и ще го попитам, тъй както аз разбирам, право ли е. И той ще каже: „Право е така, приблизително както аз вярвам, така и ти вярваш.“ А сега ти не знаеш, ще четеш един стих, ще мислиш–мислиш и най-после там казва: „Ще дойде духът и ще те научи.“

Вярно е, но казва Христос: „Ще помоля отца и той ще ви даде друг утешител – духът на истината, и той като дойде, той ще ви научи. Значи духът като дойде, той ще ви научи да вършите това, което Христос е вършил.

Та казвам, в нашите времена ние се измъчваме и страдаме повече, отколкото трябва. В един дом се зараждат противоречия. Дето има дъщери и синове, винаги има един спор, че майката или бащата към някоя дъщеря е по-особено разположена и другите ще видят това. Казват: „Тя, майката, нея обича повече.“ И у другите се заражда цял един спор. Питам, кое е онова, което заставя дъщерите да мислят за майка си и за баща си така? Външната обстановка. Може някой път майката дала на едната дъщеря по-хубаво ядене. На любимото дете майките това го правят. И бабите го правят. Някоя баба, като ще отбие някое внуче, ще вземе някоя хубава питка, намазана с мед, и ще му я даде. И децата са много тщеславни. Като вземе питката, то иска да се похвали, ще каже: „Виж какво ми даде баба.“ Не крие това дете. Та и сега някои от вас, като ви обичат повече, вие излизате и го показвате на другите. За слоновете се казва, те са най- умните същества между животните, но когато два слона се обичат, те не показват любовта си, а отиват далече по горите, че никой да не ги види, когато си показват чувствата. А тук хората някой път като се обичат, и току той ще те прегърне, току мац, и се целунат. След някой ден ще си обърнат гърбовете. Казвам, слоновете по-добре се обичат. Когато обичаш, никой да не види, да си надалеч.

Е, в какво седи обичта? Че като дойде този човек, че как няма да го целунеш. Той е красив, не е някоя грозотия. Или някоя мома – как няма да я целунеш. Или някой богат, ти може лесно да го целунеш, понеже има какво да даде. Като го целунеш, той ще ти даде три, четири, пет хиляди лева. Как няма да го целунеш? Пък някой е беден, може ли да го целунеш? Той ще ти каже: „Няма ли да ми заемеш, да ми дадеш няколко хиляди лева?“

Тогава ти отърсиш яката си от него, и си отиваш.

Сега аз ви навеждам на тия примери. Туй, от което всички сегашни хора се смущават, то е временните състояния, от които ние трябва да се освободим. Някой обуца няма, дрехи няма, шапка няма и само мисли защо Господ го е поставил в това положение. Не ни е поставил Господ, ние сами се поставяме със сегашните условия. В сегашните условия, щом детето отива в училището, то не трябва да се занимава с мода, с обуца. За бъдеще децата, като дойдат в училище, не трябва да влизат с обуцата си, а с терлци трябва да бъдат, не да седят по чиновете си. Някои ще имат нови обуца и постоянно ще бута другарите си и казва: „Виж баща ми какви нови обуца ми купи.“ И тогава учителят разправя едно, а то за обуцата си мисли. Не е въпросът сега за обуцата, после не е и въпрос да показваме кой живее по-добре. Това е тщеславие. Ние не сме завършили своята еволюция. Ама казва: „Виж той как живее.“ Или казва: „Виж, той се поправил. Хубаво яде.“ Та много се заблуждаваш, че се оправил. Казваш, че хубаво яде. Една сестра ми се оплаква, че изпостеляла. Другите я намират, че много поизсъхнала, защото ядяла само растителна вегетарианска храна. Казват й: „Малко яйца ще ядеш, масло ще ядеш, да станеш угледна.“ Е защо ще стане тя угледна? Ако искате да я гудите в църквата за икона. Това са криви наши възгледи. Всеки може да бъде от нас красив. Красотата у човека може да потече от неговата права мисъл. Всеки може да е красив, като има една права мисъл. Не поставяйте в ума си никакви противоречия. Постави в ума си права мисъл, веднага лицето ти ще стане красиво. Винаги тургай в сърцето си онези хубави благородни чувства и в ума – правата мисъл, не се сърди, каквото и да ти се случи. То е голямо изкуство. Или в постъпките си, всякога постъпвай тъй благородно. Веднага ще имаш едно красиво лице.

Сега една наша сестра тук идва при мен и ми разправя. Аз зная, че тази сестра ще заболее, преди години щеше да заболее. За мен, зная го, по един начин аз зная. Сега да оставим този въпрос, той е научен. Идат лекарите, констатираат – има кръвоизлияние в едното

полушарие на мозъка си и вследствие на това тази сестра не може да говори, изгубила съзнание. Плачат, питат кои са причините. Аз знам кои са причините, но не искам да ги кажа. Не се безпокойте за турските гащи на този, който ще ги обува. Не се безпокойте за булката, която не иска да влезе в къщата, понеже била по-Висока. И не се безпокойте за телето, което си турило главата в делвата и не може да я извади. Че дъщеря ти не живее както трябва – остави дъщеря ти да си върви по своя път. Че син ти – остави го. Че жена ти – остави я. Що ще се занимаваш с чуждото. Онзи, който е създал света, да се занимава с това, а ти се занимавай със себе си. Ти се занимавай със своите работи. Някой си направил къща и няма да я плати, остави това. Ти ли трябва да се занимаваш с къщата на този човек? Остави, нека се занимава със своя товар, да го носи. Ти се занимавай със своята къща. Защо ще се занимаваш с другата къща? Той направи ли къща, нека си тегли. И после, ако му помогнеш за къщата, той утре ще направи друга къща. Сега някой се оженил и не може да живее със жена си, иска да се разведе. Един наш приятел беше му дотегнала жена му, иска да се раздели със жена си и ми казва: „Мога ли да я напусна?“ Казвам му: „Може да я напуснеш. Щом не можеш да живееш с нея, не си се родил с нея, напусни я. Ама, – казвам – искаш ли пак да се ожениш?“ „Разбира се, ще си взема друга, по-сносна. Тази дотегна ми.“ Казвам му: „Ти по-добра от тази, която имаш, не може да намериш.“ И той се отказа.

Във всеки един човек в сегашното състояние има две естества. Има едно външно естество, което е добро, и има нещо опако у него. Преди да се ожени човек, ти си добър, ангел си, а като се ожени, ще намери опакото. И после дълго време хората като живеят заедно, почнат да виждат опакото на своето естество и затуй се проповядва – човек трябва да се отдели малко. Сега по някой път искат хората да видят туй, кой какво може да прави. Някой път някой направил нещо. Аз виждам нещата, не се безпокоя вътрешно, ни най-малко не се безпокоя. Дойдат някои и ме осъждат, казват: „Ти не ме обичаш.“

Други ме осъждат: „Ти много помагаш, на онзи помагаш, за него се молиш, а за мене не мислиш.“ Друг казва: „Еди-кого си излекувал, излекувай и мене.“ Хайде трети, четвърти, пети, шести, идат – станало нещо. И някой път виждам някои неща – така са казани, преувеличени, че аз сам се чудя. Тургат им всевъзможни качулчета. Че съм направил нещо, направил съм, но баш не е тъй, както казват, и не искам да го кажа. Виждам, погрешката е направена, нещата са тъй намалени и не се застъпвам да кажа право ли е туй, аз си мълча. „Защо не искаш да кажеш?“ Защото човек не може да разправя на другите. Всеки един може да се лекува, като вярва. То е закон. Вярата дотолкова, доколкото своята вяра е пълна и права, и лекуването ще стане. И дотолкова, доколкото своят ум се колебае, ти всякога ще бъдеш подложен на болести. Има някои работи – запример паднал ти зъбът. Колкото и вяра да имаш, слаба ти е вярата. Като ти падне зъбът, ако можеш да накараш да ти израсне нов зъб, тогава ти си светия. Но сега вие по-лесно ще си направите при някой зъболекар нови зъби, отколкото да ви израснат други.

Но да дойдем до същественото. Има противоречия, които произтичат от нашите вътрешни неразбирания. Христос искал да направи хората да вярват, тъй както той вярва, и да служат на Бога, тъй както той служи. И там седи всичкото спокойствие. Човек не може да бъде спокоен, докато не обикне Бога и да му служи. Щом обикне Бога, вече има едно спокойствие. Докато ти не обичаш Бога, ще има една празнота в тебе, че този не те обичал, онзи не те обича, а като обичаш Бога, ти ще бъдеш спокоен. Представи си сега, че ти седиш на някое далечно място няколко километра и търсиш някой да ти донесе вода. Но представи си, че някой дойде един ден и те научи да направиш една канализация, да прекараш водата да тече в двора ти, а не да ходиш да искаш от този, от онзи да искаш вода. Като тече водата в двора ти, ти може да изливаш колкото това искаш.

Някой казва: „Какво нещо е любовта към Бога и към ближния?“ И ще ме питат по какво се различава. Аз седя и казвам, тия хора трябва

да ме питат любовта каква е. Казвам, една чешма в двора, това е любовта към Бога. Онзи казва: „Тя лесно става.“ Е, лесно, направи го в себе си. В тебе има едно безпокойство, ти си сиромаш. Ако имаш любовта към Бога, ти няма да бъдеш сиромаш. Питам, една сестра, която е красива като ангел, може ли тя да страда, да няма нищо, да бъде сиромашка? Че тя, през където мине, ще запали чергата на всички. И всеки е готов да даде на нея нещо. И тя никога няма да бъде бедна. Но ако си един грозотия, как няма да те познават, че ти трябва да бъдеш честен човек, за да заслужиш навсякъде някоя работа. А сега, като те погледне някой, тъй както си сега, окото му не те хваща. Ако станеш честен, веднага ще те назначат на служба, че хората търсят честни човеци за служба, да носиш честност на лицето си. Тогава всеки милионер ще те тури за касиерин, защото, като си честен, ти си способен да му вършиш работите добре. Сега да намерите извода. Ще намерите честния касиерин във вас. Заменете вашите дървени икони с живи икони и ще престанете да живеете с вашето минало. На миналото да не гледате, а на настоящето.

Сега онова, което днес може да извършим – настоящето е важно, настоящата любов, която можем днес да опитаме, Божията любов, не както е живял Христос едно време, мен ме интересува както Христос живее сега. За мене не са важни как са живели едно време светиите. Светиите живеят сега, не как са живели едно време, но как живеят сега. Мен не ме интересува едно време как са живели. За мене не е важно как са живели децата едно време, важно е как живеят сега децата. Мене не ме интересува, че едно време някой бил юнак, сега какво е той, сега дали е юнак. Какво си в дадения случай, това ме интересува. Ама едно време аз имах разбираня. Всякога разчиташ в себе си на онова, което имаш в момента. То е 25. Имаш едно състояние, което е в душата ти. То е най-важното. От него зависи всичкото ти бъдеще. То е Бог в настоящето, който действа в настоящия момент. За другото аз може да си предполагам, че има нещо, но на това аз не разчитам. Ще дойде някой при мене, някой път

искат да лекувам някого, аз не искам, и те не знаят моите съображения. Две възможности има, отказвам се по две съображения. Едно, че този човек няма достатъчно вяра и онова, което аз искам да направя заради него, той не може да издържи. Второто положение, че аз в дадения случай не съм готов. Идва един при мене, иска пари назаем, казвам: „Нямам. Трябва да ида да работя днес, та довечера като работя, с голям зор изкарвам до сто лева. Та след като работя, довечера мога да ти дам сто лева.“ „Ама заеми отнякъде.“ Аз пари назаем не вземам. И ако искаш повече пари, ще дойдеш с мене, ще работиш и ти. Аз сто лева, ти сто лева, двеста лева може да имаш. Ако е малко, ще накараме трети да дойде да работи. А сега проповядват да проявиш милост към сиромасите. Казвам, да заработят всичките, да ядат по- малко. „Ама аз съм опустелял, какво съм ял? Ама сух хляб ям.“ Че то е най-хубавото. Аз на толкова екскурзии все пексимет ям, сух хляб ям.

Бъдете доволни от себе си, не се смущавайте от външната обстановка. Видите, че някой човек, че е затлъстял и вие искате като него да затлъстеете. Казват, че той е здрав човек. Вътре имайте вяра към Бога, имайте любов към него, и всичко ще имате. Сега правят сравнение кой има по-голяма любов. Аз не разглеждам това. Сега не е да се сравняваме кой има по-голяма любов. Аз другояче разглеждам въпроса на любовта. Че знаете ли, има една етика, след като дойде един човек – аз ето как разглеждам етически въпроса.

Казвам, ние, съвременните хора, нямаме срам. Запример някой мъж е сприхав, скрит такъв и като няма никой в дома, той може да наругае жена си, че тя е такава и такава, ще я наругае хубаво. Или пък жената ще наругае мъжа си. А ако има някой гост дошъл в дома, той ще се въздържа, и тя ще се въздържа. Ако нас ни е срам от хората, че ти в дадения случай, тебе не те ли е срам от Господа, че той те гледа? Ти дигаш шум, кряскаш, ти нямаш срам от Бога. А той те слуша, като кряскаш. И след като си кряскал, като заминат съседите, ти ще усетиш едно гризение в себе си. Господ ти казва – туй, което направи,

не е хубаво, нищо повече. Ама ти му се сърдиш. Не те е пратил Господ да му се сърдиш, нито пък Господ ме е пратил аз да ти се сърдя на тебе. Нито мене пратил да те морализирам.

Питаш този ли е пътят. Казвам, този е пътят – там има чешма, няма да ти дам чаша. Аз като ида там, туря си ръката, пък не казвам да има някоя млада сестра, да ми даде да пия от нейната чаша. Е, защо ми е почерпалото на тази младата сестра, я ми кажете. И на себе си казвам – защо ти е почерпалото на тази младата сестра и какви са твоите побуждения? И тази сестра трябва ли тя да остави своята си работа и да дойде тя с мене при извора и да покаже своята любов, че много ме обича. Разбирам, в една тъмна нощ ти си се заблудил някъде, паднал си някъде, счупил си крака си и целия ден си издивял да се луташ, а тази сестра дойде и ти помогне. А ти, здравият човек, юнак, да седиш и да кажеш: „Дай да ти целуна ръката, че ми даде вода.“ То е слаб характер. Ако кракът ти е счупен, ти благодари на Бога. А другите работи наричам излишни. Ние сме влезли в положението на аристократи. Всеки иска да има мир в душата си. Всеки от вас може да има мир. Че работете пред Господа и всеки като върши нещо, вие очаквате Господ да види дали тази мисъл е права, или не. Имаш известно чувстване. Имайте будно съзнание. Или видите някоя сестра красива, погледни я и си кажи колко е добра, колко красива Господ я направил, заслужила е. Много добре е живяла. А някоя сестра се поразболяла малко. Казвам, колко е добър Господ, той я избавил от едно голямо зло. Ама тази сестра, аз виждам, тя щеше да направи една голяма погрешка и Господ ѝ дава една болест. И казвам колко е благ Господ. Всичките неща са за добро. Някой осиромашал – във всичко виждам добрата страна. Ама някой казва: „Ти не влизаш в положението ми.“ Аз влизам в положението му, тъй както Бог е влязъл в положението. И не искам да приема неговия живот, защото искам да съдействам на онова, което Бог е дал. По-добър път не мога да дам от този, който Бог е дал.

Всички трябва да вървите по пътя, който Бог ви е дал и да благодарите. Сега имате това, а следния момент няма да бъдете такива, каквито сте сега. Тогава ще бъдете други. След години някои ще бъдат много богати, а един ден – сиромаси. След години някои от вас ще знаят повече, отколкото сега знаят, а други ще забравят това, което сега знаят. Това са възможности. Тогава, който не разбира закона, казвам тъй: в началото твоят товар ще бъде голям, а в края лек. Че как тъй? Че ти си един екскурзиант, нали така? Туриш си раница с трийсет килограма. След като си ходил три дена, тя олекнала раницата от гърба ти. Ти си изял всичко и се връщаш с лека раница. Казвам, ако след три дена ти ще слезеш и твоята раница ще бъде по-лека, благодари на Бога, че ти олекнала раницата, здрав човек си. Че ако раницата ти остане толкова, колкото в началото, значи ти си бил болен човек, нищо не си ял.

Та казвам, яжте каквото има в раницата вътре и не го дръжте, за да се намали вашият товар. Сега това са изводите, които трябва да направите в себе си. И всякога дръжте във вашето съзнание лицето на Господа и на ангелите, и на всички напреднали същества, че всяка една ваша постъпка трябва да я наблюдавате – какво сте говорили, какво сте направили. И си дайте отчет за всичко. Щом постъпиш добре, и ти казваш: много добре постъпих. Щом не постъпиш добре, и ти усещаш, казваш, че не постъпих добре. И тогава ние си губим мира, понеже не сме постъпили така, както Бог иска. А когато сме радостни, това показва, че сме постъпили както е благоугодно на Господ а. И ако постъпим както Господ иска, всеки ден ще бъдем радостни и весели, така е. Аз за себе си съм го опитал това някой път. Аз за себе си опитвам това всеки ден. И в мене се губи някой път настроението. Една дума неказана намясто или тъй повишение на тона, тогава казвам: е, не разбира този човек. Ти на неговото място как ще разбираш, ти търпи малко. Толкова разбира той. А ти, който разбираш повече, търпи. Ама той не говори добре. Ти си прав, изслушай го. Но някой път как го слушаш? Аз по някой път си нося

памук и когато някой говори много високо, някой ми казва: „Как го слушаш този човек, колко си търпелив.“ Казвам, благодарение на моя памук, който имам. Аз отчитам, моят памук е по-търпелив от мене. И сега ще ви препоръчам на вас моя метод: турете си малко памук в ушите. Тогава ще кажете – той е умен. Тури малко памук в ушите си, за да не слушаш този крясък на хората отвън.

Разчитайте тогава на онова, което Бог е вложил във вас. Вие го считате за ваш баща и считайте, че е справедлив и той ще определи от своя бюджет нещо за вас. Оставайте всичко на неговата воля. И туй, което той ще ви даде, което той е определил, той ще ви го даде, но изчакайте той сам да се досети и да го даде, не го искайте. И ако не ви е дал, почакайте. Сега вие искате от него, но не го искате навреме, не се опекала питата още. Божията пита не се опекала. Щом се опече питата, майката ще я извади и ще ви даде едно парче тъй печен хляб с масълце.

Та чакайте вие да се опече Божията пита, за да ви даде малко печен хляб, намазан с масълце.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

39 утринно слово 21 юли 1935 г., неделя, 5–6.25 часа София – Изгрев

НЕ ЛЪЖЕТЕ СЕБЕ СИ

(ПОЛОЖИТЕЛНИ КАЧЕСТВА)

Размишление – 10 минути

Шеста глава от пророк Йеремия

В прочетената глава се изнасят оплакванията на пророка, между които оплаквания и днешното време, което ние преживяваме, има известно съвпадение. И днес хората са за оплакване. Това показва състоянията, които пророкът е минал, както той схваща работите. Забележете от какво страдат хората. Това, което във времето на пророк Йеремия е било причина да страдат хората, и днес е причина за страданията на съвременните хора. Причините за страданията на хората са едни и същи. Между страданията на миналото и на сегашното човечество има една малка разлика, която се заключава в това, че злото е малко по-ограничено сега в сравнение с миналото, иначе страданията си мязат.

Ако вземете християнските народи, външно между тях няма никакво единство. Като дойдете до вярващите, и между тях няма никакво единство. Ако отидете в Англия и срещнете един англичанин, той ще се представи така, като че по-добър, по-благороден човек от англичаните няма. Ако отидете в Германия, и германецът ще се представи така, като че като него добър човек няма. Ако отидете във Франция, и французинът ще се представи такъв, като че втори като него няма. Ако отидете в Италия, и в Америка, и италианецът, и американецът ще се представят така, като че подобни на тях няма.

Та сега и вие като пророка очаквате светли дни. Понякога мислите, че Божественото учение, че религията ще проникнат в света и ще го оправят. Когато Христос дойде в света, какво намери и какво

направи? Римската империя оправи ли се? Не. Еврейският народ оправи ли се? Не. Свещениците оправиха ли се? Не. Те казаха: „Ние не признаваме никакво друго учение освен това на Мойсея.“ Мойсей им даде едно учение добре организирано, и те мислеха, че са организирани. И сега, като ви наблюдавам такива, каквито сте, питам: как ще се оправи светът? Всички вие ще кажете, че Господ ще го оправи. Съгласен съм с вас, че Господ ще оправи света. Но кога? Не се знае. Вече повече от две хиляди години как Христос е напуснал земята и Господ все оправя света, но светът още не е изправен. Но кой свят не е оправен? Човешкият свят. Светът, който Господ е създал, неговият свят, е оправен. Това, което ни плаши, е човешкият свят. Нашият свят, нашата работа, която ние сами трябва да оправим, оставяме на Господа и очакваме той да я оправи. Обаче Бог я оставя на хората сами да си я изправят. Господ ще им даде сила на хората, че с тази сила да се справят с неприятелите си или да извършат всички престъпления и най-после да се удавят. Като говорят за оправянето на света, привеждат следния анекдот.

Един голям пияница, след като пил дълги години наред, най-после станал голям неврастеник, следствие на което ръцете му започнали да треперят, постоянно ги движил. Като дигал пълната чаша с вино, от треперене на ръцете му чашата постепенно се изливала и докато стигнала до устата му, тя била съвършено празна. Той започнал да мисли какво да направи, как да се справи с това голямо нещастие. Виждал, че не могъл да пие. Той си казвал: „Отде дойде този дявол? Като взимах по-рано чашата, никакъв дявол не ми пречеше.“ Като мислил дълго време какво да направи, за да може да пие, дошла му наум следната идея: да върже ръката си, главно китката си, с една сиджимка, та като вземе чашата и я доближи до устата, сиджимката да тегли ръката и по този начин чашата да не се разлива.

Та и съвременните хора, хората на сегашната култура, са дошли до това положение, до сиджимката, която им помага, и казват: „Слава

Богу, че не сме като другите хора.“ Вие не сте като другите хора, но сте в един свят, дето владее човешкият порядък и дето всички хора са ортаци помежду си. Днес печалбите и загубите се разхвърлят между хората и както виждате, днес няма никакви дивиденди. Има дивиденди, но отрицателни. Като дойдат разните болести – стомах, главоболие, ревматизъм и ред още, това са дивидентите, недоимъкът на хората, който трябва да се изплаща. Според мене това е едно безизходно положение, в което светът днес се намира. Като видял това безизходно положение на хората, най-после Христос е дошъл и намерил като единствен метод за изправянето на света самоотричането. Човек трябва да се самоотрече, ако иска да се изправи. Който иска да изправи своя свят, той трябва да се отрече от всичкото свое минало, после да се отрече и от себе си и да дигне кръста си. В това седи оправянето и спасението на човека. Много кръстове има дигнати днес, но тези кръстове не са дигнати както трябва. Сегашните кръстове нищо не представят. Аз виждам много кръстове по вратовете и по гърдите на хората – златни, сребърни, железни кръстове. Германците, русите, американците имаха разни кръстове, които раздаваха във време на война, като Гергьовския кръст и други кръстове, и считаха за герой онзи, който носи такъв кръст на гърдите си. Аз уподобявам сегашните хора на онези работници, които са дигнали мотики на рамо, но не вършат работа. Всеки носи мотика на рамото си, все за мотиките си говорят, но никой от тях не върши никаква работа. Седят с мотики на рамо и ту вдигнат мотиките, ту ги слагат на земята. Всеки казва, че с мотиката може да се оправи светът. Вярно е това, но тази мотика трябва да се прилага на работа. И всеки казва, че с кръста може да се победи светът. Така се говори, но като се дойде до работа, няма ги тия хора.

Кой от вас запример е доволен от страданията? Като се намерите пред страданията, от сутрин до вечер мислите как да се освободите от тях. Често аз уподобявам страданията ви като положението на един вол, който сам се е впрегнал и по този начин сам си е създал

нещастieto. Той е създал сам нещастieto си, понеже си е направил два големи рога, с които да се брани. И като го впрегнали, ако рече да си мръдне рогата, да ги извади навън, не може. И след това хиляди години вече волът мисли как да се освободи от това страдание, как да оправи своя свят. За да се освободи, волът трябва да хвърли рогата си, трябва да хвърли копитата си. Сега волът трябва да направи едно усилие, да счупи юздите си и да каже: „Не мърдам повече.“ Но след това ще се яви противоречието: ако воловете се откажат да орат, какво ще стане с хората. Тогава хората ще се научат сами да орат. Това, на което сега искам да ви обърна внимание, е, че така както хората вървят, те се намират в един път, който трябва вече да извървят, да изминат. Време е вече да излязат от този път. Този път е определен да го минат. И като вървят по този път, те все ще дигнат прах. Но има една разлика. Каквото да правят, прах ще има по пътя, но ако се спират и се бият помежду си, прах ще има повече. Обаче, ако хората прекарват товарите си от една кола в друга, така не може да има никакво разрешение на въпросите.

По някой път вие се спирате на един път и се занимавате с погрешките на хората. Някой свещеник или проповедник ще се изправи на амвона и ще започне да изнася погрешките на хората, ако не всичките им погрешки, то поне някои от тях. Сегашните проповедници са станали доста културни. Питам, на какво мяза един проповедник? Той мяза на една тръба, която свири. Вие казвате, че човек е една тръба, която свири. Съгласен съм с това, но питам, ако тръбата засвири на бой и никой не стане да отиде на бой, какво ще допринесе това тръбене? Ако всинца засвирият и всеки си лежи в леглото, каква полза от тази тръба? Представете си, че всеки има такава тръба, но боят със свирене само не става. Казвате, че тръбата е затръбила за бой, но никой не се отзовал на нейното тръбене. Тръбенето обаче нищо не помага, нищо не допринася. Представете си, че Господ ви даде един грешник да го обърнете към Бога. Как ще го

обърнете? Но да оставим настрана въпроса, как вие ще обърнете един грешник.

Представете си, че Господ ви е дал една задача – да обърнете себе си. Как ще се обърнете, т.е. как ще оправите вашия живот по един разумен начин? Бог отдалеч ви наблюдава и сам тук-таме се намесва, казва: „Не е така.“ Тъкмо мислиш, че донякъде си се изправил, станал си като другите хора, и току виждаш, че още не си станал като другите хора, не си станал още светия. Че не си станал светия, се вижда по това, че има светии от разни степени. Десет степени светии има в света. Ти трябва да знаеш от коя степен светия си. За да станеш светия, ето какво се изисква от тебе. Кокоше месо няма да ядеш и кокоши яйца няма да ядеш. Агнешко месо, кюфтета няма да ядеш. Бифтек, пражени яйца, не се позволяват. Отгоре на това и баница не се позволява. После десетгодишно винце не се позволява да пиеш, защото, ако влезеш в Царството Божие и всички тия кокошки и агнета, които си изял през живота ти, ще гракнат насреща ти, какво ще правиш тогава? Всички тия животни ще ги срещнеш на пътя си. Казвате: „Помоли се тогава заради мене.“ Да се помоля заради тебе? Тази работа не става така. Ако мислиш, че като се помоля, всичките ти грехове и престъпления ще се простят, ти си на лъжлив, на крив път. Аз мога да дойда един ден да работя на лозето ти, но тази работа с един ден не се свършва. Твоята работа с един ден не се свършва. Ти трябва да работиш цели триста шейсет и пет дена. Като работя един ден на нивата ти, ще ти останат още триста шейсет и четири дена да работиш. Какво ще правиш тогава? Е, други ще дойдат да ти работят. Ако други хора дойдат да работят заради тебе, твоята работа ще остане незавършена, ти нищо няма да свършиш в този свят. Значи всеки човек ще трябва да отдели по един ден от своите дни, определени за работа, да види как да ликвидира с твоята работа. Но никой не може да остави своята работа, за да дойде да работи заради тебе. Тогава той съвсем ще закъса.

Та казвам, ние трябва да дойдем до онова положение, да не се интересуваме кога светът ще се оправи. Аз съм дошъл до това убеждение. Аз не мисля кога и как ще се оправи светът. И след като мине дълго време, пак питате кога ще се оправи светът. По това не мисля. По този въпрос аз отговарям: да се оправи светът когато и както иска. „Ама война ще има.“ Да има. „Не може ли да се избегне?“ Не може. Хиляди хора ще се избият, ще има лекари, сестри милосърдни, превръзки ще се правят, война ще има. Християнските народи говорят за култура, а всеки момент са готови да воюват помежду си. Едно време поне хората се биеха по юначество, сега хората се бият с изкуство. Сега войната е много по-опасна, отколкото едно време е било. Сегашната война, която ще бъде една модерна война, с всички придобивки на науката и техниката, не знам как и де ще се крият хората. Всички ще трябва да имат маски. Аз гледам понякога как сестрите на Изгрева гледат на въпросите. Като седнат пред масите на ядене, тъй достойно, като че са царски дъщери, за нищо не мислят. Тези царски дъщери, тези княжески дъщери не знаят какво има да се случи. Работата седи на косъм. Те са чудни, като казват, че Христос казал, че трябва да се любят едни други. Христос е казал това, но хората не се обичат. Сегашните хора имат един придатък, една придобивка. Запример едно време хората не се съдиха дълго бreme. Като се провини някой в някакво престъпление, въпросът се решаваше по военному в два-сет и четири часа. Сега дълго време се продължава съденето и по този начин се дава възможност на обвиняемия да се изправи.

Питам, ако човек иска да се храни добре, какво трябва да прави? По въпроса за храненето днес се явява голямо противоречие. Днес усилено се говори за вегетарианството. Полезно нещо е вегетарианството, но вегетарианските гостилници се изхитрили, започнали са да готвят с развалено масло. Слушам напоследък, много се оплакват, че са развалили стомаха си, яли са в някоя вегетарианска гостилница. Значи вегетарианството днес не е поставено на идейна

основа. Тук играят роля вече икономическите условия. Някой кара известно време вегетарианство и после казва: „Не може по този начин да се кара.“ Защо? Той е дошъл до това развалено вегетарианство.

Като дойдем до живота, казваме, че човек трябва да мисли право. Какво значи правата мисъл? Първо човек е човек по това, да се научи да не лъже себе си. Не е въпросът да не лъже другите хора, това е най-лесният въпрос за разрешаване. Въпросът е да не лъже човек себе си. За да се оправи светът, ние трябва да започнем оттам – да не лъжем себе си. Що се отнася до другия въпрос, можем да го оставим настрана. Важно е себе си да не лъжете. Другите хора можете да лъжете колкото искате, но себе си да не лъжете. Всичкото зло в света седи в този вътрешен процес, когато лъжем себе си. Често човек лъже себе си. Прочел си един път урока си, затвориш книгата и казваш, че знаеш урока си. Не, ти се самоизлъгваш. Казваш, прочетох го веднъж, дигне те учителят на урок и виждаш, че работата не върви. Казваш, че си го прочел. Прочел си го, но не си го запомнил. По този начин ти лъжеш себе си. Като го прочетеш веднъж, ти ще се постараш да го преповториш няколко пъти, докато върви добре, гладко. Ако сега ви кажа, че който знае наизуст стиховете от Евангелието, той сам ще влезе в Царството Божие, питам, колцина от вас ще могат да влязат в Царството Божие? Може да се намери някой евангелист, който ще знае стиховете от Евангелието наизуст. Ако е въпрос да се знаят всички стихове от единия край на Евангелието до другия наизуст, малцина ще влязат в Царството Божие. Ако пък рекат, че трябва да се знае цялата Библия наизуст, още по-малко ще се намерят такива. Мъчно е да се знае цялата Библия наизуст.

Сега, като ви говоря тия неща, ето на какво ви уподобявам. Поставям се в едно смешно положение. Една мома си наумила вече да се жени. Тя е като една пъпка, която иска да цъфне. Това е правилен закон. Водата трябва да тече. Момата трябва да се жени. Тя търси някого и казва: „Искам да се ожена.“ За тази цел тя се облича добре с нови хубави рокли, с нови обувци, чисти се, мие се, нарежда се с

различни украшения, с пръстени на ръката, с гердани на шията, иска по някакъв начин да привлече вниманието на някой момък. И след това проповедникът ще срещне тази мома и ще започне да ѝ проповядва да не се облича така. Тя казва: „Как да не се обличам добре? Нека дойде той на моето място и да не се облича.“ Ако аз съм проповедник, ще кажа: и аз да съм на мястото на тази мома, и аз ще се обличам като нея. Сега и аз не съм ли на положението на тази млада красива мома? И аз съм така добре облечен с бели хубави дрехи, със златна карфица, и то на белите ми коси. Казвам, защо се обличам така? Нали проповядвам? И като мине някой покрай мене, хвана му око. И аз често се запитвам: „Защо се обличаш така, щом и ти проповядваш?“ Не, злото не е в обличането. Преди всичко тази мома лъже себе си, като мисли, че с облеклото си, с дрехите си ще може да привлече някой момък. Преди всичко този момък е по-хитър от нея. Като види хубавия пръстен на ръката на момата, той казва: „Колко е хубав твоя пръстен. Можеш ли да ми дадеш да го целуна?“ Тя сваля пръстена от ръката си, дава го на момъка да го целуне и той после го туря в джоба си и казва: „Мога ли да задържа този пръстен за спомен от тебе?“ „Може.“ Момата се радва, че той иска да има спомен от нея, да мисли повече за нея. Обаче този момък обича да гуляе. Взима пръстена, отива да го продаде и го изпапа. Момата си мисли, че той го е скрил някъде за спомен от нея. То е все едно, като дойда облечен тук, през всичкото време да мисля за своето хубаво облекло. Някои сестри обичат да вземат косми от главата ми и да ги държат за спомен. Казвам си: бре, до голямо светийство съм дошъл, щом пазят космите ми за спомен. Всеки човек си държи в джоба по един косъм. Аз си казвам: слушай, трябва да си опичаш ума. Ако така оставяш да взимат космите от главата ти, ти един ден съвсем ще оголееш. Щом оголее главата ти, ти не можеш вече да мислиш. Та момата се лъже, че със своите хубави дрехи ще може да привлече някой момък.

С този пример аз изнасям същественото като факт в живота. Човек не трябва да лъже себе си. За да не лъже себе си, той трябва да

знае, че той сам едновременно е и слуга, и господар. Азът търси най-добрия слуга, той трябва да намери себе си. И ако търси най-добрия господар, той пак трябва да намери себе си. Докато човек не намери най-добрия слуга, който е той сам, и най-добрия господар, който е пак той сам, никога не може да оправи своя живот. Той трябва сам да си каже: докато ти не си най-добрият слуга и най-добрият господар, ти никога няма да оправиш живота си.

Досега аз съм научил първия закон много добре – да господарувам. Сега уча втория закон – да слугувам. Каквото ми потрябва, сам го правя. Мнозина ще питат: „Защо не ни кажеш ние да направим това?“ Казвам, по лесно и по-практично е сам да си свърша работата. Аз зная всяко нещо де седи. Ако дойде някой при мене и искам да ми подаде еди-коя си книга, той ще изгуби петнайсет минути време да я търси. Ще ме пита в кой рафт е, на кое място седи и т.н. Като зная де е книгата ми, в една минута ще си свърша работата, ще взема книгата и ще забравя, че съм я търсил. А така, ако трябва да чакам петнайсет минути, докато се намери, и изгубя толкова време, благодаря за такава услуга. Добрият слуга и даровитият в една минута ще свърши тази работа, а който не знае, трябва му най-малко петнайсет минути. Знаете ли какво нещо представят загубата на тези петнайсет минути? Представете си, че ви викат в един град в Америка, дето се поминал един ваш дядо, който ви оставил голямо наследство. Вие взимате едва последния трен, но закъснявате с една минута при отваряне на завещанието. Знаете и колко може да ви коства това закъсняване само с една минута. Ако ти пропуснеш трена на една твоя хубава мисъл, отиде вече тази мисъл. Тя не може да се догони. Мнозина от вас казват: „Парите ми ще дойдат навреме.“

Да, но има неща, които веднъж изгубени, те повече не се връщат. С това аз не искам да ви обезсърчавам, но казвам, това, което сте пропуснали, пропуснато е вече, гледайте сега да не пропуснете нещата. Това, което сте пропуснали, аз наричам карма. То е вашето

минало, за което си плащате. Искате или не искате, никой няма да ви плати кармата. Христос дойде в света само да помогне на хората, на цялото човечество, защото кармата им бе толкова тежка, че те не можаха да я дигнат сами. Всеки беше се прострял на земята от тежестта на своята карма. И като дойде Христос, хората казват, че взел всичката карма на човечеството. Не, Христос само постави хората на краката им, да могат да ходят. Той взе чувалите им, докато се вдигнат. И после, като се дигнаха, пак постави чувалите им на гърба и каза: „Малко туряйте в чувалите си, да можете свободно да ги носите.“

Исторически на какво се дължи многоженството? Нали на онова лакомо чувство в хората? На какво се дължи онова желание на хората, като се оженят, да имат много деца? Пак на това лакомо чувство в тях. Колко деца трябва да има човек? Какъв е законът? Според Божествения закон – само един син, едно дете трябва да има човек. Така и Бог имаше само един син, за когото се казва, че е единородния син на Бога. Бог имал само един единороден син, а вие по наследство сте само негови синове, осиновени сте. И вие, осиновените синове, казвате, че сте чеда Божии. Не говорете така. Всеки от вас е само едно от осиновените чада на Бога. Това е заблуждение от ваша страна да носите в себе си мисълта, че сте синове, чада Божии. Бог имаше само един единороден син. И за да го опита обича ли баща си, Бог го изпрати на земята да свърши една отлична работа, да помогне на страдащите и да им покаже пътя, как да живеят по Бога.

Другото заблуждение, до което дохождате, е следното. Казвате – единият син на Бога не е бил в сила да спаси света. Тогава какво трябва да правите? Бог има само един син – това е достатъчно. Сега всички вие искате да минавате за синове Божии. Каква е тенденцията за това? Защо искате да бъдете синове Божи? Донякъде аз съм поналучкал малко защо искате да бъдете синове Божии. Понеже вие обичате да ядете и да пиете повечко, да се простирате нашироко, така сте синове Божии, ще имате по-голям кредит. Там е вече законът на единството. Всички хора трябва да станат единствени синове на

Бога. Значи не трябва да има много воли. Една воля трябва да има, на която всички хора да се подчиняват. И една мисъл трябва да имат, че са синове на Бога. Никой не трябва да има особено мнение. Обаче хората сега всички имат особено мнение. Така светът не може да се оправи. Светът е оправен. Като е създал света, Бог дълго време е мислил. Така и ние трябва да мислим, да бъдем подобни на Бога. За да се оправи нашият живот, ние всички трябва да мислим така, както Бог мисли. Още днес вие можете да оправите вашия свят.

Но някой казва: „Ти не си Христос, да можеш да оправиш света.“ Всеки може да бъде Христос, при положение да понесе Христовите страдания. Христа разпнаха на кръста. Вас разпнали ли са ви на кръста? Христовци ли сте тогава? Вие сте християни, но по какво се отличавате като такива? Вчера седя на пианото и свиря нещо, а същевременно си почивам. По едно време идват двама души, искат да говорят с мене: една българка и един чужденец, германец, от Хамбург. Аз им казах да почакаят малко, имам да изсвиря нещо. След това отивам при тях и им казвам: „Ще ме извините, днес не мога да ви приема, събота е днес, работен ден за мене, не приемам никого.“ Те мислят, че ще ги приема, и тогава те ми казват: „Да, но Христос приемаше гостите си всякога.“ Каквото е правил Христос, той го е правил за себе си. И каквото аз правя, пак за себе си го правя. Тъкмо исках да им кажа, че Христос приемаше и в съботен ден, но само онези, които ставаха негови ученици. Тогава и аз бих ви приел и днес, ако станете мои ученици. Обаче вие сте се оженили вече, не можете да станете мои ученици. Съжалявам за това, иначе ще трябва да ви развеждам с мъжете ви. Ако те наистина имат едно верую, ако вярват в Христа, той ги е приел вече, какво искат и аз да ги приемам? Аз не мога да приема всички хора. Аз не мога да приема една лоша мисъл. Една добра мисъл всякога мога да приема. Не мога да приема и едно лъжливо желание. Като дойде такова желание или лоша мисъл при мене, казвам: „Не мога да те приема, работен ден е днес за мене.“

„Ама как така, Христос ги приемаше.“ Не, и Христос не ги приемаше, и той беше като мене.

И двама сме на един ум. Ако река да приема всички гости, които идват, отиде та се не виде, съвсем ще се забъркам.

Затова и на вас казвам: приемайте само онези гости, които ще станат ваши роднини, ваши съседы, ваши ученици, на които можете да разчитате. Останалите не приемайте. Сега, както ви гледам, вие сте приели сръдната на гости в себе си. Какво може да ви допринесе сръдната? Някой от вас е приел на гости съмнението. Той казва: „Аз не вярвам в хората.“ Че защо ви трябва тази вяра? Ние не сме пратени на земята да вярваме в хората, но трябва да вярваме в Бога. Въпросът е да вярваме в Бога, а не в хората. Всеки трябва да си зададе въпроса, аз вярвам ли в Бога, или не. Ако вярвам в Бога, всички въпроси лесно се разрешават. Ако не вярвам в хората, това не е толкова важно. Ако вярвам в Бога, право е решението. Ако не вярвам в Бога, решението не е право. Ако ти не вярваш в Бога, в хората на земята по никой начин не можеш да вярваш.

Ще започнете със същественото: вяра в Бога, но без лъжа в себе си. Не е въпросът само да повярваш, да имаш ясна представа за себе си. Като се разглежда въпросът така, ще намериш добрата и лошата страна на нещата. И тогава няма да се осъждаш, но ще познаваш нещата, ще преценяваш доде си стигнал, доде е силата ти. Малко хора съм срещнал досега, като ми разправят нещо, да не са турили една малка качулка, да не преувеличат нещата. Те мязат на един американски проповедник, който, като разправял на пасомите си за лисиците, казвал, че те имали дълги опашки по три метра. Той изобщо обичал да преувеличава нещата. Като познавал тази своя слабост, той казвал на приятеля си да го следи и да му дава знак, че се увлякъл някъде и преувеличил факта. Като го слушал, приятелят му дал знак, че е много три метра дълга лисича опашка. Тогава той скъсил с половин метър. Приятелят му пак дал знак. Той скъсил на два метра, после на метър и половина, на метър, докато дошъл до

половин метър. Приятелят му пак дал знак, но проповедникът казал: „Повече не намалявам, по половин метър са били дълги опашките на тези лисици.“

И наистина, ако човек преувеличава нещата, е лъжа, но и ако ги скъсява, пак е лъжа. Вие трябва да имате ясна представа за нещата, за фактите и да ги изнасяте както са в действителност. Казвате за някого, че е много добър или много лош човек. Така не се говори. Когато казваме, че някой човек е лош или по-лош, или най-лош, или пък добър, по-добър, или най-добър – това е човешката страна на нещата. Според мене човек може да бъде само добър, а това по-добър или най-добър показва процес на развитие. Ние казваме запример за плода, че е почнал да узрява или че наполовина е узрял. Това значи, че човек е по-добър или най-добър. Добър е човек, значи един завършен процес, един узрял плод. Щом има добро, по-добро и най-добро, ние вече влизаме в човешкия кръг на нещата, но ние не сме там. Доброто го няма там. Щом едно добро е по-добро и най-добро, то не е никакво добро. Това са относителни неща. Доброто, което аз познавам, е сила само по себе си. Който има това добро, той е силен човек. Ако ти имаш една здрава основа в себе си, никой не може да те поклати от основите ти. Писанието казва: „Побеждавайте злото чрез доброто.“ Доброто е сила Божия. Ако ти имаш доброто в себе си, чрез него ти можеш да победиш злото. Щом можеш да победиш злото, ти си щастлив човек. Защото злото допринася всичките нещастия в света. Щом злото е победено, ти не можеш да бъдеш нещастен, не можеш да страдаш.

Страданията в света произтичат от факта, че злото не е победено. Злото ни причинява страдания. Страданията се причиняват по причина на това, че понякога и ние се намесваме в тази борба, която става между доброто и злото. Всеки, който се е намесвал да воюва със злото или в борбата между злото с доброто, той всякога е опитвал ударите на това зло. Не е лесно човек да се справи със злото. Аз не зная дали някой от вас е могъл сам по себе си да победи злото.

Сега на въпроса за добро. Доброто е сила у човека, с която той може да победи злото. Щом злото е победено от доброто, човек е вече свободен да не страда. Странанията показват, че човек още не е победил злото в себе си чрез доброто. В прочетената глава виждаме как пророк Йеремия е плакал, защото израилският народ не слушал Господа. Питам, какво е спечелил Йеремия от това, че живял в такива времена? Ако всички хора живееха по този начин, той трябваше да каже: „Аз не мога и не искам да живея като вас.“ Във времето на Йеремия единственият праведен човек беше Йеремия. Във времето на пророк Илия имаше много праведни. Господ му каза: „В Израил има още седем хиляди пророци като тебе, които ми служат в дух и истина.“ Математиците могат да изчислят колко праведни хора има днес в сегашната епоха. Като знаят колко е имало във времето на Илия, чрез пропорция могат да изчислят колко души има днес праведни в света. Днес Йеремия не говори у вас. Преди хиляди години може да е говорил, но сега вече не говори той. Сега може да ви говори някой протестантски проповедник, а може понякога да ви говори и Христос. Сега вие искате да дойде Христос да ви говори, вие искате да бъдете като Христа, да можете като него да лекувате болни. И вие искате да имате власт като Христа, да заповядвате на различните болести. Да, но Христос лекуваше навремето си без пари, а вие искате, като лекувате, да взимате пари, да печелите. Ако речете да излекувате един болен от треска, той ще ви даде три кила масло, един куркой, едно агне. Какво ще ги правите тогава?

Сега, аз не искам да ви разубеждавам. Можете да се обличате както искате, с хубави дрехи и обуца, с гerdани и пръстени на ръцете, но едно ви съветвам, да не се лъжете сами себе си. Вие можете да познавате характера на всички хора, да знаете кой какъв е, но това няма да ви помогне. Че познавате всички хора, това нищо няма да ви допринесе. И най-добрия човек да познавате, пак нищо няма да спечелите.

Преди години дохождаха тук двама души от Южна България – един млад момък и една млада мома, която падала в транс и чрез нея той познавал хората и им казвал много неща. След като им познал много работи, той поискал от тях петстотин лева за тяхното братство. Но нашите сестри не изпълнили обещанието си. След това те идват при мене като при голям гадател и ми казват: „Кажи ни, да отидем ли двамата в Македония да врачуваме?“ Казвам им: „Ако отидете в Македония, ще знаете, че ще платите с главите си.“ Те всичко знаеха, но не знаеха, че ако отидат в Македония, няма повече да се върнат. Ако сте в България, но там хората се бият. Тези хора се бият, на бойното поле са. Какво ще им врачувате? Облечете се, наредете се в гердани и пръстени, но помнете, че като дойде смъртта, тя ще ви пръсне като овци, всички ще ви задигне. Някой път вие мислите, че лекарите, които ще ви пазят от болестите, са около вас. Не зная, нито майките, нито бащите ви, могат да ви опазят. Както седите някоя вечер, изведнъж дойде някой разрыв в сърцето или някакъв удар в мозъка. Аз уподобявам вашето положение на това на птиците. Както седите, както хвъркате като птиците, дойде някой стрелец със своята съвременна пушка, повдигне я и цяло ято пада на земята. Гледаш, две-три патици паднали на земята. И след това ще дойде някой учен човек да доказва по какъв начин са умрели тези птици. Вие трябва да дойдете до едно положително знание, да разберете смисъла на страданията. Та аз ви съветвам да бъдете внимателни. Някой от вас се пременил, но казвам му: „Не минавай през градовете на човешките пушки, защото те далеч стигат и могат да ви изненадат.“

Та същественото е, тъй както хората мислят, те не могат да имат щастлив живот. Всеки ден те са изложени на големи изненади. Не можем да не бъдем изненадани. Докога? Докато живеем в човешкия порядък. Но ако ние решим да се предадем на Бога, на неговия ред и порядък, който той е създал, ние ще се освободим от изненадите. Злото е там обаче, че вие искате да се предадете на човешкия ред и порядък. Но по този начин вие сами себе си лъжете. Защо? Защото

човешкият порядък никога не може да замести Божествения порядък. Като замества Божествения порядък с човешкия, ние сами си създаваме своите страдания. Ние туряме на човешкото една табела и казваме – това е Божествено. Не, ние трябва съвършено да се освободим от човешкия порядък. И да турим за основа Божествения порядък. Основата трябва да бъде Божественият порядък. А градивото трябва да бъде човешкият порядък. Туриш ли човешкия порядък за основа, а Божествения за градиво, ти поставяш къщата си на пясък.

Казвам, когато ние градим и туряме човешкия порядък върху Божествените разбирания, ние всякога ще имаме добри резултати, добри плодове. А всякога, когато туряме Божествените разбирания върху човешкия порядък, ние ще имаме обратни резултати. Това е новото, което човек може да постигне. Само по този начин човек може да оправи живота си и да е доволен от него.

„Проявеният дух в любовта, проявеният дух в мъдростта, проявеният дух в истината носи всичките блага на живота, на единния, вечния Бог, извор на всички блага, в когото всичко се обединява.“ (Три пъти)

40 утринно слово 28 юли 1935 г., неделя, 5–6.27 часа София – Изгрев

ТЪЛКУВАНИЕТО (ИСТИНСКИТЕ ВРЪЗКИ)

Ще ви прочета втора глава от Данаил.

„В начало бе Словото“

Може да се каже, че тази е една от най-важните глави в целия Стар завет по съдържание и по смисъл. Понеже е една глава, която обема една обширна епоха от времето на вавилонския цар и до наши дни и последните събития сега са в нозете на сегашната култура – и в калта, и в желязото. То са тия тълкувания. Всички онези, които се мъчили да разгадават, много тълкуватели християнски мязат на вавилонските тълкуватели. Царят им казал: „Явете ми съня.“ Изгубил си съня, той иска да му кажат съня. Не само това, но да кажат и смисъла, какво означава. Той им казал: „Кажете ми какво означава този сън.“ Та мнозина казват, като е известен сънят, могат да го тълкуват, но мъчно, когато сънят избяга. А понеже сега сънят е хванат, написан е този сън и според тълкуванието значи вавилонското царство е представлявало златната глава на този образ. След това иде една друга епоха, която е била от сребро, показва организирането на хората. След туй някои го уподобяват на Александър Велики. И най-после Римската империя, която представлява желязото. Всички тези са минали. Сега останаха добродетелите, краката са това, част от желязо, част от кал. И важното е, че в този образ се отсича камък, който се превръща в цяла една планина, който означава тези свещените, които съществуват.

Сега мнозина от вас искате да знаете какво ще стане със света. Светът е тази статуя, която вие виждате със златната глава, със сребърните гърди, с медните реела от желязо и с кал. Казвате: „Каква култура!“ Виждате един малък камък, който всички тия неща ги разрушава и ги хвърля на земята, и той остава на земята. Или

другояче казано, от преданията на вашите деди и прадеди всичко туй ще падне, нищо няма да остане, ще иде там, отдето е дошло. И ще остане онова, което малкият камък ще донесе, който е отсечен от планината. На туй учение сега трябва да разчитате. Или другояче казано, кому трябва да служим в света? Светът, това е голямата статуя със златна глава, направена от сребро, от мед, от желязо и от кал. И представят си сега Данаил, който се намираше преди повече отпреди две хиляди и петстотин години, който описва едно събитие, което имаше да стане след две хиляди и петстотин години. Сега вие се намирате подир две хиляди и петстотин години след Данаила и питате какво ще стане. Ще стане туй, че вие ще видите как желязото и калта ще се разместят. Който не разбира, какво ще каже? Е, какво означава тази кал? Една скица ви правя. Сегашната епоха е преходна, която показва възстановяването на Царството Божие на земята. Ще дойде един ред и порядък. Не ще дойде, а е започнало това. Всичките тия страдания, които имате, това е като грънчар, който прави нови грънети. Мачкане има там, а там, дето има мачкане, има страдание.

Сега не зная откъде се е вмъкнала тази мисъл. Всичките хора искат нещата да станат по един много мек начин. Питате: „Не може ли по друг начин?“ Не може по друг начин. Аз бих ви дал едно малко възражение. Нека взема това за изяснение. Викат ви на едно угощение, на един аристократичен бал. Вие седите пред огледалото и ще ви вземе повече от час да си турите всичките наряди, които са необходими за вас. Питам, не може ли тази работа изведнъж да се нахули отгоре ви, изведнъж да стане. А вие всяко нещо ще го вземете, ще го турите на себе си и ще се обръщате пред огледалото. Ще се мажете, ще се подстригвате, ще си турите обувката, чорапите, връзката. Значи вие изживявате един час за един бал. А за други работи казвате: „Не може ли да станат по лесен начин?“ Не могат. Запример вие искате да дойде Царството Божие на земята, ама вашата къща да се не засегне. Вашият дом, вашите деца, всичко да остане по старата мода и да дойде Царството Божие. Като хванат крадеца, той

трябва да върне краденото. Каквото е откраднал, да го върне. Пък и като хванат добрия, каквото е събрал, той трябва да го даде. И крадецът трябва да даде, което е крал, и който е събирал честно, и той трябва да даде каквото има. Крадецът по законите ще го съдят и ще кажат: „Как тъй, което е взел, че не го донесъл?“ Ще го съдят и ще го накажат. Как тъй го взел и не го донесъл. Добрия човек ще го заставят, каквото има, да си отвори хамбара и да го даде. Сега вие ще питате: „Защо тъй?“ Защото не може да бъде другоаче. Аз ще ви обясня защо е така. Е хубаво, аз ще ви дам един пример.

Представете си, че един човек иска да мине по лесния начин. Представете си един човек, който е сляп, глух, без обоняние, без осезание и без никакви други сетива. Представете си, този човек иска да си избере една жена, без да я гледа, без да слуша, без да я помирише, без да я вкуси и без да я попипа малко. Защото всичката реалност в света произтича от нашите сетива. Вярвам в този, който чува, който гледа, който помирисва, който вкусва и който попибва. Това е всичката реалност. Питам, ако нямате петте сетива, как ще изберете вашата възлюблена? Къде ще я намерите? По някой път някои хора искат да узнаят истините на света по друг начин. Но в пътя на петте сетива, там има страдание. Нищо повече. Страданията всякога показват, че вие сте на правия път. Щом нямате страдания, вие сте на кривия път, не сте на правия път. За земята е така. Ако имате един живот без страдания, вие сте на най-кривия път. Мислите ли, че богатият човек, на когото всичко му е охолно, той е на правия път? Мислите ли, че онази въшка, която се качила на главата ви и постоянно ви чопли, мислите ли, че тя е на правия път? Като дойде гребенът – смъртно наказание. Защо? Защото се е качила на главата ви. Наказва се без адвокат, без никаква защита. Вие знаете как се наказват въшките. Или може да иде на аутодафе, или с чук. Ще я турят на наковалнята, ще вдигнат чука – цап. Това са двата големи чукове, които са на ръката. Тази работа е много сериозна.

Сега в ума ви трябва да влезе, че в света има един план определен. Не онова, което вие мислите, не онова, което вие желаете, ще стане, но онова, което е предопределено. А вашите мисли и вашите желания, те ще си останат на ваша сметка. И всичките хора, които съм срещал аз, все си дават мнението как светът да се нареди. Всеки казва, че светът е лош, че работите не вървят. Но кога не вървят работите? Когато работите на човека се забъркат, светът не върви. Тогава, както той иска. Казват – светът не е оправен. А той подразбира – неговият свят не е оправен. А щом неговите работи тръгнат, тогава и светът е нареден, и светът е оправен. Но това са частични разбирания. Сега има друго едно разбиране в света. Когато човек принадлежи на едно цяло, на един организъм, неговото благо зависи от цялото. Но и положението му зависи от функциите, как ще функционират отделните органи. Ако ръката сама извършва работите в едно тяло, тя е намясто. Когато не извършва работата, идат страданията. И всякога страданията са един признак, който показва, че известен орган не извършва своята работа както трябва.

Да допуснем, че вие чувствате някой път, че нещо ви е мъчно, криво ви е. Защо ви е мъчно? Защото не сте извършили работата както трябва. Сега на пръв поглед мисълта не е ясна. Вземете един прост процес в яденето. Ти си лаком и обичаш всякога бързо да ядеш. Господарят ти казва бързо да ядеш, тъй че да ти пукат ушите. В пет-десет минути да се свърши работата. Е, в пет или десет минути работата на яденето свършва ли се? Тя може да се свърши, но не е свършена както трябва. Ти със своето бързане едва премяташ хапката си, но не както трябва, тя не е добре сдъвкана. И като влезе в стомаха, на тебе ти става тежко. Казваш: „Не зная какво ми стана като ядох, стана ми тежко. Урочаса ме.“ Причината е, че храната не е добре сдъвкана. Не си ял както трябва. Ти си ял биволско месо, бивол от петнайсет години. Пастърма ти дал господарят, ти ядеш бърже, пастърмата влезе в стомаха, не може да се смели, зачервят ти се очите от мъчение. Ако стомахът може да смели добре храната, очите няма

да се зачервят, ако не може да се смели храната, той ще повърне храната. Казва: „Такава храна не я пращай.“

От какво произтича страданието? Работата не е свършена както трябва, бързал си. Аз обяснявам причината. И на други морални работи се дължи, пак на същото. Страдаш някой път, възприел си някоя мисъл много бързо, не бързай да я възприемеш, тя после ще те мъчи. Всяка една мисъл сдъвчи я хубаво на общо основание, тъй ще я сдъвчиш, че като влезе в тебе, да не прави никаква тежест в ума ти. Или имаш едно чувство, сдъвчи го хубаво, не тъй на две – на три. Ами че вие от какво страдате?

Сега ще засегна един въпрос, който е малко щекотлив. Ти искаш да хванеш един слуга, препоръчал ти го един твой приятел, и ти го викаш. Сдъвчиш изведнъж и го глътнеш цял, но след време този слуга ти създаде голямо главоболие. Ти като хванеш слугата, ще го сдъвчиш, че като влезе в тебе, да не ти прави никаква пакост. Най-първо ще видиш този слуга има ли дълга ръка, езикът му дълъг ли е. После обича ли той като рибите да се изхлузва навсякъде, мазен ли е. После ще го видиш умен ли е, знае ли да лъже и като те излъже, ти да повярваш. На какво ще мяза вашият слуга? Един свещеник изпраща слугата си при един архимандрит, който му изпраща пет скумрии. Дава му да му даде писмо. Слугата, като тръгнал, опадал едната скумрия, изял и другата, изял всичките пет скумрии. Архимандритът писал едно писмо на свещеника, слугата не знае да чете, той мълчи, потайва се. Мисли, че архимандритът не е писал нищо за рибите. Казва: „Няма да кажа нищо на попа за рибите.“ Идва попът, слугата не казва нищо, мисли си: „И слугата може да яде попски риби.“ Сега името му било Иван. Свещеникът казва: „Иване, пет риби имало тук.“ „Намерих ги“ – казва. „Намери ли ги? Мен ми трепереше сърцето да не си ги изгубил. Щом ги намери, много се радвам. Аз мисля, че са изгубени. А, намери ги.“ „Отде знаеш?“ „Пише тук пет риби.“ „А, много добре.“

Заклучението. Някой път казват, да се разберем. Как ще се разберете вие? Като свещеника и неговия слуга. Ти намираш скумриите в писмото, но реално ли е това? Ама да разберем работите. Как ги разбираш? Както Иван и свещеника. Той отдавна ги е разбрал, но си мълчи. Казва: „Я, ми кажи тази истина къде е?“ Истината е в корема му вътре. Та по някой път аз съм срещал, някой ми каже: „Боли ме коремът. – Казва: – Кажи ми защо ме боли коремът.“ Изял си скумриите. Никога не може да се роди някоя болка в стомаха, ако няма някоя храна вътре. Тогава може да се образуват отрови, газове и т.н.

Сега ние се отвличаме, за да направим една истина ясна. Нас ни интересува сега дали тази приказка е вярна, или не. А може да е скроена само. Дали имало такъв свещеник и такъв архимандрит и дали имало такъв Иван, то е въпрос. На баснописеца му дошло наум да напише това. Нали знаете баснописецът как пише. Той, като седи вкъщи и му дойде един терк – и кръц, кръц, нареже платното. А то няма реалност. Той скрои един Иван, един свещеник, един архимандрит, и направи една басня. И питат другите хора: „Свещеника го няма, и Иван го няма.“ Сега онези, които скрояват басните, те трябва да ги скроят, но и онези, които ги тълкуват, и те трябва да ги тълкуват. И в този закон има: не яж повече, отколкото ти трябва, не яж по- малко, отколкото ти дават, ако искаш да бъдеш последователен. Щом идеш на гости и ядеш по-малко, отколкото трябва, не яж тогава. И ако ти сипят по-малко в паницата, отколкото ти трябва, не яж. Е, ако ти сипят много, пак не го яж. Ти ще искаш да ти сипят толкова, колкото ти трябва. Някой път виждате, че малко е сипано, и пак го ядете, а някой път виждате, че повече е сипано, и пак го ядете. Вие трябва да изядете всичкото ядене, защото в едно угощение, щом ти напълнят паницата, ако не го изядете всичкото ядене, бой ще има. Тогава, ако ти сипят повече, обичат те повече. Ако ти сипят по-малко, обичат те по-малко. Така е, ако идеш на едно място на гости.

Сега тълкуванието. Дето ти напълнят паницата, казват ти: „Ела и друг път.“ Пък като ти сипят малко, казват: „Втори път да не идваш.“ И питат сега: „Защо ти сипаха по-малко?“ Да не идеш втори път – тълкуванието.

Е, хубаво, вие сте като тези вражари, на които царят казва: „Кажете ми тази работа.“ И царят изважда един закон, че ако не му открият тайната, веднага смъртно наказание. Не е лесно да бъдеш умен човек, мъдрец да бъдеш, някой гадател. Един гадател ми каза: „Намирах се в затруднено положение. Идва един човек при мене, на който трябва да кажа нещо. Седя, притеснявам се да му кажа нещо, няма откъде да започна, повод нямам. Мисля. По едно време аз виждам ръката на Христа на иконата започва да се маха. Хрумна ми на ума, че този човек обича да бие жена си. И аз му казвам: „Христос ми каза, че ти много си потупвал жена си и ти заповядва да не я биеш.“ И оттам насетне тази ръка му откри много работи. Но трябва да започнеш отнякъде, дето нещата имат едно разгадаване. Сега мнозина от вас обичате милувките, нали така? А никой не обича биенето. То е общо за всички. Така че човек винаги обича милувките. Но има хора, които и милувките не обичат. В Америка среща един негър една млада американка и я целува. Тя не го вижда, мисли, че е от белите и мисли, че е намерила една мазна риба. Но като идва до светлината, тя го вижда, че е негър и го предава на властта, задето я целунал. И него глобяват десет хиляди долара за една целувка. Той бил богат и платил. Питам, защо тази богата американка не била довольна от черния негър? А ако четете „Хиляда и една нощ“, ще видите, че там жените обичат черните. Там ще видите, че съблазънта иде от някой черен, не от бял. Този цар в „Хиляда и една нощ“ – Халиман. И на сън всички бягат от черните. Въобще всички хора бягат от черните мисли, не от белите. Че когато вие се изкушавате, от какво се изкушавате? Мъжете се изкушават от черни жени, а жените от черни мъже. Моето тълкувание е това. Имаш едно изкушение, мъж си, някоя черна жена те изкушава. Ти си жена – някой черен мъж те

изкушава. Не го обичаш. Или изтълкувайте нещата в друг един смисъл.

Да ви обясня по кой начин може да се обясняват нещата. Представете си, имате един търговец. Какво му трябва? Трябва му един дюген на някоя улица, трябва му пари, капитал, трябва му стока, трябва му мющерии, да му тръгне работата. Без това работата не върви. После търговецът трябва да предвиди, че загубите в неговата търговия трябва да се покриват от печалбите, а не от майката. Той мисли, като започне търговията, ще тръгнат мющерии. Но някой път се случва, та тръгва наопаки. Слугите, които са вътре, обичат да пооткраднат и след една-две години ти трябва да напуснеш всичко. Преведете сега това. На един военен какво му трябва? На войника не му трябва дюген. На войника му трябва една добра сабя, после му трябва един патрондаж, снаряжения, после му трябва и неприятели. На военния мющерииите са неприятелите. Там трябва той да тегли куршума. Запример търговецът иска да вземе печалбата, той вика мющерииите и ги посреща като добре дошли и ще им вземе парите. А военният, отдалеч като види мющерията – цък. Вземете ловеца. Къде той търси своите мющерии? Някой заек в гората, негов клиент е той. Тегли му куршума. Някоя яребица, гургулица, гълъб, все са негови клиенти. Той ги наниже и ги носи със себе си. Сега търговецът се възмущава, че ловецът избил мющерииите си. То са преводи в живота.

Казвам, същественото на един търговец не е само неговият дюген, но той трябва да бъде един честен търговец, който трябва да продава хубави платове, хубава стока да дава, че всеки, който взема от него да бъде доволен. Защото общо здравословното състояние зависи от него, от хубавите платове. Онова, за което той говори, той й отговаря. Не само да продава стоката на мющерииите. Или вземете един земеделец. И той трябва да има стока, и да продава стоката. Между всичките хора има една обмяна. Законът е един и същ. Вие образувате едно семейство, образувате дом.

В любовта има една обмяна. Що е любовта? Търговска работа. Някъде мъжът е клиент, някъде жената е клиентът. Някъде мъжът е търговец, някъде жената е търговка. Сега вие можете да не разбирате. Ще кажете – най-възвишените чувства са там. В какво седят чувствата? Известни чувства трябва да се проявят. В какво трябва да се проявят чувствата? Представете си, един художник седи пред една велика картина, влюбил се той в картината. Да я купи, не може, не му позволяват. Да я нарисува, сяда. Ден, два, три, петнадесет дена той ще копира. И сега всичките хора, понеже морала не може да го вземат отнякъде, те го копират. Ти ще копираш от баща си, от майка си, ще копираш живота на майка си, на баща си, ти може да го копираш. Баща ти бил честен и майка ти била честна, ти ще ги нарисуваш горе– долу. Някой път може да копираш нещо много добре, а някой път може да пропуснеш някои съществени черти на тази честност.

И най-после вие сте дошли на земята и казвате: „Искам да живея.“ Но животът на земята е едно търговско предприятие. Тук имате право да останете на земята най-много сто и двацет години и след това от невидимия свят ще ви извикат. Как го наричат това, когато някой трябва да ликвидира. Да вземем някой чиновник, слугувал трийсет–четирийсет години. Кой е крайният предел да го уволнят? Трийсет и три години. Трийсет и три години, и вече почнат да мислят да го пенсионира. И той ще ликвидира с чиновничеството. Ще намерят, че е стар, че иска да си почине. От невидимия свят казват: „Да свърши своята търговия.“ Че младият човек не ликвидира ли? Ликвидира. Ликвидирането, те казват, че умрял. Не, ликвидирането е да се върне в другия свят и да си даде отчета за своята търговия. След като си живял на земята, ти ще дадеш отчет как си търгувал, как си живял. И всичките наши схващания – ние искаме да живеем добре на земята. Всеки иска да живее добре на земята и като ликвидира, като иде в другия свят, да види има ли печалба, или не.

Една ясна представа трябва да има човек за духовния живот. Той е много богат живот. От живот в живот се отива. Някои бягат от живота. В живота всичко въобще, ако го разбираме, то е намясто. Нещата са добри само тогава, когато знаем да турим всяко нещо на мястото. Ако турим нещата там, дето не трябва, животът не е добър. Представете си, че от вас се изисква да се запознаете с един човек. Някой човек е тъй жаден. Ако вие в даден случай може да му дадете една чаша вода, вие ще се запознаете с този човек и ще се образува една връзка. Но вие седите, не отивате при този човек. А когато са му дали на този човек три-четири души вода, вие напразно отивате да му покажете услугата си. Човекът ще ви каже: „Не съм жаден сега.“ И ако при вас идва един човек, който има голяма нужда в морално отношение, да кажем, трябва да се подобри.

Какво означава доброто в света? Доброто в света, това е правене на връзка между хората. Важно е хората да образуват правилна връзка на земята. И то е животът. Ако не се образуват правилните връзки, животът е лош. Ако се образуват правилните връзки, животът е добър. Животът е път, по който се образуват връзките. Или любовта е единственият закон, единственият път, по който се правят най-добрите връзки. Любовта е най-свършената връзка, която може да се направи между двама души. Що е любов? Най-свършената връзка, която може да се направи между двама души. И връзката между един ангел и една човешка душа може да се образува не по закона на доброто, а само по закона на любовта. Никога с един ангел не можеш да се сдружиш с доброто. Той не се нуждае от твоето добро. Какво добро ще му направиш? Със знанието? И с него не можеш да бъдеш във връзка. И с каквато и да е услуга, пак не можеш да бъдеш във връзка. Единствената връзка, която можеш да направиш с един ангел, то е по закона на любовта. И с Бога не можеш да направиш никаква връзка. Само със закона на любовта можеш да направиш връзка с Бога.

Що е любов? Единственият закон, с който може да направите една връзка. А щом можете да направите една връзка, вие вече сте в съчетание с живота. И тогава Бог на вас може да обръща внимание. Ако вие не можете да направите връзка чрез любовта с Господ, молитвите не могат да бъдат приети, нито пък той ще се интересува от вас. Ако направите връзката, това вече показва известен интерес, той се интересува от вас. Сега казват: „Защо трябва да се обичат хората?“ За да има връзка. Защо трябва да се прави връзка? За да се прояви животът. Защото без връзка животът не може да се образува. Любовта е подтик, който образува връзката, а връзката е проявяване на живота. Сега туй е за онзи, който разбира. Тъй щото трябва да се любим, за да направим връзка. И защо трябва да се направи връзка? За да се прояви животът. Ама не се проявява. Понеже връзката не е правилна. Понеже връзката не е направена чрез закона на любовта. Щом връзката е направена чрез закона на любовта, тя е правилна връзка. А щом връзката е правилна, има и правилно проявление на живота.

Та казвам ви, сега съединяваме двете противоречия. Преди две хиляди години, едно време един езически цар сънувал един сън и Данаил го обяснил. Какво има, че това станало след две хиляди и петстотин години. Та ви казвам аз сега, че това станало след две хиляди и петстотин години. Та ви казвам аз сега, вие сте сега хора, които живеете в краката на този човек. И този човек се разрушил, удареният. И казва: „Защо светът се разбъркал?“ Объркал се, понеже този голям образ се разрушава. Понеже цялата земя трябва да влезе съзнателно тук и да дойде царството Христово. Този камък, това е Царството Божие, което сега настъпва на земята и вече взима владения в умовете и сърцата на хората. Навсякъде тия хора искат – не искат, Царството Божие се налага. Ама как тъй? Налага се, както се налага слънцето, като изгрее. Нали се налага? И вкъщи да се скриеш, то пак се налага – топлината ще дойде. Според онзи закон онези, които са отвън, повече топлина ще приемат. И ако спиш, но все ще

дойде. Има известни хора, които ще приемат Царството Божие отвън, а някои ще го възприемат въщи. Обаче онези, които го възприемат въщи, те не са кандидати. Които са на нивата, които очакват да дойдат лъчите на слънцето, те имат бъдещето, те са житните зърна. Затуй казвам, като изгрее Божественото слънце, не стойте въщи.

Сега вашата работа, знаеш, на какво ще замяза? Мяза на един френцузин, който ходил в колонии и забогатял. Като се върнал във Франция, не мислел да се жени. Имал двама братовчеди. Той искал да знае при кого ще живее най-добре. Отива той при единия братовчед: „Слушай – казва му – съвсем съм закъсал, не може ли да живея при тебе?“ „Може.“ Като поседял един месец, братовчедът му казал: „Жена ми е неразположена, децата, търси си чарето. На друго място иди.“ Отива той при втория си братовчед. Той му казал: „Не бой се. Каквото и да е при нас, ще поминеш по-добре.“ Седял той там година-две и най-после му казва: „Аз не съм сиромаш, имам няколко милиона.“ Като чул това, идва другият братовчед, казва: „Може и при мене да бъдеш.“ Казва му: „Късно си дошъл.“ Някои хора, като дойде Царството Божие, все ще искат да влязат в него. Но късно си дошъл, късно си се сетил.

Сега е важно, когато се определят хората, да се знае кой закъде е. Всички ще бъдат изпитани, ще има както сега приемни изпити. Сега нали е септември, онези, които ще постъпят в университета или гимназията, или в прогимназията, всички държат изпит. Който издържа изпита, влиза. Който не издържа, не влиза. И на вас ви казвам, всички държите приемни изпит. Кой къде ще влезе, ще се види. Питат: „Защо са тия изпити?“ Законът е такъв. Защото, ако не държите изпит, никъде няма да влезете. А щом влезете там, дето трябва, ще имате вече условия да се развивате. Това е Божествената истина в света. Бог, който ни изпратил каквито и да са противоречия и нашите разбирания, има един велик план, който трябва да се реализира. И той вън от нашето желание, вън от вашата воля, ще се реализира. Дали искаме, или не, то е друг въпрос, но този план ще се

реализира. А Бог ще съдейства на онези разумните. И които са умни, съдействат на плана, а които не са разумни, те се ритат. И те само се разправят вкъщи като слуги, и като господари се разправят, искат да оправят този свят.

Та казвам сега, вашите идеали – виж, да ви кажа какво е сравнението, вашите идеали, които са направени от злато – главата, от сребро – гърдите, от желязо и кал – краката, всичко туй прах ще стане. Защо? Ще дойде едно малко камъче отнякъде и като блъсне всичко туй, туй камъче ще изпълни съвсем вашия живот. Вие ще се намерите в едно противоречие и ще питате: „Защо трябваше да се съкрушат моите идеали?“ Някой път казвате защо сте изгубили вашия идеал. Според мене може ли да се изгуби един идеал? Не, не може. Една статуя ти може да разрушиш, но един жив човек ти не може да разрушиш. Съвременните учени хора казват, че има известни микроби, които издържат на много висока температура, на две и три хиляди градуса. Ама животът е дошъл, както поддържат, от другите планети чрез някои метеори. И тия метеори, като се приближават към земята, са били нагорещени някой път до хиляда градуса, а животът е останал, без да се разруши. Този живот е издържал на тази топлина. Ние мислим, че животът може да се разруши. Не, животът не може да се разруши.

Та казвам, всичките идеали, които не могат да устоят на тази висока температура, те трябва да се разрушат и трябва да остане само това, което може да устои на този вътрешен изпит. Искам да ви кажа сега, вашият идеал, който имате, ако сте богат, идеалът ви ще се разруши, ако сте красив, идеалът ви ще се развали, ако сте силен, идеалът ви ще се разруши. Каквото и да имате друго, ще се развали. Ще се развали всичко, то е въпрос на времето. Кажете ми сега кое няма да се развали. И като се развали, кое ще остане?

Сега новото, което остава, на него трябва да разчитате. Или другокаже казано, да преведем, туй, което се разваля, е човешко. Да минем от човешкия порядък на нещата, от човешкото схващане към

Божествения порядък, към Божественото схващане. Това е вечното, това е постоянното. Ще дойдат мъки, ще дойдат страдания, туй трябва да го знаете. Всичко това ще стане, но засега никой няма да ви даде отговор, както и да ви обясняват. В мене минава мисълта, казвам, без страдания не може. И казваме, предполагаме, че може. Но аз казвам, без страдания не може. Предполагам, че може, но аз страдам в даден случай. И ти може да си предполагаш, че може, ама страдаш. Страданието в света е необходимо. Без страдания в света може само цялото. Само Бог в своята целокупност, понеже няма нищо друго извън него, той може да не страда. Следователно има един, който да го назначава. Но щом ти си ограничен в каквото и да е смисъл, ти страдаш. Страданието е един признак, че ти си ограничен в друго едно съзнание. Или може да страдаш, защото не е станало както ти искаш. Пак си ограничен. Трябва да излезеш от това ограничение.

Сега аз говоря на вас, които сте напреднали. Нали има някои от вас, които мислят, че са напреднали. Ето аз какво подразбирам под напреднал човек. Напредналият човек е, като умре мъж ти, да не пророниш нито една сълза. Ами да си купиш един тъпан и да биеш тъпана и ще поиграеш около майка си, че заминала. Ще играеш хора. Не само няма да плачеш, ами ще играеш, че се освободила от нещастieto. Това е сега мъдрец. Каквото и да ти се случи, да не пророниш нито една сълза и да благодариш, че ти се случило това. То е опакото на живота. Като дойде то, да останеш невъзмутим и да кажеш: „Много добре стана.“ Като дойде и доброто, и него да приемеш. И там да не се зарадваш, да мислиш, че е станало нещо. Защото страданията и радостите – това са двете страни на живота. Ти не може да разбереш страданията, ако не дойдат и радостите. И радостта никога не може да бъде разбрана, ако ти не си страдал. Щом страдаш, ти ще се радваш. И щом се радваш, ти ще страдаш. И тогава, казвам, страданието е неразбраната радост, а радостта е разбраната скръб. Разбраната скръб е радост, а неразбраната радост е страдание.

Но от Данаила изваждам следното. Че сега вие сте в края на сегашната епоха, дето Царството Божие се намира на земята. Дали го вярвате, или не, то е друг въпрос. И то ще бъде. Второто положение, че всичките ваши идеали, всичко туй ще рухне. Третото положение: онова, на което вие сте се смели, вие трябва да приемете и на него трябва да служите. Че майката носи своето малко дете, но един ден това малкото дете, което тя носи на ръцете си, ще бъде на нейна услуга и то ще ѝ помогне. Туй, на което тя не разчиташе, туй слабото дете, то ще ѝ помогне. И онова, на което вие се смеете в себе си, на слабото, то ще дойде за бъдеще да ви послужи. И сега онези хора се смеят, казвам: „Зей, коньо, за зелена трева.“ И когато дойде зелената трева, на коня добре ще му дойде. Когато той зее за зелената трева, защо зее? Зее, защото зелената трева не е дошла. Като се събори златната глава, като се събори среброто, сребърните гърди, и като се събори желязото, тогава ще дойде зелената трева. Под големите дървета расте тревата само когато се махнат те. Докато стои голямото дърво, нищо не никне. Тия дървета ще паднат.

Та, за да израсне нещо във вас, всичките ваши грандиозни работи трябва да се махнат. Или другояче казано. За да се освободите, непременно идеалите, които имате сега за живота, какво трябва да стане с тях?

Да се повърнем към същественото. Другото, то е най- Важната работа, то е Царството Божие на земята. Камъкът, това е великата истина, която прониква, и Божията любов, която идва в света, с която Бог се изявява на хората. Тя иде и всички трябва да бъдете готови да благодарите за онова, което става пред вашите очи. Да бъдете готови да станете носители на новите идеи, да станете носители на новото сега – Царството Божие. Да поддържате закона на любовта, да поддържате закона на знанието, на свободата, на правдата, на мира, на дълготърпението, на всички тия добродетели, които идат сега – новото в света. Тогава ще се образуват онези истинските връзки. Не тогава, но сега почват да се образуват онези истинските връзки.

И най-първо ви съветвам да си образувате истински връзки на любовта. И Христос казва, за да се направи една връзка, „ако човек не се отрече от баща си, от майка си, за да направи една връзка с Бога, не може да ми бъде ученик“. Трябва да направим връзка с Христа и „Ако не се отречеш от децата си, от своя си живот, не може да ми бъдеш ученик“. Връзка се разбира това. Не може да бъдеш ученик на Божественото, докато ти не се отречеш. Същият закон е този. И сълзите ви, всичко трябва да рухне, за да дойде новото. И тъй е било, когато кристалите искали да минат в органическо вещество. Трябваше да се отрекат от всичко, което имат кристалите, за да станат малки микроби. Микробите и те се отричат. И човек минава една епоха, дето млекопитающите в нас прекарват една борба, че млекопитающите не искат да се откажат от своята власт. И всичката борба в човека е борбата с млекопитающите. Човек трябва да се отрече от живота на млекопитающите. Човекът трябва да започне да управлява, а не животното. Та сега туй самоотричане в света седи в това: всички ще трябва да се откажем от стария порядък на нещата, с които ние сме свикнали. Детето е свикнало да лази, но трябва да се откаже от лазенето и да започне да ходи на два крака. Най-първо да се научи да се изправи. Някой път, като ходи на два крака, то пък може да падне. Но съществената идея е сега, че всички сте в един преходен период и вие мислите защо са тия страдания.

Страданията са едновременно подтик на любовта да ви възпитат и да ви изправят на вашите нозе и да погледнете другояче, и да видите, че има друг един свят, не както този сега. Който сега живее, да види, че има по-умни хора, които трябва да срещне, отколкото тия глупавите, с които сега живеем. Мислите ли, че вашите другари са тия души, с които вие ядете и пиянствате в кръчмите, че те са най-умните хора? Ще се сдружите с ония хора, които не пият, които не пушат, които не лъжат, които не правят никакво престъпление. От тях ще се откажете, а ще се свържете с всички онези, които са носители на всички добродетели. Това е Божият закон, това е Царството Божие.

Да излезем от стария порядък на земята, от стария порядък на нещата и да влезем в новия порядък на нещата.

„Божият дух носи всичките блага на живота.“ (Три пъти)

41 утринно слово 8 септември 1935 е., неделя, 5–6.25 часа София – Изгрев

СКЪПОЦЕНОТО КАМЪЧЕ

„Добрата молитва“

„91. псалом“

„Молитва на Царството“

„Отче наш“

„В начало бе Словото“

Ще прочета четиринайсета глава от Деянията на апостолите. Ще прочета още и петнайsetsa глава от Деянията.

„Духът Божи“

Има неща в живота, които е трудно да се обяснят. Ако човек няма опитност, не може да обясни нещата. Не можеш да обясниш сладчината, ако не си я опитал, и не можеш да обясниш горчевината, ако не си я опитал. Не можеш да обясниш радостта, ако не си я опитал. И скръбта не можеш да обясниш, ако не си я опитал. Никога не може да разправяш за радостта, ако не знаеш радостта.

Но има неща, без които знанието не може да дойде в света. Ти не можеш да имаш никакви знания, ако нямаш светлина. Пак същият контраст. Светлината и тъмнината – това са понятия на човешкия ум. Без светлина то всичко ще бъде затворено. Каквото и да ти разправят, ти нищо не виждаш. Какво ще знаеш тогава? Та, когато говорим за светлина, подразбираме светлината, която се хвърля, и предметите, които са били скрити в нас, стават ясни. Ние само виждаме отношения, които съществуват. Както и да ти разправят за някоя местност, без светлината ти нищо не виждаш. Те са безпредметни тия говорения.

За пример говорят някой човек да бъде добър. Той не разбира сега. Хората имат едно много общо понятие, като кажат, някой човек да бъде много добър. Той казва: „Не съм убил никого.“ Вече

специфично е употребено „да бъдеш добър“. Е, да бъдеш по-умен. Е, не съм глупак. Е, малко по-умен. Специфично разбира. Че не съм ли разумен? Та всичките хора нямат една мярка. Някой път има някои човешки правила. Някой път искаме да изложим човешките схващания за Божествени. Казваме: „Какво ще кажат хората?“ Но какво ще каже Господ, не питаме. Ама срамота е. Какво ще кажат хората, като видят това? Туй донякъде е хубаво, но то не е меродавно. Какво ще кажат говедата за тебе, ако не ги пасеш? Или какво ще кажат, ако ги биеш с кривака си? Вие ще кажете – това е говедото. Но и говедото, след като го удариш три-четири пъти с кривака си, като те види с кривака, то има известна опитност и хукне да бяга. Изяснете тогава. Казват – бяга човекът. От кои неща бягаме? Там, дето няма закон, няма никаква оправия. Ти трябва да плюеш на краката си и да бягаш. Бяга човекът. Тук не се стои. Тук закон няма, а там, дето има закон, справедливост, сега ще ви обясня. По някой път хората бягат от вас. Защо? Носите кривака си, разбира се. Ще бягат, разбира се. Или по някой път и вашето щастие бяга от вас. Някой път щастieto ви бяга. Защо?

За пример мнозина мислите за щастие да изпълните волята Божия. Конкретно, ако питате, в какво седи да се изпълни волята Божия, един труден въпрос е това. Имате два елемента. Ти не можеш да изпълниш волята Божия, ако не си мислил онова, което Бог е наредил. Ако не си почувствал онова, което Бог е вложил чрез любовта си, ти не можеш да изпълниш Волята Божия. И представете си, че съществува такъв един закон в света, защото казва Господ: всички ония живи същества, от какъвто разред, степен и големина да са, които аз съм създал, да не им направиш никаква вреда, на най-малката буболечица, която аз съм направил, да не направиш никаква пакост. Е, как ще изпълнят този закон?

За пример, представете си, че дойде една бълха във вашата риза и ви гложди. Вие я хванете и какво правите с нея? Бълхата е един ленив ученик, който не си знае урока. Или въшката, и тя е един ленив

ученик от първа степен. Какво трябва да прави учителят с нея? Аз сега ви навеждам да мислите, защото някой път ние се сравняваме, мислим, тъй като се сравняваме, някой път се намираме доста напреднали, действително напреднали. Ти виждаш някои треви, растения, някои по-израснали, по-високо израснали от други. Доколко метра може да достигне едно дърво? Има една определена мярка природата. Ако го посееш в София, по-високо не може да расте. По-високо не може да расте от хиляда и деветстотин до две хиляди метра. От две хиляди метра нагоре не може да расте и престава да расте. Дъбът, букът, всички си имат зони, дето могат да растат. И да го караш да расте, не може по никой начин. До известно място като дойде, расте. Тогава в човешкото разбиране има известни зони. До известно място разбираш, а оттам нагоре, каквото и да ти кажат, ти казваш: „То вече не е заради мене.“ Наистина, ако ви кажат: „Я ми кажи какъв е животът на ангелите?“ „Е, точно като нашия.“ Ти никога не можеш да обясниш живота на ангелите. Необяснимо нещо е. Има някои неща, които са подобни, далечни са, но ги уподобяваме на човешкия живот. Тъй както има едно уподобление на едно животно на човека, уподобление на човешките очи, на човешкото чело, на веждите, както има уподобление на човешкия нос. Една грамадна разлика има между човешкия нос и носа на воловете. Ако питате брада има ли в животните, никаква брада няма там.

Сега думата „брада“ на български е двойка. Под „брада“, разбира се, дългите косми на стария човек „брада“ се нарича, а някой път „брада“ наричат долната челюст на човека. Ако вземете, че осакатите тази част, долната част на човека, ако развалите тази кост, вие ще развалите всичката негова воля. Той не може да приеме никаква воля. Човешката воля, за да може да извърши каквато и да е работа в света, най-първо волята ти ще се опре на брадичката. Краката на волята ще се опрат там. И тогава човек ще вземе първата си стъпка. Без това не може да мине. Човешкият ум какво представлява? Челото. Челото е пък първата стъпка, отдето умът може да вземе първата стъпка и да

тръгне напред. Ако челото не е, човешкият ум не може да се мръдне, не може да се вземе нито крачка напред. Човешкият нос е стъпка на сърцето. Ако ти нямаш нос, сърцето не може да мръдне нито една крачка.

Сега нещата не са ясни, защото вие не виждате вътрешните връзки. Да ви приведа един пример, той е следующият. Казвам тъй, едно и две, и три – 1, 2, 3, са много важни числа. Едно се пише право, а две е малко завъртяно като някой охлюв и започва като някой охлюв. Пишете три (Учителят пише във въздуха 3.) Казвате, че какво може да има в 1, 2, 3? Красиви работи са туй, не знаете ли? Един орех, два ореха, три ореха. Каква философия може да има? Един орех, два, три? Свършена работа. Обаче, ако попитате един от старите кабалисти или някой мистик, той казва едното какво е то. Едното представлява Бога. Като напишеш на черната дъска само 1, представлява един Господ. Като напишеш 2, те казват – това е природата. Като напишеш 3, това е човекът. Следователно 1, 2, 3, това е Бог, природата и човекът. Пишеш, и вече се ориентираш. Едното е Бог, а двете е природата, а три – това е човекът. Казвам, и друго съдържание има. Едното представлява семето, което е хамбарът. Двете представлява почвата, в която житото се сее. А трите представлява узрялото жито, което е дало плода. После казвате – едно представлява киселината, която разяжда. Двете представлява основата, върху която нещата се градят, а трите представлява солта, с която хората си солят яденето. Е, питам сега – и още мога да ви наведа ред мистически такива понятия – какво ще правите с всички тия обяснения? И едно не го знаеш сега Господ ли е, семе ли е, киселина ли е и т.н. Какво ще правите тогава? Как ще примирите нещата? Тогава иде законът на вътрешното класифициране на нещата. В дадения случай едно трябва да го знаеш какво е.

Вземете сега, много се говори за любов. Какви ли не понятия няма думата любов. От любовта излиза обич. Има много думи, които са родени от любовта. Под думата „любов“ какво ние подразбираме в

най-простия смисъл? В най-простия смисъл под думата „любов“ се подразбира онзи първоначален подтик, който дава условие на едно житено зърно да си прояви живота. Най- малкото движение в света, най-малката светлина, най-малката топлина, която може да се прояви някъде, тя не може да се прояви без любов. И вие запример – пулсът на ръката, че пулсът показва явление на любовта, чувствате, че имате известна топлина. Това е любовта. По някой път ръцете ви са изстинали. Какво показва това? Любовта ви се е изменила. Някой път топлината ви се увеличила. Любовта се е увеличила. Някой път знанието се е увеличило. Любовта се увеличила. Знанието ви се е намалило. Любовта е намаляла. Подразбирам условия, при които вие може да имате туй, което искате. Защото единственият закон в света, който дава всичките възможности на човешката душа, това е любовта. И всичко онова, което вие желаете, което може да си помислите и което вашата душа иска, то по никой друг начин не може да се постигне.

Единственият закон – любовта е път, по който, каквото желаете в мисъл, чувство и постъпка, само чрез закона на любовта може да го постигнете. И ако някой път вие не постигнете нещата, вие не разбирате този закон. Вие искате някои механически начини. Че вземете в съвременната музика, вземете в съвременната цигулка, разликата между един обикновен свирач и един виртуоз е грамадна. Колкото от небето до земята. Един обикновен свирач свири на първа позиция. А един цигулар, който може да свири една песен на четири–пет позиции, на шест, на седем и на осем позиции, и да смеси всичките тия позиции, в ред гами може да приведе една песен. В една гама, във втора, трета, четвърта, пет гами. Може да има и различно преливане между гамите.

Сега няма да се спирам. Сега няма да се спирам, то е цяла сложна наука са гамите. Минаваш ти от една гама в друга гама. Как ще знаеш коя е тя? Започваш да пееш от „до“. Коя гама е това? Обикновената гама. Или започнеш някоя гама да пееш от „фа“, или от „ла“, или „си“,

или от „ре“. Седем тона има, от които можеш да вземеш една песен. Туй е важно за ония, които знаят да пеят. За тях е много важно. А за ония, които не знаят да пеят? Все таки пението е едно малко украшение. Не е най-важното, но не е и най-последното. И силата на човешкия говор е в разбиране на музиката. Ти не можеш да говориш меко, хубаво, ако не си музикален. Трябва да има известна мекота вътре в тебе и много пъти много болести, – съм срещал в моите наблюдения – много болести се явяват по единствената причина, че ние не говорим добре. Самото положение, като говорим грубо, ние се разболяваме. Говорът действа обратно. Ти слушаш – някой говори грубо. Не се мине един-два месеци, разболе се. Или ти не си знаел как да говориш. И някой човек, като го слушам как говори болният, вече зная ще оздравее ли, или няма да оздравее.

Щом говори музикално, ще оздравее, а щом говори още грубо, казвам, има още да боледува. Диагноза е това за мен. Щом човек говори грубо, ще боледува. Щом говори музикално, тъй мекичко, ще оздравее този човек. Аз да ви дам един пример.

Има един наш брат, който замина за другия свят, това се беше случило в Търново. Разболе се той, но тъй зле, че уплашила се жена му. Той се разболял. „Умира – казва. Казва: – Учителю, нашият Иван умира, отива, деца има, какво ще ги правя? Ще ги оставя тия деца. Как ще ги гледам? Умира той.“ Рекох: „Няма нищо.“ „Как няма нищо, сериозна работа е.“ Отивам да го видя умира ли, не умира ли. Слушам го, той тъй музикално си говори, тъй мекичко говори, тъй хубаво говори, говори. Казвам: „Сестра, братът е добре. Братът няма да умре.“ „Че как, той душа предава на Бога.“ Казвам: „Той душа не предава, той си пее, той се учи, музика предава.“ И после той сам ми казва: „Никога в живота си не съм се молил така искрено. Господи, остави ме в дома, какво ще правя в онзи свят? Съвсем ще я загазя, голям грешник съм. Искам да си поживея малко, тъй че да се оправя малко, да работя.“ И действително на другия ден този брат става. И след туй отива на банята. Качва се на един кон, ходи, прави бани и

оздравява. Но казвам, ако този брат не беше се молил, нямаше това вътрешно разбиране.

Та казвам, животът в света седи, има известна мекота в любовта. Помнете това. То е диагнозата. И когато хората ще почнат да се разболяват, хора, които ще страдат много, лесно се познава. Ще видиш, лицето почне да огрубява, почнат да се явяват прави линии на лицето, набръчкани мускули на лицето. И няма да се мине дълго време, и този човек ще заболее. И гледаш, на някой човек стане красиво лицето. Този човек се понадува. Той е недоволен. Където ходи, все вижда opakото. Когато погледне, този лош, онзи лош, този крив, онзи крив. Навсякъде търсиш правото в света. Казвам, правото не го търси между хората. Правото го търси в себе си. Добрият живот не го търси в хората, търси го в себе си най-първо. Защото всеки един човек може да стане един извор на добрия живот. И често вие казвате – човек може да бъде проводник. Ти ще търсиш възможностите, ти трябва да станеш добър човек. Че в света може да има известни аномалности, то е така. Ние не сме отговорни какво е положението в света. За това не сме отговорни. Но сме отговорни за това, което сме ние в даден момент. Запример, ако ти си добър, ще се ползваш ти най-първо. А от излишъка на твоето добро ще се ползват и другите. Ако си умен, най-първо ще се ползваш ти. Всяко едно благо, което можеш да проявиш, най-първо ти ще се ползваш от него.

Да допуснем сега, че във вас мисълта стои – ще идете ли в небето, или не. Да обясним сега вътрешната страна. Казвам, небето е състояние. Представете си, че имате първата академия, академията на децата. Втората академия имате – прогимназията. Третата – гимназията. Четвъртата академия, това е университетът. Ако сте сега в първата академия, какви ще бъдат вашите понятия? Схващанията ви какви ще бъдат? Децата какви ще бъдат там? В първата академия, в първия клас на академията всички ще бъдат такива, по на седем-осем години. Щом влязат във втория клас на академията, веднага стават малко по-високи. В трети и четвърти клас на първата академия, осем

и четири, всички ще бъдат по на дванайсет години. Дванайсет години е числото, с което вие може да постъпите в прогимназията. Имате три години в прогимназията, дванайсет и три, петнайсет. Значи числото петнайсет е меродавното, за да влезете в гимназията вече. Там колко години имате? Пет години. Петнайсет и пет, двайсет години е числото, с което вие може да влезете в университета. Четири години в университета, те са двадесет и четири години. Двайсет и четири години подразбира, че вие сте минали през четири академии. Някой казва: „Не може ли да ида в университета веднага?“ Може да идеш, но ако вие заведете едно малко дете в университета, какво ще разбере то? Стаите ще ги види същите, чиновете, само то ще види, че лицата на тия ученици там малко мустаци имат. А тия от първата академия нямат мустаци. Все са гладки лицата на тия малки джуджета. А като ги заведете при последната академия, ще видят, че навсякъде имат мустаци и някъде и бради. Е, какво ще разбере това дете? В този университет има една вътрешна страна, знание, библиотеки, лаборатории, тръби за наблюдение на небето, микроскопи, телескопи. Ако влезете в медицинския факултет, там има ножове, рязане има там и т.н. Е, питам сега, вие ще влезете в медицинския факултет, ще ви кажат: „Този умрял човек вземете го вие.“ Там умрелите хора не ги погребват, а ги режат. Като погледне, онзи умрял там лежи си и хич не му мисли, всички режат там, човъркат, търсят някой нерв, някой мускул къде е турен, някой сегмент, някаква си кост как е съединена, търси го с ножа си. С ножове работят там, с щипци. После пак погледне, реже, извади този мускул. Има си една книжка, отбележи си нещо, пак реже. Дойде професорът, пита: „Намери ли каквото търсеше?“ Туй, което не разбираш, ще кажеш. Пък онзи се радва, че научил. Пак реже, извади мускула, гледа го отблизо. Питам, ако този човек е жив, ще каже: „Какво правиш тук?“ „Е, уча.“ Предметно учение на умрял човек. Умрелият е предметно учение.

Е, питам сега, ако вас ви турят в медицинския университет, колцина от вас ще режете този умрял човек? Много студенти има,

които повръщат, като режат умрелите, става им лошо. То е много трудна работа, тя не е за всекиго. Сега тия неща ги навеждам, по някой път вас ви е чудно за онези големи противоречия, които стават в света, и не може да си обясните това. Че наука е това. Умира някой човек, няма зло, няма пакост, пукнал някой главата ти. То е в медицинския факултет. Сега чоплят му главата, да видят какво има в тази глава. И благодарения на тия пукания, ще видят, че под костта мозък има. И видиш, мозъкът излиза и влиза. Най-първо хората са мислили, че мозъкът е нещо много просто, а то учените хора са намерили, че това вещество не седи мирно. Има такова налягане на мозъка вътре, че ако е отворена една дупка в мозъка един квадратен сантиметър, мозъкът излиза четири-пет пръста навън. Ако се възбудите много, от главата ви ще излезе едно черво от мозък навън. Като почнете да утихвате, мозъкът пак се прибира и се върне назад. Значи, като мислите възбудено, Господ е видял, че не е добре да се ровите из човешкия мозък и го е затворил в една черупка. Че за да мислите, трябва да ви турят натясно. Да не се разпилее мозъкът.

Сега вашите схващания какви са? Вие искате да се добият нещата по най-лесен път. Всички вие сте кандидати. Искате в небето да идете и там да ви накарат като малки деца от първото отделение в университета без много трудности да имате даден един диплом. Даже аз съм виждал – верующи има, след като е седял една година, той вече е разбрал окултните науки. Гледам, някой започнал, той научил трите линии на ръката, казва – на живота, на сърцето и една линия на ума. И вече гадае и разправя. Много интересни са гаданията. Гледа и казва: „Е, много си късметлия.“ „Защо?“ „Видиш ли тая линия от тук до тук, сърце е това. Всичко е добро. Толкова добро, че с кола има да го носиш.“ Някой прост човек е, а той му казва: „А тази линия е на ума. Гениален човек си. Каквото намислиш, можеш да го направиш. А тази линия, ехе–е–е, живот е това. Като някое голямо течение излиза.“ И този човек, като погледне, казва: „Брей, аз не знаех това. Така като извор излиза, избира.“ И този човек се слисал, казва: „Бре, аз не знаех

че толкова неща имало в мене. – Пита: – Е, оттук ли зависи?“ Посочва линията на ръката. „Оттук, оттук, началото на живота. И по този път ако не вървиш, свършена работа е. А по този път ако вървиш, животът има два пътя. – Казва: – Разбираш ли туй високото място, началото на линията на ума. Ако тръгнеш по тази линия надолу, ти вече професор ще станеш. Професор в университет ще влезеш. А по онази линия на живота ако вървиш, ти ще бъдеш щастлив.“ И навсякъде всичко можеш да направиш. Е, има нещо. И право е. Ако тази линия я няма тук, то е много лошо. Ако отсъства линията на сърцето, на ума и на живота, тази ръка е безсмислена.

То е право действително, не по буквата. Този, който така разправя, почти е в причинното тяло на човека. В причинното тяло на човека това са течения, цели течения, от които животът блика. В причинния свят умът – това е силата, с която умът разполага. В причинния свят и сърцето, и за него е вярно. Но казвам, ако буквално разбирате или ако не може да пренесете нещата долу, на земята, това са само отражения на сили, които действат в причинния свят, физическия свят. Трябва да минеш астралния свят, трябва да минеш умствения свят. И трябва да свършиш отделенията, прогимназията, гимназията, университета, че тогава да влезнеш в причинния свят. Причинният е свят, дето всичко можеш да научиш и дето всичко можеш да изправиш.

Та казвам, аз го наричам този свят свят на любовта. Той е единственият закон. Като влезеш и имаш този закон предвид, ти ще знаеш и по сърце как трябва да постъпиш, и по ум как трябва да постъпиш, и по воля как трябва да постъпиш. Той е единственият закон, който ще те оправи. И каквото направиш, ти ще бъдеш доволен от онова, което правиш. В този свят няма противоречие. И противоречията, които произтичат от нашия ум, не са противоречия в Бога. Вие виждате един човек, който е лош. А този човек Бог го търпи. За вас е лош. В даден случай Бог ни най-малко не го счита, че е лош. Счита го, че е много полезен човек. Той е лош, всички говорят за

него, а Господ му е дал и къща, и имане, говеда, дал му здрав стомах, мисли човекът, върши. Ти казваш: „А, този лошия човек, как Господ му е дал всичките богатства.“ Човешките понятия за доброто и онова, което Бог схваща, са две неща различни. (Слънцето вече грее в салона.)

Сега да дойдем до онова, да се разбере същественото. Не се занимавай с противоречията, които произтичат във вас, понеже ще се спънеш. Направил си известна погрешка. Например, имате в училището описание. Представете си, че имате глагола „бях“. Вие пишете на английски „gut“, как ще го напишете? Англичаните ще го напишат с „g“, две „o“–та и едно „d“. Туй се нарича „good“, „gut“. Хубаво, ако махнете в английски едното „o“, ще стане „гот“, ако напишете „гоот“. Е, добре, ако пишете „гот“, е Бог. Сега на български ако го пишеш с „е“, „бег“, тогава има ли някаква разлика? „Бях“ с „я“, а „бег“ какво е? С просто „е“ ли е? Ще каже ли някой каква разлика, защо в английския „good“ се пише с две „o“–та, а „Бог“ се пише с едно. Буквите само между „добро“ и „Бог“. Различието е, че в „доброто“ има две „o“–та, а при „Бог“ има само едно „o“. По същия начин, като извадим едно „o“, става Бог. Като туриш едно „o“ на Бог, в английския става „добър“. Като извадиш едно „o“, става Бог.

Питам, откъде се е пръкнало туй? Тази мисъл за едното „o“ и двете „o“–та. За едно „o“ имате две различни понятия за добро и за Бог. Имаме например в българския език думата „пола“. Имате пола на жената и пола на планината. Мязат ли си тия поли? В смисъл женската пола и полите на планината? Ако хванеш женската пола и я дигнеш, може да те турят в затвора, а полите на планината може ли да ги хванеш и да ги дигнеш? Женската пола може да я дигнеш, но на планината – никога. И казвам тогава, някой ми каже: „Ти не можеш да разбереш това нещо.“ Казвам: „Прав си.“ Ти полата на планината никога не можеш да разбереш, защото на жената, като искаш да дигнеш полата, искаш да видиш какво има под полата. А как ще вдигнеш полата на планината? Значи планинските поли не се вдигат.

Нещата, които не се дигат, на планината са. А неща, които се вдигат, са при хората. Значи не е толкова съществено. Та мъчните работи в света трябва да знаете. Аз сега изваждам тази аналогия, има неща неразбрани по единствената причина на думите. Да кажем, вие мислите, че е мъчна работа да разбереш приложението на доброто. Защото не е само външната постъпка на доброто, но онова разположение, което имаш. Ще направиш едно добро с оглед.

Представете си, че вие вземете едно сираче, можете да го вземете, да го осиновите за ваш син и да му дадете възпитание. Туй може да го считате добро. Добро, но при все таки при тази ваша доброта има известно користолюбие. Вие учите това дете, възпитавате го, за да може на стари години да ви гледа. Но вие не знаете туй дете, ако му дадете туй образование и ако го осиновите, вие ще го развалите. Вие искате да го осиновите. Законите изискват сега, за да осиновите, то е за една вътрешна сигурност. Някой пита ти говориш ли истината. Той сега какво иска? Той иска да знае говори ли му се истината. Ако онова, което съм му казал, е истина, няма какво да му казвам, че е истина. Че ако съм му казал една лъжа и ме пита: „Говориш ли истината“, лъжата е изключена. Ако в началото съм говорил истината, пък той ме пита: „Ти истината ли ми говориш“, той не знае дали му говоря истината. Казвате, човек трябва да говори истината и после излиза, че не говори истината. Простата причина – давам ви аз една торба, една малка кесия с пари. Истината сега е, че човекът не иска да ги брои. Питам: „Толкова, колкото ми обеща, толкова ли са?“ „Толкова са.“ Ама аз съм турил половината, аз съм обещал да му дам хиляда, а тургам петстотин български лева. Казвам: „Хиляда лева.“ Е, питам, аз съм сега от хитрите, давам кесията, той човекът не ги брои. Тук– там остави той кесията и по едно време проверява и вижда петстотин лева. Връща се при мене. Казва: „Откраднали са парите, половината са.“ „Че де са парите? Остави ли ги някъде?“ „Оставих ги тук–там, откраднали ги. – Той се смути, казва: – Брей, колко глупав човек съм бил.“

Питам сега, де е истината? Аз зная истината, той не я знае. Аз зная, че не съм му дал петстотинте лева, а той е в двоумение. Той се съмнява, казва, може би оставих някъде парите, бръкнал някой, той търси виновния на друго място. В дадения случай, за да знаеш истината, давам ти кесията, казвам: „Отвори кесията, че ги преброй.“ Казва: „Вярвам, че има Господ.“ Казвам: „Отвори кесията.“ И той преброява парите. Преброява ги веднъж, втори път, трети път. Колко са? Запиши. После да не кажеш, че туй е истината. Да не кажеш после: да не би да си направил някоя погрешка. Веднъж четеш, два пъти, после ги броиш, казваш – толкова са. Трябва да ги броиш три пъти. То е истина. Туй, което аз съм броил и което той е броил, и двете неща съвпадат, че после да не мислиш, че съм те излъгал.

Та казвам, в света истина е туй, в даден случай което аз съзнавам, и туй, което ти съзнаваш. В дадения случай моето съзнание и твоето съзнание проверяват един и същи факт. И този факт проверен, то значи свидетелството на двама души се съпада. Двама души се викат и двамата констатираат и проверяват, че нещата са такива, каквито са.

Та казвам, доброто във вашия ум и в моя ум. Трябва да имаме еднакво разбиране за доброто. И като дойдем до думата на Бога, пак трябва да имаме едно и също, еднакво разбиране. Ти Бога не можеш да го разбираш, ако не го чувстваш в себе си. Всеки може да чувства присъствието му. Има нещо в човека, което повидимому е неразбрано. Бог е скрит, неразбираем е Бог. Но ако ти се опиташ да отречеш в себе си, ти ще опиташ има ли Господ, или не.

Представете си, че тази стая (салона) е затворена с четири стени, ти казваш: „Няма стени.“ Ти седиш, ставаш, тръгнеш, казваш: „Няма стена.“ Казвам: „Тръгни нататък, да ми покажеш, че няма стена.“ Като тръгнеш, ти ще се блъснеш и ще познаеш, че има стена. Някой казва, че няма Господ. Отричат Господа в себе си. Ти като отречеш Бога, ще се блъснеш. Туй е с всичките хора и с животните. Ти като отречеш в себе си Господа, веднага ще видиш, че има нещо, което те ограничава.

Не може да се освободиш. Всички безверници са така ограничени. Мен ми разправяше един безверник, който отричал Господа. „Отричам Господа, но блъсне ми се главата някъде. Неспokoен съм. Нещо ме блъска. Като приема пак Бога, олекне ми. Отхвърля го, вземе нещо да ме мъчи. Мъчи ме нещо, не зная откъде е, но ме мъчи. Не мога да спя, да ям, но го видях накъде е, но казвам в себе си: има Господ, олекне ми веднага. – Казва ми: – Не мога да разбера.“ Казвам, ти, като казваш, че няма Господ, ти се блъскаш в стената. А като кажеш, че има Господ – нещата имат една вътрешна страна – и ти като кажеш, Божественото, доброто можеш да го провериш. Любовта може да провериш. Те са неща реални. Истината може да я познаеш. Отречеш истината, ще видиш как се блъскаш. Намразиш някого, да видиш как ще се почувстваш. Или скарай се със жена си, която обичаш, за да видиш има ли любов, или няма. Ще ви приведа един пример.

Имаше един Спас. Той казваше: „Жена ми трябва да се подчинява.“ Той мяза на един генерал и тя трябва да слуша, тя дума не трябва да има. Обаче един ден той бил своята възлюблена, понеже не му сготвила яденето, както той искал. Той я нашлапал, напляскал, тя му се разсърдила. Той казва: „Ще се пукна. – Той ми разправяше: – Сутринта не може да ида на нивата, не може да впрегна воловете. Ще се пръсна, какво да се прави? Тя иска да си отиде.“ Казвам му: „Ще отидеш да се извиниш.“ След като отива и се извинява, казва: „Олекна ми.“ Стяга воловете и отива на нивата. Закон е туй вътре. Ти нямаш право да оскърбиш Божественото в себе си. В тебе има един Божествен закон, който трябва да се спазва. Божественото вътре в човека никога няма да оскърбяваш. Има едно нещо, което е човешко, то е друг въпрос. Но всеки човек в себе си има едно Божествено, което никога по никой начин не трябва да огорчаваш. Огорчиш ли го, ти вече изгубваш и мира, и разположението, потъмнее светът за тебе. Извиниш се, веднага се възстанови мирът, има радост и веселие.

Казвам, не влизайте в стълкновение с Бога, който е във вас. Не влизай в стълкновение с хората, с животните, с растенията, с камъните, навсякъде, влезеш ли в стълкновение, – законът е един и същ. Казвам, тъй е, не търсете. Може да четете Библията, хубава е Библията. Тази Библия е излязла из човешката душа навън. Той е един превод, оригиналът е вътре във вашата душа. Учете се да четете Библията, Божествената книга в своята душа. Ако не може да четете, не се старайте да зачерквате, че туй не струва, че е криво написано. Там всичко е написано намясто. Мирът, който получавате, показва, че сте на правия път. Щом изгубите мира, показва, че сте на кривия път. Щом обичате, на правия път сте, щом не обичате, на кривия път сте. Щом мислите право според тази книга, на правия път сте. А пък щом не мислите право, на кривия път сте.

Каквото и да правите в света, каквото и разположение да имате в света, има две неща. Светлината показва, че трябва да вървиш навън, мракът показва, че трябва да влезеш в себе си, съгъстяване има. Понеже израствате като малки деца, минавате от клас в клас, вие не може да останете на същото място, дето сте били. Не може да останете със същите разбирания, при същите чувства, със същите мисли. Всичките хора остаряват по единствената причина, понеже са ограничени. Казвате, както едно време. Ти като дете какъв си бил? По какво се отличават децата? Децата са много щедри. Вземете онзи стария човек. Той мисли, на тънко го реже, като пастърма. Българите, когато нямат главоболие, вземат ножа, режат на големи парчета, щом му дойде бела, българинът казва: „Ушурджията дошъл, Иване.“ „Нека дойде“ – реже на едро. „Ушурджията дошъл и тебе те вика.“ „Тъй ли?“ Оттук ще започне, оттам, но вече реже на тънко. „Ще платим“ – казва. Докато ти е широко, дялаш наедно, казваш: „Остави тази работа.“ Но щом дошъл ушурджията и бил Стояна, режеш на тънко. Дойде болест, дойде ревматизъм, дадеш някой лек, кажеш: „Няма ли някоя блага дума. Няма ли някой да каже някоя блага дума.“

Трябва да се мисли право. Нашироко не режете. Или другояче да преведем, дребното мислене е право мислене. Дебело мислене, значи да хванеш всичките неща, малки и големи, и да знаеш всичките съотношения в дадения случай. Да вземеш онова, което ти желаш. Желанията на хората, основното, така е. Има желания човешки, които за мен не са важни. Дъщеря ти сега има дванайсет пръстена, тя има десет пръсти, а дванайсет пръстена иска да има. Защо ѝ са дванайсет пръстена? И за двата палци на краката. Че краката ги обува в обувката, защо ѝ са? Тогава трябва да ходи боса. Трябват ѝ двайсет пръстена. Ако ги турите на краката и на ръцете тия пръстени, какво ще стане с вас? Аз не съм против пръстените. Ако туря на палеца един пръстен, трябва да му зная името. Ще ходиш по закона на Божествения свят. Ако туриш пръстена на първия пръст, ще кажеш – ще бъдеш благороден човек. Ако туриш пръстена на втория пръст, ще кажеш – трябва да бъдеш справедлив човек. Ако туриш на третия пръст, ще разбереш изкуствата, чистата наука, музика, всичко туй. Ако го туриш на малкия пръст, ще свършиш работа с хората скоро. Вземане–даване. Няма да изядеш никого. Право ще мислиш. Ще дойде някой, носи долу на краката си пръстен. Някой от вас срещали ли сте да носят пръстени на краката? Да оставим сега.

Същественото кое е? Пръстенът, това е едно обещание. Един пръстен, това е едно обещание. Хубаво е човек да има един пръстен. Аз бих препоръчал да си направите един златен пръстен. Направете го малко по-голям, турете го на палеца, като станете сутрин, после го турете на първия пръст, на втория, на третия и казвайте какво трябва да правите. След туй го турете на другата ръка, и пак го поставете в кесията. Като се намериш в трудно положение, туй, което не ти достига, тури си пръстена на пръста. И после го тури пак в джеба. Не е лошо да имаш такъв пръстен. Писанието казва, че такива пръстени имало. Такъв пръстен е животът. Там казва, че имало един скъпоценен камък, който за бъдеще ще се даде. И туй камъче ще го държат под езика си.

Има един анекдот за една царска дъщеря, която била оженена за един царски син, но която била много възискателна и много устата и много лошо говорела, че по никой начин не могла да се поправи. Най-после явява се един мъдрец и казва, че може да я изправи по един начин. Не трябвало да ѝ говори за погрешките. Каквото и да говорела, никой нищо не могъл да ѝ каже, че говори лошо, понеже ще ѝ се пукне сърцето. Явява се този мъдрец, носи един скъпоценен камък и казал: „Този скъпоценен камък ще държиш под езика си, каквото и да говорят, нищо няма да кажеш, понеже в него седи всичкото ти бъдещо щастие. Ако за три години го държиш, ти ще бъдеш най-красивата, най-учената, най-умната, най-знаменитата.“ Тя търпяла. Дойде някой да ѝ каже нещо, тя мълчи.

Аз бих желал всички да имате под езика си по едно камъче за три години. След три години дошъл мъдрецът, взел камъчето и оттам насетне царят благодарил, че тази снаха станала отлична. Желая всички да имате по едно скъпоценно камъче под езика си.

„Божият дух носи всичките блага на живота.“ (Три пъти)

42 утринно слово 15 септември 1935 г., неделя, 5–7.25 часа София – Изгрев

**УТРИННИ СЛОВА –
V ГОДИНА
(1935-1936)**

МОЕТО ВЕРУЮ НОВОТО ВЕРУЮ

5 ч сутринта.

(Небето съвсем ясно, чисто, звездно. Месецът се празни, наполовина е, повече към източната половина на небосвода. Хоризонтът чист, отворен за изгрев. Времето топло, приятно, свежо, ведро.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Първа глава от Евангелието на Матей

“В начало бе Словото”

Онзи, който чете първата глава, малко ще остане озадачен с родословията. Тук има 3 по 14 рода; после иска да покаже как Христос води Своето начало от обещанието Авраамово. Засяга една вътрешна страна, която вас няма какво да ви интересува. Тя е една сложна математическа задача. Някой път има такива задачи, дето само малцина се интересуват. Много сложни задачи са, които мъчно се разрешават.

Може да запитат: Защо нещата са така? Всичко в природата е скрито, няма нищо явно. Много малко е явно. И всякога хората виждат туй, което не е така. Вечерно време като излезнете, погледнете небето със звездите - ще видите та-кива малки светлинки, като светулки. Казват, много малки свещи са запалени там. И не може да осветляват. И тия безбройни звезди, [за] които ни казват учените хора, ако ние останем на тяхното благоволение, то гладни ще умрем. И тия учени

хора казват, че тия звезди са големи като Слънцето в далечното пространство. А тук се виждат едва, и малки.

Онези, които създадоха света... И ние за света знаем толкова, колкото малките мрави знаят за човека. Колкото нравешкият свят знае за човека, за неговия произход, толкова, колкото и ние знаем за вселената и защо е създадена.

Крайната цел? Дават се разни теории. Но да предполагаш нещата и да знаеш, туй са две неща различни. Срещаш човека, гледаш, че е сериозен отвънка и каз-ваш: сериозен е. Но лицето е сериозно, а какво е неговото разположение вътре, ти не знаеш. Или срещаш човека весел, засмян; той отвънка е засмян, отвътре как е? Истинският човек е скрит.

И ако погледнеш въобще сегашните хора, степената, докъде са достигнали, и най-напредналите на Земята, постоянно има едно вътрешно неспокойствие и то зарад нищо и никакво. Някой път само една дума може да безпокои човека. Една дума. Онзи, който е оженен, син му е в странство, казват, че син му заболял, баща му се смущава и майка му се смущава. Е, какво има в заболяването? Казвам: По някой път човек трябва да има вяра в Бога. Но въпреки туй верую, бащата и майката се смущават, че синът може да умре. Страх ги е, че може да умре. А при това хората вярват, че човек не умира, той отива при Бога, а като дойде синът да иде при Бога, не ги утешава туй. И въпреки това смущението се явява. Въпреки че при Бога ще иде. Казват: "Има живот, но тази работа малко така..."

За пример често се проповядва, казват, че човек може да се излъчи, да излезе из тялото си, да иде в Небето. Но колко хора има, които сега са се излъчвали, както апостол Павел, и да кажат това? Както апостол Павел казал, че излезнал от тялото си. Много малцина са. Някои могат да имат някои сънища. Туй, за което апостол Павел говори, то е едно пробуждане на космическото съзнание; то е за човека, влезнал в едно високо развитие. В неговото съзнание [е] друго, светлина вече прониква. И още обикновените хора малко са.

Има един автор, наброява, засега има само 19 души, които са имали космическо съзнание. Може да има и повече, но засега само 19 души са те.

Сега, така като се разглежда, някой ще се обезсърчи. Заражда се друг един въпрос: Защо апостол Павел да има туй съзнание, а ние да го нямаме? То е същият въпрос: Защо Петко, Стоян да бъдат богати, а друг да бъде сиромаш? То е същият въпрос: Защо Стояновият кон да бъде натоварен, а Петковият да ходи празен? Или защо някоя река да е пълноводна, а другата да е изсъхнала? Те влизат от същата категория въпроси. По някой път питат защо хлябът да е топъл и защо е студен. Топъл е, защото сега е излезнал из фурната; и студен е, защото отдавна е изваден.

Сега, това са ред разсъждения, които не разрешават онова, което ние търсим. Сегашният човек, във всичките свои разсъждения, той търси живота. Всеки иска да живее добре. В съзнанието на всеки един човек туй лежи. Всеки един човек иска да живее без болести, без сиромашия, без несгоди, без мъчности. Той иска всичко да има. А е точно обратното сега. Не че всякога човек е тъжен и скръбен, но след всяка една малка радост, която ще ти дойде, непременно ще ти дойде противоположното - скръбта. Таман се зарадваш, отнякъде ще ти дойде някоя малка скръб, като че някой те дебне, не иска да види човека весел. Щом се поразвеселиш малко... И по някой път аз уподобявам туй състояние на някои слуги - седят, разположили се, таман са седнали по столовете и се развеселили, и ето господарят ги види и каже: "Какво седите по столовете? Защо не сте на работа?" Като че на господаря му се топи сърцето да види тия свои слуги седнали, да си почиват.

Вънка от това, по някой път и вашето сърце се топи, като видите един човек по-красив; или по-богат - пак ви се стяга сърцето. Ако някой е по-силен, стяга ви се сърцето.

Сега, подбужденията - защо ви се стяга сърцето? Защо човек да не може да гледа спокойно и да се зарадва на щастието на другия

човек? Пък и болният човек пак да се радва. Каква разлика има между един здрав човек и един болен човек? Между една скръб и една радост? Един скръбен и един радостен?

Пред една публика един говорител като им говорил, та им говорил за сиромашията, искал да покаже, че сиромашията е добра, но те казали: “Сиромашията задръж за себе си, пък на нас дай ни богатството и ти опитай сиромашията.”

Някой път ние говорим за сиромашията, за която не вярваме. Мнозина говорят за сиромашия и за болести, но ние сами не искаме ни сиромашия, ни болести. Ние не вярваме в това. Това са задачи. И болестите са задачи, и сиромашията е една задача. Изостанали от миналото, неразрешени, и сега на съвременните ученици са дадени, вие да ги разрешите. Тия задачи са давани на много поколения и са ги оставили неразрешени. И болестите са задачи и на вас се дават; дали ще ги разрешите, то е въпрос. Може и вие да ги оставите на следующи поколения.

Сега, по някой път вие искате да ви разправам защо са страданията, за да може да разрешите задачата си. Аха, онези, които са ви дали тия задачи, те веднага знаят дали с вашето собствено съзнание ще разрешите задачата или някой ви е казал задачата. За пример вие седите и разправяте как е създаден светът. Но то не е ваша работа; дали сте за Лапласовата теория, как е създадена вселената. Казвате: “Науката го е създала.” А няма никакви факти, дали науката го е създала. То е въпрос. Но според мене тя е най-трудната задача, да разправяте. Най-първо аз бих рекъл на един учен човек да ми разправи как е създаден човекът. Тия, учените хора, които се занимават с най-отвлечени неща, много малко знаят за себе си научно. Математици има, музиканти, които не знаят колко центъра има в мозъка. Музиканти има, които не знаят, че има такова чувство, отричат го, че има един център, който се занимава с музика. Философи има, които не знаят, че има някой си център - те не го знаят. Има учени хора, които не вярват в магията. И някой не вярва в

магията. Как не, магия има. Какво е магия? Омагьосване, магия, значи мъдрост - един по-силен човек може да повлияе на един слаб човек, един по-силен човек може да носи един слаб човек на гърба си.

Разправят за един много виден професор, много учен - сега няма да ви кажа дали в Америка или в Европа - учен човек, разправя на учениците си и всички били доволни от него. Но един ден иде една млада студентка - и тя слуша лек-цията, и професорът почва да става разсеян. Не върви лекцията, тъй. Е, как ще го [обясните,] на кого ще го отдадете туй? Паралелно с това един американец разправя, един виден проповедник разправя за една своя опитност. Приготвил той своята проповед (някои проповедници цяла седмица приготвяват про-поведта си), написал я той, заучил я той, но по една случайност забравя да вземе ръкописа си, но позаучена била тя тъй, че той имал самоувереност, че ще изкара проповедта си. И казва: "Няма защо да взимам ръкописа от вкъщи. Ще имам малко вяра." Качва се той на амвона и ето, една жена с черни очила влиза и като застава тя, като го поглежда, умът му се помрачава; оттук, оттам - нищо ня-ма. В дадения случай, той мисли да каже, че е неразположен, че му станало лошо. Исква да излезне от това затруднено положение. И ето, идва един друг господин, като го поглежда, веднага му се възстановява неговата беседа. Това е неговата опитност.

Е, как ще обясниш? Може да се обясни по един прост начин. Тази, първата жена, с черните очила, като го поглежда, изгасва светлината в мозъка му и всичко потъмнява в ума му - не може да чете, не може да мисли; влиза другият господин през вратата, веднага взема, запаля светлината и той пак продължава проповедта си.

Има една аналогия: по същия начин вие сте в тази стая; ако сега изгасим нашата лампа, вие няма да се виждате. Значи, от светлината зависи знанието.

Аз искам да ви наведе една мисъл: Бог, Който е създал света, оставил е хората свободни, те да си влияят. Не че Господ ги е оставил свободни, но Той се е отдалечил, за да може те свободно да си

усвояват знанието. Ако Бог със Своето съзнание би присъствувал в нашия живот, Той като една планина щеше да застане и нямаше да бъдем ние свободни. Но Бог, като е създал света, се е отдалечил, да създаде в нас една мисъл, да се интересуваме как Той е направил света. И е оставил хората сами да си влияят.

Обаче хората не държат едни към други същото отношение, което Бог има. Един човек може да се наложи със своето съзнание. Той иска да убеди човека, че светът е тъй създаден, както той мисли. Някой може да има свое верую за Христа. Исква да го наложи. И сега вие искате да знаете какво ще бъде отношението на Христа спрямо вас. И как си го представлявате отношението на Христа спрямо вас? Представете си, че има 550 милиона християни, които трябва да дойдат при Него, и ти си един от тях. Колко време трябва да отдели Христос в съзнанието Си, колко минути трябва да говори с вас? И по някой път вие се сърдите, че Христос не ви е говорил, не ви е приел. 550 милиона души, по колко минути може да им определи, да им говори?

Сега, то е само за разсъждение. Сега, някой път вие мислите, че ако Христос е тук, ще определи за вас най-малко половин час. Материалистически като разгледате въпросите, то е невъзможно. Ако разсъждавате по човешки, на ден 550 милиона християни, които трябва да дойдат при Него - колко време трябва да отдели Христос в съзнанието Си, колко минути? В това положение, тъй, както ние схващаме, хората, тъй, както са тук, на физическото поле, то е така. Тогава как ще си представите: в съзнанието на Бога, всичките тия безбройни светове на същества, от най-малките до най-големите, всички в даден момент Той ги схваща. За всяко същество определя известно време. За всяко същество е помислил за неговите нужди, за всички промени, които може да станат в живота му. И когато се ражда, и когато умира.

Според нас човек се ражда и умира, а според Бога той минава от едно състояние в друго. Когато се ражда един човек, в Небето скърбят.

Когато ние се радваме, Небето скърби, а когато ние скърбим, Небето се радва. Е, как ще разберете? Как ще примирите това? Щом една душа слиза и се въплотява в материята, тя се губи за Небето, няма я. И следователно по нашему като я няма, те слизат да вземат тази душа, която се е въплотила, която страда. И някой път не знае защо страда. При това, като умре, ние, които сме запознати с тоя човек, скърбим за него, а в Небето се радват, че той се е върнал.

Сега може да попитате: Защо е така? Аз оставям на този въпрос вие да отговорите, защо е така. Някой би задал въпроса така: Не можеше ли Господ да създаде един човек без уста, без да яде? Представете си, ако всичките хора станат едно съзнание, ако съзнанието на всички хора стане в едно съзнание, човек няма да има нужда от ядене и пиене. Ако той е сам светлина само, за себе си само мисли, тия условия, туй знание, които сега има, няма да бъдат такива.

Какъв ще бъде човекът, който няма да има такъв образ? Може ли да си го представите какъв ще бъде? Ама то пак са философски разсъждения - щом Бог е създал човека, има известен проект в Себе Си. Една необходимост; ако можеше по друг начин да го създаде, Той би го създал. Човек още не е дошъл до върха на своето развитие. Скициран е той. Човек не е дошъл още до Образа и Подобие на Бога. Вие както сте тука, още не сте по Неговия Образ. И колко време ви трябва на вас, за да го придобиете? Ако вземете, че човек, според твърденията на сегашната наука, е минал 400 000 форми, през които той е минал, още през колко форми има да минава? Да кажем, вие изчислявате, вие не знаете една кокошка в коя форма се е спряла. От най-дребната микроба до кокошката, колко родословия е минала? Четиристотин хиляди родословия има.

Сегашното ви положение, колко хиляди години ви трябва, за да придобиете онзи образ, който вие очаквате? И всеки един от вас, може да му дам един опит, да знае след колко години той може да го достигне. Този, съвършеният човек, трябва при всичките условия, при всичко, каквото става в света, той трябва да бъде не индиферентен, но

трябва да бъде добър! И на всичко, каквото става, да вижда само добрата страна. Един съвършен човек ти никога не може да го обидиш, защото той никога няма да ти даде възможност да го обидиш. Няма да ти даде повод ти да мислиш зле заради* него.

Ама как тъй? Помисли: Един човек, който е така умен, всичко обмисля, всичко предвижда, в какво може да му се скарате? Работите ги прави по-добре, отколкото вие ги разбирате. Ако има някакво недоразумение между вас, на какво се дължи? Вие не сте достатъчно предвидливи. Ако има някакво недоразумение между вас, вашият език не е толкова деликатен; ако има някакво недоразумение между вас, очите [ви] не са толкова деликатни. Някой, като ме гледа, се опули така, като че иска да проникне; или някой те гледа от главата до петите, като че търси нещо, като че иска да проникне. Какво ще ме гледа? 160 см височина, 45 см широчина, ръцете може да измери, но това не е човекът. Този човек, преди да се е родил, е бил дребничък, микроскопически, не може да го видиш, така малък е бил, преди да дойде на света. Този, малкият човек, иде като една звезда и се увеличава, и сега го виждате с телескопа, той се движи, той расте, увеличава се постепенно, увеличава се, после пак заминава за другия свят. Като остарява, смаява се. По който начин е дошъл, по същия начин си заминава от света.

Преди години ме питат колко голяма е вселената. Казвам: Вселената може да я събереш в една черупка, лешникова. “Ех - казва, - [той] е съвсем малък!” Тогава му казвам, така мимоходом, сега туй преди 30 години съм казал някому и сега гледам в един меродавен вестник една научна теория, че Вселената била толкова голяма първоначално, колкото един сапунен мехур. И от този сапунен мехур взела тия грамадни размери. Взело ѝ няколко милиарди години, за да дойде в това положение, и още не е спряла. И колко още може да се разшири, ние не знаем.

Казвам: Туй са мъчно разбираеми неща. Като вземем този, малкия свят, който бил като сапунен мехур, откъде е взел да израсне,

та станал такъв голям? Това само мимоходом се казва, съвсем друг смисъл има, че вселената може да я събереш в една лешникова черупка. Лешникова черупка, но има разни лешници. Нали казват, че Христос с 5 хляба нахранил 5000 души. Как е станало това? Казва: големи станали тия хлябове. Като могили бяха! Но казва един: как можеха да влезнат в пещта? И те можеха да нахранят не 5000, но 50 000 души. Та казвам, че светът се събира в една лешникова черупка, но тази лешникова черупка е по-голяма, отколкото сегашната вселена.

Значи, един ден ние подразбираме, малкият лешник е голям. Защото малкият човек и големият човек, има нещо неразбрано. Човек в своето детинство... в своето съзнание вие не помните, първата година вие не помните; после, в мла-дини човек няма такава зряла мисъл, къде е неговото съзнание? Неговото съзнание е в баща му. Ти си дете, понеже баща ти е възрастен. Като започне да остарява баща ти, съзнанието на баща ти постепенно идва в тебе и ти се освобождаваш от влиянието на баща си. Започваш да мислиш. Ако някой път не можеш да мислиш, причината е баща ти. Той трябва да те освободи. Бащата казва: “Ти ще мълчиш.” Бащата е строг. Когато баща ти благоволи, той да ти даде право да мислиш. Че така и Бог, Който ни е създал, от Него зависи. Не искай да мислиш, преди Господ да ти е дал право да мислиш. Не искай да станеш богат, преди Господ да ти е позволил. За всичко онова, което ти искаш, трябва да искаш позволение. Нямах ли позволение, ти ще се натъкнеш на мъчности. Че то е закон в света. Ти искаш да станеш богат човек в света. На какво основание отгоре? Едно житено зърно, което не е сято, в хамбара стои, иска да стане нещо, седи там, няма условия. Онова, посятото на нивата, има мъчности и страда, но то расте.

Та казвам: Ако искате вашият живот да бъде щастлив, то трябва да бъдете в Божествения хамбар. Ако искате, може всинца да ви пратя в Божествения хамбар. Всичките ви страдания ще престанат. Такива майки, бащи, синове, дъщери, всичко туй ще изчезне, всички ще бъдете равни, събрани в хамбара. Но тъй, както сте на Земята, понеже

сте на нивата, непременно, за да се развие вашето съзнание, са необходими тия страдания, като един вътрешен подтик. Понеже не разбирате смисъла на този, вътрешния подтик. Хилядите страдания и противоречия в живота, това са все подтици, от които Господ иска да ви избави от туй застояло състояние. Аз го наричам, това е един вътрешен мързел. Мързел на живота. Инертност. Учените хора го наричат инертна материя, която трябва да стане жива. Ти се тревожиш - инертен си. Ти си сиромаш - инертен си. Болен си - инертен си; глупав си - инертен си. Всичките неща в света се дължат на тази инертност. Ти не си подвижен, не може да предвиждаш нещата. Пър-вото нещо във всяка една религия е да се събуди съзнанието, да влезеш във връзка с Бога и от Него да възприемеш Неговите планове. И тогава ти изпълняваш онова, което Той ти начертава. Ти после ще чертаеш. Ти като знаеш Неговия план, ще чертаеш. Най-първо трябва да имаш един план.

Вземете сега, какво ще бъде отношението на Христа спрямо вас? То не е важна работа. Какво ще бъде отношението на майката към детето, то не е работа на детето. Чудни сте. Отношението на майката към детето предшества онова, което детето мисли. Преди детето да е започнало да мисли, вече тя има отношение към него. Подбужденията не произтичат от детето, а произтичат от самата майка.

Следователно вие искате да знаете какво ще бъде отношението на Бога спрямо вас. Не е въпросът там. Вие трябва да съзнавате, вие трябва да разбирате Неговата Любов. Вашето разбиране какво ще бъде по тия отношения, които Бог има към вас? Искате да знаете ще ви обича ли Христос или не. То е друг въпрос. Какво ще разберете? Въпросът е: вие ще разберете ли Христовата Любов? Вие ще я сравните с любовта на някоя майка. То е частично разбиране. С любовта на някой възлюблен. То е частично. Христовата Любов може да я сравните с какъвто искате образ, но те са всички частични прояви. За да разберете Христовата Любов, трябва да разберете онази

Велика Любов, Която е създала всичко, държи в своя ум всяка една любов, всеки един живот и му дава условия да се развива. Всяка една душа Бог държи в ума Си. Никой не Го е заставил отвън, той доброволно е създал този човек и има грижа заради него. Ако вие мислите, че Господ трябва да мисли за вас, тогава трябва да има друг Господ отвън, Който да застави този Господ да мисли заради вас.

Вие искате да знаете дали някой ви обича. И ако този човек ви каже, че ви обича... Най-първо, всеки един човек обича себе си. Вие никого не може да обичате никога, ако не обичате себе си. Казва някой: Да обичаме ближния. Но закон има: Обичай ближния си както себе си. Най-първо ти обичаш себе си. Оттам ще вземеш тази любов [към ближния - от любовта] към себе си. Казват: “Себелюбив човек е той.” Себелюбието седи в този. Че, ако ние не обичаме хората като себе си, погрешката е там. Ние нямаме една мярка. Трябва да имаме една мярка. Досега ние поддържаме, че трябва да се обичаме. Постоянно казвате: “Да се обичаме.” Но толкова години ви гледам, като седнете вън, на трапезата, не можете да се споразумеете. Някои завземат първите места. Вие не проявявате любовта. Вие не прилагате закона. Трябва постоянно да има една смяна, първите да идат накрая, а другите да вземат първите места. А вие сега, ако някой ви вземе мястото, правите цял въпрос. И проповядвате идеална любов.

Някои мислят, че са ме разбрали. Казва: “Преди да е говорил Учителят, аз вече знаех беседата.” Преди няколко дена седях тук, една сестра седи при мен и разправя за свои много важни въпроси. Гледам, едно момче спретнато, хубаво облечено, “тък, тък”, тропаш на вратата. Тя ме погледна, казва: “Едно хубаво дете хлопа.” Аз пак седях спокойно. То пак хлопа. Тя се безпокои, казва: “Хлопа.” Казвам: “Това дете пари иска. За пари е дошло.” Казвам: “Излез да видиш, попитай го за какво хлопа.” Излиза навън и казва: “Пари иска, 60-70 лева.” Сега тя иска да знае как аз го знаех. Казва: “Отде знаеш това нещо?” Ех, няма да го знаех. Аз съм в него, дошло ми кеф да искам 60-70 лева, чрез него правя един опит.

Това е едно обяснение. Тогава вие казвате: “Той прави всичките работи.” Но то е пак заблуждение. Ето аз да ви кажа приблизително една истина. Не цялата, половината истина. Ама то е пак заблуждение. Когато някой при мене идва и ми иска пари, аз имам един барометър. Подига се температурата на 100 градуса, започва да ми гори - ако започва да ми гори, ако температурата почва да се подига на 50, 60, 70 градуса, на 100, на 200 градуса, то ще ми иска 50, 60, 70 съответно градуса. Казвам: Дайте му, да се намали температурата.

Сега, възможно е и друго едно обяснение. Представете си, че преди 10 години аз съм взел 50-60 лева от бащата на това момче. Сега да обясня научно: взел съм 60-70 лева и при тия условия казвам: на еди-коя дата да дойде синът. Случва се, че тази сестра идва, идва и това момче. Казва: “Господине, 60-70 лева взехте от баща ми, дайте тия пари, да си ида.” Има ли някакво голямо пророчество тук? Значи туй, което аз зная, аз съм го направил по-рано. Аз, като виждам това момче, зная, че е синът на този господин и той иде да вземе парите.

То е едно обяснение. Казвам: Кое обяснение на вас ляга повече на ума? Туй, последното, е малко по-приемливо. Но се изгубва туй пророчество, че човек може да предвиди. Предвиждане има в света, то е една възможност. Всеки един от вас може да знае каква тежест може да дигне. Има едно чувство в човека, с което се мери каква тежест можеш да дигнеш. Даже, ако всички имате туй чувство, може да знаете приблизително какво ще бъде вашето щастие, туй смъртно може да го видите. Но онези, свършените хора, те знаят какво има да им се случи. И хубаво е човек да знае какво ще му се случи. Онзи, който не е свършен, той не трябва да знае. Понеже той, като не разбира Божиите пътища, той се страхува. А за да не се страхува, той не трябва да знае.

Понеже вие сте от страхливите, затова не може да се каже вашето бъдеще. Че, ако вие влезете в Невидимия свят, излезете из туй тяло, да кажем, и с вашия етерен двойник или с вашето астрално тяло, или с вашето ментално тяло, и тогава в този свят ще ви прекарат през

голяма пещ. И ако вие запазите съзнание, този горящ огън на Земята нищо не може да направи. Имате онзи опит, дето тримата младежи били турени в пещта. Ако вие знаете закона, ако вие може да повишите трептенията на вашето тяло, ако вие можете да ги повишите на няколко милиона трептения, отколкото са сега, вас може да ви обстрелват с една граната и като дойде, тя ще се разпръсне на 100 метра от вас, защото онази енергия, която ще излезе от вас, ще разстрои тази граната.

Писанието казва: “Земята, като дойде пред лицето на Бога, веднага ще се разтопи.” Представете си сега, че цялата Земя със съвременните хора пристигне пред лицето на Господа и цялата Земя изведнъж ще изчезне, ние ще останем във въздуха, пък какво ще остане от нас, кажете ми? Всички вие, които сте тук, не сте готови. Ще стане това, което става със Земята. И вие ще се стопите някъде.

Та сега, някои искат да видят Господа, някои искат да видят даже Христа. Казва апостол Павел: Знаем, Христос когато беше дошъл на Земята, беше взел рабски образ. И като се намери в този рабски образ, смири се. Но Той имаше един духовен образ, който не подлежи на същите закони.

Или, някой път, думите Христови, Който казва тъй: “Ако човек не се отрече от баща си, от майка си, от жена си, ако не ненавиди своя си живот, не може да бъде Мой ученик.”

Добре. Каквото е казал Христос, аз ще ви го формирувам в друг смисъл. Аз давам същото лекарство: Ако ти не можеш да обичаш, ако ти не можеш да учиш, ако ти не можеш да обичаш свободата, ти не можеш да бъдеш мой ученик. Аз не казвам да се отречеш. Но ако ти не можеш да обичаш, ако ти не можеш да учиш, ако ти не обичаш свободата, не можеш да бъдеш мой ученик. Може да бъдеш мой ученик, кога? Когато обичаш, когато учиш, когато поддържаш свободата. Това не е отрицателната страна.

Христос говореше на хора, които не можеха да приемат Неговото учение, и затова Той им даде негативната страна. Казва: “Туй, което

говоря, не може да го направят.” Сега на българите аз казвам тъй (дали може да го направят?): Който не може да обича, който не се учи, който не обича свободата, не може да бъде мой ученик.

Аз не казвам да се отречете. Христос казваше: Да се отречеш, да оставиш всичко. Аз казвам: Да дадеш всичко. Ти си богат човек, цяло езеро, едно море! Ти си се ограничил в себе си. Да прокопаем канали, да почнеш да течеш, да за-почне да излиза нещо от тебе, да се оживите.

Едно затворено езеро какво ще прави? Вие сте затворени езера. Трябва да се направят канали, да изтичат и да се вливат един в друг. Вие сте се индивидуализирали и всеки иска да бъде щастлив. Щастието не зависи от тия изолирани езера. Щастието седи в онази обмяна, която има между една душа и друга душа. Във всяка една душа...

Ако вие разбирате философията... Всички тия религиозни хора, тъй, както са сега, имат погрешни схващания. Бог се проявява в цялото битие. И в най-малката животинка. Ако ти, в дадения случай, във всяко същество можеш да видиш онзи малък Божествен лъч, ти си на правия път. Ако ти в Слънцето виждаш Божието присъствие, ако в звездите виждаш Божието присъствие, ако в света ти виждаш Божието присъствие, ако в малките ручей виждаш Божието присъствие, ако в болестта ти виждаш Божието присъствие, ако в богатството виждаш Божието присъствие, ако в знанието, ако в смъртта, ако във всичко виждаш Божието присъствие, ти си в правия път! Ами че там е величието!

Ако човек Бог го е извадил, душата му, от къщата, пречистил къщата, реформира се тази къща, какво лошо има? По някой път и моите дрехи, и книгите изхвърлят навън из стаята, остане тя гола; и като замажат стаята ми, пак наново внасят книгите, дрехите и ги поставят по местата. Какво лошо има в това? Какво има, че по някой път може да се изчисти, а някой път може и нови стени да турят?

Вие искате Христос да ви намери в тия къщи, в които сте сега. Един голям ремонт трябва да стане. Тия неща, които имате, тия разбирания, тия сърца, туй, както сте сега, не че сте лоши, много сте добри, но всичко туй, което имате, за един обяд на Христа не може да платите. Ще отговорите: да се отрече човек. Христос казва: ще отворите вашите каси на миналото богатство, което досега сте складирали, все за черни дни да живеете, ще го отворите. Ами че тук по ня-кой път се сърдите, че не искате да работите, казвате: “Не искам да работя вече. Не искам да копая вече.” Тия хора не искат да проповядваме, пък не искат да обичаме никого. Защо? Това е неразбиране. Защо се сърдиш? Кому се сърдиш? Опитва те Господ кому се сърдиш.

Кажете ми: какво сте направили досега за Господа? Не ми се хвалете. Аз както виждам, нищо не сте направили. Аз бих употребил една дума, но не искам да я употребя. Аз считам всичките религиозни хора като готовановци. Аз гледам на въпроса от Божие гледище; и себе си гледам, какво съм направил. Аз гледам как Бог мисли за всички и как е пожертвувал всичко. Пък аз, като човек, по някой път питам: какво съм направил? Хиляди хора има, които страдат. И не може да им помогна. Мога да им помогна, но[...] А Бог може да им помогне и им помага! Хиляди хора умират, отиват при Него, Той им повръща живота и те се раждат пак на Земята. Питам: Аз, който искам всичко, кому какво съм дал? Как-во съм направил? Че някой дойде при мене, да кажем, съм дал. Аз се радвам на онова, което Бог прави. Понеже туй, което Той прави, то е моята радост. Аз няма какво да правя, аз се уча от Него.

Аз искам сега вие да се учите от Господа. Вие чакате все да се усъвършенствувате. И все се усъвършенствувате. Ще започнете с бастуните, че като се усъвършенствувате, едва се движите, едва се мърдате и се мъчите. Не чакайте тия, старите години. Днес е вашият ден, докато сте млади. Не чакайте старостта да се усъвършенствувате, защото при туй усъвършенствуване се подпирате с два бастуна. То не

е никакво съвършенство. После, постоянно ми казвате: “Остаряхме.” Какво е туй, остаряването? Остаряването е отдалечаване от Бога; подмладяването е приближаване при Бога.

Казвате: “Учителю, тъй като говориш, нас осъждаш.” Не е въпрос за осъждане. Но трябва една положителна наука, в която да дадем място на Бога да работи, да ни подигне. Ако ние сами не може да се подигнем, да не спъваме Божественото в нас, което работи за нашето подигане, ние не вървим в правия път.

Аз имам едно верую и по някой път казвам: Вярвам в Един Вечен Истинен Бог, Който е говорил преди години. После, по някой път си казвам: Вярвам в Господа, Който сега ми говори. После казвам: Вярвам в Неговия Дух, Който из-работва всичките условия на моето спасение. И най-после казвам: Вярвам в Господа Исуса Христа, Който е дошъл да спаси света. Трябва да вярвате в Бога, Който ви е говорил, трябва да вярвате в Господа, Който сега ви говори и трябва да вярвате в Неговия Дух, Който работи във вас. Трябва да вярвате в Исуса, Който е дошъл да спаси света. Това е сега разбиране! Казвате вие, Той в миналото ви е говорил, сега ви говори и не може да Го разберете. И Неговия Дух, Който за бъдеще ще изработва условията. И Христос казва за Себе Си, ясно е определил, Той казва: “Син Человечески не дойде да Му послужат, но да послужи.” “Аз дойдох да им дам Живот, изобилно, и да покажа на хората по кой начин той може да даде от този Божествен израз.” За това е дошъл в света. Така трябва да разбирате Христа. Всеки ден, когато дойде една радост във вашата душа, Христос ви е посетил. Когато дойде една хубава мисъл, Христос ви е посетил. На това се дължи радостта.

Вие сега очаквате едно идване на Христа отвън. Когато едно време дойде Христос в Палестина, тогава Христос попита: “Какво мислят хората заради Мене?” Казват: “Едни мислят, че си пророк, че си учен човек. Други мислят, че си един от пророците.” “А ти - казва, - Петре, какво мислиш?” Петър казва: “Ти си Син на Бога Живаго!” Христос казва: “Плът и кръв не са ти открили това.”

Сега, не искам да имате едно знание, което хората държат, но да имате едно знание, което е дошло отвътре. Когато ние се познаем отвътре, то е истинското познаване. Вие не може да познаете един човек, докато не го обичате. Любовта е закон за опознаване на душите. Без любов вие ще бъдете нещастни, чужди, нещастни, несретни. Нищо не може да постигнете. С любовта всичко може да постигнете. Тогава ще дойде знанието, ще дойде свободата. Без любов нищо не се постига.

Та казвам сега: Турете основа - ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да обичате. Ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да се учите; ако искате да бъдете ученици на Новото Учение, вие трябва да обичате свободата, за която всичко да жертвувате. Това са правила, това са пътища. Казва: “Какво е Новото Учение?” Това е Новото Учение: да обичаш, да учиш и то с жар! И всякога да имаш известна любов към знанието и да обичаш свободата.

Божият Дух носи всичките Блага на живота. (Три пъти.)

6.15 ч сутринта

Сега ще имаме време да посрещнем Слънцето.

(Вън Слънцето изгря - 6.16 ч. Ясно, чисто, великолепно! Приятно време! След това на поляната при хубаво слънце - упражненията, и с музика.)

1-во неделно утринно слово, държано от Учителя на 22.IX.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

БУРЯ ГОЛЯМА ГОРДЕЛИВИЯТ И ТЩЕСЛАВНИЯТ

5 ч сутринта.

(Небето съвсем ясно! Хоризонтът отворен за хубав изгрев. Малка омара. Времето меко, приятно.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

“В начало бе Словото”

Ще прочета 8-а глава от Евангелието на Матей.

Има много добродетели, които човек има още да учи. И много неща има, които човек не е опитал. Хората имат известни добродетели, които не са ги опитали. И често човек не може да оцени какво нещо са добродетелите. Един прост пример: Тук един наш брат среща един млад господин, носи един далекоглед, хубаво изработен, може би струва 5-6000 лева. Този разбира, казва: “Колко искаш заради него?” - “Е, евтино ще го продам, [за] 150-160 лева ще ти го дам.” - “Хубаво.” Понеже малко опитен човекът, той се усъмнява, казва: “Дай си картата! Да не би да е краден?” Изважда картата си. “Ами как, продаваш ли го?” - “Продавам го.” Изважда, дава го - разглежда го. “Хубаво.” Казва: “Откъде ти се падна?” - “Е, баща ми беше офицер, моряк, морски, в морето.” Далекотгледът - много чист, хубав, увеличава 18 пъти. Пита този: “Защо продаваш този бинокъл, далекоглед на баща си?” Защо го продава за 170 лева? Умно ли е? Не е от много умните. Нищо повече.

Та, сега вие ще кажете: “Глупава работа, не го е продал колкото трябва.” Та, често и хората продават и своите добродетели много евтино. Някъде баща му употребил една добродетел, а той никога не е употребил, не е използвал тази добродетел и ще [я] продаде някъде евтино. Сега този, който го е купил, той може да го продаде най-малко за 2000 лева. Ето една печалба, един гешефт търговски. И казват: “На някои хора им върви.” И казва този същият господин: “Ето, един ден вървя до едно място”, вижда един уред, който, да се направи, тук да го купиш, от странство, ще струва 400-500 лева, за измерване. Този казва: “Колко искаш за него?” - “Е, евтино ще ти го дам.” - “Е, колко?” - “25 лева.” Този изважда парите и взема уреда и пак го носи при мен. “Как го оценяваш?” - казва. Казвам: “Струва.” - “Е - казва, - колко мислиш?” Казва ми колко го е взел. “Е, не си го взел много скъпо.”

И казват: на някои хора им върви, на някои хора не им върви. Този, който купува, му върви, а който продава, не му върви. Когато някой продава къщата, не му върви, а който я купил, му върви. А някой път се случва обратното: който я продава, не му върви, а който купува къщата, и на него не му върви.

Сега тъй като говорим, дотук говорят мяза на една шахматна игра. Вие играете, но дали ще спечелите или не, вие не знаете. Имате един противник, теглите насам-нататък, не знаете, предполагате, че може да победите. Или ще ви бият, или ще биете. Както едно сражение. Защото всяка шахматна игра има един цар, една царица и войници, офицери. Ти теглиш и най-после като теглиш, - най-големия градоначалник.

Сега седите и казвате: “Каква сила е имал Христос, като казва на ветровете, и да утихнат.” И после ще кажат: “Той, Христос, Син Божий, е надарен от Бога. А ние сме смъртни. Тази работа не е за нас.” Разсъжденията ви са много прави. Че е така, че е Син Божий, че заповядва на ветровете. Но вие нямате свое приложение. Ако не може да накарате морето да утихне, ветровете да утихнат, да млъкнат, но

има неща, които вие може да накарате да млъкнат. Някой ден ва-шето море така е развълнувано, че има 10 метра вълни, че изпръскват хората навън. Вие сте развълнувани морета. След като се развълнувате, че пръскаш водата навсякъде, че хората ти чуват шума до другата махала. Казват: “Какво се е разкряскал той?” Не, казвам, морето му се е развълнувало, 10-метрови вълни има.

Христос... Та казва: “Спри!” А Неговите ученици се изпоплашили, да събудят господаря си. Ако стане Този, Който спи, и заповяда на морето, да млъкне морето. И то стана. Каза една дума и всичко утихна.

Като станеш, кажи поне една дума. Ти се извиняваш. Казваш: “Аз се събудих, нервен съм, баща ми такъв, онакъв.” Кажи да млъкне морето! Кажи на себе си: “Слушай, умири се!” Кажи на вятъра, който духа! Ти станеш сутрин, морето е развълнувано, казваш: “Откъде ще се вземе хляб?” Имаш 2-3 полици, къщата ще продадат. Вече не си разположен, не ти се яде. Казваш: “Какво ще се прави?” Стани, кажи да млъкне тая работа! Когато Христос каза да млъкне морето, защо млъкна? Много проста работа е тази.

Аз ще ви го обясня малко по-другояче. Няма да го обясня тъй. На какво мязат учениците? Ученикът, сега който тръгнал, или един просяк така върви подир един добре облечен господин, но няма нито 5 пари в джеба. “Моля - казва, - дайте ми хляб!” Вика отподире му. “Остави ме на спокойствие!” - “Дайте ми малко пари, жена ми е болна.” И като върви просякът, и онзи върви, без да из-вади нещо от джеба. Той само облечен, върви; и онзи просяк, и той върви отподире. Този човек не го напуска. Идва един господин и го потупва тъй, хубаво, малко по-скромен, изважда и му дава. И онзи млъкна.

Морето искаше нещо от учениците, те нямаше какво да дадат, събуждат Учителя, казват: “Стани, дай им, да ни пуснат, нищо в джебове си нямаме.” Пари искат тия вълни. Гневно е това море!

Сега вие разрешавате, казвате: “Да има човек сила.” И чудното е, че вие още чакате да ви се даде сила. И вие още чакате да поумнеете,

да станете още по-добри, отколкото сега, че тогава да употребите силата си. Когато казва Христос: “Ако имате вяра”, значи можеш да вярваш само в това, което ти е дадено. Ти не можеш да вярваш в неща, които не съществуват. Вярата винаги е свързана с из-вестна сила и дарбите, които човек притежава, и дотолкова тия дарби ти можеш да ги използваш, доколкото ти вярваш, че ги имаш.

Някой път ти казваш: да знаеш как да употребиш нещата. Има две качества, от които трябва да почнете: качество на тщеславния човек и качество на горделивия човек. Навсякъде може да го видиш. Тщеславният всякога е гладен. Той на всяка врата ще иде, ще похлопа, ще каже: “Гладен съм.” Насам-нататък, навсякъде ходи. И утре казва, че гладът го карал. Не. Тщеславие има в това. Гладът го карал. А горделивият, той не хлопа. Някъде той минава, погледне, на вратата седи, и мисли, че онези хора, които минават по пътя, те знаят, че той е пътувал три дена и е гладен. Да му дадат хляб. Тщеславният, като похлопа и не му дадат, е недоволен. Поиска пак, заmine на друга врата. Горделивият по-гледне и каже в себе си: “Невежа! Говедо!” Мине през друга врата, погледне и пак каже: “Говедо!” Тщеславният пък тук хлопа, там хлопа: “троп-троп”, и той вика да му дадат.

Сега, това - ако са пътници и са гладни. Ако са болни, тщеславният, като дойде, той вика: “Олеле! Оу!” Той е тщеславният, вика, кряска. А другият, горделивият, подава си ръката, не пъшка, нищо. Кажеш: “Е, какво?” - “Виж, по-знай.”

Тщеславният, ако е цигулар, кажат му: “Я посвири!”, той изведнъж вземе и свири. Ако е горделив, той седи, кажат му веднъж, два пъти, три, четири, той седи. Кажат му четири-пет пъти. Той ще погледне, ще каже: “Такива класически работи, те не се свирят навсякъде и по всяко време.” Гледа надолу, настрани.

Религиозният, ако е тщеславен, той изведнъж ще каже как се е молил, как му е отговорил Господ. Навсякъде ще почне да разправя: “Едно време, жена ми като беше болна и аз като се помолих, веднага. И като имах един болен приятел” - като се помолил, уху, изведнъж

оздравял! Горделивият-религиозен, и той си има начин. И той се моли - гледа нагоре, подига си очите, казва: “Тия работи не ги разбирате вие.” (Учителят маха с ръка няколко пъти.)

Сега може да опиша и учения-тщеславен и горделив, навсякъде ги има. Казваш: “Странни хора!” Не са странни. Сега, добрата страна. Тщеславният човек е човек, който дава; той е търговец, който чука, навсякъде продава той. Евтино, всичко туй, ехей, евтино продава, навсякъде продава! Обращение, казва, да има. Горделивият, той седи, гледа някъде да докопа нещо. Ако е хубаво, тури го в джеба. Горделивият взема, тщеславният дава.

Сега, някой път човек ако не знае... Сега аз описвам една страна на тщеславието, която не се проявява както трябва. Не е лошото в тщеславието. Но човек трябва да се съблече. Молитвата. Ти ще разправиш една своя опитност. Най-първо, опитността, която ще разправиш, онзи човек, комуто ще разправиш, има ли той нужда от тази опитност - сега, умението е там. Защото, ако разправиш една своя опитност, която човекът я знае, тя сама по себе си няма цена, губи цена. Ако е денем, когато има слънчева светлина, и аз вървя със своята свещ пред хората, това не показва, че съм от много умните. Ако вечерно време вървя, в тъмнина, и запаля моята свещ и вървя пред хората, тогава свещта има цена.

Сега аз искам да ви насоча на приложението. Да утихне морето. Човек трябва да започне нещата. Човек трябва да започне от малкото към голямото. Всичките дарби и сили, които човек сега има, той ги е придобил по микроскопически начин. Нищо не е дадено изведнъж на човека. Казват, че ангелите имат голяма сила. Но тази сила те са я добили с голямо усилие пред хората. И те са минали по човешкия път, по същия път при други условия; вършили са Волята Божия, добили са известно знание, с което разчитат на известни сили. А човек едва започва своето развитие. И по някой път казва, че е един ангел. Може, след дълги векове. Ако живее добре, ако има едно

приложение и може да разполага със силите си, той ще бъде ангел. Физически ще има тия знания и може да разполага.

За да може човек да разполага, най-първо той трябва да има вярата. Аз гледам така на въпроса. Има едно голямо противоречие, в което са влезли верующите. Да кажем сега, че вие сте в дома. Синът казва, че бащата не го зачита. Често съм срещал синове, казва: “Баща ми не ме има никакъв.” Дъщерята, и тя се оплаква от майка си, че никак не я обича. Някъде господарят се оплаква, че слугата не го обича. Някъде бащата се оплаква от сина, че не го зачитали, майката - от дъщерята, че не я зачита; някъде слугата се оплаква от господаря си, че не го зачита. Някъде учениците се оплакват, че учителят не ги зачита; някъде учителят се оплаква от учениците, че те не го зачитат. Незачитането навсякъде става въпрос.

Един човек е силен пред мен - зачитам го. Виждам, човекът дига един камък цял тон, два тона, вдига го. На този човек аз вече му давам зачитание пред моите очи и уважение му давам. Сила има. Той смята изведнъж, в няколко минути отгоре, една задача. Музикант е човекът, свири, не се шегува. Как не? Зачитам го. Или лекар е, знае как да цери, да лекува. Ще го зачитам - знае да лекува. Как ще зачитам този лекар - този уморил, онзи уморил! Как ще го зачитам?

Чудното е, че някои не са господари. Даже като говоря някой път, аз гледам, религиозни хора има, като вестникари - носят лъжливи работи, непроверени. Във вестниците писали. Вие знаете ли статистиката на вестникарските лъжи? Когато българите обсаждаха Одрин, не зная колко дена го обсаждаха. И току изведнъж по вестниците: “Одрин превзет!” На другата сутрин опровергават - не е паднал, но щял да падне. И на следната сутрин пак: “Одрин превзет!” Аз четох 10, 15, 20 дена - все превзели го. И после турците пак го взимат. Е, такива фтили. Казват: “Одрин превзет!” Е, как? Вестниците казали.

Вие не се учете от вестникарите. Ако от вестникарите искате да научите истината, много мъчно ще я научите. Те са търговци на

дребно. Търговците на едро, когато купуват, са горделиви, а когато продават, са тщеславни. Ще ви ги опиша сега. Дойде търговецът сега, тежък търговец. Дойде до житото, до колата с жито. Тури ръката, вземе от житото, пипа, хвърли го в колата. Оставя го. Не струва житото. Това жито пипне, оставя го. Не струва. Друго жито попипне. Не струва. Е, хубаво. Той обикаля навсякъде. Иде до друга кола, бърка в житото, извади, остави го. Върви, обикаля. Онези чакат. Всички селяни подред чакат наоколо. Горе, долу, като намери тая кола, купи житото. Ехее! Тупа житото, казва: “Това е жито!” Два-три пъти подига цената!

Когато искаме да закачим нещо, ние сме горделиви. А когато искаме да продадем нещо, ние сме тщеславни. Когато искаме да кажем нещо добро за един човек, ние сме горделиви; много на тънко горделиви сме. Искаш да кажеш нещо добро за един човек - ние сме много горделиви. Искаш да му дадеш цена, оценка. Не може да го кажем. Когато дойде за лошото, да го кажеш - ехе, пфуу! Като да кажеш нещо лошо за някой човек, веднага ще го кажеш. Тщеславието върви по-лесно. В злото човек е тщеславен, в доброто човек е горделив. Гордостта е дърво на доброто, тщеславието е дърво на злото.

Сега, едно противоречие. Гордостта винаги върви с доброто. Понеже само доброто е в сила да смекчи горделивия човек. И само злото е в състояние да задоволи тщеславния човек. Астрологически е така и психически е така.

Сега, аз не вземам злото в една постъпка. Аз вземам злото и доброто в първоначалния подтик на нещата. За пример гордостта не е такава, каквато се явява в узрелия плод. Онзи, малкият подтик, малкият плод, тъй, в зародиш, той едва е тръгнал и трябва да бъдеш учен човек, така, да имаш едно съзнание, за да различиш в какво направление ще тръгне една мисъл. Онзи подтик, който първоначално може да се яви в човека, в тебе.

Защото гордостта, не мислете, че е едно нормално състояние. Аз съм казвал други път, англичанинът, той се хвали, казва: “I am proud” - “Горделив съм”. Имам, казва, горделива плът³. Някой голям цирей излезнал, не се лекува. И той е горделив. С това го мажеш, с онова го мажеш. Набъбнал, така, нависоко. Коя мома и кой момък иска така да набъбне? Може някой да иска да набъбне, но така, на свят да е лицето му, че да има обща линия.

Следователно гордостта у човека е един аномален процес, който трябва да се изхвърли. В гордостта има една елементарна нечистота вътре; тъй, както в една киселина, не всичките елементи, които влизат в киселината, са опасни.

Един елемент има в киселината, който е опасен; той като се изхвърли, другите елементи са на мястото си.

Сега, понеже сте ученици на една окултна школа, вие очаквате... Сега не знай, като идете на Небето, ще научите всичко това.

Та казвам: На Небето има малко условия; но и на Небето като идеш, пак трябва да учиш. И там има университет. Там са още строги, по-голям ценз има там от университета тук. И там има музикален свят, училища музикални. И там свирят. И там има още повече инструменти, няма да ви ги опиша. Но свирят хората там, и без пари свирят. Но на будали никога не свирят. Тъй. Щом си добър, като те види някой, изведнъж ще започне да ти свири. Щом не си добър, не свири. Но и няма какво да се свири на един будала. Там будали няма. Невежи в Небето няма.

Някои от вас мислите, казвате: “Аз съм бездарен човек.” Не казвай, че си бездарен. Може да си ленив, може да си мързелив - не си неспособен. Способността има двояк смисъл. Дарбите са унаследени. Всичките хора имат известни дарби и способности, но нямат метод за развиването на тия дарби. Не учиш. Имаш глас, не го упражняваш. Или може да смяташ, но не се упражняваш. Следователно не можеш

³ proud flesh (англ.) - буквално: горда плът; мед.- зърнесто образуване около рана или язва.

да прогресираш в тая наука. И в религията е същото. Някои хора са религиозни, но не искат да се упражняват. Казва: “Що ще се моля?” Той не знае защо трябва да се моли. Той не знае защо трябва да чете Свещените книги.

Ще четеш един роман. Хубаво, ще четеш, но какво ще научиш от романа? Най-първо, героите на романа са все млади хора. Има и стари, но те второстепенна роль играят. Най-първо, героинята не може да бъде една стара баба от 80-90-годишна, но една мома на 15, 16, 17, 18, 19 години. А момъкът е, да кажем, 33-годишен. Тези герои започват с някаква любов. В какво седи любовта? Авторът описва, вие се възхищавате, от любовта се възхищавате. Но тъй, както виждам, в тази любов авторът не е описал естествено. Най-първо авторът описва, че момата е тщеславна, ние виждаме, че героинята е тщеславна, а героят, че е горделив. Така, както ги описва авторът, нещата не са в своето естествено положение. Например, най-първо, тази възлюблена - героинята, авторът я описал тъй, че тя подозира героя. Значи, щом го подозира, тя е страхлива; щом го подозира, тя е тщеславна; щом го подозира, тя е безверна. Нищо повече. А минава за верующа. Тя минава за героиня, а тя не може да бъде героиня.

Щом ти проучваш нещата, ти търсиш Бога. Когато Го търсиш, като те припече някъде, стигне те злото някъде, казваш: “Господи, Господи, Господи!” След като мине всичко туй, вдигнеш глава, и казваш: “Няма Го.” Болен си - казваш: “Ако оздравея, ще повярвам.” Като оздравееш, казваш: “Работата дойде по един естествен път. Тя, природата, каквото направи.” Те са празни работи. Питам сега: Герои сте вие, нали? Вие минавате за герои. Казваш: “Аз еди-кого си обичам.” Обичаш го, но някой път минал, не те поздравил, много малка работа станала и току си измениш мнението. Щом имаш един герой, никога не трябва да измениш своето мнение заради* него. И героят не може да се измени. Героят, да кажем, е един талантлив човек, ще върви по един определен път. Добрият човек не може да се измени.

Вземете сега в света - героят, в когото вярваме, като не стане тъй, както ние мислим, казваме: “Аз вече не му вярвам.”

Питам: Кое е онова, което може да ти позволи на тебе, на кое отгоре ти искаш това? Искаш Господ да направи нещата както ти искаш. Казвам: На какво основание? Има един конкурс за известна катедра, професорска катедра по музика. Явяват се 100 души, все първокласни музиканти, със свои съчинения. Комисията избира един от тях, а другите 99 остават и казват: “Несправедлива е тази работа.”

Кое е справедливо, сега? В този свят избират по един начин, в онзи свят избират по друг начин. В онзи свят, когато избират един за професор, за една катедра, ще ви кажа как го избират, приблизително. Щом има 100 души кандидати за една катедра, дали са своите музикални произведения. Всеки един ще даде едно парче. Умрял някой на Земята, ще изсвирят парчето и ако умрелият оживее, този музикант, който е написал парчето, може да стане професор. Ако не оживее умрелият, професор не може да стане. Така свирят първо парче, второ, трето, и при което парче умрелият оживее, авторът на това парче става професор. Ако още на първото парче оживее, радват се, а някой път може всичките парчета да изсвирят на кандидатите и ако при никое не оживее, никого не турят за професор.

Че, ти по някой път казваш: “Добър човек съм аз. Имам добри намерения.” Опитай в какво седи твоето добро намерение. Кои са твоите добри намерения? Добродетелта е от дълбок характер; тя е положителна и отрицателна добродетел. Аз мога да бъда добродетелен, когато правя добро някому, но и когато съм болен, трябва да бъда умен, да не измъчвам хората около себе си.

Разправяше ми един лекар хирург една своя опитност. Той решил да прави хирургически операции без упойка, но най-после се убедил, че като прави операции без упойка, е опасна работа. Казва той: “Аз веднъж като правех операция без упойка на един от пациентите”, след като рязал, онзи като му дава един ритник, та отхвъркнал. Казва: “Така не се реже.” И оттам насетне, когато прави

операция някому, свърже хубаво краката, за да не може да рита. А той да може да реже. Защо ще рита, сега, болният? Заболяло го. И лекарят си извадил едно заключение, че е опасно да прави операция без упойка. Но с упойка като тури, може да прави каквото иска, да тури ножа. Не да иска извинение, но в дадения случай, когато вържат човека, лекарят трябва да бъде внимателен. Болният не му мисли, ритва лекаря, без да каже: “Много дълбоко заби ножа” - той му удря един ритник.

Ами добре, някой ваш приятел ви направи нещо. Понатиснал някъде с хирургическия нож - вие току изведнъж ударите ритник. Че, туй всеки ден става. По Изгрева гледам, какви не тертири ги носят при мене; какви не буболечки не са носили при мене. Понеже ме мислят за специалист, казват: “Учителю, към кой род принадлежи?” Казвам: “Хъмбък.”

Донесете някое прасе, казвам: “Скроено е вашето прасе, от захар направено, от тесто направено.” Казвам: тестено прасе, не става това.

Аз сега ви навождам това. При мен, при когото и да е от вас, когато ви поднасят една мисъл, никога не я приемайте, ако тя не е вярна. Турете едно правило: каквато и да е лоша мисъл да не храните, понеже тази, лошата мисъл ще остави отпечатъци и тия отпечатъци в ума много мъчно се чистят.

И смъртта, която хората претърпяват на Земята, не е нищо друго освен освобождаване от тия отпечатъци. След като се опетни мозъкът, след като се опетнят всичките дрехи, които имаш, Господ, като види, че не можеш да се чистиш, казва: “Дигнете го от Земята, съблечете му дрехите, нови дрехи му дайте.” И пак се въплотиш. Ще дойдеш на Земята. Съгресиш - пак същият процес. Пак ще хвърлиш дрехите, пак нови дрехи ще ти дадат. Събличане, обличане.

Много трудно е обличането в духовния свят, не става лесно туй обличане. Един окултист, който изучавал, казва как вие сте се подлбгали да дойдете на Земята. Ни най-малко хората не са готови, затова слизат на Земята. Понеже онзи свят е красив, не може да ги

накарат да слязат на Земята, да станат слуги, те никога не се лъжат за тази работа. Когато искат да пратят някого на Земята, там има хубави витрини и всичките човеци са турени като хубави костюми там. Някой дошъл при витрината, казва: “Да облека, да видя тази дреха.” Облече я, казва: “Много хубаво ми прилича.” Затрепери му душата. Ама щом речеш тази дреха да я съблечеш, колкото пъти се опиташ да я съблечеш, толкова повече се оплиташ и току се намериш на Земята. И тогава съдбата ти зависи от дрехата, която си избрал. Не всеки един костюм е направен еднакво.

Съдбата на човека какво е? Какъвто костюм си избрал, такава ти е съдбата. И 120 години ще ти вземе, докато се научиш как да го съблечеш. Някой път и по-малко години взема - 40, 50, някой път и 30, а някой път и 10.

Сега, това са обяснения за съществените противоречия в света. Те не са про-тиворечия. Това са задачи, с които вие трябва да се справите. Лошите условия, това са задачи. Има деца, които наричат лоши, своенравни - значи вървят по своя си път. Това са задачи, с които трябва да се справиш. Това са своенравни деца. Имаш един господар, с който трябва да знаеш разумно да се справиш. Сиромашията, това е задача. Учението, това е задача. Богатството, това е задача. Всички неща, които човек има, това са задачи, с които той трябва да се справи, да се научи как да слугува на Бога.

То е най-хубавото нещо, да знаеш как да слугуваш. Че ако ти си цигулар, тръгваш, навсякъде може да си проправиш път. Има известни музикални мелодии, които въздействуват на хората. Идеш някъде, карат се мъж и жена, бият се, мъжът пукнал главата на жена си. Ти влезеш вътре, извадиш цигулката, изведнъж престанат да се бият. Погледнеш - и двамата седнали, засмеят се. И двамата те приемат добре, нагостят те, казват: “Много се радваме, че дойде в нашата къща. Постой ден, два, три.” Идеш някъде, някой човек изгубил своето религиозно чувство, меланхоличен е. Не е в духа си. Не му се моли. От 4-5 дена. Ти дойдеш с цигулката отвън, посвириш -

дойде Духът в него. Той те приеме, казва: “Заповядай. Много ти благодаря, че ми свири.”

Аз съм превозвал примера за Аделина Пати, която отива в Ню Йорк да си получи един чек от 25 000 долара. Директорът на пощата казва: “Госпожо, не Ви познавам, не може да Ви дам парите.” Тя се изправя и започва да пее. Всички чиновници излизат да я слушат, оставят работата си. Директорът казва: “Дайте ѝ чека!”

Хората нямат доверие в тебе - застани, изпей песента си. Казва: “Дали ще мога? Да си приготвя репертоара.” Че, ако репертоарът не е приготвен, кога ще го приготвиш? Ти трябва да имаш готов репертоар.

Та, ние идваме до другото положение. Очакваме едно механическо подобрение. Младата мома се жени за един момък, да я утешава. То е крива женитба. Тя се жени той да я утешава. Оставате ли вие да се жените, за да се утешавате, тя е загубена работа. В женитбата двама са оркестранти, дето ще свирите. Жената е сопран, мъжът е бас. Като се оженят, започват първото парче. Тогава започва пререканието. “Ти там не изпълни добре.” - “Ама и ти в баса не го изпълни хубаво.” Трябва да се изпълнят тия работи. Нищо фалшиво да няма. Ти свириш, допълняте се. Басът е на Земята, на физическото поле. Сопранът е горе, в Божествения свят. Божественото и човешкото, те имат възможности.

Тъй сега като ви обяснявам, ще кажете: “Кажи го с две думи, какво ще разправяш за бас, за сопран. Кажи го тъй, да го разберем. Кажи го с две думи.” Как да му го кажа с две думи?

Идва един при мене, намира се в трудно положение, слушал той, че аз може да помагам. Сега той си има някаква си идея. Казвам му, че той трябва да има вяра. Казва ми: “Тия работи аз ги зная, кажи ми една дума.” Казвам: Какво да кажа? Рекох: Хубаво, какво да кажа? Аз може да ти кажа: Ти си едно въже, аз имам една дупка. Ще окача нещо на въжето, ще те пусна долу и ще видя това въже ще се скъса ли. Казвам: Не го окачвайте тогава.

Трябва да имаш нещо в себе си. Трябва да имаш нещо, на което да разчиташ. Трябва да имаш вяра в себе си. Може да станат някои работи. Може и да не станат. Аз може да кажа да те приемат в университета. Може и да не те приемат. Мъчнотията е докато влезеш в университета. Като влезеш, има друга мъчнотия: трябва да учиш. Не учиш ли, тогава идат тия професори, дето казват: “Онзи, ти го препоръча, че той е способен, но той не учи.” Казвам тогава: Не е работа само да влезеш в университета, но трябва да учиш. След туй, не само да учиш, но трябва да прилагаш.

Та, в живота, вие сте влезли в университета, връщане назад няма. Сега изключване има. Или ще свършиш правилно университета, или ще те изключат навън.

Казва някой: “Мен ми дотегна животът.” Въпросът не е до дотягане на живота. Е, какво? Много са тщеславни младите. Гледам, млада героиня, ще иде на канарата, да се хвърли долу. Ще се хвърли в кладенеца. В морето ще иде да се хвърли. Някоя щяла да вземе стрихнин. Някой път взимат какви ли не работи. Аз седя и разсъждавам. По някой път аз обичам да се шегувам. При мене дойде една мома, каза: “Ще се хвърля.” Казвам: “Когато искаш да се хвърлиш, повикай ме, аз да ти избира мястото. Ти можеш да избереш една канара, от един метър висока. Аз ще ти избира 20 метра висока.” Тя сега отива там и от ниско - половин метър, се хвърли, падне, натърти се. Ох, отива една млада, ще се дави. Докачила се, влиза вътре в морето, до колене. Обръща се и казва: “Кажи да не влизам вътре да се давя.” До колене влязла, щяла да се дави. Не, тя трябва да знае, че като влезе, да се гурне, и пак да се покаже, пак да се гурне, пак да се покаже. Три-четири километра да ходи, да се върне назад. И като се върне, да е освежена. То значи да се дави в морето. Да знае да плава. Щом влезе в морето и се удави, значи не се е научила да плава.

Сега, приложението. Вие често се сърдите на Господа. Всички не сте от тях. Питам сега: Защо ми се сърдите? Че, много естествено. Казва: “Няма право да ми се сърди.” Казвам: Оставете тази работа,

сръдната няма никаква плод. Онова дете майка му го обича, иска една ябълка, майка му не му дава. То обърне гръб, 3-4 часа седи намусено. Защото майка му не му дала една ябълка. Щом му даде една ябълка, няма сръдня.

Големите хора, учените хора за какво ли не се сърдят. За една ябълка, за някоя мандарина, за орехче ще се разсърди. Казал му той една дума, каква? “Теб ти е крив носът.” Може този, който има кривия нос, да те опитва. Ти може да си поставен на един голям изпит.

Един американец, милионер, искал да направи една шега с един знаменит художник, който щял да го рисува. Направил си изкуствен нос, турил го, позира на художника. Последният рисува, рисува. На другия ден дойде, бутне носа малко, той пак рисува. Той пак бутне носа, онзи все рисува. Най-после му казва: “Господине, намирам се в чудо! Не може да нарисувам твоя нос. Той е бамбашка.” Не че неговият нос е крив, но той изпитва художника. Казва: “Господине, такъв изкуствен нос не рисувам. Я си махни носа, да остане естественият нос.”

Не се занимавайте с изкуствените носове на хората. Това са техните недъзи. Един недъг, това е изкуствен нос. Не го бутайте. Той не може да се рисува. От една страна обърни, от друга, те са въпроси неразрешени. Те са неорганически работи.

Сега, аз ви навождам това, понеже човек в света не може да успява. Бог е същество крайно разумно. И ако Той търпи всичко, но Той не обича противоречията. Най-първо, ако ти си недоволен, каквото искаш от Него, Той ще ти го даде, но

солено, през носа ти ще излезе. Ако искаш да ходиш по Неговия път, да реализираш онова, което Той ти е начертал, понеже никой в света не може да начертае за тебе по-добър план от Него, онова, което Той ти е начертал, изработи го. Дойде ти едно противоречие, препятствие, второ, трето, четвърто - каквото дойде, ти върви напред. Може отвън да е бурно времето - времето да не те спъва. Може да си беден - бедно-тията да не те спъва. Може да не си разположен, или

може да си болен, организмът може да е слаб; пари може да нямаш - туй не трябва да те спъне. Ти в ума си трябва да държиш: онзи път, който ти е даден, ти този път ще го извършиш. Този път има нещо хубаво. После, каквото и да те сполети, кажи: “За добро е.” За себе си го кажи, не за другите. На другите ще кажеш: “Дали е добро, не съм проверил. Мисля, че е добро, но като проверя, ще ви кажа.”

Много страдаш - страданието опитва характера ви на търпението. Трябва някъде търпение, трябва да търпиш. За едно нещо два пъти не трябва да търпиш. Силният не трябва да остави слабия да го бие. Кой е умен? Силният не трябва да остави слабия да го бие. И слабият не трябва никога да допусне силният да го бие. Слабият не трябва никога да допусне силният да го бие. Слабият, за да може да предотврати силният да го не бие, трябва да бъде много умен. Когато слабия никога силният не може да го бие, разбирам, че този слаб е умен. Силният, който не оставя слабия да го бие, той си показва силата. Като дойде някое дете, хване го, стисне го с ръката си. Ако е със сила тази работа, детето не може да се бори.

Никакви разсъждения. В дадения случай преценявайте силен ли сте или слаб. Ако си слаб, умът трябва да работи; ако си силен, твоята воля да работи. Като дойде дяволът, какво ще му правиш? Той, дяволът, е силен човек. Ум се изисква там. Какво ще кажеш на дявола? Кажете ми сега, ако дяволът дойде у вас, влезе в къщата ви, вие, силният, какво ще му кажете? Вие как приемате дявола, като дойде при вас? Дяволът като влезе вкъщи, да се не уплашиш от него, нищо повече. Или дойде ти известно страдание - да се не уплашиш.

В прочетената глава има неща, които вие ги знаете, за тях не говоря. Но да се самовлада човек, това е най-голямата придобивка на Земята, която човек може да придобие. Няма по-голяма придобивка от самообладанието. Да знаеш разум-но да се самовладаш! Търпиш, търпиш, но някой път излезеш из търпение. Казваш: “Махни се оттук!” Този човек много хубаво говори - кажи на човека: “Много хубаво говориш. Но ще бъдеш тъй добър, много съм зает. На служба

отивам. Сега бих поседял още да послушам, но нямам достатъчно време. Втори път ела пак да ми говориш, много ми е приятно. Втори път като дойдеш, ще ти дам един обяд.” Туй в себе си трябва да го кажеш. Или трябва да бъдеш толкова умен, ако е дошъл, да му кажеш тъй, а пък може и по друг начин. Ако си силен, тъй трябва да го направиш; ако си от слабите, ще трябва да предвиждаш - преди да е дошъл, теб не трябва да те има там.

Почнала да се оплаква една овца, че дошъл един вълк и трябвало да плюе на краката си. Да се качи на някоя канара висока и слабата овца да бъде горе, а силният вълк - долу. Остани, ако си силен, долу. Ако си слаб, ще имаш рани по гърба си.

Гледам, тук има млади, като се изпъчат, за пет пари нямат сила. Горе, горе, на канарата! Тогава, две деца се карат, едното казва на другото: “Я ме удари!” То го удря. “Още веднъж.” Казва му: “Ти като дойдеш в нашата махала...” Казва му: “В тази махала те бих, и във вашата ще те бия.”

Щом дяволът ви бие, той е силен, вие сте слаб. На канарата да сте, горе. Щом дяволът те изкуси, няма да казваш: “Пустият му дявол!” Той не е пуст. Дяволът е по-хитър, по-умен. Дяволът мене като ми устрои някой кюляф⁴, казвам: Браво! Гениална работа. Тъй хубаво е скроена тази работа. Щом аз му скроя друг кюляф (и аз му кроя на него кюляфи), той казва: “Хъм, този противник, и той ми скрои друг кюляф!” Кюляф след кюляф. Кой кюляф остава на главата? Ако остане дяволският кюляф, ще кажа: по-умен е от мене; пък ако аз му скроя кюляф [и] моят кюляф остане, ще кажа:

“Каквото ти кажа, трябва да ме слушаш.” Та, сега, искате кюляф. Онзи кюляф, който изработите, той е най-хубавият кюляф, нищо повече!

Сега, първото нещо: Имайте една вяра в онова, което Бог е вложил във вас, да го развиете. Всички учители в света дават начини,

⁴ кюляф (от перс.-тур.) - остар. вид шита или плетена островърха шапка; кроя кюляф някому - замислям срещу някого нещо лошо.

методи за развиване Божественото в човека. Някой път музикантите не може да се търпят. И двамата са добри, но не може да се търпят по съвсем други съображения. Двама религиозни хора не може да се търпят. Не знаят как да се молят. Да кажем, и двамата се молят. Единият много се моли, много хубаво се моли. Казвам: Болният оздравя ли? - “Не, не оздравя.” - Не си се молил добре. То седи в молитвата, вътре.

Сега, аз като ви говоря... Когато разисквате за Божията Истина, не дръжте никой човек в ума си. Ако искате, като ученици, да разберете туй, изхвърлете всички форми из ума си навън. Не дръжте никого в ума си. Умът ви трябва да бъде една плоча, готова да възприеме новите форми, да няма нещо формирано в нея. Чисти трябва да бъдете, иначе вие не може да прогресирате.

Всички вие сте дошли на Земята и може да се учите. Може да имате противоречия. Може да мислите, че някой ви спъва. Никой не ви спъва. Единственият човек, който ви спъва, то сте вие.

Или, другояче казано: Вие имате двама любовници. Единият е Господ, другият е дяволът. Искате да се жените. Казвате: “За Господа, за дявола” - колебае се. Единият обещава и другият обещава. Имате една драма. Като една млада мома - погледне с едното око, погледне с другото око тия момци. И единият иска да се определиш, и другият иска да се определиш. В края на краищата ти на двама господари не можеш да служиш. Нашата слабост се дължи на любовта. Имате любов към някого, имате и слабост. Щом имаш любов към някого, ти вече имаш и слабост. Няма нито един от вас, който да не е изложен на тази опасност. И няма какво да правите. Много работи вие сте наделели вече, но има много неща, дето сте слаби.

Има певци, има музиканти, които на някой инструмент може много вярно да взимат тоновете; има музиканти, които на първа позиция свирят отлично, но като дойдат тия високи позиции: 4-та, 5-а, 6-а, 7-а, 8-а, 9-а позиция, там много малко музиканти има, които може да мърдат пръстите си. Много малко е разстоянието,

микроскопическо е. Да вземе един тон, взема го така смотолевено. Тонът трябва да бъде отчетлив, да има всичките вибрации на този определен тон.

Да вземаш вярно тонове не е лесна работа. Казвам: Да бъде човек търпелив при всичките условия е много трудна работа. Кажете на вашето море да утихне! Кажете на вашите ветрове да утихнат! Казвам тогава вашето слънце да изгрее, да дойде онзи лъч да полее цветята. Кажете да цъфне всичко във вас. Всичките погрешки да се изправят. И като влезе човек в дома ви, да види навсякъде чистота.

Вие казвате: “Тази работа не е заради нас. Като дойде Христос, като дойдат ангелите. Той, Христос, като дойде, ще поправи света.” Христос този свят всеки ден го поправя. Но вие може да го разваляте. Колко пъти вие не сте разваляли вашето щастие? Посети ви Христос, след туй не се мине половин час, всичко туй изчезне. Ако дойде Христос и ви срещне, след един час кажете: “Дали беше Христос или не беше? Дали не се лъжа?”

Сега ще ви дам пример за една млада сестра. И с това ще завърша. Тя сега се съблазнява в мене, иска да знае аз кой съм. Да не би аз да я излъжа, та да изгуби любовта на Христа. Тя не е тука, тя е вън, от света е. Казвам, кажете на тази младата: Христа при праведните ти не можеш да Го намериш. Защото Той казва: “Аз не дойдох за праведните, за грешните дойдох. Понеже здравите нямат нужда от лекар, но болните.” Защото, ако търсите Христа, ще Го намерите извън църквата, при бедните, при страждущите. Казвам: Тя Христа в църквите ако търси, може да Го намери в някой владика, с корона на главата; може да Го види в някой проповедник.

Всички си имате по един такъв Христос, с когото не може да живеете. Онзи Христос, Когото ще намерите при страждущите, е съвсем друг. Той е там, дето никой не отива. Де е Христос? Там, дето човешки крак не може да стъпи, е Христос. Дето най-мъчно стъпват хората, там е Христос. И като идеш, ще се опретнеш да работиш с Него. Ако не работиш, ще Го питаш: “Ти ли си Христос или не?”

Дойде някой сега и ме гледа: дали аз съм Христос, или аз не съм Хрис-тос. Каква нужда има Слънцето да знае дали аз го признавам дали е Слънцето или не? Ако съм слънце, слънце съм. Ако не съм слънце, не съм. Какво нещо е Христос? Оставете, това не е ваша работа. Христос, това е най-великото Проявление на Бога в света. Той е само едно Проявление! Едни казват: аз съм Христос, онзи е Христос. Вие не разбирате работата. Ти не можеш да познаеш Христа, ако не познаваш Бога.

И аз казвам на тази, младата мома: тя не може да ме познае, ако не познава Бога. Ако познава Бога, ще познае мене. Може да ме познае, ако Бог ѝ открие. Никой човек не е в състояние да ѝ открие кой съм. Ако Бог ѝ открие, да си мълчи. Ако не, да иде на друго място.

То е сега идеята. Не мислете, че някой може да ви каже къде е Христос. То е вътрешна свещена идея, която трябва да дойде в дълбочините на вашата душа. И като душа, вие ще получите нещо. Не се залъгвайте. Казва: “Ние намерихме Христа.” Намерили сте Го. Мнозина, които идват, казват: “Учителю, ти всичко знаеш.” Щом им кажа нещо, казват: “Кой ти го каза?” Тия лъжи оставете, кой ми го каза. Има някой като вас. Не говорете тия работи. Аз разбирам това, аз разбирам човешката душа; аз разбирам нещата. Не е имало същество, което да ме излъже досега и няма да има да ме излъже. Нито себе си лъжи, нито другите. Нито дявола се опитвай да го лъжеш. Никой досега не ме е излъгал, нито хората са ме лъгали, никой не може да ме излъже.

Не искам да зная какво мислят заради мене другите. За мене е безпредметно какво мислят хората. За мене има само една идея - да изпълня Волята Божия. Една работа имам, която трябва да извърша. Една работа, имам да я свърша. Като я свърша, хората да мислят каквото искат. Онова, което аз трябва да го свърша, аз трябва да го свърша тъй, както го разбирам. Като един музикант, който свири хубаво. Дали публиката е доволна, то е друг въпрос. Ако не е доволна, да не слуша. Ако е доволна, да ме слуша. То е достойнство. Какво ще

ми се сърдят? Дали аз съм, какво от това? Аз не съм дошъл заради тях. Христос казва: за грешните е дошъл. Какво разбирате вие под тия думи? Някой път ще се спра да обясня какво значи, че дошъл за грешните. Те са неразбрани работи. Христос казва, че дошъл не Своята Воля да изпълни, но на Онзи, Който Го е пратил. Понеже е Воля Негова, защото [е] Волята на Бога.

Бог вложил Своето Дихание в човека и човек станал жива душа. Христос дойде за онова, Божественото, което е в човека, него да изведе, него да въздигне, а не човешкото. Божественото е вътре.

Казвам сега: Има една граница, която трябва да пазите. Сега ако кажа: “Аз не се интересувам за възгледите на хората”, ако кажа така, то е гордост. Ако кажа: “Знаете ли кой съм?”, туй е тщеславие. Аз съм човек искрен. Аз зная и кой съм, зная и какво може да направя. Туй е тщеславие. Неразбиране е това. Не, не. Нито по пътя на гордостта искам да се проявя, нито по пътя на тщеславието. Нищо повече. Не искам да кукуригам като петел. Някой като кукурига, той е тщеславен. Казва: “Аз кукуригам за умните хора, не за говедата.”

Казвам сега, дръжте за себе си правилото: Не се проявявайте по пътя на гордостта, не се проявявайте по пътя на тщеславието. Във всеки момент пазете във вас онова присъствие на духа, та да имате характера на Бога. Бог, Който е толкоз велик, може да те стъпче, всичко може да направи, Той те погледне, помисли малко върху това, което казваш. Ти си блъскаш главата о канарата. Ти канарата няма да пукнеш, ще пукнеш главата си. Казваш: “Знаете ли какво мога да направя?” Ти нищо не може да направиш. Ами покажи ми какво може да направиш. Кажи да стане нещо. Дойдат някои, дигат шум. Кажи: “Буря!” и да стане бурята. Землетресение! - и да стане, та всички хора да избягат. Казваш: “Знаеш ли аз какво може да направя?”, пък нищо не става.

Бъдете сега в себе си господари. Човек, който не е господар на себе си, не може да бъде господар никому. Правилото е, че човек, който не е господар на себе си, не може да бъде господар на другите.

Човек, който не е богат вътрешно, не може да бъде външно богат. Човек, който не е учен вътрешно, външно не може да бъде богат.

Сега ще се подигнете. Сега всички трябва да имате един спокоен дух, да имате онова велико присъствие, което Бог има. Вие седите в един свят, като деца сте пратени при най-добрите условия, няма какво да се оплаквате. Вие седите и все плачете. Оплаквате се, че всички сте нещастни. Аз казвам: Продайте ми всичкото ваше нещастие, ама с всичкото имане, което има.

Срещам една светска дама, тук една млада сестра, тя онази е доста видна, казва на младата сестра: “Да се разменим.” Онази вече е на 50-60 години, а младата е на 20 години. Тя иска да се разменят, че младостта има по-големи богатства от старостта. Какво има старостта? Знанието, което имаш вътре, любовта, която имаш, то е младостта. Ако ги изгубиш, ти си стар дядо, стара баба. Ако изгубиш своята младост, любов, ако изгубиш своето знание, ти си стар дядо. Ако изгубиш истината и свободата, ти си стар. Истина, значи красиво, хубаво. Ако изгубиш истината за хората, и красивите неща не струват.

Ти трябва да пазиш това, което има цена. А не да се оплаквате от любовта, от която побелява главата. Някой казва: от много молитви изтекли очите им. Оставете вашите молитви на плача. Оставете вашата любов на въздишките и глупостите. Любов, която въздиша, тя не е любов. Мъдрост, която скърца, не е мъдрост. Свобода, която се ограничава, не е свобода.

Радвайте се на всичките хора. Радвайте се на знанието, радвайте се на свободата, радвайте се на любовта! Където може да я видите, във всичките нейни форми, в растенията, в животните и в човека. Навсякъде тя е една по форма и качество. Бог навсякъде е Един и Същ, Той няма никаква промяна.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

7.15 ч сутринта

(На поляната - упражненията.)

2-ро неделно утринно слово, държано от Учителя на 29.IX.1935 г., 5
ч сутринта, София - Изгрев

ДВАТА ПОРЯДЪКА

5 ч сутринта.

*(Небето ясно, звездно, лазурно. Времето тихо, топло, меко.
Хоризонтът ясен, отворен, предрича хубав изгрев.)*

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

15-та глава от Евангелието на Матей

“В начало бе Словото”

*(От полицията дойдоха и съобщиха да прекъснем събранието.
Искаха личните карти, прегледаха. Които нямаха лични карти,
закараха с полиция долу, за изследване. И в 5.30 ч казаха: “Свободни си
бъдете. Ние нямаме нищо против. Имайте си събрание, свободно е.”)*

6.20 ч

“Бог е Любов”

В прочетената глава Христос се спира върху два порядъка. Единият - човешки и един - Божествен порядък. Според Неговите думи тия двата порядъка трябва да се съгласуват. Разногласието произтича от факта, че човешкият и Божественият порядък не са в съгласие. Ако човек всякога върши онова, което произтича от Божествения порядък, то е естественото положение; щом върши онова, което не е в съгласие с Божествения порядък на нещата, той е в разно-гласие.

Като съгласуване на тия двата порядъка, изисква се известна чистота отвънка, която поддържаха фарисеите за миенето. То е външният порядък. И Христос настоява, казва: не само външният порядък, миене на ръцете, но казва, че нечистите работи излизат отвътре, от сърцето. Отвътре навънка. И казва кои са, или в какво седи нечистотата. (Матей 15; 19:) “Защото от сърцето излизват по-мисли лукави, убийства, прелюбодейства, блудства, кражби, лъжливи свидетелства, хули.” (20:) “Тези неща са, които оскверняват човека, а да яде някой с немити ръце, не осквернява човека.”

Казвам: Силата на човека седи във вътрешния порядък, в онова, Божественото. Значи, неговото съзнание трябва всякога да бъде чисто, трябва да бъде свързано с онзи духовен живот, дето няма никакво противоречие. Има едно прогресивно състояние. Нещата на Земята не са тъй наредени, както трябва. Всякога ще има едно противоречие. И всичките ни страдания на Земята показват, че човек е в човешкия порядък. Там, дето има страдания, преодоляващо влияние има човешкият порядък. Дето престават страданията, Божественият порядък съществува. Дето страданията съществуват, значи вътрешната чистота я няма. Дето страданията изчезват, вътрешната чистота вече е влязла.

И казвам: Тъй, както болният съзнава кои неща са необходими за здравето му. Необходими неща са: светлината, въздухът, водата и храната. Те са необходими неща за здравето на човека. И често ние желаем туй, което не ни трябва. Ти искаш неща, които не ти са потребни в дадения случай. Да кажем, в дадения случай човек може да мисли след 120 години какъв ще бъде неговият живот. Животът е определен; и онова, което е скрито в семето, семето ще развие точно онова, което е вложено в самото семе. Така трябва да се разбира. А туй, което го няма в семето, то отвън не може да се почерпи. Вътрешните заложи могат да се изявят вън. Бог е вложил нещата вътре в човека. Дал е цял ред условия.

Сега, хубавото в света е, когато човек върви в този Божествен ред и порядък на живота. И щастието на човека седи в този Божествен порядък. Има известни неща, които човек трябва да спазва. Турил е известен морал, как трябва хората да живеят. И в човешкия порядък има много закони. А в Божествения порядък няма закони, има само един закон. Щом човек има любов, той няма противоречие; щом няма любовта, ще има много закони, които да го упътват как трябва да живее. Щом има любов, той ще знае как да живее. И Христос казва там: който живее в Божествения порядък - Любовта не прави пакост никому.

Сега, порядъкът трябва да се спазва. Човешкият порядък и Божественият порядък не могат да се спазват без любов. Любовта е единственият признак на порядъка. И не може да има нещо без порядък. Порядъкът е нещо вътрешно, а не отвън. И един организъм е здрав отвътре, а не отвън. Външно може да има всичките благоприятни условия, но ако отвътре не е здрав, да възприема условията, туй е безполезно.

Та казвам: Туй разбиране е потребно. В съзнанието си индивидуалният човек трябва да разбира своите отношения спрямо Бога какви са, спрямо себе си и спрямо ближния си. Те са три положения. В дадения случай човек трябва да разбира какви отношения има. Силата на човека е там. Този закон какъвто е за човека, така е и за дома; така е и за религията, и за всички. Навсякъде може да го приложите. Еднаква сила има и еднаква валидност.

Та казвам: Върху този закон почиват всичките противоречия, които съществуват в живота. Ако така се разбира, може да се премахнат противоречията. И всичкото изкуство е, докато човек намери пътя, по който да тръгне. Вземете, много хора при най-хубавия въздух пак страдат. Не могат да дишат. Не възприемат достатъчно количество въздух, който да пречиства дробовете. Някои хора не възприемат достатъчно количество храна, която да обнови тялото. Човек може да взема много храна и тя да не го ползува. Само

добрата храна може да ползува. И само чистият въздух може да ползува.

Сега, да превода. Храната, това е доброто у човека. Чистият въздух, това са мислите. Човек, ако неговите мисли и неговите желания не са чисти, тогава не може да има той ония резултати. Животът трябва постоянно да се проверява, в какво състояние се намира човек. Всяка една мисъл трябва да се проверява. И какъв сте били вчера, е едно. А днес какъв сте? Днешният ден ще определи вашето положение за утре какви ще бъдете.

Сега, по някой път всичките хора се спират върху своето минало. Какви сте били едно време? Това е добре, едно време. То е минало време. Сегашният ден носи Божествения порядък. Сегашното ще покаже какви сте били едно време и какви ще бъдете за бъдеще. И сегашното положение е положението на онзи Божествен порядък, който трябва да цари. И човек може много пъти да твърди, че може да говори върху известен порядък, но ние трябва да живеем в Божествения порядък. И ако живеем в този Божествен порядък, ние ще имаме подкрепата на порядъка, понеже тя е една връзка. И ако ти си в Божествения порядък, ще имаш съдействието на този порядък. Ако не си свързан, тогава няма какво.

Забележете, малките деца най-първо не могат да ходят. Защо? Защото не са в Божествения порядък на нещата. И постепенно уякват крачката, надвиват на едно състояние и дойде Божественият порядък. Изправят се на своите крака.

И нещастieto на Земята се дължи, че човек в духовно отношение пъпли още по Земята. А да се премахне, той трябва да се изправи, да ходи на краката си. А да се изправи, значи доброто да стане сила, той да може да ходи свободно.

Тези са елементарни работи, които хората пропускат. Някои хора обръщат много голямо внимание само на храната. Не обръщат внимание на въздуха. Не обръщат внимание на светлината. Но храната, светлината, въздухът, всички трябва да се турят в действие.

Човешките мисли, човешките чувства, човешките постъпки трябва да бъдат в съгласие с Божествения порядък на нещата.

Сега, в туй отношение човек трябва да бъде съвършено строг! Строг, изправен трябва да бъде. А под думата “строг” разбирам да не прави никакви опущения. Строг е в туй отношение. Ако ти допуснеш най-малкото опущение, ако до-пуснеш най-малката микроба в организма си, тази микроба в 24 часа, тя ще се увеличи на милиони. Не допускай никакви микроби! Нищо повече. И следователно, ако ти допуснеш една лоша мисъл, едно лошо чувство, една лоша постъпка, тия след време, може би няма да се минат ден, два, три, месец, година, ще дойдат лоши резултати.

Та, често ние сме немарливи спрямо себе си. Казваме: “Една лоша мисъл нищо не значи. Нищо не струва.” Но лошата мисъл след време ще даде своите лоши последствия. Та, човек се учи на една опитност.

Сега ние сме заети повече с човешкия порядък. Засега много малко ние посветяваме за Божественото. От сутрин до вечер ние сме заети само с ония недоволства, за онова, което не ни е дадено, което Бог не ни е дал. Това е все човешкият порядък. Не сме в един живот да се радваме на нещата, а постоянно имаме една скръб, нещо не сме постигнали. Седиш ти, казваш: това не си постигнал. Искаш да станеш силен, добър човек, светия. Как ще станеш? Светия, това е един резултат на разбиране. Трябва да имаш един отличен ум. Умът е даден, този ум трябва да се разработва. Сега могат да се дадат много сравнения и съвети. Може да имаш най-хубавите струни, най-хубавия лък. Но ако ти не се упражняваш, няма да знаеш да свириш и да се ползуваш.

Казвам: В цялата тази глава Христос е влязъл в съприкосновение с тогавашните учени. Тогавашните учени са във връзка със сегашните учени. И сегашните учени са във връзка с тогавашните. И сега имат противоречие. И сега имаме по някой път особени правила. По някой път ще ви кажат, че не си миете ръцете, къщите ви са

нечисти, дрехите не са чисти. И тогава и Христос ще обърне внимание, ще каже: “То е така, но външната нечистота ни най-малко не трябва да ни даде повод да бъдем нечисти вътрешно.” А ние по някой път, понеже нямаме условия да бъдем чисти отвън, позволяваме си да бъдем [не]чисти отвътре. Един човек е беден, той ще открадне малко - значи външните неща тогава стават. [От] мъчнотиите, сиромашията [трябва да] иде един подтик към Бога. Страдаш някой път - това да бъде подтик към градеж. Значи, да градиш, за да поддържаш човешкия порядък. Тогава казвам: Сиромашията в дадения случай е една възможност да опитаме Божиите блага. Ако го разбираме; ако не го разбираш, ще влезнеш в противоречие. И всичките противоречия, които съществуват, те са възможности.

Та казвам: Сега е важен момент. Някой път в дадения случай важно е онова, което аз чувствавам, онова, което аз мисля; каквото мисля, то е важно. Понеже не трябва да спираме върху мислите на миналия ден. Всеки ден у човека [се] ражда нещо ново, върху което животът е построен. Има постоянно подновяване на нови и нови неща. Всеки ден трябва да имаш нещо ново, което да внасяш в ума си; ново, което да внасяш в сърцето си. Ако внасяш туй, новото, то ще те подигне. Ако не мислиш да внесеш туй, новото, ще се явят сегашните спънки. Сега виждате в живота си колко мъчнотии има. Че и един ден има да се справите със смъртта. Всеки ден има да се справим с ред изключения, с ред престъпления, наши и на другите хора. Какво може да направим от тях? Че, трябва да се справиш с нечистата вода. За пример трябва да бъдеш умен, да я очистиш. Трябва да се справиш с нечистия въздух и др.

Най-после Христос искаше да убеди Своите ученици и казва им: “Мъчно е да се хранят хората.” Те казват: “Ако всички хора биха обичали Бога, Той щеше да ги нахрани.” И там казва с колко хляба нахрани толкова души. (Учителят чете от 15-та глава, от 32 ст.)(36 ст.) “И като взе 7-те хляба и рибите, и благодари, преломи и даде на

учениците Си, а учениците - на народа. (38 ст.): “А онези, които ядоха, бяха 4000 мъже, освен жени и деца.” Със 7 хляба това. Туй показва нещата, които се крият в Бога. Ти имаш вкъщи само един хляб. Безпокоиш се как ще прекараш, трябва да нахраниш 5-6 деца. А Христос нахрани 4000 души със 7 хляба, ти с един хляб не може ли да нахраниш 5-6 деца? Може.

(В това време закарват братята, които не си показаха личните карти, със стража и щикове. Тихо и мирно вървят те. Учителят ги изглежда един момент:) Няма нищо, те си учат уроците.

Казвам: В човешкия порядък вече иде гладът. Ние трябва да обработваме нещата, да изкарваме нещата. В човешкия порядък човек трябва дълго време да работи, за да получи малко. Ти обработваш земята, да израсне малко. В Божествения порядък, той се отличава: с малко труд много нещо се постига. В човешкия порядък, за да се постигнат същите резултати, много хора трябва да работят.

Сега туй ще го пренесете върху себе си. Вашите работи не вървят - в човешкия порядък сте, [в него] живеете. Там много ще работиш, малко ще придобиеш. А в Божествения порядък малко ще работиш, значи с малко усилие ще минеш, и много ще придобиеш.

Сега, туй е една опитност, която всички трябва да имате. Опитността, която човек постоянно трябва да проверява. Защото, вземете светлината - не само един момент да свети, но непрерывно в ума ви да има все нова и нова светлина. Да идва нова и нова светлина, която да поддържа връзката. (Учителят затваря Библията.) Светлината е една връзка непрерывна. Като прекъсне един момент, ще настане тъмнина. Някой път, да кажем, вие поддържате доброто. Да кажем, прекъснете го - пак се появи тъмнина. Някой път мислите, после кажете: “Само с мислене не става.” Престанете да мислите - образува се тъмнина в ума ви.

И тогава се образуват другите положения. Че ние очакваме щастието да ни дойде по пътя на човешкия порядък. То е невъзможно. Ти едно ядене може да сготвиш за един, за два дена, но

да го държиш за 7 дена, то ще се развали. Ти даже по човешкия порядък може да си направиш консерви, но ще се развалят. А в Божествения порядък, там всичко е все прясно!

Сега, като казвам това, не че отсега трябва да добиете тази способност, но трябва да развиете онова, новото във вас, онова постоянство на съзнанието! Това е въпросът. Ние казваме кой в какво вярва. Вярата не определя в какво ти вярваш. Защото има една вяра външна. Когато се говори за вярата, се разбира: някои неща, в които ти вярваш, ти ги правиш. А има неща, в които ти вярваш и не ги правиш. Има нещо, което ти го обичаш и не го пазиш; има нещо, което ти обичаш и го пазиш. Тя, Божествената Любов, пази нещата! Туй пазене в какво седи? Христос казва: “Аз дойдох да им дам Живот.” Значи, от изобилието дава. А другата любов, човешката любов, всякога взема. А Божествената, в нея обмяната е правилна. Тя взема и дава. Взема онова в тебе, което е непотребно. Божествената Любов като дойде, ще вземе твоите скърби и страдания, набралото се всичко туй, и ще ти даде в замяна на това спокойствие на душата. Това е Божественият порядък.

Та казвам: Трябва цяла една школа за самовъзпитание. Каквото се случи на човека, веднага да е съобразителен човекът. Запример, ако вас ви турят на едно въже да пътувате, веднага вие ще загубите присъствие на духа. Вече няма сигурност. И там ще се покаже каква е вашата вяра. Вие на земята сте свикнали да ходите, но като се качите на едно въже, губите присъствието. Има хора, които по въжето така вървят, както по земята.

Та казвам сега: Аз ви привеждам този пример, защото човек трябва да се учи как да мисли. И мисълта, Божествената мисъл се отличава от човешката мисъл. В човешката мисъл всякога има едно пресекване, така, преставане на мисълта. Пресекване, отделяне - не е свързана. В Божествената мисъл всяка една мисъл дава условие за развитие, свързани са там мислите. В Божествения порядък нещата щом дойдат, щом дойде Божествената мисъл, всичко друго само по

себе си иде да помага. Хората, които са в Божествения порядък, всички си помагат. А в човешкия порядък един като работи, другите почиват.

Сега, много пъти, някои като страдат, другите казват: “Нека страда, да си научи урока.” И като страда някой, ние не знаем как да му помогнем. И в помагането има едно изкуство. Как ще помогнеш на един човек? Допуснете, че детето му е болно или е умряло - как ще му помогнеш? Ти ще го утешаваш, че детето му отишло при Бога. Че, като беше на Земята, не беше ли при Бога? Нашата идея “отишло при Бога” - като че, като било на Земята, не било при Бога, а като умряло, отишло при Бога. Тогава стихът, който казва: “Всички ние живеем и се движим в Бога”... Тогава каква нужда има да умра аз, та да ида при Бога? Или каква нужда има аз от горе да слезна долу? Значи, едни от Небето слизат и идат на Земята, а други от Земята умират и отиват при Бога. То е едно неразбиране на нещата.

Човек трябва да иде в другия свят, когато вече почти няма запас. Тогава трябва да иде в другия свят. Значи, когато е спечелил, забогатял на Земята, само тогава може да отиде в другия свят. И когато осиромашава в другия свят... Според туй разсъждение по някой път и духовно човек отгоре осиромашава. Сиромашията седи в следущето. Един богат човек може да осиромашее. Той гледа, касите му пълни, всичко това, и той усеща една вътрешна празнота. Неговите пари какво ще го ползват? Този човек, за да забогатее, трябва да влезе в съобщение с други живи същества като себе си. Туй благо, което има, да влезе в съобщение. Тогава ще му дадат. Туй богатство седи в туй: ние ще се запознаем с една душа, с втора, трета, четвърта. Запознаването с душите - туй е богатство в духовния свят. Там колкото хората са запознати, толкова са по-богати. А ако познаваш Бога, тогава богатството ще бъде най-голямо. Ти ще бъдеш най-богат.

Сега, повидимому вас ви се вижда тази мисъл ясна. Но опитали ли сте я в нейното приложение? Приложението на мисълта. За

пример някой път един човек си пее една песен, [...] е в музикално отношение; започва песента с известен тон, но онзи музикант, на когото ухото е развито, той схваща едно, а който наполовина е музикален, той схваща друго. Между едното и другото схващане има грамадно различие.

Представете си сега другото: един обикновен човек, един талантлив човек, един гениален човек и един светия, и един Учител - първокласен Учител; дойдат двамата, обикновеният човек като положи ръката си на един човек, какво ще стане? Нищо няма да стане. Талантливият ще остави малка бучка захар, гениалният ще остави едно кило, а светията ще остави един чувал. А Учителят като дойде, Той ще освободи човека! Ако този човек е болен, като положи ръката [си], той ще оздравее. Един гениален Учител ако положи ръката [си] на най-неспособния ученик, той ще просвети ума му. И оттам насетне, обикновеният човек и да пипне, нищо няма да стане. Тази е разликата. По това се познава един Учител - той като положи ръката си, всичко става.

Сега на вас мисълта не е ясна. Но ще ви дам един пример по-близо до вашето съзнание. Представете си една кола, едно дете бута, бута - колата не се мърда. Това - едно 5-годишно дете. Дойде 10-годишно дете, то едва помръдне колата; дойде едно 15-годишно дете - колата малко се разтърси; а дойде детето на 21 години и като бутне колата, и тя тръгне. Ти може да буташ нещата като едно малко дете, после буташ ги като 10-годишно, като 15-годишно, но трябва да имаш силата на 21-годишния. Ако нямате силата...

И казват там: без Учител. Трябва да имаш един учител в себе си, който да има сила. Щом имаш сила, ще направиш нещата. Онзи, който прави нещата, той е силен. Та, Онзи, Когото търсиш, Той е вътре в тебе. И когато аз казвам: Трябва да имаме връзка с Бога - ти, след като си опитал всичко в света, съсредоточаваш [се в] оная връзка, която имаш с Бога. Ако връзката ти е правилна, веднага онази мъчнотия, в която ти се намиращ, тя ще бъде разрешена. По един или

друг начин. Казва Писанието там тъй: че две жени - едната се вземала, другата се оставя. Един баща има две дъщери - едната красива, другата грозна. Красивата се взема в един случай, грозната вкъщи остава. Туй е едното положение. Но ако е за работа, грозната се взема, красивата вкъщи остава. За-щото на нивата винаги пращат грозните да работят, а вкъщи красивите остават. И въобще всякога това е като едно правило. На един талантлив, гениален човек, винаги оставят по-лека работа; грубата работа се оставя за другите, на които силите са развити. А техните сили не са развити.

Сега аз искам да ви обясня. По някой път вие се намирате в едно противоречие: защо ви се дават такива големи страдания в света? Е, туй е до степента на вашето съзнание. В какво седят големите страдания? Големите страдания седят в известни желания. Ти можеш да страдаш, може да имаш едно страдание, което произтича от човешкия порядък. Може да имаш едно страдание, което искаш да победиш, известна мисъл или известно чувство, или известна хубава постъпка, най-хубавата, и не можеш да намериш един начин, един ред, по който да постигнеш това, тогава в тебе ще се зароди една малка скръб. И всякога, когато човек не може да направи това, което той иска, той всякога усеща една малка скръб.

Та казвам: Христос настоява на онази вътрешна чистота. Тя е основната. Аз казвам: Вътрешната чистота на човека винаги зависи от любовта, която има. Степента на любовта определя степента на чистотата. И туй може да видите във всеки дом. Ония деца, които майките им ги обичат, винаги дрешките им са чисти. Значи, като влезеш вкъщи, по дрехите може да познаеш кое дете е обичано и кое не е обичано. Онези, които не са обичани, и дрехите им са тъй, неглиже. Значи, ако на един човек на Земята всичко му върви, има някои, които го обичат, които мислят за него. Пък онези, на които работите им не вървят, показва, че обичта към тях не е така силна. Има някои, които не ги обичат и има нещо, което им куца. И вследствие на туй остава нещо, сега няма какво да се спирам. Тогава,

по кой начин да добиеш онова, което нямаш? И тогава всички казват: “Трябва да обичаме.” Но в обичта винаги трябва да имаш предвид не своето благо.

Три положения трябва да има. Трябва да имаш предвид онова благо, което Бог е определил. После, някой път трябва да имаш предвид благо, което ти си определил. Трябва да имаш предвид и благо, което твоите ближни са определили. Сега, ако най-първо ти си разбрал добре Божественото благо, ти ще разбереш добре и своето благо. Ако си разбрал своето благо добре, и благо, което на ближния ще разбереш. Но ако ти не си разбрал своето благо, ти не можеш да разбереш и благо, което на своя близък.

(6.30 ч. Слънцето грее в салона вече. Току що е изгряло.)

Та, първото нещо, което се изисква сега. В какво седи Божията Любов? Нали сега дойдоха при вас и искаха личните карти. Личната карта е любовта. Нямах лична карта - ще те карат. Имаш любов - свободен си. Нямах любов - без лична карта си. Най-хубавата карта, която може да имаш всякога - щом имаш любов. Личната карта навсякъде е необходима. Щом нямаш любовта, трябва да търсиш навсякъде личната карта. Пък без лична карта никъде не може да тръгнете. Те са от разни категории, личните карти. Идеш в един университет - трябва да имаш лична карта. Ще носиш и диплома си. Ще излезеш от университета, че си свършил - пак трябва да имаш лична карта. Навсякъде се изисква личната карта. Каквато работа и да свършиш, все трябва да имаш лична карта. И тази лична карта навсякъде в живота ти трябва. Трябва да имаш личната карта на Любовта. То значи нещата да вървят. То е нормалният път, естественият път - Божественият. Най-лесният път и най-приятният път, по който ще ходиш. Пък другите пътища, и те са хубави, но там човек ще има вътрешни страдания. И човек ще се ограничи.

И казва Христос: Не разваляйте заради вашия език, заради вашите представи онова, което вие [чистите]: не разваляйте Божиите пътища, Божиите правила, Божиите закони. [Човекът себе] си никога

не трябва да разваля. Не разваляй онова, Божественото, което е в тебе. Понеже туй, Божественото, е твоята [Свобода]. То е, което съдържа Живота. И щом има страдания, трябва да знаеш: ще дойде щастието. То е Божественото. И един ден, докато ти превъзмogneш... И Писанието казва: “Който победи докрай, той спасен ще бъде.” И който победи, на него ще му дадат камъчето, за което Йоан казва. Камъчето, това е ценното в него. На него ще се дадат силите, с които той ще може да оперира в дадения случай.

Божият Дух носи всичките блага на живота. *(Три пъти.)*

7.25 ч сутринта

(Слънцето грее! На поляната - упражненията.)

3-то неделно утринно слово, държано от Учителя на 6.X.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ВЪТРЕШНИТЕ КАЧЕСТВА НА ЧИСЛОТО 12 ДВНАДЕСЕТТЯХ ХЛЯБА БОЖЕСТВЕНИЯТ И ЧОВЕШКИЯТ ПОРЯДЪК (продължение)

5 ч сутринта.

(Небето прошарено. Звезди. Топло.)

Нарядът.

22-ра глава от Евангелието на Матей.

“В начало бе Словото”

В цялата глава има един спор между учените фарисеи, садукееи и Христа. И едните Бог ги е създал, и другите. И едните излизат от Бога, и другите, и не могат да се разберат. Разни становища имат. Едните са духовни - фарисеите бяха духовни, служеха на Божествените закони, и Христос. И те се спореха. Кой има правото разбиране. Кой е на правата страна?

Сега, аз ви навождам на този пример, понеже често във вас този спор не е престанал. Вие сте още едно поле на сражение, дето постоянно във вас има мърморене. Единство няма в съзнанието на хората. Много малко има, които имат съзнание. Запример, като сте здрави, вие мислите по един начин; като се разболеете, веднага се измени цялата ви психологическа обстановка.

Сега да минем, не е въпрос за веруюто на фарисеите. И Христос вярваше в нещо, и фарисеите, и те вярваха. Но каква грамадна, диаметрална разлика във възгледите на едните и на другите. За пример идат тези и Го запитват за една външна обстановка: “Трябвали да се дава дан на Кесаря?” - Помните вие закона, има ред и порядък. “От твоето гледище, какво мислиш Ти?” И Христос казва: “Дайте Ми една монета. Кой е този образ?” - “На Кесаря.” - “Дайте [на

Кесаря], което е на Кесаря, от него е направено, а [на Бога] туй, което е Божие.”

Е, добре. Това е същият спор - дойде някой, казва: “Хубаво, ето аз съм женен, какво трябва да правя с жена си?” Казвам: Дай монетата. Защото, щом си женен, ти имаш монетата на жена си. Кой образ е това? На жената е това, което е на жената. А което е на Бога - [на Бога]. Същият закон. Не те накараха да се жениш. Ти сам се ожени. Със закон някой накара ли те? Защото, ако със закон всички трябва да се женят, понеже без закон сте женени.

Питам: Как ще примирите другото противоречие? Неща, които без закон стават, се съдят по закон, а без закон са направени. Неща, които стават без закон, се пазят, а които стават със закон, не се пазят. Имате закон за военна повинност, закон за отваряне на война. Сега аз не съм... За нас е безпредметно дали ще има война, дали ще има закон, дали ще се жените и пр. Какви ще бъдат отношенията? Това са временни отношения. Кацне някоя муха на главата. Какви отношения имам с тази муха? Аз си вървя и тя върви. Какви отношения имам с тази муха? Или, да кажем, вървя из пътя и един заек или някоя котка прекръстосала пътя ви - какво отношение имате с тях? Веднага се върнете, ако е заек. Той ще се върне назад вкъщи, ако е някоя котка. И тамън излезне пак, пак мине някой заек, той пак се върне. Така 3-4 пъти се връща той, понеже заекът или котката преминали пътя му. Няма да му върви, казва.

Сега, въпросът е да примирим противоречието. Аз ви говоря за неща, които са били преди 2000 години. Какво отношение има, че фарисеите и садукееите имали спор с Христа? Какво ни засяга това? Те спорили, ние не спорим с Христа, нали? Защо ни е този спор преди 2000 години? Какво, ще кажат, спорили се, не се разбирали с Христа и спорили. Ако дойде Христос сега, вие няма да се спорите. Пак ще се спорят по същия въпрос. Спор ще бъде все.

Сега, другото положение. Спорът откъде произтича? Представете си двама души приятели, които се обичат. Тъй. Единият се ожени, а

другият не се ожени. Щом се оженил единият, малко вече се измени положението. Някой път връз-ката остава естествено. Но представете си, че единият приятел има особено разположение към жените. Дойде един ден той и стисне ръката на жена му или я целуне. Неговият приятел веднага казва: “На какво основание?” И Писанието казва тъй. Евангелистите казват тъй: “С целуване свято се целунали.” Е, как ще разбереш твоят приятел с какво целуване е целунал жена ти? Казва: “Целу-на ме.” Как ще разрешите въпроса?

Сега, и това не е съществено. То е само едно противоречие. Контрастите в живота са само да изпъкне известна истина. За пример един художник рисува едно лице. Той дава носа, челото, очите, устата, скулите; след туй почне да ги черни. Поставя сенките. Някъде сенките са по-тъмни, някъде са по-светли. На сенките всеки е художник. Някой рисува като художник. Художникът туря сенките дето трябва да бъдат. Някой нахвърли, нахвърли сенките както и да е. Художникът има известна идея, знае къде трябва да бъдат сенките. Къде по-светли, за да изпъкне по-релефно лицето. А който не разбира художество, той ще нацапа тъй, че ще намериш едно голямо различие в сенките. Той долините ще направи светли, а планинските върхове ще направи тъмни. И след туй ще те убеждава: “Туй са върхове; понеже по-високи са, за да се виждат, трябва да са тъмни. А долините трябва да са светли, за да се виждат. А понеже долините са тъмни, за да се виждат, трябва да са светли.” Неговата философия е такава. И това не е важно. Това е все външната страна.

После, друго едно сравнение. Представете си сега, че вие изучавате времето. Дали ще вали дъжд или няма да вали. При какви условия вали и при какви не вали. Дават ви три уреда. Дават ви един барометър, дават ви един хигрометър и дават ви един топломер. И ви казват тъй: “Когато барометърът спада и налягането се увеличава, времето се разваля.” На хигрометъра ви казват: “Кога-то влагата се разширява, когато хигрометърът се подига и влагата се разширява, времето се разваля. Едното натиска надолу, другото - настрани.

Разваля се времето.” Най-после дадат ви термометър, казват тъй: “Щом станат две промени в термометъра: подигане на температурата и спадане на температурата едновременно, времето се разваля.” Първо, в трите инструмента ще намерите едно противоречие. Някой път налягането е голямо, дъжд няма; някой път налягането е малко, а разширение на влагата е голямо, дъжд има. Сега, пра-вилното разбиране: трябва да се съвпаднат трите неща. Ние казваме: “Налягане има вътре, не може да вали.” За пример барометрическо налягане. Всякога, когато има налягане надолу; тъй да кажем, налягането е в дъното на нещата. Налягане има в дъното. Значи, всяко налягане си има свой предел. Щом дойде до крайния предел налягането, и тогава, като няма къде да се наляга, образува се разширение. Разширението, и то си има свой предел.

То са още външни условия, налягане и разширение. Представете си, че имате една сфера, налягане отвън и разширение отвътре в пространството, което е в сферата. Но щом дойдете до топлината на човешкото тяло, аз го наричам тъй напрежение отвътре. Тогава, щом имате топлината, трябва да има и обратно напрежение, противодействие на налягането и на разширението. И тогава дохожда влагата. И когато тази топлина така действа, тогава се явяват водните капки. Една дисхармония, която произтича отвънка, едно налягане, то е едно дисхармонично състояние. Разширил се той. Казва, някой път в своето разширение, ти си минал границите. Можеш да се разшириш в двора на твоя съ-сед - ти си минал правилата на съседството. Някой път налягането на някой човек, ако му туриш повече, отколкото той може да носи, тогава той ще има голямо налягане на гърба си.

Сега, и това е външно. Как ще ги съпоставите сега? Вие казвате: “Трябва да се живее добре. Трябва да се изпълни Волята Божия.” Е, в какво? Как ще изпълниш Волята Божия? Ще наляга ли, ще се разширяваш ли или напрежение ще имаш отвътре? Сух ли ще бъдеш или мокър? Ще духаш ли или ще бъдеш тих? Казвате: “Не трябва да

се духа.” Някой път времето отвънка дигне шум, падат листата, съборят се канарите. Духа! Развалило се времето. А някой път е тихо. Според нашия морал, казват: “Човек не трябва да се гневи.” А виждаме: ако природата не се гневеше, гладни ще умрем. Като се разгневи тя, като подуха, покряска, донесе влага доволно и ни даде дъжд. И аз правя едно сравнение. След като е духало, дълго време се е гневела тя, след това виждаме, че е направила една погрешка - изплашила е тия деца. И казва: “Ха да дадем малко дъжд: трева ще изникне, плодовете зреят, житото зрее.” И ние прощаваме за всяко разгневяване на природата. Тя дарува. Тя казва: “Ще извините, да ми отминете малко.” На човешки език казано, уподобявам природата на един човек. Тя се сърди разумно и дава; а вие кряскате и не давате нищо. Следователно да кряскате и не давате, има разлика между нея и вас.

Та казвам: Сега, в какво седи добрият живот на човека? Може да каже някой: “Какво ме интересува мене, че другите хора живеят добре?” Ако не сме свързани заедно, нас не ни интересува. Има връзки в живота. Има взаимни връзки. Ако къщата на твоя съсед е на 4-5 километра и гори, тебе не те интересува. Но ако къщата е близо и гори, тебе те интересува. И ти ще идеш да гасиш, защото, ако не гасиш, ще иде и твоята къща.

Та казвам: Когато се говори за другия живот, ние подразбираме добрия и лошият живот на хората. Те са отношения, които съществуват. Взаимно си влияят хората. Няма човек в света, който да не се влияе. И казва Писанието за Содом и Гомор, че хората, като били толкова лоши, почнали да смущават Небето горе. И смутили и Господа. И Той изпратил посланик и казва: “Поправете това!” И намерил, че е непоправимо. И казва: “Да се изгори този град, да не смущава Не-бето.”

Е, хубаво, кажете сега: ако вие смущавате Небето с вашия неразборен живот, мислите ли, че няма да дойдат някои да видят това? И ако кажат, че сте непоправими, тогава какво ще бъде с вас?

Тогава ще дойдат бурите, които са малко по-практични. Содом и Гомор го представят така. Един владика, архиепископ, поканва един архимандрит, поканва и един свещеник на гости и опичат един голям шаран в тавата, както владиците обичат. И владиката казва: “В глави ни ест писано” - и взима главата. Архимандритът казва: “Че посреди тялото” - и взима тялото, втората половина. А свещеникът казва: “Конец краси дело” - и взима опашката. А слугата взема тавата с топлатата чорба и казва: “И видя Господ неправдата ваша, и ви полива с огън и жупел” - и полива ги върху главите. Владиката е несправедлив, архимандритът е несправедлив и свещеникът е несправедлив. И най-после слугата, като не намира справедливост, и той е докачен - че с тавата отгоре им. Кой е на правата страна? Нито един от тях не е на правата страна. И какво се гони с такъв един предмет? Искат да покажат, че всяка една неправда се заплаща. Слугата ни глава има, ни среда, ни опашка. И казва: “Само чорба не се яде.” С такъв един пример може да се посмеем малко. Не че по някой път взимаме главата, и тялото, и опашката. Ние не го знаем. Казват, че владиката взел главата. Но казваме: “Ние не сме владиката.” Той, архимандритът, взел тялото. - “Ние не сме архимандрит.” И опашката взел свещеникът. По някой път изливаме топлатата чорба.

Но в живота има друга една страна. Човек за да може да се подигне, за да може да постигне онова, което желае, неговото съзнание трябва да дойде във връзка с условията, при които живее. Във връзка, в хармония с условията. Да ви покажа сега: има условия външни, има условия и вътрешни. Външните условия за един цигулар - вземете, ако е студено времето, цигуларят не може да свири. Ще се вдървят пръстите му. Ще надобелеят. Може да е майстор, а не може да свири. Значи външните условия трябва да се подобрят. Да допуснем: външните условия са много добри - времето е топло, сухо, но цигуларят 4-5 дена не е ял - вътрешни условия. Исква цигуларят да свири - не може, трепери му ръката. Той е гладен. И сега, за да свири цигуларят, времето отвънка трябва да е добро, да има и

барометрическо налягане, и хигрометрическо разширение, па да има и топломерно вътрешно напрежение отвътре, да показва топломерът отвътре. Всичко туй като има, тогава свирене ще има. Значи дъжд ще има. И цигуларят ще свири. Дъждът съответствува на свиренето. А най-важното в дадения случай е цигуларят да знае как да свири.

Сега ние казваме някой път, че човек трябва добре да говори. Но за да говори човек добре, трябва да има външни условия; за да може да живее добре, той трябва да има външни условия и вътрешни условия, за да може да живее. Също така е, за да може да мисли. Законът е все същият. Той трябва да се приспособи на вътрешните условия или на външните условия.

По този начин ако не разберете законите на природата... Ако така психологически ги разберем, като една наука, можем да се справим с големите мъчнотии, които от памтивека съществуват. Защото и в духовния живот вътре има големи противоречия. И се явяват такива противоречия, които един обикновен човек не може да ги види. Казват: “Какво може да има един духовен човек?” Духовните хора имат много по-големи противоречия в живота си, отколкото обикновените хора. Много по-големи противоречия в живота, отколкото обикновените, грешните хора. Грешният има нещо какво да го мъчи, а праведния човек има с много големи мъчнотии да се справи.

Да допуснем сега един метод за възпитание. Да допуснем: един добър човек и един лош човек се оженват. Да оставим сега. И на добрия се нараждат 4 дъщери и 4 сина - 8. И на лошия, и той има 4 сина и 4 дъщери. Лошият човек им дава един закон. И щом иска някой да направи нещо, той веднага налага закона. Всички баща си слушат. Треперят от него. А добрият, понеже няма закон, понеже замества Моисеевия закон с Христовия закон... Единия, грешника, го слушат синовете му, дъщерите му, всичките го слушат, казват: “Закон има тук!” А добрият прилага Христовия закон, не го слушат. Казвам: Приложй Моисеевия закон! - “Не е право.” Казват му: “Приложи

Моисеевия закон.” А той казва: “Не е право.” Че тогава ти, добрия човек, откъде твоите синове не те слушат? Защо не го слушат?

Възлагат на Колумба онази задача - като казал, че има един нов континент, Америка, дали му една задача: “Ако можеш да закрепшиш туй яйце на върха си, ти си намерил нов континент.” Той турил яйцето и затиснал го и то се спитило, и го закрепил. Казват му тогава: “И ние можем така да направим.”

Не ви стига умът. Че, яйцето все трябва да се спити малко. Докато не се спити яйцето, докато това яйце не го туриш под кокошката, то само по себе си не може да се излюпи. Някой път ние запитваме: “Защо нещата стават така?” Не-щата стават по два начина. Някой път вие започнете с Моисеевия закон. Работите добре отиват. Някой път вие започвате с Христа и работите зле отиват. Какво трябва да правите? Не е в постъпката, [но] в разбирането. Христовият закон не трябва да се приложи след като се наредят хората. Той трябва да се приложи най-малко 1000 години преди. Тогава трябва да се приложи Христовият закон. Там е всичката погрешка. Те казват: “Сто години.” Хиляда години ти като човек трябва да живееш Христовия закон, че тогава чрез тебе ще се роди един син, който ще върви по твоя път. Пък ти не си го живял; и този син не го знаеш кой е - няма никаква връзка. Имаш един син и не върви по пътя на баща си. Той нищо общо с баща си няма. И някой път туй противоречие съществува във фамилията.

Аз в българите съм виждал едно разрешение. Аз съм виждал една кокошка повела пиленца, патенца, мисирки, че като ги повела и после, като ги поглежда в този ред, чуди се. Ама много мъчно се измътва. Има пиленца малки, малки, малки юрдеченца, патенца, мисирки малки, и всички тръгнали подире. Малките патенца вървят по водата и си играят. И тя клочи: “кло-кло-кло”, а пиленцата си вървят с нея. Ако питате тази кокошка: “Откъде се пръкнаха тези патенца?” - “Аз ги измътих, но аз не ги снесох.”

Често във вас има някои характерни черти, които вие ги измъщате, но вие не сте ги снесли, а други същества. Някой път някой от вас ги е турил и вие мислите, че са ваши деца. Та, вие ще внимавате други да не тури някое чуждо яйце, което не е ваше. Различават се яйцата на мисирките и на патенцата и на пуйките. Който разбира; а който не разбира, казва: “Яйце нали е, все едно ми е, нали е все яйце.” Сега, туй е само да се обясни противоречието в живота.

Да допуснем, че вие искате да живеете един добър живот. Искате да бъдете тих и спокоен. После, каквото кажете, да става. Трябва да знаете как нещата стават. Запример, за да могат, дълго време трябва да сте се учили. За да може думите да се нареждат, няма много думи. Когато човек говори, думите на речта по един естествен път се нареждат, по своя път. Вземете една латерна - не се изисква [човек] да бъде голям виртуоз. Аз на латерна като хвана и въртя ръчката ѝ, мога да свиря Бетовен, мога да свиря и Бах. Аз гледам, на едно пиано с клавиши седнал един, уж че той свири, а друг свири. Свилят някоя песен и ще кажат, че този човек е много учен. А то има един валяк, който се търкаля и свири по книга. Бах свири човекът. Пианоло се казва този инструмент.

Сега да дойдем до основната мисъл в света. Вие не може да живеете, докато не сте видели как живеят другите. Ти не можеш да се научиш да живееш, докато не си видял пример как да се живее. Или тъй, както казват: “Живот от живота излиза.” Вашият живот, за да се прояви, трябва да излезне от някой живот. Ако вие излизате от един малък живот, аз мога да ви предскажа какво ще бъде вашето бъдеще.

Сега, да обясня малко. Представете си в едно малко езерце, но с малко вода. Вие може да я чистите, отваряте една малка вадичка на това езеро и си построявате една воденица, да се изтича. Отначало водата не се втича, само из-тича. Воденицата се върти ден, два, три и след известни дни воденицата спре. Възможността ѝ е такава. Но построявате воденица при едно голямо езеро, дето има голямо

вливане - този процес ще бъде дълъг. И тази воденица може с хи-ляди години да работи и езерото няма да изтече.

Или, което учените хора наричат: трябва да имате една връзка. Ако вашият живот няма връзка с онова, Вечното Начало - Бог, Който живее и прониква всичко... Има същества по-напреднали, които живеят добре. Вие трябва в даден случай да бъдете внимателни с някои същества или с едно голямо общество, за да може да се прояви вашият живот. И ако в живота ви има голямо противоречие, то произтича [от това, че] има нещо неестествено. Та, Христос като дойде на Земята, от какво произтече голямото противоречие у Него? Той като дойде, се свърза с евреите. И противоречията Му в живота произлизаха... големите Му страдания не произлизаха от връзките му с Бога, а от връзката Му с еврейския народ, с еврейските души. Оттам произлизаха най-големите [Му] страдания.

Следователно всичките ви страдания на Земята, които идат, се дължат на известни връзки с хора, които сте направили, свързали. Всяко страдание, което може да ви дойде, е [по] причина на други същества. Нищо повече. Може да извършите едно престъпление - пак се дължи на едно, две, три същества. Е, какво трябва да правиш тогава? Който не знае закона, той ще почне да се бои от хората. Ще се пази от тях. Няма да се съобщава с тях. А щом няма да се съобщаваш, няма никакъв прогрес.

Да обясня. Мъчно е да се разбере духовният живот. Кога се зараждат мъчнотиите на пилето? Щом е в яйцето, то е свободно, няма нужда да го хранят, някъде е турено. Но един ден, като се излюпи пилето, квачката постоянно бди над него, да го не хване някой орел, или някоя лисица го изяла, някой автомобил и т.н. Значи, докато ти си в яйцето, опасност няма. Но щом се измътиш... Да допуснем, че тебе те е страх от орлите, от лисиците, останеш все яйце. Питам: Какво ще добиеш тогава? Яйцето нито се увеличава, нито се смалыва, то седи на едно място. Но щом се измъти, има условия да расте. Туй, което расте, значи излюпено е. Като човек, ако искаш да се развиваш,

непременно ще имаш противоречия. Тогава пилето трябва да се учи на езика на майката. Майката щом каже: “Кръъъ”, всичките пиленца изведнъж под команда се скриват или под нея, или на друго място. Като каже тя: “Кръък”, всичките ги няма вече. Щом мине опасността, майката пак ще даде един знак и всички се събират. И вие кажете “Крък” и наблюдавайте се. Тук да се учи човек. Най-първо ние се радваме, казваме: “Да се научат хората да клокотат. То ще бъде едно голямо благословение.” И когато първите летци прехвъркнаха Ламанша в Англия. Но тия, прелетните птици, като изпуснат своите курешници, кос-коджа бомба от някоя птица падне на главата ти. Този курешник ще го очистиш, но бомбите са големи курешници, като падне такава бомба, тя разрушава крака, ръце, всичко туй.

Това са ред обяснения сега. И без тях може. Дали ще ги знаете или няма да ги знаете, вие ще им носите последствията. Обаче, щом вие искате да живеете един отличен живот, непременно трябва да проучавате живота от неговата същина. И отсега трябва да приготвявате условията си. Някой казва: “Защо трябва да живеем?” Да живееш един добър живот, разбира: отсега трябва да почнеш да приготвяваш условията за своето съществуване. Вие казвате, че тук трябва да живее човек, че в Небето трябва. Небесният живот подразбира бъдещето, което ти искаш да живееш - щастлив живот. То е добрият живот. Приготовлението отсега трябва да почне. И ако отсега не приготвяваш условията за бъдеще, ти ще имаш най-лошите условия. Ти сам ще се спънеш и ще страдаш. Или пък законът е такъв, че днешния ден трябва да го прекарате добре, понеже утрешният ден се определя от днешния ден. Понеже днешният ден определя утрешния. Всеки ден определя следующия. И всеки ден се определя от днешния ден. Днешните ви мисли определят посоката на вашите бъдещи мисли. Както мислите днес, така ще бъде и утре. И най-малкото колебание в живота, което дойде, да кажем, най-малкото колебание на човека може да докара едно голямо нещастие. И съвременните хора страдат при най-малкото колебание, от да

вършите Волята Божия, най-малкото колебание, което може да се зароди за бъдеще, може да ви причини много големи страдания. И отклонението е много малко, незабелязано, но в своята периферия последици-ята са много големи. Всичките ви страдания произтичат от едно вътрешно непослушание, което внасяте. Свойствено непослушание е то.

Да допуснем сега, ти си един беден слуга при един богат господар; той си оставил касата. Ти си женен, деца имаш, дъщери; отиваш, искаш да вземеш пари от касата, но после пак се връщаш. Изкушаваш се. И да допуснем, даже ако не направиш престъплението, пак ще страдаш. Ако се зародят отрицателни мисли. Може ти да не вземеш пари, но после ще кажеш: “Можех да взема пари, глупав бях. Можех да си уредя семейството добре.” И с години ще разправяш, че имаше една каса отворена, но не си взел поради честността. Но ти не си взел пари не заради голяма честност, но поради голям страх. От голям страх всички хора са честни. Не, не, аз считам една постъпка права, като размислиш за една своя постъпка, че ти е приятно, че си бил поставен на такова изкушение. И да ти е приятно и да не съжаляваш, че не си взел, а да се радваш, че не си взел. В такъв случай действа Христовият закон. Щом съжаляваш, че не си взел, Моисеевият закон действа.

Сега по-близо ще дойда. Сега ще дойда точно на въпроса. Сега, всички вие сте благочестиви. Както ви виждам, всички сте благочестиви. За благочестие мога да ви туря 5 и половина. Не е малка бележка. В университета може да влезете, в който и да е факултет може да влезете. Но да кажем, вие, благочестивите, дойде при вас един, който ви каже: “Вие не се молите както трябва.” Само тази бомба ви тури. Един човек ви каже, че не се молите както трябва. Вие минавате и мисълта работи: “Не се моля както трябва.” Ти вече си одраскан и почнеш да гледаш на одрасканото. “Че откъде знае той, че не се моля както трябва?” Че, ти си попаднал в една клопка. Сега, той не е авторитет. Той ще ми каже сега, [че] аз не се моля както трябва.

Аз ще му кажа тъй, ако съм аз: “Заповядай, моят пост е тук. Понеже аз съм директор на тази гимназия.” Той казва: “Ти не знаеш как се управляват учениците.” Аз казвам: “Ето един способен човек. Аз ще взема положението на един учител, а тебе ще туря за директор, на моето място.” Така ще разреши аз. Ще го покана на мястото ми. Всеки, който ви каже така, поканете го той да стане директор - той да се моли както трябва, а вие ще се учите. При мене много са идвали и за директор искат да станат. Някой казва: “Еди-коя сестра не живее добре, тя не постъпва добре. Тя не се моли добре.” Тогава престъпленията ѝ какви са? Аз като човек казвам: “Аз те назначавам за директор на мястото.” Казва: “Няма да ме слушат.”

Та сега, мнозина сте станали директори, пък мнозина не искате да си дадете службите. Един, който е директор, не иска да излезе. Кандидати за директори има мнозина. А да отстъпят местата си, много малцина има. Държи си мястото. Ето туй е моята практика сега.

Казвам: Спорим сега, как са спорили евреите с Христа. Ама, та днес не се ли спорят? Днес казват, че учението Христово не може да се приложи при сегашните условия на живота. Как ще приложиш да любиш враговете си, да раздаваш - жена има, деца има; после, под “целуване свято” какво целуване се разбира? Казваш: “Дъщеря ми, жена ми...” - оставете тия работи. И то е туй целуване свято. То се отнася до вътрешния живот на човека. “Целуване свято” се отнася до Божествения свят, а не до човешкия. В човешкия свят, там няма никакво целуване свято. Там има тояга. Щом дойде в човешкия свят един гостенин, най-първо ще го биеш с тоягата. И той като пита: “Защо ме биеш?” - “Аз имам жена, имам и дъщеря, да не смееш да ги вземеш или да ги пипнеш. Затова те бия.” И след като влезете, всичките ви нещастия, които се случат, това е болят. Един дойде и ми се оплаква на мене. Някой казва, много пострадал. На гости си бил някъде. И жената е била красива, и деца има, и много дъщери има. Ти влезнеш, нищо не знаеш за тях. И човекът те набива хубаво. Не те е

гостил. Казва: “Тук жена има, децата; ни целувки, ни пипане, а бой.” Не може това.

Ще ви приведа примера: в Лондон има един готвач на последния турски султан, как му беше името? (-“Мехмед.”) Той разправя за своята опитност, че когато влизаш в харема, там само нагоре ще гледаш. Защото, ако погледнеш някоя стая, че видиш тия ханъмки, отиде ти главата! Готвачът влезнал веднъж вътре, че се изгубил някъде, понеже все тавана гледал, не може да види откъде да излезе. Изгубил изхода. Навсякъде има евнуси, които те гледат. И готвачът целият ден ходил и най-после излезнал навънка. На всеки ъгъл има от тия евнуси. Питам: Вие може ли да излезете от човешкия живот? То е харемлък, все тавана ще гледаш. Защото, ако погледнеш през някой прозорец, че видиш някоя ханъмка, ще пострадаш. Ще изскочи евнухът оттам.

Тогава казва Христос: “Отдайте Кесаревото Кесарю.” Оставете човешкото. Оставете човешкия порядък, той да се оправи сам. Не се месете в изправянето! Моят съвет е този: Не се месете в работите на човешкия порядък! И не мислете, че може да го поправите! Никой не го е поправил досега и вие няма да го поправите. И никога не се опитвайте да разрешавате дали нещата в човешкия порядък са прави или не са прави. Ред и порядък няма там. Там ще си мълчиш! Русите казват: “Молчать и не рассуждать!” Щом влезете и излезете от човешкия порядък и влезете в Божествения порядък, там е другоаче. Там има условия човек да се развива. Така трябва да се разбира. А вие едновременно искате да живеете в Божествения порядък и в човешкия. И каквото спечелите в единия порядък, изгубвате в другия. И вечерно време влезеш в Божествения порядък, а сутринта, като се събудиш, влизаш в човешкия порядък и там имаш все загуби и загуби. Спането защо е дадено? Сутрин, като се събудиш, влизаш пак в човешкия порядък. Чрез спането вие влизате в Божествения порядък, със събуждането влизате в човешкия. И тогава, като се събудиш, целият ден си неразположен. И Писанието казва: “Да се

отрече човек от себе си.” Подразбира да се отрече от един човешки порядък, дето няма управия. Ти можеш да ходиш като този грък-готвач, но ще гледаш тавана там. И ще благодариш на Бога, че главата ти е оцеляла.

И най-после, ще се спра още на тази глава от Евангелието. Две правила има. Вие не може да влезете в Божествения порядък на нещата, докато не турите като основа двете заповеди: любов към Бога и любов към ближния. Това е Божественият порядък. Обезверяването и безлюбието като се появят, вие сте в човешкия порядък на нещата. Нищо повече. И всеки един ден, щом усетите, че вашата душа така е смутена, че ви е тъжно, че сте скръбен, че сте недоволен и т.н., обезверил си се, почнеш да гледаш, че хората са лоши, че времето е такова, вие сте в човешкия порядък. Излезте от тази сянка и влезте в Божествения порядък на нещата. Не разрешавайте въпроса кой е прав и кой е крив. Оставете този въпрос Господ да го разрешава.

Сега мен ме питат кой ще победи: италианците или етиопите, абисинците? Никой няма да победи. В 96-а година италианците бяха победени от етиопите, а сега етиопяните ще бъдат бити. Сега се реваншират. Пък следуюция път дру-гите ще се реваншират. В човешкия порядък силният всякога има правото. В Божествения порядък слабият има всякога правото, силният няма никакво право. В Божествения свят, когато някой се почувствува, че е силен, изпращат го на Земята, да си намери правото; а когато идеш при Бога да се оплакваш, че си слаб, всички те тъпчат, Господ ти казва: “Влез в Моя порядък.” Защото в Божествения порядък слабият има право, силният няма никакво право; в човешкия порядък силният има право, а слабият няма право. Тогава Господ казва на силните, които искат правото: “Идете в човешкия порядък.” Тези, които са силни, те от горе са слезнали. А на слабите казва: “Качете се горе, в Божествения порядък.”

И сега, като кажа: “Качете се!”, как ще разберете? То не е нещо физическо. В тебе веднага ти ще смениш състоянието на своето

съзнание; и като смениш, веднага една скръб, може в една секунда да изчезне скръбта. Да допуснем, ти си една жена и оженили сте се за един мъж красив. Сега вие не трябва да се съблазнявате, понеже не сте светски. Обикнали го този мъж, защото не е да не го обичат. Че, много естествено е. Сега тя казва: “Какво право имат да го обичат другите жени?” Сега, да оставим това. То е ваше гледище.

Представете си, че 4-5 души сте гладни. Има един самун топъл хляб. Вие минавате и като ви замирише, искате и вие да си куснете от този хляб. Във вас едно желание се заражда да пипнете този топъл хляб. Една вътрешна нужда. Едно изкушение е това. Има право човек. Но изкушението е, че си дошъл до топлия хляб. Ти чувствуваш неговия мирис. Казваш: “Да си кусна малко.” Кой е причина? Хлебарят е причина, понеже е направил този, топлия хляб. Той е виновен, че е опекал този хляб. И ви въвежда в изкушение. И тези хора отиват при топлия хляб.

Е, какво е разрешението в дадения случай? За всеки един човек трябва да има по един топъл хляб. Това е разрешението на въпроса. Но пък и друго ще се реши. Има и друг въпрос. Ако не си женен, с неженените хора този въпрос се свършва така. На неженените хора, този е въпросът, който аз уреждам. Но с женените не може да се уреди така. Жененият човек има жена, има и една дъщеря, има един син. Трима са те почти, и той един - 4. Той дойде и вземе един хляб. Казва: “Трима души - жена, дъщеря и син” и вземе хлябовете. Казва: “За жена ми, за сина и дъщерята”, заграби трите хляба от приятелите си, неженените, и носи ги къщи. Ето спорът. Дъщерята, жената и синът стават причина той да заграби трите хляба. Ето де се взима неговият хляб. Вие нямате жена, нямате деца. Вие сте юнак. Вие сте израснали! Казва: “Аз трябва да храня децата, да израснат.” А вие сте израснали!

Тогава трябва да имам една провизия от 10 хляба. И тогава, като дойдат тия трима души, по 3, то са 9 хляба. Всякога да имате 9 хляба в

запас. И 3 за онзи, че да няма никакъв спор. Значи, при трима души трябва да има 9 хляба, и 3 за тях - стават 12.

Следователно числото 12 в живота е астрологическо, то е, което разрешава. Числото 12 разрешава всичките противоречия между женени и неженени. То е такова число, астрологическо. Вие не може да оправите живота си, ако не разбирате вътрешните работи на числото 12, вътрешните качества на числото 12.

Божият Дух носи всичките блага на живота. *(Три пъти.)*

6.15 ч сутринта

(На поляната - упражненията. Слънцето грее светло!)

4-то неделно утринно слово, държано от Учителя на 13.X.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ДЕ Е ЧОВЕКЪТ? ПЪРВИЯТ ОБРАЗ НА ЧОВЕКА

СТЕПЕНИ НА РАЗБИРАНЕ

5 ч сутринта.

(Здрач. Небето леко прошарено. Месецът се празни. Свежо, бодро утро!)

Нарядът.

Ще прочета първа глава от Евангелието на Марка.

“В начало бе Словото”

Ако ви попитат защо четете Свещените книги, защо четете Библията, ще кажете: “Търсим Истината.” Така ще отговорите. Някои ще кажат, че търсят упътвания. Мъчно е човек да опише какво нещо е Истината. Може на пръв поглед да е лесно да кажеш истината. Или вземете предвид, ако ви попитат какво нещо е човекът? Да опишете какво нещо е човекът. Вземете човека първоначално, когато се ражда на Земята. Най-първо той е едно малко детенце, след туй расте и се изменя, дойде до пълна възраст, после - на преклонна възраст, и след туй умре и замине от Земята. Де е човекът сега, в детството ли? И във възрастта не е, и в старостта не е, и в умирането, и там не е. Къде е? Някъде. Вие мислите, че сте видели човека. Казват: “Хубави очи има, хубав нос!” То е все едно да кажат: “Хубава къща има, хубав кон” или: “хубави овце”, или: “Има много слуги там.”

Ако някой ви попита в какво седи вашата вяра? Конкретно в себе си човек да си даде една ясна представа в какво седи неговата вяра - той мъчно може да си представи това. За пример сега мнозина от вас казват: “Човек в мънотии не трябва да се колебае. Той трябва да има вяра в Бога!” Много може да се говори. Но представете си, че вие имате вяра. Или проповядвате: “Човек трябва да бъде смел, да се не колебае, не трябва да се плаши.” Но влезнеш в гората, вървиш и ето

една мечка, тя върви насреща ви. Най-първо се молиш, да се отбие, това-онова, но най-после ти се уплашиш, забравиш вярата си и се качиш на дървото. И пак имаш вяра, на дървото пак се молиш. Питам сега: Какво те е заставило? Ти казваш: “Човек е създаден по Образ и Подобие [Божие]”, мечката е по-низко същество, а ти си по-високо; а при това по-ниското същество те накара да се качиш на дървото отгоре. Какви са съображенията?

Сега, когато се дават някои примери, мнозина не са изучавали всичките примери. Както и да изучавате една свещена истина, не е обяснението, което обяснява. Светлината разкрива света. Но самата светлина не е светът. Светлината разкрива света, но самата светлина не е светът, а разкрива света. А какво е светът извънка светлината? Значи, тя разкрива известни предмети. Ако вие сте в тъмнина, всичко ще ви бъде тъй еднообразно; а пък ако имате виделина, ще видите, че пред вас всичко съществува, светът съществува. Но и туй, което съществува, то още не е светът; вие го наричате “света”. “Света” значи... Какво значи “светлина”? Вие казвате: “Онова, което свети.” Е, кое е туй, което свети? “Светлина” и “свет”* е една чужда дума, не е българска дума. Значи: туй, което е проявено, което е влязло в съзнанието на човека. Туй, което виждаш и което съзнаваш, то е проявено. От думата “светлина” са излезли много други думи. Светлина е онова, в което светът се проявява. Чрез светлината светът се проявява.

Сега, на какво се дължи светлината? Най-първо човек казва: “Светлина.” Но светлината е външната страна на някаква проява, на някакво проявление. Светлината е проявяване на човешкия ум. Дето има мисъл, има светлина; дете няма мисъл, няма светлина. На какво се дължи мисълта?

Мисълта се дължи на живота. Дето има живот, има мисъл; дете има мисъл, има светлина; а дете има светлина, има проявяване на външния свят. Това са такива тънки процеси. И вследствие на това, вземете познанието.

Казвате: “Този е духовен човек, а този е светски.” Е, по какво се отличава духовният и светският човек? Или човекът на детството и възрастният се отличават с една черта. Детето всякога ще се хване за тебе, ще те пипне. Светският човек, щом те види, ще те пипне, а духовният не те пипа. Светският, като те пипне, все ще остави едно леке, а духовният няма да ти остави леке. Кой е светски човек? Който все за мостра ще остави едно леке, един подарък, да го помниш; а духовният няма да ти остави никакво леке.

Аз не казвам, че това сега е така. Вие ще кажете: “Ние знаем какво нещо е светски човек.” Не. Да познаеш, то още не значи да знаеш що е светски човек. Тогава тъй е от нашето духовно гледище. Пък светският човек, коя е причината, защо светският човек иска да те пипне? Пипането - ние искаме да пипнем нещата, за да видим дали са реални или не. Искаш да знаеш туй, което виждаш, един мираж ли е или е реално. А духовният човек, като мисли, че той знае нещо, той само Бога има предвид. Той, като види един човек, той казва: “Той е отражение на Бога.” Той няма какво да го пипа. Понеже не мисли, че ти си реалност, няма какво да те пипа. А светският човек, понеже нищо не знае за Бога, той трябва да пипа, за да намери Господа. А духовният не те пипа, понеже той е намерил Господа.

Добре. Сега, да кажем, че сте светски хора и търсите Господа; или, че сте духовни и сте намерили Господа. Право ли е? Не значи още, че не сте Го намерили. Тогава ще ви попита някой: “По какво може да знаеш, че си намерил Господа?” Разни са пътищата, по които може да намерите Господа.

Аз искам да ви наведе на една истина, която да не е в стълкновение с онова, което знаете. Защото религиозните хора, като им обясняваш една истина, те казват: “Туй, което казваш, е криво. Само туй, което аз зная, е право.” И да ви наведе един пример. И те си правят някой път погрешка. Когато дойдоха евангелистите в България... Евангелистите, това са християни. Като се яви

християнството, най-първо източната и западната църкви се разделиха, за една много малка работа.

Ще ви дам едно оприличение. В Америка имало две секти. Те се раздвоили за една много малка причина. Членовете на тази секта, на туй верую, едните, казват, че когато се прави Господня вечеря, чашата с виното трябва да се дигне, а другите казват, че не трябва да се дигне. Едните се наричали “възнесенци” - които възнасят чашата, а другите се наричали “постоянни” - не въздигат чашата. И като не могли да се споразумеят, образували две църкви. Един ден, когато възнесенците направили Господнята вечеря, забравили да дигнат чашата.

Сега и православните се разделиха във веруюто. Имат една дума, ще я намерите, няма да ви я кажа. За какво се разделиха православните?

Но сега навеждам другото. Сега оставям, да може вие да си намерите това. След като дойдоха евангелистите, те казаха на православните: “Вие не сте на правия път, понеже ходите на църква, палите свещи, кадите тамян. Те са от Стария Завет, еврейска работа. Не трябва да се вярва по този начин. Ще изучавате Евангелието и ще изучавате стиховете. Ще повярвате в Исуса Христа.” И най-последно някои повярваха и отидоха в евангелската църква, излезнаха от православната църква. Но дойдоха още по-правоверни от евангелистите - дойдоха баптистите. И казват: “Вие сте православни, така кръщавате, евангелистите - пак така.” А баптистите казват: не като православния поп, пък нито като евангелисткия поп, но ти на 33 години в реката ще се кръстиш прав. И човек сега търси Господа. Той като православен мисли, че Го е намерил. Евангелистът казва: “Не си Го намерил.” Евангелистът мисли, че не Го е намерил. Баптистът казва: “Ти още не си Го намерил, ако не се кръстиш.” И човекът каже: “Кръщавам се.” Тогава дойдоха още по-правоверни - дойдоха съботяните. Те казват: “Ти не си правоверен, ако не държиш събота. Ти съботата и нея ще я почиташ.” Ха, станаха съботяни. Най-последно дойдоха и други, дето духовете говорят чрез тях. Те казват: “Вие може

да сте православни, може да сте евангелисти, баптисти може да сте, съботяни, но ако Духът чрез вас не говори, вие нищо не сте.” И казват: “Да заговори Духът.” И тези, които така мислят, те скачат, викат. И в България едва сега са дошли, но те отдавна са. Знаете откъде водят? От Петдесетницата, във времето, когато е слезнал Духът. Преди 2000 години не зная как са говорили, но когато отива един, слушал в Америка, в миналия век, в едно събрание, казва: “То е такова силно викане, такъв шум, такова бръщолеване, цялата нощ всички говорят. Всеки говори там. Всеки: “тър, тър, търа, търа” - всичките говорят. Всичките - пророци.” Той се чуди в кой пророк да вярва. Всичките - пророци.

И представете си сега един човек, който влиза да изучава християнството, минава по този път - какво ще каже? Къде е Истината? Навсякъде има право нещо. И православните са прави, евангелистите са прави, баптистите, съботяните, петдесетниците са прави. И вие, които ме слушате, и вие сте прави. Какво търсите? Истината.

И тогава ние определяме: По какъв път търси човек Истината? Истината се отличава по едно качество. Тя дава и външна, и вътрешна свобода на човека. Външна и вътрешна свобода дава. А свободата е вече израз на външния и вътрешния живот. И най-после ние идваме до външната страна на живота, това [е] израз на Любовта. А Любовта, това е образ, с който ние познаваме Бога. Едва като дойдеш до Любовта, само отдалеч може да надзърнеш Господа, да Го ви-диш. Някой мисли, че като дойде до любовта, ти ще прегърнеш човека. Туй, което прегръщаш, то е нещо външно. Някой мисли, че като прегърне някого, че е любов. Тя, Любовта, не седи в никакво прегръщане. Едва тогава ти ще дойдеш да надзърнеш Господа отдалече. Но туй, което ще видиш, то ще осмисли всичко в тебе. Всичко само тогава ще се осмисли. И ще видиш отношението, което съществува. Всичките противоречия в живота ти ще станат ясни. И противоречията ще изчезнат.

За пример сега ако противоречията изчезнат, животът ще стане безсмислен. Да допуснем, че вие се движите на физическото поле, боли ви вас кракът. Трябва да минете през един мост. Вие ще накуцвате, неприятно ви е да ходите, а трябва да вървите. Донякъде ще дойдете и ще кажете: “Не мога повече да вървя.” Обаче, ако сте в един по-висш свят, при тия условия... За един по-висш свят турят ви вас на един аероплан и вие седите на един стол, а аеропланът лети. Но вие седите, без да се мърда кракът ви.

Сега, на физическото поле като вървиш, показва, че на физическото поле си здрав. Човек, който върви е здрав. На един човек, който хвърка във въздуха, още не може да покажеш, че той е здрав.

Сега, аналогията - искам да ви покажа, защото някой казва: “Който мисли, той хвърка.” Мисълта не всякога е здрава. Има и болни мисли. Някой има, който много мисли. Е, кой много мисли? Който е болен. Кой малко мисли? Който е здрав. Но тук има крайности. Трябва да разберете. Тогава ще кажете: “Трябва да сме болни.” Не трябва да се мисли много. Може да имате много стока, но калпава, изгнили работи има вътре, ако я очистиш; значи всичката ти стока не е такава, за каквато ти я препоръчваш. Има нещо изгнило, което ти постоянно трябва да пречистиш.

Казваш: “Как тъй?” Да ви наведе на една мисъл. Казваш: “Как тъй да се раз-валят, много ако мисля?” Аз ще ви наведе на една малка мисъл. Аз ще ви приведа чиста една мисъл, за да не се съблазните. Вие сте сестри, имате една приятелка, която най-първо много обичате. Прегръщате я няколко пъти на ден. Но утре дойде някоя друга сестра, която вие обикнете повече от първата, която почва да ви изстива малко от сърцето. И като я видите, казвате... Най-първо, като я обичахте и я видехте, вие ѝ се зарадвахте, че сте я видели. А като дойде да обичате втората, онази, първата, като дойде, вие казвате: “Защо иде тя?” Вече има едно различие, не ви става толкова радостно. Питам: Първата и втората мисли еднакви ли са по качество? Едната

мисъл ви е приятна, а другата - чувствувате една малка неприятност. Значи първата ви любов, към първата, е почнала малко да позагнива вече. И след време съвсем ще изчезне. И казвате: “Аз мислех, че е благородна, а тя - съвсем проста работа. Не искам да имам работа с нея.” Но то са ваши заключения. Обаче тази, гнилата ябълка, която вие отхвърляте, друг се хванал за нея и я държи. Тогава, как ще обясните това? Вие казвате: “Ябълката е гнила”, а друг казва: “Тя е здрава.” И кой от двамата е прав?

Това не е истина. Това е само да ви обясня сега. По някой път, аз когато обяснявам истините... За пример не е позволено на един проповедник, като говори, да се смее на амвона. Той трябва да бъде сериозен. И после, не трябва да се вторачва, да гледа някого. Само да говори, пък публиката, ако иска, го слуша. Той трябва да бъде като една свещ, която да свети. Е, питам сега: такъв проповедник срещали ли сте? Има ги, аз съм виждал много такива проповедници. Когато се молите - има ги такива проповедници - вие си замижавате очите. Аз гледам, че замижава, но като влезне някой, той мижи, но като се отвори вратата, той поглежда.

Пак се засмяхме сега. Не е право. То е грешно. Аз да се смея имам право, но вие нямате право. Аз да се смея, аз да бъда сериозен имам право, а вие какви трябва да бъдете? Вие мислите, че сте грешни. Вие не трябва нито да се смеете, нито да бъдете сериозни. Е, какви трябва да бъдете сега? Да се смееш, когато ядеш - разбирам тогава. А да се смееш, когато няма нищо пред тебе, това какво е? Защото човек, когато яде, той се смее. Ти си отваряш устата: ядеш, ядеш - пред тебе има нищо. Следователно, ако има ядене, смей се. Ще се смееш, но не се смей много, понеже, като се смееш много, ти губиш - може да изскочи яденето навънка, няма да го възприемеш. Има един психологически закон. Някой път се поусмихнеш малко, но някой път, след като си се смял дълго време, че като се върнеш вкъщи, има една реакция - ти си неразположен. Много си се смял и не си се наял.

Човек трябва да се смее при едно условие. Две неща има, при които човек може да се смее. Когато види някое дете, което турило на дядо си дрехата и обувката и мисли, че е като дядо си, човек може да се поухили малко, да каже: “Това дете си представлява туй, което не е.” След като си турило гащите и обувката и шапката на дядо си, то мисли, че има всичкото знание и сила на дядо си. А някой път този дядо, който е станал толкова умен, по някой път пък и той е като малките деца. Казва и той по неговия език, става малко дете. Туй старите го нямат, но като им дойдат малки деца, той им говори на техен език. Вземат техните маниери. И тогава човек може да се позасмее малко. Той, старият, мисли, че е дете. Нито малкото дете е стар човек, нито старият е малко дете. Старият има разположение на дете и детето има разположение на стар човек; а не че детето е стар човек - детето има разположение да бъде стар човек. Това може. То е вярно, но че е старо детето, това не е вярно. И старият може да има разположение да бъде дете, може да бъде; но че е дете, не е вярно.

Сега моята работа къде излезе? След като ви обяснявам, вие се притеснявате - какво искам да ви кажа? Ще ви приведа един пример. Отива един, иска да вземе пари назаем отнякъде. Отива при един богаташ. Сега - една дипломация. Изведнъж ако му каже, че му трябва пари, той вижда, че може да му откаже. И отива, най-първо го поздравлява и започва тъй, политически, за едно говори, за друго, за трето, четвърто - все увърта, увърта, но този все му казва: “Но на въпроса.” Той пак обикаля. Пак - на въпроса. И най-после, отива до едно място и казва: “Не зная, искам да Ви кажа нещо, но не зная дали ще се съгласим и двамата.” Богатият казва: “Може, ако сме от едно верую и възгледите ни са ед-накви; ако възгледите ни не са еднакви и веруюто не е еднакво, тогава може да изникне някое противоречие.” Този, който иска пари, нищо не казва, а онзи, от когото искат парите, казва: “Тебе окото ми не те хваща.” Този казва: “Искам пари.” - “Бих желал да ти дам пари, но да ти кажа, че окото ми не те хваща. И тия пари, които ми искаш, не мога да ти [ги] дам. И защо не ми хваща окото?

Може да ти дам пари и ще си разваля приятелството. Ние сме съседни. Не искам външните хора да кредитирам. Може на основание: аз имам един син и видях, ти имаш една дъщеря; хвърлил око той на нея, влюбил се, та от няколко месеци в дома не може да се свърти, не може да намери мира въкъщи. Дъщеря ти го размирила в нашия дом. Виж, ако можеш да наредиш тази работа, тогава тия пари ще ти ги дам - окото ми те хваща тогава.” Тъй казва. “Ама твоят син не ми пълни окото” - казва сиромасът.

Е, питам сега: Как ще разрешите този въпрос? Това е противоречието. Това са малки работи, които могат да се изгледят. Но казвам: Психологически, вие се намирате в същото противоречие, в което и богатият казва на този сиромас: “Окото ми не те хваща. Окото ми не пълниш”, а сиромасът казва на богатия, че неговият син не му пълни окото. А въпросът трябва да се разреши. Питам: Какво е станало? Сега може вие да кажете: “Взел ли е сиромасът пари от богатия? И богатият момък оженил ли се е за момата?” Разрешете вие въпроса. И ако го разрешите правилно, във вашата къща ще проникне един нов лъч.

Някой път ние казваме: “Ама аз трябва да зная.” - “Какво трябва да знаеш?” - “Ама ти трябва да ми кажеш” - казва той. “Е, какво да ти кажа?” - казва. - “Добър човек ли съм?” Казва така: “Онзи, Който те направи, зная, че Той е добър, но дали ти си добър човек, не зная. Но Майсторът, Който те направи, зная, че беше много добър, и умен. Но ти дали си добър, това не мога да кажа.”

Е, може ли едно гърне, което е направено от един добър човек, че да бъде гърнето лошо? Може. Пръстта е такава. Защото всичките гърнета не са направени от една и съща пръст. В дадения случай качеството на един човек зависи, ние оценяваме един човек според онези преодоляващи мисли, които населяват неговия ум и чувствата, които населяват неговото сърце и постъпките, които населяват неговата душа. От трите вида зависи. Постъпките, които населяват душата. Постъпките са жители на душата. Чувствата са жители на

духовния свят, на сърцето. А мислите са жители на умствения свят, на Духа. Следователно човек се определя от неговите мисли. Външната страна се определя от неговите мисли, а вътрешната страна се определя от неговите чувства. А самият човек се определя от жителите на неговата душа.

Е, какво е приложението сега? Аз ще ви приведа само един пример. Аз съм срещал само един музикант, който беше човек много разположен. Той беше чех. Имаше си една лула и пушеше. Отличен музикант, разположен, веселяк. Някой път сериозен, с нищо не може човек да го смути. Но като вземеше някой фалшив тон, някой тон невярно, той изведнъж, както седи, маха с ръката и излиза навънка. И се разходи, и пак се върне с лулата си. Ако вземеш втори път пак погрешно тона, той пак си маха ръката и пак излиза навънка. Той нищо няма да ти каже, но непременно ще излезе навън. Той се наричаше Фалтес. Какво значи “фал”? Защо си махаше ръката? И излиза навън. После пак ще се върне назад, пак е разположен. Един ден аз го питам защо прави така. Той се поусмихна, казва: “Пазя си ушите, да не би да влезнат в мене фалшиви тонове.”

Че, това мърдане на ръката, психологически аз го обяснявам: той като мърда ръката си, музикално пресича ония вълни на онзи ученик, комуто преподава урока. Той има ученици, на които преподава музика. Той не му казва да млъкне, защото взема фалшиво тона, но като си маха ръката, пресича вълните, да не го безпокоят; и като походи, походи, пак се върне. Та, постоянно влиза и се връща, пресича вълните на фалшивите тонове. Някой път той вземе цигулката, изсвири както трябва и казва на ученика: “Чуваш ли?” По някой път казва: “Спри сега!” Той си взема цигулката и казва: “Слушай сега и свири!” После онзи пак свири погрешно - той пак маха ръката си и излиза навънка. А този Фалтес имаше ученици, при които не си махаше ръката. Тъй като ги погледне, и си надига тялото и главата - значи, че свирят хубаво. Тогава дава си ухото, приятно му е.

Докато ние си махаме ръката, около нас има звуци, показва, че не върви музиката както трябва. Условия външни. Значи, аз тълкувам: външните условия са неблагоприятни. В отношенията на нашите мисли, чувства и постъпки има нещо дисхармонично, което те безпокои. Казвам: Още седи мисълта. Този човек си пушеше, ядеше месо, всичко това, но имаше нещо много благородно в него. И няма тъй силно да си маха ръката, но мръдне ръката малко и излезе навън. И пак спокойно се върне и си пуши лулата.

Казвам: Хубаво, в живота ще махаш ръката си. Той не мърдаше езика си. А сега правоверниците не си мърдат ръката, а си мърдат езика. Така. Ти може да кажеш на ученика: “Ти не можеш да свириш.” Или казваш: “Той не е християнин. Той не вярва, той няма понятие какво нещо е духовен живот.” И аз бих желал... Досега не съм срещал автори, които да... Тоест много съм срещал, които пишат за онзи свят. Има отлична окултна литература, много окултисти са писали. Но всичко туй, което са го писали, това са неща, които отчасти са верни. Има нещо е вярно, но туй, което те описват, то не е вярно. Те описват онзи свят по подобие на този свят. Онзи свят всъщност не може да се описва. И то е немислимо да се опише.

Ще кажеш: “Защо да не може да се опише?” Питам сега: Ако дойде един вол, как ще опише на другите волове какво е пиано? Как ще обясни музиката той? Как ще обясни диеза и бемола в музиката? Как ще опише той един инструмент, струните “сол”, “ре”, “ла” и “ми”? По кой начин ще предаде това той? Това са непонятни неща за вола. Вол е това! Как ще го обясни? Не може.

Има много неща, които стават в човека, трябва да влезеш в света вътре. Някой се напъва, казва: “Да стана ясновидец.” Казва: “Да видя аз нещата.” Ти можеш да бъдеш ясновидец и пак няма да знаеш нещата. Ти можеш да мислиш и пак да не знаеш нещата; ти можеш да чувствуваш и пак да не ги знаеш; ти можеш да постъпваш добре и пак да не ги знаеш.

Ти не можеш да познаваш живота без любов. Ти не можеш да имаш знание без светлина. И не можеш да имаш светлина и знание, без да си мъдър, да имаш мъдрост. Ти не можеш да бъдеш свободен и да имаш широта, ако истината не е в тебе. То са немислими неща. Свободата вънка от истината е немислима, не съществува. Ти в момента, когато направиш най-малката погрешка, ти изгубваш всичката своя свобода. При най-малката погрешка, ти си изгубил свободата си, не изведнъж, но ти си изгубил - пътят на свободата е затворен. И което припечелиш, ти го губиш. И често във вашата опитност, имате едно хубаво настроение, мислите, че сте постигнали нещо - една малка простъпка и вие изгубвате онова, красивото, което е в душата ви. И после ставате замислени.

Та казвам сега: Когато четете Писанието, де е човекът? Първият образ на човека е: човекът е човек, когато има образа на Любовта. Човекът е човек, когато има образа на живота. Образа на мисълта, да мисли човек. След туй, във всяка една мисъл има съдържание. А във всяко съдържание има известна цена. Според мене постъпките на нещата показват ценността на нещата. Ценността. А пък съдържанието, това е тежестта. Като кажат: човек трябва да има тежест - за да има някакъв си устой, той трябва да има една положителна мисъл. Туй е вът-решната страна. За пример ти се молиш и се безпокоиш дали Господ те е послушал или не. Ти живееш между хората и се безпокоиш дали те разбират или не. Не е важното човек дали ви разбира или не. То е второстепенно. Всички трябва да имате един стремеж да разбирате. Всеки трябва да разбира онова, което Бог е създал, не създаденото да те разбира. Не хората да те разбират. Понеже всичко в света, което е създадено, то е предметно учение. Ти трябва да считах хората като едно предметно учение за себе си и трябва да ги проучаваш. А не да искаш да те разбират.

Например, да кажем, ти влезеш в училището, нали така, и искаш дъската, на която ти пишеш, тя да се влюби в тебе. Ти искаш всичките ученици, с които учиш, и те да те обичат, да се влюбят в тебе. Че, те

тогава ще тръгнат подире ти. И дъската ще тръгне подир тебе, всичките предмети, които обичаш, ще тръгнат подир тебе - тогава какво ще правиш? Тогава вие ще се намерите в едно трудно положение.

Един, който изучавал в древността магията, и като дошъл да опита дали може да предаде живот на нещата... Той бил млад и неженен. И, според науката, не трябва да се жени. Но той имал голямо желание да има деца. А деца да има, трябва да има жена. А не трябва да се жени. Той до жена не трябва да се допира, а дете иска, сега? И понеже, като знаел законите, как стават децата, един ден, той имал един чувал жито и произнесъл една формула и тогава всичките житни зрънца станали все на деца вътре. И всичките като креснали, като го видели! Искали всичките да ядат. Храна искат сега от него. И всичките оживели. И той усетил, според правилата, какво ще прави. Та взел едно дърво и почнал да ги бие. Бил ги, бил ги и най-после едно дете се скрило зад вратата. Че като ги изтрепал всичките, казва: "Освободих се." А то казало: "Татенце, остави ми на мен поне живота!" Казва: "Ти как остана?" Погрешката е, че направил много деца. Останало само едно. Спрял се на него, че го погледнал. "Ако и тебе пре-трепя, тогава ще бъда нещастен в света. Другите ги претрепах." Но понеже иска да има едно дете, като го погледнал, казва му: "Ще ме слушаш ли?" - "Ще те слушам, само да не ме утрепеш, татко. Ще те слушам."

Верующите всякога... Неизбежно е, човек в своите постъпки все ще направи някоя погрешка. Не е лесна работа човек да бъде съвършен. Някой ми говори: "Да бъде човек съвършен, да обича Бога." Тия работи, ей, говорят. Но тези работи имат голяма дълбочина. Да знаеш как да живееш, как да мислиш, как да чувствуваш, това е нещо велико! Ти не можеш да го научиш откънча само. Само един начин има - ти можеш да се научиш да мислиш правилно, да чувствуваш правилно, да постъпваш правилно само при едно условие в света, дето можеш да станеш такъв. Както ви описах степента, като дойдеш

до Любовта и надзърнеш този Образ на Бога отдалече, в тебе тогава ще почувству-ваш какво нещо е правилната мисъл, правилното чувство и правилната постъпка.

Както и да мислиш в живота, ти всякога ще имаш едно противоречие. И верующ да бъдеш, и да вярваш, и да не вярваш, всякога ще имаш едно противоречие. И мъж да бъдеш, и жена да бъдеш, и философ да бъдеш, и стар да бъдеш, и млад да бъдеш, и светия, каквото и да е, все ще има едно противоречие.

Сега някого гледат и казват: “Той е светски.” Това е ваше схващане. Аз ви казвам пътя, де е човекът. И всичките сега мислят, казват: “Ние не сме такива, каквито трябва да бъдем.” Аз ви казвам как можете да бъдете такива, каквито трябва да бъдете. Сега другото възражение: “Че досега не сме ли го намерили?” Да ви превода. Нима животните не са намерили това, което ние намерихме? Нима буболечиците не намериха това? Животните живеят в света и растенията живеят. Но каква грамадна разлика между една буболечица и едно растение и човека. Това са степени на разбиране. После, каква грамадна разлика има между един човек и един ангел. И каква грамадна разлика - между един ангел и един херувим и един серафим. Това са степени. Това са разбираня в живота.

Та казвам: Дотогава, докато ние се спираме на външната страна на живота, ние разбираме живота външно. Даже вчера един познат тук ми говори: “Виждам тук, на Изгрев, някои хора са много добри, но те са само външно добри, а вътрешно не са добри.” Прав е той. Външно някои са много добри, но вътрешно нямат туй съдържание. Ще дойде някой при тебе... Тук преди няколко дена идват двама души, художници, поставени в лоши условия. Аз вървя, забързал съм се, качвам се по стълбата, те подир мен ми четат молитва. “Учителю, ти си много добър, слушали сме много добри работи за тебе.” Казвам: “С какво мога да ви бъда полезен?” - “Е, закъсали сме тук, имаме нужда от малко средства, гладуваме.” Аз им казвам, че нямам пари сега. И всъщност нямам. Не съм ги сякъл. Аз че имам пари в джоба,

парите не са мои. Веднага ми хрумва на мен една мисъл, да се освободя от тях. Имах 50 лева в джоба си. Казвам си: “Да им дам 50 лева, да си вървят по пътя.” Но да им дам 50 лева, това ще бъде една обида за тях. Казвам: “Изложете си картините в салона, че може някой да дойде, да види картините. И така може някоя да се продаде.” Тъй че да не се наруши чувството на художника. Аз си гледах работата, не слезнах долу. После слезнах. Те изложиха картините: двама старци, някои японски картини. Тъй, по новата мода. Питам го: “Защо ти ги нарисува тия?” Единият художник казва: “Така по-лесно се продават.” Нарисувал ги по въображение.

Има и друга една сестра ми беше искала пари. И на нея отказах, че нямам пари. Мислех, като дам 50 лева на тия, но исках да разреша въпроса, казвам на тази сестра, която ми искаше пари: “Питай го колко пари иска!” Тя пита: “Колко ис-каш?” “Е, 30-35, но 30 лева.” Давам парите на тази сестра и ѝ казвам: “Избери си една хубава картина - ѝ казвам, - дай 30 лева на него, 20 на тебе.” И аз се освободих от всичко туй. Минавам сега, някой казва: “Защо така?” Има други закони, по които минаваме. Навлезли сме в един свят на драки и глогове в пътя. Някой казва: “Защо така постъпвам?” Чудни са хората, като казват “защо така постъпвам”. Аз съм като че съм паднал от небето между драки и глогове. И трябва да излезна с най-малко издиране. Че ще има закачане тук-там, аз го зная, но по възможност, ако може, да не се скъса дрехата.

Та, в света, в който се намирате, вие разрешавате една голяма задача. Не мислете, че е лесна работа. Не се плашете от погрешките. Но човек трябва да мисли. Сега, като ми говорят тия хора, аз разсъждавам, защо ме хвалят. Аз им казвам: “Не ме хвалете. Ти, дете ме хвалиш, ти за мен си слушал много лоши работи, а сега, понеже се намираш в трудно положение, искаш да извадиш от торбата си само малките неща, които знаеш хубави зарад* мен.” Тъй зная аз работите.

Сега аз ви привеждам тия примери, само да изясня ония противоречия, в които всички се намирате. Не е лесна работа на един

човек да му дадеш хляб. Може да му дадеш - това не е изпълнение на закона. Ти можеш да обичаш един човек - пак не изпълняваш закона. Обичаш го, но любовта ти не е такава, чиста. Ти можеш да мислиш, но мисълта ти не е такава, каквато трябва да бъде. Този човек може да е недоволен. Много пъти хората са недоволни от нашата любов. Даже много пъти хората не са доволни от нашата мисъл. А някой път не са доволни от нашата постъпка. Е, каква мярка ще имаш? Да знаеш как да го погледнеш, как да го поздравяш, как да мислиш за него. То е цяла наука. Значи, всичко онова, което Бог е създал, да му дадеш онази преценка, която то съдържа.

То е както когато четеш една книга. Аз някой път съм виждал някои, като сте чели някой роман, най-първо от началото почне, после в средата търси да види тук-там, а няма търпение да прочете целия роман, а се интересува от последната глава, да види разрешението, как е станало. Е, в какво седи разрешението на романа, както го описва авторът. Списателят го увърта, увърта и най-после казва в какво седи романът. Че двама души има, които се влюбили и те не са стари, но млади. И около тия, младите, има и стари, от всичките възрасти има, и слуги. И най-после или се оженват, или не се оженват, че умират. Една такава развръзка, че момата е богата, момъкът е сиромах, или че момъкът е богат, а момата - бедна. И иска авторът да покаже, че е благороден. Някой път той описва, че е много благороден, а утре, като се ожени, жена му като погледне друг мъж, пита той: “Защо го гледаш?”

Представете си тогава, Господ би ти дал от всички зърна да излезнат деца? Ти, който си ревнив. Тогава аз ще ви кажа как трябва да разрешите въпроса. Той ще ти даде една жена много красива, но сляпа и глуха, тъй щото да се не съблазнява тя от нищо. Питам тогава: Тя няма да се съблазнява, но и тебе нито ще чува, нито ще вижда. Питам тогава: Ти искаш да отмахнеш съблазънта от нея, но ти ще махнеш и най-красивото от тази жена, от тази душа. Щом е глуха и сляпа, не може да те чува, тогава какви отношения може да има

между нея и тебе? То ще се ожениш за една жена, която има отворени очи и отворени уши. И ще я оставиш да гледа всичките мъже, без да се съблазниш в нея. И като слуша всичките мъже каквото ѝ говорят, пак да не се съблазниш. И като проговори на всичките мъже, пак да се не съблазниш. И ако ти мислиш, че твоята жена са я пипали много мъже, тогава много просто разсъждаваш. Нейният автомобил може много да са го пипали, но тя никога не е пипана. Една жена или един мъж само Господ може да ги пипа, а никой друг. Нищо повече. Тъй седи в моя ум истината. А този морал, че този човек пипнал жена ти, че той я хванал или прегърнал или че я целунал - това са човешки разбирания за автомобила. Нещо хванете, развалите това-онова. Оставете тези въпроси, разваляте всичко това. Вие ще бъдете поне майстори. Щом се скъсат дрехите, какво правите? Всички тия прозорци, които ние имаме по дрехите, това са били най-първо теркове за кройки. И цялата мода, която хората имат, е излязла все от кръпки. Имаш ти един джеб, то е една закръпка. Най-първо платът може да се е скъсал, човек направил джеб. Скъса се от другата страна - направи другия джеб. Скъса се отпред - направи палтото така, отворено. Отзад се скъса - едно време бяха тия фракове, направили тия, разрязаните отзад. Сега, защо фракът да е разцепен? И после и джобове ще има и отзад.

Аз искам да ви наведе на вътрешната страна. Туй не е онова, същественото. Външният свят е един израз на онзи живот, който ние имаме в себе си. И външния свят може да го поправим само тогава - ние не можем да поправим нещата, ако нямаме правилно разбиране за нещата отвътре. Това е то разбиране!

Та, казвам на всинца ви... Сега какво да ви кажа? На всинца ви трябва пари. Ще ви говоря за туй, което ви мъчи - на всинца ви трябва пари. И ще ги имате. На всинца ви трябва къщи. И ще ги имате. На всинца ви трябва знание. И ще го имате. И има неща, които ще ги имате, де. Има нещо, което е смешно.

Ще ви превода. Когато Господ направил човека, този човек не могъл да ходи, понеже нямал крака. Той искал да работи, но нямал ръце. Искал да гледа, но нямал очи. Искал да слуша, но няма уши. И най-после се явила у Бога мисъл да помогне на човека. Тогава дошли Добродетелите - две сестри от Небето. Господ ги направил крака на човека. Казва им: “Вие постоянно ще му наумявате за доброто, което човек носи в света.” Тогава дошли други две Добродетели - Правдата, два ангели. Той ги направил ръце на човека, казва: “Вие на човека постоянно ще му напомняте, че той справедлив трябва да бъде.” Дошли още два ангели, които носели Истината. Той ги направил очите на човека и казал: “Винаги ще му кажете: всичко, което вижда в света, това е реално.” Дошли други два ангели, направил ги уши и казва: “Вие ще му напомняте, че знанието за Божествения свят му е потребно.” И най-после дошла Любовта сама. Казва на Господа: “Искам и аз някъде да бъда.” Казва: “Вече службата на краката е взета; службата на ръцете, и тя е дадена; очи, уши, нос всичко това. Но има още една служба. Език има вътре. Ти ще учиш човека как да говори.”

Та, сега, Любовта възпитава човека, иска да го възпита как да говори. И още не го е научила хубаво да говори. Очи има, уши има и всичко. Но ви казвам: Слушайте Любовта! Каквото казват краката, слушайте; каквото казват ръцете, слушайте; очите, ушите, носът. Но слушайте и каквото Любовта ви каже чрез вашия език!

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

7.25 ч сутринта.

(На поляната - упражненията.)

5-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 20.X.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ПРИЛОЖЕНИЕТО КАТО ИЗТОЧНИК НА ЗНАНИЕТО

5 ч сутринта.

(Облачно, меко времето.)

“Добрата молитва “

[32-ри] псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

8-а глава от Евангелието на Марка

“В начало бе Словото”

(Известни секунди Учителят помълча.)

На човек му трябват две неща. Да знае кои са. Две неща му трябват, да знае кои са. Много пъти човек знае нуждите, усеща нуждите, но не ги знае кои са. Изваждаш часовника и не върви. Ти знаеш, че не върви, но не знаеш как да го накараш да тръгне. Или предаваш един чужд език. И знаеш, че известна дума я произнасяш криво. Но как трябва да я произнесеш, не знаеш. Знаеш, че думата е неправилна, но и правилно да я произнесеш не знаеш, двоумиш се. И някой път човек се заблуди, че знае езика. Както един американски професор, който предава в Америка по френски, минава за капацитет, поправя другите. Отива в Париж и говори на един келнер по френски. Говори, говори му - не разбира келнерът. Фъфли той тъй, тъй; най-после казва французинът, келнерът: “Ти говориш ли на английски?” Казва: “Да, може.” - “Е - казва, - говори ми тогава, да те разбере.” Той на френски говори - не може да го разбере.

И по някой път вие и на себе си не знаете как да говорите. Научи ли се как да говориш на себе си? Обезсърчиш се - ти не знаеш как да

говориш на себе си. Паднеш духом, всичко помрачее за тебе, вкъщи не ти се иска да влезнеш. Никого не искаш да видиш. Неразположен си, търсиш гората. Търсиш да размишляваш в себе си, да укрепнеш. И казваш, че демагнитизирал си се. Ще каже някой, че не си се поналял малко. Някой пък мисли, че много е ял. И иде после да пости. Но да го питаш този човек защо не иска да срещне хората - и той не знае. Че не иска да ги срещне, е факт. Казва: “Не съм разположен.” Но защо и за какво, той не знае.

Е, тези са такива, временни състояния. Някой път идат ви такива, временни състояния. Временни състояния, с които човек не може да се справи. Разположен си, весел си, погледнеш - на другия ден всичкото това разположение се е махнало. Днес гледаш - целия ден все се усмихва, скача, киска се, а на другия ден видиш - навел си главата, замислен си. Всичко у него е затворено. Казвам: Баща [ти] умря ли? - “Не.” - Майка ти? - “Не. Всичко е наред.” - Нещо да не си болен? - “Не съм и болен. Криво ми е нещо.” Но фактът е, че щом тебе ти е криво, в света някъде има нещо криво. Най-малкото, щом си ти тъй неразположен и почнеш да гледаш мрачно, непременно трябва да знаеш, че времето, някъде и то плаче. Няма такъв случай, дето човек като почне да плаче, да не намери времето и то да плаче. Непременно по цялата Земя ще намери някъде и времето [да] плаче. Нищо повече. Ти две сълзи проронваш, а то милиони проронва. Ти спираш да плачеш, а то не спира да плаче. Сега, не се знае човек ли накарва времето да плаче или времето кара човека да плаче. Пък не си само ти, който плаче в дадения случай. Та, не се знае. Има хиляди други - когато ти плачеш, неразположен си, хиляди и милиони хора има, които в даде-ния случай имат едно неразположение.

И сега, кой е причината на туй неразположение? Но никой не му търси. Когато ти си радостен и весел, хиляди има, които са весели, и Слънцето е весело и грее. Някой път ще кажеш: “Понеже аз съм весел, всички са весели.” Или: “По-неже аз не съм весел, и другите няма да бъдат весели.” Щом е за радостта, ние всякога сме готови да кажем, че

причината сме ние. Психология има у хората. Щом хората се радват, казват: “Аз съм причината. Ако аз не съм весел, те не могат да бъдат весели. Аз ги правя весели.” Но щом са мрачни и скърбни, казват: някой друг е причината, а ние себе си тургаме тогава на опашката. А другите правим причина на скърбта. Защото, щом ти си причина за страданията, тогава трябва да платиш. А какво право имаш да правиш да правиш хората да скърбят? Питам сега: Защо, когато правиш хората весели, те не питат: “Какво право имаш да правиш другите хора да са весели?”, пък когато си скърбен, ще питат: “Какво право имаш да правиш да скърбят хората?”

Сега, това са външни неща. Сега, учениците имаха възможността, те имаха Христа със себе си. Влезнаха вътре и се плашиха, че хляб няма да ядат. Казват: “Ще гладуваме”, някъде далеч в пустинята. Питам: Какво впечатление направи-ха двете чудеса, които Христос направи? И въпреки направените чудеса, те пак си мислят по обикновеному, както сега си мислят хората.

Има една страна красива в живота. Красивата страна е неразбраната страна. Красивото е и неразбрано. Красотата е негодна. Красотата си има своите добри страни и хубави страни, но красотата си има и своите негоди. Като красив, ти си свободен. Отдето минеш, всеки ще тръгне отподире ти; ще те погледа, като че прави някое изследствие. Той ще види та очите ти, носа, косата, всичко туй, и ще иска да те пипне. Не че хората мислят лошо, но го интересува, тъй като погледне, прави му впечатление; но си казва: “И аз да съм така красив като онзи.” Всички го имат за образ. А онзи, когото гледат, му е малко досадно. Защото красивия човек, никой нищо не му дава, а всеки иска да вземе нещо. Дотогава, докато човек мисли, че красотата може да му допринесе нещо... Че допринесе нещо, но същевременно ще ти принесе и някаква досада.

За пример всеки казва, че търсим Истината. Но като намериш Истината и те направи свободен, и най-малката погрешка, която

направиш, Истината ще ти я каже. Няма да остане тъй да мине. Истината ще ти направи забележка.

Тогава вие ще се намерите в противоречието на някой мъж, който има една красива, но възискателна жена. Не знаей, на мъжа като му турят една красива възискателна жена, по-хубаво нещо зарад него няма, но и по-голямо зло заради него няма. Той може да бъде хубаво облечен, всичко туй, хубаво изтъкмен, но каквато погрешка направи, няма да мине тъй - цензура.

Аз вземам жената в смисъл: има известни машини в съвременните трамваи, дето хроникират; или часовник, който се движи - той тъй е направен, че хроникира изтеклото време, отбелязва.

Казвам сега: Като ви говоря по някой път, аз говоря едно, аз имам предвид едно, а вие разбирате друго. Та се намирам в положението, някой проповедник като проповядва все за покаяние. Да кажем, че на вас проповядвам за покаяние. Аз още не съм засегнал покаянието. Много работи съм засегнал, но покаянието не съм засегнал. Ще проповядваш веднъж покаяние, втори, трети път, четвърти път. Казваш: "Покаяхме се вече."

Погрешката седи - когато някоя домакиня направи хляб, трябва да го омеси хубаво. Вие всички сте месили хляб. Но там има изкуство. Аз съм гледал специалисти, домакини има по месенето. Та, има едно различие. Някой път някоя домакиня казва, че не омесила хляба; намират причина, че хлябът не е добре омесен. Други намират причината, че не е добре опечен хлябът. Трети намират, че брашното не е добро. Все намират някъде причина. Питам ви: Че как се меси хляб? Казват: Мачкат там нещо, тургат малко вода, сол, брашно, мачкат, но особени специалисти има, да се меси. Тестото като го обръщат, у някои обръщането върви особено, по особен начин. Та го омесват хубаво. И после, трябва добре да се опече. Някой път домакинята е имала добро желание, месила го е, но не го доомесила; или пекла го и не го доопекла. Не е виновата жената. Не се е

доомесил или не се е доопекъл - кой е крив? Като ще месиш хляб, вземи от прясно брашно, че да правиш хляб.

Има един анекдот: Като отишли всичките зърнести растения на война, отиват да бранят своята свобода. Та на просото [се] паднало да брани хората. Казват му: “Ти ще ги храниш, на хляб ще ставаш.” Казва: “Ами на млина и на баница?” Казало му житото: “Ти на хляб стани, та за баница не мисли. Ти само хляб ако можеш да станеш - добре. За точено - остави го това настрани!”

Та сега, всичката ваша погрешка седи в това, че всички вие искате да станете на точено. Ето погрешката къде седи. Много мъчно човек става точен. Малко двусмислено: точено, с точилка значи. Има една страна да се възпита човек. Има два начина у човека за възпитанието на човека. Единият начин е за съвършените, а другият е за несъвършените. За съвършените - никога няма да му говориш ни за неговите добродетели, ни за неговите погрешки. Нищо повече. Съвършения не може да го хвалиш, нито може да го кориш. И ако го кориш, ще съгрешиш, и ако го похвалиш, пак ще съгрешиш. Ще държиш там устата си затворена. А пък за другите, за несъвършените, там все ще му покажеш, ще го похвалиш и ще го укориш.

Сега, двата метода не могат да се приложат. За пример сега вие може да мислите какво искам да кажа. Да кажем, показвам ви една бучка захар, която е бяла. Питате ме, сега, какво искам да ви кажа. Как наричат зетьовете майките на тех-ните другарки? (-“Тъща.”) Тъщата казвала на зетя си, ама преди да е станал зет, той още като годеник на дъщерята, казва му: “Сладък да ми идваш.” Той, значи, започва да идва по-често, зачестил. Колкото пъти той идвал, по-често и по-често, тя все му казвала: “Сладък да ми идваш” - искала да му каже рядко да идва, малко да идва. А той разбирал: сладко да идва значи често да идва. А тя искала рядко да идва - сладко да идва. Понеже работите, които често се случват, изгубват своята сладчина. “Сладък да ми идваш - казвала тя, - рядко да идваш.”

Та, и аз казвам: Добре да идваш! То е все същото - по-рядко да идваш. Те разбират сега захарта. Какво иска да каже? Какво искам да кажа? Ако вие ми покажете една бучка захар или аз ви покажа една бучка захар, какво искате да ми кажете, или какво искам да ви кажа? Искам да ви кажа: това захар ли е или не е захар? Ако вие ме попитате: “Това захар ли е?”, защо искате авторитет от мене? Ако аз ви кажа, че е захар, във вас ще остане едно съмнение: “Я е захар, я не е.” Аз държа една бучка захар. Питате: “Това захар ли е или не е?” Ако аз ви кажа, че е захар, ще кажете: “То е на доверие, това нещо.” Аз нищо не ви казвам. Подавам бучката и мълча. Питате вие: “Защо ми подаваш бучката?” Да опитате. Това, което опитваш, то е по-вярно, ти го проверяваш. Ако аз проверя това, аз знам, че е захар, имам впечатление за това. Може да не ви дам тогава; на моето доверие може да мислите, че е захар или не.

Има известни неща, за които вие не може да се ползвате, ако не ги опитате. Има неща, от които аз сам мога да се ползвам, вие не може да се ползвате. Има нещо, от което, ако вие се ползвате, аз не мога да се ползвам. Сега, по някой път от вас някои потвърждават, че е така. Има неща, за които не твърдят.

Сега размишлявайте в себе си. Има неща, които, щом ти се ползуваш, аз не мога да се ползвам. Има неща, ако аз се ползвам, вие не може да се ползвате.

Та казвам сега: Трябва да влезнете в ония разграничения. Вие разбирате нещата за покаяние, за любов. Но и любовта, и тя мяза на захарта. Ти като говориш на един човек за любов, не може да се научи той на любовта. Не, докато говориш за любовта, тя остава неразбрана. Вие сте писали любовни писма на вашите бащи, на вашите майки, на вашите приятели, на вашите сестри, братя и пр. Пък сте писали любовни писма скрито по някой път от баща си. Скрито сте писали любовни писма. В гимназията като сте били, като ученици, скрито сте писали любовните си писма. И като ви хванат - из училището навънка. Който ходи в училището, не е позволено да пише любовни

писма. Аз ви цитирам неща, които не са общи за всички, но стават. И ако една жена, която е женена, и пише на един друг женен мъж любовно писмо, за любов говори, цял въпрос става. Защо? За женен като пише любовно писмо, не е позволено и е опасно. А като не е женена, може да пише. Казват, донякъде урежда си работите. А щом си е уредила работите, няма право да пише любовни писма. Е, това са разбирания.

Казвам: Има едно състояние у човека, едно разбиране, което освобождава човека от всичките вътрешни противоречия. Трябва да имате тази опитност, да знаете какво нещо е да се освободиш от вътрешните противоречия. Има едно противоречие външно. То е неизбежно сега в живота. Външно противоречие е то. Но има едно страшно вътрешно противоречие, от което трябва да се освободи човек. С външните противоречия човек може да се справи, лесно е, но с вътрешните противоречия мъчно се справя човек. Най-първо трябва да се разбере противоречието външно ли е или вътрешно противоречие.

Или по някой път вие усещате едно външно противоречие и едно вътрешно противоречие - образуват едно отчуждаване. Вие, запример, не знаете произхода и причината на отчуждаването. Някой път вие се усетите отчуждени. Но всяко отчуждаване следва от две противоречия - едно външно и едно вътрешно. Така става отчуждаването. Усещаш ти, че се отдалечаваш. Да кажем, качиш се на един параход. На брега е параходът, вашите близки са на брега, изпращат ви, близките ви са там. По едно време параходът се отдалечава, вие махате с кърпичките си до известно време и изгубвате ги и изгубвате се. И тогава ви нападне една тъжна мисъл, пораздруса ума ви. Да кажем, минавате Великия или Атлантическия океан и вие си казвате: “Дали ще се върна в дома си, дали ще ги видя?” Отчуждавате се и се зароди една тъга във вас, тъжно ви е. Тъжни чувства ви влизат в ума.

Та казвам, някой път вие казвате: “Ние се отчуждихме.” Причината на отчуждаването може да е външна, може да е вътрешна. Когато е външна, други са условията, а когато е вътрешна, ние сме причината. Тогава, щом си се отчуждил при външните условия - отчуждаването, да кажем, тръгнал параходът, ти не можеш да се върнеш. Да кажем, може ти по погрешка [да] си влязъл в този параход. Допуснете, че вие по погрешка си хванал, да кажем, тази линия, и си се качил на парахода - съзнаваш, че си взел кривата линия. Но пара-ходът няма да се върне назад. Той тръгнал веднъж, някой английски параход, той няма да се върне назад. Какво ще правиш тогава? Тръгнеш, да кажем, от Ливерпул или от Хамбург, както едно време, и отиваш за Ню Йорк. Следующа-та станция, дето можеш да поправиш погрешката си - ще идеш в Ню Йорк и ще вземеш обратния път. Но пари струва туй.

Има една вътрешна страна на живота. Едно неразбиране има. Вие говорите за любов, но в любовта на Земята има едно различие. Ти казваш, че се говори по някой път, че всички хора трябва да ги обичаме. Но щом обичаш някого, в тебе ти вече имаш едно пристрастие, без да знаеш това. Пристрастие имаш. Все-таки онзи, когото обичаш, тъй ти е на сърцето ти, на него все ще дадеш повече. Към него си снизходителен, недовиждаш погрешките му. Работите лесно поправяш (минават). Но когато не обичаш някого, някой път ти си правиш оглушки. И някой път вие не разбирате причините защо обичате някого повече. Не че е лошо, но има пристрастие. А друг по-малко обичаш. Но едно пристрастие имаш, че на едното ще дадеш повече.

Питам сега: Ако вие обичате едного повече и ако той ви обича повече, каква е печалбата? Има някаква печалба. Но в какво седи печалбата, не знаеш. Или, ако не го обичате, тогава? Имате една малка загуба. Но не знаете в какво седи загубата.

Един апаш, това в Англия се случва, понеже в Англия не е позволено просенето, да просиш. И ако те хванат, че просиш, ще те

турят в затвора. Пък на просяците, понеже не им позволяват да просят, по-лесно е да станат апаши, отколкото да проси. Ако си просяк, в дрангулника ще идеш. В Англия не можеш да просиш, но можеш да идеш в един ресторант, да се изправиш там и да изпееш нещо. Там имаш вече изкуство! Но ако не си пял и туриш шапката, в дрангулника ще идеш. Ако си пял, ще влезне нещо в шапката. В България не е така. Сега, и тук не е така. По някой път вие тук, без да сте направили нещо, подлагате шапката. От английско гледище, това не е позволено; от българско гледище, това е в реда на нещата. И да ти дадат е в реда на нещата. От английско гледище, трябва да пееш и тогава да туриш шапката.

Сега, това са правила. И казвам: Има един начин, сега. Искам само да ви наведе на тази вътрешна промисъл. Много мъчно е човек да мисли право! Вие казвате, че може човек да мисли право. Няма по-мъчна работа от това да се научи човек да мисли право. Казва: логически. Каква ти логика? Всякога ти ще нарушиш всичките правила на логиката в мисълта. Има една мисъл отвънка, но вътрешно ти не мислиш право. После, да се научиш правилно, право да чувствуваш, много мъчна работа е това. То е още по-мъчна работа. И ако дойде да постъпваш право, още по-мъчно е. Да мислиш е мъчно, да чувствуваш е по-мъчно, а да постъпваш, това е още по-мъчно. Сега, когато срещаш един право-верен, той може да мисли, че постъпва така. Така е. Всякога той си мисли, че постъпва право.

Сега, каква е мярката? Всеки казва: “Да обичаш другите хора както себе си.” Е, в дадения случай, когато аз ви говоря сега, вас ви занимават много работи. И ако бих фотографирал вашите мисли, ако ви изнеса всичките ви мисли, да се види на фотография, ще видите какви ли не фантасмагории, които съществуват във вашите мисли. Такава една смесица! Туй всичко е скрито сега, но ако е на един екран, какво ще се види? Някой път вие искате да знаете какво мисли един човек. Добре, че не знаете какво мислят всички. Ако вие знаехте

всякой кой какво мисли вкъщи, не щяхте да се свъртите. Та вие ще се намерите в един свят - изкуствен свят.

Един от далечното минало дал на един свой ученик една задача: турга го в една местност, дето се събират все змии и съскат наоколо. Той му казал: “Ти ще гледаш само по пътя да ходиш и няма да се отбиваш. Докато право вървиш, тия змии са безопасни, те са изкуствени змии, които се движат.” И му казва: “Право ако вървиш, безопасни са змиите. Ако малко се кривнеш от пътя си, тогава ще дойдеш в стълкновение със змиите, по пътя, по който те вървят.”

Сега да допуснем, че по някой път и в хората има едно чувство - преувеличават нещата. И аз съм наблюдавал: чувството на преувеличаване у българите е много силно. Някой е видял едно малко змийче, такова, две педи, половин метър или един метър - такова малко змийче, и казва: “Ий, видях такава една змия! Три метра голяма и дебела като ръката ми.” Пък тя дебела, такова, като един пръст, малка. Понеже се уплашил, той избягал от змията. В него има едно чувство на достойнство, да покаже, че мъчнотията била много голяма, че той се отклонил от пътя си. И казва, че змията била много голяма, затова той се отдръпнал. А той видял само едно много малко змийче, не змия, но малко гущерче, че като минало, той опашката му видял. И мисли, че е змия.

Туй е вярно в умствения свят. Някои мъчнотии има, които хората ги преувеличават. Вземете преувеличението, дето казвате: “Мен не ме обичат.” Сега във вашата мярка какво е, че да познавате, че не ви обичат хората? С колко секунди, запример? Защото тези работи са тънки. Или казвате, че го обичат. И коя е мярката, с която ние можем да познаем, че един човек го обичат? Или казват: той е верующ или неверующ, или има разбиране. Има една вътрешна мярка, с която се мери.

Та, вие сте дошли до една област сега, всички почти сте минали разграничение на мисълта. Да стане човек господар на своите мисли и да стане господар на своите чувства и господар на своите постъпки.

Каквато и трудна задача да ти дадат... Дадат ти една трудна задача - веднага, като я погледнеш, да схванеш, че може да се разреши тази задача, или не може да се разреши. Или че е решима, или не е решима в даден случай. Или, в дадения случай известни мисли идат във вас, вие не може да се справите с тях. И всички онези, които са минали по пътя... Светиите най-големите мъчнотии са имали с разграничение на мислите. Двадесет години е бил този човек светия, дойде един момент на изпитание, ако дойде, той не може да ги разграничи. За пример разграничението, казва, позакъснееш малко, или дойдеш малко по-рано на гарата. Или пристигнеш на гарата с една минута закъснение - не е много закъснение, не е, но тренът е заминал. А идеш една минута на гарата по-рано - ти трябва да се спреш отвънка. Не на нашите гари, в Невидимият свят глобяват те. И рано като идеш, и късно като идеш, те глобяват. Точно на момента ще бъдеш там. Ако рано идеш, ще те глобят; и една минута като идеш по-късно, пак ще те глобят. Точно трябва да пристигнеш на времето.

Това е нещо непонятно сега. То е до един вътрешен морал. Този морал е валиден само за тебе, а не за другите. Туй, което е право, в даден случай то е право само за тебе. Ти трябва да разбираш. Ти трябва да разбереш, точно на времето да идваш. И законът се определя, да кажем, от едно място на кръстопът - друм, дето се прекръстосват пътищата: ако навреме минеш, с никого няма да си в стълкновение. Ако минеш или по-рано, или по-късно, тогава ще има стълкновение. Щом има стълкновение, или си рано дошъл, или си късно дошъл, тъй е.

Да кажем, сега вие искате да влезнете в Небето, нали? За вас идеята [е], че Небето е място на почивка, да се освободите от всички сегашни страдания. В Небето всичко е уредено. В небесния свят жилищният въпрос е уреден. Въпросът за храната е уреден. Въпросът за почивките, за всичко, е уреден. Всичко е уредено, предвидено е там. Като влезеш в Небето, всичко е уредено. Остава ти само едно нещо: да учиш! Да ходиш, да се разхождаш и да живееш добре! За

нищо няма да мислиш, откъде ще дойде храната, всичко ти е наред. Тъй. И в Небето така са предвидени работите, че никога няма да се отегчиш. Ако помислиш, че трябва да имаш много приятели, ще имаш много приятели. Ако помислиш, че приятелите са много - колкото искаш, толкова ще имаш. Ако ти дойде на ум, че сам трябва да останеш, сам ще останеш. Няма никой наоколо ти. Ти ще бъдеш сам. Колкото време искаш. Накъдето ходиш, жив човек не можеш да срещнеш. А тук, и да не искаш да ги видиш, пак ги виждаш. Щом ти дойде да не видиш човек, намисли никого да не видиш - никого няма да видиш, като че по цялата Земя само ти си. Сам ще бъдеш. Няма нито едно живо същество да видиш. Като ти домилят, че искаш да ги видиш, ще почнат: оттук един ще мине, оттам друг. Сега, за изяснение ви давам това.

Сега, съвършеният живот, съвършеното мислене - да създадеш един свят в себе си. Съвършената мисъл - един свят на невидимия свят - значи, каквото помислиш в себе си, да стане. Като кажеш лоша мисъл, да няма, да не видиш нито една лоша мисъл у тебе. А сега, ти не искаш лошите мисли, пък колкото не искаш, една оттук изскочи, друга оттам изскочи. Всичките изскачат. И ти мислиш, че си господар на положението. Никакъв господар не си. Мен често ми казват, минава някой, казва: “Учителю, на Тебе всичко се подчинява. Ти заповядваш на всичко!” Аз се усмихна в себе си, казвам: Още на комарите не съм се научил да заповядвам. На комарите, на бълхите, на дървениците, донякъде: като съм заспал, тя дошла и като стана - оставила си визитната си карта. И казвам: “Как не съм я видял аз!” И после вие сте неразположени, нали? Някой път неразположението на човека се дължи на присъствието на една негова мисъл; а някой път неразположението му се дължи на отсъствието на известна мисъл. Два вида неразположение има; те са тънки работи, не са само физически работи. Казвате вие: “Правата мисъл.” Правата мисъл, но има права мисъл в света. И те са прави. Имате един начин за самовъзпитание. И после, често казвате, сега четете Евангелието и

казвате: “Ние не живеем добре.” Добре, сега пишете една тема, дайте един проект на добрия живот! И как се живее добре? Не само да дадете проекция, но ти да се дадеш един модел! Вие сами да бъдете един модел. Да покажете как се живее добре. Не само в наброски, а една разработена картина. (Отлична тема, не с писалка, но с живот.)

Сега мисълта седи във вас Христос да ви направи съвършени. Тогава думите: “Бъдете съвършени както Отец ваш е съвършен”, как ще разберете думите? Сега, аз не казвам. Христос е работил за Своето съвършенство. Той е живял на Земята правилно. Дал е една заповед, казва: “Ако Ме обичате, ще опазите Моите заповеди. Ако Ме обичате, ще опазите.” Значи, опазването на заповедите показва, че любов имаме към Него. Само чрез любовта ще опазим заповедите. Според степента на любовта - и степента на опазването.

Е, хубаво. Сега срещам често, казват: “Аз съм окултист.” Идва тук преди няколко дена, мина един, той е окултист. Та ми разправя, сега, показва как диша, как си поправил здравето, всичко туй. Потупа си корема, гърдите, навсякъде, все е здрав. Мисли, че това е окултизъм. Това е мода на окултизъм. Облечен е той. Някоя дама се облякла добре, нагиздила се тя - това е външната страна. Това не е красотата. Това е външното облекло. Утре ако се разболе, тези дрехи нищо не ползват. Аз бих предпочел скъсаните дрехи със здраве, отколкото хубавите дрехи с болест.

Та, като ви говоря, вие седите и размишлявате тъй: как седи работата? Ще ви обясня как седи работата. Ще обясня вашето положение в какво седи, какво е. Като ме гледате сега и ме слушате, колкото може да разберете. Та, един отишъл на гости, на угощение. Сложили яденето, но най-първо дали едно изяснение как трябва да ядат. Говорят за яденето, а онези трябва да слушат. Разправят, че не трябва да бутат. Пък те казали: “Дано по-скоро да свърши, да си похапнем.” Пък той разправя сега.

Питам: Ако правиш угощение, ще държиш ли лекция на гостите или, като дойдат, ще кажеш: “Заповядайте и да започнем работата”?

Може някъде да забележите, че има много паници, голям шум, търкане на вилици. Можете ли да ядете на трапезата така тихо, без да направите никакъв шум? Че като турят ножа и хляба, да режете и тъй да е тихо, като че нищо не става. А при това да имаш една работа вътрешна. Ще има едно раздвижване.

И казвам сега: Вие сте на угощение и чакате да ви позволя да ядете. Трябва да ви покания да ядете. Аз ще ви позволя само при едно условие: да няма никакъв шум. Да мърдате ножовете, ръцете, всичко туй, но да няма никакъв шум. Всичко да бъде тъй музикално, че да се не наруши онова спокойствие. Защото всеки един човек може да го обезпокои неговият съсед. За пример как ще си държите ръцете? Нали трябва, като се турят ножовете, колко трябва да бъдете надалече, та да не буташ съседа си? Защото тъй ти можеш да го бутнеш някъде. И после, когато ядете, вие хвърляте поглед наляво, надясно, тъй крадливи погледи хвърляте. А не се позволява това. Ти ядеш, а очите ти играят наляво-надясно. В правилното ядене не се позволява да гледаш другите хора как ядат. Ако не знаеш, можеш да гледаш. Но всякога другите хора, ще ги оставиш свободни, да ядат както те искат. Всеки човек, като го гледат, той се безпокои. Най-първо срещнете вие един и искате да го опитате морален ли е или не е.

Сега искам да ви дам диагноза. Понеже диагнозите са както в медицината. Там често се дават диагнози за болестите. Тук, там за всяка една болест има диагноза. Та, много лекари, като дойдат до третата година, за всяка една болест те учат диагнозите. И тогава мъчно може той да се освободи от това. Ще тупа, чука, та хлопат с ръката си, да намерят признаците за болестите. Той има на ум всичките признаци на всичките болести. Ако заболее някой лекар, мъчно може да се излекува. Понеже в него се преплитат признаците на всичките болести. И той си мисли какво ли няма. От всичките болести има. Е, хубаво, тогава трябва да се дадат симптомите на здравословните състояния. Ако за всяка болест, колкото отделни болести има, и толкова отделни здравословни състояния има.

Следователно трябва да се даде и другата диагноза - за всяко здравословно състояние трябва да се даде и съответстващият признак. Е, какъв е признакът на здравословното състояние на търпението? Не [на] волята, на търпението. Или какъв е признакът на благочестието, на разумния човек, или на милостивия човек, или на нежния? Или някой път казваме, че мъчно може да се даде диагноза. По какво се отличава един груб човек?

Ако един човек влезе в къщата ви в духовния свят, ако един човек влезе във вашата къща, ти веднага ще знаеш дали има малко влага или много влага. В ду-ховния свят, ако ти имаш много влага, ако любовта ти е голяма, чувствуванията ти: чувствуванието значи - много вода имаш. А малко чувствувание значи: сухо е времето в тебе. И ако дойде един твой съсед, който има много чувствувание, всичката ти захар, която имаш вътре в тебе, ще овлажнее, макар нищо да не казва. Ако почне захарта не само да се овлажнява, а да се топи захарта, тогава, за да не се стопи захарта ти, тогава в тебе ще има едно желание твоят съсед да си върви. Голяма влага има. Или, ако дойде един, у когото чувствата са много слаби, ще забележиш, че водата почва да се изпарява тук-там от шишето. И ако седи един-два часа, изгубва се водата от шишето. Всичко това се изпарява. Той поглъща всичко това. И ти погледнеш: в това шише вода няма, или в котела. Причината къде е? Вашият съсед е много сух, изпил всичката вода. Туй на Земята как ще го наречете вие? В Невидимия свят го наричат изпарение, суша. А тук го наричат кражба. В Невидимия свят кражба няма, това задигнал, онова задигнал - изпарение има. Изпарили се работите.

Нали аз ви говоря за вътрешни състояния. Вие мислите, искате да влезете в Небето, да срещнете Христа, ангелите. Тъй. По някой път при мен са идвали мнозина и ми казват да ги запозная с някои адепти. Казвам: Аз съм ви запознал с доста адепти. С някои нови адепти да ги запозная. Казвам: Опасни са адептите. Той разбира да го запозная с адептите. В мен картината е много ясна. Казва да го

запозна с някой светия. И светиите са много опасни. Вие имате особено понятие за светиите. За мен туй, което хората считат за светия, то е друго състояние. Светията е опасен човек, адептът е опасен човек. И ученият човек, и той е опасен. Ако не си готов, опасен е този човек. Не че ще ти направи някое зло. Но дойде някой да те запознае с някоя красива мома - че, беля е то! Те ще те запознаят, че най-после, като се запали чергата ти, че трябва с вода да те гасят.

Е, питам сега, сега аз изяснявам едно духовно състояние с нещо, което може да разберете. Онова е неразбрано. А туй, което ви казвам, може да разберете. А от него може да направите един превод, за да видите състоянието какво е. Аз ви казвам състоянието какво е. Че няма по-хубаво нещо да се запознаеш с една красива мома. Но като я видиш - усмивката ѝ нежна, хубава, - че сърцето ти да не мръдне и да се не роди в сърцето ти нещо користолюбиво. И след време ще се роди друго едно чувство и съвсем ще се забъркат работите. И след туй, ако си млад, учил си се хубаво, като срещнеш тази, красивата мома, ти почнеш да ставаш такъв разсеян, четеш, четеш по математика и смяташ, разсеяна е мисълта ти, някъде хвъркнал умът ти. Умът отишъл при красивата мома. И после пак четеш, заспиваш.

И религиозните хора, често отвлечена им става мисълта. Писанието като четат, отвлече се мисълта някъде. (Учителят показва, че чете в Писанието и с ръка показва, че мисълта му отишла някъде.) И пак чете. Казват: “Този човек мисли сериозно.” Че, духовния свят вие не го разбирате. Духовният свят е свят на възможности, на красота. Като влезнеш там... Всичката беля иде от красотата. Като влезнеш там, такава красота! А понеже, като си беден на Земята, не искаш [да] слезнеш, да се върнеш на Земята. Всичко ти прави впечатление. Та, най-първо трябва да се справиш. И вече като дойдеш на Земята, към хората имаш отвращение, не искаш да срещнеш никого. Постоянно все за Небето говориш, за красивите чувства, другите да си вървят.

Аз имах един пример за една жена, евангелистка, мъж ѝ ми разправя на мене: “Остави се, евангелистка жена ми, откак се е влюбила в Христа, вкъщи не се свърта. Откъде го намери - оплаква се той, - вкъщи не се свърта. На събрание тук, там, при бедните ще отиде, откато се е влюбила в Христа, все ми брътви, говори ми за някой Христос. Не го виждам аз и се чудя, де го намери, та се влюбила тя в него? И като се влюби, вкъщи не седи вече, не се свърта.” Значи, тази жена не иска мъжът ѝ да я ограничава. Къде е вината? Има едно вътрешно неразбиране.

Та казвам сега: Аз като ви говоря, говоря не по метода на съвършените; по метода на съвършените, мълчание трябва да има. Не мълчание без да говориш, но има в света едно мълчание: всеки си разрешава сам всичките работи. Учени-ците на матура какво правят - всеки си работи сам, ангажиран със задачите си, всеки търси решението, работи, мисли и си намира задачата, разрешава я и си мълчи. Никой не гледа настрани. И всеки пише само своята тема. Може би се чува един малък шум, перото се чува, то говори, пише. Ученикът мисли, мисли, пише. Мисълта работи. Процесът на мисълта, това е писане. И казвам: Красотата е да имаш онова самосъзнание, че в даден случай, всяка една мъчнотия, която се подига вътре в тебе, която ти имаш, има един начин на разрешение. Всяко едно противоречие да знаеш откъде иде. И да знаеш как трябва да се разреши. И за всяка една спънка - същото. Че как ще примирите вие противоречията в света? Противоречията не може да ги примириш. Но има едно противоречие, дето ти трябва да се примириш с противоречията.

Представете си, че една мома ти причинява болка. Да ви приведа един пример. Един окултен пример е той. Един млад момък е ходил подир една красива мома, забулена била тя тъй. Пък той тръгнал отподире ѝ, само дано да види красотата ѝ. И един ден на нея ѝ дотегнало да ходи той така подире ѝ. Той търси един начин да може да я зърне, да види каква е красотата ѝ. И един ден тя се обръща и му

удря една плесница и още една плесница с ръцете си! Понеже тя си държала воала с ръцете си, та като му ударила плесниците, лицето ѝ се отворило и той я видял! И друг един момък видял това насреща и казал: “Брей, че удря тя! Ще му откъсне главата!” Тя като си заминала, че първият казал: “Колко хубаво ме помилва тя!” Той отива сега и седнал, почнали да му текат сълзите. Доволен, че я е видял! Другият пък казва: “Аз да съм на твоето място, при такива две плесници...” Пък първият му казва: “Ти да не смееш да казваш, че са плесници! Никакви плесници не са.” Той плесници не е видял, но той ѝ видял лицето! Та казвам сега: Кой е на правата страна? Този, който е приел плесниците, или онзи, който само ги е гледал отстрани? Кой мисли право? Единият казва: “Аз да съм, не го търпявам това нещо - две плесници.” Онзи пък казва: “Какво казваш ти плесници? Ти не разбираш нищо.”

И когато вие разглеждате Божествения свят и наредбите, които Бог е направил, и кажете като този, външния човек: “Как го търпиш това нещо?”, вие сте само един зрител. Вие не сте приели плесниците, вие не сте видели красивата мома. Някой говори за любовта. Ти като приемеш любовта, ти като този - на плесниците няма да обърнеш внимание, а ще въздъхнеш и сълзи ще излязат от тебе, ще бъдеш благодарен, че си я видял. А щом намериш, че по махането на ръцете тази мома ти ударила плесници, ти си само един зрител отвън. Донякъде схващаш, но външната наука, това не е разбиране. И някой казва: “Аз имам духовна опитност, това и онова съм опитал.” Не отричам вашата опитност, но вие може да имате опитността на онзи, който ходил подир момата. Тази мома има негодувание към него и искала да му даде един урок и му дава две плесници. Вие може да имате опитността на онзи, който само гледал това отстрани и казва: “Много силни плесници му даде.”

Та, има неща неразрешени. Кое е онова, което дало повод на онзи, младия момък да върви подир красивата мома? Тази мома изгубва равновесието - иска да го отдели от себе си и му удря две

плесници. И защо тази мома изгубила своето равновесие и му ударила две плесници, това е загадка. Но в дадения случай момъкът постига целта за себе си. За него един въпрос е разрешен: туй, което търсил - той я е видял.

Та, сега, на Земята и вие отчасти плесниците ще ги изядете. Непременно две плесници ще имате, така, хубави. Някой от вас като иска да види красивата мома, две плесници ще има. Нищо повече! Но в тия две плесници ти ще разбереш смисъла на живота. Ще разбереш вътре какво се крие. Може другите хора да не са доволни - нищо не значи, но ти сам за себе си отдалеч ще бъдеш доволен, че имаш известно постижение. Не е въпросът в страданието, но когато ние усетим, че в страданието има известно утешение, ние не съжаляваме. Ние съжаляваме за ония страдания, в които нямаме никакви постижения. Страдаш, но защо? - “Постигение нямам.”

Ето какво аз разбирам под постижение. То е, преди 60-70 години се е случило това нещо. Една млада жена имала мъж, когото много обичала и като умрял той, тя постоянно мислила за онзи свят. Вече не иска да се жени за никого, за никого не мисли, а иска да види мъжа си на онзи свят. Казали ѝ, че като иде на хаджилък в Иерусалим, там ще го види. Един ден тя отива. “Всичко видях - казва, - как служат, как се молят”, но само до прозореца като я довел калугерът и ѝ казал: “Този е прозорецът за онзи свят, но много рядко се отваря” и тя казва: “Всичко видях, но прозорецът, през който да видя моя мъж, не се отвори и не го видях. Много ми е жалко.”

Та, и сега хората всичко виждат, но само онзи прозорец не се отваря; и онзи, когото обичаш, и него няма да видиш. Това са мъчните работи в живота - как трябва да се живее, как трябва да се мисли, какво трябва да се прави.

Казва Христос на учениците Си: “Още ли не разбирате?” Сега вие сте вярващи и казвате тъй: “Какво ще се прави тази зима? Въглища няма, пък и дърва няма, пък и къщата горе малко капе; пък и тук хората - няма някой, на когото да се разчита. Защо Господ

направи света така?” Прави са тия работи. В един уреден свят животът тече по един начин; в един неуреден свят тече по друг начин. В пустинята по друг начин тече. Сега италианците в Абисиния, в някои отдалечени места, дето физически не могат да настъпят да занесат храна на войниците, та с аероплани им носят. Непредвидени работи и мъчнотии има.

Ако някои работи ние не можем да ги направим, [ако казваме, че] не е уреден светът, ние не разбираме живота значи. Всички говорим: “Да се живее добре.” Той е нареден, животът. И как ще живеят добре?

После, и друго. Ти отиваш при някого да ти помогне, ти искаш и втори път да ти помогне, а пък законът е такъв: понеже има, да кажем, на Земята има два милиарда хора, ти нямаш право два пъти да искаш от един човек услуга, ти ще обиколиш всичките тия хора и ще се върнеш. Един път всеки има право да ти направи една услуга. Ти десет пъти ходиш при тях и следователно разсърдят се. Един път ще идеш при всеки и ще обиколиш всичките тия хора, те са твои братя и сестри. Ще ги обиколиш и пак ще се върнеш. А да ги обиколиш нямаш възможност. Какво ще правиш тогава, кажи?

Да оставим този въпрос, то е пак физическата страна. В дадения случай ти си недоволен, а има един начин, по който ти може да излекуваш своето недоволство. В дадения случай в ума ти има известна тъмнота, значи твоето осветление е по-слабо. Светлина нямаш, а има възможност светлината ти да бъде по-голяма. За всичко има възможност, не изведнъж, но в даден случай има известни правила, по които известно недоволство, или известен недоимък, който имаш, може да се поправи.

Казвам сега: Пак прочетете 8-та глава и намерете онези мисли там. Казва Христос на учениците Си: “Още ли сте и вие като другите?” Христос сам е направил това чудо. На колко места казва да е нахранил учениците по този начин. Но Той си служи с двата начина. Единият начин, обикновен - да купят хляб; а само няколко

случая има, дето Той е употребил Божествения начин при увеличаването на храната. Но и учениците сега Му казват: “Нямаме толкова хляб, да нахраним тия хора.”

И по същия начин ние употребяваме. Разболееш се - търсиш обикновен начин за лекуване, търсиш един лекар и това е правилно, не е лошо. Но там трябва да платиш на лекаря за неговата визита, после ще платиш и за церовете; ще платиш и за онази, която те гледа - някоя милосърдна сестра, ще ѝ платиш. А в Божественото за нищо няма да платиш. Но и там ще платиш. Там ще дадеш благодарност, хвала на Бога, че ти помогнал.

Та, два начина има. Ти ще се наскърбиш - по два начина ще се лекуваш. Единият начин е: ще идеш при съседката си, при един твой приятел, ще му раз-правиш за своята скръб и временно ще намериш утешение. А може да се лекуваш чисто по Божествения начин. Сега аз не зная колцина от вас употребявате втория начин. Вие имате една болка, ходите да просите пари, разправяте: “Еди-кой си е болен, да го гледат лекарите.” Нали апостолите казват, от тях искаха да ги лекуват. Казва: “Аз пари нямам, но това, което имам, ще дам.”⁵ И онзи, болният, хромият, се излекува. Казва му: “Стани и ходи!”

Сега - приложението. Сега, вие тук наричате мястото “Изгрев”. Нали тъй го наричате? Защо “Изгрев”? Изгрев - то е един нов начин за разбиране на нещата. Има противоречие, двама души се скарали. Кой е новият начин, как се примиряват хората по новия начин? По стария начин знаете как се примиряват. Този, който е направил погрешката, той трябва да я поправи, да се извини. А по новия начин как е? По стария начин синът трябва да се изповяда на баща си, че е съгрешил; а новият начин, на който вие не обръщате внимание, кой е? Апостол Павел сам застава и казва: “Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше греховете.” Сега, по новия начин бащата се разкайва, а не синът. По стария начин

⁵ Деяния на апостолите, гл. 3, ст. 6.

синът се разкайва, по новия начин бащата се разкайва. И в онази притча, която Христос е дал за онзи, младия син, който отиде в странство, че като го видя баща му, разкайва се и казва: “Аз този, младия син не трябваше да го пусна, направих една погрешка.” И бащата прегърна сина. И синът, и той се разкайва. И двамата се разкайват сега. И двамата се разпределят.

Че какво значи това? Вие не сте разбрали това. Казва се: “И взе греховете Христос.” Този, Който не е съгрешил, понесе греховете на света. Значи Този, праведният, Той изглажда работите. Разберете сега онова, което се крие вътре. Сега не е разбрано, тъй го тълкуват, което не може да се приложи в живота. Тъй, както го тълкуват, то е едно учение, което не може да се приложи. Но ако се разбере тъй, както е всъщност, много могат да го приложат. И този метод за примирението е най-добрият, най-ефикасният. За Христа се казва: “И взе греховете, за да се примири.” И Христос е дошъл на света, за да примири света със Себе Си.

Тогава казвам и на вас: Примирете се с тогова, който иска да се примири с вас. Защото праведният, който иска да се примири с вас, примирете се с него. С кого се примирява човек? И Писанието казва: когато пътищата на един човек са благоугодни на Бога, Той - Бог - го примирява [с] враговете му. Значи не сме ние, които можем да се примирим с нашите врагове. Да се примириш ти с един враг, трябва да бъдеш по-силен, ще му покажеш, че той не трябва да си играе, ще го държиш в респект, сила ще употребиш. Но когато нямаш никаква сила, тогава ще търсиш онова примирение. Малцина има, които могат да се бранят.

На онези от вас, които сте тръгнали подир красивата мома - вървете, докато ви удари две плесници, оттам насетне не отивайте подир нея. Но трябва да заплачеш тогаз и няма да казваш, че ти ударила две плесници. Пък и тя ще си тръгне и тя като си замине... Сега няма да ви разправам какво е състоянието на момата. Нито за състоянието на момъка. Но той чешма ще стане. Представете си, че

вие имате един приятел, когото обичате. Но някой път той направи една погрешка и вие излезете от търпение и го обидите, кажете му нещо. И той усеща, че ти си го накърнил. И вие си заминавате. Той усеща сега, че каквото сте му казали, е право и той казва: “Право е това, което ми каза, каквото той направи.” И седи той замислен. И ти, като се върнеш вкъщи, и тебе ти стане мъчно, казваш: “Що ми трябваше, защо не си премълчах?” Във вас действа вече примирението. Казваш: “Аз трябваше да се покая.” А и в него има такова желание. Казваш: “Защо да не претърпя, не казах както трябва.” И почнеш да се самоосъждаш.

Сега и вие очаквате още нещо. Едно време стари приятели имаше и те чакаха, искаха да ходят, да имат опитността на апостолите, както във времето на Христа. Стари приятели имаше, които искаха да имат съзнанието на ученици, на апостоли, да им говори Духът отгоре и да тръгнат по света, че като замахнат, да обърнат целия свят. И постоянно казваха: “Не му е дошло времето. Но ще дойде времето.” То е едно криво разбиране. Кое време? Времето е всякога. Ако чакаш да дойде отвън времето, то може да дойде като дъжд, но то временно разрешава въпроса.

Христос имаше 12 души апостоли. Числото 12 показва цяла една епоха. То е една зодия, която показва пътя на цялото човечество. 12 зодии включват цялото човечество. И като ги изходиш, значи да дойдеш в съгласие с цялото човечество. Да разбереш какво нещо са зодиите - то са ония блага, които Бог е създал в този зодиак. Че като заобиколиш целия този кръг, в който живее цялото човечество, и да бъдеш тъй щастлив вътре. То значи да си в съгласие с всички живи хора в света. Срещнеш един грозен човек. Какво тълкувание трябва да направиш? Ще кажеш: “Една недовършена картина.” Направиш една погрешка - ще кажеш: “Работата не е свършена.” И всяка мъчнотия показва какво не си довършил. Не си довършил, недовършена е картината. Нетърпелив си, трябва да работиш или не може да мислиш правилно - картината не е досвършена. Ако мислиш правилно, не се

занимавай с чуждите картини, гле-дайте вашите картини. Всеки трябва да работи върху себе си. И трябва ви това за изкуството. Дотолкова, доколкото той трябва да знае да рисува.

Сега, две неща има. Кои са те? Погрешки отвън и погрешки отвътре; добродетели отвън и добродетели отвътре. Не се спъвайте с външните погрешки и с вътрешните. С външните, някой път не може да се справите с тях - по вашите закони, отдалечават се те от вас. А може да се върнат назад. А вътрешните погрешки, когато вие сам се отдалечавате - от вас зависи. Но някой път и вие може да направите някоя погрешка. Някой път и вие може да се отдалечите така, че и вие не може да се върнете. Представете си, че вие се раз-гневите на баща си и кажете: “Чакай, аз ще му кажа на него.” Някой път идеш при една канара, хвърлиш се долу, счупи се кракът ти и не може да се върнеш назад. Ако само идеш при канарата и поискаш да се върнеш назад, можеш, но ако идеш и кажеш: “Аз ще му покажа на него” и се хвърлиш долу, тогава баща ти ще те намери там, ще те вземе вкъщи и ще те лекува. Тогава и бащата ще се разкайва, и ти ще се разкайваш. Баща ти ще се разкайва, че те предизвикал, а ти ще се разкайваш, че си се хвърлил отгоре.

И често във всинца ви има желание от канарата да се хвърлите долу. Хвърляйте се както тези в Дианабад се хвърлят във водата. Американците имат едно развлечение - от 10-15 метра се хвърлят надолу с главата във водата. Развлечение е това, ако, като паднеш, няма опасност. Но, ако тъй се хвърлиш, че те удари по широчината на гърдите, мъчно може да издържиш от туя хвърляне долу.

Много вода поливате на вашите цветя. По някой път като минавам, виждам, пръстта излиза от поливане, а някои са така сухи, че всичките листа изсъхнали. Препоръчвам ви: Онези, които поливате своите много, идете да поливате и ония цветя, които не са поливани. Всичките саксии в света трябва да се полеят. Нито многото поливане, нито малкото поливане. Трябва да се работи. Остава ви на

вас една работа върху себе си. Един метод сега, един правилен метод за самовъзпитание.

Във връзка с туй вземете, като една задача за десетина деня, пета глава от Евангелието на Матей - за блаженствата. Някой път, от чисто духовно становище, тия блаженства, те са начини, методи или пътища, по които човек може да се възпитава. Прочетете, да знаете, във всеки един случай къде може да приложите по едно блаженство. Всичките блаженства не може да се приложат, но в дадено време известно блаженство може да го приложиш.

Там първото блаженство кое е? (*“Блажени низшите духом.”*) Започни с него - низшите, и постепенно другите блаженства: кротките, чистосърдечните и т.н. Най-първо във вас трябва да има една духовност, една духовна сила, която да образува духовното, защото необходима е сила. Най-първо необходимо е да имате силата. Имате една малка болест, да имате сила и да я премахнете.

Има известни болести, които трябва да премахнете, пък има известни болести, не ги бутайте тях. Има известни болести, те са за украшение. Да кажем, нещо ви бодне по врата отзад. То е едно украшение. Или нещо ви бодне в сърцето - украшение е това. Нещо ви бодне по гърба, в колената, на кръста - те са все украшения. Те са отлични неща, отлична наука по метеорология - метеорологическа наука. И ако вие бихте знаели тази наука, можехте да знаете колко сняг ще има, кога ще започне зимата, суха ли ще бъде пролетта или влажна, плодородие ще има ли, череша ще има ли, грозде, жито ще има ли, ще се роди ли. После, от пробаждания по колената и кръста може да знаете дали ще имате деца: мъжки или женски, кой ще бъде на власт, какво ще стане във Фран-ция, в Англия - предвидени са тия неща навсякъде. Някой ще ти каже някоя новина - това говорят тия пробаждания. А ти кажеш: “Олеле!” Има известни духове, пробадат. Има известни болки, които трябва да премахнете.

Та, помнете сега - чистата мисъл. Трябват чисти мисли, чисти чувства и чисти постъпки. Чиста мисъл [е] тази, [в] която красивата

мисъл е в началото, а грозната е в края; красивите чувства са, в които грозното е в началото, а [кра-сивото] - в края. Красива постъпка, в която грозното е в началото, а красивото - в края. Грозотата, това е само един воал. То е на "бал маски"*. Има една красота и една грозота.

Те са неща привидни.

Сега казвам: В новия живот трябва да проучавате себе си. Противоречията, които срещате, проучавайте ги и разбирайте себе си, за да разберете Божиите пътища. Защото, като разберете Божиите пътища, тогава вие ще дойдете до пътя на щастieto. Или, ако не разберете себе си, вие в правия път не може да влезете. Пък ако не влезете в правия път, онова, което Бог е определил за вас, вие не може да постигнете. Разбиране трябва. Все трябва да започнете правилно. И като разберете себе си, вие ще разберете пътя си. А в този път ще вървите, ще вървите в Божествения път, за да намерите благо, което Бог ви го дал.

Та, кои бяха двете неща? Как започнахме в началото? С двете неща. Сега съчетайте онова, което съм говорил. Ето как аз бих погледнал: Масажират един човек, ще му разтрия рамото с пръсти, той ще вика. Не е важно как го масажират, нито къде са го масажирали - по краката, по гърба, безпредметно е това. Целта на всичкото масажирание е да изчезне болестта. Ти ще оздравееш и няма да помниш къде са те разтривали. Туй разтриване не е нищо друго освен да даде ход на кръвообращението. Всичките разтривки имат за цел това. После, не е в голямото натискане. Да се даде ход на кръвообращението. Като си туриш палеца, навсякъде да се подобри кръвообращението, да се подобрят капилярните съдове, кръвта да се разпреди еднакво навсякъде и всичките части да се хранят еднакво. Кръвообращението е закон за храненето на тялото. Щом клетките се хранят хубаво, тялото е здраво. Щом храната не отива навсякъде, не става правилно хранене. И тогава се образува коремоболие, разстройват се капилярните съдове, тогава храната не може да премине навсякъде и вследствие на това се зараждат болестите.

Има друг един пример - че болестите се раждат по единствената причина, че храната не отива навсякъде и на някои органи се дава повече храна, отколкото трябва. И тия клетки, които ядат повече, и повече нечистотии изхвърлят. А нечистотиите се явяват, понеже много ядат. А в тази канализация тия нечистотии не могат да се изхвърлят и вследствие на това от яденето, от нечистотиите се образуват заболявания. Нищо повече. Тогава на някой човек му расте коремът, натрупване става. Тия клетки в стомаха не си довършват работата. Те ядат повече, отколкото трябва и се образуват тези мазнини. А пък този, големият корем, той е място за разплодяване на всичките болести. От корема се раждат вече болести. И главоболие се ражда, и коремоболие, и ревматизъм, и какви ли не болести се раждат. Коремът трябва да спадне.

Като вземете мярката на вашите рамена отгоре, кръстът ви трябва да бъде два пъти по-тесен от рамената. Щом коремът е по-широк от рамената, вие сте в едно аномално състояние. Или другояче казано: два пъти ако премерите шията си, трябва да получите размера на вашия кръст. Колко трябва да бъде вратът дебел? Два пъти мярката на ръката при китката - това трябва да бъде мярката на шията. Някъде ръцете са по-дебели от врата. Несъвместимо е това. Два пъти мярката на врата е нормата на кръста. И когато е два пъти, това е нормалният размер на врата; и ръката е два пъти размера на врата. И ако вратът е тънък и ръката - по-дебела, тогава шията е по-тънка от тази мярка. Някъде шията е по-дебела, а ръцете - по-тънки. Два пъти ръката е мярката на шията. Относително мерене има. Това е достатъчно. И два пъти мярката на врата е мярката на кръста. Защото кръстът ви трябва да бъде широчината на врата, а пък вратът ви трябва да има два пъти мярката на ръката. Тогава, значи, двете ръце могат да помагат на врата. Щом ръцете са по-дебели от врата, тогава ръцете не могат да помагат на врата.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7 ч 5 мин

(Направихме упражненията вън, на поляната.)

7 ч 25 мин

6-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 27.X.1935 г., 5 ч
сутринта, София - Изгрев

ГЕРОИ

5 ч сутринта.

(Небето покрито. Времето меко, не е студено.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

15-а глава от Марка

“В начало бе Словото”

В тази глава има две неща. Ако се разгледа от едно светско гледище, или от вътрешно. Непостигнати желания или неизпълнени идеали. Имате един човек, Който дошъл и очаква едно, а Го сполетява друго. Че Го сполетяват, се вижда, че в страданията Си не е очаквал това. Той идва със светли мисли и идеали, че хората ще приемат Неговото учение. А вижда едно от най-големите разочарования, които човек може да срещне в живота си. И то не един обикновен човек, но един, Който се нарича Син Божий. Той се вижда изоставен от всички.

И при всичкото това разочарование, хората вървят всякога по същия път и всички все очакват да се постигнат техните желания. Някоя тяхна светла идея мечтаят. Не забравяйте, че всички ви очаква такъв край. Вие казвате: “Не ми говори за това, то е за Христа. За нас по-другояче ще бъде.” Все същото ще бъде. Не може с вас да не се случи същото. Те, когато сте на кръста, няма да ви се присмиват. А на Христа, когато беше на кръста, Му се присмиваха. Той седя три дена в гроба. Ти, като влезеш в земята, ще седиш като един герой, ще те

търпят. Колкото и да се молите, няма да ви извадят из земята. Даже и вашите близки, които са ви обичали, ще проронят няколко сълзи, ще кажат: “Това заслужаваше.” Нищо повече.

Има една драма в света. По някой път хората искат да направят път на Истината. Пътят на Истината е драма и трагедия, комедия не може да бъде. В живота може да има драма и трагедия и комедия. Но когато кажеш: път на Истината и живота, там не може да има комедия. Дотогава, докато ти умираш и се раждаш, и трагедия, и драма, и комедия може да има. Когато престанеш да умираш, трагедията, комедията и драмата ще изчезнат.

Хубаво, какво трябва да научи човек? Защото, постижението каквото и да е, всяко постижение на Земята, всяко желание, всеки идеал, постигнат на Земята, е равносilen със смъртта. Който идеал и да постигнеш... Кой е постигнал нещо на Земята, че да бъде щастлив? То е най-голямата смърт, която може да те сполети. Ако постиженията на Земята е наш идеал, всичко е изгубено. Защото представете си, че всичките хора, че всеки иска да стане цар на Земята. Ако всички станете царе, какво ще бъде? Вие ще имате, по възможност, най-голямото постижение. Ако това не вярвате, станете пчелари, за да видите тия, най-видните същества - пчели - царицата, вътре тя снася яйцата, ще видите как тя избива своите деца. Ако рече едно от нейните деца да стане царица, веднага го убива, нищо повече. Тъй го хване и на общо основание го убива. По някой път има едно изключение, не прави така. Царицата по някой път се реши да напусне кошера, споразумяват се, казва: “Да нямаме голям спор.” Ако са две царици, старата царица с всички поданици, колкото има, ще си излезе навън из кошера. Или старата, или новата царица трябва да излезе. Другояче, ако една не излезе от кошера, една от тях трябва да плати с живота си.

Казвам: Във вътрешния живот, сега, влизате в една фаза в живота и трябва да наблюдавате. Онова щастливо зърно в хамбара, колкото и щастливо да е, което пожелае да се прослави, да излезе вън, в света,

непременно трябва да умре. И ако то не умре, ако не пострада, то не може да расте, не може да има живот в себе си. И на Земята страданията са хиляди пъти по-добре, отколкото задоволствата, които имате. Най-малко два пъти са по-добре страданията, отколкото някое щастие. Ако вие сте щастлив, богат човек, всички ви завиждат, материално ще ви завиждат. Ще се явят около вас мнозина, които ще ви ограбват. Ако сте бедняк, сполети ви нещастие, ще се явят някои да ви съжаляват. Тогава къде е разрешението на въпроса? Човек разрешава една голяма задача. Има едно естество и само чрез страданията човек може да се избави от него. И най-голямото богатство в света е скрито под мантията на страданието.

И действително, никой в света, няма друг човек в света, който да е страдал като Христа. В историята нямаме друг такъв пример, който е умрял така на кръста позорно и след 2000 години да има такъв успех както Христа. И ако някои пра-вят възражение, съвременните християни още не са възприели християнството, но на езически дух служат. Със старите разбирания живеят. В човека има едно старо разбиране и се забелязва в човека едно същество на голяма гордост.

Когато първият човек се постави на едно изпитание в райската градина, Бог го предупреди - тъй както е казано, то е за децата. Научно не е обяснено защо и за какво Бог казва така. Че Бог му казва просто така: "От плодовете на всички дървета ще ядеш, но от туй дърво няма да ядеш. Защото, в който ден ядеш, ще умреш. И ще изгубиш всичко." Свършва се въпросът и човек се поставя на едно изпитание. Когато дойде змията, онзи, ученият адепт, каза: "Не сте разбрали заповедта, така не е искал да каже Той. Вие сте много прости, деца сте. Той ви каза, че в който ден ядете, като Него ще станете." Обърна се заповедта. И тогава хората, без да проверят, го послушаха. Те се обезвериха в Бога и повярваха в другия, който нищо не беше направил за тях. Господ направи райската градина, всичко им даде, а онзи, който дойде да ги излъже, без да е направил нещо за тях,

щом им каза първата реч, че ще бъдат като Бога, бяха готови да ядат. Кое се случи сега?

Вие, запример, все роптаете, защо Ева яла. Че, няма някой от вас, който да не е ял. По три пъти на ден ядете. Сутрин ядете по един плод, на обяд и вечер ядете по един плод от забраненото дърво. Някой - по два пъти, но най-малко по един плод на ден ядете и се чудите защо са тия нещастия в света. Ама представете си един ден поне да не ядете от туй дърво - да не допуснете никаква отрицателна мисъл в ума си спрямо някого и да не възроптаете за нищо. Като един ангел - да не мине лоша мисъл в ума ви. Един ден поне да не мине. Някои минават за последователи на Христа. Тази добрина и животните имат. И животните са тъй добри. Като го нахраниш, и животното е добро. Но бутни го - хапане има, ритане има, мушкане има.

Сега, не мислете, че с този характер, който човек има... Тъй, както е сега човек, по никоя начин не може да влезе в Царството Божие. При Бога не може да иде. Ти може да идеш да живееш при Бога, но да идеш при Бога, не може. В Бога може да живееш, но при Него да идеш, не можеш. Че, ако ти не можеш да търпиш брата си, който е цар, искаш да го снемеш от трона, как ще идеш при Бога? В Царството Божие хората не са еднакви. Вътре ще забележиш, че има едно грамадно различие - и по знание, и по сила. Тук, на Земята, за да снемеш някого, трябва да направиш един комплот. И ако речеш в Невидимия свят да направиш един комплот, ти сам трябва да се състезаваш, както Давид с Голиат се състезаваха. Вместо да се бият всичките хора, двама души ще се бият. И който надвие, неговата страна се смята за победител. Но туй няма да разреши въпроса.

Във вас, във вашия ум седи мисълта: “Защо такива страдания?” Аз ще ви запитам: Защо ви е миенето? Сутрин като станете, защо се миете? Най-после, може да ви попитам: Защо ви е яденето? Че, не яжте. Какво има? Ами всичките ви дългове защо стават? Често казвате: “От борчове не може да се освободим.” От какво произтичат борchoвете? От ядене. Престанете да ядете и няма да имате никакви

борчове. Защо ви са борчовете? Искате да имате къща, да се подслоните. Защо идат борчовете? Защото искате да имате къща. Понеже искате знание да добиете, ще идете в някой университет, колегия, ще заборчлеете. Казвате: “Ако не идем в университет, учени няма да станем.” Привидно е така. Но знанието човек го има, той го носи със себе си. Питам: Кой е онзи, който досега е ял, че не е умрял? И кой е онзи, който досега градил къщи и пак не е умрял? Кой е онзи, който ходил в университета и пак не е умрял?

Сега, някой път лошото в религиите е там, че плаши хората. Без страх! Не е страхът, който разрешава въпроса. Страхът, то е най-голямата смърт. Това да не правиш, онова да не правиш. И човек казва: “Какво да правя сега?” И Моисей нарежда, като вземете неговите заповеди. Аз харесвам само първата заповед на Моисея: “да възлюбиш” - положителна е. Другите заповеди са все в отрицателен смисъл. Да не убиеш, да не крадеш, всичко това. Какво трябва да прави човек? На две плочи бяха написани заповедите. На едната плоча беше Божият закон, а на другата - човешкият закон: Не кради, не убий. А на другата - Божественият закон: Да възлюбиш Господа Бога своего с всичкото си сърце. Да имаш един ден, който да осветиш. Да почиташ баща си и майка си. Подразбира Бога, да почиташ себе си.

Казвам сега: Ако вие сравните вашето верую, което сега имате, ако сравните сегашните ваши вярвания с онова, което трябва да имате, с което трябва да се освободите - без страдания не може да се освободите. Всички искате да минете в света, да се подигнете, велики да станете и без страдания да живеете. И тогава страданията идат в света по два начина: едните ще се наложат, другите доброволно ще ги приемете. Петър искаше да убеди Христа, че няма защо да страда тук. Казва Му: “Аз с тебе ще дойда, ще напуснем еврейския народ, ще идем на друго място, няма какво да ни гонят тук. Някъде ще ни приемат по-добре.” Но Христос не прие това, казва: “Ти не ми говориш по Бога, ти търсиш своето удоволствие. Ти, Петре, не

мислиш по Бога.” Казва му Петър: “Какво ще стане с нас, ако Тебе разпънат, да не бъде зле?” Взе Го настрана и Му каза: “Ще се компрометиращ. После, Ти минаваш за Месия. Ако Те хванат и Те набият и Те разпънат, с нас какво ще стане? Ние, които Те следваме, какво ще напра-вим?” - “Я се махни - казва Христос - оттук, ти не мислиш право.”

Сега вие се спирате върху апостол Петър. Всеки ден вие се приближавате при Христа, казвате: “Господи, Ти пострада заради* нас. Пък какво искаш от нас този кръст?” И като се молите, молите да не дойде голямата беля до главата ви. Какво ще ви каже Христос? - “И аз се молих, и Мене не послушаха; и за вас да се помоля, пак няма да Ме послушат. Тази беля ще дойде до главата ви. аз се молих за Себе Си: ако е възможно, да мине тази чаша, да стане нещо, но не мина. И за вас да помоля, пак същото ще бъде. Мене не послушаха, и за вас ще бъде същото. Тази работа може да се поотложи малко само.” Тъй ще ви каже Христос. Какво ще правите тогава? Вие тогава ще се разсърдите, ще кажете: “Тъй ли? Не вярвам вече.” И пак ще те разпънат тебе [и ще] казват: “Тук един безверник.” И на кръста като умреш, ще кажат: “Ето един верующ! Един Син Божий!” И стотникът, като умря Христос, каза... (той не беше свещеник, но един римлянин, неверник, езичник), стотникът каза: “Наистина този човек е праведен! Наистина Този беше Син Божия.” И Писанието казва, че се били в гърдите някои, като са се връщали, разкайвали са се. Но този стотник се е замислил и казва: “Този човек тъй, както геройски умря” - римляните, като видеха геройски да умре някой, казваха: “Не е както обикновените хора. Той герой е, този човек!”

По някой път и вие се молите, като не ви послуша Христос, вие се обезверявате. Христос казва: “Ще дойде смъртта. И Мен не послушаха, и за вас ще дойде.” Като дойде часът, трябва да минете през този изпит. И тогава какво ви очаква? Да бъдете герои, понеже, като умрете, да възкръснете. Това ви оставям сега. Имате два живота, които се различават. Онези, които разбраха, знаеха Христа преди

смъртта; а онези, които Го видяха след смъртта, имаше едно различие в техните възгледи.

Та казвам: Ако вие някой път искате да знаете дали ще умрете или не, да ви дам един опит, да видите дали ще умрете или не. Ако може един ден да прекарате, без да мине една лоша мисъл през ума ви, от сутринта, откато изгрее Слънцето, докато залезе. Ако мине най-малката лоша мисъл, кандидати сте вече. Който и да ви каже, и целият свят да ви казват, всички ще бъдат лъжливи пророци. Казват: ами като умрете, хората ще ви погребат, ковчег ще ви вземат, 12 владици, много попове ще ви опеят, всичко туй. Ако си някой окултист, братята ще дойдат, ще държат надгробни речи: “Той беше отличен брат” и т.н. Всичко туй е хубаво. То е неразбиране. Човек трябва да умре и да възкръсне, за да разбере смисъла на страданието. Сега отчасти разбираме страданието.

Та казвам сега: Сега вас ви трябва да придобиете една черта на геройство. Трябва да знаете, че имате едно сражение, имате да воювате. Една война ще водите. Там учениците Христови разбираха и взеха два ножа, казват: “Достатъчни са.” Апостол Петър, като дойде, извади ножа и отсече ухото на едного. Казва Христос: Тази работа с нож няма да стане. Защото, като се браним ние, които не искаме да умираме, ще накараме другите хора да умират. Това не е разрешение на въпроса. Защото ти, който не искаш да умираш, като се браниш [от] противника си, ще го убиеш. Равносилно е тогава. Христос казва: Не се разрешава този въпрос с биене. Ние не искаме да умираме. Ние не приемаме смъртта. Тогава и другите ще минат по този път. И те ще минат по Божия път. Човек трябва да мине от смъртта към живота. От смърт в живот. Ако убиеш някого, ти отиваш от живот в смърт. Пък по този начин придобиване на живота няма.

Сега, аз не ви препоръчвам едно пасивно търпение. Човек трябва да бъде деятелен, трябва да работи, да издържа. Търпеливият човек бил пасивен, казва, няма какво. Христос на кръста имаше една борба, най-голямото сражение Христос имаше на кръста. Една вътрешна,

духовна борба. И там Той победи. На физическото поле [от]стъпи, но вътре в Себе Си води една война и победи. Всичките лоши мисли, които имаше, всичките изкушения, целия ад, който Го нападаше, Той изхвърли вън от Себе Си и не остави никого вътре. Той като взе камшика в храма, видя, че прекатури парите, но пак си продаваха в храма. Христос като взе този камшик вътре, не остави никого, нито един - изпъди ги, нито помен не остана вътре в Него от тях. Нищо не остана от старото в Него! Като вземеш камшика в себе си, всички неканени гости ще ги изхвърлиш във външния свят! Той не ги изби, но ги изпъди. Казва: “Домът Ми ще се нарече Дом за молитва, не за продан, не бакалница, бакалия няма да има. Дом раз-бойнически няма да бъде.”

Сега, като гледам, всички вие имате един надпис, надписът на някои е на гърбовете: “Голям нещастник, 5 пари нямам.” Гледам, на гърба на някого - 3 дена не е ял. Гледам на друг - не може да търпи, много сприхав, кибритлия. То са надписи, казва: “Да не буташ, кибритлия съм. Ако цъкнеш, запалвам се.” Всичките тия надписи, които са написани от всички прераждания на човека, човек трябва да ги снесе от себе си, тъй както змията сменя кожата си. Да снемем всичките подозрения. Какво ли няма в човека вътре. Някой път ние усещаме Божественото в нас. То е живо, то не може да умре. Казвам: Предстои ни една от най-големите битки, които трябва да извършим за свобода или смърт. То е свобода. Какво ще ми разправят за свобода? Като дойдеш в себе си - свобода или смърт! Ако предпочетеш свободата, ще приемеш смъртта; ако откажеш смъртта, ще изгубиш свободата, нищо повече! Вие искате да придобиете свободата си без смъртта. Свобода или смърт. Значи, ако приемем свободата, ако приемеш свободата, ще приемеш смъртта. Ако се откажеш от свободата, смъртта ще дойде. Ако се откажеш от смъртта, ще изгубиш свободата си.

Казвам сега: Вие, старите, учите младите, не им говорите истината. Като дойдете там, ще им кажете: “Трябва да се упражнявате,

битка, голямо сражение ще имате.” И в религията говорят на хората и ще турят залъгвания. Ще дадеш малко подаяние и ще се освободиш. Казвам: Не е така. Като дойде да се освободиш, трябва да дадеш живота си. Нищо повече! Живота си, който имаш, трябва да го дадеш. И като те хванат в тази война, никак няма да се задоволят. Имаме там, в Иова, Иов наполовина страда. Казват: страдающий Иов. Той наполовина страда. Той не можа да изкара войната докрай. Иов имаше синове и дъщери, те измряха, майката и бащата останаха. Като дойде щастието, пак ги народиха. Христос не беше женен. Иов имаше синове и дъщери, и жена имаше, тя и жена му не умря. Жена му казва: “Кажи лоша дума, една хула против Бога, да умреш.” Иов не каза това. Христос, нямаше кой да умре заради Него. За Иова имаше кой да умре - синовете и дъщерите му, добитъкът му. Христос трябваше сам да умре, нищо повече!

Сега вие, женените, временно има кой да ви замести - вашите синове и дъщери. Вие ще останете и пак ще ги народите. Но за неженените - кръстът. Женените наполовина ще разрешат въпроса, казват: “Ние не можахме да постигнем - синовете и дъщерите ни.” Неженените - няма кой. Или ще постигнат, или няма да постигнат. Едно от двете!

Сега ще направя едно разграничение. Жененият, то е човешкото естество у човека. Нежененият - това е Божественото естество. С човешкото може наполовина да разрешиш страданията. Като дойдеш до Божественото, ти трябва да се освободиш, там трябва да жертваш. Туй Учение е съгласно... Христос казва: “Ако не ядете плътта и не пиете [кръвта] Ми”. Човешкото у нас трябва да стане жертва, нищо повече.

Всички недоволства, които имате в света, тази сръдня, всички противоречия, които всеки ден идат до главата ви, не е нищо друго освен - човешкото взема надмощие. И Божественото е потиснато. То господствува над нас, а Божестве-ното е потиснато. То е като едно

малко дете, няма да стане. Човешкото властвува, често аз гледам навсякъде, евангелистите казват: “На кое ли място ще бъда?”

Като дойдоха двама от учениците Христови - те мислеха, че Христос ще стане цар, - и майка им казва: “Имай предвид нашите синове. Те са способни за управление. Единият отляво, а другият отдясно да бъдат. Имай ги предвид в Царството Си.” Христос я попита: “Синовете ти ще може ли да пият чашата, която Аз пия, и кръщението, с което се Аз кръщавам?” - “Може, герои са, може да пият чашата, те отдавна са пили чаши. Пък и може да се кръстят, кой ли не се е кръщавал? Като бръкнеш във водата, кръщаващ се.” Христос казва: “Чашата, която Аз пия, вие ще пиете, и кръщението, с което Аз се кръщавам, ще се кръстите, но отляво и отдясно на Мене е за онзи, за когото е дадено.” Тъй казва Христос на майката. Като я погледнал, казва: “Жено, жено, не знаеш какво искаш за своите синове. Те ще минат през туй, през което Аз минавам. След като минат, като възкръснат, тогава ще им дадат служба.” Ако Христос постъпваше по човешки, можеше да каже на майката: “Ще видим, ще имам предвид Вашите синове”, да я позалъже малко. Той казва, че ще пият чашата и ще се кръстят с кръщението, “но отдясно и отляво да дам, не е Моя работа”.

Та казвам: Няма по-сладко [от това] да умре човек, когато разбира какво нещо е смъртта! Няма по-сладко [от това] да умреш, защото в смъртта човек добива своята свобода. Няма нищо по-горчиво от да се родиш. Но понеже ние не разби-раме, като се ражда човек, се радваме. Но детето, като се роди, то заплаква. То веднага, още като приеме първата вдишка, кресне. Казва: “Има да ми страда главата.” А старият, като умре, не плаче вече. Който се ражда на Земята, плаче, че ще страда, а който умира, не плаче, понеже счита се щастлив. Казва: “Свършиха се всичките страдания!” Дотогава, докато човек се ражда, дотогава, докато човек умира, той не е свободен. Като умреш, ти тогава си свободен. Най-голямата илюзия, в която ние седим - ние чакаме тъй да се домогнем, да станем видни светии. Да

вярват хората в нас. Този да вярва, онзи да вярва. Онези, които вярваха в Христа, като Го хванаха, всички се разбягаха като пилци. Казва: Свърши се вече.

Всичките земни работи, на които вие разчитате, всички ще се разбягат и ще ви оставят. Даже най-преданите, като Петра, онези, които ви обичат, казва Господ, и той ще се отрече от тебе три пъти. Нищо повече! И след туй ще очакваш новия живот, когато Христос излезе от гроба и влезе в оня свят. Там им показва и всички разбраха пътя! И оттам насетне тези, апостолите, всичките тези мъченици, те с радост всички отиваха да умрат. Отива човекът да умре и пее. Той всред пламъците пее, всички мъченици с радост отиваха на кладата, не рони сълзи. Че, ти, като дойдат страданията, не може да гориш - какъв герой си? Дошъл някой, 4 реда сълзи потекли и окултист, разбира. Четири реда сълзи по-текли, гладен бил, два дена не ял хляб. Гладен бил. Казвам: Чакай, Христос пости 40 дена, а ти 40 дена не си постил. След 40 дена като постиш, аз съм готов да ти дам най-хубавия обяд! Като постиш 40 дена...

Та, един ирландски герой пости 80 дена и даде свобода на Ирландия. Това като влезе в другия свят, англичаните казаха: “Даваме ви свобода!” И тъй, както сте сега, тъй, както ви гледам, в първото сражение, аз ви виждам, че с тия ваши вярвания, които имате, палтата ви ще се намерят в хоризонтално положение. Нищо не се постига, ще се изгуби сражението.

Някой казва: “Аз съм търпелив човек.” Не е въпрос за търпение. Ще дойде, ти сам ще останеш на кръста, ще те заплуват, ще кажат: “Ехе, слез!” Ама да има някой. Ни баща ти, ни майка ти е там, ни приятели, никой. Ще кажат: “Я слез, да видим, ти си дошъл да оправиш света.” Какво ще правиш отгоре? Слушай, отдолу се смеят, какво ще правиш тогава? И във вас ще дойде разочарованието. Като дойде да умираш, някой път и на вас ще дойде, ще започнете да се съмнявате.

Казват за Толстой, когато умираше, казал: “Тъмно е.” Не е така светло. Няма никой около тебе - какво ще правиш? Не е така светло. Ще минеш през една зона, никой няма около тебе, тъмно е. Ще минете един момент на най-голямо изпитание, ще бъдете големи герои. Като дойдете там, няма да има никой около теб, ще останеш сам, никакъв брат, ни Учител, всички ще се изгубят.

Вие казвате: “Като умираме, Учителят ще бъде при нас.” Лъжете се. Лъжете се вие. Христос казваше: “Отец е в Мене и Аз в Него.” Но като Го туриха на кръста, казва: “Защо си Ме оставил?” Няма Го, значи! Онзи, Който беше в Него, Го няма. И казва: “Защо си Ме оставил?” Така е. И след туй римляните... След туй Христос се опретна, каза: “Неразбрана е тази работа. Тази работа е неразрешена. Каквото и да става, поставям Духа Си да бъде тъй, както Ти си определил.” Един въпрос неразрешен. Казва: “Този въпрос не го разрешавам.” Нищо повече. Има един въпрос в света, който няма да го разрешите. Ще останете сами, никой няма да има при вас тогаз. Понеже, както ви виждам, вие сте с раници, все големи войници. Някои от вас сте офицери, подпоручици, някои - подполковници, полковници, има даже и генерал-лейтенант. Отивате на война, куршуми има! И няма да се върнете.

И тъй, на вас ви казвам: Които отивате, юначество се изисква. Най-напред, ако приемете смъртта, животът ще дойде. Ако се откажете от смъртта, ще изгубите свободата си. Най-голямото разочарование в света, което не го искате, ще дойде. Туй да го знаете. Но ако приемете туй разочарование, ако приемете най-голямото разочарование - смъртта, след туй ви очаква най-голямото благо Божие - Божията Любов, вечният живот, дето човек се освобождава от туй роб-ство, в което сега е поставен.

Тази глава, която ви прочетох, там Христос мълчеше. Казват: “Ти ли си?” - “Безполезно е да казвам кой съм.” - “Ти цар ли си юдейски?” - “Ти казваш. Ако Аз бях цар юдейски, нямаше да Ме предават, но понеже не съм цар, има нещо, за което те искат да Ме обвинят.”

Сега примерът е: готви ви се един прием такъв, какъвто не сте виждали. Не се лъжете. Може да ви залъгват, трябва да бъдете герои. Там ще останете сам. И като останете сам, няма никой около вас, вие ще се освободите от всички заб-луждения. Сега вие, като има един, все се надявате. Но един ден, като останете сами, няма да има никой при вас, ще минете, ще знаете, че минавате от смъртта към живота. Ще почувствуваш онова, Божественото в себе си, на което трябва да разчиташ.

И казвам ви сега: Разчитайте на онова, Божественото! И се гответе! След година, 2, 3, 4, 5, 10, за вас най-много след 120 години, все ще дойде да се изправите пред този изпит. Да не би да умре някой от вас мърцина. Само тогава Христос казва: “Не се допирай до Мене, защото не съм възлязъл до Отца Си.” След възкресението Си казва, че не е отишъл при Отца Си. Казва: “Отивам при Отца Моего и Отца вашето.” Човек като умре, ще отиде пред Лицето на Бога. Само тогава ще видиш Лицето на Бога! Учениците казват: “Кога ще видим Лицето Ти?” Тогава ще бъдете задоволени. За да видиш туй Лице, трябва като Христа да минеш през кръста, през най-голямото страдание и след туй ще кажеш: “Отивам при Отца моего и Отца вашето.” Сега, при туй състояние, не може да идете. Сега може само да надзъртаме, отдалеч може да Го видим като една обетована земя.

Та, за да се явите пред Лицето на Бога, трябва да бъдете такива герои, че да сте се сражавали със смъртта и да сте приели живота. Тогава ще разберете какво нещо е свободата. Човек не може да бъде свободен, който не е дал едно сражение на смъртта. Да приемем смъртта, за да приемем живота. Да пожертвуваме своето човешко естество, всички свои човешки желания, които са временни, за да приемем в себе си живота, за да дойде животът в Божественото естество, да възприемем Неговия Дух. Това е приемането на Духа вътре. Всички, които повярваха тъй, приеха Духа. Които повярваха в туй Учение, приеха Духа и оживяха в Божественото естество. И всички, които се изпитваха така, отиваха и с радост умираха. Това е

първото учение на християните: с радост умираха, за да получат живота.

6.25 ч сутринта

Песента “Аз смея да кажа”

Да имаме едно малко размишление (5-6 минути).

(На поляната - упражнения. Времето беше доста хладно, но всички, в дълбоко вътрешно изживяване, хубаво се стоплихме от упражненията. Учителят направи с нас и други свободни упражнения с ръцете и стъпки напред и назад.)

7-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 3.XI.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

СВЕЩЕНИЯТ ОГЪН

5 ч сутринта.

(Общо небето покрито, но нещо прониква сияние отвътре. Днес е пълнолуние, но не се вижда месецът. Времето хладничко.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Ще прочета 6-а глава от Евангелието на Лука.

“В начало бе Словото”

Най-важните думи в прочетената глава са последните. От 46-и стих. Има едно положение, което човек трябва да пази. На физическия свят, за да бъде човек здрав, той трябва да пази онази топлина - една нормална топлина има, която поддържа здравето. Или тъй наречения, да пази Свещения огън в себе си. В човека има един Свещен огън, който гори. И този Свещен огън зависи от правилното кръвообращение, от правилното дишане, от правилната мисъл. Щом изгубиш този Свещен огън, тогава ще дойде обикновеният огън. Тогава почва димът, горението не става правилно, кръвообращението не става. Няма достатъчно светлина въщи, започваш тук-там да се буташ. И често човек търси, по някой път той търси извинение. Като прави погрешки, като някой път направи престъпление, току търси някой адвокат някъде, да го защитава пред съдиите. Сам не може да се защитава, понеже не разбира потънкостите на закона. И може да го хванат и да го съдят. И погледнеш, вземе двама адвокати, разправи

си и седи и не знае. И започнат адвокатите. И едва ли не те угасят Свещения огън.

Престани да правиш погрешки. Погрешката показва: няма Свещен огън. И защо си виновен? Защото си запалил ти друг огън, от димящия, и си направил не пакост на себе си, а си направил пакост на своите близки. Тогава от този огън излизат саждите и димът.

Та, не може да има един добър огън вънка от Свещения огън. Вънка от Свещения огън... Той е огън, който изпълня цялото пространство. Цялото междупланетно пространство е изпълнено с този Свещен огън. Защото огънят е, който поддържа живота.

Вие имате едно понятие, че огънят се пали и се изгасва. В обикновения огън е така. Всяка сутрин, като станете, зимно време, като станете, по-голямо внимание се обръща на огъня; а лятно време, само когато имате нужда, тогава обръщате внимание. Често, запример, се случва, че вие заболявате, и веднага се подига температурата във вас. Свещеният огън се отличава с едно качество. Той образува една приятна топлина в човека. И когато той гори, човек се усеща крайно разположен; когато той гори, ти усещаш едно разположение на душата си.

Или вие приближавате... Може да ви дам един пример: представете си, че вие сте пътували зимно време, в една зимна нощ, върнали сте се откън, имало е 25-30 градуса студ и ви приемат в една селска колиба, къща, и ви турят до камината, до огъня. И вие си турите ръцете и приемете една приятна топлина; и като седнете, сложите си ръцете към огъня. И усещате едно приятно чувство. Като приемете това приятно чувство, същевременно и ви отнесе една хубава дрямка, заспите - една почивка, подига се организъмът.

Когато гори Свещеният огън на човека, той придобива туй, хубавото чувство, което наричат хората: мир, спокойствие, вяра има, любов има на Земята. А щом дойде обикновеният огън, човек е неразположен, нервен, това няма, онова няма, всичко го безпокои. Тогава питат: "Защо идат безпокойствата?" Щом ти изгасне

Свещеният огън, всичките бели почнат една след друга да те посещават. Сега, някои от вас ще кажете така: “Та досега не сме ли имали Свещения огън?”

Тогава ще ви приведа друг един пример. Когато венчават някоя млада невеста, тя тогава нали си облича най-нови дрехи. Че невестата, туй е мярката. Най-хубаво обличат невестата. Ще я накичат тъй, както никога не са я кичили. Хубаво е облечена, и чисто, тъй! Хората, само когато се женят, обличат се. Свещеният огън загорява. А после, докато тя носи булото на лицето си, има този Свещен огън. Щом ѝ хвърлят булото, снемат ѝ булската рокля, тогава ѝ турят обикновената рокля и кажат: “Хайде сега на работа!” Аз наричам: обикно-веният огън дойде вече.

Та, сега, хубавото е само в празнични дни. Тогава ще се облечем добре, а през другите дни - някои скъсани дрехи, да се не оцапаме, ако имаме чистите дрехи. Та, по този образец, от този огън зависи. По някой път, понеже ние считаме, да гори Свещеният огън много скъпо ще ни струва, та по някой път го гасим и тургаме обикновения огън. Макар че пуши, по-малко разноски са там. И действително, обикновеният огън много евтино коства. Не се лъжете, [има] много несгоди в живота и болести, които струват много по-скъпо, отколкото Свещеният огън.

Разбира се, и ние имаме една опитност; трябва да преживеете една опитност. Каквото и да се говори, може да четете за огъня, много се е говорило за огъня, даже хора са почнали да се покланят на огъня, имало е огнепоклонници. И онова, което дава цена на Слънцето, то е онази топлина, онзи огън, който иде от Слънцето. И досега казват, мислят какъв огън има на Слънцето. Когато започне да загасва Свещеният огън на човека, и човек започва да задебелява. Най-първо започва да задебелява неговата кожа. Кожата задебелява. А пък на физическото поле кожата е носител на живота. Щом кожата е почнала да задебелява, вече тия, фините течения на човека не стават правилно и почват да се явяват много болести. Задебелява кожата, няма да ви дам

диагнозата, вие ще почнете да си попипвате кожата, като лекар, и ще се изпоплашите.

Вие не знаете какво нещо е задебеляване на кожата. Представете си, че имате едно дебело гемиджийско въже и и искате да направите един възел от него. Може ли да направите такъв възел, както от един тънък конец? Или пък може да направите една разлика. Веднъж аз си изваждам дрехата, една хубава (вълнена) дреха, дълго време не е употребена, платът много хубав. Понеже не е обличана дълго време, пък и нямамо кой да се занимава с нея, виждам, че някои разумни същества влезли в нея, та направили прозорци. И доста големи прозорци направили. Седи една сестра при мене, че ѝ казвам: “Тези архитекти са били молците, които са влезли и намерили, че тази дреха не е изплетена както трябва.” Тя казва: “Мишки са влезли, големи са дупките.” Казвам: “Не вярвам, ако са мишки, ще оставят своите визитни карти.” Намерили, че има нужда да турят прозорци под ръкава отдолу. После намерили за нужно отзад, на гърба, да си направят прозорци. И там турнали. След като гледах от едната страна, виждам, че не са имали достатъчно време да турят прозорци и от другата страна. Остава сега въпросът да мислим: мишки ли са направили прозорците или молците? И въпросът остава висящ. Казвам: Ще дадем някой голям авторитет да се произнесе. Онези, които знаят хубаво да плетат. Ще ги попитаме: “От мишки ли са или от молци са тия дупки?”

Та, по някой път, като дойдем и в духовните работи, като се направи някоя погрешка, ние питаме дали е мишка или е молец. Дали е мишка или молец, е все едно. Прозорецът е отворен. Дали е молец, малък дефект или мишка, но не зная кой е. Но от тия зидари тук аз не съм доволен - нито от едните, нито от другите. Усещам лошата миризма. Като отворили прозорците, развалили дрехата и оставили една миризма. И аз съм недоволен от миризмата на молците.

Та казвам: Когато Свещеният огън гори в човека, той оставя своето ухание. И когато гори другият огън, който е обикновен, и той оставя. Те са реални. Оставят всичките несгоди. Идва една млада сестра - заболели я двете плешки, и отзад плешките я болят, и отпред гърдите я болят, казва: “Не зная какво е станало - уж живея добре, храня се добре, пазя хигиеничните правила, откъде тази беля на гърба? Да не би да е дошла от охтиката?” Щом дойде тя, то е призовка за другия свят. Да я повикат. Иска да ѝ дам някои наставления. Казвам: “Никакви наставления - ще мине.” - “Как ще мине? Човек трябва да вземе мерки.” Казвам: “Мерки ще вземеш. Една доза ще измениш мислите си - мислова доза. Ще вземеш друга доза цялост: ще измениш чувствата си. Ще измениш и постъпките си.” Казва: “Нещо по-лесно, по-съществено. Как ще изменя мислите си и чувствата си? Толкоз време се мъчих да държа мислите си в изправно положение, и чувствата, и постъпките си, и тия работи се загнездиха по гърба ми.” Аз седя и казвам: “Не може да Ви дам никакви наставления сега. Идете дома, ще ви мине.” Тя ме гледа. Чета в очите ѝ, един поглед: че Учителят не се интересува; като че 5 пари не дава, че те боли гърбът. Тя иска да ми каже: “Че какво те интересува тебе, че ме мен боли гърбът?” Тъй си мисли тя. А на себе си аз казвам: “Позагаснал малко Свещеният ѝ огън.” Нищо повече. На мен си казвам: “Свещеният ѝ огън изгаснал.” При обикновения, димящия огън, тогава мислите са други, чувствата са други, всичко върви другояче. Как да ѝ предам Свещеният огън? Тя ще каже: “Какъв е той?” Без дим. Абсолютно никакъв дим няма, но една приятна топлина. Като те лъхне неговата топлина, като че живот носи в себе си.

Казвам сега: Ако тази сестра е тук, тя може да знае, защо я боли гърбът. Причината е Свещеният огън. Не че той е причината за болката. Отсъствието на Свещения огън е причина за всичките болести, които имаме ние, от какъвто и характер и да е. Дали са в мускулите, дали са в кръвообращението, дали са в нервната система, каквото и да е разстройство се дължи на това, когато този Свещен

огън не функционира. Тогава тялото не може да възприема ония жизнени сили, които поддържат и самия живот. Има в света един временен живот, който се предава на човека при обикновения огън; другият, Божественият живот, се предава при Свещения огън. И тогава хората го кръщават, казват: “това е любовта”, “това е чувството”, “това е мисълта” - всякак го кръщават. Христос казва: “Добрият човек по какво се отличава?” И тогава добрият човек...

Трябва да взема един пример из физическия живот, за да изясня една духовна истина. За пример се казва: когато на физическия свят един човек, който съгради къща върху камък, дойде наводнение, тази къща издържа, понеже има основа. А пък другата, която е съградена върху пясък, когато дойдат тия наводнения, не може да издържи. Казвам така: Свещеният огън в човека, това е основата, върху която трябва да се съгради животът. Всякога човек трябва да гради върху него. Казва там: “Бог е Огън пояждающ - Свещен огън.” Моисей, който беше посветен върху египетските тайни, знаеше почти всичко, което вещите, учени хора в Египет знаеха, трябваше 40 години да пасе овце, за да има една опитност, за да види какъв е външният израз на Свещения огън. Той един ден, като пасеше стадото, дойде до едно място, гледа една къпина, че гори и не изгаря. Учуди го това. Той знаеше, че там, дето има огън, нещата горят и изгарят. Той се учуди как гори и не изгаря тази къпина. И отдалеч той чу глас, който му казваше: “Изуй обувката си, защото мястото, на което стоиш, е свято.” Там чу един разумен глас, който излезе и говори из тази Свещена къпина. Казва: “Чух страданията на Моя народ и онова, което става в Египет. И затова съм дошъл от тази Свещена къпина да ти говоря.” Приблизително този пример изяснява туй, което искам да ви кажа. И в човека има огън.

В Новото Учение ние искаме да запалим Свещения огън. В какво седи Новото Учение? - Да запалим Свещения огън! Щом се запали Свещеният огън, всичко е свършено. То ще даде наука. Но огън

трябва. Тогава ще се яви животът, ще започне да функционира животът. А пък като няма огън, ще има кадеж.

И тогава се явяват разсъждения при един обикновен живот. При един обикновен живот ще имаме обикновени неща в живота; при един обикновен живот ще имаме една опитност, която аз имах. Преди години минах през Казанлък и ми дадоха доста големи мускали с розово масло. Турили го в шишета и аз ги окачих някъде. По едно време, години се бяха минали, може би една-две, и един ден ми дойде на ума да видя какво има в тези мускали, дадоха ми ги хората. Гледам, няма никакво розово масло. Мирише, но нищо няма вътре. Казвам: Дали тия са се подиграли или по погрешка ми дали празни мускали? Всичко изчезнало, изфирясало, няма никакво масло в мускалите - празни. Казвам: Това нещо, което се изменя и изчезва, то е правено на обикновен огън. Ония неща, които стават на обикновен огън, всякога се изгубват, не са реални неща. За пример едно розово масло, варено на един Свещен огън, никога не може да се изпари. То се изпарява и с хиляди години седи там. Тези шишета и досега седят в 66*, доста хубави шишета, с халкички такива направени.

Казвам: И вие сега мязате на такива празни шишета. Ако всичко изфирясва от вас, трябва да знаете, че е от обикновения огън, който гори. Има обикновени мисли, които изчезват; има обикновени желания, които изчезват - губи се туй, обикновеното.

Ще направя разлика сега, дотолкова може да направя един предмет ясен. Тия, обикновените работи в живота ще изчезнат. Щукне нещо из ума ти, ти не можеш да го намериш никъде. Не ти е потребно. Някой се мъчи да ти припомни. Тия, Божествените работи остават вечно в паметта. Те никога не могат да изчезнат. А обикновените работи всякога ще ги забравиш. И ако ги забравиш, благодари на Бога, че си ги забравил. Някой път напъваш ума си, да си ги припомниш. За пример ще осиромашееш.

Сега, да ви обясня от туй гледище. Обикновените работи са като моите муска-ли, аз разполагах с тях. Можеше да дойде някой да му ги

продам и щях да взема няколко хиляди от тия мускали. Отиде, изхвъркна всичкото богатство на муска-лите. Да допуснем сега, вие изгубите здравето си. После осиромашееш. Значи, богатството изфирясва, здравето изфирясва.

Ти се чудиш как Господ направил света така, да изфирясват тия работи. Не смесвайте тия работи с Господа. Господ е допуснал тия работи, за да види по какво се различава Божието от вашето. Всичко онова, което Бог е направил, е нещо постоянно и всичко друго, което съществува, което вие сте направили, е непостоянно.

Сега, практическата страна, каква е съществената страна: всякога трябва да се стремите да поддържате Свещения огън. Да направим едно малко различие. Човек има едно вътрешно различие. Как познавате от двама души кой е по-силен? Някой път формата показва, но някой път товарът, с който е натоварен човек, показва. Че онзи, по-силният кон носи повече товар. А слабият кон носи по-малък товар. Онзи, който е свършено слаб, него почти не му турят нищо, само самара си носи той. Някой път здравите коне са натоварени, а онези, които искат малко да се угоят през лятото, които са изпосталели, не носят нищо, освен самара си. Значи във физическия свят един кон, който носи товар, е ценен, повече пари му плащат.

Казвам тогава: Има два вида товари. За пример някой път ако [се] натовари един кон с ечемик или жито, той го помирисва, приятно му е, че носи ечемик. Казва: “Може да ми дадат и на мене от този ечемик!” Ако конят е натоварен с пясък или друго нещо... Вие психологически не сте наблюдавали, като срещнете един кон, натоварен с пясък, какво е състоянието му. Тогава той е недоволен, понеже няма нищо за него. Когато носи жито, когато носи хляб, ечемик, самият кон е доволен. По някой път вие сте натоварени с голяма скръб, казвате: “Голям товар имам.” Щом можете да го носите, вие сте силен. Щом имате голяма скръб, значи са ви намерили за силен и са ви натоварили. Казвате: “Дотегна ми да нося тия страдания. Не съм имал бял ден, искам да бъда радостен.” Че,

радостта, и тя е товар. Значи, ти искаш да се натовариш с ечемик. Аз правя сравнение. Като си натоварен с пясък, ти имаш обикновен огън - правя паралел, - когато си натоварен с ечемик, с жито или такова нещо хубаво, в което можеш да участвуваш, то е Свещеният огън.

Тъй щото, защо идат страданията? Дим има вкъщи - обикновен огън. И спасителното средство е да се запали Свещеният огън. Аз ще ви приведа същия пример, който казах по-рано, ще направя същата аналогия. По какво се отли-чава Свещеният огън от обикновения огън? При един голям земеделец, който работил на нивата, идват две млади моми. Едната - от аристократически произход, от милионери закъсали, тръгнала по света да си търси прехраната. Тя е угрижена, паднала духом. Идва до къщата - тя е затворена, момата седи и мисли, като дойде земеделецът, как да му разкаже страданията си, за да влезе в положението ѝ, и да ѝ помогне. Като някои писатели, нали знаете, като пишат, чудят се каква дума да турят, за да се харесат на хората. Иде друга една мома, и тя закъсала; като влиза, гледа къщата затворена, тя гледа къде е ключът. Отваря къщата, измита я, донася вода, намира брашното, отсява го, замесва хляб. Онази се чуди, какво голямо безобразие върши. Тя мисли, че ще има цял скандал, като се върне земеделецът. Намира нещо за ядене, сготвя всичко; връща се земеделецът, намира двете моми вкъщи - едната се разшетала, погледне: хлябът готов, яденето готово, изчистено, изметено навсякъде. Той се усмихва, като гледа такава спретната мома, казва: “Дойдох вкъщи, искам да се поотплатим, Господ живот и здраве да ти дава.” Разговаря се с тази мома, която шета. “Господ и тебе да ти дава, да ти плати така!” Тази мома има Свещения огън, а онази - обикновения огън. Тя чака да се изменят условията на живота, да дойде земеделецът, да я погледне усмихнато. Но той не обръща внимание на нея, но на онази, работната. Сега, как ще се разговаря земеделецът с онази, другата мома? Лични отношения са. Еднообразен живот: “Баща ми умря, много заможни бяхме. Баща ми добър човек беше, остави ме сираче; не само това - умря и майка ми.

Като умря баща ми, останах половин сираче. Като умря майка ми, останах цяло сираче. После умря брат ми, умря сестра ми - останах самичка в света, нямам никого около мене.”

Питам сега: Този, който така се оплаква, какво понятие има за живота? Баща му умрял, майка му умряла, брат му, сестра му умрели - четирима души умрели. Той има идеята на Настрадаин Ходжа, който казва: “Като умре жена ми, ще се свърши половината свят. Аз като умра, целият свят ще се свърши.” Не, баща ти не е умрял. Баща ти се е освободил от твоя тормоз; майка ти се е освободила от твоя тормоз, брат ти, сестра ти - също. И ти си останал сам да носиш товара. Те всички се освободиха и казват: “Хубаво стана, че се освободихме.” И тогава ти оставаш да живееш. И ако погледнете, в околния свят въпросът почти тъй седи. Бащата умрял, всичките най-добрите заминават и остават най-ленивите, най-мързеливите. Не иска да работи той, командуват наготово. При бащата седи, той го гледа и го потупва. Той от бащата имаше да вземе нещо. Брат му, сестра му умряха, той остана сам. “Нашият прокопсаник” - каже бащата и въздъхне и обърне се на другата страна. Работата на майката, на бащата, на сестрата остава на него. Той ще учи, нищо повече. Не е въпрос, че са умрели, ще учи занаята на баща си, ще учи занаята на майка си.

У тебе ще запазиш Свещения огън. Писанието казва: “Бог не е Бог на мъртвите, но Бог на живите.” И всички онези, които имат Свещения огън в себе си, те са живи. Няма какво да ги търсим. Те са при огъня.

Та, искам да ви представя, не може да има едно разбиране. Както и да разправят на един човек за живота, онзи, който няма Свещения огън, той си разбира едно. За пример може да разправяте на един човек, той дойде при вас, той най-първо не иска да ходи, той иска пари назаем. Казва: “Нямаш съчувствие, аз деца имам.” Той няма никакви деца. Казва: “Четири деца имам, жена”, пък той няма нито жена, нито деца. За да изкрънка нещо от тебе, така ще ти каже. Или,

за да изкрънка пари, ще ти каже, че следва в университета, вече последен семестър, осми семестър, още една година му остава. Пък той не е замирисал към университета, само приказва за университета. Или той ще каже, че е последния клас на гимназията, той иска да му се помогне.

Сега не искам да се спирам, тия неща аз ги давам за изяснение, за да разберете Свещения огън. Противоречията в живота се раждат от един вътрешен недоимък. Недоимъкът е винаги признак, че Свещеният огън не функционира - това е всичкото. Недоимъкът в каквото и да е отношение: в здравословно отношение или в чувствено отношение, или в мислено отношение, е само признак, че Свещеният огън в тебе не функционира тъй, както трябва - то е всичкото.

Сега, другите неща, няма защо да се занимаваме с тях. То си има ред правила, всичките религии искат да покажат пътя за най-добрия живот. Най-първо, ти не можеш да живееш един добър живот, както ти искаш, ако Свещеният огън в тебе не е запален. Казвате: “Ще дойде Духът Божий.” Когато дойде Духът Божий, тогава Свещеният огън трябва да е запален. Най-първо, когато Духът слезе отгоре над тия хора, в огнени пламъци, запалиха се тия хора. Това е Свещеният огън. Тук сте прави. Когато дойде Духът, Той ще носи Свещения огън. Хората по някой път, за запалването на Свещения огън казват: мръднало му сърцето. По някой път вие, когато ви мръдне сърцето... Не зная коя по-хубава дума да употребя. Мисля, има по-хубава дума. Аз няма да употребя дума-та “мръднало” му сърцето, понеже е физическо, но - стоплило му се сърцето.

Има едно стопляне на сърцето - то е Свещеният огън. Една топлина действа на сърцето от Свещения огън. И веднага тази закоравялост, тази грубост в тебе, всичко изчезне, всичко омекне, почнеш да мислиш, да чувствуваш. Най-първо, когато няма Свещения огън, недоволен си от всичко. Ти си най-добрият човек, недоволен си, като че целият свят е крив. Щом се запали малко Свещеният огън, ти минаваш в друга гама. Тогава се свързваш,

Свещеният огън свързва хората. Ако той не се запали, ти където и да идеш, този, Свещеният огън ще те заведе при хората. Който има запален този, Свещения огън, ако ти искаш помощ, ще я намериш само там. Хората, у които гори Свещеният огън, по това се отличават.

Или, друго изяснение. Само при големия извор, при изобилната вода ти можеш да идеш, никой няма да те смущава. Дето една вода капе, всички награкали и постоянно там речено-казано, речено-казано. Аз съм гледал, при някоя малка чешмичка има стомни счупени при голямото блъскане, всеки бърза, никой не чака. А при голямата вода, всички си наливат вода и почти мястото е празно. Когато Свещеният огън гори у човека, натрупването го няма, всичко е тихо и спокойно и всичко си върви редовно. Всеки ден върви по ред.

И сега вие ще ме попитате: “Ама ние от кои сме сега?” Един художник може да имитира огъня на платното и може да го имитира тъй живо, че ти като гледаш платното, като че гори. Там гори, без да изгаря. Един художник може да ти за-пали един свещен огън, ти можеш да се измамиш, да мислиш, че този свещен огън постоянно гори. Сега вие всички имате по една свещена картина с нарисуван свещен огън и все го гледате, казвате: “Гори нашият Свещен огън.” Аз се радвам на вашата картина, тя е на мястото си, но вие ще намерите този художник, който е нарисувал тази картина, да ви каже оригинала откъде е рисувал. Ако е прекопирвал от друга някоя картина, той не е художник. Ако той е нарисувал от Свещения огън, ще кажете: “На кое място е тази картина? И аз искам да ида на мястото, и аз искам да видя Свещения огън.” Че сте видели Свещения огън как гори на картината, е хубаво, но трябва да идете и да имате истинския Свещен огън. И там, от самия Свещен огън да вземете този вътрешен импулс. Художникът, който е рисувал, той не може да предаде повече. Туй, което той е предал, в нашето съзнание има предадена една картина нарисувана. Ще благодарите за нея. Но при художника ще идете да ви покаже къде е Свещеният огън. Трябва да се научите как да го поддържате. Не да го палите, но трябва да се

научите да поддържате Свещения огън в себе си. Той не може да се изгасва. Никога той не се изгасва. Но всичката работа седи в поддържането на Свещения огън.

Та казвам: Туй, което поддържа Свещения огън най-добре, това е Вярата, това е Надеждата, това е Любовта. Туй, което поддържа Свещения огън, това е Знанието, Мъдростта; туй, което поддържа Свещения огън, това е Вярата, това е Истината. Тия неща поддържат Свещения огън.

Свещеният огън, това е реалното у човека. Онези неща са отвлечени още. Любовта е нещо още много отвлечено. Туй, което чувствуваш. Бог е Любов. Бог е нещо много отвлечено. “Отвлечено” подразбира в този смисъл картина нераз-брана. Ние имаме известни схващания за Слънцето, но за неговата големина и грандиозност, за онова, което е в Слънцето, ние нямаме понятие. Както и да описваме, каквото и да описваме ние, от такова далечно пространство за Слънцето, какво е вътрешното състояние на Слънцето, ние не знаем.

Наскоро в “Мир” имаше една статия. Български[те] вестници събират такива окултни неща. Та, в “Мир” изнасят, изясняват слънчевите петна на какво се дължат. Та, след като привежда ред научни данни [на] сегашните учени хора за учението за петната, и най-после привежда и понятията на старите, тия учени адепти на изток, индусите както вярват. Те считат, тия петна се дължат на ангели, които излизат от Слънцето да носят Божиите благословения във вселената. Та, ангелите, като се връщали от своята експедиция, екскурзия, за да предадат, че са изпълнили Волята Божия, та като влизат в Слънцето, отварят големи дупки. Петната те правят. Как го изчисляват математиците, така обясняват. Един автор обяснява едно източно вярване. Той не трябва да обяснява работата на източното вярване. От сегашното гледище той обяснява: “Като хвърлите един камък голям във водата и водата разпръсква като гейзер.” И казва: “Ангелите като влизат в аурата на Слънцето със своя устрем, понеже се движат с голяма бързина, като се мушнат в аурата, тия пламъчета

изкачат нагоре и се отварят големи пътища, по които те се връщат в Слънцето.” И тия отворстия учените ги схващат като черни петна.

Че съвпада, този период за слизането на ангелите и тяхното връщане става в 11 години. Та, правят сега паралел с източните вярвания и изследванията на модерните учени хора и този период е пак 11 години. И се учудват. Един пе-риод: ангелите като излизат от Слънцето, докато се връщат в Слънцето, образуват се петната.

Та, сега, това не е до обяснението на нещата. Щом ангелите излизат от Слънцето, минават през Земята, ако имаш запален Свещения огън, те ще се спрат при тебе, ще ти предадат едно послание и ще си заминат. Най-малко трябва да имате една ясна представа за движенията.

За пример нека вземем, ангелите се движат с по-голяма бързина, отколкото бързината на светлината. Но ние вземаме, че с бързината на светлината се движат - 300 000 километра в секунда. Туй, което един ангел може да извърши в една секунда, един човек от вас му трябва 3000 дни. Три хиляди дни превърнете ги на часове. Три хиляди дни му трябва, за да изходи туй пространство. На вас ви трябва 3000 дни да преминете едно пространство от 300 000 километра. Туй, което ангелът минава в една секунда - 300 000 километра, на тебе, обикновения човек, ти трябва 3000 дни. Колко години влизат? (- “3 години.” - “10 години.”) Десет са много, но 9 и от 10-ата година няколко месеца. Та казвам: Каква грамадна разлика съществува в начина на схващането. Значи, туй, което един ангел може да извърши в една секунда, една каквато и да е работа, на тебе ти трябва повече от 9 години, близо 7 месеци и няколко дни ти трябва.

Та казвам: Когато у нас гори Свещеният огън, тия ангели се спират. Ангелите всякога се спират при хора, у които гори Свещеният огън. И за дълго време не седят на randevu. Той ако се спре, ангелът, при тебе една секунда, то е достатъчно. Той като е седял една секунда, за него е много, понеже те го считат като че е 9 години и няколко

месеца, че е седял. Той една секунда ако седи при тебе, ти ще считаш, че е седял 9 години и няколко месеци. Даже ако седи една 300-хилядна от секундата, то е пак приблизително на доста много. На колко време може да съответствува една наша секунда? По-малко време ще бъде тогаз.

Колко сега биха предпочели да остане ангелът, колко време от секундата бихте желали да остане при вас ангелът? (-“Постоянно.”) То е идеята постоянно, но то е несъвместимо, не мислете, че постоянно, туй е реално. Понеже нещастията, които постоянно ни следват, реални ли са? И безпокойствията, които постоянно идат, реални ли са?

Постоянните неща са непрерывни. Туй помнете за реалността. Там, дето става прекъсване на нещата, прекъсване на каквато и да е реалност, дето става едно прекъсване, то не е реално. При неща, при които не става никакво прекъсване, тия непрерывни неща, те са реални неща. Дали вие ги съзнавате или не, то е друг въпрос. Но в самите неща, в същността на нещата, дето няма прекъсване, там е реалното. Запример, ако в твоя живот, ти в младини си мислил едно, а в старини - друго, станало е прекъсване, ти не си бил в реалния живот. Ако ти облажаваш живота на младините си, а не си доволен от живота на старините си, ти не си в реалния живот. Животът, и в младини, и в старини е един и същ. Но за нас има стари и млади.

От гледището на Свещения огън млад и стар съвсем другояче може да се обяснят. Идеята за млади и стари е съвсем възпитателна идея. Например каква е разликата, казвате: “Едно време бяхме млади.” По какво се различава младият човек? Може да дадете едно изяснение. Най-същественото, което отличава младия? Същественото, което отличава стария? Има някаква разлика. Но това ни най-малко не подразбира, че е съществена разликата. В духовния свят старите хора са много подвижни, те са подвижни като светлината, а пък младите са инертни, те се движат едва, едва пъплят. Както на Земята старият е неподвижен и младият е подвижен - напълно обратното. Та,

на Земята младите са на правия път, а старите са на кривия път, в движението. А в духовния свят, от това гледище, старите са в правия път, а младите са в кривия път. Затуй, понеже и духовният свят, по някой път той приема повече стари хора, понеже те са по-пригодни от младите. И от младите много малко кандидати има. А старите, всичките са кандидати за онзи свят. А там, като дойде до младия да го приемат, те го прегледат, там има комисия, като го прегледат, те казват: “Да се върне назад, той не е за нас.” А като дойде последният, някой стар, казват: “Годен е тук, в първите редове.”

Сега ще разберете същността на нещата. Сега старият ще каже: “Дано не се случи това на нас.” Аз обосновавам сега само идеята: старите хора са кандидати за другия свят. И старият човек като умре, веднага го хвърлят в Свещения огън. Най-първо плашат ги хората. Казват, че ще те турят в огъня - в ада. Пък то действително, като умреш, ще те хвърлят в ада. А пък адът, това е ад. И на Небето, и на двете места има огън. И в ада, и на Небето има огън. Само че в ада има привиден огън, който гори, а в Небето има Свещен огън. Та, най-първо ще минеш през адския огън и ще ти настръхнат космите от всичките страдания там. Старите хора само ги турят в правия път, те димят, кадят вътре. Като се запалят в ада, изведнъж всички отиват горе, в Небето.

Сега, това не е така, само за обяснение. Сега не искам да го вземете буквално, да кажете, че е тъй. В Свещения огън ти не можеш да намериш нито едно недоволство. Щом се намери в тебе една мисъл на недоволство и едно желание на недоволство, то е признак вече, че не си в Свещения огън. В Свещения огън абсолютно всички мисли и желания и постъпки, всичко в себе си е хармонично. Ти си в рая, в блаженството. А щом изгубиш блаженството, ти вече си излезнал от Свещения огън. Та, в себе си ще съдиш. Щом дойде онова състояние на недоволство, ще кажеш: “Огън е това.” Обикновеният огън е това, дето се раждат страданията. То е външната страна. И тогава, като разсъждавате, вие ще се намерите в едно противоречие с вашите

възглед. Вие може да вземете буквално - огън. Ама тогава какво ще мислим за Духа? Изследвайте Духа. Светлите Духове навсякъде ходят със Свещения огън. Нито един Дух не отива без Свещения огън. Вие не може да отделите Свещения огън от разум-ността; не може да отделите Свещения огън от мира на човека, от любовта, от надеждата, от вярата му, от милосърдието му, от въздържанието, кротостта, от доброто и всичките добродетели. Вие не може да отделите Свещения огън - възрастването на тази добродетел. Всичките тия добродетели растат и се развиват в Свещения огън. Той е като почва, на която всичко расте. И ако премахнете тази почва, всичко престава, всичко спира. В този огън всичко туй расте.

Или казано тъй: че в Бога живеем и се движим. Значи, Бог е огън! И тогава - по думите “Бог е Любов”, а Любовта носи този Свещен огън. Любовта се носи от Свещения огън. А Свещеният огън носи живота. Той е огънят. Право разбиране трябва. Именно животът е израз на Свещения огън. Любовта е израз на Свещения огън. Надеждата, вярата, всичко туй е израз на този, Свещения огън. Но какво нещо е огънят, вие го оставете това. Всички неща се проявяват при Свещения огън. Не че Любовта се създава от Свещения огън, но Любовта се проявява при Свещения огън. Проявява се - той като е там, и тя е там; той като отсъства, и тя отсъства. Като отсъства Свещеният огън, и вярата я няма. Той като не се проявява, нещата остават непроявени.

Та, ще ви превода от вашето гледище, за да ми разберете мисълта. Искам да направя мисълта конкретна малко. Мога да ви говоря на един отвличен език. Хубав е той, отвличен математически език, но понеже не са всички математици, а той е много мъчен. Той е за най-умните хора, най-острият ум, да е най-умният. Тогава ще кажете: “Ние от кои сме?” За специалисти математици способни хора има. И ако вие искате да направите вашата къща привлекателна, зимно време трябва да имате запален огън на вашето огнище; трябва да имате една хубава стая и стаята ви да бъде затоплена, че който

влезне, да не му се иска да излезне от стаята. Пък ако искате да направите вашата стая неприветлива, при 30 гра-дуса студ оставете вашата къща с незапалена печка. И тогаз, кой как дойде, ще си иде навънка. И после, ще ви кажа: Някой път вие искате да бъдете привлекателни, да ви обичат хората, всичко това. Аз ви превеждам сега Свещения огън. Искате всички това: да придобиете много блага. В Америка и в Германия има много общества, които говорят за магнетизъм. Цяла наука има как да привличат хората. Проста работа е това. Ти, за да бъдеш привлекателен, да те обичат хората, запали огъня си. Никакви други реклами не ти трябва. Нищо не казвай. Той, като дойде при тебе, не му се иска да излезе. Казва: “Привлича ме нещо.” То е огънят. Огънят го привлича. Запалете Свещения огън и ще бъдете здрави, хората ще те обичат, ще бъдат в твоя услуга. Изгасне ли огънят, хората ще почнат да бягат от тебе. Хората казват: “Студен човек е той, лед е този, ледена планина.” Казват: “Студен си.” А пък някой път, тъй като е вече наближило да се запали сърцето, кажат: “Има нещо у него, топлина има в този човек.”

Та, това не са неща привидни, реалността е това. Искам да знаете, като говорите, не да говорите, но да мислите за Свещения огън. Не да го разисквате, а да мислите дълго време за Свещения огън, в който Бог се проявява. В къпи-ната! В който всичките съвършени души и духове, които идат, го носят със себе си. Това е Свещеният огън. Като го получим, да сте научили да го пазите. Не да го пазите, той не се нуждае от пазене, а да поддържате в себе си Свещения огън! А с туй се поддържа и животът. Аз не разгатвам защо Бог направи света, че ближният ми един ден не ме обича, че баща ми не ме обича, бър-бър-бър. Като гледам тъй, някои се оплакват като някои обрани попове. Обрали един адвокат, който носел два револвера, та се оплаква: “Обраха ме” - казва. “Ама кобурите ти?” - “Е, не можах да ги употребя.”

Тази работа мяза... всичките други мерки, които вземаме ние вкъщи; ти ще държиш Свещения огън. Някой на мене ще разправя, че

не ял, че пари нямал, че лекарят не дошъл, че това било, че онова било - нареди ред причини. Аз го слушам, казвам му: “Приятелю, ти като нямаш Свещения огън, и пари да имаш, и каквото и да имаш, всичко е празна работа.” Като имаш Свещения огън, всичко добре отива. Нямаш Свещения огън - работата не отива добре. Ни наука ще ти помогне, ни невежество, ни любов, ни право - нищо не може да ви помогне. Имаш Свещения огън - на камък да сееш, на камък да седнеш, всичко тръгва. Някой път не се безпокойте. Казвате: “Този човек няма пари.” Една доза от пламъка на Свещения огън като покажеш, той ще добие много повече от всичкото богатство на света.

Та казвам сега, аз тургам следущето тълкувание: Разумен човек е онзи, който е съзидал живота си върху Свещения огън. И дойдоха всичките изпитания на живота - той устоя. А неразумен човек е онзи, който съгради живота си върху димящия огън. Сега огънят вътре се разбира. И ако ти съградиш живота си само върху димящия огън, постоянно ще имаш пушек. И като дойдат изпитанията в живота, всичко туй ще изгори и ще се помете. И ти ще кажеш: “Животът нищо не струва.” Затуй градете върху Свещения огън! Не да мислите за този обикновен огън; не онзи огън, дето са вярвали верующите и се покланяли на него. Не. Той е навсякъде. Всички напреднали същества за Свещения огън имат само едно понятие. Всяко едно напреднало същество, което излиза от Бога, носи със себе си този Свещен огън. И дето ходи, и работи с него. И като се връща, пак го носи със себе си. Този огън е, който навсякъде може да се носи. И докато е с вас, или, по човешки казано, ако вие изгубите огъня си - той не може да се изгуби, но ако вие престанете да вярвате в него, в туй, което ви държи, - тогава иде противоположното. Хората казват: “Обезверил се той. Той не вярва в Бога.”

Та казвам сега: В Свещения огън, той е същината на нещата вътре. И аз го наричам тъй: живот без страдание, живот без противоречие, живот без смърт. Живот, в който няма никаква смърт. Нищо повече! И там ще дойдат пак неща, ще има някои неща, и

благодарете, че всички неща не се обясняват. Защото всяко едно обяснение е една спънка. Ти мислиш, че нещата са обяснени, а те не са обяснени.

Сега ще ви превода, като обяснявам някои истини, ще дойдем до положението: отишъл един да се учи как се правят баници, най-хубавите бюреци. Дошъл до един турчин, първокласен бюрекчия, учен той. И той му казал как се правят бю-реците. И като ги опекъл, този казал: “Дай да ги вкуся.” - “Не може. Продават се. Имаш ли пари?” - “Нямам.” - “Ще ги миришеш само.” Той му предал всичко: как се правят, как се пече, а като дойде до яденето, казва: “Имаш ли пари?” - “Нямам.” - “Ще ги миришеш само.”

(Смях.)

Та, всичките обяснения, които аз мога да ви дам, то е както бюрекчията, който всичко ви каза, а като се опека, ще ви каже: “Пари имате ли? Ще ги помиришеш.” Та, кое е важното? Важно е яденето на бюрека, а всичкото друго, може и без него. Хубаво се ядат опечените бюреци. Вече човек има една представа. Тогава всичките философии престават. Ти, като го ядеш, не питаш: “Как става?” Казваш: “Много хубаво, отлична работа е това! И утре ако има такъв бюрек!”

Та ви казвам сега: Вие досега сте учили как се прави Свещеният огън. Хубаво е! Но всякога бюрекчията, след като си направи бюрека, като речете да ядете, той казва: “Не може, няма да се яде, само ще помиришете.” Та ви остава само да си похапнете от опечения бюрек - или, да се поогреете на този Свещен огън. Да имате една ясна представа за Свещения огън, за едно огнище, дето са събрани най-великите хора, дето мислят и говорят за неща, за които апостол Павел казва, че е бил и той при огнището на Свещения огън, та чул неща, които човешки език не може да изкаже. И то е туй Свещено място, дето е Свещеният огън. Там са всичките най-умни хора. И тогава си дават най-хубавото ядене и там е най-хубавият разговор - при Свещения огън. И желая ви сега и вие да бъдете при този Свещен огън.

7.18 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота! (*Три пъти.*)
Сега - на упражнения. На поляната!

*8-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 10.XI.1935 г., 5
ч сутринта, София - Изгрев.*

ВЪТРЕШНИЯТ ЗАКОН

5 ч сутринта.

(Звездно небе, меко време. Тъмно е.)

Нарядът.

13-а глава от Евангелието на Лука

“В начало бе Словото”

Има едно разбиране. По какво се отличаваха вярващите от времето на Христа и сегашните вярващи? Има ли някаква разлика? Във времето на Христа, казват, че било старото верую, а сега - новото верую. Представете си, че имате такава една задача. Имате един човек, който дошъл от пустинята при вас, но вие знаете, че ако му дадете хляб, той така ще се задави и ще умре; ако не му дадете хляб, пък гладен е - ще умре от глад. Какво трябва да правите? В единия случай, ако яде, тъй накриво ще глътне, ще се задави и ще умре. Защото някои хора умират от нямане, пък някои умират от имане. Сиромахът умира, защото е сиромас и богатият умира, защото е богат. Тогава кое е за предпочитане: сиромас ли да умреш или богат да умреш? Ако умреш богат, от гледището на света ще имаш големи почести. Ще те погребат с много почести. Ако си военен и умреш, пак почести ще имаш. Ако си един богаташ, с голямо уважение и почести ще те пратят в твоето жилище. Ако си сиромас, ще имаш една проста каруца, един отподире ще върви и гробарят ще те погребее. Но пък в другия свят, там ще те посрещнат. Поне по евангелски е така. Тук няма да имаш много почести, пък там като идеш, ще те посрещнат добре. Тогава, гладен ли ще умреш или сит ще умреш - кое е по-добре? Сега може да решите богат ли да умрете или сиромас да умрете.

Но да изменим, тогава. Ако вземем паралела: учен ли да умреш, или невежа да умреш; силен ли да умреш или слаб да умреш; като добър човек ли да умреш или като лош човек? Някой богослов учи в училището, за да стане поп и да проповядва на хората. Хубаво, не е лошо. Учи човекът, свършил академията, ще вземе високо място: ако е в Америка или в Англия, от висшето духовенство все са академици, свършили са университета; някои са свършили по медицината, имат висше образование и той става проповедник. Ако си музикант, ще свършиш музикалното училище и ще свириш на хората. Ако четеш Евангелието, четеш го, за да знаеш да проповядваш на хората - да цитираш стиховете, да кажат за тебе: "Този отлично знае Библията!" Има християни, които знаят Библията отлично - всеки един стих в коя глава, коя книга, на кое място се намира. Хубаво е това. Има други, които се хвалят, че не знаят. На тях все Духът им говори. Те все казват, че Духът им казал нещо, или че Духът не им е казал нещо. Но има два вида, от разни категории са духовете. Много категории са духовете. Все духът казал, но какво? Зависи каква е степента на духа. Няма, когато духът да не е казал нещо, някъде някои работи. Някъде някои работи ти е казал духът. Какво е казал? Като си бил като дете, като на дете ти казвал, някъде ти казал като на възрастен и някъде ти казал като на стар. Казал ти духът, но различават се тия казвания.

Сега, като ви се говори така, вие всякога се намирате в едно противоречие със себе си по единствената причина, че у вас има две партии неопределени, та ту едната иска да бъде на власт, ту другата. И по някой път вие като че вземете ту едната страна, ту другата. Но и всичките християни не могат да се освободят. Един свещеник ми разправяше една своя опитност. Той имал един ръководител от Невидимия свят, да го ръководи. "Та, бях го позагазил малко. Едно време като другите хора почнах и аз да си събирам парици, да ги турям за черни дни. Та, понатъпках едно гърне и една вечер виждам моя ръководител, един стар, така ме бутна по челото и каза: "Едното ти око гледа към земята, знаеш ли?" Като станах, гледам в огледалото

- при челото, над окото, има една черна точка.” - Дето го бутнал с пръста. - “И може би един месец седя това петно.” Един от добрите свещеници е той. И той намира, че човек се изменя. Някой път в младини човек е много духовен, в старини става материалист. Някой път в младини е материалист, а в старини е духовен. Но всичко се случва.

Сега, по някой път, когато се проповядва, често в християнския свят питат: “Кого имате за прицелна точка, когато говорите?” Защото, проповедникът, като говори, все ще засегне някого от публиката. След една проповед връща се един мъж християнин вкъщи и казва на жена си: “Не те е срам да говориш, да разправяш вкъщи какво правим, че проповедникът да разправя на цялото събрание. Че от амвона излиза той и говори какво ние правим. Не те е срам ти да разправяш на младия проповедник и той да ни се смее! Той ще ни учи нас сега!” Тъй си казва той. Тя казва: “Не съм разправяла нищо.” Този, младият проповедник, чел някой роман или някоя книга, нещо, което така дошло, че се нагласило според техния живот както бил. Но казвам: Щом вземеш нещо върху себе си, имаш право така да разсъждаваш. Някой път имаме право. Някои неща могат да ни засегнат. На правата страна съм. За пример бил си на някой кон-церт, пеят някоя песен. Гласът на певеца е хубав, приятно ти става. Пък някой път самата песен както е избрана и гласът на певеца те дразни и ти съжаляваш, че си ходил на концерт. Но това е външната страна.

Но щом дойдем до живота, имаме едно друго положение. Всеки ден вашето състояние се мени. И вие не знаете кои са причините. Някоя сутрин станете и не сте разположен, не искате никой нищо да ви говори. “Днес - казвате - да не ме буташ.” Но него ден ще се случи така, че този ден всички ще ви бутнат. После може да се извините с голямо извинение, но погрешката е станала. Ние не знаем защо стават погрешките в живота. Ти мислиш или чувствуваш добре и в един момент твоето състояние се измени. И ти не знаеш дали ти си фактор на това или факторът е извънка тебе. Вземете две месоядни

животни: един вълк, който е свързан и е гладувал три дена и друг един вълк, и той е гладувал, но вие вземете месо и дадете на единия вълк, а другият ще се разкъса. Той не може да обясни как да дадат месо на единия вълк и да не дадат на другия. Вземете другото положение: имате една овца, вързана там, и един вълк. Господарят дава месо на вълка, а овцата ни най-малко не се безпокои. Тя си гледа спокойно това и ни най-малко не я дразни месото. Ако пък дойде другият господар, че даде трева на овцата, вълкът ни най-малко няма да се дразни за това. Питам: Кои са причините, че единият вълк се дразни, когато дадат на другия месо, а нему не дават? И защо в другия случай, че яла трева овцата, това него не го интересува? И овцата казва за вълка: “Нека си яде той месото.” Сега, ако преведете тия символи - и в живота има някои неща, които ви дразнят, а пък има някои неща, които не ви засягат.

Сега, до вътрешния живот. Понеже трябва да растете. Растенето зависи от един вътрешен закон. И ако не се разбира животът, растенето спира. Някой път животът спира - ако не се разбира. Растенето на живота спира, ако не се разби-ра. Някой път някои християни забелязват, усещат, че животът е спрял. Три, 4, 5 години никакъв растеж няма. Той не се е променил. Гледаш, този християнин сал току цитира, стихове цитира, няма нищо ново в него. Веднъж, два, триж - няма никакъв прогрес.

Сега аз ви навеждам на онези явления, които се явяват в живота. Как да ги изясним, понеже сме в едно стълкновение с тия явления. Запример, ако се даде една тема, върху която да пишете: “Какви са отличителните черти на християнина?” Вие ще дадете няколко определения: да вярва в Христа, да има жива вяра в Бога, Духът да работи в него. И може да дадете много други определения. И може - и в самото добро има едно определение; най-краткото определение и най-изразителното определение е: да вярваш в Христа. Това не значи, че си християнин още. То е външно. Да си позлатен, това не значи, че си злато. Защото да вярваш в Христа значи, че си позлатен. Едното

положение. Е, представете си, че имате едно златно шише, туй шише е златно и може да го продадете. Но представете си, че вие шишето само не може да го продадете, златно е, но това шише има предназначение да носи вода. Тогава, може да е златно, но какво съдържание има в него? Може мислите ви да са прави, може даже и чувствата ви да са прави - от злато да са направени, а при това съдържанието на вашите мисли и съдържанието на вашите чувства да не отговаря на външната форма. Може вие да сте християни по съображения. В Америка ако идете, има учени лекари, които влизат в известни общества, но те са лекари, ко-ито си пазят интересите в обществото. На събрания те отиват първи, усърдни са в събранията. Тук, в България, българските лекари в църква не ходят, а в евангелската църква лекарят е на първо място. Но той има интерес, защото, ако не ходи на събрание, няма да го викат, няма да има клиентела. А така, кой как заболее, викат го, лекарят има клиентела. Туй е в Америка. Не е лошо, отлично е това. Вие не разбирате вътрешните подтици. Някои българи, които са ходили, казват: "Лекарите в Америка са най-набожните хора, всякога в църква ходят. Там лекарите не са като нашите лекари, набожни хора са." Каквито са нашите лекари, такива са и американските лекари, няма никаква разлика. Този човек може да е добър като лекар, но може да има съображения. Ти може да си християнин, но може да имаш известни съображения, че си християнин. Аз може да ви проповядвам, и аз имам съображения. В даден случай вие не знаете моите съображения. Може да минавам за много добър. В истинския живот вътре има нещо, което определя същината на човека.

Сега може да попитате вие. Често хората си служат с един софизъм и не можем да се избавим от него. Носи един една торба и казва: "Знаеш ли какво има в торбата?" - "Не зная" - "Е, като не знаеш, няма какво да ти кажа." - "Зная, зная." - "Е, като знаеш, няма какво да ти кажа." Сега аз няма да ви кажа какво има в торбата, няма и да ви отказвам, но ще кажа, че всяко едно верую, което човек поддържа в

даден случай, то може да му е полезно. Има моменти в живота, когато самият живот се нуждае от това. Представете си, че вие носите една малка светлинка. Но запалена е вътре в джоба ви. Има такива кибритени клечки. Но ти денем вървиш и тази свещ не ти трябва. Склонен си ти да я хвърлиш, казваш: “При това слънце, що ми трябва тази светлина?” При това положение всички хора са еднакви. Но Слънцето залезе. По някой път Слънцето си има свои особености. Погледнеш го, скрило се някъде и останеш ти на тъмно. Казваш да не залязва, а то залязва. Казваш ти на Слънцето: “Не знаеш ли аз в мрачината къде ще ида?” И Слънцето не иска нищо да знае, остави те то в тъмнина и си залязва. И светлина не ти оставя, на общо основание те оставя на тъмно. И ти кажеш: “Туй, светлото Слънце, на което аз уповах, което беше идеал в живота ми, то ме остави сега.” Слънцето казва: “Имаш един малък заместник в джоба си, запали него, докато си свърша работата и утре пак ще дойда и ще запали свещта си.” Та казвам: Всяко едно верую може да не ни трябва сега, понеже светлина имате, но все трябва да си носите по една вощеница.

Сега Христос му казва... Идват, искат да Го сплашат, казват Му: “Махни се оттук, животът Ти е в опасност, че Ирод е намислил да Те убие.” И Той не се уплашил. Казва му: “Идете кажете на тази лисица, че еди-какво правя.” Там не е преведено добре. “Аз - казва Христос - всичко свърших, ама и с него ще свърша.” “Аз ще се свърша”, но те го турят тъй: “Аз се свърших, но както Аз ще свърша, така и другите ще се свършат. Както Аз ще свърша, така и той ще свърши.” Искан да каже: “Днес свършвам, той може да Ме убие, но и него - както и с Мене, така и с него ще направят. И той няма да избегне свършването.” “Идете - казва - кажете на тази лисица, макар че е на високо място: както Аз свършвам, така и той ще свърши.” А другата мисъл е затаена: “Както Аз ставам, така той няма да стане. Той ще свърши като Мене, но няма да стане като Мене. Аз ходя и върша Волята Божия, а той върши своята воля. Той управлява и мисли, че е турен да управлява.”

Та казвам: В дадения случай един път вие вземате мястото на този Ирод, един път вие вземате мястото на тия, които дойдоха и казаха на Христа. Три положения има. Казвате: “Този път, по който сме тръгнали, няма да го бъде. Ис-каме да се измени положението.” По някой път дойде мисълта, която е смешна. Ти си тръгнал по този път, но някъде ще те претрепят. Малко си посвивай устата, гледай си интереса. И трябва да се пазиш. Е, как трябва да постъпиш сега по Бога? Да ядеш ли хляб и да умреш или гладен да умреш? От любов ли да страдаш или от безлюбие?

Да направя малко по-ясно. От любов ли да страдате или от безлюбие да страдате? И в любовта има страдание. На всинца са побелели главите все от любов. Страдате от любовни страдания: “Измъчи се душата ми.” Мъчи се човекът. Вие вземете в обикновен смисъл любовта. Има нещо в любовта, което измъчва хората. При любовта, аз считам, хората страдат, тъй както с хляба хората се задавят. Викат ме, казват: “Ти защо ми даде хляб?” Виноват ли съм аз, като му давам хляб и той яде и се задавя? Питат: “Откъде взе този хляб?” Нали сега, като дадат [на] някои оръжие и някой се самоубие, казват: “В кой магазин взе това оръжие?” А ако ви подведат под углавно дело за хляба, ще питат: “Откъде взе хляба?” Казват: “Задави се този и умря.” Ако в България се изкара един такъв закон, да се осъди виновният, че е продал хляба, мисля, че няма да го хванат за виноват и няма да го осъдят. Но виноват е онзи, който е ял. Ами ако се заведе дело, че не сте му дали хляб и той умре от глад? Там ще заведат углавно дело. Но питам: Ти в себе си знаеш, че ако му дадеш хляб, той ще умре и ако не му дадеш, той пак ще умре. Как ще разрешиш въпроса? Аз ще му дам хляб да яде, че да умре поне наяден. Аз туй ще предпочета - да яде хляб; поне като яде, да умре. Поне като умираш, няма да ми кажеш: “На вратата ти умрях, гладен умрях”, а ще ми кажеш: “На вратата ти сит умрях!” И той ми казва, че умира сит пред моята врата. Гладен човекът - не могат да ме обвиняват. За да не ме обвините, ще му дам хляб, че нека умре. Аз не

зная вие как ще разрешите, а [за] себе си аз намирам този изходния път. После, някой път задавали ли сте се някъде? Човек може да бръкне с пръста си в устата и да извади хапката от гърлото и ще каже: “По-малко трябва да ядеш. И после, хапките ти трябва да бъдат по-малки.”

Всякога човек се задавя, когато има две противоположни мисли. Когато дойде една отрицателна мисъл, човек всякога се задавя, кривото гърло се отваря. Ако човек е концентриран в яденето и е благодарен, не знай, но мисля, че на 100 милиона случаи само веднъж може да се задави. Пък ако умът ти не е концентриран, тогава всякога се задавя човек. Ти говориш и се смееш в яденето, тогава става хаталък*, нещастие.

Сега, тези са физически работи. Задавянето е физическо нещо, а движението - на духовния свят, за да се прогресираща, за да има мисълта сила, да бъде мощна; понеже всички желаете да направите нещо, как ще направите? И вие очаквате да дойде Духът и Духът не идва. Очаквате да дойдат благоприятните условия на живота и те не идват. Какво трябва да правите? Четеш Евангелието, но чакаш да те повикат някъде да държиш някоя сказка или чакаш хората да те повикат. Във всинца ви се заражда желание да говорите на някое голямо събрание. Много мъчно е да се говори на някое голямо събрание. Тия хора имат свои възгледи. Вие може да говорите на хората тъй, както е говорил един евангелски проповедник, когато бяха хванали разбойници в Македония и после го откупиха. Един ден разбойниците донесоха агне, донесли и вино и той започнал да проповядва. Главатарят станал весел и се присмял насреща му. Те всички го слушали, и главатарят го слушал, но после главатарят му казва: “Хубаво говориш, но - пари, пари!” И когато аз ви говоря, вие ще кажете: “Учителю, деца имаме, дрехи трябва, въглища трябва, какво ще се прави? Защо ни говориш тия работи? После, къща нямаме - пари, пари!” Един ден идват две сестри и казват: “Една стая има тук, да ни се даде.” Но тази стая десет души са идвали да я искат,

тя е чужда стая, не може да се даде. “Ама ти - казва - кажи!” Но ще кажа на едного, ще дойде другият и ще каже: “Защо на този я даде, а на мене не каза да я дадат?”

Не се разрешава така въпросът. Един Учител не е пратен в света да урежда вашите стаи, те са ваша работа. Един Учител не е пратен да учи как да ядете, то е ваша работа. Птиците ядат и пият, без да ги учат. Родени са така. А вие ще търсите къщи. Животните си намират къщи, аз виждам птичките: дето ходят, намират някоя дупка под стрехата, влизат вътре и сутринта излизат, вечерта пак се върнат и аз не им вземам наем. Някой път излюпват и децата си и не им вземам наем. Сега мнозина от вас тук сте направили къщи и мислите да ги давате под наем. Аз нищо нямам против, то е ваша работа. Човек, който иска да опита характера си, да си направи една къща и почне да я дава под наем на наематели и ако може да ги търпи, той е добър християнин; ако не може да ги търпи, той още не се е научил. Или пък човек, за да се опита дали е християнин, той не трябва да си строи никаква къща, а като наемател да ходи и ако може да изтърпи хазяите си, ти си отличен. Ако с всичките хазяи може да се спогодиш, ти доста си успял. Така е работата. Казва: “Без къща.” Казваш: “Християнин съм, без къща съм, Господ да ми даде къща.” Онзи, който казва: “Защо Господ не ми дал къща?”, той може да е християнин, но ученик не може да бъде. Той е далече още. И онзи, който е тръгнал без къща, и който има къща и уповава на къщата, той ученик не може да бъде. И онзи, който се оплаква, че няма къща, и който има къща и се оплаква, и двамата не са за Царството Божие. Ти, като имаш къща, не си за Царството Божие; и като нямаш къща, пак не си за Цар-ството Божие.

Ти ще цитираш стиха, че бедните ще влязат в Царството Божие. Че, бедните не са бедни. Ония хора, които влязоха в Царството Божие, бяха най-богатите в света. Че, кои са бедните? Доколкото знаем, онзи Лазар* те го наричат беден, но той не беше беден. Лазар беше най-големият богаташ. Един богаташ, който по една случайност заболява

и отива да изпитва сърцата на богатите, да види доколко ще му дадат. Този богат Лазар влезе в дома на друг богат и вижда колко е затворено сърцето му. Този, богатият Лазар се е смирил, съзнал, че животът не седи в богатството, не седи и в сиромашията, но и той бил богат. Но когато минавал богатият покрай него, той си казал: “Аз седя сега пред твоите врата, пък и ти някой път при моите ще бъдеш.” И Христос представя, че този Лазар не е бил беден. Той, като умира, отива при богатите, при Авраама отива, на почетно място. А богатият, като умира, отива в ада. Значи той е на вратата, вън, на богатия Лазар. Там седи и казва: “Отче Аврааме, моля ти се, жаден съм, прати Лазара да намаже гърлото ми с малко вода.” Казва му Бог: “Нямаме време сега да изпращаме на шите слуги да намажат гърлата ви. Тъй - за тази работа нямаме слуги.”

Може да си представим историята и другояче. Христос я представя в един смисъл. Той я представил, че има правда. Ако ти живееш добре и охолно в този свят и ако в този свят мислиш само за този свят, в онзи свят ти ще се намериш в положението на онзи, богатия. Ако ти избегнеш своята съдба, не искаш да живееш, да бъдеш доволен от живота, който Бог ти дава, а търсиш един богат живот, да бъдеш богат, здрав, ти в този живот може да го имаш. Но в Невидимия свят, като тръгнеш, тогава две задачи ти дават, питат те: “Как искаш, благото на Земята ли да ти се даде, или като се върнеш тук, да ти се даде?” И тогава, като тръгнеш от горе, ти подписваш какво искаш. Като тръгнеш и искаш благата на Земята да ти се дадат, те ще ти се дадат, но като се върнеш, никакви блага няма горе. Не мислете, че като благувате на Земята, ще благувате на Небето, това е изключено. Две блага са изключени. “Много са изпитанията на праведния, но от всички тях ще го избави Господ. И всичко това ще се превърне на добро.”

Я вижте, псалмопевецът Давид казва... Господ го взе от под овцете. Овчар беше той и показва голямо мъжество, но след туй каква голяма беля си наведе на гла-вата. Та гони го Саул, имаше интриги и

най-после освободи се и стана цар, избави се от Саула. Но после в дома му дойдоха такива неразбории, такива изпитания, че надали в историята ни, не знаем да е имало един цар, толкова нещастен, колкото Давид. Та един от синовете му направи едно голямо престъпление със сестра си, друг уби брата си, та какво ли не. И после го гони. Един лежаш с жените му. Голяма неправда! Вие не гледайте сега, дойдоха тия неща. Голямо нещастие и геройство остави Давид. Че като го гони синът му, той си посипа главата с пепел, че върви и плаче: дано се смили Господ над него. Но имаше си причини, защо. Ще оставим причините. И ако се четат псалмите на Давида... Ако Давид не беше минал през всичките тия изпитания, той нямаше да напише нито един псалом. Но като мина през тия страдания, той написа тия псалми. Но той трябваше да мине през тези големи изпитания.

После, вземете живота на Иова - и това е дадено там. Но там е дадено малко по подобие. Големи изпитания мина Иов, но и изпитанията на Давида не бяха по-малки.

Най-после, вземете живота на Христа. И Той имаше най-доброто желание, най-доброто учение, проповядваше, учеше и имаше най-голямото добро. Но имаше и най-големите страдания. Хванаха Го като някой престъпник и Го съдиха по римските закони, разпънаха Го на кръст. А някои хора умират по-спокойни. И те страдат, само че на някои страданията са явни, а на някои не са явни. Гледаш някого, казваш: "Виж колко е весел." Но той само привидно е весел. Той е весел отвън, но има нещо, което го боли. Като му погледнеш лицето, ни най-малко не е весел той. Който не разбира, така мисли. А има хора, които са весели от себе и от живота си. Духовни са те. Той е разбрал и носи каквото му дава животът - доволен е от съдбата си. Казва: "Дошло е."

Сега аз не искам да ви представя тъмната страна. Това не е животът, това е само една фаза на живота. Ако Месечината се изпразня и се пълни, това е фаза на Месечината. Ако Месечината се

изпразни, това ни най-малко не показва, че тя се е изпразнила; и ако се напълни, ни най-малко не показва, че тя се е напълнила. И празната Месечина, и пълната Месечина е все същата Месечина. Нейното естество ни най-малко не се е изменило. Спрямо нас нейното положение се е изменило, но спрямо себе си - не, ни най-малко не се е изменило. И като е пълна, и като е празна, тя е същата.

За нас, някой човек, изменя се положението му, но то е привидно така. Той е един и същ. Майката някой път кресне на своите деца - не че се е изменила. Детето може да каже, че майката се е изменила. Че, вятърът като духа, ни най-малко не се е изменило неговото естество. Не спирайте, нека духа вятърът. Не мислете, че всякога човек трябва да е тих. Все трябва да се разфучи малко, да подуха малко, но това ни най-малко не показва, че неговото естество се е изменило! Не, движението се е изменило. Обнова става, самият живот го изисква. Сериозна работа е това. А някой път някому гори къщата - някой аристократически минава край тебе, не се спира, не се поздравява, отива да си гаси къщата. Ти казваш, че не обърнал внимание на тебе. Че, ако му гори къщата, на тебе ли ще обърща внимание? Ако ти полееш една кофа с вода, свърши се работата.

Сега, това са ред разсъждения и искам да ви наведе на една мисъл: да бъде умът ви гъвкав. Здравият живот, тъй както се развива, в научно отношение, трябва умът ви да бъде много гъвкав - и в това седи животът. С един гъвкав ум, с едни гъвкави чувства, ти ще имаш един по-дълъг живот и ще живееш по-дълго време. А с един ограничен ум, с едни ограничени мисли, чувства, ти ще живееш един кратък живот. И няма да намериш смисъл на живота. Ако си гъвкав, ти може да предотвратиш всеки удар и можеш лесно да се справиш със своята съдба. Някой път и съдбата те дебне, изпитва те. За пример тя иска да те удари някъде, а ти тъй ще се превиеш, тъй ще се огънеш, че ударът едва те допре. Туй ще роди мисъл у тебе. Мене ми разправяше един войник, показва ми той шинела си, след като му говорих за Промисъл. "Видиш ли - казва, - има Промисъл в света."

Тогава ми показва шинела си. Този шинел тѣй надупкан, нашарен е той, отвсякъде са минали куршуми! И той го носи за спомен. “Промисъл има” - казва. Но аз виждам: този войник е бил гъвкав, неговият ум е бил тѣй гъвкав, че всеки куршум не върви по права линия, но ще заобиколи от наоколо. Тия куршуми се оттегляли. И казва той: “Промисъл има.” Показва неговия гъвкав ум.

И ние казваме: човек трябва да върви по правия път. Няма нито един човек на Земята, който да върви по правия път. В този смисъл, буквално ако вземем, ако идете да видите как се правят пътеките - защото вие в ума си мислите, че хората вървят по прав път, а те вървят по един много крив път. Гъвкав трябва да бъдеш, съобразителен. Не трябва тѣй право да вървиш. Срещнеш един човек, заобикаляне ще има голямо. И колкото по-големи заобикалки ще има, толкова по-добре. Ако тръгнеш на пътя, ти ще срещнеш голямо съпротивление. Сега, някои оттук, които са дошли, гледам, някои хора искат, по правия път искат да вървят и не заобикалят. Срещат се някъде и двамата вървят, кой ще отстъпи? Някъде ще отстъпиш. Казал ти някой някоя любовна дума, говори ти така, кажи му: “Благодаря ти, много сладко ми говориш.” Че направи един превод. И много мъчно се правят преводи. Има един език в света - мъчно се превеждат думите.

За пример как ще ми преведете думата: “Ти си голям будала”? Вие ще кажете, че той е глупав човек. Ни най-малко не е глупав. Това е чужда дума: “буд-алах”. “Буда”, или “буди”, и “ал” - “будала”. Значи да вземеш нещата по Бога - да ги вземеш тѣй, както Господ ги е дал - “будала”. А ти считаш, че този човек е голям невежа, първокласен нехранимайко. Много се лъжеш. “Ти си голям будала” - аз ти давам най-голямата титла, да ги правиш нещата, както Бог ги прави, а ти казваш: “Аз - будала?” А щом не си будала, тогава ти си онзи, големият, другият, който не си будала. Аз не зная, ако вие може да намерите корена на тази дума “будала”... Но аз зная корена на човешките думи. Първоначалният произход на всичките думи - имат

съвсем друго значение. После, думите са претърпели в човешкия живот... Станал преврат с думите, те изгубват своето значение, обезценяват се, обезсоляват се думите. В човешкия живот става преврат на думите. Те са претърпели голямо изменение. От едно значение са минали в друго значение. Не знай в български език дали има такива думи. Но в английски език има думи насъбрани, преди 200 години са имали едно значение, а днес имат точно противоположно значение. Една книга има, която показва какво значели думите тогава и сега. Да вземем думата “контент” и думата “превент”*. Сега значи: “Господи, тури им препятствие”, “Господи, забрани им, препятствуй им, да не би да направят”. А преди 200 години имало друго значение: “накарай ги да направят”. Когато преди 200 години значело: “накарай ме, Господи, да го направя”. Обратното значение. Тази една дума, която е значела: “накарай ме да го направя”, а сега значи: “да не ме заставиш да го направя”. И цяла една психология има вътре.

И в нас по някой път става такъв преврат. Не само, но и в нашите чувства, в желанията. Има известни чувства, които едно време са имали едно значение за нас, а сега, след 2000 години, вътре в живота ни имат точно обратно значение. Вземете красотата, която първоначално е била един стимул за най-добрите отношения за хората - днес красотата е един стимул за зло. Днес една красива жена може да те съблазни и за една красива жена може да стане цял един скандал. Ако един мъж има една красива жена, той ще прати стражари, ще я подозира. Когато едно време, мъж, който имал красивата жена, ни помен не е имало в ума му да се съблазни. Едно време за красивата жена не е влизало в ума на мъжа,

че може да направи престъпление, за грозната жена той подозирал, че може да направи престъпление. Сега е точно обратното: грозната жена мъжът не я подозира, че може да направи престъпление, казва: “Кой ще дойде при нея?”, когато за красивата жена - “Ахаа!”

Аз ви навеждам на законите. Преврат има в понятията, или психологически, в мислите, в чувствата става промяна. Има един вътрешен закон, който изменя нещата, изпитва доколко можем да разберем съдържанието на нещата.

Та казвам: Ако вие така не разбирате живота, тогава вие не можете да намерите онова равновесие, което да въздействува в дадения случай. Сега някой седи, моли се, недоволен е той. Не е станало както иска. По лицето - недоволен е. Аз правя наблюдения. Когато някой път остана без работа, правя наблюдения, от какво произтичат страданията, какви белези има. Като видя някой човек, знаей, че жена му го напекла. Вкъщи има винаги един напечен: някого виждам, дъщерята го напекла, някой мъж жена му го напекла, син му го напекъл, или някои търговски операции. Някой проповедник, и той е напечен. Има известни белези, по които се познава. В Америка всякога ще забележите, връщат се млади проповедници, които свършват академия - пращат ги последната година да държат такива знаменити проповеднически речи, в богати църкви ги викат, - като се върне, има една тъмна омара на лицето му, не е доволен, излиза нещо съвсем опакно. Недоволен е от нещо, има известни белези. Напечен е някъде, остават известни белези. Казвам: Напекла го жена му. Ти ще кажеш: "Много голямо благословение ми дал Господ, де ще намеря тази хубавица!" Напекъл те твой приятел - какво има, стражар е той, адютант, който Господ ти е дал да те пази, че те чака. Погледни спокойно работата. Или, изгубил си парите - кажи: "Слава Богу, освободих се от големия товар." Или че слуга си нямал, къща си нямал, болест те нападнала - на всичко туй поусмихни се малко.

Сега, даже и за мене може да е изпитание. Бос бих минал по-лесно, отколкото със скъсани обувки. Със съдрани обувки ли бихте минали по-лесно, или боси, през София? Ако туря хубави дрехи, шапка и бос, ще кажат: "Мода е." Но представете си, че мина през София със съдрани дрехи, гащи, дупки по дрехите, палто скъсано, коса разчорлена, бос - какво ще кажат хората? То е тщеславие, искам

да обърне внимание, като минавам, искам хората да обърнат внимание на мене - то е тщеславие. Питам: По кой начин трябва да минеш през София - добре облечен или като последен работник? Те са крайности. Аз отвън може да го направя, но няма да бъде свободен. Като мина, ще кажа: "Аз съм недоволен от себе си." Ще си кажа: "Туй ти остана тебе, бос да ходиш, на тебе остана на хората да даваш ум, как да ходят боси." Казвам: Това са посторонни работи. Но има изключителни условия, случаи, при които човек трябва да разреши правилно въпроса.

Представете си, че сте слуга при един господар. Господарят иска да го прати на едно място, но той казва: "Обущата ми са съдрани, господарю; тази работа, за която съм ангажиран, отложи я, понеже съм си заръчал нови обуца, че като ми направят новите обуца, ще свърша работата." Слугата взел обущата на господаря и отишъл да свърши работата. Явява се една работа на господаря и той трябва да излезе. И той излязъл със скъсаните обуца на слугата си, той свършил работата с неговите обуца. Слугата свършил работата с обущата на господаря си, а господарят свършил работата с обущата на слугата си. Питам: В дадения случай кое е за предпочитане? Не да се изложиш, не говоря за насилие.

Когато роптаеш против съдбата си, това е неразбиране. Как разбирате съдбата? Какво подразбирате под думата "съдба"? Влязъл си в едно училище, в отделенията, прогимназията, или гимназията, или университета, или някое специално училище. Има известен курс, който трябва да минеш, известни ограничителни условия - трябва да ги минеш, трябва да минеш по този път, да се ограничиш. В туй училище има такива закони, че ти не можеш да питаш защо са тия предмети. Няма да даваш ум на хората. Колкото предмети има, ще ги проучаваш и ще бъдеш точен във времето. После, в училището такива и такива дрехи ще носиш. В училището не може да носиш дрехи каквито ти си искаш, в някои училища ще ти искат специални дрехи. Ти ще се подчиниш доброволно.

Та казвам: В живота ние минаваме през известна специализация. При известни случаи ти минаваш и трябва да се подчиниш на известен Божествен закон. Да кажем, в тебе чувството на честолюбие или личните чувства ти се развили чрез-мерно. Господ иска малко да ги оглади, да ги постопи. Много са се набрали. Той ще ти даде голямо изпитание, да започнат да се топят личните чувства, да се оглаждат. Някъде си развил чувството на честолюбие толкоз, станал си скържав*, връзваш парите в десет възла. Тогава ще започнат изпитанията - този те обере, онзи те обере. Искат да кажат: да се поотвори кесията малко. Някой път ти си станал много набожен, повече, отколкото трябва. Прекален светец и Богу не е драг. Тогава ще те подложат на изпитания. Ще стане тъй, ще ти снемат дрехите. Ти трябва да бъдеш духовен човек, без да знаят хората. Щом хората знаят, че ти си духовен, ти си на крив път. Ти да знаеш, че си духовен. Духовен да съм, да мога аз вътре да разбирам нещата.

Понеже аз ви говоря, понеже тази [е] 13-ата глава, турям всичките противоречия, за да може доброто да стане. Защото 13-ата глава е фатална. На английски казват: "Нещастно число е туй." Има и други нещастни числа, не е само едно, много числа има, които са нещастни. 22 е нещастно число. 20 е щастливо число. 29 е нещастно число - за да се избавиш от него, трябва да го събереш, да го направиш на 11, че тогава да се избавиш от големите му противоречия. 30 е нещастно число, 7 е щастливо число. 1 е щастливо, 2 е щастливо, 3 е щастливо. 22 е нещастно. Яков имаше две жени. Тури две жени на едно място, че колко нещастия ще имаш!

Сега навождам това нещо за обяснение. Всички [неща] които навождам, са свързани с духовния живот. Това са външни резултати, неправилни резултати на един живот, съществуват в колективния живот вътре. Трябва да знаем откъде излиза всяко едно нещастие в света.

Тогава Христос казва: "Уподобявам Царството Божие на жена, която взела квас и го турила в три мери брашно." Казвам: Три мери е

щастливо число. Един квас е - числото 1 е най-щастливото число, от него всичко излиза. Господ,

Той е Един. Само един в света може да носи числото 1 - Той е Бог. За Него може да кажем, че Той е сам. Освен Него няма друг Бог.

Но сега, да се повърнем към туй, което осмисля живота. Следователно всичките противоречия, които се явяват в живота, имат две страни: имат една светла страна, имат и една тъмна страна. В тъмната и светлата страна се пре-кръстосват. Ако ние разбираме закона на Любовта, когато се говори за Божествена Любов, онази сила, която може да ни преведе през живота, през всичките противоречия на живота, за да може да го разберем и да може да се ползуваме от живота. Само чрез закона на Любовта, само чрез закона на Божието Знание, чрез закона на Божията Истина ние може да излезем и да излезем из мъчнотиите, из мъчните работи, и да използваме противоречията.

Много мъчно е да използваме противоречията. Не е лесна работа човек да тър-пи. Казваме: “Да търпиш.” Има известни думи, които са като отрова. Като ти кажат една дума, върти се в ума ти, легнеш, но не можеш да спиш спокойно. Казваш: “Седи тази дума, мъчи ме.” Измъчва те. Та казвам: Не е лесна работа, като кажеш някому: “Потърпи!” Цяло мъченичество е да можеш да претърпиш лошите думи. Няма по-голямо мъчение от това. Има хора, които на бойното поле са били големи герои. Но в някой вестник писали нещо за него, което уронва неговата чест, и той много мъчно го понася. Един наш приятел тъй го подвеждат, че направил взятничество - подправили писма и така подвели работата, че той взел 1000 лева отнякъде и още чакал да му донесат още 3000 лева. Една интрига. Как ще докажат? Ще правят следствие. Подведена е работата.

Тъй и за Христа казваха: “Ние Го чухме да казва: “Съборете този храм и Аз за три дни ще го съградя.” В едно отношение Любовта е един закон. Човек постоянно трябва да се моли. Намираш се в света в голямо противоречие - да се моли човек да се избави от тази беда.

Нали знаете оназ българска приказка за злата жена. Минавал един мъж с една каруца и видял един мъж как бил малтретиран от жена си. Казва: “Аз да съм на негово място, че да оставя една жена да ме малтретира!” Тя напуска мъжа си и се качва на неговата кола. Казва: “Какво търсиш?” - “Как? - казва. - Твоя жена съм.” Ха беля сега. Той отива в дома си и тя отива с него. “Ще кажа на жена ти, че ти имаш две жени, не си толкова честен. Аз ще ти кажа, как си играеш с мене. Аз ще разправа на жена ти ти каква стока си.” Какво ще направите сега, кажете ми. Представете си, че дойде в дома ти една жена и каже нещо по адрес на мъжа ти: “Аз мислех, че Вашият мъж е честен човек, пък той какво направи с мене.” Тогава как ще повярваш, кажете ми. Какво ще кажете?

Та, гледам, всичките противоречия на хората са от такъв характер. Някой път хората какво правят с противоречията? Казвам: Само ако си златен, някой дойде, оплаква се, ти не ръждясваш, макар да си окалян. Иди се умий. Ако си позлатен, кой ти е крив? Ако си златен, въпросът е свършен. Ако си позлатен, трябва да знаеш, че позлатените неща се изтриват. Всякога трябва да се определи човешкият характер златен ли е или не. Човешкото същество - същината на човека, то ще премине през всичките изпитания, за да се опита ес-теството му златно ли е или позлатено. Ще минете през изпитания всички. Ако устоите на изпитанията, златни сте; ако не устоите на изпитанията, позлатени сте.

Като казвам, че сте позлатени, искам да кажа, че ще се стопите, не се отнася до вас. Щом дойдат изпитанията, вие трябва да се свържете с Невидимия свят. Не че не сте свързани. Сега, на Земята, щом се разболеете, викате лекар. Хване ви хрема или температура имате, или огница, или някаква друга болест - викате лекар и добре правите. Заболееш в духовно отношение - същият начин: ще се отнесеш до Невидимия свят да те лекуват. Ако на Земята викат лекар, и в духовния свят, и там ще викате някой лекар, да ви помогне; вие не можете да се справите с туй болезнено състояние, викате лекар да ви

помогне. Писанието казва: “Бдете и молете се!” Христос казва: “Бдете и молете се! Плътта е немошна, а духът - бодър. Не знаете кога ще дойдат изпитанията.” Христос се моли да Му изпратят помощ от горе, по кой начин да разреши въпроса. С една болест как трябва да се справиш? Сега питате: някой като е болен, какво трябва да правиш? Ще повикаш лекар. И духовно като си болен, пак ще повикаш лекар. Щом си в противоречие със себе си, пак ще повикаш някой лекар.

Тогава вземете последните думи - Христос казва: “Ето, оставя се вам домът ваш пуст; и истина ви казвам, че няма да Ме видите, докато дойде времето, когато ще речете: Благословен, Който иде в Името Господне.” Или, преведено на друг език: Благословен Този, Който може да ви въведе в пътя на Любовта, да разберете Божия Дух. Благословен, Който ще ви въведе в пътя на Любовта. Само там ще намериш разрешение на всичките противоречия.

Сега ние правим опити. Един ден, като влезем в пътя на Любовта... Христос, и Той мина по същия път. Излезе от привидния път и влезе в истинския път. Като влезе в този път на Любовта, тогава и Павел казва: “Сега отчасти знаем и отчасти пророкуваме, но когато дойде съвършеното, ще познаем тъй, както сме и познати.”

Та, последното: “Благословен, Който иде в Името Господне.” А Името Господне, това е Божията Любов.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

7 ч 20 мин

9-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 17.XI.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

БЪДИ ДОВОЛЕН

5 ч сутринта.

Наряд.

20-а глава от Лука

“В начало бе Словото”

Има някои хора, които в света са винаги недоволни. Недоволството произтича от глада. Гладът е причината за недоволството в света. Нетърпението вътре произтича от глада. Нетърпелив е гладният човек. Другите хора са крайно придирчиви. Придирчивите хора са крайно преситени. Много мъчно е един човек, който се е наял много хубаво, да го угощаваш.

Сега някои от вас често сте нетърпеливи - гладни сте, гладът е причината. Някои от вас сте придирчиви - преситени сте. Преситеният човек става придирчив. Религиозните хора, когато се преситят, започват космите да ги цепят. Навсякъде разправят кой е праведен, кой какво направил, какво станало, разправят тия неща, които не знаят. Действително мнозина считат да бъдеш набожен за подтик, а пък някой път, да бъдеш набожен, това го смятат за голяма привилегия. Казват: “Не е набожен човек.” Ако е между религиозните хора, казват: “Не е набожен.”

Кога човек може да бъде набожен? По какво ще познаеш набожния? Ако станеш набожен, влезеш между другите хора, ти ще го научиш. Питам: Ако се намериш между такива хора, кое положение ще вземеш? Едни обичат набожността, други не я обичат. За едни е нещо възвишено, за други е посмешище. После, някои казват: “Да разберем нещата.” Има неща, които не трябва да се разбират. Има неща, които трябва да си ги изпълнил, преди да си ги разбрал. Ако

речеш да ги разбираш, няма време да разбираш. Какво ще разби-раш? Светлината ако речеш да я стигнеш, че тогава да я разбереш... Тя минава толкоз бързо, не остава време, в една 300-хилядна част от секундата минава, не можеш да забележиш кога минава - как ще я изследваш? Тя ще влезе в очите, каквото направи, направи и замине. Как ще я изследваш? Казвате: “Чакайте да я изследвам, че тогава да я разберем.” Тя влиза, без да я изследваш, и си заминава. Питам: Какво ще правите? Казвате, че разбирате това нещо. Много работи ще учите, без да ги разбирате. Много пъти, без да разбереш нещо, то става. Всяко нещо, което ще правиш без да го разбираш, ще влезе то в тебе, не по твоята воля, ами по своя воля. Ти какво ще правиш? Ти ще отговаряш за тебе.

За пример един фотограф направил един малък опит. Едно капаче има отпред, там има своята пластинка, не може да го отваря, като влезе светлината, отиде, разваля се. Трябва капачето там да е затворено - там е всичката тайна. Изведнъж като го отвори, пак го затвори. Много не го държи. Като го извади навън, той хване нещо. Какво е хванал? То е стратегия на фотографа. Той хваща светлината. Наместо да хване светлината, хванал човека вътре. Казва: “Хванах.” Документ. Какъв документ? Светлината си отишла, а друго на мястото има турено.

Някой казва: “Да разберем истината.” Ти истината не може да я разбереш, не може да я хванеш. Истината е неуловима. Истината ще остави своите последствия. Ти ще разправяш за последствията, а тя си е някъде. Искам само да ви дам да мислите. Какво ще знаеш истината, кажете ми. Питат те: “Здрав ли си или болен?” В какво седи истината? Какво доказателство ще дадеш, че си здрав? Ако ходиш, здрав си; ако не можеш да ходиш, не си здрав. Ако ядеш, здрав си; ако не можеш да ядеш, не си здрав. Ако гледаш, здрав си; ако не можеш да гледаш, не си здрав. Здравето значи: ако можеш да направиш работите, здрав си; ако не можеш да ги направиш, не си здрав.

Някои искат да бъдат религиозни хора. Тази дума е чужда. Какво значи “религиозен”? Вие ако знаете думата “религиозен”, трябва да бягате от религиозността. Да си религиозен, значи имаш вол, вързан в яслите. Да чакаш да те развържат и да те развързват - това са религиозните хора. Значи свързан трябва да бъдеш. В какво седи хубостта на връзването? Той е религиозен човек - вързали го, той седи и чака. За какво? Да го впрягат в колата, да го разпрягат от колата, да го закарат на нивата, да откарат от нивата. Той казва: “Религиозен човек е това.” Вие вече разбирате друго под думата “религиозен”. Той е вързан. Вързаният човек може ли да иде някъде? Ако твоят приятел е впрегнат в някоя кола и ти казва: “Ние да се разхождаме”, може ли той да се разхожда? Турили му гема*. Казва: “Не съм свободен, свързан съм, като стана свободен, тогава.” Някои хора не могат да мислят, те са впрегнати вътре в някоя кола. Вие ще кажете: “Как?” Ти не може да мислиш - впрегнат си. За да мисли човек, той трябва да бъде свободен, да няма никакъв юлар, да няма нищо, което да го влече, което да го безпокои. Това са нови положения.

Та, най-първо ще знаете свободни ли сте. Никакво връзване, никаква религия! Ще изхвърлите всички религии, които имате във вас от памтивека! Ще ги изхвърлите! Че като останете без ясли, няма да мислите кой влязъл, каква била е сламата - едра или дребна, че ечемикът, че зобта, после, оборът не бил пречистен, че било пречистено, дали дамът бил проветрен или не. Оставете тия, глупавите работи. Като излезете вън от дама, ще имате друга философия. Ще оставите философията на оборите. Ако разправяте все за философии, аз не искам да се занимавам с тях. Дали дамът е чист или нечист, то е ваша работа, мене не ме интересува. Тия говеда там не са мои, те са чужди. Който ги вързал, той да се занимава с тях. Казвате: “Ела да ги оправиш.” Как ще дойда да ви чистя боклуците вътре? Вие казвате: “Да бъдем религиозни.” Религията разбира свобода. Да нямаш нужда друг да те чисти. Ако имаш нужда,

свободен си. Ако ти донесе някой храна, добре; ако [не] донесе, ти сам ще търсиш храната. Ще бъдеш свободен човек и няма да държиш отговорен никого, че си вързан или не си вързан. Та, всичките причини в нашия живот стават, че има неща ограничени.

В прочетената глава тия, учените евреи питат: “Да даваме ли дан на Кесаря или да не даваме?” “Да чистим ли оборите или да не ги чистим?” Христос казва: “Този обор на кого е?” - “Наш.” - “Ще го чистите.” - “Ами обор имате ли?” - “Нямаме.” - “Няма да го чистите.” Значи: “Отдайте Кесаревото на Кесаря, Божието - на Бога.” Има абсолютна свобода. Той иска от нас да живеем така, както Той е живял. Да живеем тъй, както Той е живял, то е образ на всичката пълнота.

Казвате: “Обясни как.” Няма какво да ти обяснявам. Ако вляза в един обор, веднага ще кажа къде е грешката. Веднага аз ще позная как оборът е бил чистен. Ако страните на воловете са чисти, оборът е бил чистен; ако страните са наца-пани, оборът не [е бил] чистен. Моето правило е: ако задниците на воловете са нацапани, оборът не е бил чистен. Ако добитъкът е измършавял, значи че не са ги хранили добре. Ако са тлъстички, добре са ги хранили. Ако не могат да излизат навън от обора, добре ли са били хранени? В обора са били свързани, навън не са излизали.

Ако един вол е хубаво свързан, обвиняват го в престъпление - той не може да направи престъпление, свързан е вътре в обора. Защото, за да направи престъпление, трябва да бъде свободен, навън. Но и вързаният човек прави престъпление, както един кон, като е свързан в яслите, ритне, може да счупи ръката или крака. Тогава го съдят, коня, че като бил свързан, със задните крака ритнал. Не може да го обвиняват, че ухапал, но ритнал с крака. Че, стават такива случки. Всичките престъпления не стават в свободата. В ограничението стават много повече престъпления, отколкото при свободата. Ако се движиш в една тълпа хора, може да направиш много повече престъпления, да ритнеш този, онзи, отколкото ако се

движиш там, дето няма никакъв човек. Кога ще ритнеш? Щом правиш много погрешки в света, между много хора се движиш; щом правиш малко погрешки, значи свободен си, от хората далеч си, не можеш никого да бутнеш - няма погрешки.

В какво седят погрешките на хората? Вървиш ти по пътя, видял си една жена - ето една погрешка. Видял си една мазна кокошка - ето една погрешка. Видял си един хубав кон - ето една погрешка. Видял си хубава къща - ето една погрешка. Качил си се на някой хубав кон - ето една погрешка. Казвам сега: Не срещаш никаква жена - няма погрешка. Не срещаш мазна кокошка - няма погрешка. Не се качваш на кон - няма погрешка. Казваме: “Да се качим на коня.” Щом се качиш на коня, има погрешка.

Сега, защо е погрешката? Виждаш младата жена - де е погрешката? Ами че като видиш яденето, в тебе е погрешката - в тебе веднага се заражда желание да го изядеш. Казват: “Ти да се не съблазняваш.” Как да не се съблазняваш? Да те туря при хубавата баница, при печената кокошка, да си гладен, три деня да не си ял и да не се съблазниш. Туря хляб при тебе, ти три деня не си ял, казвам: “Няма да гледаш хляба.” Ще го гледаш и оттатък ще минеш. Тогава, ако гледаш хляба, има ли съблазън? Ако ядеш хляба, има ли престъпление? Ако гледаш хляба, има опасност да гледаш мухлясалия хляб, да ядеш мухлясалия хляб, но ако ядеш хубавия хляб, няма никаква опасност. Има една опасност - ако ядеш бързо, може да се задавиш и да умреш. Ако имаш хубав хляб, имаш една опасност - като ядеш, да не бързаш; ако бързаш, ще си създадеш беля на себе си. Ако ядеш мухлясалия хляб, има друга опасност. В хубавите работи не трябва да бързаш. Дойдеш ли при хубавото, не бързай, спри се. Ти не бързай да ядеш хляба. Яж умерено хляба.

Вземете по някой път думата “любов” - кажете ми, какво разбирате вие? Вие знаете ли какво нещо е обичта? Когато една ябълка ми се оплаква, че не я обичат, какво разбирам? Щом ябълката е хубава, като погледне, похване я. Най-първото нещо: аз ще изям

ябълката. След като я изям, ще кажа: “Много е хубава. Вие искате вас да ви обичат - трябва да ви изядат на общо основание. Христос казва: “Който Ме яде, ще бъде жив, който не Ме яде, няма живот в себе си.” В Христовото учение Христос поддържа, казва: “Ако не ядете плътта Ми и не пиете кръвта Ми, нямате живот в себе си.” Вие учите точно обратното. Казвате: “Който яде плътта ми и пие кръвта ми, това е престъпление.” Христос казва, че е едно благо, вие казвате, че е едно престъпление. Кое е на правата страна? Изял кокошката - лошо е; не я изял - пак лошо. В какво седи лошавината? Ако изядеш кокошката, ще живееш по-дълго време; ако не я изядеш, ще умреш преждевременно. Ако я изядеш, ще живееш; ако не я изядеш, ще умреш. Кое е по-хубаво: Кокошката ли да живее или ти да живееш? Гладен ли да ходиш или кокошката да бъде изядена? Разсъждавайте. Вие искате някой път една права философия.

Какво ще бъде в оня свят? Вие пренасяте този свят в другия свят. Мислите, че като идете в другия свят, да срещнете сестра си, брата си, баща си - всички, с които тук, на Земята, сте правили всичките скандали, искате да ги намерите там и да имате един нов рай. Никакъв баща, никакъв брат, никаква сестра - [от] всичко туй няма да има ни помен. Ако ги има, тогава пак ще имате един свят, подобен на този. Защото идеята за брата е съвсем друга, отколкото онази идея, която вие схващате. Идеята за бащата е съвсем друга, отколкото онази, която вие схващате. Идеята за майка ви, за сестра ви са съвсем други.

Сега аз ви навождам на тия мисли, те не са за всинца ви, защото някои на тия мисли ще се спънете. Казвате: “Тази работа не е за нас.” Коя работа е за вас? Вие искате вас да ви милват хората и да ви носят на ръце. Че как ще ви носят на ръце? По някой път и възрастните хора ги носят на ръце. Когато искат да покажат голяма обич към някого, съберат се 30, 40 души, на ръце го носят. Всяка майка, която е родила едно дете, една-две години го носи на ръце, но като стане по-тежко, тогава дават друго учение. Казва: “Не може да те нося, ще ходиш на

краката си.” - “Мамо - казва синът, - ти едно време ме носеше на ръце, имаше голяма любов.” - “А - казва, - синко, едно време не беше така тежък. Ако станеш лекичък, както първоначално, пак ще те нося, но такъв тежък, не мога да те нося, ще ходиш.”

Направете едно сравнение. Да правите изводи - да живеете един нов живот. Животът, който сега имате, от единия до другия край е пълен с несгоди, страдания, недоразумения, мъчения и какво ли не. Някой път ще дойде малко щастие за половин секунда и после пак заминете и всички ние живеем само с блянове. Ти живееш с бляновете да свършиш университет, да те назначат на някой министерски пост или на някаква професорска катедра. Въобразяваш си, фантазираш си, мислиш, като станеш професор, държиш една лекция, всичките ученици да те слушат с внимание. Тогава, ако се случи както с един американски проповедник, който проповядвал много еднообразни беседи. Много закачлив бил в проповедите си. Някои от публиката му правили бележки, той не вземал под внимание. Тогава започнали да го задяват с яйца. Тамън говори, хвърлят му едно яйце, размаже се. Започнали да се [сипят] яйца отгоре му. Ти ще кажеш: “Тия хора са били съвсем некултурни.” Но туй показва, че и ти си некултурен. Щом предизвикаш с яйца да те [задяват] в едно събрание, показва колко си културен.

Питате ме: “Да изям ли кокошката?” Аз ще ви запитам: Ти искаш ли да живееш, или да умреш? Казва: “Искам да живея.” - Изяж кокошката. - “Искам да умра.” - Не яж кокошката. Нищо повече. Ако аз изям кокошката, тя ще страда. Едно от двете: или вие трябва да страдате, или кокошката трябва да страда. Няма изходен път. Но ако не искаш кокошката да страда, ти трябва да умреш; ако искаш кокошката да страда, ти ще живееш. Това са логически изводи. Нещата имат две разрешения. Или ти ще живееш, или кокошката ще живее; или ти ще умреш, или кокошката ще умре. И тебе някой те хване, изяде те. Ти искаш да живееш. Ако той те остави ти да живееш, той ще умре. Ако иска той да живее, ти трябва да умреш. Казвам

тогава, според тази логика: еди-кой си наш брат умрял, за да живее някой - изяли го най-послед. Ще си съставите за смъртта едно понятие не такова, каквото имате досега.

Значи Христос казва: “Синовете на този век, които се раждат и умират, какво трябва да правят? Трябва ли да се женят?” Ако искаш да умреш, ожени се. “Аз не искам да умирам, не искам да ме ядат.” - Не се жени тогава. Нищо повече. “А които се сподобят с бъдещия век, нито се женят, нито за мъж отиват. Вече са като ангели, не може да умират.” Нищо повече. Има един живот, в който няма да се ядем и да ни ядат, няма да умираме и няма да умираме заради нас. Има един живот, в който нито ще ядеш някого, нито тебе ще ядат; нито ще умираш за някого, нито някой ще умира за тебе. Някой казва: “Аз умирам за тебе.” Момата казва: “Умирам за момъка.” Умира, значи става жертва за него. В реда на нещата е. Кое е достойното за човека? Казва се в Свещената Книга: “Ако не станете като малките деца.” Само като едно преходно състояние. От сегашните състояния, млад ли да бъдеш, възрастен ли или стар да бъдеш? Едно положение има. Ако не станеш като дете, не можеш да влезеш в Царството Божие. Само, за да влезеш в Царството Божие, като дете трябва да станеш. Като влезеш в Царството Божие, какъв трябва да бъдеш? Вие не знаете какъв трябва да бъдеш. Най-първо, за да влезеш в Царството Божие, освобождаваш се от смъртта. Трябва да бъдеш безсмъртен. За да влезеш в Царството Божие, трябва да си човек на любовта, да не търсиш любовта от никого - да те обичат, а в тебе да има само една идея, без да мислиш дали друг те обича.

Онзи свят, бъдещият свят, е свят само на Любовта. Туй е любов, което дава от себе си; туй, което взема, не е любов. Туй, което взема, то не е наша любов, то е любовта на другите хора. Туй, което давам от себе си, то е любов. Очакваш някой да те обича. Туй, което вземаш, то не е любов. Няма такова нещо. Това е любовта на другите хора. Казваме: Бог ни обича. Но това [е] любовта на Бога към нас. Понеже Бог ни обича, от тази любов и ние живеем. Тогава Бог ни учи, че ние

трябва да бъдем като Него. Както Той дава, любовта излиза от Него и не взема, така и ние трябва да живеем. Другия живот не трябва да го отделяме вече. Той не може да се отдели.

Може да ме питате: “Как да го разберем?” Много лесно може да се разбере. Няма по-лесно от разбирането в света и няма по-мъчно от него. Много лесно нещо е в света да носиш една капка вода. Няма по-мъчна работа да носиш цял океан на гърба си. Ако искаш да носиш капка вода, то е най-лесната работа; но ако искаш да носиш цял океан, как ще го носиш, кажете ми. Целия океан се носи тук, на Земята, в оня свят се носи капката. Вие, слабите хора на Земята, разрешавате перпетуум-мобиле. Никой не го разрешил, и вие не можете да го разрешите. Ти не можеш да носиш целия океан. Капка вземи. За каквото и да разсъждаваш, както искаш, океанът не може да се носи. В другия свят целият океан може да се носи. Целият океан е капка вода. В другия свят цяло едно наше море, цял океан, е капка. Щом дойде на Земята, става цял океан.

Но разсъждавайте. Непостижимите работи са за този свят, постижимите са за оня свят. Казва човек: Непостижимите работи са за този, постижимите са в оня свят. Туй, което може да се постигне, то е оня свят, реалният свят. Туй, което не може да се постигне, то не е реалният свят. Аз казвам: Реалността седи в постижимите работи. Казвам: Непостижимите работи не са реални. Когато океанът стане постижим, той е реален. Сега, от гледището на земния живот непостижимото е реално, а постижимото е нереално. Туй, което не можеш да направиш, то е реално. Ти виждаш, че зад него има нещо. Ако ти кажа, че този океан може да го носиш, тази работа ти се вижда особена. Ти съзнаваш, че на Земята океана не можеш да го носиш. Казваш: “Съгласен съм, не мога да го нося.” Ако ти кажат, че той може да стане една капка в другия свят, казваш: “Как е възможно? Това е глупава работа.” Друго, което не можеш да го носиш, то е глупава работа.

Вземете сега, има хора, които се съблазняват от парите, а други не се съблазняват. Които се съблазняват от парите, в кой свят са? В този свят са. А които не се съблазняват от парите, са в оня свят. Пита ме някой: “Защо се съблазняват хората от парите?” Защото в този свят не може да не се съблазняват. Щом не се съблазняват от парите, те са в онзи свят. Де седи съблазънта в парите? Къде е грехът в съблазънта на парите? Заблуддението е там, че ти мислиш, като откраднеш парите, ще живееш. Ти като вземеш парите, ще умреш, нищо повече!

Сега да ви наведе на друг един пример. Представете си сега, че става спор между чука и наковалнята. Един гвоздей се оплаквал от чука и от наковалнята. Но туй, естеството на наковалнята, е от рода на гвоздея и чукът е от рода на гвоздея. Гвоздеят на общо основание ще яде попарата на своя род - бият го, нагорещават го. Питам: Защо мъчат този гвоздей, кой е виновен? Наковалнята или чукът, или гвоздеят? Три положения има: чукът е виновен, че бият гвоздея; наковалнята е виновата, че поддържа този бой; гвоздеят е виновен, че седи помежду им. Да бяга! Възможно ли е чукът да не бие гвоздея, възможно ли е наковалнята да не поддържа боя, възможно ли е гвоздеят да не седи по междината да гледа как става тази работа? Може. Не трябва да бъде желязо, ни-що повече. Ако станеш светлина, с какъв дилаф ще те турят? Ако си гвоздей, между наковалнята и чука ще ядеш бой на общо основание. Като станеш светлина, кой ще те хване, може ли да те турят да те бият? Писанието казва: “За да станеш светия, престани да бъдеш гвоздей.” Човек намира разрешение на въпросите, като стане светлина. Никой не може да го хване, не можеш да го туриш на наковалнята и чука. Свободен е човек.

При сегашните условия, при които живеете, с тия разбирания, неизбежни са страданията. Когато казваме: “неизбежни са страданията при туй разбиране, при туй схващане, при тази обстановка страданията са неизбежни”, разбираме, че се налага разрешаването на един въпрос и вие да можете да излезете от това положение. Човек трябва да стане на светлина. Всички вас ви е страх

да станете на светлина, понеже казвате: “Какъв живот ще имаме?” Щом станете на светли-на, няма да имате страдания, няма да имате никакви противоречия. “Къде ще бъдем?” - Навсякъде. Ти в една секунда ще бъдеш тук, а в друга секунда ще бъдеш на 900 000 километра от този, когото обичаш. Той ще бъде на една страна, ти - на друга. Има едно противоречие. Ние искаме да бъдем щастливи. Обичаш някого, искаш да бъдеш щастлив с тоз, когото обичаш. Този, който те обича, иска да те изяде. Ти когото обичаш, искаш да го изядеш. Кой кого иска да изяде? И двамата искате да бъдете щастливи. Възможно ли [е] и двамата да бъдете щастливи? Ако искаш да бъдеш щастлив, трябва да го изядеш и той ако иска да бъде щастлив, трябва да те изяде. От какво произтича дилемата? Седят двамата, ще [се] борят и като се хванат за гушата, борят се. Сега кавгата е кой кого да изяде. Слабият е изяден - какво лошо има, че го изядли? Слабият е кандидат за оня свят, силният е кандидат за този свят.

Христос, когато дойде при Него изкусителят, който беше вещь в една дълбока философия, казва: “Ако си Син Божий, направи тия камъни на хляб”, Той казва: “Не само с такъв хляб ще бъде жив човек.” Всеки, който яде... Хората се карат, бой има. Но човек се храни с всяко слово, което излиза из устата на Бога - с него който живее, там е Бог. На него отговори: “Истинският живот не седи в този хляб.” Казва на изкусителя, на дявола: “Истинският живот не седи в този хляб, истинският живот седи в Словото Божие.”

Според вас, докато вие ядете другите хора, лесно е на вас, но вас когато ядат, казвате: “Подядох ме.” Човек, който ви подяжда, е ваш приятел; човек, който не ви подяжда, е ваш неприятел. Дойде един приятел, казва: “Дай 10 лева на-заем.” Не ги връща десетте лева. Извиняваш го за десетте лева. То е външният процес на приятелството. Онзи човек, който не ви подяда, не е ваш приятел. За мене приятелството е: ако ме подяда, приятел ми е; ако не ме подяда, не ми е приятел.

Мисълта е малко тъмна. Как да го подяда? Много лесна работа е. Представете си, носиш на гърба си 100 сомунa хляб. Изпотил си се. Аз започвам да те подядам, да ям от хляба, който носиш. Представете си, че на ден ям 5 хляба, за 10 деня ще изям 50 хляба - аз ще снема 50 килограма от гърба ти. Като те подядам, тебе ти олеква, ще кажеш: “Благодаря за услугата, която ми направи.” Подядането на приятеля винаги е освобождаване на известен товар някъде. Подядането има свой смисъл. Когато*, при ощетяването, когато те ощетява човек, онзи, който те ощетява, те натоварва. И само един приятел, който разбира Божия закон, той може да те ощети. Той направи престъпление, тебе те обвинят, че ти си направил това. Ти нямаш никаква връзка, но тебе те обвиняват за известно престъпление. Или те обвинят да плащаш това, което никога не си взел. Всякога един твой неприятел може да те ощети.

Грехът в света не е нищо друго освен ощетяване. Дяволът всякога ни ощетява: той дойде у тебе, чрез твоите очи види някоя хубава жена, вземе нещо, ограби я; хванат тебе, казват: “Ти си.” Понеже ти си хотелът, в който станало това престъпление, ти отговаряш. Кога става туй престъпление? Когато не разбираш закона, казва: “Как извърши престъплението?” Откраднат пари. Парите не се ядат. Извадил си ги от място, турил си ги на друго място. Извадил си ги от един

джоб, турил си ги в друг. Какво престъпление има в това? По този начин като се разсъждава, къде е престъплението? Престъплението седи в това, че ти вземеш парите, за да живееш. Всякога вземането на парите носи смърт. Всяка една мисъл, която туряш в ума да вземеш пари, за да живееш, ти вече създаваш условия за смъртта си. Казвам: Какво ще вземеш? Писанието казва още преди хиляди години: “Елате, купете си от Мене без пари.” Има друга разменна монета, не само с пари може да се вземе. Вие тази разменна монета не я знаете. Ако някой стар дядо иде при някой бакалин, той казва: “Плати!” Ако детето вземе захар за 25 лева, той трябва да плати. Отива онази красива мома, че запали юргана на бакалина от четирите

страни - едно кило без пари го дава. Защо на дядото не дават без пари, а на младата мома дават? Момата е огънат, дядото е желязо [?желязо].

Когато се казва, че всички трябва да приемат учението на Любовта, какво се разбира? Учението на Любовта е учение, което разрешава всички противоречия. Там, дето влезе Любовта, разрешава всичко изведнъж. Там, дето отсъства Любовта, няма никакво разрешение. Без любов в света няма никакво разрешение. Временно може да имате разрешение, но тъй, вътрешно, без Любовта няма никакво разрешение. Любовта не е преривен процес, тя е непреривен. Тя е, която разрешава всички неща веднага. Тъй ли? Тъй. Казва: “Аз без пари как ще живея?” Там е заблудението. Кога можеш да живееш без пари? Парите са резултат на какво? Златото е един резултат на Слънцето. То е проводник, Божествен проводник. Ние досега не знаехме, че електричеството може да се предава и без жици, досега мислеха, че електричеството може да се предава само по жици. Казва: “Без жици не може да се пренася.” Всичките учени хора казваха, че електричеството само по жици тече. Дойдоха други учени хора, които казват: “И без жици може.” И през въздуха го прекараха. Мо-же без жици, през въздуха го прекарват. Въздухът е друга жица.

Златото е потребно за тебе като един проводник на живота, който иде от Слънцето. Ти трябва да имаш злато, да можеш да възприемеш космическия живот. Ти трябва да държиш златото като един проводник. Не ти трябва повече, отколкото една жица да мине. Толкоз щом имаш, достатъчно ти е. Другото злато не ти е потребно. Ако ти имаш повече пари, отколкото ти трябва, те ще бъдат товар за тебе. Та казвам: Златото във вашия ум трябва да седи като възможност.

Знаеш ли какво трябва да схващаш под думата “злато”? Един елемент, който не се окислява; един елемент, който не гние, един елемент, който сам по себе си е чист. Един елемент, който пакост

никому не прави. А за него могат да ви на-правят пакост. Трябва да понесете една мъчнотия.

Следователно туй [е] Истината. Що е Истината? Истината е това, което никому пакост не прави, а живот донася. Истина е туй, което никого не заробва, а всекиму дава свобода. Истина е туй, което не създава тъмнина, а дава светлина, носи знание. Това е Истина. То е външната страна на реалния живот. Истината всякога седи в това, че тя всякога носи нещо. Ние говорим за Истината.

Та казвам: Щом имате онова, правото разбиране на човека, което ви освобождава от сегашните ви ограничения, то е Истината. Аз сега говоря не за големите ограничения. Големите ограничения, те зависят от малките ограничения. Сега са останали много малки ограничения на вас. Не ви спъват вашите големи желания, но вас ви спъват малките желания, които навсякъде са скрити. Малките злини спъват човека.

Ако Христос дойде днес в света, каква декларация давате? Какво ще поискате от Него? Едно време една майка разбираше Неговата идея [така]: тя искаше единият ѝ син да седне отляво, а другият ѝ син - отдясно. Едно време разбираха всички болни - отиваха при Него да им даде здраве. Едно време идваха да ги нахрани. Четири-пет хиляди хора ходиха, слушаха Словото и огладняха. Казват: "Ако речем да отидем - далече е." Наспори там хляба, даде им едно угощение с 5 хляба. Някой път обясняват [как с] петте хляба Той нахранил 5000. Искат да докажат научно по кой начин. Не зная по кой начин Христос ги нахрани. Факт е, че ги нахранил. Как станало? Нахранил ги. Ако днес дойде Христос, какво ще искате от Него? Едно време Му искаха здраве, пари Му искаха, днес като дойде Христос, какво ще искате от Него? Вие си задайте въпроса. Едно време вие ходехте все със старите си идеи. Те не са лоши, хубави са. Не казвам, че са лоши. В тия идеи има голямо противоречие. Противоречия съществуват, какво трябва да се прави?

Тогава ние се намираме в положението на онзи, който разбирал езика на животните. То е един анекдот. Един знаел езика на животните. Слушал една вечер: един вол и едно магаре се разговарят. И двамата свързани в дама, разговарят се. Волът казва на магарето: “Твоят хал е по-добър. Господарят само се качва на гърба ти, поразходи се един-два часа, върнеш се. Гледат те много добре. Моят хал: като ме впрегнат - целия ден на нивата, ще ми съдерат кожата. Ако съм на твоето място, бих го заменил с моето.” Магарето казва: “Че кой ти е крив, като си глупав?” - “Че какво да правя? Да река да мушкам - не струва. Да река да ритам - също.” - “Много си глупав. Голям простак си. Престори се на болен, престори се, че не ти се яде.” Казва волът: “Хубаво, ще направя този опит.” Престорил се на болен. Господарят слуша как се разговарят, поусмихнал се. Върнал се вкъщи при жена си. “Защо се смееш?” - Тя никога не виждала мъжа си да се смее. - “Нищо, дойде ми смешна идея.” Дошъл слугата и казва: “Волът е болен, не иска да яде.” - “Остави го да си почине, впрегнете магарето на негово място.” Магарето, което нямало такъв опит, турили го на мястото на вола. Казва си: “Погрешка е, не знаа къде сбърках.” Целият ден орало магарето и мислило, мислило, мислило. Връща се вечерта, пак се разговарят, господарят пак слуша. Волът си почивал през целия ден. “Как прекара днес?” - “Добре, но чух една новина. Ти вярваш в мене. Ако ти си глупав, ще страдаш. Дадох ти един съвет и ти си почина. Но господарят каза, че ако утре волът е така болен, да се заколи. Затова те съветвам, като ти дадат, да ядеш, за да живееш.” Волът ял и магарето дошло до първото положение. Магарето говорило в себе си: “Такъв съвет на хората не давам - как да бъдат свободни, защото тяхната свобода е ограничение на мене.”

Това са басни, в които е скрита цяла философия. По кой начин искате да разрешите? Той е неразрешим, този въпрос. Ако волът е болен, магарето ще оре, волът няма да оре. Ако волът е здрав, волът ще оре, магарето няма да оре, магарето ще бъде свободно. То е противоречие, в което се намираме на Земята. Ние искаме да

разрешим този въпрос. Волът нека си оре, нищо повече! И магарето нека си носи господаря. Този въпрос е така. Който иска да разреши бъдещия живот, той не трябва да бъде нито вол, нито магаре. Как ще се разреши въпросът? Не трябва да бъдеш нито вол, нито магаре. Какъв трябва да бъдеш? Какво е разрешението? Не вземайте думите на говоренето. Волът си е вол, има си и свои причини. Магарето си е магаре, и то си има свои причини. А пък за да излезете из тия противоречия, ти трябва да влезеш в оня свят на Любовта, да възприемеш Любовта като вътрешен принцип на душата си и да не обръщаш внимание на ония големите противоречия, които съществуват на Земята. Значи не ходи нито гвоздеа да морализираш, нито чука да морализираш, нито наковалнята. Остави ги! Нека си дрънкат колкото искат.

Един свещеник минавал и вижда: мъж бие жена си. Отива той да примири мъжа и жената. Жената се нахвърлила върху свещеника: “Защо се бием, то е наша работа. Ти защо се месиш? Да напусна мъжа си? Той ми носи за ядене - ако го напусна, кой ще ми дава? Ти що се месиш в нашите работи? Ние ще се побием и ще се примирим.” Когато свещеникът влиза, чува писък на жената. Но то е въпрос на чука, наковалнята и гвоздеа. Ти не ги примирявай. Или, сега не можете да разрешите въпроса защо трябва да се примирят. Казваш: “Да се примирят.” Как ще примириш мъж и жена? Как ще примириш чук и наковалня? Този чук някой път ще падне на наковалнята, той не иска да я измъчва. Наковалнята ще удари, чукът ще отскочи. Тя противодействува и в това проти-водействие как ще ги примириш? Не може да ги примириш.

Та казвам: Моята реч е само едно превозно средство в дадения случай. Може да ви превоза с една биволска кола, може да ви превоза с една конска кола, може да ви превоза с един фъйтон, може да ви превоза с едно такси, може да ви превоза с железница, пък може да ви превоза и с един аероплан. Във всичките превозни средства има

известни неудобства. С волската кола - много полека върви, конската много тръска, таксито може да се претури, железницата - може

катастрофа да стане, аеропланът - има големи дупки във въздуха, отгоре слизат надолу. Питате сега кое е най-безопасното. Най-безопасно е да се возиш с волска кола, но там се изисква голямо търпение, трябва да търпиш. Докато дойдеш да се превозваш с ония средства на светлината. Там няма да има никакви мъчнотии. Или, другояче казано: Всеки един живот, който е свързан с във всеки момент с една подвижна мисъл, подвижната мисъл - с едно подвижно чувство. Защото аз наричам подвижна мисъл, подвижно чувство, подвижна постъпка постъпките на Божествената Любов. Тя е, която разрешава. Ако аз в себе си имам една подвижна мисъл - подразбирам един момент, когато моята мисъл е под влияние на Божествената Любов, когато чувството или постъпката е под влияние на Божествената Любов, то е свободата на човека. Един момент, когато аз съм свободен. То е най-доброто разрешение. В даден случай ти си доволен. Имаш едно вътрешно доволство в себе си.

Ние на Земята сме доволни от онова, което придобиваме. Но в живота има едно недоволство, което седи не в придобивките. За пример ти си доволен от любовта, ти не я владаш тази любов. Да кажем, ти си доволен от любовта в себе си, доволен си от себе си, получаваш нещо; а някой път може да имаш цели ниви и пак да бъдеш недоволен. Има неща, които ние, без да владаме, пак сме недоволни от тях. Някой казва: да владаш мислите си. Мислите не могат да бъдат собственост. Мисълта е проводник на онази Божествена светлина, която може да донесе красивия живот. Всяка радост, всяко веселие се дължи на оная Божествена светлина, която е загнездена в душата.

В прочетената глава Христос говори за едно кардинално разбиране. Не разрешавайте противоречията на Земята. Земните противоречия по никой начин не могат да се разрешат. Както и да ги разрешавате, ще останат неразрешени. Чукът ще бъде чук,

наковалнята ще бъде наковалня, гвоздеят ще бъде гвоздей. Или дадеш правила на чука да не бие гвоздеа; или наковалнята, тя никога тия наставления няма да изпълни. Чукът винаги ще изпълни онова, което знае; и гвоздеят, и той ще понесе това, което знае. Че как ще търпиш? Като изкълчиш крака, как ще те учат да търпиш? Без да те учат, ще търпиш. Ще плачеш, ще ги носиш, ще разправят: ти имаш. Ти имаш изкълчен крак. И да няма някой при тебе, пак ще учиш същия морал.

Въпросът за търпението - като дойде неволята в света, тя ще ви научи да бъдете търпеливи. Как? Гладен си, няма какво да ядеш. Яденето създава най-големите неприятности, но донася и най-големите блага. След като ядем, толкова агънца стават жертва, толкоз кокошки; и благодарение, че ние живеем. Кое е по-хубаво: те да страдат и ние да живеем или те да живеят и ние да умираме? Тогава законът е така: Всякога низшето трябва да стане жертва на висшето, за да може и двата живота да прогресират. В себе си този закон е верен. Всякога низшето трябва да стане жертва. Ако ти не го направиш, ти трябва да станеш жертва. Или висшето трябва да стане жертва, или низшето трябва да стане жертва.

Някой път низшето става жертва, но това е друг закон. Христос казва на Своите ученици, че ония, които искат да бъдат ученици, непременно трябва да се хранят с Неговото Слово. Словото след като влезе в човешката душа, отвън, става жертва отвътре, започва Словото да живее в нас, пък ние тогава ставаме жертва за новото. Ти най-първо трябва да приемеш Словото, висшето ще те освободи, тогава ти ще пожертвуваш живота си за другите. Тъй щото, жертвата подразбира любовта. Любовта подразбира пак любов. Подядането подядане ражда. Ако Божията Любов в тебе не роди любов, която има, това не е любов. Значи, щом влезе Божията Любов в тебе, тя трябва да се изяви тъй, както Бог я изявява. Както Бог е милостив, така ти трябва да бъдеш милостив. Както Бог е дълготърпелив, така и ти трябва да бъдеш дълготърпелив. Както Бог е щедър, така и ти трябва да бъдеш щедър.

Сега, аз не разрешавам вашите мъчнотии. След като говоря, казвате: “Знаеш какво е нашето положение?” Няма какво да знаа какво е вашето положение. “Огън ме гори.” Радвам се, че огън те гори. По-хубаво нещо от огъня няма. “Из-пекох се.” Че, по-хубаво от печенето няма. Пък огън да има в къщата ти, да ти е топло. Зимно време да няма огън. Някой казва: “Огън гори в къщата ми.” Стига да гори, някой път дим има в къщата, а не огън. Димът е, който мъчи хората - на очите той пречатства, не огънят. Хубавата мисъл имайте сега. Прилагайте. Гледам колко са слаби хората в прилагането. Някой път искате да знаете с какво се хранят хората. Мъчно ли е да знаеш с какво се храни вълкът, с какво се храни лисицата, овцата? У тревопасните животни развити са кътниците. У тези, които се хранят с месо, предните зъби и кучешките са много добре развити. Ще гледате зъбите. Те показват кои хора с какво се хранят. Според храната ще раз-берете и характера. Вълкът, който се храни с месна храна, има един характер; овцата, която се храни с растителна храна, има друг характер. Хората, които се хранят обикновено, имат един характер; онези, които се хранят с Божественото Слово, имат друг характер.

Най-важната мисъл, която искам да ви наведе, е следната: Ти можеш да ядеш хляб по един обикновен начин и може да го ядеш по един особен начин и да имаш два различни резултата. Ти може да имаш парче хубав хляб, така хубаво да го сдъвчеш, че Божият живот е в този хляб вътре. Може да вземеш този хляб и да кажеш: “Какво има в този хляб? Какво може да направя с него? Ако той [беше] печена кокошка или баница...” Ако по този начин ядеш, всякога ще умреш, всякога ще имаш едни резултати. Може да вземеш най-малкото парче, трошица - като го погледнеш, да ти стане приятно. Даже малко коравичък да е, да кажеш: Божий хляб. Ако мислиш, че като погледнеш мекия, там е разрешението на въпроса, ти не разбираш. Ако ти, като дъвчеш, мислиш, че е достатъчно, ти имаш повече, [отколкото] ако си ял най-хубавата баница. Във всеки случай трябва

да знаеш, че в най-малките неща се крие потенциално Божественото вътре. Имаш една идея, казваш: “Любете ближните си.” Казва: “Не разбирам тази идея.” Как ще ти обяснят? Или: какво е добро? Те са все неразбрани работи.

Най-първо, бъди доволен от най-малките неща, които Бог ти дава. Ти ще се научиш да поддържаш същия морал на хората. Моето правило аз ви казвам в една дума. Всичката философия е да бъдете доволни от най-малките работи. Бъ-дете доволни. Дойде малко страдание - бъди доволен. Дойде голямо страдание - бъди доволен. Откраднат парите ти - бъди доволен. Дадат пари - бъди доволен. Бият те - бъди доволен. Обичат те - бъди доволен. Бъдете доволни от всичко. Но как да го разберам? Затова аз чакам в света, като го разберете, да ми кажете. За мене въпросът е така разрешен: Бъди доволен. Казва: “Главата ми гори.” Бъди доволен, че ти гори главата. “Голям огън имам.” Бъди доволен от този огън. “Голяма сиромашия имам.” Бъди доволен от сиромашията. “Малко съм котсуз.” Бъди доволен от това.

Виждайте във всичките неща хубавото. Всичките неща за умния човек са една възможност. Една болест е един процес за чистене. Голямо богатство е. Това е един въпрос да се запознаеш с хората. Искаш приятели - че тебе Господ ти дал богатство. Ти нахранил тия бедните хора, да си намериш приятели - затова си станал богат. Ти си учен човек - това е възможност да намериш своите приятели. Иди раздай учението си на невежите хора. Ти си добър - иди раздай своята доброта навсякъде. Каквото ти имаш, сподели го със своите близни. То е мощна наука. Твоята светлина не я дръж да се пръсне в себе си. Христос казва: “Не се туря една запалена свещ на затворено под шиник. Туря се да свети.”

Туй го казвам сега за вас. Онези, по-напредналите, които казват: “Дотегна ми животът”, не знаят какво да правят, на тях казвам: Бъдете доволни от вашето недоволство! Обезсърчил си се - бъди доволен. Да ти е приятно, че си недоволен. Ти като погледнеш окъсаните дрехи,

да кажеш: “Колко са хубави, колко са хигиенични.” Някому са окъсани гащите. Богатият казва: “Колко са окъсани гащите му!” Много са окъсани гащите, но всякога въздухът влиза в къща, въздухът всякога е чист. Виж хубавата страна. Всичката мода излязла от скъсаните гащи. Турят някъде ема [?], стане мода; турят закръпка, стане мода. Някой път виждам големи закръпки на ръкавите. Тук турят закръпка, там. Като си изръфат ръкавите по края, турят маншети. После, дамите от високо положение турят лисици на врата. Всички укоряват лисицата с нейния непорядъчен живот, тази дама турила лисичата кожа, иска да се препоръча. Казвам: Ти си от нейния род. Аз като видя една дама с яка от лисица, аз седя по-далеч. Аз държа кокошките далеч. Аз да ви кажа кои са лисици. Казва: “Много хитър, много умен трябва да бъдеш.” То е лисичата кожа на врата ти.

Аз да ви превода сега, то е хубавата страна. Лисицата казва на тази дама, която не разбира езика: “Едно време и аз живеях на Земята, обичах кокошките. Сега, като влязох в духовния свят, разбрах. Ти не следвай моя живот, понеже и ти като мене, ще те носят на врата. Едно време и аз скубах перата на кокошките, за да живея; сега, като оскубах моя живот, разбрах. Че, лисиците са много користолюбиви. Лисицата казва: “Колко те обичам. Ако държиш моя ум, ще бъдеш много почитана. Само не обичай кокошките, понеже, ако ги обичаш, ще се качиш като мене на врата на някого.”

Всичките нещастия имат две разрешения. Ако имаш характера на лисицата, навсякъде ще те гонят. Ако носиш втория характер на лисицата, когато се реформира, тогава ще те носят почитените дами. Казва: “Не е ли хубава моята яка?”

Казвам: Единствената мисъл, която да остане - другите неща са изяснения - е да бъдете доволни от онова, което всеки ден ви се дава. Най-малкото, което Бог ви дава, бъдете доволни, колкото и малко да е, колкото и микроскопическо да е. Всеки ден Бог е определил да ти даде нещо малко или много. Бъди доволен от онова, което Бог ти дава; не се смущавай от онова, което не ти дава. Казано е: “Утрешният

ден ще помисли за себе си. За днешния ден бъдете доволни от онова, което Бог ти дава.” Благодарете. И като благодарите в душата си, вие ще дадете една нова светлина, която ще донесе радост, веселие. То е хранене със Словото. Човек ще стане силен и мощен, за да може Божественият живот да дойде. Да стане дете, да даде условие, като дойде, за да влезе в Царството Божие да започне новият живот. В новия живот ние очакваме да се освободим от сегашното робство, в което се намираме. Защо и за какво, този въпрос за бъдеще ще се разреши.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

7 ч 15 мин

(Гимнастическите упражнения.)

10-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 24.XI.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ОГЪНЯТ НА ПРЕЧИСТВАНЕТО ЕДНО ДОБРО

5 ч сутринта.

(Студеничко, скреж. Звездно небе.)

Нарядът.

3-та глава от Евангелието на Йоана.

“В начало бе Словото”

Едно обикновено състояние на духовния живот, което аз наричам ревматично състояние. Един мускулен ревматизъм има, който сковава краката на хората, да не могат да се движат. Като рече да се подвижи, боли го. Крак го боли, ръката го боли, навсякъде, та не смее да се помръдне. Той е подложен на известни правила. И като рече да се върти, особени, класически маниери има - маниери на ревматизъм. И пита: “По кой начин да се мръдна? Как да мисля?” Ревмати-зъм. Ти имаш ревматизъм - всичките правила ще ги спазваш. Ако го нямаш, ще се въртиш тъй, както искаш. Та, сега считат: както искаш. Не може както искаш, но тъй, както ревматизмът иска. Ревматизма създадохме ние, а онова, здраво-словното състояние е от Бога.

Та сега, ще гледате да се освободите от вашия ревматизъм, от мускулния ревматизъм. Аз го наричам класически ревматизъм на движението. То е етике-ция в мисълта, етикеция на чувствата: тъй да седи човек, човек седи, размишлява какви ще бъдат резултатите. Какви ще бъдат резултатите? Ако аз поля един човек с чиста вода, здравословно е. Само дето капне една чиста капка вода, тя носи живот без разлика. Всякога чистата вода носи благо-словение. А калната вода, дето капне, влошеви работата. Там въпросът е друг. Там остават лекета. Ако мислиш чисто, няма да мислиш за никакви правила.

Мисли и не бой се! “Ама, какво ще стане?” Ти говори истината, дето падне, то ще изникне. Не мисли за последствията. “Ама какво ще стане?” Ни най-малко няма какво да мислиш. Ако словото ти не носи Божественото, трябва да мислиш. Щом имаш класически ревматизъм, ще бъдеш внимателен, как да се помръднеш, навсякъде. Някой път ще кажат ръката си да носиш така - класически. Ще ходиш и ще помръдваш едната страна, едната ръка, а другата ръка ще държиш тъй, права, спусната.

Сега, туй е външното, но ще знаете: едно сковаване има. Тогава всичките обичае да говорите някой път за недъзите на хората. Аз наричам: туй е класически ревматизъм. Ти обичаш погрешките на един. Но той като дойде, ще ти покаже, че има някои свои погрешки, или за погрешките на други хора. Питам: Ако човек се занимава с погрешките на другите хора, какво печели? Всякога петниш ума си. Ти като мислиш за всякое зло или за някой лош образ, цапаш ума си. Ти мислиш Петко, Драган, Стоян какво прави в стаята си. Аз ще ти кажа какво прави. Две неща може да прави. Ако е при касата на някой богаташ и има класически ревматизъм и касата е отворена, той ще гледа по кой начин сега да привлече парите в джеба си. И след като ги привлече, ще търси начин да се извини. Ще цитира стихове, че светът тъй е направен, че Бог тъй е дал. Но работата е, че парите в тази форма Господ не ги е създал, те не са круши, не са ябълки, те са от хората. Следователно само може да крадеш човешкото.

А знаете ли какво значи кражба? Като извадите “кр”, “ра” е Слънцето. А “к” - забулиш Слънцето, да престане да свети. То е кражба. “К”-то махни, ще остане “ра”. Интересно е, вземете на български един слог и на английски - може да имат точно две противоположни значения. На българина му кажи “син”, той ще му трепне сърцето: неговият възлюблен син; но ако кажеш “син” на англичанина, то той казва “грях, престъпление”. Ако му кажеш: “май син” - “моят грях”; защото твоят син за англичанина е грях. Имат същото произношение. И колко трябва да се чистят слоговете. Кой е

прав? Англичаните произнасят другояче и ние произнасяме [другояче]. Значи, нашите синове са английските грехове. Та, кой е на правата страна? Та, и на английски и “сън” еднакво се произнася. Той казва: “май сън” е Слънцето, а на български “сън” значи да спиш. Българинът казва: “сънят ми” и англичанинът казва: “сън”. Казва: “сън” - твоето спане е твоята почивка. И “син” е неговият възлюблен, чадото му. Е, питам: как са произнасяли имената? Тия съвпадения сега, кой е на правата страна? Аз мисля, че англичаните са на правата страна. Човек, на когото му върви, е на правата страна; а човек, на когото не му върви, е на кривата страна. Който може да ходи, е на правата страна, а който не може да ходи, е на кривата страна. На когото работите са оплетени, е на кривата страна, а на когото работите не са оплетени, е на правата страна. Понеже английските работи не са оплетени, са по-малко оплетени, на правата страна са, а нашите, български работи са оплетени повече - на кривата страна са.

Казва: Кой е на правата страна? Всякога, когато твоят ум е смутен, когато твоето сърце е смутено и твоята воля е ограничена, ти си на кривата страна. Безразлично е дали причините произтичат от тебе или не. Каквито и да са причините, правило е: когато твоят ум е свободен, сърцето ти - свободно, и постъпките ти - свободни, ти си на правата страна. Дали е в тебе посторонно или по рождение, както и да е. Но вие искате да знаете какво нещо е свобода. Свободата съдържа едно качество на ума. Когато е свободен, умът може да мисли. Да си свободен, умът трябва да мисли. За да си свободен, сърцето трябва да чувства, не болезнено. И за да си свободен, трябва да знаеш как да постъпваш. Ако мислиш право, ако чувствуваш право, ако постъпваш право, ти си свободен.

Сега, свободата не принадлежи на нашия триизмерен свят. Тя няма три измерения. Някой казва: “Аз едно време бях свободен.” Не, тя не е минала свобода. “Ама, за бъдеще ще бъдем свободни.” И за бъдеще няма свобода. Свободата е в настоящето. А настоящето няма измерение. То не принадлежи към настоящия свят. Настоящото, това

е вечността, това е безграничният свят. Ние търсим живота на физическото поле; търсим и знанието на физическото поле. На физическото поле ни живот има, ни знание има, ни свобода има. А вие го търсите тук. На физическото поле има само страдание и противоречие, нищо повече. Спънки има от единия край до другия край. Щом се намерите при големите спънки, тогава се намирате на физическото поле. И тогава, този свят е даден като задача, да се справите с мъчнотиите. На умния човек знанието му е необходимо, [за] да се справи със страданието на физическия свят. Мъчнотиите на физическия свят, задачи са това.

Не се спирайте сега защо е така. Всеки, който е постъпил в училището, там трябва да се стегне да учи. Училището не е място за мързеливите; не е и място за охолните, то е място за учение. Учение трябва. Ще се стегнете, да учите. То не е и място и за щастие. Някой търси в училището щастие. Щастието няма там да го намерите. Онзи на Земята е щастлив, [който] намери това, което е изгубил. Или, когато вие намерите това, което сте загубили, ще бъдете щастливи. Докато не го намерите, как ще бъдете щастливи?

Ако вие сте изгубили ключа на живота, вие се намирате в едно трудно положение. Запример, ако вие влезете в тези класически здания, че като отвориш някоя врата, вие трябва да извадите ключа, да го турите в джеба си; защото, ако оставите ключа на вратата отвън и бутнете вратата, после никой не може да ви отвори. Като отключиш вратата, ще извадиш ключа, ще го туриш в джеба си; не го ли извадиш и бутнеш вратата, ти сам си затваряш работата и сам се осъждаш на смърт.

Вие искате да влезете в живота и да оставите ключа си отвънка и като влезете вътре, да затворите вратата - и мислите, че може да имате свобода. Вие сами се самоосъждате. Вие идвате в живота и искате други да ви ръководят - като вас хора, които са дошли, които са загазили. Мислите ли, че ако богатият остави сиромасът да го ръководи, че неговите работи ще прокопсат? Не. Мислите ли, че ако

здравият почне да ходи по ума на болния, че той тъй постъпи по него? И той ще страда като него. Има известни състояния, всички трябва да ги изучавате. Всички искате да бъдете обични на Бога. Мислите ли, че на Бога Му са благоприятни всичките наши прегрешения, лоши мисли, чувства, които ги правим; мислите ли, че може да бъдем почитани така? Ни най-малко, Бог няма благоволение към това. Той се отдалечава от всичките ония охкания, които имаме тук, на Земята. Той не иска нищо да знае за тях. Мислите ли, че ако вие седите и ровите праха, че Господ се интересува какво ровите там? Той не се интересува. Целия ден може да ровите, че сте изгубили нещо.

Знаете ли защо кокошките ровят? И кокошката и сега все рови. Кокошките са били земледелци, едно време като са сели житото, та сега го търсят по праха. Та умрели преждевременно, не чакали да израсте. И постоянно търсят, казват: “Туй, което заровихме, търсим го.” И кокошката все разравя; и хиляди години може да разравят. Но питам: кокошката, след като разравя хиляди семена, какво ще добие? Нищо. Да допуснем, че вие знаете всичките погрешки на хората, да допуснем, че вие сте ясновидец и представете си, че знаете всичко. Какво ще добиете най-после?

И кое е по-хубаво: да знаете ли как се правят погрешки, престъпления, или да знаете как се изправят престъпления? Че тогава, де ви е знанието, ако вие не може да изправите една ваша погрешка? Къде ви е знанието тогава? Ако вие се-дите да рисувате и после не знаете как да рисувате, изопачите и носа не сте нарисували както трябва, изопачили сте го, като някое кукувиче яйце, и на устата дадете криви линии, като някое петало, питам: кой е крив?

Вие се извинявате, че не сте даровит. Не, не, не става така. Въпросът не седи в дарбата на човека. Всички хора са създадени; щом ти си дошъл да учиш, ти си създаден - имаш дарба. Така не се говори. И ако ти не рисуващ, кажи: “Ленив съм малко, не съм работил”, а не казвай, че “Не съм даровит.” “Даровит съм, но не съм работил. Умен

съм, но умни работи не казвам. Добър съм, но добро не правя. Обичам истината, но прикривам я с лъжата.” Тъй си кажи. Ама ти ще кажеш, че “ние имаме наследени черти от дядо си и баба си.” Такива извинения няма. Е, хубаво, да допуснем, ти имаш една наследена черта от дядо си, от баба си; знаеш, че е от дядо ти, от баба ти. Какво те ползува, че от дядо ти останала? Ако можеш да изправиш от дядо си тази черта, която е останала в тебе, ти си умен човек. Ти си доста силен човек, постегнал си се, придобил си нещо. Ако не можеш да изправиш нещо, това показва една слабост; ти си един човек, осъден на робство. И докато не изправиш тази погрешка, не можеш да се освободиш от тази слабост. Казвате: “Ама трябва да чакаме някой да ни освободи.” Представете си, че някой казва така. Ако вие свържете едно куче с въже, и кучето прегриже въжето и се освобождава. Но свързвате един кон, той си седи. Та, конят може да има връзки, да седи с въжето; кучето няма да има връзки, то се освобождава. Кой е на правата страна? Кучето е на правата страна. “Зъби - казва - Господ ми е дал, ще прегрижа това въже.”

Сега може би във вас, вие ще кажете тъй: “Че, ние толкова погрешки сме по-правяли.” Похвалявам ви за поправените погрешки. Ама за непоправените погрешки, какво ще ви кажа, я ми кажете? Да, за поправените погрешки похвалявам ви, 6 ви тургам, но който има още непоправени, какво да направя? Да ви извиня ли? А, не, и да ви извиня, ще ви направя едно зло. Как ще ви извиня? С извинение работа не става. И казвате вие: “Извинение няма ли?” Има извинение. Извинението се проявява само тогава, когато ти изправиш една своя погрешка. Тогава вече извинение има, но ако не изправиш една погрешка, никакво извинение няма. Ама слабост има, това, онова. Бе, знай го това, имам го предвид. Дядо ти мога да извиня, че го направи, но ти си поставен тъй, че не можеш да бъдеш извинен от последствията на погрешката, не мога да те извиня.

Сега трябва да мислите. Някой път погрешки има в словото - там кривите тълкувания. Аз не съм за буквоедството, да кажем, човек

може всичко да направи. Ако ти нямаш никаква дарба и кажа, че всичко можеш да направиш, тогава трябва да лъжем. Не. Щом нямаш никаква дарба, тогава нямаме никаква отговорност. Но щом имаш дарба, одарил те Господ - ума, сърцето ти и волята ти, тогава ти си отговорен за дарбите, които имаш. Сега, другата страна. Казваш: "Как да направим нещата?" Стига да имаш дарба, работата лесно става.

Та казвам: За поправените погрешки, то е вашият успех, който имате, а за непоправените погрешки, то са възможностите, защото зад всяка една погрешка седи една велика добродетел. И всяка една погрешка е едно препятствие, за да се яви една велика добродетел, която трябва да дойде у човека. Трябва да знаете едно: злото има временен характер, то е ограничено, а доброто е безгранично, то не е от този свят. Следователно доброто е всесилно, неограничено, а силата на злото е ограничена. Злото всякога ще отслабва, а доброто се усилва. Колкото минава времето, то се усилва, то става по-силно.

Всичките добродетели, това са безгранични дарби и качества, които човек трябва да има. А всичките наследени лоши черти, те са от временен характер и колкото времето минава, те ще отслабнат, ще изгубят своята сила. Злото само по себе си губи силата в света. Едно време злото е било по-силно, сега е станало по-слабо. Едно време доброто повидимому е било по-слабо, сега се усилва и колкото времето минава, доброто става по-силно. Но доброто е извънка времето. И времето работи за доброто. Безвремието работи за доброто, извън времето - вечността работи за доброто, а за злото работи само времето. Затуй доброто има двама помощници: и времето работи за доброто, и вечността, а за злото работи само времето. Вечността не работи за злото. Злото няма отношение към вечността.

Сега аз ви говоря за тия работи, понеже се спъват умовете ви с обикновени неща. Вие се спъвате най-първо с яденето, какво ще ядете, да не умрете гладни. Или се спъвате, че пари нямате. Това са от временен характер - и яденето, и парите са от временен характер. Те

са временни неща, те спадат към категорията на злото. Яденето е едно зло за тебе, при него ти можеш да направиш една пакост и за себе си, и за другите; и при парите можеш да направиш зло за себе си и на другите. Всички временни неща са опасни. Трябва да бъдете положителни, много умни. Като ядеш и не внимаваш, можеш да се задавиш и да свършиш. А за яденето може да си толкова гладен, че за него може да удавиш един човек, може да го убиеш, за да му вземеш яденето.

Както един англичанин тръгва със своя слуга, отиват на разходка в Швейцария. Той си опекул едно пиле и го турил в чантата си. Турил си и една бутилка вино, та като се качва горе на планината, да си хапне. Англичаните не са много скромни в яденето. Англичанинът яде по всичките правила - по три пъти яде месо. Сутрин ще има бифтек, значи пържола такава, хубава, на обяд - прасе, а вечерно време - кълцано месо. Така англичаните кълцаното месо вечерно време го ядат, а българинът на обяд ще има къфтета, а англичаните, като останало месото, че няма какво да го правят, те ще направят къфтета. И отиват двамата на планината. Но на господаря му припада нещо - слабо сърце и престава да ди-ша. Слугата, като го поглежда, казва: "Господарят отиде, умря, но нека се наям аз. Отваря той чантата, изважда месото и почва да яде. Изважда и бутилката. Като се понапил малко, поразвеселил се малко, казва: "Чакай да побутам малко господаря." Почнал да го бута по врата, мацкал го - съживил го. Като станал господарят, казва: "Ти защо изяде пилето и защо изпи виното?" Той се уплашва от това и умира. Господарят оживява, а слугата умира.

Ако ти си онзи слуга, който ядеш кокошката и пиеш виното, като оживее господарят ти, ти ще идеш на негово място - ти ще умреш. А кой е господарят? Господарят е доброто. Щом дойде доброто, непременно слугата ще отиде. А слугата е злото у човека. Злото е слуга. И като дойде господарят - доброто, при слугата, злото ще умре. Кой е вашият слуга? Злото. А кой е вашият господар?

Доброто. А вие в дадения случай какво сте? Следователно слугата трябва да стане ученик, само тогава може да изправи своите погрешки.

Сега, аз уподобявам. И злото служи на доброто. Искам да ви наведе на онази мисъл, но и да ви дам превод. Как трябва да се живее, то е най-голямото изкуство, което човек може да добие на Земята - да се научи човек да живее. Той най-първо трябва да изучи законите на човешката мисъл, как трябва да мисли във всеки даден случай. И да знае как да чувствава. Не да се кара, но във всеки случай да знае да регулира сърцето си. И после, да знае как да постъпва.

И това е задачата на всички праведни, светии, гениални хора. Това е един стар стремеж - да знае човек как да мисли, да чувствава и в даден случай да знаеш как да постъпиш. Тия отношения имат отношения не към земния живот, но към небесния. Ние трябва да живеем, понеже ние сме предмет на един по-висш свят - и нас на Земята ни изучават тъй, както ние изучаваме буболечиците. Ние сме предмет на Невидимия свят, тъй както са предмет растенията. Всеки един предмет, всяко растение, колкото едно растение дава по-хубави плодове и по-зелени са листата му, толкова повече се интересуват от него. А като видиш едно дърво изсъхнало, ти не се интересуваш вече от него. Та, и Невидимият свят се интересува не [от] сухите дървета. Ти може да си едно хубаво сухо дърво - нищо не значи, ще намерят някое място, за гориво го бива.

Сега, това са сравнения, за да ви дам известна светлина. По някой път вие сте подложени на някои болезнени състояния, които ги наричат неврастения, казват: "Неврастеник е той." Какво значи неврастеник? Че лошо ли е човек да бъде неврастеник? Отлично нещо е. Та той трябва да бъде неврастеник, нерви трябва да има, за да мисли. Защото чрез нервите ще мислиш.

На Земята, ако нямаш нерви, ако не си неврастеник, ако не употребяваш своята енергия да мисли, а туриш енергията си да се занимава умът със сърцето [ти], ти ще забъркаш работите. Умът

трябва да се занимава със себе си, а не със сърцето. А когато умът се занимава със сърцето, ти [не] мислиш, а постоянно чувствуваш какво работи сърцето. Сърцето има съвсем друга функция. На сърцето е дадена една функция постоянно да дава всичките Божии благословения, които идат от другия свят - всички трябва да минат през сърцето. Аз вземам едно подобие.

Вземете сърцето, което не може без тялото - каква функция изпълнява? То си има четири камери, физиологически донякъде е правилно разделено, но сърцето има още друг ред функции, които не са описани. Сърцето най-първо изпраща артериалната кръв по цялото тяло, значи постоянно дава, изпраща каквото иде отгоре. Каквото са му дали, всичко туй изпраща по тялото - и навсякъде ядат и пият. После, друго качество има сърцето: че като дойде венозната кръв при него, то я изпраща в дробовете; дробовете са място за изгаряне, място на аутодафе, за пречистване на венозната кръв. То е горящият огън. Дробовете, това са олтарът, това са всесъжжения, по 20 приношения има на всяка минута. Ти като приемеш една вдишка и на минутата по 20, огън е това, всесъжжения - трябва да се пречисти. И после да изпратите кръвта по цялото тяло. Като казвам: трябва да дишате дълбоко, аз разбирам: на вашия свещен олтар огънят трябва да гори и вашите чувства трябва да се пречистят. Някои, които изучават физиологически сърцето - няма никакво приложение. Те казват, то механически се свивало, стискало. Тогава имате едно много обикновено обяснение за нещата. И след като изучавате, казвате: "Какво ме интересува, че тупало сърцето или че биело така?" Тогава и тази работа: какво има, че имаш дробове? Казваш: те са, за да приеме човек въздуха. Не, тази работа не е така ти само да приемаш въздуха. Този въздух, който влиза в дробовете, поддържа горението на живота. Във всеки човек се поддържа животът, той е горивото за човека. Огънят се поддържа, а на този, Свещения огън се пречистват всичките неща: твоите мисли, желания и постъпки. Всичко туй трябва да мине през този огън.

Но човек има не само едно сърце. Сега, ако ви говоря за другото сърце, съвсем ще объркате работите. Но в туй сърце вътре има и друго сърце. Вие мислите, че човек има само едно тяло, а пък учените хора, тъй наречените окултисти, казват, че човек има в туй тяло още 7 тела вътре. Та, в туй тяло, което е видимо, има още 7 тела. Единствено ние виждаме външното тяло, но туй тяло е емблема, образец на ония тела, те са възможности за бъдеще. Значи ония тела чакат своето време. Един ден, когато човек започне да живее с другите тела, той ще прояви други качества, способности. Някои хора живеят само с едно тяло - те са животни. И второто тяло в човека е едва донякъде развито. А пък в човека засега са събрани 3 тела. Той живее във физическото тяло, живее в духовното тяло, живее и в умственото тяло. А той още не е влязъл в причинното си тяло. Едва някои велики, гениални умове са в четвъртото тяло. Мъдrecи ги наричат, философи. А след туй имат и други две тела, дето великите Учители, боговете живеят.

Та казвам: Пред вас седи едно велико училище за изучаване на самите вас. Често евангелистите казват: "Велико и страшно сме създадени" и казват: "Чудно и страшно е създаден човекът." Той цитира стиха: "чудно и страшно". А туй, чудното трябва да изгние. Че, къде му е тогава чудото? Няма никакво чудо. Чудното и страшното в света е онова, което нищо не е в състояние да го разруши, то си остава при всичките условия на живота!

Та казвам: В последния стих на тази глава казва така: (33) "Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен." Сега аз виждам, че като ви говоря така, в умовете на някои от вас влиза една мисъл, като че не сте способни ученици. Не е въпросът за способни и неспособни. И някой път не гледам дали една тема е хубаво написана - аз не съм за външната хубост. Хубостта е един външен израз. За мене една тема вярна ли е, разкрива ли тя истината - това е важното. В една тема, която ти развиваш, вложена ли е истината. Щом е истината там, естествена красота има вече и стил има, всичко туй го има. Те казват за някого: "Отличен стил има." Дето няма истина,

никакъв стил няма. Ама, казва, отличен стил има, речта му е красива. Не може една реч да бъде красива, нито да има отличен стил, ако там няма истината. Една реч, в която няма истина, в нея може да има опияняване, хората може да са опиянени - аз не говоря за реч, дето хората са пияни и дето хората не мислят. Една мисъл, която внася светлина, да видим благата, които Бог е внесъл в онова пробуждане, поощрение, там седи силата на мисълта, като се внесе светлина. Вие сте се обезсърчили - като се погледнете в огледалото, казвате: "Стар човек съм. Какво ще правиш? Светът е тръгнал така. Младите вече са тръгнали по друг път, те не ни слушат." Ти какво се занимаваш с младите, ти от кои си, мислиш, че си много стар. Това е първото заблуждение, че си много стар. Мислиш, че много знаеш. Е, какво знаеш? Ще ми разправяш за хорото, как си играл едно време при момите. Това е забавление. Или ще ми разправяш как си се борил на хорището с пехливаните. Това е упражнение. Или ще ми разправяш как си ял агънца. Това е да уждаваш на себе си. Играл си на хорото при момите, борил си се с някого. С кого? С вятъра. Че си победил Ивана, Драгана, Стояна - някой Дан Колов. Този Колов, българският, колко дига? Ще дигне, 110, 120, хайде - 200 килограма. Но като му туриш 400-500 килограма, Дан Колов ще клекне. Че, де е онзи пехливанин, да хване Земята с едната ръка и да я подигне? Де е българският Дан Колов, който може да подигне Земята? Че, аз гледах, тук като беше Дан Колов, на всички им трепереше сърцето, всички искаха да бъдат като Дан Колов. Но ще видите, че на Дан Колов ушите му са деформирани от борба, и вратът, и носът е деформиран от борба. И Дан Колов, с такъв дебел врат него го очаква апоплексия, нищо повече. Всичките пехливани, борци еднакво по този начин умират - както онзи Петров, казват: умря човекът. Такова нещо го очаква. Ала Петров - такъв голям пехливанин. Та, не е благо дебелият врат. Вие ще цитирате, че дебел бил вратът на вълка, защото сам си вършил работите. Че как няма да стане дебел вратът му? Целия ден всичките кражди той все на врата си ги носи. Като открадне една

овца, тури я на врата, носи я, задебелее вратът му. Всичките работи сам ги носи все с врата си.

Сега искам да не се отдалечим от въпроса. Но онова, което трябва да научите, е важно. Аз не ви препоръчвам дебелия вратове, не ви препоръчвам и широките носове. Препоръчвам ви една отлична мисъл. Като имаш известни препятствия в живота си, или някоя мъчнотия, веднага да умееш да бъдеш прозорлив, да видиш как може да се разреши. Имаш една мъчнотия на сърцето си - да знаеш как да я разрешиш. Имаш една мъчнотия в живота си - да знаеш как да постъпиш. Че това е цяла наука, да знаеш как да постъпваш. Не пред хората да знаеш как да постъпваш, но пред Бога. Бог те наблюдава как ще постъпиш. Той обича онези, правите линии. Като ни гледа, Той ни наблюдава, ума ни наблюдава и сърцето ни наблюдава. Но Той обича хубавите прави линии. И Господ гледа каква линия ще направите. Още като се помръдне човек, знае какво ще направи и как ще се помръдне. В ставането и в помръдването, в начина на действието знае какво ще направя. И ако аз не зная как да взема една линия... Я вижте онзи, който ще се бие, каква поза взима? Я вижте онзи, който ще се качи, какво прави? Изведнъж ще си свие лицето. Вижте онзи мъж, който влиза въ-щи, намислил е да набие жена си, какво прави? Казва: "Слушай, кой ти позволи да ходиш из пазара и да имаш там рандеву, ти мене пита ли?" Удари я. Питам: Мъжът взел жена си да я бие ли? Да я повика, да каже: "Миличка, слушай, туй, което днес направи, Господ твоите линии не одобрява." Днес нарисувал една картина и изложението, което ще дадеш в Невидимия свят, на Небето ще кажат: "Голям простак е този!"

И туй е едната страна. Но казвам: Защо, като видиш един човек, който има една погрешка, ти трябва да се смееш? Всяка погрешка може да се изправи. И любовта върши известни престъпления. Вижте един човек, с ножа си удари едного, втори, трети, но единия удари в кълката, другия - в ръката и ги остави, онзи падне, започва да тече кръв. Какво трябва да правиш? Най-[първо,] не бързай да кажеш, че

може да изтече кръвта. Въпросът не е там. Този човек, който е мушнат, има повече кръв, отколкото му трябва. А този е дошъл да му пусне малко кръв. Сега, най-първо, докато изтече кръвта, трябва да мисля какво да направя с него, как да го превържа и как да се отнеса с него. И след като мисля добре, ще се приближа при него и ще му направя превръзките, ще му кажа: “Няма нищо, това е за твое добро. Тия работи стават, неразбрани работи, но гледай да извадиш добра поука.” Нали трябва да има нещо криво у тебе. Ако ти беше човек на любовта, щяха ли да те надупчат? Казал си на този човек някоя лоша дума или закачил си жена му, или закачил си дъщеря му, или имаш да му даваш нещо, не си платил, или по негов адрес си писал нещо лошо във вестниците и изведнъж този човек може да дойде да те надупчи и да ти каже: “Ти трябва да знаеш какво трябва да правиш.” В себе си ще кажа: “Чакай да не направя друга погрешка, защото и мене могат да набучат.” Като му тече кръвта, аз търся моите погрешки. И като ги намеря, казвам: “Благодаря на Бога.” Превържа го и дам този съвет. Казвам: “Ако слушаш моя съвет и ако го изпълниш, отсега нататък никога няма да те набучват.”

Че, ония нещастия, които вас ви сполетяват, има си причини. Мислите, че сте светии и праведници. Ако страдате като светия, страдате за греховете на другите, а пък ако не сте светия и страдате, вие страдате за своите грехове. Та какво има? Ако аз страдам като един светия или като един Учител за греховете на хората, казвам: такава е Волята Божия - за да им помогна, трябва да страдам. Пък ако страдам за моите грехове, какво има да се смущавам или да се възмуща-вам? В единия и другия случай аз страдам, за да изкупя своите грехове или да изкупя греховете на хората. И в единия, и в другия случай не мога да кажа: “Защо Господ ми даде това?” Защото аз съм дошъл да свърша тази работа тъй, както е благоугодно на Бога. А в единия и [в] другия случай трябва да я свърша. Само че разликата седи в това, че в единия случай имам онова широко, велико съзнание за Божия план, който Бог е вложил в живота, [за това] защо хората

трябва да страдат тъй. А във втория случай имам едно ограничено разбиране - страдам само за себе си. И него като разбира, тогава в мене се явява желанието да се изправа, защото във всяко едно желание, като страдам за своите грехове, ще правя по-малко погрешки, за да намаля страданието си за бъдеще. Следователно в единия случай като страдам, в единия случай ще се науча да страдам по-малко, да правя по-малко погрешки. А за хората като страдам, ще ги науча, че като дойда, не само да страдам за хората - та тъй да ги изкупя. Не, всеки човек за едното страдание да избегне, ще го науча да не греша, ще кажа: "Слушай, аз ти изплащам сега дълговете, но ти втори път няма да правиш тия дългове." Та, ти ще страдаш заради тях, но ще научиш тия хора. Защото ако не ги научиш, ще се намериш пак в трудно положение.

Това е, което Христос направи. Иска да научи хората да не грешат. И Христос казва на сегашния свят: "Втори път като дойда, няма да нося страданията ви." Христос няма да страда. Първия път иде милостта, прощението, а сега иде огънят. Сега като дойде Христос, ще те опърли, Той ще те постави на аутодафе, на огън ще те постави, нищо повече. И ако има нещо в тебе здраво, ще остане; ако не, всичко туй ще се махне. Ако си злато, ще се пречистиш, ако [не] си зла-то, ще изгориш и въглен ще остане от тебе.

Та казвам сега: Какво очаквате? Да живеете 100 години, какво ви очаква? Смисълът на живота не е тук. При сегашните условия както живеем, животът няма смисъл. Вчера ми разправяха една приказка. Седи една млада госпожица, сестра, при мене, и тя научила нещо. Катерицата била пощаджия на царя на животните. И най-после, като извършила много честно своята длъжност, той ѝ дал една стая с орехи, да има какво да яде. Той като я пенсионира, дал ѝ това. Но зъбите на катерицата били опаднали - тя има два зъба, с които пробива ореха и изважда ядките. И като я пенсионира лъвът, тази отлична пощаджия катерица, дал ѝ една стая с орехи, да си яде, и тя казва: "Защо не бяха по-рано тия орехи?" Защо ви са богатата на катерицата,

когато вашите зъби изпадаха? Защо ви са орехите, защо ви е богатството, когато туй богатство не може да го използвате?

Сега, какъв е законът? Защо изпадаха зъбите на катерицата? Защото лъжеше, нищо повече. Защо ние изгубваме смисъла на живота? Защото от единия до другия край ние не сме справедливи спрямо себе си и спрямо другите. Щом на-правим една погрешка, ние изведнъж туряме всичката вина на Господа, казваме: “Господ защо направи този свят така? Не можеше ли другояче?” Все същото поведение от толкова хиляди години. Ние не сме се изменили. Адам като го хвана, Господ казва: “Защо взе от плодовете на това дърво?” Адам казва: “Тази жена, която ми даде, тя не е била такава, на свят, аз мислех, че нещо ще стане, но тя била много глупава. В беля ме тури.” Нищо не му казва Господ, отива при жената и казва: “Защо направи това?” Тя казва: “Господи, нали знаеш, тия животни Ти ги направи - ако те не бяха, аз нямаше да съгреша.” Пак нищо не ѝ казва на нея. Отива при змията, хваща я, казва (тя е най-умната от всички): “По корема си ще се влечеш и пръст ще ядеш.” То, ще ви кажа какво нещо е пръст. И човекът е направен от пръст, нали така казва Писанието? Следователно с човешко месо ще се храни. Тъй, смъртта, това е змията, която постоянно се храни с пръст. И човешкото тяло е направено от пръст. И на тази змия Господ ѝ казва: “По корем ще се влечеш и пръст ще ти бъде храна.” Туй е месоядството. Месоядството е пръстта, която ядете. А главната храна - с плод се хранеше човекът, преди да беше съгрешил. Плодната храна, с която трябва да се храни човек, показва едно състояние, преди да е съгрешил човекът. А пък нас ни препоръчват вегетарианството. То е едно преходно състояние. Най-първо листата трябва да ядете, най-първо - вегетарианството, за да се излекувате от греха, защото казва: “Листата на туй дърво са за излекуване на народите.” Вегетарианството е метод за лекуване. Те са все листа за лекуване на известни недъзи, докато дойдете до истинската храна на плодовете. Или, другояче казано: най-хубавите мисли, които човек може да има, това са най-хубавите плодове; най-

хубавите чувства, които човек може да произведе в сърцето, това са плодовете, с които човек в бъдеще трябва да се храни. И ако човек не може да мисли правилно и не може да чувства правилно, той отвън не може да се храни правилно - той не може да разбира Словото Божие. И голям успех не може да има в света. Временен успех може да има, но временният успех ще бъде както успехът на катерицата - цяла стая с орехи, но понеже няма да има зъби да яде, тия орехи ще бъдат за другите, а не за нея.

И тогава казва стихът: “Който приеме свидетелството Негово, запечатал е, че Бог е истинен.” А щом Бог е истинен, в туй схващане седи нашата свобода. За нас Бог е образец на всичко онова, към което ние се стремим. Това е Бог в нас. В туй, невидимото, което не знаем, към което се стремим, то е Бог в нас. То е истинският процес, към който ние се стремим. Ние го схващаме като един идеал - то е Бог, към Който ние имаме стремеж. Към това, съвършеното, ние всякога имаме стремеж. Дали го знаем или не, то е друг [въпрос]. Там е нашето избавление.

Сега вие седите и сте неспокойни. Тъй сте неспокойни, като [че] ще се тегли някоя лотария и вие имате билет и сте неспокойни. Безпокоите се дали ще ви падне най-голямата печалба. Но представете си, че имате една лотария, в която се теглят билети дали ще влезете в някой концерт или не. Представете си, че има три места: първо място, второ място и трето място. Един изтегля първо място, вторият - второ място и най-после, третото място сте вие. Питам сега: според мене, ако е в музикална зала, аз бих избрал третото място. Първите места не са толкова хубави - там, до свирците, и певецът кряска много. Според мене третото място е най-хубаво. Какво има, че е първо място, второ или трето място? Аз на второ място въобще не обичам да сядам. Някой път, без да искам, и аз имам един билет даден, който в света е второ място. На мене са дали числото 29. Като събереш 2 и 9 и още като ги събереш: 1 и 1, с туй 2 постоянно имам работа. То е едно нещастно число. И досега не съм му намерил място.

Къ-дето и да го туря, все ще ви създаде нещо неприятно, все си е недоволен, нищо не мога да му угодя. Мърморица е числото 2 до немай-къде. Каквото и да направя, то е недоволен. Някой път се усмихна. Все намира погрешка, че не съм го турил на място, че достатъчно уважение не съм му дал, че това било, онова било. Дошъл съм до едно място вече, намерил съм слабата страна на 2-те, казвам: “Слушай, ти си много красива мома, ще те ожена. Сега дете ще имаш.” - “Тъй ли? Хубаво.” Сега числото 2 очаква да се ожени един ден. (Смях.)

Сега ще ви наведе на една истина. Смехът е всякога един признак за неща, които повидимому не могат да станат, а неща, които ще станат. Защото и Сара, като ѝ каза Бог, че тя ще роди дете, тя се усмихна, казва: “Не беше на млади години, та сега, като съм на 80 и толкова години.” И позасмя се. Но туй стана. Туй, на което се смееш, то ще стане. Туй, на което се присмиваш, то ще стане. Туй да го знаеш. Ти се смееш на една реалност, която има да стане. И туй, на което не се смееш, там ще го загазиш. Щом не се смееш, значи ще загазиш. Или, другояче казано: числото 2 всякога показва един начин - когато ние се намираме в една мъчнотия да мислим, да чувствуваме и да постъпваме, то е числото 2. И щом не знаеш как да решиш, то е числото 2. Не знаеш как да мис-лиш - числото 2. Както и да постъпваш - казваш: “Не мога да си помогна.” И все трябва да го кажеш сега. Но по какъв начин трябва да го кажеш? Но щастие трябва да [...] числото 2. Числото 3 е щастieto. 3, 3, 3. “Две”-те може да го при-мириш, като го събереш с 3. Само 3-те е в състояние да задоволи 2-те. “Две”-те има особена симпатия към числото 3. Там като дойде, то е вече Сатурн. “Две”-те е Сатурново число. Той е толкова недоволен от живота, че само като види Венера - този, недоволният бог в света, като види лицето на Венера, неговото лице взема по-друг вид, гледа по-другояче. Той никому не вярва, никому кредит не дава, но като види Венера, поусмива се и като дойде там, изменя си мнението, казва: “Все-таки, и при всички лоши условия на всички неща в жи-вота, има

едно добро и туй добро го виждам у нея. Тя не е като другите.” И като дойде той там, малко му става весело.

Има едно добро в света. Кое е това? Това е любовта. Като дойдеш там, и най-недоволният който е в живота си, като дойде до любовта, човек казва: “Има едно добро в света!” А туй добро е любовта.

И сега, и на вас желая да имате едно добро и нека бъде това любовта!

Сега, разберете: Всичко онова, което ви говорих, не го изнасяйте отвън. За мъже, за жени ни най-малко не го казвам. В себе си ще разбираш, със своя ум, със своето сърце, със своята душа и дух. Това разбирам. А не го считайте отвън за мъже и жени - ще паднете в една погрешка. Трябва да имаме всякога едно правилно разбиране за нещата.

Станете сега.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

6 ч 9 мин

(Гимнастически упражнения.)

11-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 1.XII.1935 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ВЪТРЕШНИЯТ ЖИВОТ ВЪТРЕШНИ И ВЪНШНИ ПРОЯВИ ТРИТЕ КНИГИ

5 ч сутринта.

(Небето покрито. Вътрешно сияние прониква. Хоризонтът затворен. Времето ведро.)

Нарядът.

10-а глава от Йоана

“В начало бе Словото”

Подигна се един спор между учените евреи и Христа. Един религиозен спор - дали е излезнал Той от Бога или не е. Питам: Как тия хора, които вярваха в пророците, които мислеха, че вярват в Бога, кои бяха онези причини, които не им дадоха светлина да възприемат Истината, да разберат нещата тъй, както са? Вас може да ви се види малко чудно сравнението, но и вие имате нещо, и вие се намирате точно в положението на духовните учени равини - тъй като седите и мислите, че вашата вяра е туй обясняване. Вярвате в нещо, но туй, което вярвате, е тъй смътно и толкова необосновано, че ако ви поставят на един изпит, не зная колко може да издържите. За пример минавате вие за търпелив човек, нали така. Но ако ви дойде един човек, който да ви безпокои 99 пъти, на стотния път ще кажете: “Прекали, то бива, бива веднъж, два пъти, 10 пъти, но 99 пъти? То вече не може.”

Най-първо, какво нещо е търпение? Разни определения има за търпението. Бог е дълготърпелив. И защо трябва да търпи? Защото нещата без търпение не може да се свършат. За пример има разнo търпение. Външният повод за търпението може да бъде различен. Гладен си, хляб няма. Пекат го. Трябва да търпиш. Ти се притесняваш.

Какво има? Чакай 1, 2, 3 часа. Може само един час откак е турен хлябът в пещта или в огнището. А може би иска се по-дълго време. Брашното не е смляно, занесено е на воденицата А ти се безпокоиш и сал току казваш: “Как тъй да няма сега хляб?” Сега, тъй, както ти изискваш, ти не можеш да търпиш, че хората не могат да ти приготвят; но представете си, че и вас не могат да търпят - дадат ви една работа и този, който ви я е дал, иска скоро да свършите работата. А ти като гледаш, тази работа не е за един час, 5-6 часа трябва. А този господин постоянно обикаля, казва: “Какво правиш? Денят мина. Ти нищо не си свършил.” Безпокои се. В дадения случай и той не може да търпи; и той като започне да те бута, и ти не можеш да го търпиш. Ти го погледнеш и казваш: “Какво познание има този човек за нещата?”

И казвам: Почти 99 [на сто] от работата в живота изисква търпение. Аз наричам, има едно положително търпение и едно отрицателно търпение. Човек и за двете търпения общо все казва “търпение”. Но и то има две страни. Едни хора в положителното са търпеливи. Някъде слугата е търпелив, а господарят е сприхав; някъде - обратното: господарят е търпелив, слугата - сприхав. Казвам: Хубаво е, когато и господарят, и слугата са търпеливи. Работата добре отива.

Сега, за да бъде човек търпелив, изисква се едно разбиране. Ти не може да си търпелив, ако не разбираш, ако нямаш едно право разбиране. Има неща, които не може по човешки начин да се разберат. Ние искаме всичките неща така, по един логически начин, по земному да се обяснят. Много от сегашните вярвания на хората, това са човешки вярвания, на които е турено човешко лустро. Казва, че вярва в това, в онова. Човешки работи, позлатени с една Божествена амал-гама, и минават за истина. Ще потърпиш малко. Човешки работи са това, съвременните работи. Вечните работи, те са Божествени.

За пример вие си представяте, мислите за онзи свят, какъв е онзи свят. Искате да знаете, като идете в онзи свят, ще ходите ли както тук,

на Земята? Дали има там такава почва както тук, на Земята. После, там ще ядете ли? Къщи ще има ли, приятели ще имате ли? На църква ще ходите ли, ще ви проповядва ли някой? После мислите как ще видите Христа. И си представлявате работите както на Земята. И вашият друг свят е точно по образа на тук. Има едно изречение, което казва: “Както горе, така и долу.” Но какво нещо е горе и какво е долу, да се обоснове. Както е горе, на Небето, така не е долу, на Земята. Туй в сегашния живот. Защото, ако една такава аналогия си държите в ума, тогава всичко, което го има на Земята, има ли го на Небето? Няма го. Божествените неща, които има на Небето, Божествените неща ги има тук долу, на Земята.

Ти минаваш, запример, покрай едно животно и казваш: “Това е животно.” И казваш, че само човек има Божествена душа, животните нямат. Ти не познаваш - туй животно не мяза на тебе, не че има такава душа както твоята; неговата душа не е събудена, но туй Божествено не се е проявило в него, има нещо животинско. В тебе има човешко, но и човешкото не е Божествено. А животинското не е човешко.

То са степени там. По какво се отличават човешките работи? Ти си гневен. Гневът е животинско състояние. Ти си нетърпелив - това е едно животинско състояние. Или нямаш понятие за правото. Казваш: “Аз да съм силен.” Че, то е животинско да бъдеш силен, ако разрешаваш въпроса така. На силния човек е правото на негова страна. Но то е животинско състояние. Тогава слабият има най-малко право. По-силният има големи права. Казва, на силния правото е на негова страна. И питам тогава: Ако едно общество е създадено по този начин, какъв мир може да има? Така не може. Всеки силен има закона на своя страна. Туй е закон. Съдят някого, няма той прокурор, мирови съдия няма, но той, човекът, е съдия. Прокурор и съдия, и всичко. Свещеник не му трябва и учител не му трябва. Но какво ще го учиш? Той казва: “Каквото кажа, е право.” Питам тогава: Кой е прав? Онзи, роденият първоначално, беше ли тъй силен? После стана силен.

Е, питам: Неговите отношения към този, който го е родил, какви ще бъдат? Даже и синове има сега, в първите времена се подчиняваха на баща си, а като стане силен, не се подчинява вече. Е, питам тогава: На коя страна е правото? На сина или на бащата?

Сега, едно малко сравнение. Представете си един голям чук, на който всичките дървета се подчиняват. Човек вземе чука и една брадва и всичките дървета се подчиняват. Сече и всичките дървета падат; и никое дърво не може да се оплаче от брадвата. Досега няма [заведени] дела против брадвата. Не зная дали има някое дело, да заведе [някой] дело. Против хората има, но против брадвата няма. Но представете си един гвоздей, който 10 пъти е по-як от големия чук. Едно малко гвоздейче и иска големия чук да го събори, да го смаже. Но туй гвоздейче е 10 пъти по-кораво. Като го чукне чукът, питам, ако се заброят малкото и голямото, на коя страна ще излезе победата? И ако този чук се занимава с туй малко гвоздейче, в края на краищата този чук ще бъде развален, унищожен. Значи, не всякога големите работи са силни.

Някой път вие казвате: да имате пари. Мислите, че парите веднага всичко вършат в света. Парите, това са резултат на нещо. Те са резултат на човешкия ум. Умният човек, като има пари, той ще направи за себе си една къща, ще почне да прави къщи на бедните, болници, църкви ще прави с парите си. А онзи глупавият, тщеславният - защото всички глупави хора са тщеславни до един, - ти срещаш един тщеславен човек и той като изкукурига някъде, мисли, че като неговото кукуригане няма.

Сега, разликата между умния и глупавия човек каква е? В умния има разбиране. Не разбиране само на земните временни работи; защото учен човек не е онзи, който отблизо разбира. Умният човек е вътре. Той живее не само със себе си в мир, живее не само в дома си, в обществото, но той живее в разумни отношения с цялата природа, с всичко наоколо. Той е умен човек! Който така живее, за него светът не е мъртъв. Вие считате някои неща мъртви, някои живи. То е частично

разбиране. Бог е създал света и светът не може да бъде мъртъв. Камъните не са мъртви, водата не е мъртва, въздухът не е мъртъв. Нас ни се виждат така. Някои неща се движат бързо. Светлината се движи, водата се движи. От какво произтича движението? Вие нямате една ясна представа за движението. И сегашните учени хора считат, че движението вече е един признак на живота. Хубаво е. Там, дето има движение, и живот има. И считат, че животът е резултат на движението. Считат движението за причина, а живота за резултат. Те са учени хора, капацитети. Е, как ще му докажеш на този учен човек, че животът не е резултат? Да вярват, че животът произвел движението. А движението е резултат на живота. И следователно понизшите същества винаги, дето има движение, мислят, че е живо. Едно куче, като мине покрай една кола, която седи, няма да я лае кучето. Кучето мисли, че колата е мъртва. Но щом потеглиш колата, колелетата се завъртат, то се затичва и почва да ги лае. Мисли, че е живо. Казва: “Кой ви е позволил да се въртите?” И започва да лае подире. Питам: Право ли е кучето? Не. И то се заблуждава.

Та, и ние много пъти лаем така против някоя кола. Станало нещо в света, завъртяло се [на] някоя кола колелото - ти искаш да знаеш защо Господ позволил туй колело да се върти. Когато колата се върти, кой заповядва? Че като се качи някой на колата, трябва да се движи тази кола. Или, станало е нещо в твоя живот, ти казваш: “Защо Господ го е позволил?”

Е, питам, ти седиш пред един силен човек и му казваш една обидна дума, той ти плесне две плесници и ти се повалиш на земята. Ти питаш защо Господ му позволи да ти удари две плесници. Пък защо Господ на тебе позволи най-първо да му кажеш две обидни думи? И на него казва Господ: “Уший му две плесници, да се научи добре да мисли.” Е, какво трябва да си кажеш? Кажи му две думи, да не ти ушие две плесници. Не му казвай, че той е нехранимайко, или че е винопиец и тем подобни. Но му кажи: “Аз бих желал да имам твоята сила. Като тебе силен човек няма. Голям герой си ти, аз не съм

виждал като тебе човек. Бих желал да зная, да ми кажеш как доби силата.” И човекът веднага ще погледне на тебе другояче. И може да ти бъде полезен. Ти ще кажеш: “От него ли ще се уча аз?” От него ще знаеш по кой начин е добил тази сила.

Ама ти ще кажеш: “Той се е родил така.” Нещата тъй, както се проявяват, не се раждат. Те са родени вътрешно, като едно семенце е родено. Един желъд е роден като желъд. Като дърво то не се ражда, то расте. Дърво, което се развива, то не се ражда, родил се е желъдът. Ражда се яйцето. Но пилето не се ражда. То се излюпва. И човек, който отпосле израства, той не се ражда така. Той се ражда малък. Израстването е вече един процес. Вие седите и гледате, дано човек е по-добър. Той не се е родил добър, той е станал добър с усилие. Или виждате, че той е силен или има много знание, или че е придобил богатство. Той не е роден с богатство. И после, ако бащата остави по някой път на един от синовете си повече богатство, той си има своите основания за това. Вижда, че синът е по-силен, по-умен. Е, на онзи, който е по-способен, повече се оставя. А който е прахосник, малко се оставя. Де е правото?

Ама ако дойде при вас някой, на когото чувалът е скъсан? Да кажем, на половината чувалът има две големи дупки такива. Де ще му туриш брашно? Ще му туриш до скъсаните дупки само. Другояче не може. Защото, ако напълниш чувала, брашното ще почне да се изсипва. Не си умен човек. Дойде друг, който има здрав чувал. Ще му напълниш чувала. Ще кажеш: “Този заслужава, а онзи не заслужава.” Казвам: Те са потънкости, върху които трябва да разсъждавате. Аз гледам, тук така повърхностни разсъждения има. Тук има първокласни невежи сестри и братя. И толкова невежи някой път. Някои от тях са по-невежи от животните. Кажеш му веднъж, той си разрешава - как другите ядели и пиели, а той огризва хляба, че колко е лошо тук, че нямал къща, че нямал юрган. Та кой ти е крив, че нямаш юрган? Ако искаш юрган, в света иди, отлични юргани ще имаш! Каквито искаш, копринени. Не търси нещата там, дето ги

няма. В една църква не се търсят пари. В едно училище какво се търси? Там трябва да учи човек.

Сега вие се приготвявате за другия свят, нали? Та вие излезнахте от другия свят и дойдохте в този свят и забравихте онзи свят. И сега се питате какъв е онзи свят. Аз гледам, много философи има, които искат да ми докажат какъв е онзи свят. Че, ако един водолаз, който влиза вътре в морето с един прибор на водолаз във водата, влиза вътре, той мисли, че е човекът с този прибор във водата, та като излезе вън с тази водолазка дреха, мисли, че му е потребна, необходима. Във водата може, но като ходи между хората така, той е като страшилище!

Та, мислите ли, че това е човекът? Вие със сегашните си дрехи хем искате с туй тяло, туй, животинското, което имате, както сте, че като възкръснете, да идете в онзи свят. Че, вие сте цели водолази! Туй е само за вас, тук си има място. Но в онзи свят тия водолазки дрехи ще ги хвърлите. Че, то е смешно. Там ни най-малко няма нужда от тях. Че, вие си представлявате какви лица ще имате тогава.

Аз ви навеждам тия, малките работи, за да имате една ясна представа, малка, за онзи, духовния свят и да имате повече съзнание за качествата на духовния човек. Вие не знаете по какво се отличава един светски човек и един духовен човек. Той има качества отличителни. Казват: “Този е духовен, а другият е светски човек.” Тъй не се говори. Кои са качествата на духовния и на светския човек? Казват: “Ама той вярва.” Та и онзи човек вярва. Ти вярваш и къща нямаш, а той не вярва и къща има. Ти вярваш в Бога и децата ти пт са болни, а той, ти го считаш безверник, но неговата жена е здрава и децата му са здрави. Така не се говори.

Трябва да има някои качества. Когато правим разлика между желязото и златото, има едно съществено качество, което отличава желязото от златото. То е, че златото не се окислява. И всякога всички ще предпочитат златото пред желязото. Ако е за една съдина, пособие, желязото ще ръждяса, а златото не ръждяса. И цената на

златото седи в това, че то не се окислява. Следователно един лош човек и един добър човек, те са като златото и желязото. Единият, лошият човек мяза на желязото, а добрият мяза на златото. Такива качества той има. Добрият човек разделя хапката си със своя ближен. А лошият човек взема хапката от ближния. Добрият човек, като има два чифта обуца, едните ще ти даде, а лошият, като има един чифт обуца, още един ще вземе. Това са качества. Той има ненаситно око. Лошият човек, отдето мине, каквото види, пожелава.

И вие ако минавате някой път и някои неща пожелавате, нали? Вие не правите наблюдения. Оставете вашата култура, тази амалгама. Казвате: “Културен човек.” Това е позлатяване, посребряване. Културата не е нещо много съществено. Ходил в Европа, културен човек станал. В какво седи културата? Че той може да е учен човек, да изопачава това, каква култура е това? Култура за изопачаване.

Сега не вземайте така. Културата да се измени. Културен човек, в когото естеството му така да се измени - не да се измени, но да се пробуди неговото естество такова, каквото е всъщност. Не такова, каквото не е. Ако вие се проявявате такива, каквито сте родени, такива, каквито Бог ви е създал, вие сте добри хора. Ако вие сте такива, каквито Бог не ви е създал, вие сте лоши хора. Без разлика какво име носиш. Нищо не значи външните имена. Ще кажеш: “Ама че аз съм човек свободен.” Хубаво, човек си, на два крака ходиш, но ти имаш всичките постъпки на едно животно - тогава какъв човек си? Действително човек ходи на два крака, малко другояче е лицето му, но още това не е човек.

Важното в човека, това е неговата мисъл. Човекът мисли, а животното не мисли. Туй е съществената разлика. Животното и човекът си мязат в много неща, но в едно не си мязат - животното не мисли; не че няма ум, но не мисли. Единственото същество, което мисли, то е човекът. И като мисли, прави разлика между доброто и злото. И изпитанието Бог даде на човека по кой път? Вие казвате: “Пък не можеше ли без това изпитание? Отде се намери това

изпитание? Пък не можеше ли друго? И на нас се създадоха толкова нещастия.” Вие нямате никаква философия, не разбирате нещата. Щом се даде правото на човека да мисли, ще дойде изпитание, да направи разлика между бяло и черно. Ще му дадат един бял плат и [един] черен плат. Ще направи ли разлика? Ако той не може да направи разлика между бяло и черно, тогава той е сляп, нищо повече. Че, ако ти не можеш да направиш разлика между добро и зло, ти не мислиш.

Един вълк, след като изяде една овца, него му е приятно, казва: “Отлична работа е това, утре да има пак.” Той си седи. Питам тогава: Онзи, който е заклал една кокошка, че я е опапал, религиозен там, той се моли на Господа, сега, съзнанието доде е дошло? Той седи и се радва сега, че му пекат кокошка, жена му приготвява. Религиозен е, печено има и после чорбича с лимон, оризец, едно яйце разбито хубаво, така. Въодушевява се той и след като изяде кокошката, ще благодари на Бога, че Господ е промислил за него. Каква разлика има между този културен човек и онзи вълк, който изял овцата? Ще кажете, той не я мъчи, не я разкъсва както вълкът - ама отрязва ѝ главата. Че, вълкът поне не го дере, агнето. А човек ще го дере, агнето, взима му кожата. И след туй ще почне да я дере. А вие казвате: Господ дал да се яде месце. Няма нищо.

Тогава питам: Защо на хората е позволено да ядат овца, а на вълците не е позволено? Защо на един вълк, като изяде една овца, всеки има право да му тегли куршум? Законът му дава право да тегли куршум, а за човека, като изяде една овца, никакъв куршум не му теглят? Неразбиране има. Престъплението е еднакво.

Питам тогава: Какво е бъдещето на вълците? Вълците нямат никакво бъдеще. И всичките вълци ще бъдат изстребени от лицето на Земята. И вълците не могат да бъдат наследници на Земята. Всичките месоядни животни няма да бъдат наследници на Земята - тигри, лъвове, всичките месоядни, котки, кучета, всички тия ще си идат и не могат да бъдат наследници на Земята. И всички хора, които

постъпват по същия начин, и те ще си заминат по същия начин. Законът е все същият. И те няма да бъдат наследници на Земята. Само че лошите хора ще си идат малко по-късно. Най-първо ще си идат лошите животни и след това и лошите хора постепенно. И те няма да наследят Земята.

Сега някой може да каже да му докажа това. Нали? Аз ще му кажа: времето ще ви докаже туй. То е въпрос на времето. И когато дойде това време, ти си спомни тогава. Сега да ви докажа? Сега колкото и да се доказва, нещата остават недоказани. Не онова, което може да се доказва, е вярно. Не всяко доказателство е вярно.

Аз не зная, веднъж присъствувах в съдилището, в едно дело, в Русе беше, ме заведоха там, едно углавно дело се разглеждаше в апелативния съд. Кривата страна имаше 20 души свидетели, да доказват, че той има право, който е на кри-вата страна. А онзи на правата страна е един турчин - претърпевшият имаше само един свидетел, намери се един човек. Като ги погледнах тия, 20-те души свидетели, всичките мязаха на него, на онзи, другия, който завежда делото. Какъвто е той, главата му, лицето му, всичките такива доландарджии*, 20 души свидетели, до един. А като гледам онзи, който имаше само един свидетел, казвам: правото е на негова страна. Казвам на онзи, който седи до мене: "Правото е на този, който има един свидетел." Питам: Как ще реши съдията? И решаваха, решаваха, и най-после решиха правото на онзи, който имаше един свидетел. Онези съдията ги хвана, другите. Той казва, че бил там, те си имат майстория, тургат разни въпроси и най-после се намериха в противоречие - той казал, че видял нещо, пък забравил това, че е казал така и после казва, че не е бил там. Как тъй? Казва: "Ама слушах от другите." То е друг въпрос, че си слушал. Ти да си очевидец. Та, хванаха ги до един. И казвам: Право отсъди съдията. Не колко души имате на ваша страна. И 20 души, които мислят като вас, те не могат да бъдат ваши свидетели.

Трябва да имате един ум отличен, да разбирате онова, което е право. Ти обичаш някого, то е друг въпрос, щом го обичаш. Но като дойде да кажеш една истина, има за разсъждение. Обичта ни най-малко не казва хората да говорят криво. Ти можеш да кажеш: “Аз ще кажа истината на този човек, аз го обичам.” Та няма майката, като обича едно дете, не може да го накаже? Вие сте майки, няма любовта забравя да понакаже малко? Що е наказанието? Наказанието е едно го-лямо благо. Ама, че ако майката види, че детето ще падне в един кладенец и му ушие една плесница и то се търкули назад, тази плесница не е ли на място? Ушие му една плесница. Нека му светнат очите, стига да се спаси. А да му свет-неш една плесница, без да има никакъв кладенец, не е на място тази плесница. Той ще се натъкне на нещо, ушиеш му една плесница - на място е.

И после, вие нямате ясна представа - наказанието някой път носи едно голямо благословение. Тебе някой път ако някой добър човек ти ушие една плесница, то е благословение - заради енергията, която е излязла от неговата ръка и влязла в тебе. Ти не можеш да я платиш. Господ му е казал: “Я му дай едно благословение” - той ти ушие една плесница. Благословение е това от ръката на добрия човек. Но пази се да не дойде биенето от някой лош човек. Защото той като те удари, то е загуба. Ти не чакай да те бият лошите хора.

Сега вие ще кажете: че тогава, онези, които биха Христа? Че, всички, които Го биха, те се обърнаха. Ти ако речеш да биеш един праведен човек, ти ще влезеш в неговото място. Че, апостол Павел, който съизволяваше в убиването на Стефан, казва: “С камъни да се убие, да се научи този безверник!” Най-после, апостол Павел съизволяваше. Казва Писанието, че дрехите държал. Той беше сприхав човек, апостол Павел. Не е бил първоначално, както е в посланията. Не е така мекичък, както говори. Хъ, реже така! Най-после го хванаха, че той замести Стефан. Е? Той съизволяваше в неговото убиване. Но той отиде на неговото място. Казва: “Да се махне.” Махна се Стефан, а взеха него. Ха сега, Павел на неговото

място, ще вършиш неговата работа. И той каза: “Горко ми, ако не съизволявам във Волята на Бога, ако не проповядвам.”

Сега, неразбиране има във вас. И вие искате да влезнете в Небето. Като ленивите искате да влезнете. Искате да влезете в Небето с бели ръкавици; искате да влезете в Небето с хубава шапка, с лачени чепичета. И като ви изнасят на гробищата, облекат ви хубаво. Нищо няма да остане от това облекло. После, някои има, им тургат и пръстен, и тъй, с брилянтена огърлица. Пък тия работи хич няма да идат.

Сега аз ви говоря, то е етика на вашата вяра, де. Вие идвате, тук сте дошли с позлатени възгледи. Казвате: “Баща ми знаеш ли кой е?” Аз не се интересувам вашият баща кой е. Не ме интересува баща ви. - “Ама аз съм способен.” И това не ме интересува. Ти свириш. Кой е баща ти, не питам - ти свириш, вземи тона на цигулката право, вярно трябва да изкараш тона. Ти искаш да пееш - искам да видя гласа ти. Кой е баща ти и коя е майка ти, после ще ги уча. Ако пееш хубаво, ще мисля, че баща ти и майка ти пеят хубаво. Но ако ти пееш лошо, ще мисля, че баща ти и майка ти са като тебе. Какво ще ми препоръча едно вълче баща си? Каквото е вълчето, такъв е и вълкът - баща му. Ако пееш хубаво, баща ти и майка ти са отлични. Ако не пееш хубаво, баща ти и майка ти, всички сте един чук. Разсъждавайте сега. - “Ама знаеш ли аз къде ходих?” И това не ме интересува. Ако ти не постъпваш разумно, и там, където ходиш, всички са като тебе. Ако те търпят тия хора, ти си като тях. Защото подобното подобното търпи.

Сега, туй трябва да го имате като едно правило. Да различавате доброто и лошото. Някой път вие сте много снизходителни, казвате: “То без погрешки не може.” Погрешките трябва да бъдат нещо външно, а не вътрешно. И никога не се допуска да имаш в живота една вътрешна погрешка! Външно може да ги правиш колкото искаш, но вътрешно погрешки да допускаш, то е опасна работа. Животът не търпи вътрешни погрешки. И да се благодарят хората, че Адам и Ева направиха една външна погрешка. Яденето, то е един външен процес.

И за яденето, за една малка погрешка ги изпъдиха от рай. Те не можаха да направят разлика между един плод на едно дърво и друг плод.

Че, ако вие отсъждате криво, не сте ли изяли един плод? Ако вашата любов е неестествена, не проявявате любовта както трябва, не е ли онзи плод, който Ева изяде? Че, същият закон е. Ако вие ядете онова - мислите, че в любовта все въз-приемат, или давате това, което не е, същият плод е. Ако искате да убедите един човек в това, в което и вие не вярвате, не е ли това един плод на заблуждение? Че как ще убедя един човек, че аз вярвам ли в Бога или не? Ако някой пита: “Ти вярваш ли в Бога или не?”, ще кажа: “Ела живеи с мен една година и туй, което аз правя, то ще ти каже вярвам ли аз в Бога или не. И ти ще познаеш тогава аз вярвам ли в Бога или не.” Сега, в какво отношение? Приложение нали трябва да има.

Сега говорите за новото учение. Казвате: “Едно време, когато Христос беше, то беше новото учение.” Ако едно ново учение не може да преобрази живота, в какво седи неговата новина? Ако ти ядеш най-хубавият хляб, тъй, повидимому, и този хляб не може да произведе в тебе един резултат, да внесе здраве и сили... Ако ти дишаш въздух и този въздух не може да произведе туй, което искаш, питам: туй дишане правилно ли е? Къде е погрешката? Погрешката е в начина на дишането. Ти дишаш бързо. И издишаш бързо. Погрешката е там. Ако ти дишаш чистия въздух и не ти помага, тогава казвам: не е погрешката във въздуха, а погрешката е в тебе - че този въздух ти го дишаш много бързо и го издишаш много бързо. Ти не си го търпял толкова, колкото трябва. И вследствие на това, можем да кажем някой път: ти може да имаш недоимък, не си приел достатъчно въздух. Правите тъй: (Учителят диша бързо). Ама туй не е дишане. С туй дишане ще си създадеш всичките болести. Някой казва: “Дишам и бързо дишам.” Но то не е дишане. Ти, щом си подигаш рамената нагоре, нищо не вземаш. При дишането ще вземеш дълбоко. Като дишаш, като че никога не си дишал - ти ще напълниш дробовете си,

след туй ще задържиш въздуха, за да може онова, Божественото благо, което е скрито във въздуха, да проникне в твоята кръв, да стане известно съединение, да се пречисти кръвта. Въздухът е за пречистването на венозната кръв. Едно ново качество се внася в кръвта. Въз-духът като се пречисти, като влезе, той е като един инспектор на труда, той се подписва, че тази кръв може да се употреби.

По какво се отличават англичаните в своята индустрия, в своите произведения? В Англия ножчета или платове не се изваждат оттам. Те си имат инспектор; или машини, ще ги поставят на изпит. И ако този инспектор даде най-добрите данни, тогава ще се даде позволение да се извади една стока навън. Може да се продава вън, в света. Да не компрометира производството. Когато*, австрийските произведения, без инспектор, всички в България отиват. Плата го виждаш много хубав, но след като го носиш един-два месеци, избелее. А английският плат, след като го носиш две-три години, не си е изменил цвета. Здраво нещо е. Че това е англичанин човек, преценява.

Тогава, по какво трябва да се познава едно верую? Един човек, който иска да бъде обичан от Бога, може ли по този начин? И ако аз не живея както Той иска, може ли да бъда обичан от Бога? Ще кажа: "Бог е Любов." Бог е Любов, но ще имам ушиване на плесница. И Господ, като те види при Него че седиш така, ще ти ушие една плесница, та на Земята ще се повалиш. Ти бърбориш много - ще ти даде една болест. Три месеца като боледуващ, ще станеш на чироз; ще ти даде една сиромашия, та никъде банка няма да намериш; някой път - безпаричие, някой път - без служба, някой път - ревматизъм; някой път - тупане на сърцето, коремоболие, кръстоболие, главоболие.

Всичките тия болести, това все са методи за възпитание. Всяка една болест, която претърпявате, вие сте виновати. Не се извинявайте. Имате известни грешки, какви са: минали или сегашни, изправете

погрешките си, да се махнат болестите ви. Аз да ви кажа всичките болести от какво произтичат, ама не искам да ви кажа. Зная произхода на всичките болести и като дойде някой, аз го зная какво е правил вече. Като дойде някой, че го болят зъбите, зная вече причината - той не може да кръшка. Зная защо го болят зъбите. Осиромашал - зная го защо: пак не може да кръшка. Той ми се оплаква, че туй било, онуй било. Не, не, не е така.

Всяко нещо, каквото Господ е направил, то е свършено - по Божия път трябва да се ходи. Така разбирам. Той не да каже: “Учението е причината.” Не [е] въпрос за учение, нито за знание, но приложение трябва. И според мене, знание е само това, когато ти постъпваш по Божия закон. Щом не постъпваш по Божия закон, това не е знание. Ти може да си учен човек - ще изгубиш знанието си; може да си богат човек - ще изгубиш богатството си; ти може да бъдеш най-щастливият човек и ще изгубиш щастието; ти можеш да бъдеш млад и ще остареееш и ще оглупеееш. Не само ще остареееш, но и ще оглупеееш. Не се самозаблуждавайте. Когато, ако остарявате, ако умът във вас става по-светъл и не станете по-млади, ти не постъпваш по Божия закон. Някоя стара сестра казва: “Остаряхме вече.” Глупави сте, това не е християнство. Той в Христа вярва и чакате колесница да дойде да ви задигне. Няма колесница. На тарга. Тарга те чака. Ще кажете: “Как така?” Ние се възмущаваме: как с тарга да го носят човека в онзи свят? Че, аз бих желал с тарга да ме занесат тук до гробищата за онзи свят, а с колесница да ме посрещнат в другия свят, отколкото тук с колесница да ме занесат, а с тарга - в другия свят. Щом тук с колесница те занесат, там с тарга ще те вземат.

То е само фигура на речта. Не че с тарга, но по същия начин, от един свят като влезете, така ще те извадят отвън. Не можеш да се намериш там и не уповавай да кажеш, че Бог е Любов. Бог е Любов тук, на Земята, но Божията Любов не търпи престъпления. Любовта търпи престъпленията вън, но вътре - никога. Вътре Любовта никакво

престъпление не търпи. По-нетърпелива от Любовта няма в света и по-търпелива няма вънка.

Единственото нещо, което Любовта не търпи, то е престъплението. Тя го премълчава отвънка, но вътре в света тя го чисти. В това седи безсмъртието. Външната любов, всичко тя чисти. Но вътре, тя там абсолютна чистота изисква. По това се отличава Любовта. По същия закон се отличава Мъдростта - и тя търпи глупостите отвънка. Те си мязат. После, Истината и Мъдростта си мязат. Отвън Мъдростта е много снизходителна, но отвътре никакво снизхождение няма. Отвън някой е невежа - тя го извинява. Но при нея да идеш да я матохариш, че да минеш някак си - не, не. Всичко трябва да знаеш безпогрешно. Съвършено, без упрек трябва да бъде.

И Писанието казва така: “Бъдете съвършени, както е Отец ваш съвършен.” Така се цитира стихът. Съвършен в своята мисъл. Ти като човек можеш да мислиш - отвън можеш да допуснеш някои погрешки, но като дойдеш до вътрешния живот, никаква погрешка не се търпи. Там ще бъдеш безпощаден. И ако ти не знаеш как да се съдиш, други ще те съдят. А светът е крайно справедлив отвънка, а крайно несправедлив отвътре. Духовният свят е крайно снизходителен отвънка, а отвътре е крайно възискателен. Както светът отвънка е снизходителен, а отвътре никак не е снизходителен.

Та, най-първо трябва да се съблечем. Нали казва: “Да се съблечем и да се облечем в Христа.” Да се съблечем от онова животинското състояние и да се облечем в духовното вътре. Сега може да попитате: “Че досега не сме ли се съб-лекли?” Не сте се съблекли още. Някой път тълкуват, че апостол Павел в 8-ата глава е намерил пътя. Вие нямате опитността на апостол Павел, но той е минал вече. Някой път гледам, някой мисли, че е намерил пътя. Има малко радостни мисли и мисли, че е намерил пътя. Някой път и вие мислите, че сте намерили пътя. Не, не, не се самоизмамвайте с онази светлина, която има в картините. Художниците често заблуждават хората. Те искат да ви представят духовното, защото художникът представя една духовна

картина на платно. За пример идете в кинематографа. Нали виждате, хората минават, много неща минават пред очите ви. Какъв свят е там? Виждаш, те плачат, умират, говор има, безпокоене, вдигане на шум. Казвате: “Бре, изпокараха се.” Нищо не се изпокараха. Но едно малко фенерче има там, откъдето се проектират нещата на платното. И ти казваш: “Какво правят там, на платното? Глупост е това, там не е реалността.” Тогава, вие сте в този свят на кинематографа и мислите, че знаете нещо. Не, нищо не знаете. Обърнете погледа назад, оттам, отдето се проектира този свят.

Или казват: като мислим ние за Невидимия свят, мислим оттам този свят е про-ектиран. Земният живот е една проекция на духовния свят. Той е една сянка. Но земният живот ни най-малко не е като духовния живот. Има едно качество. Сега, едно от качествата кое е? Най-първо, човек като прогресира в духовния живот, той трябва да стане много по-търпелив. После, трябва да има мир, а мирът се дължи на това, че той мисли. Вие разсъждавайте.

Аз ще ви приведа един турски анекдот за Настрадаин Ходжа, за да ви дам донякъде едно малко понятие за духовните отношения. Отива Настрадаин Ходжа при кадията - има едно дело. И казва: “Ако успея, едно гърне с масло ще ти дам. Ама хубаво масло!” Казва съдията: “Добре.” Тегли едно решение. В турско мировият съдия решава делата. Та, Настрадаин Ходжа бил свидетел. Той турил конски фъшкии в гърнето и отгоре - четири пръста масло. Праща го на кадията. Той като взима отгоре хубавото масло, като бръкнал по-дълбоко, вижда от конските, казва: “Тук на мене фъшкии ли пратил, лайна ли пратил?” Настрадаин Ходжа му казал: “Та ти лайната ги изяде, когато реши тази давия.” Щом ти пращат тебе едно гърне с фъшкии, ти си изял лайната отнапред.

Сега ние се възмущаваме. То е външната страна. Едно вътрешно пречистване на мисълта трябва. Казват: човек да има една чиста мисъл, една Божествена мисъл, но и живот, и здраве, и мир, и любов. Всяка една Божествена мисъл като влезе в дома ти, то е едно

благословение. Всяко едно Божествено чувство, което се зароди в тебе, то носи благословение. Всяка една Божествена постъпка, която ти направиш, микроскопическа ако е; може да направиш едно малко добро, Бо-жествено, то ще носи благословение за тебе. Но ако не направиш това микроскопическо добро, ако доброто не може да дойде в тебе, тогава човек не може да расте.

Та казвам: Божественото в нас ще бъде само онова, което ни въздига. Какво мислиш ти, то е друг въпрос. Аз гледам една мисъл въздига ли ме, внася ли светлина в мене; едно чувство внася ли живот вътре; и за постъпката е същото. Постъпката, за мене, чувството и мисълта, те са земни. Постъпките, това представлява хубавата страна на физическия свят, чувствата представляват хубостите на духовния свят, а мислите представляват хубостите на Божествения свят. За някои мислите са Божественият свят, чувствата са духовният свят, а за мене постъпките са физическият свят. За мене Господ живее във физическия свят, тъй както жив е и в духовния свят. Във физическия свят, но не в нашия свят, който ние сме създали, не там.

Та сега, Христос като се спори... Тук се спорят с евреите. Той иска да ги накара, казва: “Ако в Мене не вярвате, вярвайте в това, което е право. Опитайте тия неща, които Аз ви давам, за да познаете.” Как ще познаят, по кой начин те мо-жаха да познаят дали Той е Христос или не е Христос? Ако дойде един прост човек и той няма никаква диплома като лекар, но вие вкъщи, някои от членовете на семейството е болен и този човек го излекува? “Ама ти откъде си дошъл?” Може отникъде да не е дошъл, но кое е важното: дипломата или че знае да лекува? А щом не може лекува, той диплома няма. Щом може да лекува, той има диплома. Вие искате да знаете някой човек свят ли е или не. Че, той като дошъл вкъщи, у вас, и си заминал и остави благословието в дома, този човек е добър. А дойде някой вкъщи - след като дошъл, дойде сиромашия, нещастия. Котсуз хора има, от които ви е страх всичките. Тогава, за мене не важи какви сте - аз искам да зная, като идете вкъщи, какво добро носите. Туй е добрина

за мене. Какво ще оставите с вашата мисъл. Може нищо да не кажете, може и да не говорите, но хората ще схванат вашата мисъл, права ли е тя; и вашите чувства ще схванат, и постъпките ви ще схванат. Добрият човек е като един скъпоценен камък - той отражава светлината; той е като един цвят - без да иска, ухание излиза от него. И Писанието казва: всички трябва да бъдем като цветове, ухание трябва да излиза.

Сега, туй е за онези от вас, които искате да се учите. То не е за осъждане, понеже след време ще дойдат професори, ще дойдат отвън такива адепти, извън рая ще дойдат, да ви дадат нови наставления. И те ще ви обърнат вниманието там, дето не е.

Сега, питам ви: Толкова години следвате, как проявявате вие любовта? В книгата трябва да четете, за да проявите любовта. Някой път казвате, че трябва да се обичаме. Как трябва да се обичаме, кажете ми сега. Как обичате вие? Мис-лите ли вие, че като прегърнете хляба, че като го ядете, че го обичате? В истинската любов има едно качество, което седи в следното: дотогава, докато ти в един човек не виждаш, че Бог живее в него и не го обичаш заради Бога, твоята любов не е права, нищо повече. За мене тази е мярката. Докато ти съзна-ваш, че в този човек е Бог вътре - той дали го съзнава или не, то е друг въпрос, но когато аз съзнавам, че Бог живее в него, аз го обичам този човек, моята любов е правилна. И на този човек аз всякога ще му правя добро. Дали той е богат или не, то е друг въпрос.

Някой път аз казвам: в мене има една черта, тя е следната. Аз се отличавам само по едно нещо. Много проста работа е. В мене има една черта, която в другите хора не съм забелязал. Тя е следната: аз като давам вода на един беден човек, може да е дрипав, и на един богат или учен човек, еднакво ми е приятно. Като давам вода на бедния, на дрипавия, и като пие той водата, тъй ми е приятно, както като давам водата на някой учен, светски или какъвто и да е - еднакво ми е приятно. И то е правилният път. Приятно ми е, че водата отива на място. Аз не обръщам внимание на неговите дрехи, не обръщам

внимание и на обущата му, но считам, единият е Божествена душа и другият е Божествена душа, само облеклата им са различни. Щом аз направя, сега, едно различие, то вече любовта я няма там. По малките работи се отличава човек. Вие, запример, ако дойде един беден човек при вас, аз съм наблюдавал по някой път като дойде такъв беден, дрипав човек при вас, вие вземете чашата и не я измивате, наливате и му давате. Аз не правя така. Аз, като дойде един беден човек, три пъти ще измия чашата - както за себе си, и ще му дам да пие. И като дойде един богат човек, и за него ще направя същото; и за мене правя същото. Аз не правя никакво различие. Някой на богатия човек ще я измие, а на бедния не я измива. Ти си несправедлив тогава. Ти си направил едно лицеприятие, тебе външните неща са те привлекли и ти влияят. Дойде някой богат човек - веднага ти направиш различие, кажеш: “Заповядай.” Дойде един беден човек - кажеш: “Какво искаш там?”

Сега, аз не говоря за земните просяци. Аз говоря за бедните хора, които са светии, предрешени светии с дрипави дрехи, шапки, обуща, че искат да ни изпитат как ще постъпим с тях. Като дойде той, скрит е той, поусмихне се малко, че ме изпитва как ще му дам. И той, като дигне чашата, ме цени. Аз като му дам чашата, той погледне чашата и знай вече. На всички, на които съм давал вода, като погледнат чашата вода, той са поусмихне. И богатият, и бедният се усмихват, понеже еднакво съм очистил чашата. Пък и единият, и другият ме изпитват. Богатият е един голям нехранимайко, който ме изпитва и сиромашът е скрит светия, който ме изпитва. На богатия казвам: “Да станеш чист отвътре като тази вода; отвънка си такъв, но да бъдеш и отвътре такъв, какъвто си отвънка.” А на светията казвам: “И ти да станеш отвънка такъв, какъвто си отвътре.” И на двамата казвам. Питам: Не съм ли аз на правата страна? И тогава, като дойдат двамата, запознавам ги. Казвам: Тия двамата са мои приятели. На бедния казвам: “Вие може да бъдете приятели, понеже ти си отвън благороден, той отвън не е благороден, отвътре е, а ти отвътре не си

благороден - тогава двамата може да се обмените. При вашите качества, приятелство може да има между вас.”

Така трябва да гледате. Правилни постъпки трябва да имате. Ако така не постъпвате, нищо няма да направите. Всичката философия, която може да имате, всичко е празна философия. “Ама аз любя Господа. Аз видях Господа Исуса Христа.” Не ми говорете за тази любов. Че ме обича той, не ми говорете. Човек е много двойствен. Момък и мома искат да се женят, но бащата не струва хас от момъка. Така се сърди бащата, казва: “Остави го този.” Момъкът казва: “Или трябва да избягаме, или трябва да се откажеш от баща си, или при мене трябва да дойдеш.” Тя мисли, че може да го стопи, тя казва: “Аз ще го накарам той да се съгласи.” Дъщерята иска да накара баща си да се съгласи. Докато този момък се сърди на бащата, годен ли е за момата? Не.

Докато ти се сърдиш на един човек, ти не можеш да го обичаш. Ти можеш да се сърдиш за нещо външно, но трябва да имаш някакво различие в себе си. Ако нещата отвън и вътре са лоши, трябва да ги изхвърлите, там няма никаква любов. Ти не можеш да обичаш един дявол. И никъде в Писанието не е казано, че можеш да обичаш дявола. От дявола се пази като от огън. А човекът, какъвто и да е, към него отношенията ти трябва да бъдат други. Не е също отношението към един дявол. Той спада към друг един свят. Вие даже не сте виждали, някои от вас виждали ли сте дявола? То е страшна работа. Дето дяволът стъпи в някоя къща, тази къща запустява.

Да ви приведа един пример. То е един анекдот. В един гръцки манастир игуменът бил малко несправедлив човек, направил много погрешки в манастира. Та, след като умира, неговият наместник не може да оправи работите, та се молил да го пратят от онзи свят, да му каже как да се оправи работата. Той бил в ада. Дошъл в манастира, казал как да се оправят работите, но такава воня внесъл, че трябвало да напуснат манастиря. Ако един, който от ада излиза, че запустява манастирят, та ако дойде в къщата ти дяволът, ти искаш да харосаш.

И казва: Стани с дявола ортак, докато минеш моста. А и къщата, и всичко ще запустее. Не ти трябва ортаклък с дявола. На този игумен не му трябваше да извика стария игумен от ада, да му каже как да оправи работите. Нека седи там. Не извиквайте вашето минало да дойде сега, нищо повече.

По някой път вие искате да знаете какво има - карма, страдание или какво става. Каквото и да е, не искайте да знаете какво е вашето минало. Някой път вие искате да знаете какво е то - да спи зло под камък. И Писанието казва: “Ще хвърля греховете зад гърба Си, ще ги залича и няма да ги помена.” Не извиквайте вашето минало. Туй, което е заличено, Господ го е турил зад гърба Си, не го извиквайте сега. Не правете нови погрешки. Да не би, като види Господ сега новите ви погрешки, да види и старите. Не заставяйте Господа да отвори книгата на възпоменанието, да види какви неща има там. Защото Господ, като затвори, Той не иска да ги знае, а като направите едно престъпление, Той ще отвори книгата да запише, пък като види там, работата става лоша. Щом Господ започне да мисли за вашето минало, и вие започнете да си спомняте и грехът дойде във вас. Питам: Какво се ползвате тогава? По-добре Господ да отвори книгата на живота, да вижда добрите работи, които сте направили, че като си спомни за тях, да вижда доброто.

Когато вие сте радостен, Господ е отворил книгата на живота, пък когато вие сте скръбен, Господ е отворил книгата на възпоменанията и ще помене вашите деяния. Тогава скръб и страдание прониква в душата ви. Защо са тия скърби? Защото заставяте Господа да отвори книгата на възпоменанията. Не Го заставяйте да отваря тази книга. Наука е това. И не ходете да разправяте, че този направил това, онзи - онова. Идва някой и се оплаква, че страда. Не заставяйте Господа да отваря книгата на възпоменанията. Нека отвори Господ книгата на живота, на хубавото. Защото Господ има три книги. В едната записва хубавите постъпки, в другата записва лошите и в третата книга записва какво възнаграждение има

да даде, какво благословение да даде. Това са трите книги: за вашите постъпки, за добрите чувства и за вашите мисли. Ако така разбирате живота, тук щеше да бъде едно общество на светии.

Понеже се приготвявате за едно бъдещо общество, се изискват хора здрави. Доброто е общо за целия свят. Една Школа има. Няма никаква разлика. Във всички хора доброто трябва да бъде добро и лошото за всички хора трябва да бъде лошо. И възнаграждението за всички хора без разлика трябва да бъде едно. В Божествения свят не трябва да правим никаква разлика. Добрите хора отвсякъде си мязат. Те са от една школа. Лошите хора, и те си мязат. Няма религиозни и няма светски хора, ние ги делим. Добрият си е добър, лошият си е лош. Светията има туй преимущество, че има възнаграждение за себе си. Благословието Божие следва с него. Гениите аз наричам хора на доброто. А светиите носят Божието възнаграждение. А обикновените хора носят своите погрешки и страдания. Ако страдате в живота, Бог е отворил книгата на възпоменанията на вашите минали погрешки и благодарете за това. Като страдате, трябва да се изправите; ако не страдате, няма изправление. Със страданията е лошо, но без страдания е два пъти по-лошо. Да страдаш е хубаво нещо, но без страданията е два пъти по-лошо. То е една неизбежност. Ако твоите страдания не могат да те внесат в пътя на доброто, страданието не е на място. И ако твоето добро не може да те внесе да имаш Божиите блага, да имаш възнаграждението, доброто не е на място. Ще минеш в едната книга, втората и третата книга. Тогава и страданията, и доброто, и възнагражденията, всичко е на място.

Сега, не мислете, че аз искам да ви съдя. Не. Каквото сте вършили, е написано. Не го пиша аз, написано е. Ако сте добри, и то е написано. Каквото има за възнаграждение, и туй го има. Аз само констатирам фактите. Не мислете, че каквото аз казвам, то става. Аз говоря за неща, които са станали. И за онова, което за бъдеще искате да правите. Вашето бъдеще се определя от онова, което сте написали в едната и другата книга. В постъпките, в чувствата и в мислите

всичко е написано. Ако страдате, радвайте се, че влизате в книгата на доброто; ако не сте добри, радвайте се - ще дойдете до книгата на възпоменанията, ще имате Божиите благословения.

Защото Любовта е в първата книга - на прегрешенията, Мъдростта е във втората книга - на доброто, а Истината е място на възнагражденията. Като дойдете до Истината, тя определя кой как да се възнагради. Любовта ще ти покаже пътя за доброто, Мъдростта ще ти покаже пътя за Истината, какво възнаграждение ще има. Ти при Любовта не оставай, ще влезеш при Мъдростта и при Истината. Ще обиколиш тия, Божествените книги. Ти като влезеш в Любовта, тя ще те изправи. Любовта е път за изправление в живота. Ако ти в Любовта не можеш да се изправиш, ако не я вземеш като едно от великите блага, да се издигнеш, да се изправиш... Любовта не е да чувствуваш и да се радваш. Радостта е привид-на. За изправление е тя. Да влезеш в доброто, да разбираш. И като влезеш, да имаш Божието благословение.

Сега, това е път за едно ясно и чисто разбиране - без разлика ни на йота. Отвън Господ търпи нещата, отвътре не ги търпи. И за доброто е същият закон. Добрите хора отвън могат да търпят, но отвътре трябва да бъдете нетърпеливи. Добрите хора отвън могат да обичат лошите хора, но отвътре - никога. Добрия човек, може добрият да го обича и отвън, и отвътре, а лошият човек могат да го обичат само отвънка, те отвътре не могат да го обичат.

Следователно, ако отвън тебе те обичат, ти не си от добрите. Ако отвън и отвътре те обичат, ти си от добрите. Туй е закон. Там е, в него е разликата. Да не мислиш, че като си лош, на топло ще те турят? Богатият като отишъл, къде го туриха? На топло. Без въглища не го турил Господ, на студено не го оставил. Пак има едно снизхождение от Божия страна. Не го е оставил на студено, да трепери. И казва богатият: "Отче Аврааме, много е топло тук, засъхна ми гърлото."

Сега искам да ви избия един гвоздей из ума. Вие седите, недоволни като че сте. Мислите: "Двадесет години си изгубихме от

времето.” Че защо го изгубихте, какво чакахте? Да идете в онзи свят, нали така? Да си оправите работите. Може да си оправите работите - ако вие може да постъпвате добре, ако вие може да любите, ако вие сте умни и ако вие обичате истината, вие сиромаш човек не можете да бъдете. Ще кажете: праведният Иов. Оставете тази история на Иова.

Иов е един адепт, един първокласен светия, когото от рая туриха на изпитание: взеха му всичко. Другите казват на Господа: “А му опитай любовта, той е добър, той Те обича заради говедата, заради синовете, дъщерите. Я му вземи тия работи, да се опита неговият живот.”

И Христос, и Той повтори същия изпит. Че, Той на кръста, след като погледна всичко, казва: “Да бъде Твоята Воля. Тази работа не я разбирам. Каквото можах, направих в света, но виждам, никакъв резултат няма. В Твоите ръце предавам Духа Си и оставям всичките противоречия.” Въздигна Го Бог. Това е изпит. Едно голямо противоречие. Моли се да мине тази чаша, да не дойдат страданията, а страданията дойдоха отгоре. Той не казва: “Господи, как тъй? Аз направих толкова добрини, а Той да Ме излага и да Ме извадят на туй поругание, да Ми се смеят хората.”

А пък вие, малките изгревци, нямате нито характера на Иова, нито характера на Христа. От мене изисквате някои неща - “Как ще ми уредиш живота?” От мене искат да им уредя живота. Всеки един от вас ще си урежда сам, разбирате ли? Никой от мене няма право [да иска] аз да уреждам живота му. Това е срамота! Може да ви дам как да живеете. Ако виждате нещо добро от мене, може да вземете. Направете го. Пък ако можете да живеете по-добре от мене, аз ще се уча от вас. От вашите глупости ще се уча, ще се уча от тях. Че какво да ви кажа сега? Аз да ви кажа, че като изгревци тук няма. Отвън като изгревци няма, но отвътре не сте такива. Отвън, може да ви кажа това, в сравнение [с] другите отвън вие сте светии, но в сравнение вътрешно - не.

Аз сега ви говоря за вътрешния живот. Ако става въпрос отвън, голяма неправда ще бъде, ако ви осъдя, но вътре, за вътрешния живот, казвам това. Ако някой ме попита какво мисля за изгревци, ще кажа: като хора отвън като тях няма. Вчера дойде една сестра и каза: “Знаеш какво мислят хората за изгревци?” - “Какво?” - “Че хора като тях няма.” - “Как тъй?” Тази сестра отишла да купува нещо за 2 лева. И наместо 2 лева, дала 20 лева. Връща се вкъщи, гледа: сметката не излиза. Отива при този, от когото е купила за 2 лева. Там имало едно момиче, сега го няма там. Казва: “Тук съм дала 20 лева по погрешка.” - “Аз не зная, госпожо. Момичето го няма.” В това време влиза един обущар и пита какво се разправят. Пита сестрата къде живее. Казва: “Да не си от Новото Учение?” - “Да.” - “А, честни са тия хора. Скоро давай ѝ 20 лева, те не лъжат.” Продавачът казва: “Като е тъй, добре.” Той ѝ дава 20 лева. Но той, като дал 20-те лева, не си задържал своите 2 лева. Идва тази сестра до Изгрева, гледа: държи 20 лева. Най-първо дала повече, наместо 2 лева дала 20 лева, сега, като ѝ върнали парите, не задържали 2-та лева. Тя се уморила, но пак се връща. Пита я продавачът: - “Ти какво [си] направила? Нали ти дадох 20-те лева?” - “Но ти не си задържал 2-та лева.” - “Е, има честни хора!” Е, туй е препоръка за Изгрев.

Сега, къде е вътрешната погрешка на сестрата? Аз ако бях на нейното място, щях да оставя 20-те лева, не щях да се върна. То е външната честност. А пък като се върна, ѝ казвам: не си прегледа сметката. Вземаш 20 лева и не ѝ идва на ум да задържат 2 лева. Най-първо хич не искаш да изгубиш 20-те лева, пък ти си взела 2-та лева. Още на мястото трябваше да види, не трябваше да е разсеяна, и да му каже: “Задръж си твоите пари, 2-та лева.”

Това са, сега, потънкости. Но казвам: То е пак другата философия. Та, в нашите вземания и давания, в нашите постъпки с другия свят трябва да бъдем крайно изправни. Тъй, както в търговията изправни. Нито полици, нито да вземаме, нито да даваме, нито да подяждаме. Невидимият свят обича точност в сметките. Защото ние

разполагаме с Божиите енергии, нямаме право да изхарчваме повече, отколкото трябва. Ние имаме право много да харчим, но нямаме никакво право да харчим повече, отколкото е позволено. Това е закон във всички неща. Никой не живее за себе си.

Та, трябва да бъдем образци, нови модели трябва да имаме. Едно вътрешно правило. Аз някой път ще изнеса, има много работи за дялане. Аз съм намислил в една лекция да изнеса някои неща, да ви кажа какво нещо е морал. Не тъй, обикновен, шаблонен морал, но нещо конкретно, което можете да приложите в живота. Еднакъв трябва да бъде. В това седи моралът. Ако човек не може да разбира Божия закон, това има влияние върху сегашното и нашето бъдещо развитие. Нашият сегашен живот ще бъде основа за бъдещия в Небето, като се върнете от Земята. Някои от вас мислят, че като идат в другия свят, няма да искат да дойдат на Земята. Ако не иска, няма да се върне. Тъй насила няма да го карат. Но като идеш в другия свят, да имаш желание да дойдеш тук, на Земята, и тук като си, на Земята, да не съжаляваш, но онова, за което си дошъл, за което ти си дал обещание, изпълни го. Защото вие горе сте дали обещание коя работа да свършите. А сега се потривате.

Тук преди два деня, дойде един при мене, в петък беше това, един млад момък, много способен. Опитва се той да се самоубие, той не намира смисъл в живота. Аз зная причините, няма да ви ги кажа, защо иска да се самоубие. Казвам му: Слушай, ти забрави ли, че като слизаше от Невидимия свят, тебе ти дадох една програма? “Ти готов ли си за това и това да направиш? Нямах ли нещо против?” - “Не, по силите ми е, аз това ще направя.” Ти се подписа отдолу. Като слизаше, ти забрави книжката. - “Тогава - казва, - щом съм подписал... Аз го забравих, аз мисля, че нищо не съм подписал, но щом има подпис, тази работа ми е ясна. Подписал съм - ще го направя.” Че, за да бъдеш честен, трябва да изпълниш това, което подписа. Пък ти искаш да се самоубиеш. Казвам: Тази работа ти не си свършил,

посред ден ти напускаш работата си. Ще те питат защо се връщаш наполовина от работата.

Така, вие всички сте подписали какво ще правите. Не ставайте доландарджии, не става тази работа така. И не мислете, че може да мине така. Никому не се прави лицеприятие. Трябва да се изпълни Волята Божия, да се освети Името Божие и да се въдвори Царството Божие. Това е смисълът на живота. Нали ви говорих - онова, което сме обещали, трябва да го направим. Това е, което Бог изисква от нас. Та, много обещания имаме. Не насила, доброволно ние ще го направим, няма да ни заставят. - “Ама ще замедлим своя прогрес.” Ще кажеш: “Аз съм обещал, трябва да го направя.” Какво правят хората около мене, то е второстепенно. Но какво аз правя, то е важно. Че не ме обичат хората, че не ме слушат, то е друг въпрос. Онова, което аз правя, трябва да го направя. По някой път може да се смущавам - то е друг въпрос. Че се смущавам, смущавам се, но трябва да си извърша работата.” Ама по някой път иде обезверяване, или обезсърчаване, или болести. За мене тия работи са второстепенни. Болен-не болен, вярваш или не вярваш, слабне слаб, работата трябва да се изпълни. При всичките условия ти ще се стегнеш да изпълниш Волята Божия! Разбираш ли? И ще я свършиш без никакви завъртания, без колебания. Веднъж тази работа трябва да се извърши, ти ще я извършиш. Тъй казвам на себе си. Ще свършиш тази работа, няма да очакваш от хората нищо. И за всички така трябва да бъде. И като вършим така Волята Божия, тогава ще имаме една основа. И тогава Мъдростта, Любовта, Истината, тогава ще има взаимно уважение и почит.

Сега ние се налагаме, казвате: “Нямаме уважение.” И аз ви виждам. И към мене хората нямат уважение. Мислите ли, че много уважение имат към мене? И ако река, аз [се] справям. Никой от вас не е хулен толкоз, колкото аз съм хулен. Какви неща не са турени на гърба ми. Не мислете, че е само за вас така. Някой път, аз съм казал, аз ще ви имам пред вид. Не мислете, че аз тъй ще остава. И аз ще го

туря в книгата. И аз имам три книги. Като ме обиди някой, запиша го в книгата на обидите. Като ми направи някой добро, отворя втората книга и там го запиша. След туй, трета книга има и казвам: И аз ще го възнаградя. Не мислете, че аз не хващам кусур, не, не. Хващам кусур. Но понеже имам важна работа, да свърша работата за Господа, тогава ще му дам. Аз записвам в книгата си и казвам: Като свърша работата, която Господ ми е дал, ще видя как Господ отсъди, та и аз ще отсъдя по същия начин.

И аз бих желал и на вас да дам както Господ дава. И вие си имате три книги, записвайте си. Ама свършете си работата, която към Господа имате. Тогава отворете книгите си и записвайте. Казват: “Прощавай!” Не, не, не прощавайте, запиши го. Обиди те някой - запиши; направи ти някой добро - запиши, и в третата книга запишете какво трябва да направите заради него. Сега запиши в книгата и остави я. То са счетоводни търговски книги. Запишете си нещата. Като запишеш погрешката на един човек, не се спирай върху нея, но затвори книгата и остави я. Не мисли защо той направил тази погрешка. Запиши, затвори книгата и остави я.

“Бъдете свършени, както Отец ваш е свършен.” “Истина, истина ви казвам, крадецът не иде освен да открадне, да заколи и да погуби.” “Аз дойдох да им дам живот.” И казвам ви, на всички ви трябва да бъде задача: отдето минете, да носите Божествените мисли; отдето минете, да носите и Божествената Правда - Божиите блага. Навсякъде да бъдете като ухание на тия цветя и който ви види, да каже: “Има хора в този свят, които носят Името Божие.” Желая Господ да отвори книгата на възнаграждението - какво да даде.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7 ч 5 мин

(На поляната направихме упражненията.)

*12-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 8.XII.1935 г., 5
ч сутринта, София - Изгрев*

ПО НОВИЯ НАЧИН КОПРИНЕНИЯТ КОНЕЦ

5 ч сутринта.

(Небето мъгливо. Месецът се празни, половина е. Времето е ведро и свежо и приятно!)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

17-а глава от Евангелието на Иоана

“В начало бе Словото”

Прочетената глава представлява едно от най-хубавите слова, които Христос е изказал. Много интимно, така вътрешно.

Многото знание не е количеството. Като се говори много, то означава количество. Вътрешно разбиране, просветление трябва. Тъй, както се разбира, ако човек много знае, той ще изгуби това, което има, ще се обезсърчи. Ако вие вземете и прочетете тия трактати, които са писани по богословските и философски работи, съвсем ще се обезсърчите и ще изгубите и малкото, което имате. И след като прочетеш най хубавите автори, обезсърчиш се - има нещо, което авторите не могат да обяснят. Понеже обясняват, обясняват само външната страна. Ти искаш да ядеш - разбираш външната страна. Икаш да бъдеш учен човек - външната страна. Икаш да бъдеш умен - външната страна. И се заблуждаваш само с външното и временното. Външното е временно. Има неща, които са вътрешни. Има неща и вътрешни, които са временни.

Сега, някой път се употребява думата “външно” и [думата] “вътрешно”. “Външно” значи по-далечно, а “вътрешно”, в психологически смисъл, значи по-интимни, по-вътрешни. “Външно” значи: няма тясна връзка. Роднините са вътрешни, а които не са роднини, са външни. Е, що е роднинството? Роднинство по кръв, значи кръвта - братя и сестри са най-близки до бащата. Първите братовчеди са малко по-далече, вторите, третите, четвъртите, пък като дойдеш до петите братовчеди, те не се познават. Стават обикновени.

Та, по някой път трябва да пазите другата страна. Трябва да пазите още едно. Еднообразието е външно. Външната страна. От еднообразието, ей, става скучно на човека. За пример повтаряш едно и също нещо - еднообразие има вече. Една и съща молитва повтаряш, повтаряш.

Един калугер ми разправяше: “Дотук ми е дошло от тамян и от тия бръщоле-вения! Омръзнаха ми.” Казва: “Не искам вече.” Казва: “Виждаш ли какво имам на пръстите?” Той ми показва пръстите си. И виждам, но казвам: “Какво има?” - “Това ми стана от молене на Господа, от покланянето.” Та, тук слин му хванали пръстите. “По 200, 300, по 400 поклони, кръстът ме заболя само да се навеждам, да се покланям.” И той туй поклонение прави за себе си. Ние като се молим, заради нас е. Ти като ядеш, не ядеш за другите, за себе си ядеш. И ако устата дъвчат, никой не може да каже, че за другите яде.

Казвам: Красотата на живота седи в разнообразието. Разнообразие има и в яденето. Ако в яденето имаше еднообразие, вас щеше да ви се втръсне; като ви се втръсне, човек не иска да помирише това ядене.

Аз тургам тия неща само да се обясни една духовна истина. Един свят, който донякъде го схващаме, имаме стремеж към него. Но като минеш от физическия свят към духовния, има една голяма пропаст; ти като дойдеш там, ще се упла-шиш. Като дойдеш до духовния свят, ще почнат да треперят краката ти, ще се люлееш. Колкото и да си духовен, като дойдеш до духовния свят, почнеш да трепериш, ужас те

обхваща, понеже губиш основа, няма на какво да стъпиш. Увисне кракът ти. Тук, на Земята, е добре, а там няма къде да туриш крака си, увиснеш на въздуха. И дето ги е страх хората да умират, не че е толкова страш-но, но страшна е бездната, която съществува между този свят и другия свят.

Бездна съществува между един човек и друг, в неговите разбирания и твоите. Че много учени хора сега, като се занимават с относителната теория на Айнщайн, тъй взима се умът на човека. Казва: “Ще ми излезне умът, щукна ми умът.” Как ще му щукне умът? Какво се разбира: ще му излезе умът? Той, умът, няма да излезне, но ще те обхване един ужас. Ти дойдеш и не можеш да съпоставиш нещата. Сега искам да направя нещата на вас тъй, както на малките деца. Не искам да бъдете възрастни, защото, ако бъдете възрастни християни, ще се обезсърчите.

Всякога, когато човек се обезсърчи, той е остарял; а всякога, щом се насърчи, той е млад. За да се подмладиш, трябва да се насърчиш. Щом се обезсърчиш, ти си стар. И старият, щом се насърчи, е млад. И младият, като се обезсърчи, е стар. Защото обезсърчението е признак на старостта. Обезсърчението е признак на ограничение, на невежество, на слабост, на малодушие, на какво ли не. Всичко туй. Обезсърчиш се, казваш: “Не ми се живее.” Не му се живее, но като го попиташ, къде иска да иде? Туй е пак неразбиране на живота. Аз разбирам и този, който казва: не му се живее - и той не разбира. И ако го попитате: “Защо не ти се живее?”, и той не може да каже. Аз го разбирам какво иска да каже: “Не ми се живее.” Казва: “Не ми се яде.” Не че не му се яде, яде му се, но човекът казва: “Дотегна ми да ям само сух хляб. Сух хляб не ми се яде, нещо по-хубаво, сготвено. Тъй, хубавичко направено! Че като поядеш малко, позамажеш малко гърлото с масълце! Другояче, като минава онзи, сухият хляб, дере гърлото, разранява го. Пък не ми се яде това, сухият хляб.” А той ни най-малко не се отказва от ядене.

Та казвам: Единственото... И Христос казва на едно място: “Не само с хляб ще бъде жив човек, но и с всяко Слово, което излезва из устата на Бога.” Да кажем, ако аз искам да кажа нещо, не искам да кажа: трябва да бъдете добри хора, но: трябва да живеете добре. Сега тъй, както живеете, не ми харесва. Казвате: ама еди-кой си брат не живеел добре, еди-коя си сестра - все морализиране, морализиране. Камбаната: “Дан, дан!” Умрял някой - камбаната: “Дан, дан!” Викат го на църква - “Дан!” Излезнал от църква - “Дан!” Защото в православните църкви по три пъти бие камбаната. Най-първо - като влезнеш, после към средата на църквата пак бие камбаната и после - към края, показва да излезнеш от църквата. Е, каква е разликата между едното биене “дан” и другото биене? Все като излезнеш из църквата, има нещо тържествено: “Дан, дан, дан! Бързо, бързо! Хайде навънка, навънка, всички навънка!” Така е.

Сега ние се отклоняваме от въпроса. Ако слуша един православен и мисли, че е от правата религия; друг е окултист, и той мисли така. Те са все наименования, наименования. Петко, Драган, Стоян - ни най-малко на прави хората добри. Името е само да се различават един от друг. Те са названия. Ако всички са Иван, не може да направиш различие кой Иван. А тъй: Иван, Драган, Петко, Тодорчо, Петканчо, Маринка, Петканка.

Та, на вас ви трябва едно разбиране. Ето какво аз разбирам в най-простия смисъл. Трябва ви едно по-хубаво ядене. Тъй, хубав хляб, направен от симитена мая, хубава. Най-чисто брашно, тъй, като го ядеш, мед да ти капе от устата. Ти ядеш, после, след като се наядете, да имате най-хубавото разположение на духа. Аз наричам щастлив човек - ядеш, щастлив ставаш; влезнеш да спиш, пак си щастлив. И в сън, и в будно състояние, щастлив си навсякъде. Защото някой път човек е щастлив в будно състояние, а в сън - нещастие, гони те някоя мечка, голяма. Отде се взе тази мечка? Или някоя голяма змия, или някой бивол те гони някъде. Събудиш се и ти си обезпокоен. И

казваме ние, че сън е това, една илюзия. Не. Тя думата “ил” и “люзия”... Някой казва, че някои неща са верни и неверни.

Трябва да имаме едно вярно понятие кои неща се неверни и кои верни. Или, постоянни и непостоянни. Има неща непостоянни, значи, трябва да знаеш докъде е тяхното постоянство. В неверните неща много малко съдържание има. За пример вие като ме слушате сега, в Небето няма да идете. Според вашето разбиране се готвите да идете в онзи свят, нали тъй? Ако ви кажа, че в онзи свят няма да идете? Ти питаш, един философ ти каже: “Ти в онзи свят няма да идеш.” Ти в училището може да ходиш, без да си учен човек; пък може и никак да не ходиш в училището и пак да си учен човек. Училището не е място за придобиване на знание. Не, то не се придобива, като ходиш. То не е само като слушаш - като учиш! И църквата не е място да станеш набожен. Като ходиш, ни най-малко няма да станеш набожен - като се молиш. Някой път и тук аз слушам братя и сестри, казват: “Остави се, тази набожност.” Какво разбирате вие? Аз бих желал всички да сте набожни, но не престорената набожност. Там няма никаква набожност. А другият иска да се покаже, че не е набожен, а той мисли, че има нещо в него. Аз бих желал хората да са набожни, отколкото да не са набожни. Желая хората да са здрави, отколкото да са болни. Защото колкото си по-здрав, по-набожен си. Колкото по-нездрав, по-не набожен си. Колкото си по-умен, набожен си. Колкото си по-глупав, не си набожен. Колкото си по-добър, набожен си. Тъй, положителното е набо-жен.

Оставете тия глупави работи, то е съвсем глупаво разбиране, външно. Нито искам да ви определя, не мислете, че може да ви опиша онзи свят. В езика няма думи, как ще ви опиша? Като взема някого от вас да го рисувам, може да го на-рисувам на дъската, вие ще бъдете нарисувани на плоскост, ще туря черни сенки, за да изпъкнат някои черти, да има релеф, да показва, че има дълбочина. Или може да съм скулптор, да ви извая на камък. Но каква разлика има, ако ви извая на някой камък, каква разлика има между вас и туй, което аз съм

направил? Ей, грамадна разлика има! Казват: отличен скулптор! Какво е турил? Скулпторът е хвърлил една много малка сянка от вашата същина върху камъка. И камъкът е заприличал малко на вас. Тогава този камък... И вашите мисли, и чувствувания, и разбирания, всичко туй го няма върху камъка. И казват, този камък мязал на вас. И по някой път казват, че някой човек мязал на другото.

Много пъти вие може да замязате на другото или на друг, тъй както един скулптор може да направи един камък да замяза на вас. Така може и вие да направите един да мяза на друг. Казвате: те си приличат и двамата. Това никога не може да бъде. Можеш да замязаш някога, но да бъдеш като него, то е невъзможно. И се радвайте, че е така.

Вас хората ви са приятни дотолкова, доколкото у тях вие може да се оглеждате. Хората, които ние ги обичаме, са хора, които мязат на нас. Мязат, но в едно отношение - за да ни отразават, [да ни] предадат [нещо]. Онези хора, които мязат на нас, ако ни предават нещо, ние ги обичаме, а ако вземат нещо от нас, ние не ги обичаме. Тогава, има два вида хора: едни, които мязат и постоянно дават - тях обичаме; а които мязат и постоянно вземат от нас, тях не обичаме.

Вие всички сега обичате Бога и мислите за Него и търсите Го. Защо? Животът от Него излиза. И казвам: Правата вяра е онази, която установява една връзка. Защото Бог изисква, ние трябва да се приближим при Бога, понеже Той ни на-прави по Образ и Подобие. Тъй, по човешки ви говоря. Бог иска да види доколко ние сме станали като Него, доколко мязаме на Него. Да мязаш на един човек значи да вършиш работите тъй, както той ги върши. За пример мен ми е приятно, когато видя един цигулар да свири хубаво, тъй, както аз свиря. Аз го слушам. Някой път аз свиря едно парче, но удоволствие имам да слушам един цигулар, който свири. Майстор като тебе е. Ти да го слушаш отвътре, а той отвънка да свири. В този свят то е една необходимост. Тоест, то е едно външно лице. И този закон навсякъде в Земята съществува. Този закон за Небето не е така.

Сега, ако почна да ви описвам разликата за този свят и онзи свят, вие съвсем ще се обезсърчите. И някой път е по-добре да не ви се разправя. Като идете там, вие ще ги научите тия работи. Но най-първо ще ви треперят краката, вие ще се уплашите, ще плачете. Вие ще мязате на една млада мома, която се жени и най-първо трепери ѝ сърцето ѝ. Пише тя любовно писмо, че без него не може да живее. А тя обичала своите родители, и баща си, и майка си, и братята си, и сес-трите си; и един ден ѝ хрумнало една мисъл - откъде дойде тази идея? Добре е. Един ден: “моето татенце”, “мамице”, “моето братче” и “моето сестриче”, прегръща ги; един ден погледне на баща си - не ѝ се харесва, погледне майка си - не ѝ се харесва, погледне брат си, сестра си - не ѝ се харесват; през прозореца гледа тя, замислена е, философски отвлечен е умът ѝ, замислена е, отвлечена е някъде. Баща ѝ, майка ѝ може да ѝ купят дрехи, обуца, тя ги погледне и пак е недоволна. И като стане доволна, току погледнеш, излезнала от къщи да се покаже някому.

Сега, за мен, аз виждам вътрешния смисъл. Виждам нещата другояче. Мен ми е приятно, като видя една мома хубаво облечена, пък като я видя със скъсани обуца, пак ми е приятно; и като я видя, че се е умила хубаво, намазала се е, при-ятно ми е, пък като я видя оцапана, пак ми е приятно. Аз виждам добрата страна и в едното, и в другото. Като отива на нивата, искам оцапани моми да работят; когато отива на хорото, искам красиви моми, неоцапани, така, хубаво облечени. Защото оцапаният човек не може да играе на хорото, там трябва да е спретнат. Сега ме разберете какво разбирам под думата “оцапан” - ти не можеш да извършиш една много хубава работа, ако не си оцапан. Всякога, когато се миеш, то е едно състояние. Миенето е един процес: показва, в природата постоянно следват тия процеси. Ти не можеш де седиш в едно състояние, то е невъзможно. Животът седи в онези вечни промени, реални промени.

Новото, което ще възприемеш, всякога ти ще се умиеш. Сутрин като се умиеш, показва, че минаваш от едно състояние в друго

състояние. Знае се, че вие се умихте. Защо се миете, запример, сутрин, като станете? От какво се е окирля-вило лицето ви? Не сте ходили на работа, не сте се оцапали, в най-чистите дрехи, в юргана сте били и трябва да се миете. Защо го правите това? В съня си работил ли си някъде? И в съня ти си ходил някъде между хората. И в съня, където си ходил вечерно време и са те целували. Стават тия работи. “Хата олур.”* Вечерно време стават такива работи, както в обикновения живот. И като се събудиш, ще идеш при водата и ще се измиеш. Всичко това, което е внесено върху лицето ти, ти влизаш в новия живот и пак се миеш. Водата е добър проводник на живота. Емблема на живота е тя. Казваш: “Е, да дойде новият живот.”

Това е мистика. Онзи, който се занимаваше с мистическия живот, не се занимавате; и някой ако ви проповядва мистицизъм, вие казвате: “Оставете тия отвлечени работи.” Мистик е онзи, който може да преживее най-хубавото, най-красивото. Не да го преживее, че да му се втръсне; ама той, истинският живот, е там.

Сега аз като ви говоря, виждам, едновременно в моята интонация следват два процеса. Човек когато говори, вие сте дошли до едно място, дето трябва да обръщате сами внимание на вашата мисъл и на говора. Каквото говори човек, той трябва да знае какво говори. Сега е потребно, като говоря, запример... Че, то е най-голямото изкуство, да може човек да говори. Някъде повишиш гласа си, нали? Повишиш го повече, отколкото трябва, някъде го намалиш повече, от-колкото трябва. Кога повишаваш гласа си? И кога го намаляваш, гласа си? Ти щом се уплашиш, ти вече намаляваш гласа си. Щом станеш самостоятелен - докато си подчинен, малко ти е тих гласът, щом ти предадат някоя власт, веднага влезне нещо ново в гласа ти. Туй е една слабост. То е външно. То е неразбиране. Той като станал голям чиновник, но това е едно заблуждение. Тебе ти дали една роля да играеш. Един цар си и те облекат с мантия, ще ти дадат скиптър - на сцената е това, ти ще излезнеш, ей такъв! И след като излезнеш, пак

ще те детронират. И ще бъдеш един обикновен човек. Сега, и то е хубаво.

Сега, моето разбиране. Всичко, каквото в живота става, е на място. За мен е на място, за другите не е. За мен всичко е на място и, от моето разбиране, трябва да се мълчи. Гледай хората, трябва да се мълчи. На мен ми е добре. Радват се - доб-ре ми е на мен. Казват, че трябва да влезнеш в положението на човека. Е, хубаво - ако ще мога да го облекча. Ако плаче? За кого ще плача? Ако и аз плача за счупения крак, какво ще направя? Казва: “Скърбя.” Ако ще му помогне моята скръб, въпросът е решен. Тогава и аз ще скърбя. Какво има в скръбта? Няма нищо страшно. Скръбта за мене е един малък, обикновен обяд. Ще седна там и аз за хатър - трябва да скърбя. Понеже обядът му не е хубав, има само сух хляб, ще седна и аз при него да го утеша - и аз ще ям сух хляб. Скръбта е нещо реално. Сух хляб си яде той. Но има някои места - счупи се някому кракът, ако аз плача с него, какво ще го ползува това? Да му намаля скръбта? Ни най-малко. Тогава в този случай аз няма да плача с него заедно. Какво ще му кажа? Ще кажа: “Проточи крака си и ще стискаш зъбите си.” Пък аз ще почна в това време в намествам костите му, той може да вика: “Олеле!” - жесток ли съм аз? Казват: “Плаче този човек.” Нали е счупен неговият крак? Няма нищо. Кракът му се счупи, за да се сприятелим ние. Досега той минаваше тъй, беше голям аристократ. Сега, като счупи крака си, от мене вече зависи. Аз ще го накарам да се подвижи. Хвана крака, намества костите, направя му крака, бинтовам го много хубаво и казвам: “След 20 деня нищо няма да остане, кракът ти ще зарасне.” И наистина, след 20 деня той е здрав. Питам тогава: Къде е злото? Къде е лошавината? Че той пострадал? Аз пък се радвам за това - направих му едно добро. Философски разгледан въпросът, аз се радвам; или, в друг смисъл, като мистик се радвам. Аз се радвам за новите връзки, които ще се образуват между [мен и] този коравосърдечен брат, който досега само ме гледаше отвисоко. Радвам се за новите връзки, които ще се образуват. Така и двамата ще

изпълним Волята Божия. Аз не се радвам за старото, но за новото се радвам.

Казвам, така и на вас казвам: Всеки ден да се радвате. Защо? Защото вие можете да се радвате само на новото, което ще се създаде, на новите връзки се радвайте. И сега мнозина от вас, от новите връзки ви е страх. Че в живота ти си се запознал с някого - какво по-хубаво от това? Радвай се! Скараш се с някого - радвай се и на това. Пак се опознавате. Щом се скарате, вече имате условия да се запознаете. А вие ще се сърдите двамата две-три години наред и най-после ще си подадете ръка и ще се примирите. Единият ще спечели делото. Двамата в първо време са горделиви, но после съдят отсъди и намери единия виновен. Него ще натисне. Обикновено по граждански се водят делата, не толкова криминално и ще те осъди на 10 години. Зависи кой ще бъде, който ще спечели делото. Тогава ти ще отидеш при него и ще му кажеш: “Брат, извинете.” Така се образуват връзки. И най-после той казва: “Господа съдии! Аз съм доволен, че спечелих делото. Не искам да го затваряте, този човек. Пуснете го.” Така се образуват връзки. Така понякога става това, не всякога. Редки са такива случаи в живота. Между вас колко души има, които са направили това? Аз съм срещал някои, които казват: “Аз вече простих на своя длъжник. Както виждате, нямам вече нищо против него.” Но после казва: “Голям изедник е той.” “Простих му” - казва, а после продължава: “Голям изедник е той.” Не, ти не можеш да простиш на човек, който не се разкайва, който не съзнава погрешката си. Това е немислимо. Няма какво да му прощаваш тогава. Прощаването е минаване от едно състояние в друго.

Сега ние се отвлечохме от въпроса. Човек понякога трябва да прощава и на себе си. Първият човек, на когото трябва да прощаваш, това си ти сам на себе си. Всеки ден ти вършиш погрешки. Ти трябва да си прощаваш и трябва да знаеш как да си простиш. Някой път кажеш една дума не на място. Ако е някое друго лице, отвън, ще го изхукаш. Ако е твоя дъщеря или близко лице даже, пак ще го

изхукаш, но излезе ли думата от твоята уста, съжаляваш. Онзи, когото ще съдиш, е с тебе заедно, скрил се вътре в тебе. Ти гледаш, гледаш: как ще го биеш? Ако го удариш, тебе ще те заболи. После започваш да се молиш, казваш: “Братко, бъди малко по-учен. Дошъл си на главата ми, не говориш умно. Че като говориш, дръж си поне езика малко по-добре, защото иначе ще ми създадеш голям скандал. Като бият тебе, и мене ще бият.” Ще направиш една погрешка, но не си виновен ти. Имаш един другар в себе си вътре.

Сега, това не е хубаво, че ви разправам за работи, които не ви интересуват. Аз зная, че не ви интересуват. Защо? Бащата седнал сега и разправя как се е женил едно време. Дъщерята не се интересува от това. Казва: “[Е], аз съм слушала баща ми толкова пъти вече, разправял е едно и също, не ме интересува вече.” Но като почне той да разправя как ще ожени нея, веднага ѝ се отварят очите широко. Как се е женил баща ѝ не я интересува, но като каже как ще жени нея самата, веднага тя се интересува вече.

Аз сега взимам женитбата. Какво представя женитбата? Това е новото в света. Но щом се ожениш и не намериш новото, ти си пак в старото. И там е голямата драма и трагедия на живота, че ние жертвуваме някои работи, без да намираме това, което търсим.

И тъй, първо научете се едно: не стойте в тия разбирания, които сега имате. Не изхвърляйте още сегашните си разбирания, но те се нуждаят от едно малко наторяване, от едно малко поливане с вода. Те се нуждаят от една малка топлинка, от една малка светлинка върху тях. Защото философията на живота седи в това, че ние трябва да се подмладим. Младостта е, която ни трябва сега. Нас не ни трябва старостта. Ако е за старо знание, не ни трябва. После, знанието, което не носи младост, това не е знание. Знание, което не носи свобода, не е знание. Знание, което не носи светлина, не е знание. И живот, който не носи знание със себе си, не е живот. Живот, който не носи свобода със себе си, не е живот. Това е правило в нас. Сила, която не носи

свобода, и всичко, което имаш в себе си, не носи светлина, не ни е потребно.

Знаете ли какво е светлината? Светлина е това, което дава хубостта на живота - приятното. Да кажем, че си се изгубил някога вечер. Имали ли сте опитност да се изгубите някога из гората, че като се изгубят тия лъчи на светлината, вие сте в тъмнина и едва когато се пукне зората, иде радостта? След като Слънцето изгрее, вие вече се съвършено ориентирате. Тогава се махат всички препятствия пред вас.

Казвам сега: Потребна ви е тази вътрешна светлина, понеже ще минете през един път - животът, през който минавате, е един път. Вие ще го минете, никой не може да ви освободи от мъчнотиите, от страданията и от изпитанията, които има да минете. Тези изпитания са една необходимост, те са поставени нарочно. Има един свят, който е изкуствен, заради нас - изкуствен свят. Влезеш в училището - ти влизаш в един изкуствен свят. Там има предмети, наредени от хората. Те са наредени от хората. Има 20-25 предмети. После, има известни правилници. Също така има и чинове наредени. Ако можеш да седнеш където искаш, това говори за голяма свобода. А в училището нещата са еднообразни. Там всеки знае своето място на чина, не може да седне дето иска. Всеки знае стола си и може да седне само на своя стол. Някога учениците са наредени според ръста - по-дребните отпред, а отзад по-едрите. Стаята е така направена, че гласът на професора да достига до всички, да могат добре да слушат онова, което той ще каже.

Та казвам: Тези неща в сегашните училища са съвсем изкуствени. Пък и книгите, които се изучават там, няма да се носят със самите ученици. Пък и знанията, които там се придобиват, не са толкова полезни в живота им. И картините, които сте рисували от детинство, ще ги имате, но колко от тях можете да занесете със себе си? Или пък, какво ще ви ползват тетрадките, в които сте решавали задачи? Да кажем, че решавате задачата за относителното тегло на

елементите. Питам: Какво е относителното тегло на златото, на среброто, на водорода, на кислорода, на алуминия, на медта?

Питам тогава: Каква е разликата между Истината и Любовта? И каква е разликата между едно молитвено и едно мислещо състояние? Ти се молиш и мислиш - каква е разликата? Вие казвате: “Това не е безразлично.” Че, там е работата.

На художника аз не искам да видя картината. Мене не ми са потребни картините на художниците. В този смисъл време се изисква. Ако дойде въпрос за картините, като видя двама художници и искам да ги изпитам, ще им кажа: “Теглете една крива линия в рамката.” Като започне единият да тегли, аз зная вече какъв е художникът. На другия казвам: “Теглете една права линия. После направете една счупена линия.” Ще им дам три-четири въпроса и след това всичко вече зная. Не е до многото. Който може отлично да направи една крива линия, той знае да рисува. Който може да нарисува една права линия, като че с линия я е теглил, този човек е художник. После му казвам: “Постави две точки на 10 сантиметра.” Ако той ги постави без мярка, на око, точно на 10 сантиметра, после - на 20, на 30, на 40 и на повече сантиметра, той е художник. Ако не ги постави точно на място и каже, че предполага да е толкова, това не е художник. Точно трябва да мери. Аз ще му кажа да премери точно на 10 или на 15 сантиметра една крива линия, после - една права линия с дължина от 10, 15 или 20 сантиметра. Но той няма право да мери с пергел или с линия, но с око. След това аз ще извадя мярката си и ще премеря. От една обикновена крива линия ще видя доколко неговото око е упражнено.

Ще кажете, че трябва инструмент. Тези инструменти той има в ума са. Те са хубави, външните инструменти, които има в училището, но те са помагала отвън. Обаче, ако нямате вътрешни инструменти, отвътре да мериш, работата ти няма да върви.

Та, трябва едно вътрешно разбиране на духовния живот, което постоянно да внася нещо ново у нас. И ако новото не дойде, каквото и

да ви се каже, вие ще бъдете от тези, които казват: “Тази работа няма да стане.” Колцина от вас има, които се занимават с фотография? Има сега старо фотографиране и нов начин на фотография. Има известни ленти, с които се фотографира. Ако своята лента не върви, а ти искаш на едно и също място да отпечаташ няколко предмета, нищо няма да излезе. Лентата, на която фотографираш, трябва да се движи. Изкуство се изисква, за да схващаш нещата. После, трябва да разбираш правилно всички условия, за да знаеш кого как да снемеш. И в живота вие снимате, фотографирате нещата. За пример вие гледате там, дето трябва и дето не трябва. Един фотограф може ли всичко да фотографира? В даден случай той трябва да фотографира известна местност или нещо друго от живота, но така, че да направи един филм. Това е изкуство, да може човек така да съедини образите, че да има една връзка между тях. Често и ние сме недоволни от нашите мисли. Минаваш някъде, всичко те интересува. Минаваш покрай една къща, двама се карат. Ти се интересуваш защо се карат. Минаваш през друга къща, пак двама се карат. Интересуваш се да знаеш защо се карат. Причината е една и съща. В първата къща мъж и жена се карат, че мъжът купил хубаво месо, но жената не могла добре да го сготви, препържила лука. И той дава наставления, че яденето не било добре сготвено. На другото място майка и дъщеря се карат, че бащата купил нова рокля на дъщерята, но тя я оцапала. На първото място се карат мъжът и жената за яденето. На второто място се карат на дъщерята, че изцапала роклята си. На трето място бащата се кара на сина си, че той счупил стомната. На първото място - месото и препърженият лук, на второто място - скъсаната рокля, а на третото място - пукнатата стомна. А ти искаш да знаеш и на трите места защо хората се карат. Проста работа. Карат се за препържения лук, за изцапаната рокля и за счупената стомна.

Питам: Какво ни интересува, че стомната се е пукнала? Като се е пукнала, пукнала се е. Щом се е пукнала стомната, аз се радвам вече. Казваш: “Как така?” Та, аз съм грънчар, продавам грънци. Питам тия

хора: “Защо се вдига толкова шум?” Стомната била счупена. “Нова стомна ще ви дам.” - “Ами няма отде да я вземем.” - “Ами аз съм грънчар, имам цяла кола с грънци, купете си.” И като си купят, аз ги оскубя. “Колко лева искаш за стомната?” - ме питат те. - “Двадесет лева.” - “Добре, хайде 20 лева.” Отивам на друго място, пак се вдига шум. Друга стомна счупена. Аз изваждам стомните, продам десетина от тях. На друго място пък търговец продава нови платове. Той се радва, че се е изцапала роклята на дъщерята. Продам ѝ един нов плат. На трето място пък се продава месо и лук. Изгори лукът - хайде, продаде се лук.

Ето, това са хубавите работи в света. Това е външната страна, но с това животът не се урежда. Аз отивам при тия хора и им казвам: Не се карайте за препържения лук. Новото учение в живота казва, че не трябва да се яде пържен лук, защото който яде пържен лук, и него ще пържат. Новото Учение казва, че има толкова много картофи, които можете да варите в тенджерата, после ще стопите прясното масло в тенджерата, ще ги сварите в маслото и ще ги извадите добре сварени, приятни за ядене. Сега, това го разбирате, нали? Та, от това, което сте разбрали, то ще ви ползува.

При един българин отиват гости от вѣнка. “А - казва, - ние обичаме гости.” Гощават гостите, турга една трапеза, този българин чорбаджия нагощава ги; и след като се наядат и се готвят да си идат, казва: “У нас има обичай - гостите като дойдат, ги приемат, но като си отиват, не ги пущаме.” Така казва чорбаджията, най-малко трябва да седите един ден на гости. “И понеже - казва, - ние отиваме на работа и не обичаме да ги оставяме вкъщи, гостите, вземаме ги с нас и каквото правим на нивата, и те ще правят.” (Смях.)

Сега, гледам, вие обичате да ходите на гости, но тъй, като се наядете, хайде, искате да си идете. Не. Идването е от вас, отиването е от нас. Добре дошли! И вие след един ден ще кажете: “Добре си отиваме.”

Сега да се повърнем към мисълта. Тия са неща, които трябва да вземете. Най-обикновените работи. Трябва да се научите да разсъждавате, понеже влизате в един свят, има една комисия там, която ще ви опита и която е безпощадна. Най-учените хора, най-добрите, най-благодарните, те изпитват, ще дойдеш там. Ще държите изпит, не може да не държите изпит. Ти може да си цар, княз, може да завземаш най-високо положение - като дойдеш до туй положение, да държите изпит - тъй както всеки друг изпит. И всеки ще държи изпит. Тъй, ще държите своите големи предубеждения. Че си станал това-онова, то е едно добро, че си от високо положение, но ще държите изпит.

И сега, всинца вие сте пратени тук на училище, да се учите. И какво е чудното, че сте в училището? Постоянно гледате общата, шапките; после, гледате си палтата. Ученик, който влиза в училището, ще си качи шапката някъде - без шапка трябва да бъде, гологлав. С шапка не седи. С шапки ли са тук, в България? (- “Не са.”) И там е тъй. Че ти шапката ще я оставиш, там главата да ти гледат, не каква е шапката ти. Че дрехата ти е скъсана - ще я окачиш. В онзи свят и палтото, с което влизаш, и него ще окачиш. Общата, и тях ще окачиш. С боси крака ще влезнеш. Тук не ги знаея. Тук обути ли са? Вече с главите почти си мязат. Там се приемат по краката. Без чорапи. По хубаво измити крака. И в странство вече Новото Учение е влязло. Там има нудисти, които искат да демонстрират, че може на Земята да се живее както в онзи свят. Но те са малцина, които ги държат отдалеч, затворени в един остров, като някои прокажени. Този свят е така, че климатът не позволява - климатът е тежък, не може гол да ходиш. В онзи свят е топло. В този свят - 40-50 градуса студ, кожата на човека не може да изтърпи.

Сега, думата “гол” и думата “облечен”, те как трябва да се разбират? Идеята за облеклото, съвсем други са съображенията. Човек от вътрешния живот е бил съсредоточен в себе си, той е живял един чист и свят живот, но когато светлината, която той имал в себе си,

тази светлина, която е излезнала, е образувала неговата хубава царска дреха, и започнал този живот на любовта. Тогава човек оголял. Оголяването е една голяма загуба. Действително, голяма е загубата да оголее човек. Той е загубил нещо; както на Земята нас ни е срам, на Земята е права мисълта - тебе те е срам, че си изгубил палтото си, че си изгубил обувката си и шапката. И в духовния свят има неща, които могат да се изгубят. Тъй. Сега да оставим онова, което сме изгубили, онова, което трябва да спечелим. Което трябва да имаме. Да дойдем до същественото. Писанието казва: винаги трябва да се радвате. И когато скърбите, скърбете, но пак се радвайте. Не може ли човек да се радва, когато небето е облачно? Може. Не може ли човек да пее, когато небето е облачно? Може. Пък сега може и да плаче, когато е ясно; и когато слънцето грее, пак може да плаче.

Та казвам: Християнинът, човекът на Новото Учение, и при лошите условия на живота, и при добрите условия на живота, той трябва да се стреми да има еднакви състояния. Защото силата на човека се опитва при неблагоприятните условия, които има. И при обикновените условия. При хубавите условия всеки е доволен. Там не се познават хората. Хората се познават при лошите условия. Ако във време на мъчнотия ти се окажеш слаб, малка ти е силата тебе.

И тогава, тази идея нека заседне във вас. Вземам идеята, която Христос е казал: “Аз в Тебе и Ти в Мене” - тя е толкова дълбока мисъл, силна. Ако ти не можеш да съзнаваш, че Бог е вътре в човека и ти си в Него вътре... Сега, по нямане на думи - “вътре” и “вън” на Земята... “Вътре”, че Бог да ни е близо, а “отвън” значи далеч ни е. Близостта на Бога значи: когато ние трябва да Го разбираме, Бог трябва да е близо до нас; и когато Той трябва да разбира, и ние трябва да бъдем близо до Него. Близостта е мярката, по която може да се разбираме. Или, за да бъда благоугоден на Бога, аз трябва да бъда близо до Него. И Той, за да Го познавам, и Той трябва да е близо. Ако Бог е далеч, и аз съм далеч от Него. Има едно съотношение на нещата. Под думата

“близост” се разбира едно състояние, в което нещата може да си предадат най-хубавата си форма. На тебе да се предадат.

Та казвам сега: На Земята вие трябва да разбирате кое е най-близкото. И затова ви проповядвам Любовта. Любовта е единствената сила, с която може да работите - да се поставите на такова разстояние, дето може да възприемете всичко онова, което Бог може да ви каже.

Когато старият вол остарее, трябва ли да плача? Ами ако този вол, който е остарял, е дошъл до последния предел, че ще придобие човешка форма, ще стане човек? Волската старост е вече една възможност човек да стане. Какво ще изгуби? Трябва ли старият вол да плаче, че е остарял? Той трябва да се радва, че се освобождава от своята волска форма. Ами че баща ти на тебе оставил едно несправедно богатство - трябва ли да плачеш, че си го изгубил? Пари да не е, всичко туй, ама душата ти да остане чиста, да остане вярата, любовта, упованието на Бога, не на неправилното богатство, което ще внесе само тревога. У нас трябва не едно несправедно богатство, което сам не си придобил. В нас трябва да остане само онова богатство, което е праведно. Всичко онова, което е съществено, което е излязло от Бога, то трябва да остане. А всичко онова, което е човешко, което с човешка ръка е придобито, всичко туй трябва да си иде откъдето е дошло. Всички ония човешки мисли, всичко туй трябва да ни слуша. Сега, за този свят е на място, но иде един момент, когато човешкото трябва да престане, а ще дойде Божественото. Сега това може да ви смути. Човешкото е: трябва да имаш само едно шишенце вода вкъщи, че после пак трябва да ходиш на извора. А Божественото като дойде, вече ще имаш извора, една чешма в къщи. Нали си имате сега такива? Искате вода, отворите крана, веднага водата дойде. Няма да ходите до Витоша 10-15 километра, а отвътре в стаята си, вътре може да имате вода. То е Божественото.

Та казвам: Човешкото е това, за което се изисква усилие, а Божественото е, дето нещата са вътре. Близко са, значи.

И говорите сега за Любовта. Хубаво. Искам... Какво да ви кажа? Вие ми говорите с вашата любов. Аз бих желал всички да имате по една чешмичка вътре във вашата стая и да няма постоянно някоя сестра да иде при друга, да ѝ каже: “Я ми дайте малко вода назаем, че нашата е пресъхнала. Децата я изхарчиха.” И сал току гледам, просите. Гледам, една сестра дига шум: “Взеха ми водата” - казва. Друг: “Изляха ми водата.” За какво се карат? “Водата ми изляха.” Гледам, други две сестри се карат: “Водата ми изпиха.” Хайде, на едно място я излели, на друго я изпили. И питам: Има ли място да се карат за излятата вода? И за изпитата вода? Няма. Ни помен във вас да няма. И вярвам, че никой няма от вас да се кара, че са му излели водата. Не. Но сега ще кажа: то не сте вие, то са вашите слугини. Там се карали, при чешмата.

Казвам: В живота не да бягаме, този живот трябва да го примирим. Има работи, които трябва да свършим. И цигуларят може да свърши своята работа. Как? Трябва му една цигулка, трябва му и един хубав лък. Давам му аз цигулката, но той не знае как да свири. Трябва да го учи сега. Като вземе цигулката и веднага свири, той може да започне да свири ново нещо. А някой вземе цигулката си и носи я, търси някой да го учи. И то е хубаво. Но Новото трябва да влезне в света. Не можеш да проявиш своята дарба, ако нямаш цигулка. Не можеш да проявиш своя говор, ако нямаш език. Не можеш да проявиш своя ум, ако нямаш реч, ако нямаш очи. Не можеш да проявиш своите добри чувства, ако нямаш ухо. И не можеш да добиеш разсъдък в тебе, тъй да определиш качествата на нещата, ако нямаш вкус. Да вкусиш. Някой казва така: чувствата.

Аз бих желал всички да сте на положението - ето на кое положение, което трябва да имате. Какво положение трябва да имате? Вие трябва да имате тия, големите банкери, които имат голям бюджет вътре, които имат връзка с Лон-дон, с Париж, с Берлин, с Нью Йорк, Москва, с тия центрове навсякъде. Този човек с всичко разполага. Тръгне някъде, направи нещо, в някоя банка телефонира, даде една

заповед, изпълнява се. А ти нямаш никаква връзка с никакви банки - накъде ще излезеш?

Знание трябва. Но знанието седи в това да имаш връзки. Ти ще приказваш за онзи свят и нямаш никаква връзка с онзи свят. Приказваш за любовта, нямаш връзка с любовта. Казваш: “Тия са празни работи.” Ти приказваш за богатите банки колко пари имат. И ти трябва да бъдеш богатият човек - не да се похвалиш, но да може твоят ум и твоето сърце да се развие. Не да казваш как другите ходят на училище - ти как ходиш.

И казвам: Бих желал вие да бъдете големи банкери, то като говорите нещо, да може да го направите. Дойде някой до вас, каже: “Отивам в Ню Йорк, може ли да ми послужиш?” - веднага изваждате книжката, издавате един чек, подпишете се, давате му. Отиваш в Ню Йорк, услужат ти. Отива някой в Париж - “Може ли да ми направиш една услуга?” А сега дигаш си раменете. Казвам: Нямаш никакви отношения. Бих желал вие да сте от тия, големите банки. А вие сте се събрали наоколо, нямате връзки сега и живеете с една вяра, че като дойде Христос, ще ви направи Той да имате връзки с тия банки. Като дойде Христос. Ама ако дойде Христос и ви направи връзки с Англия и вие английски не знаете, френски не знаете, немски не знаете, италиански не знаете, питам: какво ще правите тогава?

Казва Христос: “Тия, които Ми даде.” Вие трябва да съзнаете онова, което Бог ви е дал вътре. Да искате онова, което Бог ви е дал. Казва Христос, вие само ще изпълнявате Волята на Отца. Казва: “Искам тези, които си Ми дал, да бъдат с Мене. Да гледат Славата Ми, която си Ми дал преди създание мира.” Аз съм слушал мнозина да говорят върху това. Тъй и някой път съм се усмихвал. Тъй, както говорят, говорят, говори се, говори, и всичко остане тъй както си е. Тия, които говорят върху този стих...

Аз съм слушал някои деца, някое дете каже, на мен говори: “Аз мога да дигна този чувал.” Седя и чакам момента, да го опитам. Казвам: “Много си силен.” - “О - казва, - този чувал мога да го дигна!”

- “Е - казвам, - дигал ли си го?” - “Е, дигах го, толкова чували съм дигал.” Казвам: “Разбирам, много си силен, я го дигни сега. Я да го видя.” Той има съзнание в себе си, че го е дигал. То е право. А туй дете седи и се запънкало, че някога е дигало чували - аз разбирам фило-софията. За мен няма противоречие; но за да се събуди, че в този живот не може да дига. Че някога е дигало, вярно е, но сега че може да дига? За бъдеще може, след 10, 15, 20 години, но в този момент знай, че не може да го дига. Казвам му: “Хайде, дигни чувала.” Навежда се то, дига. “Брей - казва, - тежък е!”

Та сега, и вие, в дадения случай, онова, което може да направите... Аз не се съмнявам, че може да направите всичко. Аз ви говоря за сегашния живот - има нещо, което вие не може да направите. Искам да дойдете в съзнание, че има нещо, което може да направите и което трябва да направите сега. То е най-важното. Ти може ли да дигнеш чувала? А пък този чувал трябва да се дигне. Какво ще направите сега?

Аз имам само един пример, ще ви дам [пример] едно дете какво е направило. Като го опитват един чувал да дига, дига, дига, пънка се, пънка: “Брей - казва, - тежък е!” Седне, казва: “Аз не мога да го дигна, той е много тежък.” Сега то мисли. Е, какво трябва да правиш? - рекох. “Аз не може да го дигна.” Но туй дете се затичва навънка, намира бате си, казва: “Батинка, ела да го дигнеш, чувала.” Батето - мускулест, не един чувал, два чувала може да дигне. Той го води, взема батето чувала, а то отподире тръгва. Умно дете е. То не може само да дигне чувала, намира бате си, казва: “Бате, аз съзнавам, че не мога, ти послужи.” Ти си умният. Има известни мъчнотии - туй дете разрешава един въпрос.

Намерим се в противоречие, че в дадения случай не можем да направим нещо - трябва да бъдем умни. Във всичко ние се опитваме. Някой път се проповядва вяра, запример. Ама ако ви кажа сега... Някой път вие казвате: “Учителю, каквото ни кажете, ние ще го направим.” Аз знай, че има неща, които вие не може да направите. И

да ви кажа да минете през един мост, ще минете, ще ме послушате. Да ви кажа: “Качете се на една лодка, да минете”, вие ще се качите. Да ви дам една торба със злато, да я поносите, ще го направите. До пощата - ще идете. Но ако ви опъна един копринен конец и ви кажа: “Минете през копринения конец”, не може да ме послушате. Защо? Аз разбирам положението. Аз влизам в положението ви. Много добре влизам, знаей цялата философия. То е изпит. Че вие защо не направите опит да минете по копринения конец? Защото вие най-първо се плашите, че конецът не може да ви издържи. Убедя ви аз, че този конец няма да се скъса. Второто положение: вие не може да пазите равновесие. Как ще минеш през тънкия конец? Какво присъствие на духа трябва! Но то е казано да минеш. Как ще минеш през този конец?

И този въпрос е задаван от всички древни религии. Как ще минете от този свят в другия свят? Ще минете по един конец, както на тези, копринените върви. Мостът, през който душата ще мине от този свят, през този мост ще мине. Та, праведната душа ще мине, няма да падне. А грешната, като се опита да мине, и хоп, падне вътре. И ще иде в ада.

Та, сега аз ви препоръчвам закона на Любовта. Говоря ви чисто практически, от чисто практически съображения. Всеки един от вас, който не е употребил закона на Любовта, не е работил със закона на Любовта, той никога не може да мине по този конец отгоре. Не може да мине.

Сега да оставим туй, но най-важните работи в света ти не можеш да ги направиш без Любов. Сега туй може да ви докажа, но не искам да се спра. Вие ще повярвате в думите ми. Най-важните работи в този свят не могат да се свършат без любов! Не съм виждал човек, който е свършил нещо без любов. Там, дето се вършат работите, има любов. Дето има любов, работата е много добра. Ама отишъл в рая, а другият отишъл в ада долу. Тогава единият пада долу, че несправедлив бил, че

не можал да мине през конеца. Но когато е паднал, нищо не му говорят.

Казвам: Който е паднал, [е паднал] по единствената причина, понеже не знаят закона на Любовта. Нищо повече. Там, дето няма любов, има всякога падение. А там, дето има любов, всякога има въодушевление и постижение. Следователно всичките постижения и всичкият успех в живота, и добрият живот, и всичко в света, което може да постигнеш, то се постига по закона на Любовта. Но сега някои от вас могат да дадат някое възражение. Любовта подразбира всичко! Тя има всичко. Щом говорим за Любовта, ние разбираме туй, което съдържа всичко в себе си. Всичко. И човек, който върви по закона на Любовта, той всичко има. А който не върви по закона на Любовта, той не притежава нищо. И нещата трябва да разбирате в този смисъл.

Сега, това не е да ви насърчавам, ама казвам: Вие трябва да се обичате. Тази дума - трябва да се обичате, тя е само за онзи, който е решил да върви по закона на Любовта. Има смисъл. А другите казват: “Трябва да се обичаме.” Та вие всинца, които сте тук, все се обичате. Защото, ако вие не се обичахте, вие не можете да бъдете тук, да ме слушате.

Та казвам: Вас ви трябва едно ново разбиране в света за Любовта. Сега каква причина да ви дам? Хайде да ви турим новото въведение, нововъведение в света. Ръкуването е едно нововъведение, може би от няколко века. Хората, най-първо, като се срещали, си допирали носовете и се поздравявали; после езиците си допирали - като се срещнат, ще се поближат. А сега хващат тъй с ръка. То е вече едно материалистическо състояние. Казва: “Може ли да ми дадеш туй, което искам? Може ли да ми дадеш пари назаем?” Дава му и длъжникът си дава ръката, и онзи, който го кредитира, и той го хваща. Казва му: “Може ли да ми върнеш парите, които ще ти дам?” И двамата се хванат. И хайде, хаирлия да е. Единият дава, другият взема.

И после като дойдат, пак се хващат. Онзи казва: “Да знаеш, онова, което взех от тебе, пак ти го давам.”

Та казвам сега: Хубаво да се ръкувате! Който дава, добре да дава. Който плаща, добре да плаща. Който връща, добре да връща. И който изплаща, добре да изплаща. Всичко - и връщане, и изпращане, и даване, и плащане, това значи лю-бов. Бог в мен и във вас. Аз като давам, Бог е в мен и ти като вземаш, Бог е в тебе. И като изплащаш, Бог е в тебе и когато аз вземам, Бог е в мен. Обмяна става.

Казвам: Да се извърши в даден случай Волята Божия. Във всичките наши разбирания трябва да има, да се образува една вътрешна връзка - да се служи Богу! Ама ако дойде някой тук вас да ви цани? Че вие сте хора, не като кажа, че вие вярвате. Имате каква вяра? Права. Ако не можете да минете по края? Ако минавате по края, имате вяра. Ако не минете по края, нямате вяра. Не че нямате вяра. По моста може да минете, по някой широк мост може да минете, по някое дебело въже може да минете, то е така, но по онзи, тънкия край, копринен, не може да минете. Казвам: По отношение на тънкия край е слаба вярата ви. Аз не казвам, по моста всички може да минете. Само че мостовете за онзи свят не са широки; туй, което в този свят може да направите, в онзи не можете да направите.

И казвам сега: Прочетете тази глава, 17-ата. Чели сте я, знаете я. Не че не я знаете, не че не знаете да се молите, но ви трябва едно ново разбиране на всинца ви. Едно ново разбиране в един Господ, в Когото вярвате. Трябва ви едно ново разбиране - никога не запитвай Господ защо ти е дал едно изпитание.

Един малък пример - тебе баща ти казва: “Вземи този хляб, че оттук го занеси там, на един километър.” Не питай баща си защо трябва да го носиш и да го туриш там. “Тук не може ли да седи?” Казал ти баща ти: “Вземи го, хляба, от този долап и тури го в другия долап.” Не питай това защо да го извадиш, че да го туриш в другия долап. Не питай това. Питането, то е едно съмнение. Доверие може - ако аз се поколебавам, да кажем, в най-големите изпитания... Ти във

всичко може да се колебаеш, [но] в Името на Бога [да] няма ни оттенък [от колебание]. Не тургай туй в Бога, което не съществува. Ти можеш да мислиш, че Той иска да те измъчи, ти можеш да мислиш, че Той за тебе не се грижи - значи като някой човек, зает със своите работи, значи не обръща внимание. Ти имаш много повърхностно понятие. Ако има някой, който има будно съзнание, да вижда всички неща, това е Той. Съзнанието на Бога е тъй будно, както на никой човек не е будно. И Той е тъй готов... Няма човек в света, който е тъй готов да помага, както Той помага. Хванеш една мисъл в твоя ум, че Той, Господ, не иска да знае. Причината е в тебе вътре, не е в Него.

И сега, да ви дам едно обяснение защо Господ по някой път не иска да ви помага. Много лесна работа е. За мен е ясно. Аз виждам туй: Представете си, че ви съдят на Земята и сте свързани с една тежест, която тежи 5000 килограма, на краката. Вие не чувствувате тази тежест, понеже свързани сте. Все искате Господ да ви хване за ръката и да ви изтегли нагоре. Той ако ви хване за ръката, вашата ръка ще се откъсне. Вие казвате: “Господи, хвани ме.” Той не иска. Той ако ви хване, ръката ви ще остане във въздуха. Вие казвате: “Той нали е Господ, Всемъдър е Той.” Казва: “Я си отвържи краката отдолу.”

Че, всичките твои желания, те са връзки. Той казва: “Я ги отвържи тия връзки отдолу, от земята.” След като ги откопчееш [от] ония тежести, с които си свързан долу, тогава Господ може да те хване. И да те отпусне. Но докато не се отпуснеш от тия желания, Той не те бута, не ти хваща ръката. Казва: “По-добре да седиш, да останеш там, отколкото да ти откъсна ръката.” Господ не иска да къса.

Та, ние някой път искаме Господ с целия товар, който имаме, да ни извлече. И тогава, и като идеш в онзи свят, Господ не Му трябва този товар. Той не иска и тялото. Ти казваш: “Господи, аз Ти давам всичко това.” Ти Му дадеш, но като дойде да идеш, Бог казва: “Извадете всичко, не Ми трябва неговото тяло.” Ти си гледаш тялото и почнеш да плачеш за тялото. Казва Господ: “То не Ми трябва тук да седи.”

Та казва: “Отвържи се хубаво.” Като се отвържеш, Той те изтегли. Те казват, че тежала душата около 30 грама. Не, и 30 грама не тежи. Вярно е това, но душата няма никаква тежест. Никак не тежи тя. Че как ще измерите вие един атом, големината му? Мярката му е [една] 120-милионна част от милиметъра. Как ще измерите един атом? Големината му е [една] 125-милионна част от милиметъра. Как ще го измерите? С каква мярка? Кой учен човек досега може да измери това? Никой не може да измери. Това са неща от висшата математика. Духовно има неща, които се изчисляват, без да се мерят.

Та сега, тия неща, за които ви говоря, са още външни неща. Има едно разбиране и то е следното. Когато ти разбереш една Божествена мисъл, в тебе ще настане един вътрешен мир, вътрешна самоувереност, една вътрешна радост, която не може да се опише с човешки език. Една самоувереност, знаеш ли каква? С тази самоувереност ти можеш да минеш през най-голямото изпитание в живота. Ти можеш да минеш през бойното поле, дето има гранати, дето хората измират. За да изпиташ Божественото, ти трябва да минеш оттам, дето никой не може да мине. Не можеш ли да минеш оттам, дето никой не може да мине, ти не си познал Божественото, ти живееш един човешки живот. И Божественото започва там, дето всичко измира, дето нищо не може да расте. Там е Божественото.

И в големите противоречия на живота, и в големите противоречия на своята душа, понякога вие чувствувате страх. Този страх е признак, че сте дошли до границите на физическия свят. Вие се плашите, искате да се върнете назад. Мнозина са идвали и треперят, че са видели духове. Не че са видели нещо определено, но са дошли до бездънната пропаст. Надолу няма накъде вече, потъва се. Нагоре няма на кого да уповава. Право по конеца трябва да мине.

Та сега ви казвам: Вържете се с Любовта, изучавайте възвешеството! Ще дойде един ден, когато ще трябва да минавате големите изпитания по тънкото възвешество.

Двадесет и шести стих, 17-а глава от Йоана: “И явих им Твоето име и ще явя да бъде в тях любовта, с която си Ме възлюбил, и Аз в тях.” Тук се разбира любовта по-дълбоко. Мнозина мислят, че като приемат тази любов, трябва да престанат да живеят както досега са живели. Не, този живот, както и бъдещият, добива друг смисъл. Неща, които ни се виждат безсъдържателни, като приемеш Божията Любов, всичко в света ще ти се осмисли и всичко ще ти бъде приятно. И слуга да бъдеш, и цар да бъдеш, каквото положение и да заемеш, все ще ти бъде еднакво. Не еднакво по форма, но по човешки ще се радваш на всичко. Че си слуга, пак ще се радваш.

Казвам: Любовта е онова състояние в човека, което осмисля земния живот. Тази любов ще осмисли и другия живот, който ще прекараш след напускането на Земята. И преминаването от този в онзи свят, и то ще се осмисли.

Та, любовта най-първо трябва да осмисли нашия земен живот. Защо? Защото е мъчно да се заmine. Да живееш без пари, мъчна работа е тази. Мъчна работа е без въглища, без обуца и без хляб. И без приятели не може. Във всичко и на-всякъде има мъчности, не е лесна работа. Но любовта е, която разрешава всички най-мъчни въпроси от земния живот.

Аз ви показвам пътя. Мога да ви препоръчам всички книги. Икономия можете да четете, да учите, но най-после ще дойдете до закона на Любовта, която разрешава всички въпроси, които всички други науки не могат да разрешат. Та, когато дойдете до въпроси, които другите социални науки не могат да ги разрешават, любовта ги разрешава. И тогава, за тази любов не се говори. Защото, като имам любовта, аз разрешавам с нея всичко. Тя е връзката. Банкери има, които само като пожелаят да им се услужи, веднага и в Лондон, и в Париж, и в Берлин - навсякъде им се подчиняват. И навсякъде си все ти. Вървиш спокойно и в който хотел искаш да влезеш, те веднага са на твое разположение. Който има любовта, той е гражданин навсякъде в света. И тук го познават, и горе го познават - и навсякъде му

услужват. Който не е запознат с тази любов, за която ви говоря, той пак ще живее, но той не може да има тази свобода, която има другият.

Та, любовта, която имаме, в този смисъл дава вътрешна свобода да постигнем не каквото другите постигат. Ние трябва да постигнем всичко. Какво трябва да постигнем? Христос даде пример на света. Той постигна нещо.

А вие какво ще постигнете днес? Вие очаквате да постигнете нещо, но не знаете какво. Аз съм ви казвал много неща, но някои от тях сте забравили. И следната седмица ще очаквате да ви кажа пак нещо ново. Нямам нищо готово. Аз се радвам на това, но от този обяд, който сега ви дадох, какво ще остане за вас? Какво ще се ползвате от него? Като говоря на вас, и аз ям. Като ви говоря, първо аз опитвам яденето и тогава го давам на вас.

И казвам: Като говоря, аз се ползвам сам. Но вие какво ще се ползвате? Бих желал и вие да се ползвате. Защото моето си е за мене и вашето е за вас. И аз искам вашият дял да си иде на място.

Тази е една идея. Не трябва да бъдете в този свят. Ще живеете в този свят, без да сте в него. Ще работите в този свят, без да сте в него. Всичко ще правите: и слуги ще бъдете, но без да сте в този свят.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

7 ч без 5 мин

(На поляната направихме упражненията на хубав бял сняг.)

*13-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 15.XII.1935 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев*

КОТЕЛЪТ И ТОРБАТА “КОЕТО ИМАМ”

5 ч сутринта.

(Ветровито и леко ръми.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Ще прочета 3-та глава от Деяния на апостолите.

“В начало бе Словото”

Трябва да се започне с елементарните работи в живота. Аз употребявам думата “елемент”, която трябва да се обясни. Казвам: елементарни работи. Един ще разбере едно, а друг ще разбере друго. Елементарна работа, но какво съдържа, е непонятно. Казваш: “елементарна работа” и вървиш. Първичното, малкото, но същевременно много важна работа. За пример елементарна работа, една маловажна работа: една малка игличка имате, но тази, малката игличка в дадения случай може да свърши работа. Ако се е разшила дрехата или се е скъсала, тази, малката игличка ще свърши работата. Може да имате един гвоздей, някой скъпоценен камък, пръстен с диамант - скъпоценен, но [с него] не може да зашиете дрехата. А иглата, която няма никаква цена, свършва тази работа.

Сега, този начин на разсъждение прави хората много лениви. Този начин за правене на работите... За пример един обяснява как са станали хората богати. Богатството изисква труд, труд, труд! Истинското богатство се добива с голям труд. И онзи, който го е добил без труд, то не е богатство. После, някой знае. Но знанието се

добива с труд, труд, труд! Туй знание си добил, ще четеш някои книги, че ще запомниш: този казал нещо, онзи казал нещо - то не е знание. При сегашния живот, ние искаме всички да бъдат богати, без да работят. Искане да бъдем много учени без много труд. Може би ще дойде един ден, то е далечното бъдеще, когато с много малко труд може да стане това.

Вземете, едно време речта, говоримата реч, е била само достояние за най-великите хора в света, за гениите. Светиите са знаели да говорят, а другите, от такъв калибър както сегашните хора, са гледали като риби. Като риби са мълчали. Рибите защо мълчат? Не им е дадено да говорят. А постепенно тази реч е минала и към по-талантливите, докато най-после тази реч е слязла и до вас. Та сега, туй, което е било достояние само за великите, за светиите, е станало и отглас, и вие може да говорите.

Туй е само за изяснение, сега. Вземете в живота, някои хора са талантливи, но много малко хора са виртуози. Има малко първокласни музиканти. В Европа едва има около 10 души първокласни виртуози, хайде да ги туря 19 души, според първите звезди. Има 19 звезди от първа величина на небето. Ще дойде един ден, когато всичките хора ще бъдат такива виртуози по свиренето, както тия, големите виртуози. Но кога ще бъде? Много време ще мине. Постепенно, полека-лека ще дойде. Тази дарба ще се развие. Но сега някои от вас и 10, и 20 години да употребят, пак не могат да бъдат такива виртуози. Има нещо, което препятствува.

Някой път, като проповядват някому, казват: “Ти трябва да станеш свят човек.” Свети бъдете. Но светостта е велика работа. Един ден светостта ще стане достояние на всички. Трябва да се стремите към светостта. Сега казват: това не е заради* мене. Тя не е заради тебе, но ти проправяй пътя до светостта. И един ден ще дойде до тебе. Ако не дойде до тебе, ти в Небето не можеш да влезнеш.

Искаш да станеш професор. Мислиш ли, че може да станеш професор в някой университет? По сегашните закони, ако не си

свършил университет, и даже трябва да си специализирал по предмета, който ще предаваш. Ако предаваш по езиците, филология, трябва да ги разбираш много добре. Не само един, много езици трябва да разбираш. Или ако предаваш по естествените науки, или по астрономия. Не е така лесна работата. Да гледаш нагоре, може да гледаш кол-кото искаш. И къде седи научната работа на астронома? Като погледне на небето с телескопа си, там има двойни звезди, има и тройни звезди, и по известни светлини и линии те определят как се движат, въртят около себе си тия звезди. Да ги познава човек, ей [за] това се изисква дълго време. Може би някои звезди са толкова далече, изисква 1000 години, докато дойде светлината до Земята. А той, малкото същество на Земята, определя с каква бързина се движи звездата, каква е големината ѝ, масата ѝ каква е. Ти ако погледнеш тази звезда там, нито масата ще определиш, нито движението ѝ. Погледнеш, казваш: “Звезда е това.” Не стига това. Онзи астроном, неговият ум разбира работите. Ако вас ви турят на такава тръба на астронома, какви изчисления ще дадете? - “Ама какво виждате?” - “Една двойна звезда.” - “Добре.” - “Друго?” Нищо повече. И на такива малки парченца, такова малко съдържание се показва звездата.

И след това вие, който имате толкова малки знания и такива малки разбирания, някой път пък имате друго качество, че като сте се молили на Господа, тъй, веднъж, два, три, четири пъти, че се докачате, казвате: “Не ме слуша Господ.” Молиш се три пъти и се докачиш - “Не ме слуша Господ.” Ей, че ти звездите горе може ли да ги знаеш как се въртят? Не можеш. Пътя на светлината не можеш да изчислиш, колко е далеч отук Слънцето, не знаеш; как ги създаде Господ растенията и животните, не знаеш. А искаш ти, невежия човек, като си отвориш устата, трябва да те слуша Господ.

Аз гледам на хората колко им липсва смирение. Смирение им липсва на хората. Питат ме: “Каква е тази култура?” Вика ме веднъж в Сливен един лекар, казва: “Болен съм, искам ти да ме излекуваш.” Казвам: “Ти защо не викаш твоите събратя лекари?” - “Страх ме е, ще

ме изтравят.” Рекох: “Аз никакви лекарства не давам.” Казвам: “Ако те излекувам, ти ще искаш да знаеш как съм направил това, как е станало. Аз не мога да ти обяснявам на тебе как е станало. Ако те излекувам без лекарство, ще кажеш: “Как е станало това? Как може да бъде това?” - “Ние знаем, за всяка една болест си има лекарство, а тази работа и без лекарство? Но ти сега ми помогни, че после ще видим. Дай ми ти някои наставления, какво трябва да правя?” Е, хубаво.

Сега, аз оставам приказката. Сега вие се интересувате да знаете какво стана с лекаря. Нищо повече, оздравя лекарят. Е, как? Аз ще ви кажа как. Та някой път и животните правят чудеса. Излиза една свекърва със своите снахи из гората и скарват се, свекървата припада и казва: “Не се мърдам оттук, идете до селото и ще вземете фйтон. Аз не мога да мърдам.” По едно време гледат, из гората се показва една мечка. Снахите избягват, пък и болната свекърва - пффу! И без фйтон стана работата. Е, питам, как стана това? Мечката дойде и самото появяване на мечката - и свекървата оздравя. И по някой път ме питат: “Защо аз се страхувам?” Казвам: Ти си свекървата - за да оздравееш, трябва да дойде мечката.

Вече 2000 години, няма 2000 години как е дошъл Христос и спорят хората защо е дошъл в света. Всичко туй разискват за външната страна. А има някои, които са приели същественото и те са влезли в Царството Божие. Вече са станали Синове. А другите още разправят защо е дошъл Христос. Даже се спорят кои имат правото разбиране; а някои имат още нужда да се убеждават, че бил Син Божий. Това било, онова било.

Вие по някой път... Аз считам сегашните християни така. Ще ви приведа един пример, ама да не ви съблазни. Стоят две моми красиви, облечени хубаво, по на 19 години. Минава един княжески син, и той хубаво, спретнато облечен. И двете се влюбили в него и има спор коя е по-красива. Едната се оглежда в огледалото и другата се оглежда в огледалото. И най-после казват: “Този княз трябва да се ожени за най-красивата.” За едната казват: “Тя онази красота я няма,

тази е красивата.” Е, питам: Когато се жени човек, за красотата ли се жени? Може де се ожени за красотата, но след като се ожени, красотата, това е тапия. Ти носиш диплом, че си свършил по медицина или по правото, или естествените науки, астрономия или музика, какво ли не. Имаш отличен диплом, но турят те - не можеш да свириш. Едно обикновено парче не можеш да свириш. Като седиш, не можеш да разрешиш един въпрос. Питам: Какво те ползува твоят диплом в света?

Сега тия неща, върху тях като се говори, са много еднообразни в света. Понеже ние се намираме в една голяма материална нужда, искаме духовното да послужи за нашите материални нужди. И там се заражда едно състояние. Сега мнозина от вас се отегчавате. Проповядва ви се Евангелието, казвате: “Чухме вече веднъж, два пъти, три пъти да се проповядва.” Знаете за Христа. “Че умрял Христос, и това го знаем. Че спасил света, и туй го знаем. Че трябва да държим учението Му, и него знаем. Трябва да ходим по закона на Любовта - и това го знаем.” И сега, не зная: знание е ли е това? Та и аз мога да ви наредя, че съм слушал много виртуози, мога да ви разправам за тях как са се проявили. Но ако вие ми кажете: “Я ни посвири малко”... Казват за някой човек: “Чудо свири той! Лък има, ехе, като тегли лъка! Тегли човекът!”

Сега, аз не искам да омаловажавам тези неща. Хубави са, но трябва да има един идеал, да се постигне туй изкуство. Един ден всички трябва да станат наследници.

Та казвам: Има едно състояние в човека, трябва да си създадете едно състояние, дето вие сами да вярвате на думите. Вие се намирате още в една фаза, дето вие сами не вярвате на вашите думи. И вследствие на това, работите не стават. Онези, които не знаят кога ще се развали времето... Някои метеорологически знаят това - кога ще се развали времето. За това има хиляди начини. И растенията предсказват, и бобът предсказва, и дърветата, и листата, и бръмбарчетата, свините предсказват, воловете предсказват, жабите

предсказват, птиците показват кога ще се развали времето. Рибите, някои паяци предсказват. После, паякът ще ти предскаже работата, за която отиваш, ще спечелиш ли или няма да спечелиш. Този паяк, без да се интересува за твоята работа, ще ти каже ще спечелиш ли или не. Той ти казва: “Хич недей отива, няма да спечелиш.” И после пак си гледа работата. Казва ти: “Хич не отивай, няма да спечелиш.”

Сега вие искате да знаете как паякът казва това. Когато аз се приближавам до собата и почне да ми гори, да ми припари, как ми казва собата това? Какъв е езикът? Най-първо ми е приятно, приятно и после, като ми нагорещи, аз си отивам. Казва: “Как ти каза паякът?” Казвам: Как ти каза огънят, че гори? Пари, казваш. Говори ти огънят. И ти ставаш. Пари, казваш. На български език е “пари”. На другите езици как е? Ти чувствуваш, че туй, което приемаш, е по-вече, отколкото може да изтърпиш. Пари - може да ти изгори ръката.

Тогава, да дойдем до другата страна. Казвам, че вие сами не вярвате на думите си. Вас ви заболи коремът. Казвам: Кажи на корема си да не те боли. “Ама не слуша.” Аз, веднъж ме учуди една сестра: след като ме е слушала дълго време аз да свиря, тя огладняла. Огладняла тъй, че рекох: Има си хас. Защо е огладняла? Аз си го зная. След като съм свирил, казва: “След туй хубаво свирене трябва един хубав обяд.” Аз свирех на себе си за друго, а пък тя огладняла. Аз свиря на себе си, понеже съм ял, да се смели моята храна, да ми поолекне малко от яденето, пък като ѝ свиря, в нея се зароди обратен процес; аз искам да си уталожа яденето, свиря да стане процесът на смилането. Казвам: Като си върша работата, стомахът, и той да си върши своята работа. А в нея става обратният процес, в нея се заражда желание да яде. И това са противоположности. Музиката ѝ подействувала, върху нея. Щом гладът се появи... Гладът е едно желание. Някой път ти имаш желание да слушаш някой да свири някое парче.

Та сега, да дойдем до мисълта. Вие не вярвате, че мога да ви оздравя и търсите един лекар, да ви даде лекарство. Вие вярвате на

лекаря, а не вярвате в себе си. После, Писанието казва: ако някой от вас е болен, тия, видните в обществото, напредналите братя, тия, дяконите и дяконици, напредналите братя и сестри... Защото, щом стане 50-60 години, тя вече е дяконица. И да не са я ръкоположили, тя е дяконица.

И този брат, който е напреднал, и той е дякон. Какво значи “дякон” на гръцки? Казва: Да се помолят и да го помажат с дървена масло, със зехтин да го помажат, и ще мине болката. Или, ако някой е болен, да се помолят за него.

Сега може да ви обяснявам научното изяснение - ни най-малко не ви довежда, че може да усили вярата ви. Може да ви обясня научно как става това, но ако искате да приложите научно един закон, не може да се приложи. И някой път, ако ти желаеш някой човек да го лекуваш, то ще стане точно това противното. Аз съм слушал, мнозина ми казват: “Той, този, ще оздравее.”

(Електричеството в салона и навсякъде загасна.)

На какво се дължи това? Я отгадайте сега.

(На вятъра. Много силен вятър имаше.)

Най-първо човек трябва да се научи да вярва на себе си. И трябва да видите докъде е достигнала вярата. В кого да вярвате. За пример вие може да опитате вашата вяра. Някой път, ако не се случи каквото мислите, малка вяра имате. На-правете опит доколко е силна вярата ви. Ако сами не можете, повикайте някои други да дойдат, двама, трима, четирима, и ще намерите един закон. Христос казва тъй: “Дето са двама или трима, събрани в Мое име, и Аз съм там.” И аз знам, Христос и в Неговото време, Той лекуваше болести. Щом имаше някакви болести, Той ги лекуваше. Ако вие искате, може да бъдете излекувани.

Сега, законът. Всеки си има известни нужди в живота си. Вие сега уповавате, мислите най-първо баща ви да ви изпрати средства, майка ви да ви изпрати, чичо имате, но отникъде не идат тия средства.

(Донесоха свещ и лампа на масата.)

Нали имате чичовци в света. Всичките добри хора в света са все ваши чичовци и ваши роднини, и ваши братя. Христос казва: “Всеки, който изпълнява волята на Отца, Ми е брат и сестра.” И всеки човек, който изпълнява Волята Божия, той е ваш брат, той може да ви помогне. И следователно вие сега трябва да търсите онези хора, които изпълняват Волята Божия. Във всеки случай все те ще ви помогнат. Онези хора, които не изпълняват Волята Божия, те не могат да ви помогнат. Хората, които не изпълняват Волята Божия, те служат само на себе си. Казват: “Нас не ни интересуват работите на другите хора, нас ни интересуват нашите собствени работи. И след като свършим нашите работи, ако ни остане време, може да се погрижим и за другите. А дотогава, докато не си уредим нашите работи, ние не искаме да уредим чуждите работи.” Тоест, така седи въпросът.

И ако не разбираме, ще кажете: “Защо тия хора да не са добри, защо да не ни помагат?” Защо, то е друг въпрос. Дотам са дошли. Когато срещнете едно дете от първо отделение, може да му дадете работа от първо отделение. Ако му дадете нещо от второ отделение, то казва: “Не зная, не съм свършил второ отделение.” После казва: “Трето отделение не съм свършил” и т.н. Сегашните хора са от разни стадии и разни степени на развитие имат. И в християнството има различни степени.

Аз засягам този въпрос, понеже той е въпрос на бъдещето, туй ни най-малко не го взимайте, че искам... Аз не поставям въпроса, че ние още не сме такива, каквито трябва да бъдем. Не. Само да се констатира, че не сме. Има в света един закон, по който трябва да вървим. Един плод трябва да узрее. Но за да узрее плодът, то си има време. Той не може в 24 часа да узрее, плодът. Може да се говори тъй, но в природата има един ред установен. Черешите, след като цъфнат и завържат, се изисква най-малко два месеца, много плодове изискват 3-4 месеци, за да узреят. Та казвам: При сегашните условия, много неща, за да се постигнат, изисква се време. Един човек, за да узрее,

най-първо трябва да е цъфнал. Мнозина аз съм срещал и ги намирам, че не са цъфнали. Те даже не са напъпили, а искат да имат плодове. Ти трябва да напъпиш, трябва да цъфнеш, трябва да завържеш, че след като минат няколко месеца, можеш да очакваш известен плод. Туй е редът на нещата. И после, ако човек е станал силен в малките работи. Има някои работи, които вие сте постигнали, но има други за постигане.

Сега вижте, в прочетената глава, този, който е боледувал, иска от Петра помощ. Той им казва: “Злато и сребро нямаме; но каквото имаме, може да дадем.” И веднага той му казва: “В името на Господа Исуса Христа, стани!” И той става и започва да славя Бога. Но пояснението вие го знаете. Той, човек казва, че той трябва да има Духа Христов. И сега, някой път трябва да се дадат обяснения какво значи да имаш Духа. Вие нямате понятие за Духа. Някоя соба може да дава топлина, ако има въглища и са запалени тия въглища. Собата сама по себе си не може да дава топлина. Едно условие е тя. Ако турите въглища и ако се запалят, тогава собата дава топлина. И топлината минава и върху окръжаващите хора. Следователно, ако здравето минава върху вашата душа и може душата ви да го трансформира, тогава може да се прояви неговата сила. Вярата не е нищо друго освен... Вярата на човека мяза на една клечка кибритена, която трябва да запали този материал. И ако може да го запали, вие ще имате огън. Ако не може вашата вяра да го запали, да се разгори Словото във вас... Писанието казва така: “Не угасяйте Духа.” Как ще го разберете? Разбира се буквално. Може ли Духът да се гаси? То значи: не препятствувай на ония условия, които Бог е поставил. Онзи закон, чрез който Духът се проявява, ако ти противодействуваш на Духа, тогава ти препятствуващ на Духа. Духът е в тебе и не може да работи. И ти ще се намериш в едно тежко положение.

Сега, по становището на православната църква, всички вие сте еретици. Те ви считат, че не сте от правоверните и даже мислят, че дали някои от вас ще се спасите. Ще ви кажат: ако не сте с тях, вие не

сте в църквата. Това е тяхно раз-биране. Те са прави, ако човек не върви по Божиите пътища, общият закон е. И тогава, където и да е... Те разбират, че православната църква е единствената. Туй е частично разбиране. Що е мохамеданството? И те мислят: който не приеме мохамеданството, не може да се спаси. Будистите приемат, че който не приеме тяхното, не може да се спаси. Всеки един народ каквато религия има, мисли, че ако хората не вървят по тяхната религия... Те мислят, че те са прави.

И ако православната вяра беше толкова права и силна, тогава как допуснаха те болшевизма вътре в Русия? Едно учение с такива порядки дойде в Русия, [в] която минаваше за много набожен руският народ. Значи в Русия това имаше - една добра заложба, за да вървят в Бога, и там Христовото учение не се прилагаше. Е, защо? Може да ви обясня, но туй ни най-малко няма да ви ползува. Мога да ви обясня положението. Защо не се прилага учението? Защото не знаят хората. Вие, запример, всички искате да имате благоволенieto на Бога. Каквото поискате вие от Него, да ви даде. Туй е желанието на всичките хора. Първото желание; а второто положение - че каквото Бог поиска от тях, те не правят. Там всички остават на особено мнение. И ако ви се каже, вие ще кажете тъй: "Аз още не съм готов, не съм узрял, нямам туй знание, не мога да го направя." Ще ви кажа: Прави сте да разсъждавате така, защото виждате, всеки един човек, който иска да работи, той трябва да има едно знание. И най-първо Бог, Който е всемъдър, Той не може да ви прати невежи някъде да работите. Писанието казва: "Когато дойдат времената за изпитание, не се безпокойте какво ще кажете." Казва: "Не сте вие, които говорите в дадения случай; Отец ваш, Който е във вас, Той ще ви научи." Ама ще ви научи онези, които напълно вярват. Аз наричам: който беззаветно вярва, не суеверие, но човекът вярва, няма никакво противоречие в душата му. Да допуснем, мнозина от вас, които са бедни, които са болни, [на] които им липсват много неща, питам: вие очаквате много неща - кой ще ви ги даде? Мнозина са казвали:

“Чакай да дойде Петдесетницата”, както на апостолите, хора, готови хора, цяла една култура, еврейската култура. Но едва тия, малкото апостоли бяха готови, като дойде Духът, да Го възприемат и да работят. А Духът като слезна, слезна на целия град Ерусалим, но не целият град го възприеха. Само малцина го приеха. И когато Слънцето изгрява, хората мислят, а камъните само се нагорещяват. А земята разбира малко по-добре и подкарва някои растения да растат. А само човекът мисли, когато Слънцето изгрява. Значи той разбира езика на Слънцето.

Та казвам сега: Учението, което Христос е проповядвал, разпого разбират хората. Някои го разбират както камъните - само се нагорещяват, казват: “Идеен живот е това.” А малцина има, които могат да го приложат. Че, единственото приложение е да се направи една вътрешна връзка. Да се образува връзка между [нас и] Бога. И да се образува една правилна връзка, синовна връзка! Да имаш едно правилно синовно положение в душата си. Не да ме питаш: “Ти християнин ли си?” - то е външната страна. Една синовна връзка да имаш.

Вие сега ще възразите така: “Толкова години, та ние още християни не сме ли?” Когато един малък зародиш влезне в утробата на майка си, взема му 9 месеци, докато вземе формата на човек. Но човекът в тази форма не може да се прояви. И тази форма трябва да мине през 400 000 форми; всичко туй детето трябва да го научи в 9 месеци. Детето в 9 месеци трябва да научи 400 000 форми, през които ще мине. И туй да го запомни. Ще даде изпит. И ако даде изпит, ражда се тогава. Ако не даде изпит, заминава за другия свят. И след като си издържи изпита, ражда се. След като се роди, държи друг изпит, за него няма да ви говоря. Пак държи изпит.

Сега, вие сте държали изпит, но сте го забравили. Какъв изпит сте държали тогава? Може ли някой от вас да си спомни? Забравили сте го съвсем. Нищо почти не е останало. И след като се родихте, кога се пробуди вашето съзнание, не знаете. Не зная, помните ли някои от

вас след 2 или след 3 години, тъй да е ясно, да имате една ясна представа, след колко години у вас се пробуди съзнанието? Първата мисъл, която сте запомнили?

(*Дадоха на Учителя един светилник на катедрата. Учителят приема светилника.*) Какво казват българите: “Да се видим малко.”

(6.05 ч)

Дотогава, докато нашето съзнание не се пробуди, докато не почнем да чувствуваме, че цялата природа е жива, че Бог е навсякъде. Туй съзнание трябва да дойде. Туй съзнание, което имате сега, то е обикновено съзнание. То е съзнание на добро и зло. А онова съзнание, за което Христос казва: да повярваш в Христа и да станеш Син Божий, туй съзнание трябва да проникне в тебе. Синовно съзнание. Дотогава, докато ти мислиш, че си грешник, това и онова, ти си в обикновеното съзнание на живота. Докато има нужда вас да ви по-миряват хората, да ви утешават, ти си в обикновеното съзнание. Казваш, изгубваш си мира - ти имаш обикновено съзнание. “Ама не се разбираме” - обикновено съзнание. “Не зная, криво ми е” - обикновено съзнание. То като дойде, онова, Божественото, вътре в тебе, те го наричат свръхсъзнание или космическо съзнание; или някои го наричат спасение у човека, човек да се освободи от греховете си. Той няма какво да се примирява. Ти с Бога всеки ден няма да се примиряваш. Като се примириш веднъж и изпълняваш Волята на Баща си, няма да има никакво противоречие. Няма да мислиш за себе си. Като вършиш своите работи, ще мислиш, че твоите работи са и Божи работи. Понеже Бог ни е пратил на Земята да работиш за Него и после за себе си. А ние сме разбрали, че най-първо ще работим за себе си и после за Него. Там е всичката погрешка. В туй положение, което имаме, казваме: “Аз трябва да живея за себе си.” Ти като живееш за себе си, ще имаш един живот като един лист, 6 месеци ще бъдеш горе, като дойде сланата, ще те опари и ти ще слезнеш долу. Аз гледам и Толстой, и той постоянно говореше за смъртта, казва: “Има смърт.” Той човек веднъж трябва да умре, за да се освободи.

Защото може да умреш. Човек трябва да умре и като умре веднъж, няма какво да умира два пъти. Като дойдеш при хората, ще кажеш: “Ти трябва да умреш.” Но аз отдавна умрях, аз съм сега от умрелите живи. Докато си от живите умрели, работите не вървят, ти трябва да умираш, а като си от умрелите живи, не трябва човек да умре. И казва: “Минахме от смъртта към живота.” А не да минават от живота към смъртта.

Две положения има. Христос мина от живота към смъртта и после дойде обратният процес - от смъртта към живота. Сега аз имам предвид, да не би като ви говоря, да не би да изгубите туй, малкото, което имате. Дръжте едно нещо в ума си: не влагайте вашия капитал в банки, които фалират. Не уповавайте в онова, което се изменя в живота. Не уповавайте на променчивите работи. Намерете нещо в себе си, което е винаги постоянно, на което всякога може да разчитате. Защото ако ви кажа: на Земята като се говори за светии, не мислете, че светиите нямат изпитания. Имат, но те разбират закона. И вземат предпазителни мерки, те знаят какво ще дойде и знаят как да се справят. То е като един, който се качил на аероплан и си знае изкуството, знае как да манипулира, да слиза и да се качва знае. Ако на тебе ти дадат един аероплан, ти ще се намериш в чудо, а онзи знае.

Та, един християнин трябва да знае как да се справи с ония сили, които са в него. По някой път вие се безпокоите с вашите материални сили, със сърцето си, не знаете какво да направите, предполагате си. С вашия ум не знаете как да се справите. Но умът развива светлина, а сърцето развива топлина. Няма да развивате повече светлина, отколкото ви трябва. И няма да развивате повече топлина, отколкото ви трябва. Защото някой път светлината може да бъде толкова силна, че вашите очи не могат да издържат и топлината може да бъде толкова голяма, че организмът не може да издържа. И човек в своите вярвания не трябва да се пресилва.

Сега, аз от вас не искам вие да бъдете светии; и аз от вас не искам и гении да бъдете; защото един ден ще бъдете светии. Сега за всекиго няма какво да ви предскажа. Един ден светийството ще бъде наследство на хората - да бъдат светии. Светиите ще държат отношението на сърцето, а гениите ще държат отношение към ума. Но казвам: Най-важното, най-същественото при сегашните условия, при сегашните отношения - трябва да имате една вяра, която да съответствува като онези, големите банкери, които имат връзки навсякъде из културния свят, с всичките банки. Че като дойде, той си извади чековата книжка, тури си името, каже човекът и стане. Само си тури подписа - в Америка ще идеш, в Германия да идеш, можеш в целия културен свят, навсякъде те приемат.

Та казвам: Трябва да имате ония ярвания, че като изпратите вашите ярвания, да имате във вярата сила. И не може да имате вяра, ако нямате връзки - ако не изпратиш чековете. Че как Бог ще ни слуша? Мислиш, че ако ти се съмняваш в хората, Бог ще ни слуша? Мислиш ти, че като критикуваш братята си, че Бог ще ни слуша? Мислиш, че Бог ще ни слуша, ако ти не се молиш? Мислиш, че Бог ще ни слуша тогава? Не. И аз се чудя на хората, сегашните хора аз ги уподобявам, те са толкова тесни сегашните хора с чересла (черашлък) - като го туриш във водата, той потъне на дъното. Ти му проповядвай - той потъне. При тези разбирания, те са чересла, които потъват. Туй черясло потъва. Трябва да се направи на една тънка площ и да се накара черяслото да седи отгоре, над водата. Но трябва да му се даде по-голям обем над водата. И когато той дойде, няма воля и казва: “Е, Той Господ ще му помогне.” Господ помага, и ние трябва да помогнем. Ако дойде при един добър учител по музика някой ученик и той му каже: “Иди си вкъщи, че Господ ще ти помогне да свириш”? Именно той, учителят, трябва да му даде основните принципи, как да свири: “Така ще държиш лъка, така ще държиш цигулката, така ще навиваш клечките, след туй ще идваш при мене един път в месеца,

ще взимаш по един урок.” Така Господ ще те научи. Но все трябва да вземеш един урок отнякъде.

Та сега, аз слушам, мнозина в Новото Учение казват: “Е, едно време какви бяхме?” “Едно време” - щом ти приказваш за своето минало, ти не можеш да използваш своето бъдеще. Говорете за настоящето. “Едно време колко богати хора сме били, баща ми милиони имаше, изгубихме, сиромашия дойде.” А друг казва: “Едно време сиромаси бяхме, а сега забогатяхме.” Кой е по-прав? Който казва, че осиромаша, или който казва: “Едно време сиромаси бяхме, а сега станяхме богати”? Кое е по-добре?

Третото положение: бедният да се впрегне да работи, да придобие богатство, а богатият да почне да влага богатството си, да не държи това богатство. Да кажем, вие имате богатство. Всички трябва да се научите да мислите. Сега, в какво седи правата мисъл? Защото методите за правата мисъл постоянно се менят. Ти една права мисъл не можеш към всички хора еднакво да я приложиш. И даже тъй, като ви говоря, вие всички не може да разберете. Защо? Понеже сърцето ви не е еднакво развито. И умовете ви на вас всички не са еднакво развити. Тъй щото, даже по някой път и при най-доброто желание, като искаме да разберем, нещата остават неразбрани. И някой път хората не могат да ни представят един предмет. За да видиш един предмет, надалеч трябва да го поставиш, на една обстановка, та очите ти да го схванат. Ако е много далеч, предметът не е ясен. Ако е близо, пак е неясен. Някой път, като дете, в младини, когато очите ви са силни, имате едно положение. Като дойде в старост, трябва по-близо да турите предмета, тъгълът на зрението се е изменил, отслабнал е. Казва: “Едно време четох, а сега не мога да чета.” А правило е: до старост, до 120 години, ти да можеш да четеш без никакви очила.

Сега, както виждате, някой път аз през лупа чета. Когато искам, и без лупа чета. Пък когато искам, и с лупа чета. Аз забелязвам, че когато влезна между хора, които имат слабо зрение, и аз получавам

слабо зрение. Трябва да се тури ми-сълта. То е навик. Тъй. Ти вярваш и почваш да си внушаваш, че не можеш да виждаш.

Мене ми разправяше един господин: “Чудна работа - казва, - ставам една сутрин и хващам книгата, и си чета много хубаво. Пък 10 години вече си нося очилата. По едно време ми дойде на ума: чакай да си сменя очилата и да ги очистя.” Изважда очилата - няма ги очилата. “Пък друг път - казва, - ако не си туря очилата, не мога да чета. А щом посегнах да ги извадя и ги няма, не мога вече да чета.” Право мисли той, че е без очила. Тури ли си очила...

Та, най-първо се освободете от една ненужна мисъл вътре. Ти казваш: “Очила ми трябват.” Най-после ще идеш при един лекар, той ти казва: “Трябва да си туриш очила, отслабнали очите.” И тогава - по навик. Защото законът работи в природата. Така ти казваш: “Отслабна вярата ми.” И идеш при някой и той ти каже: “Едно време и аз много вярвах, като Вас, но моята вяра отслабна” - ще си туриш очилата. Никакви очила! Казвате: “Изгубих очилата си - отслабна наполовина вярата ми, не мога да чета.” Сега, аз не съм и против очилата, ни най-малко. Само гледайте да не си изгубите очилата. Щом изгубите очилата, не може да четете тогава.

Сега, нека се повърнем към чистата мисъл. Представете си сега, туй, за което ви говоря, един предмет, който разбирате. Някой път в музиката, след като си изучил музиката много добре, знаеш да четеш нотите много добре, можеш да свириш, като вземеш едно упражнение 2-3 пъти, не се нуждаеш повече. Изпълнение трябва. Туй е мъчно. Един виртуоз, след като може да чете хубаво нотите, иде изпълнението. Да знаеш да дадеш израз на онова, което свириш. Че има работа. Но да го свириш хубаво, правилно, не тъй, като че вървиш по равнище, а да дадеш живот. Някъде тихо ще направиш, [някъде -] по-драматично, да накараш публиката да мисли; някъде трябва да свириш с бемоли, ще дадеш тихо. Че този, страдащият, влиза вкъщи, че сърцето му е развълнувано. Натрупани са знаци на понижение, а някъде ще има повишение - някъде в една пиеса има

тия смени. Някъде започва да се подобрява неговото положение. Някой се влюбил, някой дошъл до отчаяние, буботи в него. Искаш да дадеш израз на музиката, че станала промяна. Че той си предвещава, дойде едно благородно чувство - как ще представи това? В ръката има едно леко помръдване. На ръката ще дадеш друго направление. После, ако мисли, той трябва да тури това в тона си. То е вече изкуство на великите артисти. Майстори на лъка. И каквото мисли, това да вложи през тоновете си.

Та казвам: Сега, вие, след като сте се научили как да живеете, предполагаме, че вие сте вече виртуози. Сега ви трябва изпълнение. Изпълнение ви липсва. Казвам: Изпълнение няма. Всички четете, свирите, всеки може да слуша, но изпълнение нямаш. Туй, което те го наричат вдъхновение, то е изпълнение. А изпълнението, щом човек свири, той е сам доволен! Щом свириш и не си доволен, някой път извинение нямаш.

Та казвам сега: Новото в какво седи? Новото Учение в какво седи? Вас ви трябва изпълнение. А изпълнението седи в много дребни работи. Ако вземеш един цигулар, аз гледам: цигулари има, те не знаят да свирят. Той си тегли лъка, казва: "Много хубав лък е." Този цигулар, който свири с целия лък, той не е цигулар, той не е музикант. На всяка една част на лъка трябва да свириш; като го разделиш този лък на 10 части, всяка една част си има специфичен метод. Това са работи, които вас не ви интересуват. И в пианото е така. Във всички инструменти. И в писането донякъде е същото нещо. В писането, ако не знаете къде да турите местоименията, къде - глаголите, ако вие пишете по обикновения начин, вие ще бъдете един обикновен писец. Но изпълнение трябва. След като се научиш да пишеш по всичките правила, които граматиката изисква, ти ще дойдеш да пишеш тъй, както видните писатели пишат. А има, които обикновено пишат. А [хубостта на] Библията и хубостта на Евангелието седи в това, че е писано по особен начин, вдъхновение има там, такава музика има, поезия! Такива образци. Вземете за Бога,

Който е турен там, за Иова - ти не можеш да туриш нищо, нито да приложиш, нито да отнемеш нещо. Писаното е в най-ясния смисъл.

Та казвам сега: Ти се молиш на Бога, но как ще си туриш думите, Той да те послуша? Да те слуша Господ, как ще си туриш думите? Молиш се по един начин - не те слуша Господ, молиш се по друг начин, по трети, десети начин - не те слуша. Какво трябва да правиш?

Има един разказ за един старовременен светия, който седял 20 години и усещал по някой път, че Господ не го слуша. Не го слуша, така. Та, един ден идва един при него, казва му: “Господ не те слуша тебе, защото ти, едно време, преди да беше светия, задигна един котел на една вдовица. И този котел ти не го върна и затова не те слуша Господ.” На него му дойде на ум това. “И като намериш котела и го върнеш на вдовицата, всичко ще ти тръгне наред.” Много котли има, които вие сте забравили някъде. Някой път вие искате да ви върви напред, без да сте върнали котела. Не върви.

Тогава, ще ви приведа друг един пример. По някой път и религиозните хора обичат да крадат. И крадат на общо основание. Мания е в тях това. Това [е] в Америка един пример: Един банкерин си броил парите, че забравил на прозореца си на първия етаж една торба със злато. Минава един набожен, който таман се връщал от молитвено събрание, след като вижда торбата, задига я. И си казва: “Господ е промислил заради мене”, задига я и я турга под палтото си. Отива вкъщи, турга торбата, но рече да се моли - торбата дойде между него и Господа. Той пак турга торбата, рече да се моли, пак торбата излезе. Че две цели седмици торбата седи. Задига я той, торбата, отива при банкерина, казва: “Слушай, тази твоя торба ми затвори пътя, не мога да се моля, Господ не може да ме слуша, вземи си парите. Аз ги взех, мислех, че мога да направя нещо, но съвсем се развали работата. Ще ме извиниш. На мен не са потребност парите, на тебе са потребни те. Спънах моята вяра. Затова ти я давам.”

Ти ще върнеш торбата, нищо повече! Ако не я върнеш, Господ не те слуша. Ти парите може да ги харчиш, всичко можеш да правиш с тия пари, но дойдеш до Господа... Ако не ви слуша Господ, има някоя торба. Ако не ви слуша Господ, има някой котел невърнат. Има някоя постъпка, която седи. Бог е съвършен - каквато и да е малка постъпка, лоша постъпка, и ако не поправиш тази погрешка, ти можеш в много отношения да прогресиращ, но има нещо, в което ще куцаш.

Та казвам: Има неща, които никой не знае, а Бог ги вижда. Аз говоря за неща, които са тайни. Има неща не които хората казват, но има нещо, което скриваш. Не ти върви, нещо те спира - очисти всичките препятствия в живота си, които срещаш като препятствие между Бога и тебе [в] душата ти. Трябва да очистиш всичко от душата си. Тогава, каквото пожелаеш, Бог ще те слуша.

Та казвам: Вие, изгревчани, много торби имате - да ги върнете; много котли имате - да ги намерите. Аз виждам котлите. Но не мога да ви помогна. Моите котли отдавна ги върнах. И моите торби аз отдавна ги върнах. И сега остава ва-шият ред, вие да си върнете торбите и да си върнете котлите. Няма нищо. [Не] искам сега да съжалявате, тогава котелът ви е бил потребен, тогава парите ви са били потребни, но сега нямате нужда от тия торби и от този котел нямате нужда. Те са неща временни в интелигентния ваш живот, то е за ваш бъдещ прогрес. Те са малки работи. Една торба какво струва? Най-първо престъпление няма. Но в какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че ти вярваш в торбата. Там е всичкото престъпление. Престъплението не е, че си взел парите, а че вярваш, турил си вярата в туй, в което не трябва. В парите няма никаква вяра. Какво ще ти помогне торбата? А ти като имаш парите, вярваш в тях - там е заблудението. В Бога ще вярваш. Вярата си ще вложите там. И тогава оставете вашите пари bankerите да ги пазят. А ти отивай при Бога и без торба. Върнете котлите на вдовиците, да си гледат работата. А идете при Господа без котли.

Мисля, че сега мисълта ми е малко ясна. Не мислете сега, че аз имам някого специфично предвид. Не, аз имам всички хора предвид, погрешките на всички хора. Всичките хора страдат от една и съща погрешка. Тя е тази, от която Ева е страдала. И всички страдат. Ева вярваше, че като яде от ябълката, всичко ще придобие. Тя повярва в лъжливите думи на змията, че като яде от ябълката, всичко ще придобие. Не е храната там. Някой казва: да яде, че да се оправи. Ти ще вярваш в Бога, Който дава храната отвътре. Не е от външната храна. Всички знаем, че който се храни по този начин, както сега, какъв ще бъде краят. Един ден ще платим. Да оставим сега това. Искам да остане във вас мисълта, ценната мисъл. Но тия са наследствените черти, от които трябва да се освободите. (Светлината дойде, електричеството - 6.30, всички се размърдаха, засмяха.)

Сега, при кои думи угасна електричеството? Сега, при една дума угасна. В моя ум дойде една мисъл, която затвори електричеството. В ума дойде една мисъл, която всякога, знаей, угасва електричеството. Понеже дойде обратната мисъл сега, светлината пак дойде. По същия начин, ти, като мислиш, ти сам ще си затвориш светлината между Бога и себе си. Със своята мисъл ти затваряш и като измениш туй положение, веднага пак потича светлината. Не поставяй ни-какво препятствие между Бога и себе си. “Сега - казваш ти - аз искам да изпълня Волята Божия.” Но казваш: “Дрехи нямам, обувки нямам.” Не ги тургай тия работи, те са спънка. “Туй нямам” - не мислиш право. Бог ти е дал туй, което имаш, то е достатъчно. Повече от това не ти трябва. Тази глава, която имаш сега, тя ти е достатъчна. Колкото и да е голяма, тя е достатъчна. Не искаш да имаш по-голяма глава. Ако ти малката глава не можеш да подкрепиш, как ще подкрепиш голямата глава? Защото, ако много пари вземеш назаем, после и лихвите ще плащаш, много ще плащаш. Ако малко вземеш, и малко ще плащаш. Съответствие има. Комуто много се дава, и много се иска.

Та казвам: Понеже вие вече знаете много хубаво да свирите, аз мисля, всички имате доброто желание вътре и няма никой от вас,

който да не е добър. Даже и аз, ако направя една погрешка, веднага ще ме коригирате. Ще кажете: “Така не се прави.” Я вижте, в музиката има диригенти - като направи някой една погрешка, веднага го коригират. И диригентът коригира, но и свирците, като направи диригентът погрешка, казват: “Хей!” Веднага всичките се обадят.

Та, скрито-покрито няма. Никаква погрешка не трябва да се прави. И щом се направи погрешка, трябва да се коригира. Не е въпрос защо си я направил. Погрешката съществува. Аз правя разлика, казвам: не искам да ти говоря за твоите грехове, не ти говоря за твоите погрешки. Но ти казвам: Иди поправи погрешките си. “Ама - казва - аз не съм виновен.” Остави вината, аз не говоря за твоята вина. Иди поправи погрешките си. Пишеш писмо, не си турил запетайката, излял си някои букви или не си ги турил на мястото им. Счупи се кракът ти, то не е твоя работа, друг ще дойде да ти помага. Ако е за греховете, то е на Господа тази работа. Щом си направил един грях, то е сложна работа. Той, Господ, прати някой от Небето, да ти направи крака. Ще ти даде наставления, ще мине. Ти не си господар. Но на погрешките, аз говоря за погрешките, те са достояние на всичките виртуози, правят погрешки. И аз като гледам, онези, които не разбират, правят погрешки. Той в изпълнението прави погрешки. Те нотите хубаво четат, но изпълнение не дават. Той не може да представи нещата живи, няма израз. В един художник... Всеки рисува, но в какво седи хубавото изкуство? Да дадеш въздух, дълбочина или да представиш една картина, като рисуваш. Навсякъде ходиш. Някъде той гледа на лицето всяко мускулче, основните неща. То е добрият художник. Пък като направиш една картина, която само от едно място се вижда, ти не минаваш за виден художник.

Та казвам: Изкуството при този живот, необходимите неща на света, които ни трябва. Светията не трябва да го знаят хората, че е светия. И гения не трябва да го знаят хората, че е гений. То е хубавото. Щом ти мислиш, че си светия, ти ще мязаш - аз имам една голяма лампа, вечерно време като я запаля, че не смея да отворя прозорците.

Защото вечерно време като я запаля, всичките малки мушички се навъртат, набъкват се, през най-малката дупка някоя пеперудка влезне. Казва: “Искам да влезна.” - Защо? - “Искам да зная какво правиш в стаята си.” Казвам: Още сте много малки, какво ще разберете? И да ме гледате, онова, което аз върша, вие не може да разберете. Казва сега някоя пеперуда, аз чета Библията, тя обикаля около лампата, кацне на главата ми, казва: “Ти какво мислиш?” Казвам: Чета тук. - “Е, какво е туй четене?” - Е, тази, Свещената Книга. - “Е, какво е тази Свещена Книга?” - Какво ще ти разправам? Да си идеш вълка! Нищо не разбираш. - “Аз се интересувам, мен ме интересува, аз уча.” - Нямам време за вас, пеперудите. Аз утре ще ви дойда на гости, като изгрее Слънцето. Вечерно време пеперудата не може да разбере, денем трябва да се учи. Нищо повече. Когато е денем, разбира тя. И трябва нейното съзнание да дойде до един уровень.

Помнете едно, което аз имам предвид: С вашето минало аз не се занимавам. Хубостта на живота не седи в миналото. То е в настоящето, което Бог е турил. И Христос дойде, Великото, тоест дойде [не] да заличи миналото, а да отвори пътя на доброто. Но във времето на Христа царуваше омраза в света, неволите. Щом дойде Христос, дойде избавлението. Христос отвори вратата на Любовта. И отвори вратата на разкаяние, да могат да влезнат хората, да се развиват. А сега омразата се развиваше. И сега има хора, които живеят в омразата, които се убиват, одумват. Казвам: Престанете да хлопате на ония врата на миналото. Вие питате: “Кой е прав?” Тя е врата на миналото. “Кой е правоверен?” То е врата на миналото.

Вратата на бъдещето, то е Любовта, то е Вярата. Не се сравнявайте: ти ли имаш по-голяма вяра. Какво ще се сравнявам аз дали имам вяра? Може да направя един опит. Всеки може да направи един опит, колко е голяма вярата му. Няма нужда да ми казват хората: “Ама ти много вяра имаш.” Че отде знаят колко ми е вярата на мене? Вярата е нещо невидимо. Тъй, като дойде Вярата, трябва да има една вътрешна връзка на Любовта. Вярата, Любовта дава една хубава,

благо-родна осанка, една светлина на лицето, бистри очи, един поглед хубав, мек, безкористие, доброжелателство, абсолютна вяра. Човек е снизходителен, прощава, щедър е, занят с велики работи. От сутрин до вечер той мисли това, което Господ мисли. Не го занимават дребни работи. Мисли, което Господ е направил. Някой беден човек дойде, ще му се оплаква; той му казва: “Много хубаво, много добре, че ти си осиромашал. Ако не беше осиромашал, ти нямаше да дойдеш до мене. Благодарни на Бога, че те направи сиромаш, да дойдеш при мене. Аз имам едно задължение към тебе.” Така е с този, бедния, който иде. Идва един болен при мен. Казвам: Тази болест е за добро. Всяка болест е за добро. - “Как за добро? Колко пострадах!” - Ако не беше пострадал, при мене нямаше да дойдеш. Аз се радвам, че дойде при мене, да се уредят работите. - “Ама знаеш ли колко ми изпати главата?” - Аз се радвам, че ти изпати главата. Твоята глава изпати, а в моята дойде светлина. И сега, което спечелим, аз го разделям братски: половината от твоите загуби аз ги вземам и половината от моите печалби аз ти ги давам.

Това е Божественото! Това е Новото Учение. Ти казваш: “Всеки да си носи своя товар.” Според старото учение е така. Според закона е така. Тъй е, но то е старото учение.

“Сребро и злато аз нямам, но което имам, това ти давам.” (3 гл. Деяния на апостолите, 6 ст.) И на вас аз ви казвам... Да преведа моя език, моите думи: да ви направя богати, това злато нямам, но ви казвам, в името на този Бог на Лю-бовта, Който е пратил Своя Син на Земята, за да спаси света, ви казвам: да станат сърцата ви и умовете ви, че да следват Божията Любов! Тази е Вярата и Надеждата, която възкресява хората. И в Неговото Име да станете сега и да вървите напред! И да уреждате работите.

Тогава ще ви прочета от “Царският Път на душата” (Беседи от Учителя, държани при 7-те Рилски езера през лятото 1935 г.) страница 4. Защото числото 4 е щастливо. (Учителят чете:)

“Съблюдавай следните 4 неща в живота си:

Пази свободата на душата си, силата на духа си, светлите мисли на ума си и добрите чувства на сърцето си.”

“Помнете, Царският път на душата е добрата мисъл на духа.”
Мисълта е всичко.

(Учителят прочита страницата до долу и на другата страница няколко изречения още.)

“Помни и не забравяй:

Ти не си пратен на Земята да глождиш изоставените кости на своите предци.” Не си пратен да се занимаваш с миналото.

“Всяка разумна душа има своето определено място в света.

Бъди благодарен на това, което ти е дадено!

Изплитай своето благоденствие тъй, както паякът изплита своята мрежа.”

Божият Дух носи всичките блага на живота.

7.10 ч сутринта

(Вън имаше поледица и студен вятър. Всички на упражнения. (Учителят без палто.) Чевръсто и стегнато си направихме упражненията.)

*14-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 22.XII.1935 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев*

ПРИЧИНА НА СТРАДАНИЯТА ЛЮБОВ, РАЗУМНОСТ, ИСТИНА И ДОБРОТА

5 ч сутринта.

(Влажно, тъмно, плъзгаво, меко времето и тихо.)

Нарядът.

10-а глава от Деянията на апостолите

“В начало бе Словото”

Сега, какви са качествата на един ангел? Един ангел е едно същество интелигентно, с любов и интелигентно, същество на истина и доброта. Това се качества на един ангел. Това е животът на Небето. Това е основата. Любов, интелигентност и разумност. Верующи има, които се спъват в своите разбирания. Верующият мисли, че не му трябва много знание. То е едно голямо заблуждение. Вярата е външна страна, подразбира интелигентност, разбира онова, което Бог е създал. Ако ти не разбираш Божиите пътища и не ги прилагаш, сяпата вяра нищо не ползува. Интелигентността и знанието е в приложението - ти ако не прилагаш, ти не можеш да знаеш.

Знанието постоянно се придобива. Човек не се ражда учен. Той има условията, но трябва да работи. И колкото времето минава от човешко гледище, и толкова интелигентността, или разумността, се развива у човека. Човек, всяка сутрин, като става, той усеща, че е придобил нещо. И в будно състояние, и в спящо състояние, като яде, каквото и да прави, той трябва да знае, че придобива нещо. Остане ли той да мисли едно време какво е бил, той е загазил вече. Църквата, сега, и религиозните хора са загазили. Те казват: “Христос дойде, умря заради нас, свърши се работата.”

Един ден и те ще се намерят в положението на онзи американски милионерин, който бил християнин. Той казал: “Нека работят хората.” Той не обичал да дава милостиня. Казва му: “Работи” и плаща му. А тъй, милостиня, не обичал да дава. - “Да работи, да му платя.” Един ден, като си отива на работа, прекомандирова се при него една вдовица, отподире му все вървяла, вървяла и проси. Искала от него. Най-после той изважда един долар и казва: “Да не ме безпокоиш.” Той умира и отива на онзи свят, на Небето. Пита го апостол Петър: “Ти направи ли някое добро?” - “Е, давах работа на хората.” - “Друго? Че си давал работа на хората, то е занаят, да спечелиш. Но едно добро направил ли си някому?” Той помислил, помислил, казва: “Веднъж направих едно добро, дадох на една вдовица един долар.” - “Чакай да попитам Господа.” И Господ му казва: “Дайте му два долара и го пратете на Земята.”

Та, ако вие имате този живот на американеца, ще се върнете с два долара, нищо повече. Интересното е, защо майката може да работи, а тя проповядва на дъщерята си да не работи. Чудна работа е, някой път виждам майки, които ра-ботят вкъщи, а като рече дъщерята да работи, казва: “Недей, дъще, ще се повредят ръцете ти.” И целия ден тя я държи като писано яйце, да не работи. И много проповедници държат своите пасоми като тия моми, да не би де им се повредят ръцете, в някоя вяра; и над туй само да седят за стока за продан. Майката иска да я продаде - като дойде някой, да я хареса, да не намери, че ръцете ѝ са груби, а те да бъдат меки.

Това са разбирания. Хубави работи са. Не е лошо да ти работят хората. Но не е и лошо сам да работиш - но съществените работи в света. Бог така е направил света, че онова, същественото в нас е само това - онова, за което ние работим. А онова, за което ние не работим, то е преходно. Не бащата да прати сина си да иде в училището да учи заради него.

Синът ще стане учен, бащата ще остане невежа. Дъщерята може да стане учена, но майката ще остане невежа. Ако ти не ядеш, ще

умреш. Трябва да ядеш. Ако работиш върху яденето, сам ще имаш живот. Ако не работиш, смърт те очаква.

Та, онова, истинското учение: Трябва да се работи. Работата е най-първа. Любовта е за сърцето, Разумността е за ума. След туй - Истината и Добротата. Добротата е пак за сърцето, а Истината - за ума. Тези са съчетания, от които е сглобено Небето. Всеки, който се готви за Небето, това трябва да знае. Това може да се вземе като едно резюме, събрано в 4 думи: Любов, Разумност, Истина и Доброта. Тъй. И всички вие имате вложено това от Бога. Вложено е във вас. Бог е вложил във всеки един човек.

Хората страдат от туй, което имат. Сега ви обяснявам страданието в света. Хората страдат от туй, което имат и не го прилагат. А животните страдат от туй, което нямат. Човек страда от своята разумност, която има и не я прилага. А животните страдат от неимане на разумност. Човек страда от много ум. Там седят всичките противоречия. Но те се дължат от имането на човека. От неговата разумност, която той не прилага. А животните страдат от неимане на разумност. Тогава, ако кажеш тъй, рязко ако кажеш тъй: “Аз нямам разумност”, тогава ти си животно. Въпросът е свършен. И с тебе няма какво да се прави. Ти страдаш от туй, което нямаш. Пък ако страдаш като човек, тогава страдат от неприложение на това, което Бог ти е дал. Защо страдаш? Защото не прилагаш. Нищо повече. Защо страда Христос? От неприлагането. Той дойде да приложи, да научи хората да прилагат; но понеже Той ги представяше, Той като техен представител, Той им говори, но те не Го слушаха и Той страдаше. И защо[то] един Учител може да учи другите и вижда как те не учат, той може да страда, като не учат.

Та, страданията на Земята произтичат от онези факти - всичките страдания, които имаме, произтичат, че не прилагаме онова, което имаме. Не прилагаш Любовта - страдаш; не прилагаш Разумността - страдаш; не прилагаш Истината - страдаш; не прилагаш Добродетелта - страдаш. Прилагаш Любовта - щастлив си; прилагаш

Разумността - щастлив си; прилагаш Истината, Добродетелта - щастлив си. Ясно като бял ден. Тъй.

Може да кажеш: по еволюция, ще се прераждаш. Ти остави това прераждане. Съвсем друго е предназначението на прераждането. “Ама, то за бъдеще.” Оставете вашето бъдеще, онова, което ще направиш за бъдеще. Казвам: Прило-жи онова, което сега имаш. “Ама аз ще забогатея.” Оставете вашето забогатяване. То, ако оставиш да забогатееш, че тогава да вършиш Волята Божия, то тогава се самозаблуждаваш. Ти си богат човек, ама си скържав*. Ни-що повече. Скържав си. Ако си богат и си скържав, ти си човек, който не изпълняваш Волята Божия. А ако нямаш пет пари в джоба си, тогава ти си едно животно. И тогава страдаш от туй, което нямаш. Там законът е друг.

И тогава някой ще каже: “Защо Господ създаде животните?” За пример едно време тия животни, които сега съществуват, не изпълниха Волята Божия и останаха животни. Нищо повече. Господ не ги създаде. И вие, ако не вършите Волята Божия, и вие един ден ще бъдете като тях; а онези животни, които сега се свестят, за бъдеще са кандидати да станат хора, да се проявят. “Ама - ще кажете вие - докажи го научно.” Няма какво да ви го доказвам научно. Научните работи са за разумните. Научните работи се за умния човек. На глупа-вия какво ще му доказвам? На слепия какво ще му доказвам? Ти се чудиш. Научните работи са лесните работи.

Та казвам: Освободете се, вие всички имате наследени големи заблуждения от миналото. Освободете се от тях. Вие идете в света, искате да бъдете щастливи. Ей такива идеи сте турили. Мислите за себе си, това-онова. Хубави работи са това. Но градиш ти една къща; не е лошо, че искаш ти голяма къща, нека е с 5, 6, 20 етажа, не е лошото етажите, но тази къща трябва да я съградиш тъй, че да не се събори и да те натисне отдолу. Не е лошо да станете богати, но туй богатство да не те затисне. Не е лошото в богатството, но след като станеш богат, ти трябва да знаеш как да управляваш богатството. Да

го употребиш. Не е лошо да имаш къща, но трябва да знаеш какво да правиш с къщата. Не е лошо да имаш ниви, слуги, но трябва да знаеш какво да правиш със слугите си. Не е лошо да имаш жена, но трябва да знаеш какво да правиш с жена си. Не е лошо да имаш мъж, но трябва да знаеш какво да правиш с мъжа си. Не е лошо да имаш деца, [но] трябва да знаеш какво да правиш с децата си. Туй е всичкото. Всичко е за добро, ако знаеш; всичко е за зло, ако не знаеш как да го направиш.

Сега, като четете тази глава, този човек се е молил и идва ангелът. Вие ще кажете сега - ако при вас дойде един ангел, вие ще искате най-първо, според сегашните методи, да си обясните сами това нещо: дали туй нещо е действително, или е една халюцинация.

На един български свещеник там, в Шуменско, се явява един старец с брада и му казва: “Слушай, няма да колиш кокошки и агнета и месо няма да ядеш, защото, ако не ме слушаш, ще ти пати главата. Няма да ядеш.” Той казва на попадията сутринта: “Ей, дойде един старец с брада и ми каза да не ям месо.” Може ли поп да не яде агне? Че той трябва да яде, че как ще ги благославяш, ако не ядеш? Наял се той. Втори път му се явява този старец, казва: “Слушай, ти си петият свещеник и ако не ме послушаш, ще хвъркне джубето ти и килиявката ти ще хвъркне. - “Е, какво да правя?” - “Няма да ядеш месо, твоята попска глава не разбира.” Аз го превеждам - твоята попска глава трябва да разбере! Няма да ядеш месо! За какво, защо? Нищо повече. Че, то е все същото. Казва ти човекът: Няма да крадеш! Нищо повече. Няма да лъжеш! Че яденето, това е кражба. Яденето [на] месо е кражба. Ти ще вземеш една жива кокошка - то е кражба. Не кради, не лъжи. Те са неща, не ти трябва. Ако ядеш едно агне, ще прогресиращ ли? Ще прокопсаш ли? И ако откраднеш, ще прокопсаш ли? И ако излъжеш, ще прокопсаш ли? Ще загазиш съвсем. Защото вие сте изложени да бъдете в заблуждение.

Най-опасна е лъжата. Човек може да излъже себе си. Той се опитва някой път себе си да излъже. След като направи нещото, ще

иска извинение - ама че условията... Ще оставиш, никакви извинения! Погрешката си е погрешка. Аз не ви говоря за грехове; защото греховете, Той Господ се разправя с тях. Аз ви говоря само за погрешките. Погрешката е ваша, която вие може да изправите; и вие може да я направите, но може и да я изправите. Пък във вашата мисъл, във вашето чувство, в разбиранията си, не се извинявайте. Направиш погрешка - веднага я изправи. Не заспивайте, още до вечерта изправи погрешката, каквато и да е тя. Ако искаш да ти върви. Ти можеш да се извиняваш, че не си разположен, че така си се родил. Не тургайте така: тъй си се родил. И не се извинявайте, че не може без погрешка. Че не може, така е. А не може и да не ги изправиш, погрешките. Без погрешка не може, но не може и да не се изправят погрешките. Не е лошо, че правиш погрешки, но лошото е, ако не ги изправиш. Това е отрицателната страна. И ако имаш един отличен ум, който Господ ти е дал, и ако не го впрегнеш на работа, той ще създаде зло на себе си. Ако Истината не я прилагаш, тя ще създаде зло на себе си. И ако разбираш Любовта и не я прилагаш, пак ще създадеш зло.

Сега, не се спирайте защо страдате. Всички страдате от изобилие. Животните умират от глад, а човек умира от пресищане. За пример една котка, като хване една мишка, веднага с козината я изяде. От страх да не би да ѝ вземат мишката, изяде я с козината ѝ, с нечистотиите, всичко туй го нагълта. И тази котка целия ден се пече на слънцето. И каква дипломатка е. Ще дойде, ще мине покрай краката ти, ще пърка; и като дойде вкъщи, ще се очисти, ще си чисти кожата, тъй, модерна аристократка е, една първокласна дама. Чисти се хубаво. Ама все е котка.

Ти можеш да се обличаш с най-хубавите дрехи и най-хубавите шапки - щом не употребяваш Любовта дето трябва и щом не употребяваш Разумността дето трябва, и Истината и Доброто, ти си котка. Котка си, без такива. А щом ги употребяваш, ти си човек. Човек по това се отличава. Че всичките ангели тъй станаха. Щом знаеш как

да употребяваш Любовта, щом знаеш как да употребяваш Разумността и щом знаеш как да употребяваш Истината и Доброто, ти си ангел, ти си кандидат за ангел. Щом умреш, ти нямаш знание. Сега защо го знаеш? Оттам насетне ще учиш. И ангелите, и те следват в училището. Ще започнеш.

Сега вие седите и във всинца ви чета една тъга по лицето ви. Казвате: “Какво ще се прави? Лоши времена настанаха. Болести ни налегнаха, натиснаха, главоболие, та светът...” - какво има да се мисли? После, един свят неразбран, та братя и сестри; и търсите причините отвънка. Като закъса човек, той е като фалирания търговец. Като е богат, той почне да отваря тефтера, който какво има да му дава. Този има да му дава 100 лева - “Ще го хвана.” Друг има да му дава 10 лева - “Ще го хвана, джангазина.” Този ще го съди, онзи. Няма човекът пет пари, ще му дадеш още от джеба си, ама ще го затвориш, ще го съдиш. Ще плащаш. Ако е беден, освен че няма да си вземеш парите, ама отгоре ще платиш. Не го съди, не си губи времето. Ама ако осъждаш себе си, какво ще правиш? Съдят някого, казваш: “Чакай, аз ще съдя. Да се осъди.” Ти не се съди. Изправи си погрешките. Направил си една погрешка: написал си едно писмо, та някъде не туриш запетайката на място, или точката и запетайката, или двоеточието, или въпросителната - отвори граматиката си. Де се турга запетайката на български? Защото в английски малко другояче се турга запетайка. Но всеки един народ се отличава.

Сега, тези неща са за обяснение. Запетайка се турга при малки спънки. Двоеточие, точка и запетая - при средни мъчнотии. А точка - при най-големите мъчнотии. А удивителна се турга, защото тя като килимивка има турено нещо. Нищо повече. Ти си се спрял и се чудиш отгоре.

Значи в речта, защо някой път ти искаш да кажеш някому обидна дума? Тури една запетайка, препъни се малко. - “Ама ти тури запетайка.” Може да кажеш: “Сега вече не искам, спри се.” Ти мислиш да му кажеш нещо обидно. Кажи му: “Много си добър, брат! Толкова

добър, че добрината ти не може да се изкаже.” И ако употребите вашите запетайки на място, работите ви ще се уредят. Ама аз ви гледам, тъй, без запетайки и без точки пишете, по еврейски. Защото евреите нямат запетайки и никакви точки. И един народ, който пише без точки и без запетайки, ако му четеш историята, твърдоглав е. Няма народ на Земята, който така да ги е блъскал Господ за тия запетайки и точки, които не ги тургат на място. И главите им пак не увират.

Казвам: Ще турите точките и запетайките на място във вашия език. Ще ги туряте правилно. Няма да има никакво изключение. Вече като влезете в Небето, тогава точка и запетая няма да има. Евреите, те имат високо мнение за себе си. Аз съзнавам, че има един език, дето няма нужда от запетайки. Той е ангелският език. Там няма нужда от запетайки, понеже всяко нещо е оформено, там няма какво да му мислиш. Но понеже нашият език не е оформен, трябва запетайки, точки, точка и запетая. Казвам: Трябва да се спреш. Да кажем, “аз човекът” - какво ще му туриш запетая? Имам права мисъл; значи, когато аз искам да направя една работа и мисля, няма какво да се спирам. Когато не мисля, ако не тура запетая... Щом тура запетая, значи спирам се, значи трябва да мисля.

И доколкото съм видял, гледам някой път, че не тургате запетайки. Казвам: Той не мисли. И погледна, все се оплаква. Казвам: Я виж едно писмо как го пишеш. Между тази запетая и твоята мисъл има известна връзка. За пример някои от вас обичате, след като пишете, изядате буквите, особено големия “ер”, понеже е на опашката. Е, какво приложение има това? Изяждате го на общо основание. Този човек, ако е майстор, като ще плаща, все ще изяде по 10, по 20 стотинки. Уж че ще му ги даде, казва: “Нямам пари, хайде, за друг път ще ти ги дам.” А той ги изяжда. Не че има някое лошо намерение, но на, така. Ти на човека не му изядай парите! Дай му парите, откъдето и да е, да няма да изядаш нито пет пари. Точно ще му дадеш парите. Ти ще носиш една кесия с дребни пари, пък като ще плащаш, ще извадиш парите, колкото са неговите стотинки. Ако искате да бъдете добър

господар, изплатете колкото трябва. И никога не карай човека за 10 стотинки да те търси, после, да ти намеква, че имаш да му даваш. И всеки, който иска да върви по Божия път, така трябва да прави. За да върви.

Сега някои има, като им приказваш за добрия човек, казват: “Та светия няма да ставам!” Аз сега разбирам, светия няма да ставащ. И казвам: Та какво искаш да станеш? Светия не искаш да станеш, магаре ли искаш да станеш? Пък той разбира следующето: “Ако аз стана светия - той има едно криво разбиране, - няма да ям”, няма да пие винце, няма да се облича, със скъсани дрехи ще ходи. Тогава ти не разбираш светийството. Кокошки и агнета няма да ядеш, но хубава храна ще ядеш. Никой не ти забранява да ядеш. После, като светия, ще срещнеш една жена. Казва: “Трябва да гледам на земята, да не греша.” Ти ще я гледаш. Господ я създаде, ще ѝ се усмихнеш, ще ѝ се поклониш, ще поздравиш. Лошото не седи там. Лошото седи на друго място. Той сега мисли, като е светия, да не би да се изкуси. Той мисли, светия като стане, няма да има жени, няма да има деца. Как ще живее тогава? Да мислите! Моисей не беше ли един светия? Не беше ли женен? Авраам не беше ли светия? Не беше ли женен? Яков не беше ли светия? Не беше ли женен? Чудни сте вие. Новомодните християни не разсъждават така. Женените - в рая, а неженените - в ада.

Сега, да ви определя: Женените, които знаят как да обичат и как да мислят и как да прилагат Истината и Доброто, в рая са; а неженените, които не знаят как да прилагат Любовта, Разумността, Истината и Доброто - в ада са. Обратното сега: Женените, които не знаят как да прилагат, в ада са, и двамата; а нежененият, който прилага, в Небето е. Така седи въпросът. Туй е истината. Нищо повече. Не е работа дали си женен или не. Ако си женен и прилагаш, в рая си; ако не си женен и мислиш, че като не си женен, път светия си, много се лъжеш. Едно малко осветление по въпроса. Защото казвате: “Да се женим ли или да не се женим?” Ако се жениш и мислиш да не

прилагаш Божия закон, в ада си. Ако се жениш и мислиш да прилагаш тия четири неща, тъй, в рая си.

Та казвам сега: Каква ще бъде разликата? Аз искам от всинца ви, от хората на Новото Учение, искам всинца да са женени, но да прилагат Любовта, Разумността, Истината и Доброто. Така, и те, и децата им, всички да прилагат. Туй е Новото Учение. Ако не... В старо време са казвали: “Да се не жени човек” по единствената причина, понеже какво ще се жениш за една грешна жена, която не изпълнява Волята Божия? Защо ще се цапаш с нея? Защо ще се цапа една жена за един грешен мъж, който не върши Волята Божия? Да се не жени тя. Да се жени тогава, когато ще намери един, който ще изпълнява Волята Божия. Ако не, така да седи. То е единение вътрешно.

Аз не говоря за онези неща, които стават в плътта. Плътският живот е един обикновен живот, временен живот. Аз говоря сега за живота на Духа. Ако ти не изпълняваш, ако не живееш така... Да не мислите сега, че в едно Ново Учение трябва да се ограничавате? Че, свободни трябва да бъдем всички! Всяко нещо, което разединява душата ти, всяко нещо, което внася смърт в душата ти, не е от Бога. Нищо повече. Туй, което те смущава, то е нещо човешко. Онова, което внася мир в душата ти, което внася светлина в душата ти и което внася онези, хубавите чувства, туй, което те освобождава и туй, което отваря сърцето ти, то е от Бога. Всяко нещо, в какъвто и да е смисъл, в каквато и да е форма, туй, което ни стяга...

Има неща, които все ви смущават. Важното в Учението е: поне всички трябва да знаем откъде иде смущението. Смущението иде от дявола. Дяволът като дойде, той ще те смути. Той ще ти каже. Не считай, че дяволът е като вятъра. Дяволът е като един човек, облечен много хубаво, с цилиндър, с ръкавици, с най-хубави модни дрехи, има златен часовник, златно кордонче, знае френски, знае английски, знае италиански, германски, 12 езика знае човекът, като дойде, ей! Всичките езици той знае, като говори, тъй, сладко. А пък светията трябва да знае 24 езика. По това се отличава. Всеки светия знае 24

езика. А лошият знае 12 езика. Вие ще кажете: много езика са това. Ще знаеш всичките езици и ще знаеш езика на Небето. Та, има какво да учите сега! Вие колко езика имате сега? Колко езика знаете? Някои знаят по един, по два, по три езика, като дойдете до степенята на дявола, 12 езика ви трябва. Тогава вие ще се приравните с дявола. Та, сега, дяволът знае повече. Той е по-умен от вас. Докато дяволът знае повече от вас, той всякога ще ви бие, той ще ви надхитрява навсякъде. А щом знаеш два езика повече от него, тогава ти вече си над него, отгоре.

Та казвам: Всинца трябва да знаете два езика повече, или най-малко един език повече от дявола. И туй си го турете в ума. Сега във вас ще влезне съзнанието, мисълта: “Дванадесет езика как се учат?” Дванадесет езика се научават за 12 часа, ако знаеш как; 12 езика се научават за 12 дена, за 12 месеци, 12 години и 12 езика се научават за 1200 години. Това е въпрос на времето. Ако искате, ако сте от много способните, в 12 часа отгоре може да научите. Че как ще си обясните това? В Англия има хора, които са родени, имат такава памет. Преди няколко време четох една книга, на един човек му прочитат 35 000 думи, разбирате ли, и след туй той ги изказва, и напред, и назад ги изказва. Е, че как ще си обясните - 35 000 думи ги четат, той ги слуша и след туй той ги прочита по реда, по който са казани, една подир друга. После ги прочита назад. Значи, една възможност е. Ние считаме, че това е невъзможно. Възможно е, ако знаеш как. Ако този човек може 35 000 думи да запомни, защо ти да не запомниш 35 000 думи? Аз, сега, съм срещал религиозни хора, те искат да покажат, че нещата са Божествени. Те казват: “Много работи видях, не можах да ги запомня.” Как може да не помните? Ето защо не помните. Защо на някой човек не му дават пари? Той обича парите, харчи много. Затуй баща му не му дава пари. Щом някой няма пари, аз зная причините. Щом нямаш знание, нямат доверие в тебе. Ти туй знание ще го заложиш някъде. Но щом употребиш знанието където трябва, то

знанието ще дойде, и памет ще имаш. Умът ти ще работи. И добро разположение ще имаш, и благословение навсякъде ще има.

Всичко е за човека. Живота Бог го е създал за нас, които трябва да вършим Волята Божия. И сега вие чакате да слезне Духът Божий. Много хора аз съм срещал, чакат един ден да слезне Духът Божий, както на апостолите в Ерусалим - съшествието на Духа Светаго. И Духът всякога ще слезне върху тебе, щом съзнаваш мисълта. Щом в тебе има тази детинска вяра, щом ти обичаш, тъй прилагаш Божията Любов, щом прилагаш Разумността, Истината, Доброто, Духът ще дойде, още днес може да имаш съшествието на Духа. Щом не ги прилагаш, ще чакаш. Но докато не приложиш тия работи, Духът не може да слезне; и Духът не може да живее в един човек, който не прилага Любавта, Разумността, Истината и Доброто. Не може да живее там. Той не може да слезне там.

Сега, не искам да схванете - тъй като ви говоря, ще кажете вие, веднага във вас ще се зароди едно съмнение: “Че какво сме учили?” Е, много сте учили досега. Но от онова, което сте учили, трябва да вземете. Да потърсите; много от вашите книги в библиотеките си, ще ги извадите. Има работи, които не са ви необходими. Нека остане потребното, същественото.

Вие искате, като срещнете един човек, да го знаете какъв е този човек. Е, защо искате да го знаете? Най-първо, аз познавам хората по два начина. Много проста работа е. Като срещна един човек, гледам го гори ли или не гори. Ако е запален, аз го тургам в една категория. Ако върви и не е запален, тургам го в друга категория. За мен хората са запалени и незапалени. Или, които горят с дим, а другите - които горят без дим. За мен едните са живи, а другите са мъртви. Или, ако имате едно разбиране, запример, когато мислите правилно, вие всякога носите една конска форма. В Небето ако идете, вие ще мязате на добър кон, ако добре мислите. Тъй, на кон ще мязате. Щом не мислите добре, ще мязате на умрял кон. Щом ангелите видят, че ти си един жив кон, те знаят, че мислиш добре.

Ще кажете вие: “Конска форма.” Конската форма в Небето е емблема на Разумност. А мъртвият кон е емблема, че онова, което имаш, не го употребяваш. Ако употребиш и Любовта както трябва, ти ще мязаш на едно тяло, живо тяло. Пък ако не употребяваш Любовта, ти ще мязаш на едно мъртво тяло. А пък ако употребиш Любовта, ако употребиш Разумността, Истината и употребиш Доброто, ще мязаш на човек! Тъй. Защото всичкото животинско царство и тем подобните, това е символ, това е един език, с който се пишат всичките блага, всичките дарби, всичко онова, което Бог е създал. Животинското царство, това е писмеността, с която си написан. Каквото Бог е създал, животинското царство, това е писмената реч, с която се разбира Животът, Разумността. Ти казваш: “паяк”, но то е написано писмо. То е азбука. Всичките животни, това е писмената реч, с която могат да се напишат същинските неща, които съществуват. Така седи. Растенията, въздухът, водата, светлината, всичко, което съществува, това е азбуката, с която ти ще изучаваш скритата онази Божествена Мъдрост. Ако не разбираш тази азбука, ти не можеш да разбираш, няма да имаш една писмена реч.

Каква е разликата между един човек, който чете, и който не чете? Грамадна е разликата. Ти гледаш на един кон - че, конят е азбука. Я изтрийте един кон от лицето на Земята; я изтрийте буквата “л” от думата “любов” - любовта каква ще бъде? Я изтрийте и в английски “л”-то! Казвате: един кон е нищо. Конят е една свещена буква, жива свещена буква; и волът е жива свещена буква. Ако умре тази буква в тебе, тогава умира и другият живот. Така гледат и всичките све-тии, така гледа и Небето. Животинското царство е азбуката, то са свещените букви, слезнали от Небето. Египтяните се покланяха на Аписа, те отидоха в една крайност; а сегашните хора отидоха в друга крайност. Ние казваме: “Това е животно.” Не. Мен ме учуди моята котка тук. Тя е доста поумняла. Онзи ден я гледам, сутринта се качила горе на покрива, тъй, и посреща Слънцето. Седнала, един час се качила напред на покрива и седи. За пръв път се качила горе и се

обърнала така, седи на моя покрив и посреща Слънцето. Никога не съм я виждал. Седи така. Какво търси там? На керемидите - сняг. Мишки да има там? Няма. Хляб няма. Качила се горе и седи. Аз вече зная, казвам: тази котка, работата наред тръгнала - щом котката ми посреща Слънцето, колко повече онези, които са долу. Аз съм за фактите. Кой ще я накара там? Тя седи, откъде е дошла там горе?

Та, наследствените заблуждения на миналите векове... Понеже вие носите наследствените черти от миналото. И всичкото лошо у човека е все наследствено. Наследствените работи все са такива. Лошите работи са все наследствени. Добрите неща са дарби. Правете разлика. Доброто е дарба. А злото си го унаследил. Ние сме наследили злото. И той казва: "Това е по наследство." Много работи по наследство не са приятни, а сме ги приели. А доброто е дар на Бога. То не се унаследява. Ти не можеш да наследиш на баща ти. Но можеш да наследиш един лош навик от него. Може да се наследи. Ще правите разлика, че доброто е дарба, благословение е то.

Та, вие имате всичката възможност. Не седете да се критикувате и да се самоосъждате, но кажете: "Днес ще върша Волята Божия. Ще обичам." Ама как? Тъй, умствено. Ако вие мислите тъй, по плът, ние не можем да обичаме всички хора. С всички хора на Земята аз не мога да се ръкувам, то е невъзможно. Но всички хора в ума си един ден може да ги обичам. Но да ги обичам всичките по плът, то е невъзможно. По плът можеш да обичаш едного-двама тук, на Земята, а по Дух може да обичаш всички хора. Възможността седи там.

Та казвам сега: Аз ви говоря за духовното. Обичайте в духа си и в ума си, и в сърцето си всички хора. Вие не се спирайте кои са праведни и кои са грешни. Защото, щом се спирате, праведни са в плътта, тук на Земята, както постъпват. А ти, за да не се спъваш, ти никой път не се оплаквай против лошите духове. Ако Бог ги държи, има нещо добро в него - в икономията; ако Бог търпи лошите духове, ако Бог търпи лошите хора, и ние трябва да ги търпим. Не само ги търпи, а казва се: "дава Своето благословение и на добрите, и на

злите.” Един вълк Господ го търпи, но казвам: последствията на един вълк са лоши. Един вълк, който върви по този път, ни най-малко не може да наследи Царството Божие.

Сега мнозина от вас си казват: “То, човек не си струва да бъде добър, щом те тъпчат всички хора.” Че, вие разбирате много плътски работите. Че, за да не те тъпчат, ти трябва да мислиш. Щом имаш Любовта, никой не може да те тъпче. Не плътската любов, а щом имаш Любов в сърцето си, Разумност в ума си, щом обичаш Истината и Доброто, ти ще бъдеш един човек. Това е, което освобождава човека. Това е, което прави човека силен. Ти като имаш тия четири неща, ще бъдеш силен човек. Никой не може да те закача в света. За-щото, да мислиш другояче, то е голямо заблуждение. И ако те закачат, нещо ти липсва. Едно животно защо го закачат? Защото няма разумност. Животното не може да обича. Животното обича само своя род. Котката обича само котките, но не обича мишките. Котките не обичат птичките - като я хване, тя свърши лесно работата с нея. А човекът се различава.

Животните страдат от недоимък, а ние страдаме от неприложение. Правете сега разлика. Всички страдате не от недоимък, всички страдате от голямо изобилие, което не сте прилагали. Вие имате ядене - ако не го употребите, ако го оставите за два-три дена, то ще започне да мирише. Вас ви е свидно да го дадете да го ядат други, но след два дена то ще се развали. Хлябът след 3-4 дена ще изсъхне. Освободи се от каквото имаш. Каквото изядеш - изядеш, а каквото не можеш да изядеш, дай го на други, да си върви. Ама какво ще стане? Или казват: “Като се дава, къде ще му иде краят?” Не търси края на нещата. Търси началото. Изпълнявай Волята на Бога като един извор, който тече. Върши Волята Божия - давай, давай. Не мисли за сиромашия. Мисли за богатство. Ти като дадеш един лев, тури в ума си, че втори път ще дадеш 10 лева. Като дадеш 10 лева, тури в ума си, че ще дадеш 100 лева. И така като увеличавате парите в ума си, ще те благослови Господ. А ти си скържав, чакаш. Че,

почни да увеличаваш: един, 10, 100; така Господ, по същия начин, постъпва. Дай един лев и тури в ума си, кажи: “Втори път ще дам 10 лева.” И като кажеш 10, тия пари ще бъдат в джеба ти. Втори път, като дадеш 10 лева, кажи: “Сто ще дам” - 100 ще имаш. А вие треперите сега, казвате: “Какво ще стане с нас?” Че, то е животински живот. Че, прояви щедрост малко! Ние имаме пари. Как ще се придобият парите? - “Давай-те, и ще ви се даде.” “Даром сте взели.” Бог е дал всичкото на наше разположение, но ние сме от скържавите. От умните, като ни е дал таланта, ние го заравяме в земята и като дойде господарят, казваме: “Ето твоето, твоя талант.” И ще ни каже тогава: “Ленивий и лукавий рабе, защо не го даде поне под лихва, да имам лихвите?”

Сега, аз не искам да ви говоря по този начин, не искам да остане, че ви съдя. Не искам да ви съдя. Защото човек, когото съдиш, той не се учи. Аз не искам да ви съдя, а искам да ви покажа: Ако вие искате да ви обичат, без да обичате, то е немислимо. И ако искате да ви тръгнат работите напред, без да мислите, то е пак немислимо. И ако искате да бъдете свободни, без да прилагате Истината, то е немислимо! И ако искате да имате всичките добрини в света без Доброто, то е невъзможно, немислимо е. Щедри - тия работи, в тяхното приложение седи сегашният прогрес на живота. Ако вие ги разбирате, всичките социални въпроси, които сега тормозят света, ще се разрешат. Но да кажем, всички имат един начин, по който всички хора могат да се накарат да дадат.

Нали знаете онази приказка, дето се хванали вятърът, студът и Слънцето на бас, да снемат кожата на един овчар. Вятърът казал: “Аз ще снема кожата.” Като завял вятърът, онзи овчар се завил; духал вятърът, духал, а онзи не си дава кожата. Студът казал: “Ти не можеш да снемеш кожата, но остави на мен, аз ще го снема.” И той притиснал: 10, 15, 20, 25, 30 градуса - колкото повече се увеличавали градусите, толкова повече си стягал кожата. Свивал студът, и овчарят се свивал. И най-после казало Слънцето: “Вие не можахте да снемате

кожуха, но аз ще го сменя.” Слънцето не иска да вземе, казва: “Аз ще му дам топлина.” Като го напекло Слънцето, че той се изпотил, казва: “Не ми трябва вече кожухът.” И го снел от гърба си.

Когато Божествената Любов тебе те напече, ти ще снемеш своя кожух. Вятърът са твоите разсъждения, а студът, то са твоите дребнави чувства. Те нищо не дават. Оставете дребнавите чувства на хората.

Давам ви сега да оперирате с 4 числа: с Любовта в сърцето, с Разумността във вашия ум, с Истината във вашия дух и с Доброто във вашето сърце всичко е възможно. Каквото искате, може да станете. Можете да станете и цар. Елате, аз ще ви направя царе. Но искам от вас... Вие искате да станете царе, ама искам във вашето царство да няма никакви затвори, да няма никакви бесилки, всичко да става добре, да няма съдилища. Ако сте готови на това, още сега да ви направя един цар! Но ако има затвори, ще ви детронирам, нищо повече! Нас не ни трябват царе, които бесят. Тогава, най-първо станете царе на себе си. Че имате една голяма държава вътре. Един ден, когато съвременните държави изчезнат, вие пак ще съществувате. Един ден ще дойде, България няма да я има, но ти като човек ще съществуващ; един ден Англия няма да я има, но ти като човек ще съществуващ. Чудни сте вие. Искайте да бъдете това, което не ще пре-мине. А тази държава ще премине. Както вашето тяло преминава. Човек е това, което не умира. Което умира, то не е човек. То е животно. В човека умира животното, а човекът остава да живее. Туй, което умира, е животно, а което остава, то е човекът. Следователно вие, които имате животинско естество, ще умрете, сте осъдени на смърт. А всички, които имате Божественото във вас - човешкото, смъртта върху вас няма сила. Повярвай в Господа, значи, като човек ще вярваш. Вече смъртта няма влияние върху мене. Но усъмниш се в Бога - тогава си едно животно, ще дойде смъртта.

Това е ангелът, който говори сега. Пратете някого при този Петър, който ще ви каже туй: да приложите Любовта, да приложите

Разумността, да приложите Истината, да приложите Доброто. Хей, широко навсякъде! Приложение, при-ложение! И тогава казват за Бога, че Той не гледа на лице, какви сте били в миналото. Били сте много красиви, но сте изгубили нещо от красотата; били сте много богати, но сте осиромашали; живели сте едно време в рая, но са ви изпъ-дили. И ви казвам сега: Туй е вашето минало, а сега, да си вземете торбите, всичко, и да не седите тук да ми скърцате, да се върнете всички при Баща си и да Му кажете: “Отче, съгрешихме и на Небето, и на Земята, не изпълнихме Твоя закон, но отсега нататък ние ще обичаме, ще мислим, ще прилагаме Истината и Доброто, направи ни като един от последните Твои слуги.”

Туй е Новото Учение. Тогава ще бъдете свободни. И няма да се тормозите за такива дребнави работи. Сега, нали е ясно това?

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6.20 ч сутринта

(На поляната - упражненията.)

*15-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 29.XII.1935 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев*

ЗНАЙНИЯТ БОГ

5 ч сутринта.

(Небето облачно, на запад една звездица. Времето е топло, меко.)

Нарядът.

Ще прочета 17-а глава от Деянията на апостолите.

“В начало бе Словото”

Ще взема думите от главата: “незнайният Бог”.

Когато Павел проповядваше, онези, които знаят, евреите, които знаеха, които имаха правата вяра, и юдеите, които не знаеха, в живота им почти нямаше никаква почти разлика. Почти и днес е така. И онези, които знаят, и онези, които не знаят, все така живеят. Общо живеят. Сега се задава въпросът: къде е човешкият прогрес? Понеже някои мислят, че прогресът е нещо общо. То е вече физическо разбиране. Прогресират единично известни души, а народът си върви по известен път, през каквито учения му се проповядват. Той си върви по един определен път. Не зная от колко хиляди години, вълкът изменил ли се е? Може би да има нещо изменено, да дави по-малко овце, отколкото едно време. Но туй се обуславя, че едно време е имал повече овце да дави, а сега човекът ги е взел под своя защита и следователно вълкът по-малко овце дави от немай-къде. Но и днес един вълк, ако намери стотина овце, ще ги издави всичките и ще ги остави. Защо - да го питат, и той не знае. Аз това го отдавам на една излишна енергия, която се събира у вълка. И за да се избави от тази излишна енергия, той дави овце. Така, запример, и мухите, когато времето се променя, има повече влага, на техните хоботи се набира повече електричество, което ги безпокои. И за да се освободят от тази тежест, те хапят хората. Инжектират ги. А туй показва, че времето ще

се развали. И можем да кажем: когато хората станат по-лоши, времето ще се развали. Или другояче казано: условията на живота ще се развалят.

Сега няма да се спирам, никой досега не може да каже, не може да обясни дали светът е добър или лош. Защото, ако кажем, че светът е добър, то е наше субективно схващане. И ако кажем, че е лош, пак е наше субективно, вътрешно наше схващане. Ако вземем в семейния живот, всичките погрешки от гледището на жените, погрешката е в мъжете; ако разгледаш въпроса от гледището на мъжете, погрешката е в жените. Ако разгледаш въпроса от гледището на синовете и дъщерите, погрешката е в бащата и майката. А и бащата, и майката мислят, че погрешката е в децата. Това е въобще сега.

Сега, разбира се, нас не ни е целта да изнасяме погрешките. Защото, ако ги изнесем, нищо не печелим. В света, дето са изнесени много погрешки, но погрешките не се поправят. Но трябва да се постави: да не се правят погрешки.

По някой път ние се намираме в едно противоречие. Ако срещнеш един колар и му кажеш, че колата не е добре направена, колелетата, осите и другите части, той казва: друг му е направил тази кола и казва: “Такава, каквато имам.” Качва се човекът и си кара колата. Защото не е негова професия. Някой казва: “Ама твоят живот не е добър.” Как ще си поправиш живота, кажете ми. Да кажем, проповядват на тебе милосердие. Как ще станеш милосърд? Или проповядваш справедливост. Как може да бъда справедлив? Справедливостта е едно отвлечено понятие. Има нещо, което можеш да го измериш с кантар. Това е схващане. Но един разбира справедливостта по един начин, друг я разбира по друг начин. Но въобще, има една вътрешна справедливост. Има едно чувство вътре в човека, което му пришепва. Понеже, щом постъпваш справедливо, ти чувствуваш в себе си мир. И придобиваш достойнство сам пред себе си. Започваш да се подигаш и сам се харесваш. А някой път, като не постъпваш така, нещо те осъжда у тебе и ти започваш да се

унижаваш и виждаш, че не си такъв, какъвто трябва. У тебе има нещо, което те преценява и ти казва, че в даден случай ти не си прав. Мнозина така постъпват, казват, той мисли, че е прав. Мене ми разправяше един господин, който се изповядваше. Казва: “Аз често се спирам с хора, като вземам точно обратното. Оспорвам, че няма нито бъдещ живот, нито Господ има ли. Човек е всичко.” Казва: “Нещо в мене ми казва: “Не лъжи хората. Ти не си го проверил това, ти поне не лъжи хората. Ти сам не го знаеш. Защо им говориш, като не знаеш?” Така ми говори. Често аз съм казвал на някого... Един казва: “Ще умре човек”, казвам: “Не ми говорете за смъртта.” Питам го: “Ти умираш ли си?” - “Не съм.” - Като умреш. Ти само пред-полагаш, ти не си умираш. Следователно то е теория, да умираш. А че живееш, това го знаеш. За живота можеш да кажеш, а за смъртта може само теоретически да разправяш какво нещо е тя. Сега ти искаш да знаеш дали за бъдеще ще има друг живот. Че защо ти е бъдещият живот? Той живота, който сега има, не го живее както трябва, а онзи, някой бъдещ живот, то е нелогически, несъобразност. Ти ако в този живот не знаеш да живееш, защо ти трябва друг? Ти не можеш да имаш и друг живот. Защото другият живот ще бъде обоснован на този, който сега имаш. Но смисълът там е друг. Болният човек има живот, но в този живот има противоречие - болест. Следователно той иска един живот, в който да са изключени болестите. Да има едно здравословно състояние. Или един живот, в който човек да е освободен от ония особени смущения, които не дават на човека спокойствие да мисли. Някой път човек е толкова неспокоен, че той не може да яде, не може да мисли. Безпокоят го работи, които той си предполага. Има някои такива странности, някоя идея, така се фиксира, че те мъчи. Мъчи те нещо, няма никаква основа, но те измъчва.

Сега всичките хора се силят все на един авторитет. Голямото заблуждение, което днес съществува, е там, че няма авторитет. Всеки един авторитет, всичките безверници като доказват нещо, казват: еди-кой авторитет писал. И набожните казват: еди-кой авторитет е

писал нещо. Е, хубаво, писал е, но ти какво мислиш? Ти поддържаш една страна с тях, че има ли или няма. Има неща, които не могат да се отричат; а има неща, които могат да се отричат. Ти не можеш да отричаш въздуха. И ако ти го отричаш, аз ще те стегна, ще ти туря въже на врата, ще кажа: “Нали няма въздух, ха дишай сега!” Не можеш да отричаш въздуха, понеже постоянно ти го опитваш. Има една реалност в света, която никой не може да отрече. Ти можеш да бъдеш 20 пъти безбожник - пак ще дишаш. Ти можеш да бъдеш набожен и пак ще дишаш. Има неща, които ние не можем да отричаме. Ние не можем да отричаме живота, да кажем: “Аз няма да живея.” Ти ще живееш, но няма да живееш такъв живот, какъвто ти искаш, а ще живееш един живот, дето го наричат кучешки. Няма да живееш като човек, но ще живееш като едно куче. Той е неразбран живот. Можеш да го опиташ. Аз го наричам кучешки живот. Може да опиташ. Аз сега говоря от гледището на природата. Нима ние, като отричаме, нещо може да направим? Ти с твоето отричане нищо не можеш да създадеш и с твоето отричане нищо не можеш да унищожиш. Ти можеш да констатираш нещата. Да кажеш: това съществува или не. Ако онова, което ти казваш, е вярно, то си е. Ако някои неща ги няма, няма ги. Ако ги има, има ги. Вие сега изхождате всякога от вашето гледище. За пример има един морал - ние считаме, че всяко нещо, което на нас ни е при-ятно, то е добро. Отчасти, наполовина е така. Но не всички неща, които нам са приятни, са добри. Защото, ако на нас са добри, на други хора не са добри. Когато някой крадец бръкне в джеба и задига парите, на него му е приятно, но дали е приятно на онзи, който е обран? Ни най-малко не му е приятно.

Сега, тия са общи неща. Всички казват, че не трябва да се краде. Има закони. Има философи, които поддържат, че в света няма никаква кражба. Каквото откраднеш, ти вънка от Земята не можеш да го пренесеш. А ти само си го пренесъл от едно място на друго място. Но ето къде е мъчнотията. От Земята не може да се пренесе. Но

понеже всеки един човек е един отделен свят, следователно богатството от един човешки свят може да се пренесе в друг човешки свят. Там е всичкото зло. Никой не може да пренесе богатството на Зе-мята от Земята на Месечината, на Слънцето. Не може да го пренесе. Но богатството от един човек може да мине в друг човек. И следователно онзи, в когото е минало богатството, той се радва, а онзи, който е изгубил богатството, той ще скърби. На този, който е изгубил богатството, хората ще му кажат: “Ти трябваше да бъдеш по-умен.” А [на] другия, който е спечелил, ще му кажат, [че] той е много умен, добър е. Те са човешки коментарии вътре. Донякъде има известни трудности, зависи богатството на човешката интелигентност. От какво зависи добродетелта на един човек? Един човек се ражда добър, а друг се ражда лош. Вълкът се ражда лош. Овцата се ражда добра. Плодните дървета - ябълката се ражда ябълка, трънът се ражда трън. Израства трън. И ако го хванеш, този трън, ще каже: “Майка ми така ме е родила, не мога аз да раждам туй, което ябълката ражда.”

И това са друг род разсъждения. Какво отношение имат за нас, съвременните хора? Ние седим и разглеждаме въпроса: дали ще се подобри светът или не? И след като разискваме, разискваме, най-после виждаме, че ние сме остарели. И дойдем до някой път и като няма как да живеем, ние сега се утешаваме, че след като умрем, ще живеем в друг свят, добър. Добре. След като ще живееш в друг свят, ти каква нужда имаш да събираш богатство и да го оставяш след себе си? Той мисли, като умре, да го погребат по-добре. После, да му направят един паметник. Добре. Значи, този човек като умира, пак мисли как да го погребат хората добре. Разбиране е това. И след туй да остане нещо, за да го продават. Има някои, които не вярват в туй. Но онзи, който вярва... Разни убеждения имат хората.

Та казвам: Нас ни трябва едно верую, което да се съобрази с нашето естество. Човек носи в себе си едно Божествено естество, което различава нещата, кои са прави или не. Ако го няма туй,

Божественото, безпредметно е всяко положение. Никакъв идеал не съществува вън от Божественото. Всичките други работи са тъй, както животните живеят. И е доказано, че всичкото зло в света, което съществува, то се дължи на животните - всичките пороци, които съществуват в животните. Понеже човек е една целокупност, израз на животинското царство. У човека има всичките качества: и на вълка, и на лъва, и на тигъра, и на кобрата, и на змията, и на паяка. Каквито лошабини съществуват в животинското царство, човек ги носи в себе си. Характера на мечката има - и той някога казва: "Ще ти изпия кръвчицата, кръвта." И мечката пие кръвта. Казва: "Ще те удуша, ще те обеса." И паякът души. Сега питат: откъде човек се е научил да души? От животинското царство. И под думата "човек" ние вече подразбираме една нова Божествена форма. "И направи Бог човека по Образ и Подобие." За да може да мине от животинската форма в човешката, в Божествената. Хората ходят с човешки крака, но още нямат едно човешко сърце. Някои хора още имат едно животинско естество. Всяко едно животно може да обича. И то е готово да се състезава с тях. Един вълк ни най-малко не обича овцете и козите, млекопитающите. Той всякога ги използва.

Та казвам: Ние сме сега в периода - познаване на добро и зло. Да познаваш злото, то е животинското царство; а да познаваш доброто, то е човешкото царство. Познаване добро и зло. Тогава казват: защо човек ял? Че, той беше в туй царство. И Бог му каза: "Няма да ядеш животински работи, от които си ял." Той му забрани да яде известни храни, които той в миналото е ял. "Защото, ако ядеш, непременно ще умреш." Ще дойдат в тебе всичките страдания.

Защото най-големите страдания прекарват животните. Вие не можете да си представите какви страдания имат. Нямат никакъв съд, няма никакво право. Правото в животинското царство е на силния. Който е силен, разправя се както той иска. Ако влезете да живеете при рибите - там се гълтат. Като я глътне, свърши се въпросът. Никакъв съд няма, защо я глътна. И рибите едно са научили - да бягат. Ако

може да бяга, спасението е там. Като дойдем до животинското царство, по-слабите същества се научили да бягат; а бягането е свързано с тяхната интелигентност - да се избавят. Следователно в животинското царство съществува едно непреривно насилие. Там всичко е насилие. Няма никакъв закон. А закон и справедливост има само у човека. И вследствие на това се заражда онова вътрешно противоречие в нас. И туй, Божественото, което говори за нашите постъпки. И щом постъпим по живо-тински, казваме: "Ти си човек, на тебе не подобава това. На един вълк подобава да изяде една овца, но на тебе, като човек, не подобава." Направиш една погрешка - казва: "На един паяк подобава да оплете една муха в паяжината си, но на тебе, като човек, не ти подобава."

Има разни начини, които са дадени за поправление. Но най-първо човек трябва да вярва в нещо. Най-първо трябва да вярваш, че в себе си имаш нещо Божествено, за което ти трябва да застанеш - на каква основа? Казва: да се подобри човек. Няма какво да се подобрява човек. Трябва да застанеш на онова, което имаш. Златото на Земята го има, няма да го създаваме сега. Но ще му турим един образ, ще го турим в обращение. Някой казва: "Аз трябва да стана добър." Не, той трябва да застане на доброто, което е у него. И от всички хора сега се изисква всеки да застане на страната на доброто, на онова, което е естествено и в което се крие неговият прогрес. А само в човешкото има прогрес. В животинското няма никакъв прогрес. Там има израждане, един регрес. Много видове от животните са изчезнали и много човешки раси, които са имали преодоляващо влияние на животинското царство, са изчезнали. И тия раси, които сега съществуват, са остатък от други раси, които са изчезнали. И в края на краищата ще останат само тия хора, които имат Божественото в себе си, Божественото или човешкото - които мислят.

И следователно по един естествен път ще дойде ден, когато светът ще се подобри. Не по този път, по който сега хората вървят. Вече за спасението на света може с милиони войни да са се водили,

исторически, които доказват. Може да докажем, че войните са допринесли известни блага. Какви не войни са съществували в света, външни и вътрешни. И всичките недоразумения, които съществуват... За пример всички вярвате, че има една Промисъл, нали така, Божествена Промисъл, но колцина от вас има, че ако ви поставят на изпит, да вярвате в туй, че е тъй?

Запример, ако имаш 100 000 лева в банката, твоята вяра ще бъде по-силна. Тъй, като погледнеш в банката, вярата е силна. Казваш: "Има Господ." Но представи си, че нямаш нито пет пари, пък и нямаш и работа, такава криза, както сега - какво ще правиш? Да допуснем, че ще се молиш. Молиш се, но молитвата няма никакъв отговор. Тогава какво ще правиш? В Божествения живот човек носи всичките възможности в себе си. Той не ги търси отвънка. Ако вие търсите възможностите отвънка, вие сте на крив път. Ето аз какво разбирам. Ти си един екскурзиантин и носиш огън в себе си, в джеба си. Като идеш някъде, ще намериш дръвца, ще ги запалиш. Отвънка имаш условия, а възможностите са в тебе. Ти можеш да имаш всичките дърва, но ако не носиш огън в себе си, ти нищо няма да направиш.

Та сега, някои от вас, вие не разбирате. Правите една погрешка. Условията съществуват, но възможност нямате вътре. Вие нямате тия запалки - огън не носите в себе си. И след туй се чудите защо така не ви върви. Противоречия, казвате, как да се помогне? Огън трябва да носите, нищо повече.

Сега, да ви превода: Няма човек в света, ако ти носиш възможността на Любовта и да идеш където и да е, че да не ти помогнат. Аз в историята, което знам, може да ми доказват някои колкото искат, аз считам всичките хора невежи. Нищо повече! Един човек, който не носи огън в себе си, той е невежа. Който носи огън в себе си, той е учен човек. Един човек, който носи Любовта в душата си, в сърцето си, той е учен човек. Един човек, който няма Любовта, той е невежа, той е животно. Така седи фактът. Който и да е. В живота, ако нямате огън в себе си, вие ще страдате; а в живота, ако вие нямате

Любов, ще страдате. И тогава, щом кажат, че светът е лош, и то са възможности. Вие отивате при един човек и той не иска да ви помогне. Той може да ви даде условия, може да каже: “Може да Ви дам работа на Вас, да работите”; и даже и заплатата, която може да ви определи, ще зависи от вашата любов. Някой господар, като обича слугата, увеличава заплатата; но като не го обича, гледа да го подяде. От това гледище, когато господарите подядат своите слуги, туй подсказва, че любовта на господаря спрямо работниците и работничките е малка. Фактът е този. Ако имаше любов от едната и другата страна, туй подядане няма да стане.

Сега, същият закон е и между религиозни хора и учени хора. Навсякъде законът е все същ. Дали са богати хората, еднакво действа. Богати хора, когато Любовта действа в тях, еднакво добре живеят. И бедни хора, когато Любовта действа, пак добре живеят. Те не са бедни, те може да се подобрят. Но там, дето Любовта я няма, и богати хора да са, те са лоши хора. И сиромасите хора, дето Любовта я няма, и те са лоши хора.

Сега, тъй седи въпросът. И ако вие искате да поправите живота си по какъвто и да е начин - защото в сегашното верую, в християнското верую, има три неща, които са несъобразни. Те казват: човек трябва да има вяра. И после тази вяра трябва да се предаде. И всичко става. Че заслугата на Христа, Който е умрял за хората. Следователно на туй седи злото богословие и религия. Че вяра трябва да имаш и тази вяра трябва да ти се предаде. После, всичко трябва да стане само чрез Христа, Който умрял заради хората. Всичките хора даром трябва да живеят. Туй е верую. По благодат, те казват, но то е една крива философия. В света спасението на хората зависи от любовта, която имат. Нищо повече. Лю-бовта. А вярата е едно условие в човешкия разум, което взема участие, за да внесе любовта за подобрение на живота вътре. Тя е мощната сила вътре, която смекчава хората.

Любовта е сила, която в съзнанието внася онова разбиране, че всичките блага на Земята, които са дадени, са достояние еднакво на всичките хора. Еднакво значи: всеки трябва да вземе толкова, колкото му трябва. Не да ги трупам, тия богатства. Те не ми са потребни. Ти трябва да ядеш, но на тебе не ти трябва като на слона 75 килограма ориз да туриш в стомаха си. На тебе ти трябва половин кило (ориз), даже и то е много, четвърт в дадения случай. И при сегашния живот, ние, след като сме яли, мислим след 20 години как ще живеем. И почваме да спестяваме пари. Не е лошо това. Спестяваме пари за черни дни. Спестяваш, спестяваш, и като ги спестиш, ти умреш. И оставяш твоите роднини да се съдят за това кому се пада повече. Умрял един и оставил един милион. По-близките роднини взели повече, а по-далечните - по-малко. И то е право. И се карат.

Та казвам сега: Новото общество трябва да се обоснове. Сега новите хора, като говорим за новите хора, те обосновават живота си съвсем другояче. Тия, старите вярвания са били добри, но с тия стари вярвания ние напред не можем да идем. Евреите вярваха, [че] като направи някой прегрешение, ще вземе някое теле, ще го заколи и ще му се простят греховете. Или гургуличка, или гълъбче и, според Моисеевия закон, ще му се простят греховете. И даже сега, в християнския закон, като направи човек една голяма погрешка, ще внесат половин кило масло, ще му се прочете една молитва и ще се простят греховете. Обаче общественият закон като хване един престъпник, на съдията да му дадеш 10 кила масло, пак не прощава. Заведе се дело и после - хайде в затвора. Църквата лесно разрешава. Съдията щом дойде, в затвора го турят за 2, 3, 4 или за 10 години. Питам: Кое е онова, което църквата проповядва, и което държавата? Има малки резултати. Подобрение има, но светът по този начин не може да се поправи. Даже ако го приложим ние върху себе си, не може да се поправи. Ние схващаме, че в света поправка може да дойде само чрез изобилие. Всичко в света става чрез един вътрешен

недоимък. Недоимъкът е, който ражда най-големите злини. Недоимък в нещата; щом човек се намери в недоимък...

Мен ми разправяше един господин: “Аз - казва - се отказвам да бия вече котките. Влиза една котка, много пъти ми е яла сиренето - и много пъти е бил той котката, - но - казва - един ден една котка ме изплаши. И оттам насетне аз се реших да не бия котки. По едно време мечеше и като взе една поза, котешка поза така, че казва: “Само ако ме бутнеш, като те хвана, ще ти изпия кръвта!” Онази котка като я видях, че като се хвърли отгоре ми, лицето ми и всичко тъй ще одраска! Ставам, отворих вратата, казвам да излезне навън. Онази котка, като се намери в трудно положение, казва: “Аз ще бъда бита, но и аз, големи промени ще видиш.” Че и котката, ноктите ѝ работят.”

Сега, по някой път и туй животинско естество може да се опълчи против нас, както котката. И какво ще правиш тогава? Ще му отвориш вратата, да си върви навънка. Дето е казал Христос: “Не противи се злему.” То е онова животин-ското естество. Ти ще знаеш, на туй животинско естество ще му дадеш ход. То си има закон, по който си върви. А ти, като човек, няма да се свързваш с него. Щом видиш един луд кон, който не можеш да яздиш, слез от гърба му, сними му юлара и го удари по задницата, пусни го в гората. А ти си върви пеш. Ако си отгоре на гърба му, ще ти се случи най-голямата беля на главата. “Ама - казва, - аз ще го опитомя.” Но изисква се време, докато го опитомиш. В дадения случай слез от гърба на коня.

Някой път ние не искаме да слезем от гърба на нашето животинско естество и тогава се случват най-големите нещастия, които сега изпитваме в живота си. Сега, другата страна на животните - ако знаем техния език, животните се под-чиняват на човека. Ако идете в Индия, има хора, които са научили езика на змиите и те ги гледат и никога не ги хапят. Змията обича много да се привързва. Тя е като котката. После, тя е много жестока. Но тя е музикална. Влияе се от музиката. Ако ѝ пееш, тя слуша. И се привързва. Привързват се най-свирепите животни - тигърът, леопардът. Аз веднъж гледах, един

американец, той носеше една катерица. Тури я на рамото си, пусне я, тя слезне долу, между хората се скрие, крие се под палтото му. Тя постоянно тича, качва се по неговия гръб, той я ръководи. Има пчелари, които пчелите ги обичат тъй, че един пчелар може да извади цяла една пчела навънка, да излезе, около него хора да се съберат, и да ги носи на тялото си. Обичат човека. Всичките тия същества са съединени, че обичат човека. Само трябва да знаят езика им.

Следователно, като ви казвам: изучавайте вашето естество - изучавайте ония животински предразположения, на които трябва разумно да говорите. И ако човек не знае разумно да говори на себе си, той ще се намери в едно голямо противоречие. Защото животните са създадени с думата, със Словото. “И рече Бог” - и стана. Значи, на животинското може само със Словото да влияеш. А като дойдем до човека, там вече казва се: “Да направим човека.” Но за човека, друго нещо влиза в човека, което се различава от творчеството на животинското царство.

Та казвам: Всичкото противоречие сега произтича от туй двояко естество, което ние имаме в себе си. Едно човешко естество, което разбира Божия закон. То е, което прогресира. То е Божественото в нас. А другото е едно естество, което апостол Павел зове “дивата маслина”. То е животинското в нас, или старият човек, или човекът на греха. И всичките пороци, то е животинското вътре в човека. И на човека задача му е дадена да се справи с туй, животинското в себе си. Без него той не може да прогресира. Ти можеш да се освободиш от туй животинско - ще заминеш за другия свят. Трябва да се освободиш от тялото.

Та казвам: При сегашните условия човек трябва да изучава животинското царство. И хората казват: “Той е цяло животно”, като искат на някой човек да му кажат, че не постъпва добре. Значи, няма го човекът. В какво седи човекът? Като дойде в него онова, разумното, то е човешкото.

Та казвам: Животните се кланят на “незнайния Бог”, а човек се кланя на “знайния Бог”. Че кой е “знайният”? Че, Любовта! Вие сега ще четете, ще изучавате, вие още не сте изучили Любовта. Има една човешка любов в света, тя не е човешка, тя е животинска любов. А човешката любов сега започва. Хората сега трябва да се проучват. Ония постоянни и благородни чувства, които се зараждат в човека, те се дължат на човешката любов. Аз сега приемам туй, Божественото, което [Бог] е вдъхнал в човешката душа. Писанието казва: “Бог вдъхна на човека жива душа.” Тази душа е тази Божествена душа. Този, Божественият огън трябва да се запали в човека. И когато се запали, туй е Новият живот! Всеки един живот си има своя една запалка. За пример по какво се различава барутът и динамитът? Запалката на барута е една, а запалката на динамита е друга. Ако запалиш барута, има един взрив. Ако запалиш динамита, има друг взрив. Но запалката на динамита е по-силна, отколкото запалката на барута. Та, зависи сега човек с каква запалка е запален. Всеки един трябва да се стреми да се запали с Божествената запалка у човека.

“Е, нас са ни проповядвали - казвате, - аз разбирам тия работи.” Аз разбирам, разбрани работи са само ония, които аз мога да направя. Не е въпросът само да слушам някой да ми свири. То е когато и аз мога да свиря, зная работите тогава. Зная да свиря тогава. Хубаво. Ако мога да направя нещо, то е знанието. И в живота човек може да живее само тогава, когато знае как да живее. Ще имате пред вид: тия са двете основни понятия, които трябва да легнат. Да разберете много добре човешкото. Човещината тепърва трябва да се проучава. Хората не са проучили човешкото. Всичката тази философия, която развиват, разискват, даже в религията има нещо много животинско. Съвършено трябва да се освободи човек от всичките ония животински представи, които съществуват. Те да се елиминират, трябва да се турят на своето място. Понеже сега животинското в нас, по някой път... не по някой път, а то има господство още. А животинското трябва да се подчини на човешкото. Човек трябва да стане господар. Въпросът е за

господство. Човек трябва да стане господар на животинското си естество в себе си. Не да го унищожи, но да бъде господар на него и да го направлява във всичките посоки. И при това, да бъде един ученик за човешкото, което е Бог - Божественото, в себе си. Да знае как да се ползува.

Павел беше казал там, в края, че Бог, Който презираше времената на невежеството, беше оставил всичките хора да ходят по своите пътища. Обаче сега се проповядва всички да се разкаят и да дойдат в познание на Истината и да тръгнат по Новия Път. (31. ст.) “Защото е отредил ден, в който ще съди вселената праведно, чрез човека, когото е определил.” Под думата “човек” разбира онова, Божественото в нас - то ни съди сега. Туй, което хората наричат съвест, съзнание, то е Божественото - което показва, че пътят, по който вървиш, не е прав. Сега, не говорим какво хората могат да говорят. В нас има едно естество, което показва, че има нещо погрешно в нас, даже погрешки, които другите не ги виждат, а ние ги виждаме. В нас има погрешки, които ние само забелязваме. (32. ст.) “А те, като чуха възкресението на мъртвите”... Всеки човек, който живее в животинското, той е мъртъв. Възкресението, то е човешкото. Някои сега искат да възкръснат. Ти не можеш да възкръснеш, ако в тебе човешкото не вземе надмощие. Някой път хората искат да възкръснат, казват: “Пак със същите тела, които сега имаме?” (Учителят затваря Библията.)

Турете в ход онова, Божественото, което е във вас. Работете върху него. Някои вземат, казват: баща ти да остави малко имане, богатство. Хубаво нещо е, а онези синове, на които баща им нищо не е оставил? Какво трябва да правят? Когато баща ти остави богатство, така, а като не ти е оставил? Ще се стегнеш да работиш.

Във всинца ви Бог е оставил едно богатство, което трябва да разработвате. Това са ония разпределени таланти, които трябва да ги разработите сега. И опасността е само с ония хора, които са лениви, които имат единия талант. Те казват: “Нас не ни трябва много да

работим. Ние не сме от даровитите. Малко знаем, няма какво да работим.”

Та, сега някои питат: “В следущото прераждане какво ще бъда?” В следущото прераждане ще бъдеш пак такъв, какъвто си сега. Преражда се животинското, а ражда се Божественото. И казва Христос: “Ако не се родите изново” - то е човешкото. Щом се прераждаш, то е животното. Като животно, ще се прераждаш хиляди пъти. Като животно, ще се прераждаш, но ако си роден - дето казва “изново да се родиш”, туй е. Ние не сме толкова за прераждането. То е животинско. “Роденото от плътта е плът - казва Христос, - а роденото от Духа е Дух.” Човек, като се роди веднъж от Божественото, той вече не умира. Животинското, понеже умира, то трябва да се превъплотява. А понеже Божественото не умира, ти като се родиш веднъж, продължаваш. Може да изменяш своята форма. Та, туй е по-дълбокото разбиране.

Имайте вяра в онова, което вие носите в себе си. И така Бог ще бъде на ваша страна. Понеже онези, които вярват в онова, което Бог им е дал, благословението е за тях. А онези, които вярват, че сега Господ ще им дава или хората ще им дадат, те са на кривата страна.

(Изведнъж Учителят стана.)

6.05 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота. (Три пъти.)

(На поляната направихме упражненията.)

16-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 5.I.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ТОПЛИНАТА НА ЛЮБОВТА

5 ч сутринта.

(Небето облачно. Времето меко.)

Нарядът.

24-та глава от Деянията на апостолите.

“В начало бе Словото”

Има противоречия в живота лични, семейни, обществени, религиозни и политически. Светът е пълен с противоречия. Там, дето има живот, има противоречия на Земята. Тия противоречия засега не могат да се премахнат. Природата, която е толкова умна, не могла да ги премахне, държи ги. Задава се въпросът: защо е така? Защото е така. Може ли да бъде другояче? Може да бъде. Кога? Някога. Тогава аз ви давам два метода: ако вярвате в това, което е, ще придобиете това, което е; ако вярвате в това, което не е, ще придобиете това, което не е. Сега, защо е така? Защото не може да бъде другояче. Ако вярваш в това, което е, ще придобиеш това, което е. Ако вярваш в това, което не е, ще придобиеш това, което не е. Тъй е. И всички онези, в каквата и област да е, които са се старали да обяснят противоречията, никой не е успял да ги обясни. Обясняват, но и като обяснят нещата, остават такива, каквито са. Обясняват, че някой убил някого. Но това обяснение ни най-малко не помага на убития човек. Убитият човек е убит. Обясняват, че някой човек откраднал пари на някого. Но парите са откраднати, няма ги вече. Сега, противоречия се намират в личния живот. Всеки човек си има свои противоречия. Всичките хора нямат еднакви противоречия. Сега, в живота по-напредналите души обясняват. И кога ти можеш да си обясниш? Онова, което можеш да

си обясниш, е онова, което ти можеш да направиш. Обяснение е само това, което може да направиш в себе си.

Например ти казваш: “Защо злото съществува?” Попитай себе си: защо ти си го допуснал в себе си? Най-първо ти не питай защо злото е в света, но попитай защо злото е вътре в тебе. Щом се запитаеш, постарай се тогава туй зло по някакъв начин да го измениш. Злото от себе си ти не можеш да го изхвърлиш навън. Но да се спреш. Злото е един противник умен, силен и с когото, ако речеш да се бориш, ще видиш, че не е така лесно. Може да кажеш: “Излез си.” - “На кое основание отгоре?” Злото може да ти даде възражение. Злото ще каже: “Че, и аз имам право да живея, както и ти.”

Сега, вземете един процес. Вземете един, който работи със съвременния цимент. Той взема цимента, взема малко вода, разбърква я, направя една каша. И след време направи цял един блок. Ако туриш ръката си в тази каша, и след като се циментира, ти ще се намериш в трудно положение. Ще попиташ: “Защо този човек направи кашата?” Защо той направи кашата, то е негова работа, но питам: защо ти тури ръката в кашата? Ти питаш защо той направил кашата. Той направил кашата за нещо, но ти защо тури ръката в кашата? Той турил вода, турил прах циментен, съединява се, става на блок. Друг пък направил цимента. Взел камъни, които били някъде, че ги пекъл в пещта и направил цимента. Единият разглобява, другият сглобява. Това са техните интереси. Единият продава камъните, които направи на прах - продава цимента. Другият пък, който се научил да съединява, прави блокове. Значи има практическо приложение: вместо да се пренасят големите блокове, пренася се прахът и после сглобяват ги и правят здания. Какви съображения имат? В тия процеси мнозина пострадат. Ръцете на мнозина, които работят цимент, огрубяват. Казвате: защо е така? Учените хора могат да ви разправят, но колкото и да ви разправят, по-вредата на ръцете е повреда. Циментирането на ръцете вие може да го обяснявате, че се е

сгъстил циментът, че се е втвърдил, но работата е, че ръката или кракът не е свободен.

Следователно в живота има положения, при които нещата ти са приятни - туриш крака в кашата. Може да го туриш колкото искаш и може да го извадиш. Но ако дълго време го държиш - десетина часа, след туй ни най-малко не може да дигнеш крака си, както искаш. Следователно всяка една погрешка, още в началото, като я направим, да я поправим. Ако отначало туриш крака в цимента и можеш да го извадиш, ти можеш да се освободиш. Но ако оставиш крака си в този цимент, за да видиш какви ще бъдат резултатите, ти ще се намериш в трудно положение. Пак може да освободиш крака си, но ще бъде много по-мъчно, отколкото първоначално.

Сега мнозина казват: “Защо трябва да правим погрешки?” Ти няма защо да правиш погрешки. Не си оставяй крака в цимента - ще се намериш в трудно положение. Нищо повече. Всяка една ваша мисъл, не я оставяйте да се циментира. Не оставяйте вашето съзнание дълго време, понеже циментира се съзнанието и ще причините вреда на себе си. Следователно нищо не ви коства, няма да ви коства голямо усилие да си извадите крака от цимента, да се отдалечите на 3-4 педи и вие да бъдете свободни.

Та казвам: Трябва да имате една ясна представа, вие по някой път се обърквате с онова, което става в света, което хората правят. Ако вземете една капка вода, не може да потопите света. Една капка вода не може да удави човека, не може да му направи никаква пакост. Тя е толкова приятна, че като падат тия капчици по растенията, всички растения се радват. Но милиони и милиарди капки, събрани на едно място, отдето минат, пакост правят: дървета изкореняват, къщи събарят, хора удавят и какво ли не правят. Тия, миролюбивите капки, които бяха светии, като се съберат на едно място, повличат орталъка. Потоп правят. Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Злото седи в това, че се решили да се явят на едно място, да направят угощение и отдето минат, опустошават.

Сега, това ви го давам като малко обяснение. С него могат да се обяснят и други работи. Ти не се оправдавай. Злото седи в това. Какво трябва да се прави? Казва: не събирай много вода на едно място. Сега, туй е, което става в природата. Ако не се пазиш от водата, ако събереш много вода в организма си, ще се образува водянка. Ще пиеш необходимата вода. Но не задържай водата в себе си. Не се влюбвай в нея. Като дойде, дай ѝ път да си излезе. Нека седи половин-един час. Като остане там, нахалствува. Като се събере водянка, ти ще набъбнеш. Всеки ден започват да ти изваждат по 5-6 килограма вода. Питам: какво ще правиш? Лекарите ще се ползват от тебе. Всеки ден лекарите ще идват със своята помпа и ще изваждат вода. Защо? Защото си се влюбил във водата. Може да обичаш водата, но никога не си позволявай да се влюбваш в нея. Не е позволено. Щом се влюбиш, ще се развратиш. Щом се развратиш, тя ще ти плати така, както тя знае - ще те надува.

Това са обяснения. Това е едно болезнено състояние. Болките, това са аномални състояния, аномални отношения, които хората имат в порядките, които съществуват в природата.

Вие разглеждате живота само от ваше лично гледище. Имате събрани милиони същества и те имат разни отношения. Как ще се поставите? За пример как ще оправдаете човека в неговите постъпки спрямо животните? Или как ще оправдаете хората спрямо техните отношения, които имат едни към други? Не може да се оправдаят. Защото, под думата “оправдание” ето какво разбирам: след като го оправдаеш, не може да подобриш работите. Ти само можеш да направиш една малка услуга. Аз мисля, да оправдаеш някого - да поправиш нещата. То е истинското разбиране. Ако може да поправиш една погрешка, тя е поправена. Но ако само я отстраняваш, погрешката остава погрешка.

Сега, всичките противоречия в света съществуват, че хората не разбират службата на доброто и злото. Ти щом се влюбиш в злото, то ще ти плати както то знае. Няма някой, който вършил любовни

работи със злото... който се е влюбил в злото, той вече знае какви са последствията. Той ще излезе с одрана кожа. Всичко, каквото имаш, ще ти бъде взето до парица, ще бъдеш изпъден навън, че нищо няма да имаш, гол-голеничък ще останеш. Всичко ще ти бъде взето. Казва: “Върви отдето си дошъл.” Злото може да го употребиш, но не се влюбвай в него. По някой път злото е много красиво, мяза на една много красива мома. Очите ѝ тъй светят, че когото погледне, все го изгаря. Срещне някой момък, казва: “Изгори ми сърцето.” Не че тя изгаря сърцето, злото изгаря сърцето, злото гори. Момци има изгорени, моми има изгорени. Майки има изгорени и бащи има изгорени; и приятели има изгорени. И царе, и прости, и сиромаси, и богати, в целия свят навсякъде има изгорени, на общо основание и на пепел са станали.

Казвате: “Какво трябва да се прави?” Едно правило: Не се влюбвай в злото. Никакви любовни работи. Запознайте се, но като дойде до любовни писма, да не ви знае адреса, къде, на коя улица живеете. Като попита за фамилията, нищо не съобщавайте. Ти сам бъди. Нима мислите, ако дойде един вълк и се запознае с овцата и я попита: “Колко деца имаш?” - какви са неговите намерения? Когато някой крадец дойде някъде и пита: “Колко добитък имате? Колко коне, овце, кози, добитък имате? Какви са вратите, хубаво ли са направени?” Но той вече има един план да открадне нещо.

Това са външни неща, за обяснение. Злото е нещо вътрешно. И какво е само по себе си? Никой никога не го обяснява. Когато са попитали един от най-учените в Египет за злото, той само си стиснал устата. Христос, като дошъл до злото, казва: “Не противи се злomu.” Защо? Не противи се. Мини, поздрави и върви. Ако речеш да се бориш, ще си навлечеш беля на главата. И всички сега сте герои, които се борите със злото. Съвременните нещастни герои са, които се борят със злото. Всеки, който се бори със злото, ще остане победен. Не трябва да се борите със злото. Защото предназначението на човека е

да работи с доброто! Нищо повече. Влезте в доброто. Ако дойде за борба, тури доброто, да се бори със злото.

Сега, някой казва: “Не трябва ли да се борим със злото?” Какво ще се бориш със злото? Представете си една модерна армия от 100 000 добре обучени войници, с картечници, въздушни газове, тежка артилерия и какво ли не още, а ти - един прост войник с една кремъклия пушка, турил си я на рамо и си излязъл да се бориш със 100 000 войници. Те ще те пометат така, в един час отгоре, и земята ще разровят отгоре! Какво ще правиш? Хич не ти трябва да се бориш. Вземи си кремъклията пушка и да те няма там, ако си умен човек. Ще кажеш: “Аз ще ида да воювам.” Никакво воюване. Остави тия хора, с тях можеш да работиш и другояче.

Аз сега ви представям само онази външна страна, че злото е нещо силно. Слабият няма какво да се бори със злото. Ако се бориш със злото, ще разрушиш себе си, ако не се бориш със злото, за тебе ще бъде добре. Защото предназначението на човека е не да се бори със злото в света. Борй се с греха, а не със злото. Не оставяй злото да ти стане господар. Щом се бориш, то ще ти стане господар; ти с него не се бори. Познавай злото, без да се запознаваш с него. Аз правя една разлика: познавай злото, без да се познаваш с него.

Сега не искам да остане в ума ви мисълта, че човек трябва да се плаши от злото. Не. Не се борй със злото. Разумното е това. Едно малко 5-годишно дете не трябва да се бори с един юнак 25-годишен, който се е упражнявал на всичкото изкуство. Да излезе това, малкото дете на арената, да се намаже с масло, смешно е това. Той ще го хване, ще го изхвърли от арената. Злото казва: “С дечурлига не се боря. Юнак да дойде.” Никога няма да турят едно дете да се бори с един голям юнак. И по някой път вие ставате смешни, когато искате да се борите със злото. Смешни сте. Една грамадна сила е то. Отстъпете място на големите юнаци, да се борят с него. Умът ти трябва да бъде спокоен.

Второ положение. Вас ви занимава въпросът, искате да знаете защо Господ направил света така. Защо допуснал злото? Оставете този въпрос неразрешен. Има много неща, които може да се обяснят и след като се обяснят нещата, няма да ги разберете. И следователно, ние в сегашния живот трябва да се занимаем с неща, които са близки, които може да разберем и които може да приложим. Тия, трудните въпроси, ще ги оставим за бъдеще. Вие оставете въпросите, които са мъчни, за далечното бъдеще. Някой ви каже, че трябва да победите злото. Има цяла една история за много адепти, които са се борили със злото и са изчезнали от света, изчезнали от Земята. Ако се борим със злото, легнеш някоя вечер и сутринта няма да те намерят никъде. Както когато си в обществената безопасност: дойдат, арестуват те - ни глас, ни слушание. Какво ще правиш? Ако ти сам се бориш с една държава, какво ще постигнеш, когато всички са опълчени против тебе? Представете си едно положение: целият свят е опълчен против тебе, какво ще правиш? Христос казва: “Не противи се злomu.” Но злото си има своя слаба страна. Коя е слабата страна? Злото има само една слаба страна - че злото не може да издържи топлината на Любовта. Единствената слаба страна е тази. Щом му припари топлината на Любовта, не може да издържи. Там е. Нищо друго. Единственото нещо, което може да ви пази от злото, то е топлината на Любовта. Единственият шлем, щит, който може да си турите. Друго нищо. Ама добре да живееш, добре да се отнасяш, това-онова, всичко друго може да употребите, но единственото нещо, на което може да разчитате, е да имате най-малката топлина на Любовта, която да припари злото. То се пази от тази топлина като от чума. Като усети тази топлина, то се пази от нея. Злото усеща, че в света има само един неприятел. Топлината на Любовта за злото е най-големият неприятел. Пари, гори, топи всичко.

Някои от вас може да кажете: “Как ще го разберем?” Не зная как, трябва да го разберете. Слушайте го, не го разбирайте. Защото как ще разберете? Вие ще се намерите пак в едно противоречие. Как трябва

да запазим топлината на Любовта? Цяла една философия е. В окултната наука има ред такива правила. Ред правила има, но са толкова сложни тия правила, че всеки, който се занимава с тях, ще осиромашее. Какви ли не правила. То е много проста работа. Не мисли за това, което не разбираш. Нищо повече! Или другояче казано: Не носи това, което не можеш да носиш. Не мисли това, което не разбираш и не носи това, което не можеш да носиш. Никой не може да те застави да носиш това, което не можеш да носиш.

Някои си турят на ума, казват: “Как да спасим света?” Оставете тази работа, как да се спаси светът. Това не е за тебе, как да се спаси светът. Спасяването на света не е за тебе. Защото ти не си единствен. За спасяването на света има други, които се грижат. Философски изяснявам. Сега ние не се занимаваме със сегашния ред на нещата. Не се занимаваме със сегашното ваше състояние. Че ти си бил нещастен, то е твоя работа.

(*Един брат пита нещо*). Слушай, Игнате, ако си умен и ме слушаш, ще мълчиш. Ако си умен, сега ще мълчиш. И ще бъдеш тъй добър да мълчиш. Ако можеш да поправиш света, ще те похваля. Излез да го поправиш. Само да говориш оттам е безпредметно. Нито аз поправам света оттук. Аз не изяснявам, аз само казвам противоречията. В твой ум се раждат противоречия, още 1000 години ще минат и няма да има разрешение на този въпрос. Аз говоря за тебе, което можеш да направиш. Ти се остави с подобрението на хората. Въпросът е само за себе си. Бих ти казал нещо, но търпи. Сега ще направиш една погрешка - ако говориш, ще направиш погрешка и тогава ще навредиш на себе си. Нали ти казах онзи ден какво трябва да правиш. Като знаеш за една минута какво трябва да направиш, приложи същото правило. Аз не казвам, че онова, което в твой ум се подига, не е право. Но в твой ум се подига един въпрос, който след хиляди години ще има едно малко разрешение. Този въпрос не само в тебе се подига. Сега може ли да ми кажеш кои са подбудителните причини да говориш? Защо трябва да говориш, а не да мълчиш? (...)

Никакви обяснения. Боли те ръката, защо? Защото те боли ръката. Ти охкаш, какво ще обясниш? Значи, кожата не е такава, каквато трябва да бъде. Ядеш хубаво ядене, приятно ти е, весел си, защо? Защото ядеш. Какво ще обясняваш? Ако ми обясняваш как се е готвило, за тебе е много добре да ядеш, но за онова, което ядеш, ни най-малко не е добро. Сега, ето къде ще направиш една погрешка. Ти ще драснеш своята кибритена клечка, ще запалиш огъня и тогава ти сам ще бягаш от огъня. Ти ще запалиш плевника и ще бягаш. Аз бих желал, като запалиш плевника, сам да стоиш, да издържаш на огъня. Щом не можеш да стоиш, не пали плевника. Ще запалиш огъня, после ще излезеш навън, ще кажеш: "Другите да горят." Да бягат и те.

Това не е философия, това не е ограничение на мисълта, ние сами се ограничаваме. Ще се образува кадеж, дим, ти не можеш да дишаш, ще изгубиш съзнанието си. Нито пък сега задачата е да разрешиш тия погрешки, които сега съществуват. Да кажем, днешното общество, дотам, додето е дошло, всичките хора си имат свои погрешки. Мъчна работа е да се изправят. Не е един, не са двама, това са милиони общества, това са държави. Всички съзнават, че има ред, закони, религия. Има нещо криво. Но нещата не може да се изправят. Тъй, както хората практически схващат, даже най-идеалната държава, най-големите философи дойдат донякъде, усещат, че не може да се оправят нещата в дадения случай. За бъдеще възможно е да се оправи.

Съществува и сега един оправен свят. Ако искаш, може да те заведе в този свят, дето живеят хората както ти искаш, но не е тук, на Земята. Ако искаш, още утре ще ти дам билет, но ще трябва да се съблечеш от туй, което имаш сега. Сега искам да ме разбереш добре. Похвалявам желанието, че искаш да научиш нещо, добро е, но не е навреме. Че искаш да ядеш, ни най-малко не ти правя забележка. Но, че искаш да ядеш не навреме - погрешката е там. Чакай след 4-5 часа, да се опече питата, сега нищо за ядене няма. На мене ми е много по-приятно да живея в този, уредения свят. Аз правя усилие да живея в

този свят между хората. Един ден, когато искам да оправя света, ще го напусна, ще си замина, нищо повече.

Ако паса говедата и мисля, че ще станат философи, тя е празна работа. Ще хвърля тоягата, ще ги оставя свободни. Говедата не се нуждаят от говедар. То е наше разбиране. Понеже наш интерес е да пасем тия говеда, за да ги използваме. Ако искаш говедата да бъдат свободни, нека говедарят да си иде, да пусне говедата да бъдат свободни. Сега всеки иска да стане един говедар, нищо повече. Нямам нищо против говедарите. Но говедарят никога няма да направи говедата да станат хора като него. Туй е, което аз зная. Вие както искате може да вярвате. Аз зная, че ако аз съм говедар, никога няма да направя говедата философи. Но не бих се цанил за говедар, и да искат да ме цанят. Ще кажа: Всичко мога да стана, но за говедар намерете си някой друг човек. Тия говеда сами могат да си ходят, няма да ги уча как да пасат. Те сами ще пасат. И сами знаят как да пият вода. Те знаят и между себе си как да се отнасят. Няма да ги уча. Те знаят как да се отнасят помежду си.

Сега ти си поставен пред злото. Ако имаш топлината на Любовта, стой; ако нямаш тази топлина на Любовта, плюй си на краката, бягай. Ако не бягаш, злото ще те спити така, както не си помислювал. Нищо не говори сега. Ти искаш да говориш, ти си подигаш веждите. Подигането на веждите аз зная какво значи. Ти не ги подигаш, твоите вежди, друг ги подига, твоите вежди. Нещо бълби в тебе - ти не си това. Помни го това.

Сега, има неща, които аз мисля, казвах: “Той не е съгласен с мене.” Аз не искам да бъда в съгласие с никого, нито искам хората да бъдат в съгласие с мене. Аз желая всички хора да бъдат в съгласие с природата. Аз седя и да искам всичките хора да седят; аз спя и да искам всичките хора да спят. Може някои, като им дойде времето да спят, да спят. Може да спят, като им дойде времето. И като им дойде времето да станат, може да станат. Казвам: Туй, което е Игнат, всички

имате такова разположение, като Игната. В дадения случай всички сте Игнат. Игнат значи: всички може да се запалите.

Злото и доброто в света са мъчни за разбиране. Аз ще ви дам един пример. Ако имате 10 момци при една красива мома и 10-те се влюбят в нея, то ще имате ужасна борба, кой да има тази мома на свое разположение. Ако тя е мома на злото, тя ще ги направи дарпелишан. Всеки има желание да я обсеби, да я има за себе си. Всички на може да я имат. Тогава какво ще стане? Който е най-силен. Туй не е само между момците. Ако между 10 моми турите един момък, ще имате същия резултат. Ако вземете 10 души гладни хора и им дадете един хляб, ще има такава караница за този хляб и ще го вземе най-силният. И за сегашното състояние на хората казвам: Отстъпи! Но да отстъпиш подразбира хора, които са се подигнали, които разбират законите. Ако разбираш закона, ще кажеш: “Моят живот не е обоснован от един самун хляб. Има един хляб, не е за мен. Аз имам хляб на друго място. Вие може да делите хляба, аз няма да го деля.”

Та сега, искам в твоя ум да остане едно приятелско чувство, ни най-малко не искам да те апострофирам, нито да ти кажа, че това, което мислиш, не е на мястото. То е на мястото, но казвам: Когато иде тренът по релсите, отстрани се от пътя, да мине той. Не стой на пътя. Като мине тренът, пак може да се изправиш на релсите, но като дойде вторият трен, отдалечавай се от тях. Има време, когато трябва да се отдалечаваш от злото. Затуй именно всички трябва да проучавате закона на Любовта, за да може да се ползвате от онази топлина, която трябва да имате.

Знание сега трябва в света. Сегашните хора много малко знание имат. Имат знание, което е чисто механическо. Хубаво е туй знание, но с туй знание само една трета от живота се поправя. Две трети остават непоправени.

Сега ние ще се обърнем към апостол Павел. Хванали го евреите в храма, за един въпрос: какво подбуди апостол Павел? Защо трябва да проповядва едно Ново Учение? Сега разглеждам въпроса: той влиза в

света като новатор на Новото Учение на Христа. При това, още не беше се освободил от ония заблуждения на еврейството. Искане да иде в храма да се очисти, като че само в Ерусалимския храм може да се избави. Онзи Учител, Който поддържаше Учението, като Го попитаха: “На тази ли гора или в Ерусалим трябва да се по-кланяме?”, казва: “Нито на тази гора, нито в Ерусалим. “Бог е Дух и който Му се кланя, в Дух и Истина да Му се кланя.” Апостол Павел забрави, че трябва да се покланя в Дух и Истина, и при това отиде в Ерусалим, да се поклони. Малко политика има тук - да привлече тия евреи към християнството, да възприемат Новото Учение. Обаче те го хванаха и - хайде в затвора. Казват: “Опетни нашия храм.” Казва: “Честити Феликсе, понеже си устроил нашия живот меко и гладко, с благодарност се обръщам към тебе.” Апостол Павел засяга от друга страна въпроса. Той знае, че е запознат с еврейското учение и най-после въпросът се свежда към това, че Феликс в края на краищата иска да го пусне, но за това очаква апостол Павел да му даде пари за откуп. Понеже апостол Павел нямал достатъчно пари, той го оставил в затвора, за да угоди на евреите.

Питам сега: Вас какво ви интересува да ви разправам работи, които са станали преди близо 2000 години? Какво отношение имат тия събития с нашето положение сега? Може да се спорим сега: апостол Павел не можеше ли другояче да постъпи? Можеше. Защо тогава? Негова работа. Ами този съдия не можеше ли да го пусне? Можеше. Но човекът иска пари. После го вика няколко пъти. - “Хубаво е вашето Учение, но днешните условия... То не може така. Не може да се реформира светът.” Апостол Павел казва: хората тъй ще живеят. Възможно е един ден, но сега не може.

Ние сега като апостол Павел имаме някаква нова идея и след 2000 години тези идеи да са на място. Сега хората казват: “Те са празни работи.” Не че са празни работи, светът не е готов да приеме. Даже апостол Павел не беше готов да има това разбиране. Той не можеше

да се освободи от тия навици на еврейството. Имаше желание да иде в Ерусалим, както сега отиват на хаджилък.

Да се повърнем към онова, което е съществено. Каква е целта на един лист, който е поставен на едно дърво? Целта на листа не е да регулира живота на цялото дърво, то си има своя функция, през него растението диша. Но туй дърво не се нуждае само от един лист. То има десетки хиляди листа и, съединени всичките листа, чрез тях диша дървото. Ако всичките листа паднат и остане само един лист, туй дърво ще изсъхне. Значи, всичките наши идеи, всяко чувство не трябва да остане само. Ако в тебе остане само едно чувство и мислиш, че с него ще направиш нещо, то е изгубена работа. У тебе всички твои чувства, всички твои мисли трябва да бъдат в съгласие с целокупния живот, в който трябва да пребъдваш в дадения случай.

Сега лично трябва да разберете. Вие най-първо да разберете вашето лично място като лист и след туй ще изучавате другото. Ако си един лист, един ден ще се превърнете на клонче и ще изучавате закона на клончето. След туй ще се превърнете на клон и ще изучавате закона на клона. Ще се превърнете на дънер и ще изучавате законите на дънера, ще разберете дънера. И когато станете цяло дърво, и тогава ще имате ясна представа за всичките функции. Тогава ще имате ясна представа как може да се подобри цялото дърво. Всичките процеси, които стават в дървото, ще знаете. Листата знаят много малко. Клончетата знаят още повече. Големият клон знае още по-много. И дънерът знае, а пък цялото дърво, което съдържа и корените и клоните, то разбира вече всичко онова, от което дървото се нуждае.

Ти си българин сега, съгласен съм. След като умреш, какво ще остане от тебе? Казвам: Като българин да живееш, то е като лист да живееш. След като листът падне от дървото, вятърът го носи и той изсъхва. Как ще разбереш живота сега? Значи, ако си българин, англичанин, казва: “Като англичанин трябва да живея.” Аз казвам: Като човек трябва да живееш! Хубаво, как се живее като човек? Като

човек значи да мислиш, да бъдеш в съгласие с природата, не с порядките на хората. С тях може да бъдеш в разногласие, но с порядките на живата природа всеки един от вас трябва да бъде в съгласие. И следователно противоречието може да се роди в света от злото, което съществува. Да допуснем, че имаш един баща, който ти оставил един дълг от 10 милиона, и вие да сте отговорни. Но баща ви не ви е оставил никакво имущество. Казва: синът да го изплати. Какво ще правите? Десет милиона така лесно ли се плащат? И тогава много синове има, които се отричат от баща си, казват: “Не искам нищо от баща си.” По сегашния закон синът казва: “Отказвам се от баща си, от всяко наследство”, следователно отхвърля от себе си всяко задължение. Ако вземе най-малкото наследство, ще се ангажира 10 милиона да плаща.

Та казвам: Ако имате дългове, отречете се от вашите бащи. И мен ме питат: “Какво трябва да правим сега?” Отречете се от вашите бащи. И може целия живот да посветите. Дали ще изплатите дълга, то е друг въпрос. При най-щастлив случай може да вземете 10 пъти лотариен билет и всеки път билетът ви да печели по един милион. Та, в 10 тегления, при най-щастливия случай, може да си изплатите дълга. То е извънредно положение. А при обикновените случаи, ако човек така работи, частно, за да изплати, то е почти невъзможно при сегашните порядки на нещата да изплати 10 милиона лева.

Обаче по закона на Любовта е възможно. Онзи, на когото дължиш, все-таки е един банкерин. Има един случай другояче да се изплатиш. Този банкерин има дъщеря. Ти си момък отличен, много умен. Като те погледне, като те види бащата, казва: “Ще уредим тази работа.” Вижда, че може да му станеш зет. Ще каже: “Имам един план, ако се съгласиш, тия пари лесно може да платиш.” Един ден ще ти предложи една от дъщерите си; какво ще кажеш? Дъщерята за него е полица, която ти подписваш. Той ти казва тъй: “Ще подпишеш, че тази полица някога ще платиш.” Условието е: ако живееш добре с дъщеря му и се отнасяш добре с нея, тия пари той никак няма да ги

търси. Но ако направиш към дъщеря му най-малката погрешка, полица ще има, веднага ще трябва да ги платиш. Гаранционна полица е това. Значи, ще зависи от твоето благоразумие, от твоята предвидливост. Ако ти живееш добре с неговата дъщеря, няма глава да те боли.

В природата почти е същият закон. Ние всички имаме една полица от 10 милиона лева. И дотолкоз, доколкото ние живеем съобразно законите на природата, не ни държи отговорни. Като направим една малка погрешка, изведнъж - полицата. Казва: “Дъщеря ми.”

Сега, не искам да ви давам директиви. За бъдеще вие може да разрешите вашия живот както искате. Вие може да вярвате както искате. То е ваша работа. Сега ние вървим по един път. Ние сме дошли до един път, дето заедно вървим. Ще дойде време и вие ще тръгнете по една посока и ще си кажем: “Сбогом, сбогом.” Като останете сами, ще разрешите въпроса както искате. Нали сте виждали ята? Най-първо има птица, която ги води. Казва: води ги онази. Когато тази птица остане сама, кой ще я води? Ще плюе на краката си, тя сама трябва да знае пътя. Не само трябва да я водят другите хора. Хубаво е, то е улеснение на труда, но като останеш сам, трябва да знаеш как да хванеш своя път. Като останете сами, трябва да знаете с хората как да живеете. Но и като останем сами, трябва да знаеш сам как трябва да хвъркаш. Сега, като останете сами, да мислите; и тогава сами ще си турите закон. Пътя сами ще научите. Няма какво да питате. Вие сами ще търсите своето щастие. Сега, като сте с ятото заедно, вие ще се съобразявате със законите на ятото. Всичките по-силни по-напред да вървят, да ръководят. По-слабите - отподире. Ще си помагате едни на други.

Сега, не трябва да слизаме на физическото поле. Аз считам, че на физическото поле са двама души, когато се спорят. Двама търговци се спорят за вземане-даване. То е на физическото поле. Двама учени хора се спорят, занимават се с една теория - еволюционната теория.

Спорят се коя е по-права. Двама социолози може да се спорят. Двама религиозни хора може да се спорят. Дето има спор, нищо не се постига.

Кой е на правата страна? Кой има правото? Или другояче казано: Кого да хванем на работа? Казвам: Здравият е, който може да работи. Който не може да работи, не го турям на работа. Болния тури в болницата, да оздравее този човек. Който е здрав, тури го на работа по свобода. Кажи: това и това. И го остави свободен. Втория ден и той да бъде доволен, и ти. Ако е той болен, на работа не го туряй. Сега, законът е: Ония способности и мисли, с които можеш да работиш, които са силни, работи с тях. Не работи с най-слабите си мисли. Тях остави да укрепнат. Работи с най-силните си мисли, с най-силните си чувства. Работи тъй, както знаеш. Какво има да разправам на един художник или на един цигулар, или на един борец? Те си имат учители. Всичките борци имат свои учители, всичките художници имат свои учители, всичките музиканти имат свои учители. Във всичките области на живота всичките хора са имали учители. Няма някой, който да не е имал учител. И най-после, като се научи, и той стане учител на себе си.

Та казвам: Ние се приближаваме. Ето аз как разглеждам въпроса. Кое е важното сега? Представете си, че всички ние сме в едно здание, най-първо въздух има достатъчно за всички. Сто души сме в туй здание херметически затворени. Един ден започва да става лошо на тия хора, започва да се вие свят, да припадат. Не че от неядене, но от липса на въздух. Ще дадат хляб, вода - трябва чист въздух. Единственото нещо: трябва чист въздух. Казва: "Трябва да се търпи." С търпение работа не става. Единственото нещо е да излезете от този замък навън, да излезете от тези ограничителните условия, за да се спаси животът ви. Да се отвори някъде дупка, да нахлуе чист въздух. Като влезе чистият въздух, всички ще се освежат. Като влезе този, чистият въздух, ще се освободите. Туй безпокойство, което всичките хора имат, показва, че въздухът не е чист. Голямо безпокойство има

вътре във всинца ви. Ние за едно се безпокоим, за второ, за трето. То е привидно така. Има нещо, което липсва на хората. Туй, което липсва, трябва да се даде. Кое липсва? На хората им липсва чист въздух, топлина им липсва. С топлината свързвам чистия въздух. За мене чистият въздух носи чисти мисли - няма противоречие.

Един човек рисува. Казвам: Хубаво направи. Някой не рисува. Може никога да не се примесе в неговото рисуване. Като погледне, някой казва: “Не ми харесва.” Какво трябва да кажа на този? Казвам: “Има нещо в твоята картина, което не е вярно - гледай да го поправиш.” Дойде един, казва: “Не е вярно”, трети, четвърти, пети. Но да обяснят, сега. Отде ще знае дали е вярно или невярно? Отивам при общаря, направил ми обуца, стискат ме. Казвам: “Не ти е направена добре обувката.” Калъпът на моя крак не става. Не че той не е майстор. Друг може да я тури, мене не ми е по мярката на крака, но за моя крак не е. Някои идеи може да са по моя крак, но в дадения случай тя обуца не са за мене. Значи има специфично отношение. Този общар, той на мене да ми разправя, че той правел много хубави обуца, че всичките хора са доволни. Аз съм съгласен, но казвам: Направи и на мене обуца, и аз да съм доволен. Ако на мене направиш добри обуца, разбирам, но хубавите обуца на другите ни най-малко няма да ме ползват. Нито моите обуца ще ползват другите хора.

Сега, като ви говоря, аз ви кроя обуца. Ето, на Игнат не му стават обувката. Обувката, които направих, не му стават. Да чака. Аз може да ги поправя. Ще видя къде е погрешката. Ще направя едни обуца за него. Сега не може калъп да намеря. Трябва да се намери, да се поправят обувката. Краката на всички хора не са еднакви. Всички нямате еднакви разбирания. Той ще прави за себе си и вие ще правите за вас. Специфично всеки един от вас трябва да има хубави обуца на крака си, тъй, да сте доволни. То е правото положение.

Сега, другото положение. Ще му кажа с какви чорапи: с копринени, с памучни или дебели вълнени. Ако направя обувката за

тънки копринени чорапи и ако обущеш обувката с копринени чорапи, отлично можеш да ходиш. Но ако туриш дебели вълнени чорапи, ще те стискат. Ако носиш вълнени чорапи, ще ти скроя обувката за вълнени чорапи. Аз ще го питам: С какви чорапи ще носиш обувката?

Та, някой път зависи от вашите чорапи. Казва: “Охлузили ми се краката.” Казвам: С какви чорапи ги носиш? - “С вълнени.” Те не са направени да ги носиш с вълнени чорапи, с копринени [чорапи да ги носиш] са направени. Някой казва: “Много са халтави обувката.” Казвам: Те са направени да ги носиш с вълнени чорапи. Да се разберем. То е правото. Аз тъй правя обувката: за копринени или за вълнени чорапи. Направените обувка за копринени чорапи са за копринени чорапи. Направените обувка за вълнени чорапи са за вълнени чорапи. Казвам: Вие трябва да имате правилни възгледи. Те съществуват. Вие имате правилни възгледи във вас.

Бих ви казал, разрешението в света е: Обичайте Бога! Вие ще кажете: “Де да Го намерим?” Аз ще ви кажа де да Го намерите. Намерете в света най-добрия, най-съвършения човек - той е най-близо до Господа. Тръгнете по света и го търсете. Аз не ви казвам къде да го намерите. Намерете в света най-умния, най-добрия и най-любящия човек. И като ви хареса, останете при него. Той ще ви каже къде е Господ. Ако този, най-добрия човек не може да го намерите, тогава положе-нието се влошава.

Или, да обясня: вие искате обувка - намерете най-добрия майстор. Ако намерите обикновен майстор, той ще направи обикновени обувка. Намерете най-добрия майстор на обувка, той ще ви направи обувка и вие ще бъдете доволни. Или искате дрехи - намерете най-добрия майстор на дрехи и той ще ви скрои. Ако искате да намерите Бога, намерете най-умния човек в света. И ако не сте го намерили, търсете го.

Тогава ще ме запитате тъй: “Как ще знаем дали този човек е най-умният или не е?” Аз ще ви дам едно малко обяснение. Вие имате 100 свещи, които носите със себе си. Запалите една свещ, не можете да

четете. Загасете я, оставете я настрана. Запалете втора, трета свещ. Свещта, при която може да четете най-добре, дръжте тази свещ. Тя е последната. Свещта, с която може да четете и да разберете всички неща, да ви са ясни, дръжте тази свещ. Всички ония свещи оставете настрана. Следователно дръжте се за онези ваши мисли, онези ваши чувства, които хвърлят светлина върху целия ваш живот. Онази ваша мисъл, която дава сила за вашия живот, дръжте се за нея. Всеки един от вас има по една силна мисъл, в която всички други мисли се обединяват. Една мисъл, около която всички други мисли се организират. Тя е като дънер. Вие имате едно чувство, около което всички други чувства се организират. Имате постъпка, около която всички постъпки се организират. Дръжте най-силната мисъл, дръжте най-силното чувство, дръжте най-силната постъпка. Около тях се дръжте. Около най-хубавата мисъл, най-доброто ви чувство и около най-добрата ви постъпка се организират всички ваши мисли, всички ваши чувства и ваши постъпки.

Та казвам: Ако всички ние бихме обичали Бога, въпросът ще се разреши. Ако имаме еднакво понятие за Бога, въпросът лесно ще се разреши. Всички страдаме от един недоимък вътре в света. Човек може да диша, но има един слаб организъм, не може да вземе достатъчно въздух, който да му пречисти кръвта. Ще има един малък дефект. Той може да се храни, но стомахът не може да смели храната. Става едно неправилно храносмилане. И след туй, въпреки всички негови усилия, той се усеща някой път неразположен духом, виждат му се нещата мъчни, противоречия има, и т.н. Има вътрешно субективно схващане.

Някой път нас хората ни са много приятни, някой път не ни са приятни. То е вътрешно субективно схващане. Но всеки един човек, който в дадения случай ви помага, може да ви бъде приятел. Всеки човек, който работи за вашето добро, той ви е приятел. Всеки човек, който работи за себе си и не работи за вашето добро, не ви е приятел. Законът е такъв. Всеки човек, който работи съзнателно за вашето

добро, не може да не ви е приятен. Той никога с нищо не може да ви обиди; той нищо не иска. Когато вие се подигате, когато вие напредвате в науката, той се радва на това. Той ви поощрява. Той ви насърчава и ви помага. Този човек вие не може да не го обичате. Той в нищо няма да ви ограничи. На всяко ваше добро предприятие, каквото и да предприемете, той ще го одобри, ще каже: “Съгласен съм, предприемете.” Никога няма да ви обезсърчи, да каже: “С тази работа не се занимавам.”

Сега, разберете ме. Всички ония хора, които работят за нашето добро, ние ги обичаме. И всички ония хора, които не работят за нас, ние имаме особено мене-ние, не може да ги обичаме. Когато се усъмним, че някои хора не работят за нас, тогава се заражда противоречие. Казва: “Трябва да се подчиним, трябва да се покоряваме.” Аз тъй разбирам. Каквото и да е, ако искате един човек да ви обича, работете за неговото добро. Нищо повече. Ако иска аз да го обичам, той трябва да работи за моето добро. Не може да има изключение в това. Не може да не ви обичат хората, ако сте работили за тяхното добро. Един ден може да минавате и щом узнаят, че не сте работили за тяхното добро, веднага ще изменят мнението си за вас.

И Писанието казва: “Ако изпълните Волята Божия, ако обичате Бога, не може Бог да не ви обича.” И обратното: Бог знае, че ние не може да не Го обичаме, понеже Бог работи за нашето добро. Следователно, когато и да е, един ден ще Го обичаме. В света не съществува такъв закон да не обичаш този, който те обича. И един ден всички ще обичаме Бога, понеже и Той ни обича и работи за нас. Някои съзнават, някои не съзнават; има причини за това. И един ден аз съзнавам, че нашата любов към Бога ще се възроди, тя няма да бъде отвлечена и тогава тази любов към Бога ще се прояви. Ние ще се обичаме.

Първото нещо: Когато познаем Бога, ще обичаме всичките хора, понеже ще видим, че Бог живее в тях. Когато един ден съзнаем, че Бог ни обича, и ние ще обичаме другите по-нискостоящите от нас,

понеже Бог и в тях работи. И един ден цялата природа, всичко онова около нас ще ни стане обично. Аз разбирам Божественото. Човешкото ще ни стане обично, но в туй ще видим Бога. Тогава в нас ще се роди онази радост и няма да има противоречие. Дойде някой човек при тебе, ти си богат, той се нуждае от помощ - ти ще му помогнеш. Той е болен, ти имаш знание - ще повърнеш здравето му. Умряла жената, умрял синът - ще повърнеш сина му. Той е затворен в затвора - ще го извадиш.

Питам: Ако имаш тази сила, който и да дойде, няма ли да поправите живота? На всички ще може да помагате, да освобождавате. С мисълта може да си служите. Може да упражните вашата мисъл. Вие не сте я упражнявали. Като срещнеш някой стражар, трябва да знаеш праведник ли е [този, когото води,] или не е. Щом е праведник, ще кажеш мислено: “Пуснете го.” И те ще го пуснат.

Игнате, в тебе има нещо, което искаш, то е мъчна работа, не е лесна работа. В миналото един учител учил един ученик, че като го срещне мечка, да си концентрира мисълта, да ѝ каже да се махне от пътя и да не се бои. Иде една голяма мечка насреща му, той се концентрирал, но видял, че тази работа с мисъл няма да стане. Казал: “Чакай да се кача на крушата, че отгоре да мисля.” И той умен. Като не разбрал закона, качил се на крушата. Защото тази мечка, ако не можеш да я върнеш от един километър, твоята мисъл не е силна. Щом останат десетина метра, тя приближава, може да се нахвърли върху тебе. Казвам: Твоята мисъл не е достатъчно силна.

И ние не сме достатъчно силни да бъдем проводници на Божията Любов. След като проповядвам, аз гледам, някои има, казват: “Какво седнал да разправя тия работи?” Човекът мисли, че го забавлявам. Казва: “Какво ми говори така? Хляб, хляб!” Дали аз проповядвам или не, аз проповядвам, но той хляб турга. Ни най-малко като проповядвам, не оправям света. След като проповядвам, хората ще ядат. И след като проповядвам за Царството Божие, пак ще боледуват.

След като проповядвам, хиляди хора има в затворите. Че има несправедливост - при всичкото казване, хората са затворени в затворите. Какво трябва да се прави, кажете? Аз може да пусна всичките хора, но трябва да запаля цялата Земя. Аз може да освободя всичките на Земята, но трябва да изгори всичко - нищо повече. И съдии, и попове, всичко, и аз с тях, да се освободят всичките, да няма никакъв закон. Какъв ще бъде животът, ако се прекара през огън, кажете ми? Какви ще бъдем ние? Опасността е там, че всички няма да се стопите, няма да изгорите. Аз искам всички да се стопите, да не изгорите. Сега хората не са дошли дотам. Следователно чакаме един ден, когато светът ще се стопи, без да изгаря.

Едно учение, което ще те стопи, то е правилно учение. Онова учение, което ще те изгори, да станеш на пепел, то не е право. Да се пречисти и да остане само онова злато, сребро. Така разбирам едно учение. Да намериш правилните от-ношения, които съществуват между всички хора. Правото отношение в умствено отношение с всичките хора, в духовно отношение и на физическото поле, и в Божествения свят, и в духовния свят. Правото учение е това, което може да те примири с всичките хора, където и да са те.

Вие говорите за Бога. Но ви казвам: Обичайте Бога, за Него мислете, както Той мисли. Всичките страдания, всичките въздишки са пред Него. Той гледа и чака, Той вижда страданията на хората. Помага на всичките и не ги оставя. Онзи, който е в затвора, и на него помага. На стражаря казва: "Поосвободи го. Не го измъчвай." На всички дава тия упътвания, как трябва да постъпи. На съдията казва: "Не го съди толкова строго, бъди снизходителен." На учителя казва: "По-добре преподавай." На слугата казва: "Потърпи." На всички дава съвет и учи хората. На съдията казва как да бъде съдия; на слугата казва как да бъде слуга. Казва: "Ти слуга всякога няма да бъдеш. Сега временно си." На слабия казва: "Ти слаб всякога няма да бъдеш, малко потърпи, сега другояче не може."

Бог създал света и като мислил през цялата вечност, създал един план и Той реализира Своя план. Един ден Той ще доведе всички в съгласие. Един ден всички вие от Небето и от Земята ще се съберете на едно място. И ангели, и дяволи ще се съберете и ще седите. Пред Бога няма да има ни ангели, ни дяволи. Кога? Някога.

Ще кажете тъй: “Има един Бог в света, Който може да примири всичките противоречия, да направи всичките хора щастливи, но всички трябва да бъдем при Него и да мислим както Той мисли и да започнем да постъпваме тъй, както Той постъпва.” Сега всички искате да знаете кога ще бъде. Когато може да стане, тогава. Сега всеки един от вас ще работи доколкото Господ му говори. Да бъдем верни - каквото Господ каже, направи го. Казва на стражаря: “Не мъчи този човек. Не го мъчи.” На съдията казва: “Не осъждай този човек.” На слугата казва: “Добре слугувай.” На жената, на детето, каквото каже Господ, направи го. То е важно. Другите неща, всичките тия противоречия, Господ ще ги поправи. Господ казва: “Ти ще вървиш, Аз съм взел всичко предвид, не бой се.” Някой казва: “Обесиха онзи” - “На този, когото обесиха, ще дам по-хубаво тяло и по-щастлив живот.” - “Онзи убиха на бойното поле.” - “И него ще възнаградя. Ще премахна всичките страдания, ще улесня живота, ще го направя по-добър, отколкото сега.” Какво има да кажете на туй? Каква е цаката на туй?

(Към Игната:) При мене после ела сам. Аз искам, като влезеш в моята стая, да влезнеш сам, да не влезнат всичките тия, няма да се разберем.

И сега мъчнотията е, че много сте на едно място и всички имате различни разбирания. Не мислете, че аз не зная. Нито един от вас не схваща моите възгледи. Някои мислите, че сте в съгласие с мене. Аз ви разбирам, вие сте в съгласие със себе си. С мене още не сте в съгласие. Аз не се заблуждавам. Казва: “Каквото каже Учителят, слушам.” На такава динена кора не стъпвам, нито искам да ви поставя

на изкушение. Не искам да ви поставя на един изпит, който не може да издържите.

Една жена казва, че обича мъжа си. Казва ѝ той: “Иди, хвърли се в реката.” Тя тръгнала към реката да се дави, че като наближава, казва: “Кажи да не се удавя.” Не. Това не е обич. Пък и от негова страна не е хубаво, ако тя го обича, той да я кара да се хвърли във водата. То е само приказката такава. Тя като иде до края, той иска да види дали ще се хвърли, тя се обръща, да ѝ каже да не се хвърля. Кажете: казал ли е той да се хвърли или не? Досега имали ли сте случай да е казал някой на жена си, за да му докаже, че го обича, да се хвърли в реката? Онзи, който е създал приказката, поставил така.

Сега, да се повърнем. Следователно в живота е важна любовта към Бога. Докато човек не осъзнае туй вътре в себе си, той не може да бъде полезен ни на себе си, ни на другите. То е закон. Човек, докато не съзнае Божествената Любов, не може да бъде полезен ни на себе си, ни на другите. Може да бъде полезен, но някога ще причини по-голяма пакост, по-голяма вреда, отколкото полза. Сега аз виждам всичките блага, които съществуват в света. Но ви казвам, сега далече някъде в океана, аз виждам един параход, който потъва. Аз го виждам и не може да му помогна. Този параход дава сигнал, и онези, които ще дойдат да му помогнат, дали ще го намерят? Виждам, вика за помощ. Казват: “Що Господ да не пратца ангели да го спасят?” Те са тръгнали по морето не по Волята Божия, не ги е пратил Господ там, те са тръгнали по свои търговски сделки. И понеже не са взели всички предпазителни мерки, да бъде здрав параходът, пропуснали нещо и след една голяма буря потъва параходът. Вие ще попитате: “На кое място е сега?” Може ли да проверите на кое място е? Трябва да виждате. Тъй, както ви говоря, има нещо, което вие може да проверите. Казвам: Този параход е някъде из Индийски океан, дава сигнали, но потъва. Къде е потънал, никой не знае. Как ще проверите дали е потънал? Изгубил се. Но нещо може да проверите. Казвам ви тъй: ето един параход в Индийски океан, който сега в еди-колко си

часа дава такъв сигнал. Отивате на парахода, избавяте пътниците. И самия параход избавяте. Тъй може да проверите. И вест-ниците пишат за това. Ще кажете: “Каквото каже нашият Учител, е вярно.” Туй, което казвам за този параход, вестниците не може да пишат. Следователно има нещо, което трябва да проверите. Утре ще пишат вестниците. Не само това, но казвам: Този параход е от 12 000 тона, толкоз матроси, виждам капитанина, виждам всички. Казвам: Едикъде си авария стана на парахода. Един от котлите се е пукнал. Пътниците са толкоз на брой. После във вестниците вие четете същото. Вярно е. А разправам за нещо, което не може да проверите. Разправам, туй е в Небето. Онова е, тия работи не ги разбирате.

Ще се намерите в противоречието на един турски султан, който искал да изпита един от своите учени ходжи, който всеки ден казвал на султана какво Господ прави на Небето и какво ангелите правят. Всичко знаел. Султанът се съмнявал в неговото знание. Той повикал гръцкия патриарх и своя учен ходжа, искал да ги опита. Той взел един голям гювеч с топло мляко и казал на ходжата и на патриарха заедно да дробят. Започнали и тримата да дробят в големия гювеч. Султанът объркал хапките и казал на ходжата и на патриарха: “Всеки да яде от своите хапки.” Ходжата казал: “Отде да ги зная?” - “Че, ако вашите хапки не знаете, как ще знаете какво става в Небето?”

Ние не разбираме малките работи в света, големите работи как ще разберем? Казвам: Вярвайте в ония неща, които може да проверите. И като ги намерите верни, вярвайте. Защото, ако вярваш в туй, което е, ще имаш туй, което е; ако вярваш в туй, което не е, ще имаш туй, което не е. Сега желая всички да вярвате в туй, което е, за да имате туй, което е. Вярвайте в Любовта, вярвайте в нейната топлина. Вярвайте в Бога. Обичайте Бога и вървете напред. Един ден, сега или някога, Той ще ви се открие. И като ви се открие, вие ще проверите моите думи. Ще кажете, че туй, което съм казал, е вярно. Сега още не сте го проверили, ще останете на особено мнение, но един ден, когато четете вестниците, всичко туй, което казвам, ще

стане. И вие ще кажете: “Вярно е.” Докато не проверите, не отказвайте, че то не е вярно. Пазете един ден като проверите, възприемете това, което сте проверили. Туй, което не сте проверили, оставете го настрана, навън. По-хубаво учение от това няма. Туй, което човек може да провери в себе си, туй, което може да въздигне неговия дух, туй, което може да въздигне неговата душа, да въздигне неговия ум, да въздигне неговото сърце, туй, което може да съгради самия него, то е истина. Туй, което работи за тебе, то е реалността в света. Тогава разсъждавайте, ще ви дам стиха, в който Христос казва: “Аз съм Пътят, Истината и Животът.” - Аз съм провереният път, проверената истина, провереният живот. Когато Христос казва: “Аз съм Пътят”, не е път, който не е проверен. То е един път, в който като тръгнат хората, всички противоречия ще се разрешат. Понеже в този път ще има изобилие, ще има разбиране. Тази истина ще бъде еднаква за всички. Този живот ще бъде еднакъв за всички. Всички ще се ползват от него еднакво. Следователно няма да има никакво противоречие. Всичките противоречия всякога произтичат от факта, че всички хора не еднакво се ползват от пътя, не еднакво се ползват от истината, не еднакво се ползват от живота.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

7.05 ч сутринта

(На поляната - упражненията.)

17-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 12.I.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

НЕПРОМЕНЛИВИ ВЕЛИЧИНИ

5 ч сутринта.

Наряд.

Ще прочета 3-та глава от Посланието на Якова.

“В начало бе Словото”

Изобщо хората обичат да си правят много забавления. Там, дето има много забавления, всякога има много хора. Мястото на забавление не е място на работа, то е място на почивка. Децата обичат да посещават градини, дето има ябълки, някои плодни дървета, дето има грозде. Забавление е това. Имат работа - как да се домогнат до плодовете, до гроздето. После правят известни математически изчисления, как може да се прескочи през плета, ако оградата е висока. Хората често обичат да ходят на баня. Но когато е за работа, много малко говорят. После, хората, които отиват на работа, все има известен остен. Без остен почти малко хора ще срещнеш да работят. Срещнеш на пътя два вола впрегнати, теглят, но остен има, вървят. Срещнеш два коня, впрегнати в тали-гата, бягат, бягат, но камшик има за тях. Даже когато видите някой автомобил впрегнат, камшик има, газове има. Човек впрегнал този газ; ако го остави свободно да върши работа, нищо няма да направи, но турен на зор, върши работа. Питам сега: При такъв един устроен свят, смятали ли сте някой път при това устройство колко пъти на деня може да се усмихнете? Воловете, които орат на нивата, колко пъти може да се усмихнете? Може би - предполагам само, - когато господарят ги пусне на свобода да идат да пият вода, когато започнат да пият, тогава се усмихват. Казва: “Усмихна се най-последно.”

Някой се оплаква, че не е бил щастлив. Казвам: Кой ли е щастлив? Виж, казва, птиците. Вие не сте изучавали живота на

птиците, тогава. Привидно ако ние гледаме, то е наше състояние, че са щастливи. Но те имат известна философия. Може би растенията са щастливи, понеже не обръщат внимание на окръжаващата среда. Те са будни само когато изгрее Слънцето. Понапече ги, поусмихнат се малко. Те постоянно са на забавление. Когато Слънцето ги напече, понеже надолу не могат да слязат, те си пускат корени. Като ги напече, от голям зор започнат да работят, надолу започнат да растат. Като им стане студено, започват да растат нагоре. Та, от голямата горещина надолу растат; като им стане студено, нагоре работят.

Сега вие казвате: дали туй смятане е право? Може да си правите заключения. Да кажем, имате в алгебрата: $a+b=c$. То е алгебрически израз. Преведете го аритметически. $1+2=3$. $2+4=6$. Но те не отговарят на тази формула. Тази формула отговаря на много аритметически числа. "А" е, значи, една формула, която може да се приспособи; който разбира, много приспособления може да има. Равенство може да има само между разумни процеси. Непременно, за да има равенство, трябва да има разумност. Ако двама души се бият, ни най-малко "а" плюс "b" не е равно на "c". Ако се бият, там вече имате минус. Щом имате бой, имате вече минус, нямате плюс. Щом се бият, единият дава, другият приема, без да иска. При боя, запример, всичко се дава. Онзи, налаганият, приема; който го налага, дава. Тогава налаганият казва: "Много несправедливо постъпи спрямо мене, много ми даде." Значи набил го много. Що е набиването? Значи: "Повече ми даде, отколкото мога да нося." Другият казва: "Излязох из търпение, съжалявам, че толкова дадох." Той съжалява, че дал. След туй този човек, на когото много дали, дава заявление, дава под съд този, който много дал, и го осъждат на 3 месеца или една година затвор, че много дал. Иди му намери края сега. "А" минус "b" на какво е равно? Тогава иде формулата: $c - a = b$.

Сега всички вие, като разглеждате живота, разглеждате го от вашата философия и искате да бъдете щастливи. Но в какво седи щастието на човека? Един човек никога не може да бъде щастлив на

Земята, който не е бил нещастен. Или, щаст-ливият човек, за да опита цената на щастието, той трябва да стане нещастен. Нещастieto е опит, да опиташ колко струва щастието. Другояче, няма да знаеш цената на щастието. Щом го изгубиш, ти го оценяваш. Вземете го временно, за да оценяваш щастието колко струва. Питам: Ако вие имате едно богатство, на което не знаете цената, колко струва това богатство, какво ви ползува? Или имате знание, на което не знаете цената - приложението на знанието.

Вземете яденето, има наука за яденето. Сегашните писатели пишат кои храни са хранителни. Сутрин вземеш половин кило мляко с малко кафе или шоколад, малко захар, хляб и направиш една закуска. На обяд имаш едно сготвено пиле, ако си от благородните месоядци; ако си от благородните вегетарианци, имаш паприкаш [от] картофи и зеле. Ти седиш, подъвчеш, погълчиш жена си или готвача, че не е хубаво приготвено, не е вкусно, хлябът малко не е вкусен. Ти казваш: “Да внимаваш, втория път не го ям.” Вечерта пък имаш кюфтета, приготвени от месо или от боб, или от леща, или магданоз с яйца. Така ден, два, три, година продължаваш, но никога не се спираш да мислиш. Ти мислиш за яденето как е сготвено, намръщиш се, най-после на жена си казваш: “Така не се готви.” Как се готви? Пък и тя, като готвила, ето какво мислила - казва: “Що ми трябваше да се женя, да стана готвачка на този? Какво ме казваше той, че на царска кола, с корона, с царска мантия ще бъда, пък сега - целия ден бъркай в тенджерата. Тъй, сега само готвиш. То да е веднъж, два пъти, три, четири пъти, от година на година става по-лошо.”

Сега, не мислете, че ако станете готвачи, ще угодите. Тогава една сестра ми разправяше: като видела мъжа си сърдит, тя започвала да мисли какво да му сготви. Като му приготви много хубаво ядене, няма изключение, минава му сръдната. Като се разсърди, знае, че трябва да има баница със сирене, полята с малко мляко. Той като погледне, казва: “Колко си умна!” Питам: Човек, който ял 10 години, какво е придобил той от яденето? Нищо не е добил. Колкото яде, работата

става по-лоша; най-после дойдат известни кризи, не можеш да ядеш. Дойде сега някой път и стомахът казва: “Почивка.” Веднага викат лекар. “Дъщеря ни - казва - изгубила апетита, не може да яде.” Ами синът изгубил апетита, жената изгубила апетита, лицето ѝ се смъкнало. Дойде лекарят, започва да я лекува, даде лекарства. Тогава няма по-мъчна работа да накараш някой човек, който изгубил апетита си, да яде. Сготвиш нещо, хапне - не върви; дадеш ябълка - не върви; круша - не върви; маслина - не; какво ли не - не върви. Но какво да се прави? Викайте някой друг лекар.

Сега, туй не е общо правило, но за културни хора е много вярно. Има една статистика там. Може би това произтича от факта, че тази храна не е така прясна. Храната, като стои дълго време, тя губи своята ценност. Плодовете или продуктите, които се вземат, трябва да бъдат пресни, в прясно състояние. Туй животните го знаят. И от животните, които още не са изгубили тази дарба да познават храната си, разбират коя храна трябва да ядат. Съвременният човек, понеже има нов живот, той съвсем е изгубил туй качество на храната. Тя е много нехигиенична. И съм забелязал, които толкоз ядат, от ден на ден стават по-лоши. Под думата лоши стават аз разбирам: недоволни са. В яденето трябва да се внесе един нов елемент. Но разбирането на този процес е чисто механическо. Ти ядеш хляб, туй жито, смляно под хромела. И туй жито, което е станало на брашно, плаче. Житото плаче. Онова животно, което е заклано, и то плаче. Растението, което е изтръгнато, и то плаче. Само плодовете донякъде не плачат. Но щом изядеш семената, и те плачат. Има нещо у тях, което плаче в света. Питам: При такава една храна човек може ли да бъде щастлив? Всякога, когато човек яде, той трябва да заслужи храната. Има едно правило: Който не работи, да не яде.

Сега ще ви дам едно обяснение. Работата е трояка. Който не работи в умствения свят, който не работи в духовния свят и който не работи на физическото поле всеки ден, той не трябва да яде. През деня ти трябва да се спреш, да поработиш малко умствено. Сега казвате...

Ако се каже [да] мислите, казвате: “Какво да мислим?” Той не знае да работи. Поработи малко в духовния свят. Казва: “Какво да работя?” На физическото поле се трудим: помитаме, опираме дрехите. Това не е работа, това е задължение. Ти помиташ, работиш от немай-къде. То е волска работа. Или, оцапала се дрехата ти, ти я опереш - то е по задължение.

При работата човек трябва да бъде свободен. Туй трябва да го има в ума си. Ако ядеш по принуждение, то не е пак работа. Яденето е една работа. Завършването на един труд, цената е яденето. Яденето е цената за работата в умствения свят; за работата в духовния свят и за работата във физическия свят, яденето е плащане. Щом ядеш, платено ти е. Щом не си свършил тази работа и ядеш, значи си взел парите назаем, заборчаваш.

В природата има един закон: Даром вземай, даром давай. Сега ние тълкуваме: Даром винаги трябва да вземаме. Така е правото. Но и даром трябва да даваме. Даром човек трябва да работи и в умствения свят, нищо не трябва да му плащат. При сегашните ваши разбирания, вие не живеете с вашите идеи, които сега имате. Тъй, както аз следя хората, гледам, живеят с един морал от хиляди години. Не съм виждал хора да живеят с един морал като сегашния. Другояче не може да бъде. Понеже сега нямаме изработени възгледи, ние живеем с възгледите на нашето минало. Ние ядем според възгледите на нашето минало. По новия начин има много малко хора да живеят сега.

Запример, вземете в любовта. Някой ми се сърди, че не го обичам. Чудна работа, че любовта, тя не се продава, [нея] нито можеш да я канализираш, не можеш да я пренесеш някъде. Сърди се, казва: “Еди-кой си не ме обича.” Писа-нието казва: “Възлюбете се.” За да любиш, ти трябва да бъдеш умен. Само умният човек и само добрият човек може да обичат. Който не е умен, който не е добър, той не може да обича. Любовта е несъвместима. Следователно може да направите опит. Всеки човек, който иска да го обичате, той винаги се сърди, той става по-лош. Онзи, който търси любовта в света, той върви по една

наклонена площ. В света, това е едно опитно училище. Ти не можеш да търсиш никаква любов. Трябва да разбирате живота, който го носите. Имате толкова утайки от вашите минали съществувания, че като дойдеш, трябва да знаеш как да се освободиш от твоя ум, от твоите чувства в ежедневиия живот. Ако не знаеш как да се освободиш, ти не можеш да бъдеш щастлив. Аз другояче разсъждавам. Като говоря, аз имам съвсем друга идея. Видя един човек, казват: “Лош човек.” Лошият човек го считам за една дълга река. Добрият човек е къса река, бистра, която сега извира от планината. Изворот е близо. Онази, по-дъл-гата в живота, като мине покрай разни почви, те се влюбват в нея и всеки ѝ дал по един подарък, каша станала водата. Като върви, намира се в чудо, носи всичко туй. Като иде в морето, всички тия нейни симпатии, тя ги оставя на дъното. Тя излиза отгоре избистрена. Симпатиите се наслояват долу. Тия симпатии след време, когато морето се измени, дъното излезе на повърхността, образуват една хубава почва.

Питам: Вие, които дълго време сте живели на Земята, тя е мътна река, какво трябва да правите? Казва: “Аз пък мътен ли съм?” Мътен си, толкова тела има. “Отде дошли?” Отдето си минал, с тебе вървят; какво ще правиш?

Онези, които не разсъждават, ще се отчаят, ще кажат: “Защо Господ направи света така?” То е друг въпрос. Вие сте пратени да учите. “Защо е турена тази програма?” Да учиш. “Защо е направено училището?” Да учиш. Тия предмети са поставени да учиш. “Много мъчно.” Ще се учиш, нищо. “Ама, тези дреболии в книгата...” Всичко ще учиш. Ти не можеш да критикуваш учебниците в едно училище. Ти, за да ги критикуваш, трябва да свършиш отделенията, трябва да свършиш гимназия, университет и да имаш една специализация най-малко от 10 години, за да можеш да дадеш някаква нова идея. Тогава е възможно да дадеш нещо ново. Но още като си в училището, ти можеш да критикуваш, но твоята критика ще бъде глас, въпяющ в пустинята. Ще учиш, ни най-малко няма да взимаш пред вид друго.

Казват: ако е мъчен предметът, пътят е отворен, излез от училището и намери друго, съобразно с твоя ум.

Всички сега сте от тия ученици, които питате защо Господ направи света така, защо вие трябва да страдате. Че, кой ви е накарал, защо влязохте в училището? Хлопахте със заявление, на баща си и майка си хлопяхте, докато ви отворят и ви приемат. Сега, като влизате вътре, казвате: “Защо е така създадено това училище?” Това училище и преди вас, и след вас такова ще бъде. Казва: “Побеля ми главата.” Че ти побеляла главата, то е друг въпрос. Побеляването на главата не седи, че ти си много учил. Може да е варосана главата ти отгоре с бяла боя. Че побеляла, ни най-малко не показва, че ти си страдал. Кое е по-хубаво? Твоят бял цвят...

Вие не разбирате какво отношение има белият цвят. Когато човек набере много енергия в света на глупостта, той трябва да му побелее главата, че чрез всичките бели косми да излязат навън всички глупави мисли и желания. Те през белите косми излизат. Казва: “Много глупав съм бил в младини.” Понеже космите са били черни, той всичко събира. Че, чистата вода нищо няма в себе си, мътната всички събира. Събира умни неща в главата. Той нищо не разбира. Тогава ние казваме: който иде на Земята, всичко събира, нищо не разбира. Казва, трябва да си поживее. Старият, който всичко разбрал, че в младини събрал повече, отколкото трябва, не че е лош, но събрал повече, сега. Казва, той като събрал много, оглупял. Младият, който събрал всичките неща, забогатял, а старият, който раздал всичките работи, оглупял.

След туй дойде другото. Младият сега започва да проповядва, казва: “Ти, сега, като влезеш в училището, ангел ще станеш.” Той едва влязъл в училището, мисли ангел да стане. За Небето започват да му разправят, че там всичките ангели с китари свирят. Че, тогава, аз да ви посвирия с китара. Тук много съм виждал ангели и ангелици, ангели има с цигулки, с тръби. С тръби има, които свирят - това са ангели, надуват тръбите. Музиката, това е наука, за да познаеш

(ангелите). Ангелите ако свирят, то не е наука за тях. У нас е необходимо, за да се пази онова равновесие. Тя съществува в техния живот, за да стават работите според Волята Божия. Ако един ангел тук, на Земята, престане да пее, той може да падне. И на Земята е тъй. Щом на Земята човек престане да пее, той падне на леглото. Всяко болезнено състояние не е музикално. Щом човек изгуби музиката, изведнъж падне. Ще забележите, че неговият глас се намалява. Естественият пулс щом се намали на живота, тогава имате триене, става възпаление на тялото, отвън избива огън. Онзи музикален импулс се е намалил, вследствие на това се образува триене. Разболял се човек.

Тук имаше един наш брат, заболял. Родило се в дома им едно желание да викат лекар. Майката беше на мнение да го лекуват, дъщерята беше на мнение да му направят операция. Питат мене какво да правят. Казвам: Ако го пратите в бол-ницата, ще го пратите в оня свят. Ако му направите операция, ще бъде последна, втора няма да му правите. Ще го изпратите, че ще го изгубите. “Ама лекарите казват.” Какво казват лекарите, оставете. Казват: “Той е побъркан човек, в стаята пее, как ще оздравее?” Роптаят те сега. Именно пеенето е шанс, че може да оздравее. Нека пее; без пеене, ще замине. Вие се радвайте на тази песен, тя е здраве. Той, докато пее, има шанс да оздравее. Ако престане да пее, неговата работа е свършена. “Ама, ти ни забавляваш.” Ще видите. След 25 деня боледуване той оздравя, пеенето стана нормално. Те заключават, че това е случайност.

Щом човек е неразположен духовно, няма този закон на хармонията. Не само да пееш отвън, да издаваш механически звук. Когато човек пее, трябва да трансформира ума си. Ти не мислиш за обикновения живот с неговите обикновени дразги, ти си на почивка вече. Че си нямал пари, че жена ти била болна, че туй било, онова било - ако знаеш да пееш, ако би знаел да пееш една хубава песен, жена ти ще оздравее. Една песничка 10 деня като пееш, ще бъде здрава. Не един ден, 10 деня като пееш, ще оздравее. Сутрин като

пееш, на обяд и вечер, ще бъде здрава. Или ти сам трябва да пееш, или трябва да ти пеят.

Болезнените състояния в живота, те идат от съвсем друга област. Първото нещо, когато човек се е разболял, той станал недоволен. Изгубва туй музикално нас-троение, всичко му се показва тъмно, мрачно, безсмислен е животът, безсмысле-но е яденето, не е вкусно, пиенето, водата не е вкусна. Намира се в едно раздразнено състояние.

Сега, това са състояния, през които всички трябва да минете. Те са области. Понеже вие пътувате, дълъг е вашият път за Небето, ще минете през разни области. В първите години на своето обръщане Павел говореше много, но после, след като пострада в пътя, казва: “С много страдания ще влезем в Царството Божие.” Христос, Който проповядваше любовта, и Той казва, че с много страдания ще влезем.

Сега, не е лошото в страданията. Какво означават страданията в света? Много страдания - много области има да минаваш; малко страдания - малко области. И всичкият ти живот в другия свят, като влезеш в разумния живот, в Небето, животът ти ще се обуслови от страданията. Не да си недоволен и постоянно да роптаеш. Но всяко страдание, като дойде в тебе, то трябва да роди в тебе една благодарност - да благодариш на Бога, че си се удостоил да страдаш. Да кажем, малко ти плащат за работата. Благодарни на Бога - удостоил си се да страдаш. Заболяла те главата - благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Не живееш добре с жена си - благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Приятелите не те разбират - благодари на Бога, че си се удостоил да страдаш. Времето е студено - благодари. Че обуча нямаш, благодари. Че шапката се съдрала, благодари! Хората имат лошо мнение за тебе - благодари. Навсякъде благодари. Палтото овехтяло, 10 години как го носиш - благодари на Бога. Иначе, може да имаш едно хубаво палто, но може да бъдеш един голям грешник. С този, оскубания балтон Небето те харесва. Цветето, докато не изгуби балтона, плод не дава. После, грубият цвят на плода не се маха, докато той не узрее. Сега, туй е до време. Аз сега говоря за

земния живот. Туй няма да бъде през цялата вечност. Щом минете в другия живот, това ще се смени. Но някой път ние смесваме духовния живот със земния живот, ние се намираме в едно противоречие.

В духовния свят едни обичат до немай-къде, пък едни мразят до немай-къде. Един като те намрази, мразят те с хиляди години. Той като намрази, мрази, отблъскват се. Който обича Бога, от ден на ден увеличава любовта, а у другите от ден на ден се увеличава омразата. Тук, на Земята, посърдите се, помразите се 5-6 години, мине. В духовния свят няма такова нещо. Там добрите стават по-добри, лошите стават по-лоши.

Сега, аз не искам вие да вярвате в туй. Няма какво да вярвате, то си е така. Понеже канализацията, пътищата на злото са - има пътища за злото в хората, - повече са свързани и те приемат повече от омразата, отколкото от любовта. Или, туй казано на търговски език: вие имате повече търговски отношения със света на омразата, отколкото търговски отношения със света на любовта. И то е по единствената причина, понеже продуктите, които ви се дават от света на омразата, са по-евтини, повече се печели от тях. Продуктите на духовния свят на любовта са по-скъпи. Понеже вие казвате: "Не си струва да обича човек." Тя много коства. На един, който те мрази, е по-евтино - ще го изпъдиш. Казва: "Хайде, върви си." Онзи, когото обичаш, не може да кажеш: "Ха, върви си." Понеже политиката на Земята е такава. В другия свят как постъпват? Трябва да го нагостиш, да бъдеш внимателен, да не кажеш лоша дума. Като дойде омразата, ще се развалят отношенията.

Сега вие сте подложени на един вътрешен духовен изпит и не знаете произхода и се чудите защо Господ направил света така. Вижте какво трябва да научите от омразата. На български как туряте омразата? Всеки човек в света, който е обърнат с главата надолу, той мрази; всеки човек, който е обърнат с главата нагоре, обича. Ти, щом мразиш, с главата надолу си обърнат. Ако от високо място те обърна с главата надолу, ще ме обичаш ли или ще мразиш? Но ако взема, че те

извадя от един кладенец, изтегля те нагоре с главата, то е любов. Щом те спущам надолу, омраза е това. Тогава, при омразата вие слизате надолу, а при любовта се качвате нагоре. Добре, пък сега омразата и любовта имат практическо приложение в живота. Ония, които били толкова умни, затова са ви накарали да си направите къща на един етаж, с едно стъпало: ще слизаш надолу - то е омраза, ще се качваш нагоре - то е любов. Като излизаш от къщи навън, то е омраза, пък като се връщаш въкъщи, то е любов. Сега, понеже омразата се е увеличила, започнаха да си правят 3-4-етажни къщи - ами че повече стъпала, повече любов да имат. С качването, без да знаете, вие по стъпало вървите по стъпалата и развивате повече енергия за любовта. Сега, ако ти се качваш, то е едно състояние. Ти се качиш, седиш 5 минути на четвъртия етаж, слезеш долу, 4-5 часа седиш. Там е белята.

Та, качването и слизането по стълбата е да се балансират енергиите. Ако вие нямахте омраза, никак не щяхте да излизате. Понеже вие сте пълни с омраза, затова във вас се явява желание да се поразходите. Човек, като се качи на планината, казва: "Чакай да слеза долу вече." Омразата, аз разбирам, тя е жица, по която аз добивам известна енергия, за да можеш да работиш. Но тогава, когато впрегнеш омразата на работа, тя не е омраза. Туй е приятно чувство, което чувствуваш. Чувствуваш известна енергия, която е потребна в труда. На Земята, ако човек стане светия и не може да мрази, вед-нага ще си замине. Докато вашите деца мразят, бъдете уверени, те няма да напуснат Земята. Щом искате никак да не мразите, трябва сега да си заминете.

Ще ви приведа другото заключение, защо вие не трябва да мразите. За омразата сега говоря. Ще вземете омразата, както вие разбирате. Омразата е излишна енергия, която, като не се използва, тогава произвежда гниене. Ако омразата идва, образува процес на гниене. Един плод, ако не е употребен навреме, изгнива. Плодът, като престои 5-6 деня, ще изгние. В гниенето се образува един процес, който е отвратителен. Омразата, докато е прясна и свежа, ще я

продадеш, ще я туриш на работа; като изгние, тогава ще плащаш да я изхвърлят навън. Тогава Писанието казва тъй: “Гневете се и не съгрешавайте.” Тия, които са писали, обикновените хора, философията не е изказана, много работи не са обяснени.

За пример Христос учил на времето, но учил с отрицателни работи: отречи се от баща си, от майка си. На някои места загатва положително. Той учил хората как да се освобождават от неща непотребни. То е възпитание на човечеството. Учил по обратния, по негативен път. При сегашните условия вече няма да му кажеш да се отрече от богатството, но ще кажеш да вложи капитала си, да печели. Че, ако ти си умствено сиромаш, ако ти си духовно сиромаш, ако си материално сиромаш, цял си сиромаш, кому ще бъдеш полезен? Тогава ще бъдеш товар на хората.

Сега казвате: “Да идем да проповядваме.” Че какво нещо е проповедта? Ти не можеш да проповядваш, ако не мислиш, ти не можеш да проповядваш, ако не чувствуваш и ти не можеш да проповядваш, ако не работиш. Това са неща сега, които трябва да разберете. Главното противоречие, туй, което в църквите излиза, те са го направили туй, за да прекарат живота си. Вярно е, че и вие отивате някой път да работите, за да прекарате живота си. И ни най-малко за нас е така. Животът за нас е да изпълним Волята Божия на Земята и да разберем живота. Няма нещо, което Бог е направил, че да не е за полза. Ако Бог е допуснал злото в света, Той е допуснал злото, защото е полезно. Той е всемъдър. Той го е допуснал, защото така на Земята е по-добре.

Тогава, сега се заражда въпросът, Яков казва: “Езикът е неудържимо зло.” Казва, че хората се научили да карат конете си, корабите си навсякъде, където искат, а, казва, за езика не са добили туй знание - нито гемове, нито юлари имате за езика, нито някакво кормило. Той го намира в света неудържим. Никой човек не е господар на него.

И право е, тепърва има да се учи. Този свят е пълен само с омраза, нейния език знаете как да говорите. Питам: Вие, като дойде омразата на гости, какво правите? Някой път казвате: омръзнала ви е някоя работа. Казвате: “Ние оби-чаме всичките хора.” Това не е наука. Някой казва на мене, може да говорите, че обичате всичките хора, но то не е така. Най-първо, твоето съзнание не е будно. Най-първо, ти мислиш за 10-20 хора, казваш: “За 100, 200 хора ще се моля.” Друг казва, че се моли за целия свят. Оставете, тази идея не е права сега. Може би тази молитва, след хиляди години като си се молил, да се развие във всяко отношение към всичките хора, но в дадения случай не се знае дали твоята молитва прониква в съзнанието на всичките хора и в това отношение си прав. Всички ония хора, на които съзнанието е будно, на които може да се помогне, те са възприели, право е в туй отношение. Ако разбираш механически, ти си се молил за целия български народ, това не е право. Колко българи може да има будни? Може да са 1000, 2000, 10 000 души българи, надали има 10 000 българи. Ако имаше 10 000 българи, те щяха да бъдат грамадна сила.

Ще ви приведа един пример. В Америка тия, долапчиите, се превърнаха в гангстери, от които бягат американците. Крадат деца, жени изнасилват, най-видните американци бягат. Американските съдилища са свободни и там всеки човек, който е направил престъпление, може да се [изхлузи]. И най-после американците се ухитрили. Определили 500 души млади хора, с всички разположения на науката, как да стрелят с картечници, с бомби, със задушливи газове, с някакви течности, с всичко, каквото модерната наука е изобретила. Петстотин души, на които дали неограничени права, че дето намерят един гангстер, ако не иска да се подчини, да му теглят куршума. На тях цяла Америка уповава да ги избави. Уплашили се гангстерите Тия млади хора, които са подготвени и са в услуга на държавата.

Е, питам сега: Кой ще ви избави от вашите гангстери? В света тъй, както мислим, само с добро няма да се оправи. Има воюване. Вие

под “воюване” какво разбирате? Ако на всяка мисъл, на всяко желание, на всяка страст не знаеш как да се справиш... Страстите биват добри и лоши, мислите биват добри и лоши, чувствата биват добри и лоши. В един момент, в следния момент ден и нощ се сменят в човека. Мнозина се спират вътре, как учил Христос. И Христос се е обуславял, Той е минал по същия път, но и Него разпнаха. Всичките лоши духове се събраха и Невидимият свят отстъпи, те Го разпнаха. Нито Пилат беше в сила да помогне, нито жена му, която казваше: “Този човек да Го не разпъ-ваш” - никой не може да помогне на Христа. Писанието казва, че така било отредено. В какво седи силата на Христа? Христос, като се подложи на страданията и на смъртта, Той минира света със Своите мини, минира го вътре, тури жици и като излезе горе, потегли, казва: “Хайде, целият свят нагоре, крепостите лесно се превземат.”

Ако вие не знаете да минирате едно зло, как ще се освободите? Някои от вас искат да станат ясновидци. Но преди да станете ясновидци, вие трябва да придобиете едно усещане в симпатичната нервна система, която трябва да изучавате, едно чувство, което показва какви са отношенията на външния свят спрямо вас, за да знаете как да смените. За пример природата ни предпазва - ти пътуваш по планината, у тебе има известни жлези, органи, [които показват,] че ще има буря, да вземеш мерки. Ако си умен, ще вземеш мерки; ако не си от умните, ще кажеш: “Не съм разположен.” Но след това неразположение ще дойде голяма буря. Ще те вземе. Както преди години ходихме на Витоша, един умен брат бурята го търколи, че му охлузи крака, че братята го носиха.

Казвам: Трябва да изучавате вашите състояния, как се сменят. Вие седите и сте недоволни от окръжаващата среда, мислите, че един-кой си е виновен, че те предизвикал. Не е виновен, който написал мъчната книга, виновати сте вие, ко-ито не четете, да разбирате книгата. Не е виновен, че някой казал някоя обидна дума. Обидната дума, ако знаете как да хванете съдържанието, грамадна енергия има.

Една дума ако знаеш как да я хванеш, ти ще забогатееш. Една лоша дума ако знаеш как да я хванеш, ще забогатееш.

Сега на вас ще ви приведа един пример. Разглежда се сега един процес. Един унгарец си купува един билет от лотария. Беден унгарец, взел този билет, зашива го в шапката си и записва номера в книгата. Един ден неговата жена взела, че подарила неговата шапка на един просяк. Тогава просякът, след като носил шапката, я продал на един търговец. Обаче тегли се лотарията и вижда, че неговият билет печели 100 000 крони, близо около един и половина милион наши пари. Той веднага търси шапката, но жена му я подарила. Търси той, намира просяка, намира просяка, но просякът продал шапката. Той дава доста голяма сума на просяка да намери шапката и да я даде. Просякът се усъмнил, като намерил шапката, разпорил [я], намира билета вътре, занася шапката. Онзи отива и казва, ако някой дойде с този билет, да не му ги дават, парите. Просякът отива с намерения билет в шапката, обаче не му дават, парите. Сега се води дело кому се падат парите. Съдиите оставили за 3 седмици да си помислят. Казват, че когато жената подарила шапката, тя подарила и билета. Той казва, че тя подарила само шапката, но не и билета. Не зная как ще се разреши. Вие мнозина сте турили билета в шапката, жена ви подарила шапката.

В духовния свят, при сегашните условия вие разсъждавате като хора отпреди 2000 години. Не съм срещал хора да мислят като сегашни. Казва: “Защо Господ създаде този будала?” Аз го виждам, този будала носи доста голямо богатство и може да ти бъде полезен. Защо Господ създал говедата? Да орат нивите на хората. Ами защо създал лечебните билки? Понеже Господ знаеше, че ще има болести - да се лекуват. Змиите едно време хапеха надясно, наляво. Сега целият свят току ходи да хваща тия, отровните змии, някои даже ги развъждат и със змийската отрова лекуват най-лошите болести.

Казва: сега да говорим за Божията Любов. Висока работа е то. Знание трябва. Няма да сеядя [и] да казвам: “Мене ми е приятно.” Един

турчин, като ял, казва: “Охо, хо.” Казва, че е много хубаво. Като видял, че много искат от него, казва: “Вай, вай” - “Тежко ми е сега.” Всеки ще чете една книга, гледам, някой чел един роман или чел научна книга - важно е онова, което може да се приложи. Ама какво може да научи човек от съвременната химия? Какво може да научи от съвременната физиология, от съвременната анатомия, астрономия, съвременната математика, или съвременната музика, или съвременното изкуство - какво може да се ползува? Че аз съм художник, рисувам. Аз, когато искам да изправа една погрешка, имам известни художествени черти, рисувам, правя една черта и премахна нещо в себе си. Един художник рисува. Когато някоя мисъл не мога да я хвана, седя и рисувам. Като не мога с рисуване, започна да пея и най-после, да се разреши въпросът, някой път посред нощ стана и посвирия, попея си малко и въпросът се разрешава - то е изкуство за мене. Ще кажат сега: “Вечерно време да ставаме и да пеем, пък и да рисуваме? Не сме деца.” Че какво ще правиш? - “Ама това не го правя.”

Срещам един момък, разгневил се така, казвам: “Както виждам, ти си доста даровит, може да рисуваш. Срещнах една мома, ама такива очи не съм виждал. Ще ти платя, искам да ми нарисуваш очите, искам да имам нейните очи. Може ли?” - “Може.” Веднага се сменя неговото състояние. Завеждам го, той започва да рисува, казвам: “Гледай тази мома.” Той казва: “Че очи!” Той рисува ден, два, три. Казва ми: “Много ти благодаря, откак ми показва тази мома, не се гневя.” Като се разгневи, изпъкват в ума му очите ѝ. Като ѝ гледа очите, има известни кривини, момата, която има хубави очи, като гледаш тия линии отдолу нагоре, тия криви линии действуват. Ако момата изгуби кривите линии, те губят сво-ята сила. В природата това навсякъде се случва. Правверните казват: ти жена в очите да не я гледаш. Хубаво, с гърба да я гледам ли? Има хора сладкодумни, аз съм слушал, има селяни, глупости говорят, но и глупостта е сладкодумна. Му-зикално говорят. Слушай музикална реч. Ако се

спрете при един сладкодумен човек и една-две минути, ти ще спечелиш много.

Казвам: Предметно учение. Вие минавате и не се спирате да учите. Че, правете наблюдения: гледайте какви са очите, гледайте какъв е носът, устата, как ходи, как държи пръстите на ръцете, ръцете, не гледайте да го имитирате. Тия са линии възпитателни, действуват. Ако се спрете върху един човек да го разгледате, вие се спрете върху типове, които са нормални. Срещнете един тип, вижте основните черти. Ако се спрете, то е предметно учение за вас. За тази линия именно може да спрете при едно хубаво дърво, спрете се при дървото, правете наблюдения; или при някой извор, при някой река - тия кривини са много хубави, приятно ти е. Спрете се при някоя скала, има хубави кривини, спрете се при някой цвят цъфнал, погледнете тази форма, тя е хубава. То е по-елементарно.

Казваш: това е цвете, това е дърво, това е планина, това са хора - и се напъвате да разберете другия свят. По този начин никога не може да разберете света. Как ще разберете оня свят? Как ще си представите ангелски крила? Какви са тия ангели с крила? Орлови крила, гълъбови крила ли са? Какви крила туряте? Гледам, някои художници турят крила, които хич не съответствуват на ангелите. Ангелите имат крила. Ами че ангелите имат по 6 милиона крила. Шест милиона крила като пуснат в действие, бързината им е 10 пъти по-голяма от тази на светлината. Те имат спирачки на крилата, ако искат да бързат. Ако е за бързане 10 пъти, те 10 пъти по-бързо от светлината могат да се движат. Един човек може да намери начин на хода си. Един учен човек го е страх от религиозния. Най-първо казваха, че светът е направен може би преди 10 000 години. После се явява спор, как си позволяват да турят 2000 години повече. Моисей е писал, че има 2000 години, откак светът е създаден. Моисей, който писа, не беше ли човек? Чудни са хората. След туй започват 10, 20, 30 хиляди. Сега вече туриха 10, 20, 30 милиона. Сега някои турят и два милиарда и половина и не му мислят. Хубаво е, че ние се освобождаваме. Ние

мислим, каквото е писано в Библията. Какво е писано в Библията - но какво е разбрано. Какво е писал Моисей, като е писал Библията? Какво разбират съвременните учени хора? Ако е до механическата страна... Но една къща ние знаем от колко години е. Има къщи, които са от 100 години, пирамидите са от няколко хиляди години, знаем възрастта им. От нашия свят може да се определи, според старостта има начини да определим колко е стара нашата Земя. Питам: Ако ти знаеш колко е стара една къща, какво знание ще придобиеш? Зависи, ако тази къща е училище, колко хора са се записали, колко хора са живели, колко добри хора са излезли от къщата. Туй е съдържанието на къщата. Ако тази къща е скотобойна, няма никаква цена. Цената на Земята, [преди] колко години е създадена, зависи от хората, които живеят на Земята, от хората, които живеят на нея. Хората дават цена на Земята. Земята без хора няма съдържание, тя е пусто жилище.

Та казвам: Вие може да имате цена само когато разбирате Божия път, онова знание, което ще придобиете, онази умствена енергия, онази физическа енергия, която ще придобиете - то ще даде цена на сегашния ваш живот на Земята. Вашите понятия, изобщо понятията на целия свят, казва: ние се спираме върху благостта на Господа и казваме: "Господ да ни прости." Добре, Той ще ни прости, но какво трябва? Учителят в едно училище прощава веднъж, два пъти, три пъти, но ако ученикът никак не учи, най-после учителят никак не прощава. Да ме извинят за два, 3, 4 дни, но за 100, 200, 300 отсъствия те не може да те извинят, понеже в туй време ти нищо не си учил. Ще дойдеш на опит, учителят може да те извини, но казва: "Ще държиш изпит. Ако можеш да го издържиш, има извинение, ако не можеш, няма извинение."

Сега, единствената мисъл, която искам да ви оставя: Човек трябва да се учи да бъде господар на себе си, да влада себе си и тялото, да стане господар на сърцето си, да стане господар на ума си. То е. Земният живот има три задачи, да станеш господар: да знаеш как да

мислиш, да знаеш как да чувствуваш, да знаеш как да постъпваш. То е наука, то са предмети. Всеки предмет си има свои специалности.

Какво казва там последният стих на прочетената глава? (Учителят чете:) “Но мъдростта, която е от горе, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна, пълна с милост и добри плодове, безпристрастна и нелицемерна.” Мирният човек е онзи, който може да се самовлада. После, чиста - значи неговото небе е ясно, за знание има условия. Кое нещо е приветливо? На всеки всякога дава място.

Казвам: Тия неща са необходими. Мнозина искате да станете съвършени хора, да живеете в Небето. Най-първо ще се научите да живеете добре на Земята. Ако на Земята не можете да живеете добре, и на Небето не можете да живеете. Защото, ако човек между лошите хора не може да живее, между добрите всякога може да живее. Най-първо, добрите хора не могат да търпят лошите хора дълго време. Колко време бихте търпели в главата една въшка? Колко време бихте търпели? Ден, два, три, като започне да се размножава, ще помислите малко да се освободите от тази неканена гостенка. Тя може да цитира стихове: “Люби ближния като себе си”, тя може да цитира, че трябва да бъдем снизходителни, че трябва да бъдем милосърди, не трябва да бъдем груби и т.н. Казвам: Снизходителен съм, но те пращам на училище. Десет деня като седи на главата ти, на единадесетия ден ще я пратиш на училище. После въшката ще се впрегне да оре на нивата. Тогава ще туря смешното, което не разбирате: всички тия добичета, които орат на нивата, са били въшки в главите на хората и сега, да си изплатят което даром яли, орат на нивата. Казва: това са паразитите. След това ще го турят на работа, вол ще го направят. Той е бил в своето разбиране паразит, но за да се отучи от паразитството, ще го турят на работа.

Ако имате предразположението на въшката, тя ще даде труд на вас вътре и в следващото съществуване ще бъдете на нивата, ще орете - нищо повече. Ни най-малко няма да се подобри положението. Никаква отрицателна мисъл не трябва да държите в ума си, никакво

отрицателно чувство - казвам какъв трябва да бъде законът, - никакво отрицателно чувство, никаква отрицателна постъпка. Щом я направи, трябва да знае да я поправи. Че направил, нищо не значи, веднага трябва да се яви желание да се поправи.

Сега тази наука ви е potrebна, за да се избавите от тия дразги сега, на които всички сте изложени. Понеже, когато умствено сме неразположени, ние вече привличаме тия същества, които имат нашето състояние, пък привличаме по-добри същества от духовния свят. Ако постъпките са лоши, пак привличаме. Ние трябва да се стремим да привлечем същества от другия свят с високи идеи, трябва да имаме възвишени чувства, да привличаме тия същества да ни помагат. В постъпките си трябва да се стремим да бъдем добри, за да може да ги привлечем. Защото, ако не можем да ги привлечем от другия свят, нашият труд ще остане безпредметен, безполезен.

Казва: “Какво има в това?” Ти като мислиш добре, ще се запознаеш с разумни същества. Не можеш да се запознаеш с ангелите, ако не си умен. Всяка умна мисъл ги интересува. Всяка хубава човешка мисъл в ангелския свят [е] като хубаво цвете, което цъфти; веднага се притичват да видят какъв е външният свят. Щом дойде един ангел в твоята мисъл, ти веднага ще се усетиш разположен, някой, който те гледа в твоята мисъл обективна, ти почерпваш в себе си тази сила. Щом те погледне някой ангел, усещаш разположение, сила, мощ, всичко можеш да направиш. Обаче направиш някоя глупава мисъл - някой от падналите ангели като те погледне, такава мъка, такова помрачение, казваш: “Да се срина.”

Та, от вас зависи какъв ще бъде животът ви. Всеки ден строите живота. Сутрин, като станете, наблюдавайте какво мислите, каква мисъл [се е] пръкнала в ума [ви]. След туй казвате: “Толкова ли съм лош?” Като ме срещнете, ще кажете: “Толкова ли съм грешник?” Не е въпрос за грешници. Сега бих ви казал... Бедни хора има между вас. Нали има? Искам да ми нарисувате една картина, имам 5000 лева на разположение, ще ми нарисувате един ангел или един човек.

Нарисувайте и още днес ще ги имате, след 3 седмици ще ги имате, ще имате 5000 лева на разположение. Ако ми изпеете една хубава песен, ще ви дам 5000 лева - стават 10 000. Имам други 10 000 на разположение за един скулптор, който да извая хубав бюст. Имам 50 000 лева на разположение за един научен труд за най-новите условия какви са на Слънцето, най-новите открития какви са на Слънцето. Ако някой е беден, да се опретне да работи, и ще има. Колко души кандидати има за рисуването? При пеенето повече кандидати ще има. А какво има горе на Слънцето? Тя е много трудна работа. И действително е трудна. Казвам: Всички сте турени в един свят на големи възможности. Може да подобрите живота си, но трябва да знаете как. И като ти се каже, да го направите.

Сега някой от вас ще каже: “Как говори Учителят, символистично е това.” Не, не, много реалистично. Пет хиляди лева давам за рисуване, за музика; за другите, отвлечените работи - повече. Колкото за картината и музиката - по 5000 лева. Не да нарисувате една картина за 100 лева - един вол с три крака. Някой толкоз харесал картината, че я задигнал. Тук бяха дошли ученици, които свършват училище, изнесох картината и казвам: Това е новото в художеството. Казвам: Защо този вол няма един крак? Два вола са впрегнати, единият има четири крака, другият няма. Перспективно може да има сянка, но той е така турен. Гледах, гледах, че последен курс на Художествената академия завършил художникът.

Знание трябва. С туй знание, което сега имате, никъде не можете да идете, едва ли може да излезете из къщи навън, едва ли може да прескочите границата на България. Най-малко трябва да знаете 3-4 езика. Да знаете един език както тряб-ва. После, говорите за доброто. Ама в езика има думи, които са толкова мощни, толкова силни: ако знаете една дума да я изговорите музикално, вие можете да отворите сърцето на кой да е човек, с малко изключение. Да произнесете, веднага ще произведе цял преврат. Ако искате човек да си затвори пътя - пак с говоренето. Ако искате да си отвори пътя - пак е с

говоренето. Вие ще кажете: “Как тъй?” Трябва да се понамазва колата. Но така се говори. Като говориш, трябва да чувствуваш думите. Ще говориш истината. Ти трябва да я чувствуваш, да мислиш заради нея, да няма никаква посторонна мисъл. Ти трябва да живееш в истината.

Сега, мисълта. Мислете, но начинът, по който мислите, е много старомоден, аз го намирам. “Но трябва да бъдем добри.” Старомоден начин е. “Ние не живеем добре.” Старомоден начин е. “Ама как пострада Христос.” Старомоден начин е. Как пострадал, то е друг въпрос. Христос като пострада, знаеше защо пострада. Той казва: “За този час дойдох.” Той знаеше. Ти поддържаш въпроса защо Христос пострада. Ами че Христос имаше изкуство. Той не беше беден в този смисъл, Той лекуваше какви ли не болести. Ние мислим, че бил беден, нямал къде глава да подслони. Но съвсем друго иска да каже Христос. Ако е за пари, навсякъде може да изкара прехраната. Той имаше изкуство в лекуването, изкуство в говора. Не само това, Той много изкуства имаше. Не може да мислим, че Той, горкият, нямал глава да да подслони. Но от голямо невежество на тия хора главите нищо не разбират. Той казва на Своите ученици: “На тях говоря по този начин, понеже не е дадено на тях да разбират, но вам е дадено да разберете тайните на Царството Божие.”

Казвам на вас: Вие искате да обърнете света. На много хора в света не е дадено. Тук на вас е дадено, на вас е дадено много работа. Вие казвате, че първо светът да разбере, че после вие. Всякога във всяко общество съществуват известна група хора, които в даден случай да разбират тайните на Царството Божие. Знанието е заради тях. А пък другите - когато техният ред дойде. Кога, то е друг въпрос. Вие не се грижете кога. Вие ги съжалявате - “Да ги обърнем, да ги спасим тия хора.” Не, първо спасете които са за спасение. И тогава вие знаете ли, че вие ще се изложите?

Един господин седи в едно американско пристанище, добре облечен, дълбоко е пристанището. Всички тичат: “Удави се човекът!”, тичат, нахвърлят се. А той бил ангажиран да обявява някаква фабрика.

Показва се над водата и казва: еди-коя си фабрика еди си какви продукти продава. Всички се притичват, искат да му помагат, а той, човекът, си прави реклама. Светът е търговия. Вие влизате да го избавите, той ще каже: “От нашия магазин дрехите са най-хубави.” Научете се да ви [не] лъжат хората. Гледам, целия ден вие се занимавате с такива долапи. Като дойдат, какви ли не работи. Дойде някоя сестра, казва: “Намразили са ме на Изгрева.” Аз не виждам никаква омраза. Те са духовни работи, от другия свят. Казва: “Не ми се седи вече на Изгрева.” Казвам: Впрегнете на работа, какви ли не чешити няма. Изгревът не е физическо място, той е състояние, един център, дето висшите духове съсредоточават своя ум. Докато те мислят, той е Изгрев. Като престанат да мислят, не е Изгрев. Докато Слънцето изгрява, изгрев е. Като залезе, не е никакъв изгрев. Под “изгрев” разбираме благословението на Бога, което има към нас. Това е изгрев. Бог е насочил Своята мисъл към нас, понеже искаме да изпълним Неговата Воля чистосърдечно, не да гледаме да отлагаме. Като чуеш една добра мисъл, още днес да я приложиш разумно, не отлагаш. Като чуя Божествената Мисъл, прилагам. Какво ще стане, нищо не мисля. То е Божественото. Сейте доброто семе във вас всеки ден. Давайте му ход на Земята, тук. Така ще се оправи светът.

Та, вие сега ще учите. Бих желал да ви видя, когато дойдат изпитанията, тъгите, скърбите, тъй да пеете новата песен (*Учителят* *не*):

Много се радвам, че сърцето ми е тъжно.

Колко се радвам, че пари си нямам!

Колко се радвам, че обувката ми са скъсани
и шапката ми е пробита!

Колко се радвам, че роклята ми е съдрана!

Колко се радвам, че леглото ми не е тъй мекичко,
както трябва!

Ще кажете: туй е цяла поезия. Аз седя и съм недоволен. Виждам, някому кракът е изкълчен - пак пея. “Не бой се, аз съм майстор”;

потегля крака - оправи се. Виждам някоя сестра като дойде, плаче, казвам: Пейте, защо плачете? На сес-трата четири реда сълзи текат. Казвам: Дотегнаха ми тези сълзи. Да чувам песен да се пее. Друга напреднала сестра казва: “Учителю, представи си на какво се обърнах тук. Не зная, изгубих достойнството на тези, кой как мине, все мене за-кача, цяла дрипа станях.” Не си представлявайте това. Вие дрипа не можете да бъдете. Радвайте се, че някой се очисти. Пейте (Учителят пее):

Колко се радвам, че в мене се очисти!

От твоя кир ще направя тор на моята нива.

По този начин трябва да разглеждате. Трябва да разбирате. Трябва да бъдем весели. Бъдещето е да пеем.

Вие някой път си представяте духовния свят много сериозен. Сериозен е нашият свят, а духовният свят е весел. По-весели хора от хората на духовния свят няма. Весели са.

Казвам сега: Всички да бъдете весели. И по Изгрева не дръжте нищо лошо в ума си, но пейте. Попей си на себе си. Видите някой брат - каквото и да е, похвалете го в себе си, попейте му. Всеки един брат, всяка една сестра, със своята ексцентричност, която имат, то е една приятност да срещнеш един ексцентричен човек. Пък и начинът, по който говори, да ти е приятен тебе. Защото, ако искаш един учен човек, ще го намериш. Учените хора ще ги намериш. Тия хора, за да ги оцениш, трябва да ги познаваш. Сега ни най-малко не искам да ви препоръчам невежеството. Казвам: Интересувайте се от всичките хора, вижте доброто. То е цяла философия. Не да роптаем, не и да бъдем слепи за злото. Но да виждаме във всички неща онова, което Бог [търпи]. И ние трябва да търпим онова, което Бог иска да изправи. И ние трябва да го изправим. Това е цяла философия.

Когато Христос дойде при вас, какво ще мислите? Мислите, че като заплачете, и Христос ще плаче заедно с вас? Понеже Той пострада, ще каже: “Тази работа зная. Едно време и Аз като бях на Земята, и Мене не Ме оцениха хората. Какво ли не говориха по Мой

адрес. Аз казах: “Както Ме е Отец научил, така говоря.” Тъй ще каже, Той ще пошепне: “Ще се оправи тази работа.”

Та, научната страна се изисква да разбирате. Вие ще се спрете, ще кажете: “Те са много мистични, аз не разбирам какво нещо е мистика.” Според мене мистиката е нещо много разбрано. Мистиката, то е разбиране. Трябва да живееш. Който не разбира, той не може да бъде мистик. Окултистът трябва да разбира нещата. Окултист човек не може да бъде, ако не разбира. Той трябва да разбира всичките противоречия, които ще дойдат. Като се поразсърди малко, да благодари, че се е разсърдил. Всяка постъпка, която стане в живота, все ще придобиеш нещо. Няма нещо, което да се случи в живота на когото и да е от вас, да не е за ваше добро. Казваш: “Защо се случи това?” Не бутай този въпрос. Каквато погрешка и да направиш, знай, че е за твое добро. Като кажеш това, тя ще стане за твое добро. Тогава, ако ти си научил урока, не повтаряй втори път. Не повтаряй по същия начин погрешката. Втори път - нова погрешка. Всеки ден прави нова погрешка. Ако обиждаш, обиждай по нов начин. Кажеш: “Ти си вол, ти си вол.” Втория път кажи: “Ти си кон”, кажи, че си славейче, кажи, че си гълъбче, гургулица, кажи, че си ангелче. То е разнообразие. Оставете се от вашето еднообразие. После, като хвалите човека, не го хвалете по един и същ начин. Избирайте думи. Веднъж го похвали с една дума, втория път - с друга. Два пъти да го не хвалиш с една и съща дума.

Тогава, вземете до идущата седмица последните два стиха от главата на Якова: “Мъдростта, която слиза от горе, първо е чиста, после мирна, приветлива, благопокорна и нелицемерна. И плодът на правдата сее се с мир за миротвор-ците.” Цяла наука е.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

(*На поляната - гимнастическите упражнения.*)

*18-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 19.I.1936 г., 5
ч сутринта, София - Изгрев*

СЛУГИ НА ДОБРОТО

5 ч сутринта.

(Небе хубаво, ясно, звездно. Тихо времето, меко, приятно.)

Нарядът.

5-а глава от Първо послание Петрово.

“Пета” и “трета” някой път си мязат по произношение. Те са близки. Та, “т” се сменя на “п”. Като смениш “п”-то на “т”, ти си като малките деца. Децата често, наместо да ядат зрели плодове, ядат кисели. Не дочакват да узреят плодовете. *(Учителят чете главата от Посланието.)*

“В начало бе Словото”

Ще ви говоря за нещо много кратко, но съществено, защото дългите работи... Гладният не обича дълго да му се говори. И на болния дълги наставления не давай. Не изваждай слабия на борба, да се бори. Разбиране трябва. Прогресивно, непрерывно разбиране и будност на съзнанието трябва. Защото човешкото съзнание не всякога е еднакво будно; някой път мъжделей. И човек много непостоянен е в своите убеждения, в своите вярвания, в своите разбирания. Непостоянен е в своята любов; непостоянен е и в разбирането на истината; непостоянен е и в правенето на Волята Божия. Първите християни са имали дълбока опитност, са казвали, че причината е: човек, той си има един враг; и казва там - Сатана обхождал да намери някого, като лъв рикае, да погълне някого. Някой път вие мислите дяволът да ви срещне като някой вълк. Не, той е едно същество учено, той знае законите на човешката мисъл. И той ще ви засегне там, на много деликатно място, тъй, отдалеч, има висша дипломация, най-висшата дипломация, с която борави отдалеч. И когато иска да ви

изкуси, той ще започне с Божията Любов, да ви подхлъзне, да ви изкуси. С Любовта ще започне той. И всичките спорове стават все от любов. Ще те накара да обикнеш живота и след туй за едно парче хляб ще те скарат с другите. Понеже мислиш, че туй парче хляб ще ти даде нещо за живота - ще живееш повече. И ще те скара той.

И аз ви представям, в света има два живота: един живот на злото и един живот на доброто. Единия живот наричам низш живот. Злото е низшият живот, а доброто е висшият живот. Те се отличават. В злото силният господарува. В доброто слабият господарува. В злото слабият слугува, а силният заповядва. В доброто силният слугува, а слабият заповядва. Туй го имайте като максима. Не, като една максима. Временно туй е. Вътрешно, туй е различието. Щом искаш да заповядваш на другите, да ти слугуват, ти си в пътя на злото. Едно желание в тебе има да заповядваш, а другите да ти слугуват - ти си в пътя на злото.

То са потънкости, сега. Щом имаш желание ти да слугуваш и да ти заповядват на тебе, да им слугуваш, и да се не обиждаш, ти си в пътя на доброто. Защото, ако си силен и ти заповядват, ти всякога можеш да се освободиш, ако слабият ти заповядва. Привидно е това. Ти, силният, си господар. Но ако ти някъде си слаб и силният ти заповядва, че искаш да се освободиш, ти си на кривата страна, ти си на слабата страна. Слабият никога не може да се освободи от силния, то е невъзможно. Глупавият никога не може да заповядва на умния. То е немислимо. И лошият никога не може да стане господар на добрия. Доброто е по-силно от злото. Следователно, ако злото ти заповядва някой път, не се без-покой за това. Ако ти вървиш по пътя на доброто, трябва да слугуваш, ако искаш да вършиш Волята Божия.

После, в този, низшия живот има всичкото разделение; което е между хората, е същото разбиране. Даже, туй са все хора, които ги наричат набожни и любещи. И всичките спорове по някой път стават между хора, които най-много се обичат. И когато хората най-много се обикнат на Земята, тогава стават най-големи спорове. Като обикнеш

някаго, ти заради този, когото обичаш, ще се скараш с целия свят. Едно животно е в състояние за една кост да се бори с 10 кучета. Откъде е това? За костта. То не дава костта. От човешко гледище тази кост може да струва един лев, но това куче мисли, че е цяло стежание, цял имот. Има често братя и сестри, за една къща, направена от камъни, с години ще се съдят за дела, който баща им оставил. За някоя нива с години ще водят дело, за една педя земя ще се мразят.

По някой път вие се спорите, мислите, че живеете добре. Добрият живот си има различие. Тъй, както в музиката един пее и друг пее. Но единият пее с половин тон по-ниско, а другият пее с половин тон по-високо. Единият не взема тонове-те вярно, в дадения случай отношение няма. Сега, който не разбира, ще каже: “Все едно, какво има, че половин тон по-високо, по-горе или по-долу?” Ама не е така. Ако вземеш ти онзи, верния тон на Любовта, и така последователно в този ред на нещата, ти не вземеш вярно музикалните тонове, ти ще попаднеш в грешка. Нещата няма да станат тъй, както ти искаш.

Сега, по някой път аз ви говоря за музиката само като един метод, не разбирам тази, външната музика. Ти можеш да пееш външно, заинтересуван си. Как? Принуден си да пееш. Нима онзи, когото бият, не пее? Пее човекът и всичките ноти ще ги вземе много правилно, тия понижения и повишения, всичкото взима. Тъй, както вие, когато бият някого, аз съм слушал, когато бият някого, той пее. Много хора съм слушал, тази минъорна гама, много вярно взима пониженията, бемолите много вярно взима. Или по някой път много хора могат да вземат повишенията. Плащат много добре. Дайте на един певец и почнете да увеличавате заплатата - ще видите как вярно ще взема диезите. Много вярно взима. В злото има нещо свойствено на човека. Но туй пение не е правилно. Липсва му нещо. То има сухота. И в бемолите има сухота. Може да си скръбен, сух си; може да се радваш и пак да си сух. Туй го наричат мъртвото пение. Особено тия, медните инструменти имат такова едно бездушие, няма душа; не че няма душа, няма живот в пението.

Или, човешката мисъл, и тя може да бъде суха. Няма живот. Може човек да ръкомаха ръката, за истината да говори, за Бога, за любовта, и любовта може да бъде суха. Сухотата е хубава в известни условия. Но при някои условия, ако тази сухота постоянствува, не може да има никакво растение.

Сега, за тия изключения, които у хората стават, те вървят по един естествен път. Вземете най-низшето същество на Земята, едно растение най-низшето, има два стремежа. Посейте което и да е семенце, ще видите, че в туй семенце има скрита една амбиция - да изскочи нагоре. Ти го посееш в земята, то ще изскочи един пръст нагоре - тщеславието му е един пръст. И ще се огъне. Друго два пръста ще изскочи, три пръста и ще се огъне. Някое - един метър, 10 метра, 15 метра, 20 метра, 100 метра. И някои дървета има, като погледнат човека отвисоко, то казва: "Този пигмей тук, какво се движи тук? Аз съм отгоре!" От дърветата има горделиви дървета. И често може да наблюдавате: има някои хора, като минат покрай друг, погледнат нагоре, над тях, казват: "Какво знае той? Нищо не знае." Той погледне и мълчи. Някой е министър-председател или завзема някое високо място - той е от тщеславните дървета. Погледне на другите и казва: "Те само обикалят наоколо, но те нищо не знаят." Обаче туй, горделивото дърво, което така гледа, и погледнеш туй, малкото същество - човекът, току дойде с брадвата и казва: "Защо ме обиждаш ти мене?" Сега тия, малките същества, са обидените, те режат дърветата. Той каже: "Онзи ден аз като те погледнах, знаеш аз какво мога да ти направя?" И започне със своята брадва и турне го на земята. Тия, горделивите дървета направили нещо и туй същество, малкото, започне да ги смирява, да му служат. Казва той: "Ще ви направя всинца ви слуги, да знаете как трябва да живеете по Бога!"

Не можеш ти да живееш щастливо в една горделива къща. Като туриш всичките горделиви дървета над главата си, те ще ти повлияят. И един ден те ще принесат нещо у тебе. За горделивите дървета ще започнеш да се съдиш, ще защитаваеш дърветата. Едно време ти

плачеше, искаше да ги смиряваш, а сега ти си се увлякъл за една дъсчена къща, десетина-двадесет греди, ти ходиш да защитаваш, че тази къща е твоя. Ти си станал два пъти по-глупав от дървото. Утре ще дойде някоя буря, катурне къщата ти и всичката ти надежда, която ти имаше за къщата, отиде. Както дървото мисли, че никой не може да го изкорени, туй, малкото същество - брадвата, може да го отсече. Тъй. Бравата дойде, задига дървото и го отсича.

Туй сравнение може да го направите. Тоест, ако ти вярваш в своята банка, в парите в банката, ти имаш веруюто на голямото растение. После, Писанието казва: "този, който стои, да гледа да не падне." Има една опасност и за най-правоверните да паднат. Тази слабост се дължи на камъните. Видиш в някое планинско място, като минаваш, някоя канара като те погледне от върха, един километър, два километра, като те погледне, казва: "Този пигмей какво е тръгнал?" Горделиво гледа камъкът отгоре, казва: "Основа имам." И по някой път погледнеш, един камък удари те и върне се екскурзиянтинът с наранен крак. Някой път се случва, че този камък, който иска да каже на горделивото това същество да се не качва горе, то слиза долу, да го блъсне. Той се унижава и постоянно слиза надолу в долината, разлага се на малки пращинки и навлезе в една почва. И като се върне, като се погледне, казва: "Как стана, от тази височина, дето съм на чистия въздух, слезнах в тази кал, да се смеят всичките?" Тогава човек почва да тъпче горделивите камъни. Сега камъните, които са ви цапнали, за тяхната гордост трябва да ги смирят - и хората правят пътища от тях, от горделивите камъни. И те трябва да се смирят, трябва да станат почва, да си изплащат своите прегрешения.

Та казвам: Ако имате философията на камъните, ще слезнете в долините, на пътища ще станете. Ако имате гордостта на растенията, бравди ви очакват. Следователно, от хиляди години растенията, и те са прогресирали малко. Някои от растенията са прогресирали; тези, плодните дървета са прогресирали. Видели лошата участ, която ги

очаква, и почнали даром да дават плодовете си на човека. Казват: “Няма какво да ни сечеш; и ние към тебе няма да гледаме от-високо, както едно време. Смирение трябва. А ще ти даваме даром нашите плодове, да не ни сечеш.”

Ако си едно горделиво дърво, за да се избавиш, плод трябва да даваш. Ако си един горделив камък и искаш да се избавиш, на скъпоценен камък трябва да станеш. Да се кристализираш и малък да станеш, тъй че да потънеш някъде дъл-боко в земята един-два километра. Че да те намери човекът, да те извади и да те носи на себе си и да те милва, ако обичаш.

Дотогава, докато гледате на нещата отвисоко и гледате само на вашите лични интереси... Всеки ден вие се молите за себе си, страдате за себе си, карате се с хората - всичко туй е една низша нишка на личния живот. Навсякъде човек е изтъкан само от нишки. И религиозните хора са пълни само от тщеславие; и като се моли някой, мисли, че много е направил; и като направи едно добро, мисли, че много е направил. Не е лошо, че мисли така. Но сравнено неговото благодеяние с онова благодеяние, което Бог прави - с хиляди и милиони години Той е давал и дава на хората Своето благословение и досега никому не е казвал: “Аз това и това направих за тебе.” А човек, след като направи десетина добрини, той ще направи една книга, цяла книга ще напише. Имаме доста светии са писали какви подвизи са направили. Често се казват подвизите на светиите, но описват се само добрите страни, а не се описват лошите страни на светиите, които те са направили.

И една книга имате там, Давид е такъв един светия. И Давид е един светия. Давид ще го намерите в православната църква с друго име, но как е станал този светия? Този светия, като бил едно време като цар, имал той един поданик в царството си, него пратил на бойното поле и го утрепах по един политически начин, така, деликатно, без да знае никой. Жена му била много красива. Казва той: “Нали съм цар, коя съдба, аз съм закон, каквото аз върша, това ще

стане. Няма кой да ме съди.” Но в държавата му се намира и друг светия, който отива да го изобличи. Единият е цар-светия, а другият е обикновен светия. И онзи [е] по-умен. Сега, хваща го, отива, казва на този светия, Давид, казва му така: “Ти си свят човек, [а] в твоето царство не се пазят законите. В един град имаше един беден светия, който имал само едно агънце, една овчица имаше, а пък имаше и друг голям светия в града, който имаше много овци. На големия светия дойдоха гости и той не искаше да вземе едно агънце от своите агънца и да заколи, а взе агънцето на бедния светия.” Давид казва: “А, как? Кой смее така да направи? Несправедливост!” Казва: “Трябва да се отсъди! Той е за смърт, който е направил това.” - “Ти си - казва - този светия.”

И вие сега може да кажете, че “Това е голямо престъпление!” Но ако ти със своето поведение убиваш най-хубавата мисъл в една душа или нарушаваш едно от най-хубавите му чувства, не си ли ти онзи, горделивият човек? Може да си брат тук, от Бялото Братство на Изгрева, някой изгревчанин, може да си от православната църква, без разлика е това, някой окултист, може да си учен човек - и това е без разлика какво име носиш. Те са редовни, тия имена, които хората носят, те са временни дрехи, с които ти си облечен. Ти си жена - това е само една дреха. Ти си мъж - това е дреха. Ти си цигулар - една дреха е това. Ти си богат човек - една дреха е това. Ти си председател на един съд, ти си някой виден адвокат; че си един цар, това е дреха, някой голям проповедник - това е дреха. Това са играчки, забавачки, забавления. В живота има по-велика цел. Тия са служби, които ти упражняваш. Че си в първото отделение, то не значи, че целия живот трябва да останеш в първо отделение, да се занимаваш само с букваря, нито във второ отделение - с читанката си, нито в трето отделение и четвърто - със своето естествознание; нито в прогимназията - със своята аритметика, нито в гимназията - със своята алгебра.

Сега аз ви навеждам на някои сравнения, които са недостъпни. Какво ще ви интересува вас, че ви пея от ария “Марта” някое парче?

Ще кажете: “Я остави тая “Марта”, а запей ми някоя от старите български песни.” Кое е в дадения случай, българинът страда от една слабост - от повтаряне. Той обича да повтаря, да повтаря, та главата му побеля от повтаряне. “Заплакала е гората”, “Стоян мами си думаше”, та Стоян впрегнал воловете, биволите си, та ги потеглил и 9 моми погледнал. И казват: “Хубави биволи има.” Биволите хубави, но Стоян не е хубав. Биволите охранени, хубаво теглят, натоварени по 2000 килограма, теглят. Вие не сте виждали, има такива водачи на биволи, там има такива задни шипове турени и някой път, като ги води, не искат да вървят, той като ги потегли, че тия бодове се допрат на устата, на главата, и те се обръщат. И казват: “Този Стоян!” Но този Стоян носи бодове. Той, за да покаже на хората, че като си завърти левия крак и десния, тогава биволите ще завърти. И момите казват: “Колко хубаво се върти Стоян.” Но биволите знаят какво струва това въртене.

Та, аз правя сравнение, момите се въртят от ляво към дясно, а момците - от дясно към ляво. Казвам: Горко на биволите! Няма какво да се въртиш ни наляво, ни надясно. Право ще вървиш. Щом почнеш да се въртиш, идат бодовете. Не извъртай чувствата си, не извъртай мислите си. Нищо повече. Дръж своята мисъл право. Щом можеш да водиш два бивола с ремъци, това не показва как трябва да заповядваш. Така не се заповядва. И ако искаш тебе да те харесат за твоето знание, ако искаш да те харесат за твоята сила или за твоята красота... Че красотата, това е една мазилка в Божествения свят. И момъкът казва: “Божество е това!” Но каквото е грозотията за физическия свят, това е красотата в Божествения свят. Казвате: “Много е красива мазилката!” Един ден тази мазилка ще падне. И ще погрознее. Защо? Не е нещо съществено. Защо погрознява? Ако беше съществена красотата, тя ще остане, но тази красота не е съществена. Даже и младостта не е нещо съществено. И старостта, и тя е една мазилка. И младостта е мазилка, и старостта е мазилка. Има една младост разбрана - това е Любовта, разбрана в нейната пълнота; има

една старост - това е Мъдростта, разбрана в нейната висота. Да. То е същественото. Но ако ти не разбираш старостта, в която живее Мъдростта, и ако не разбираш младостта, в която живее Любовта, ти си на кривия път. Ясно и категорично! Тогава казвам: Ти, ако не разбираш младостта, в която Любовта живее, ще остарееш и ще оглупееш. И ако не разбираш старостта, в която Мъдростта живее в своята пълнота, ти ще оглупееш и ще умреш. Нищо повече. И ще се свърши. Французинът казва: "Fait accompli" - свърши се.

Тогава, казвате вие, какво трябва да се прави? Ще слугуваш на Любовта, млад като си, и ще слугуваш на Мъдростта, стар като си. А ще слугуваш на себе си... За да се избавиш от себе си, има само един начин - ще слугуваш на Истината. За да разбереш пътищата на Любовта, трябва да слугуваш на

Любовта. За да разбереш пътищата на Мъдростта, трябва да слугуваш на Мъдростта. А за да разбереш себе си, трябва да слугуваш на пътя на Истината. А тази Истина е вътре в тебе. Всичките други неща, всичките други пътища, по които може да вървите, хубави са, но те са временни. Ти не можеш да разбереш Любовта, ако не слугуваш. Защото единственото нещо в света, което не търпи никаква заповед, то е Любовта; единственото, което не търпи заповеди, това е Мъдростта, това е Истината. Щом ти се опиташ да заповядваш на Любовта, ти ще дойдеш до най-големите противоречия; и ако се опиташ по същия начин да постъпиш с Мъдростта, ще ти се случи същото. Щом вървиш по пътя на Любовта, ще вземеш положението на един, който служи, не на един, който заповядва. Щом дойдеш да вървиш по пътя на Мъдростта, ще вземеш положението на един слуга, който служи, но не положението на един господар. Щом дойдеш до Истината - пак същото положение. И ако туй не го научиш - то е всичкото, - ти никога в Царството Божие не можеш да припариш. И казано е там в общ смисъл: "Ако не станете като малките деца, не можете да влезете в Царството Божие." И казвам: Как ще се смириш? Или, ясно казано: ако не може да служиш на Любовта,

ако не можеш да служиш на Мъдростта, ако не можеш да служиш на Истината, ти в Царството Божие не можеш да влезеш. Туй се разбира под думата “служение”.

Казват: “Как да се смиря?” Вие разбирате смирението на едно дърво, което трябва да се огъне. Вие разбирате смирението на един камък, който отгоре трябва да падне долу на земята. То е само един образ. Но смирението е едно състояние, в което може да се роди най-доброто положение във вашата душа. Че, служете на Бога! Да служите с радост. Че ти не можеш да намериш по-хубаво място от да служиш на Любовта. Това е най-голямото, най-хубавото щастие, да служиш от Любов! То е най-голямата придобивка, да служиш на Мъдростта. Съзнание да имаш, да знаеш как да служиш на Бога. И после, няма по-щастливо нещо от да служиш на Истината. Свободен си там. Такова голямо удоволствие е да служиш при най-голямата свобода!

Та казвам: Тази истина по-ясно не може да се направи. И ако река да я обясня, тя всякога се затъмня. Мъчно може да огънеш едно сухо дърво. Или, да го огънеш, има един начин, по който сухите дървета ги огъват. Ако речеш да го огънеш, сухото дърво, то ще се счупи. Можеш да го огънеш: ще го туриш във вода, да го накиснеш. Тури вода вътре, понеже водата е носител на живота; и туй, дървото, е толкова горделиво, че като изсъхне, казва: “Счупвам се, но не искам да се променя.” Защото е горделиво. Защо се пречупва? Казва: “Предпочитам да умра, ама не да служа.” А едно дърво сухо, като го туриш във водата, че се окваси и се огъне. Туй дърво, ще се пукне то, че се е огънало. Пък като те намери на пътя, ще те ухапе; като се блъснеш, ще се удариш. Ще каже: “Ти трябва да знаеш, че имаш един господар! Няма тъй да се носиш.” Или ще се удариш. Туй, горделивото дърво ще ти покаже, че не постъпваш право - ще те удари.

Туй е същественото, което човек има. Човек е едно горделиво дърво. Най-горделивото дърво в света засега е човекът. И навсякъде той само с обиди е свързан. За нищо и никакво се обидил. Обижда се,

че общата му са скъсани. Обижда се, че шапката му е скъсана. Обижда се, че не го нахранили както трябва. Обижда се, че като говори, не го оценили; че като погледне... Навсякъде се оплаква. Че, кой кого да утешава в света? Целият свят, това са горделиви дървета, ядат се едни други. Само се търпят.

Сега, като слушате, ще кажете: “Че толкова ли ние сме най-лоши хора в света?” Щом се окаляш, ти си най-лошият човек. Външно то е така. И какво трябва да се прави? Ще се оправиш; и не се каляй. И откъде иде калта? От горделивите камъни. И все-таки, за да ти пръснат главата, трябва някой горделив камък. Ти дигнеш ръка, камъкът ти удари главата. А всичките други страдания идат от дърветата. Хората се научили да се бият от дърветата. Като дигнеш ръката си, то е горделивото дърво. Блъснеш някого. Докато нашите ръце не се смирят, докато вашите камъни не станат като гумени топки... Че човек трябва да бъде гумена топка, че като го блъснеш с камък, да не му пукнеш главата. Че всяка една дума, която казваш, с която ти ще го поставиш, като говориш, какви са намеренията. Ако мисля да обиждам хората, да мислят, че аз съм нещо, не съм като тях, а те са много паднали, то е друг въпрос.

Какво е правото в света? Всички трябва да бъдем благи както Бога. Нищо повече. Моето разбиране е това. Някой ми казва друго. Не. Всички трябва да бъдем тъй благи, както Бог е благ. “Ама можем ли да бъдем?” То е друг въпрос. Можеш ли? Можеш! То е правило за мен! Да бъдеш благ като Бога. Моето правило: Благ като Бога. Еднакво ще се стремим да бъдем. “Ама не сме.” То е друг въпрос. То е идеал. Второто правило: Трябва да бъдем съвършени като Него. “Ама можем ли да бъдем?” То е друг въпрос. Но трябва да бъде. Правилото е това. Идеал е това; дали ще го постигнеш или не, то е друг въпрос. Благи като Бога и съвършени като Бога, и силни като Бога. Трябва да бъдем и силни като Бога. После, още какво? И мъдри като Бога!

Ама ще каже някой: “Дали ще бъда като Него?” Искам да бъда тъй, както е Той! Така да бъда и аз. И тогава, не като придобия този

сила, да се състезавам с Бога. Това е неразбиране. Да се състезаваш с Бога, да бъдеш като Него, да се отделиш от Него, това е неразбиране. Да бъдеш едно с Него! Един орган да бъдеш от Бога. Всеки орган трябва да стане силен, да придобие всички качества, които тялото има, без да се зароди в него желание да излезе вън от тялото. Защото, ако излезе, тялото ще изгуби всички свои постижения. По този начин да живеем, значи да сме в онова положение, в което Бог е. Само при Него можем да бъдем щастливи. Щом излезеш вън от Бога, нещастие те очаква, очаква те безсилие и всички останали злини, които съществуват в света.

И тогава ще има живот като този на Сатаната, който се е отделил от Бога. Той се е състезавал с Бога, но е толкова горделив, че казва: “Този човек, когото Господ е направил по Свой Образ, за него нито пет пари не давам.” Ритва го настрана. Казват, че в България има светии, добри хора. Дяволът тогава се разритва между вас, иска да покаже, че нищо не струвате. Дяволът всеки ден ще ви каже в ума, че тези хора не са такива, каквито ги препоръчват. “Ама, че той знае, учен човек е.” - “Не е такъв - казва дяволът. Преди всичко той не е такъв, какъвто се представя.”

Като дойде при мене дяволът, казвам му: “Ти благ ли си като Бога?” Той мълчи. Казвам: “Колко агънца има в корема ти? Колко агънца досега си изял?” Понякога аз го изненадвам. Дяволът минава за светия, когато иде при мене. Той казва, че е вегетарианец, че обича да се моли, но аз го изненадвам. Намеря го вечер с шиш в ръка. Скрил се някъде вечер и пече агне, маже кебапа си. Казвам му: “Добър вечер! Доста хубава е тази храна.”

Следователно, ако вие за едно ваше кратковременно желание нарушавате Божия закон, вие сте в кривия път на дявола. Искаш да се оплачеш на Бога, казваш: “Дотегна ми светийският живот, дотегна ми да се моля.” Мислите ли вие, че ако коленичите и вдигате ръцете си нагоре, това е молитва? Това е само едно състояние. Отсега нататък трябва да се учите. Молитвата е един метод да се научиш как да

говориш. Тя е граматика. Духовната граматика е молитвата - нищо повече. Ако не знаеш как да се молиш, не знаеш и да говориш. Граматика е нужна. Молитвата е духовната граматика. С това разбирам, че в обикновената граматика има буквоедство, за една запетая могат да те скъсат и цяла година да повтаряш класа за една запетая, или за двоеточие, или за удивителна.

Аз съм забелязал, че и като говоря на вас, понякога в гласа ми минават някои струи, от вас поставени - че аз всичко виждам! Има една страна, която вие схващате - това е отражение на вашата гордост. Понякога вашата гордост се отразява в мене, има едно ехо, което после се отразява пак върху вас. Като говоря, чувствавам, като че аз съм горделив, а то е отражение на вашата гордост. Някой път нещо ми казва: "Защо говориш на тия будали? Нищо няма да излезе от тях, остави ги. Защо си хабиш времето? Дали ще свършат работата? Остави ги тия."

Това е вашето състояние, аз зная това. Едно отражение, съзнаваш го. Тогава аз искам да постъпя по правилото и казвам: Ще бъде благ, както Бог е благ. И ще постъпвам така мъдро, както Бог постъпва. И ще обичам истината, както Бог е истинен. Верен и истинен е Той всякога. Защото, другояче, ти ще се разочароваш, ако мислиш, че хората могат да те обичат. Ако днес те обичат, утре няма да те обичат. Защото, ако те обичат за твоята красота, красотата ти утре ще изчезне. Ако те обичат за твоята сила, и силата ти ще изчезне. Ако те обичат хората за знанието ти, и знанието ти ще изчезне. Любовта трябва да произтича от нещо съвсем постоянно. Най-първо, не търси хората да те обичат. Ти се учи да обичаш, без да очакваш някой да те обича. Ако Бог иска да Го обичаме, това е по единствената причина, да бъдем ние щастливи. Той не се нуждае от нашата обич, нищо повече. Единственият път, по който можеш да бъдеш щастлив, е да обичаш Бога. Ти трябва да Го обичаш. Той е Цялото. Ако не Го обичаш, ако не си благ като Него, ти не можеш да бъдеш щастлив. Защо трябва да Го обичаш? За да бъдеш щастлив. Другояче не може.

Ти ще се спреш там. Друг отговор няма. Някой казва: “Защо трябва да любя?” За да бъдеш щастлив. Щастието пък е път към съвършения живот. Ти не можеш да влезеш в съвършения живот, докато си в тъмнината. “Това е живот вечен, да позная Тебе, Единаго Истиннаго Бога.”

Та казвам: Сега ви предстои една трудна задача. По новия начин аз ви давам един метод - ще държите изпит. Ако сте по стария начин, винаги ще ви късат; ако вървите по моя, по новия начин, винаги ще издържите изпита си. Докато сте в стария път, всякога комисията ще ви къса. И светия да си, и учен да си, все ще ви късат. Защото всеки ден вас ви късат. Аз гледам, всички съвременни хора са все скъсани. Пък някога човек за пет пари съгрешава.

Вземете един светия, например, може да съгреша за нищо и никакво. Сега на ваш, разбран език ще говоря. Светията говори с една много красива мома, по Бога направена. Но веднага при него идва и друг светия. Първият вземе една особена поза. Най-първо, преди да е дошъл вторият светия, той се усмихва на момата, а като дойде вторият светия, той взема една сериозна поза. Според моето схващане това е една погрешка. Той взема една поза, с която иска да покаже, че е светия, че не се увлича, че не може да го съблазни младата мома. Това иска да покаже пред втория светия. Че, той се е съблазнил вече. Съблазанта седи в това, дето иска да се покаже. А в него ни най-малко не трябва да има желание да се покаже, че е светия. Като дойде вторият светия, първият трябва да се усмихне и да каже: “Както виждаш, закъсахме я.” Къде е смирението сега? По-добре да се постави в положението на закъсал човек, отколкото да се постави като един благочестив човек, което не е вярно. По-добре да се смири и да признае, че е закъсал, да каже на другаря си: “Както виж-даш, при такава мома човек не може да не закъса.”

Това зависи от сърцето вътре, а не от външната обстановка, от мисълта. Има нещо тайно в сърцето. Каква е моята скрита мисъл, която Бог вижда? Бог търпи нещата, но ние по никоий начин не можем

да изменим закона на Любовта. Или, ако аз съм един светия, като дойде при мене този брат, ще му кажа: Аз намерих тази професорка, светия е тя. Наскоро е слязла от Небето, но понеже съм невежа в тази работа, повиках я да ми предава уроци. Понеже усещам, че има една сла-бост някъде, тя ми преподава първите уроци - че като гледам на красивите работи, да не се съблазнявам. И понеже тя едновременно е предметно учение за мене, професорка е, да не се съблазня в нея. Не е грехота, че я гледаш, но грехота е да я пожелаеш. Щом пожелаеш да имаш красотата на момата, ти вече си съгрешил, ти си в пътя на греха. Ти се радвай, че тя е красива. Не желай да бъдеш красив като нея - нищо повече. Двама души не могат да бъдат еднакво красиви. Ако единият е красив, другият ще бъде грозотия. Как мислите вие, в една картина сенките имат ли някаква цена, изпъкват ли така, както изпъкват линиите на веждите, на носа, на устата? Профилът, който изпъква, както и светлите страни на лицето, те са важни. И днес всички хора обръщат внимание на светлите страни, а не на тъмните. Тъмните са само за фон. Казвате: “Колко хубаво, колко светло е лицето.” Защо? Турена е някаква сянка на лицето, за да изпъкне светлото.

Сега тук се изисква голямо внимание. Защо? Да не би моята реч може да бъде толкова гореща, че да попари листата ви. Има една опасност. Аз не ви говоря за морал, защото, според мене съвременният морал, това е безморалие. Целият човешки живот, с всичката му възможност, аз го виждам, той е пълен с нечистота. И всичко това трябва да се филтрира. Не че водата е развалена, но тази вода трябва да мине през филтър, да се филтрира. После, тя трябва да мине през няколко филтри, свършено да се освободи от всички ония вещества, които не са свойствени на водата и да остане водата сама.

Нашият живот също трябва да се освободи от всички мътилки, които сме събрали. И развитието е един процес да се освободим от неща, които не са свойствени на живота. Защото няма някой от вас, който да не е страдал. Щом страдаш, значи има една мътилка в тебе.

Всяко страдание се дължи на нещо чуждо в човека. Може да не го знаеш, но си недоволен. Това е една мярка. Чуждо има в тебе. Може да не знаеш къде е това, но един ден си неразположен - мътилка има в тебе; недоволен си - има нещо чуждо; но щом се освободиш от мътилката в себе си, колкото микроскопическа да е била тя, радостта ще дойде. Радостта е признак на това, че си видял една капчица на Слънцето. Като видиш тази капчица, като роси, която отразява слънчевите лъчи, ти се радваш на чистотата на тази капка. Ние всякога се радваме на онзи живот, на малките капки в живота, които отразяват чистотата. Това значи радост. Като виждаме, че сме се окаляли, това е вече скръб. Ние скърбим за окаляните капки и се радваме за пречистените капки. Това трябва да знаете.

Та, сега ви давам три филтъра: ще филтрирате вашия живот чрез Любовта, ще филтрирате живота си чрез Мъдростта и най-после ще го филтрирате чрез Истината - както вие разбирате. Какви са правилата на църквата, на този, на онзи, всичко това турете настрана. Хубави работи са те. Но казвам: За всичко това се иска един филтър. Няма в света друг филтър, чрез който ние можем да филтрираме живота си, да го пречистим и да бъдем благоугодни на Бога. Не мислете, че с вашите молитви вие можете да умиловите Бога. Той е буден, когато вършим Неговата Воля. Той е в съгласие с нас, когато нашата воля е в съгласие с Неговата Воля. Ние трябва да имаме предвид всякога Славата Божия. Аз да мисля за Бога, а Той да мисли за мене. Той да ни въздава, както Писанието казва: да ни въздигне Бог. Ако Бог не те въздигне, никой не може да те въздигне. Сами можете да слизате, но сами не можете да се въздигнете. Сам по себе си човек не може да се въздигне. Семето го въздига Слънцето. Топлината и светлината въздигат Слънцето. Дървото също Слънцето го въздига. В него има желание само, стремеж, а Слънцето е, което го повдига.

Следователно по същия начин и ние растем - по единствената сила на Божията Любов, която ни въздига. И ако имаме любовта, ще се повдигнем, ще растем в Божията Слава. Ако нямаме любов, не можем

да израснем. И планина да си, пак е потребна Божията Мъдрост - силата на Бога ще те повдигне до планината. Ако Божията Сила те повдигне, ти планина ще бъдеш; ако не те повдигне, ти в долината ще бъдеш. Синовете Божии не трябва да служат на дявола. Можете да имате познанство с дявола, можете да ходите на лекциите му, слушайте го, разбирайте се с него, но не му служете - нищо повече. Макар и десет торби със злато да ви дава, нито един килограм заради него не пренасяйте. Не пренасяйте нито съчка.

Една сестра, като слушала лекцията ми, се обезсърчила, казва: “Колко мъчно се разбира това, което Учителят казва. Как да живеем? Ние не знаем.” Казвам на тази млада сестра: Ти не си разбрала. Младият трябва да си бъде млад. “Ама, този да не погледнеш, онзи да не погледнеш. Какво да правиш? Все на земята да гледаш ли?” Не, това аз не съм говорил. Навсякъде ще гледаш. Ще знаеш, че на една фотографна плоча не се снемат две картини едновременно, а ти на една плоча снимаш едновременно десет картини. “Много замотана е тази работа.” Ще гледаш, злото не е в гледането. В какво седи злото? Хората обичат дявола повече, отколкото Бога. Там е злото. Злото седи в това, че ние обичаме себе си повече, отколкото Бога. Ние обичаме себе си повече от ближния си. Или, ако обикнеш ближния повече от себе си, пак си в пътя на злото. Обичай! Да обичаш така, но в твоята обич да не се заражда никакво изкушение.

Ето, да ви дам един пример. Ако вървя с една конска кола, която няма яве*, и ако искам да направя добро на един беден човек, по никой начин не бих го качил на своята кола. Защото, като слезе от колата, той ще каже: “Разтърси ме.” Според мене, аз ще направя едно зло. Аз ще го оставя по-добре да върви пеш и с това ще му направя едно добро. Ако го туря на колата, той може да спести време, но не съм направил истинско добро. Разбирам да направя добро, ако двата крака на един човек са счупени, тогава съм му направил половин добро, като го кача на колата си, но тогава трябва да туря десет я на колата си. И при това положение пак ще се оплачеш. Колкото леко и

да те пренеса, пак ще се оплачеш, че много съм те раздрънkal, разтърсил. Ще кажа: “Ще ме извиниш, колата ми няма 20 яя.” Ако продължаваш да се оплакваш, ще кажа, че много съжалявам за това. И ако втори път счупиш крака си, ще намеря кола с 20 пружини. По-добре да те возя в моята десетпружинена кола, но когато краката ти не са счупени. Всеки човек, който не знае как да обича, краката му са строшени. Всеки човек, който не знае как да работи с ръцете си, ръцете му са строшени. Всеки човек, който не знае как да говори с езика си, езикът му е строшен. Всеки човек, който не знае как да гледа, погледът му е строшен. Всеки човек, който не знае да разбира работите, неговата мисъл е строшена. Това разбирам, така виждам нещата.

Да се учиш от хората трябва. Като погледнеш хората, да ги съжаляваш. При всички случаи те трябва да дойдат до едно пълно разбиране, да изпълняват Волята Божия, да служат на Бога, да бъдат готови на жертва, не за себе си, но за ближните си. Да се жертваш за себе си, това е безпредметно. Даже и за ближните си да се жертваш е безпредметно. Какво ще се жертваш за един пияница, който цял ден пие? Какво ще се жертваш за един млад момък, който мисли само да се облече, да отиде да се продава на младите моми? Или какво ще се жертваш за една мома, която мисли само да се въздигне, да прави реклами, да завърти ума на този или на онзи момък, да въздиша по нея?

Аз виждам много хора, които въздишат. Те не знаят какво нещо е въздишката. Така трябва да въздишаш, че никой да не те знае. Така да скърбиш, че никой да не подозира твоята скръб. Аз наричам истинска скръб тази, при която никой да не подозира твоята скръб. Това е майсторлък, да знаеш как да въздишаш. Това въздишане е толкова музикално, че никой не подозира твоите въздишки. Сега гледам, толкова силно въздишат хората, че моите уши без малко да се пръснат, тъпанчето едва издържа. Тогава аз турям памук в ушите. Като взривове са, толкова силни са тези въздишки, че трябва от

време на време да турям по малко памук, да не се пръсне тъпанчето ми. Аз не искам да не въздишате, но никой да не чува вашето въздишане. Плачете, но никой да не вижда плача ви. Плачи така, че всички хора да се веселят от твоя плач. Защото всеки иска като актьора, като плаче, и другите да плачат като него. Не желай хората да плачат като тебе. Плачът е хубаво състояние. Аз наричам плача изкуство. Според мене плачът е учение да знае човек добре да изтрива прозорците си, с такива кожени парчета, че да почнат да скърцат прозорците. И като погледнеш през прозорците, предметите стават ясни.

Скръбта винаги трябва да произвежда топлина. Когато някой скърби, аз считам, че у него е настанала зима и той запалва собата си. Казва някой: “Много скърбя.” Така е, зимно време е, все трябва да запалиш собата си. “Какво трябва да направя?” След три месеца ще излезеш навън. Като дойде пролетта, през лятото ще излезеш и скръб няма да имате. Тогава няма защо да гори собата.

Това сравнение мъчно можете да го разберете. Сравнения и да се дадат, мъчно могат да се разбират. Ние имаме желание, когато се проповядва, това подразбира, че има нещо в света, което иска да препятствува на желанията ни. Не е въпрос да ядеш, но малко трябва да ядеш. Ако преядеш, ще страдаш. Учи, но малко учи, хубаво учи. После, бъди винаги доволен от малкото, което имаш. Бъди доволен от малкото, което всеки ден се дава. Не повтаряй нещата, но бъди доволен. Не желай да имаш много богатства, но желай да имаш толкова, колкото е потребно. Втория ден да се удвои, да се утрои, но всякога колкото ти е потребно. Когато приемаш, да има едно изтичане навън. Не задържайте нещата за дълго време в себе си. Какво значи да не ги задържате? Ако за дълго време задържаш храната в стомаха си, ти ще го повредиш. Ако за дълго време задържаш Божията Светлина, ти ще се повредиш. И ако за дълго време задържаш Любовта, ти пак ще се повредиш.

Как ще разберете това? Това са дълбоки работи. Щом ти желаеш нещо в себе си, ти си се обезверил. Остави любовта в тебе да проникне. Ти не дели любовта. Щом се опиташ да делиш любовта, ти ще направиш прегрешение. За пример ти искаш само да докоснеш дрехата на един светия. Защо? В тебе се ражда желание да пипнеш дрехата му, да пипнеш и космите му, да пипнеш и ръката му - тези желания не са лоши, но с това ти грешиш. В това няма никакъв грях. Грехът е в пожелаването. Бъдещите резултати са лоши, защото в тебе има една користолюбива мисъл. Ти не си доволен само от пипането на дрехата, от пипането на космите му, затова после искаш ръката му, искаш да го целунеш, какво ли не.

Тия работи не са лоши, но те говорят за неразбиране на живота. За да разбереш един човек в Божествения свят, трябва разбиране. Като се обикнат двама души, те ще се слоят един с друг. Тези двама души стават една душа. Пък всички души като се обикнат в Господа, ще станат една голяма душа. Като им дотегне това състояние, ще почнат да се отделят една от друга и като им стане мъчно, отново ще се съберат.

Какво ще разберете сега? Това е една съвсем неразбрана идея. Човек съвсем ще се обърка. И ще каже тогава: “Какъв смисъл има животът?” Аз не съм против това, което сега става, но съм против начина, по който сега животът се подобрява. Тия, щастливите моменти са кратки. След всеки момент на щастие, нещастieto е десет пъти по-голямо. За пример направиш една малка погрешка - видиш момичето на един богаташ, плеснеш го малко, закачиш го, но дойде бащата и за това пипане с ръката удари ти десет тояги. Питам: Това пипане струва ли си? Казва бащата: “Не го пипай. Защото десет тояги ще ти наложа.” И след това десет деня наред трябва да ти турят компреси. Питам: Има ли смисъл да погладиш това момиче? Не го бутай. Задоволи се само с гледане, с усмивка, а се откажи да пипаш. Защото не е умно това. Това е само едно изяснение. Има такива

процеси в душата. Дяволът ще те постави на такива изкушения, ще ти каже: “Бутни го.” И после три седмици наред ще има компреси.

Няма някой от вас, който да не е налаган. Вие сте толкова налагани, при това аз виждам колко сте неподатливи. И после считате това за гордост. Кой от вас не е налаган? Не бутай. Писанието казва: “Не желай!” Има неща, които никога не трябва да пожелавате. Желай онова, което е потребно за твоята душа. Желай да имаш Любовта, да бъдеш в съобщение с нея - ти да ѝ слугуваш. Желай да слугуваш на Мъдростта, на Истината. Ти можеш да бъдеш щастлив само тогава. При това положение вие ще добиете онази красота, сила и знание, които никой не може да добие. И тогава ще се създадат между вас тия правилни отношения, които желаете. Казвате: “Как ще ги придобием?” По този път, по който сега вървите, е непостижимо. И хиляди години да желаете това, пак няма да постигнете нищо. Хиляди години наред да се събирате на общества, не че нищо няма да постигнете, ще прогресирате по малко, но това ще бъде дегизиране, както правят онези моми, които си турят белило и червило, да бъдат хубави само за един ден. Или ще бъдете като онази красива мома, която, като се явите при нея, нахранени с чесън, веднага ще отиде белилото ѝ. От чесъна всичко ще се развали.

Сега да се върнем към същественото. Два живота има в света: животът на доброто и животът на злото. Единия живот, на доброто, го наричам живот на слугуване, а другия живот аз наричам живот на господаруване. Според мене засега откажете се от живота, който носи господаруването и приежете живота на слугуването. Такъв е моят съвет. Пък, ако имате някакво ваше мнение, можете да го опитате. Защото, не че не знаете как трябва да постъпите, но не искате. Казвате: “Какво ще стане с нас, ако се откажем от господарството си, да станем слуги, да изгубим своето достойнство?” Човек не може да влезе в Царството Божие, ако не изгуби своето достойнство. Ще се запознаеш с горделивия камък, който трябва да слезе долу, да стане на пръст, че от него да излязат соковете, да влязат в плодовете. Ще

кажете тогава, че и от камъните може да излезе нещо. Както казва Христос на онзи дух на изкушението, че не само с хляб от камъни може да се живее, това значи: не е гордостта, която може да даде смисъл на живота. Това е дълбока философия. Но мнозина не разбират това, те са профани. Думата “профан” не е българска. Заблуждение е да се мисли, че от камъните всичко излиза. Ако можете да направите тия камъни на хляб, всичко ще имате. Така е казано на Христа. Но Христос отговори: Не само с хляб може да се живее, но от всяко разумно, разбрано слово. Не е силата, с която можеш да превърнеш камъните. Ти можеш да ги превърнеш. Не е мъчно да превърнеш камъните в хляб. Лесна работа е тази, но всеки, който яде от този хляб, той ще умре. Онзи хляб на живота Слово, който го яде, той ще живее.

Казвам: Запазете сега в ума си едно нещо само, а другото оставете настрана. Да остане в ума ви мисълта: господари или слуги на доброто или на злото. И после, трите метода: да слугувате по метода на Любовта, да слугувате по метода на Мъдростта и по метода на Истината. И това е цялата лекция. Другото, което съм казал, оставете настрана. Като че не съм го говорил.

И тъй, три неща да останат сега, които са щастливи, и две - нещастни. Значи, всичко пет неща. Господарят и слугата са нещастните. Тогава, за да превърнете числото 2, което е нещастно число - това са коментариите, - за да направите числото 2 щастливо, трябва да слугувате на числото 1, на Доброто. Ще станете слуга. Слугата е щастливо число, господарят е нещастно число. Вторият метод пък: за да станете син или чадо на Бога, вие трябва да знаете да слугувате на Любовта, на Мъдростта и на Истината. Само тогава можете да станете чада Божии. Щом не знаете да слугувате, никога не можете да станете чада Божии. Та, казвам ви как да станете синове Божии и как да се научите да превръщате нещастните числа в щастливи. Понякога някой е господар, но от слуга можете да го направите господар. Това е изкуство. Ще слугуваш на числото 1 - на

Доброто. Доброто е числото 1. Злото пък е числото 2. Понеже мъжът стана жена, той съгреша; и понеже жената стана слуга на мъжа, и тя съгреша. Следователно ще престанеш да си жена и като жена ще престанеш да слугуваш на мъжа - нищо повече. Сега ще объркате тази работа. И това забравете сега. Защо? Защото сегашният ви живот ще отиде.

Сега, слуга на Доброто. Това е ясно. Не господари на злото. Синове на Бога с методите на Любовта, с методите на Мъдростта и с методите на Истината! Това пожелавам на всинца ви да го приложите. Това е едно учение, което е вярно сто и едно на стоте, без никакво изключение. Това е моето учение. Това е едно чисто учение, от което ще имате резултати.

7 ч сутринта без 25 мин

Божият Дух носи всичките блага на живота.

19-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 26.I.1936 г., 5 ч сутринта София - Изгрев

СИЛНИЯТ ОГЪН

5 ч сутринта.

(Небе ясно, чисто, звездно. Времето приятно, ведро.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

10-а глава от Послание към Римляном

“В начало бе Словото”

Има въпроси, които са мъчни за разрешение. Вземете, въпросът за вярата е въпрос неразрешен. Въпросът за право и криво, това е въпрос неразрешен. Постоянно го разрешават и въпросът остава неразрешен. Въпросът за любовта, и той е въпрос неразрешен. Има въпроси, които задаваме, [които] са въпроси неразрешени. Всеки казва, че вярва, но дойде до едно положение, дето неговата вяра не му помага. Сега, де седи погрешката? В разбирането. Щом вярата не ти помага, ти вече имаш едно материалистическо разбиране за вярата. Сегашните хора казват: “Важна е прехраната.” И мислят, че ако си уредим прехраната, всичко ще ни бъде уредено. Отчасти е така, но може нашата прехрана да се уреди и пак има нещо ненаредено. И след като се уреди прехраната, пак има недоволство. Има нещо в нас, което не се задоволява от яденето.

Иде и другото противоречие. Някой казва: “С тия въпроси няма да се занимаваме.” Но човек, макар и да не се занимава, пак ще се намери в трудно положение. Лятно време, когато времето е топло, казвате: “За зимата аз не му мисля, да бъде каква да е лоша зимата, аз

не искам да мисля заради* нея.” И нищо не приготвяват за зимата. Като дойде зимата, стегне го студът и той се лута насам-нататък, ходи от къща на къща, иска дръвца. Лятно време казва: “Не ме интересува, зимата, тя ще мине и ще замине.” Като дойде зимата, вижда, че докато си замине зимата, тя е трудна.

Има в природата един начин на разбиране, аз го наричам: той е здравословен. Вчера този майстор, който полируваше този стълп тук, че го питам: “Как знаеш, че стълпът е завършен и не трябва повече да се полирува?” Казва: “Като го попипна с ръката, аз познавам.” Е, по какво го познава? Аз си тургам ръката на стълпа, казвам: “Значи, като пипнеш, ти вече разбираш?” Питам го кои места са завършени. Той ми казва: “Половината стълп е завършен, горната половина, а половината отдолу не е завършена.” Отивам, пипам горната половина, пипам и надолу и намирам една разлика. И аз намирам: горната е гладка, няма никаква грапавина, всичко е загладено по нея. Като пипам долната половина, тук-там има грапавини.

Та казвам: Тъй като гледаш, и във вярата има грапавини. Вярата, която има грапавини - малки, микроскопически работи, като пипнеш, има грапавини, - с такава вяра, на грапавини, работата не върви. Една малка грапавина може да ви спъне. Една малка грапавина винаги ще произведе едно малко съмнение. А едно малко съмнение често причинява големи вреди. Човек в силна буря не трябва да се разколебава. Щом се разколебаеш, вярата ти е слаба.

Сега вие имате опитността, вие вярвате, някой път сте решили да идете на екскурзия до Витоша. И мнозина казват: “Ще идем на Витоша”, но имате пред вид, че времето ще бъде хубаво, Слънцето ще грее. Пригответе си раницата, но щом станете сутринта, излезнете и виждате, че времето е мрачно и почва да ръми, да ромоли дъждец и някои се разколебават и казват: “Кой ще ходи, дъжд ще има, ще ни накваши. Хайде, ще отложим за друг път.” Значи, малко външното време разколебава вашата вяра. Вие не ходите със знание. Вие имате само временно разбиране. Туй време ви опитва.

Може, ако идете на Витоша, целия ден времето да бъде хубаво. Но вие си предполагате, че ще имате мъчнотии. А може да се случи и обратното: като тръгнете, времето да е хубаво, но към обяд се развали, завалява дъжд и ви накваси. Казвате: “Как тъй? На хубаво време тръгнахме, а ни накваси.”

Питам: Ако времето е хубаво и ако времето е лошо, де е вината? Ако нещата не стават тъй, както ние искаме? Апостол Павел като разсъждава, че евреите не повярвали, понеже искали да възстановят своето право, своята вяра. Смесили своята правда с Божиата Правда. И наместо да възстановят Божиата Правда, искат да възстановят своята правда. Почти тези са причините, не само евреите, но между вас има много евреи. Вие често смесвате вашата правда с Божиата Правда. Казвате: “Туй нещо защо стана? То не е право.” Понеже вашите работи не се оправят, не вървят тъй, както вие искате, казвате: “Той, светът, не е оправен, Той, Господ...” и веднага се разколебавате. И ставате неразположен духом. Казвате: “Аз вече имам друго верую.” Е, какво е вашето верую? Едното верую - в Бога, а другото верую - в себе си. А да вярваш в себе си, ти тръгнеш, вярваш в себе си и пак не върви. Питам тогава: Евреите, които искаха да възстановят своята правда, какво спечелиха? От 2000 години няма народ, който да е тъй люшкан, както евреите. И ако е за твърдоглави хора, те са потвърдоглави от българите. Две хиляди години умът им [не] е дошъл - искат да възстановят своето право. А то не може да бъде. Защото Бог е създал света и правото на никой човек не може да бъде, няма да бъде, а ще бъде Божието право.

Та казвам: Когато има противоречие в живота, вие ще търсите причината в себе си, а не в Провидението. Ако нещо не ви върви в света, причината е вътре във вас. Ако нещо не ви върви, причината е в баща ви, в майка ви, в чичо ви, в на-рода, в хората, в обществото, но ни най-малко не седи в Бога. То е човешка работа. И ако така разсъждавате, най-големите мъчнотии може да разрешите. Ще дойде светлина.

Нещата се разрешават по два начина. Ти като вярваш, че всичко, каквото Бог е създал, е съвършено... Бог погрешка не може да има. Туй трябва да бъде основното верую. Щом допуснеш най-малкото, че Господ е допуснал една погрешка, ти си в кривия път. Значи ти, несъвършеният човек, ще имаш мнение за Съвършения. Несъвършеният намерил несъвършенството на Съвършения.

Сега, възможно ли е туй? Или, другояче да ви го туря: Възможно ли е плодът да храни дървото? Кой храни дървото? Плодът ли го храни или дървото храни плода? Дървото е, което храни плода. И не крепи плодът дървото, а дървото крепи плода. Може някой плод, някоя ябълка да мисли, че тя като седи горе на дървото, че от нея зависи щастието на цялото дърво. Така може да мисли ябълката, но това не е право. Дойде вятърът, подухне клонищата, дървото остава, а ябълката падне, капне. И когато ти искаш да възстановиш своята правда, дойде вятърът; и ако те бутне и ти паднеш долу на земята, туй показва, че ти криво си мислил. Щом се спънеш в живота, щом си изгубиш мира, щом изгубиш равновесието, ти мислиш криво. Както и да се оправдаваш, криво мис-лиш. Може да цитираш някой философ, нали? И той е философ като тебе. Ама, еди-кой си владика. И той е като тебе. Ама, еди-кой си проповедник. И той е като тебе. Баща ти, майка ти, всичките тези все са в заблуждение. Нищо повече.

И тогава, откъде се ражда противоречието? Понеже ние някой път, когато искаме да станем като Бога, тогава ние ще родим това, което не е. Бог винаги е прав, Бог винаги прави това, което е. А ние, като искаме да станем като Гос-пода, ставаме туй, което не е.

Когато Господ направил дявола, та на него му дошло на ума, че и той може неща да направи като Господа. Понеже и той искал да направи нещо, което да се отличава; гледа, Господ всичко направил, а той най-после измислил и напра-вил лъжата.

Питам: Какво е допринесла лъжата в света? Аз бих сравнил (сравнението наполовина няма да е вярно): лъжата, това е една празна торба. И надута с нечист въздух, като някоя гайда. И те я продават за

брашно. И питам: Като вземеш този чувал, съдрания чувал, така, с този нечист въздух за храна, какво ще придобиеш от него?

Питам тогава: Отде му е хрумнало на дявола, защо му трябва да създава нещо? И такива легенди има много. Когато Господ създал дявола, че излезнал от Небето, понеже го напуснал, той направил един свят. Тя, легендата, казва - според една богомилска легенда, - че сегашният човек е направен от дявола. Не. Но Господ направил един човек и дяволът направил друг човек. И два вида хора има в света, според легендата. Господ направил един вид хора и дяволът, и той направил един човек, като Господа, и той се движил както Божите хора, всичко имал, върви, само че душа няма. Та отишъл дяволът, примолил се на Господа да даде малко душа на неговите хора. Та, има малко ортаклък. Господ дал душа. И казал тогава така: каквото спечелят тия хора, наполовина ще бъде за дявола, а половината за Господа. А има едни хора, които са направо от Господа направени. Дяволът там няма нищо. А има някои хора, които са наполовина от Господа и наполовина от дявола.

Та, най-първо всички вие трябва да се освободите от дяволския човек. Ортаклък има. Та, понеже времето вече е изтекло, ще ликвидирате с този договор, няма да правите нов договор. И всичките ви мъчнотии в живота произтичат от ортаклъка, който имате с дявола. И да ви кажа сега къде е този ортаклък. Що се ражда от ортаклъка? Лъжата. Случи се някой път, че някои млади се оженят, та нямат деца - и дяволът си работи. И тогава майката, като обещава, казва: “Господи, ако ми дадеш едно дете, ще го посветя на Тебе.” И Господ я послуша, даде ѝ дете. Но след като поизрасне туй дете, тя иска да го откупи от Господа. “Посветих го - казва - на Господа, но туй дете на Господа не Му трябва.” Казва: “Господи, туй дете не Ти трябва, наместо детето, ще Ти посветя един вол, за Господа. Наместо детето, с вол ще направя един курбан.” И веднага ще освободи сина си, да не е на Господа.

Сега, по някой път във вас има стремеж да служите на Бога - то е майка ви, вече е направила този договор с Господа. Защото, за да живеете вие, непременно трябва Господ да даде известно благословение. Но щом станете вие духовни, дойде дяволът и ви каже така: “Слушай, ти можеш да се откупиш от Господа.” Да обясня мисълта си. Един американец така майка му го обещала, да бъде проповедник, да проповядва християнството. Той като израснал, тя казала: “То човек може и друг занаят да хване и да служи на Господа. Ти стани търговец, че ще печелиш пари, ще помагаш на бедните, ще правиш църкви” и т.н. И той послушва. Отива в Австралия, 20 години се е занимавал с търговия, спечелил, вече си ликвидирал сметките, но дохожда една криза и завлича всичкото му богатство и той става пак голтак и връща се. Започва работата, проповедник да става.

Българите са много умни, казват така: “На млади години служи на дявола, а на стари години - на Господа.” То е пак същото. Казват: той, младият, нека си поживее, да си походи малко по широкия свят, да не е ограничен, че като остарее, вече на 60-70 години и няма какво да прави, тогава ще се моли, ще ходи и ще проповядва и всичко ще прави.

Сега, мнозина мен са ме питали: как трябва да проповядва човек? Казвам: Идете при някой извор, при някоя чешма и попитайте как проповядва тя. Казвам: Аз разбирам един Божествен начин - иди при чешмата и тя ще те научи как да проповядваш. Има такива чешми, които са с ръчки; хванеш ръчката, теглиш нагоре-надолу ръчката, тя проповядва: пфу, пфу, пфу, и водата тече. Спреш ръчката и спре се и проповедта. На една машина, тургат огън в нея, човекът се качи на машината, пфу, пфу, и машината върви. Дойде някъде и машината спре, не проповядва. Казвам... Когато някой пита как да проповядва, казвам: два начина има. Ще проповядваш като една чешма, която непрестанно, непреривно върви; и като спиш, и като ядеш, навсякъде ще проповядваш, няма да млъкнеш; и като заминеш за другия свят, пак ще проповядваш; и като се връщаш, пак ще проповядваш. А

другият начин е човешкият. Посвириш малко с цигулката, умориш се, оставиш я, сложиш я. Казваш: “Не свирия вече.” Или ще поговориш малко, един час. Да кажем, аз ще ви говоря един час и ще ви напусна, ще ида горе и казвам: “Стига на тях.” Това не е проповед. Ако ме разбирате и приложите онова, което сте разбрали, то трябва да бъде много малко. Не се изисква много време проповед.

Сега аз ви проповядвам, защо ви проповядвам много? Защото вярата ви е слаба. Защото, ако бяхте от учените, ако имавте силна вяра, 5 минути щеше да бъде достатъчна тази проповед. А другото време какво щяхме да го направим? Вярата е за вас. Тя не е за другите. Имайте пред вид, че когато се говори за вярата, то е нещо изключително само заради вас. Когато говорим за любовта, тя е изключително само за вас. Когато говорим за истината, тя е нещо изключително само за вас. Така трябва да разбирате. Щом ти мислиш за любовта - как да обичаш другите хора, ти ще се раздвоиш. Ти не си опитал любовта, а искаш да знаеш как трябва да обичаш другите хора. Ако искаш да знаеш как трябва да обичаш другите хора, ще отидеш при Бога, ще видиш Той как ги обича, да се научиш. Нищо повече! Никой в света не може да ви научи. В света не зная дали има друг, който може да ви покаже как трябва да се обичате. Ако искате вие да се научите как да обичате, ще идете при Бога, от Него ще видите. Той е Изворът, оттам ще научите. Може да идете и при хората, но то ще бъде една щерна*. Може да видите някой колар как кара воловете си, но те са временни работи. Онази истина, която трябва да научите, при Бога ще идете.

Сега, другото положение. Хора, които нямат тази вяра, казват: “Къде ще намерим Господа?” Господ не се намира. И Писанието казва: “Намериха Ме тези, които не Ме търсеха.” (10 гл. Посл. к Римляном, 20 ст.) Противоречие има в Писанието - намерили Господа тези, които не Го търсели, а пък тези, които Господ търсел, те не Го намерили. Тъй е, Писанието говори: тези, които Господ не търсел и които не Го търсели, те Го намерили; а онези, които търсели Господа и Господ

които търсел, не Го намерили. Е, как ще си го представите? Аз го обяснявам по следущия начин. Ти ходиш на училището, а не учиш. Идеш на училище, когато учителят разправя, ти си мислиш за съвсем други работи и казваш: “Аз ходих на училище ден след ден.” А не слушаш. И излезнеш без познания. А някой не ходи на училище, но чете, учи. Той вземе една книга и бий си главата, няма учител, но работи. И този човек, който не е ходил на училище, но има знание повече от онзи, който ходи и слуша, а нищо не е учил.

Сега, аз не искам да изпаднете... Като ви приведох тази легенда, ще кажете: “Ние от кои сме? Дали от тези, които Господ е създал, или от онези, които дяволът създаде, че ортаклък има?” Писанието казва: “Роденият от Бога грях не прави.” Значи трябва да дойдем до едно положение да се родим отново от Бога, да нямаме ортаклък от дявола. Да се роди човек. Тогава неговата вяра ще бъде съвършена. Дотогава, докато не си се родил от Бога, все имаш ортаклък с дявола; ще има ставане, падане. Туй ставане и падане, зависи. Сега имате една ясна представа, че туй е един договор, ортаклък е с дявола. И той си има право. Той ще дойде, и той си иска онова, което му се пада. Трябва да му го дадете. Вие ще кажете: това са работи на дявола. И сега всичките тия работи на кого са - на Бога ли са или на дявола?

Представете си един адвокат, който е дошъл и гледа едно дело, но на един свой повереник, дело, което струва няколко милиона лева. Най-първо той защитава своя повереник, но иде другата страна и казва: “Колко Ви плаща той за делото?” - “Е, толкова.” - “Ние ще Ви дадем двойно.” И погледнеш, този адвокат тъй направи, че първият изгуби делото. Но там за изгубване на делото му плащат. Е, кому услужва адвокатът? Адвокатът казва на първия: “Ние употребихме всичкото изкуство, но Вие нямате правото; тази работа е малко оплетена.” И после, всеки един човешки закон, всякога, когато се правят законите на Земята, така са направени, че всеки може да заобиколи закона. Той е направен с оглед за нещо. Аз като разглеждам съвременното право, го намирам наполовина криво.

Много закони са направени да защитават интереса само на някои, а не на всички. Интересите са само на някои интереси. За пример вземете закона [за] военната повинност, държавата. Трябва да имаш убеждението, казва: “Не убий!” Но законът, държавата, казва: “Ти ще идеш да се биеш.” Е, питам сега: кой закон е прав? Държавата казва да се биеш. Ти искаш да минеш, че нямаш убеждение. Адвокати са те. Тия са тънки въпроси. Те не могат да се разрешат. Не можеш да кажеш кой човек е прав и кой - крив.

Ти не можеш да знаеш кой човек е прав, ако не си прав; и не можеш да знаеш кой човек е крив, ако не си крив. Ти не можеш да знаеш кой човек е здрав, ако не си здрав; и не можеш да знаеш кой човек е болен, ако не си болен. Че, тъй. Какво ще знаеш ти, ако не си боледувал? Ако си болен или ако си боледувал, вече имаш известна опитност. Процесът е вътре. Не е лошо човек да боледува или крив да е човек.

Сега, ние вземаме нещата не в техните крайни резултати. Някой път ние преувеличаваме престъплението. Да допуснем, едно малко дете влезне в градината и вземе от дървото една ябълка. Хващат го там, законът е строг, и го наказват. Едно малко престъпление има той. Повидимому няма никакво престъпление, относително престъпление има. Има престъпление, ако убиеш един човек. То е престъпление, а че си влезнал в градината и си взел една ябълка и да го считаш за един престъпник? И често ние правим престъпления от рода на ябълките.

И първите хора направиха едно много малко престъпление и понеже по законите, които съществуват на Земята, човечеството трябва да се съди, и тогава решиха, от райската градина ги изпъдиха. Първите двама хора ги изпъдиха и ги оставиха за един дълъг период отвънка, в живота, да пожънат последствията от своята лоша постъпка. Тази работа още от начало хората можеха да ликвидират, но те с първата погрешка направиха ред други погрешки, още по-лоши. Не изпъдиха човек, щом яде от плода на забраненото дърво -

то е един повод само, но като ядоха от този плод, те се научиха да лъжат. А лъжата е вече едно престъпление. И тогава двамата хора се скриха от Господа. И когато Той дойде да ги търси, те мълчаха и видяха, че ще ги намери Господ. И най-после ги намери Господ. Казва: “Какво сте се сгушили вие тука, не чувате ли гласа Ми?” - “Чухме, Господи, но голи сме и двамата.” - “Кой ви обади, че сте голи?” - “Тази избраница, която ми даде, ми наведе беля на главата.” Защищават се. Сега, че вината не е негова. Хваща жената, тя казва: “Е, онази змия, понеже Ти си я направил, мислим, че тя ще ни говори правото. Каквото ни каза, ние повярвахме. Ти си я направил.”

Има три фази във всеки един човек. След като направи най-малката погрешка, той най-първо не я съзнава. Ако съзнае погрешката, няма нищо. Съзнай погрешката! Нищо повече! Щом почнеш да се оправдаваш, ще излезнеш из райската градина навън. И ще мине един дълъг период. Толкова хиляди години минаха - 8000 години минаха, и хората не искат да изправят своята погрешка. И тогава Бог ги изпъди и каза: “За да научите този закон, ще излезнете навънка, ще работите, ще орете земята, ще сеете.” И казва на Адам какво ще бъде неговото наказание за непослушание - че “много ще ореш и малко ще дава плод земята.” А на жената казва: “Наказанието ти: Ще раждаш деца и с големи болести ще ги раждаш.” И на змията казва: “Понеже ти направи това, без крака ще ходиш и пръст ще ядеш. Хайде сега навънка всички!” И змията. Туй е старото положение. Онзи ликвидира и тогава Бог им дава една малка надежда и казва в какво седи, направи им Той книжни дрехи и ги облече и ги изпрати. Тъй, както е даден разказът в Писанието. И там казва, че след време казва Господ: “Аз ще изпратя друг, Него ще слушате. Той каквото ви каже, ако Го слушате, тогава ще се спасите.” Понеже нали от православното положение първите хора послушаха змията, вследствие на това дойде страданието. Сега Бог им казва: “Аз ще изпратя друго, Който, каквото ви каже, ще слушате. Ако Го слушате, Той ще ви покаже Пътя, по който вие всякога може да се

спасите (повърнете)⁶.” Змията каза на човека: “Ако ядете от този плод, непременно вие ще станете като Бога.” А като дойде Христос, му каза на Адам, Той каза: “Напълно ще се отречеш от да ядеш този плод!”

Ти докато не се отречеш от всички тия посторонни заблуждения на света, ти не може да се спасиш. Ако ти мислиш, че в богатството е твоето щастие, ти се заблуждаваш; ако ти мислиш, че твоето спасение ще бъде в знанието, което имаш, туй, което светът дава, ти си в заблуждение; ако мислиш, че е в силата; в каквото и да е в света, в края на краищата ти ще бъдеш разочарован. Ако мислиш, че можеш да се ожениш и ще бъдеш щастлив; че ако имаш деца, ще бъдеш щастлив; че цар ако си, владика, поп, проповедник, че майка ако си, министър - всичко туй е заблуждение от единия край до другия.

И Христос казва: “Който иска да Ме следва, трябва да се отрече от всичко това.” И Негови думи са това. “Който не се отрече и от баща си, и от майка си, от богатство, и не презре своя живот и дойде и Ме последва, той не може да бъде Мой ученик.” Тъй седи въпросът. Ще кажете вие: “Е, тежка е тази работа! Че, кой може тогава да следва, по този път да върви?” Може да ви обясня: един кон е натоварен с богатство, нали? Носи богатство той. Но той от това богатство, което носи на гърба си, нищо не може да се ползува. И оплаква ми се конят. Казва: “Боли ме вече кръстът, охлузи ми се гърбът. Какво да правя?” Казвам: Не го носи. - “Че как да не го нося? Какво да правя?” - Излез.

Сега, да ви уподобя. Вие сега не може да си представите как може конят да се освободи от богатството. Представете си един машинист, който кара един съвременен трен с богатство и пита: “Какво да правя?” Напусни машината, слез от машината и хич не ги питай, нека си я карат други. Нека този, който има това богатство, да си кара той машината. Ти ще се спреш върху въпроса: Имам ли право да напускам машината? Щом нямаш право да напускаш машината, носи товара. Ако искаш да се спасиш, престани, престъпление е един

⁶ В разчетената стенограма двете думи са написани една над друга.

товар. Напусни го, хвърли го този товар. Нищо повече! Кажи: “Престъпление е товарът.” Доброто не е товар на човека. Доброто е живо! Доброто, като дойде, не се качва на гърба ти - то ще върви с тебе. Злото, като дойде, то ще се качи на гърба ти. По това се различават. Що е зло? Зло е туй, което се качва на гърба ти. А добро е това, което върви с тебе. И то показва пътя на почивката, смисъла на живота. Следователно туй, което се качва на гърба ти, туй, което те ограничава, то е зло. Не очаквай от него никакво щастие в света. И следователно всяка една тъга, всяка една скръб, всичко, което имате, гледайте да се освободите. Както и да ви кажа, и Христос носи, но Христос знаеше как да се освободи. Най-после Христос се освободи. Той носи греховете, но се освободи най-после. “Иде - казва - царят на този свят и той няма нищо общо с Мене. Но за да познае светът, че аз любя Отца, станете да отидем оттук.”

И, в най-големите изпитания в живота, Той отиде да се моли. И се молеше така усърдно, че пот излизаше от Него, кървав пот излизаше от Него. И после, там му казаха... Като се моли, дойдоха ангелите и казаха: “Трябва да минеш през този път, да покажеш един път на хората, как да се освободят.” Те му казаха: “Големи страдания има.” Казва: “Ако е възможно, тия страдания да минат.” Казва: “Не може да минат.” - “Е - казва Христос, - да бъде Твоята Воля!” И като се върна при учениците Си, казва: “Моята работа е свършена. Аз разбрах: трябва да се мине през страданията.” А учениците Му не можах да разберат. Понеже те бяха заспали. А Той винаги се молеше.

Но нали някой път се случи, че спите. Аз виждам, аз като говоря, някои от вас спят. Някой казва: понеже тук, на Земята, не могат да го разберат, че отивали горе да разберат. Туй спящо състояние е един непоносим товар. Христос казва: “Не може ли малко да поседите с Мене? Молете се, да не паднете в изкушение.” То човек влиза в изкушение и трябва да се бори. Не да се бори, а трябва да разбира закона.

Сега, да оставим другите работи, които може вас да ви смущават. Стрдания има на Земята, които трябва да минете. Ще се молите! Молете се на Господа: “Господи, ако туй страдание може да мине, да мине; пък ако не може, да бъде Твоята Воля!” И като се минат тия стрдания, вие ще се освободите! Не мислете, че може да влезнете в Царството Божие, без да се откажете от онова, което вашите праотци са го взели незаконно. Вашите родители преди векове са взели нещо незаконно - всичко това ще го върнете. Човек трябва да се откаже. И тогава - другото противоречие. Ще кажете: “Ако ние от всичко се откажем, какво ще ни остане нас?” Че, тогава ще ни остане същественото. Ако имаш 9 души лъжливи приятели и имаш само един приятел, който те обича, тогава, ако се откажеш от 9-те лъжливи приятели, какво си изгубил? Нищо не си изгубил. Останал ти е един приятел. Туй, едното, което остава с тебе, то е, което ти трябва. Онова, лъжливото, което само чопли, разваля работите, защо ти е това? Богатство аз наричам богат да съм, богатство разбирам което може да дойде с мене и в другия свят. Аз това богатство искам.

Що е богатство? Истината за мен е богатство; Божието Знание е богатство за мен. Божията Любов за мен е богатство - Любовта, с която мога да мина и в другия свят. Защото сегашната любов, като те занесат до гроба, си отива.

Определям: някой човек има другарка, която е дама, тя му заповядва. Когато той умре, тя си тури черни дрехи. Дамата с черни дрехи, туй показва. Една година ще ги носи, черните дрехи, след туй ги хвърли, облече се с нови дрехи - търси друг мъж. А която е негова жена, тя, като се облече с черни дрехи, ще отиде до гроба, ще поплаче малко за него и след една година и тя ще престане да плаче. Дамата не плаче, жената плаче. Но и двете пари не струват. Нищо повече. Истинската жена е тази, която, като занесе мъжа си, казва: “Аз подир тебе идвам, подир една година.” Неговата другарка, която го обича, тя казва: “Върви, пригответи място, след тебе и аз ще дойда.” Тя не се облича с никакви черни дрехи и след една година и тя си замине.

Подир него и тя не остава. Той като си замине, и тя отива, не остава да живее. Щом тя остане да живее след него на Земята, тя не го обича. Щом отиде след него, тя го обича.

Сега искате да знаете кой ви обича. Ако жената замине и мъжът замине подир нея, обича я; и щом мъжът замине и жената замине подир него, и тя го обича. Обичат се. Щом единият остане, не се обичат. Не зная дали ще вярвате или не. Тъй си го казват хората. Някои ще кажат: “Заради него и аз да умра?” Въпросът на е за умиране. Аз обяснявам принципа. Ако ти не можеш да идеш там, дето е Христос... Казва: “И то не е.” Дотогава ти си дама. Ако не можеш да идеш там, дето е Христос, ти си дама с черни дрехи. Казваш: “Много страда Христос, горкият!” И всичко туй, и след една година това престава. После ще пострадаш и поплачеш за Него. Казваш: “Било що било”, след 2000 години пак ще забравиш.

Две състояния има във вярващите. Някои вярващи мязат на дами, някои вярващи мязат на жени, които плачат; а някои вярващи са онези, които отиват с Него. Та ви казвам, онези от вас, които не сте отишли, да идете. Защото другото е празна работа. Казва: “Тук съм слаб, тук сме грешни, та майка ми такава, така ме е родила.” Тогава, щом това е празна работа, така може да се говори на деца. Но за вас - на върха трябва да се излезе, нищо повече! Който излезе горе, на планината, спасен може да бъде; който остане в долината, в подножието, из рая ще излезе навън. Тъй седи въпросът.

Казвам сега: Апостол Павел разрешаваше един труден въпрос. Един въпрос разисквал, но мистически въпрос. Аз ви го представям в ясна форма. Някои от вас питате, ще дойде време, когато не трябва да се разколебавате. Вие ще ка-жете: Кой е, който говори истината?

Вие не може да знаете кой говори истината, ако истината не е във вас. Казвате: “Кой ме обича?” Вие не може да знаете кой ви обича, ако любовта не е в тебе. Не може. Какво ще ви каже? Не можеш да разправяш на хората за това, което у тях не е, го няма. Аз ви говоря за онова, което вие имате, което разбирате; аз не ви говоря за онова,

което нямате. Него оставям настрана. Истината може да разбирате, понеже тя е във вас. Трябва да я слушате. Аз ви говоря за Любовта, понеже Любовта е във вас и може да я разбирате. И сте я разбрали. Божието Знание е вътре във вас. И него може да разберете.

Сега, онази Вярa, която ни спомага, за да разберем Истината, онази Вярa, която ни спомага да възприемем Любовта, онази Вярa, която ни спомага да възприемем и Знанието, тя е Вярата, непоколебимата Вярa в света.

Аз не съм против съвременния порядък, но казвам: той е привременен порядък. Е, защо така трябва да се говори? Ти си кираджия* в една къща. Казвам: След една година този човек мисли да събори къщата. Казвам: Той ще те изпъди, ти не разчитай на тази къща. Тебе ти остава една година да живееш. “Е, какво трябва да направя?” Направи си къща, своя собствена къща, от която да не те изпъждат. Туй, което може да ти вземат, не уповавай на него. Туй, което не могат да ти вземат, то е реалното в света. Туй, което ще остане вътре в тебе и никой не може да ти го вземе, то е реалното. И тогава онова, което в света остане с нас, то е Божественото! То е реалното. И ще дойдете до него всички. А онова, което идва и си заминава, то е временно и с него може да разполагате отчасти. Не ви казвам да бягате от него. Не ви казвам да бягате от сенките. Сенките могат някой

път да ви причинят едно малко благо. Но на една сянка ти не можеш да разчиташ; на плодовете на сянката, и на тях не разчитайте. Онова, на което ние разчитаме, то е самата реалност. То е само Божественото. Любов, която носи живот, тя е любовта; знание, което носи светлина, то е знание; истина, която носи свобода, постоянна свобода, тя е истина! Те са максими, които трябва да имате, да ги носите; за вас само трябва да ги употребите. С тях трябва да разрешавате всичките мъчнотии в света. И то е едно оръжие. Истината е едно оръжие, с което може да воювате. Знанието е едно оръжие, с което може да воювате. И любовта е силно оръжие, с което

може да воювате. Любов, с която не да воюваш, но любовта, която може да воюва, тя е любов!

Сега, как воюва Любовта? Тя не си носи артилерия, но тя си има само един начин. Като дойде Любовта, тя носи всичкия огън. Тя като дойде да воюва с тебе, всичко изведнъж разтопи, всичкото оръжие, противника, и колата му, и труповите му, и машините му, и всичко, каквото има, всичко го разтопи. Нищо не остава. Всичките тия фортификации, всичко разтопи, та нищо не остави. Не само Любовта воюва с хората по този начин, но като дойдат тия, мощните духове от Небето, които могат да се борят с нея, тя като слезне при тях, и те капитулират всичките там. Всички капитулират. Няма някой, като дойде Любовта, да не капитулира. Всички бягат; или те бягат, или те капитулират. Нищо повече. Те избягаха горе и не можаха, и пак ги намери тя. И адът не е ни-що друго освен Любовта воюва с духовете. Но всички се стопили там. Пари ги там, огън има. Те църкат, всичкото оръжие, каша е от тях всички.

Казва: “Как ще се оправи светът?” Щом огънят на Любовта дойде, огънят, който Любовта създава в света. И по някой път и вие църкате. Щом Любовта дойде, всички вие зацърците. И всичките ви страдания, които имате на Земята, не са нищо друго освен: вие искате да воювате с Любовта. И тя като дойде, тя претопи всичко. И вие казвате: “Изгоряхме! Отидохме, всичко отиде!” И всичко ще се стопи.

Писанието казва: цялата Земя ще изгори в Любовта. Един ден ще дойде Любовта, ще запали лицето на света и вие ще се стопите. Ще минете през огъня на Любовта! Няма да остане нищо от вас, т.е. от сегашното ваше, и като излез-нете от този огън на Любовта, ще бъдете както как се чисти рудата, която се топи, и ще остане само чистото злато. Как се казва туй, от което излиза златото? Сгурията ще се стопи и ще остане само чистото злато. И след като минете през огъня на Любовта, ще излезне вашата душа чиста и светла, облечена със своето ново тяло. Тогава, освободена от всичките дразги, които сега ви безпокоят, ще бъдете като новородени деца. И тогава ще

почувствувате както апостол Павел, който казва за онова състояние: “нито око е видяло, нито ухо е чуло онова, което Господ е приготвил чрез закона на Любовта за онези, които Го любят.” И ще се усетите съвършено свободни. Ще почувствувате вашите връзки, които имате с Бога; ще почувствувате, че Господ е вашият Баща. И тогава цялата вселена ще бъде едно жилище отворено, всичките врати ще бъдат отворени заради вас. И може да ходите където искате. Свободни ще бъдете.

И желая ви сега всички да бъдете свободни. Да се пригответе за огъня на Любовта. Тъй. И който издържи на този огън, спасен ще бъде. И казано е, Христос казва: “Огън дойдох да туря на света.” Той подразбира този огън. И когато казват, че човек се спасява чрез Агнето, огънят е това - те не подразбират българското агне. Огънят на Любовта, то е туй агне, което ще спаси света. Огънят на Любовта е, който трябва да дойде и да освободи хората от всичкото онова робство, в което те са паднали. Тази Любов като дойде, тя ще освободи хората от робство. И всичките връзки, с които хората са свързани, няма да остане връзка, която да не се развърже. И всички ще бъдат свободни.

И тъй, тогава стихът ще бъде тъй, тогава стихът ще стане: “Потърсиха Ме тези, които Аз потърсих; и намериха Ме тези, които Аз намерих.”

(Учителят стана.)

Божият Дух носи всичките блага на живота. *(Три пъти.)*

6.20 ч

(На поляната - упражненията.)

20-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 16.II.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев (На 2 и 9 февруари 1936 г. в каталога на

Елена Андреева - стенографката на Учителя, няма отбелязани държани беседи.)

ЩЕ СЕ ПОХВАЛЯ БОЖЕСТВЕНОТО НАЧАЛО

5 ч сутринта.

(Хладно е, западен вятър духа, небето облачно.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Ще прочета първа глава от Първо послание към Коринтяном.

“В начало бе Словото”

Евангелието трябва да се преведе на един съвременен език, за да бъде разбрано. Че евреите искали знание, елините искали мъдрост, пък християните искали проповядване. Казва - безумство. Някой път мнозина се уморили да служат, уморили се да слушат. То е така, уморява се човек и да яде. След като ядеш 15-20 минути, половин час, умориш се, казваш: “Не искам вече.” Мислиш, че си разрешил този въпрос. Казваш: “Не искам вече да ям.” И който те слуша, казваш: “Отсега нататък няма ядене.” Обаче няма да се минат 7-8 часа, измениш си мнението и започнеш да огладняваш. Казваш: “Пак ще се яде. Но какво ще се яде?” Има една аналогия, един паралел в опитността. Някой път казват: “Свършихме, изучихме всичко” - “няма да се яде повече.” Намериш се в някаква мъчнотия - “пак трябва да се яде.”

Е, какво трябва да се подразбира под думата “проповядване”? Това е закон на Любовта, то е на безумието. Всеки човек, който минава по закона на Любовта, минава за смахнат. Казват: “Тази е детинска работа, любовна работа, безумие.” А търсене силата вече при

знанието, това минава за почтена работа в света. А проповядването на Христа, че онова, което Го е заставило да пострада, не Го е заставила Неговата Сила и Мъдрост, но Любовта Го е заставила. И онази майка, която страда за своето дете - любовта, няма друго съображение. Ако нямаше любовта, тя не би отгледала детето си. Какво ще се ползува тя, ако туй дете стане един философ или един Дан Колов? Какво ще се ползува майката и баща-та някой път? Няма никаква връзка. Единственото нещо, което свързва хората, то е Любовта.

Тъй като се разбира, има смисъл проповядването; защото все достига нещо в ушите ти. То е само външната страна на тази проповед. Има една страна, която може да спира човека. За пример вие не бихте отишли на някоя сказка или в църквата, ако имаште скъсани дрехи или скъсани обувци. Вас ще ви е срам да идете. Все искате да се облечете и тогава да идете на църква. Че, то е външната страна. И право е. Хубаво е, отлично, но то е един съвсем светски живот. В све-та е така. Ама питам сега: Болният, когато излезне отвънка, как е той облечен? Той излиза да диша чистия въздух, да възприеме светлината. Някой път може да го изнесат и необлечен, тъй, на кревата и го носят без мода, но тъй, завит с юрган. Но като излезне той и подиша чистия въздух, от тази светлина той се освежи и възприеме нещо.

Та, не са дрехите, не е шапката, не са обувците, друго нещо има у човека, друга страна. Някой казва: “От вас да разберем ние.” Не е и в разбирането. Разбирането е да имаш хляб. Но не е и в имането на хляба. Да го имаш, то е пак външното. Те са хубави работи. Но ти, след като имаш, туй което имаш, трябва да знаеш как да го приложиш сега. И тогава иде другото заблуждение. Казва: “Като идем на онзи свят.” Или пък: “Сега, в млади години, ние още не знаем, но като остареем.” То е другото заблуждение. Ако на млади години не можеш да приложиш нещо, на стари години - никак. И ако в този свят не можеш да го имаш, в онзи - никак. Затуй бъдете уверени в туй: който мисли, че като иде в онзи свят, ще поумнее, той седи на

една крива основа. Че, онзи свят е университет. Този свят са отделенията. Ако ти не си учил в отделенията и нямаш елементарните познания, какво ще научиш в университета там? Високи работи. Ти ще идеш там и няма да те приемат. Ще кажат: “Ти не си за такива работи.” Хайде пак назад.

Та казва: “Да повярваме.” Първите християни, понеже бяха деца, казват: “Да повярваме.” Но апостол Павел казва: да напуснем, което е елементарните работи, да вярваме в Господа Исуса Христа. То не е само това вярване. Вярата е една връзка, която се образува, но за вас се изисква нещо повече. Вас ви трябва една връзка, която през всичките условия, през които може да минете, през всичките изпитания, тази връзка никак да не се скъса, нито да отслабне. Няма нещо в света, което може да ви спъне. Ни шапката, ни дрехата, ни обувката, ни общественото положение, ни външни, ни вътрешни неща, нищо в света. Като дойде, да има една вътрешна връзка, която да е независима от всичките положения, които могат да станат. Това е. Свободният човек трябва да има една връзка, която трябва да бъде свободна от всички промени, възможни промени - външни и вътрешни промени, които може да станат. Някой казва: “Аз не може да се моля сега, болен съм сега.” Другият казва - той пък здрав, казва: “Работа имам, не може да се моля, не мога да оставя.” Трети казва: “Не съм разположен.” Е, хубаво. Да допуснем, че ти не можеш да се молиш. Да допуснем, че ти си болен. Но нека вземем яденето в света като една мярка, с която ние трябва да мерим всичките неща в света. То е яденето. Яденето е една мярка. Че кой яде повече? Болният не яде ли? Болният ще пости 2-3 дена, той е светия, 4, 5, 10 дена, и 40 дена има болни, които постят. Ще пожълтее той, но след 40 дена, този, болният, огладнее и казва: “Дайте ми да ям нещо.” И почнат тогава да му готвят, тъй, много деликатно ядене. Такава супица, направена от пилета, които ядат месце, а които са вегетарианци - една семпла супица от картофи. Това ви навеждам само за обяснение.

Е, сега, какво ви трябва, какво искате, все от Словото Божие да ви се направи? Кокошена супа или картошена супа? “Е, кокошената супа.” Сега казвам: Трябва да имаш една свършена вяра в Христа. То е кокошената супа. “Е, повярвай.” То е вегетарианската картошена супа. Повярвай! Но в света само с картошена супа не минава тази работа. И с кокоша супа не минава. Аз считам супите много вредни храни. И съвременните културни хора със супата си развалили своите зъби, нищо повече. Допринесло е това, че ядеш супата, разширение на зъбите, пука се глечта и после се развалят зъбите. И после, другото, което разваля, е това, от месната храна, като ядеш, влезне между зъбите частици, почне да гние и това разваля зъбите. А растителната храна, от хигиенично гледище, не гние и е по-здравословна. И за да имат хората здрави зъби, аз бих препоръчал, гледал съм колко деца са били бити, че дъвчат дъвка, така са били стевасвани. Купил си за един грош дъвка и дъвче. Как, казва, може то да дъвче? Децата знаят, че трябва да имат една дъвка да дъвчат. То е едно здравословно състояние. То като дъвче, дъвче, натискат се тия зъби, приижда кръвта и стават здрави зъбите, и храносмилането. Дайте на децата да дъвчат дъвка.

Та казвам, в духовния свят все-таки аз ви препоръчвам дъвка, ако искате здрави зъби. Може и без дъвка, но отидоха зъбите. А ще почнат да ви тургат изкуствени зъби и с тях не върви вече. Казва: “Как ще познаем кои са изкуствени зъби и кои са естествени зъби?” Кое е вярно и кое не е вярно? На онези, които имат изкуствени зъби, дайте им от тази халва, която е леплива, (тя ще ги извади, зъбите). Ако не може да яде халвата, изкуствени зъби има; ако яде халвата, здрави са зъбите.

Един човек, който не може понася всичките страдания, има изкуствени зъби. Онзи, който може добре да ги сдъвка, да понася всичките страдания, той има естествени зъби. Че, зъбите са спомагала на Любовта. Устата представлява мярката на Любовта. А пък устата, именно оттам излизат, от тази любовна врата излизат всичките най-

хубави и най-лоши работи. И то благодарение, не че Любовта е виновата, но тя е инспекторът на труда вътре на икономиката, министърът на финансите е тя. Той финансира, разгръща, разкрива капитала, като влезне в устата, той преобръща и е в ролята на един митничар; гледа какви неща влизат вътре. Някой път той се подкупва, като му дадат няколко хиляди лева, той подписва и влиза в митницата вътре.

Та, невежият... Понеже вие сте ученици, с туй знание може, не че не може да живеете, вас не ви трябва много знание, но с туй знание, ако идете в онзи свят, ще ви върнат назад. Не че аз имам нещо против това. Казва: “Побеля ми главата от учение.” Побелял- не побелял, ще те върнат назад. Онзи свят не е място на невежи хора, той е свят на най-учени хора. И то учени в три направления. Учени във физическо отношение, учени в духовния живот и учени в умствено отношение. Ето всичката философия. Че, един човек, който не знае да живее, той не е учен човек. Един човек, който не мисли, той не е учен човек. Един човек, който не може да се справи с мъчнотиите, той не е учен човек. Учението е, аз взимам, Любовта е един метод за учение. Тя е най-мощната сила, която може да даде стимул да учите. И нещо, което ние обичаме, обикнем, може да учим. Нещо, което не обичаме, ние не се занимаваме с това. Като обичаш някого, искаш да знаеш историята му, откъде е дошъл; като не го обичаш, не искаш да знаеш. Обичаш Бога, почнеш да изучаваш как е създал света, всичките неща. Че учените хора обичат Бога - някоя мушичка, най-дребните неща, ученият ще я гледа, той ще пише Господ какво е направил, за мушичките ще пише, разглежда той какво Господ е направил. Пише на хората туй, което Господ е направил. Вие може да кажете: “Те не са набожни хора.” Аз считам, учените хора са най-набожните хора. Те не употребяват напразно Името Божие, но много добре разправят за Божиите дела. А пък тези, набожните, те казват, Той Господ всичко направи. Това не е наука. Е, как го направи? “Е, то е Негова работа.”

Еди-кой си писател, лингвист, езиковедец написал тази книга. Е, кой го направи? Тя е негова работа. Но аз трябва да изуча тази граматика. Ако не я разбира, без граматика не може да се говори. Казва: “Добре да е написана.” За да говориш, граматика трябва. Човек нали трябва да е учил по тази граматика, да знаеш как да произнасяш думите. Че, майка ти нали те е учила на тази граматика? - “Ама човек и без книга може да учи.” - Не, не. Не може. Аз бих желал някой да ми покаже, който без книга да се е учил. Ама майката от нейните книги, вътре в мозъка, каквото е приела, по всичките правила, по които тя е научила езика, тя ще го предаде на децата си. И после ще дойде учителят отвънка и той ще допълни онова, което майката не е допълнила.

Та казвам: Сега някои от вас искате знамение. Знамението е за неверующия, знанието е за силните, а любовта е за слабите. Ако някой е болен, ако някой е слаб, ако някой е обезсърчен, ако някой е хилав, аз съм проповядвал да се хване за Любовта. Пък онези, които не са такива, те нека се държат за знамението, нека се държат за знанието. Щом се намериш в трудно положение, безизходно положение, дръж се за Любовта. Нищо повече. Нямах каруца - дръж се за Лю-бовта. Нямах пари - дръж се за Любовта. Болен си - дръж се за Любовта. Нямах никого на света - дръж се за Любовта. Има разногласие вътре в тебе - дръж се за Любовта. Нищо повече. Каквото и да е противоречие, единственото нещо в света, което може да примири хората, то е Любовта. Отпосле ще дойде силата, знанието, знамението ще дойдат по-после. Те са външната страна на земния живот.

Апостол Павел казва: “Ще се похваля с кръста Христов.” То значи: Ще се похваля с любовта, с вярата в Бога. Това е. Бог е Любов. С туй ще се похваля. Тази Любов, която внася в мен този живот. Аз, хилавият брат повидимому, но като влезне Любовта, тя е, която обработва; чрез нея всичките онези знаещи хора, учени хора, са станали учени - по единствената причина на Любовта. Може би в

миналото, в далечното минало някога, Любовта ги е благословила. Тя е животът, но те скоро са забравили и казват: “Ние вече не се нуждаем от Любовта.” Те са на погрешен път. Никога не напускай Любовта. Тя е основата на всички човешки прогрес. Само че много неща, които вие сте научили от Любовта, вие ги забравяте и казвате: “И без нея може, и без любов може.” Може до известно време. Щом си се наял, без ядене може. Но щом огладнееш, без ядене не може.

И казвам: Сегашните противоречия, защото раждат се във вас противоречия, както духовната църква се е разделила, сега и вие се делите. Аз често слушам, някой казва: “Той е още невежа, не разбира.” Един ми пише писмо от провинцията, доста напреднал брат, казва: “Нямам никого освен тебе.” Тъй започва писмото си. И след туй ми чете една лекция и ми казва: “Имаш някои, които имат криво мнение за тебе. Мислят, че си Бог.” Тъй. Аз казвам: Трябва да правите разлика, всеки човек е Божествен, но не е Бог. Божественото е едно, а Бог в този смисъл е друго нещо. Не съм аз същество, което съм създал света. А че съм Божествен, аз това го зная. Нищо повече. Защото не може нещо да излезе от Бога, което не е Божествено. Той мисли, че другите нямат вярна представа. Но и той няма вярна представа. Ако някой дойде и после ме замазва малко. “Ти - казва - имаш широки възгледи, ти разбираш тия работи.” И той мисли, няма някой, който може да ме хвали. И най-после, той ме хвали в писмото и казва: “Помни ме - казва, - помогни ми нещо.” Туй е външната страна. Един човек, който мисли, че в този смисъл човек може да се заблуди.

Аз бих желал всички хора да знаят, че са Божествени. Ама лошото е там, че един като мисли, че е Божествен, мисли, че другите не са Божествени. Злото не е, че аз мисля, че съм Божествен, а [че] мисля, че другите не са. Злото не седи, че аз съм богат, но злото седи в това, че когато аз съм богат, не искам другите да са богати. Злото не седи в това, че аз съм силен, но злото седи в това, че аз не искам другите да бъдат силни. Злото не седи, че аз зная много, но злото

седи в това, че като знаей много, не искам другите да знаят много. Там е злото.

Тези са работите; и по някой път вие се спъвате и в другите работи. “Е - пита философът, - защо Господ допусна греха?” Някой пита: “Защо го допусна Господ, греха? Защо го създаде?” А то, греха, хората го създават. Хората от доброто създават греха. Ама то как ще се създаде? Ама че ти продаваш ориз, а тургаш пясък в ориза. В килограм продаваш стотина грама пясък. И като туриш, казваш: “Тя, материята, е все от Бога, Бог създаде ориза, създаде и пясъка.” Но ти като туриш двете материи, които не са еднородни, ориз и пясък, които не са еднородни по своето развитие и по степен и качество, ориз и пясък, в себе си създадеш едно криво понятие - образуваш греха в себе си, образува се едно фалшиво понятие. Продавай на човека чистия ориз, не тургай пясък вътре. Е, продаваш на един човек една дреха, казваш: “Вълнена е тази дреха”, а тя - две нишки са от памук, една нишка е вълна. “Тя е вълнена - казва, - как да не е?” Но турете вие под микроскоп - вълнените нишки и памучните се различават. Вие наблюдавали ли сте какви са памучните нишки, нишките на памука? На вълната нишките са както на тряска, а пък на памука са тъй навити, увити. Като я погледнеш, различава се. Вълнените нишки се отличават от памучните. И като погледнеш под микроскоп, ще видиш, че той една трета е казал истината, а две трети той ме е излъгал, защото две нишки са от памук. Не че памукът е лош, но той ми е дал една дреха, която не е вълнена. Може аз, ако разбирам, ще кажа: “Той е добър човек.” Вълната е лош проводник на топлината, а пък памукът е добър проводник. Следователно лятно време е за предпочитане да носиш памучни чорапи, а не вълнени. А зимно време е за предпочитане да носиш вълнени чорапи. Тъй е. Но ако този господин ми беше дал тези чорапи лятно време, ще му благодаря. Но понеже ми ги дава за зимно време, памучните, той ме е излъгал. Зимно време ми трябва топлина, а лятно време ми трябва хладина.

Питам: Де е грехът? В памука ли е грехът, във вълната ли е грехът? Грехът нито е във вълната, нито е в памука. Памукът е толкова почтен, колкото и вълната. Но защо ти, като казваш на човек, казваш, памук няма вътре. Ти отричаш реал-ността. Не е въпросът там, една нишка вълна и две нишки памук или две вълнени и една памук, или някой път има копринени платове, основата е памучна, а вътъкът е коприна и всичко туй минава за коприна. А то не е тъй. Коприна е, когато и основа, и вътък е коприна, и двете са коприна. Не че е лошо, но де е престъплението? Че не казва работите тъй, както са. Ти казваш, че обичаш Господа, ама основата ти е памучна, а вътъкът ти е вълнен. Ти казваш, че обичаш Господа, а основата ти е памучна, а вътъкът ти е копринен.

Де е сега слабостта на Любовта? Коприната какво е? Тя е проводник на топлината. Аз така мисля. Коприната е лош проводник на топлината. Следователно с копринени дрехи ти не можеш да проповядваш. Човек, който обича коприна, той е егоист, който обича себе си. А пък който носи памучни дрехи, той е по-щедър, той е от благородните. Но това е логически. Тогава ще кажете, че не трябва да носим копринени дрехи. Може някой копринен нагръдник, но всичко да е копринено? Че копринени чорапи, че копринена риза, и всичко да е копринено? Аз не бих носил всичко копринено. Но памучно ще нося. Памучното е по-здравословно. Така е. А коприната и вълната тургам в две противоположни. Вълната седи малко по-високо от коприната.

Преведете сега. Този е иносказателен език. Когато ти говориш красноречиво, тъй мислиш отвънка и мислите ти са логически свързани, коприна е това. Не допускаш никаква погрешка. Хубаво е това. Е, хубаво говориш за Любовта. Тъй, като пишеш някоя статия за Любовта, никаква погрешка не допускаш. Казва: "Отлично си писал за Любовта!" Но дойдеш да прилагаш Любовта - тъй, както е написано, не може да се приложи. Казват, че човек трябва да обича другите както себе си. А дойдеш да приложиш - трябва да се жертвуваш за

другите, като дойде да се пожертвуваш, казваш: “Това не е лесно.” Казваш: “Трябва да се отречеш, да се жертвуваш.” Но като дойде да се жертвуваш, виждаш колко мъчно е да се жертвува човек. Много лесно се говори, но като дойде...

Тогава направете някой път един малък опит. Направете, да се опитате, тъй, да ви сготвят едно хубаво ядене, нека кажем, че ви направят една хубава баница, така направена! Или ориз със захар направен, или попска яхния, или някой де-серт, най-хубавото; и тъй, два дена да сте били гладни и чакате за това хубаво ядене. И таман са ви го донесли и дойде един друг брат отвънка, който е беден, и да му го дадат, това ядене; и като го погледнете, яви се една бучка. Казвате: “Отде се намери сега да дойде! Не може ли да чака аз като ям? Да се наям аз, че тогава да дойде.”

Любовта отвънка много добре върви, много добре говори, теоретически добре върви, но като дойде туй чувство... А в Невидимия свят тази мисъл се предава и може да се случи и с тебе. Ти не можеш да го премахнеш. Таман хората са направили баница, и ти кажеш: “Откъде пък се яви този?” И като излезнеш от тази къща, ще кажеш: “Не ме приеха добре тия хора. Нещо студено ме приеха.” Студено, но аз разбирам: не са добри проводници на Любовта. Значи, живеят повече за себе си. Но аз, който се оплаквам, ще кажа: “И аз ще постъпя така.” Аз съм слушал, много сестри казват: “Отсега нататък аз ще правя като тях.” А пък аз казвам в себе си: Та кога ли си постъпвал другояче? На себе си казвам.

Сега, тия са атавистически черти, наслоени. Не че са много. Аз, който виждам, чета си морал, казвам: Не е така. Христос тъй е казал: Господ не е с човешкото, а другото. Има едно същество, което казва: “Защо си такъв глупец? Не може така. То съвсем не може така.” То все говори, онова си знае своето време. Най-първо трябва да се приложи онова, което Бог изисква от нас. Има в нас едно Божествено естество, което изисква да се приложи Божият закон. То е законът на Свободата. Има едно същество в нас, което противодействува, защото

човек още не живее в своя си свят. Човек е един чирак, той живее между два свята, но той свой свят няма. Човек се отличава с това, че той няма свой свят. Там е злото на човека. Ангелите, запример, си имат свой свят, те не може да се изкушават. Той не може да греши. Те живеят в един свят, дето са изолирани от греха. Те си имат свой свят. Собственици са. А ние нямаме свой свят. Ние сме слуги и служим на двама господари. Между ангелите сме живели, между падналите духове. От едната страна, отляво, злото ни влияе, адът е там; от дясната страна е раят, и той ни влияе. Те са два свята. От ляво ти пошепват, казва: “Ти си гледай работата, гледай къщи да си имаш, женица да си имаш. Деца да си имаш. Службица да си имаш. Парици да си имаш, че като умреш, да те погребат хубаво.” Е, туй ще ти разправят. Дойдат от другия свят, от рая, казват ти: “Баща си ще напуснеш, майка си, всичко ще дадеш.” Е, едно противоречие е сега. И ти най-после се объркаш.

Една сестра ми разправяше, че се объркала тя. Една сестра ми разправя, объркала се тя вътре, не знае какво да прави. Бори се, от едната страна ѝ говорят едните, от другата - другите. Сега, кого да слушаш, кой е прав? Според мен от лявата страна са кривите, нищо повече! Отдясно са правите, онези, които служат на Бога. Те и онези служат на Бога, но по особен начин те служат на Бога. И тях, за да ги избави Господ, за да ги накара да вършат Волята Му, Господ по някой път употребява, един метод има. На човешки говоря сега.

Едно време старите български чорбаджии, като забогатееят, скриват си парите някъде и минават за много бедни. Той все ще се оплаква: “Нямам, осиромашах.” А той заровил парите някъде - едно гърне, две гърнета има заровени. И тогавашните разбойници разбират това, казват: “Той има, но са заровени парите.” И една вечер дойдат къщи, напекат ръжена на огъня или турят една верига - като му припари, той каже: “Чакай, чакай, имам заровени пари.” Отиде, извади гър-нето. Казват: “Още имаш ли?” - “Е, нямам.” Пак като му припари: “Е, имам, имам.” И най-после, като дойде, казва: “Братя,

нямам вече. Две гърнета имах, като спечеля още пак елате, сега, оставете ме да си живея.”

Та, от онзи свят, тези от лявата страна, като забогатееят, Господ им турга такива нажежени вериги, за да дадат нещо от това. Онези от онзи свят, от рая, като им каже нещо, те веднага изпълнят Волята Божия.

Та, някой път все трябва да ви бият, да страдате дълго време, да боледувате, за да ви дойде на ума да направите нещо добро. Да ти дойде на ум това. Тъй е. Всички казват: “Ама Той, Господ, че Той дал страданията.” Докато разбереш да направиш Волята Му. Понеже Той дава, Господ изисква и лошите, и добрите хора да бъдат щедри. Пък лошите хора са се ухитрили. Те казват: “Господи, ние вършим Твоята Воля. И ние даваме.” Е, как? Той набие някого, казва: “Трябва да даде.” Е, настевасва го хубаво. И той дава. “Като го наложих, то е все даване.” Бой му дал. Като бият някого, той не дава ли? Дава.

Но да дойдем сега до разбраното. Като ученици, трябва да разбирате, да изучавате себе си. Понеже бъдещото училище зависи от разбирането на закона на Любовта. Не се самозаблуждавайте от щастието на един ден. Ако искате да бъдете хора щастливи, за да ви благослови Господ, да имате Неговото благоволение, вие трябва да изпълнявате Волята Божия; за да бъдете щастливи, не за един ден, ама през всичките дни на вашето съществуване. Трябва да бъдете щастливи. То е Божественото. А щастливият човек влиза в положението на нещастните. Тъй е, че щастливият човек може да влезне в положението на нещастния, но нещастният не може да влезне в положението на щастливия; богатият може да влезне в положението на бедния, но бедният не може да влезне в положението на богатия. Не може да влезне, защото ако той влезне в положението на богатия, той е богат вече. Той трябва да е умен, за да може да влезне в положението му.

Защото подразбирам: Да влезнеш в положението на един човек или на физическия свят, или в духовния свят, или в умствения, ти

непременно трябва да бъдеш богат. Това е като едно правило. Ако мислиш, че по друг начин можеш да образуваш една връзка... Не може да се образува по друг начин една връзка. Ти не можеш да образуваш връзка без любов. То е връзка туй, което свързва хората. Любовта е една връзка, за да може да се предаде едно Божествено благо. Никой не може да ти предаде едно Божествено благо, ако той не тури Любовта като една връзка. Тя е пътят само, по който благо то може да се предаде.

Да кажем, дойде някой дух у тебе, казват: същество. Някой път виждаш ти духовете; някой път и аз виждам духовете. Казвам: Виждам ги. Аз не ги виждам тъй, както хората ги виждат. То е смешно, това са сенки. То е един екран, на-правен там. За да влезнеш в онзи свят, то трябва ония същества да ти говорят. Когато ми говори едно същество, произвежда неговият говор в мен, образува една връзка много хубава, по закона на Любовта. И ми говори. Казва: “Говори по закона на Божията Мъдрост, Божията Истина.” Туй същество за мене е реално. Не важи формата, дали го виждам или не го виждам. Говори ми то. Туй същество ми говори. Аз се намирам в известно положение, утеснено. То казва: “Не бой се, твоята работа утре по обяд ще се оправи. При тебе ще дойде един господин.” Аз не го виждам, слушам глас, говори. Той ми говори: “Защо си се обезсърчил? Господ ще нареди работите.” Аз казвам: “Наредил работите? Ще намеря друг Господ.” Казва ми: “Не говори така.” И ми казва: “Ще мълчиш сега до обяд. Утре по обяд тази работа ще се оправи. Ако не се оправи - тогава. Сега да мълчиш, нищо повече. Утре ще се оправи работата. Ще се скриеш вътре, ще мълчиш.” Казва: “До обяд утре ще мълчиш; няма никакво противоречие. И ако си измениш мисълта, ще се влошеват работите. Ако до обяд не стане, тогава може да си философствуваш.” Сгуша се аз да чакам, сега. Гледам си часовника: Аха, остават пет минути - няма. Една минута. Дойде последната минута - туй, което каза, стана. Е, как? Тъй стана, че и аз се чудя, станала е тази работа. Е, как стана? Никой не е

влезнал, гледам, на масата има един сомун хляб. Хляб нямах на масата, а сега имам хляб. Кой беше? Откъде дойде? Казвам: Как не го видях хляба там? Съвсем топъл хляб. Туй, което искаш, има го това! Казвам: Все ми каза и бързо стана. И как стана, не го зная. Хлябът е там. И се чудя. Откъде ще дойде? От тавана? Не е. Вратата бяха затворени, прозорците бяха затворени. Дотам не съм спал, нещо, че не съм го виждал. Чудна е тази работа! Пак казва този глас: “Слушай, ти престани с твоята философия. Както се ражда житото, както се раждат плодовете, така се роди и този хляб на масата ти.” Аз сега се обърках. Казвам: Че как? Класът на житото аз виждам, има там стрък. На ябълката виждам, дърво има. А моята маса как ще роди? Казва ми той вътре: “Пък приеми нещата тъй, както са, после ще ги разбереш.” Нищо повече. Не мисли, че всяко нещо, което ти не разбираш, то не е вярно. Има неща, които ти си разбрал, и са неверни; а има работи, които не си разбрал, а са верни. Ще ги разбереш тия работи.

И тогава, имате онзи пример, когато Христос взел петте риби и хлябовете. Е, как стана това? Сега всички го доказват научно. Учениците са разчупили хлябовете и всяко едно парче се е увеличило с 5000. Толстой писал една книга, той го доказва другояче. По Толстоевски ще ви го докажа. Той как го доказва? Той иска да се освободи от едно съмнение, защото непонятно му е, както за мен, че хлябът е на масата. Но той казва: “Всичките тия хора имаха хляб в торбите си - някои много малко, а някои - по два сомунa. Те като видяха, че тия, които дадоха петте хляба и петте риби, им се отвориха сърцата, и всички почнаха да дават, което имаха. И така се увеличи хлябът на Христа.” Това е малко близо до ума. Той е реалист. И като му погледнете веждите, така са, както на Тарас Булба, надолу. Той е материалист. Другояче Толстой не може да мисли. Не че не е вярно. Така е приблизително, но делата на Христа не само по този начин може да се обяснят.

За едно явление, да се обясни, няма само един начин. Най-малко две обяснения са необходими за всяко едно явление; щом е едно

обяснението, то не е вярно. Всякога самата истина седи по три обяснения, всяко нещо може да се обясни по три начина. Една мисъл, ако ти не си я мислил, тя не може да се превърне на чувство. Тя не може да се облече във формата на чувство. Една мисъл, която ти не си я почувствувал, тя не може да се превърне в една постъпка. Следователно постъпката най-първо е съществувала в ума. То е вярно. Хиляди други начини има. Аз го обяснявам: тази постъпка е минала в чувствата и най-после е дошла във физическото поле. И ти ще обясниш една постъпка по три начина. Как тя е слязла от един свят във втори и се е проявила в трети, значи Силата. Най-първо в света трябва да дойде Знанието, после ще се прояви Силата и тогава ще дойде Любовта. Любовта е, която използва нещата.

Казва Павел: “Сега ще се похваля с кръста Христов” - ще се похваля с Любовта, която свързва хората; ще се похваля с Любовта, която внася мир на ума, на сърцето ни; която носи здраве на ума и сърцето ни и носи всичките Божии блага.

С туй трябва да се хвалим. А другите, съмненията, които ви идват, какво трябва да направите с тях? Те са извънка Любовта. Вие искате да бъдете щастливи извънка Любовта. За пример ти искаш да станеш богат. Ти богат никога не можеш да станеш. Богат ще бъдеш само когато вървиш по пътя на Любовта. Знание можеш да добиеш само като вървиш по пътя на Любовта. Всичките постоянни блага се дават чрез закона на Любовта - чрез страданията. И туй, което се проповядва, страданието - с кръста Христов, туй се подразбира. И вънка от страданието... А страданията са едно изявление на Любовта.

Страдание, в което ти не можеш да приложиш Любовта, то не е страдание, то е мъчение. Страданието е Любовта. То е най-малкото. И Любовта ще те научи. Когато разбереш Божиите пътища, страданието ще стане много приятно. Като го видиш, ще му се зарадваш. То няма да ти бъде тъй отвратително, както сега. Защото нали страданието е нещо, което е много скромно. То не е облечено хубаво. Но веднъж като го опиташ, какви блага има туй страдание, вътрешни блага, ти

не се отвращаваш от него. Значи, Любовта е внесла своите велики блага в страданието. Който е готов да възприеме страданието, ще възприеме и Божиите работи. Затуй на много хора горчив е този хап. Пък на вас ви казвам: За да не бъде горчив хапът, ще вземете за правило Любовта.

Сега някой от вас може да каже: “Дали е тъй или не?” Оставете този дявол. На дело проверете го. Утре до обяд. Сега, аз като говоря, аз ви казах: днес до обяд, не утре. Днес до обяд мълчете. Проверете го. Мълчете до обяд, да го проверите. Има две неща, които вие не сте проверили. Вие не сте проверили Любовта; имате една любов, която аз наричам, тя е временна. Тя е направена от паяжина. Аз говоря за Любовта, която не се къса. Каквото и да стане, никой не е в състояние - и цялата вселена на тази нишка да я окачиш, тя няма да се скъса. Да дойдат всички дяволи, да се качат на гърба ти, пак няма да се скъса. Да те сломят, да те направят на прах, тя пак ще остане. Няма да ти мръдне окото. Каз-ваш: “То е хептен да е герой човек.” Без Любовта човек герой не може да бъде. Следователно само с Любовта човек може да бъде герой. И на вас ви казвам: Само чрез Любовта може да се подигнете, не да се сгушите. Не казвам да се сгу-ши някой човек. Ама като вървиш, ще си държиш съзнанието, че всичко можеш. Не да бъдеш така сгушен, не, не. Но да дойде туй съзнание във вас, че не ви е страх.

Ще ви приведа един пример и ще заключа с него. Някой път Любовта в мен ме кара, една слабост, да ви говоря много. Все съм решавал да не говоря много, защото, като говоря, изсипва се шишето и излиза навънка. И трябва да го съ-бирам. Сега, из модерния свят, види се, така е направена тази приказка, върви една съвременна дама, не ги знай, другари ли са или женени са, върви тя и носи една хубава чанта и омбрела. Отвънка се разхождат, казва на другаря си: “Тъй, както си вървял, не може. Ние трябва да си осигурим още по-добре живота; трябва да ми купиш още по-хубава чанта от тази, и омбрела трябва да ми купиш друга.” Носи тя едно палто и казва: “Туй палто

овехтя нещо, по-хубаво трябва, не може така. Ти трябва да разбираш тия работи. Този старомоден [живот] не може, по-моден [живот] трябва човек да води.” Другарят, който върви с нея, гледа: там, из гората, една мечка иде. Той се качва на дървото. Тази дама оставя чадъра и чантата и дрехата, и качва се и тя на дървото. И той я пита: “Жена, какво ни трябва сега?” Иде мечката, бута ги с муцуната си тъй.

Казвам, да преведа сега: Смъртта не е ли тази мечка? Като дойде смъртта - тази мечка, тя е смъртта, - ти ще оставиш и чантата, и омбрелата, и дрехата. Къде ще ги носиш? Ще идеш горе на крушата. То е друг живот горе. Тия неща са потребни - и чантата, и омбрелата, и дрехата е потребна, но временно е това. Не да се отказваш, но знай, че те са временни работи. Същността е вътре в тебе. Сега, не да се отказвате от външното. Обличайте се хубаво, но не разваляйте Любовта с вашите хубави дрехи. И не разваляйте Любовта с вашите стари дрехи. Ти като погледнеш обущата си, стане ти мъчно. Позарадвай се, че имаш някои прозорци отворени. Като си погледнеш обущата, отворени са прозорците. Че хигиенично е - два прозореца от двете страни. А като дойде Любовта, тя ще направи нови закръпки. И тя има мода. Тя даже като дойде, ако имате сто закръпки, тя ще ги вземе, старите закръпки, и ще ви тури нещо по-ново, по-хубаво от старото. Любовта може да направи много хубави работи.

Любовта е една магическа сила - когато дойде, от всичките ваши сегашни разбирания, всичките ваши противоречиви мисли, чувства и постъпки тя ще вземе, и изведнъж; и ти ще се чудиш в едно кратко време как е станало това. Вие ще се почувствувате доволни и свободни. И ще видите: всичко старо изчезнало. Тя носи всичкото добро в света, всичкото ново. Тя ще ви облече.

Та казвам: До обяд днес вярвайте и не питайте как ще бъде тази работа. Като стане. Онова, което става вътре в мен, моята душа, то е важно заради* мен. Туй, което в мен може да стане, то и отвънка може да стане. Туй, което в мен не може да стане, и отвън не може да стане.

Онзи мир, които в мен може да дойде, той ще се проектира и отвънка. Онова знание, което може да дойде вътре, то може да дойде и отвън.

Та, всичките неща идат най-първо отвътре. А то е законът на Любовта. Той действа отвътре, за да се прояви отвънка.

И тъй, имайте вяра. И възприемайте Любовта. С какво? Казва: “Ще се похваля с кръста Христов.” Ще се похваля с Любовта, която се е проявила чрез страданията на Христа в света.

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

6.15 ч

(*На поляната - упражненията.*)

21-во неделно утринно слово, държано от Учителя на 23.ІІ.1936 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев

ПОЗНАТ ОТ БОГА

5 ч сутринта.

(Небето ясно, звезди. Времето ветровито.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

8-а глава от Първо послание към Коринтяните

“В начало бе Словото”

Сега, по някой път най-хубавите неща са вредни. Когато човек не ги прилага, хубавите неща стават вредни. Някой път, като не се прилагат, са една голяма спънка. Дайте на сиромаша пари и вие ще образувате в него леност. Дайте зна-ние на невежия - вие ще създадете в него гордостта. Дайте сила на слабия - ще образувате насилника. Дайте красота на грозната мома и вие ще образувате суетославието в нея - суетата. Дайте светостта на един човек, който не е приготвен, и вие ще образувате вътрешната гордост, духовната гордост.

И мнозина искате да знаете как се е родил грехът. Това са елементите. Всичката причина е, че всички размишляват, че знаят; и всички мислят, че всичко могат. И всеки се учи, за да стане по-учен от другите; и всеки се стреми да стане по-силен от другите. Греха не го върши Бог, вършат го хората. А кой го върши? Слабият човек. Заблужденията не ги създава Бог, но хората, които нямат знание. Заблуждението е у тях. И по някой път е казано, че има лоши духове. Но лошите духове не са нищо друго освен пак човешки духове. Умрял

някой, постоянно се върти около тебе със своите стари навици - баща ти и майка ти и ти дават съвет какво да правиш. И някой път баща ти казва: “Не бъди толкова будала, излъжи хората малко, работата така не се оправя.” И то това наричаш: някой си дух от Бога, някой ангел. Да, баща ти, който те лъже; майка ти, която те лъже; брат ти, сестра ти, и те са все духове. Свети духове ги наричат вие. Най-първо, [в] сегашния свят, религиозния трябва да го освободиш от големите заблуждения, които има. Светът е пълен само със заблуждения. И като дойдат да постъпят хората, ще видиш какви заблуждения има. Отвънка е добре измазан, но като го бутнеш отвътре, виждаш всичкото. И тогава турската пого-ворка казва: “[Булунур] чареси” [...] - туй като си, виж чарето му какво е. Туй е външната страна. Външността е, която лъже.

Ти търсиш богатството; хубаво е. Ако търсиш богатството за себе си, ти грешиш; ако го търсиш за тебе и за приятелите си, ти грешиш. Ако го търсиш, за да си направиш една къща, ти грешиш. Ако търсиш богатството за децата си, ти грешиш. Същият закон е и за знанието. И за всичко туй, което търсиш само за себе си. Там вече ти грешиш, нищо повече. Дали съзнаваш или не, но постепенно последствията ще бъдат такива. Богатството в света е като една река. Тя трябва да мине покрай тебе и каквото остави, остави; а другото... Щом туриш един бент, да я спреш, ти ще направиш пакост на околните хора; искаш тази вода да я събираш за себе си. Туй е външното разбиране. И всякога е имало противоречия.

Тук, в 8-ата глава апостол Павел - тогавашните християни са решавали дали да ядат от идоложертвеното или не, - най-после той се мъчи да примири нещата. Той казва, че идолът е нищо; има много богове, в които са вярвали хората, не само в един Бог. Но казва за слабия: от свободата, която има, може да се спъне. Свободата, която има слабият, [той] може да се спъне от тази свобода. Онова, което майката яде, детето не може да яде. И товара, който силният носи, слабият не може да носи. И знанието, което е за силния, умния, не е за

слабия. И тогава богатството трябва да го направиш слуга, да служи комуто принадлежи. Понеже то е на Бога, всичкото богатство, което имаш, трябва да го употребиш за Божественото в света. И силата, и всичко това, като го употребиш, ти ще се избавиш, да се не впримчваш, да изгубиш свободата си. Понеже, ако някой ти вземе богатството, ако си беден, ще се яви в тебе омразата на онзи, който го е взел. Пък няма да се караш с хората. Щом си богат, караница ще има много. И аз гледам, постоянно тук от десетки години търсят някой герой. Този се обидил, онзи се обидил, богати хора; на този дали нещо, онзи взел нещо.

После, някои разбират честността, За пример някой дошъл и казва: “Ти нали проповядваш да се отричаме от частната собственост?” Те не разбират какво аз разбирам. Аз проповядвам частна собственост. Че, твоята собственост, то си ти сам. Ако ти имаш твоето тяло за себе си, то е частна собственост; ако ти считаш тялото на жена си като частна собственост, само на тебе като мъж, то е частна собственост. Тук се ражда престъплението. И ако тялото ти е дадено да ядеш и пиеш за себе си, ето злото в света. А не че имаш някоя къща - то не е зло. И Писанието казва: “Дайте телата си в жертва жива и свята и благоугодна Богу.” Значи, ти мислиш, че тялото, което имаш, ти е дадено да живееш. И ти казваш: “Трябва да си поживеем малко.” И заради туй тяло ти вече ставаш роб. За да го обличаш, да го храниш. И ти нарушаваш Божия закон и влизаш в стълкновение с всички хора. Няма онзи стремеж да обърнеш хората, да предадеш доброто, което е у тебе, а ти искаш да станеш предметно учение на хората, да те уважават, да те хвалят, да мислят високо за тебе и такива глупави работи. Щом те хвалят, мязаш на един паяк, на един пуюк; като пуюка носът ти ще стане по-дълъг 10 сантиметра; като пауна перата ти ще се опрат отзад, ще ги потътрузиш малко. Вие се много жалите, вие се критикувате там, дето не трябва, а дето трябва да се критикувате, нито един не съм срещнал да се критикува там, дето трябва.

Ще ви приведа тогава една приказка. По някой път вие трябва да вземете и да прочетете приказките от “Хиляда и една нощ”. Много хубави работи има там. Цяло евангелие за практическия живот. Казвате: “Хиляда и една нощ”. Много хубави работи има там. Сега накратко аз ще предам една приказка. Много кратко трябва да я предам.

Някой искал да оправи живота си. Там не е така, но аз започвам така. По същество ще предам приказката. Някой си Хасан наричам аз този, който искал да оправи живота си. Неговото име не е било така, но аз го наричам така. Той като търсил, търсил, и най-после намерил една своя избраница и казал: “Тази е, която ще ми донесе щастието.” Оженва се той за нея, но тя била една лоша магесница, разбирала много от черната магия. Случило се, че той съгрешил нещо и тя го направила куче. След това го натирила във от къщи, да си върви, отдето е дошъл.

Излязъл той от дома си, със съзнанието, че е куче. Изгубил образа на човек и дето ходел, все плачел, квичал. Дето отивал, навсякъде го гонят, бият го, отвсякъде го натирват - куче е. В себе си той знае, че не е куче, но е човек, обърнат на куче. Един ден той се настанил около една фурна при един фурнаджия. Фурнаджията видял, че това е доста умно куче. Той забелязал, че това куче познавало лъжливите пари, различавало лъжливите от истинските пари. Той се почудил, че това куче отличава истинските от лъжливите пари. Един ден влиза във фурната една богата дама, но веднага забелязала, че това куче е човек.

Тя имала една дъщеря, която се занимавала с бялата магия. Погледнала кучето и му казала: “Ако дойдеш с мене, имам възможност да те спася от положението, в което се намираш.” Кучето се чудило как да се отдели от този хлебяр. Като излязла дамата навън, и то тръгнало подир нея. Влиза в дома на тази мома, дъщеря на госпожата. Като видяла кучето, момата взела малко вода, напръскала кучето и то веднага станало такова, каквото си било - един млад

момък. Така се превърнало във формата, в която бил първоначално. Тогава момата му казала: “Сега пак ще отидеш при жена си, но ще се пазиш да не ти напакости, защото, щом е лоша жена, тя пак може да те превърне на куче. Затова, бъди внимателен.” Той не разбирал нищо от магията, от това знание. Понеже момата владеела това знание, тя казала на този млад човек: “Аз ще ти дам една чаша с вода. Когато жена ти излезе някъде на разходка и се върне, тя ще се уплаши, като те види, че си дошъл, но ти ще хвърлиш водата и ще видиш какво ще стане. Каквото стане, ти ще постъпиш както знаеш.”

Той отишъл в къщата си и жена му, като го видяла, хукнала да бяга. Той я наръсил с вода и тя се изгубила. По едно време гледа, до него седи една черна кобила. “Хм - казал си той, - ти мене на куче направи, чакай сега.” Туря ѝ юлара, завежда я в обора и започва да я бие. Всеки ден отивал да я налага.

Тази приказка той разправя на халифа, на знаменития тогава Албрешит. Той биел всеки ден кобилата и питал Албрешита: “Право ли постъпвам?” По закон постъпваш право, но по милосърдието не постъпваш право. Тя те направи на куче, ти си хвърлил върху нея вода и си я направил на кобила. По този начин ти си отмъщаваш. Как трябва да изпълниш Божия закон? Според закона на милосърдието ти трябва да постъпваш с нея добре. Няма да я наказваш, ще я милваш, ще я храниш добре и всякога ще ѝ казваш какво трябва да направи.

Представете си сега, че някой човек направи едно престъпление, за което го осъждат на обесване и то в една християнска епоха. Казват, че трябва да се обеси, защото някога и той е бесил другите хора. Затова и него сега трябва да обесят. Тебе те одумват, и ти одумваш. Тебе са те крали, и ти крадеш. По закон имаш право на това, но в този закон се крие онова вътрешно насилие, а насилието насилие ражда в света. И Писанието казва: Не си отмъщавайте. Бог казва: Не си отмъщавайте, не давайте място на гнева. Каквото и да стане, не се гневете, не си отмъщавайте. Ако искате да си отмъщавате, оставете на Бога, Той да отмъщава. Божие е отмъщението. Ако иска

някой да си отмъщава, да остави на Бога, Той да отмъщава. Ако ти станеш причина хората да стават кучета, с това ти ще станеш причина за себе си да станеш кобила или кон. Такъв е законът. Че ако ти станеш причина с едно животно да се подхлъзне някой, да съгреши, с това ти ще станеш причина сам да се подхлъзнеш, да паднеш в същото положение.

Това са приказките на “Хиляда и една нощ”, че жената направила мъжа си куче, а другата мома, която борави с бяла магия, е могла да превърне жената на този мъж в кобила. Защото голямо наказание е за човека да изгуби своята форма на човек. Но все-таки, между конската и кучешката форма има грамадна разлика. Но и кон да стане човек, пак е голямо наказание. Та, какво казва този халиф? Той казва: “Достатъчно е наказанието, на тази лоша жена, която е изгубила човешката си форма. И няма защо отгоре на това ѝ наказание да прибавяш и друго наказание.”

Питам тогава: Когато човек съгреши, какво трябва да се прави? Аз гледам, тук постоянно ми говорят за прегрешенията на хората: че този така направил, а онзи иначе направил. Ама какво ме интересуват лошите хора? Какво ме интересува какво можете да направите? Ще направите един човек да стане кобила, която ще биете всеки ден. Какво ще кажете на това? Че “и тя се отнасяла с мене лошо.” По който начин и да постъпвате, дали ще направите човека куче, кон или човек ще си остане, всички могат да грешат. И човекът греши. Когато жената на този млад човек станала кон, кобила, той всеки ден я налагал с камшик. Грамадна е разликата между куче и кон, но де е човешината ви, когато можете да се биете? Този човек постоянно налагал кобилата с камшик. Каква човешчина е тази? Та когато кучето си маха опашката и прави усилия, понякога постъпва много по-добре, отколкото един човек, който има знание и постъпва несправедливо. Един ден, в съдния ден, тогава и животните, и птиците, и по-благородните ще бъдат съдии.

Сега, да оставим човека във всички тия форми. Според приказките на “Хиляда и една нощ” има причини за всичко това, което е ставало и става. Всяка форма, която можете да възприемете, е едновременно носителка и на добро, и на зло. От знанието може да се създаде и злото, и доброто. То може да стане слуга и на доброто, и на злото. При богатството ти можеш да станеш господар и на злото, и на доброто. Всичко онова, което имаш в себе си, ти можеш да го употребиш и за зло, и за добро. А умният, добрият човек е онзи, който употребява всичко за Любовта Божия, т.е. който служи на Любовта. Единственото нещо в света, което не прави зло, това е Любовта. Ще кажете, че всички престъпления стават извън Любовта. В Любовта никога не стават престъпления. Онази тигрица, колкото и да е лоша, децата, които излизат от нея, тя ги обича - майка е. А онези, които тя не е родила, които любовта не е засегнала, по отношение на тях тя прави престъпления.

Следователно, дето сме засегнати, когото обичаме, зло не му правим. Но когото не обичаме, там всякога сме готови да направим престъпление. Или, казано другояче: под думата “любов” аз разбирам истинската любов, която се намира при Бога, понеже Той е вечният, в Когото ние живеем и се движим. И ако ние поддържаеме Божията Любов, имаме пред вид, че от тази Любов не можем да излезем навън. Следователно, като живееш в Божията Любов, ти никога не можеш да направиш грях. Там имаш всичко. Какво можеш да направиш? И ако в Невидимия свят намислиш някакво престъпление, ще ти дадат това, което искаш - там ще те натоварят с него. Там няма същество, което ти е взело нещо.

В другия свят красотата не е отвън, но е отвътре. Всички души, и ангелите, са красиви, но не отвън. В духовния свят като влезете, ще намерите едно голямо еднообразие. Там няма да намерите голяма външна красота. Като човек вие ще видите красотата, но ангелът вижда красотата само вътрешно. Външното той никога не вижда, не се спира да гледа. Там съблазън не съществува. Ние, като хора, ако

влезем в Небето, ще се съблазним, ще пожелаем да бъдем като този или като онзи ангел.

Та, когато вие се изкушавате, ще знаете, че вие разбирате живота отвън. Като погледнете на Божието величие, у вас се заражда желание да бъдете като Бога. Вие желаете да вземете това-онова, вие разбирате работите външно, не ги раз-бирате вътрешно.

Имаше една наша сестра, която казваше на мъжа си: “Една слабост имам - искам да се осигуря. Тури ми поне 1000 лева в банката, да има на какво да се надявам. Понеже нямам нищо в банката, съвсем ми е празно. Тури ми поне 1000 лева, да има с какво да се залъгвам. А така, без пет пари в банката, какво ще правя?” Той я пита: “Защо ти са тези 1000 лева? Всичко, каквото имаме вкъщи, всичко е твое.” - “Не, не, ти ми тури 1000 лева в банката, да зная, че ги имам.”

Сега вие можете да ме попитате на кого говоря. За всинца ви говоря. Нямам никого предвид. Когато говоря за греха, говоря на грешниците. Когато говоря за доброто, говоря на добрите. Когато говоря за разума, говоря на разумните. Когато говоря за силата, говоря на силните, а не на слабите. Когато говоря за красотата, говоря на красивите, а не на грозните - ни най-малко нямам предвид грозните, красивите имам предвид.

Аз искам да разгледам красотата от едно и от друго становище. Това е разбирането ми. Това разбиране никой не може да ви го предаде отвън. Както и да ви се говори, немислимо е да се приложи любовта отвън. Не мислете, че като станете богати, вие ще бъдете добри. И не мислете, че като станете учени, ще бъдете добри. Богатството не трябва да предшества добродетелта. Доброто трябва да съществува преди, а богатството трябва да дойде като последствие. Или, другояче казано: любовта трябва да предшества богатството, любовта трябва да предшества силата, красотата. С една дума: всичко, каквото желаем в света, трябва да се предшества от любовта. Всичко трябва да се употреби за любовта. Това трябва да се разбере. Ако ти не можеш да употребиш всичко, каквото имаш, за любовта, ти

не разбираш живота. И самият живот трябва да се употреби за любовта. Богатство, сила, справедливост, милосърдие, красота, кротост, въздържание - всичко това трябва да се употреби за любовта. Ако ти не можеш да го употребиш за любовта, ти не можеш да бъдеш човек. Ти можеш да бъдеш каквото и да е друго животно, но човек не можеш да бъдеш. Можеш да носиш човешка форма, но човек да бъдеш, да бъдеш възлюбено дете на Бога ти не можеш да бъдеш. Това трябва да го знаете! Бог може да ви търпи, това е друг въпрос.

Не само това, но ние трябва да бъдем като Бога. В какво отношение? Да не правим зло. И Христос казва за Бога, че Той не съди никого. Бог поучава хората, но никого не съди. И когато някой падне, Той му казва: "Стани, напред върви!" На невежия казва: "Не се безпокой!" На учения, на всички казва: "Станете и напред вървете!"

Казва се в един от стиховете: "Ако някой люби Бога, той е познат от Него." Любовта Павел я схваща като непреривен процес. Не мислете, че любовта се прекъсва. Не, чувството, любовта на човека към Бога трябва да бъде непреривен процес.

Съзнанието на човека трябва да е будно, той трябва да живее в Бога. Ние трябва да се освободим от външните влияния. Ние се стремим да се освободим от влиянието на дявола. Дяволът влияе на всички хора. Като се върти около тях, той се опитва да им влияе. Виждате някой грозен човек и се възмущавате от неговата грозота. Виждаш някой добър човек - веднага в тебе се заражда користолюбие, искаш да бъдеш красив като него. Че ти пожелаваш неговата красота. Представи си, че в света само един човек може да бъде красив. Какво ще правите тогава? Представете си, че всички хора не могат да бъдат красиви. Представете си, запример, такова противоречие. Аз ще ви го обясня. В света може само един да бъде красив. Ако вземем човека, той трябва да бъде красив. Но неговата ръка трябва ли да бъде красива като него? Тогава де ще бъде ръката? Тя ще бъде красива като ръка, но не като човек. Ако ти съзнаваш, че не можеш да бъдеш като Бога,

тогава, като дойдем до Него, всички можем да бъдем в единство. Един е Той. Това значи: ти трябва да имаш вярата, да бъдеш благ като Бога.

Казваш: “Може ли да бъде това?” Може. Ако не се отделяш от Него, може. Но щом се отделиш от Бога и си представиш, че подобен на тебе няма, ти си в пътя на греха. Щом мислиш, че като тебе няма подобен, ти си сам идеал за себе си, ти си вече на кривия път.

За да помогнеш на другите, ти трябва да бъдеш едно с тях. Днес едва ли ще се намери някой, който да умре за ближния си. Писанието казва: Като бяхте грешници, Христос умря за вас. Кое е онова, което заставя Христа да умира за нас? Кое Го застави да умре за нас като грешници? Съвсем друго разбиране има в това. Това е Божественото разбиране. Това е малко обективно казано. И апостол Павел казва на едно място: “Бог беше в Христа и примиряваше света със Себе Си, като не им вменяваше техните грехове.” Той не мислеше за техните грехове.

Майката е недоволна от дъщеря си, бащата е недоволен от сина си, учителят е недоволен от учениците си, жената е недоволна от мъжа си - всички са недоволни. Питам тогава: Какъв е този живот? Ние ще кажем, че светът е такъв. Не че светът е такъв, но това е нашето разбиране. Но трябва, като живеете в един свят на противоречия, да бъдете доволни. Защото, като влезете в Небето, в един свят, дето няма противоречия, вие всички ще бъдете светии. В този свят, обаче, да бъдете светии, да светите на хората, да бъдете горящи свещи за тях - това е изкуство. Вие трябва така да светите, че като минавате покрай хората, да не се спъват. Или, казано с други думи: между лошите хора да бъдете добри, да им услужвате. На всеки одного да услужвате.

Да кажем, че един господар намери един слуга и постоянно го бие, че не му върши работата както трябва. Днес го прати за хляб, не го донесъл навреме - господарят го налага. Добрият човек казва: “Аз ще донеса вместо него.” Добрият човек отива на фурната навреме и донася хляба навреме. Той казва: “Защо ще го биеш? Аз ще донеса

хляба.” И погледнеш - ти му ставаш един добър слуга. Защо трябва да си хабиш ръката да го биеш? Иди вместо него да донесеш хляба. И тогава, като му услужа, ще повикам този слуга и понеже съм учен човек, турям своя образ на слугата и господарят мисли, че все слугата му служи. На слугата казвам: “Слугувай на господаря си така, както аз му слугувам.” И тогава господарят ще мисли, че все аз му служа. Тогава и ти ще бъдеш доволен, и господарят ти. А лошият слуга носи моя образ. Или, турете на лошия човек друг образ и ще видите как хората ще придобият друго понятие за него.

Да ви представя това на ваш език, за да ме разберете. Да кажем, че имате една грозна мома, която всички подтикват. Всички казват за нея: “Тази грозотия.” Но турете в банката 10 милиона златни звонкови на нейно разположение и ще видите, че веднага тя ще стане красива. Веднага ще се намерят много кандидати да я обикалят. Всички ще казват: “Доста е красивичка.” Ако аз бях пожелал 10-те милиона лева, щях да туря една красива маска на грозната мома и ще я гледам всякога красива. Действително, парите правят човека красив. Така е днес поне.

Че, грозният човек, като има някакъв идеал, той е красив. Грозотата произтича от нямаване на идеал. Който няма, той става грозен. Аз да ви кажа защо хората погрозняват. Вие казвате: “Остарях.” Защо сте остарели? От страх. Казвате: “Това нямам, онова нямам. Аз не съм умен, не съм богат...” Като държите все такива отрицателни идеи в ума си, вие ще остарееете преждевременно. Отрицателното внася грозотата в човека. Искаш да бъдеш силен, а мислиш, че не можеш да бъдеш силен и ставаш слаб. Искаш да бъдеш учен, а за това се иска труд, но ти не искаш да се трудиш и оставащ невежа. Знанието не иде така лесно. Ако държиш в ума си мисълта за това, което искаш и можеш да постигнеш, ти ще станеш красив. Защото доброто, което правиш, то носи красотата в тебе. То носи силата в себе си. Самото добро носи сила в себе си. Доброто носи и богатство. За мене доброто носи всичко. Ти не можеш да бъдеш добър

и да бъдеш сиромаш. Ти не можеш да бъдеш добър, а да си глупав човек. За мене това са неща несъвместими. За света как мисли, това е друг въпрос. Доброто носи всичко в себе си - ако имате доброто в себе си, а не как го разбирате. Какво хората разбират, това е друг въпрос - какво имате в себе си, това е важно. Ако имате доброто в себе си, вие всичко имате. А като разбираш доброто, ти не можеш да имаш всичко. Разбирането е едно, а това, което имаш, е друго. Това, което може да стане твоя същина, то е друг въпрос.

Какво се казва в Писанието? Че Адам познал доброто и злото. Това е познание отвън. Той не е имал доброто в себе си, но то е познание отвън. И тогава, мнозина питат: какво трябваше да направи Адам? Не трябваше ли да яде от дървото? Той имаше право да яде само тогава, когато придобие доброто. Но понеже Бог знаеше, че Адам нямаше още доброто в себе си, каза му: "Няма да ядеш от дървото за познаване на доброто и на злото." Докога няма да ядеш? Докато станеш добър.

Една философска мисъл е тази, която се нуждае от много обяснения. Добрият Бог със зло не изкушава, защото е добър. Той е всеблаг, не се изкушава. А понеже ние не сме всеблаг, ние се изкушаваме: нямаме всичко. Но Бог всичко има. Той няма защо да се изкушава, Той има всичко на разположение. Понеже ние нямаме всичко, следователно имаме от какво да се изкушаваме. Падането на човека седи в това, че той иска нещо, което няма, и желае да го придобие. Там е падането на човека. Ако има всичко, той няма защо да се изкушава.

За пример ти носиш 200 кило злато на гърба си. Ако един човек дойде и ти вземе стотина кило, ти ще усетиш една благодат, че със 100 кило товарът ти се е намалил. Ти считащ, че той ти е направил добро. Но ако ти носиш две кило само и ти вземат едното кило, ти веднага ще повдигнеш цял въпрос. Малките работи раждат всичките съблазни между хората. И сега аз говоря на онези от вас, които искат да се освободят от големите противоречия в живота. И ако ви кажа да

бъдете добри, добри вие няма да станете, но ще се стремите. Може някой да ви похвали. Питате дали сте успели. Не, придобийте доброто в себе си. Или, влюбете се в Господа така, както се влюбват в света.

Ще кажете: “Как става тази работа?” Ако не знаете, гледайте как се влюбват младите моми и момци. Влюбете се в Бога. “Не зная къде ще Го намеря.” Как се влюбва младият момък? Той търси момата. Тук гледа, там гледа, не му се харесва една, не му се харесва друга, докато един ден я зърне някъде и сърцето му се запали. А вие ходите и критикувате младите. Че, те ви показват пътя, как можете да се справите. Най-големите проповедници са момите и момците. Младият момък казва: “Ако ти обичаш Господа, както аз обичам моята избраница, главата няма да те боли. Но ако не Го обичаш така, и две глави даже ще те болят.” И младата мома казва същото: “Ако ти обичаш Господа както аз обичам моя избраник, няма да страдаш.” Казвате: защо Господ създаде младите моми и момци? Да упътят учениците в правия път. Понеже учениците понякога кривват в пътя, младите моми и момци отвън им казват: “Като отивате на училище, вие ще обичате Господа така, както ние обичаме.” Те са писаният Божий закон: ще обичаш Господа така, както младият момък обича младата мома. Или, обратно: както младата мома обича младия момък. Нищо повече.

Та, вие ще се учите при младите. Старите да се учат при младите за любовта. А младите да се учат от старите. За какво да се учат от тях? Когато майката роди дъщеря или син, в моите очи, тя го е родила, за да ѝ покаже правия път, как тя да обича Господа. Синът казва: “Мамо, аз ще си намеря една избраница, аз ще я обикна и ако ти можеш да обичаш Господа така, ти ще се радваш, че си ме родила. Но ако не разбереш това, ти ще съжеляваш, че си ме родила.”

Онези от вас, които сте намислили да се жените, женете се, ни най-малко не ви забранявам. Чудни сте вие. Казвате: “Учителю, трябва ли да се женим?” Женете се. Много проповедници казват да се не жените. Тия проповедници са измежду вас. Това говори за вашите

егоистични цели. Някои от старите, от женените казват: “Ако бяхме Ви срещнали по-рано, нямаше да се женим.” Казвам: Вие нищо не сте разбрали. Няма какво мене да обичате. Ако чрез любовта си към мене, или ако с моята любов можете да намерите Бога, вие сте на прав път. Но ако чрез мене вие можете да се заблудите и съблазните, вие сте на крив път. Ако моята любов може да ви повдигне, и да ви даде подтик да обичате Бога, вие сте на прав път. Но ако моята любов може да ви съблазни, вие сте на крив път.

Такова е моето разбиране. За мене е същото и по отношение на любовта ви към хората. Докато любовта ви към хората е един подтик да обичате Бога, вие сте на прав път. Щом любовта на хората ме съблазнява, вие сте на крив път. Какво ще ме съблазни това, че някой обикнал някого? Аз отправям ума си към Бога и казвам: Какво е седнал този? Той обича една жена. Аз веднага пренасям ума си към Бога и казвам: Този човек е благороден. Тази жена още нищо не е дала за него и той я обича, прави такива големи жертви за нея. А аз, на когото Бог е дал толкова неща и прави такива жертви за мене, не Му отдавам тази любов. Този човек още нищо не е получил от тази жена и прави такива жертви за нея, а той я обича. Неговата любов заслужава похвала. А аз, разумният човек, на когото Бог е дал всичко, седя и се чудя как да обичам Господа и къде да Го намеря. Този мъж е намерил начин как да обича момата. И казвам: Той е по-умен от мене. Аз, умният човек, не зная още как да обичам Господа.

Та, ще се учите от другите. Казвам: Учете се от любовта на младите. Учете се от любовта на онези, които обичат. От тях се учете. Вижте онзи офицер как обича сабята си. Той я извади, намаже я с масълце, тури я в ножницата си, пак я извади, милва я, говори ѝ и казва: “Тя ще ме прослави в света.” Че, кой ще те прослави тебе? Ако сабята може да прослави войника, и твоята любов може да те прослави. Ако ученият човек извади книгата и каже: “Тя човек ще ме на-прави” - че, като четеш книгата на любовта, тя ще те направи човек. Казват: “Този, глупавият, какво се е влюбил в тази книга?” Не

казвам, че този човек се е влюбил, но ще вървя в неговия път. Та, един се влюбил в сабата си, друг - в книгата си, трети - в къщата си и аз казвам: Следвай техния пример.

Който разбира. А който не разбира, той нека господар да стане. Който разбира, слуга да стане. Който разбира, нека се жени. А който не разбира, той сам да ходи, да се не жени, сам да живее. Сами да живеете. Който е богат, да се жени. Който е сиромаш, да се не жени. Който е силен, да се жени. Който е слаб, да се не жени. Разберете сега. Така е въпросът.

Разбирате ли това? Не сте разбрали. Аз не поддържам вашите възгледи. Тоест вашите възгледи не ги поддържам, аз поддържам своя възглед, а не вашите. Казвате, че един брат не обичал еди-коя си сестра. За мене тази сестра е предметно учение. Как да не я обича? Гледам, тя ходи с него под ръка. Защо ѝ трябва повече братя? В дружбата си човек може да дружи само с едного. Щом дружи с повече, той е вече в стълкновение. Как ще разберете това?

Двама американци, приятели, се сдружават да търгуват заедно. Всеки от тях влага, запример, по 5 милиона долари. И по едно време те казват: “Да се пооженим.” И двамата намират по една избраница. След 3 години се скарват с жените си, не могат да живеят добре. Идва единият и казва на приятеля си: “Не мога да живея с жена си. Съвсем опака е тя. Ще се разведе с нея.” И другият започва да се оплаква от своята жена. Случило се, обаче, че едната жена хвърлила око на другия търговец и втората жена пък - на първия търговец. Тогава те решили да разменят жените си и пак продължили приятелството и търговията си. Те още по-напред бяха разменили жените си, преди да се оженят, а казват, че после ги разменили. Сега ги туриха на място. Единият казва: “Сега много добре си живеем. Отлична жена била своята.”

Върнете се сега към истинското положение на нещата, [не] да ги размествате. Това значи: не размествайте нещата. Противоречието иде от размяната на нещата.

Сега, ни най-малко аз не засягам сегашния порядък. Той е погрешен порядък. Ти живееш в една къща, но си под наем. Не че ти е приятно, но си заставен да живееш в тази къща. Не е грях, че живееш в една такава къща, тебе ти трябва по-хубава, но ще търпиш. Добре е, че някога пиеш от вода, която не е толкова хубава, но от немай-къде я пиеш. Ти от немай-къде се покриваш с един юрган, който не ти е по характер. Ако остане на нас, ние ще си вземем юрган от хубав памук или вълна, че като легнеш, да ти е приятно. Същото се отнася и до дрехите.

Та, онова, което ще внесе сега подобрене в живота, това е Божията Любов - Любовта. И ако по този начин вие разбирате Любовта, у вас ще влезе подмладяването.

Ще кажете: “Това, старото разбиране?” Вие ще оставите старото разбиране настрана. Вие ще оставите старите неща, няма да ги носите. Няма да ги късате - старите листа сами по себе си ще окапят, вятърът ще ги отвее и новите листа са-ми по себе си ще израснат. Оставете у вас новите листа сами да израснат. И оставете старите листа сами да окапят. И когато вятърът ги отвява далеч от вас, не жалете за тях. И когато новите идат, не плачете за тях. Когато вятърът ги до-нася близо до вас, не се спъвайте от тях. Радвайте се на новите листа, които израстват. Те ще ви дадат новата насока и новата философия. Следователно, сега да съм ясен.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

6 ч 10 мин

(На поляната - упражненията.)

22-ро неделно утринно слово, държано от Учителя на 1.Ш.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

АБСОЛЮТНА СПРАВЕДЛИВОСТ

5 ч сутринта.

(Облачно, дъждец вали. Не е студено.)

Нарядът.

15-а глава от Първото послание към Коринтяните

“В начало бе Словото”

Това е едно разбиране, което тепърва трябва да изучавате. Малкото дете разбира нещата като дете. Като стане 10годишно, то напуска детинското, но и това положение не е последното. Като стане на 20 години, ще има други разбирания. Като стане на 30, на 40, на 50, на 60, на 100 и на 120 години, разбиранията му за живота ще бъдат съвсем други. Някои от вас още сте с детинските си разбирания. Като дойдете до едно положение, постоянно повтаряте, но какво сте научили от това повторение на нещата? Току се запитвате: “Парле ву ффрансе?” Или: “[Ду ю] спийк инглиш?” Или: “Говориш ли български?” И отговаряте: “уи”, или “йес”, или “да”, според езика, на който ви питат.

Това е само за изяснение. Един проповедник проповядва на публиката, като че говори нещо ново, но и той сам е толкова невежа, колкото и обикновените хора, които го слушат. Той взел един стих от Евангелието и говори, говори, и той сам не разбира. Така и учените понякога декламираат нещо, което и те сами не разбират. Един испански поет декламирал едно стихотворение пред една публика. Публиката го запитала: “Какво искаш да кажеш с това стихотворение?” - “И аз сам не зная. И аз сам не зная, така го научих.” Запитали автора какво иска да каже с това стихотворение. Той казал: “И аз сам не зная, така го написах, по вдъхновение.” За пример вие

произнасяте думата “кон” на български език. Какво означава тази дума? Тази дума днес не означава това, което някога е означавала. Също така и думата “крава” не означава това, което някога е означавала. Трябва да се върнем към онзи първичен ватански език. Тези думи са на ватански език, но днес са изменени. Сега си служат повече със санскритски език, понеже той е наречие на ватански език. Сегашните езици пък са наречия на санскритски. Това е според филолозите. Обаче и ватанският език е корен на някой друг.

Сега да дойдем до въпроса за разбирането. Представете си, че един човек се движи с биволска кола; втори се движи с конска кола; трети се движи с автомобил, четвърти - с аероплан и последният се движи с бързината на светлината. Какво сравнение ще направите в степента на знанието между тези четири категории хора? Знанието на онзи, който се движи с бързината на биволската кола, е биволско; знанието на онзи, който се движи с конска кола, е конско; знанието на онзи, който се движи с автомобил, е автомобилско; знанието на онзи, който се движи с аероплан, е аеропланско; знанието на онзи, който се движи с бързината на светлината, е етерно.

Ще кажете, че не разбирате това. Вие пътували ли сте с бързината на светлината, да знаете каква бързина е тя? Тя е стихийна бързина. В една секунда ще изминавате хиляди километри. Да изминаваш по 300 000 километра в секунда, това е стихийно пътуване.

Ако се движиш бързо, с бързината на светлината, малко ще знаеш; ако се движиш с волска кола, бавно, много ще знаеш. Значи, който много знае, той върви с биволска кола; който малко знае, той се движи с бързината на светлината. В дадения случай аз бих предпочел да зная малко, но да се движа с бързината на светлината, отколкото да зная много, но да се движа с бързината на волската кола. Ако ме гонят неприятели, бих предпочел да бягам с бързината на светлината, отколкото да се движа с волска кола. Само така ще бъдем свободни. Съвременните хора са роби, те се движат с бързината на волската кола. Казват: “Ние искаме да бъдем свободни.” Искате да бъдете

свободни, но при най-малкото неразположение или при най-малката мъчнотия, вие веднага се обезверявате и казвате: “Какво ще стане с нас след 20 години?” Това не показва ли, че сте роби? Вие си задавате хиляди въпроси и всички тия въпроси остават неразрешени. Някога ги разрешавате с бързината на биволската кола; някога ги разрешавате с конска кола, някога ги разрешавате с автомобилска бързина; някога ги разрешавате с аеропланска бързина, а някога ги разрешавате с бързината на светлината. Малцина обаче са тия, които ги разрешават с бързината на светлината. Като казвам, че човек трябва да знае малко, но да се движи с бързината на светлината, ни най-малко нямам предвид да бъде невежа, но колкото малко да знае, да го знае на свят.

Знайте нещата не като онзи турчин, който се хвалил, че знае добри български. Един ден той попаднал в едно българско село и казал на селяните: “Слушайте, каквото ми говорите, все на български ще ми говорите. Аз зная добре български. Ако кажете нещо лошо за мене, ще знаете, че главата ви ще пати, аз разбирам всичко.” И те не смеят да говорят пред него български, защото той разбирал добре. По едно време турчинът взел да пуши цигара. По невнимание искра от цигарата отскочила нагоре и запалила чалмата му. В това време един от селяните му казал на български език: “Агачо, чалмата ти гори.” - “Зная го.” Той пак повторил: “Агачо, чалмата ти гори.” - “Зная го.” Оттук селянинът разбрал, че турчинът не само че не знае да говори български, но нищо не разбира и затова му казал на турски, че чалмата му гори. Тогава той казал: “Ону белир.” - Така ми кажи, да те разбера.

Преди години идва една госпожа при мене, заболяла от някакво подуване на врата, иска да ѝ помогна. Тя се обърнала за това към един лекар, но каквото ѝ препоръчал, нищо не ѝ помогнало. Казал ѝ да си прави компреси, да си тури ленено семе, това-онова, но нищо не ѝ помогнало. Не минава тази работа нито с компреси, нито с ленено семе. Пита ме тя какво да прави сега. Тогава аз ѝ казах да попее малко

на болката си. - “Нима с пение може човек да се лекува?” - Че, ако си правила компреси, ако си туряла ленено семе, защо да не попееш малко и болката ти да мине? Попей и ще видиш. Ще се увериш, че някои работи стават с компрес, а някои работи не стават и с компрес.

Защо не действуват компресите? Защото те се отнасят само за здрави, за силни хора. За един човек, който има много кръв и у когото кръвообращението е добро, правилно, студените компреси действуват добре, но за един слаб човек, у когото кръвообращението е слабо, студените компреси не се отразяват добре. За силния човек студеният душ е благословение; за слабия човек студеният душ е нещастие. Сега, днес мнозина лекари препоръчват студените душеве. Отишъл някой на баня, окъпал се в гореща вода и след това ще се потопи в студен басейн. Студените душеве са само за боговете. Когато един бог се окъпе, той може да си позволи един студен душ. Ако един хилав човек си позволи студен душ, той за хиляди години ще си създаде нещастие.

Вие искате да бъдете богати. Богатството е студен душ след топла баня. Не, на вас не ви трябва такова богатство. След топла баня не ви трябва богатство от този род. На вас нито сиромашия ви трябва. Както аз разбирам, сиромашията е за великите, за светите хора. Значи, за вас не е нито богатството, нито сиромашията.

Един проповядвал на едного едно учение и му казал: “За тебе не е нито богатството, нито сиромашията.” - “Ами какво ми трябва?” - “На тебе ти трябва дърво.” Какво означава дървото? Да го бият с него. Не, аз гледам другояче на нещата. Когато ме бият лъчите на светлината, които идат от такова грамадно разстояние, от 92 милиона мили, можете да си представите с каква бързина ще падат тия удари върху мене и как ще ми се отразят. Като ме блъснат тия лъчи на светлината, умът ми иде на мястото си и от този момент става растене, цъфтене, и всичко се нарежда добре. Който не разбира този закон, ще каже на някого, че дърво заслужава. Това не е изяснение на нещата. Да те бие светлината, разбирам; но да те рита магаре, не

разбирам. Под думата “магаре” аз искам да кажа: не се бори с онова, което не разбираш. Някой казва: “Аз съм невежа, това не разбирам, онова не разбирам; това нямам, онова нямам.” Това е според мене магарешко ритане. Ритай като светлината. Като изпаднеш в невежество, ти трябва да имаш желание да дойде светлината, да риташ като светлината. Ти казваш: “Аз съм голям невежа, това не зная, онова не зная.” - Откога стана такъв невежа? - “Откато сгреших.” Не, вие станяхте невежи, откато се сприятелихте с дявола. Щом се сприятелихте с дявола, вие ставате вече роби.

Какво разбирате под думата “дявол”? Аз не употребявам тази дума в смисъл, какъвто вие я разбирате днес. Под думата “дявол” аз разбирам всички несгоди, всички ожесточавания, всички тревоги, които имате. Под думата “дявол” разбирам изгубване на вътрешния си мир, на светлината, която сте имали. Това може да стане и с един обикновен човек, както и с един светия. Ако един разумен войн даде на тъпана един разумен удар, войниците му ще го разберат, но ако едно дете си играе на тъпана, войниците нищо няма да разберат. Вие имате мозък, но ако знаете как да мислите правилно с него, вие ще създадете такъв удар, от който Небето ще разбере какво искате. Обаче, ако сте деца и удряте и биете с мисълта си, никой няма да ви разбере и няма да ви отговорят. Тогава вие ще се чудите защо никой не се притичва на страданията ви.

Сега, като говоря по този начин, на много от вас мирът се нарушава и после отиват да плачат, да съжеляват и казват: “От толкова години вече следваме учението и нищо не сме направили още. С нищо не сме прогресирали.” Че как ще прогресирате? Аз съм човек на неумолимата истина. За мене не е важно какво хората ще кажат. За мене е важно какво има у вас, което да не се изменя при никакви условия на живота. Казвам: Донесете тук златото. Аз имам пробен камък, с който опитвам златото. Златото има проба, по която се познава дали е чисто злато или примесено с нещо. Скъпоценният камък се познава по начина, по който разлага светлината.

Обикновеният камък, обикновеното стъкло разлага светлината по един начин, а скъпоценният камък я разлага по друг начин. Светлината, която е разложена от скъпоценния камък, действа лечебно върху човека. Следователно лечебно е за човека да носи на ръцете си или на врата си скъпоценен камък. Има някои камъни, трептенията, които те образуват, не хармонират на трептенията на човешкия организъм. Следователно такива камъни не ги носи. Не че той е долен, но неговите трептения са такива, че ти не можеш да се хармонираш и наместо полза, ще ти принесе вреда. Вземете, сегашните учени хора се занимават с радий. Мнозина са платили с живота си. Не че радий е лош за себе си, но хората не са готови за трептенията на радий. Много опасни болести се лекуват с трептенията на радий. Човек, който трябва да работи с радий, той трябва да има особено състо-яние.

Вие искате по някой път да се занимавате с любовта. Но знаете ли какви са трептенията на любовта? Вие, запример, искате да се занимавате с Божията Любов. То е опасна работа. Вие мислите при Господа да идете да Го прегърнете. Че вие ако Го прегърнете, от ръцете и от краката ви нищо няма да остане. Всичко туй ще изчезне. Че вие, ако Го видите, вие ще ослепеете. Ако Той ви проговори, ще оглушеете.

Казвате: “Нали трябва да познаем Бога?” То е ваше детинско разбиране. Познаването ще започнете с онази най-малката любов. Ще започнете постепенно, като една азбука, буква по буква, докато дойдете до азбуката, с която се пише и се разбира Божията Любов. Значи човек трябва да има едно тяло. Вие няма да възприемете Божията Любов с вашето физическо тяло. Много се лъжете. Вие мислите физически. Мислите за Божията Любов, както един мъж се прегръща сам с нея. Това не е никаква любов. С физическото тяло - физическата любов, с астралното тяло - астралната любов, с умственото тяло - умствената любов, с причинното тяло - причинната любов, с будическото тяло - будическата любов. С онова тяло на

личността, с което ще видите Бога, то е, което може да възприеме. Ако това тяло може да го събудиш, тогава Божията Любов ще ти стане ясна.

Много хора, сега, като любят, делят мегдан. Няколко моми току делят един момък. Какво делят, и те не знаят. Няколко момци се влюбили в една мома, делят една мома. Какво делят, и те не знаят. Какво ще делиш? Казва: Какво са виновати младите моми? Та, вие сте все млади моми. Все делите някого. Делите дали хората имат високо мнение за вас. Делите дали Господ ви обича, какво мисли заради вас. Дали ангелите ви обичат. Не зная дали ангелите мислят заради вас. Че, нравите може да мислят заради мене, но дали аз мисля за нравите? Ни най-малко не мисля за нравите. Или някои микроби мислят дали аз мисля за тях. Ни най-малко не мисля за тях. Или някой пън в гората мисли дали мисля заради него. Ни най-малко не мисля. Мене пънища не ме занимават. Няма връзка, какво ме интересува един пън?

Вие с какво ще обърнете внимание на Бога, я ми кажете, когато вас може да ви изкушава един мъж или една жена? Който мъж мине, изкушава ви. Или какво ще обърне внимание на един мъж, който се изкушава от една жена, или един момък от една мома? Може да се каже от пари, то е все едно и също. Една каса ме изкушава да бръкна. Яденето може да ме изкушава. Дрехи може да ви изкушават, обувци, шапки, какво ли не ви изкушава. Питам: С какво ще обърнеш внимание на Бога? Седиш в една къща, недоволен си от къщата, пък искаш Господ да обърне внимание на тебе. Иван направил къща и ти си недоволен, че Иван направил по-хубава къща от твоята. Неговата къща е толкова хубава, колкото и твоята. И в неговата къща мирише, както в [твоята]. Само че, един голям вол като умре, мирише повече и събира повече мушици. Твоята къща мирише по-малко. Вие, като направите къща, казвате: мирише къщата ви. Един светия може да живее в една колиба, но като влезеш, мирише на хубаво, благоухание има. Като влезеш в един палат, воня има в него. Влезеш в една

църква, ухане има. Тамянът мирише, огънят мирише. То е разбиране.

Сега съдя нещата и като ги съдя, прах се дига. Вие ще ми кажете: “Ама защо този прах?” Онези от вас, които са деца, надалеч да идат, дето се вее, да не са наблизко, отдалеч. Който иска да се учи, той трябва наблизко да бъде. Аз не искам да ви кажа, че сте невежи. Не. Но не се самозаблуждавайте. Малко имате. Онова, което имате, да е сила във вашето знание. Знаете ли на какво по някой път мязат вашите вярвания? По някой път вие сте богати с вярвания. Има та-кива примери: Някой богат човек се заблудил в някоя кра-

сива мома. Изобщо не говоря за младите моми, защото няма такива красиви, за които говоря. На този богаташ се завъртял умът от тази, красивата мома. Тя върви като царска дъщеря, самостоятелна. Той върви подир нея. Пише ѝ писма, [тя] казва: “Ха направи това, направи онова.” След като осиромашее, даде му път. На всички дава път. Та, всеки, който се запознал с нея, казва: “Всичкото ми богатство отиде, откакто се запознах с нея. Тя отваря писмата, чете, декламира, говори, къса, къса, смее се. Нали вие често изповядвате, че се запалило сърцето. Аз не съм виждал запалено сърце. Казва: “Изгорях от любов.” Аз съм виждал да се стопят, но да изгорят от любов не съм виждал още. И всичкият живот седи в туй да се запали човек от любов. Че какво по-хубаво? Ако ще изгориш, от любов да изгориш. Аз бих предпочел от любов да изгорите. А той сега кади, не гори, дими. Че той, за да се запали, е благословение. Вие ще кажете, че “той изгоря от любов”. Че какво по-хубаво да изгориш от любов? Ако ще изгоря, аз бих предпочел от любов да изгоря. Любовта по някой път не иска да ме гори, понеже дим ще се образува и ще се отдели малко от тебе. Че, ти в живота живееш и си недоволен от живота. Не е ли това дим? При всичкото благословение, което Бог ти дал, ти си недоволен от живота - не е ли дим това?

Мнозина на мене са ми казвали: “Ти мене не ме погледна добре.” Право е това. Ще ме извиниш, малко съм разноглед. Разчетворени

очите, не може да гледа. Като погледне, някак страшно. Ще извините, в очите имам дефект. И аз искам да гледам хубаво, колкото и да искам, не мога да гледам. Да кажем, вие се приготвяте и казвате: “Като идем в оня свят.” Ама ако идете в оня свят, знаете ли как ще ви приемат? Ако идете във Франция, зависи как ще ви приемат, как говорите френски език. Ако на един англичанин му кажеш с един груб тон: “Драгий господине” или с мек тон същото, какво ще разбере? Как ще произнесеш нещата? Когато малкото дете се ражда, още в началото, съм виждал, някои деца нямат нищо детско. Майката го гледа, казва: “Моего ангелче.” Какво ангелче, то е цял дъртак, един старичок, един крадец, разбой-ник, един главорез. Скрил го Господ, турил му една нова дреха, той седи и гледа.

Щом страдате, заслужавате вашите страдания. Дали страданието е ваше или чуждо, за мене е едно. Щом страдам, на място е. Може страданието да не е мое, може да е чуждо, на място е. Страданието е последствие. Дали е ваше или мое, огънят, дето капне, гори. Ако гори, на място е.

Та казвам: Когато дойде това страдание, трябва да знаете ваше ли е или е чуждо. Ако е ваше, поправете го. Ако е чуждо, пак кажете: “Господи как да го поправим?” Страданието трябва да се поправи. Ако страда човек, в своето страдание трябва да добие нещо. Не да каже: “Защо страдам?” Щом страдаш, страданието е един подтик на Божественото, да добиеш нещо. Ако страдаш, ще добиеш нещо. Ако добиеш това, за което страдаш, ще добиеш радостта. Ако не добиеш, страданието ще продължи в тебе.

Сега апостол Павел... Въпросът дали Христос е възкръснал още в това време се е разглеждал и той, според съзнанието, е разбирал добре. Той разглежда въпроса дали Христос е възкръснал, в тази глава. За да възкръсне човек, той трябва да възприеме Божията Любов. Без любов възкресение няма. И тогава, съвсем материалистическо разбиране, казва: “Ако мъртвите не възкръснат...” Че как ще възкръснат мъртвите? С какво ще ги възкреси Бог? С любов ще ги

възкреси. Ти, като възприемеш Божията Любов, тогава ще възкръснеш. Дотогава, докато имаш обикновената любов, ти плътски ще умираш. Естественият човек трябва да стане духовен, временното да мине във вечността, или смъртното да се обле-че в безсмъртие.

Или другояче казано: Всички трябва да се облечем в Любавта. Щом се облечете с тази Любов, тя се отличава с едно качество. Ти щом се облечеш с тази Любов, светът ще добие друг образ, страданията за тебе ще бъдат чужди. Ти ще бъдеш готов да помагаш комуто и да е. Тебе ще ти бъде приятно, ти ще усещаш радост, като дойде страданието. Като дойде мъчнотията, ти ще се радваш. Като видиш грешния човек, и тогава ще ти бъде приятно. И грешен човек да е, навсякъде няма да усеща страдание. Ти в ада да бъдеш, ще ти бъде приятно, понеже е място за работа. По това се отличава Божията Любов. Където и да си, ти ще бъдеш свободен, понеже така бързо се движиш, че никой не може да те ограни-чи, не може да те хване. Мигновено слизаш в ада и мигновено излизаш. Не е въпрос за времето. Моментално ще бъдеш свободен от известни състояния, които имаш в душата си.

Казвам сега: Често вие имате такива състояния, при които се мъчите. Цяла нощ се мъчите за нищо и никакво: дали някой ви обича или не. Защо искате да разберете дали някой ви обича? Аз разрешавам другояче: не дали мене обичат, но дали аз обичам. В дадения случай не е важно дали своята любов проявявам, но Божията Любов дали проявявам тъй, както трябва. На това обръщам внимание, това се [запитвам]: изявявам ли Божията Любов право или правя промени. За мене това е важен въпрос. Другояче, както вие разглеждате въпроса, не съм намерил разрешение. Като разглеждам другояче, работите не се оправят. Като мисля дали ме обичат хората, работите не се оправят. Хората Бога не обичат, че мене ще обичат.

Вие по някой път искате да ви обичат. Какво сте им дали? На какво основание? Аз себе си питам тъй: На какво основание искам хората да ме обичат? Сега, това е една от мъчнотиите. Постоянно

хората се занимават: еди-кой си обичал еди-кого си, не обичал еди-кого си. Ами ако на Изгрева царува любовта, целият Изгрев ще бъде един фар, ще свети надалеч. Светлината не е толкова силна. Пазете се от едно заблуждение, пазете се от ония писма, които казват тъй: “Аз ще ти бъда верен до гроба”, “аз ще направя всичко за Вас”. Пазете се от всички тия лъжливи заблуждения. Който и да е, който каже: “Аз съм готов всичко да направя”, той само обещава. Обещаеш - направи го. “Ама, идната година ще ти дам 10 000 лева.” Не ми трябва. Това е една съблазън. Човек, който иска 10 000 лева, казвам: Да си вървиш по пътя, ти търгуваш. От 10 души си искал по 10 000 лева. - “Деца имам.” - Че, де Ви е документът, че има закон, че трябва да Ви дам 10 000 лева? - “Няма.” - Ти се сърдиш, че не ти давам 10 000 лева. Че, де е писано, де има закон, че трябва да Ви дам 10 000 лева? Аз сега гледам на въпроса съвсем другояче. Може да каже: “Дайте ми 10 000 лева назаем.” Че, откъде накъде трябва да ти обичам и откъде ти трябва да ме обичаш? - “Аз искам да Ви обичам.” - То е твоя работа.

Та казвам: В какво седи свободата? Вие търсите свободата и сами се ограничавате. Аз гледам, тук и навсякъде, колко са слаби в малките работи. Много сестри са слаби в малките работи. Аз разглеждам писмата на някои, колко неправилно пишат те. Аз, когато бях в Америка, изучавах американците и виждах англичаните, които са най-напреднали, колко им липсва в произношението. И на френски липсва, и на български липсва. Казвате: красив език, много мек. Бих казал друга дума, но не искам да я употребя. Когато говориш, не само умът ти да говори, но и сърцето, и тялото, и всяка клетка трябва да говори. Като кажеш една дума, трептенията от тази дума трябва да се почувствуват от цялото тяло. Този трепет на думата трябва да се предаде на цялото тяло, отвсякъде трябва да мине.

В сравнение с всички ония религиозни вярвания в България, вие знаете повече от всички. И по постъпки седите много по-горе от тях, но туй, което знаете, в сравнение с онова, което трябва, още сте далеч от онова, което трябва да постигнете.

Сега, това не го говоря за упрек. Казвам: Има за какво да се живее. Запример, аз съм срещал някой човек, който, като ме види, изведнъж иска да се покаже, че е религиозен. Имаше един българин, той се казваше Арnaudов, от Бургас, един наш приятел го беше обърнал на окултист. Той седи и казва: “Имам един брат чудак, той прави особени движения и духът действа в него.” Един ден го видях; като дойде, започна да си мърда лицето насреща ми, иска да ми обърне вниманието. Аз се занимавам, той пита: “Какво мнение имаш?” Гледам го, той с другите хора приказва, тъй няма да си мърда лицето, всичко е по-весело. Като дойде при мене, се измени. Един ден му казвам (Учителят силно изтропа с крак): “Какво е туй от тебе? Говори ми, какво си си замърдал лицето? Какво искаш неща, които не разбираш? Ако е за знание, остави твоето знание.” Той казва: “Извини.” Докарах малко съзнанието му. Като ме види, веднага се засяга един център, иска да ми обърне внимание. По този начин ти не можеш да обърнеш внимание. Ти седиш и си под влиянието на такива, по-низши духове. Ти ми говори на мене. Ти ме считаш в дадения случай като другите хора. Като те гледам вчера на пазаря, говориш на другите хора - и на мене говори по същия начин. Ти искаш да ми обърнеш внимание. Какво ще ми обърнеш внимание, ти нито ме познаваш. Пък аз не искам да ти обърна внимание.

Писанието казва, че когато ще идем при Бога, трябва да идем с всичкото смирение. Така да изпълним Волята Божия и Бог тогава държи към нас едно естествено положение, най-хубаво положение. Бог иска в най-малък размер да изпълним Волята Му. Той не иска да дигнем целия свят, да носим товара на целия свят. Той не е заради* нас. Той, когато иска, ще намери един човек - на Христа го тури и Той го носи. Но не е за слаб човек да събере греховете на хората. Бог иска от вас онова малко, което можете да направите. Следователно бъдете верни сега на това вашето положение.

Казвате: “Какво направи Христос? Не можем да бъдем като Христа.” Бъдете като Христа в своето послушание. Христос се

отличаваше със Своето послушание. Хич не питаше Христос отде накъде Той трябва да носи греховете на хората. Това е Волята Божия. Или онова, малкото, което Бог ни дава, да питаме защо ни го дава. Бъдете благодарни на онова, което ви дава. Не се оплаквайте от живота, от неносния живот. Защо се оплаквате от неносния живот? Аз не искам да ви съдя. Че дошло оплакването - няма нищо. Ти не се оплаквай. Когато хората се оплакват на мене, не ги оплаквам, нито се оплаквам на Господа от тях. Помнете две неща: Когато хората се оплакват, ти не ги оплаквай, нито се оплаквай от тях. Не се оплаквай от един човек, нито пък да го оплакваш. Той дошъл, човекът, гладен, какво ще го оплаквам? Давам му хляб, нагостявам го. Какво има да го оплаквам: "горкият човек"? Не, ни най-малко не го оплаквам, че седял гладен 24 часа. Пиявици има, които седят гладни по няколко седмици, няколко месеца. Ако един паяк, една дървеница да издържи 6 месеца гладна, стане като светия, ти, човекът, защо ще се оплакваш? Това са неправилни разбирания за живота и възпитанието.

Човек трябва да се научи да почита себе си. Ако вие не почитате хората, не можете да почитате и себе си. Ако не почитате себе си, не можете да почитате и другите. Сега, в този живот вие трябва да почитате себе си и да почитате и другите. Трябва да почитате себе си, за да почитате и другите. Ако тия качества ги нямате, тогава не можете да имате прогрес. В дадения случай трябва да почитаме другите хора, понеже са излезли от Бога, трябва да им дадем тази цена, която Бог е вложил.

Вие срещате кой да е човек, но вие не разбирате какво нещо е човекът. Вие срещнете някоя мома, някоя женена жена. Вие не разбирате каква е разликата между женената и неженената. Разликата е тази, че неженената търси някой да се влюби тя и той да се влюби. Женената мисли, че тя се е влюбила. Но едната се лъже и другата се лъже. Тя търси някого да се влюби. Няма по-страшно нещо от влюбването. Какво има да се влюбваш, кажете ми? Влюбването на един човек аз ето как го разбирам, ето каква е моята идея. Аз се

влюбвам в една свещ, която може да ми покаже пътя, по който може да мина една опасна местност. В тази свещ съм се влюбил, вървя по нея, да ме ръководи. Денем, когато изгрее Слънцето, хич няма да тръгна подир нея, не ми трябва. Ако вървя подир свещта, то е с единствената цел, за да ми покаже пътя и тази свещ да ме предпази от голямата опасност. Туй влюбване има място. Да се влюбиш денем в една вощена свещ, това значи да си един първокласен глупак. Когато изгрее Слънцето, тази, младата мома какво ще ви покаже? Когато се намерите на опасното място, тя ще намери в кого да се влюби, аз ще си намеря свещ. Всякога, когато се намирате в една опасност, все ще намерите в кого да се влюбите - той ще ви даде това, от което се нуждаете. Като замине някъде, като изгрее Слънцето, не плачете за него. Сега се влюбете в Слънцето, което грее. Един ден, когато изгрее по-голямата светлина от Слънцето - Бог, тогава не плачете за Слънцето. То са понятия. Аз бих желал всички да се влюбите. Кога? Денем да се влюбите в Слънцето, вечерно време, когато Слънцето залезе, да се влюбите в Бога. Той е всичко, Той ще ти даде мощ и сила. По това ще се отличава.

Сега имате едно постоянно противоречие, което ни прави много дребнави. Аз снощи излязох от търпение и на две сестри казах: “Какво сте седнали тук? Скоро да си вървите вкъщи!” Казвам на едни брат: “Да си вървят оттук.” Сега някой седи. Казвам си: “Не можеш ли да кажеш меко на ухото: “Сестра, иди си вкъщи, майка ти те чака”, защо викаш? После, компрометират се те.” Аз седя и се критикувам. И те трябваше да се критикуват. Ако аз бях мома, ето аз как щях да мисля, ще кажа: “Я чакай да не смуцавам Учителя.”

Аз съм минавал през гората и често се влюбват мухите в мене и през целия път се браня. Току кацне мухата по мене, казва: “Много те обичам.” Та, като се освободя от тия, влюбените мухи, казвам: Слава Богу, освободих се вече.

Не бъдете като мухите. Аз се влюбвам и вие трябва да се влюбите. Вечерно вре-ме вървете по свещта, но денем, когато изгрее Слънцето - по възможност далеч от свещта.

Аз седя и разсъждавам на прозореца. Казвам: “Ако те слуша някой, какво ще каже?” Казвам: “Като ме слуша, да ме слуша.” За мене има друго абсолютно правило. След като дойдоха тия разсъждения, трябва да бъда абсолютно справедлив. Да вляза в положението на тази сестра, която седи долу. Тя си има нещо. Друга отатъка, и тя си има нещо. Казвам: “Хубаво, остави ги, нека си седят. Тебе що ти трябва, защо трябва да тропаш?” - питам себе си. Философия, сега, разисквам. Защо трябва да тропам, да кряскам отгоре сега. Трябва да се свържа с тия двете сестри. И като креснах, аз се свързах. Те като заминаха, аз влязох в тяхното положение и виждам защо те не могат да разрешат един въпрос, пък разбрах и аз защо креснах. Разбрах аз защо креснах и те защо стоят долу. Причината сте вие. Вие ме накарахте снощи да кресна. Вие сте виновни.

Не че вие сте виновни. Да ви обясня. Дави се един човек. Аз съм се облякъл хубаво, отивам на визита, влюбил съм се в някого, виждам, дави се един. Изведнъж - хайде във водата; излизам, но не съм вече на мода. Казвам: “Какъв глупак, откъде се намери сега да се давиш!” Не може да чака да се съблека, че тогава да вляза във водата, но с дрехите влизам. Не че е лошо това, но казвам: “Откъде се намери на това време да се давиш? Чакай, като се върна от визитата си, тогава да се давиш, тогава да те извадя.” Това е само за разсъждение, само за изяснение на едно явление. Казвам си: “Сега ли намери да се давиш, когато отивам на визита?” Кое беше по-хубаво: той да се удави и аз да изляза облечен, ненамокрен? По-добре да се намокря.

Казвам: Бъдете свободни от всички ония чувства, които Бог не е вложил. Чувствата да бъдат свободни, мисълта да бъде свободна. Не с оглед какво ще мислят хората, но да бъдем справедливи. В дадения случай аз казвам: Справедлив - да си наквася дрехата и да го извадя. Дали се дави навреме или не навреме, то е друг въпрос.

Несправедливо е от моя страна да му не помогна. По който начин и да е помощта, каквато и жертва да се даде, стига да е Волята Божия, на място е жертвата. Никога не съжалявайте за онова, което правите. Не съжалявайте за онова, което ви се случва. Може по някой път да креснете. Разберете положението - като креснете, спрете се, попитайте се: защо кряскате? Били сте неразположен. Защо сте неразположен? Влезте в положението. Туй състояние не е само ваше. Туй състояние е на всичките хора. По някой път просяк върви подир тебе и ти безпокои. Ти може да креснеш. Той от добра воля не върви, човекът. Казва: “За Бога, за Бога!” И най-последно може за Бога да му да-деш нещо. Пък някой път за Бога казваш: “Защо ме безпокоиш?” Тия неща в семейството стават. И учителите в училището кряскат; попове от амвона правят забележки; като се проповядва, жените шушукат: еди-коя си се стодила, еди-коя си дете родила, друга изгубила - това приказват по селата. Попът извика. Аз ако съм един свещеник, няма да говоря. Аз ще започна да пея. Коя песен трябва да пеете на хората, когато не слушат?

Сега пак ще ви наблюдавам. Аз, след като ви говоря, ще се кача горе, имам барометър и топломер и ще видя подига ли се температурата, има ли налягане и разширение на влагата или не. Само тогава може да се произнеса. По някой път, като разглеждам въпроси, някои беседи вас не ви действуват, понеже аз засягам някои въпроси за изяснение, [а] вие ги вземате много индивидуално. Аз не критикувам никого. За мене животът на хората и вашият живот е едно развлечение. Едно състояние има в мене: да гледам на живота на хората като едно развлечение. Каквото прави човек, е едно развлечение. Какво има да му се сърдиш? Пее той. Сръбнал малко винце, развеселил се. Развлечение има. Ще дойдат някои да казват: той трябвало да се въздържа. Че вино пил, че се напил. Може да не е виновен човекът. Има едно състояние, когато при всичките положения свободен е този човек. Попил си вино - смел е този човек,

че пил вино, да опита сладчината. Понапил се малко - намерило се, турили повече, напил се.

Та казвам: Каквото и да ви се случи - че сте се понапили някой път, хубаво е; че сте казали нещо някой път, хубаво е. Но не си туряйте правила. Един ден седим в салона на обяд. Тези, придворните сестри, седят и се разправят, другите отта-тъка свирят, те: бъра-бъра, бъра-бъра. Казвам: Чакай, ще тропна. Тропнах с крак, умълчаха се сестрите. И двете се спогледаха с един поглед. След 5-10 минути гледам, сълзи капят от очите на сестрата. Казвам: Като се карат, що ходиш да се месиш в чужди работи? А пък те си говорят на френски. Казвам: По някой път аз излизам от търпение. И вие ще излезете от търпение. Седя тогава и си разсъждавам: Ако имаха по-високо съзнание, ако бяха чувствителни, ако разби-раха както ти разбираш, те нямаше това да правят. Те разбират по своему. Какво има да се тревожиш, че не говорили хубаво? Ако имаха хубаво развит слух, щяха да разбират пеенето. Остави ги, нека си говорят. Ама нарушават мира, не може да слушаш музика. То е друг въпрос.

Да ви се развие съзнанието. Да бъдете справедливи. Сега казвам на всинца ви: За да се възпита човек, по никой начин не може, ако не сте справедливи. Крайно справедливи към себе си и към другите. На всинца ви трябва справедливост. Ако нямате справедливост, не може да имате възпитание, не може да има разбиране на Божията Воля. Любовта трябва да бъде започната с една вътрешна справедливост. И на всеки трябва да се даде подобаващото, онова, което Бог е определил. И на нас да се даде подобаващото, онова, за което сме дошли на света.

Божията Любов носи пълния живот.

7 ч и 25 мин

(Гимнастически упражнения.)

*23-то неделно утринно слово, държано от Учителя на 8.ІІІ.1936 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев*

ИСТИНСКИТЕ ПРИЯТЕЛИ УЧЕНИЕТО КАТО НЕПРЕРИВЕН ПРОЦЕС НОВИЯТ МЕТОД

5 ч сутринта.

(Небето облачно. Времето: вятър духа, хладно е.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Ще прочета 6-а глава от Второ послание към Коринтяном.

“В начало бе Словото”

Има една опасност в живота - човек да очаква наготово всичко. Една от големите опасности. Очаква да му стотвят; той ще направи една малка работа - ще съдъвчи храната и след туй ще очаква друг да свърши работата. Човек често очаква други да му направят всичко, а той да се ползува от богатата, които другите ще направят за него.

И верующите много пъти се отегчават от работата. Верующите хора са много лениви. И забелязано е, че хората, като станат верующи, не искат да работят вече. И във физическо, и в духовно отношение, и в умствено отношение престават да работят. Те казват: “Господ ще нареди всичко.” Но Господ ако нареди всичко, Той ще го нареди за Себе Си, няма за тебе. А те мислят, Господ като нареди Неговите работи, ще нареди и вашите. Но тогава вашите работи няма да бъдат ваши, а Негови. И вие няма да съществувате. Ако искате да съществувате, трябва да работите. Ако не работите, вие ще се обезличите. Вие искате, без да работите, да имате слава. Вие направите една малка работа и искате голямо възнаграждение. За

пример всеки един от вас иска да бъде щастлив, да бъде богат, да има знание. Но всичко туй наготово да му дойде. И сега всички хора са учени, но учението не е тяхно. То е чуждо. Щом му дотрябва нещо, той иде в някоя енциклопедия, намери някоя книга, прочете я, дойде и го каже. Иска да каже, че той знае нещо.

Та, апостол Павел в тази глава се спира върху отрицателните състояния, наброява ги. По някой път се спира и казва: защо ни са тия скърби, недоразумения - нарежда ги той. (5 ст., 6 гл. II посл. Коринт.) “В биения, в запирания, в бъркотии, в трудове, в неспания, в неядения.” И на всеки от вас все ще дойдат тия в живота. И после той турга положителните качества, с какво човек трябва да започне: (6 ст.) “С чистота, с благоразумие, с дълготърпение, с благодет, с Духа Светаго, с любов нелнцемерна, (7 ст.) със словото на Истината, със Сила Божия”; казва какви оръжия трябва да има, с какво трябва да борави човек: (7 ст.) “с оръжията на Правдата в дясната ръка и в лявата”. Те са имали работа с чистота - едно; с благоразумие - две; с дълготърпение - три; с благодет - четири; с Духа Светаго - пет; с любов нелнцемерна - шест; със Словото на Истината - седем; със Сила Божия - осем; с оръжия на Правдата в дясната ръка и в лявата - девет. Сега започва другите в низходяща степен: (8 ст.) “в слава и безчестие, в хулене и захваляне; като прелъстници, а истинни; като непознати, а опознати.” Контрасти турга той. Състояния, които идат едно с друго. (9 ст.) “Като на умирање, а ето живеем; като наказвани, а не умъртвявани, (10 ст.) като оскърбени, а то винаги сме радостни; като сиромаси, но мнозина обогатяваме; като че нищо нямаме, а пък всичко владеем.”

Да допуснем, че вие сте шивач и казвате: “Дотегна ми да шия дрехи!” Щом ти е дотегнало, ти не си научил занаята. Туй, което дотяга на човека, показва, че е профан. (Брат и сестра се спречкват за място.) Дотегнало му. Или какво казва - някой може да каже, че му дотегнало в търпение, в благоразумие, благодет на Духа Светаго, в любов нелнцемерна. Писанието казва: сега всинца сте на утеснение. В

нас вие не сте на утеснение, но във вас вътре сте на утеснение. Друг път ще направим по-голям салон.

Сега, да дойдем до предмета. Шивачът казва, че му дотегнало. Дотогава, докато му дотяга, той не е научил още изкуството. Ти щом научиш шиваческото изкуство, ще направиш на човека такава дреха, той ще ти даде голяма сума, че да се отървеш да шиеш. Най-хубавата дреха ще направиш, че той ще ти даде голяма сума. Щом малко ти плащат, показва, че още не си се научил. Да кажем, ти идеш някъде, свириш, дадат ти десетина лева. Казва: “Дотегна ми да свира.” Казвам: Не си научил изкуството. Като идеш някъде, теглиш лъка, на човека да му се изтръгнат 1000, 5000, 10 000 лева. Това наричам цигулар. Мнозина от вас ми казват: “Дотегна ми да говоря.” Не сте научили говоренето. Същият закон. След туй пренесете въпроса, казвате: “В другия свят като идем, там ще се научим.” Като не могат да свършат една работа тук, казват, че “там ще я свършим, в другия свят”. Какъвто е човек в този свят, такъв е и в онзи свят. В оня свят ще бъде още по-лошо. Защото богатият човек, който в този свят яде, пие и се весели, като иде в оня свят, засъхнало му гърлото. Положението ви тук мяза на този, богатия човек.* Като идете в другия свят непригответни, непременно ще ви засъхне гърлото, ще викате от ада. Като викате, в Небето ще ви чуват. Както е този пример за богатия, който отиде в рая и се разговарял, казва: “Отче Аврааме...”

Сега оставете настрана ада, не е предмет да ви описвам външната страна на ада. Но адът, то е едно отношение. Христос изнася едно положение, че богатият човек, който в този свят ял и пил, той не е учен. Той е учил да яде, но не е учил как да яде. Ако един човек, като яде, умира, той не се е научил как да яде. Аз наричам правилно ядене: когато ядеш, да не умираш. Тъй седи въпросът. Тогава, всички, които умират, не са се научили да ядат правилно.

Сега аз не искам да ви занимавам с преповторение на едни и същи работи. Казваме: “Ти трябва да бъдеш праведен.” Какво нещо [е] да бъдеш праведен? “Ти трябва да бъдеш добър.” Какво нещо е да

бъдеш добър? “Ти трябва да свириш добре.” Сега, израз трябва да има в музиката. Казваме: това трябва, онова трябва. Как ще дадем израз на музиката? Има едно правило. Трябва учение. Ако разгледате един скъпоценен камък и един обикновен камък, има голямо различие. Чрез онзи, скъпоценния камък светлината другояче се пречупва. Ако аз имам един скъпоценен камък и неговата светлина насоча към вашата рана, тази, пречупената светлина ще излекува раната. Но ако насоча един обикновен камък, неговата светлина няма да направи това.

Сега, като ви говоря, вие може да се обезсърчите. Когато се говори, че трябва да се учат, хората винаги се обезсърчават. Казваш някому да работи, той казва: “Дотегна ми да работя.” Щом тебе ти дотегна да работиш, ти не си се научил да работиш. Щом тебе ти дотяга животът, ти не си научил да живееш. Казва: “Дотегна ми вече, искам почивка.” Знаете ли какво нещо е почивка? Мислите ли, че един дирек, който стои, си почива? Мислите ли, че този дирек, който крепи цялата стая, той си почива? Някъде нали сте виждали пътници, спрели някъде да почиват. Казват: “Да се спрем да си починем.” Конете натоварени и те стоят и мислят, хората, че и конете си почиват. Не, това не е почивка. Почивка е ти да разтовариш коня. Той не иска да го разтовари, казва: “После пак трябва да го товаря.” Поспре го, казва: “Нека си почине конят.” Това не е почивка. Ако конят върви, по-добре е за него, отколкото да го спре.

Пък и вие искате да си почивате натоварени. Кой ви кара? Защото и вас ви карат. Свободният човек се отличава по това, че него никой не кара. А пък всеки, който е недоволен, обезсърчен, има някой да го кара. Щом ви карат, не сте свободни. Това е една диагноза. Щом си недоволен, има някой да те кара. Нима онзи затворник, когото карат по пътя, е доволен човек? Подир всеки затворник върви един войник с пушка. Ако спре, казва: “Върви!” И той ще говори за свобода. Казвам: Никаква свобода няма тук. Ами човещина? Никаква човещина няма тук. Направо върви!

Тогава иде възражението: защо Господ така е създал света? Не го е създал Господ така света, хората го направили така, те създадоха този свят. Онзи войник, който води някого или го кара, няма Господ му е заповядал да го кара? Не. И двамата вършат една работа, която не са обмислили. Онзи, когото карат, иска да уреди работите си - понеже нямал пари, нямал работа, отишъл да краде някъде, хванали го. Този пък, за да покаже, че ред и порядък трябва да има, кара го. Но и него карат, и на него заповядват. И той не е свободен. Казва: "Заповядва ми се на мене, трябва да те карам." Че войникът го кара, той с това изкарва своята прехрана. "Ако тебе - казва - не те карам, ще ме уволнят." Те го насърчават да служи на отечеството.

Та, в живота се изисква онова вътрешно разбиране, да се освободи човек. Всички искате свободата. За пример двама братя и две сестри са ученици от първо отделение. Този брат пък не знае, той е от първо отделение. Онази сестра е от второ отделение. И тя не знае, и тя разбира както в първо отделение. И двамата разбират еднакво. Предметно учение е то. Пък и двамата мислят, че много знаят. Братът мисли, че много знае.

Аз като говоря така, те се докачат, нали? Аз да ви кажа как обяснявам. Философия има в мене, има разбиране на нещата. Аз се отличавам, че аз разбирам нещата, в какво седи разбирането. Когато аз разтривам един болен човек, той не може да бъде доволен. Аз разтривам и двамата сега. Аз зная, че те са недоволни. Нему кракът счупен, разтривам счупения крак. Казва: "Така разтрива ли се?" Аз сега най-първо пристъпвам да ви намествам краката, то ще се причини болка и на двама ви. Вие ще кажете: "Някой друг няма ли? Нас ли намери?" Аз всякога намирам хора със счупени крака. Какво ще търся здрави? Мене здрави крака не ми трябват, но със счупен, да му помогна. Не съм виновен аз, че вашите крака са счупени. Не сте били внимателни. Този терен, по който сте ходили, предполагали сте това, което не е, не сте проучили хубаво терена, подхлъзнали сте се, изкривили сте крака, счупил се, необмислено сте направили

движението. Аз минавам, мене законът ме задължава, аз съм войник, карам ви. Моралният закон казва: Помогни на онзи, на когото кракът е счупен. Постъпката е без разлика. Аз се смея на войника, но аз съм в същото положение - отивам, помагам. Ето къде е идеята на моя ум. Аз, за да бъда свободен, минавам покрай туй и казвам на болния: “Ти трябва да бъдеш здрав” и заминавам. Той оздравее. Това е знание. Без да пипна крака, да му направя крака. Щом остана два-три часа да го разтвирям и той да ми мърмори, уча се, занаят правя.

Сега, за мене, онова, което вие правите, аз може да ви съчиня цяла една песен, може да образувам една ария за това. И тази песен може за двамата 100 години да пеят хората. Ще кажат: “Кои са тия двамата герои?” Тъй е поставено. Аз ако бях на мястото на брата, щях да кажа: “Сестра, колко си любезна, тури по-високо тетрадката си.” Ще наредя, нали има такива столове. Виждал съм братя, които турят блока на гърба на приятеля си и пишат. Сега, тия работи са изключителни.

Представете си, че ти умираш. Не искаш да умираш, но умрял си, нали тъй. И не обичаш да те хващат за главата и за краката. Но умрял си, един за главата те хване, други - за краката, ти не може да говориш. Но ти си още в тялото, но не можеш да кажеш. Седиш вътре в тялото, един те хване за главата, друг - за краката. Дойде попът, чете упокоителни молитви. Казваш: “Махай се ти с твоите молитви!” Попът казва: “Хвърлете за упокоение пръст.” Какво ти упокоение? Хвърлят пръст за упокоение, един за упокоение, друг за упокоение. Благодарим за такова упокоение. Аз не бих желал да ме хване един за главата, друг - за краката. Ако съм аз на мястото, ще кажа... Не си научил изкуството да живееш. Не трябваше да те хващат един за главата, друг - за краката. “Господи, върни ми живота, да науча урока, да ме не хващат хората за главата и за краката!” Вие казвате, друго заблуждение: “Аз като умра...” Не, не е така. Ти излизаш от една къща, трябва да оставиш къщата чиста. Да е чиста къщата, че кой как дойде в къщата, да може да живее в къщата.

Но - на предмета, да оставим това. Сега говорим за вашите слуги. Сега ще говорим за господарите. Вие слушахте учението на слугите. А за да се освободи човек, трябва да има знание. Всичко онова, което се случва на човека... и много работи на човека може да се случат. Туй, което имате, ще живеете. Има да минете през някои места, които ще бъдат много неприятни. Пък и няма защо да ви описвам, вие и без това трябва да минете. Вие искате да идете на екскурзия някъде, на някое високо място. Представете си една висока планина, 5-6 хиляди метра. Аз не искам да ви обезсърчавам. На хубавите места има доста опасности: глетчери има и какви ли не мъчнотии, които, като идете там, ще ги видите. Не е лесна работа да се качи човек. На качването има опасности, но и на слизането има опасности. И като се качваш, може да платиш с живота си, и като слизаш, може да платиш с живота си.

[Може] да каже някой: да не ходи. Човек ако не ходи, ще остане невежа, а ако идеш, ще придобиеш знание. Та казвам: Ония несгоди, които търпим на Земята, се осмислят само при един случай - да придобием цена. Хиляди несгоди има човек да мине. Човек, който иска да придобие знание, ще има несгоди. Няма изключение. Всички, които са минали, са придобили знание. И на Христа Му трябваше малко знание. Имаше някои работи, които не знаеше. Христос не знаеше, не разбираше какво нещо е неблагодарността на хората. Той в Небето като беше, мислеше, като направи добро на хората, те ще бъдат благодарни. Трябваше да слезе на Земята и да направи един опит. В Невидимия свят разискваха, слезе да направи един опит. Виждам, на едно място казва: "Докога ще ви търпя, ще лекувам слепи, хроми?" Най-после никой не му благодари. Какви ли не работи по Негов адрес не туриха отгоре Му. Ако с Христа се случи така, мислите ли, че с Вас ще се случи другояче? Най-първо, онези като вас не ви обичат, те ще ви турят най-лошите неща отгоре ви. Аз може да ви докажа това. Не искам да ви цитирам. Най-големите страдания в света ни причиняват ония, които ни обичат. Онези, които не те обичат, ти

си нащрек, ти се пазиш. Онези, които те обичат, оттам идат най-големите страдания, нещастия. Най-големите нещастия се образуват не от злото. Най-големите нещастия се образуват от доброто.

Аз няма да обяснявам дълбоката страна, но само един малък пример ще ви приведа, да мислите. Имате две приятелки, имате двама приятели. Тъй, като родни братя живеят в мир и съгласие. Ето, един ден дойде един красив момък, едната го обича и другата го обича. След като го обикнат, започне тяхната любов да охладнява. Един ден те се намразят. За кого? За младия момък. Между ония братя дойде младата мома. Младата мома, която дошла, няма лошо намерение. Влюби се единият момък, влюби се и другият, разединят се, намразят се заради младата мома. И двете моми се разделиха заради момъка. Питам тогава: кой е виновният? От какво произтича това вътрешно намразяване? То е неразбиране на въпроса. Вие мислите, че ако ти си по-близо до любовта, ставаш по-възлюблен. Но в любовта, щом се приближаваш на една стомилионна част от милиметъра, ти ще си създадеш най-голямото нещастие. Ще бъдеш точно на мястото, няма да се мърдаш. Но и ако се отдалечиш една стомилионна част от милиметъра, пак ще си създадеш най-голямото нещастие. Ще бъдеш точно на мястото, няма да се мърдаш. Вие в любовта искате да бъдете много близо. Имате голямо заблуждение. Ти когото и да обичаш, не можеш да бъдеш по-близо. Ако се опиташ да бъдеш по-близо, ще се отдалечиш. Всички вие страдате, че искате да се приближите при любовта. Мислите, че не сте близо. За да се приближиш, трябва да знаеш. Близо е онзи музикант в музиката, който разбира, който знае да свири, който познава знаците. Но че бил близо до тия, великите музиканти, че говорил с тях, те нищо няма да помогнат. Ти може да си далеч от тях - ти като знаеш да свириш, ти си близо. Като не знаеш, и близо да си, не разбираш. Това е обикновена философия на нещата. Ама, казва, философия трябва. Знание трябва на нещата. Аз разглеждам нещата не от едно становище, не от две, не от сто, но от безброй становища разглеждам.

Аз раз-глеждам един човек като животно, като птица, като риба, в Първата раса, във Втората, Третата, Петата раса, разглеждам като ангел, разглеждам го тъй, първоначално Бог как го е създал.

Сега вие се спирате и по някой път казвате тъй: “Защо трябва да каже тази дума?” Че какво е лошото в думата? В какво седи една лоша дума? То е в разбирането на думата. Онзи магически език вие трябва да знаете, как да произнасяте думите. Вижте един гладен човек как произнася думата “гладен съм”. Дойде някоя сестра, казва: “Гладна съм.” Гладният казва: “Гладен съм.” Но в произношението на единия и на другия има грамадна разлика. Дойде някой, казва: “Добър съм.” Но го каже като сития. Другият, грешният, който търси доброто, и праведният, който търси доброто, те се различават. Когато аз срещна един грешник, в моя ум изпъква идеята, че този грешник праведник не може да стане. Когато срещна един праведен човек, в моя ум изпъква идеята, че този праведник грешник може да стане. Праведникът може да стане грешник и грешникът може да стане праведник. Те са възможности в моя ум. Грешникът, и той може да се оправи. Защо е така? Онзи, който казва: “Защо е така?”, той разглежда въпроса от друго становище. Но за него даден въпрос няма разрешение. Защо е така, то спада към друга категория. Казвам: В дадения случай има две възможности. Ако сте праведен, да паднете. Ще се пазите да не паднете, ще се въздържате назад. Ако сте грешник, във вас ще се роди идеята, че може да станете праведник. Може да станете. Ще турите два различни импулса във вас. Невежият трябва да премахне невежеството. А пък ученият трябва да се пази да не го заблудят с някой факт. Че може да се заблудите. Вие мислите, че някои може да ви заблудят.

Един от знаменитите професори в Европа... Няма да ви кажа името, но факт е. Дали е вярно или не, за мене това е безразлично. Къде е станало, е пак безразлично, фактът като факт е верен. Една голяма аудитория от 200-300 души студенти го слушат, един научен въпрос разглежда. Един ден иде една млада студентка, красива, и

оттам насетне професорът започнал да става разсеян. Защо? Защото тази, младата студентка отивала при професора да благодари и влязла в ума на професора. Не може да учи. Като рече да учи, тя става едно препятствие, не пречупва светлината, тя не може да влиза. Вие ще кажете: защо той бил толкова слабохарактерен? Не е слабохарактерен, но в нея има една материя, която прониква, той отвсякъде е затворен, но в непроницаемите места прониква. Водата през камъните не прониква, но има сила, която и през камъните ще проникне. И професорът става разсеян. Един ден професорът казва: “Днес професорът е неразположен, не може да държи лекция.” И на втория ден - същото.

Сега всички вие сте неразположени, защото вие сте на мястото на професора. Вие ще кажете: как? Всеки от вас е този професор - нещо влязло в ума ни, някакъв бръмбар. Аз намирам много хора невежи, като професора, много добре държат лекции. Дойде той, моли се, радва се. Един ден казва: “Дотегнаха ми тия работи. Да се молиш по три пъти на ден, това не можеш да направиш, онова не можеш да направиш, при хората не можеш да идеш, туй грешно, онова грешно” - да излезе малко. Като излезе, отслабва това желание. Онзи, невежиат казва: “Падна, отиде този човек в света.” Той ще придобие една опитност, но дали ще придобие знание, то е въпрос. Неговото положение ще мяза като онзи в арабската приказка от “Хиляда и една нощ”, дето един баща държал много строго сина си. Като умира бащата, оставил всичкото имане и той казва: “Баща ми ме измъчи в младини, не можах да си поживея. Решавам за една година да ударя нашироко, да си поживея както разбирам.” С половината имане купил един чифлик, половината употребил за ядене и пиене с другарите си, да ядат, пият и да се веселят, както източните народи знаят. Неговите другари след една година всичко изпиват, той няма вече какво да плаща, всичките го напущат, не искат да знаят нищо заради него. Той казва: “Тия хора аз ги храних, нито един не е благодарен.”

Казвам: Като влезете в света, мислите, че този свят ще бъде благодарен. Каквото и да направите - искате да напишете книга, да свирите и т.н., вие се заблуждавате във всичко. Вие свирите една плоча или аз може да ви свиря, утре дойде цигулар, който свири по-добре от вас, [от] мене - него ще предпочете светът. Дойде някой, казва: “Нищо не е твоето свирене, неговото свирене.” Ще дойде трети, четвърти. В света признателност няма. Ако мислите, че за нещо, което вие направите, ще ви бъдат признателни, вие сте излъгани. Ако вие не сте признателни за онова, което вие сами правите, как ще бъдат другите признателни?

Навождам ви на една философия на един градеж, който трябва да поставите. Не ви проповядвам да не ходите в света. Изучавайте всичко, но не мислете, че в науката или във всичките изкуства вие ще намерите разрешение на живота. Това са условия само. Защото за бъдещия живот има нещо, което първо ще се развие. Като деца ще имате приятели. Но тия деца до края на вашия живот няма да бъдат, те ще се изменят.

Вашите другари от първо отделение може би по едно стичане на обстоятелствата са в първо отделение. Минавате във второ отделение. По стичане на обстоятелствата тия приятели останаха. Всяка една година имате приятели и по същото стичане на обстоятелствата менят се приятелите. Ако вас ви е мъчно за приятелите, защо не вървят с вас, как ще ги повикате? Не може. Има друг закон, който регулира нещата. Извън отделението може да ви бъдат приятели, но в отделението вие с тях не може да идете.

Аз сега говоря за известни приятели. Но в живота истинските приятели са онези, които учат с вас. Те са ваши приятели. Има приятели, които ядат с вас. Те са приятели на яденето. Има приятели, които се разхождат с вас. Те са приятели на разхождането. Има приятели, които плачат с вас. Те са приятели на плача. То са разни. Не мислете, че който ви е приятел в плаченето... Може да разчитате само за плаченето, но не и за ученето.

Но сега, да направим предмета по-ясен. Онова, което е достъпно в дадения случай. Всякога дръжте в ума си мисълта, че захарта има една възможност да се стопи. Не е лошо това стопяване. Ако тази захар я турите във вас, ще се стопи и с туй се улеснява работата да я приемете. Но помнете: ако вашата захар падне във вода, ще се стопи и не може да я намерите. Някога, ако хвърлите една бучка захар в морето, можете ли да я извадите оттам, бучката? Каквото и да правите, тази бучка отиде вече, тя е изгубена. Има неща, които са отишли от вас, вие не може да ги държите, стопиха се в морето. Ще бъдете внимателни, втора бучка да не туряте. И да се тревожите, и да плачете, каквото и да правите, отиде, изгубено е. Не е изгубено, може би някога да се намери, но тази захар е загубена заради вас. Когато моята бучка се стопи в Божието море, аз се радвам. Казвам: Дадох една бучка в морето. Вие може да плачете, аз се радвам. Казва: “Защо гле-даш в морето?” Вложих си малко от капитала вътре и мисля, че след няколко хиляди години ще имам един голям капитал. Следователно математически правя изчисления: за 2000 години той поставя 25 стотинки със сложна лихва, изкарва едно грамадно число. Казва: 25 стотинки, сложени със сложна лихва, за 2000 години дават такова голямо число, че ако цялата Земя беше златна, тази сума не можеше да се изплати. Аз казвам: Като вложа една бучка захар в морето, след 2000 години ще имам толкова захар, та с милиони коли не може да се дигне.

Но, да се повърнем към същественото. Бог обича Неговите деца да бъдат прилежни, да се учат. Бог се услаждава от онези, които учат. Той не се услаждава с учените хора, за Него учени хора няма. Той се услаждава с онези, които учат. По-учен от Него няма. Онзи, който се учи, е интересен за Бога. И на вас ви препоръчвам да се учите. Аз не искам да бъда учен човек, но да се уча. Учението е един непреривен процес. Не искам да бъда добър, [но] да правя добро. Непреривен процес е да правя добро, но не да съм добър. Защото човек на Земята не може да бъде добър. Но в този смисъл, както хората разбират, е

невъзможно. Доброто, то е разбиране на човека. Злото, по някой път и вие, които сте добри, го правите. Даже най-добрите майки набиват децата си. Според закона на Доброто, майката никога, при никакви условия не трябва да бие децата си. А тя ги бие. Следователно има нещо. Погрешката е или в майката, или в детето. Умното дете никога не трябва да даде една възможност да го бият. Щом го бият, туй дете не е умно. Щом майката бие, и тя не е добра.

Има работи, има въпроси, ще си вървят както сега. Вижте светът какво казва. Много вече. Един е дете, друг е майка. Сега, за мене и двамата са актьори на сцената. Единият играе ролята на майка, другият играе ролята на дете. Тъй е писано, понеже ще ви плащат, тъй ще играете. Нали се плаща на актьорите. Актьорите не играят за черни очи. Актьорите нямат никакъв идеал. Той има идеал пари да му дадат, да му ръкопляскаат. Не че няма идеал, има идеал, но той очаква да му се плати нещо. Прав е, че трябва да се плати, трябва да се плаща. Казват те: Нали даром сте взели, даром давайте, казва Писанието. Кое то даром сте взели, даром давайте, което даром не сте взели, даром не го давайте. Нямах право да давам даром това, което не си взел даром. Вие мислите, че всичко даром може да се дава. Съгласен съм даром да се дава, но даром взетото. Даром което не е дадено, даром не се взема. Кое то с труд се е придобило, с труд се дава. Кое то без труд се придобива, без труд се дава.

Сега не искам да ви говоря, защото проповедниците... Някой път и в говорителите, и в проповедниците има едно желание да се покажат, че знаят. Какво ще се ползувам аз да се покажа, че зная? Какво ще ви интересува моето знание? Моето знание може да ви интересува дотолкоз, моето богатство може да ви интересува дотолкоз, доколкото вие участвувате. Вас едно угощение може да ви интересува доколкото можете да участвувате. Щом не участвувате, това знание не ви е потребно. Нито вашето знание, нито вашето разположение е потребно, щом вие не участвувате. Дотолкоз, доколкото мога да се ползувам от него, дотолкова ме интересува. Там,

дето не може да се ползувам от вашето разположение или вие от моето разположение, те са безпредметни работи. Казва: “Аз не Ви обичам.” Колко ме обичате, аз не може да го меря. С каква мярка да го меря? Много обичам. Казвам: Много съм дал. Той е много висок. Каква е мярката много висок? Казвам: като някое дърво? Не. Много висок човек. Като някоя тополя? Не. Думата “висок” човек - колко висок? На физическото поле високият човек има мярка. За щастливия живот, за онова, което знаете и за онова, което имате, се изисква едно знание не като сегашното знание. Какво знание? Много лесна работа. Да ви обясня с един много прост пример. Казвам: Трябва да разбираш закона на топлината. Ти искаш да измътиш пилци, нямаш квачка. Икаш с инкубатор, изкуствено. Трябва да разбираш каква да бъде топлината. Ако туриш по-голяма топлина, ще ги обвариш; ако туриш слаба, нищо няма да се излюпи. Значи трябва да разбираш онази топлина, при която яйцата могат да се излюпят.

Казвам: Трябва да бъдеш добродетелен. Ето каква е моята идея. Онази идея, при която можеш да растеш, онази добродетел, при която можеш да добиеш знание, то е добродетел. Добродетел, при която не можеш да добиеш знание и при която не можеш да растеш, не е добродетел. Ти не разбираш законите на доброто. Казвам сега, навождам ви на примера: топлината, при която яйцата се излюпват, трябва да знаеш. Знанието, което пази, е потребно. Ако в тебе няма знание да запазиш добродетелта, която любовта дава, твоето знание е малко. Ако нямаш знание да запазиш своята младост, малко е знанието ти. Ако мислиш, че имаш знание, и умираш, нямаш знание. Същество, което умира, няма знание. Млад, който е изгубил своята младост, добър, който изгубва своята доброта, вярващ, който изгубва своята вяра, във всичко туй заради мене в моето съзнание казвам: всички тия нямат знание. Когато се нарушава мирът ти, нямаш знание. Не да мислят, че “аз всичко зная”. Може да ме гледат хората. Другояче аз гледам. Вие разглеждате големите прегрешения, аз разглеждам моите прегрешения. Аз трябва да го увелича 25 000 пъти.

Вас ви трябва 1000 години да го намерите, пък аз го виждам. Малка работа е. Двадесет и пет милиона пъти трябва да го увеличи, прави такива пакости, та съм страдал. Много малка е погрешката, но пакостта се уголемява, че ме потърси. Всяка една погрешка винаги се обръща на добродетел. Нали вие ще кажете: как тъй да се превръща в добродетел? Като извадиш черупката на ореха, остава нещо, което е за ядене. То е добродетелта. Значи злото е онова, което е обвило, черупката. Като извадиш черупката, обвивката, остава доброто. И в злото има добро, и в доброто има зло. Който разбира. И в доброто има зло, и в злото има добро. Не че са смесени, но така са направени, че има вътрешно съчетание. Как на ореха тази черупка отвън е необходима за неговата ядка вътре? Има едно подразделение. Ти ще извадиш само ядката и нея ще употребиш за ядене.

Казвам сега: Пазете се. В начина, по който може да се предаде една истина, има една опасност. Всичката опасност е в предаването на истината. Може онзи човек, който говори, да има много добро желание, но методите, които е избрал, са такива, че може да ви повреди. Пазете се от методите на онова, което може да ви повреди. Снемете тези черупки. Хубавото, което е за работа, извадете го навън. Пазете се вие от методите, които употребявате. Вие често употребявате много стари методи. Казва: “Дотегна ми някой да ме безпокои.” То е много стар метод. Този метод ето как трябва да го лекувам. Аз по някой път минавам, нося си хлябец, няколко гевреци или два-три симида в джоба, че като мина, дето има лоши кучета да лаят, аз хвърля от симида. Залае второ, хвърля пак, три-четири пъти хвърля, започнат да махат опашка. Като мина два-три пъти, казват: “Няма ли нещо в джоба?” Казвам: Има. Стария метод го зная, обратния - навсякъде кучетата казват: “Какво искаш да кажеш?”, той вземе камък, хвърли и цялата махала знае, че минава някой знаменит човек. Щом намерих симида, казвам: Не искам да бъда знаменит човек, искам да ми дадете от вашия симид. Като туря симида в джоба,

казвам на кучетата, като минавам през селото, че минава някой знаменит човек.

Туй е за изяснение. Не употребявайте старите методи към онзи човек, който ви безпокои, дайте му малко симид. Мен ми разправяше един господин, че едно дете го безпокояло така, че той иска да каже: “Не ме безпокой.” Детето разби-рало да чете. Той го праща на книжарницата да купи една книга за себе и друга - за господина. Казва: “Вземи едната книга за тебе, другата - за мене.” Той ще каже: “Махни се от главата ми.” Прати го да купи книги, “Хиляда и една нощ”, хубави приказки, и кажи: “Каквото прочетеш, ела да ми разправиш.” Постарайте се да сте знаменити, не да минавате през селото и пак да сме знаменити. Има неща, които трябва да престанат да ни безпокоят. Направете кучетата ваши приятели. Мисля, че вие имате такъв пример. Ние като минавахме през Драгалевци, много кучета се сприятелиха, идваха горе с нас на Бивака по едно-две, прекарваха с нас и вечер те в Драгалевци, ние в София. Казвате: “Какво тогава ни обикнаха тия кучета?” Сега изнасям закона. Нека кучетата станат ваши приятели и вие научете урока от тях. Новият метод е това.

Какви бяха последните думи на главата? Ето какво казва Писанието: “И ще ви бъде Отец, ще Ми бъдете синове и дъщери”, казва всемогъщият Господ.” Значи: “ако тъй постъпвате, ако се учите и изпълнявате, тогава значи ще ви бъде Отец. Аз ще ви дам всичко и всичко ще имате; тогава Аз ще ви бъде Отец и вие ще Ми бъдете синове и дъщери.”

Та сега, учете се всички, за да бъде Господ ваш Отец и да ви даде всичко, тъй щото да бъдете задоволени в себе си.

Божият Дух носи всичките блага на живота.

(На поляната - гимнастическите упражнения.)

*24-то неделно утринно слово, държано от Учителя на 15.ІІІ.1936 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев*

ЧОВЕК ДА НЕ РАЗЛЪЧА, КОЕТО БОГ Е СЪЧЕТАЛ

5 ч сутринта.

(Тихо, ясно, чисто небето, времето приятно, свежо.)

(Всички в салона, има и много гости, приятели от провинцията, сами изпълнихме неделния си наряд. Сами, без Учителя. Прочетохме 13-а глава от Второ послание към Коринтяните. “В начало бе Словото”.)

(5.40 ч. Учителят дойде.)

1. “Добрата молитва”.
2. “Пътят на живота”.
3. 91-ви псалом.
4. Ев. от Матей 5/1-10 ст. (чете брат Т.С.).
5. Ев. от Иоана 10 гл., 1-10 ст. (чете брат П.Е.).
6. “Отче наш”.
7. Ев. от Лука 4 гл., 1-19 ст. (чете брат дядо Благо).
8. Ев. от Марка 10 гл., 1-9 ст. (чете Учителят).
9. “Молитвата на Царството”.
10. “В начало бе Словото”.
11. “Духът Божий”.
12. “Бог е Дух и Божият Дух носи свобода.” (Три пъти.)

6.10 ч сутринта

Ще се спра върху думите: “Онова, което Бог е съчетал, човек да не разлъча.” Въпросът е върху един външен повод на живота. Един символ, който има едно вътрешно значение. “Онова, което Бог е

съчетал”, то е отношението на духа към душата. Човек да не разваля тази връзка. Понеже, щом я развали, всичко е изгубено. Това е дълбокият смисъл. Може да питате: да седи ли при жена си, да я остави ли сама? То е второстепенно. Ако има духът връзка с душата, той жена си никога не оставя. А щом няма връзка, той жена си всякога я оставя.

Сега ще ви дам нещо. Забележете: когато обикновените хора управляват, хората спят; когато талантливите хора управляват, хората се пробуждат; когато гениалните хора управляват, хората стават; а когато светиите управляват, хората работят. Тъй е. Щом спиш, обикновени хора в тебе управляват; щом се пробуждаш, талантливи хора в тебе управляват; щом ставаш, гениалните хора управляват; а щом почнеш да работиш, светиите управляват. Сега е ясно. Туй е едно вътрешно състояние. Това, дето по някой път вие заспивате, защо? Защото обикновените хора управляват. И ти заспиваш. Щом дойдат талантливите мисли и чувства в тебе, ти се пробуждаш, мислиш да направиш нещо. Щом дойдат гениалните хора, ти ставаш, обличаш се; а щом дойдат светиите, то е пълният ден на светлината.

Та казвам: Работата става, когато светиите управляват в тебе. Сега, не искайте да станете светии, а желайте светиите да управляват в тебе. Погрешката е, че някой иска да знае дали той е светия. Щом ти си светия, работата другояче е. А моето разбиране е когато светиите във вас да управляват, а вие да работите. То е Божието благословение. И гениите да управляват. Тъй щото, да няма спор във вас. Някой казва: талантлив ли е? Гениален ли е? Човек не може да бъде обикновен - обикновените мисли могат да управляват. Един човек не може да бъде талантлив, но талантливите могат да управляват в него. А когато ти спиш, в дадения случай, ти си свързан с обикновените хора. Щом спиш, ти ядеш и пиеш с тях заедно. А щом управляват талантливите хора, ти се събуждаш - значи едно си с тях. Пробуждането не е в тебе, то е човешкото. И най-после, щом дойдат

светиите да управляват - ти като работиш, ти си едно със светиите. Понеже светиите винаги работят.

Онова, което Бог е съчетал, ти не можеш да направиш нещо по-умно. Не седи да мислиш какво да правиш. Изпълни Волята Божия, изпълни онова, което Бог е съчетал, направил. Нали знаете в училището, дадат ви един модел, една ри-сунка; вие ще нарисувате рисунката. Няма да седнете вие да измислите нещо. Никога един ученик не може да измисли един по-добър модел от онзи, който му е даден. И човек не може да създаде един по-добър модел от този, дето казва, че човек е направен по Образ и Подобие на Бога. И досега художниците, нито един от тях не е сполучил да нарисува човека по Образ и по Подобие, както е направен. Има нещо, но то е далечно още.

Та казвам сега: Всички вие сте повикани да направите нещо от себе си. И някои от вас, които не разбирате Божия закон, може да попаднете в заблуждение. И Писанието казва: “Цял свят в лукаваго лежи.” В заблуждения са хората. Хората нямат една ясна представа за живота. А за живота ти не можеш да имаш ясна представа без любов. Без любов животът е неразбран. И то ще бъде едно мъчение, нещо много неустойчиво. Само при любовта животът може да стане познат. Без любов животът е непознат. Защо ви е любовта? За да познаете живота. Сега, че ви дошли неприятности, страдания, мъчности, това са второстепенни работи. Мъчението е една голяма илюзия. Ти страдаш, мъчиш се, казваш: “Побеля ми главата от страдания.” Ти се лъжеш, никакви страдания нямаш. И твоята мъчнотия е от книга направена.

Явил се един разбойник с един книжен нож при един богат и казва му богатият: “Не ме убивай!” А той държи един нож, от книга направен. И когато разбойникът си отишъл, богатият казва: “Щеше да ме убие.” Казват му: “Това беше един книжен нож.” - “Тъй ли? - казва. - Аз да знаях, щях да го утрепя.”

Та, и аз ви казвам сега: Онзи нож, с който ви плаши дяволът постоянно, той е от книга. И вашите страдания са направени от трици. Че, от трици са! Ти страдаш, защото мислиш, че пари нямаш, или че жена нямаш, или че здраве нямаш. Или че Господ те е оставил, или баща ти не те обича, майка ти не те обича, брат ти. Че ти не си в сърцето на баща си, нито на майка си, нито на брата си. Че, ти не знаеш това. Единственото нещо, което знаеш, е това, което мислиш. Обичай ги. Любовта като влезне, ти ще осветлиш техните сърца и ще разбереш обичат ли те или не. Че как ще разбереш живота на добрите хора, ако не ги обичаш? Любовта е мярка, с която се мери животът! То е мярката ти. Ще кажеш, защо ти е Любовта. Тя е мярка. Ако нямаш тази мярка, животът е неразбран. Любовта е Божествената мярка за живота. Щом имаш любов, ти имаш една мярка, с която да мериш живота. И тогава тебе те очаква голямо щастие, без изключение. Никакво изключение няма, който има Любовта! Ще каже някой: “Тя била празна работа, любовта.” Без любов е празно, а с любов е пълно. Сега, туй е новото разбиране! Ако има нещо празно, празнотата седи в безлюбието. А пълнотата седи в любовта. И мярка е любовта. Щом имате тази мярка, вие ще имате мир, спокойствие, радост, веселие, всичките тия работи ще ги имате. Някой път казвате, че изгубвате своята радост. Мярката си изгубил. Вземи си мярката.

Сега, ако вие влезнете в някоя изба и носите вашата свещ, вие няма да се препъвате. Представете си, че тази свещ представя вашата любов. А ако вие влезнете в тъмната изба без свещ, ще срещнете много спънки и мъчнотии. Следователно, щом влезнете и се спънете, вие сте без свещ. Какво трябва да правите? Запалете свещта и всичко наоколо ще бъде светло.

И тъй, Любовта е мярка и Любовта е път. Сега, това е за сърцето. Второто положение е за ума. Това е Мъдростта. Тя е път, тя е мярка. Вие не може да имате знанието, не може да го оцените, не може да го разберете, не може да го имате, не може да го приложите, ако не сте мъдри. Мъдростта е мярка.

Някои хора обичат много да говорят. Всеки един от вас има желание да направи другите хора да вярват в него, да види, че ти искаш да накараш другите хора да вярват в туй, в което ти сам не вярваш; ти искаш да накараш другите хора да мислят туй, което ти сам не мислиш, не го разбираш добре. Как ще ги накараш? Туй, което човек знае добре, може да направи опит.

Връща се един англичанин от Индия. След като учил 20 години, научил едно нещо, което положително знаел. Той знаел да плаши кучетата, най-страшните кучета. Като им изсвири по един начин, всичките кучета се разбягват. Туй на-учил той. Отива той в Англия, в Лондон, казва: “Мене куче не може да хване, да ухапе. Само като му изсвирия, бягат от мене кучетата.” Един английски лорд, който имал 40 кучета-булдог, най-лошите, казва: “Ще направим опит.” Излиза на една поляна, той си направил един кръг около себе си. Лордът пуснал едно куче, но кучето идва до кръга, почва да лае, но не може да мине. Този му изсвирва малко. После пуща второ, трето, четвърто куче, пуснал 40-те кучета наоколо, всичките го гледат и го лаят; той си турил пръстите в устата и като им изсвирва, всичките кучета като хукват, изчезват.

Туй е вече знание! Като кажеш, че да бягат кучетата. Не бягат ли кучетата, няма знание. Че, що са нещастията в света? Това са кучета. Що са страданията на хората в света? Това са кучета наоколо, които те лаят. Изсвири им наоколо и всичките офейкат! То е знание. Ти можеш да мислиш, разни философии може да имаш - ако ти не можеш да се освободиш от тия кучета, ще знаеш, че ти нямаш мярка, с която да мериш знанието си. Да си предполага човек, то е едно нещо. Това е знание за всеки едного от вас. Така трябва да гледате, така трябва да мерите. То не е знание за отвънка. За външните хора има друга мярка. Но за тебе самия, ако искаш да имаш едно знание, ти ще уповаваш на нещо, което ти сам можеш да направиш, от което ти сам можеш да бъдеш доволен. Няма да питаш другите хора.

Третото положение е Истината. Тя е пак мярка - за свободата. Ти не може да бъдеш свободен, докато нямаш една мярка. Свободата не е нещо външно, което може да се добие. Свободата почива... За да бъдеш свободен, ти трябва да бъдеш силен. Ти най-първо трябва да бъдеш жив, да имаш любов. За да бъдеш свободен, трябва да имаш знание; за да бъдеш свободен, трябва да имаш мярката на Истината в себе си. Тогава ти можеш да бъдеш силен. Следователно ти ще си извоюваш свободата, няма да имаш нужда да чакаш свободата отнякъде да дойде. Външната свобода, която хората могат да ти дадат, ти може всякога да я вземеш. Един господар може да те направи свободен, но той ще ти отнеме свободата. Свободата седи от ония условия, при които се намираме. Болният не е свободен. Идва един лекар, даде му известни лекарства, може да го освободи от болестта. Друг лекар може да отнеме свободата, може да му даде едно лекарство, с което да предизвика болестта. Но ако ти имаш Истината, ти сам ще бъдеш лекар на своята болест. Или дотогава, докато човек не стане сам лекар на себе си - а туй лекарство е едно вътрешно съчетание... Човек трябва да има една вътрешна, интимна връзка с Бога!

Аз говоря, сега, думата “Бог” е свещена. Тази е разбрана дума на ония отношения, които ние имаме с Духа вътре. Туй е едно съчетание на Духа с душата. То съставлява едно вътрешно единство! От туй единство зависи всичкото благо и всичкото бъдещо развитие на човека. Когато човек по този на-чин разбере великата Истина, то е разбиране. Онзи, който не разбира Истината, той очаква светът да стане добър и тогава той да стане добър. Светът няма какво да става добър. Светът подразбира отделно всичките хора, които живеят. А Бог, Който е създал всичко, в Него всички живеят. Следователно, ако ти разбираш Божиите пътища, ако си едно с Него, няма какво да те ограничават. Бог е всякога свободен. И Писанието казва: “Там, дето е Духът, там е свобода.” Там, дето е Духът, е Истината. А Истината носи свобода.

Та казвам сега: Всичките хора търсят свободата в света. Целият свят воюва за свобода. Във всеки един дом има спор за свобода. И мъже, и жени се борят за свобода. Деца и родители, бащи и синове спорят за свободата, всеки иска да бъде свободен. Слуги и господари се борят за свобода. От туй истинско гледище, какво сега светът мисли, то е един въпрос. Светът както търси свободата, то остава въпрос, тази задача остава в света. И светът няма сам да я разреши. Вие не може да разрешите въпроса на света. То не е за вас. Защото тези неща са колективни на цялото човечество. Цялото човечество търси нещо. И вие не може да наложите, никой човек не е в състояние да наложи една идея. Но вие може една идея да я наложите върху себе си. Всякога може да бъдете свободни. Ако искате, всякога може да бъдете свободни.

Сега, ако вие попитате: “Как може да бъде това?”, тогава вие не сте готови. Тогава, докато един човек ме пита как може да гледа, аз зная, че е сляп. Но в момента, когато той престане да ме пита как може да гледа, той казва: “Виждам вече.” Щом вижда, значи той е тръгнал и ние сме в движение. И тръгваме двамата. Ние сме в движение. Казвам: Гледай тук. Казва: “Виждам това.” Във всяко едно положение, той вижда. Отиваме в градове, в села, по извори, всичко туй. И докато един човек ме пита, той не вижда. Докато ме пита как може да слуша, аз зная, че той е глух. Като престане да пита: “Може ли да слушам?”, аз зная, че той чува.

Та казвам: Престанете сега, т.е. за да престанете, вие трябва да си отворите очите. И не очаквайте някой друг да ви ги отвори отвънка. Не очаквайте това, сутрин, като станете, да дойде един слуга, да ви отвори клепачите. Това е един ваш прерогатив. Тогава защо ние ще очакваме и уповаваме спасението само отвънка, а не отвътре? Отвънка съществуват известни условия. Аз сега говоря на онези, които разбират. А онези, които още се разбират, нека се стремят. Защото, като посеее едно зърно, онова зърно, което е в хамбара, в него има едно потенциално желание да израсне. Но колкото и да желае, то

не може да израсне в хамбара. Обаче, като го посее на нивата и му дадете неговото място, веднага то от само себе си ще почне да расте. То вече има възможност. И тогава зърното е в състояние да създаде едно зърно като себе си.

Следователно, ако житното зърно може да израсте и да даде плод, така и човек може. Щом един човек се положи в положението на страдание, страданията са вече един признак, че ти си излезнал из Божествения хамбар и си влезнал в Божествената нива. И следователно външните условия действуват върху тебе. Сега остава твоят ред, ти да растеш, да израснеш, да завържеш плод. И тогава ще имаш Божието благословение. Така трябва да се разбира. Защото, ако ние не разбираме страданията... Защото ти в хамбара няма какво да страдаш. Страданието е само на нивата. Ти трябва да растеш и щом узрееш, пак ще престанат страданията. Човек като мине от този свят в другия, страданията пак се спират. Тъй щото, страданията са нещо временно. Но някои страдания са по-големи, а някои са по-малки - има едно различие. Колкото страданието е по-голямо, и растенето е по-голямо; или по-малко - и растенето ще бъде такова. Един дъб има по-големи страдания; едно житено зърно има по-малки страдания. Едно житено зърно за 6 месеца, за една година ще излезне и пак ще влезне в хамбара. Един дъб, за да влезне в хамбара, някой път му трябват 100 и 200 години. Той остава вънка на големи изпитания. И затуй вие ще видите неговата кора тъй напукана. Защо? От големи неслоди, от външни неслоди.

Казвам сега: Аз ви насочвам за онова, което е във вас. Аз не ви говоря за неща, които ги нямате, безполезно е то. Вие може да го спечелите, то е една хазартна игра. Но аз ви говоря за ония богатства, които имате и може да ги използвате, може да ги разработите. Всеки един от вас има един извор на Любовта. Дръжте се за него. Всеки един има един извор на Знанието - то е Мъдростта, дръжте се за него. И всеки един от вас има един извор на Истината. Дръжте се за този извор.

След туй няма да значи, че вие ще бъдете свършени, че вие няма да имате никакво отношение. Вие знаете, че един извор има съчетание с други извор. Водата от вашия извор ще се съедини с водата на другите извори и ще образуват един голям извор. Но ви казвам: Дръжте се за онзи извор, който е във вас и като намерите ония хора, с които вие се хармонирате, защото човек, за да расте в света, растенето става само когато ти влезнеш във връзка с всички тия на-преднали души. Там има растение. Ако ти всеки ден не можеш да се свържеш с една напреднала душа, ти не можеш да имаш растеж. Някой мисли, като стане свършен, ще седи на уединение и никой няма да ви смущава. Може да те смущава само един глупав човек. И ако имате смущения, то са глупавите хора във вас. Когато те управляват, вие спите. Аз говоря за порядъка. Обикновените като управляват, вие спите; талантливите като управляват, вие се пробуждате, започвате да мислите; гениалните като управляват, вие ставате; а светиите като управляват, вие ще ходите на работа. Това са състояния на човешкото съзнание.

Сега, туй - без спорове. Някой може да попита дали това е вярно или не. Мен няма какво да питат. Аз говоря за неща, които аз ги зная. Нищо повече. Аз съм ги опитал, веднъж, и дважд, и три пъти и няма изключение. Ще ме попитат: “Отде го знаете?” - То е моя работа. - “Как може да го зная аз?” - То е твоя работа. - “Ама аз не искам да уча.” - То е твоя работа. - “Ама защо не ми го казваш?” - То е моя работа. Аз ти го казвам. Моя работа е. А ти дали ще го възприемеш, то е твоя работа. Ако се свържеш с мен, ще ме познаеш; ако не се свържеш, и другите ще познаеш. Ще познаеш кои? Като се свържеш с мен, ще познаеш дали съм от добрите хора, от талантливите, от гениалните или от светиите. Или, ще познаеш дали аз спя, дали съм се пробудил, дали съм станал и дали работя. Туй ще знаеш. Туй е знание! Ще знаеш един човек спи ли той, пробудил ли се е, станал ли е, или работи.

По някой път мнозина от вас седите тук, има някои, които спят. Кои хора спят? Той, човекът, се замислил, взел си билет лотариен и се вгълъбил в себе си и мисли, че един милион ще му се паднат. И дойде един и при ухото му говори, че ги има. Този си спи. Човекът си мисли само за парите. Онзи му говори, ама не разбира той. Какво ще разбере той? Обикновените хора управляват. Кой е по-глупав: който спи или който говори? [...] и спящи? И двамата спят. Не говори на един човек, който спи, нищо повече! Остави човека, нека се отспи; и не слушай един човек, който спи. Не говори и не слушай един човек, който спи.

Та казвам: Аз ви говоря за един закон, за да се образува онази връзка, която Бог изисква. Бог е направил света и смисълът на живота седи в Любовта. Всичките хора трябва да направят една връзка на Любовта. И щом направят, тогава жи-вотът ще потече у всичките хора по един естествен път. Хората няма едни други да се измъчват, ама ще си помагат. Щом има истинска връзка между хората, може да има взаимна помощ; а щом направят връзка с Мъдростта, ще имат светлина. Пътят, в който вървят, ще бъде осветлен. А щом направят връзка по закона на Истината, те ще бъдат свободни. А необходимо е хората да бъдат свободни. В живота без знание, без свобода, човешкият дух, човешката душа не може да расте. Това са интимни, това са велики неща, които трябва да бъдат написани, това са заповеди, които трябва да бъдат написани в душите ви. И когато дойдат големите изпитания, не пращай знанието вънка, а вътре чети онова, което Любовта е написала, четете онова, което Мъдростта е написала във вас, онова, което Истината е написала във вас.

А това, написаното, това е вашият вечен Баща. Това, което Христос казва на едно място: “Както Ме е Отец научил, така и говоря.” В това седи - всинца да бъдем научени от Бога. И не разбирайте, че като се научат всички от Бога, вече ще бъдат те господари. Не, не. Тогава ще почне истинският живот. А ние очакваме сега истинския

живот. Като дойде слънцето, ако очите ти са отворени, ти ще видиш едно благо. Ако си спял, туй благо няма да дойде.

И казвам: Когато 5-те, 7-те сетива са отворени, когато Божественият Дух изгрее, ще донесе всички блага на човека. И най-хубавото състояние, което човек може да има от най-последно, то е без закон! И светийството, не трябва да се спрем там. Всички ще бъдат Синове Божии. В живота, ако всички работим, ще се приближим всички да станем Синове Божии; а щом станем всички Синове Божии, тогава всичко онова, което Бог има, ще бъде наше и нашето, което ние имаме, ще бъде на Бога. Това е обединението на всички хора, на всички души. Кога ще бъде? Но лично за вас, още днес всеки от вас поне може да управлява. Аз не искам да бъдете светии, но поне във вас да управляват светиите, а вие да работите. И всинца днес Синове Божии не може да бъдете, но поне да имате туй отношение на Бога, което Синовите на Бога имат. Туй може да имате още днес. А онова положение, изисква се много време да работи човек, то е като едно училище. Не е лесно човек да добие знание. То е външната страна. Но има вътрешни положения, които днес може да имате; и за тия положения - вие трябва да ги държите само за себе си. И да ги опитате.

Някой път хубавите работи се развалят от незнание. Щом ти се даде един хубав хляб, вземи, че яж от него. Той е за тебе. Ти ще тръгнеш от съсед на съсед, ще кажеш: "Какъв хубав хляб са ми донесли", те ще го барат и ако след 3-4 дена ти ядеш от този хляб, той ще бъде зацапан.

Не давай хляба в ръцете на хората. Той е за тебе. Всеки си има по един сомун хляб. Казваш: "Ако няма човекът?" Не разбирате закона. Бог, Който е създал човека, дал му е и хляб. Ако ти обичаш Бога, ти ще имаш хляб. Ако ти познаеш Знанието, ти ще имаш хляб. Ако ти познаеш Неговата Истина, ти гладен няма да останеш. Ти ще бъдеш свободен.

Та казвам: Хлябът, който ви е даден, той е заради* вас. От човешко гледище, ще кажат, човек не трябва да бъде егоист. Ето как аз обяснявам: Ти ще мязаш на плодно дърво, най-първо ще изядеш хляба си и ще станеш на круша или ябълка. И като минават малките деца, те ще ядат от този хляб, който си изял. Той ще се наплоди. И от него и хората, и птичките, и децата ще ядат. Или ще станеш на крава, ще се отелиш и тогава другите ще те издоаяват. И ще ти вземат млякото.

Сега, от човешко гледище, ще кажете: “Да ме доят хората?” Че вие тогава ще разберете. Аз другояче разбирам въпроса. За мен една крава е един извор. Когато един извор извира, трудно ли е за него? Това е едно благо. Ако престане да тече изворът, той ще престане. Един извор за мен е една крава, която постоянно тече. Този извор, това е кравата, която дава своето мляко. И когато ние говорим за онази Божествена крава, разбираме онова Божествено мляко, което излиза из вечните недра на Божествения Дух, с който се хранят човешките души. То е едно вътрешно състояние. То са сега новите възгледи; не само възглед, но онова вътрешно съчетание - то може да ви даде свобода.

Другото положение - може да попитате: “Ама ние не сме ли свободни?” Е, свободни сте донякъде. Ние говорим за онази, пълната свобода. А тя съдържа три качества. В пълната свобода има живот, в пълната свобода има знание и в пълната свобода има истина. Има любов, мъдрост, има и истина. Щом има тия, човек е вече близо до новото положение. Той влиза в новия живот, за който хората говорят - възкресение. Възкресението е една нова фаза, за един нов живот, от който всичките страдания и мъчности и дразги на живота са изключени. А този живот, преди да влезем в пълния живот, както и да говорим, никой не може да отстрани човешките страдания. И досега никой не е отстранил човешките страдания. Временно може да ги отстрани, но страданията пак ще дойдат. В Новия живот всичките страдания ще се отстранят. И Писанието казва тъй: Бог казва, ще

обърше всичките им сълзи. “И ще Ме познават от малък до голям.” И ще имат всички онова, което желаят. И Писанието още казва, че онези, които обичат Господа, онова, което Бог е приготвил за тях, нито око е видяло, нито ухо е чуло! Значи толкова велики работи Бог е приготвил за онези, които Го любят. Но те трябва да минат през това училище на Земята. Всички страдания и мъчности да му бъдат добри. В това седи и всяка една победа. Не болните ще победят света - здравите. Не мъртвите ще победят света - живите. Не невежите ще победят света, но знанието - и онова знание, което разрешава, което твори. Не робите ще победят света, но свободните хора. А свободните хора са онези, които имат живот, които имат знание, които носят истината в душата си.

И казвам сега: Всички бъдете носители на живота, бъдете носители на знанието, бъдете носители на свободата. Да изпълните Волята Божия. И онова съчетание, което Бог е вложил във вас, между вашия дух и вашата душа, за да станете всички Синове Божии. Това ви пожелавам да бъде!

Божият Дух носи свобода! (Три пъти.)

7.15 ч сутринта

(Слънцето изгря ясно и чисто. На поляната - упражненията и евристическите кръгови упражнения. В центъра - 10 души музиканти. Отлично, приятно време!)

25-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 22.ІІІ.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ДА СЕ ВЪЗПРИЕМЕ СЛОВОТО

5 ч сутринта.

(Небето облачно, времето свежо. Снощи валя дъжд.)

Нарядът.

Първа глава от Послание към Ефесяном.

“В начало бе Словото”

По някой път е трудно от стари работи да се извади нещо ново. Когато хората почнат да осиромашават, почнат от старите дрехи да ги обръщат и да ги пребоядисват. Каквото и да направят, все си е старо - къса се. За стария старо е младостта; за младия старо е старостта. Старият си представлява младостта като нещо минало, а младият си представлява старостта като нещо бъдещо. Сега туй е новото. Защо именно младият си представлява старостта като бъдещо нещо, а старият си представлява младостта като нещо минало? Някой ще каже: “Това е сложна мисъл, не мога да я разбера.” Ние винаги си представяме, нашият изток е запад на някои други хора, които са преди нас. Нашият изток е запад на други, а нашият запад е изток на други. Защо е така? Защото не може да бъде другояче. Защо не може да бъде другояче? Земята така е направена. И като се върти, прави тия работи. А ние, като не разбираме, считаме, че едното е запад, а другото е изток.

Но, на въпроса. Човек страда от своята младост, като да има идеал старостта пред себе си. Човек страда като стар, понеже мисли за младостта. След като си остарял, мислиш за младостта - едно време как е било. И мислиш, мислиш, но миналото е минало. Върху себе си носиш, на гърба си, 82 или 102 години на гърба си, с такъв един товар си се натоварил. И казваш: “Едно време нищо няхах, няколко дена,

толкова лекичък, много добре, а сега...” Това са 120 години и като го умножите по 365 дни и като ги умножите на часове, на минути, секунди, това са милиони. Това е голям товар. Товар е, понеже присъствува съзнанието, ти съзнаваш работите. Старият съзнава какво е изгубил в младини. И казва: “Еди-кой си така прави.” Той си мисли кой какво трябва да направи; и младият си мисли, казва: “Аз като остарея, като стана като дядо си, това ще направя.” Там е заблуждението. Старият все разправя, че в младини това не е направил, онова и се гневи, казва: “Много прост човек съм бил. Трябваше да използвам другояче нещата.” Веднъж един стар човек ми раз-правяше, че живял при един господар, много богат. “Имаше случай да стана богат.” Много пъти господарят оставял касата в ръцете му, не си чел парите. И казва: “Много будала съм бил - да съм взел една торба. А аз седях, да не бутам парите. А сега, на старини, опъвам каиша.” Едно време той в младостта не е използвал. Има други хора, които и те съжаляват. Някой остарял. “Едно време - казва, - аз на младини бях много религиозен.” Има хора такива. Казва: “Ни на хорото ходих, ни с моми срещане”, а сега, като остарял, дошло му на ум, казва: “Много будала съм бил, та и на хорото не ходих.” А сега му се дощяло на хорото да играе. А не може, краката не държат. Сега всичките стари хора съжа-ляват. А някои стари хора съжаляват, че са играли много.

Та сега, не зная кои са на правата страна. Аз ви навеждам на тия мисли, за да извадите една поука. Вие в живота ще съжалявате за две неща. Като остареете, ще съжалявате или че не сте играли, или че много сте играли. Това са два кон-траста. Или че сте имали условия в младини да бъдете богати и не сте станали богати, или че сте имали условия да станете учен и не сте станали учен. За това ще съжалявате. Мнозина схващат религията тъй, мнозина искат да имат една религия, с която да се нравят на Бога. То е все същото: някоя мома постоянно се облича, с една рокля, с друга, трета, четвърта рокля, цвят, плат... всичко туй е все отдалеч въпрос, да се нрави на онзи, когото тя

обича. Тя гледа дали той харесва нейната рокля. Как ѝ прилича. Харесва ли я той. Мисли за онзи, когото тя има в ума си. И като ѝ каже, че роклята била много хубава, ней ѝ пада мед на сърцето. Туй го знаете поне. Не може да кажете, че ви говоря за неща, които не са. Хубаво. След като ви хареса роклята вашият възлюблен, не остарявате ли? И защо остаряхте? Защото вярвахте във вашата рокля. Па и вярвахте и на думата, че вашият възлюблен ви обича роклята, за нея се подигнало вашето достойнство.

Сега вие често спорите в какво трябва да вярва човек. Оставете вашето верую - какво трябва да вярва човек. Това са дрехи, с които вие може да се облечете. И може да се обличате с хиляди дрехи. Ние против обличането нямаме нищо. И може да носите какъвто цвят искате. [Седем] основни цвята има. И като направите всичките нюанси, ще се съберат 400-500 разнообразни нюанси. С всичките цветове, може да се обличате с тях - то е второстепенно. Ако имате един човек сляп, че го облечете с всичките тия цветове, каква полза? И ако вашият възлюблен, без да го знаете, той е сляп и вие се облечете с всичките цветове и питате дали той ви харесва, кой е по-будала: той или вие? Той казва: "Мен не ме интересуват цветовете, стига тя да знае добре да готви." И когато един възлюблен иска неговата възлюблена добре да му готви, той е сляп. Нищо повече! Че, не е само въпрос да бъдете физически добре облечени.

Аз да ви кажа колко костюма трябва да имате. На годината по един костюм, на Земята, на физическото поле ще имате 120 костюма. За 120 години - 120 костюма. Щом влезнете в астралния свят, ще имате 1200, защото и там ще живе-ете. Щом влезнете в умствения свят, ще имате 120 000. Като влезнете в причинния свят, ще имате 120 милиона, а щом влезнете в Божествения свят - безброй! Ако е за костюми, е така. Питаш ме тогава: с колко дрехи? Казвам: на физическото поле по един костюм на годината, достатъчно е. 120 години. 10 години - 10 костюма.

Сега ще кажете: по два костюма не може ли? Повече от това, от лукаваго е. Едни дрехи, едни обуца, една риза на гърба, една шапка на годината. Е, много ново разбиране. Е, вие нали искате ново. Вие искате по 10 ризи. То е неразбиране. То е неразбрана работа. Тия 10 ризи, това са желания на чужди хора. То не е твое желание. С тия 10 ризи ти създаваш вече съблазн на другите хора, да те крадат. А тъй, мъчно може да те обере човек, като си заспал, и да те съблече, ако имаш една риза. Но 10 ризи - ще съблазниш някого.

Та, умните хора имат по една риза. Разбира се, едната година ще имаш една риза, втората година ще имаш две ризи, на десетата година ще имаш 10 ризи. И после, на десетата година ще имаш 10 костюма. Първата година е най-мъчно. А оттам насетне, колкото напредва животът, като станеш на 50 години, костюми ще имаш. А пък 50 костюми, имаш право да ги носиш само по един ден. Значи, колко пъти в годината ще облечеш 50-те костюма?

Сега искам да ви наведе на друга една мисъл. Тоест, това е предисловие. Проповедниците много добре са запознати с предисловието. Всеки един учен си има предисловие на някоя книга. И проповедникът ще вземе един стих от Евангелието, от Посланията на Писанието, и проповядва. Слушаш, някой проповедник проповядва от “Ефесяном”, проповядва колко години преди Христа какви са били хората и след като дава тия малки очерци, след това ще раздели на три части проповедта си. И туй го има в хомилетиката - наука за говора.* И това е външно изкуство. Проповедникът проповядва на хората това, което не знае.

И всички вие проповядвате любовта. Говорите за любовта, която не познавате. Запример, ако ви попитат, как ще обосновате любовта, да кажете, че обичате някого? Разнообразна е любовта. Че любовта на един слуга към един господар или любовта на дъщерята към майка си или бащата, как ще я опишете? С думи как ще я опишеш? Представи си, че баща ви е глух. Ще кажеш: “Аз Ви много обичам.” А какво нещо е обич? - “Ама на мен сърцето ми гори.” Какво нещо е горение? - “Аз

съм готов всичко да направя.” - Какво е всичко? - “Каквото искаш, ще направя.” “Ама, искам да Ви гледам.” Това е все външната страна. Искаш някого да гледаш, после пък не искаш да го гледаш. Искаш да го гледаш, докато е надалеч. А щом се приближиш и той затвори целите ти очи, ще кажеш: “Отдалечи се малко.” И ако един възлюблен дойде много близо до очите ти, даже и в любовта има една неразбрана работа. Докато онзи, който обича, е надалече, тебе ти е приятно. А като дойде наблизко, че ти затули очите, вие каз-вате тогава: “Малко се отдалечи, дотегна ми.”

Аз съм слушал семейни такива хора, та ми разправя една домакиня: “Много се обичаме с моя другар, без него не мога. Но дотегна ми, като кюп е станал той. Целия ден седи като кюп, не излиза навънка. Казвам му: “Е, разходи се малко.” Той не те оставя свободна. Седнал при камината, речеш да направиш нещо при тигана, той: бър-бър-бър. Речеш да переш, той - вкъщи. “Бе, иди навънка, остави тази работа на мене, женска работа е” - не излиза. “Излез малко, дотегнало ми е малко.”

Аз сега привеждам фактите, не ги измислям. Нещо повече приказва тя, но туй е резюме малко. А тя доста украшения турга. Аз слушам, казвам: Излез от вътре малко. Ето, хората като обичат, че той се курдися вкъщи, та каквото речеш да направиш, той се меси вътре. Излез из огнището, не стойте тук, не безпокойте. Той казва: “Ама защо го правиш това? Защо се молиш? Защо постъпваш така? Ей!” “Ама защо ядеш суров лук? Яде ли се така?” “Много сол му тургаш, че много не го сдъвкваш хубаво.” Остави го да си го сдъвче както иска, както той си знае. “Ама в какво вярваш?” Остави неговото вярване. И как ще научиш един човек да вярва? То е друг въпрос. Като речеш да го учиш, можеш да учиш един човек на онова, което ти вече си научил. Да. Но често ние искаме да предадем нещо, за което ние сами нямаме една опитност. Ние говорим за една любов, за която нямаме опитност.

Любовта е един вечен процес. Тя не е нещо, което ти можеш да хванеш. И то не седи. Тя е като светлината. Даже по-подвижна е тя от светлината. Едно движение такова, което има любовта, даже една 300-хилядна от секундата тя не може да остане вкъщи. Тя дойде, даде своето и си замина. И след като си замина, че като дойде, туй, което виждаш, тя като дойде, понеже къщата е тъмна, пък тя като влезне, любовта, напълни къщата със светлина и си замина. А твоята къща гори. Най-първо светло е и започва да потъмнява, потъмнява и някой път помислиш, че любовта си е заминала, се е изгубила. А тя отдавна си е заминала. Но понеже е запълнила къщата, така я виждаш, само отражението на любовта. Нали по някой път виждате отражението на Слънцето по стъклата на къщата, но то е само отражението на Слънцето. Говорите за една любов, която се губи. Не че любовта се губи, но така е поставен човек, че има нещо, което ще изгуби. И вие може да ми кажете: “Как ще го докажете?” Всички плачете за това, което сте изгубили. Всеки от вас не страда ли, че е изгубил? Бащата се оплаква, че е изгубил любовта на сина си и майката се оплаква, че е изгубила любовта на дъщеря си. Господарят се оплаква, че е изгубил любовта на слугите си. Те като не го обичат, крадат го. Казва: “Едно време ми вършеше работата, но сега не я върши.” Или пък слугата се оплаква. Навсякъде има оплакване.

Не само туй, но и верующите, като влезнат в едно общество, най-първо са много горещи, започват с едно вдъхновение, с любов и след туй изгубят туй и станат обикновени. Ама туй е предисловие на любовта. Вие не разбирате законът какъв е. Щом те посети любовта, ти ще се подигнеш на една 300-хилядна частица от милиметъра. Втори път като те посети любовта, там, дето си бил, ще си представиш, да се подигнеш една 300-хилядна от секундата, от милиметъра. От секундата като се подигнеш, че второто положение на любовта, като дойде, тя иска да те намери, че тъй малко да си се подигнал към Небето. Тя не иска да се подигнеш един метър, но толкова малко, че втората любов, третата любов и всякога, момент

след момент, ти трябва да се подигнеш и малко трябва да се подигнеш. И онзи от вас, който не иска така да се подига, той ще изгуби. И всички, които губите в любовта си, седите на едно място. И онези, които не искат да се подигнат в любовта си, туй показва, че седите на едно място. И мязате като едно дете, вардело то една круша, капали крушите, накапали долу и то чакало все от горе. И накапали всичките круши и той седи и все чака. Хвърля камъни, гледа оттук-оттам и мисли, че може да дойдат отнякъде. Става, пък идущата година детето не му стига умът, че работата се свършила. Колкото и да седиш, никаква круша няма да дойде.

Та казвам: Вие мязате на малки деца, които седят под крушата и като е окапала крушата, вие седите и въздишате, казвате: “Няма, не е както едно време.” Има круши, които дават само веднъж в годината плод, а има известни круши, които през цялата година имат круши. Вие още не сте попадали на тях. Те са райските круши. Донякъде лимоните, портокалите, те представляват райските круши. Там ще намерите лимони зелени, узрели; всякога може да намерите плодове отгоре.

Та казвам: Трябва да имате една трезва мисъл. Да разбирате Божиите пътища във всичките свои проявления. Да не мислите детински. Вие искате да накарате Господа, като постъпва, и да мисли като вас. И да нарежда живота както на вас е угодно. Вие не искате да се приспособявате. И много пъти мнозина трябва да се освободите от ония човешки философски познания. Много пъти сте чели книги, някой писател е писал нещо за любовта. Много хубави работи съм чул аз за любовта, но много малко е писано. Вземете всичките тия романи, които сега се пишат, все любовта описват. Всеки един роман все за любовта се разправя. Вземете романите на Виктор Юго, на Толстой, все любовта се описва. Между другите идеи - и любовта.

Сега аз ви навеждам на тази мисъл, да се избавите, те са внушения; у всинца ви има известни заложиени внушения, които не сте вложили вие. За пример мислите ли, вие вървите някъде и

виждате някой вол впрегнат, веднага, той, човекът, е една фотография. И всеки ден, искаш-не искаш, се фотографираш плочите. И като свършиш 120 години, те са безброй отпечатъци, които се наслояват в мозъка. Някой път видиш нещо, което струва парите. А някой път нещо се отпечатило, което хич не искаш, пък и то се отпечатило - отворил си някъде очите, отпечатило се. И не можеш да го изтъркаш. И то седи между другото като кино напечатано в мозъка. Чел си някоя книга; не само това, но като седиш, съзнаеш каквото си въобразяваш и каквото мислиш - и то се отпечатило. Някой ден си неразположен - и то се отпечатило. Па намислил си нещо да направиш, някоя дубара - и тя се отпечатва вътре. Та в цяла беля се намира човекът. Каквото речеш да направиш, тъй като го скроиш, като в един фотография, нафотографира се е. И един ден фотографията се яви, дойде и казва: "Слушай, знаеш ли, че ще те изкарам пред света, тебе?" Аз съм виждал хора, които от своите фотографии страдат. Дошъл някой, казва: "Мъчи ме нещо." Е, какво те мъчи? Какво ме мъчи? Да ви кажа какво го мъчи. Аз ще ви представя, един стар човек ми разправя, че го мъчило нещо. Казвам му: "Какво те мъчи?" С такава опитност. Старият човек казва: "Да ти кажа." Казва... Сега аз ще го издам. Ама няма да му издам името, но да се ползвате вие. Те са редки работи, които се случват. Ама дойде ми на ум. И казва: "Видях една мома, млада мома, много красива, не мога да спя, толкова ми се хареса. Пък изпоженил съм ги всичките синове. Да имах един син, непременно щях да я оженя за сина ми. Из ума ми не излиза. Пък ми е жалко, че не съм млад. Ха де-де!" Е - казвам, - извади я из ума си. - "Не може - казва. - Да си легна, ходи ми из ума. Да заспя, тя все ще ми прислужва навсякъде. Някой път ми иде на ум да я изпъдя. Пък като я изпъдя, ми е тежко. Казвам: "Чакай, чакай, върни се!" Той е стар човек, който разправя една своя опитност. То е красивата страна. Хубаво е. Казвам: Няма нищо, ти благодари на Бога, че е красива момата, ама ако беше някоя грозна? - "О-о-о, да не дава Господ" - казва. Аз сега седя и му проповядвам. Казвам: Слушай, ще те освободя, рекох. Господ я

изпратил тази мома, тя е един ангел от Небето изпратен. - “Бе, не казвай това!” - То си се влюбил, но то е един ангел, че Господ иска да те научи; ти, старият човек, не си живял както трябва, та сега ти се запълнило сърцето, искаш да имаш тази мома. Можеш да я имаш. Но тази мома трябва да влезе в тебе. - “Може ли да влезе?” - Може, рекох. Като влезе, ти ще бъдеш щастлив. - “Че как? Такава голяма мома, как ще влезне?”

Сега няма да ви кажа, но най-после аз вкарах момата в него. На вас няма да разправам как, но той се убеди, че може. И след като ме изслуша, казва: “Синко, защо не дойде преди 60 години, ама сега? Защо закъсня толкова?” - Ама, рекох, много пъти аз минавах покрай вас, а вие бяхте захапосани тогава. Аз много пъти похлопвах. Та, казвам, не е късно и сега. И сега можеш да се подмладиш. - “Е, хайде, таман вкара момата в мен, сега можеш да ме подмладиш.” Сега почвам да му давам доказателства, че мога да го подмладя. - “Е, как?” - Рекох, тази работа е малко по-зор. Момата лесно може да влезне, но да се подмладиш? Има една реторта*, тя е направена от желязо и чугун, тя е дебела един метър, дебелина има. Казвам: Ще те туря вътре, ще те затворя в 9 месеци без ядене и като се изяде всичко, пфуй-у-у! - “Ама как?” - Не само това, но ще те туря и ще те нагорещя, ще се пе-чеш. Казва: “Какво ще стане от мен? На пастърма ще стана. Е, как?” Казвам: Можеш да се подмладиш. Рекох, не е страшна работа. Той, след като ме слуша: “Не те разбирам - казва. - Философски работи са те. Е, виждам - казва, - въз-можно е. Но и момата с мен ще дойде ли?” - И тя ще дойде. - “Е, влизам тогава.” Седи той и казва: ако и момата дойде, и той ще влезне. Без нея не влиза вътре. Рекох, ти и да ме караш, без момата аз няма да те вкарам вътре. Нищо повече.

Човек не може да се подмлади, ако няма туй, Божественото. Това е момата, това е Истината. Момата е символ на онзи Божествен Живот, на онази Божествена Истина. Туй е великият Живот в една или друга форма, която ти трябва да въз-приемеш. Не да искаш туй, което виждаш, да го обсебиш, да му станеш господар; ама да

възприемеш Божественото, което е в него. Ние не трябва да се стремим да станем господари на Слънцето, но онова, което излиза от него, от Слънцето, неговата топлина и светлина, тя е, която ще ни помогне.

Та, хубавото в живота е Словото. Христос казва: “Онези, които възприемат Моето Слово - ядат плътта Ми, това е живот. И които чуят, ще оживеят.”

Та, новите работи, които имате - ни най-малко няма какво да се осъждате от старото. Старото, като дойде новото, то се видоизменя. Старите работи, това са тор върху младите. То е материалът, с който животът на младини работи у човека. В младини човек работи, а в старини човек събира материала, за да работи. Та, в духовно отношение, понеже законът е друг вече, туй, което смуцава хората на Земята, в другия свят не се смуцават. Тук може да се смуцават от сиромашията, в духовния свят сиромашия няма такава, каквато на Земята. Тук сиромаси и богати могат да живеят заедно, а в духовния свят сиромаси и богати не могат заедно да живеят. Там, за да бъдеш сиромас, трябва да бъдеш грешен. Всеки грешник е сиромас, в ада е. Всеки богат е в рай. Нали в повестта е казано: богатият отива в другия свят, става той сиромас; а Лазар, от този свят сиромас е, отива в другия свят - богат.* Тук, за да живеят хората, един сиромас може да живее, но господарят ще е богат.

Между богатството и любовта има връзка. Има една мисъл, която... Христос е дал известна идея на една мисъл, която аз ще оповестя. Защо Авраам не пусна Лазара? Казва: невъзможно е Лазар да дойде при богатия. То е един стар навик у него. Той седи в ада и иска Лазар да му служи. Значи, иска Лазар да му стане слуга, да иде да му служи. То е друг род аристократизъм - в ада седи, на огън е и казва: “Нека дойде Лазар, да ми намаже гърлото. Не знае ли, аз съм човек, да дойде, да ми накваси гърлото.” И след туй, другото положение - дава си заповедта, казва: “Аз имам петима братя, да иде

да им каже да си уредят работите малко.” Пак заповядва. Той се научил на заповеди в този свят. Казва му Авраам: не може.

Та, най-първо всички трябва да се освободите от тия навици на богатите хора. Вие като видите един духовен човек, искате той да дойде при вас и да ви учи. Той е дяволът вътре влезнал в корема ви. Няма какво да дойде той. Вие ще идете при него. Не можеш ли ти да дойдеш малко? И като дойде някоя сестра или един брат, подскочи, че един богаташ я повикал да иде вкъщи да му говори. Аз не стъпвам. Той, онзи богаташ, да му говори по зодиака, той, кождерът. Невъзможно е да идеш. Те са стари навици. Смирението седи... Той седи и казва: “Да има някой да ме научи...” После, има други възгледи: Господ да изпрати някой ангел при вас и вие да седите. И ще цитирате, че пращал ви Господ, да Му послужат. Кой? Послушните деца. На онези, които не слушат, дърво и камшик има. И като дойде вкъщи, мязат на турските делибашии: той като излезне из къщи, и жената, и всички - навън!

Та казвам: Ще се освободите от онези стари разбирания и навици. По този начин на Земята не може да се седи. Човек и на Бога не може да служи. Човек, за да се подмлади, за да бъде той верующ, той трябва да бъде готов да служи на Бога. Значи, ако ви вика един богат човек, може да идете да говорите. Ако ви вика един сиромаш човек, ще кажете: “Ела там, при мен, горе.” То е вече лицеприятие. Ти ще идеш при богатия, той ще ти покаже, че има килими. Мене не ме интересуват килимите му; и къщите му, и дрехите му не ме интересуват. Даже най-хубавата къща направена не е добра заради мен. Едно същество, което иде от духовния свят, като погледне, няма някоя красота в него. Тук някой път гледат човек, че е красив. Но гледали ли сте го под увеличително стъкло, колко голяма грозота е човек? Човек, като малко лице, отдалеч да го гледате. Но отблизо страшен е човекът. Ако увеличи-те очите и устата му, страшно нещо е човекът.

Красиви са нещата само като ги гледаш през очите на Любовта. Не гледаш ли през очите на Любовта, нещата не са красиви. И остават неразбрани.

Та казвам: Малко хора има, които са се освободили от тия стари навици. Може вие [да] не желаете, но старите навици идат. Дойде един стар навик на недоволство или на гняв. То е стар навик. Или дойде един навик на подозрение. Или дойде един стар навик, казва човек: “Мен Господ ме е забравил.” Е такива работи. Мислиш неща, които нямат никаква реалност. Ако Господ те е забравил, причината си ти. Ще те забрави, защото Той каквото е турил в тебе, ти всичко си заличил. И за какво има Господ да мисли за тебе, кажете ми сега? Та, тогава, ако вие премислите, защо тогава синът, когото вие обичате, след като умре, защо го заравяте в земята? Защо не го държите вкъщи? Мислите ли заради*

него? Мислите, но гледате по-скоро да го дигнете. И седите и мислите защо не мисли Господ. Вие плачете за неговото тяло. Щом плачете и го обичате, защо не го държите? Обичате нещо и не може да го държите вкъщи. И не сте против. И имате една крива идея.

Не губи онова, което Бог ти е дал! Помнете това. Онова, което Бог ти е дал, което Бог е вложил в тебе, ти го дръж! Назаем никому не го давай. И много хора имат погрешки.

Ти можеш ли да си дадеш очите назаем? Ушите си назаем може ли да дадеш? Ръцете, краката? Че, ако речеш да дадеш краката, ръцете, ушите, очите назаем? Те не се дават. Ти сам ще идеш с краката си. И с ръцете си сам ще направиш нещо. С краката си ще идеш и ще се върнеш назад. Назаем те не се дават.

Ама тук каквото ви говорих, ако ви оставя, как ще предадете на другите? Какво ще кажете? Най-първо, като си идете, вие ще бъдете недоволни, ще кажете: “Е, така е, ние се объркахме вече.” С две думи: Извади всичкия мухлясал хляб от торбата си и го хвърли навънка. Нищо повече. Вземи тогава, че изтърси торбата си, опери я хубаво, иди на фурната, че я напълни с пресен хляб и я тури на гърба си. Мен

не ми трябва мухлясал хляб. На хората в торбите какво има? Казва: от 4-5 дена хляб. Сега - днешен хляб. Вчерашен хляб не ми трябва. Днешен хляб. Като изгрее Слънцето, всичкото старо трябва да се изхвърли навънка. Пресният хляб, то е новото, то е Божественото. Божественото не се занимава със старото. Ти можеш да си го носиш. Нямам нищо, като носиш мухлясалия хляб. Мухлясалото не носи никакво благо със себе си.

Та, апостол Павел като говори, той говори, торбите трябва да се изпразнят, старото, непотребното да се изхвърли, всичко, каквото и да е, любовта, на свят да е. Трябва да се оценяват Божествените блага, сегашните, не онези блага от времето на Моисея, но онова, което Бог сега прави. То е важно. Днешният ден е важен. Как е минал денят, той си е оставил своите отпадъци. Днешният ден е Божествен. И всеки ден трябва да използваш Божественото - настоящето. Божественото е, което изгрива. И мнозина се заблуждават, казват: едно време Христос бил на Земята, и си предполагат. И тъй ходил. И вие сега постоянно искате, казвате: “Защо не бяхме в тия времена? Че защо не бяхме ние тогава, да Го видим?” Че аз ви питам сега: защо тогавашните евреи, като Го видяха, защо не Го приеха? И защо не Го знаеха и защо не повярваха в Него? Кажете ми това. Някои от вас сте все старите евреи, които и тогава все гледахте. Вие имате много такива особени разбирания. То е въпрос на човешкото съзнание вътре.

И казва Христос: “Това плът и кръв не са ви открили, но Отец Ми.” А за да видим, то Слънцето ще изгрива много пъти. Но ако си спал; но щом се пробудиш, веднага има условие да видиш Божествената Истина.

Е, как ще разберете онзи стих, дето казва: “Когато Синът Человечески дойде на Земята, ще намери ли вяра?” И сега ако дойде, всички ще търсят: къде се е родил Христос? Всички знаят къде се е родил Христос.

И сега, тия работи са хубави, но по-хубаво е да се възприеме Словото. Ние можем да знаем много неща за Бога. Може да знаем, че Той е всемоушен, че Той е направил вселената, че всичко има. Има нещо по-хубаво от това - да изпълним Волята Му. Ако знаем, че Той всичко е направил, можеш да се опитаеш. Но ако изпълниш Волята Му, ще имаш Неговото благословение.

Та казвам: Ако вашето съзнание не може да се пробуди, причината сте вие. Големите тежести, които имате. Ще се освободите от непотребните желания, от непотребните мисли, от непотребните постъпки, от всичко онова, което не струва. Ще остане само чистият хляб в торбата ви, а всичко онова - навънка. В къщата ви ще остане само един костюм. На Земята - 120. Един костюм ви трябва. В Невидимия свят ще имате дискове. Един ангел, като дойде на Земята, като е работил, той седне на диска и пусне се токът и като премине този ток, дрехите му светнат. И като ходи един час и работи, дойде и на диска седне. Като дойде онзи, великият огън, очисти дрехите му и те светнат. И всякога една дреха трябва да се чисти. И той постоянно си чисти дрехата.

Та казвам: И вие постоянно трябва да си чистите дрехите. И ако не знаете да се чистите, ще има събличане. А събличането е умирање. Щом не знаеш как да се чистиш, ще умреш. А щом знаеш да се чистиш, няма да умреш. Та, по този начин, както сега разбирате, умирање ще има вече.

Една стара сестра ми казва, че се усещала отслабнала; и казва: "Искам да умра. Досега съм се молила: искам да живея." И право е. Искан да живее и не може да живее. Но дошла ѝ една мисъл в нея, че е отслабнала, краката ѝ не държат, всичкото туй. Тази сестра, която и да е, аз бих я съветвал да се освободи от своите желания и своите мисли; да остави само една мисъл, едно желание и една постъпка. Да може да се подмлади.

Тогава как ще разберем света? Нас ни трябва две очи, за да разбираме света. Не ни трябва сто очи. С две очи много работи може

да видим. Че едно желание, една мисъл, това са двете очи. Те са достатъчни, през тях всичко можеш да видиш. Ако имаш други, нали ти ще се спъваш? Защото вие ще мязате на стари хора, които имат много очила. И като почнат да отслабват очите им, те почнат да тургат едните очила. И гледам, една стара баба извади едни очила, втори, трети и като дойде до едно място, казва: “Виждам вече.” И баба е това. Има някои хора, стари хора, без очила гледат. Стар е човекът, но чете, на 80 години и чете, без очила е. А гледам, някой млад, на 20-30 години, и той си турил очила; а 80-годишният старец е млад в зрението. И по този начин ако се живее, тогава очите ни ще бъдат здрави. Или съзнанието. Туй е до съзнанието. И мисълта, и чувството ще бъде здраво.

Да оставим сега. Всякога се старайте да гледате на живота през очите на Любовта. Гледайте на живота през Любовта. И по този начин вие ще се домогнете до известно знание, което никой не може да ви предаде. Защото през очите на Любовта ако гледате, тъй, както учените хора казват, нашите стъкла ултравиолетовата светлина, която е здравословна, не я пропусчат, не може да влезе тази светлина. А ако гледаме през очите на Любовта, от Божествения свят ще влезне нещо, което през обикновените очи не може да влезне.

Та, ще имате сега направени очила от стъкла, които са излезли от фабриките на Любовта. И през очите ще възприемете онова, което Бог е създал. И ще имате друго разбиране на живота.

Бог е Дух и Божият Дух носи свобода! (Три пъти.)

26-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 29.ІІІ.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ДВЕТЕ ФАЗИ В ПЪТЯ НА УЧЕНИКА

5 ч сутринта.

Изпълни се нарядът.

Втора глава [от Посланието на апостол Павел] към Филипяните
“В начало бе Словото”

Тази глава захваща с Божественото и свършва с човешкото, свършва с обикновени работи. Има съотношение между човешкото и Божественото. Човешкото е едно средство, спомагателно условие. В Божественото човешкият живот не може да бъде разбран. Човек трябва да чисти постоянно своята къща. Като стане сутринта, да се мие. Мисли ли, че като си измие лицето, че ще стане чист? Лицето му може да бъде чисто, а пък сърцето му - нечисто. Или пък лицето му може да бъде нечисто, а сърцето - чисто.

Та, мнозина страдат от нямаване на ясна представа за живота. В живота има една област на противоречия. И даже светии със своята кола като са навлизали там, мъчно са излизали. Даже много светии са оставили там своите оръжия и колата си, за да се измъкнат. А пък някои от вас искате да вървите като по някое шосе.

Някой казва: “Защо е така?” Можем да обясним защо съществува някъде някой мочурлак, но защо именно на едно място съществува този мочурлак, не може да се обясни. Казват, че земята е хлътнала на някои места, но защо тъкмо там е хлътнала, а на друго място се е издигнала? Казват, че от високите места водата слиза и отива в ниските места. Но защо е така? Не искайте да ви се обясни всичко.

Ако на Земята, така, както сте създадени сега, ако нямате никакъв багаж, ако съвсем олекнете, ще отлетите някъде като един балон. Но благодарение на този багаж работите на Земята. А пък вие

искате да отидете на онзи свят. Когато някои кажат: “Как ще отидем?”, аз само се поусмихна, но и те не знаят къде ще отидат.

То е голямо заблуждение да мислиш, че ще отидеш на онзи свят. За да отидеш на Небето, най-първо ще слезеш надолу, ще минеш през дъното на ада и тогава ще отидеш в другия свят. Но при това, “нагоре”, “надолу”, те са физически термини и термините “надолу”, “нагоре” не са верни. Колкото е вярно едното, толкова е вярно и другото. Ти имаш едно понятие в ума си за изразите “нагоре” и “надолу”, а в духовния свят всички неща, които са тежки, грешни, са надолу; а праведните неща и леките неща са нагоре. Всички неща, които изпусчат светлина, са нагоре, а всички неща, които изпусчат тъмнина, са надолу.

И трябва да имате една ясна представа за това. Ти казваш: “Гледам тая картина.” Но колко е мъчно да нарисуваш една картина. Да нарисуваш човешкото тяло, човешките уста, ушите, носа - има сега художници, които рисуват много лесно. Модерни художници и то като не са даровити, теглят само четири-пет линии и казват: “Идея е това!” А то, няма никаква идея. Турнат няколко линии, нарисуват нещо като извор и казват: “Това е символично и идеалистично.” Казват, че изворът представлява това и това. А то, няма никакъв извор там. Сега, за тези работи не са виновни художниците. Това знаят те, това рисуват. И те са прави. Детето нарисува една гарга и я занася на майка си. Човек, който нарисува едно гардже, може да нарисува след време и една хубава гарга. Като рисувате гарджета - нямам нищо против това, но не се спирайте при гарджетата, а прогресируйте напред. Днес си нарисувал едно гардже, после нарисувай орел, вол, после човек, светия - да има прогрес. Аз гледам, мнозина, като четат беседите, се намират в противоречие: защо съм казал така, а не другояче? Когато една река тръгне от извора, тя върви ли по права линия? Тя тук закриви към север, там към запад или юг - далек е пътят ѝ. А рече да копае тунел - тогава е съвсем дълга работата. Едно слово не можеш да го отсечеш. Мисъл трябва.

Вие говорите за чистота или говорят ви за чистота. Сегашните хора не могат да говорят за справедливост, за чистота, за честност. Един човек, който десет пъти лъже, за каква честност ще говори? Аз не говоря сега за вас. Вие ще кажете: “Той говори за другите, но и за нас се отнася това.” Не. Аз ви казвам нещата както са си. Някои казват: така дяволът правил. Този въпрос - дявола, аз го наричам един търговец, голям търговец, усулджия той. Като го туриш на работа, той е философ, планове ще каже: така или иначе трябва да се направи това, за да може да се изклинчи. Накарай дявола да ти направи една услуга и той ще те увърти и ако речеш да се съветваш с него за доброто на някого, дяволът ще каже: “Остави тази работа, занимавай се със себе си, остави други-те.” Българите казват: “Накарай дявола на работа, за да те научи на ум.” Казвам: Много време трябва още, за да изучите тактиката на дявола, да видите какъв е герой - майстор е той! Някой път го гледам, той се поусмихне като първокласен актьор. Представя се като един светия, със смирение му. Няма форма, която той да не може да вземе. После, една усмивка има! От една страна се усмихне като светия, а от друга страна си казва: “Да те хвана само аз!” Той като се усмихне на тебе, мед ти падне на сърцето. Той много се докача. Не съм срещал същество, по-докачливо от него. Като дойде, най-първо започва да ти се изповядва, че е голям грешник. А пък като го попиташ: “Защо грешиш?”, той казва: “Не е твоя работа.” Изповядва ти се като пред изповедник, за да му вземеш греховете. А пък като го попиташ: “Защо правиш така?”, той казва: “Това не е твоя работа.” Той казва: “Ти можеш ли да ми вземеш греховете? Аз ще ги правя, а ти ще ги носиш.” Казвам му: “Помоли се на Бога.” Той казва: “Ти се помоли, аз съм грешен. Бог не ми слуша молитвата, но ти се помоли за мен и така ми направи малко добро.”

Та, трябва да се пазите. Имаше един светия, Илия, български светия Илия, не знам от кое място е. Отива при Кортеза със смирение. Той бил на около 20-25 години. Със смирение отива при нея, гледа иконите, моли се, каквото му тя казва, слуша. И Кортеза не може да го

познае. Тя, която е ясновидка, така се увлякла от думите му, та помислила, че той е послушник и че е дошел да се учи от нея. След 6 месеца той се изтъпанчи и казва: “Аз каквото зная, Кортеза не го е сънувала.” И се фотографирва той, турга отдясно Христа, отгоре - Отца, а от другата страна - Свети Дух. А той е в средата. Дяволът се курдисал в средата, а Христос - отстрани.

Та казвам: В духовния свят има известна мъчнотия, известни изпитания ще дойдат. Те са необходими. Всички изпитания, от какъвто и да е характер, ще дойдат, това трябва да го знаете. Докато минете земния живот, няма да остане изпитание и добро, и зло, което да не изпитате. Може би в един живот няма да изпитате много работи, но в много животи ще минете през всички изпитания, докато дойдете до съвършенство. Всички изпитания няма да минете в един живот, но за да стигнете в съвършенство, няма да остане изпитание, което да не сте опитали. И много сладки, и много горчиви работи трябва да опитате. Но това не трябва да ви спъва.

Има в света един морал. Снощи говорих с един млад брат, той ми говореше за големите противоречия, които съществуват в любовта. Един човек, който те обича, той не може да те разлюби, му казах аз. Майката, която обича сина си, не може да го разлюби; синът, който обича майка си, не може да я разлюби. Ако майката разлюби сина си, тя не го е обичала. И синът, който разлюби майка си, той не я е обичал. Още като го е носила в утробата си, тогава тя е искала да го пометне.

Златото, гдето и да го туриш, то си остава все злато. Добрата сестра, гдето и да я туриш, тя си остава все добра - тя все остава злато. Нищо в света не е в състояние да я поквари. Отвън може да се оцапа, но вътре е чисто. Добрината, която има човек, никой не може да я измени. Някой се спъва от това, че му е дошла някоя лоша мисъл. Какво те е страх от бръщолевенето? Ако лъвът реве, защо те е страх? Лъвът като лъв реве. Кучето ще лае като куче. Ако умрелият мирише, той мирише като умрял. Какво има да те смущава това? Дошла ти

някоя лоша мисъл. Какво от това? Ти казваш: “Тя ме измъчва.” Какво от това, че те измъчва? Или казваш: “Приятна ми е мисълта.” Приятното и неприятното могат да вървят заедно. Нещо е приятно за едни, а неприятно за други.

Един брат, от по-старите, от по-напредналите, ми говори снощи. Той каза: “Има някои братя и сестри тук, които трябва да си вървят - спъват.” Аз му говоря: “Ти гониш един вълк, той си иде, но той все обикаля около кошарата и като вземе едно агне, с него ще отиде в гората.” Но докато не вземе агнето, той не отива в гората. Някои братя взели някоя сестра, какво има? Вълкът взел агнето. И като го изяде в гората, пак ще дойде. Злото аз го наричам Божествената кал на нечистотите в света.

Това, което ви говоря сега, да си остане за вас. Не ходете да се занимавате с това какво нещо е дяволът. Като го срещнете, поздравете го, но ако мислите, че ще го надхитрите, не ще успеете. Ще оцапате конците си. Той не е от тези, които могат да се лъжат. Ако речеш да го лъжеш, той ще каже: “Аз съм баща на лъжите. Лъжите са мои. На мен истината ще кажеш. А каквото аз ти дам, ти ще го носиш. Ти ще бъдеш телялин, глашатай.”

Аз говоря за всички ваши състояния, които имате. Я ми кажете, кого слушате? Вие казвате: “Аз така мисля.” Но тази мисъл твоя ли е? Не. Ти си един телялин. Дойде добрият дух и ти донесе доброто. Дойде лошият дух и ти донесе злото. И ти нищо не мислиш. Когато през една тръба минава чистата вода, тя е чиста. Когато минава нечистото, тя е нечиста. В това има философия. Апостол Павел, който казва в Посланието към Филипяните следното: това послание ще спъне човека, той казва: Бог създаде едни съдове за нечистота - там ще се спънеш. В дадения случай, като грешиш, ти си един нечист съд, а като се обърнеш и се разкаеш, ти си чист съд. От тебе зависи да бъдеш чист или нечист съд. Ако играеш ролята на нечист или на чист съд.

Може да те смуцава и другата идея: Защо човек трябва да греши? Не това. Някой път човек може да е натоварен с греховете на хората, без той да греши. И Христос понесе греховете на хората, без да съгреши. Христос се окаля, без да се е окалял. Христос имаше голямо отвращение от това, но не можеше да се освободи. Той понесе всичките страдания на кръста - това са греховете. Писанието казва: Понеже Ти стана гарантин заради тях, носи последствията. И в Писанието, гдето се казва, че Господ се е разкалял, че направил човека, това се отнасяше за Христа. Христос се разкаля, че направи човека. И казва Той: "Ще Ме разпънат тези хора." Един син може да разпъне майка си. Една майка може да разпъне сина си. В себе си може да разпънеш. Ти виждаш само мрачната страна. Геройство е това да носиш погрешките на света - можеш да съгрешиш. Но да носиш калта на света, без да се окаляш - там се иска геройство. Апостол Павел казва: Дето се увеличава грехът, увеличава се и благодатта. Той казва още: Ако това е така, тогава да съгрешим ли? Не. Дето се увеличава грехът, Бог дава по-голяма благодат. Ако онези хора уповаят на Бога, искат да влезнат в бъдещия живот, ще разберат защо е така. Но сега ще остане въпросът така, както си е. Нечистото един ден ще стане чисто.

Сега да ви обясня тази идея със следното. Вие някой път казвате, че човек трябва да се отрече, но как ще се отрече? Сега по този начин тълкуват и разбират: самоотричането, това е невъзможно. Че как ще се отречеш от всичко? Ти видиш пари, къщи и прочие, те не могат да не ти обърнат вниманието. Човек има лъжливото схващане, че това, което го привлича, може да му бъде полезно. А за да се отречеш един ден, ти ще минеш през Божествения огън. Тогава можеш да се отречеш. И в Божествения огън, всичко, което е неустойчиво, изгаря. А пък това, което е създадено от Любовта, остава. Всичко, каквото имаш неустойчиво, в Божествения огън ще изгори. И от това, което изгаря, ще остане пепел. Че как няма да се отречеш от пепелта? Някои работи ще се стопят, а други ще се организират. Тези, които

ще се стопят, ще ви бъдат полезни; а пък тези, които ще се организират, през тях ще мине животът. Дрехите ти като изгорят, ще ходиш гол. Ти казваш: “Срамота е да се ходи гол.” Но като ти изгорят дрехите ти, какво ще правиш? Има индуски светии, които ходят голи. Човек, който живее в Бога, не може да ходи гол. Сега, понеже си изгубил Божественото, Първоначалното, ти си търсиш дрехите. Но ако допусна светлината в себе си, аз ще изглеждам ли гол? Ти ще бъдеш тогава светец човек! Ще бъдеш като светлината!

И тогава, ще ви дам три правила. Давам ви три правила, които да ги пазите. Вие искате хората да ви обичат, да ви посрещат. Имайте характера на водата. Имайте характера на въздуха. Имайте характера на светлината. Като пиеш во-дата, имаш разтуха. Ти не можеш да изпъдиш водата. Като дойде водата, ще кажеш: “Добре дошла!” Има ли някой да желае да изпъди въздуха? Като дойде чистият въздух, ти казваш: “Добре дошел!” Има ли някой да изпъди светлината, водата, въздуха? Водата, въздухът и светлината са добре дошли! И ако вие имате качествата на водата, въздуха и светлината, вие сте добре дошли. И ще ви приемат навсякъде. Ако ги нямате, отвсякъде ще ви изпъдят. И ако ви изпъдят някъде, значи нямате тези качества.

Водата е носителка на живот. Тя е среда на живота. Въздухът е среда за мисълта. А пък светлината е среда за любовта. Това са символи. Всички страдат от натрупване от миналото. Когато сте били деца, тогава каквото сте правили, е било добро. Но сега ако го правите, не му е времето. Мога да ви обясня защо е злото. Като докажа това някому, втори път няма да ме пита. Но не искам да ви изнасям тези неща. Като обясниш злото някому, втори път няма да иска да му го обясняваш. Някой казва: “Какво нещо е злото?” Не искам да ти го обяснят. Можете да мислите върху злото, но за злото трябва да се мисли само във връзка с доброто. Не отделяйте злото от доброто. Понеже няма по-голяма опасност [от] това да мислиш със злото. Как ще мислиш за злото? Тогава го тури във връзка с доброто. Тогава можете да го разгледате донякъде.

Има мнозина, които не разбират живота. Този път, през който минавате, трябва да ви превода - той е един много труден път, по който сте тръгнали. И някой трябва да ви преведе. Не е лесна работа. Пътят е много труден. По-мъчен път от този път, по който вървите, няма. Може да мисли някой другояче. Аз не искам да ви обезсърчавам. Този път до едно място е много хубав. Можеш да вървиш по него с кола, с автомобил, но има едно място, гдето ще изчезнат автомобилите. Но това е пак до време. Не че целият път е такъв, половината път е такъв страшен! По-страшен път не съм виждал, но и по-добър от него в другата половина не съм виждал.

Това ви стига сега. Като минете, ще го видите. Половината път е такъв страшен, какъвто не сте виждали; и другата половина път е такъв хубав, какъвто пак не сте виждали. И понеже е страшен, трябва да бъдете много умни. Човек трябва да бъде силен, добър и умен, за да може да премине.

Снощи говорих с един стар брат и му казах какво нещо е вярата. Ще ви дам моите схващания за вярата. Ще ви кажа как си служи вярата. Той ми казва: "Ти ме излекувай и тогава аз ще повярвам." Той чел в беседата, че когато дойде болестта, човек трябва да бъде мобилизиран. Той дошел до едно противоречие. Той казва: "Някои си са мобилизирани, а пък боледуват." Той щом е мобилизиран, трябва да тури военни дрехи, трябва оръжие да има и др. И няма да чака неприятелят да бяга, но ще напада, ще стреля! Връщане назад няма! Трябва да минеш тези позиции; ако се върнеш назад, работата е изгубена. И ако сте смели, във вас има вяра. Дойде някоя болест - кажи: "Ще оздравея!" Тури пушката на рамо и ще стреляш. Какво нещо е болестта? Наранили са те някъде. Ще се превържеш и пак напред! Ще потече малко кръв; и пак ще се превържеш и пак напред. Ще теглиш куршум, никакъв мир няма да има.

Как ще разбереш това сега? Ти казваш: "Ние трябва да живеем в мир." С лошите хора в какъв мир ще живееш? Ако ви разтълкуват буквално думите, ще паднете в едно голямо противоречие. Като

воюваш с хората и теглиш куршум, да не изгубиш своя мир. Но като нараниш противника си, кажи му: “Ти още веднъж ще воюваш ли с мен? Ти заедно с мен ще воюваш против моите врагове.” Ако е ранен и падне в плен, ще го превържеш и ще му кажеш: “Хайде напред сега!” Ако каже, че няма да дойде, ще му теглиш още един куршум. И много куршуми ще му теглиш.

Сега как ще ме разберете? Вие искате една детинска философия. Войниците, когато отиват на бойното поле, са с цветя, венци и пр. Но се връщат без крак, без ръка, с едно око, едно ухо. Героите нали така се връщат от бойното поле. Трябва да бъдете добре въоръжени. Не трябва да правите погрешките на абисинците. Абисинците са хора крайно горделиви, те казваха, че са победили в планините. Италианците ядоха една добра попара от тях и после туриха друга наука. Въоръжиха се добре и сега абисинците ядат попарата. Вие сега против дявола искате да вървите със своите стари, негодни пушки. Тогава ще бягаш. Не. Трябва да се въоръжиш. Не се воюва по старому. Ти казваш: “Господ ще изпрати един ангел.” Никакъв ангел няма да изпрати Господ! Ангелът ще бъде вътре в тебе. И ангелът ще ти каже: “Напред!” Нараниш се - превържи се и пак ангелът ще ти каже: “Напред!” Ти казваш: “На десет места съм ранен.” Ангелът ще ти каже: “Напред!” Ти казваш: “Изтече ми кръвта.” Ангелът пак ще ти каже: “Напред.”

Аз сега ви представям малко картинно положението. Вие искате старомодни вярвания. Православните, и евангелистите, и други, и вие очаквате свети Илия да ви вземе с колесницата - свети Илия по въздуха с колесницата. После ви пратиха на Земята и Ирод му взе главата. Илия искаше с колесница да иде на Небето, но после пак се върна назад. Аз не съм можал да отида с такава колесница като на свети Илия и ако отида, ще се върна. Като се качи Илия на тази колесница, той разбра какво трябва да прави. Това беше огънят на Божията Любов (огнената колесница). Той казва: “Господи, аз не съм достоен, понеже се уплаших от едно зло - изпоклах онези хора (400

лъжливи пророци). Аз не трябваше да ги коля. Не можах да ги обърна. Сега ме върни на Земята, за да опитам аз онова, което направих на другите.” И Илия, и в Стария, и в Новия Завет мина от едно състояние в друго. Христос казва: “По-голям от Илия не се е раждал. И най-малкият от Царството Божие е по-голям от него.” Тоест онези, които ще дойдат, са по-големи от него.

Ако вие не може да надминете в себе си естеството на свети Илия, ако не можете да станете като един от малките в Царството Божие, вие не можете да разберете Божиите пътища. Някой ти пошепнал: “Ти си много грешен.” Или: “Колко си корав.” Ти се обезсърчиш и казваш: “От мен нищо няма да стане.” Няма какво да обръщаш внимание на тия работи. Това са дубари на дявола. Той ми казва: “Кой те научи на този ум?” Някой път иде той и аз му казвам: “Ти си голям герой. Ти много лъжи можеш да носиш. Много добър си. Голям пехливанин си! На един километър можеш да носиш 100 кила на гърба си.” Казвам му още: “За някои работи си много страхлив, табансър си много.” Той си вдига рамената. Хващам го на болното място. Той не може да носи една истина, защото, като дойде истината, краката му треперят. Грехове големи колкото цялата Земя може да ги носи, а един килограм истина като се тури на гърба му, той целият трепери.

Като дойде дяволът, турете му един грам истина на гърба му, за да се освободите от него. Защо му се молите? Той не си заминава тогава. Турете му на гърба един грам истина и - да го няма вече.

Сега, тези работи ще ви бъдат нужни, тези работи, които ви говорях сега. Когато се жени младата мома, майка ѝ не ѝ разправя истината. Тя ѝ представя само едната страна на работата. Икономисва истината. Представя работите така, как-то не са. Ами тя трябва да опише и двете страни на въпроса! В един дом двама гости ще идват - и дяволът ще дойде, и Христос. Като дойде Христос, ще има радост и веселие. А пък като дойде дяволът, ще има плач и скърцане на зъби. Някой път страда мъжът, а някой път страда жената.

Вчера дойде при мен една сестра, българка. Та ми каза: “Мъжът ми е много добър.” Казах ѝ: “Хубаво, гледай само дяволът да не развали работата.” Хубавото в живота седи в тези две крайности. Добър е само онзи човек, който може да носи и радостите, и страданията; който може да носи злобата и любовта на хората; който може да носи вярата и безверието на хората. Той е силен човек. Силният човек се отличава по това. Ако един човек може да носи и безверието, и вярата, и омразата, и любовта на хората, той е силен човек. И аз желая да бъдете такива.

Един ангел не може да направи това, което човек може да направи. Ангелът може да носи доброто, а злото не може.

Дяволът може да носи злото, а доброто не може. Когато човек носи доброто, той е силен като ангел, а когато носи злото, той е силен като дявола. Ако мислите да носите само доброто, вие сте на крив път; и ако мислите да носите само злото, вие пак сте на крив път. И едното, и другото трябва да го носите. Това е Волята Божия: да носите злото и доброто на хората. Христос носеше и греховете, и злото на хората и правеше добро комуто и да е. Доброто е път, по който може да минете. И ще дойдат големи противоречия: от много неща ще се обезсърчите. От вашето верую ще се обезсърчите; ще се смути умът ви. Това е една мъгла. Но мъглата ще изчезне. Това е до половината път и от половината път нататък пътят е вече път на благословение.

И сега ви казвам: Като плачете, плачете на свят и когато се радвате, радвайте се както трябва да се радвате. Аз още не съм срещал нито един човек в България, и в Америка, дето съм бил, който да ми е показал едно шишенце със сълзите си. Мнозина са ми казвали, че са страдали много и плакали много. Но никой не ми е показал едно шишенце със сълзите си. Казвам им: Като сте плакали толкова много, как не ви е дошло на ума, да съберете едно шишенце със сълзите? Поне едно шишенце от 100 грама да имате. Бият те, ти заплачеш. Тури си второ шишенце. За 10 години да събереш сълзите. Но това не ви е дошло на ум. И в бъдеще, ако някой ми донесе едно шишенце със

сълзи, от мен - 100 000 лева. Даже 100 грама не искам. Нека да бъде около 40 грама, и 100 000 лева може да имате. Защо ви трябва един лотариеен билет? Аз на думата си седя. Само да не турите вода в шишето.

Това, което Бог е създал, това училище, през което минавате, по-добро училище от него няма! Този път, по който минавате, той е най-добрият път. Така мислете. Има интересни и хубави работи. Има работи, които премълчавам. Мислете за бъдеща любов, за бъдещото добро и за сегашната си любов нищо не говорете. Само я проявявайте, но не говорете за нея. А пък за бъдещата любов може да говорите и за миналата любов може да говорите. А за настоящата любов не говорете. Щом говорите за настоящата любов, ще имате несрети. Това, което сега правиш, за него не говори. Мълчи като риба за него. Това, което си правил в миналото, за него говори. И това, което мислиш за бъдеще да направиш, пак говори. Но казвай толкова, колкото е. Не го преувеличавай. Ако го преувеличаваш, ще си напакостиш. Също така не преувеличавай това, което в миналото си правил. В настоящето работете. Ако обичате, вашата любов вас ще ползува. Ако мислите добре, то добрата мисъл вас ще ползува. И онова, което е излишно, може да отиде до вашите ближни.

Ние трябва да обичаме, понеже любовта е заради нас - за нашето благо е; ние трябва да мислим добре, понеже това е пак за нашето благо. Всеки, който мисли добре и всеки, който проявява любовта, трябва да проявява любовта на Бога. Както Бог изпраща любовта Си на всички, без разлика дали заслужават или не, така правете и вие. В Бога има едно разбиране вътре. Казано е в Писанието: "И Бог беше в Христа и не вменияваше греховете на хората." Ако ти не прощаваш греховете, тогава не следваш примера на Бога. В това отношение следвай примера на Бога. Господ прощава до известно време и после оставя хората да понесат последствията от греховете си. Бог им е предложил да се помирят, хората, и понеже не искат да се помирят, то Бог оставя да си понесат по-следствията. И като почнат да носят

последствията и няма друг цяр, то пак се обръщат към Бога. Няма друго спасение.

Носете в душите си Божията Любов; носете в душите си Божията Мисъл; носете в душите си Доброто на Бога; носете в душите си качествата на водата; носете качествата на въздуха и качествата на светлината. Така ще имате истинския път, по който може да минете в безопасност до средата на този път.

Бог е Дух и Божият Дух носи свобода. *(Три пъти.)*

27-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 5.IV.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев.

БОЖЕСТВЕНАТА ВРЪЗКА НОВИЯТ ЖИВОТ ТРИТЕ ВРАТИ

5 ч сутринта.

(Небето облачно. Времето влажно, леко ромоли, топло е.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

“В начало бе Словото”

Ще прочета първа глава от Първо послание към Солуняните.

“Бог е Любов”

Хубавото в живота е новото, не старото. Сега разглеждайте право. Често човек си прикачва известни качества, които той избягва. Младост и старост, това са състояния на човешката душа. Човек не може да бъде нито млад, нито стар. Но в дадения случай може да бъде млад и може да бъде стар. И когато човек си прикачва едно качество, че е млад донякъде и после остарее. И после не знае след старостта какво ще бъде. Иска да се подмлади, а не може. Остарелият иска да каже, че едно време е бил силен, млад, пъргав и ще замяза като онзи турчин, който прескачал един голям трап. Стар - на 60-70 години, иска да покаже, че може както на младини. Казва: “Колко такива трапове ги прескачах!” Но сега паднал в трапа и като слезнал долу, казва: “Аз сега съм остарял.”

Сега искам да ви наведе на новата страна на живота. Трябва да се говори, че трябва да вярваме в Бога, че трябва да се покаем, че човек трябва да бъде усърден, че трябва да има любов. Те са обикновени

работи. Ама правдив трябва да бъде човек, милосърд. Те са основите. Коя къщница, като влезне в един дом, една къща, няма да има врата? И няма да има най-малко един прозорец, огнище, и една тенджерата, и една пирустия, и няма да има панички? Тия са работи обик-новени. Това са пособия на дома. Обаче онзи живот, който не произлиза нито от врата, нито от огнището, нито от прозореца и тенджерата.

Един наш брат, доста напреднал, го хващат няколко души евангелски проповедници, тъй, като го заобикалят, казват: “Ти трябва да се покаеш, ти си голям грешник, трябва да дойдеш при нас и да познаеш Господа Исуса Христа.” Онези, които още не са се покаяли, искат другите хора да се покаят. И то е едно особено разбиране. Какво разбирате вие - покаяние? Покаянието разбира един нов живот! Да хванеш един нов път! Хванал си един крив път, та да хванеш един нов път. Но като хванеш един нов път, няма нужда на всяка спирка да ти кажат: “Трябва да се покаеш.” И то е един път, свършена работа. - “Е, дължиш ли ми ти?” - “Да.” То е покаяние. “Плащам.” Веднъж плащам и свършена работа. На разбраните хора казвам: Веднъж плащам. - “Ама ще платиш ли, да не ме излъжеш? И такива увъртания да няма.” На другия ден казва: “Трябва да платиш.” И той всеки ден ме среща и казва: “Ще платиш.” По някой път то е една слабост у хората.

Сега, защо искат те да се покае човек? Чудни са, всички говорят за покаяние. Е, хубаво, след като се покае човек, кое иде след покаянието? Ако един млад момък се разкае пред една млада мома, защо се разкайва той? Той се разкайва, че е направил едно престъпление. И може много маловажно да е престъплението. Изгубил донякъде нейната любов. И той се разкайва. След като се разкайва, кое иде? Любовта иде на мястото. Всеки ден той да се извинява: “Ще извиниш, ще ме простиш” и т.н., не само веднъж, то свършено е. Любовта е, която ще заглади всичко. То е процес. То е животът.

Та казвам: Това, което е разделило хората, и в обществото пак има същата опасност. Казва: “Ама ние живеем добре. Не живеем тъй.” То е пак същото. “Ама какво ще каже светът?” Чудна работа. Та светът ли е мярка заради нас? Тия хора в света, които нямат мярката за живота, ние искаме от тях. И те търсят ние да им покажем, а ние искаме от тях да се научим. Че, ако светът е едно мерило, тогава да приемем всичко онова, което светът учи. Значи, разбираме външната страна на света. По думата “свят” ние разбираме един стар човек, който е остарял и нищо не може да върши. За мен светът е един стар дядо, на 120 години вече, и не му остава нищо друго освен да си заmine за другия свят. И защото трябва да заmine там. И там е мястото, дето може да се обнови този човек. Там, в другия свят, туй, което алхимиците поддържат, че може да се подмлади човек. Но такива реторти на Земята нямаме още сега. Трябва много по-голяма култура. И понеже човек, като се родил на Земята, той изгубил тази първоначална топлина, и сега не може да се подмлади. Че, едно яйце, което е снесено, то съдържа тази топлина. Не само топлината на кокошката, но самото яйце развива една динамическа топлина, за която съвременните учени хора нямат понятие още. И тази топлина ще му дава условия на новия живот, да се прояви. И новият живот, в който никой човек не може да се прояви, докато топлината на Духа не се яви в него. Туй, дето казва: “Ако не се родите изново, от Дух и вода”, то е топлината. За да се развият новите условия и тия дарби и способности, които Бог е турил в човека.

Сега, апостол Павел, който е бил един познавач и е имал една дълбока опитност, той под думата “да служим на истинния Бог”... Трябва сега знание. Вие трябва да се учите всичките. Запример, имате едно състояние мрачно - трябва да знаете на какво се дължи туй състояние. Или имате някое неразположение на духа - трябва да знаете на какво се дължи туй неразположение. Или някакво съмнение, или някой път се заражда във вас желание да ви уважават, почитат хората - трябва да знаете защо. Или пък желание имате вътре

да знаете подбудителните причини и какво трябва да се знае в дадения случай. Зависи какво изкуство имате. Цигуларят трябва да знае да свири хубаво. Ораторът трябва да знае да говори хубаво. Домакинята трябва да знае да готви добре. Перачът трябва да знае да пере хубаво. Адвокатът трябва да знае да защитава добре. Съдията трябва добре да осъжда.

Та, в дадения случай има известни специални служби. Но животът сам по себе си ... Трябва да знаем как добре да живеем. Може някой да каже: "Аз не живея добре." Но това още нищо не показва. То е отрицателното. Да зная как да живея, е изкуство! [Не] само да констатираме факта, че всички не живеем добре, а трябва да се живее. И в този живот трябва да се живее. Именно отсега трябва да се учите как да се подмладите.

Най-първо вътрешно човек по ум трябва да се подмладява. Той не може физически да се подмлади. Невъзможно е ти да подмладиш физическото тяло. Ти най-първо трябва да подмладиш ума си, трябва да подмладиш сърцето си и след това може да подмладиш и тялото си. За да подмладиш ума си, ти трябва да знаеш как да мислиш. Че ти ако постоянно внасяш стари мисли, ако постоянно в ума ти седи твоят стар живот, и като момък, едно време, какъв си бил, преди 20 години как си живял, как си вървял, и цитираш някой автор... Е, какво е казал Питагор? Е, хубаво. Мен ме интересува една истина на Питагора. Ако тази истина е млада, мога да живея. Ако тази истина е умряла още в негово време, не е жива, аз не искам да я възкресявам. И какво е казал апостол Павел. Мен ме интересува сега [това], което е живо. Словото е живо. Онази Истина, в която ние сега живеем, тя е жива. И може да ходи с нас, може да бъде в нашия ум, може да бъде в нашето сърце.

Сега, туй като ви казвам, то е научно изяснение. Не трябва да разбирате, че Истината не е във вас. Защото, ако Истината не е с вас, вие не може да живеете. Ама ще кажете: беки не сте в Истината? Не, вие сте в Истината. Ще кажете: Ама Любовта? Вие сте и в Любовта. Та вие сте и в Мъдростта. Но Истината не е проникнала във всичките

дълбочини във вас. Вие в Любовта живеете, и в Мъдростта, и в Истината живеете. Че живеете показва, че сте в нея. А за вашето вътрешно разбиране, за отношенията ви към Бога, вие сега трябва да разберете Истината. Истината трябва да проникне във вътрешния живота на човека. Когато Истината проникне, ти ще чувствуваш една вътрешна свобода, няма да бъдеш ограничен, няма да се страхуваш, ще бъдеш радостен, тъй както детето е радостно при майка си и при баща си; както приятелят е радостен при приятеля си. Или ще бъдеш тъй доволен, както човек при един ясен ден при слънцето. Ще бъдеш свободен. А не в един ден, когато всичко наоколо е облачно. Щом човек не е проникнат от Истината вътре, е ограден с такива облаци, е с една понижена температура и той не може да бъде свободен.

Та казвам сега: Дошла е една епоха, в която взима надмощие, в това училище трябва да си помагате. Вие седите и не сте всички на една степен, нямате еднакво разбиране. Вие казвате: “Духът ще ме научи.” Знаете ли вие, имате ли опитност? Отвънка Духът ви учи, но знаете ли вътре как учи Духът? Казвате: “Отвътре ще ме научи Духът.” Аз бих желал да зная вашата вътрешна опитност. Отвънка знаете как учи Духът. Майка ви нали ви е учила по някой път доста, как учи отвънка? Учителите нали знаете как учат отвънка? Най-първо учителят преподава един урок по аритметика и след туй те дигне, казва: “Драганчо, я кажи какъв беше предметът.” И започва. След като ще разправи онова, което учителят е определил, ще му даде една задача и ще каже: “Реши тази задача.” Той според правилата, които учителят е дал, така ще му реши задачата. Или може да му даде една тема, да я развие по правилата на словесността. И учителят ще определи предмета, дали е постъпил съобразно със законите на човешката реч.

Най-първо наблюдавайте в себе си мислите ли право. Необходима е една права мисъл. Не външно, вътрешно права ли е мисълта. Защото, щом мислите право, ще имате мир в душата си. Щом сме неувверени в своята мисъл, дали известно положение, което

изнасяме, е право или не, в самия мен ще внесе едно малко колебание. Или онова, което чувствуваме, не отвънка, как хората живеят - за мен то е хубаво, но вътрешно. Има друго едно общество отвътре, което не се лъже. Ти можеш да декламираш и щом влезеш в този свят - в другия, вътрешния свят, ще ти дадат едно стихотворение. Ако си в България, ще ти дадат едно стихотворение на някой виден български писател. Ако си французин, на някой французин ще ти дадат, или ако си англичанин... И ще го издекламираш по всичките правила. И щом влезнеш във вътрешния свят, там няма от никакъв поет да ти искат, а ще кажат в 5 минути или в 10 минути отгоре да създадеш едно първокласно стихотворение от 4-5 куплета. Ако ти дадат 10 минути отгоре, те са достатъчни. Трябва да работи умът ти като бръснач. Представете си, че ви дадат задача да напишете едно стихотворение от 4 куплета, как ще започнете? Първата дума каква ще бъде трябва да знаете именно.

Аз сега не че искам от вас да направите стихотворение, то е трудна работа. За да може човек туй да направи, трябва да бъде един първокласен светия. И като дойде един ден светия по правилата, на изпит пред това общество, изведнъж да се покаже, че е светия първокласен. Минава за светия - ще кажат: "Искаме да ни издекламираш нещо." Както, като дойде някой музикант, казват: "Искаме да изсвирите нещо от Бетовен, някоя част от неговата симфония или от неговите песни." Тъй ще кажат на един светия! И той да разправи нещо, да разкаже. И туй разказване той ще го намери. Туй, което той ще каже в дадения случай, ще се породи в едно по-висше общество и отгоре - каквото там е написано. Туй, което сега съществува, той ще го преведе и ще го издекламира. Ние, запример, поезията на Земята не можем да пренесем на Небето - поезията на Небето ще снемем на Земята. Небесните работи отгоре се отразяват. Отражение си имат. И тогава, как ще пренесете едно земно стихотворение на небесен език?

За пример как ще преведете българската дума “зора” на английски език? Или на френски? На английски с една дума не може да преведете “зора”. Трябва да турите най-малко три думи за българската “зора”, за да изразите тази дума. Българският език в туй отношение е по-богат. На английски няма дума да кажат: “Зора е.” Англичанинът казва: “break of day” (Деяния на апостолите 20:11), ама на български, щом е българският брег, така го превеждат в Библията. Че апостол Павел в Посланията казва навсякъде, че говорел с тях до зазоряване - “even till break of day” (20:11). До зазоряване.

И казвам: Ако от английски превеждате на български, мъчно е. Някой път има някои изрази, които не могат да се преведат. Вие не можете да преведете думата “амин”. На български вие не можете да преведете думата “субстанция”, или “есенция” - може с няколко думи. Трябва да знаете. Е, как ще преведете думата “любов”? На един небесен език как бихте я превели?

Ти в Небето никога не можеш да кажеш, че “аз Ви обичам”. Тук можеш да го кажеш, там не можеш да го кажеш. И ако някой от вас иде, тук първо ще кажеш, че “Ви обичам”, и после любовта ще дойде. А в Небето не можеш да кажеш, че обичаш. Най-първо любовта ще дойде и после ще кажеш, че обичаш. Тук този процес става несъзнателно. Ти като кажеш, че обичаш, тогава ще съзнаеш, че обичаш. Ти, преди да кажеш, почваш да я съзнаваш. Будно съзнание се изисква. Тук, като си се събудил, знаеш, че си се събудил. А в Небето, като спиш, знаеш, че си се събудил. В Невидимия свят ти знаеш, че душата е будна, а на Земята не е така. Ти спиш на физическия свят, някой път не знаеш буден ли си или спиш. И като се събудиш, ти знаеш, че си спал. А в Небето туй състояние съвсем не е така. Тук, на Земята, ти можеш да обидиш някого, а в Небето ти да обидиш някого - отиде и се не видя. Тук може да се обидиш и да се извиниш сто пъти, а там, като обидиш някого, не можеш да се видиш! И двамата ако се обидят, и двамата ще слезнат на Земята и ще минат най-малко 1000 години, докато се изглади тази работа. Ще

изчезнат един от друг. Затуй някои искат да идат в Небето и рая. Какво е раят? Казват, хубаво място е раят.

И тогава вие ще се намерите в положението... Не вие, но казвам за изяснение това. Като сравнявам другия живот, ще се намерим в положението на Настрадин Ходжа. Казал му някой гадател, че той след три дни ще умре. Той отишъл, простил се с жена си и казва: "Отивам в онзи свят." Оставил завещанието си. И понеже му останали три дена, изкопал един трап. Вижда една хубава круша, гледа - крушите са жълти. Лежи на земята в трапа и крушите падат отгоре. Той лежи и яде. И чака. Първият ден изтекъл спокойно. Той за-почнал да се съмнява дали е в този свят или е в онзи. Той, като мислил, мислил, мисли, че почти е в рая - пада една круша, друга круша. Казва: "Хубаво е тук да живея. Жена ми ме хукаше, и Слънцето ме грее..." Минава и вторият ден, третият ден, чува се шум, звънци отдалеч. Любопитен човек, той мисли, че идват някои да го вземат за другия свят. Казва: "Непременно идват тия за Настрадин Ходжа." Казва: "Със звънци, с пение идат." И се готви за онзи свят. А то са били камили. Той става от трапа и изпоплашват се камилите и изпочупват грънците. Хващат го камиларите и го набиват хубаво. Не може да си даде отчет той защо го бият. Но се решил да се върне той при жена си дома. Връща се той, пита го тя: "Какво има на онзи свят?" - "Всичко е много хубаво, крушите падат отгоре. Но ако подплашиш камилите, има бой."

Та казвам: Често човек, преди да иде в онзи свят, все ще подплаши камилите. И там е всичката опасност. Сега, думата подплашване на камилите има по-широк смисъл. Чуваш ти една мисъл, проповядва някой и дойде съвсем друга мисъл. По някой път не схващаш какво иска да каже говорителят. За пример някой път проповедникът има предвид, че някои от неговите слушатели не живеят добре. Ако е евангелски проповедник, той ще нагласи една беседа, да ги оправи там. Е, приятно е веднъж да чуеш това, но да седиш и 20-30 години все да констатираваш, че този имал погрешка,

онзи - той, животът, няма смисъл. Животът е едно изкуство. Защото най-после онзи слушател... Проповедникът като вижда постоянно погрешките на своите членове, и те ще почнат да виждат неговите погрешки. Защото и проповедникът, и той си има погрешки. Я идете при някой българин, да видите как знаят погрешките на поповете, хей! Такива потънкости са забелязали, какви ли не. Или да кажем, вие станете религиозен човек и ще тръгнете да проповядвате. Пазете се - като проповядвате едно нещо, ще ви проповядват на вас друго нещо. Един български проповедник ми разправя, след като проповядва, казва: "Убедих се, повярвах в Новото Учение, то ще спаси света!" И казва ми: "Като те изпратил Господ да ми проповядваш, много ти благодаря, че си дошъл, не можеш ли да ми дадеш малко пари назаем?" Намерил се в трудно положение. Малко пари назаем иска. И проповедникът се намира в трудно положение. Защото проповедникът, като проповядва, той очаква да му дадат нещо. Всички проповедници, с малко изключение, все очакват да им се даде нещо. Много мъчно е да се говори. Все очакваш. Ако не очакваш да ти платят с пари, ще очакваш поне да останат тъй доволни от казаното. Или поне да ти кажат една сладка дума, че казал си нещо хубаво. И ако не ти кажат една сладка дума, и ако те не останат доволни и нищо не ти платят, и ти си недоволен, чудиш се дали си проповедник или какво си?

Та казвам: Между учител и ученици трябва да се образува една връзка, тъй както се образува между Слънцето и растителното царство. Въпросът не е да говорим за проповедници и за какво да е учение. Въпросът е сега да се образува една Божествена връзка, нова връзка. Аз съзнавам, че стари връзки има доста. Аз съм видял хора с хиляди връзки и ако бихте ги погледнали, както аз съм виждал по някой път! Няколко пъти аз съм виждал и не искам да гледам втори път. Аз само веднъж съм видял такова нещо. Като погледнах един човек, го видях тъй, с милиони нишки, нишки тънки, фини нишки, и с микроскоп се виждат, все свързан. Навсякъде овързан той за Земята.

И някой път рече да се мръдне, но не може да се дигне никак. Не може да се освободи. Малки нишки са те, но милиони нишки. Всичко овързано от главата му, краката му, ръцете му. Добре свързан е той. И като речеш да идеш към Небето, всичките нишки трябва да скъсаш. Речеш нанякъде, но поопъне те, заболи те, не искаш да я скъсаш. Ако речеш да я скъсаш, известна болка се яви. Всяка една болка е помръдване на една нишка. И тя ви бодне. Нещо ви бодне или дойде ревматизъм - това са нишки, които ви държат. Или зъб ви заболи. Все са нишки това. И по някой път някой пита: "Как лекуваш хората?" А по някой път тия нишки се удвояват. Когато е по една нишка, иди-дойди, човек е свикнал, но щом се удвоят нишките, раждат се болезнени състояния. И тогава - моята медицина. Тази, втората нишка, по някой път с ножици мъчно се реже. Но като скъсаш и отрежеш, веднага болестта изчезне. Ако не можеш да скъсаш нишката, болест има именно там.

Сега, туй не е в противоречие. Онова, което лекарят ще употреби за известен начин за лекуване, то е същият начин. Във всяко лекуване трябва да се създаде един вътрешен импулс. Ти си фиксирал една мисъл, че си болен. И тук преди няколко време един млад брат по известни причини беше станал много умен. Малко пожълтял. Пък светиите така пожълтяват, а той - млад, преждевременно пожълтял. Пожълтели очите му, лицето му, казвам: умен станал. Лекарите му казаха да лежи на гърба си, да се не движи. Това - лекарите. Аз му рекох: Не си болен. То ще мине. Нищо повече! Лимони ще ядеш. Нищо друго. Е, не е болен той. То е известно състояние вътре. Състояние на чувствата. Човешките чувства по някой път ферментират. Жълтеницата е ферментиране на чувствата. Когато чувствата почнат да ферментират, ферментация се явява и тогава става разстройство в симпатическата нервна система. И от тия сокове, които служат за храносмилането, проникват в тия съсъди и се явяват в известни области. Щом се спре процесът на ферментацията, всичко се повърне назад.

Следователно всяко едно чувство, което човек притежава, трябва да бъде чисто, да не ферментира. Човешките чувства не трябва да ферментират; и човешките мисли не трябва да ферментират. Гниещи чувства и мисли могат да ферментират. Едно чувство може да ферментира, но щом слезне на физическото поле, и дойдат тия примеси. И новият живот именно в това седи: да премахне във всичките ония подкваси, които служат да ферментират хубавите мисли и нашите чувства. Една чиста мисъл никога не ферментира; едно чисто желание никога не ферментира. И мисълта ви може да стане нечиста отвънка. Понеже тя може да дойде отвънка, вие може никак да не знаете и да не подозирате. И чувствата могат да се подквасят, без вие да знаете; и мислите могат да под-квасят и да ферментират. Те са неща възможни. Туй, което наричат влияние. Туй състояние може да влезне във вас. И без да знаете вие, може да дойдете в съприкосновение с един човек. Даже след години може да знаете как са опетнени вашите чувства. Може и той да не е виновен и може и втори да не е виновен, и трети, и ред поколения, предават се тия неща. Има известна нечистота в природата, която може да се проникне така, както един газ в сърцето ви. Псалмопевецът казва: “Когато говоря, Господи, постави страж на устата ми.” Ако нямаш ти един страж, ако Божественият Дух в тебе, ако онова будно съзнание не е, не ти показва, ти въздържай се. Някой път подхлъзване става, без да знаеш. И след време ще познаеш, че си направил една пакост на себе си, без да знаеш. И ние носим последствията. Може би преди години си говорил, а сега ти иде едно тягостно състояние, ще се пръснеш в себе си. Туй е една нечиста мисъл, попаднала в душата ти, в мислите на човека или в неговите чувства.

Сега се изисква хигиена на чувствата и хигиена на мислите. Най-първо в Новото Учение здравословното състояние зависи от хигиената. И всички трябва да знаете законите на тази хигиена. И аз като ви говоря за Любовта, в Любовта има един начин. Тук често вие се влияете от една мисъл. Казвате: “Еди-кой си не ме обича.” Вие се

покваряте. Помнете, че в света вие не сте пратени да ви обичат хората. Не. Не сте пратени да ви обичат. Бог, Който ви е пратил, Той ви обича! И Неговата Любов ви е достатъчна. Това е. Това трябва да съзнавате. Аз съзнавам, че има Един, Който ме обича! Бог, в Когото живея, Той е, Който ме обича. А всички хора живеят в Бога. Бог, Който ме обича, ако изпълнявам Неговата Воля, Той може според Своето разположение да покаже Любовта Си чрез когото и да е. Ако Той не покаже Любовта чрез когото и да е - чрез хората, аз зная, че Той не ме обича. Няма защо да казвам, че еди-кой си не ме обича. Най-последно, неговото съзнание няма да бъде ангажирано с мене. Или може някой да дойде и да каже: “Ама, не ме обичаш.” Как познавате вие, че някой не ви обича? То е мъчно. Никога не може да познаете туй. И в тази любов има една вътрешна лъжа. Когато една мома обикне един момък, тя винаги си представлява вътре, че не го обича. Казва: “А, този сополянко, поплювко.” А вътре говори друго. Отвънка говори така. А някой път тя казва, че го обича. А вътре казва нещо друго. А-а, тук има едно признание на любовта отвънка. Има едно признание отвътре.

Та ви казвам сега: Пазете се от тия, те са две положения. Вие сте ги имали, имате ги и сега. Не че вие го искате това. Вие го имате наследено от хиляди години. Идат тия неща. Не сме ние на нашия живот единствените фактори. Много пъти у нас се явяват много чувства и мисли, които идат от съвсем друг източник. Те ни са дадени като предметно учение.

Съзнанието, запример, трябва да е така будно, че като дойде тази мисъл, да я знаете, че тя не е ваша. Дойде нещо, каже: “А, не го обичам.” То, съзнанието, вътре трябва да бъде будно, да кажеш: “Тази мисъл не е моя.” Не я съзнаваш. Аз я съзнавам, тъй, като мина покрай едно животно, което е умряло, съзнавам, че е умряло. Но туй, лошото, което чувствам в моя нос, то не произтича от самия мен. То иде отвън, само реагира на моите усети. Следователно аз съзнавам, че има един предмет отвънка, който не реагира правилно на моето

обоняние. Или има нещо в моите чувства или мисли, което не реагира правилно в нас. Туй трябва да го знаете. Казвате: “Мирише нещо туй.” Откъде иде то?

Та казвам: В новия живот ще се пазите, пазете се от вътрешни заблуждения. Понеже тия вътрешни заблуждения, лошото е там, че те спъват правилния процес, правилното развитие, по което вървим. И те стават причина ние да остаряваме преждевременно и да спрем да се учим. Някои, като четат Библията, казват: “Няма какво да уча повече.” Библията има нещо, след като я четеш, ще се отвори едно място, тъй, в Библията има думи, които, ако ги произнесеш, те ще те свържат... ще те свържат с един свят, отдето иде знанието. Да кажем, ти искаш да обичаш някого, но всеки човек, когото вие искате да обичате, той е врата заради* вас, през която вие може да влезнете и да видите Божествения свят. И следователно всеки човек, когото вие може да обикнете, ако той за вас не стане врата, да влезнете през него, да видите света, любовта ви към него не е правилна, нито неговите отношения към вас са правилни. Ако той не ви пуца да влезете в духовния свят, любовта ви към него не е правилна. И когото вие обичате, трябва да бъде врата, през която да минете; и ако той ви обича, вие трябва да бъдете врата за него. Следователно един за други трябва да бъдете врата за доброто - той да влезне и да види доброто. То не може да се предаде (доброто), ако ти не го опиташ. И Христос казва тъй: “Ако Ме обичате”, “Аз съм врата”. Че, величието на Христа беше в това, че всички като през една врата ще влезнат, да видят този свят. Да направят една връзка. Той не говори за нещо, което е въображаемо. Казва: “Аз съм врата. И които ще влезнат, ще видят.” “Както Ме е Отец възлюбил, така и Аз ви възлюбих.”

Тия са новите неща. А тия неща, че ние не живеем добре, че туй нямаме, те са стари неща, обикновени работи. Слушали сме ги, слушали; искате да имате деца, къщи, пари - те са стари работи. Искате да бъдете млади.

Новото е да намерите трите врати на живота. Вратата на Любовта, вратата на Божията Мъдрост и вратата на Божията Истина. Те са трите врати, през които като влезете, ще ги намерите. Че хубаво, но тогава на всичките хора в света ще кажете, че вие сте пратени, за да извършите Волята Божия. Имате едно предназначение. И ако не се учите, как тогава през вас ще се прояви? Една струна, която я тургам на цигулката си, трябва да бъде доброкачествена, и тя ще се подчини на всичките условия. Ще я навия на ключките, там ще я опна аз, а тя ще мълчи и няма да ми каже колко аз да я опна. И тя си мълчи. Нагласявам я аз; като я наглася, тогава по нея мога да свира. Ако тя ще ми даде наставления... Тя ще мълчи. Аз съм, който познавам.

Вие може да бъдете като една струна, която Бог опъва в живота. Вие сте струни, турени там. Духът ще започне да нагласява, след туй ще прокара лъка Си отгоре. И тогава, с пръстите Си като прокара отгоре, вие ще издавате хубавите тонове. И ако хубаво предавате, ще ви кажат: “Добра е тази струна!”

Това са новите схващания. А старите: ама да бъдем добри, да бъдем свети, че да ни освети Господ. Те са неразбрани работи. Как ще ни освети Господ? Освещението иде от послушанието. А какво подразбира “послушание”? Ние слушаме само когото обичаме. Ти не можеш да слушаш, ако не обичаш. И следователно послушанието е обосновано на елементарната Божествена Любов. За да те слуша човек, за да те обича, той непременно трябва да направи Любовта като основа. И тогава в него ще има едно послушание! А щом има послушание, всички неща идат по правилен път.

Та казвам: Така трябва да се учите сега като ученици. Ученици да бъдете. Мен не ме интересуват погрешките на хората. Мен ме интересува същественото знание; мен ме интересува тяхното пение. Певецът ме интересува, пението. По-пей ми малко, и ще слушам. Приятна ми е цигулката, ако свири. Поетът ме интересува онова, което пише. Ораторът ме интересува, неговата реч ме интересува.

Онзи духовен човек ме интересува неговите чувства, онова, което излиза от него. Слънцето ме интересува за неговата светлина.

И ние трябва да вземем участие в Божията Любов. Не тъй, както я разбираме ние, ние искаме да разберем Божията Любов извънка хората. Божията Любов ще я разберем във водата, ще я разберем във въздуха, в светлината, в земята, в растенията, в рибите, в млекопитающите, ще я разберем в хората. И после ще кретахме нагоре. Ще я разберем в ангелите и в по-напредналите духове. Една лестница* има, безбройни проявления, в която ще учим проявленията на великата Божия Любов. То е една цяла наука и то е великият смисъл, за който всички вие сте призвани, да се учите сега. И когато е бил Христос на Земята... Сегашните евангелисти говорят все за онзи Христос, Който е бил преди 2000 години. Разправят за Него. Бе, казвам, говорете за сегашния Христос. Ама тях ги е страх да говорят за новия Христос; понеже Той е вече на 2000 години, много стар е, остарял е Христос. Тогава е бил на 30 години, а сега да говорите за Него, вече е близо на 2000 години. Тях ги е страх, казват: много стар е. Те за младия Христос говорят, когато е бил на 33 години. Но те не са човешки години. Христос е още млад. Едва Христос е на два дена. Хиляда години са като един ден. Христос едва сега е... Тогава Той беше едно пеленаче, а сега е на две години едно момченце. Две хиляди години, те са два Божествени дена. Че какво ще ми разправят евангелските проповедници? Така се говори по човешки. А по Божественому, щом стане на 33 години, то е грамаден живот. Тридесет и три години съвсем друг смисъл има. "На 33 години" - то съвсем друга наука е тя.

Та, първото нещо: Бъдете врата на онези, които обичате; а които ви обичат, да бъдат врата заради вас. И онези, които вие обичате, вие да бъдете врата за тях. Това е засега. Това ще учите. Онези, които ви обичат, ще бъдат врата за вас. И онези, които вие обичате, вие да бъдете врата за тях.

6.25 ч сутринта

Божият Дух носи всичките блага на живота. (*Три пъти.*)

*28-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 12.IV.1936 г., 5
ч сутринта София - Изгрев*

НАСТОЯЩЕ, МИНАЛО И БЪДЕЩЕ ИЗГРЕВ, ПЪЛЕН ДЕН И ЗАЛЕЗ ПРОЩЕНИЕТО! ПРЕВОД ТРЯБВА

5 ч сутринта.

(Небето облачно, времето хладничко, тъмно е и слаб дъждец вали.)

Нарядът.

Ще прочета 3-та глава от Второ послание към Солуняном.

“В начало бе Словото”

Всеки ден, който човек преживява, си има своето временно предназначение. Трябва да се съпоставят нещата добре, за да ги разбира човек. В разбирането и прилагането на Словото е силата, с която човек може да се подвизава. По някой път верующите се отегчават от многото преповторение. Ако не се преповтарят работите, както трябва, стават отегчителни. Нещо, което си разбрал веднъж, да ти го преповтарят, няма си място. За пример пита те някой: “Знаеш ли български?” Пита веднъж, два пъти, три, четири пъти и най-последно каже: “Е, знай, какво ще ме питаш? Роден съм българин, как да не знай български?” И туй е, тъй да кажем, по отношение на езика. Но по какво трябва да се отличава един българин? Или по какво трябва да се отличава един християнин, или един верующ в Новото Учение? Все трябва да има нещо. Един музикантин се отличава по туй да знае да свири. Един певец се отличава по това да знае да пее. Един художник, един скулптор - че знае да вае. Един шивач се отличава със своето изкуство. Все трябва да има нещо човек, с което специфично да го отличават. Е, дружество си, има много работи да се учат. Има работи, които вие още не сте сънували; а един ден ще почнете да ги сънувате.

Защото най-първо хората започват да сънуват работите, а после се реализират нещата. Под думата “сънуване” разбирам неща, които са далеч.

За пример как ще поставите вие миналото, бъдещето и настоящето? Може да поставите три изгрева. Три положения може да се съпоставят. Може да поставим бъдещето като един бъдещ изгрев; а миналото е един залез; а настоящето е пълен ден. И тогава, хората винаги ядат на обяд. И можем да изкараме едно криво заключение. Няма само един обяд. Хората ядат; гладният и на обяд яде, и вечер яде, и прави и закуска. Така че съпоставяме: бъдещето - изгрев, миналото - залез, настоящето е пълният ден.

Какво ще разберете сега? Виждаме тогава действителния живот - бъдещето не е дошло, миналото е минало, а настоящето е ден, обед е. Ние мислим, че бъдещето не е дошло - значи слънцето не е изгряло.

Сега, противоречието, което ще се яви. Настоящото е ден; тогава, ако бъдещето е изгрев, тогава казваме: бъдещето не е дошло, ние го чакаме да дойде. А пък миналото, което е минало, нищо не е. Как ще примирите бъдещето и миналото? Малко философия трябва. Оплетени са работите. Да ги примирите. Противоречия са това. Видими противоречия са те. То е съвсем друга опитност на съзнанието.

Когато говорим за изгрева, ние разбираме живота на ангелите; когато говорим за настоящето, ние разбираме живота на Бога - Бог как се проявява. А когато говорим за залеза, ние разбираме човешкия живот, за миналото. Миналото е все човешко. Човек живее все в миналото. И всички вие все се въодушевявате все с миналото. Казвате: “Едно време аз какво направих.” А за бъдеще, понеже човек нищо не е направил, то е животът на ангелите. Това е едно обяснение, сега. Бъдещето е на същества, които седят по-високо, разбрали са живота. Най-първо иде животът на ангелите, после - животът на Бога, а най-после идваме ние. Ние сме залез. Вече има съвсем друго разбиране. Не че слънцето си е заминало някъде. И всъщност, когато

у нас е залез, на друг е изгрев. Когато у нас е обяд, на друг е изгрев. И т.н.

Е, как ще примирите противоречията? Вие седите в света, едновременно до вас седи един и вие казвате: “Много добре вървим вече.” Тъй, вас ви е приятно, казвате: “Много добре вървим.” Усещате, че голям прогрес имате. А до вас седи друг, казва: “Никакъв прогрес няма, много на зло отиваме.” Двата сядат и слушат Словото. Е, как ще примирите противоречията? Някой седи, той схваща нещата по човешки. Другият се подигнал в живота. Този, който се примирил с всичко в живота, той схваща нещата по Божественому. Като човек, ти не можеш да се примириш с всичко в света. Ще кажат: “Примирете се.” Можеш да се примириш с всичко в света само в Божественото.

Че, как ще разбирате? Има неща, от които човек не може да се убеди. Има положения, в които човек не може да се убеди. Е, как ще го изясните? Представете си, че ти си вдигнеш лявата ръка и си удариш една плесница на дясната си ръка. Ще се докачиш ли? Ще ѝ простиш. Дигнеш дясната ръка, хайде на другата ръка една плесница. Е, кому ще се сърдиш? И ще се сърдиш ли на дясната ръка, да ѝ кажеш: “Не искам да те видя”? И като се разсърдиш на лявата и дясната ръка, какво ще правиш? Представете си сега, че ти се сърдиш на дясната ръка и на лявата и викат те на гости, тръгнеш на разходка и понеже си гневен, дадат ти да ядеш, а ти седиш, ръцете ти не помагат. Казват: “Яж де!” Как ще ядеш?

Тоест, трябва да се съпоставят нещата. Като се каже някой път: “Трябва да прощаваме”, трябва да имате една ясна представа. Ти не можеш да не простиш на дясната си ръка и на лявата. Каквото и да направят, ти заличаваш, казваш: “Няма нищо, те са моите ръце; те правят някои погрешки, но те не го правят от съзнание.”

Тъй трябва да мислите вие. Има някой човек, който ви е плеснал, но той е дясната ръка на Бога, или той е лявата ръка на Бога - как ще се сърдите вие? Ако ти се разсърдиш на този, който ви е плеснал, понеже Бог го обича, ти съвсем ще се отдалечиш. По същия закон, ако

ти се докачиш на двете си ръце, ти ще останеш гладен, нищо повече! Представете си, че вие се разсърдите на краката си. И мнозина има, които са разсърдени на краката си - не могат да ходят. Всичките парализирани хора са разсърдени на краката си. Който се разсърдил на очите си, ослепява; който се разсърди на ушите си, оглушава; на езика си - онемява. Питам сега, аз разглеждам въпроса: ако ти се разсърдиш на ръцете си, на краката, на очите си, ушите, на устата си, питам: какво си при-добил тогава? Каква философия е това? Аз ви давам едно ново гледище, не че сега го създавам, но има същества, напреднали същества и на Земята има, така мислят. Как тогава, обиди ме някой кръвно, не мога да му простя? Е, за мен, аз примирявам нещата, казвам: аз прощавам. - “Ама ти си много мекушав човек.” - Че какво няма да ѝ простя? Трябва ми ръката да пиша. И като ѝ простя на нея... Не пише ръката, като не я обичам. Щом ѝ кажа, че я обичам, ръката е готова вече на всичко. Казва тя: “Каквото кажеш, аз ще го направя. Каквото кажеш, ще го направя.” И ръката не се противопоставя на човек, който я обича. И в кал да я туриш, тя влиза; и в помията. Не е ли тъй? Какво ли не прави ръката за любов. Може ли да кажете, че не е тъй? И в боята влиза, и очерня се, и всичко. Казва: “Няма нищо.” Щом я обичаш, всичко прави. А щом не я обичаш, тя винаги е много бяла и красива, и на всякъде не влиза вече. Тогава?

Е, хубаво, ако Господ ви обича, вие като вашата ръка ще влизате навсякъде. Какво ще кажете тогава? Сега, моят извод. Вие не сте го мислили това. Че като ви обича Господ и вие Го обичате, ще влезнете навсякъде. Както вашата ръка. И ако нямате това съзнание, щом като усещате Божията Любов, трябва да бъдете готови на всичко. Да няма нищо, за което да кажеш: “Аз туй не мога да направя.”

Та казвам: Не че нямате желание, вие имате желание, но вие някой път съпоставяте вашето разбиране; тъй както едно време един турски съдия, от тези турските мирови съдии... В турския език Силистра и Силиврия еднакво се пишат. Този отива един да му

извади паспорт, да му позволи да отиде до Силистра, той пише, пише, Силистра не може да напише, понеже и двете еднакво се пишат, казва: “Че ти трябва да идеш в Силиврия.” - “Че как?” - “Е, там трябва да идеш.” И вие по някой път, като не можете да напишете нещата както трябва, казвате: “Вие трябва да идете за Силиврия.”

Сега, туй изяснение трябва да го турите малко по-далеч. За пример вие казвате, че някои неща не се отнасят до вас. Не. Всичко се отнася до вас. Един ден има отношение до вас. Но някои нямат разбиране, казва: “Защо така този ден е такъв? И като днешния ден никога да не ми се случва.” А друг казва: “Такъв ден всякога да ми се случи.” Е, кой е на правата страна? Защо единият иска този ден да му се случи, а другият не иска? Кой е на правата страна? И двамата са прави. Те изтичат от едно лично гледище. То значи: такива състояния като днешните да не ми се случат или да се случат. Това той разбира. Трябва да се преведе: което ми се случва, а не денят да не ми се случи. А такива състояния, такова мое голямо неразбиране като днешното, втори път да не ми идва. То е тъмно за мен. Ти си като в мъгла. Така трябва да преведете. Ако кажеш, че “днешния ден не го искам, да не идва”, ти изхождаш от едно неразбрано гледище на нещата. Всеки ден носи своето благословение. Хората са все същи. Но има едно вътрешно разбиране.

Сега, другото. Неразбраното, ето как го обяснявам. Вас може един човек да ви е много неприятен по една много малка причина, която просто седи у вас, а не у него. Причината, дето той ви е неприятен, седи у вас. Вие сте ходили на работа и по невнимание - да допуснем, че сте работник - и ръката ви до лакътя е ударена, а лакътят е много деликатно място, и се образува рана, че тази ръка не искате никой да ви я бута, да не я пипне. Един ден този човек идва и като ви обича, хване ви ръката и вие подскочите от болка. Ти го погледнеш малко кръвнишки, казваш: “Не разбираш ли, че ме боли?” Питам: Кой е крив? Който иска да си покаже любовта към вас, или вие, който е повредил вашата ръка? Вие, които сте си повредили ръката. И трябва

да бъдете внимателни. Някой път казвате: “Аз такава любов не искам.” Докогато ръката ви е смазана, то такава любов е несъвместима с вашето разбиране. Но ако вашата ръка оздравее, какво трябва да бъде вашето поведение? Да допуснем, че някой човек донесе добра храна, но вашият стомах се намира в разстройство; ядете вие, но коя е причината за вашето разстройство? Който ви донесе храната ли? Вие ще кажете: “Той не е ли разумен?” Кой не е разумен? Онзи, който донесе храната, или вие, които не сте знаели да пазите стомаха си?

Та, първата причина за онова разстройство, което някой път претърпявате, все седи във вас. Някой път казвате: “Господ така ме е създал.” Да, Господ създаде деня, но Господ не създаде нещастните дни. Изгрева Бог създаде, ангелите създадоха, а залеза хората създадоха. А обедата Бог създаде. Тъй че ангелите създадоха сутринта, изгрева, Бог - пълния ден, а ние създадохме залеза на Слънцето. Ако ние не направихме залеза, той няма да дойде. А ние сме, които подписахме на Слънцето за Силивия да иде. Слънцето пита: “Да заляза ли?” Ние казваме: “Да залезе Слънцето.” Понеже ние не го обичаме, казваме: “Хайде, да си върви!” А ако не го напишем така, то няма да залезе.

Е, хубаво. То е буквалното схващане. Вие имате едно прекрасно състояние... Да обясня сега какво е залезът. Вие имате едно прекрасно вътрешно, духовно състояние. Но някой път на това прекрасно вътрешно състояние, вие му подпишете да си върви. Като му подпишете паспорта и то си замине, цялата ваша Земя се обърне. Изчезне Слънцето и вие се намирате в едно противоречие в живота. И след туй, за да се оправдаете, казвате: “Господ така нареди нещата.” Не, не ги нареди така нещата. Господ нареди пълния ден. Пълният ден е от Бога, щастието е от Бога, нещастieto е от нас, а идването на щастието е от ангелите. Един ангел ти донася щастие, а Бог поддържа това щастие. А ти, ако не внимаващ, можеш да го изгубиш. И сега, всичката наука седи в туй: Онова, което Бог ви е дал, да го пазите!

Едно малко обяснение. Трябва да пазиш очите си. Как? Някой път онези, които работят при силен огън, или някой път не внимавате, приближавате очите си. Много внимателни трябва да бъдете към очите си, да не ги повредите; или може да ги изгорите; или от голямо усърдие може да повредите ръката; или, да покажете на хората, че сте голям пешеходец, може да си повредите краката. Или, има места, дето може да повредите крака си. Някой път, за да покажете, че имате голяма любов към хората, може да си повредите и сърцето. От голяма любов може да повредите сърцето си.

Аз не препоръчвам пресилване в нищо. Не се пресилвайте в нищо! Пазете очите си, ръцете си, краката, ушите, всичко, което имате, пазете го! Нали казват: “Да го пазиш като очите си.” Понеже очите се пазят.

Та, пазете сега онова, което имате. Вие искате други да го пазят. И взимате Господ да го пази. Господ го пази. Само ти да не се повредиш сам. Господ всички пази. И всякога най ни пази Господ, когато Го слушаме и изпълняваме Волята Му. Той бди над нас. И казва Писанието, че ни е написал на дланта Си. И тогава казвам: Не слизай от Божията длан!

И апостол Павел, понеже сте чели това, загатва така, че някои верующи, като станат верующи, не искат да работят вече. Да допуснем, че някой, преди да е бил християнин, е работил усилено, като занаятчия, земеделец; но като стане верующ, казва, че не трябва да се пресилва. И казва: “Толкова време аз работих, и сега, понеже работя за Господа, няма да работя като земеделец.” Не. Ти дълго време ще работиш, да ликвидираш със земледелието. Понеже, като земеделец, ти си нашарил задниците на своя добитък, бил си ги много. Използувал си ги, да кажем 20 години си работил земледелие като неверующ и всичият добитък се оплаква от тебе. Сега 20 години ще работиш пак земледелие, да покажеш християнството на добитъка си. Ще ги гледаш, ще ги милваш; няма да ореш по 8-9 часа, а само 3-4 часа ще ги впрягаш и ще ги нахраниш, да познаят, че в тебе има една

промяна в твоя живот. Е, питам сега... И след туй, след 20 години, ти имаш право да напуснеш земледелието.

Е, да допуснем сега, че ти си ученик в едно училище, че искаш вече да свършиш гимназия. Да допуснем, 7 години ти е взело да свършиш гимназия, а ти си се скарал с всичките. Като се обърнеш в Новото Учение, пак ще се обърнеш, ще се върнеш назад между всички ученици; пак в гимназията още веднъж, ще свършиш гимназията по всичките правила. Да не кажеш нито една обидна дума, нито една лоша дума. Тъй разбирам, да свършиш гимназия. Така ще свършиш и по всичко “6” ще имаш.

И да допуснем, че си бил учител някъде. Някой сега е станал учител. Че в Новото Учение, вие трябва пак да се повърнете назад; пак ще станете учител. “Аз - казва - не искам да учителствувам.” Аз ви подписвам за Силиврия, комуто и да е. Че си завършил, и всичките ученици да са доволни от тебе. Ще напуснеш учителствуването. Ще кажат там: “Целият си живот трябва да бъдеш учител.” То е един занаят. И всичко това са занаяти; и всичките занаяти трябва. Понеже учителството е един най-лек занаят. Един учител е като един капелмайстор. И всеки учител, капелмайстор, си носи една малка тояжка; пък някои учители се ухитрили и носят една малка тояжка в джеба си или в палтото си - молив; и погледнеш, като съгреси някой ученик, той извади тояжката си, извади и тефтера, почне да чете нещо. И погледнеш, след един, два, три, четири дена ученикът е изключен. Ако е в гимназията, изключен е за поведение.

Но помнете, че и вие сте ученици. Тогава има над вас друг учител. И един ден вие уволните едного и вашият учител, и той изважда своята тояжка, и той ви уволнява. Каквото правиш, ще ви го направят. Законът е тъй.

Сега, вас ви се вижда малко странно това, нали така? Една ясна идея да ви представя. Не правете тъй. Правете туй, което е добро, понеже при вас ще се повърне. Представете си, че вие имате един комин, през който искате да излезнете нагоре. Но не може да

излезнете из комина. Имате една ябълка, топка, хвърляте я и не може да излезе из комина. Тази ябълка иде донякъде и се повърне пак надолу. И вие трябва да внимавате, да не ви пукне главата.

Туй, което хвърляте нагоре, то ще се повърне при вас. Понеже такъв е законът. Всички тия неща, които се хвърлят нагоре, се връщат към изходната точка, отдето са тръгнали. Вие не може да разберете, че вашите мисли, желания, по закона на теготението ще се върнат при вас. И по този начин вие, с всяка една мисъл, желание, като се повърне при вас; вие като го хвърлите нагоре, то ще се повърне при вас. Туй е всичката философия на живота. Затуй трябва да бъдете много внимателни - топката на вашата глава ще се удари. Ако вие се разсърдите на Слънцето, че искате да го задявате с камъни, този камък ще се повърне при вас. Няма мисъл, добра или зла, която да не се повърне при вас. Плодовете на едно дърво падат при корените. Законът е такъв! Никога един плод не пада по-далеч от корена на дървото. Туй е важно. Ако искате да се самовъзпитате, вие мислите, че каквото правите, е право. Ако всичко, което правите, е право, отде тогава произтичат вашите нещастия? Често вие казвате: “Аз съм порядъчен, порядъчно живея, а съм нещастен.” Че как тогава? - “Ама хората.” - Не. Аз ще ви докажа, че има хора, които, без да има някой да живее около тях, пак са нещастни. Казва: “Жена ми ме измъчва.” Съгласен съм. Тъй. Някой се оплаква от жена си, която е при него; а друг тъжи за жена си, която я няма при него. Питам: Ако философията е права, защо човек да е недоволен - никой няма при него и той пак страда. Жена му не го мъчи. Ако тази жена, която не го обича, ако тя се махне, той мисли, че ще бъде щастлив. И това не е. Но ако обичаш една жена и тя си замине... Сега, разсъждавайте право. Тогава - другото положение. Ако жената, която ти си обичал, ако тя си замине, какъв е вътрешният повод? Защо тя трябва да остане?

Или, преведете примера. Ако ти имаш едно състояние и си го изгубил, кои са поводите? Кой е станал причина туй състояние да си замине от тебе? Причина си ти! Нищо повече! Ако така не разбирате,

вие не може да разберете ония важните въпроси, които стоят пред вас. Дотогава, докато вие мислите, че Господ така е създал света, не другояче... Трябва да разберете: всичко, което Бог е създал, е разумно! И в Бога няма нищо неразумно. Всичко, което Бог прави, е добро! И следователно, щом кажем, че всичко е от Бога, защо ще роптаете? Ако е от Бога страданието, добре дошло, ще ми е приятно. Боледувам - добре дошло, от Бога е. Безпаричие - от Бога е. Каквото и да дойде в света, не разбирам само едностранчиво живота. Ако така разбираме, е право. Тогава и болест, и здраве, и богатство, и сиромашия; и ученост, и невежество, щом е от Бога, ако ние така вярваме, нещата ще се сменят. Понеже Бог е добър и благ, Той винаги помага. Ако така вярваме, Той ще смени нашето състояние. Но всъщност въпросът не е така. То е така: и като помислим, че и страданията са от Бога, Бог ни премахва страданията, да знаем, че не Той е причина на страданията. Ние, като вярваме в Него, ние преставаме да боледуваме. А като се обезверим в Него, тогава идат нашите силни изпитания.

Всякога има едно обезверяване у човека, което човек не го вижда. Човек е едно същество крайно колебливо. Някой път ние се обезверяваме. И тъй може да се обезвериш за една секунда. Но туй ще се отрази върху положението ти. Много мъчно е човек да задържи едно състояние на вяра, никога да не се поколебае неговото сърце. Някой път ти мине мисълта, че "Господ си играе с мене". То е обезверяване. Или мине ти мисълта: "Забравил ме е Господ." И то е обезверяване. Или някой път мине мисълта, че "Той не гледа с добро око, аз толкова Му се моля, по 3-4 пъти на ден, а онзи никак не се моли, и къща има, и деца, а мен ми побеля главата". Ще мине една малка мисъл такава. Даже, и някой път и на един светия минава такава мисъл. И някой път защо светиите се пазят? То са най-големите изпитания на светиите в света. Че те трябва да дойдат до положение да не желаят любовта на никого. Те я желаят, но постоянно трябва да се отказват. За пример ще ги пазят... А той, и като го одумват, и като лошо мислят, и като не го обичат, той ще мине като

че го обичат. То е най-трудно състояние: да не те обичат и ти да мислиш, като че те обичат. Не те обичат, хукат те, плюят те и ти да мислиш, че хубаво говорят и да се усмихнеш. То е най-трудното положение на светиите! Някой казва, иска светия да стане. Този е най-тежък изпит на светиите. И всички светии там пропадат. Малко светии има такива, големи светии. Другите, дотам като дойдат, все са светии, а като дойдат до този изпит, на 100 светии един издържа изпита! А другите се повръщат назад. И на светията му е жалко. На един светия се позволява 99 повторения. Господ е много снисходителен към тях, понеже е трудно туй изпитание. Че ако той пропадне, 99 пъти може да пропадне, но на стотния път като дойде, той трябва да преодолее, да издържи. На стотния път като дойде и първокласен светия става!

Та, вие, ако сте направили първия опит и не сте го издържали, имате още 98; ако сте държали два пъти, имате още 97; ако сте [държали] три пъти, и т.н. До 99 пъти имате шанс да правите, да издържате. Та, не се обезсърчавайте.

Но да се повърнем към съществената мисъл. Аз ви говоря преди: на всинца ви трябва мекота. Единственото условие, при което може да постигнете всичко, това е мекотата. То е мярката. Мекотата, това е материалът, от който ще направиш нещо - то е плът, то е почва, то е основа. Това са възможности, това са средства. Всичкото е тя. Мекотата е място, откъдето вие ще вземете, възприемете материал за работа. Без мекота, всичко ще бъде само тъй, въображаемо. А в мекотата ще имате материал да работите. А щом работиш, ти можеш да прогресираш. А без мекота нищо не се постига. Какъв земеделец е този, който няма нива? Какъв земеделец е този, който няма рало и впрегателен добитък? Какъв учен човек ще бъде този, на когото очите са развалени и книги няма и пособия няма?

Значи, възможностите, които ни са дадени сега в света, това е мекотата! Мекотата е нещо повече, но аз само сравнявам. Живейте в мекотата и я използвайте. Тъй, както сега сте живи в мекотата, но

малко сте придобили. За пример сегашните хора горят, но горението не е пълно. Запример, ако вземеш един килограм газ, ако знаеш как да я употребиш, ти с едно кило може да прекараш 6 месеци. Ако можеш да развиеш енергията на туй горение. А сега с едно кило газ, не зная, колко време прекарвате вие? Най-голямата лампа ако се вземе, отива доста газ. А туй в съвременния живот го наричат: икономия трябва да се прави. Хиляди години Земята е седяла без хора. Защо? За да се набере потенциална енергия или вещество, което се намира в Земята.

И сегашните хора, за да си развият своята мисъл, кинетична мисъл, те имат все какво да работят - докато се намери условия, с какво да работят. Ако нямаше дървета, с какво щяха да работят дърводелците? Ако ги нямаше глинениите сло-еве на Земята, с какво ще се занимават нашите геолози? И ако ги нямаше тия небесни тела, с какво ще се занимават астролозите? И ако ги нямаше елементите, с които светът е образуван, с какво ще се занимават химиците? И мога да ви изброя такива ред положения. Значи толкова хиляди години минаха, за да се създаде светът, и трябва да се съобразяваме с Волята Божия във всичките положения. Това е Новото Учение - във всички положения. Не както сега хората разбират. Отчасти, дето го разбират, съгласни сме с тях, а дето не разбират право, всичко туй трябва да се коригира. И всеки един от вас постоянно трябва да коригира в себе си. И да не кажеш: "Дотегна ми да коригирам." И хиляди пъти ще коригираш! Лошо ли е да коригираш? Сто тетрадки имаш. Ако учителят коригира тетрадките, някой път учениците не са доволни; а някой път учителят като им коригира тетрадките, учениците намразват учителя си. Казват: "Той е много педант, за най-малката погрешка, и зачерква." Гневят се учениците.

Не се гневете, тетрадките ви може да са нашарени с погрешки - радвайте се, че има някой да ви показва погрешките. По някой път гледам, някой, като му покажеш една погрешка, той се разсърди. И мисли, че много хубаво прави. По някой път гледам, някой

новоначинающ по английски, учи английски, като ми говори, говори, брътви нещо, казвам му: “Кажи как се пише на английски думата?” Той ми я срича. Рекох: Така не се произнася. Гледам, един говори на френски, минавам, като всички, аз не зная много на френски, но каквото зная на френски, го зная много добре. Никога не казвам, че зная френски, но каквото зная на френски, го зная тъй, отлично. То е един френски език, но език е на ангелите; има един английски език на ангелите; има и един български език на ангелите. А земните езици не съм ги научил още. Модерни езици. На френски сега се уча.

Но да се повърнем. Тези неща ги навеждам като едно изяснение на онази велика Истина. Светът е едно училище. И засега няма по-хубаво състояние от да бъдеш ученик. То е най-хубавото нещо. Няма по-хубаво нещо от ученичество. И не желайте това. И мнозина от вас стават нещастни, понеже не искате да се учите. Казвате: “Дотегна ми да уча.” Какво искаш да станеш? Той иска да стане господар. А ти, да станеш господар, значи да си намериш беля на главата. И всичките падения на хората произтичат от желанието, че искат да станат господари. Щом станеш господар, ти трябва да си един първокласен светия, да си минал през всичките изпити. И тогава, да станеш господар. А сега, със своето знание, да станеш господар, ти ще си създадеш туй, което индусите наричат лошата карма в живота. Лошата карма ще създадеш. Аз съм слушал, мнозина казват: “Как го търпи туй същество Господ? Как не го е махнал? Ако аз съм, ще го махна.” Тегли резолюция, иска да го махне. Този човек е дясната страна на Бога, а той иска да го махне от света. Вие не знаете кого Господ обича и кого не обича. Вие това не сте учили още. Най-обичните хора от хората са най-необичните от Господа! А най-необичните хора от хората са най-обичните на Бога! По някой път аз така виждам. Тези, които са най-обич-ни от хората, Господ никак не ги обича. А тези, които не са обичани от хората... Не че е грешен - да ви кажа тази дума, аз ще ви оставя едно впечатление лошо. Аз ще туря по-мека дума. Аз даже окото си не помръдвам, да го видя; не

искам и един поглед да хвърля на него. Че ти не искаш поглед да хвърлиш, а Господ и двете Си очи, постоянно погледът Му е върху него. Ти не искаш да го видиш, а Господ постоянно го гледа. Та, ако сте от онези, за които никой от вас не иска да ви погледне, Той, Господ с двете Си очи ви гледа. Туй е великата Истина в света, ако искате да знаете! Защо е така? Защото е така. Ето на какво основание отгоре. Този човек, когото хората обичат, той постоянно е съсредоточен, за тях мисли, за Господа не мисли, да гледа за него. На него не е будно съзнанието. И Господ казва: “Няма защо да го гледам.” А онзи, понеже никой не го гледа, за да не се отчае, Господ го утешава. Той гледа към него. Тъй щото, като дойдат ония изпитания в живота - има Един да ви гледа! Не казвай: няма кой да ви гледа! Бащата казва, че синът не го гледа. Възможно е.

Та, сега ви наведох на мисълта... Туй е като ученици, каква трябва да бъде вашата нова мисъл. Като говоря за мекотата, разбирам ония условия, които Бог е турил за вашите възможности да се подвизавате. Използвайте ги. И не се суетете с това, с което хората се суетят. Всичко в света е създадено за вас като ученици. Всичко в света е създадено за вас, като пособие. Казвам: Има неща, които вие даже и не подозирате и не може да се ползвате. И още хиляди годи-ни може да се живее на Земята, за да се разбере Земята. Аз съм слушал, някой казва: “Втори път не искам да се прераждам, да дойда на Земята.” Вие ще се върнете на Земята, тъй както някой обран поп.

Ето как е излязла тази поговорка за обрания поп. Той като служил, спечелил пари. Понеже кръщавал, проповядвал хубаво, и спечелил хубаво. И казва: “Дотегна ми да погребвам хора, да ги кръщавам и да ги венчавам.” И хвърлил килимявката си и казва: “Свободно да си поживея и аз! Попски не искам да живея.” Обрали го разбойници и не знаел какво да направи. Турил си килимявката и джубето*, пак се върнал, казва: “Пак ще се женят хората.”

Хубаво щяло да бъде да не ви обират, но ако ви обират, пак се върнете, повторете нещата. Обрания поп, аз другояче го тълкувам.

Ако не сполучите, върнете се наново, поправете вашата погрешка. И втори път гледайте да не ви обират, да не бъдете обран поп. Или, поп какво значи? Поп значи баща. Да не бъдете един обран баща.

Сега да ви превода какво значи обран поп. Ти си баща. Умре син ти, умре дъщеря ти - ти си обран поп. Ако хубавите мисли и хубавите чувства изчезнат, ти си обран поп. Обран баща. Аз по-дълбоко тургам тия работи. Мен обраният поп не ме интересува. Но ти изгубиш хубавите мисли, чувства и хубавите постъпки. Туй е заключението. То са бисерите на човешкия живот. Едно знание, тази Божествена мисъл, носи я като огърлица; едно хубаво желание носи го като огърлица; едно хубава постъпка, радвай се на постъпките. Понеже добрите мисли и чувства и постъпки, те са дар от Бога!

Пазете онова, което Бог ви е дал, което сте намерили. Радвай се, понеже то е от Бога! И което сте чувствували, радвайте се, понеже и то е от Бога! За всичко се радвайте, то е Правият Път, в който ученикът трябва да върви.

Божият Дух носи всичките блага на живота! (*Три пъти.*)

6.10 ч сутринта

(На поляната - упражненията.)

29-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 19.IV.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ПРАВАТА МИСЪЛ, ЧУВСТВО И ГОВОР

5 ч сутринта.

(Небето облачно, времето свежо, бодро!)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Първа глава от Второ послание към Тимотей

“В начало бе Словото”

5.20 ч сутринта

Хората въобще във всички времена си приличат. Каквито са били едно време, такива са и днес. Има една прилика. Приликата седи в това, че едно време са се радвали и сега пак радост имат; и скръб имат. И всичкото усилие на добрия жи-вот седи в това да имат повече радост, а по-малко скръб. Това е основното. Човек не иска да има скръб, а да има радости. И всичките хора боравят със задачи, които не са разрешили. За пример всеки иска да живее. Но животът сам по себе си е един резултат. То не е нещо, което човек създава. Един резултат направен. И ако го разбираш, можеш да се радваш; а ако не го разбираш, може да си създадеш неприятности. За пример човек има желанието да носи обуца. Защо? Има известни неща вънка от онова, което ние схващаме. Има някакви условия, които заставят човека да носи обуца. Насила е заставен човек да носи обуца. И ако разгледаме животните, и те си имат обуца. Овцата си има едни обуца, конят има по-други обуца. Котката си има обуца, мечката. Птиците - особен фасон пилешки.

Сега, тия неща ги навеждам, понеже са свързани. Между онова, което животните са постигнали, и онова, което човек има да постига, има една вътрешна връзка. Ти носиш обуца. Има известна нужда отвънка. И някой път искаш да имаш хубави обуца, но не ги направиш по формата, както кракът изисква, но ги направиш според желанието на хората. Да се харесаш някому. И след туй почне да те боли кракът. И щом те види някой, тебе ти стане приятно. Аз съм виждал даже и стари хора, и млади, казват: “Я виж обувката ми, харесваш ли ги?” Е, хубаво, какво има да му харесвам обувката? Те не са негови - най-първо ги е направил един майстор, одрал кожата на едно животно. Един майстор на кожа изработил обувката, друг майстор си дал крака, ти казваш: “Харесваш ли ми обувката?” И ако му кажеш, че не ги харесваш, веднага ще създадеш една неприятност. Ще каже: как тъй да не са хубави неговите обуца.

И често носим някои неща, тъй, както обуца ги носим. Не е нещо съществено. Защото и бос като ходиш, ти си пак с обуца. Само че тия обуца, които са направили най-добрите обувчари, тебе не ти харесват. А мода е сега, тази, първата мода ти не искаш да носиш, ти искаш втора мода. Ти обличаш първата мода във втора и обличаш вторите обуца. И казваш: “Харесваш ли обувката ми?”

Това са изяснения. И трябва да разбирате, защото сте в едно училище. И често страдате и не може да си обясните защо страдате и защо се радвате. Човек може да се радва за много малки работи; и може да страда за много малки работи. Вземете в политиката един дипломат, ако пише едно писмо на френски, че не знае едно ударение как да го тури, наляво или надясно, или една запетая, някой предлог малък - цял въпрос ще стане. Граматическа работа е това. Има и идеи така. Известна идея трябва да бъде безпогрешна. И в това отношение животът... Въобще, колкото човек отива нагоре, не обичат никакви погрешки. Простите хора могат да турят запетаята не на място, не поглеждат на това. Но образованите хора обръщат внимание.

Сега, в добрия живот погрешките са много малки, но онези хора, при които отиваш, са много възискателни. Че ако ти при един дипломат не знаеш да говориш френски, той няма да говори с тебе. Ако разбираш така хубаво езика, има какво да говориш, той ще замени няколко думи.

По някой път вие искате да намерите Христа и да говорите с Него. Като не Му знаете езика, какво ще Му кажете? Представете си, че вие отивате в Небето и почнете да Му разправяте за всичките патила, които имате на Земята. Какво ще Му разправяте на Христа, че си бил ученик, че са те скъсали 4-5 пъти, или че си бил чиновник, или във военното министерство, или в министерството на просветата, или в някое друго министерство, и са те уволнявали? Или учител си бил в отделенията или в прогимназията, или в гимназията, в университета професор си; мислиш ли, че тия работи в Невидимия свят са интересни за тях?

Българите са посрещнали сега Дан Колов в Пловдив - повече от 10 000 души, този герой. Е, в какво седи геройството? Все трябва да има нещо да занимава човешкия ум. Има нещо за човека: докато се научи кое е съществено, дълго време ще мине. И трябва да има едно вътрешно разположение да се учите, да разбирате потънкостите.

Вземете сега, всички обичате музиката, нали? И хубаво е. По някой път не си доволен, че някой не ви свирил добре. Че, музиката е един резултат. Най-първо, колко време, колко хиляди години са минали, докато на хората им дойде на ума да създадат един инструмент. Тънка работа е. Вие мислите, докато им дойде на ума да построят известен инструмент, да вложат струни и от тази повърхност да излезе звук навън... Има разни инструменти: цигулка, арфа, китара и тия, новите инструменти; и после, струни има направени там. Как им е дошло на ума, че някоя ципа от червата трябва да отсекаш и да ги опънеш; пък и лъкът, трябва косми пак опънати. Как им е дошло на ума? После направили азбука на нотите. Турили едно петолиние. И ти всичко туй трябва да превърнеш в

музика. Да знаеш как да четеш. Направиш една погрешка, някоя нота не е вярна, онзи казва: “Има нещо, което липсва.” Онзи, който свири, той е много възискателен. Казваш: “Няма нищо от това.” Е, има нещо. Музикантин не трябва да прави погрешки! Че прави погрешки, извинявам. Едно малко леке, хвърлено върху една бяла дреха - колкото да е малко, който го вижда, не е приятно.

И казвам: Колцина музиканти могат да свирят така отлично, съвършено? Много малко са. И по някой път ме учудва паметта на някои такива музиканти. Да кажем, запомнил той с хиляди ноти в ума си, после - отношенията им на тези ноти. Къде се намира всичко това? И всичко това го свири отлично! В живота по същия начин е създадено. Писали са някои преди нас, живели са и са написали нещо и ние трябва да свирим. Сега, Бетовен е писал нещо по музиката, Моцарт е писал. И постоянно казват: “Какво искаш да ти изсвира, Бетовен, Моцарт, Лист, кой от авторите?” И ако те не бяха писали, който седне, той трябва да напише. И сега казва: “Кой автор искаш? Весело или тъжно?” Казва: “От еди-кого си ще свириш.”

Тези неща ви навеждам за обяснение и от тях трябва да извадите една поука. Българинът, който е практичен, казва: “Цигулар къща не храни.” Той е материалист, казва: “Ако остане светът да се поддържа с цигуларство, отиде и се не види.” Цигулката нито оре, нито къща храни, но сватба без цигулка не става. Това са средства, улеснение. Един човек, който знае да пее, свири, минава животът по-лесно. Онзи, който знае, знанието е един резултат, трябва да знаеш. Знание трябва да има човек. Той трябва да знае да свири, но добре да свири. Сега, един цигулар посветява 20 години най-малко, за да може да даде концерт.

И вие искате да имате един добър живот. И този живот по същия начин трябва да се придобива. Постепенно се придобива той. Той съществува, има го в света. Но туй съчетание, да се научиш как да употребиш добрия живот, да го из-ползуваш, там е науката. И сега казват: човек трябва да се роди добър. Той трябва да се роди гениален.

Но все-таки, и идеалният цигулар, и той трябва да се занимава. Ако не се занимава по няколко часа на ден, гениалността нищо няма да му помогне. Човек, и да е роден добър, по наследство да има това, все-таки той трябва да работи над себе си. Не само да работи, но да знае какво да работи. Като повтаряш нещата, хубаво е повторението, донася нещо, но повторението на известни работи е губене на време. А губенето на време е свързано с много постижения. Защо някои повтарят много? Забравят. Един ученик ще си научи урока, ще го прочете веднъж, два пъти, 3, 4, 10 пъти, а някой го прочете веднъж и го запомни. Кое е по-хубаво: да прочетеш 10 пъти урока или само веднъж да го прочетеш? Веднъж е много красиво, втори път друго ще прочетеш. И след като си прочел веднъж урока, ще зависи от твоята способност. Учиш, ще те извади учителят. Ако не знаеш как да го разправиш, урока, ще ти тури може би 2, 3, 4 и като се върнеш вкъщи, си неразположен, защото не си знаел как да разкажеш урока. Не е въпрос, че не си могъл да разправиш по естествена история за магарето, или по Закон Божий. Че било упорито магарето, ритало. Пак ти тури учителят единица. Защо? Че не си разбирал нищо за него. Върнеш се вкъщи, ученикът е неразположен, че единица има за магарето. След туй стане въпрос, майката каже: “Представете си, единица има заради магарето!”

Аз сега навеждам тия работи, вас такива работи постоянно ви смущават. Магарето все ще ви смущава, понеже не знаете как да го разправяте. Разправете добрата страна на магарето. Магарето има една много добра страна. Аз съм слу-шал, сега както разправят за магарето, те разправят това, което не е съществено, само модата на магарето. Един ми разправя на една съвременна дама каква е нейната шапка. Един ден ме питат: “Какво си направил?” Рекох: Една дама е дошла горе, в малката къща (верандата над къщата). Повикаха я, тук е дошла, пък много е взискателна. Искат да ѝ купя една нова шапка. И аз ѝ купих една шапка от тенеке. И казвам, понеже е седяла сираче, осинових я отнякъде. Важна дама, много е страдала, в колиба е

живяла, прозорци е нямала, пък аз ѝ направих прозорци отвсякъде. Да може да се обърнеш навсякъде и всичко да гледаш. Сега, туй, ще кажете, е един много неестествен разговор. Какъв е този разговор? Къщата, но вече не казвам, че е къща, но една дама, доста приятна, като ме види, се ухили, весела е. Добре ме посреща, понеже шапката ѝ е от тенеке. Много прозорци има, стъкла натургали.

Казвам: Има една добра страна, която трябва да разбирате в живота. Хубавото в живота седи в това: трябва да видим онова усилие, което са положили хиляди и милиони разумни същества, които са работили преди нас. И ние се ползуваме от техните резултати. И трябва да благодарите за това. За пример колко хиляди години е взело, докато се напише тази книга? (Библията.) Казвате: “А, Библията.” Събрано едно богатство, колко хиляди години, повече от 3000 години, писали са един автор, втори, трети. Събрано е туй знание. Не само това, но всичкото знание, което ние го учим сега, колко хиляди хора са положили своя живот, написан материал, и наготово ние трябва да се ползуваме. Онези хора, които са създали модата, дрехите, обувката, които са направени, разните книги, които са написани, после, разни инструменти, които са създадени. Ние мислим, че тази работа е лесна. И за много малки работи се безпокоим. Аз съм наблюдавал хора, за много малки работи в яденето - и се тревожи. Вземете някой човек, има такъв вкус, особен. Като погледне, че лукът не бил изпържен така, цял въпрос прави мъжът на жената; или че лукът не е нарязан на ситно. Мода е там. Преди 30-40 години мода беше лукът трябва да се опържи много хубаво в тигана. Горко на онази домакиня, ако лукът не е опържен добре, както трябва! И после, че яденето трябва да бъде отгоре червено, да има доста червен пипер и масло, че той като го погледне, да му иде на сърцето. Ако не е препържен лукът, и малко масло има, цял въпрос прави.

Туй е в обикновения физически живот. И ако дойдем в духовния живот, пак същите погрешки правим. Ще дойде някой и казва: един-кой брат не е живял добре. Че какво не живее добре? Че не си знае

думите. Че нецензурно говори. Какво значи нецензурно? Аз още не съм чул някои нецензурни думи. Е, цензура има. Когато печаташ нещо, печатът е ограничен, ще мине през цензура.

Е, не е ли по-хубаво човек сам да бъде цензура на своите думи, отколкото друг да го цензурира отвънка? И прави са - ценз. Говорът е една музика в духовния свят. Ако ти не знаеш как да говориш... Че, говорът е най-хубавата музика. Няма по-хубаво нещо от говора! Всичките други изкуства бледнеят при говора. Силата на човека седи в това да знае как да говори. Ти, като можеш да говориш, всичко можеш да постигнеш. Ако не знаеш да говориш, нищо не можеш да постигнеш. И говоренето на човека зависи от думите.

Сега, говорът е за човека на Земята; а ако влезнете в Невидимия свят, в духовния свят, за тях най-същественото е мисълта! Ако не знаеш как да мислиш... Ако пък се покачиш, туй, което те наричат херувими и серафими, по какво се отличава едно такова същество? Кое е същественото качество за тях? Ще кажете, че те били пламък. То е външната страна. Тия същества знаят как да чувствуват. Че херувими и серафими са същества на чувствения свят. Туй, което те чувствуват, то е винаги вярно. Те носят чувствата на Любовта. И ако един човек знае във възприятие да носи чувствата на Любовта, той ще бъде един херувим. Ако знае добре да мисли, той ще бъде един ангел. А ако знае как да говори, той ще бъде човек. А пък ако не знае как да говори, ще бъде едно животно. Ако чувствуваш добре, херувим и серафим ще бъдеш. Ако мислиш добре, ангел ще бъдеш. Ако говориш добре, човек ще бъдеш. Ако не говориш добре, единица ще има; ако не чувствуваш добре, единица ще има; и ако не мислиш добре, единица ще има!

Сега, тия неща ще ги съедините. Вие искате да бъдете щастливи. Щастието седи в следното: най-първо да знаеш как да мислиш - тъй, както преди тебе онези, които са мислили; и да знаеш как да чувствуваш - както онези преди тебе са чувствували; и да знаеш да говориш - както другите преди тебе са знаели да говорят. Три неща

трябва да учи човек. Да мислите добре! И онези, които сега мислят, те са по техния образец. И ние не можем да имаме друг образец освен онази, правата мисъл. Когато аз говоря за правата мисъл, подразбирам един свят, който преди хиляди и милиони години тия същества са мислили. И ние, хората на Земята, трябва да мислим като тях. И ония, които са чувствували, които са пред трона на Бога, и онези, които са говорили добре. И щастливият живот на човека седи в мисълта, в чувството и в говора на човека. Три неща. Другото може да забравите. Не, не трябва да го забравите. Според мен трябва да се забравят само лошите работи. Ако трябва човек нещо да забрави, аз позволявам: само най-лошите работи забравете, а доброто никога не забравяйте.

Правата мисъл. Ако имате една права мисъл, ще се усили вашата памет. Ако имате права мисъл, ще се усили вашият живот, вашето здраве и всичко в живота. Законът е същият. Ако имате тия прави чувства, както тия същества, същият закон е. И ако говорите право, пак същите резултати ще имате. Някои сега искат да бъдат щастливи хора. Никой не може да бъде щастлив, ако не знае да мисли право, ако не знае да чувствава и ако не знае как да говори. Най-фината наука е тази. Има да я учите не година, не две, и след като я учите хиляди и хиляди години, пак ще ви бъде приятно, че учите, и ще видите, че едва сте стъпили на тази велика наука. Да знаеш да мислиш. То е едно неизследимо богатство на човешката мисъл - да мисли. Ще има нещо, което ще учите, ще учите и пак ще ви бъде приятно.

И туй може да го уподобя: вземете начина и процеса [на] яденето. Това е яденето. Яденето в природата не е труд, то е едно забавление приятно. Тези същества, като мислили за хората да има да се учат на много работи, че им създали едно забавление. И най-приятното забавление, това е яденето. По-приятно забавление от яденето няма. Ти седиш и приятно е, което е сготвено; пък ако не харесаш яденето на другите хора, сготви си сам. Веднъж аз посетих

един дом, дето домакинята казва, че мъж ѝ можел да готви по-хубаво от нея. Понеже аз отидох за гост, той се зае и тя отстъпи място на домакиня, понеже бил по-майстор. Действително направи нещо хубаво. Сега, лошо ли е мъж да знае да готви? Не е лошо. Ако знае жената да готви хубаво... И мъжът, и жената трябва да знаят да готвят. Някой път могат да си услужват. Една почивка; когато той е зает, жената трябва да сготви.

Сега, тия са съчетания, които да преведете. Някой път е хубаво, когато хората мислят. То е резултат на живота. То е готвене. Но хубаво е ние да мислим, и ние да знаем да сготвим. Хубаво е, когато хората готвят - чувствуват, имат хубави чувства за нас; но хубаво е и ние да имаме такива чувства; хубаво е, когато хората говорят сладко, но хубаво е и ние да говорим сладко. Прости работи са те. Но в тия прости работи седи щастието на човека. Щастието е един резултат. Всички хора търсят щастието. Аз съм чел за щастието. Определили са щастието. Има една книжка написана, Кришнамурти обосновава своето учение за щастието. Той не говори за любовта, казва: “Елате да ви заведа при този, дето се намира щастието.” Хубаво е, както е описал, и доста потънко. Като един източен тип е описал вътрешната страна - той взима безличното, казва: човек не може да бъде щастлив, който е свързан с личния живот. Той трябва да изхвърли личността. Да стане безличен, само така може да бъде щастлив.

Докато ти мислиш, според неговото учение... не според неговото учение, според неговото схващане, ако ти мислиш, че си учител, ти не можеш да бъдеш щастлив; ако ти мислиш, че си жена, че си мъж, че си дете, ти не можеш да бъдеш щастлив. И докато ти мислиш, че си богат, че те докачил някой, че обучава нямах, че дрехи нямах, че това нямах, че онова нямах; щом мислиш и положителното, и отрицателното, ти не можеш да бъдеш щастлив.

Той казва: безличното е да считаш благото на всички хора като че е твое благо. И да си доволен. И в погрешките на всички хора да виждаш своите погрешки. И в доброто на всички хора, и в техните

погрешки да виждаш своите погрешки. Е, как ще разберете това сега? Туй е цяла метафизика. Ти си се докачил, казал ти някой: “Ти си невежа.” Невежа е общо за всичките. Щом съм аз невежа, който ме е родил, е бил такъв. Че за една цигулка казват: “Тази цигулка е съвсем проста.” Цигулката е безлична и не се докача. Ако тя имаше съзнание, щеше да се докачи. Че, не е виновата тя. Че [виноват е] онзи, който [я] е направил такава. Дъска е тя, не е погрешката в цигулката. Е, представете си, че цигуларят е майстор човек. Но дървото не е седяло 200 години, да е изсъхнало, няма тия вибрации, не може да издава тона, дъската не е хубава.

То е личността навсякъде. Вие всички имате един личен живот. Мислите ли, че като идете в онзи свят, ще носите ли същата личност както тук, на Земята? Конят мисли, като влезне в човешкия свят, ще си носи ли копитата, опашката, космите си, гривата си, после, ще мяза ли на кон или не? И неговите философи ще докажат, че като влезне в човешкия свят, той ще си има своите копита, и 4 крака ще има, и опашката си ще носи. Питам: Ако един кон влезне в човешкия свят като един ученик, какъв успех ще има? Ако го туриш като ученик на един чин? Как ще влезне в училището, като кон? Как ще седне и как ще учи? Как ще седне конят в тази конска форма, ако не иска да изгуби копитата си? Ще се из-мени той непременно! Нищо не трябва да остане у него от конщината!

Сега вие мислите, като влезнете в духовния свят, ще мязате ли на такива хора? Ще се измени всичко туй. И ни помен няма да остане! И онова, което ще видите, ще бъде хиляди пъти по-хубаво, отколкото формата, която сега имате. Нас ни е страх да не би да изгубим себе си някъде. Мисля, да ви приведа един пример е хубаво. Но този хубав пример има една страна, която ще даде нещо лошо. Лошото ето в какво седи. То е само уподобление. Искал един да иде на баня, но не бил ходил на баня; и му казват: който иде там, трябва да се съблече гол. - “Как, ще се изгубя между голите. Дрехи като нямам, как ще се позная? И обуца като нямам, и всичко? Гол в банята?” И тогава му

дошло на ума: турил си една мартеница на ръката, че като влезне вътре, гледа между хората, и се погледне, казва: “А, аз съм още.”

Това са анекдоти, това са примери малко пресилени, но туй е по отношение на нашата мисъл и по отношение на нашите чувства и онова, което говорим. И ние имаме известни възгледи, които не са прави. И търсим хубавото в живота там, дето не се намира. Той влиза в банята, ще се изгуби вътре? И не му трябва в една построена баня, може и без такава баня. Той може навсякъде да си стопли вода и да се измие вкъщи, отколкото да иде в една гражданска баня. Сега могат да се създадат всичките [...] Пък онези, които отиват на баня, вече има лекар, има ред закони: които влизат, да не бъдат болни - защото има бани за здрави хора, - да не са болни от някоя заразителна болест. Но всички, които влизат в банята, трябва да бъдат здрави. И има бани за болните хора. И животът по същия начин е едно учреждение. Светът е едно учреждение, в което вие влизате да живеете. И тогава трябва да спазвате ония основни правила.

Основни правила наричам: Да мислиш добре - това е едно правило. Да чувствуваш добре - това е второто правило. Да говориш добре - това е третото правило. Три правила има. Като влезеш в банята, веднага - цензура. Донсят ти билети: ако можеш да мислиш право, ако можеш да чувствуваш право и ако можеш да говориш право, добре, пуцат те в банята. Ако не можеш да говориш право, да чувствуваш и мислиш право, казват: в тази баня не се позволява да влезеш. В този свят, в банята подразбирам: да имаме постижения. В банята ще оставим кирта си, а ще придобием чистотата. За мен една баня е символ на чистота. Да бъдем чисти, аз разбирам баня. Някой ми говори за чистота. Аз уподобявам: трябва да се съблека гол; и ще се умия. И след като се умия, тази вода ще смъкне всичкия ми кир, ще се отворят порите ми; и след като съм се окъпал, аз ще излезна, ще се облека с хубавите дрехи и тогава ще влезна в света на Божествените проявления.

Та, за всеки човек се казва: Чисти трябва да бъдете. Като идете на баня, чисти трябва да бъдете. Пазете чистотата, която сте придобили в банята. Понеже, ако не я пазите, ще трябва пак наново да идете. Пък за една баня много скъпо се плаща. На тия, духовните бани, много голяма е таксата. Аз ще ви кажа едно: 25 милиона английски стерлинги е един билет! И като се окъпеш веднъж, втори път ще кажеш: “Достатъчно е.” Ако те питат: “Искаш ли друга баня?”, ще каже-те: “Една баня е достатъчна.” Затова, ако питате мен, не губете своята чистота. Понеже, ако изгубите чистотата, не може да я добиеш. Понеже в такава баня много скъпо се плаща. И много време трябва да мине, докато те пуснат. Вчера един ми разправя, казва: всичките хора се спъват от усула. Усул трябва навсякъде. Всяко нещо имало усул. Е, как ще го намериш този усул? Тя е турска дума. (*Значи начин, изкуство.*) Ти като вземеш цигулката или някой инструмент - китара, има един усул. В цигулката има един усул, в пението има друг усул. И в писането има един начин, който е много лесен. Ако знаеш. Ако не - много мъчно е, ти ще се измъчваш.

Аз ще ви кажа сега усула. Усулт е в правата мисъл. Усулт е в правите чувства. Усулт е в правото говорене. И тогава, аз тургам друго правило. Аз не го тургам, но са го турили. Бъди доволен, че можеш да мислиш! Бъди доволен, че можеш да чувствуваш! Бъди доволен, че можеш да говориш! За три неща бъди доволен! И като ти дойде голямото нещастие, върни се тогава, бъди доволен, че Господ ти е дал ум, че можеш да мислиш, бъди доволен, че можеш да чувствуваш, бъди доволен, че можеш да говориш. Какво по-хубаво от туй? Ако говориш, хората ще намираш; ако мислиш, ангелите ще намираш; ако чувствуваш, херувимите и серафимите ще намираш. Че, те са големи постижения!

Следователно спрете се сега на новата мисъл - правата мисъл. Правата мисъл ще ви свърже с напредналите същества. Право мислят ангелите. Добрите чувства ще ви свържат с напредналите същества - херувимите и серафимите, които поддържат Божия трон, които

поддържат Свещения огън на живота. И после, външната страна на живота - говорът, човешката реч, която е свързана с най-разумните същества, които хиляди и хиляди години преди вас са живели.

И по-добри постижения от туй, което Бог е създал в света, няма! Зад Него седи небитието. Ако ви попитат какво нещо има зад мислите, зад чувствуванията и зад говора? Нищо. Щом изгубиш говора, ти изгубваш всичко; щом изгубиш мисълта, изгубваш всичко; и щом изгубиш чувствуванията, ти изгубваш всичко! Всичко, това е мисълта. Всичко, това е чувствуванието. Всичко, това е Словото. И Писанието казва: Бог чрез Словото създаде света. И рече, и стана.

Та казвам: Радвайте се на това, на което вие сте наследници. - “В начало бе Словото; и Словото бе у Бога; и Словото бе Бог.”

Божият Дух носи всичките блага на живота. *(Три пъти.)*

6 ч сутринта

(На поляната - гимнастическите упражнения.)

30-о неделно утринно слово, държано от Учителя на 26.IV.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев

ЕДНОВРЕМЕННО ЧЕТИРИТЕ КАЧЕСТВА

5 ч сутринта.

(Небето леко прошарено. Времето ведро, бодро! Приятно.)

Нарядът:

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Отче наш”

“Молитвата на Царството”

Ще прочета Посланието към Филимону. То е едно частно писмо, което Павел е писал на Филимона. Едно от най-хубавите му писма. И който го чете, може да го има като един образец. (1, 2 и 3 стих.) Туй е въстъпление. Предисловие е това. (До 10 стих.) Онисим е един слуга на Филимон - раб, който е избягал от него и отишъл при Павел в Рим. А според тия закони, господарят е имал право да го вземе и всичко да направи. Павел се застъпва за него. Защо? Значи, обикнал го. “...”

“В начало бе Словото”

Потребно е човек да има четири качества едновременно. Да бъде обикновен човек, да бъде талантлив човек, да бъде гениален и да бъде светия едновременно. Сега хората имат понятие за обикновен, а като го видиш, казва: “Той е обикновен човек.” Видиш друг, казваш: “Той е талантлив, гениален и светия.” И наместо един човек, имаш четири човека. И не знаеш кого да предпочетеш. И всеки иска бъде светия. Но туй, което обикновеният човек може да направи, светията не може да направи. И туй, което светията може да направи, обикновеният не може да направи. Аз вземам крайните типове. Туй, което обикновеният човек може да направи, геният не може да направи; но и туй, което геният прави, обикновеният не може да направи.

Та казвам: Само така, ако сте, вие може да ме разберете какво ви говоря. Някой път вие ме разбирате като обикновени хора. Казвате: “Тази работа е много обикновена.” Обикновеният човек, за да разбере себе си, трябва да стане светия. И светията, за да разбере себе си, трябва да стане обикновен човек. Нищо повече.

Ще кажете: “Как да го разберем?” Как ще го разберете, като сте го разбрали другояче? Туй е правото разбиране. Ти ще кажеш: “Че как тъй, аз да се унижа, да стана обикновен човек?” Обикновеният човек, това е новороденото дете. Светията, това е старецът, който е излезнал от обикновения човек. Вие не разбирате процеса. Че детето е обикновен човек, кряска, 4 килограма тежи. А старият се отличава по тежест, тежи 60-70 килограма. Голяма разлика има в тежестта. Но питам: Ако той не мине през пътя на обикновения човек, старец може ли да стане? Отношението е: обикновеният човек и светията, детето и стареца. Това е отношение. Та, в обикновения човек вие виждате зародишите, които са вложени от Бога. И този, обикновеният човек, се нуждае от условия, за да се развие Божественото в него. Вие не познавате обикновения човек. Това са зародиши в него. Това са възможности, които Бог е вложил. А вие казвате: “А, обикновен човек съм.” Много хубаво, че познаваш, че си обикновен. Откога се познаваш? Ти светия бил ли си? - “Е, не.” Ти нямаш понятие. Тогава за обикновен човек не може да ми говориш. Дойде друг, казва: “Аз съм светия.” Казвам: Ти обикновен човек бил ли си? - “Не съм бил.” Ти не си разбрал себе си. И ако светията мисли, че не е бил във формата на един обикновен човек, как ще се познае той?

Питам тогава: Ако такива са вашите понятия, за кого слезна Христос? За светиите или за обикновените хора? За праведните или за грешните? Още повече, кой грешни? Обикновеният човек. И всичките спорове излизат все от обикновените хора. Децата правят погрешки с обикновени хора. Детето прави погрешка с обикновен орех. Детето ще откъсне този орех, ще го изяде; и майка му ще го

набие, че откъснало и изяло един обикновен орех. Изядеш една обикновена ябълка - набият те, че си я откраднал.

Та, всичките погрешки в света стават все за обикновени работи. Наточат ти една баница - това е обикновено нещо. Стотвят ти една кокоша супа - това е обикновено нещо. Бият те после за кокошата супа, че друг трябвало да я изяде, а ти си я изял. Или пиеш едно кафе или чай - и то е обикновено нещо. Отношението ви казвам. Аз говоря за обикновени работи. Вие се спирате, кой е прав или кой е крив. Това са обикновени работи. Е, имал си някоя хубава шапка на главата. Това е обикновена работа. Каква шапка трябва да носи све-тията? Ама, той, казва, без шапка ходи. Как без шапка, той много хубава шапка носи. Природата му турила капела такава. Сега не говорим за светии с голи глави. Защото светия с гола глава няма. Голата глава, казват, че е учена глава, гениална може да бъде, но голата глава светийска не може да бъде.

Сега аз ви навождам тия неща за един начин. Ако нямате този начин за разсъждение, вие ще си създадете сами много нещастия. Вие не може да различите кой е прав и кой е крив и т.н. Вземете, като четете Библията, че Ева яла от плода - детинска работа. Изяла една обикновена ябълка. Погрешката не седи там, не е в яденето на плода. Погрешката на Ева е в неспазването на Божествената заповед! Казва там Господ: "От туй дърво няма да ядете!" Нищо повече! Въпросът е там. И казва: "В който ден ядете, ще умрете." То не е за сега, за сегашната ви възраст, за сегашните ви разбирания. За сегашните ви възгледи не е. Той не им разправя много, той казва само: "От това дърво няма да ядете; в който ден ядете, ще умрете." Те се усъмниха, искаха да видят дали това е вярно или не. Искане да проверят дали Божиите думи са верни или не. Значи, те не вярваха на Баща си. Казват: "Ние сме малко по-умни от Него. Той, Бащата, казва така."

Че, хубаво, вие всеки ден не правите ли същите погрешки? Не ядете ли от забраненото дърво? И За пример вземете, че вие одумвате някого. Погрешката не е това, че вие го одумвате. Вие ядете много

обикновена работа. Ядете волска пастърма. Да одумваш човек е: волска пастърма на някой стар бивол глождиш. Като му гледам акъла, казвам: това е празна работа, колкото ядеш, нищо няма да изкараш. Не се занимавай с биволска пастърма; остави на кучетата да ядат това, а ти се занимавай с друга работа. Ти седиш и се занимаваш, че ти не си учен човек. Занимаваш себе си, че не си свят човек. Че нямаш достатъчно любов, че сърцето ти, че умът ти, това-онова. Всичките тия неща са заблуждения. Бог е турил велики работи в тебе и ти не ги признаваш, а казваш: “Това нямам, онова нямам.” Не си работил над себе си. Почни да работиш.

И гледам тук един брат, тук бяха го пратили, стар брат от Айтошко, го бяха пратили, за да го лекувам. Но какво ще го лекувам? Казва, че тъй не е на себе си. Той чел Евангелието и го разбрал по старчески, като стар човек. И защо почнал да го разбира тъй? Понеже неговата другарка, старицата, като била с него, давала му друга светлина; сега неговата другарка умира. Като умира, той не може да си представи къде е. А пък без нея не може. И тръгва той, намира вече посещава все стари сестри и им говори за любовта. Набедяват го, как тъй той, старият, да говори за любов. Чудни са тия хора! Ама говори човекът за Бога. Бог е Любов. Че говорил за любовта, какво има? И като е бил тук, една млада сестра при него се приближава, той казва: “По евангелски трябва да те целуна.” Тя малко се стъписва. И след туй, да кажем, той си позволи да я целуне; тя си чисти лицето, казва: “Този дърхолек!” Ще каже: “Той ли се намери? Да беше някой млад дошъл.”

Сега, изнасям ви възгледите, които мъчат хората. Не е това, което трябва да мъчи хората. Ние се измъчваме, че Бог обръща внимание на един червей, грижи се заради него, дава му храна. Ангелите обръщат внимание на растенията, да-ват част от времето си за тях. А хората считат, с презрение казват: “Това е дърво.” Дърветата пред ангелите имат почитание, а пред нас са “дърво”. Животните, млекопитающите пред архангелите имат почитание, а ние казваме:

“Това е вол.” Благодарение на тия ангелски деца - защото животните са деца на архангелите - изорават се нивите на хората. Аз гледам, някой вол го дупчат, той погледне, казва: “Тя, тази работа, ще се свърши.” Не бързай да изореш всичката земя. Господ ти дал да изореш 2-3 декара, а ти искаш да изореш 200-300 декара. Че, то е грешно да изореш 300 декара, то е грешно да изореш всичката земя. А че не изорал волът ти тази земя, ти го считаш за грешник и го биеш, дупчиш го.

Сега, върху характера на Павел. Той се застъпва за един роб. Онзи (Филимон) казва: как тъй той да избяга? Не слуша. Той (Павел) му казва: “Избяга твоят раб, дойде при мене и възприе Господа. Сега Господ го прие при себе си - казва апостол Павел - като Негово чадло, като Негов син.” Казва: “Доброто, което има да направиш на него, направи го, а злото, което на него може да направиш, направи го на мене.” Вече застъпва се за него. Казва: “Не го считай като твой раб, а твой брат!” Хората са чужди дотогава, докато нямат вътрешна връзка. Кои неща са чужди, непотребни в света? Които гният, гниеци неща. Една гниеца ябълка е без съдържание в известно отношение. Една здрава ябълка, която е горе, на дървото, има съдържание. Всеки може да я яде, няма никой грях в това. Но като ядеш, не трябва да правиш престъпление. Ти като ядеш ябълката, може да направиш престъпление; ако не я сдъвчиш хубаво, ябълката, както трябва, ти ще направиш престъпление и ще имаш главоболие. Ти ще я сдъвчиш тъй, хубаво. А тази, изгнилата ябълка, която за тебе е изгнила, вие я изхвърляте. Не. Потребните семена са вътре в нея, ще вземеш и ще ги посадиш.

Та казвам сега: За да се образуват правите отношения, човек трябва да вижда Божественото навсякъде. За пример къде е погрешката? Хората, които едно време не изучиха каква сила се крие в Слънцето, почнаха да го обожават, счи-тат го за Божествено. Погрешката е там, че Слънцето е направено от Бога, но Слънцето не е божество. Слънцето към вас няма тия отношения, които Бог има към

вас. Тя е една колективна материя, която е един милион и половина пъти по-голяма от Земята. И съдържа повече материя. Питам сега: “В какво ще вярвате в Слънцето?” Кое ще обичате в Слънцето? Ще обичате в Слънцето това, което ви дава. А това, което Слънцето дава, то е носител на онова, което Бог е вложил в Слънцето.

Та казвам: И всеки един човек, вие ще го обичате за онова, което Бог е вложил в него. Няма да считаш, че този човек е прост човек. Не. Обичен човек е. Даже и Христос за грешниците, не ги счита за обезнадеждни. Грешници са, има нещо в тях.

Та казвам: Ако сега светът би се повлиял... Сега ние считаме тия неща непотребни. Ние считаме едни хора праведни, а други грешни; едни по-обикновени, други светии. Тогава се заражда едно различие. Обикновените хора имат едно отвращение от светиите. И сегашните светии имат отвращение от обикновените хора. Сиромасите хора са обикновени хора, богатите хора са светии хора. Тъй е. И всеки от вас иска да бъде богат, защото богатият е светия. Как не, за праведник минава. А онзи сиромас човек, той е обикновен човек. Няма нищо той. Не че няма нищо. Има нещо вложено, което ти не си видял. Светийството и богатството на богатите хора се поддържа от обикновените хора. Не работят богатите хора, а работят сиромасите. Погрешката е там, че сиромасите искат да не работят. Сиромасите искат да не работят, а богатите искат сиромасите да работят. Възглед. Сиромасите се учат, казват: “Не трябва да работим ние.” Те мислят, че да не работиш, трябва да бъдеш светия. А светиите искат обикновените хора да работят. Богатите хора искат сиромасите да работят.

Сега трябва да виждате потънкостите, които трябва да пренесете във вашия живот. И вие сега едновременно имате положението на един богат човек и на един сиромас човек. Положението на един светия и на един обикновен човек. И не може да примирите тия два възгледа в себе си. За пример вие не може да примирите - едно дете ако имате, което обичате, и ви счупи една чаша, въпрос не правите за

вашето дете. Но имате един слуга, когото не обичате, и той счупи чаша - ще го хукате, ще го биете, ще кажете: "Ти защо да счупиш чашата?" Питам: Къде е вашата справедливост? Не че го хукате. У вас има известно пристрастие. Защо детето ви като счупи чашата, няма никаква погрешка, а слугата ви като счупи чашата, има погрешка? Де е погрешката? И защо чашата, като я счупи вашето дете, не я плаща; а слугата като я счупи, вие я тургате на сметката му? Защо? И при това, вие като постъпвате така несправедливо, като дойде до вас, Бог ще ви постави в положението на богат и на сиромаш. Ще ви сменя. Вие ще се обърнете и ще кажете: "Господи, не виждаш ли моите страдания?"

Когато хората постъпват тъй, както богатия и сиромаша, ти се обръщаш към Господа, как ще погледне Той на тебе. Ако ти си накарал своя слуга да плати счупената чаша, като се помолиш на Господа, и Господ ще те накара и ти да платиш счупените неща по същия начин. Не е въпрос да извиняваме нещата. Аз не говоря да го извиниш; но в даден случай, аз вземам, че не разсъждаваме правилно. Ако аз съм на такова място, аз трябва да съзнавам това и да разсъждавам. И господарят нищо не трябва да казва, а слугата трябва да съзнава това в себе си. Слугата да има сам това съзнание. Тази работа, че е счупил чашата, то е негова работа. И богатият трябва да се занимава само със здравите чаши; а бедният трябва да се занимава само със счупените чаши. И питам тогава: Вие, които минавате за праведници и светии, имате ли нужда да си каляте ръцете с нечистите паници, да ги чистите? Да виждате какви помии има вътре. Е, да допуснем сега, че има книги. Защото и книги има добри и лоши. Има обикновени книги и светийски книги има. Ако ти четеш една обикновена книга...

Да ви наведе сега въпроса за сегашните автори, които пишат романи - не пишат право! Защо? Безсърдечни хора са те. Много безсърдечен е този автор! Ама той гъоз-гъоре*, героят и героинята ще ги тури и после ги умъртвява. И сърцето му не мига. И ще го

представят това на сцената - тъй, както авторът е писал. Не! Аз давам друга максима: автор, който не се е женил, няма право да пише! Той трябва да се ожени за една добра мома, да роди - да има една дъщеря и един син, те да израснат по на 21, 20 години и тогава да напише един роман; и тогава да умъртви героя и героинята си - синът и дъщерята. Ако те му са героите, той никога няма да напише такава трагедия - да умъртви сина и дъщеря си. А ще гледа малко по-мекичко да минат. Тогава, ако направят една погрешка, ще видим как ще ги съдете. Смъртно наказание няма да има.

Вие сега съдите хората, защото не са ваши деца. Нямате право да съдите никого! Ожени се, роди дете, и като направи погрешка, тогава го съди. А сега, не си женен, не си родил деца, като направят погрешка, ще ги съдиш. И то на смъртно наказание. Няма да говориш така!

Е, питам сега: Кои хора считате деца на Бога? Кои? Разни понятия имат хората. За да напишеш един роман, ти трябва да туриш сина си за герой, дъщерята за героиня. И тогава ще напишеш един роман. И на свят да бъде той! И тогава ти ще влезнеш в това, написаното.

Е, как ще обясните това? Всичкото разделение, което съществува между хората - че те не разбират тези потънкости. Те имат за Бога особено понятие; те мислят, че Бог към някои е разположен повече, а към някои е по-неразположен. Един господар е добре разположен спрямо слугата си, който работи за него. Който е умен, който добре работи, винаги е разположен. Спрямо силните хора човек е добре разположен. Защо? Силен е човекът, върши работа. Гледаш, там 10 души се пънкат. Разправят ми един случай, мисля, във Варненско, село Николаевка, преди 60-70 години е била тази работа. Дванадесет часа работници се пънкат да вдигнат един камък върху една чешма, както сегашните плочи, да я турят отгоре на чешмата, да я завъртят! Идва един и казва: "Какво се пънкате? Ти може ли да го вдигнеш?" Те казват: "Не можем да го вдигнем." Гледа той този камък, казва: "Де

искате да го турите?” - “Там.” Навежда се той и вдига камъка. Е, как ще се карате на този човек? И каква погрешка ще намериш? Че как ще се караш на един човек, който дойде вкъщи ти, отвори торбата си и остави храна и гозба на децата и жената? Как ще се караш? Туй разбирам аз силен човек, знаещ човек. Светията, като влезне вкъщи, с торба влиза той. Той не иде с празна торба и със сгънати ръце, хилав, очите му хлътнали. Туй е хафиф** светия. Пожълтял, казват, той от пост. Тази работа с пост не става.

Мен ми разправяше една ученичка от осми клас от Варна. Актюрка, представлява и се смее. Казва: “Не си знаех веднъж урока, пък исках да покажа, че ми е жалко нещо. Зная, че той е строг, ще ми тури единица; пък аз почнах да плача и си намазах с плюнка очите. И той, като ме видя, каза: “Хайде, втори път ще си научиш урока.” Ако не бях си намазала с плюнка очите, щях да получа единица.”

По някой път вие отидете при Господа и намажете се тъй. Престанете да си мажете очите с плюнка! Тази същата ученичка представляваше учителя и директора. Пак в осми клас, дошъл министърът на просветата да ги пресее, а те малко немирни седали. А той иска те да бъдат разположени, че като излезне министърът, да бъде урокът добре предаден. И после, от това как ще се държат учениците, ще зависи неговата работа. Това засяга и неговото поведение. Та, той, като говори с министъра, е сериозен, а после, като се обърне към тях, заканва се с пръст. Казва: “Хем да не отговорите нещо, да ме компрометирате.” А пред министъра благоговее.

Че, ти седиш пред Господа, плачеш, молиш се, а идеш наругаеш жена си, децата си, слугата си. Този налагаш, онзи налагаш. Питам: Де е тук онази справедливост? Казвате: “Това са обикновени работи.” Не. Човек като се разправя с Господа, туй положение трябва да го има към всички хора. Туй е идеално. Като дойдеш, да бъдеш снисходителен към погрешките на хората. Защото тия погрешки, които хората правят, и ти сам ги правиш, не си се освободил от тях. И като дойдем до Христа, виждаме, доведоха Му една такава,

разпусната, казват Му: “Казано е според Моисеевия закон да ги чистим, с камъни да ги убиваме. Те развалиха света.” Че, развалените жени са един резултат не на тях; това е един външен резултат на строя, на хората, на разбиранията, на религиозните разбирания, на учителите. И Христос казва: “Който от вас е безгрешен, той да хвърли камък.” Не е писал Моисей. Той беше много умен човек. А после други натургаха, че това казал Моисей, онова казал.

Е, питам: Де е грехът сега? Ако един от касата си изважда пари, не е грешно; ако друг му извади парите, е грях. В какво седи грехът? Богатият като извади парите, не е грях; сиромашът като извади парите, било грях, че откраднал парите. Онзи, богатият, като извади парите, не ги е изял; крадецът като извади парите, и той не ги е изял. Къде е престъплението? Престъплението, според сегашния закон, е, че той откраднал парите. Е, парите могат ли да се крадат? То е едно заблуждение. И се съдят. И съдят; и онзи, който краде, и онези, които го съдят, всички са в заблуждение. Защо? Че откраднали парите, че са отишли парите. Изгубиха ли се парите? Не са изгубени. Ама той нямал право. Тогава ние сами се осъждаме.

Когато горя Чикаго, мисля, в 75-а година, един богат човек изнесъл касата си, минава един работник, той му дава 250 000 златни лева, да му изнесе касата на половин километър. Този му казал: “Не се нуждая от твоите пари, защото огънят иде.” Ако той беше бръкнал в касата му да извади 1000 лева, той щеше да го предаде под съд; а сега му дава 250 000, а онзи се отказва. Питам сега... Онези, които изнасят примера, искат да покажат... Аз виждам разликата другаде. Този работник трябваше да вземе касата му, да я занесе и да каже: “Аз не ти искам нито един лев.” Понеже той се намира на зор, затова дава парите.

Павел казва, че можал да остави неговия раб при себе си, но за да не накърни неговото чувство, иска туй, което направи заради него, от любов да го направи. Защото, ако този работник беше взел 250 000, то е престъпление. Той трябваше да вземе касата и да я занесе без пари.

А този, богатият, трябваше да извади тия пари не когато се намира на зор, а когато е в добро разположение, да ги извади и да ги даде. А не в този случай - кой ще му помогне?

Та казвам: Не чакайте да ви заставят насила да дадете 250 000 лева, защото никой няма да ви вземе парите. И престанете да мислите, аз съм слушал много християни да казват: “Аз се моля заради него.” Много хубаво. Ти да се молиш за едного - ти да го знаеш; даже аз да не зная. Някои казват: “Я се помоли за мен.” Аз ще му кажа: Ако ти се молиш за мен, и аз ще се моля за тебе. Ако ти не се молиш за мен, и аз няма да се моля за тебе. Казано е: “Молете се един за друг.” А не да ми се заповядва от някого: “Ти се помоли заради мене.”

Вие ще попаднете в онази погрешка, която един светия направил. Голям светия, първокласен. Туй е от житията. Явява се дяволът при него и му казва: “Аз съм голям грешник, помоли се заради мене на Бога, да ми се простят греховете.” И той започнал да се моли, обезпокоил Господа, и Господ да прости на дявола. Идва един ангел и казва: “Слушай, молитвата ти не е приета.” Защото този се явява като стар човек. И казва: “Този, старият, е дяволът. Но за да го познаеш, че той е, ще му кажеш да направи нещо.” И му казва [да поиска от него да каже:] “Господи, аз съм мерзост на запустението, бъди милостив към мене!” И [да] започн[е] този старец да се моли по този начин цяла една година. “И тогава твоята молитва ще бъде послушана.” Идва старецът и [светията] казва: “Аз ще се помоля за тебе, но ти ще идеш на една чукара и ще кажеш: “Господи, аз съм мерзост на запустението, бъди милостив и да ми простиш!” [...] Тогава му казал светията така: “Древната злоба не може да бъде нова добродетел.”

Няма какво да се молите за дявола. На дявола аз бих му казал така: Ако ти се молиш за мен, и аз ще се моля за тебе. Моята формула: Ако ти се молиш за Господа и Господ те послуша, и аз ще се помоля за тебе. Но ще го туря така: Ако ти се помолиш на Господа и

те послуша Господ, и аз ще се помоля за тебе. И мен ще ме послуша Господ. Но ако тебе не послуша Господ...

Сега прочетете вие посланието. За кого се молите, не говорете. Имайте една справедлива мисъл: да вършите Волята Божия. И не правете разлика в себе си между един човек и друг. Върху доброто, което вършиш, възхищавайте се от него; но не гледайте с презрение на хората, когато правят погрешки. Учете се от техните погрешки.

Много хора се мъчат за неща, дето няма никакви погрешки. Вие се мъчите, че живеете в едно общество, дето хората не ви разбират. Сега, в какво седи разбирането? Да ви хвалят ли хората трябва, или да ви обичат? И най после, оставете на всеки човек да прояви своята любов тъй, както той разбира. Не тургайте никакви правила, как да обичат хората. Вие за себе си може да имате едно правило, не много. И всеки човек трябва да си държи своето правило както той разбира. Едно правило за Любовта. Любовта се отличава. Ако вие имате само едно правило на Любовта, големите безпокойства, от които днес се мъчите, ще изчезнат. Ако имате едно правило на Любовта, вас сиромашия няма да ви мъчи, болест няма да ви мъчи, лоши мисли няма да ви мъчат. Всички ще бъдете свободни, като дойде Любовта. Щом се измъчвате, това показва, че вие говорите за Любовта. Но щом имате Любовта в себе си, тази Любов...

Какво нещо е Любовта? Вие си представяте Любовта като нещо неодушевено. Вие говорите за Любовта, но нямате понятие какво нещо е Любовта. Че, като дойде Любовта, Той е Бог, Който присъствува в Своето величие вече във всичките твои понятия, в разбирането ти. Той е взел най-последното място в тебе. И най-малката погрешка, която ти направиш - искаш да Му заповядваш. И Той се отдалечи, заминава си. Ти искаш да заповядваш на Господа да направи нещо за тебе. Той ще иде да направи това, но ти ще усетиш голямата загуба! Вие не разбирате какво нещо е да накарате Господа на работа. Че, ти искаш да накараш сърцето си да изоре нивата. Че, докато изоре нивата, ти какво ще правиш без сърце? Вие казвате:

“Господи, това да направиш.” Докато Той замине, вие ще останете без сърце, ще останете празен. А ти стани един отличен слуга, че каквото Господ иска от тебе, ти да го направиш. А не искай Господ да ти го направи за тебе. Защото, ако речеш Господ да направи нещо за тебе, ще дойдат най-големите страдания.

Аз ви превеждам пример: да изкараш сърцето си на работа и мозъка си на работа. Че, с какво ще мислиш тогава? Вие казвате, че еди-кой си не обича никого. Че как го разбраха, че не обичал? Вие били ли сте в сърцето на Господа? И после, вие казвате, че обичате някого. Аз не съм виждал един да ме обича. Както знай, когато джобовите ми са пълни с пари, повече ме обичат. Когато съм по-красив, път ме обичат; когато съм облечен с хубави дрехи, когато съм повече напарфюмиран или когато вземам по-голяма власт, ме обичат. Привидно е това. Любовта е един закон, който обръща внимание на нищожните работи в света. Нищо повече! Любовта не се интересува от Слънцето, от звездите; не се интересува от царете, а се интересува от малките работи, дето никой не обръща внимание. И ако искате да я намерите, там ще я намерите. Ако искате да намерите Любовта, ще я намерите в един чист извор, дето камъни хлопат, който тече - там е тя. Тя взема участие там. Дето има мътна вода, блата, няма я там. В някое малко чисто изворче, Любовта е там, при малките работи. Любовта е при малката мушичка, но тя е седнала при един цвят и се мъчи, какво да направи? Интересува се тази малка мушичка, да влезе в този, малкия цвят вътре. Любовта е там.

Вие всички сега така сте възпитани, че търсите Любовта при младата мома, която иска да се ожени и търси някой княжески син. Тя търси Любовта там. Всичко може да намери, но не Любовта. Вие търсите Любовта в един светия. При светиите любов няма. Светията е една мома, облечена с хубави бели дрехи, и всеки иска да я пипне, да опетни дрехите ѝ. Ти, като идеш при светиията, ще седиш най-малко [на] 4-5 метра, да не би да му окаляш дрехата. Туй е вашето разбиране. Туй е сегашното разбиране. Туй е религия. Какви ли не

морали не са му чели. Че туй е морал. За мен морал съществува там, дето е Бог. Това е морал. Бог, Който обръща внимание на най-нищожните неща, които Бог е създал, и ги въздига. И туй, въздигнатото, е онова, което Бог е въздигнал. То са резултати. А вие не оценявате, което Бог е въздигнал. А вие на онова, което не е въздигнал Бог, вие на него давате всичкото уважение. Божиите работи и в началото, и в края имат една и съща цена. Само че вие не разбирате Божиите работи в началото и в края.

Един пример, за да се изяснят работите. Стоте клечки кибритени съдържат същата възможност и цена, колкото и едната кибритена клечка. Казвате: “Запали 100 клечки.” Аз мога да запалим 100 неща с една кибритена клечка. Силата в какво седи? Като запалите огън. Вие мислите съвсем ограничено. Една клечка вземам и запалим огън. А този огън може да го изнесете навсякъде. А вие считате, че една клечка може да изгасне. Че клечка, която гасне, не са клечки.

Следователно тебе ти трябва само една клечка от кибритената кутия. А другите трябва да ги раздадеш. Туй е в Новото разбиране. А щом държиш всичките за себе си, ти не си разбрал Божия закон. Ти искаш само ти да чувствуваш Любовта за себе си. Ти не си разбрал Божия закон. Ти искаш само ти да чувствуваш Любовта. Ти се радвай, че Любовта е навсякъде. Ти се радвай, че Бог е навсякъде.

И понеже ние страдаме. Защо страдаме? Вие сте изпратили вашия Господ на работа, а вие сте останали да Го чакате. Там е вашата погрешка. Повикайте Го назад. Идете вие да работите, а Той да седи, дето сте вие! Само така ще ви се оправят работите. И ако не ме послушате, ще останете такива, каквито сте сега. Ще останете такива светии и обикновени хора, за да разберете света.

Божият Дух носи всичките блага на живота! (*Три пъти*)

6.05 ч сутринта

(На поляната - упражненията.)

31-во неделно утринно слово, държано от Учителя на 3.V.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев. (След тази дата, до 19 август 1936 г., беседите не се изнасят редовно поради побоя, нанесен на Учителя)

СЛЯПОРОДЕНИЯТ ЧОВЕК

5 ч сутринта.

(Небето прошарено, звезди. Месецът половина се празни. Времето меко, влажно, магнетично, топло.)

“Добрата молитва”

“В начало бе Словото”

Ще ви прочета 9-а глава от Евангелието на Йоана.

“Духът Божий”

Става въпрос за един сляп човек, който се е родил сляп. И ако този, слепият човек не беше се родил, тази глава нямаше да я има. И разговорът, който се е водил, нямаше да съществува. И ако той не беше сляп, Христос нямаше да го пита. Христос минава покрай него и го пита: “Искаш ли да прогледаш?” Христос се спира покрай него и го пита: “Ти от рождение ли си сляп?”

Спорът произлиза от едно противоречие, не излиза от него, а от хората. Въпросът е: на кого е говорил Бог? На Моисей е говорил. Те не знаят, че е говорил. Тъй е писано; а същевременно и Христос е говорил и отворил очите на един сляп човек. Те намират, че онова, което Моисей направил, е право. А туй, което Той направи, не могат да си обяснят. Казват: “Дай слава на Бога! Ние знаем, че този човек не е от правото учение.”

Сега, може да се разгледа външно кой е прав и кой е крив. Противоречието, което се ражда в човешката душа, произтича от едно раздвоено състояние. Дали в миналото Бог е говорил право или сега като говори, говори право? Бог всякога говори право! За Бога няма минало, всичкото е едно настояще. Дотогава, докато ти мислиш, че някои неща са по-добри, а някои - по-лоши, то е друг въпрос. Ти си в

един различен свят. Няма по-добър и по-лош живот. Винаги съществува едно отношение между хората. Всичките противоречия в света, и лошите работи, произтичат от любовта.

Сега, за да се обясни този факт: ако всичките хора бяха слепи, накъде ще се стремят? Но понеже виждат, имат един стремеж. Те определят посоката на стремлението, което имат. Аз бих попитал когото и да е, всичките скърби, които имате вие, се раждат все от любов. Вие обичате баща си повече от другите. Защо? Защото на баща ви Бог е говорил, а на другите дали е говорил Бог или не, вие не знаете. Всеки човек, който е авторитет за вас, вие донякъде на него вярвате, че Бог е говорил на него.

Да обясня нещата. Онзи, който е умрял, и онзи, който е жив, вие не може да имате една и съща любов. Който е умрял, вие мислите как да го заровите сега и плачете заради него. Плачете за нещо, което го няма. А онзи, който е жив, онова, което вие обичате, е в него вътре.

Та казвам: Вие трябва да се справите с вашите състояния. Вие никога не сте се запитали защо обичате някого повече, а някого по-малко. Не че е лошо да обичаш някого повече. Като човек, ти не можеш да обичаш всичките хора. Тъй се говори, но да обичаш всичките хора, то е невъзможно. В дадения случай е невъзможно. Невъзможно е. Тъй, в съвременните разсъждения или съвременния човешки език, съвременната логика, съвременното положение, в което човек се намира, е невъзможно. Тъй, както е невъзможно за човека да вдигне Земята на ръцете си и да я носи. Казвате: трябва да обичате всичките хора. То е същото - да вдигнеш Земята на ръцете си. И като я вдигнеш, къде ще стъпиш? Обаче един малък камък можеш да вдигнеш. Сега, въпросът седи не да обичате всички, но когото обичате, да го обичате тъй, че и другите хора да се ползват от него, от неговата обич. Не е въпрос един извор къде е изврял, но стига водата на този извор да минава покрай нас, да може да се ползуваме и ние.

И после, другото положение: ние често се спираме, че някой обичал някого повече. То е факт, че обича повече. Спор няма за това. А някой път има една политика, тогава казва: “А, не го обичам.” А, обича го, но той крие тази работа. После, на всичките хора еднакво не можеш да дадеш. Ще дойде един просяк, ще му дадеш един лев, на друг дадеш 10 лева. На този, на когото повече даваш, обичаш го повече. Никога не можеш да дадеш на един човек повече, ако не го обичаш. И ако искаш да му дадеш по-малко, трябва да намалиш от любовта си.

Това са сега човешки разсъждения. Вие, които вървите по пътя, по Божествения път, трябва да знаете да разпределите нещата. И в туй разпределение ще се яви едно вътрешно противоречие вътре в душата ви. Вземете За пример след Въз-кресението: само двама ученици Христови вървяха от Ерусалим до друг един град там и си приказваха за онова, което е станало. Не можеха да разрешат едно противоречие, че един велик пророк тъй са го хванали и са го разпънали. И е дошъл и казал, че е възкръснал. И те си казват: дали това е вярно, че е възкръснал, или не е вярно? През това време иде един човек с тях заедно и им казва: “Защо се разговаряте? Защо се гледате тъй тъжни?” Те му казват: “Само ти ли си човекът, който не знаеш какви събития са станали тука?” Той ги пита: “Какво стана?” И започват те да му разправят всичко това. И най-после и той, който нищо не знае, започва да им говори. Както слепия, комуто се отвориха очите. “Трябваше да знаете, че всичко туй, което е станало, тъй е писано в Закона.” И им разправяше. Така им разправяше и дойдоха до мястото, дето трябваше да спрат. Но те бяха разумни хора от фарисеите, казваха: “Този човек така хубаво ни говори, трябва да го поканим да остане у нас да пренощува, че на следния ден да продължи.”

Какво направиха фарисеите, когато този човек им каза истината? Те най-после изпъдиха този човек, казаха: “Ти ли ще ни учиш нас?”

Та, сега, и вие по някой път може да възприемете някои възгледи. Някои от вас, които сте много напреднали духовно,

като фарисеите, ако този, слепият човек дойде, ще кажете: “Ти ли ще ни учиш?” И понеже Земята е едно училище, не си тургайте тази идея в ума си, че много знаете. Не. Не знаете. Да казваш, че много знаеш, то е все едно, все-таки, че нямаш повече да учиш. Или е все-таки да мислиш, че си вдигнал Земята на ръцете си. Докато дойдеш да вдигнеш Земята на ръцете си, ти може би ще я вдигнеш; има същества, които вдигат такива земи като нашата, но те са завършили своята еволюция, те знаят как да я вдигнат. Един съвременен учен човек може да вдигне с [...] на 100, 200, 500, 1000, 100 000 тона, но не с ръце.

Та казвам сега: Въпросът е за слепия човек. Представете си, казва някой за някой стар човек, че обикнал такава грозотия. Че, обичта не произтича [...] В обичта работи един закон с душите. Ти не можеш да обичаш тялото. Тялото се обича отвън. Онова, което човек може да обича, това е човешката душа. Като мина Исус покрай този човек, Той обикна душата вътре и каза: “Искаш ли да прогледаш?” И той му каза, че иска.

И питам сега: В живота Господ всякога минава. Ти донякъде си спял и си нещастен, седиш и казваш: “Защо ми се даде този живот тъй неносен?” Да мине Господ покрай тебе и да те попита: “Искаш ли да прогледаш?” И той му казал: “Искам!” Туй струва повече от всичкото богатство, което можеш да имаш тук! Туй е земното богатство.

И след като прогледаш, тогава ще се зародят други противоречия. Ти поддържах известна идея. Ще те питат: “Как прогледа ти? Защо си тръгнал в този път?” И ние сега вървим по този път. И най-после ще научиш истината. И след като го изпъдиха в света... И докато хората не те изпъдят, Той, Господ, няма да те срещне. И казва му Христос тогава (*Учителят чете 35-38 ст.*): “Чу Исус, че са го изпъдили вън и като го намери, рече му: “Ти вярваш ли в Сина

Божия?” Отговори той и рече: “Кой е Той, Господи, да вярвам в Него?” Рече му Исус: “И видял си Го, и Който приказва с тебе, Той е.” А той рече: “Вярвам, Господи!”

Сега, противоречията, които се раждат в света, вътрешно трябва да разглеждате нещата. Не се спирайте вие, не разглеждайте света вие, защо има противоречия отвънка. И ако не може да разрешите един въпрос, нямате познание, невежа сте, вие сте в положението на един сляп човек. Защо светът е създаден такъв - така като мислим, това е един въпрос, който хората не са разрешили и още след хиляди години сами не могат да го разрешат. Онези същества, онези души, тъй, както гледат, няма да го разрешат. А онези, като дойдат, на които ще се отворят очите... Като дойдеш до положението да повярваш в Господа, веднага в твоя ум ще се роди едно ново познание - ти ще знаеш, че светът е създаден. Той, светът, няма да остане тъй, както сега. И Писанието вече загатва, казва: “Ето, създавам нови небеса и всичкото старо ще замине.” И вашият стар живот, работи, от които сега се оплаквате, и във вас Господ ще създаде един нов свят. Ще създаде, тъй.

Сега вие всички още не сте се освободили от старото. И ще мине още дълго време, докато се освободите от старото; и ще го носите в себе си, в света. “Ама - казва, - то по-скоро не може ли да се освободя аз?” Ще се освободиш точно на времето. Всяко нещо си има своето време. Като дойде онова Божествено време, ти ще се освободиш от старото. И сега, най-първо ще се освободите от противоречието, което съществува в душата ви. Ако идете някой път между месоядните животни, в някоя менажерия, ще видите, че когато хранят едни, другите, като намирисват месото, почват така силно да реват! И защо така едно животно да не седи спокойно? Не. Има и някои хора, които в кожата си не могат да се съберат, когато видят, че някой човек го почитат и уважават, те в кожата си не могат да се съберат. И те реват. И в религиозните общества има място, дето се спъват.

Аз мога да ви кажа как ще ви обичат хората. Ако не ви обичат, много лесно. Едно правило има: Обикни Бога и всички хора ще те обикнат. На туй може да се направи един психологически факт. Един човек, който минава между другите, и хората не го уважават, не го почитат, ако един добър човек насочи ума си към него, веднага хората ще изменят своето мнение. Вие казвате: един човек не вървял по правия път. Може да го накарате да върви по правия път.

Та казвам: Сега трябва да изучавате ония възможности, които ви са дадени. И е хубаво да има нещо, което не може да направите. Но има хиляди неща, които може да направите. Онова, което може да направите, направете го. Какво може да те спъва да обичаш ближния? Ще кажеш: “Аз не го виждам.” И представете си един сляп човек, който не вижда никого. Ти някого си хванал за ръката и в него се заражда любов, по-интензивна, отколкото онзи, който вижда. Той като хванал някого за ръката, по неговата ръка той може да го обича. Ти можеш да не виждаш Бога, като един сляп човек, можеш само да се докоснеш до Него!

Та казвам: Тази идея трябва да излезне. Ще цитират някой стих като контраст. Иоан казва там на едно място: Ако ти брата си, когото виждаш, не обичаш, как ще обичаш Бога, Когото не виждаш? Сравнението е много право. Ако ти мал-ките работи не вдигнеш, как ще вдигнеш големите? Казвам: Трябва да се стремите да опитате. Да се зароди във вас тази Любов, Божествената Любов. Защото Божествената Любов в света от само себе си няма да се роди. Все ще има някой повод. От нищо нещо не става.

Казваш: Бог е създал света от нищо. Да, Бог го е създал от нищо, но нашата любов не може да се роди от нищо. Нашата любов, всякога любовта в хората ще се роди от нещо. Любовта ти може да се роди от твоите страдания, от едно голямо нещастие, някоя голяма несгода. Понеже в тия нещастия ще дойде някой човек да те утеши. И там ще се зароди любовта. Ако туй нещастие не беше дошло, ти не може да намериш любовта. Нещастиято някой път ще ти доведе тия, които ще

те обичат, и ти ще ги обичаш. Така трябва да се разсъждава. Ама че онази майка, как мислите, която обича детето си, то не е ли ѝ донесло голямо нещастие? Девет месеца го е носила тя, и казва: “Дано по-скоро излезне навън, и да се освободя.” И онези, които не са били бременни, мислят, че е много лесна работа. Не е лесна, тя е от много мъчните работи.

Та казвам: Все-таки трябва да станеш бременен, за да разбереш. Туй трябва да го знаете. Вие искате като някоя млада мома да разбирате всичко. Е, не. Нещата се разбират, като станеш бременен с някоя идея - добра или лоша, не е важно. Онова, което ще научиш [е важно]. Бременен човек трябва да станете. Онова състояние, което хората имат като младите моми, то е най-хубавото - идейно, но от моминство; това е моминство. За да мине една мома в девичество, тя трябва да се ожени. И като се ожени и не се поквари, тя е девица. Трябва да мине моминство. Вие ще напуснете моминството, ти ще напуснеш своята младост. Тия са законите, които трябва да се разглеждат. Ти ще напуснеш своята младост, своето моминство, и къде ще идеш? Ще влезнеш в закона на девството вътре. Е, как ще познаеш, че си девица? Ако не се измениш. Да. Ако след като остарееш, и не се вкиснеш, ти си вече девица. Това е вече в мисълта ти вътре, в твоите чувства, в твоята мисъл и в твоите постъпки. Тогава вие минавате, за да станете девица. Досега някои от вас са били моми и са напуснали моминството; някои са още моми, но и те трябва да станат девици. Значи по онзи закон на онази чистота, в която животът се разбира. Та, от едно състояние на слепота, туй е от едно състояние на слепота, ще минете в онова духовно познание, във връзка с Бога.

И казвам: Ако работите ви в този свят не вървят, има противоречие. Обикнете Бога! Ама не онзи Бог, Когото хората не знаят, а онзи Бог, Който е създал нещата. И ако вие седите и питате: “Къде да Го намерим?” - никъде и всякъде. Вие не очаквайте да срещнете и видите Бога. Ти малко ще прозреш! Ако си в една малка

стая и имаш едно малко прозорче, един малък лъч ще видиш ти от Слънцето. Ако прозорецът е по-голям, повече ще видиш. И ако излезеш навънка! Тъй. И един ден, ако вие идете на Слънцето, ще имате съвсем друго разбиране. Слънцето няма да бъде за вас такова, каквото тук, на Земята.

Сега, това са потребни разсъждения за вашите умове. Да не се обезсърчавате; защото сега туй, което ви обезсърчава, вие ще си кажете тъй: че “хората не ме почитат, не ме обичат”. Може. Всичко туй е право. Но откъде вие трябва да разрешите въпроса? Хубаво е да идеш някъде и да има огън накладен, да има приготвено ядене, всичко това. Но казвам: Ако няма накладен огън, а ти си сам, какво трябва да правиш? Сам ще се заемеш да си накладеш огъня. Имаш кутия с кибрит. Трудно е. Не е лесна работа.

Та ви казвам сега: Аз говоря да обичаш. Но то е работа, с която ти сам ще си помогнеш. Няма да ти помогне друг. Защото никой не може да ти помогне. И онази поговорка, която казва: Помогни си сам, за да ти помогне Господ. И вся-кога, когато останеш сам - защо? Да познаеш, че има един Господ. И Господ ти казва: “Ти започни и Аз ще ти помогна.” Ти като започнеш да кладеш огъня, ще дойде Господ, и Той ще ти помогне. И в света Христа не Го повикаха, така, както сега, като се разболее някой болен, че викат да дойде лекар. Сам си дойде.

Сега, две неща. Вие разрешавате противоречието: не се почитат хората. И онзи, който разрешава противоречието правилно, той е благороден човек. Не е въпрос, каквото и да стане у тебе, разрешавайте правилно въпроса. И ако разрешавате правилно въпроса, тогава животът на Земята се отваря за вас. Пък този човек, ако нямаше противоречие... Той дотогава беше сляп, само му даваха по малко. А после, и той стана виден човек. Почнаха да го викат учените хора. Казваха: “Я ни кажи, как прогледна?” Че него вече на чин го дигнаха. Това стана с противоречието, което той мина.

И ви казвам: Радвайте се за противоречията, които ще дойдат във вашия живот! Защото те ще ви подигнат. И ако противоречията не дойдат, вие ще си останете такива, каквито сте - слепи ще останете. А сега всички се питат върху едно хубаво състояние, което имаш. То няма да остане тъй. Ще се роди една кисела мисъл. Но ще мине първото състояние. И казвам: Как ще разрешите въпроса?

Сега, аз говоря на онези от вас... Мнозина, ако идете сега в Америка и някъде в Европа, всички говорят как трябва да станат богати. Как трябва да спечелят пари. Не е лошо това. Но богатството си има своите големи несгоди. Не че без пари може. Но ако ти си привържеш душата към богатството, ти си изгубен човек. Трябва да знаете, че богатството трябва да бъде един автомобил, трябва да бъде един кон - да се качиш отгоре му. Като дойдеш на местоназначението, ще слезнеш от него; коня ще пратиш в дама, автомобила - в гаража, а ти ще тръгнеш по своята работа.

По някой път лесно се разрешават въпросите. Не е много мъчна работа. Христос отиваше в Ерусалим, искаше да язди. Казва на учениците Си, двама души: "Идете на еди-кое си място, там има едно магаре, вземете го, че го доведете; и ако някой прави спор: "Защо ми вземаш магарето?" - ще кажете: "На Учителя трябва."

Да ви приведа един пример. Преди години, преди много години, спирам се в Пазарджик, южния Пазарджик, защото има и друг Пазарджик. Имах със себе си един приятел. Той се обеща, че като иде в града, ще хване един хубав фаятон и ще го изпрати. "Гледай - рекох - да не закъснееш. Всички неща да станат на време." Чаках, чаках, той не дойде. А той забравил за фаятон и за всичко забравил. А пък ние сме далече. И му казвам: "Ще пътуваме сега." Казва: "Сега какво ще правим?" Рекох: "Има едно разрешение." Гледам, отвънка една обикновена кола, свързана с кон, а човекът го няма там. Рекох: "Отвържете тази кола с коня, а човекът - колкото иска, ще му платим."

Ти не се плаши, ако около тебе има един кон - вземете го, качи се отгоре, пък плати заради него и ще се свърши работата. Вие сега

пазите едно човешко благоприличие. Че работите не се наредили. Оправи си сам работите. Аз бях заръчал файтон да дойде, а дойде една обикновена кола, дето пренасят багаж. Така стана.

Най-после, отдалече гледам този човек, на когото е конят и колата, той тича отподире! Казвам: “Ще извините, но каквото струва, ще платим. Има кон, той седи без работа. А аз зная, ти искаш някоя и друга пара. Трябва да се качи човекът.” Защо? Използвайте в живота условията. Не се вкисвайте. Аз не се вкиснах, понеже файтонът му не дойде. Сега ще каже някой: какво? От неблагоприятните работи в живота изкарайте онова, хубавото.

Та казвам сега: Туй е положението, което ще минете. Христос минава покрай този, слепия човек, обиква душата му и се спира при него Любовта. Казва: “Искаш ли да прогледаш?” - “Искам, Господи, искам!”

Та казвам: Когато във вас Божественото ви запита: “Искате ли вие да прогледате?”, кажете: “Искам, Господи!” Тъй е. Та, този, свещеният стремеж трябва да го има във вас навсякъде. Вие напуснете, не се опъвайте; в духовния свят ревността, която е в хората, не е лоша. Хубаво е човек да бъде ревнив. Но трябва да знаете: ревността туря най-големите спънки; и пак няма нищо. Вие ще се спънете, но разбирате, че ревността е една спънка. Не е спънка тя. Ревността си има своята добра страна. От физическо гледище ревността се вижда като една спънка за любовта. А всъщност ревността е, за да усили. Като се яви ревността, вие веднага, този, който обича, той е прогледал. Защото, за да бъдеш ревнив, ти вече, твоят ум е почнал да работи. Ако умът ти не се събуди да работи, никаква ревност няма. Та, ревността е един признак за събуждане на твоя ум. И ти трябва да се радваш, че си почнал да мислиш.

Сега, донякъде паралел има между онзи, който е спял, и който е прогледал. Те са две състояния. Онзи, който е спял, в него работят чувствата. А онзи, който гледа, в него работи умът. Онзи, който седи, е доволен само вътре в себе си. Той е като слепия, в него работи само

сърцето. А онзи, който е станал ревнив, че търси изходния път, в него работи умът. Дайте място, право на своя ум и въпросът ще се разреши. И Той ще ви срещне, Господ, и ще ви попита: “Ти вярваш ли в Сина Божия?” - “Да!”

Сега вие може да кажете, че “всички тия неща ние ги знаем”. Знание е това, което разрешава въпросите. Има два вида знание: едно теоретическо и едно, с което ти ще се подигнеш. Вие считате ревността навсякъде, сегашните не-щастия произтичат от ревност. Навсякъде е ревността. После, като станеш ревнив, ако не разбираш защо е дошла ревността... Ти онзи, когото считаш, че ти е неприятел, че го обичат повече, ще почнеш против него да говориш. Много работи ще кажеш, които не са верни. И защо да не кажеш: “Заслужава той тази обич”?

Ще кажеш: и други слепи има. То е друг въпрос. За себе си другояче ще кажеш и говориш. “И видя одного човека, сляп от рождението си. И пита го: “Искаш ли да прогледаш?” - “Искам!” Първото положение. Второто положение: “Викат го фарисеите, казват: “Ти ли си онзи, слепият човек?” - “Е, аз съм.” - “Е, как стана, че ти се отвориха очите?” - “Тъй.” - “Е, какво мислиш заради Него?”

Та, понеже вашите работи, на мнозина работите не са оправени. Защото вие сега всички се разправяте: кого обичат повече и кого - по-малко; кой има повече пари и кой има по-малко пари; кой е по-слаб и кой - по-силен. То е все същото нещо. Същият закон. Кой е по-слабият и кой - по-силният, все същите неща. Е, защо да е така? Защото не може да бъде другояче. Искаш да минеш през една малка дупчица - малък ще станеш. Искаш да минеш през една голяма врата - голям ще станеш. И започват, в природата е така. Нещата от малките неща започват. Едно дете, което влиза в утробата на майка си, много малко влиза то вътре; а после, понеже ще излезне през голяма врата, туй дете почне да расте.

Сега, разсъжденията, езикът и тия образи, които ви давам, вие ще им дадете друго тълкувание. Малък трябва да влезеш, но трябва да

се събуди твоят ум, трябва да се събуди твоето сърце и трябва да се събуди твоята душа, за да можеш да растеш. От малкото Бог ще извади голямото. И казва Христос правото! Той право разрешава. Защото сегашната окултна наука разрешава въпроса, че кармата, миналото, затова се роди сляп. Питат го сега: той ли съгреси или майка му и баща му, та се е родил сляп? Казва Христос: Нито той, нито баща му и майка му, но да се явят Божиите дела! И мнозина, като тълкуват, казват: той ли съгреси или баща му и майка му? Те не разбират закона. Много хора, които са страхливи, има един закон, като ще минат през някои опасни места, затварят си очите, слепи стават, че като минат, да им се отворят очите. Е, какво означава това? Ако се е родил сляп, той е минал през едно опасно място. Та сега, понеже сте минали туй място, приближава да излезнете - ще прогледа!

Но сега, да се намери вътрешната връзка на Любовта, се заражда във вашия живот една неестествена ревност. Ама да бъде човек ревнив за доброто. Не е лошо да бъде човек ревнив. Не е лошо. Не е лошо да те посети ревността. Защото веднъж дойдоха двама души, дойде майката на двама ученици, че казва на Христа: единият да седне отдясно, а другият отляво. И другите ученици станаха ревниви: “Как тъй? - възбудиха се те. - Та те ли са най-достойните?” Той ги повика и каза: Порядъкът на Земята не е порядък на Небето. Ако не станете като малките деца, не можете да влезнете в Царството Небесно. Вие носите вашите стари идеи сега; майката мисли да станат видни хора нейните синове.

Та, сега, и вие носите вашите стари идеи. И от тях не можете да се освободите. Та именно, дайте ход на онази истинска любов, че каквото и да дойде в живота... Не мислете, че като влезете в този път, ще се измените. Вие пак ще си бъдете такива. Човек и в Новото Учение като влезе, той ще си остане такъв, какъвто се е родил. Нервният човек ще бъде нервен; разложеният ще бъде разложен. Но той ще знае как да живее. Нервният ще живее тъй, както нервен. И разложеният, тлъстият, и той ще живее така.

Та казвам сега: Ще се научите да живеете. Ако сте нервен, казвам: радвам се, че срещам един нервен човек. По-хубаво също от това няма. - “Нервен съм” - казва. Че, ти си от една по-висока еволюция. Казвате, много нервни сте станали. Радвайте се, че сте станали нервни. Защото само един нервен човек, който има нерви, в него Любовта може да се прояви. Та само един човек, който има нерви, в него болестта може да се прояви - “Ще ми се пукне - казва - главата.” Няма да се пукне, тя се разширява, твоята глава расте правилно. - “Ама, сърцето ми ще се пукне.” - Няма да се пукне. Всичко е на мястото си! Разберете Божиите пътища и благодарете за онова, което Бог прави за вас. Сега в света всички бъдете такива работници, служете на Бога. И казва Христос: “Който служи на Мене, него ще почете Отец Ми.” Който служи на Бога. И сега, да има във вас желанието да служите на Бога. Служете на Бога; а след като служите на Бога, вие ще служите и на вашите близни.

“Отче наш”

6.05 ч сутринта

(Слънцето грее! Гимнастически, евритмически упражнения.)

32-ро неделно утринно слово, държано от Учителя на 6.IX.1936 г., 5 ч сутринта, София - Изгрев. (На 23 август 1936 г., неделя, 5 ч сутринта, София - Изгрев, беседата е “Проникване” и е отпечатана като съборна беседа в томчето “Да им дам живот”. На 30 август 1936 г., в неделя, 5 ч сутринта, Учителят държи беседата “Пътища на Любовта”, която е издадена като съборна беседа в томчето “Да им дам живот”.)

ВЪТРЕШНИЯТ ГОВОР И ВЪТРЕШНОТО СЛУШАНЕ ВЪТРЕШНАТА МИСТИЧНА ВРЪЗКА

5 ч сутринта.

(Небето облачно. Времето ведро, меко.)

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Молитвата на Царството”

“В начало бе Словото”

Ще ви прочета 12-а глава от Евангелието на Йоана.

“Духът Божий”

Много пъти хората се запитват: Какво от това, ако човек сполучи? Какво ще се ползува, ако сполучи нещо? Някой казва: Какво иде след любовта? След любовта иде страданието. Който иска повече от любовта, повечето е страданието. Някой казва: “Като живея, какво от това?” Е, какво иде след живота? Смъртта. Който не иска живота, ще дойде смъртта. Казва: “Като се обърне човек към Бога, какво от това?” Трябва да разбирате в какво седи обръщането. Или ако стане праведен човек? То е неразбиране на живота. Пита: “Като стана праведен, какво ще придобия?” Защото човек не е придобил това, което трябва да придобие. Даже и във всяко едно отношение човек се занимава все с играчки още. Това е забавачница. Вие ще кажете тъй на себе си: “Че, какво ще добием?” И вие не сте добили това, което трябва. Добийте го, че тогава ще видите. Какво нещо е едно придобиване? И по някой път искате всичките ваши желания да бъдат задоволени. Ама вие не знаете какво нещо е да бъде задоволено желанието на човека. Много пъти хората искат неща, които им са абсолютно непотребни. Не само непотребни, ама те мислят, че ако им

се задоволят желанията, те ще бъдат щастливи, ще имат най-голямото щастие.

Можем да кажем, че сегашните нещастия на света не са нищо друго освен молитвите на хората “това да имам, онова да имам”. И сега Господ им дава онова, което те искат. И тогава на другата страна хората казват... сега в хората има едно желание, че без да живеят тъй, както трябва, пак Господ с тях да постъпва, понеже било много добре за Него да постъпва тъй, както те искат.

Сега вие имате понятие, че вървите по правия път. Но какъв говор имате? Имате и онази опитност, че много пъти заменят говора на Бога с говора на човеците. Смесвате работите. Но има лъжливи пари, които имат същата стойност, но са лъжливи. Като дадеш тия звонкови пари на един банкерин, той веднага ще направи едно различие. Сега не гледайте само да се говори. Какво може да се постигне в говора? Има един прав закон: какво постига човек в едно ядене? Или, какво постига в една вдишка или издишка? Вас ви се струва, че те са много маловажни работи. Но от всичките тия малки работи има една вътрешна връзка; ако не я изпълниш, лошо идва до тебе.

Някой път искате да се лекувате. Един начин ще ви дам за вашето недоволство. Някой път и праведният човек, и в него влезне едно недоволство. Казва: “Защо трябва да живея? Мен ми дотегна да живея.” Да се спре човек най-малко една, две, три минути, без да диша, да задържи дишането си, въздуха, само за три минути. Да се задържи, и той ще смени своето състояние; той ще има една опитност в себе си. Туй, което не е вярно. Той казва: “Не искам да живея вече.” Че ти не искаш да живееш, подразбира се: искаш да смениш живота си. Искаш да не страдаш. Можеш да не страдаш. Искаш да не бъдеш сиромас. Може да се смени туй състояние. Ти само знаеш как. Обаче погрешката е там, че човек иска нещата да станат лесно и друг да ги направи заради него. Ти ако си градинар, можеш да имаш хубав

пипер, ако имаш вода и поне веднъж да го поливаш. Но ако посееш този пипер и не го поливаш, ти нищо няма да имаш.

Та казвам: В един смисъл, човешките мисли трябва да се обработват; ти не можеш, в този живот или където и да е, никога не можеш да постигнеш онова, което желаеш, ако нямаш съответствующи мисли. За пример вземете, вие искате хората [да не] остаряват. Защо остаряват? Те трябва да изучат защо остаряват. Хората се разболяват. И праведният може да боледува. И праведният се разболява. Тук, на Земята, по някой път праведните и на Земята падат, и горе, на Небето, падат. И там има падане. Защото ангелите, които бяха чисти и свети, паднаха част от тях. Писанието казва: паднаха. И ги турили в бездната, та ги вързали и пазят ги, да ги съди Господ.

Та казвам: Може във вас да дойде едно разколебание. Има някои хора са много усърдни в началото. Че са усърдни, като онзи млад момък, който се оженил за една много красива мома. Че първата година на техния живот, той дал на своята възлюблена 3000 целувки; на втората година ѝ дал 2000 целувки; на третата година ѝ дал 1000 целувки. И почнал да ги намалява, докато дошъл до една целувка на годината. Е, питам сега, вие ще кажете: “Не говорете за целувките.” Е, за какво да говоря? - “И не говорете за ядене.” - За какво да говоря? - “Говорете за наука.” - Е, в какво седи науката? Говорете за онова, кое е онова, което е накарало момъка да даде 3000 целувки през първата година? Казва: “Много я обичам.” Добре. Значи, с целувките обичта изчезнала. И постепенно се смалявала, смалявала, докато дошло вече само до една целувка.

Туй е само да се даде едно изяснение. И защо хората трябва да се целуват? Без целувка не може ли? Може. За кои? За умрелите може без целувка. А за живите целувки трябва да има. Без целувки не може ли? Може. Умрелите без целувки, а живите в [...] И тогава, целувките определят степента на живота. Умрелият като се съживи едва, почва, той ще даде една целувка. И като оживява, почва повече целувки. И

многого целуване показва, че този човек е жив. Тъй е сега. Ако вие така не разбирате, като се прилепят две уста, целувка ли е това? Не. Това не е целувка. Че ако някой си прилепи своите уста до крака, това целувка ли е? Аз не съм говорил за целувката. И даже вие не знаете какво нещо е целувката. Е, какво разбирате за това? Вие, макар да сте целували много пъти, но не знаете какво нещо е целувката. Знаете, че е нещо хубаво и някой път от целувката ставате доволен. Но рядко се случва и двамата да са доволни. Единият е доволен, другият е недоволен. Сега, не е работа. Недоволен е, има си пак причина.

Та казвам: Трябва сега този живот, именно новият живот, който трябва да възприемете; вие имате сега стария живот. Старият живот и новият живот се размесили; вашите стари разбирания и новите разбирания, всичко туй, като един химик, вие трябва да отлъчите старото от новото. Не че старото е лошо; но то, старото, вече седи само да подкрепя нещата. В старото няма онова, което ние търсим. Няма го в старото. Онзи, сегашният плод, който се е сушил на слънцето, няма тази сочност, която имат новите плодове, които сега растат.

Та, не мислете, като остареете. Та вие остарявате, без да искате. И как може да се избавите от вашата старост? Сърцето е младо. Тъй като седите и се оглеждате, вие като се оглеждате, мислите, че сте млади, но като се огледвате в огледалото, станало е една промяна във вас. Не само промяна, но в много неща има промяна. Вие като станете стар, любовта изчезва от вас. И всичките стари хора са все такива кисели. Ама кисели, знаем как. Като оцет. И религиозни хора, като остареят, и те стават кисели. Не че вашето естество се е изменило, но влизате вече в един свят, който трябва да разбирате, да не се заблудите.

Та ви казвам: Пазете вашето състояние, което всички имате. Всички трябва да пазите онзи вътрешен мир. С каквито хора дружиш, такъв ставаш. Сега, законът е един. “Ама - казва - къде е Господ?” Сега да оставим този въпрос. Има две разбирания къде е. Ти в ума си, щом отправиш своята мисъл и започнеш да мислиш за Него, ако

изолираш всички други мисли, веднага в тебе ще стане една промяна и ти ще Го намериш къде е. И у тебе ще дойде нещо отнякъде. Веднага ще дойде в тебе едно състояние, което ще измени твоето разположение. Да кажем, може да си нервен, неразположен, отчаян. Постепенно туй ще се смени у тебе.

Сега, на туй може да направите и друг един опит. Да видите, че този закон е верен. Почни да мислиш за някой лош човек - веднага ще се смени твоето състояние. Ти ще придобиеш неговото настроение. Това е необходимо за вас, да знаете закона. Дръжте връзка с всички хора. Разбирайте в дадения случай какъв е този човек. Почни да мислиш за някой учен човек - веднага ще придобиеш едно настроение за учение. Почни да мислиш за някой музикантин - веднага ще придобиеш туй музикално настроение. Да. С каквито хора дружиш...

После, по някой път има, ако искате вие да се утешите... Казвате запример: "Утеши ме." Лесно, утехата лесно може да дойде. Едно време беше мъчно, сега е лесно. Какво? Ако е лятно време, иди, тури си гърба на едно дърво. И погледайте дървото 10-15 минути и веднага ти ще възприемеш състоянието и разположението на дървото. И ще се смени твоето състояние. Вие ще видите, че туй дърво седи тихо и спокойно.

Някъде не си добил нещо. Молил си се много и на молитвата ти не се отговори. Да се успокоиш, иди и седни на един камък и ще видиш, че този камък, без да е придобил нещо, седи там. Какво ще кажеш? Но философия има. Ако си при-добил, то е едно състояние. Ти като камъка ще придобиеш онова, което се пада на камъка. Като едно растение ще придобиеш онова, което се пада на растението. Ти като животно ще придобиеш онова, което се пада на животното; и като човек ще придобиеш, което се пада на човека.

Хората са на степени. Всеки приема туй, за което е готов. На другата страна вие трябва да знаете какво може да направите. Вземете един прост пример, искате да учите музика. Сега, някои имат

разположение да пеят и не пеят. Някои нямат разположение. “Аз - казва - не искам да пея.” Не иска да пее. Понеже малко е даровит. Малко вода има той. Вода им трябва на тях. Но същевременно, вземете онзи човек, който има един добре охранен кон - като се качи на каруцата, и върви. А някой си има едно халаше, едва крета. И той тръгва. Удрий ти с камшика колкото искаш - не върви. Не ти е охранен този кон. Ти ще охраниш коня си и тогава този кон ще тръгне като другия. Охрани коня си и каруцата ти ще тръгне, ще върви. Има нужда някой път да питате: “Ти как охрани своя кон?” Аз не питам как, отде знае тази дарба. Не. Казвам: Ето как охраних този кон и като ти кажа, почни и ти по същия начин да го храниш тогава.

Сега, туй отхранване в музиката - ти трябва да изучаваш. Защо? Най-първо ти ще изучаваш музиката само за себе си. Туй може да бъде. И после ще изучаваш музиката, ще я учиш за своите ближни; а пък ако искате вие онази величествена музика, да пеете тъй както трябва, и него мога да ви кажа как ще стане. Тогава ще пееш най-първо за Бога. И ти трябва да имаш вече едно добро схващане. И тогава можеш да станеш такъв певец, както го няма никакъв на Земята! И ако някой казва, че познава хората... Ако пее някой, аз го познавам доколко познава хората и къде е той. Зная за себе си ли пее. Защото има хора, на които пението е вързано. Те живеят само за животните. Той мисли само за животните, главата му е само с овце, говеда, коне, кокошки, къщи. И той минава за човек. Човек на говедата. Това е степен на развитието.

И ако ти искаш да минеш от едно състояние, тъй, да се почувствуващ човек, казваш: “Аз съм човек.” Виж какво пребъдва в твоя ум, какви мисли са твоите нови мисли. Не че трябва да напуснеш старото, да се освободиш от старото. Не можеш да се освободиш. Да се освободим от старото, да се освободим от Земята, от този светски живот, вие трябва да напуснете Земята, трябва да престанете да живеете. Не може да скъсате връзките си с окръжаващата среда. А когато искате да заминете за другия свят, не може там. Но щом искате

да живеете на Земята, непременно трябва да имате връзка. И щом имате тая връзка, трябва да знаете как да използвате тия връзки.

Та, когато дойдат сега тия противоречия, които трябва да изучавате... Защото вие трябва да изучавате и противоречието, и съвременната наука във всичките [нейни] форми и клонове. Който разбира, дава например как да постъпвате в дадения случай. А да знаеш как да постъпваш, трябва у тебе ухото ти да е развито, и окото ти. Ако ти недовиждаш, няма да можеш да ходиш право. Ако не знаеш как да слушаш, пак ще се роди едно друго противоречие от слушането. Има едно вътрешно слушане. Вземете, запример, които знаят какво има да ги сполети. Аз наричам учен човек [този], който знае какво ще го сполети. И върви по същия път приготвен. Не го е страх него. Тоест [...], но ако иска да избегне, може.

Сега може да кажете: “Как стават тия работи?” Мнозина казват: “Искаме да видим нещата.” Но не е външното виждане на нещата. Ти виждаш един човек, но то е сянката отвънка, която съществува в самата реалност. Когато дойдеш в съприкосновение с реалността, с душата на един човек, вътре едно състояние има, там ти ще усетиш едно топло чувство, което с години то не се изменя. Една такава мекота, в която няма никаква грапавина. Дотогава, докато ти се безпокоиш в живота си, тревожиш се за [това-]онова, ти не си в реалността на живота. Тебе те обгръща сянката на живота. Няма [го] онова сочното, което да ти даде спокойствие. Или дотогава, докато ти се съмняваш в баща си, в майка си, в брата, сестра си, в когото и да е, щом се съмняваш, ти не си в реалността на живота. Защото онзи закон е, че каквото е твоето отношение към другите, такова ще бъде и тяхното отношение към тебе.

Сегашните музиканти, учените музиканти, изучават обертоновете. Има обертонове. Може да четете едно музикално творение, парче. Тоест, когато един тон е правилен, той има отглас в тази насока нагоре. Е, хубаво. А пък когато тонът не е верен, никакви обертонове няма. Ако в живота си, когато право мислиш, има този

отглас, този музикален отглас, тонът ти е прав. И тогава, в какво седи правотата? Както когато онзи, който пее, има обертонове, произвеждат се такива, така и всеки един от вас, който е тръгнал в пътя на Истината. Щом взема вече да говоря за проявата, щом всеки ден вземам правилно тона, веднага вече има едно обнадеждване. Човек вижда надалече едно хубаво, светло бъдеще. А онзи пък, който не пее както трябва, той мрачково, тъмно вижда. Не вижда. И не знае как. Той сега иска и се тревожи. В туй състояние той се тревожи има ли Господ или няма.

Разберете сега. “Забравили са ме” - казва. Че, ако хората не искат да слушат един певец, де е погрешката? В слушателя или в него? В него е. Той не знае да пее. И слушателите не искат да го слушат. А ако пее хубаво, хей! - ще го слушат и оттатък ще минат. И сега, в пението трябва да има [...], при сегашните условия, човек трябва да излезне из пението. Пението е като една крава, дойна крава. Ако дава хубаво мляко, 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10 кила, тази крава струва. А ако идеш и нищо не дава кравата?

Та казвам: Ако вие от вашия живот, като [от] една крава, не можете да изкарате малко мляко, питам: какъв ще бъде животът ви? И какво ще бъде вашето вярване? Имате нужда вие да вярвате. Но мислете, че животът не седи само от един. Хиляди хора, всичките хора, с които вие се срещате, вие нямате еднакви отношения. Срещате някои хора, вашето съзнание е будно. Един човек ви интересува повече - значи, по-тясна е връзката; с друг, даже като минете, вие не сте го видели.

Та, един ден, когато човек дойде до онази висока степен на живота, той ще познава живота и хората; ще има с повече хора връзка. Колкото с повече хора имаш връзка, е по-добре. Колкото с по-малко хора имаш връзка, толкова по-зле. Аз наричам връзка отношението, което имат хората. Срещнеш някой човек - виж нещо от него. И той да види друго в тебе. И той да може, и ти да можеш. Защото всичките хора на Земята, това са проводници на великите

Божии блага: дарбите, които Бог е дал на хората и всички условия да се развиват.

Та, ще пазите сега връзките! Вие ако искате да живеете, вие можете да живеете както искате. Но не може човек да живее както иска. Правилният живот върви само по един път. В широкия смисъл, път, в който има много разклонения, то е път на правилна обич. Често вие мислите: “Ама, той не заслужава.” Дайте на някой, който не се е учил по музика, най-хубавия инструмент - той само ще дрънка нещо на него. Но онзи, който се е учил как да свири, той от този инструмент ще изкара най-хубави звуци. Турете един светия между най-лоши хора - той ще изкара хубавото от тях. Тогава, защо като онзи свят, които разпънаха Христа... Казва: това са 500 милиона сега. Нали са 500 милиона от тия хора, коравосърдечните, които се обърнаха? Как ги обърна? Не ги е обърнал още. Но разтопяват се, варят се и ще се сварят най-после. Още след 2000 години, ще има хиляда милиона.

Тогава, колко души имаше във времето на Христа? Сега, това ви казвам на вас, за да не се обезсърчите. Но най-първо, като окачиха Христа на кръста, нямаше никой. Всички се разбягаха. Нямаше нито един. Даже те [не] бяха, които Го обичаха. И те побягнаха. След три или десетина дена имаше доста, 120 души, и после имаше 3000 души. Откъде дойдоха те? И постепенно почнаха да се увеличават.

И във вашия живот ще се случи някой път, ще минете през една такава опитност на Христа, мистическа, че ще усетите такава празнота, като че всички са ви изоставили, никой за вас не мисли. И тогава ще дойдат онези, които ви обичат, ще ви снемат от кръста. Ще дойде Никодим, ще вземе вашето тяло, ще ви тури в гроба. Тогава ще дойде Божественият ангел, ще ви освободи от тия връзки. И после ще ви потърсят вашите ученици - вашите хубави мисли. И постепенно ще се измени животът ви.

Сега, този е пътът! Няма друг път! Не мислете, че туй изведнъж ще стане. Най-първо ще ви посрещнат с финикови вейки. Че, не е ли същият закон? Онази, младата мома, нейният възлюблен като я

срещнал, тя е радостна и весела. Но се случва, че нейният възлюблен я напуснал, връща ѝ писмата. “Намерих си друга” - казва. Че, то е разпъване. Какво е състоянието на тази, младата мома?

Аз само за обяснение казвам това. Не говоря за вас. Говоря на другите. А сега работата е, аз като давам един пример, вие мислите, че този пример е за вас. Не. То е само да можеш да влезеш във връзка. Вие не сте намерили още вашия въз-люблен. Той не е дошъл. Дошли са възлюблени при вас, за които аз ви казвам, след десетина дена ще ви напуснат. Той ще ви напусне и ще ви стане тежко. Тогава, всеки ден, когато вие много скърбите, ще знаете, че не е дошъл, закъснял е той. А когато свършено се обезсърчите - той си е намерил друга вече. Той казва: “Намерих си друга вече.”

Аз не ви обяснявам, за да ви стане лесно. По някой път имате една такава дървена философия, дървена логика. Изведнъж казва: Ако е тъй, то трябва всичките... Не. В края на краищата светът има една велика цел. Цел, за която на всички същества ще им бъде добре. В какво седи тази цел? Един ден, когато на всички същества, които са на Земята, ще им бъде добре; и всички ще бъдат радостни и няма да има едно същество, което да не едоволно. Това е смисълът на живота. Дотогава, докато хората не са доволни, не са дошли до целта. Казвам: Като дойдат до целта, като пристигнат до целта, тогава вече другоаче ще изучаващ живота. Ще знаеш в тази цел, в какво седи животът.

Та казвам сега на вас: Вас ви очаква, някои от вас ви очаква една доста горчива опитност, която има да преминете. Но след тази опитност ви очаква нещо много хубаво! Ако не минете горчивата опитност, ще дойде злото. Сега, защо, за какво, то е друг въпрос. Но ще минете сега. Като минете тази опитност, ще дойде нещо добро в живота ви.

Та казвам: Някой не може сега да постигне онова, което иска; не може да го постигнете със сегашното си верую, вярване. Сегашните ви вярвания са доста слаби, конците ви, и се много късат. Онзи, който

най-малките неща го спъват в живота, за най-малките неща се дразни, не можеш да разчиташ на него.

Та казвам сега: Ако искате вие да добиете каквото и да е благо, висше благо... Някъде трябва да добивате, а някъде трябва да запазвате вашето благо, което ви се дава. И да знаете как да ги употребите. Че, Христос можеше ли да издържи този изпит? Той каза: "Както Ме е Отец научил." Даже онова, което Христос е правил, говорил, колко неща Той занесе със Себе Си. Много неща имаше да говори, Той видя, че светът не е готов. Даже сега колцина от вас... Вие говорите за любовта, или говорим за знанието, за мъдростта, хиляди неща има, които вие не знаете; и хиляди неща от любовта, които даже не сте ги сънували. Имате най-обикновените състояния, заблуждения. Някой човек си мисли, че е много силен. Не се лъжете. В сравнение с Бога силата ви по някой път е сила на един комар. Ти си силен човек, вземеш и набиеш някой човек; после дойде друг, по-силен от тебе, и той те хване и те набие. Тогава ти се обезсърчиш, видиш, че не си силен. Остава онзи, той казва: "Да знае, че аз какво мога да направя!" Дойде друг, по-силен от него, и той го хване и го набие. Туй е низходящият път на живота.

Започнете сега да заучвате тия работи. Онзи, който може да те набие, той много хубаво прави. Той те окъпал. Но почнете друго да мислите: че може да дойде един, който може да ти направи едно добро. То е същият закон. Дойде друг в този низходящ път и човек се насърчава. Дойде друг и направи още по-голямо добро. Тогава?

Сега, някой обича да говори, сега, има такива кореспонденти, не вестникари, как ги наричат тия? (- "Репортьори.") Той ходи да събира новини и ги изкарва навън. Та, и вие сте един такъв кореспондент - влезнете в едно общество и започнете да търсите отрицателните страни - еди-кой какъв е. Не е лошо това, хубаво е да се знае. Този такъв, онзи такъв. Всичко туй е предисловие на една наука. Хубаво е. Отивате най-първо, изнасяте някои лоши работи. Не е лошо. Хубаво е. Отлично. Един ден пък почнете да изнасяте хубавите работи. От

тебе зависи. Можеш да идеш да кажеш: той такъв, той такъв. А можеш да идеш и да кажеш добрата страна на този човек. Казал някой: “Страшна пияница е този човек! От сутрин до вечер той пие. Страшен пияница, опропасти дома си!” А друг казва: “Аз го зная за много трезв човек.” - “Как?” - “Не пие.” - “Как не пие?” - “Така, не пие. Като спи, не пие. Аз това зная за него.”

Та е хубаво някой път лошият човек да заспи. А хубаво е някой път добрият човек да се събуди. Защото лошият, като е буден, той не може да работи, да направи което си знае. Но като заспи, добър човек ще стане. Това е тълкувание на живота. Хубаво е някой път човек да замръзне, а хубаво е някой път човек тъй да се освободи от хората. Хубаво е някой път човек да има по-тънки дрехи, че да трепери, да замръзне, да мисли за търпението. А хубаво е някой път човек да се облече с хубави дрехи, да се накичи с пръстени, с наниз, и да каже: “Хубав е животът!”

Аз разглеждам живота от две становища. Онзи, който ще възприеме Божествения живот, на тях им пожелавам да имат хубавите наниз; а на тези, които не знаят как да употребят богатата, на тях - спането, треперенето, сиромашията, болести. Тъй. И животът става осмислен. Нищо повече. Вие ще кажете: “Каква ми е съдбата? Много ми е определена съдбата.” Ти сам определяш съдбата си. Понеже, като не искаш да служиш на Бога както трябва... Според онова, което ти правиш, това и ти дава.

Обърнете един нов лист сега. Не мислете, аз не разглеждам въпроса вие как сте отвън. Аз не разглеждам външния живот. Външно вие всички сте светии. Светии сте! Ако аз съм на един километър от най-лошия човек, светия е той за мен. Ако ида много близо до него, тогава работата става лоша. Стойте надалеч от хората. И тогава, едно правило има: от лошите хора надалеч стой, а при добрите хора, наблизо стой. Че онзи, който те обича, онези, които те обичат, надалеч [не] стойте от тях, наблизо стойте при тях. Който не те обича, надалеч стойте. А вие не знаете, идете при този, който не ви обича, и

после казвате: “Много лоши хора са.” Тогава, те са лоши, пък и вие не сте от умните. И ти не си умен. Ако искаш ти за себе си един начин за разбиране... Ще кажеш: “Не съм от умните.” Умни трябва да бъдете! То е отношение.

Сега, този е правият път. И ако вие започнете да живеете по този начин, животът ви ще почне микроскопически да се изменя. Аз наричам, един живот се изменя, когато има една микроскопическа придобивка. Винаги, ако всеки ден ти не придобиваш нещо, ти си се спрял в своето развитие. Отиваш в обратен път. Всеки ден трябва да имаш една малка придобивка. И няма какво да говориш едно време как беше. Едно време, аз разглеждам едно време, любовта ти беше като любовта на животните, а сега тази любов е престанала, а дошла е любовта на човека. А тя се различава. Тази любов се различава. Ако ти в любовта си не минаваш през всичките стадии на живота, ти не можеш да познаеш любовта. И тогава, ако искаш да познаеш един човек, да го обичаш, ти трябва да го държиш в ума си; и то не като едно животно, а да го държиш като един човек. Ако ти искаш да се запознаеш с любовта на един ангел, ти трябва да го държиш като ангел в ума си. Ако този ангел не можеш така да го държиш в ума си, никога не можеш да го обичаш. Ако искаш да се запознаеш с любовта на Бога, трябва да държиш Бога в ума си, нищо повече! И трябва да се освободите от всичките тия форми, които хората са създали в миналото. Те не са необходими на нас. Трябва да се освободите от старото. То е един цимент, който сковаваш хората. Трябва да се освободите от ония чувства, в които няма тази любов, която е необходима за сегашното развитие. Сега онези от вас, които са готови, противоречията, които съществуват сега, трябва да ги измените. Та, в природата има един закон, който след време ще измени всички. Вие ще дойдете до едно състояние, дето искателите искате, вие ще се измените. И най-лошият от вас, и най-користолобивият, ще дойде едно време да стане като светия. И простре се на земята и изгуби своята сила. Всичко е суета. Той ще почне да говори: “Всичко е суета.”

Ама нищо няма да придобиеш. Ще пъшкаш, ще се молиш на Бога, че искаш да измениш живота си. Казва: “Не, късно е, то е решено.” И ще те въздигнат, и не чакай да те понижат на Земята. Да дойде туй положение, че да искаш да станеш добър. Но стани добър, докато си на кратката си. Защото тогава всички добри стават.

Мен ми разправят за един пример, за един ловец, който ходил за мечки. Като погледнал, една мечка гони го, реве подире му, и той я гони. И той, за да се избави, вдига пушката си, и като стреля, ударил мечката отпред, двата ѝ крака. Паднала тя на земята, отива той при нея и тя си турила краката, моли се, казва: “Аз направих погрешка”, но моли се, казва: “Недей ме убива.” И видял той: текат ѝ сълзи, от мечката.

Щом човек види, че неговата сила не работи, веднага се сменя състоянието. Няма да гоните хората като някоя мечка. Защото този, когото гониш, ще ти тегли един куршум и ти ще станеш слаб. Ще видиш. Сега, из живота, те са естествени изяснения. Сега - грешката. Всички сте въоръжени. И най-слабият може да ви направи голяма пакост. Един свещеник ми разправя, че детето му умряло. Ухапала го една муха и заразява се. Една муха го ухапва и става инфекция, и то умира.

Та, и най-слабият човек в света някой път може да ви ухапе и да ви направи една инфекция. Помнете, че има един свят, от който вие се влияете. Туй, което окултистите наричат духове. Това са същества, които знаят много добре своето изкуство. Те са същества, които лесно може да разстроят вашия дом. Те дойдат някой път, ти не живееш с жена си много добре, но те тъй ще направят, ще докарат един друг мъж, ще кажат: “Този мъж е.” И почнат да внушават, казват: “Човек не трябва да има само един мъж, ама този мъж” - и се образуват известни интриги. И тогава влезнат в мъжа, ще кажат: “Я малко прибери своята жена!” И започват се интригите. Сега туй, което става в светския живот. Вие ще кажете: “Колко са неразумни хората!” Не, не. Че, и вие го правите. И в духовния свят, и в религиите, и там има

същото. Ще почнеш ти да гледаш как хората се молят. Какво е тяхното верую. Не ти трябва тия работи. Можеш да кажеш: този човек е по-добър, онзи е по-добър. Не е по-добър, ама ти гледай този човек работи ли. Та, интриги всякога ще стават. И аз знам сега между вас и навсякъде много работи. Тия духове сега са влезли, и тук ги има.

И помнете едно: ако вие ги приемете, аз ще ги вържа най-после! Всичките тия лоши духове трябва да бъдат вързани, нищо повече! Ще дойдем до едно място, дето снизхождение няма да има. Сега е време! И онези от вас, които не искат да се учат... Ама в света... И света ще го вържа! Нищо повече! Всички ще бъдат вързани, няма да остане нито един невързан. Всичко туй, което виждате. Ама казвам за вас, които разбирате закона. Сега ви казвам, не ви казвам да вярвате, един ден като видите вързан света, да знаете, че е така. Аз ще го вържа! Не мислете, че когато аз вържа света... То е война! Така. Тъй, няма само да кажа нещата. И не мислете, че когато вие искате да вържете злото... Вие трябва да знаете как да го вържете. Ако искаш ти по онзи правилен път... Който не разбира, той не трябва да върже.

Аз ви проповядвам учение за слабите. То е Любовта. С нея. Пък когато дойде един ден, когато влезне Мъдростта, други са законите там, с които тя ще управлява света. Та казвам: Слабите от вас, които не разбирате, ще държите с Любовта. Ще действувате с Любовта. Пък онези, които ще действуват със закона на Мъдростта, вие трябва да имате знание. И щом замениш методите на Любовта с методите на Мъдростта, вие трябва да разбирате тия двата метода. В употреблението на едина метод има връзка. Ти трябва да имаш знанието, за да употребиш метода на Любовта; и за да употребиш метода на Мъдростта, ти трябва да имаш любов. И мъдрост без любов не може. Ще дойде един ден, когато вие едновременно ще употребите, ще боравите и с двата метода, и с двата закона.

Та казвам: Не се спирайте върху нещата. Бъдете господари на себе си! Изправете погрешките си. Защото някои мислят, че нямат погрешки. Всичките имате погрешки. И в реда на нещата е да имат

погрешки. Но изправете погрешките си. Погрешките трябва да произтичат отнякъде.

Да стане сега: Правата мисъл. Правата мисъл е служение на Бога! То е идеалът на хората на Земята. Три идеала има: служение на себе си, служение на ближните и служение на Бога! Служение на себе си вече знаете, и служение на ближния. Но служение на Бога, то е Великият Идеал, към който се стремим. Онази цел, в която един ден ще бъдат всички. Ще кажете: “Ама защо трябва да го вържат, този човек?” За да се освободи светът. Понеже, като се подвизавате в света, трябва да имате за цел целта, към която се стремите. Като влезнете в онзи свят, в който всички хора един ден ще бъдат свободни. И като влезнете в този живот, няма да мислите, че животът няма смисъл. Развитие ще има, как не. И там започва истинският живот.

Има един живот, който е без страдание, извънка страданието. На Земята без страдание не може. А в Небето без страдание може. Да знае да служи човек. Казвате: Какъв ще бъде животът? Ти като излезнеш из областта на страданията, тогава ще влезнеш в областта на живота, на щастieto. Дето ще разбираш и ще кажеш: “Това е животът! Затова съм страдал и всичко.” Страданията, които сега ги претърпявате, то е, за да минете към онова, което за бъдеще ще добиете.

Та казвам, турете си сега в ума, та като страдате, ще кажете: “Ние страдаме, за да намерим щастieto.” Страдаш, понеже не си постигнал това, не си постигнал онова, всичко. Христос беше ли щастлив? Христос дойде да опита именно от какво се нуждаят хората. И постоянно сега Христос внася ония методи, които са за подобрението на дома ви; трябва да се подобрят ближните, и целият народ. И вие трябва да знаете това. Искате възпитание, да се подобри народът. Трябва да знаете методите. Искате да се възпитате. Не е лесна работа възпитанието. Възпитанието не седи в нищо друго освен - дайте на човека съответствуваща храна! Възпитание значи да знаеш как да го отхраниш.

Та казвам: Турете хубава храна, с която вие да се възпитате и да придобиете, да станете силни. А в какво седи сега силата? Най-първо трябва да бъде човек силен в Любовта! И ако ти не се научиш да бъдеш силен в Любовта, ти в нищо не можеш да бъдеш силен. Започнете сега оттам, отдето трябва. Вие започвате със силата там, дето не е. Започнете със силата на Любовта по който и да е начин. Не се отказвайте от Любовта. Вървете по стъпките на Любовта. Нищо повече!

“Отче наш”

6.33 ч сутринта

*(На поляната - гимнастически, евритмически упражнения.
Слънцето грее!)*

*33-то неделно утринно слово, държано от Учителя на 13.IX.1936 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев*

ЗА СЛАВА БОЖИЯ

5 ч сутринта.

(Небето ясно, звездно, отворено! Времето меко, ведро, приятно.)

“Добрата молитва”

91-ви псалом

“Молитвата на Царството”

11-а глава от Ев. на Иоана

“В начало бе Словото”

Има една връзка между всяко начало и всеки край. Думата “край” разنو се разбира. Но в живота краят показва какво е било началото. Краят изявява какво е било началото.

Има неща, които са важни в тази глава. Аз ще се спра върху един стих: (11 ст.) “Това рече, и подир това казва им: “Лазар, нашият приятел, заспа, но да ида да го събудя.” Да иде да го събуди. Е, защо заспива човек? Уморил се е, заспива, да си почине. И след всяко заспиване и събуждане има една почивка. Сега някои мислят, че някога си, преди 2000 години, заспал един евреин. Казват: “Какво общо може да има този евреин с нас? Какво ни интересува, че Исус казал: “Заспа, но да ида да го събудя”?

Но и всеки има по един заспал Лазар в себе си. Този Лазар живее у всинца. Този Лазар е заспал и следователно нуждае се да дойде в този смисъл Исус да го събуди. И всеки има по две сестри, Марта и Мария. И едната от тях, казва Писанието: “А Исус обичаше Марта.” И в същата глава казва... на друго място е казано, понеже Исус я обичаше, тя казва веднъж на Исуса: “Кажи на сестра ми да вземе и тя малко да работи, тя съвсем се е отдала на един друг живот, че не ми помага. Не ми помага в живота.” Христос казва, че Мария е избрала

добрата част. Макар и да я обичаше Христос, тя се суетеше за външната страна на живота.

Та сега, това е - и вие по някой път, като Марта, значи, обича ви Исус, има една Марта във вас, която обича Исус. Сега, не е за вас туй, да кажем външно; или туй наричат посвещение - това да се събуди човек. Има едно съзнание, дето човек не го интересува нищо. Той е заспал. И трябва от туй състояние да се събуди човек. Заспиване, значи, казва: "Не ме интересува този работа." Всичко онова, което интересува човека, е важно. Но временно децата се интересуват по някой път колко ще израснат. Гледат дали растат. Има деца, които постоянно си мерят ръста. Иде детето при стената, тури една малка линийка на стената и отбележи. На другия ден пак иде, пак мери. Е, откъде в туй дете именно това? Какво отношение има неговата височина с неговия вътрешен стремеж? Разбира се, да останеш на един сантиметър в живота, да имаш една височина на един сантиметър, какво ще те ползува това? Не струва. Височината има известно отношение. На един сантиметър, ама трябва да имаш 150, 160, 170 сантиметра във височина.

Сега, аз няма да се спирам. Има една вътрешна страна. Един ден вие ще трябва да я учите. Има много работи да учите. Сега сте се спрели на [много] неща, които не са толкова важни. Отчасти са важни. И тия, маловажните неща ви спират от онова, което има да..., което може да научите. Някой път вие се спирате върху положението, което знаете. За пример има видни математици, които изчисляват с каква бързина се движат атомите; има математици, които изчисляват колко атоми има, колко йони има и т.н. Питам: Ако ти знаеш бързината на един атом, какво отношение има тази бързина спрямо тебе? Защото всичките неща са важни дотолкова, доколкото те имат отношение. Ти някой път се интересуваш за някой добър човек. Можеш да се интересуваш от неговата добрина дотолкова, доколкото той има отношение; или някой път се интересуват за някои лоши хора. Ходите и разпространявате, че този е лош, туй направи. Какво

отношение има? Значи, в дадения случай, и доброто, и злото имат отношение. Значи, щом говорите за доброто на някой човек, имате едно отношение; и щом говорите за неговото лошо, за неговите погрешки, пак се интересувате, пак го обичате - има нещо, което пак ви интересува. Значи има нещо във вас, което е с лошевината на този човек; че като говорите лошо за този човек, вие храните туй същество, приятно му е. Има нещо, което ви интересува. Ако нямаше туй, вие нямаше да говорите. И следователно, когато говорите лошо за хората, вие подхранвате злото у вас; и като говорите добро за хората, вие подхранвате доброто. Някой казва: "Не искам да говоря." Не подхранва злото. Онези, които са в него, казват: "Нямаш право." Онези, които са във вас, казват: "Кажи нещо." Щом говорите зло, вие подхранвате в себе си злото. "Ама - казва - не е хубаво да говориш." То е друг въпрос, дали е хубаво или не е хубаво. Какво разбирам под думата не е хубаво да говориш зло? Не подхранвай злото в себе си. И тогава казват: хубаво е човек да прави добро. Подхранвай доброто в себе си. Тъй седи. Туй е външната страна. Има един свят, който е много умен. Не мислете, че в света вие сте независими. Вие мислите, че сте независими. Не. Има един свят, в който живеете, и съществата там са и добри, и зли. Те са толкова умни, че познават всичките ваши страни. Те ще познаят вашата добра страна на естеството ви; и лошото го познават. Те познават потънко всичките ваши слабости. И сега, вие седите и мислите някой път, че сте свършени, достигнали сте до края. Не е така. Колко слабости има един човек, само го поставете на един изпит. И светията, като го поставиш... Та защо Господ постави светиите на голям изпит? Защото имат големи слабости. И като дойде Исус на Земята, и Него Го поставиха на изпит.

Та казвам сега: "Да идем да го събудим." Хубаво е по някой път да събудиш човека. И хубаво е да го оставиш да спи. Сега, може на другата страна да питате: защо се бави, колко дена се бави Исус? Тази смърт, казва Той, не е на смърт. Тази болест не е нещо лошо, тя е за Слава Божия! Някой път някой казва: "Разболях се." Той се уплаши.

На мен ми разправя някой и аз казвам: “Това е за Слава Божия!” Той се разболял - за Слава Божия. Боли те окото - за Слава Божия. Боли те ухото - за Слава Божия. Боли те кракът - за Слава Божия. Боли те коремът - за Слава Божия. Боли те главата - за Слава Божия.

Ама как може това? Е, за Слава Божия. За Слава Божия в туй отношение, че след всяко боледуване на окото или на ухото, ти ще научиш една нова опитност. И в живота си ти ще се подигнеш. След всяка болест човек е по-силен. И след всяко изпитание, което може да преминете, вие ставате по-силен. Който има малки изпитания, той нищо не придобива.

Туй виждаме в природата - ония дървета, които са изтърпели големи изпитания, станали са големи дървета. Дъбът, например, големи изпитания издържа, а е голям. А малките тревички, които не са били подложени, и сега ги подлагат и тях на изпит. Хиляди животни минават отгоре им и ги тъпчат. Защо? За да станат яки. За да уякнат. За тяхното добро е това.

Вие, там, додето сте достигнали, всички искате да бъдете щастливи. Ама не можем да бъдем щастливи дотогава, докато всички хора не станат щастливи. Щастието да бъде общо достояние на всички хора еднакво! Тоест всеки един от вас, който върви по правия път, той трябва да желае в себе си доброто на всичките хора. Той ще подхранва туй добро. Той тогава подхранва тази идея. Ако вие не мислите така, и като ви казвам аз някой път, че трябва да обичате ближните, аз подразбирам съвсем друга мисъл - да подхранваш доброто, което ще те направи силен. Защото ти не можеш да бъдеш добър, ако не обичаш всичките хора. Защото, като обичаш всичките хора, ти ще подхраниш това, което ще те направи щастлив. Вие имате сега само един, когото обичате, двама, трима, и вашите деца. И щастието ви се равнява на много малко, на двама и трима. А като обичате всички, тогава щастието ви ще бъде голямо. И после, като мразите всички хора, и нещастието ви ще бъде голямо. Пак е същият закон. И обратното е вярно. “Аз - казва - ги мразя всичките до един.”

Ти ще подхраниш злото в себе си. И туй зло си има съвсем други закони. Следователно ти ще опиташ горчивините вътре. Други ще ядат и пият, а ти ще плащаш, на земен език казано.

И тия работи, които обясняват с карма, то е кармата - много неразбрана работа. Мислят те, че като е карма, трябва да стане. Е, хубаво. Допуснете сега, че вие минавате някъде и има турена някоя бомба в земята. Ако тази бомба вие не я бутате, тя ще седи там. Опасна е бомбата. Ако вие искате научно да я изследвате, тя може да се пукне - и вие, и бомбата, и двама ще идете.

Сега, мнозина обичат да ходят да бутат тия бомби. Тази бомба не си я направил ти. Някой друг я е турил там, ти минаваш и я буташ. И вие сега във вас имате много бомби. И ако не ги бутате, работата ще е добра; ако ги бутате, те ще експлодират. Сега, даже един праведен, и той си има бомби. Дяволът не спи. Вечерта, когато ти си заспал някъде, той ще тури някоя бомба; и ще направи така, че да бутнеш тази бомба.

Сега, туй е научната страна на живота. Трябва да имате предвид живота на всички хора, трябва да желаете тяхното добро. С туй вие подигате себе си, подигате човечеството. И тогава вършите Волята Божия. Някой път дойде някой при мене, казва: “Ти си много добър, да направиш добро, ти правиш добро.” Казвам: Слушай, за тебе никакво добро не правя. Аз съм добър в този смисъл: искам да изпълня Волята Божия; и като я изпълня, това ме радва. Какво ти мислиш, дали ти си щастлив или нещастен, това не ме интересува. Това е твое разбиране. Аз изпълнявам Волята Божия. И гледам дали съм я изпълнил. Щом извърша Волята Божия, аз съм радостен. Като не извърша Волята Божия, казвам: тази работа не върви добре.

И всички трябва да изпълните Волята Божия. Това е истинският морал! Като изпълняваш Волята Божия. И онзи, който те слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия. Аз като говоря, искам да изпълня Волята Божия; и онзи, който ме слуша, и той трябва да изпълни Волята Божия - добре да ме слуша. Защо трябва да го слушам? Да

изпълня Волята Божия. Говори ти някой зле. Слушай го, за да изпълниш Волята Божия. И тогава попитай Господа: “Господи, туй, което ми каза той, право ли е? Ако е тъй, тогава покажи ми един начин; и ако не е право.” Понеже изпълняваш Волята Божия. А Господ казва: “Аз искам да живея в него.” И то е Волята Божия.

(Лампите изгаснаха. Вън е здрач.) Оставете сега. Казвам: По някой път става това, каквото е сега. По някой път изгасва нашата светлина, която ние сме направили по изкуствен начин, за да дойде другата светлина. (6.20 ч.) Но малка е в даден случай светлината. Тогава ще дойде един брат, ще бутне там и ще се насърчите.

И сега, във всяка една беседа, във времето, когато се говори, някои хора мислят, че беседите са лични. Не са лични, те са безлични работи. Дотогава, докато ти мислиш само за себе си... Човек, който мисли само за себе си, той не може да прогресира. Защото в любовта по себе си няма никакъв прогрес. И прогресът на човека седи, когато той започне да обича другите хора. И ти, когато обичаш ближния си, тогава ще разбереш каква е Волята Божия. Но ако се спреш при ближните, да кажем, имаш само един ближен; ближен подразбира онзи вътре в тебе, когото ти трябва да подхранваш. Да обичаш ближния си, в мистичен смисъл е това. Любовта към себе си, това е най-малката любов. Значи, то е мяр-ката. Най-малката мярка за любовта, то си ти; а най-голямата мярка за любовта, то е Бог. А в дадения случай любовта към ближния е онази мярка, която ние може да прилагаме. Мярка, която в окултната страна се взема.

Тогава, любовта към ближния е разширение на любовта. А любовта към Бога, това е онова, което дава смисъл и осмисля живота. Ти като обичаш Бога, ще намериш великия смисъл на живота. Там е щастieto. Щастieto не седи в любовта, то е само едно условие. Ти искаш да бъдеш щастлив. Можеш да бъдеш щастлив, като обичаш Бога. Искаш да бъдеш силен. Ти можеш да бъдеш силен само като обичаш ближния си. Да. А искаш да се избавиш от всичките нещастия на живота. Трябва да обичаш себе си. Ама какво ще разберете? Ти

трябва да бъдеш крайно умен. Защото и в любовта вие трябва да знаете. Сега, някои от вас казват тъй: “Аз за ближните си пет пари не давам, за Бога не се интересувам, мисля само за себе си.” Питам тогава: Какво може да дадете вие при такова разбиране на живота? Вие живели ли сте някой път сами? Някои от вас искат да живеят сами, да ви не смущава светът. Живели ли сте сами, да знаете какво нещо е самотия? Вие не сте опитали още самотията. Самотията, то е един затвор, един замък - като те турят вътре, че никой няма да те смущава. Никаква светлина няма да има в тази самотия. Ти искаш да бъдеш сам. Тази самотия аз разбирам. Аз зная вие какво искате. Но то не е самотия. То е живеене с Бога, то е живеене с всичките хора. Аз разбирам самотата, да живееш с всички хора, а тъй, както вие разбирате, то е най-голямото нещастие, на което може да се подложите. С никого да не живееш, то е най-голямото нещастие. Дето всички да се оттеглят и ти да останеш сам. Ама като останеш сам, ти ще почувствуваш всичката твоя слабост, няма да имаш никаква форма, само едно голо съзнание. Най-голямата сиромашия е това.

Не смесвайте вие уединение и сам да останеш. Човек сам не може да бъде. В този смисъл, както вие разбирате, няма растеж. И сам с Бога да останеш, да вършиш Неговата Воля. И ще избягвате хората, които живеят сами.

Трябва да ви докажа, в живота туй съществува. Има един пример. Какво ще те интересува тебе една стара баба или един стар дядо, които живеят сами? Интересуват ли ви те? Не. Но ако старата баба има една млада дъщеря, хубава, красива, или има един син красив, левент, вече ви интересува. Туй, което дава ценност на старите баби, то са техните дъщери и техните синове. Защо искат някои да се женят стари баби? Старите да се женят. Сега младите се женят. Някой казва: “Ще се оженя.” За да имаш дъщеря или син, да те уважават хората. Защото, ако останеш такъв, няма да те уважават хората. Някой казва: “Аз искам да се оженя.” Казвам ви: Всичките стари да се женят. А младите защо трябва да дойдат? Да помагат на старите. То е правото,

да помагат. И младият не трябва да се жени. А като остарее, да се жени. Докато е млад, да се не жени. А щом остарее, да се ожени.

Или, казано на друг език: Докато си сит, ти си млад. Щом огладнееш, ти си остарял вече. Трябва да се наядеш. Разбирайте сега, то е онзи език. Като огладнееш, то е старост вече. Ще се наядеш и няма да преядеш. И храната, която вземаш ти, трябва да бъдеш доволен от тази храна. Колкото и малко да е тя, бъди доволен от тази храна.

Та казвам сега: Трябва да се събуди във вас. Вие, спящите, седите и казвате: “Какво ще се прави сега? Светът лош е станал. Не е станал лош светът. Светът трябва да умре и да заспи този свят. За да дойде пак Господ, да го събуди. И ако го събуди, Той ще каже: “Пуснете го отвънка да си отиде вкъщи.” Ти имаш едно желание за нещо. Благодарни на Бога. Искаш да се жениш. Благодарни на Бога, че ти е дошло туй желание. Не искаш да се жениш. Благодарни пак на Бога. Осиромашееш, обогатееш - за всичко, каквото стане, благодарете на Бога! То е истинското възпитание. Истинското възпитание в това седи. За всяко нещо, което стане в живота, ти благодари на Бога. Добро или зло. Защото, ако е зло, Бог ще го превърне на добро. Пък ако е добро, то само по себе си е добро. Пак благодари на Бога. За да можеш да вкусиш от хубостта на туй добро. А сега ние се ограничаваме. Ние избягваме злото. То е слабост. Ти щом избягваш злото, тогава ония от този свят казват: “Ти си много нещастен. Не е този път, по който трябва да ходиш.” Те искат сега да ти дадат един цяр, друг цяр, та ще викаш. И работата не се оправя.

Значи, всяко едно смущение, което човек претърпява... Едно просто правило. Казва: “Какво трябва да правим?” При мен като дойдете, една дума ще ви кажа. “Какво да правим? Голямо нещастие имам.” Благодарни на Бога! Благодарни за твоите нещастия. Благодарете на Бога “за всичко, туй, което си ни дал, и превърни го на добро.” Тъй ще кажете.

Туй е един лек, сега. За всичко благодари на Бога! Това за себе си ще го знаете, не отвънка. В себе си благодари за онова, което имаш. И тогава ти си събуден. Или, другояче казано: ти, като викаш към Господа, ти ще привлечеш Неговото внимание. Защото Господ е зает. Много работа има Той. И ти трябва да привлечеш вниманието Му. Той е много внимателен. Но ти трябва да привлечеш вниманието Му. Някъде си направил някоя погрешка - ти привличаш Неговото внимание. Защото, ако не привлечеш вниманието Му, ще се увеличи злото; ако привлечеш вниманието, Господ ще го превърне на добро. Ти щом се обърнеш към Господа, Той всякога те е слушал. Всички хора слуша. За някой, като се обърне към Него, заспива той. Казва: “Защо заспа?” Казвам: За Слава Божия! Родил се някой - за Слава Божия! Не да бъде по буквата. За Слава Божия да бъде всичкото. И като умират хората, за Слава Божия е. Умираме, там е казано: “да минем от смърт в живот”. Едни хора минават от смърт в живот, а други минават от живот в смърт. За слава Божия е това! Защото и онези, които живеят, и онези, които умират, и едните за Бога умират, и другите за Бога оживяват. Всичко е за Бога.

Така трябва да мислите в себе си и всичките противоречия, които имате, ще се разрешат. Тъй се разрешава всичко. Светът ще върви, няма да се премахнат мъчнотиите, които сега имате. Не мислете, че те ще се премахнат. Всяка една мъчнотия трябва да се превърне за добро. Всяко едно страдание трябва да принесе полза. То не е тъй да го изпъдиш. Ама много учтиви трябва да бъдете. Моят фигуративен език е - като дойде една болка, ти ще бъдеш учтив към нея, ще кажеш: “Много ми е приятно, че си ме посетила, че си благоволила да ме посетиш.” Не ти е приятно, но ще кажеш, че ти е приятно. Защото тази болка е много докачлива. И ако ти си недоволен, тя ще се усили. Пък ако кажеш, че си благодарен, болката ще си върви, ще те напусне. Защото болката, това е едно живо, разумно същество. Няма болка, в която да не присъствува едно живо същество. Тази болка си показва степента на неговата разумност. И степента на неговата сила. То е

същество, което те мъчи тебе. И понеже само Бог заповядва на всичко в света, ти като се обърнеш към Бога, Той ще му каже. Бог е Същество, Което казва. Защото онези хора, които са твърдоглави и упорити, Бог изпраща, оставя тия, умните, да дойдат. Те ще те опитат тебе.

Че как няма? Една млада мома, която иска да се жени преждевременно, не е остаряла още, какво става? Нейният възлюблен ще я напусне. Ще се роди тогава ревност в него, той ще я хване за косата, казва: “Защо ходиш по другите?” Защо я бие той? Преждевременно се е женила тя. Преждевременна женитба е, която Господ не одобрява. И когато Господ не одобрява едно нещо, Той ще остави тия духове да те измъчват. И като те измъчват, ще кажеш: “Преждевременно напра-вих това.” А като направиш нещо навреме, тогава - нищо. То е навреме. Казваш: “Направих аз една погрешка.” Не е въпрос за грях. Не сме направили онази връзка, която Бог изисква от нас. Той не го изисква насила. Дойде някой лош човек при мен. Аз не питам какво трябва той да направи. Че е лош, той е лош, това не ме интересува, но искам да зная каква е Волята Божия. Всичко ще се уреди добре.

Та казвам сега: Стремете се в себе си, като дойде Исус, да събуди. Защото умрелият Лазар трябва да се събуди. Мария му казва: “Недей, Господи, той вече смърди.” Аз го тълкувам. Аз искам да посетя някого, да го събудя, а вие казвате: “Много лош е той, цяла експлозия, смрад, нека седи там.” Макар и да е четири дена, макар и да смърди, отварям камъка, ще му каже Господ високо: “Лазаре, стани!” И после ще му каже: “Оставете го да си иде вкъщи.”

Та казвам: Живота, който имате, трябва да го използвате, всичкия живот да го използвате за себе си, за ближните и за Бога. Но първото нещо: животът трябва да се използва. Да изпълнят всички Волята Божия. И да я изпълним тъй, както ние я разбираме. Аз казвам: Да изпълните Волята Божия, както вие я разбирате в себе си. И когато някой човек прави погрешка, кажи в себе си... направил

нещо той, казал нещо, кажи: “За Слава Божия!” Вие ще идете да се оплачете. Най-лошото да е, за Слава Божия е. Това е правилното възпитание. Всеки трябва да каже: “За Слава Божия.” Ако не кажете така, работата ще се усложнява. “За Слава Божия” - в себе си ще кажете! То е, значи, да събуждаш онова хубавото, великото в себе си. Да растеш.

При мен идат някои, казват: еди-коя сестра закъсала. И сега, наскоро, дойде една млада жена, не я знаех откъде, за пръв път я виждам, някой от Русе я препоръча, някоя си друга Мария, и нея не я знаех, пратила я, и казва: “Ти като идеш при Учителя, той ще уреди работите.” Дойде тя и се оплаква, нещастна. Няма подслон, къде да се подслони. Раздала си парите, всичко туй. Търси подслон и някой да я храни. Аз като я гледам, доста е здрава, и доста красива, казвам: За Слава Божия е. Казва тя, че се е оженила и се развела с мъжа си. - За Слава Божия. С един мъж е живяла оженена; и най-после взема я друг, който я излъгва. За Слава Божия! Казвам: Сестра, ти искаш да бъдеш щастлива. Говоря ѝ за Бога, тя не иска да знае. За Бога - не. И то е за Слава Божия сега. Тя за Господа ни най-малко не се интересува. Ама иска тъй, да ѝ уреди външно работата. Казвам: Слушай сега, за Слава Божия, аз да съм на твое място, ще ида да работя. Слуга ставам. Тя била чиновничка, знае печатарство, но вече живяла, не иска тя да става слугиня. Пък и мъчно се намира работа. За Слава Божия, казвам, ти ще се опретнеш да работиш. Ако беше ти болна, като един инвалид, аз щях да те взема, да те храня, да ти помагам, за Слава Божия, ако няма кой друг. Трябва да гледам за Слава Божия, събуждам в нея... Тя ме гледа. И казвам: Иди и ако не можеш да си намериш работа, ела пак при мен. Трябва сега да имаш вяра в себе си, ще се оправят работите. За Слава Божия! За себе си казвам: За Слава Божия. И тя ме послуша и си тръгна по пътя. Все ще намериш пак някой да те обича. За Слава Божия. Ще дойдат да ми кажат: “По лошия път тръгнала.” Не. За Слава Божия! Всичко в света е за Слава Божия. Казват: “Ама ти не го съжеляваш.” Аз обичам хората. Като срещна

някаго, ама много нещастен, казвам: За Слава Божия! То е истинският път.

Тогава, и на вас ви казвам туй, което не съм ви казал. Вие страдате - за Слава Божия е. Недоволен сте - за Слава Божия. Не се разбирате - за Слава Божия! Че няма Братство - за Слава Божия. Е, добро правите - за Слава Божия. Всичко е за Слава Божия. Този е пътят, за да се поправи. Друго възпитание няма. Аз съм опитал методите. Може да възпитавате човека, другото е само калайдисване, позлатяване отгоре. За Слава Божия! То е същината. Като кажеш: “за Слава Божия”, събужда се у тебе онова, Божественото, което има сила и може да създаде всичко. Една дума - за Слава Божия, но да я туриш.

“Но да идем да събудим Лазара.” И аз ви казвам: Оставете сега Господ да събуди във вас, по който и да е начин, да събуди заспалия Лазар. По който начин, не Му давайте съвет. И той (Христос) каза: “Благодаря Ти, Отче, че всякога си Ме послушал.” И хубаво е всякога да слушате тази молитва: “Благодаря Ти, Отче, че всякога си ме послушал.” За Слава Божия! Ти като страдаш, кажете: “Отче, благодаря Ти, че всякога си ме слушал.” Тази малка болест, която имаш - “зная, Ти ще ме послушаш.” Значи, всяко нещо, което става във вас, добро или зло, то е да вярвате и да кажете: “Благодаря Ти, Господи, че всякога си ме послушал.”

“Отче наш”

Сега, за 10 минути ще имаме едно малко размишление. И после ще имаме упражненията. Размишлението, това е една почивка. Ще си починем. В размишленията - всичко онова, което трябва да направите през днешния ден, ще поразмислите. И тогава ще станем.

6.05 ч сутринта - 6.15 ч сутринта

(На поляната - упражненията с музика. Хубаво слънце грее! Топло е.)

*34-то неделно утринно слово, държано от Учителя на 20.IX.1936 г.,
5 ч сутринта, София - Изгрев*

ОСТАРЕЛИ И РЕДКИ ДУМИ

аероплан (фр.) - самолет.

апаш (фр.) - крадец, джебчия.

виноват - остар. виновен.

дам (от тур.) - диал. обор.

дилаф (от гр.) - маша, щипци за разравяне на огън и за хващане.

завземам - заемам.

замязвам - диал. заприличвам.

занят - остар. зает.

За пример - например.

индиферентен (от лат.) - безразличен, равнодушен, безучастен.

кадия (от ар.-тур.) - съдия.

мир - остар. свят.

мисирка - диал. пуйка.

мязам (от нгр.) - обл. приличам.

наброска (от рус. набросок) - книж. скица, проект.

опретвам се - диал. залавям се, подхващам.

ортак (тур.) - съдружник.

ортаклък (от тур.) - съдружие.

орталък (от тур.) - разг. множество хора, тълпа, свят.

представям - в смисъл на "представявам".

привременен - остар. временен.

свързан - остар. вързан.

слог (рус.) - сричка.

случава се - остар. и диал. случва се.

смисъл - остар. и диал. употреба в ж.р. - заменена е с м. р.

писател - остар. писател.

терк (от ар.-тур.) - разг. образец, кройка.

трен (от фр.) - остар. влак.

тургам - диал. турям, слагам.

хаирли̇я (от ар.-тур.) - който е на добро; благополучен.

хром - остар. куц.

хромел (от гр.) - диал. ръчна мелница; камък на ръчна мелница.

хукам - викам “ху” след някого; хуля.

чрезмерно (от рус.) - остар. прекомерно.

Имената Бетовен и Юго са написани според съвременната транскрипция, която е правилната (в разчетените стенограми е: Бетховен, Хюго).

**УТРИННИ СЛОВА –
VI ГОДИНА
(1936-1937)**

АЗ ГО СЪЗДАДОХ!

5 ч. с., Небето покрито. Времето меко, топло. Изгрев

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета първа глава от Деянията на апостолите.

В Начало бе Словото.

Самият живот е една наука, която човек тепърва трябва да живее. Говорим за истинския човешки живот.

Цялата Природа е пълна с живот, но той се различава по своята форма. Сегашният живот е пълен само с отрицание, със скърби и тревоги, страх, недоразумение, недоволство. Много малко радост има в лицето на човека. И всичкото усилие на ония, които са идвали, да научат човека да живее. И мъчно е човек да се научи да живее. То е един предмет труден, отвлечен. Така. Животът не е нещо, което може тъй конкретно да го видиш. Човек очаква някой път някакво щастие, очаква някакъв живот, очаква Царството Божие, очаква рая, какво има там? Очаква какво ли не. Това са външните форми на този живот. Задава се въпрос: Има ли друг свет освен този? Какво е там скрито, дали има друг свет или друг живот? Има разбира се, светове много. Но това са степени на съзнанието. Вземете съзнанието на една мравка, или съзнанието на една птица, на едно животно, съзнанието на един човек, на един ангел. Какво главно различие има в техния поглед, в тяхното схващане за живота. Или вземете човека в неговата чистота. И чистотата на един ангел. Какво голямо различие има!

Та казвам, сега се оповестява идването на Христа. Това, как е дошъл Исус на Земята. Как е живял, и как е заминал. Че казва: Както

го видяхме да замине, така и ще дойде. Но тъй е този въпрос. Вие знаете, как отиват вашите гости, и вашите ближни. Как отиват вашите бащи и майки за другия свет. Ще вземат хората и ще го занесат на носилка. Аз наричам, мъртвите, които отиват от този свет, понеже зле се научили да живеят, не отиват сами, а искат да ги носят тържествено. И после трябва да има свещеници, да им пеят, и всичко туй. Аз наричам туй състояние много аристократическо. Защото виждаме в Исуса няма туй състояние. Той не иска, не чака, да го носят хората така. Повика учениците си, и след като им говори, подигна се нагоре, и се възнесе. И казва, че Той тъй ще дойде, както Го видяха. Съвременната църква е изопачила туй, и казва: В тяло ще дойде Христос. Не е въпрос за тялото. То е въпроса за съзнанието. Даже тези, които гледаха, в Писанието се казва, че се усъмнили. То не е тъй, но човек с такова тяло, както виждате, обикновения човек.

Та казвам, онези, които не са запознати с вътрешната страна на живота, тях ги е много страх от промените. Тях ги е страх, да не изгубят сегашното си тяло. Та ще го изгубят, аз да ви кажа, ако турите и сто души стражари, пак ще го изгубите. Тъй седи Истината. Ще изгубите тялото си. Има тяло естествено, има и тяло духовно в човека. И всичкото ви усилие трябва да бъде, да се съгради духовното ви тяло в света. Онова, което ще има много по-малко промени от колкото сега има. Но и по-малко противоречия. Но за да се гради едно тяло на Земята, изисква пари. Правя аналогия сега. Иска се пари, иска се материали, искат се работници, за да се съгради една къща човешка. За да се съгради сегашното ви тяло е имало двама работници, майката и бащата. Това е то. И после самото дете. Писанието казва: Има тяло неръководено, което Бог е създал, в което човешката душа ще живее. Та трябва всинца вие да имате едно прозрение, едно разбиране на живота. Разбирането седи в това, да знаете, че душата е, която расте, и се развива. Душата расте и вие трябва да разбирате този растеж. Един ден вие ще се измените, и ако не познавате законите, няма да познавате себе си. Нали много пъти питат хората:

Ще ли се познаваме ние в другия живот? Чудна работа! Ще се опознавате. Че едно животно като кучето, което е живяло 10 години при господарите си, не го ли познава? Познава го. Как го познава? Има нещо, по което се познава. Та казват хората как ще се познаят? Ако се изменят вашите тела, как ще се познавате? Пак има начин да се познавате. Познаване ще има. И много по-добро познаване има, понеже хората като не се познават, понеже често се изменят. Расте човекът, и не може да го познаят, той ли е или не? Брада има, по-рано нямаше. Изменя се и гласът. Не можеш да го познаеш. Сега се познават хората по говора, по гласа. Гласът на човек е най-постоянен. Аз казва, по гласа го познах. Но има и други качества. Човек се познава по своята мисъл; познава се и по своите чувства; познава се и по своите постъпки. Всички хора не мислят еднакво, не чувствуват еднакво, и не постъпват еднакво. Сега не разбирайте, че всички трябва да постъпват еднакво. То е принципиално, от части е така. Но животът сам по себе си е нещо красиво! Еднообразието във външното, в чувствувание оттласка хората. Не може да те привлече туй, което е еднообразно. Да кажем вие говорите, и все повтаряте: Да се обичаме, да се обичаме, да се обичаме. То е еднообразие. То е една и съща дума. Какво значи, и да се обичаме? За да се обичаме, ти трябва да проявиш Любовта в нейното разнообразие. И за да направиш живота красив, как трябва да го проявиш този живот. Сега на Земята, при сегашните условия, в какво седи живота. Като съзнае човек, по някой път има едно заблуждение, той трябва да съзнае, и да се моли. И по някой път има в него едно щастлавие, той ще вземе така да покаже на хората; Майката ще даде на детето, как да се моли. И детето ще се научи на това. Казва: Така ме научи майка ми. И като остарее, пак се моли по един и същ начин. Хубаво е това. Като един метод, то е хубаво. Но ако се заблуждавате, както ви е учила майка ви, да се молите? То е еднообразие. И един ден ще кажете: Дотегна ми по този начин. И трябва да се пазите от опасността на еднообразието. Трябва да дадете свобода. По напредналите братя сега, които се занимават,

като видят един млад, казват туй не бива, туй не бива. Че ако този брат, младия стане като тебе, какво ще стане? На какво ще замяза? Ти с всичките си молби, да ви покажа какъв дефект ще дадат. Лицето се сбръчква, потъмнява, краката отслабват, и изгуби се красотата; после в старини не може хубаво да говориш. Казваш: Изгубих всичко. При това пак вярвате в Бога, че за бъдеще Господ пак ще ви даде един живот. Хубаво е това. Но това не е животът. Това е един живот на страдащите хора. На страдащи, които не разбират, в какво седи Божията Любов. Вие си представлявате Бога само по един начин. А някои даже изхвърлят и този начин. Сега не искам да се спирам върху някои неща, понеже ще дойде едно различие - кой има по-добро схващане за Бога? И кой има по-добро прозрение? Който има най-добрите схващания и най- доброто прозрение, той може да направи много работи. Ако ти мислиш, че познаваш Бога, и си Го любил, а не можеш много работи да свършиш, то е само едно непостижение.

Човек за Бог ще говори за бъдеще. Когато може да направи нещо. Няма да говориш преди да си направил нещо. Не говори за никоя своя добродетел, която не можеш да проявиш. И не говори за пението, докато не си пял. Да. Ако искаш изпей една песен. И тогава ще кажат: Я ми кажи, от къде научи тази песен? И ти на тия хора ще им разправиш. Или никога не говори, че си един художник. Нарисувай нещо, постави го, и когато те питат, тогава кажи. Не говори че си един окултен ученик. Е какво значи окултната наука? Е, казва някой, я ми погадай. Я да видя сега? Окултната наука все си гадае: по лицето, по главата, по черепа, все гадае тя. Сега даже в Библията считат грешни работи да се предсказва на ръката. Как могат тъй да бъдат написани на ръката нещата? Хубаво, казват, че много светии са говорили в съборите, че как там е говорил Господ? Какъв е Божият език? Казва, Духът им говорил. Е, как там говори Духът? Не говори преди да ти е говорил Духът. Внимавай да се самоопределиш в себе си, да знаеш, че ти е говорил Духът. И като говори Духът. А не да мислиш, че ти е говорил. И говори както той ти е говорил! Когато

Духът говори, ще има един признак. Ти иди при един болен човек, и като започнеш да говориш както Духът ти е говорил, най-малко на този човек ще се подобри здравето му. Иди при една къща, дето има раздор, недоразумение, делене на малки работи. Е, ти се намираш между децата, между две момченца, братчета, или между едно сестриче и едно братче. Карат се за нещо. За ябълки, за дрехи, за обуца и т. н. Или такива спорове има между възлюблените. Между майки и бащи. Спорят те двамата. Недоразумение има. Може да съществува такова и между учители. Навсякъде има, за малки работи. Когато ти говори Духът и тия недоразумения се яват, Духът го няма там. Те са хората, които живеят крайно индивидуален живот. Всеки търси своето право. Щом дойде Духът, тия различия изчезват. Защото спорът в живот става за малки работи, от недоимък. Аз да ви кажа, всичките страдания идат от недоимък. Съмнението иде от недоимък; незнанието, злобата все иде от недоимък на Любов. Недоимък има този човек. Дай му ти от Любовта, като дойде да се изпълни, тя злобата изчезва, дойде знанието, а съмнението и всички тия неща изчезват. Вие казвате: Аз се съмнявам. Философия трябва да имате. Е, как се лекува съмнението? Научи се да вярваш! Казваш: Не става тази работа с вяра. Тъй, със сегашната вяра не става. Вярата винаги иде у човека, когато духът се яви. Тогава човек ще има вяра. Че ти как ще вярваш в неща, които не си виждал. Сега ще цитирате вие всички: "Блажени, които не видят и повярват". Е какво се подразбира? Пак ще вярваме на тия апостоли, които видеха Христа. Та има на кого да вярваме. Значи, тия хора, пак има. Но ти не можеш да вярваш, без да имаш някоя конкретна мисъл, някое конкретно съзнание. Представи си, че никой не е виждал, как се е възнесъл Христос на Небето. И ти да вярваш, то е невъзможно. И най-последно, не може да вярваш туй, което не е станало. Ние вярваме в неща, които са станали.

Сега вашият ум се отвлича, и казвате: Да бяхме в ония времена. Е, хубаво. Е, колко души имаха привилегията в ония времена, когато се възнесе Исус. Да кажем, че Писанието казва, че били 120 души.

Целият еврейски народ нищо не видя. Даже е въпрос, и когато се роди Христос на Земята, колко евреи е имало на Земята. Колко евреи го видеха. Изнесе се слух, че се е родил. Но дали всичките евреи са го виждали? А като се възнесъл на Небето толкова много бяха евреите, че само 120 души били. Та казвам, ако вие бяхте на Неговото време, каква възможност имаше да Го видите? Те са били времена тъмни, когато хората търсеха Господа със свещи, с ламби Го търсеха, да Го зърнат, и не са Го намерили. А в сегашния век, има едно зазоряване, и без свещи може да Го намерят. Сега има много по-голяма възможност! То е въпрос на съзнанието вътре.

Никога не казвай, че си видял нещо, което не си видял. Знаете ли какво значи виждането в пълната духовна смисъл? Писанието казва, че онези които, чуят гласа ми, - Гласът на Господа, - ще оживеят. Тъй е. Вече онзи, който е чул, ще оживее. И онзи, който е видял, ще просветне. Щом като видиш ти реалността, или щом видиш Господа, всичкото твое недоволство трябва да изчезне. Ако не е изчезнало още в тебе, ти не си Го видял. Щом се съмняваш в това, дали е Той или не е Той, ти си сиромаш. И ти казвам: Богат да станеш! С какво? С вяра! И за да изчезне всичкото твое недоволство, ти трябва да станеш богат с Любов, с всичките Добродетели. Може да запитате, какво нещо е Добродетелта? Аз съм дал такова едно определение. Сега ще употребя думата „АЗ“. В света само хората имат „АЗ“. Човек може да каже - „АЗ“. Едно животно не може да каже. У Тях са затворени устата. Животното не може да каже „АЗ“. „АЗ“ значи едно същество, което се е отделило от другите, и се съзнава, че живее самостоятелно. Самостоятелно е то. Туй съзнава. А пък онзи който няма туй съзнание, той е потопен в общото на всичките. Ти можеш да споделяш. Хубаво е това състояние. Някои поддържат, че има едно състояние по-горе от АЗЪТ. ТЕ го наричат безлично. Едновременно ти схващаш всичките азове в едно, и живееш във всички. И тогава не само едно аз, но хиляди азове си ти. Сега може ли да схванете, какво може да бъде туй състояние? Казвате, какво ще бъде? Е, мислете,

какво ще бъде. Аз да ви дам едно определение. Кое е по-хубаво? Да познаваш само една буква, или да познаваш всичките букви в азбуката на речта? И сега ние си мислим, че като кажем „АЗ“, че то е първата буква на онова велико знание, което ще ти се разкрие. Казват: Бог буква ли е? Той личност ли е? Той е повече от онова, което ние разбираме. Та казвам, не е лошо. Поддържайте, но не мислете, че в каквото състояние сте сега, че сте достигнали до някоя много висока степен. Радвам се, че си "Аз", но трябва да дойде и втори, трети, 4-ти, 5-ти, и всички. Че като казваме някой път, че аз трябва да обичам ближните си, аз разбирам, всичките тия същества, които казват "аз", и онези даже, които не могат да кажат "аз". Всички трябва да ги обичаме. Защо? Защото като срещнеш един вол, и кажеш: От къде идеш? Той си подига рамената. Е, кой те създаде? Той пак си подига рамената. Тогава се явява Господ, и казва: АЗ ГО СЪЗДАДОХ! Срещнеш една мравя, казваш: Ти защо си се запънкала, кой ти даде туй право? Тя нищо няма да ти каже. Господ казва: АЗ Я СЪЗДАДОХ. И питаш ти тази мравя, та от къде на къде този кояфет у тебе, с толкова крака? Тя нищо не знае. Животът, който сега живее, тия крака й са необходими. Един ден, като изходи този път... Чудни са хората, казват: Е, защо на 4 крака пък ще ходиш? Че като се качиш на някой автомобил, на колко крака ще ходиш тогава? Тогава ще ходиш с 4 крака, пък и ще се въртат краката. Чудни са хората! Едно осъждение има, че животно е, ходи с 4 крака. - Автомобил е. Че ти ходиш с два крака. - Мотоциклет. Де е успехът на човека? Ходи човек на два крака, силата на двата крака не, но човек ходи в перпендикулярно положение. Животното е в хоризонтално положение, а човекът в перпендикулярно положение.

Теченията на човека и разбиранията на живота са различни. Двата крака съответствуват на едно друго движение, на една друга възможност. Трябва да се стремите към домогването. Не зависи от вас, но трябва една вътрешна готовност, когато Духът ви посети. Защото ще дойде време да ви посети. И силата на Духа е както Слънцето като

изгрыва. Най-първо като изгрее на хоризонта, то осветлява най-високите планински върхове; и после колкото по-надолу слиза, осветлява всичките предмети. Такова е изяснението на Духа. Когато Духът дойде, нито един от вас няма да остане, на когото Духът да се не изяви. Но ще зависи от вашата готовност, която имате сега; и която ще придобиете, за да ви говори Духът. Ако сте готови, ще ви говори. Ако не сте готови, ще ви огрее, и после ще отмине. И после ще чакате другото проявление на Духа, периодически.

Сега, онези от вас, които разбирате, не губете условията. По някой път вие губите условията. Казвате: Как трябва да живеем духовен живот? То е съзнанието вътре. Ти можеш да се занимаваш с най-долните работи, може да копаяш, но ще имаш Божественото съзнание в тебе. И ти може да си цар, и пак да нямаш туй съзнание. Че как един цар, който осъжда един, втори, трети, 4 - ти без да е проверил. Царят не знае работите, ще даде решението. В този цар трябва да има вътрешно прозрение от Невидимия свят. Че като дойде да каже: Тази съдба не е права. И да го знае това. А царете нямат тази възможност. Решил съдът да обесят някого, царят ще дойде, и ще подпише. Сега туй вас ви се вижда едно противоречие. Че вие всеки ден вършите тия погрешки. Аз да ви кажа, даже на най-напредналите от вас, ето едно прегрешение. Дойде някой, казва: Имаме един брат, който не знае, как да се моли. И той лансира една идея. Ти не си го видял, Някои са казали, че имаме един брат, който не знае, как да се моли. Че как го провери, че не знае да се моли? Ако идете в евангелистката църква, там обичай има, да коленичат. Хубаво е. И Писанието, мисля казва някъде, че коленичил е. Е, хубаво. Вие седите и се молите; и си събирате краката отдолу на едно място, събирате и ръцете. Е, мислите ли, че по този начин, както се молите, че е така хубаво? Краката ви на едно място и ръцете ви на едно място? Краката ти са на едно място, ама умът ти е раздвоен. Ти се молиш, а мислиш за жена си, какво ли прави? Ти се молиш, а мислиш пак за търговията си едновременно. Ти се молиш, и проникне в ума ти мисълта, че

някой те обидил. Питам, трябва да знаете, в какво седи обидата. Обидата е едно състояние, че някой ти окалял дрехата, и те нацапал. За да се извини той, трябва да ти донесе чиста вода, и да опере петното хубаво, и да оглади хубаво дрехата. Някой те обиди. И ще му простиш. Вода, вода трябва. Ще чакаш. Ти ме оцапа, ще дойдеш да омиеш туй петно. Ама нравът ми е такъв. Безразлично е, какъв ти е нравът. Ти трябва да очистиш петното. Не те е пратил Господ в света да цапаш нито себе си нито другите, нито ближния си. Но нацапал ли си, трябва да очистиш всичко туй. То е изяснение само външно. Защото след всяко цапане, човек изгубва мира си. Ти като нацапаш някого, ще изгубиш съзнанието си, ще изгубиш своето разположение. Че ако всички не си губеха разположението; кажете ми, колко часа държите своето добро разположение? И след като се разсърдите някой път, пак съзнанието ви да е будно, и да кажете: Слушай, въздържай се! Тази работа не я знаеш. У вас се прикърсва съзнанието. И като се разсърдиш, то съзнанието ви да е будно. Казва се за Господа, че и Той се разсърдил. Казва се за Господа, че и Господ се гневи на човека. Сега философията на човека е, не гневи човека. Не, ако твоето съзнание е разпокъсано, гневът е на място. Този гнев означава, че ти се гневиш, че работите не са поставени тъй както трябва. Господ когато се гневи, когато се разгневи, Той турга всичките неща на място. а когато хората се гневят...

Та сега има много, които казват: Не трябва да се гневиш. - Невъзможно е. Ама не трябва да се страхуваш! - Невъзможно е. Ще се страхуваш. Но като се уплашиш от една мечка, да имаш пак вяра в Бога. Защо бягаш ти от мечката? Ти бягаш от Господа, Който е в мечката. Неправеден човек си. Там ти знаеш че бой ще има. Ти бягаш от Господа, Който е в мечката. Той казва: Я ела сам тук. И казва, той мълчи. Че като те налегне тази мечка. Аз зная един такъв пример. Един много лош човек българин, един ден го налегнала една мечка, та го натиснала на земята. Не го хапе, но го въргала, обръщала го насам нататък, нагоре, всичко това, и го пуснала. Че като се върнал

той в къщи, много кротък вече. Името му било Йоан. Та го пита жена му: Какво бе Йоане? Какво си се умърлушил? - Тебе мечка въргалила ли те е? Сега тия неща са верни. Че като те хване една голяма скърб нещо в света, и си се умърлушил, мечката иде. И всеки едногo всякогa в живота може да го въргaля някоя мечка. И ако те въргaля тази мечка, само да те укроти. Но тъй, че да не те нарани, ти доста си прогресирал. Но ако тази мечка счупи някой път краката ти, или те ухапе, това показва, че не си много прогресирал. Поддържат, че човек, в когото Бог се е проявил животните укротява. Достатъчно е в съзнанието си да държиш Бога, така както е, и един вълк, или един тигър, една мечка, всичко туй ще дойде при краката ти, и нищо няма да ти направи. Но ако не мислиш, работата е опасна! Всичко ще ти направят. Та казвам, този закон е, за да се освободите от скърбите и страданията, и мъчнотиите. Идеята ви за Бога вътре във вас трябва да бъде на място. Но ще се освободите в туй. Трябва да работите. Ще се освободите. И тия страдания сами по себе си ще се осмислят. Не само ще се осмислят, но и ще прогресирате. Думите ви ще се развиват. И след всяко идване на Духа вътре във вас, съвсем ще се измени вашето съзнание. И при всяка скърб, която човек чувствава, то е като влажно време, дъждовно време, бурно, снежно време. Не се бойте, защото след толкова сняг, и след тази буря, ще се изясни времето. Ще изгрее Слънцето, и всичко туй ще се превърне за ваше добро.

Сега има един начин, едно обяснение защо са страданията. Защо страдаме и защо са тия страдания? Тогава можем да кажем: Тия страдания са потребни на човека в сегашния живот. Но човека не трябва да потъне само в страданията, като в една област, в която всичко може да изгуби. Сега питате, е, какво учение е Християнството? Християнството е учение за спасение на хората. Но как ще се спасят хората? Трябва да познаят Бога. В познанието на Бога ще се яви спасението. Бог е, Който обработва спасението. Той е, Който спасява хората, не друг. Спасява онези, които Го познават, онези които могат да Го познаят. И познаването трябва да бъде

неприривно. Туй познаване не е един въпрос само за един ден, за една година, то трае през Цялата вечност. Ти през Цялата вечност ще се учиш да познаваш Величието на Бога и това ще бъде радостта на твоята душа. И казано е в Евангелието: "Да познаят Тебе Единаго Истинаго". Това е животът. Да познаят Тебе Единаго Истинаго Бога. Да. Но тъй както се изисква. Бог на всички хора се изявява различно. На светиите по друг начин, на умните, на глупавите, на всички. Няма същество в света, на което Бог да не са изяви. Бог се изявява според степента на тяхното развитие. Бог другояче гледа на един глупав човек. Той не гледа, че е глупав. Този човек ни най-малко не е глупав. Ама казват, той е идиот. Ни най-малко не е идиот. Ама то се показва, че е идиот. Не мислете, че е идиот. Казвате: То е дете. Но туй неразумното дете един ден става един гений. Вие виждате един човек и казвате, че той е лош. Бог и на лошите хора гледа другояче; От наше гледище някои хора са лоши, от Божие гледище, всичко онова, което Бог е направил, за Него е добро. А не за нас. Не всички неща, които Бог е направил са добри за нас. Ние не разбираме, нямаме туй знание. Че как? Вземете положението, аз да ви обясня положението на една майка, която носи 9 месеци едно дете. Е, как мислите, добре ли е? Казва някой: Добро е това. Но носил ли си ти дете в утробата си вътре? Ни най малко не е добро това. Но от после майката като се освободи казва: Аз се радвам, че го родих. Но по-напред какъв страх, какво треперене, да не умре, да не стане това или онова! Тази работа е много трудна, да родиш! И всяка една хубава и права мисъл, всяко едно желание, за да се роди, трябва да минат страдания. Защо страдате? Всеки един човек, който страда, той ражда нещо. Той е заченал. И докато го родиш. Някой път има жени, които лесно раждат. Има хора, които много лесно мислят, раждат, а някои пък... Мене ми разправяше един свещеник, живял в една къщица, и там една жена три дена се мъчила да ражда, и тя вика и се мъчи, и попа вика в другата стая. Тя реве и попа реве. Та някой път и вие скърбите и не знаете защо скърбите. Скърби някой. Да не се е женил. И

Писанието казва - не пожелай. И щом пожелаеш, законът е там. Защо да не пожелаеш? Ти ще го пожелаеш, но най-после трябва да го родиш. Ще дойде мъчението вътре в живота. Ако искаш да не се мъчиш много, много малко пожелай. Да не ти бъде много трудно. Пък като искаш това и онова; и ти ще замязаш на някоя риба която трябва да ги роди. Не това е философията на живота.

Сега да се повърнем. Необходима е вярата за човека. И един начин, по който да мислите. Ако една мисъл се ражда, по разни начини може да се роди. Но някой път за да се роди една мисъл е много трудна работа. А в ангелите и светиите мислите се раждат без мъчение. Та ангелите и светиите когато слизат между хората, на много тясно място се намират. Най-напредналите същества, които слизат между хората, много мъчно могат да се справят. Сега и вие по същия начин, много мъчно може да се справите. Не само вие, мъчно се справяше и Христос. Казва: До кога ще ви търпя? Знаеш колко са неносни хората? Христа Го попитаха: Ти от къде идеш? Какъв си Ти? Е, какво може да бъде - човек? Какво може да бъде човек на Земята? Ако има съзнанието за Бога, той е човек, той е светия, съзнание има! И при Всеки случай той използва туй съзнание. Ако има съзнанието на един ангел, той е ангел. Според съзнанието вътре. Та казвам, докато дойдете до онази опитност. И казва, след като се възнесъл: Чакайте вие, докато възприемете, да дойде Дух и да се облечете отгоре със сила. Ти като видиш формата на едно нещо, на Божественото, което ще се занесе нагоре към Небето, трябва да чакаш за онова, което може да слезне от горе за тебе. И да се облечеш ти в сила. И можеш да работиш в живота. Та не само какво си видял, формата, която си занесъл. Може да си видял Христа, външната форма може да си видял, но Духът, който дойде. Онова, което ти проговори, и онова, което разбереш и приложиш. Силата е в разбирането! Аз сега не ви казвам, че не разбирате. Разбирате, но има нови неща. Вие отлагате. И всички засега страдате от отлагане. Е, казвате: Стига ми толкова. Аз съм чел, казва някой два пъти, три пъти Библията.

Можеш да четеш и хиляда пъти. Не зная хиляда пъти ще можеш ли да четеш Библията. Трябва тази Библия, която четеш най-последно трябва да се напише вътре в тебе. Не само да я отваряш от вънка, а ти сам да станеш една Библия, нищо повече! Та Христос който дойде на Земята, де седеше Неговата сила? Той можеше да нахрани хората. Без пари да ги нахрани. Сега, за себе си ще вземете тази опитност. - Когато ти идеш в хубавото разбиране на нещата, Господ, Който живее в тебе, Той ще се прояви. Не искате вие да се прославите в живота. Да съзнавате, че Господ живее във вас. И да не се месите в работите Му. Той да се прояви. Всеки един от вас все има един Господ в него. Във Всеки едного Господ се проявява; и той трябва да съзнава това. Когато кажеш "АЗ", трябва да съзнаваш, че това е Господ. Понеже какво си направил ти? И като говориш, този твой говор не е твой. И като ходиш този твой ход не е твой. Той е Господ, Който живее в тебе, Той те учи как да ходиш. И един вол може да ходи, но каква голяма разлика между едно животно и един човек! И какво голямо различие между едно животно и един човек!

Та казвам сега, разбиране трябва сега на вас. И ще бъдете търпеливи, и ще чакате. Във вашия Ерусалим ще седите. И ще имате опитността, че сте влезли в гората, и сте видяли, че се е възнесъл Христос. И ще чакате в Ерусалим, докато се облечете в сила. И като се облечете в сила, тогава ще трябва да работите. Така както от вътре ви учат. А има работа в едно учение насъбрана. Тя е една черна. И може да се направи да тече, и ще тече. Но като тече един два дена, тя ще се изтече, и ще свърши. А туй, което е Божествено, то е като един извор, който никога не пресъхва.

Та сега Господ в света, Който действа не само във вас, но действа за поправлението на целия свет. И ние сме в една епоха, дето няма да остане човек да спи. Всички ще бъдат разбудени. Няма да остане нито един. Всички ще ги събудят. Само разликата ще бъде, че едни ще разберат, защо са събудени, а други няма да разберат. И ще кажат: Отиде ми съня! Но и те ще бъдат събудени. Ще претърпят

всичките страдания, недоразумения, и ще се чудят, защо става това? Но трябва да станат. А онези, които са готови, ще разберат, че това е Присъствието на Господа. Съзнанието, на които е будно, ще виждат всичките хубости и красоти, и ще се възползват. А онези, които не разбират, те са слепи хора в света. Каквото и да му казваш. Защо казва и пророкът, че Някои Господ ги е ослепил. Той казва: Ослепил ги е. И ние ще оставим сега този въпрос, как е дошло туй ослепяване. Трябва да се пазите всички от вътрешното ослепяване. И няма по-страшно нещо от това. И радвайте се, съзнавайте че страдате. И като се радвате, че страдате, радвайте се в страданието си! И разликата между един, който е събуден е, че той се радва на страданието си; а един, на когото в живота съзнанието не е будно, той винаги се нервирва и озлобява, че страда.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /три пъти/.

б. 15 ч. с.

Упражненията на поляната.

1-во Неделно Утринно Слово, държано на 27. 09. 1936 г.

ВАЖНОСТТА НА ЧЕРНИЯ ДРОБ

5 ч. с. Небето малко облачно. Тъмно е. Времето прохладно. Изгрев.

Добрата молитва.

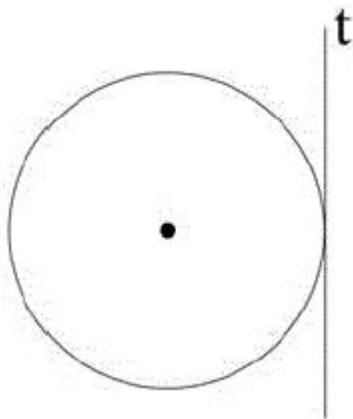
При Хвалата Учителят седна.

Трябва да я научите добре да я четете. Да я казвате в хармония. Когато човек не чете хубаво, той не е влезнал в хармония със себе си. Научете я хубаво! /за молитвата Хвалата./

Всичките хора изпускат нещо от пред вид. Ако хората не растяха, ако седяха все на едно положение, въпросът щеше да се реши лесно; но понеже сме в движение, всяка област, в която влизаме е нова, и вследствие на това произтичат в живота тия противоречия. Всички растете, и всеки ден сте на друго място, и отношението, което имате е друго. И не можете да разчитате изключително само на него. Сега имате ред разсъждения. Едно дете докато е малко, се задоволява с малко храна; но стане мъж на 21 година, как можете да го накарате да яде толкова, колкото в детството си. Или да му турите същите дрехи, които тогава е носило? Това не може. Или пък тъй любовно да го носите на ръцете си, да го прегръщате, да го стискате? Някой път вие искате да имате известни отношения, които са на малките деца. Може би преди 20 години така беше, но 20 години от после? Та и във всичките области, и в религията е същото. И там е всичкото заблуждение. Едно време, когато Моисей проповядваше, условията бяха тогава други, и сега три хиляди години от Моисея условията са други. И три хиляди години от сега нататък, хората ще се чудят на нас, как ние сме разбирали. Запример вие имате вяра в другия свят. Тъй. На колцина от вас тази вяра е ясна? Да кажем здрав сте. Имате едно разбиране. Но изгубите здравето, имате друго разбиране. Богат

сте, имате едно разбиране; осиромашеете, - друго разбиране. И хиляди други състояния има. Но представете си едно положение, което не се мени. То е постоянно. Вземете простата формула, имате един център на една окръжност. Този център той е постоянен център ако вие сте на повърхността, вие трябва да обикаляте. И не може да не обикаляте. Ако сте в областта на радиуса, който излиза от центъра, вие ще се движите по радиуса навън. А в периферията щом бъдете, съвсем друго положение ще имате.

Сега новите неща, които могат да оправят живота ви. Защото всичко се отнася до човешкия живот. Каквото и да говорят хората, всичко се отнася до човешкия живот. Вие до толкова ще разбирате света, доколкото разбирате ония отношения, които във вас има. Сега да ви занимава, вземете в сегашното пение; преди три хиляди години, пението на Земята се е проектирало, не отдавна се е създал този център. Другояче са пели хората. Вие може да видите в мученето на вола, и то е пение. Пение е то. И той е певец. Толкова знае мучи той. И по някой път, когато той иска да изкаже своето чувство, с пение така. Конят цвили, и то е пение; или кучето, което лае; то е пак музикално. Музикален е, оперен значи. Сега аз мога да кажа ОПЕРЕН, и оперен. Защото една чужда дума, когато минава от едно състояние в друго състояние, изменя положението си. В английски език ударението е на едно място, на български е на друго място. Ако преведете една чужда дума, къде ще турите ударението? Казваш БАЛКОН, французка дума, къде е ударението? /на последната сричка/. На български къде ще бъде? /пак също/. Казвате ДИНЕ, пак французка дума, къде ще турите ударението? /на последната сричка/. Но някъде казвате: дръндаут, там вече е изменено. Не е така, както в английски. В английски е ДРЕДНАУТ (dreadnought), дред е страх, а наут, който не се страхува. Имате един параход, който не се страхува. Българинът казва дръднаут, но и той не знае значението му, какво е.

Или да вземем научната дума ТАНГЕНТНА. Тия многото кръгове, те са условия. Понеже в Природата един кръг не седи в едно състояние. Ние като го начертаем то е механически така, но в Природата кръгът се мени. А тангентната има само една допирна точка от вън. И какво трябва да правиш с един човек? Имаш само една допирна точка. То е един кръг. Има една допирна точка; и той като дойде до тази точка, ще знае, че има нещо от вън, което засяга неговото съзнание. Но какво е не знае. Имаш едно неприятно чувство или едно приятно чувство, то е тангентна. Да кажем, ако вие като един кръг се движите, и дойдете до тази тангентна, ако тя е гореща, винаги ще ви опари; и като минете, и ще се свърши. Ще зависи, ако останете на пътя по-дълго време, действието ще бъде повече, ако останете по-малко. Та казвам, научно като разбирате живота, лесно ще се разберат въпросите, и ще се уредят. Но тогава трябва пак приложение.

Сега какво трябва да правите? Представете си, че вие сте се обидили. Обидил ви е някой. Върнете се вие, страшно сте възмутен: как той да ви обиди? Вие от ваше гледище сте много прав, че не трябва да ви обиди. Но вие не знаете причината вътре, какво е мислил той, като ви е обидил. Вие не знаете това. Вие от ваше гледище го туряте на един педиестал, че той трябва да бъде като един светия.

Езикът му трябва да е избран, хубав, така трябва да бъде. Е къде се крие туй противоречие? Противоречието се крие в ЧЕРНИЯ ДРОБ. Нищо повече! Идете в медицината, там, в съвременната физиология, в анатомията, като изучават черния дроб, той е един орган, в стомаха изпраща известни сокове. Той извършва една доста важна работа за храносмилането. И когато туй храносмилане не стане тъй както трябва, какво ли не става на човека. Някой път той пожълтява, черният дроб е виновен. Някой път почернява, черният дроб е виновен. Някой път в кожата не може да се побере човек. - Черният дроб. Някой човек говори, говори, кара се с жената. - Черният дроб. Оправи черния дроб, веднага се изменя състоянието на този човек. Той е любезен вече, прегърне те, целуне те. Казваш: Как да ме целуне? - Оправен е черният дроб. И двамата вече се разбират. Но не те иска той, тикне те назад. - Оправи се черния дроб. Веднага прегръща те, обикне те. Щом някой не му се яде. Казва: Не ми се яде. - Черният дроб е причината. Сега и религиозните казват: Не съм разположен, той е песимист, не вярва в нищо. Всичко е от черния дроб.

Един малък орган, който има грамадно влияние върху психическото състояние на човека. Ти ще търсиш причината. Тя не е там, но една от главните причини ще намериш, черният дроб се влияе. Вие седите сега и гледате тялото си; Някои си гледате лицето. Но всяка една част на лицето, тя има известно отношение към един друг свят, който вие не виждате. Но тия светове, които са далеч от тялото, са свързани с тялото. Вие сега виждате само вашето физическо тяло. В окултната наука има астрално тяло, то има две области, нисша област и висша област. Аз наричам някой път астралното тяло духовно тяло; понеже е тяло на чувствата, то не е на човешката мисъл. Този свят, той е подобен на водата. Всичките същества живеят като рибите. Но то е много общо казано, като рибите. Вие мислите, че рибите са много глупави. Не. Рибите са много умни. Рибите, които живеят в астралния свят, са много умни. След туй имаме едно тяло, с което сте тук на Земята. Казвате: То е умно. То принадлежи на

човешкия ум, на човешкия свят. И после има друг един свят, причинен го наричат те. Това са, четири тела има. Тия светове имат своята материя. И те са образувани от 4 вида материя. Тогава вашият свят е свързан; Черният дроб е свързан с астралния свят, с духовния свят и с чувствата. Всичките тия най-нисши чувства се регулират от черния дроб. После има и други прояви. Много сприхав е черния дроб. Службата му, каква дума да кажа, не е от най-благородните. Да. Всичките отрови има, ако ти не внимаваш, може да те отрови. До него е и жлъчката. Пък някой път като се съюзят двамата, погледнеш, като пуснат тия сокове. И всеки ден вие се тровите. Разсърдиш се. Знаеш какво става тогава? Или кажеш: Аз ще се самоубия. Аз не искам да живея вече. Черният дроб е започнал вече да говори в тебе. Не ти вървят работите. Черният дроб се е разсърдил. На ляво на дясно реже. Сега черният дроб е свързан с известни същества на нисшите области на астралния свят, които имат друго разбиране за живота. И те от там започват да ти внасят една нова философия. Казват: Защо си толкова глупав да страдаш? Я си тегли един куршум. ТЕ се съюзят. Ама друго има сега. Има друг един свят от нисшето поле, той е пак от духовния свят, който е свързан с умственото тяло. Той е аристократ. Този отдолу е, аз го наричам в рода на пролетарий. Пролетарий е пак турска дума. Какво значи „пролетарий“? Бедни хора, неорганизираните хора, които искат да съберат двата края на едно място. Силни хора са, но не са организирани. И за света имат много просто разбиране. Пролетариите като се съберат казват: Този да го убием! Той е изедник. Това направил, онова направил. И не му мислят много.

Та казвам, във вас тия двете течения, черният дроб е опасен понеже е много силен, а неорганизиран. А няма по-опасни хора в света от неорганизираните хора. ТЕ нямат никакви отношения. Той от дето мине разрушава, къщи, това, онова. Няма да съгради. Казва: мен не ми трябва това нещо. Пък умните хора са организирани. Та казвам, когато дойдете до тия състояния, които ви измъчват, вие сте неорганизираните, сте в една област неорганизираните. И следователно, в

тази област вие не можете да разсъждавате другояче. Ама, че не можеш да се смееш, когато те бият, то е едно състояние неорганизирано. Ама търпи. Не мога да търпя. За да търпи, човек трябва да бъде силен. Слабият човек не може да търпи. Него ще го караш да търпи. Търпението, това е един човек, който е организиран. И той знае, какво ще стане. А как ще търпите? Вие не знаете, какво ще стане. Вие не може да търпите. Трябва да бъдете организирани. Тия сега състояния психически аз съм ги изучавал, изучавал. Какво нещо е една неорганизирана материя, и какво е една организирана. Аз подразбирам, в неорганизираната съзнанието по един начин се проявява, а в организираната - по друг начин. Като говорим за светиите, тия хора са имали отличен черен дроб. Че англичаните се отличават; туй мощното в англичаните, аз наричам отличен черен дроб, организиран черен дроб.

Седи един английски лорд със своя слуга в една обедна стая на един хотел. Заръчва ядене за себе си и за слугата си. Ядат и двамата. Единият от едната страна, другият от другата страна. На слугата след първата порция му става нещо лошо, пада и умира. Лордът седи, и продължава да яде. Слугата изял една порция. Той не се занимава със слугата си. Не се тревожи. Исква да се наяде, че тогава да иде, да види, какво му е станало? Иде келнерът и му дава сметката, колко са изяли двамата? Казва: Г-не, слугата ми изяде само една порция, при другата той припадна и умре. Кorigира сметката. Вие ще кажете: Това е безчувствие. Той разсъждава другояче. Слугата му, значи отишъл на работа. Лордът ни най-малко не се смущава. Казва: Господ повикал човека. На добър му път! И той седи и спокойно гледа, ни най-малко не мисли, че е умрял. Заминал е някъде. А вие ще кажете: Колко е безчувствен. Че каква умност може да бъде. Някой не е живял добре с жена си. Вземете сега у българите как е. Като умре жена му, той почне да плаче, вижда нейното добро. Ще я погребее, после ще прави деветини, после ще и направи 40 - тини; ще направи една година. Питам каква идея седи в ум му? Той българинът го е страх, понеже

жена му отива в онзи свят, ще се оплаче на Господа. И той казва: Опасна работа! Тя може да се оплаче горе. И той и прави това погребение и всичко това. Казва: Моля, да не казваш на Господа, че лошо съм се отнасял с тебе. Да си мълчиш. Същото и за мъжа, и жената плаче. Тя го е мъчила. Ама черният дроб е причината. Тя, горката, като заmine мъжът, законът е все същият. Вие мислите, погребали някого. Другите сега философствуват. Казват: Кой е ходил на онзи свят? Кой е видял Господа? Това е говор на черния дроб. Тази работа не е организирана. И ви казвам, ония хора, които в нищо не вярват аз ги наричам, доста интелигентни хора са те. Верующите са малко по-будали, а неверующите са по-умни. Неверующите туй да си го признаем са по-умни. Тия неверующите вярват. ТЕ друга вяра имат. Онези будалата имат по-висока вяра: и ония верующите са по-умни. И те вярват нещо. И те имат пак нещо полезно.

Тук преди две седмици иде една госпожа, много интелигентна, искаше да ме види тя. Тя чувала такива големи противоречия, а иска тя да провери. Казвам ѝ: Занят съм сега. Но тя казва: Само малко искам. От думите му, които ще ми каже, аз ще го разбера. Казвам: Нека влезне. Още като влиза, ми казва: Ще ме извиниш, аз в Бога не вярвам, и в онова, което вие проповядвате, и в него не вярвам. Аз сега не правя никаква обструкция. Казвам: За пръв път една жена, която отлична вяра има. Ти си една голяма верующа. Ти в Бога не вярваш, Който хората е създал, но вярваш в едно нещо, имаш друга вяра. Аз, казва, вярвам в парите. Сега пък да ѝ обърна вниманието, но парите са един резултат на човешкия ум организиран. А парите са един резултат, едно средство. А умът е, който е създал. Ако дойде сега, да ти подаряват парите и умът, кое ще избереш? Хубаво е да има човека и двете, но ако дойде да избереш, кое ще избереш? Е, умът. Е твоят ум е господар, а парите са един слуга. Ти обичаш господарят, а обичаш и слугата му. Пък ти си се влюбил в слугата му. Но и господарят трябва да държиш на своето положение.

Та казвам, някой ще дойде, ще каже: Аз от пари, не се нуждая. Ти криво разсъждаваш. Щом отричаш парите, ти отричаш ум си. Ама Христос е казал: На двама богове не може да служите. Не прави парите Бог за себе си. Понеже ти си ги създал. А туй, което си създал, не го отричай. Направил си една кола. И казваш: Аз нямам нужда от кола: То е неправилно разсъждение. Колата ти е необходима. Но няма да разсъждаваш, че тази кола може всичко да направи за тебе. Парите са един слуга. Един много добър слуга, много учтив. И този слуга Навсякъде може да те препоръча. Ти държиш този слуга в джоба си. Идеш на гарата, кажеш на този твой слуга да иде при този, който издава билети, и той веднага ще ти даде един билет. Ти като вземеш това, което ти е дал този, при когото ти си изпратил своя слуга, ти го носиш със себе си, и като идеш там, веднага ще те пуснат да се качиш на влака. После, ще дойде друг, който ще проверява; ти ще извадиш билета си и ще останеш. Да допуснем някой път ти бързаш, не си извадил билета, дойде този, който проверява, и веднага те глобява. Ще си платиш билета, може и двойно. И слугата излезе от джеба ви, и урежда работите. Аз казва някой, не искам много пари, искам да имам само толкова, колкото за преживяване. Няма какво да искаш пари. Ти ще създадеш парите. Нищо повече. Вие не искайте от Господа пари. Бог е, Който осиромашава и обогатява. Искай от Бог един отличен ум! Бога е дал ума. Не искай от Господа пари. А един отличен ум! А умът като дойде, той е майстор на тия работи. УМЪТ КАТО ДОЙДЕ, ТОЙ ОРГАНИЗИРА ЧЕРНИЯТ ДРОБ. Черният дроб, това е един отличен слуга на сърцето, на този сърдечен свят, най-главен е той. Той като спре у човека да работи, на човека всичката му работа е свършена.

Сега разбира се аз се отдалечих, но ви казвам, имате един черен дроб, имате едно състояние, нервен сте; и неврастенията се дължи на разстройство на черния дроб. Вие може да считате, че англичаните са хора с много голямо въздържание. Особени са англичаните, във всяко едно отношение те имат навици добити сега. И можем да се

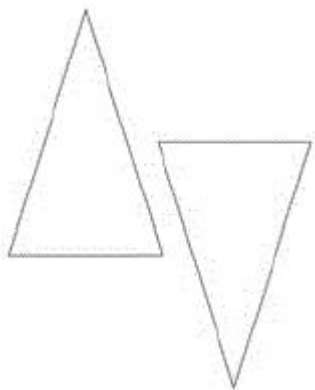
върнем назад, да видим, кога са добили тия навици. Седи един англичанин в трена, и гледа на един господин се запалило палтото от цигарата. Той си седи и не му казва нищо. Мисли сега как да му помогне? Той вижда до него седи един друг господин, казва: Този г-н познаваш ли го? Познавам го. Моля, запознайте ме с него. И той го запознава. Двата се ръкуват, след туй му казва: Г-не палтото ви гори. А вие видите на някого палтото му гори, развикате се, крескате, и всичко (...) Запазете си, кажете: Г- не, палтото ви гори. И той ще ви каже - благодаря. Сега този пример е само за обяснение. Но в англичанина има друга крайност. В Тях има тази черта, това е черният дроб, който произвежда. Понеже англичанинът е човек много горделив. Макар, че англичаните да са стигнали до висока степен на цивилизация, да се владат, обаче гордостта (е) на тях. Много пъти в политиката те разтакат, разтакат работите така, та един метод, втори, та трети, ще ти даде друг един заем, ще каже: Докато разрешите въпроса. Много разтакат политически. Отива един много богат англичанин в Италия, седи в хотела, гледа друг един италианец от среща с револвер седи. Туря го до слепите очи, снее го; тури го до сърцето си, снее го. Разхожда се, вземе го, остави го на масата. Два три пъти вземе револвера, и го остави. Отива англичанинът, казва: Виждам, вие имате някое голямо нещастие. Италианецът му разправя своето нещастие, как е заборчнел, има много да дава, иска да се самоубие, но иска и да живее. Този му казва: Колко имаш борч? Е, 25 хиляди английски лири ми трябва. Този изважда чек, написва му един чек от 25 хиляди английски лири. Дава му го, казва: Дай ми револвера, да ти покажа как. И казва: Не бъди баба. Туря револвера и гръмва. Е, това е глупаво у англичаните. Човек трябва да има достойнство, да се самоубие. Туй е гордост. Неорганизирана гордост. Човек, който е горделив, неговите мисли и неговите чувства не са организирани.

Та казвам, сега у всинца ви, вие по някой път сте като англичаните. Ще си теглите куршума. Но питам сега, какво се

постига? Доколко е вярно туй? Но все са станали такива случаи. Няма нещо в света, всичките неща, които романистите са създали, съществуват. Станали са някъде. Няма в света проява, която да не е съществувала. Може би формата, в която са изнесени, да не е вярна, но всичко е вярно! Но казвам, неразположението, което имате сега, вие сте болен, неразположен духом, черният дроб е виновен. Свършете работата, но от черния дроб ще дойдат всички разгадавания. Щом черния дроб се организира вашата вяра ще бъде друга. Пък има начини да знаете, ще ви върви ли. Има начини, по които вие може да констатираме, ще ви върви ли или не. Бог е турил, не е оставил хората да се лутат в тъмнина. Ако няма някого да питаш, всякога можеш да провериш. Но не трябва да бъдеш болен ти. Ако работите на един човек ще тръгнат на добре, той в себе си усеща едно разположение на мир. Тъй. Не трябва да мисли той много време. То е разположение вътрешно. И когато работите му почнат да се развалят, има нещо, което дълбоко ще почне да те безпокои. И тогава вече трябва да вземеш мерки. Те го наричат сега интуиция. По интуитивен начин можеш да знаеш, след 5 години, след 10, след 15, 20. И най-после можеш да знаеш, кога ще умреш, кога ще идеш в онзи свят. Можеш да знаеш всичко туй. Умният може да знае, а онзи, който не вижда работите, другояче седи.

Та сега вие сте ученици, трябва да учите. Най-първото нещо в света е учението. След туй, след учението, ще наредите всичките ваши длъжности, които имате. Понеже имате много длъжности. Много неща сте взели, много предприятия. Зависи от знанието, което имате; и как трябва да постъпите. Думата знание, знанието е от Господа. Аз като говоря за знанието, не разбирам, че (е) много научно нещо. То значи, за мен едно знание от Господа. Научил ме е Господ, и постъпвам умно. Знанието, което иде от Господа, урежда всичко. А щом не може да уреди работите, нямам знание. И постоянно се намирам в противоречие със себе си. Това не е знание. Знанието урежда работите. Седи един и казва 5 по 5 колко прави? Сега го е

турил 5 по 5. Турците как ще го сметнат? Смятането как отива на турски, на английски? Има различни методи: Сега пет значи, едно число е умножено на едно число. Можеш да го умножиш два пъти. Значи, ще знаеш закона. Пет го умножаваш с 2, с 3, можеш да го умножиш с 4, можеш да го умножиш със себе си на 6, на 7, на 8 - това са отношения. Това са хора. Пет да кажем е числото в тази система, средното число, средата. Значи, 1, 2, 3, това са отношения. Едни отношения. А умножаваш с 6, 7, 8, 9, са други отношения. И ти не можеш да имаш същите резултати. При умножението на 3 - то е нисше състояние. А като минеш, туй, което е над тебе, то дава други резултати. Следователно, ако вие се занимавате, има едно знание. Като умножавате, знание, което е под вас; и то ще ви помогне, но туй знание не разрешава ония висшите въпроси, които вас ви интересуват. То е над вас туй знание - 6, 7, 8, 9. В окултната наука 6, е едно число, ако го познавате, те го считат число на илюзии. Но 6 съдържа една философия. Шест показва пътят на влизането и пътя на слизането. Шест това показва. Ако умножаваш с 2, с 3, с 5. Този триъгълник може да бъде обърнат така с основата си нагоре, а неговият връх ще бъде обърнат към земята. Какво показва този триъгълник така обърнат надолу? Туй състояние показва, че всичките твои стремежи са към земята.

А имате и друго състояние. Триъгълникът е с връх нагоре. Туй показва стремежът ви към духовния свет. Единият триъгълник показва една неорганизирана материя. А другият - крайно организирана. Единият показва че благородство и интелигентност там няма. ТЕ го наричат сянка. Неорганизирана сянка. Този триъгълник, който слиза с върха надолу, там са всичките противоречия. Ти не можеш да живееш с такъв човек. Между такива хора ти не можеш да живееш добре. Не че те са лоши, но те не са организирани; и не виждат нещата тъй както ти ги виждаш. Да кажем, един човек, на когото ръката е груба, а ти имаш деликатна ръка. Неговото здрависване съвсем друго ще бъде. Той като се здрависа веднъж с ръката си, втори път няма да искаш да се здрависаш с него. Не че е лош. Но ръката му е груба. Тази ръка ако един ден се облагороди, здрависването ще бъде приятно. Ама че сега с вашия език вие не сте изучавали, ако идете в Америка, ще видите, колко са по-фини американците. ТЕ имат една ирония такава, каквато вие не подозирате даже. Той ще те подиграе така деликатно, че хич няма да се усетиш. Запример у тях има ирония, подиграват някой проповедник. Много пъти иронизират проповедниците тъй тънко, че не са умни. Седи проповедникът от амвона, и казва на всичките приятели, както вие: Приятели, казва, нашият брат, еди кой си Джон се е поминал. Обявява, всички да знаят. И след туй казва: станете да изпеем Славословието към Бога! Значи, умрял, отървахме се от него. Туй значи. Тънка ирония. А този проповедник е недосетлив, - той горе от амвона да казва: Еди кой си брат умрял. А този го иронизира, понеже славословието има съвсем друго предназначение. Но туй докосване, ирония - помина се. Този беше едно шило за нас, но слава Богу, че се отървахме от него! Но не се докачат. Като седнат на масата ядат и пият, но имат тази тънка ирония, подигравка, и тънка ирония. Че едва ще я забележиш. Казвам, какво се ползват? Туй наричаме, всеки един народ си има различни начини. И французите имат така. И германците и те си имат начини. Ако идете в Германия, ще видите

ботуш има. Още като влезнете, атмосферата там, ще видите, че няма свобода. Всичко е механическо. Трябва да се подчиняваш. Че мнение имаш, това няма. Но и като седнеш при германците, ще му видиш неговата чаша там с бира. Той я дига. И всеки като стане, сам плаща. Черпене като нас, няма. Българинът дигне чашата, изпие я, и после плаща за всичките. Туй у нас благородната част. Той ще плати за всички. Този, който плаща, в туй отношение черният дроб е организиран. А германецът, всеки като си плаща и неговият дроб е много организиран. Дробът на германците е организиран в друго направление.

Сега пренасяме ние във вашите религиозни вярвания, вие не можете да имате едно верую тъй. Трябва да бъдете оптимисти, не тъй да говорите само. При най-големите неприятности в живота, които може да ви постигнат, да отправите ум си към Бога! Макар живота да виси на косъм, да знаете, че има нещо реално! И всичко ще се оправи! Има нещо. Защото ние живеем в един свят разумен. Но този свят има отношение към нас в две направления: Ако сме готови да служим. Да Му служим. И ако сме готови да Го слушаме. То са двете неща. Тия две неща се изискват от нас. Ако си готов да слушаш този разумен свят; и трябва да си готов да го възприемеш. И после, да слушаш онова, което ти кажат, да го приложиш. Тогава няма да питаш, защо работите са наредени така? След като го направиш, ще видиш, че е така. И няма да философствуваш, да бъркаш работите. Има работи, които са опасни да ги приемеш. Ти не можеш да изследваш една напълнена бомба. Ти ще я вземеш, и много внимателно ще я носиш. Ако я вземеш и така я чоплиш, работите стават лоши. В Божествения свят не искат чоплене. Питате вие, защо трябва да вярваме? Кажете, може ли нещо да стане в света без вяра? Не може. И Писанието казва тъй: „Без вяра не може да се угоди на Бога“. Ще вярваш, ако искаш да ти върви. Трябва да имаш вяра. Ама защо трябва да вярвам? За да ти върви. Защо трябва да имаш вяра? За да можеш да живееш. Тъй е. То са положенията. И ще оставите онази вяра сега, каква вяра са имали

вашите деди и предеди. Е каква вяра са имали? Ти не можеш да знаеш, каква вяра е имал дядо ти. То е предположение. Същинската вяра, която вие може да имате, то е онази ваша вяра, която сега проповядвате. Дойде при вас един брат. Да допуснем, че ви поиска 10 хиляди лева на заем. И казва: Тия пари, 10 хиляди лева ще ги върне. Ще му дадеш парите, и няма да вземеш запис и нищо. Ще вярваш, че каквото е казал той, ще го направи. Вие ще дойдете и казвате: От де да знаеш сега? Вярата знае. Ако ти тия пари ги даваш с вяра. Този брат ще ги донесе. Ако имаш едно малко съмнение в душата си. Ще стане нещо, и той ще закъснее. Ако имаш вяра, не може да не станат нещата. Туй, което Бог е казал, понеже то иде от Божия закон, тъкмо че където и да е в света, даже и да е организиран света. Аз съм виждал светски хора, а не са светски. Някои по-високо седят. Духовни са. Човека може да не е член на някоя църква или общество, може да не е повидимому ваш, но срещнете го, даде ви 10 хиляди лева. И каже: Аз вярвам, че ти ще ги върнеш. Та този е един брат, който не се е проявил. Той е от нашите. Всеки човек, който може да направи това, той е от нашите. Че срещне те, повика те в дома си, угощава те. Та той е от нашите. Нищо повече! Не питайте вие от нашите ли е? Аз гледам челото му, черепа му, и веднага казвам: Той е от нашите. Щом има една светла мисъл. От нашите е. Щом има едно добро чувство. От нашите е. Тъй гледайте вие. Щом няма добра постъпка, може да е член някъде, - черният му дроб не постъпва добре. Аз не го садя, но казвам: Не е организиран черния дроб. Ето аз как гледам. Дойде един човек, не е готов да направи една услуга. Болен е човекът, лежи на легло. Казвам: Щом черния дроб е разстроен, не върви тази работа. Щом се поправи черния дроб, той е готов, и на нивата да иде, и да ти даде, каквото искаш. И всичко да направи за тебе. Или туй, което християните наричат - няма общение. Щом се разстрои черния дроб, човека няма общение с Бога. Нямах телефон, с който да говориш, нямах звънец, с който да повикаш. Ти си затворен. Изолиран си от света. Това подразбирам. Като се поправи черния дроб, всичките тия

съобщения с невидимия свят се оправят. И Господ казва: „Преди да поискате, Аз ще ви дам“. Това е отговор! Господ знае значи преди да поискаш. И на часа, щом поискаш, и всичко ще бъде на ваше разположение.

Та това е сега, за да успявате. Мислете за организирането на вашия черен дроб! Туй, което имате е добро. Има да се справите още. Има неща, които вие си знаете, всеки един от вас. Има едно състояние, едно разположение. Имаш разположение, готов си да направиш всичко. Нямах разположение, ти се сърдиш, казваш: Аз не вярвам вече в хората не искам да правя добро. От там е дошла поговорката: „Направи добро, за да намериш зло“. Такова нещо в света няма. Но ние сме го измислили. Та бих ви превел много други примери. Няма да ви ползуват. Но мислете: Да бъдете организирани! Черният ви дроб да не е разстроен. Разгневил се. Ще се обърнеш към Господа, и ще му кажеш: Господи, аз искам знание и светлина да се поправи черния ми дроб. Не можеш да живееш с хората. - Черният дроб. Не ти върви. - Черният дроб. Не може да се учите. - Черният дроб. Да ви го кажа. Туй са неща, които съм изследвал. Разстройва всичко. И умствени способности и духовни и чувства разстройва; и Навсякъде черния дроб е вътре. Значи, този нисшия свят, аз казвам черния дроб. Този нисшия свят като влезне в черния дроб, те са термити, изпоядат всичко, развалят всичко. Та казвам сега, вие седите и по някой път казвате: Защо да не го направим? Защото трябва да знаеш, как да го направиш. И да кажем, който и да е от вас, ако ви каже тъй: Я, станете и да изпеее "Цвете мило, Цвете красно". Ама като го изпееш тъй да ме трогнеш, че сълзи да изкочат от очите ми. Колцина от вас ще го изпеят тъй? "Цвете мило, Цвете красно" можете да го изпеее тъй. /Учителят пее "Цвете мило, Цвете красно"/. Може всеки един от вас да пее. За да пееш, не е много голямо изкуство. И казвам сега: Ако твоя ум стане тъй, всичко ще просветне; ако твоето сърце така, и то ще просветне; и ако волята, душата ти ще просветнат. Ти тогава ще пееш така. И всичко излиза вече от пението. Онзи

великият певец, той тука под лъжичката му играе. Като речеш да пееш, ще усетиш отдолу една малка топлинка. И щом пееш тъй, хората могат да плачат. Но станеш и никаква топлинка няма вътре, ще пееш "Цвете мило, Цвете красно" тъй провлачено; пък като имаш топлинка, тогава ще дойде онзи правилен тон от вътре. Та зависи от съзнанието. И после, във вас, вие имате сега срам. Хубаво е това. Аз уважавам вашия срам. То е хубаво чувство, благородно чувство. Срам го е човека. Аз го тълкувах как? Черният дроб не е организиран. Ако не е организиран ще направи някоя бяла. Ще ме извините. Идете при някой на който черният дроб е организиран, някой път аз пресилвам работите. То е за да станат ясни нещата. Някой не иска да пее. Оставете го, не го бутайте. Черният дроб още не е организиран. Кажеш на другото я, пей! Изведнъж стане. Организиран е черният дроб. Ама няма това ценност. Не може да го направя. - Черният дроб не е организиран. Ще каже: Кажи една блага дума. - Не мога. - Черният дроб не е организиран. Примирете се. Не може. Черният дроб не е организиран. Не го пресилвайте. Ще дойдеш до друго положение. Няма да кажеш, този човек не е бил организиран. Ето аз какво подразбирам под неорганизиран? Кракът му е изкълчен. Ще стане. Не може да ходи. Казва: Не мога да ходя. - Как да не можеш? Не може човека. Намери някой друг, който като те потегли, като намести крака, всичко направи. Вие не можете да разберете, как тъй? Кракът ти е изкълчен, излезеш, не можеш да се мръднеш. Аз разбирам така. Може да е изкълчен черният дроб. Казва: Не може да се примирия. Като го потеглиш от едно място, от тука-от там, можеш да го поправиш. Всяко нещо, за да стане, трябва да има една побудителна причина. Седи до вас един приятел, недоволен е песимист. Туй общество, тия хора, тия братя, дига шум. Ама аз зная причината. Черният дроб е разстроен. Той се нуждае от пари. Има на бакалина, на хлебара, на този, на онзи да дава, изваждам аз кесията си с звонковите, и изведнъж черният дроб се организира. Вече този брат забрави всичкия си песимизъм. Веднага се измени състоянието му.

Покажи на човека нещо, което е реално. Един г-н в митницата казва: Г-не, закон има тук, не може да пуснем стоката. Онзи му показва кесията си. И той казва: Може, може, пуснете го. Сега казват ви да се не подкупва човек. Подкупи го. Нищо повече! Законът е човешки. Едно куче те залае. Казва: Не може тука да минеш. Изваждаш едно парче хляб, подкупваш го.

Някои хора минават за много праведни. Аз казвам: Подкупи кучето. Като яде, казва: Може да минеш от тук. Ама казва: Не направих ли аз едно престъпление? Всяко нещо на своето време е позволено. Аз отивам по важна работа, искам да се кача на влака. Казва: Не може да тръгнете с трена. Смешна работа, изваждам кесията и казва: Може да минете. Сега ще кажете: Ама право ли е? Право е. Ако живеете за Бога. Нещата не са прави, само тогава, когато човек не живее за Бога. Като живее за Бога, всички неща са прави. То е правотата на човека. Правотата зависи от правото вътрешно състояние, от онова, което аз мисля, то е, което разваля човека, не онова, което съм направил. Има една несъобразност, вие може да идете с най-доброто разположение, и да занесете най-хубавото ядене на някого. Но неговия стомах е толкова разстроен, че може да му създадете зло. Някой път може да идете при някой ваш приятел, давате му един лек, който е горчив, като един специалист. И туй горчивото помага. Тъй че зависи от ползата. В единия случай, туй хубавото ядене не може да принесе полза, а в друг случай, туй горчивото принася полза. Ако този хап е даден на време, той ще принесе полза.

Та сега казвам, какво беше най-първо? Вие сега всинца се намирате в едно противоречие. И запитвате: Защо Господ направи света? По-добър свят вие никъде не може да намерите. По-добър свят не може да направите, ако разбирате. Но вие още не оценявате. Знаете ли какво струва една гледка, да видиш Слънцето как Изгрева. Ако разбираш. И да видиш, когато цветята растат. Да видиш всичко туй. Да вкусиш водата, когато си жаден. Знаете ли, какво велико благо

е. Нещата, ако ние ги разбираме, съдържат едно благо. Вземете онзи финансист, аз наричам финансист този, който не разбира света. Той седнал и в тевтерите си, пише разни сметки. За него са важни неговите тевтери, че от вѣн Слънцето изгряло, че хората, туй не го интересува. Той като седнал, и мисли за съвсем други работи. Той си прави своите финансови сметки. Че на този щяло да стане това, на онзи онова. Този човек не е разбрал Божия свет. Туй не принася полза. Вие може да сте финансист и трябва да знаете, че туй финансово отношение към кризата, може да не е изгодно. Представете си сега спадането на французкия франк. Казват, че в Англия имало една печалба от 67 милиарда лева. Колко са умни англичаните. Но когато спадна английската лира, онези понамазаха. Сега пък англичаните печелят. Като спадна лирата, другите много спечелиха. Сега като спадна французкия франк, англичаните печелят 67 милиарда. Вземане - даване. Сега това не е лошо. Това е един процес в света. Един път благо в света иде на вас. А следующето, друг път може да ви дойде отплата, една малка горчевина. Не мислете, че онова, което се случи в света, е лошо. Туй, лошото, което го считате, след време ще ви даде едно голямо благо. В света има един закон. Две нещастия едно подир друго никога не може да дойдат. Следующият път ще дойде едно благо. Божия закон е такъв. То е поляризиране. Но и две добрини едно подир друго не може да дойдат. Защото съществува един нисш свят и един висш. Сутрин Слънцето идва, а вечер си отива. Туй в живота трябва да бъде закон. Вие трябва да знаете, че като изгрее вашето слънце, ще залезе. После пак ще изгрее. И пак ще залезе. Туй Слънце има свой път. Не считайте, че благо, което ви е дадено, всякога може да тече. Когато идат изобилни години, след Тях ще дойдат неизобилни години. Вземете сънът, който сънува Йосиф. Той сънува, че 7 години ще бъдат изобилни, а 7 ще бъдат в немотия. И следователно, от изобилните години, когато имате, ще отделите, за да може, когато дойдат годините на немотията, да ги заместите.

Та сега, защо трябва да правите добро? Казвате: Вие сте добър човек. Това са плодородните години. От туй добро, което правите на хората, вие складирате всичкото ваше жито в хамбара, че един ден да може да си помогнете. Лошите хора са гладните години. Щом си лош, това са гладните години; щом си добър, това са изобилните години. Така са годините на живота. Щом си лош, ти ще идеш при някой добър човек, ще вземеш от изобилието, и когато дойдат при тебе плодородните години, ти ще се отплатиш. Отплата Навсякъде има. Зло за зло, добро за добро; Любов за Любов, омраза за омраза. Всичките тия неща се редуват. Та имате една философия, ако не можете да мислите, ако не можете да оправите вашия живот, защо ви е мисълта. Ако пееш, защо пееш? Пението е магическа сила в света. Ако аз запример по закона на пението дойда, имам някоя голяма нужда, застана в стаята, запее една песен, и този човек на мене ще ми услужи. Ако изпея песента, той ще ме приеме. Той е приел тази музика. И той ще ми помогне. Светът може да се обърне с главата на долу, но той ще ми помогне. Искаш да идеш някъде. Помоли се на Бога тъй от душа, и нещата ще станат, тъй както си ги пожелал. Не стават ли нещата, никаква молитва не е, няма никакво пение. Закон е туй. Умно ще постъпвате. Умно трябва да постъпвате всякога. Не какво сте разбрали, аз се радвам на това, което сте приложили. Не от вън. Аз се радвам на онова, което хората прилагат от вътре. Без хората да видят. Онова което вие приложите в себе си, това ме радва. Казвате: Аз живея добре. Аз не се съмнявам. За мене важи онова, което е във вашия живот. Което ти прилагаш в себе си. И за което няма никаква сила, никакво давление. Някой човек станал мисионерин, дойде в някоя бедна къща. Какво го е заставило да дойде в някоя бедна къща? Никой не го е заставил да дойде. То е Божественото вътре.

Сега във вас, във всинца ви трябва да дойде Божественото да работи. И Божественото не идва, ако не пееш. Никой няма да те слуша. Ако пееш ще те слуша. Ако се молиш в Небето ще те слушат. Ще кажеш, аз ще се моля. И зъб няма да обелваш. Когато се помолиш,

и туй, за което се молиш, е станало, тогава тази опитност ще кажеш, тогава тази опитност можеш да разкажеш. Но някой път може да се помолиш и ни глас, ни слушание. Ще кажеш: Аз се молих молбата ми не се чу. Казвам, черният дроб е бил разстроен. Ти си отворил телефона, казваш: Алоо! Но ни глас ни слушание. Алло! Никой не се обажда от станцията - АЛЛО! Всичко е затворено. Щом чуеш отговор, дадат ти станция, говориш. Съобщения трябва. Вие сте затворили вашите станции, изолирали сте се.

Сега ще ви попитам: Коя мисъл остана във вашия ум? Всичко не сте разбрали. Сега Някои ще мислят: как тъй черния дроб той да върши всичките тия работи. Ние сме дошли и казваме вярата в Бога. Вярата в Бога подразбира един добре организиран черен дроб. Вярата в Бога подразбира един добре организиран ум. Вярата в Бога подразбира една добре организирана душа! Туй подразбира. Когато говорим за вярата, подразбирам едно Божествено състояние, в което нещата стават. То е Божественото. Не една вяра, която хората имат, която нищо не може да направи. Под вяра, подразбираме, когато всичко можем да направим. С тази вяра, дето всичко е организирано, че каквото поискаш, то ще бъде. Няма да искаш много. Според Божествената вяра един обед ще искаш. И той ще дойде. Няма да искаш за 10 години да се уреди живота ти. Един обед ще поискаш, и ще имаш най-хубавия обед. При Господа ще искаш една къща само за един ден, то е достатъчно. Ти да преживееш един ден, то е достатъчно. Туй е вярата! Да искаш за един ден. За утрешния ден ти няма да мислиш. Ти в една къща само един ден можеш да живееш. В Божествения свят. Втория ден още по- хубава ще имаш, третия още по-хубава. Тъй че за 365 дена, ще имаш 365 къщи. И като излезеш от тази къща, ще дигнеш материала нищо няма да оставиш. И ти ще идеш някъде. Представете си, че всички така разбират философията. Даже и хора има, които разбират. В една евангелска църква, аристократическа, дето проповядвал този проповедник Спържен. Една, една от най-богатите бабтиски църкви, събират се 12 души със

своя проповедник на едно събрание, трябвало да съберат една голяма сума. Един от тях казва: Да пуснем подписка да съберем тази сума. Казва: Да се помолим Господ да ни даде тези пари. Става проповедника и казва: Братя да не изкушаваме Господа. Ето, брат Джон може да даде толкова; ето аз давам толкова. Ние всички тука като дадем 12-те души, може да дадем тази сума и можем да изпълним Волята Божия и като дадем ще се помолим тогава на Господа. Ще кажем, че сме изпълнили Волята Божия! Няма какво да искаме от хората. Който има, той да направи това е Волята Божия. Вярата подразбира един добре организиран черен дроб, един добре организиран ум, едно добре организирано сърце и душа. Всичко туй във всичките науки може да се постигне. Човек, който иска да се учи, знанието е потребно. Изучавайте онова, което може да ви е потребно. Изучавайте науките сега. Всичките тия науки са пътища, по които Господ иска да подигне хората. Науката, знанието всичко е потребно в дадения случай. Изучавайте нещата! Казвате: Туй не е потребно. Потребно е. Потребна е физиологията, Потребна е анатомията, всеки трябва да знае анатомия. Счупи ти се крака, ти трябва да разбираш анатомия. Да знаеш, как да го наредиш. Искаш да направиш някоя услуга. Трябва да разбираш физиология. Във всяка една област на науката трябва да разбираш по нещо. Тя не е от сега. Милиони и милиони години преди хората е съществувала тази наука. Тя е съществувала и е създавала света, и Небето и Земята. Тази Божествена наука ги е създавала. Що е науката? Дето има наука, има и създаване. Дето има Божествено знание, всичко се разрешава. А като престанеш да се учиш ти ще се разрушиш! За това трябва постоянно Божественото знание, Божествената Мъдрост и Любов. То е знание - Истината. Тя иде чрез знанието. Всичко туй като се втече в тебе, ти растеш, ти се организираш, и един ден ще видиш, че си струва човек да живее.

Та казвам сега: Имайте вяра. Не да имате вяра, стремете се към онази вяра, чрез която всичко може - да постигнете. Може да мислите.

Когато вярваш, не трябва да туряш никаква граница. Не го туряй за днес. Не го туряй за скоро. Не го туряй за след 100 години. Не бързай. Имай вяра. И трябва да знаеш, туй, което искаш, ще дойде на време. Туй, което ти трябва, ще дойде точно на време. Не се безпокой, ако не идва. Има нещо у тебе, като отмахнеш всичките препятствия, които съществуват непременно онова, от което ти имаш нужда, дали е за твоето здраве, дали е за твоето спокойствие, дали е за доброто на дома ти, то ще дойде точно на време. Туй е опитността на вековете; опитността на всички напреднали души, те са проверили този закон. И вие трябва да го проверите. вяра, чрез която всичко ще дойде! Тази вяра е Потребна сега, да се организира нашия черен дроб.

Към Симеонов: Изпейте една песен.

„Всичко в живота е постижимо!“

Сега прочетете ХВАЛАТА!

б. 30 ч. с.

На поляната евритмическите упражнения.

2-ро Неделно Утринно Слово, държано на 4. 10. 1936 г.

РЕАЛНИТЕ НЕЩА В ЛЮБОВТА

5 ч. с.

Времето тихо, топло и малко облачно. Изгрев

Добрата молитва.

Ще ви прочете 3-та глава от Евангелието на Йоана.

В начало бе Словото.

В света има едно очакване. Всички очакват да се подобрят условията, не общите условия. Или всеки очаква да се подобрят и неговите условия по един чуден начин, какъвто и той не знае как, но очаква това. Туй очакване, което човека не знае, Някои го наричат бъдеще, а други го наричат: Това са празни работи, суеверният човек. Или човек може да си въобразява, да си фантазира, че той ще свърши училището, ще стане един виден държавник, писател, ще се прочуе. Не един, двама, трима, всичките си мислят. Дали туй ще стане или не, то е въпрос на бъдещето. Може и може не. Повикали Паганини, да даде концерт. Казват: Може ли да ни дадеш един концерт? - Мога. Отива той с цигулката си, с 4 струни, дава един отличен концерт! Онези видните музиканти, казали: На три струни може ли да ни дадеш? Явява се той, пак хубав концерт държи. Казват, на две струни може ли? - Може. И най-после искали на една струна да даде концерт. Казал: Може. И не се явил.

Ти на 4 струни докато си, животът ти върви; на три, върви; и на две върви; но дойде ли до една, вече животът спира, и няма никакво движение. И това е знание на нещата. Там другояче е. Ако дойдеш до центъра на нещата, там другояче е. Ако дойдеш до центъра, животът е друго. Някой искат да знаят, какъв е животът в Божествения свят. И той е в центъра там. Божественото можеш да го опитаеш на Земята в

себе си. В двете. Туй, което вие гледате, там се проявява живота. Вие искате двойката да изчезне. Искате един концерт на една струна. Щом може само едно, мъжът заминава, жената заминава, детето, братът, сестрата, всички ще изчезнат. Никъде не можеш да ги намериш. То е - Битието се връща само в себе си вътре. Ти седиш на Земята и правиш различие между Стояна и Драгана. Че ти страдаш, че искаш, и искаш друг да ти служи на тебе. Че ти имаш два крака; тия крака защо са? - Да ви служат, нали така? Ама, казват, с един крак не може ли да се ходи? Е, може. Ти ходил ли си с един крак? Искаш сега. Казваш: С една ръка може. С една ръка и с един крак човек нищо не може да свърши. Сега ще извадите аналогията, вътрешното сравнение. Всички въобще най-напредналите хора дойдат и се спъват. Има нещо, което спъва човека. Сега няма да разправам за онова, което спъва. Което спъва, спъва, а което подтиква, и то подтиква. Една държава може да се спъва, да се въоръжава. Защо? Другите да имат интерес, да не се въоръжат. А някой път една държава се подтиква, да се въоръжи, за да може да се брани. От кого? Било е време, когато са се бранили от вълците, от мечките. В миналото, учените хора разправят, когато е имало борби между човека и животните. А сега Слава Богу, такива животни няма. И човека като няма с какво да се бори, бори се със себе си, със своите близки, с братята си. Значи онова, което спъва човека има две проявления. Едно спъване от вътре и едно спъване от вънка. Имаш някой неприятел от вънка, но след като нямаш никакви неприятели от вънка, радваш се. И недоволството, онова препятствие влиза вътре в тебе. И ти си недоволен. Защо? Недоволен си, сърдиш се, търсиш вината у някого, и като не можеш да намериш от вънка някого, с когото да се караш, ти в кожата си не можеш да се събереш. Туй се явява като една меланхолия, едно обесмисляне на живота, криво ти е, мъчно ти е, казваш: Животът няма смисъл. Сега има някой казва: Да умра, че да се отърва. Действително, може като умре, да се отърве къде ще иде, като умре? Казват така, защото не знаят какво нещо е смъртта. По-

красиво нещо от смъртта на Земята няма, и по-страшно от нея няма. Смъртта, ако я обичаш, тя е красива, но ако не я обичаш по страшна от нея няма. Няма нещо, което да мъчи човека повече от смъртта, ако не я обичаш. Е, как ще разберете едно нещо едновременно: Че по-красиво от смъртта няма, и по- грозно от нея няма. Красива е когато я разбираш, а страшна грозотия е, ако не я обичаш, и не я разбираш.

Сега вие казвате, че еди кой си човек е лош. Ама че те са родени и двамата от един баща. От къде се пръкна това зло, което дойде в него? Че може ти, който се мъчиш, тази мъчнотия произтича от тебе, от факта, че ти искаш да създадеш нещо в света и не знаеш, как да го създадеш. И от там произтичат всичките мъчнотии. Тебе ти дойде в главата една идея, да се облечеш с едни баронски дрехи на някой граф, пък пари нямаш, и сърдиш се, че нямаш пари. Искаш да намериш такъв дрехар, който да ти ушие едни такива дрехи на барон, или на граф или на княз. Е хубаво, ако ти направиш тия дрехи, какво ще спечелиш? И какво могат да ти предадат тия дрехи? Но питам, ти с дрехите ще си идеш къде? В обществото между хората, и хората ще си създадат едно понятие за тебе, че твоя живот се е подобрил; облякал се той, вече не ходи скъсан. Тръгна му работата! Облечен е този човек. Казва, не е така скъсан както едно време. Не зная как си оправи работите. На заем пари е взел от някъде. Значи, преди него е имало друг, на когото работите са били оправени. Защото, ако той живееше между хора, на които работите не са оправени, че не може да вземе от никъде пари назаем.

Някой път вие закъсвате с вашите идеи. Да кажем сте художник някъде. Е как ще прогресирате, ако отивате да се занимавате с чужди работи. Човекът най-първо трябва да се занимава със себе си. Та когато се усъвършенствува, не че да не се занимаваш с никого, можеш да се занимаваш с някого, но когато се подигнеш, и станеш над тях. Когато разбираш повече от хората. А когато разбираш по-малко от тях, мълчи като някоя риба. Защо трябва да мълчиш?

Понеже, ако не мълчиш, ще си създадеш цяло нещастие над себе си. Пък ако не можеш да носиш нещастията, там ще има друго едно зло.

Сега у вас седи един идеал. Вие искате да угодите на Бога, или да изпълните Неговата Воля. Най-първо има два порядъка в света, които вървят еднакво, паралелно вървят. Божественият порядък, Божествените идеи, и друг един порядък, на всички други същества, които са излезли от Бога, от най-възвишените до най-нисшите същества; и този порядък и той върви. И в даден случай вие трябва да различавате между Божествения порядък и човешкия. После, има порядък на ангелите, порядък на нисшите същества, тия духовите, които обсебват хората някой път. И сега говорят, някой обсебил някого, при мен идват, да го освободя от тия духове. Закон има за такива духове. И казва Христос на едно място: Когато лошият дух излезне из човека, ходи из безводните и пусати места, и като не намери покой в себе си казва: Да се върна там от дето излезнах; че като намери жилището изчистено, приготвено, той отива и взима още 7 духове като себе си. И последното му състояние било 7 пъти по-лошо от първото. Питам, ако вие имате един красив човек и един грозен. Единият красив като ангел, думите му са сладки, хубави, походката му, всичките му движения пластични, а другия - една грозотия, смрад излиза от него. Но той не го чувства това. И тия двамата хора живеят, и двамата да кажем имат нужда, отиват при един банкерин. И като влезне онзи грозният, веднага онзи ще каже: Нямам пари. Изпъди го. На грозотията нищо не дават. Отива красивият, още като го види той, трепне сърцето му, отвори си касата. Е, защо не му дава на първия? Защото е грозен. И защо му дава на този? Защото е красив. Е, ти казваш: Защо Господ постъпи така? Да ви кажа защо. Господ казва тъй: Ти, който ходиш по своите си пътища, и си изпълняваш своите си щения, на тебе нищо не давам. Върви си. А пък онзи, който изпълнява Волята Му, красивият човек е човек, който изпълнява Волята Божия. Ама ти си лош човек. Но ти виждаш себе си, ти криво разсъждаваш. Всичките хора красиви, те са

добри, а всичките, които са грозни, са лоши. Ама ще кажеш: И грозни хора има там добри. Не, не.

С какво ще се препоръча една жаба? С какво ще се препоръча тя? Ще каже: Глава на жабите съм. Ако е за жабешка глава, ще кажа: Нищо не става с жабешка глава. Някой се перчи, казва: Зная! Какво знаеш ти? Та ти не си бил когато света се е създал, когато ангелите са пели. Ти пял ли си? Беше ли там тогава? Не. Че какво знаеш? Ти си една жаба, която крякаш в мътната вода, в локвите, и делиш конците на хората наполовина. Кой имал повече пари, и кой по-малко? Кое магаре е натоварено повече и кое по-малко. Всичките тия работи. Сега пренесете вътре в себе се. Не е за обществото, разглеждайте доколкото вашият ум е прозорлив. И има едно разбиране хубаво. Че ти обичаш някого. Кажи ми, защо го обичаш? Обичам го, има защо. Щом го обичаш, тогава не се колебай, дали да го обичаш или да не го обичаш? Щом е Божественото в него, ти не можеш да не го обичаш. А щом е човешкото, там ще се родят противоречия. Човешкото, ние разбираме онова, което е в разрез с Волята Божия.

Та сега, ако искате вие, вие седите и очаквате нещата да дойдат сами по себе си. Той казва, човек трябва да се вдъхнови. Право е. Духът трябва да дойде и да вдъхнови човека. И ако дойде Духът във вас, той трябва да намери материал, с който да работи. Че като дойде Духът във вас, трябва да намери един отличен ученик, който като му кажеш нещо, да разбира. Че ако аз ви казвам така: Твоето щастие седи в цифрата 21. На одного казват тъй: В 21 седи твоето щастие; на друго казвам: Твоето щастие седи в 12. Че как, те са все същите цифри. В единия случай двете е отпред единицата, а в другия случай двете е зад единицата. Какво ще разберете, в 12 и в 21. Ама защо да не е в 22. Тя е една много проста работа. В 21 седи твоето щастие. Обяснявам по един начин. Ти си женен. Жена ти е богата. Твоето щастие седи в жената. Тя пари има няколко милиона в банката, ти единица си там. В 2-те, в 20-те, в жена ти седи щастieto. Следователно, ти ще се съюзиш, ще я обичаш, да се отвори сърцето

ти, за да ти тръгнат напред работите. Сега тука ме пита един мъж, в какво седи неговото щастие. Неговото щастие е в неговата жена. В жената. Дойде една жена, и тя пита: Къде е? В 12, в мъжът е. Той е богат, обичай го, ще ти се отвори сърцето, и ще ти тръгне напред. Ти седиш и казваш: Какво означава 12? Мъжът е богат. Какво означава 21? В дадения случай жената е богата. Оставете въпроса, защо е така? Тази жена е богата.

Сега защо жената е богата? Едно време тя беше мъж, и живя много добре, и затова Господ този мъж направи жена.

И тя си носи богатството. И мъжът си носи като жена своето богатство със себе си. И тази жена като живее пак добре; едно време тя живя дълго добре, и Господ я направи пак мъж. Затова богатството е с нея. Тя е все същата, която ходи от едната страна и другата страна. Ти седиш и си бърташ главата. У жената чувствата трябва да бъдат добри. Ако живееш добре, мъж ще станеш; пък ако не живееш добре крава ще станеш. Една жена, която не може да живее добре с мъж си, не го разбира, търси да се освободи, тя е крава вече. Е, разберете крава какво значи. Че цяло едно съдържание има кравата. Ще кажете крава, да я доят хората. Че те ще доят тази крава. И след като (я) доят, може би едно поколение ще я доят, и тя ще се превърне в първата си форма. Кравата изучава закона на милосърдието, да даде нещо. Какво са кравите. Кравите изучават Божието милосърдие. Единствените същества, които не крадат. Казват: Вземете колкото искате. И ме пуснете после, пак да си паса тревата. Тя ходи и мисли вече, пак да я издоят. Тази крава по един вътрешен начин прогресира. Тя седи и преживва. Какво значи преживване? Като си преживва, тя казва: Туй е то да дадеш. И тя си преживва. Вътрешно си говори тя: Много добре е направен живота, сега го разбрах. Казва: Трябва да ме доят. Защо те доят? Тя казва: Добър е Господ, нека ядат това мляко!

Та казвам сега, има много обезсърдечни, някой път среща хора обезсърдечни, казвам: Идете да ви издоят някъде, нищо повече! Ама, който те дои да не някой глупак, ама умен, който знае, добре да дои.

Нека те издои. Доенето не е лошо нещо. Но умен човек да те дои. Сега тия са възгледите. Вие се спирате върху нещо и казвате: Ние живеем добре, ние се молим хубаво. Кому се молиш? На Бога. Е, щом се молиш на Бога, какво търсиш при хората? Ти за Бога мислиш, и се молиш, а при хората живееш. Е противоречие. Щом живееш между хората, ти имаш вече едно отношение с тях. Трябва да направиш да излезнеш. Защото нещастieto е там в хората. Казваш: Не ме разбират. Много добре. Туй е факт, ти търсиш един начин, по който да се освободиш от своето нещастие. Аз искам да служа на Бога, казваш. Е, хубаво. По-хубаво от това нещо няма. Да служиш. И тогава, ето тебе човешките работи те съблазняват аз съм ви дал един пример, не зная колко пъти съм го превеждал, но ще ви го превода и втори път сега с неговото изяснение. За онзи светия, който седял на планината, че се просветил неговият ум, разбрал живота; Той имал един брат, общар в света. Че му се дощяло, да се върне и да го посети, и да го просвети в туй, което е научил, и да го превода при Бога. За да покаже своята чистота, той си взел от чистия сняг на планината, направил една топка, и я турил в своята дреха. И слезнал при брата си, да му покаже, че като седи в ръката снега, не се топи! Туй е изкуство, да не се топи снега. Брата му, общар, казва: Благословил те Господ! И си работил. А ние сме обикновени хора, какво може да излезне от нас? Тук идат хора, да им правиш обуца на краката. Грешни хора сме ние. Един ден той отишъл в неговата работилница, пък братът бил виден общар, прочут. И дошла царската дъщеря, много красива, да ѝ вземе мярка за обуца. Брата му, светията, държал топката в ръцете си, и по едно време снегът почнал да се топи. Братко, казва снега ти се топи. Да ви превода сега, ти казваш: Стопих се, топя се! Аз често слушам: Топя се! Е, защо се топи? Царската дъщеря, кракът ѝ е там. Е, ще кажеш: Изкушение е това. Не, не някъде дълбоко туй изкушение седи. Изкушението Навсякъде може да се яви. Аз да ви превода сега. Да оставим сега причината. Необяснена работа е то. Вие трябва да мислите. Вие ако гледате у някой брат, у вас ще се яви щестлавие; чул

един пример. Той ще преведе примера. Но работата остава необяснена. Но аз го превеждам, как е сега, моето сърце при царската дъщеря дали може да остане снега ми неразтопен. И ако се стопи, ще каже: Не е лошо тя да има огън, да се стопи моя сняг. Защото щом се топи моя сняг при царската дъщеря, аз не съм разбрал живота, трябва да тръгна подире й. Аз трябва да имам един огън. Тя има един огън, който топи снега. Защото този планински сняг, ако не се топи, каква полза ще принесе? Казва: Човек трябва да бъде чист. Нямам нищо против чистотата. Но ти чистият човек, по кой начин ще помогнеш на твоите братя на Земята? Ти пред тях си чист като ангел, но си студен, че те могат да замръзнат. Не може да живее човек. Питам, какво може да го ползува студената ти чистота? Тази чистота в какво трябва да се превърне? Чистотата трябва да се превърне в светост. Ама светостта, и тя още не е довършена. Светостта трябва да се превърне в светлина! А светлината трябва да турим в движение. От Небето да слезне на Земята, да освети хората, да влезне в техните очи, да осветли сърдцата им. Тази чистата вода като се превърне в сняг, трябва да иде в нечистите жилища, и в хората да влезне, за да ги види от вътре. От вътре трябва да ги изучава тя.

Сега щом се приведе нещо за една жена, аз защо не искам някой път да говоря; защото щом говориш за едно семейство, за една жена, мома, ще се натъкнеш на ред мъчнотии. Тя е жената. Че жена. Жената е живота, тя твори. Тя е едно нещастие, но и едно благо. Живота е жената. Тя е едно велико благо, но и едно велико нещастие. В живота ако дойдеш ти, и искаш само с този живот да благуваш в живота, ти вече си човек на крив път. Една крива идея имаш. Ти в живота не можеш да благуваш. Животът е само училище, дето трябва да добиеш знание. Като добиеш туй знание, тогава от живота можеш да извадиш всичките блага, които са скрити в този живот. Ако нямаш знание животът ще бъде едно нещастие за тебе. А ако имаш знание, животът е едно велико благо! И второто положение. То след тебе ще се яви, когато придобиеш свободата. Ти търсиш свободата в света. Но

тази свобода, това са вече други отношения. Ти търсиш Истината. А тази Истина, тебе може да те направи вътрешно свободен. Да имаш тази свобода! Хората сега воюват за свобода. Но тази свобода, то е един въпрос. Ти ще се натъкнеш на други мъчнотии. Хубава е идеята, тя е добра, но пътят, по който хората сега търсят своята свобода, не е онзи идеалният път, по който вие можете да станете свободни. Ако човек се кара и се бие, и се избиват хората. Донякъде хубаво е, защо не. Боят е както разбирате. Може някой да те бие, нали Писанието казва, че Бог онези, които обича, и ги наказва. Е, щом имаш големи несподи в живота Бог те обича. Понеже Той в своята безпределна Мъдрост, вижда много неща, които ти ги нямаш, а си се заблудил. И тогава тури Той начини и методи, да те чисти. Има начини, които трябва да тури, за да се очистиш. Е, как ще разбереш живота? И чудното е, Някои хора като дойдат при тебе, ти имаш желание да им помогнеш; а някой като дойде, не искаш да му помогнеш. Не само ти, някой е светия. Казвате: Светия да бъде човек. Някой път и светията прави големи усилия; някой път и добрия човек прави големи усилия да направи добро някому. И там същият закон действа. Че ако не беше Бог, Който да контролира ангелите, които са чисти и свети, те биха очисти човечеството и нищо няма да остане от тях. Ама Бог ги спира. Казвам: Вие някой път мислите, че добрият човек не бие. /показва с ръката, че бие/. Не, не. Добрият човек бие; и като ви бие добрият човек, ще видите, какво нещо е бой! Пък аз съм гледал майка, която като обича и бие. Сега Някои майки, глупави, бият само по задницата, тъй го понашари малко. А някоя вземе, че го бие по ръцете, по краката, дърпа го по ухото та онова дете креска, реве! Казват: Не е хубаво да бият човека. Бой! До второ разпореждане ще има. Тъй седи въпроса. Вие мислите, че ще дойде един ден, ще излезнете; но сега бой до второ разпореждане. Там ще викаш, и като плачеш, и като кажеш последната си дума, Господ ще каже: Стига вече! Че представи си ти си един певец, пееш една ария, някоя соната, някое класическо парче, произведение. Да кажем, Някои ноти има

фини вътре, до три и половина гами. Какво има, певецът пее, има ноти на най-високото място; той докато не дойде до най-високата нота там, и ако не може да я вземе чисто, той не може да слезне. Ще вземете правилно нотите. И тогава ще вземете другата линия надолу.

Що са страданията? Високите тонове са те. И ще дойдат Някои, искат да станат светии. Светия за да станеш трябва да можеш по 4, 5 гами да взимаш. Той е светия. Високите тонове ноти да взима. Че той във високите тонове, там е силата на човека. Ама Добродетелта, то е високо нещо. - Доброто! Но реализираното добро е най-възвишения, високия тон който си определил, който е дошъл. Та всички могат да го вземат, ако искат. Та много братя и сестри има, които казват: Кажни нещо. Ама ние не искаме да живеем така. Пък аз я виждам сега тази сестра иска да живее; тя като ме гледа, иска да ме целуне. Това е всичкото. И за туй обикаля. Или ръката ми иска да целуне, или мене някъде да целуне. Казвам: Слушай, аз съм огън, ти можеш да ме целунеш, но ще си изгориш устата, и няма да можеш да целунеш ближните си. Не ме целувай, но малко далеч, далеч стой. Казва: С нас не постъпи както трябва. Де е вината? Че може да ви изгоря. Може да ви изгоря и сърцето. Не стават тия работи. Кракът изгорял, ръката. Аз не искам да горя. Някой път и сърцето може да изгори. Пък аз не искам да гори някое сърце. А имам желание да стопя хората. Но ако мислите, че аз съм от милостивите, няма да остане никой, който да не се стопи! Искам всички хора да се превърнат на една чиста, хубава бистра вода! Без никакви утайки! То е Божественото! Не е мой идеал. Това е великият идеал на Бог! Да станем чисти! И то твоята бяла дреха ще остане чиста. Белината какво означава? На какво е символа тя? То е закон на самоотричане. Вие искате с бели дрехи да ходите. Божественото е закон на самоотричане. Значи, ще се отречеш. Трябва да имаш идеал. Ти искаш да станеш бял. Трябва да се отречеш от всичко. Да се отречеш, това е белият цвят. Белият цвят в Природата, тя всичко дава. А що е черният цвят? Той всичко взема в себе си. А Божественото всичко дава. Ти обичаш да носиш бяло. Някой път аз не

обичам да нося бяло. Чувствам го, че тази бялата дреха не е на място. Този белият цвят няма с какво да работи. Казва: Трябва ми на мен червеният цвят. Цветът, с който се започва един нов живот. След туй казва: Трябва ми един портокален цвят. Един цвят, който да оформи нещата. Трябва ми зеленият цвят, то е силата в мене, която трябва да расте и да се развива, и т. н. вървят цветовете. И за туй дрехите някой път стават шарени. Всяка дреха е на място. Ти трябва да знаеш, защо носиш такава и такава дреха. Идея трябва да имаш. Като туря аз една бяла дреха, аз имам пред себе си чистотата, безкористието, всичко каквото имам, да го раздам между хората. И с тази бялата дреха след като ходя десетина години, дрехата ми ще се оцапа. Тогава, за да премахна скръбта от моята дреха, ще я направя червена, и от бяла ще стане червена. Тя казва: От бяла станах червена. Това е една придобивка. бялото трябва да го превърнеш на червено. А червеното? Щом го превърнеш в червено, ще дойдеш в едно противоречие, ще почнеш борбата. Червеният цвят има две страни. Вътрешна и външна страна.

Та казвам сега, една друга философия, в окултната наука има една философия, то са много дълбоки въпроси за цветовете. То е дълбокият въпрос. Той е азбуката, с която човек трябва да чете. И музиката е една азбука. И ще забележите запример в 7 - те тона, ако пееш, някой човек не може да взема правилно фа - то. Той куца в материалните работи. Някой не може да взема правилно ми - то. Куца в умствените работи. Някой не може да вземе правилно си - то, - куца в духовните работи. Някой не може да взема правилно ре. - Куца във волевите работи. Неговата воля, който не може да вземе правилно ре - то, винаги във волята има нещо. Та аз като слушам някого, виждам го, той къде куца. Не го критикувам, но виждам до - то не взима правилно. В ухото си чувам, казвам: Куца нещо. Има нещо в себе си. Причината е там. И ще му кажа: Тук не е тъй. Той никога няма да може да вземе този тон правилно, докато не изправи онова състояние в душата си, което съответствува на този съответствующия тон. Сега

тия работи трябва да ги проверите. Вие ги слушате теоретически. Трябва да вярвате. И имате право да не ми вярвате. Само като направите опит, ще намерите, че нещата не са такива. А сега трябва да вярвате, и като вярвате; вие ме слушате, и казвате: А Учителят говори, но Той не знае тия работи. Е слушай, аз бях казал един ваш израз, аз бих желал вие да знаете нещата толкоз, колкото аз ги зная; Не че то... Там е спасението. Вие трябва да знаете тия работи. Вие имате за мен едно такова понятие, което баш не е такова. Вашата вяра е толкова слаба, че в много работи вие се съмнявате. Че в мене, в моето съзнание абсолютно няма никакво прекъсване. Няма нищо в света което може да ме изкушава. Не мислете, мене хората никак не ме интересуват. Онова, което ме интересува, аз не се нуждая от нищо. Туй нисшето, аз не се нуждая от него. Аз се радвам повече на щастieto на хората отколкото на своето щастие. Ще кажете: Как може това? Но такива каквито сте сега не го искам. Аз не искам вие да имате моето отношение. Че ако вие не се интересувате от света вие не бихте могли да живеете. Аз въпреки, че не се интересувам нищо от света, пак добре живея с хората. Като дойде една жена, ще я утеша, всичко това. Ще ме нарекат „студен е“, това - онова. Някой болен ще го излекувам. Искан да ми даде пари. Пари, казвам, не ми трябва. Искан да ме гощава. Казвам: Оставете и яденето. Казват: Ама той е недоволен от нас. То е един товар за мен. Като туря малко от техния хляб, то е една голяма жертва. Трябва да ям. И тогава по някой път ям. Как ям. Има един начин, аз го зная. Трябва да ядеш от човека, да не го обидиш.

Та съм превеждал и друг пример, който вие не сте мислили. Превеждал съм на вас един пример, и вие ще го преведете. Когато отива Моисей, да вземе да му даде Господ закона, този закон, който сега е написан в 10-те заповеди на планината. Той си носил и плочите със себе си, и ги турил. Минава покрай един овчарин, който весело си пеел и свири, приготвил нещо жертва, заклал една много хубава овца. Казва му Моисей: Защо си толкова весел? - Обеща ми Господ, че ще

ми дойде на гости. И му заклах една овца, тук като дойде. Моисей го гледа така очудено, казва: Не е така, Той Господ овци не яде и на гости не ходи; Той няма да си остави работите, и при тебе да дойде. Погледнал така и си тръгнал. Мислил, че го просветил. Овчарят се сгушил, помислил и този човек! И престанал да работи, и песните престанаха. Отишъл Моисей горе, горе на планината, видял Господа, но лицето на Господа беше изменено.

- Ти каза на онзи овчар, че аз на гости не ходя. И агнета не ям. Ти в този човек уби надеждата. И защо тъй стана скръбен. Ти говориш за неща, които не знаеш. Иди сега и да му кажеш, че Аз ще му ида на гости. Нищо повече! И Моисей взе плочите, и тръгва, отива при овчаря, казва: Ще ме извиниш, казах, че Господ не ходи на гости, но не съм бил прав, ще ти дойде на гости. И веднага става весел овчаря. Моисей искал да научи тайната, скрил се и искал да види, как ще дойде Господ. И овчарят като седнал при трапезата, при яденето, по едно време заспал, и огънят от Небето взел всичкото агне! Събужда се овчаря, казва: Дойде Господ! Моисей тогава забелязал как ходи Господ на гости, и как яде агнета.

Ти казваш: А, ти грешникът, тебе ще обича Господ. Остави тези работи. Докато не станеш праведен. Сега приложението. Ти не разбираш грешник е, ти не знаеш, дали е грешен. Нищо не говори. Господ не може да те обича.

Не ги знаеш тия неща. Ти не си проучил тази наука. Как обича Господ, ти не знаеш. Казва: Обича Господ. И грешните ги обича. И като ги обича, иди да наблюдаваш, иди да видиш, кой е пътят на тази обич. Как обича Господ някой грешник. Един човек е богат, като е грешник, за да го накара, да Го обича, ще му даде голямо страдание - ще му вземе богатството на праведния. Вие мислите, че Йов беше много праведен. Праведен беше по човешки. Но в Йов имаше вътре скрити недъзи, които Йов не ги подозираше. Беше богат човек и много добър, но имаше друго нещо, което Господ искаше да очисти. И като дойде до страданията, той прокле и денят, и какви не работи.

Господ не му взе това за кусур. Но той дойде най-после и сам се изповядва. И казва: Много пъти за Тебе съм говорил, за неща, за които вече няма да говоря. Това е всичкото. Сега, понеже разбрах, няма да говоря това, което говорих в миналото. Като разбира, човек другояче ще говори.

Та сега аз се радвам, някой път когато срещна някой от вас, които се карат, и после помирят се. После, идват новини да ми разправят. Някои новини: Представи си тука на Изгрева, какво правят младите? Както в света тръгнали двама по двама. Казва един брат, мода влезнала, тръгнали двама по двама. Ама че казвам, брат и сестра как ходят, тия двамата. Тръгнали младите. Е хубаво. Значи, ти, който си видял, и твоя сняг е почнал да се топи. Ти, старият, който си видял младия, ама ти вземаш участие в туй. Ти мислиш, че това е реално. Това е само привидно така. ТЕ ходят, така, но ти не виждаш дали има Любов или не.

Един ден ще видиш, тия, които си гуцат, после и двамата почнат да плачат един от друг. Ти не виждаш това. Ти не знаеш Божиите работи. Тук се събрали двамата, казваш: Събрали се. То е Божията Любов, тия двамата хора, Господ ги е турил на работа. Чиновници са. Тръгнали, тя казва: мен ме назначиха. И той казва: И мен ме назначиха. Е каква служба? Някаква служба. ТЕ си отиват и си приказват, как ще работят. Туй си приказват, ТЕ се обичат - назначени са на служба. А пък хората сега дават друго тълкувание. Престанали да се обичат. Уволнили ги. Щом престанете да се обичате, вие сте уволнени. Нищо повече! За мен е така. Дойде някой, изгубил Любовта, казвам: Сега ще се молиш, да те назначат пак някъде. Сега въпросът е, може би ще те турат на една по-ниска служба, или на по-висока служба. И аз ви говоря за реалните неща, които стават. Така разбирайте. Не ходете сега да оправяте света. Казвам: Млади и стари, какво може да говорят? Хубаво е. Донсят се тия думи до мене. Мене ми трябва тия думи, тия новини. Но бъдете спокойни, не се тревожете. Че вие сте в един Божествен свят, и защо се тревожиш за

неща, които не са във ваша воля, нито във ваша работа. Двамата млади ходят, Божия работа е! Ама напуснали се. Божия работа е! Мъж напуска жена си. Божия работа е. Развел се някой. Божия работа е. Осиромашал е някой. Божия работа е. На всичко казвайте: БОЖИЯ РАБОТА Е! Щом си давате тълкувания, то е ваша работа.

Е какво искате сега? Вие сте недоволни в дадения случай, защото на вас не обръщат внимание. Нищо повече! И всеки има желание, той да вземе първото място. Животът е като едно колело. Ти чакай. Ти си като един зъбец, ще дойде и твоя ред. Ще дойде денят и за тебе. Ще влезнеш и ти. Та преведете сега всички тия външни форми. И питам ви сега, вашето отношение в Любовта ще бъде ли същото? Да кажем, вие сте две птички, две славейчета, любувате си, утре единият славей мъжът, стане човек, а женското славейче остане, какво ще направи мъжът? Той ще ѝ вземе един кафез, човекът, и ще тури славеят там. Много хора обичат славеите. ТЕ са техните възлюбени от миналото, които ги държат в кафез. Ти обичаш някое куче. То е твоята възлюблена. Обичаш някоя крава или кон. Твоята възлюблена е. Нищо повече. Ще каже някой: ТЕ са глупави работи. Не, ти си онзи умният Моисей с плочите който отива горе в планината. Още Господ нищо не е турил на закона, който ще дадеш. И този закон ще остане неразбран. И тогава Господ ще изпрати Своя Син от Небето, да пострада на кръста, и да покаже, какво нещо е Любовта. Моисей казва, какво нещо е Любовта, но какъв пример даде Моисей? Никакъв пример. Той даде като идеал, да възлюбиш Господа със сърцето си, с душата си, с ум си, със силата си, но той не даде никакъв пример. Но въпреки, че е бил най-кроткия и най-умния между евреите. И много ревнив беше, за Бога, но той не разбираше Бога, че един ден той извърши това, което не трябваше. Казва: Всеки да вземе нож против брата си! И 15 хиляди ги убиха. Надупкаха ги. И после другият закон, за събота; че ако вземеш съчки събота, с камъни да го убият. А, тъй ще ги избият. Имаше го това. Но само по този начин можеше да се пази събота. Но ако ти в името на Любовта ходиш да изкористуваш

някого /Любовта/, не е ли събота? Ако изкористиш Любовта какво означава съботния ден? Да не ходиш да събираш съчки. Че като изкористиш Любовта, не ходиш ли да събираш съчки? Че ти ще изгубиш живота си. Че тълкувайте сега. Трябваше Моисей да покаже: Ако ти изкористиш Любовта, ти ще изгубиш Любовта, ти ще изгубиш всичко. Предпочита да страдаш, да изгубиш всичко, отколкото да влезне в тебе да изкористиш Любовта. Трябва да знаеш, че тази Любов, която е влезнала в тебе, носи всичката сила в себе си. Тебе нищо не ти трябва от вънка. И ако ти мислиш, че в Любовта някой ще може да пази, заблуждение е. Много хора има, мъжът пази жената, и жената пази мъж. Не, начинът не е такъв. Сега начинът, по който се пазят хората, не е такъв, какъвто трябва да бъде. Сега жените ще пазят мъжете си, и мъжете ще пазят жените си, тъй както не трябва. Не, ни най-малко не трябва да се пази така. Аз да ви кажа, как трябва да пазите. Ти като обичаш жена си, вземи най-силния огън, и ще туриш най-силния огън, и никой мъж не може да се допре до нея. Тя Навсякъде ходи по света, турена е тази аура, че който мъж да дойде, ще седи на известна дистанция. Ако рече да се докосне до нея, той ще умре, ще се простне на земята. Че колко мъже има, които са измрели от жените. Той като бутне тази, с огън е, ще се простре на земята и ще свърши. И жена, ако бутне един такъв мъж, защото и жената е турила този огън около мъжа си, и тя /другата жена/ ще се простре на земята, също ще умре. Ще умреш. Ще седиш на далече. Тъй се пази чист животът. Ще пишеш: Опасно е да се бута тук! Нищо повече! Няма никаква философия в този опасния огън. Огън е, няма никакво обяснение. Изкушението е смърт. Щом умираш, то е последствие на едно непослушание.

Сега да имате вяра в себе си. Вие се съмнявате, дали той живее чист и свят живот. Слаб е ангелът му. Защо е слаб ангелът? Вие го подозирате, вие не разбирате Божиите пътища. Научете се. Защото подозрението идва от суеверието. Вие сте били крайно суеверен. Понеже разликата между суеверието и подозрението, те са близки.

Вие сте били едно време крайно суеверни, понеже искате да видите, по кой начин нещата стават. Все да добиете нещо. Суеверието е в това, че всякога ти вярваш, че можеш да придобиеш нещо за себе си. За това си суеверен. Господ всичко може да направи, а ти мислиш, че за тебе може да направи. И когато се обезвериш в твоето суеверие, ще го напуснеш. Тогава се яви в тебе подозрението, понеже подозрението е обратния процес. Защо подозираш? Тебе те е страх. Защо подозира жената мъжа? Да не ѝ го вземат от нея. Жената подозира мъжа си, и мъжът подозира жена си. Защо подозира? Или някой момък дошъл в дома, - може да вземе дъщерята. Значи подозрението всякога изпъква като един резултат, че тебе те е страх, да не ти вземат това, хубавото, което имаш.

Та казвам, превърнете вашето суеверие във вяра. Да. А в какво трябва да превърнеш подозрението? Ще дойде един човек, вярвай му. Тогава ти ще вярваш, няма да подозираш този човек. Виж доброто в него. Кажи: Този човек никога не може да направи пакост! Сега в себе си, вие подозирате и Бога. Че вие правите престъпление. Вие правите пакост. Казвате: Господ не постъпи така както трябва. И лицето ви се измени, вие сте едно божество, на което трябва да се обърне внимание. Понеже Господ седял отгоре, недоволни сте. Вземете онзи факт. Бог не осъжда никого. Когато отиде в райската градина там, както описва Моисей работите в Свещеното Писание. Аз ще ги взема тия неща, и казва: Господ отива из градината и казва: Адаме! Търси го. Адам се е скрил. Господ разглежда, какво е направил - Адаме. Вика го, вика, и най-после трябва да се разгневи. Явява се, пита го Той: Къде си Адаме? Чух Гласа Ти, но се убоях, понеже съм гол. Казва му Той: Кой ти каза, че си гол? Че "съм гол", вече престъпление има. Казва му Господ: Че кой ти каза, че си гол? Да не си ял от забраненото дърво? Като че Господ нищо не знае. Не го осъжда. Тази работа я изследва. Защо сгреши, не го пита: Ти защо прегреши. Адам трябва да дойде, и веднага започна изповедта: Казва, гол съм. И вие отивате при един човек, не е праведен той, не постъпил добре. Той трябва да

си изповяда греховете. Да каже: Гол съм. Ти не ходи, да му казваш. И тогава ще изпитат коя е причината за голотата. И по кой начин може да се поправи. И в края на краищата, те ги изпъждат из рая. Какво е изпъждането? ТЕ сами излезнаха из рая навънка. И даде една надежда. На змията казва: Понеже ти си направила това, твоята глава ще бъде смазана; а понеже човекът сгреша, на жената казва: От тебе ще се роди един, той ще ви изведе и ще ви покаже пътя, как да се повърнете в рая.

Та сега този процес на Христа, не е нищо друго освен, старото непослушание трябва да изчезне; като дойде Христос, и да влезне Христос във вашата мисъл и във вашите чувства, и във вашите постъпки. Целият ви живот да се подигне. И тогава да видите по кой начин, и в кой път Бог присаствува сега. Сега Някои от вас са утекчени, като ме слушате. Пари нямате. Хубави работи, хубаво е, но сега пари ни трябва. Много хубаво. Без знание не може. Е, деца ми трябва. Много хубаво. И без деца не може. Е, приятели ми трябва. И приятели трябва. Хубав е животът, но без приятели не може. И приятели трябва. Служба ми трябва. Всичко е потребно, като дойде на своето време. Не че желанията ви не са на време, не са на място. И ако ги имате, че за тази добрата жена. Ти искаш добра жена. Ти приготвил ли си се за нея? Искаш добър мъж. Искаш един приятел. Приготвен ли си? Че аз ако имах вашия ум, аз в България не трябва да седа три месеца, най-много една година и да си замина. В България да седиш при тия българските дрънкаци, и попските дрънкания. Питат, кой ще ме замести? Никой. То е едно от големите безумия. Казват: Като умре Господ, кой ще Го замести. Философия. И питат, може ли Господ да умре? Като греша ще умреш. Но ако си праведен, животът ще се разширява. И казва, какво ще направите? Е, какво ще направим? Ако българите постъпят добре, колкото българи намеря тука, ще ги изтегля. Казва Христос тъй, ще идат при Него. Вие няма да останете на Земята. Вас ще ви откраднат един след друг. Един ще ви заминат, после друг. Българите ако не приемат, като дойде

Христос на облаците, вие, живите, ще бъдете грабнати, да идете да живеете с Него. Тук няма да останете.

Сега работата е друга, да разберете същината. Същественото на живота. Правете каквото искате, но трябва да имате едно разбиране. - Да разберете Истината! И говорете тъй както трябва. Аз гледам сведенията как са неверни. Тук Някои от вас, както в света, иде някой и ми разправя неверни работи. Дойде мъжът и ми разправя неверни работи за жената; дойде жената и тя ми разправя неверни работи за мъжа. Аз ги виждам работите както седят. Дойде синът разправя неверни работи; дойде дъщерята и тя разправя невярно. Всичките разправят невярното. Ще дойде някой и ще разправя, че не го приели. Изгревяни: Представете си, казва, мен ми трябва 274 лева, не ми помагат. Изваждам и му давам 274 лв. Казвам: Ще извиниш, аз имах да му давам на този, че което имам да давам на него, давам го на тебе. Слаб ви е ангелът. Слабо ви е разбирането. Че аз бих желал някой от вас, тъй като дойде изпитанието, да седи, да издържа. Пече го жена му. Аз имам сега една машинка, да пека хляба си. Една малка машинка. Някой път неопечен е хляба, туря го на машинката, и го опече. И много хубаво става. Ти не харесваш жена си, сурова е, недоопечена е, тури я на туй, опечи я. След туй не я хвърляй. Като я опечеш, изияш я. Аз разбирам, когато един мъж не харесва жена си, да я опече, и да я изяде. Нали е хубаво да опечеш човека, и да го изядеш. То е хубаво, но работата е да знаеш, как да го опечеш. Работата е там, не да го направиш на някой въглен, но да му предадеш едно качество.

Та сега, аз четох тази глава, която не трябваше да чета. Престъпих закона ви. И най-първо не четох "Хвалата". Поне ще ви кажа, не правете тази погрешка. Една погрешка има, която всички правят. Минавате покрай един богат човек и носите кесия, той отворил касата си, и казва: Нека всеки си вземе колкото иска. Вие отминавате. Казвате: Кой ще носи тия пари, от друго място ще взема. Пък по пътя никой не ви дава. Напълнете си кесиите. Нищо повече. Ще дойдат усиления времена. Пък вие минавате сега, не искате да си

вземете. Но вие сте минали през богати места. Но не сте си ги взели. Сега ще ги вземете. Сега ги искате, но ги няма парите. Като минавате напълнете си кесиите. Казвате: Аз не искам пари. Напълни си кесията с звонкови златни монети. Не слушай тази глупава философия, дето казват: Пари не ми трябва. Но като са дошли да фалират тези книжните пари БИК МИШ казват турците.

Сега, като ме слушате, напълнете си кесиите. Ако не, ще дойде сиромашия. Ако ме слушате, аз ви казвам на вас сериозно, ще минете през най-най-големите страдания, понеже не си пълните кесиите. И ще си турите най-хубавите дрехи, най-хубавите обувки, най-хубавите шапки. Ще се въоръжите. И на път ще тръгнете тогава! А не казвайте: Добър е Господ. Тури си златото, Господ го създаде за вас да го носите. Тогава Христос като дойде на Земята нали имаше касиер. И като дойдоха да искат данъка, казва на Петър: Я си хвърли мрежата. И хванаха една риба. Казва: На нея не ѝ трябва да носи злато в устата си. Тя беше гладна и щеше да умре. Взе я Петър, хвана я, и извади златната монета, и въздъхна рибата. Хвани онази риба с мрежата си, и златната монета извади, и рибата хвърли в морето. А ти иди и дай, което трябва. Това е новата философия. Знание ви трябва на всинца ви. Вие се радвате на онова, което не сте го живели още. Приложете го. От части сте го приложили. Аз не говоря за миналото. То е много добро. А за бъдещето ви говоря; онова, което иде за вас, за него ви говоря. Аз не се интересувам за миналия живот на хората. То е факт свършен. Бъдещето ме интересува. Но то е още нереално. Мен ме интересува настоящето, което трябва да знаете, и от което трябва да дадете. Мен ме интересува настоящето, което сега трябва, и което сега ще учите. Как ще го приложите. Не ме интересуват вашите стари опити. Как сте живели и какво мислите. За него ако мисля, аз ще се отклоня от целта.

Та казвам сега: Туй, което сега ще научите, и което приложите днес, то е което носи щастието за вас. И решението на онази трудна задача, през която ще дойде щастието. Има трудни задачи. То е една

много трудна задача, да не те обичат хората. Знаеш какво страдание е това? Много трудна задача е, да задържаш Любовта, която хората имат към тебе. Че вие често мислите, че онзи Който ви обича, можете да си играете с Него, както искате. Много се лъжете.

Ти никога не можеш да си играеш с един човек, който те люби. Ти можеш да си играеш, но само със себе си. Онзи, който те обича, трябва да имаш най-добрите отношения към него! Така Бог постъпва. Това е Божият Закон. И ако аз дойда да ви кажа, как трябва да постъпите. Това е едно престъпление. Аз може да ви гледам, не казвам нищо. Гледам двама души се карат. Но виждам, единия не може да използва случая. И другия се кара, и двамата се карат. Две стомни носат. Карат се, кой носи повече. Единият може да носи повече. И най-после се скарат. Единият се разгневява, вдига стомната, и хайде о главата на другия; другият постъпва така. И счупиха се стомните. Сега ще дойдат да ми разправят. И казвам, защо. Единият може да носи повече. Сестрата казва, понеже аз съм много търпелива, но стомната я счупих. Братът дойде, и той казва: И аз съм много търпелив. Но и неговата стомна е счупена. Казвам: Елате и двамата, да ви дам една стомна, че идете наново и си вземете вода.

Казва: Кажи ни нещо ново. Новото е нова стомна, превържете си главите и идете за вода. Ти ще го блъснеш. Кажи: Братко прости ме. И той ще ти каже: Прости ме, защото и аз направих нещо, което не трябваше да направя. Направих една погрешка. Трябва да знаеш да направиш това. Да има разсаждение. Пречистване трябва да има в отношенията. Тъй в живота доброто да го направиш, тогава небето ще се изясни, и ангелите ще запяят новата песен: Няма любов като божията любов. Вие я пеете сега. Научете се да пеете - Няма Любов като Божията Любов. Но не тъй както е турено. Само Божията Любов е Любов. Защото няма Любов като Божията Любов. Само Божията Любов е Любов.

Хвалата.

Отче наш.

7 ч. 15 мин.

Отлични гимнастически и евритмически упражнения на поляната.

/малко е студеничко на ръцете/.

3-то Неделно Утринно Слово, държано на 11. 10. 1936 г.

ВЯРАТА И ЛЮБОВТА. ШЕСТОТО ЧУВСТВО

5 ч. с. Небето ясно, чисто, звездно- Времето меко, приятно. Изгрев

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на царството.

Трета глава от Евангелието на Йоана.

В Начало бе Словото.

Казва се, че повторението е майка на знанието. Наполовина това е вярно. Да се повтарят стари работи това не е знание. Защото не всички неща, които се повтарят са верни. Верни неща са ония, в които няма изключение. Ти разправяш заради нещо, но не го разправяш тъй както си е, а го преувеличиш, или пък ги намаляваш. И в единия, и в другия случай има нещо неверно. И искаш чрез вярата да прекараш неверните работи, неверието е вътре. Сега вие идвате в една школа, в която вие развивате известни чувства и дарби вътре в себе си. Защото, ако не ги развивате, безпредметно е идването. Когато идва едно дете, един художник в училището да рисува, то трябва да прогресира. Първоначално неговите картини са много обикновени. ТЕ са само няколко черти, на които майката се радва. Но то няма тия художествени линии. То е много мъчно да направиш една художествена линия. И човек едва като е работил 20, 30 години, може да направи една художествена черта, която да покаже едно съществено качество на човека. Много мъчна работа е това. Вие запример погледнете човешкото лице; тъй погледнеш човек от вън е красив, но ако го увеличите, не е така красив. И действително, човешкото лице не е така красиво, както се показва. Сега ще кажете, защо е така? Красотата зависи от де я гледаш. Ако гледаш Витоша от

50, 60 км, как ще я видиш? И колкото се приближаваш, тя ще стане по-ясна и по-ясна; и най-после, онази красота, която ти си видял, тия черти ще изчезнат. И тогава ти ще почнеш да виждаш, гледаш Някои подробности в нея. И ще видиш, че в нея всичко не е тъй красиво, както си го видял от страни. И тогава красотата то е отношението. И тогава външната красота, това е отношения, които съществуват. Разумни отношения. Красотата е нещо разумно. Онзи човек, който не е красив, той не може да бъде разумен. Разумният човек е всякога красив. И красотата винаги принадлежи на разумния човек. Туй е право. Вземете Навсякъде между животните, не може да намерите една къща тъй направена хубава и тъй удобно направена като нашия салон. Техните къщи са от съвсем друг характер. И у птиците има желание да направят една къща тъй, но колко души могат да влезнат? Едва за себе си правят една къща. За децата си и за себе си, гости не приемат. А човекът вече, като има една къща, той има място и за гости. Значи понятията на птиците, колкото да са красиви, птиците живеят само за себе си. Тогава ние казваме, между един светски човек, той е една красива птица тъй от вън, но в къщата му няма място за другите. Само за своите деца и за себе си. А у духовният човек има място и за другите. Не за всички още. Защото сърдцата ви още не са толкова широки, може да има място за един, за двама, трима, 4- ма, петима. И то става тягостно вече. Някой път на много хора трябва да им шъташ.

Сега аз искам да се научите да разглеждате нещата, както аз ги разглеждам, много научно, и поставям всяко нещо критически вярно ли е, или не е вярно. Говорят ми неща за един човек; Казвам: Аз не мога да се произнеса. Може да е така. Лошо, добро, каквото и да говорят, те имат право да говорят, стига да е вярно. Нямах право да говориш, когато нещата са неверни, понеже то ще иде на твоя сметка. В Невидимия свят има един закон, който е много строг: всякога, когато говориш нещо невярно, турят го на твоя сметка с лихвите. Та всичко можеш, ти говориш за нещата, слушай. В духовния свят има

радио; когато някой си произнася една беседа, там имат радио и слушат. Е, вие сега имате нещо, което може да проверите. И като говоря за онзи свят, това чувство, което е развито, да вижда човек. Ако вие развиете 6-то чувство в неговата трета степен, вие ще видите онзи свят колко е красив. Красив е този свят, мяза на онзи свят. И даже всичко от онзи свят не е снето на този свят. То е една прилика. Ако всичко се снесе на Земята, то ще бъде Царството Божие на Земята. Но са снети много малко работи. И животните са снели от човека, но каква грамадна разлика между човека и животните! Я им вижте техните дрехи какви са. Защото условията, при които животните, живеят са много лоши. ТЕ живеят в една най-гъста материя. Тази козина им служи за самозащита от лошите условия. А човек едва сега има благоприятни условия. И лицето му, и тялото му донякъде е изложено по-добре на онази Божествена светлина, която човек обработва. Не само да гледат тялото на един човек. Ако имате 6-то чувство и видите, туй, което виждате то е една дреха, едно облекло, а Божественото е нещо по-съществено вътре.

Та казвам, учете се. Казвам, по някой път критикувайте се. Нямам нищо против критиката. Аз бих желал да се критикувате. Ето хората сега правят опит. Сега учените хора как гледат те? ТЕ правят опити, има ли онзи свят или не? И вече са го поставили на изучаване. Най-първо те казват: Има ли човек едно чувство, чрез което той да може да усеща онзи свят? Защото ти, не можеш да имаш едно понятие за реалността, ако нямаш едно чувство, един усет. Ако ти само приближиш или си допрял до известен предмет, като го пипаш, трябва да имаш усет, чувство, влечение и стремеж към него. Ако ти тия неща ги нямаш, Светът за тебе е затворен. После учените хора, те искат за знаят за един свят, казват: С тия чувства, които ние имаме, ние не можем да го видим. Не можем да го учим. Ние виждаме обикновения свят на третото измерение. После ще кажат: Някой видял нещо извънредно. На хиляди един човек е видял нещо. Ама къде? - Ето, тук, казва, в салона беше сега. Другите го не виждат. А той го

вижда. И казваме ние, че това е халюцинация. Хубаво, възможно е да е халюцинация, сянка. И после казват, че този човек, който е бил в салона, говори нещо. Ти слушаш. Казва той: След 10 дена вашата къща ще изгори. Ти казваш: Това е халюцинация. Но след 10 дена къщата ви изгаря. На другата седмица този човек пак се явява. Никой не го вижда, а той казва: Ти ще тръгнеш на път, една катастрофа ще има, трена ще излезе извън релсите навън. Този човек не иска да вярва, казва: Що вярваш в тия заблуждения? Е добре, този същият човек се явява. Човекът е обикновен, може да е от умрелите, както казват.

Сега това са отрицателни страни. Но ти си загазил, голяма криза имаш, големи дългове, всичко това. Този човек сега идва и казва: След два месеца точно ще се оправят. И ти ще имаш достатъчно средства да платиш дълговете си и да отгледаш децата си. Казваш: От къде? Ти не виждаш никакъв изход. Но той ти казва: След два месеца. И става точно тъй, както той ти е казал. Е, питам сега, как ще обясните това? То са изключения.

Сегашните хора казват: Ти си оправи работите сам, и не слушай духовете какво ти казват. Духовете няма да слушаш, нито хората от онзи свят, от другия свят. Ти си уреди работите, да нямаш нужда след два месеца да се уредят твоите работи. Но тия работи, онзи свят се занимава с този свят. Ти си дал пари на един човек, но той парите не си плаща. Един от онзи свят иде и казва: Ние ще го накараме той да си плати дълговете. Как? Стане така, че той се поразболеє малко, дойде му едно голямо нещастие, дойде му на ума, и каже: Трябва да ида да си платя, което имам да давам.

Сега вие ще кажете, не действуват хубаво. Че хората от онзи свят се научили да правят тъй, както тука сега правят. Тук са те дали в съдилището, че си взел пари толкова и толкова, и на време не си плащаш. Даде те под съд. Онези хора си имат свои стражари. Осъдят го, казват: Ще платиш. Продайте му къщата. И ще плащате. Вие ще кажете: Бог създаде света, и направи всичките хора свободни. Ама как

ги направи свободни? Бог създаде света, но тебе не те тури ти да владаш всичко в света. Каква свобода имаш, и на какво се основава твоята свобода? Ти най-първо мислиш, че с всичките камъни можеш да строиш. Но от онзи свят мислят, че камъните са с пари. Скъпо струват камъните. И всякога, когато направиш една каменна къща, все ще има някой да трябва да плаща. Ти ще съградиш една каменна къща, но или детето ти, или син ти, или дъщеря ти, или майка ти, бащата все някой роднина ще умре. Някой път дойдат и ме питат, да градят ли къща или не? Все един ще плати от вънка. Ето тука градиха една къща на пътя, и падна един човек, отрязва се крака му, и умре. Уби се. Онези хора, които знаят тия работи, колят курбан. Колят. Във всяко предприятие, което вие ще предприемете, все ще платите нещо. Искате, не искате, ще платите. И тогава казвам, има много неща, не че всяко падане е от горе. Има нещастия, които се дължат на нас. На нашето невнимание. Пък има много нещастия, които се дължат на извънземни същества. Има същества, които тебе не те обичат. И ще ти създадат някоя пакост. Има други същества, като казвам същества, те са все подобни на хора. ТЕ ще ти създадат пак някое добро. И Писанието казва, като изучавате, ще видите, че Бог изпраща духовете си да служат на онези, които ще наследят Царството Божие. То е общо казано. Не чувствувате ли го вие. Някои работи трябва да ги повярвате. Вие може да вярвате, не бъдете суеверни. Много работи проверявайте ги дали са верни или не. Някой ме слуша и предаде моята мисъл някъде. Или някой слуша вас. Тук преди години се събраха турците в Цариград, които искаха да изкарат, че турският език е първичен език. Дойде един, казва: Учителю, знаеш ли какво е говорил един турски професор, като че той за мене е говорил. Пък той, човекът, аз го виждам. Говорил той, та обосновал своята теория на моето учение от горе. Всичко ще се разпространи тук там. Аз проверявам тази работа, виждам, че тази работа не е тъй. Той казал човека нещо, и те го преувеличили малко. По някой път гледам, че и тука казват, че учението е минало границата, че много хора има в

света, които вярват. ТЕ се заблуждават. Колко души вярват и на какво разчитат? И най-последно колко от вас сте, които вярвате? И на колко души може да се разчита? Аз не на всичко казвам така. И на вас разчитам дотолкова, доколкото вие разчитате на Бога. А онези, които живеете вън от Бога, сте точно такива, както и другите хора. Какво ще ми кажат - аз имам високо мнение заради тебе. Високо мнение, до кога? Имаш пари, имаш къща, имаш имущество, високо мнение имаш. Изгубиш имуществото, изгубиш парите си, високото мнение изчезне. Туй мнение е обосновано на материални работи. Най-последно, да кажем, аз съм един беден човек, защо ще ме почитат хората? Ще кажат, че аз от небето ида, и Господ ме е пратил. С какво ще докажа това, че Господ ме е пратил? Ама зная да говоря; че кой не знае да говори. Ама ние мислим тъй. Ние вярваме. На какво почива вашата вяра? Когато Петър каза на Христа: „Ти си Син на Бога Живаго!“ Той му каза: „Плът и кръв не са ти открили това, но Отец ми“. Ако Бог е открил нещо, да благодарим. Но ако вас някой ви прошепне на ухото, вие се лъжете, ако от вънка знаете. Ти не може да се съмняваш в реалността. Какво нещо е реалността? Ти не можеш да се съмняваш в светлината. Ти не можеш да не вярваш в светлината. Понеже всякога ще я провериш. Ти казваш: Аз не вярвам в светлината. Аз ти нося вечерно време, в една тъмна нощ вървим, и ти нося едно фенерче. Казвам: Вярваш ли? Не вярвам. Е, запуща светлината, казвам: Върви сега. Е, не мога. Спъвам се. Казва: Аз ще вярвам. Отворя светлината, и пътя ти се отвори. Ти не можеш да не вярваш във въздуха. Понеже можеш да го опиташ, да го възприемеш. Ти не може да не вярваш във водата, в хляба. Неца реални, които всякога може да ги опиташ.

Та казвам сега, ще упражнявате вашата вяра, да изпитвате. Аз гледам във вас, хубаво е да преувеличавате нещата. Ние преувеличаваме нещата, за да ги направим понятни. Аз, казва, видех Господа. Е, как Го видя? Е, един старец, облечен в бяла, българска шопска дреха, с гайтани и с калпак. Това са вашите заблуждения. Ти си виждал един обикновен човек, и говориш за Господа. Ти ако четеш

Писанието, ще видиш, че пред Лицето на Господа, земята като дойде, ще се стопи. То са понятия сега. И казва, аз видях един ангел. Че ангелите са много разумни и силни същества, те имат голяма сила. Колкото пъти те са се явили в формата си, и човек ще се простре на земята. Виждаме даже пророк Данаил, който имаше туй знание. Че като се явило едно от тия същества, едно от тия висшите ангели, и той паднал на земята и се прострял. Вие по някой път си представяте, че сте видели ангел или е дошъл ангел. Аз не го отричам. Когато при Захарий се яви онзи ангел и му каза, че ще има син, той не повярва и онемя. И после искаше да покаже, че имаше някакво видение.

Сега да оставим миналото и вашите вярвания. Едно време хората са говорили. Само малко хора са имали тая способност и тия чувства. Сега вие трябва да се стремите. Тия недоразумения, че 6-то чувство у вас не е еднакво развито. Вие еднакво не виждате, и еднакво не рисувате нещата. И следователно спорът става за онова, което вие сте видели. Един художник рисува една картина от Природата. Друг казва: Не е така. И той рисува. И става спор, кой рисува картината по-хубаво. Тази картина, която мяза на същината вътре, колкото е по-хубава рисувана, толкова е по-близо до самата реалност. Вие рисувайте едно човешко лице. Е, кое лице е вярно сега? Туй лице е вярно, ако художникът го рисува така, че очите Навсякъде да те гледат; и после, като погледнеш този човек, той да мяза на реалността.

Сега ние в живота по някой път се изменяме. Вие в много неща сте се изменили. Някои сте се изменили в добро, а Някои сте се изменили, развалили сте вашия ум, не мислите добре. Аз, казва, имах добро мнение за еди кого си. Хубаво. А сега нямам добро мнение. Добре. Сега подложете на опит. Може да измените мнението си, и научно знаете, вие сте изменили мнението си. На какви факти от горе изменихте вашия възглед? Това да е научно обосновано. Ако си измените възгледа, да има на какво. Ама аз, казва, така чувствавам. Това не е наука. Имах много добро мнение за някого, и си измених

мнението. Кои са чертите? Кое е онова, което изменило вашите възгледи? И при това да съответствува на тази реалност. Вие видите един човек и казвате: Вижда ми се, че е много добър човек. Е, опитайте го този човек, колко е добър. Той ви иска 200 лева на заем, и след два месеца ще ги върне. Но след два месеца не ги връща, нито иде да се извини. В туй отношение европейските народи са много напреднали. Англичаните и французите са направили крачка напред в материално отношение. Вие пратете в Англия за купуването на книги, точно ще дойде на време, един ден няма да се мине. На мене в една английска фирма за книги, беше останал този англичанин да ми дължи един шилинг. И понеже аз отложих за година, две, три, всяка година ще ми напише една картичка: Г-не, имате един шилинг на Ваше разположение. Та година, 2, 3, 4, 5, 6 години човекът все пише. И най-после дойде войната, отиде шилинга. Българинът това никога няма да го направи. В него е развита една черта, която се дължи на благородство. Тя не е духовна черта, но този човек си е образувал един характер в него. Не протестира, той знае какво е Невидимия свят. Невидимият свят е много точен. У вас, вие някой път нещо ви подбужда, казва: Стани, та се помоли. Вие нямате този навик. Казвате: Кой ще стане? Студено е. Или нямаш разположение. И пак си туриш юргана. Стани помоли се, понеже ако не станеш да се помолиш, този ден ще се случи нещо лошо за тебе.

Да ви превода един пример. Един наш приятел, който замина за другия свят, Иван Дойнов ми казваше: Всякога се моля, казва, като стана; някъде тръгна, ще се помоля. Една сутрин ставам, за София ще вървя. Бързам, казвам после ще се помоля. И си взех трена. И него ден като играеха децата, извадиха окото на едното дете. Като си играеха с едно камъче, и му извадиха окото. И той веднага свърза туй нещастие, че него ден не се е помолил, и му се случи това голямо нещастие.

Да ви приведа и друг пример. Бях на гости веднъж, пак у него, и той се разболя в моето присъствие. Дадоха ми една стая, седях на

изток, а той на умирање, вече се пренася. Дойде жена му и казва: Учителю, нашият Иван заминава. Да беше останал поне още 5, 6 години, да отгледа децата, че тогава да замине. Отивам в другата стая, гледам аз, той се пренесъл. Аз се вслушвам, той говори, казва: Господи, много грехове съм направил, ако ми повърнеш живота, аз ще живея, тъй както Ти искаш. Моля Ти се Господи! Казвам, сестра, не говори така, той утре ще бъде добре. Сега, ако сестрата е тук, може да каже. Неща верни, научни. Един факт е то. И на другия ден той вече се съвзе. Дотогава, докато ти се молиш, ти можеш да оздравееш. Не уповавай на хората. Той е свързан с Бога. И Господ му чува молитвата. Хубаво е, тази сестра ще дойде сега; туй може да се представи криво. Тази сестра може да каже: Като дойде Учителя, и оздравя брата при Него. Не, не като дойде Учителя, той се молеше брата право, и тогава ако аз дойда и той не се моли, той ще си замине на другия свет. Но като дойда, и той се помоли, тогава може да оздравее. Ти го преведеш сега, че Учителя като дойде, и оздравя брата. Не, в него имаше едно дълбоко желание да оздравее!

Та казвам сега, ако искате да ви върви напред, не се предавайте, тук гледам за материални работи, дребни, за криви работи. Всяко предприятие, което захващате да правите, каквото и да е на Земята, гледайте да е благоугодно, в съгласие с законите на Небето. Чудни са някои път хората, като че искат да им вървят работите. Не може да им вървят работите, помнете го това! Че ако трябва да се подигнете, то е определено от невидимия свят. Туй, което Бог ви е дал, трябва да работите. Но онова, което Бог не ви е дал, не се захващайте за работи, за които не сте родени. Роден си за художник, рисувай. Роден си за музикант, свири. За архитект, адвокат, лекар. Продължавай в тази насока, в която си роден. Тогава не спъвайте никого. Който е роден в една посока, не го спъвайте. Пък и себе си не спъвайте.

Та сега казвам, тия възвишените работи, които са турени в трета глава, казва Христос, земните работи, „Роденото от Духа, Дух е, а роденото от плътта, плът е“. Роденото от Духа е разумно, а роденото

от плътта е неразумно. То е ограничено. То няма тия чувства. Има 5 чувства. Животните имат 5 чувства. Но едно животно не може да разсъждава като човека. В човека има едно чувство за разсъждение, Някои неща да ги схваща право, добре. Ти колкото и да разправяш на едно животно по геометрия, то не може да ви разбере. Животните имат практически познания, но теоретически познания нямат. И много пъти вътрешно те си правят една сметка. Когато една котка иска да прескочи от едно място на друго, тя има опитност колко трябва да прескочи, за да хване своята жертва. Това не е знание, това не е успех, това не е напредък. И всички ония крадци, всички хора, на които ръцете са дълги, все са били крадци едно време. И си продължили ръцете им от кражба. Понеже онзи крадец, който все е мислил да проточи ръцете си, да вземе нещо, и те са станали дълги тия ръце. И действително, сегашните научни изследвания са показали: Всички онези, които обичат да пипат, ръцете им са все по-дълги от нормата. Всички онези хора, които мислят, носовете им са дълги. Които чувствуват повече, носовете им са по-къси. Всички хора, които чувствуват, носовете им са къси и по-широки. И са по-здрави. Онези, на които носовете са дълги и тесни, са по-сприхави. Нервността се дължи на натрупване на нервна мисъл, натрупване на излишна енергия на мисълта, която се натрупва в носа. И тогава човешката мисъл разстройва нервната система. Не мислете за излишни работи. Ти мислиш: Тази къща може да се срути един ден. То е една мисъл. Тогава тури здрави греди. И ако искаш да бъде здравословна къщата, прозорците трябва да бъдат достатъчно големи, и да има достатъчно светлина. Сега ще започнем от къщите, които са на Земята. Тия неща са пособия и предметно учение. Вие идвате тук и казвате: Защо ще си губя времето? Че като минавате вие покрай пазара в София, аз ви говоря за обикновени работи, неща. Гледам, онзи търговец натрупал си стоката, и чака целия ден, няма ли някой да мине. Никой не му турил на сила стоката там. Той сам си е турил нещата там. Седи там и мисли. Казвам, аз виждам как се развива

вярата. Чака той, седи и мисли. Той чака да дойдат. До обед, няма. Става му тежко. Дойде един негов приятел, влезне в магазина му, казва: Не бой се! Ще дойде. След този негов приятел дойде един мъщерия, втори, трети, - пазарят. И в него се събуди една вяра, че добрият приятел като дошъл, работите му тръгнали напред. Но ако дойде някой, че влезне и след туй му стане една голяма пакост, та цели 10 дена никой не влезе в дюкяна му, ще каже: Брей, като дойде този човек и отпъди всичките ми мъщерии.

В света има две фирми, като се турат двете фирми на едно място, те почнат да си противодействуват. Тогава казвам, човек трябва да има ум. Аз ви изяснявам тия работи, за да поправите живота си. Вземете тия неща и поправете живота си. Този пример се отнася до Чикаго. От Чикаго до Бъфало. Един американец построява една железопътна линия, която му струва 400 милиона долара. Той си правил сметката, но след като свърши линията вижда, че той има един конкурент, милиардер. И той ще го съсипе. И той мислил, мислил, какво да прави. И най-после казва: аз ще се самоубия. Успоредно с неговата линия друг преди него е построил една линия, а той това е изпуснал из пред вид.

Жена му вижда, той е много замислен. Той е затворен, не говори. Един ден тя влязла при него и казва: Ще ми кажеш, ти имаш лоша мисъл, която е влязла в ума ти. Ще ми кажеш как седят твоите материални работи. Безизходни са! Позорът, който ще дойде на мене, аз не мога да го претърпя! Мен ме очаква смърт. Тъй е безизходно положението ми. Тя му казва: Ще търпиш една седмица, ще ми дадеш право, че аз ще оправя твоята работа. Ама ще ми дадеш дума, че ще ме слушаш. И какво направи тази умна американка? Тя отива при един друг милиардер в Чикаго и казва: Кажете на г-на, за 5 минути искам да говоря с него. Само за 5 минути да го видя. Но той казва, че времето му е много скъпо. Тя казва: Каквото струва, аз ще платя за времето. Пет минути само ще кажа нещо и ще излезна. Американката била умна. Казва: Ние построихме една линия и ще ни

бъде много приятно, ако Вие сте първият пътник, който да мине от Чикаго до Бъфало. Да пропътувате само. Всичките разноски те ще дадат, той само да мине по линията. Той седи, поглежда, усмихва се. Тя си има план. Той казва: еди кога си ще тръгне. ТЕ дават обявление, че еди кой си милиардер ще мине по линията от Чикаго до Бъфало. Другият милиардер, неговият противник, който е бил в Ню Йорк пише, казва: един като мине, ще почнат, ще видат, че двамата милиардери ще се конкурират. И казва: Давам 600 милиона долара за линията. 200 милиона долара печалба. И веднага, докато мине и стигнат до Бъфало, те направят договор за продажба на линията. И спасяват положението. Питам, ако не беше тази умна жена, какво щеше да стане с глупавия мъж? Ако жена ви е умна и иска да спаси положението, дайте ѝ всичката свобода. Не само вярата. Тя казва: Ти ще видиш, аз ще спася положението. Ако спаси, ще признаят, че е умна. Ако не... Нещата трябва да станат тъй, както са поставени. Не трябва да се поставят на една лъжлива почва. Като казваме ние, че Някои неща могат да станат; и ако станат, то е вярно. Ако тия неща не станат, ние трябва да видим кои са причините, че не стават нещата.

Та казвам сега, не искам аз да опровергая вашата вяра. Но тази вяра трябва да расте. Понеже ние се движим. Вие с тази вяра, която имате, тя е основа. Но тази вяра във вас трябва да расте. И човек не може, всичко в света расте. И вашето тяло, ако не расте, значи вие не прогресирате. Онова малко дете, постоянно е здраво и разумно, когато туй дете постоянно расте. И през целия си живот човек трябва да расте. Казват, че човек до 21, 22 до 23 години и престава растенето. Тогава той расте малко на широчина. Но в неговия организъм постоянно става промяна. А от 25 години нататък мозъкът расте в ония области нагоре. И в старини мозъкът започва да расте отгоре. Вашият мозък започва да се развива. Не само до 60, 70, 80 години, до 120 години има какво да расте във вас. И вашият живот ще бъде полесен. Вие ще си турите известен възглед: Какви работи ще дойдат във вас. И онова, което Бог е вложил във вас, вие ще го минете. Вие

най-малкото страдание не може да го носите. Дойде някой и ви каже: Знаете ли какво говорят за вас? Не вярвайте, но идете да опитате какво се говори.

Сега между вас има една лоша черта. Аз ви давам право, някой не е постъпил добре, една сестра; идете при тази сестра, кажете и в очите, не зад гърба ѝ. Кажи ѝ: Сестра, правиш неща, които не са за в полза на твоето духовно развитие. Казала си неща, които не са верни, преувеличени са тия работи. Вие никога не сте чули какво е казала тя или той. Че иди и провери. И най-после вие си играете с мене тука. Това казал Учителя, онова казал. Не говорете такива лъжи! Ще бъдете тъй добри. Мен ми е жалко да говорите лъжи в моето име. И онзи, който слуша. Никакви лъжи! Аз не вземам никоя страна. Аз искам всички да са справедливи. И не искам хора, които да живеят само за свой интерес. Който иска да живее за свой интерес, да иде в света. Ние там ще му помагаме. Там е място богат да станете. Но тук да се карате и да дигате скандал, значи вие опропаствате себе си. Вие сте дошли тук да се учите. Училището не е място за търговия. Целият Изгрев е едно училище. Другите неща от вънка трябва да бъдат пособия. Ще образувате една кооперация, да дигате цял един скандал. Че колко трябва да му се даде на един брат? Хубаво, колко ще му се даде? Като на брат ще му се даде. Ама той като брат колко иска от туй. Ама аз толкова пари съм вложил. Е, хубаво. И тогава ще се разделят на партии. Ще дойдат: Учителя тъй казал. И цял един скандал ще дигнат. Не са хубави работи. Аз не дойдох в света да правя кооперации; не дойдох в света да правя братски трапези. Ще ви дам един съвет, ако искате, може да ме слушате. Ако ме слушате, добре, ако не ме слушате, пак добре. Ще опитате едното и другото. Сега да ви говоря ясно. Тия работи ще престанат между вас. Защото, ако не престанат, вие ще се съсипете сами. Защото тук на Изгрева ще се образуват 4, 5 бакалници и тогава ще видите колко души има тук. И бакалниците какво ще спечелят, кажете ми? Сегашната кооперация прави 800, 000 оборот; ако са две, по 400 000, ако са 4 - по 200 хиляди и т. н. Ако са 10

бакалници, конкуренцията ще е увеличена и ще се разделят на партии. Веднъж ще поддържат едного; онези, които ще дойдат тук, да не работят за свой интерес. Кооперацията не е търговски предмет, то е съдружие между хората да си помагат. Ако вие ще си помагате един друг, аз ще ви уважавам, ще ви помагам; ако работите за свой интерес, които работят за себе си, от Небето няма никакъв кредит. Човек, който работи за себе си, в края на краищата ще пропадне. Вие сте касиери на Бог тук. Всеки ще бъде честен касиер. И в Изгрева искам всеки да работи за Господа. Не искам да бъдете сиромаси, но вашето богатство да го употребите за Бога. Искам ви доброто. От всинца ви го искам. За вашето добро го искам. И няма да ОДУМВАТЕ! Кажете на една сестра, по три пъти го кажи; и после млъкни. На един човек можеш да го кажеш три пъти; не те ли слуша, млъкни тогава. Но бъдете смели и решителни. Ако някой види нещо, нека дойде при мене, да ми каже. Три пъти да ми каже. Не мислете, че тъй ще мине. Който много знае, много се иска от него. Който малко знае, малко се иска; който много има, много се иска; който малко има, малко се иска от него.

Сега ще кажете, аз ви говоря на всинца ви, то е един принцип. Аз нямам пред вид никого. Аз имам няколко души пред вид. Аз съм смел. Но на всинца ви казвам. Не постъпвайте така. Че какво е туй! Ще се молим на Бога, ще четем Хвалата, и всичко туй. Какви не лъжи ще се турат в моето име. Той Учителят, казва си, е турил и си е осигурил своите работи. Това все от ученици. Иван Толев казал на един съдия: Той е вложил 10 милиона в европейските банки. Казвам: Кажете на всички, щом намерят 10 милиона, аз ги подарявам. Аз подарявам, като намерят 10 милиона в европейските банки. Че какви ли не неща. Сега пътуват вече нещата. Всяко нещо се носи. И аз уча тия работи. Ама не са хубави те сега. Някой мисли, че сестрите, които са ги турили там, може да ги назова по име. Сега ново правителство има тук. Старото правителство отива, сега не са такива. Че какво има от това. Иди при сестрата и кажи: Слушай сестра, не ми говори, ти

искаш да ми говориш, за да ме привлечеш на твоя страна. Аз не вземам ничия страна. Ти се страхуваш. Безразлично, не се бой. И след като паднеш от кабинета и излезнеш навънка, все така ние ще помислим за тебе нещо. Ако ти служиш на Бога, но така да се опълчиш, че туй направили, онова направили, че как няма да направят. Е, казали, че не си права. Аз ви казвам, може да си права. Аз сега ви говорих неща които до мене са дошли. И за какви ли не неща говорят. Какви ли не неща. Е, изпитай тия неща, и постъпвай така. И елате и ми дайте един съвет. И аз ще ви слушам. И навсякъде съм проповядвал тази идея. Дойде някой и каже да направим това. Казвам: Направете го - нищо повече. И после ще ми кажат, защо го допуснахте? Ако не бях го допуснал, тогава по-лошо. По-добре да го допусна и да съм лош, отколкото никак да не ви дам съвет. Същото направи Господ в рая. Той направи човека, и го допусна да направи каквото иска. По същия закон следвам и аз. Иска човек да направи нещо, нека го направи. Ама искам да се уча по правото. Да учи. А някъде казвам: Ти не си по правото. Ама по философия. И за философия не си; и за философ не ставаш. На него казвам: Иди и следвай за търговия; за търговия те бива. Така. Е, дойде някоя сестра, казва: Аз искам да проповядвам. Ще ида в Твоето Име, и ще проповядвам. Е, какво ще проповядва тази сестра в мое име? Как ще изнесе Новото Учение в мое име? Нека дойде една сестра, която има туй чувство на ясновидство, да вижда нещата. След 20, 30 години какво ще стане? Че като излезне в моето име да проповядва, да предвижда нещата тъй, както са. На един богат европейец да каже това и това ще стане! И ще повярват хората. Но сега какво ще каже? Е, ние в България имаме един Учител. Тези хора, те са учени хора. И не вярват така. Ако ти идеш и имаш една дарба, ще ти вярват. Трябва да имате вие дарба. Не се заблуждавайте, аз как гледам на нещата. И аз не мисля, туй учение ще успее ли или не. Ще кажете защо? Ако е от Бога, ще успее; ако не е от Бога, тъй ще си замине. Аз гледам трезво на нещата. И аз зная вярно ли е или не едно нещо. За себе си го зная,

не за вас. Не зная доколко вие го знаете. Аз го зная. Там дето съм опитал туй, което аз опитвам, казвам: То е вярно! Има неща верни, и други неща в света има неверни.

Та ви казвам аз как гледам за себе си. Ама някой казва: Той Учителят слиза много долу. Е, не съм слизал много долу. Аз опитвам това учение. Аз слизам долу, опитвам дали може да слезна долу и да се подигна? И аз опитвам туй учение. Дали може да отида при хората и да се съблазня? Може ли да влезна долу и да се увлека в нещо. И в какво ще се съблазня. Когато хората говорят, гледам: Ще се обида ли или не? Изпитвам тия неща. Казвам на себе си: Та аз може да се нервирам, че говорят лошо за мене. Има съд. Ще го дадеш под съд. Всички ония, които са говорили лошо за мене, Някои съм ги дал под съд. Дал съм ги, и присъдата кога ще излезне, не зная. Не мислете, че ще минат тъй. И вие може да ме дадете под съд. Аз давам, аз съм ги дал под съд. И на Някои ще излезнат призовките. И когато ще излезнат, аз ще присъствувам там. Това е Любов. В името на Любовта аз не искам да се върши никакво престъпление. Ако съм аз, ако сте вие. Ще излезнат и всеобщо ще се изповядат прегрешенията. Ако съм аз направил прегрешение, аз съм готов да изправа. Ще кажа, направих погрешка. И ще я изправа. Туй е справедливост, туй е кавалерство! Нали достойнство трябва да имате! А не да се овъртате. И не да гледа да поизлъже малко. Че право ще кажете нещата тъй, както си са. Какво ви струва да кажете: Казвам си тази работа, аз ще я поправа! Сега характер трябва у хората. Дойде някой при мене, и той почне да разправа сега, че слушал заради мене. Много добре. Че знае за добрините, които съм правил. Ще ме хвали, хвали, ще се потрива, и най-после ще ми иска пари на заем. Поставя ме, че съм много добър. Че вижда Бога. Ти си много добър, казва. Че имам отлични идеи, като Вашите няма, ще ме туря какво не. И след това казва: Хайде, дайте ми толкова пари на заем. Сега аз мисля какво трябва да му направя. Казвам: Имам пари, но не са мои. На заем не мога да взема. Ти след 5 дена ще дойдеш, аз ще поработя, ако спечеля; има и друго, ако

излекувам тук там, някой път лекувам, и ако излекувам и спечеля пари, ще ти дам на заем. Пък и Някои хора са ми дали пари. Някой дойде и ми даде пари; аз правя доброто за негова сметка. То не е за мене. Каквото ви дават, приемайте, не ви казвам да не приемате. Да. Идва една сестра, нека да я знаят. И на нея давам 600 лева, казвам: Услужи си. Гледам един ден тя се разсърдила и носи парите: Аз не го искам, утре ще ме одумват, ще кажат: Учителят ти е дал пари. Заема ги. Аз казвам, на тебе няма какво да ти помагам, ти ще работиш. Аз я виждам, съвсем друго чувство седи у нея, користолюбие. Като връщаш парите, искаш да покажеш, че няма да злоупотребиш. Е, хубаво. Не ги приемаш, вземам си ги назад. Взема си ги. Добре. Аз го изнасям това, казвам на себе си тъй. Казвам ви един начин. Аз можах да й дам парите, без да ги върне назад. Пращам ги по пощата. Но тук, което аз правя, там вече влиза щестлавието. Давам ги, а като дам, един ден може да кажа: Ти знаеш ли, че аз ти дадох 600 лева! Туй утре може да й го кажа. И тя казва: Утре може да ми кажете, че сте ми помогнали. Аз искам да бъда самостоятелна, независима.

Сега мога да ви принеса и друг пример, когато на мен ми дават пари, как ме поставят на тясно. То е, дават пари, показват доверие в тебе. Ако ние имаме доверие един на друг, аз не трябва да кажа, че съм дал 600 лева. Аз трябва като дам 600 лева като на себе си, правя ли го въпрос? А съм дал 600 лева на другия и правя го въпрос. Казвам, в моите чувства като ти дадох тия пари, аз давам ли тия пари като на себе си? Няма да мине мисълта, че 600 лева съм й дал, че много й давам. Аз се радвам, че като й дадох 600 лева, и тя ги върна. Аз си казвам: Малко й даде на тази сестра. Шестотин лева, какво ще прави с тях? Сега зима иде, трябва и въглища, може тази сестра да има деца, за децата й трябва. Ето тука един беше излезнал от затвора, казва: Учителю! Аз се разговарям с него, казвам: Ще се оправят работите. Какво ще се оправят работите, пари няма. Детето ми болно, минингит има. Той иска да ме поизлъже малко, че искат да му турат две инжекции. Казвам: Слушай, аз те съветвам инжекции да не тургаш на

детето си, защото ако е от менингит, ако то си заmine, не го връщайте. И ако го връщате, и ви бъде една тежест... Пък ако не е заболяло от минингит, и малко млечице да му се даде, за мляко може. За инжекция не може. Тогаз за мляко. За него изваждам 60 лева, да вземе хляб и мляко за детето си. Сега това са материални работи, от които трябва да извадим какви трябва да бъдат отношенията ни към Бога.

Считайте Бога като ваш баща! Че като дойда при вас, аз ви занимавам тъй като същества, които Бог е създал, - като чада на Бога. И ви казвам сега, как трябва да живеете. Вие казвате, че сте Чада Божии. Вървиш по Бога, а вие не знаете как да се обичате. До някъде хората по кръв се обичат повече на Земята. А духовната Любов не функционира. Понеже тия чувства на духовната Любов не функционират във вас. Понеже едно чувство е силно дотогава, докато едно чувство не се изменя. Може да се измени, но да не прекалява това чувство. Любовта е единствена, която ще остане! Да обичаш един човек, той може да те обиди, и много други неща да ти направи, но един ден като го видиш, че страда и му помогнеш, твоята Любов не се е прекъснала! А като го видиш, че страда, и не му помогнеш, тогава Любовта я няма там. Там дето е Любовта, тя изправя всичките погрешки. И гледайте всички да изправите погрешките си! Не дръжте една погрешка в себе си. Не я дръжте. Колкото се може по-скоро изправете я! Аз не искам да се изповядвате един на друг. Но казвам, вътрешно един на друг се изповядайте. В Невидимият свят изповядайте се за всички ваши погрешки. И се поправете в Невидимия свет. Всички отворете сърдцата си и ума си, и се изповядайте. И трябва да се изповядате. И тогава всяка вечер, като се върнете дома си, отвори сърцето си, и кажи молитвата си пред Бога, за да се поправят работите, негодите, понеже сме в един свят на големи изпитания. Да не мислите, че сте много силни. Всяка ден живота на човека му седи на една нишка. Вие не знаете, колко ще бъдете на Земята; но гледайте докато сте на Земята да спечелите

нещо, че като идете в другия свят, да имате нещо. Че като влезете в този живот, то е Новия Живот, и да станете граждани на Царството Божие. И онзи стих, дето казват: „Търсете първо Царството Божие и неговата правда, и всичко друго ще ви се приложи. " И аз ви говоря, понеже вие всички сте родени, за да се развие хубавото във вас. И защо да отлагате за друго прераждане? Когато сега имате всички благоприятни условия да развиете едно чувство, Шестото Чувство! Не много неща - Шестото чувство. Да виждате нещата и да ги чувствувате, и да държите тук, Изгрева, да е образец на Чистота; образец на една Светла Мисъл, образец на една добра постъпка и на всички хубави постъпки; и на всички хора помагайте. И от тук да излезнат хората на Новото, че като виждат нещата, да знаят как да помагат един на друг. Трябва да дадем образец, не само на думи. И ако не дадем образец всичко друго ще бъде „глас в пустиня".

Сега мисълта, която може да остане научно. Туй изследвайте. Съмнявайте се, имайте критически ум, но изпитвайте нещата. И Писанието казва: „Всичко изпитвайте, и доброто дръжте". И аз ви казвам: Всичко изпитвайте, и доброто дръжте! Всичко изпитвайте и Любовта употребете: Всичко изпитвайте, и по пътя на Истината вървете. Туй е, което Бог иска от вас.

Отче наш

6. 30 ч.

На поляната упражненията.

4-то Неделно Утринно Слово, държано на 18 октомври 1936 г.

РЕАЛНОСТТА В ЖИВОТА. КАЧЕСТВАТА НА МЪЖА И НА ЖЕНАТА. ДОБРОТО МИСЛЕНЕ, ДОБРОТО ОБЛИЧАНЕ И ГОТВЕНЕ

*5 ч. с. Изгрев. Слаба мъгла, с разпокъсани облаци по небето.
Времето е свежо. Салонът е пълен. С какъв трепет всички очакват
Учителят да слезе*

Нарядът:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

8-ма глава от Йоана, втората половина от 14 ст.

В Начало бе Словото.

Сега действителността, на живота зависи от действителния живот и от неговото приложение. Запример на Небето колкото и да разправяте теоретически на един ангел за страданията на хората, за него това остава теория. А в действителност вие може да му покажете на опит страданията, но за него това е непознато. За него това може да бъде само като една математическа задача. Запример вие казвате, отклонението на един ъгъл на два, на 3, 4, 5, и повече градуса, но в приложението вие нямате ясна представа, какво нещо е отклонение. Вие казвате, един градус във възходяща или низходяща степен. Или казвате, А се отнася към В, тъй както В към С. Но какво нещо е отношението на В към С вие не знаете. Тия неща трябва да се обяснят. Парата има отношение към водата. Защото ако нямате вода, няма да имате пара. Тогава имате друго отношение - към дъждовните капки. Туй е пътят, по който дъждовните капки слизат към водата. ТЕ слизат от първоначалния източник, от който парата е излязла. Но вие още

нямате ясна представа, какво нещо е това отношение. Това е падане. Най-първо имате издигане на водните пари, а после имате, имате падане. Вие не сте падали като водните капки от 3 - 4, клм. височина на земята, и да се ударите. А при това като паднете да останете живи. Казвате: отношение е това. Значи, вие не може да си представите, как човек може да има това отношение, както водата към парата от една страна, и водните капки към парата от друга страна. Това е обратния път. Но това е само теоретически.

Казвам, нещата стават реални за човека само когато ги опита. Такова понятие имате за Любовта. Ние говорим за Любовта, но за нас тя е едно понятие неразбрано. Какво нещо е Любовта, яде ли се, пие ли се? Ама аз го чувствавам. Това, което ти чувствуваш, то е чувство, то е усет, но не е Любов. Разгорецил съм се. Че си се разгорецил, това не е Любов, това е едно последствие. Че си се стоплил, малко, това не е Любов. Даже казват, когато човек се влюби, врата, краката, корема ставали по-дебели. Но това още не е Любов. Това е разширение. Това е едно свойство на материята, от която човек е образуван. Вие имате една книга написана от един знаменит, гениален писател, от някой праведен, писател, светия или учител; Тази книга, тя може да е написана на обикновена хартия или както в старо време са употребявали пергамент или кожа. Вие държите тази книга тъй свещена в себе си. Де е свещеното? Де са думите? Книгата е изпъстрена с различни знаци, черни, бели, назъбени. Онова, което философът или светията, или гения е казал, вътре в книгата ли е? Няма го в книгата. Или вземете в съвременния свят, хората си служат с радио. Вашето радио приказва, но това което приказва вътре в него ли е? Някой си говори в Лондон, а ти го слушаш по радиото. То всичко предава. Но сега, като дойдем да обясним грамофонните плочи въпросът седи малко по-другояче. Когато радиото говори, то не говори от само себе си, но казва, каквото чуя, това предавам. Питам сега, как ще обясните това нещо? Радиото чувствава ли това, което вие чувствате? Радиото предава речта на някого, който е говорил в

Лондон. Може би този човек да е сам, а може група от хора да пеят. Чрез радиото всичко може да се предава. Но когато трептенията на говора са еднакви, речта се слива. А когато има когато има различие между трептенията на един говор и на друг, тогава различните гласове се добре различават. И могат добре да се предадат. И ако твоето съзнание е будно, ти може да слушаш едновременно, когато няколко души пеят или говорят; А при сегашното състояние на съзнанието, вие може да слушате само одного. При сегашното състояние на развитието си, вие имате едно живо радио в себе си. Някой път казвате: много съм скърбен.

Къде е скръбта ви? Скръбта не е човекът, никъде я няма. И радостта никъде я няма. Твоето радио забръмчи, и казва, че времето е хубаво. Ти се зарадваш. После радиото ти казва че времето е лошо. И ти ставаш тъжен.

Та казвам, всеки от вас има отношение към външния свят, и вие не може да си обясните онези противоречия, които стават в душата ви. Седите вие и сте неспокойни. Вие сте търговец, играете на борсата, имате радио, което ви казва: Стоките спадат. Веднага вие се безпокоите, смущавате. Ти играеш на борсата, имаш няколко хиляди килограма жито, правиш си сметка, по колко ще го продадеш, колко ще спечелиш, но веднага чуваш по радиото, че си изгубил. Цената на житото спаднала. Ти пак започваш да се безпокоиш. Защо? Житото спада. За житото е безразлично, дали спада или се подига. Ако на вола се повишава или намалява цената, и той не иска да знае. За него е безразлично. Затова той си седи спокойно. Обаче, когато ти имаш говеда за продаване, и когато се каже, че цената на говедата се е повишила, ти се радваш, и казваш: Моят а работа се е оправила. Твоята работа се оправя, но на говедата работата се разваля. Да кажем, че цените на говедата се понижават, тогава твоите работи се развалят. Но на говедата работите пак не се оправят. При оправяне на твоите работи, работите на говедата не се оправя. И при развалянето на твоите работи, работите на говедата пак не се оправят. Работите на

говедата са все развалени. Па някой път вие казвате, аз сгреших. Това е спадане цената на говедата. Ама някой пострадал, не си ти, който си пострадал. Като кажете, че сте сгрешили, сгрешил е друг някой. Какво си сгрешил? Минала е една мисъл през ума ти. Ама оцапа ме. Минал е един автомобил по пътя бързо, и ви оцапал. Ти се погледнеш, казваш: Оцапа ме. Той не оцапал тебе, дрехата ти е оцапал. Ти нищо не си видял. И започваш да скърбиш. Та казвам, всички съвременни вярващи, имат смътни понятия за известни положения в живота. Във всичките работи съществува една неразбранщина. Ама аз искам да разбера тази работа. Как ще я разбереш? Казвам цените на говедата имат отношение към тебе към твоята радост, но когато се подигат. Спадането на цените на говедата имат отношение към твоята скърб. И наистина, когато цените спадат тебе не ти е добре. А когато спадат цените на говедата, ти чувствуваш някаква болка. Никаква болка няма. Ти мислиш, че ще изгубиш положението пред хората. Ще изгубиш почитта им. Защото всичката почит, която имате на Земята, не се дължи на вашето достойнство, но се дължи на вашите ниви, на вашите градини, на вашите говеда, на вашите овце, къщи, пари; на вашата мускулна сила. Тази почит не почива на това, което вие имате, а все външни неща. Парите ти могат да ги вземат, говедата могат да ти вземат, нивите, овцете, всичко това могат да ти вземат. И след казвате че праведният Йов много пострадал. Праведният Йов макар, че беше праведен човек, той нямаше правилна философия, той имаше хиляди говеда, ниви, беше набожен човек, мислеше хубаво. На времето си той беше един от най-видните хора, най-видните князе се отнасяха добре с него. Но и той не се грижел за Бедните хора, и казал; всеки за себе си. И той не могъл да им помогне. И той имал ограничени понятия. Наричали го праведен, но той от после станал праведен. Значи праведният Йов беше достигнал до третата категория на живота. И след това дойде този, който трябваше да го изпита. Вие имате смътно понятие за този, който го изпитвал, и казвате, че дяволът е дошъл да го изкуси. Този, който дойде да изпита Йов, той

не беше сатаната. Този, който дойде да го изпитва, присъстваше в съвета Божий. И Господ го попита: Обърнал ли си внимание на моя раб Йов? Видял ли си, че няма подобен на него? Видял ли си, как постъпва с хората? Как постъпва със своите говеда? Ех, казва той. Ти не си го опитал. Дай го на мене, аз да го опитам, и тогава ще си дам мнението. Като си дам мнението, тогава ще имам доверие на него. В този разказ има една окултна страна. Вие не можете да си представите, как така Господ да даде Йова в ръцете на дявола. Да го мъчи. Господ го предаде в неговите ръце, и му каза: Ще го изпиташ, колко е силен и то чрез воловете му, чрез говедата му, чрез, овците, камилите му; после ще го изпиташ чрез синовете и дъщерите му, да видиш колко ги обича. И най-после ще го опиташ чрез тялото му, да видиш, колко себе си обича. Но по-далеч няма да отидеш. В какво седеше изпитанието? Какво каза Йов, като му взеха говедата, овците, камилите? Господ дал, Господ взел. Вие разбирате ли, какво значи, Господ дал, Господ взел? Като взеха синовете и дъщерите му, какво каза? Пак каза Господ дал, Господ взел. Най-после, като изчезнаха струпей на тялото му, какво каза? Тогава той не каза вече: Господ дал,

Господ взел, но каза: По-добре да не съм се раждал. Тази работа е тежка. Така го туриха на служба. И тогава той каза. Имах толкова имане, бях господар, но не съм разбрал нищо. Тази работа, тази служба не е за мене. Тежка работа е тя. Той проклел онзи ден, в който го назначили на тази служба. Той каза: Проклет онзи ден, в който ме назначиха на служба. И онези вестители, които съобщиха на майка ми, че се е родил на света. Сега вие ще кажете, че това е евангелско. Понякога садите Йова, че бил слабодушен. Вие можете ли да дадете на Йова един по-добър пример? Какво ще кажете вие, ако тия струпей излязат на вашето тяло? И вие ще кажете същото: По-добре да не бях приемал тази служба. Всякога когато дойдат материалните блага в света, вие имате една лъжлива, една неправилна идея. Вие мислите, че богатството, което имате е ваше, и не могат да ви го вземат. И прави сте. Вие поставяте една крива основа. Вие не знаете, че чрез

богатството ще ви дойдат най-големите изпитания. Богатството е една красива, разпусната жена, която няма никакъв морал. Който мъж дойде и се ухили, тя е с него. Всичките мъже са ѝ еднакво любими. Няма мъж в света, когото тя да не обича. Който мъж държи в ръцете си пари, тя ще му се усмихне. Той се усмихне, и тя му се усмихва. Като пуснеш монетата в ръцете, тази разпусната жена казва: Дръж я, не я пущай. Това е твоето величие. Докато съм аз в тебе, ти ще имаш почит и уважение. Щом аз те напусна, ти ще бъдеш един простак, един просяк. Това значи звънтенето на пътя. Природата, разбира се и тя си има една пара, направена от злато. Тя е вече най-красивата. Тя е вече една жена, по характер най-благородна. Между парите най-благородна жена е златото. Тя няма никаква слабост, тя не може да се окислява. Дето влиза, не се оцапва. Има Някои жени, Някои пари, които се окисляват, рждясват, носят отрова.

Сега всичкото това вие трябва да го преведете. Не, във вашия ум има един цял бит - пазар от дреболии, от стари дрехи, от натрупани остатъци от векове. И ако речеш да ги продадеш, не знаей, колко пари ще струват. Има стари работи, които струват милиони, но има стари работи, които нищо не струват. Сега вие искате новото в живота. Пита ме един: Учителю, какво означава това, че Любовта трябва да бъде врата, през която да се мине? Казвам му: Това не може да се разправя. Като те хвана за ръката, аз ще мина през вратата, и ти с мене заедно, без да разбереш, как е станало. Щом започна да ти разправям за вратата на Любовта, все едно, че ти разправям за пари. На Земята може да се говори само за материалните работи. На Земята можеш да говориш за лъжливите работи колкото искаш, но нито един не може да говори на Земята за реалните работи. Ти казвах: Милосърдие. Но милосърдието не е нещо реално, ти не можеш да чувствуваш милосърдието. Ама аз съм милосърден. Аз виждам, че на твоята глава никъде не е написано милосърдие. Едва сега е посадено милосърдието. Вие сега не вярвате. Да ви заведе при 10 души, каквито аз разбирам, и ще ви покажа, кой от Тях е милосърден. Казвам, ще

посетим, ще обиколим тези 10 души, и ще намерим най-милосърдният. Отивате при първия. И похлопвате на вратата му. Какво искате? Искам да ви видя. Занят съм! Отивате при втория, пак похлопвате. Какво искате? Искам да ви видя, да ви кажа нещо. Какво ще ми кажеш? Занят съм сега. Елате след няколко деня. Така обикаляте всичките 10 души. И 9-те от тях, ви казват, че имат работа, не могат да ви приемат. Като идете при 10-ия. Ще похлопате, той ще отвори вратата си и ще ви каже: Заповядайте. Ще седнете на стол и ще започнете да му говорите. Този човек има една торба, отваря я, и ви казва: За какво ви трябват тези пари? За тебе ли, за дъщерята ли за кого? - Не, мене лично ми трябват 10 хиляди лв. За сина ми 5 хиляди лв. за дъщеря ми, за училище, всичко ми трябват 20 хиляди лева. Сега аз ви представям пример много идеален, това, което рядко става. Във всичката своя опитност аз имам само един пример, няма да ви го разправам. Това е сянка на милосърдие. Този човек не е разбирал дали е милосърден или не. Но сега ще ви представя другата страна на примера. Този човек взима парите и се радва. Той дал на дъщеря си, на сина си, на жена си, и казва: Добър човек е този! В същност, той още не знае, дали е добър или не. Този човек върви с парите, минава покрай една гора, срещат го разбойница, хвърлят се отгоре му, нараняват го взимат парите му, счупват му крака, и си заминават. Сега той казва: От де дойдоха тези пари? По- добре да не бях ги получил. И той започва да се разкайва за голямото нещастие, което го е сполетяло. В това време през гората минават двама души от първата категория милосърдни. Мине първият, мине вторият, погледнат го, и си заминават. Най-после минава трети, той се спира, при него.

Пострадалият започва да му разправя историята си: Ходих на едно място, при един много добър човек, даде ми пари за жена ми, за сина ми, за дъщеря ми, но както виждаш, разбойница ме нападнаха, раниха ме, счупиха крака ми, и си заминаха. Няма нищо. Къде е счупения ти крак? Превързва му крака, и му казва: Случват се тия работи. Има невъзпитани хора в света. По-добре този човек да не

беше ми дал тези пари и да не ставаше нужда да минавам през тази гора. Милосърдният го качва на своето магаренце, занася го у дома си, и го лекува. Като го излекува, казва му: Иди сега, доведи жена си, сина си, дъщеря си при мене, понеже първият е направил една погрешка, но аз не искам да повтарям същата погрешка, затова вие ще дойдете при мене. ТЕ отиват при него, и той им дава точно това, от което те се нуждаят. ТЕ излизат заедно мъжът, жената, синът, дъщерята, и пак минават през същата гора, разбойница нападат, но ги остават, защото нямат пари. Тогава пък, те им дават пари. Това е втората категория милосърдие. Какво става после. Минава той пак през гората, поглежда ги всички се свили. Такова е било положението на Адама в райската градина. Адам се скрил в един храсталак. Господ го вика, говори му, а той си мълчи. Адам никога не беше почувствувал, колко милостив е Господ. Господ ходи из градината, вика, но Адам не се обажда, страхува се. Но когато дойде до храста, и видя, че там се е сгушил, Господ го попита: Какво си се сгушил? Адам отговори: Господи, онази жена, която Ти ми даде, тя ме съсипа. Изпаднах в особено положение. Ние идваме след това, третото милосърдие, в което виждаме как човек е пострадал. Ние виждаме истински милосърдният човек, който, като е правил добрини на хората, се е огрешил. Това е бил Христос, Който дойде на Земята, взе всичките грехове на хората. Взе всичките им страдания, и така ликвидира. Най-после Му дойде на ума, че като дойдат тези хора при Него, не трябва да ги праща в горите, но да живеят с Него, дето има ред и порядък. Едва в живота на Христа ние виждаме, какво нещо е милосърдие. В първите два случая, при срещата на първите двама души, ние винаги ще минем през изпитания. Ако ни дадат богатство, ще ни дадат и изпитание. Ако ни дадат дрехи, ще дойдат и изпитания.

Сега аз оставам другата работа на вас, вие да я сдъвчите. Защото ако един Учител, след като е говорил в клас върху просто, тройно правило, или върху уравнението на висшата математика, има смисъл.

Но след като е предал тия правила и даде задачи върху тях, учениците сами трябва да ги решават. ТЕ ще решават по един, по друг, трети начин, докато ги решат. По някога се минава ден, два, три, докато решат задачата. Има задачи решаването на които отнема дълго време. Сега вие искате лесно да разрешите въпрос. Най-лесното решаване е чрез събиране. Едно и едно колко правят? Две. Един вол и още един колко правят? Една въшка и една въшка колко правят? Две въшки. Като съберете две въшки на едно място, вие не може да имате същия резултат, както когато съберете две жени или две златни монети. Ще приемете последствието на събирането. До сегашните учители никога не са казвали на учениците си, да събират въшки. Може би аз съм първият който взимам въшките като предметно учение. Учителите знаят, че е опасна работа да събираш въшки.

Що се отнася до децата, те нищо не знаят за въшките. Защо не събират днес въшките. ТЕ знаят, че трябва да вадат. Значи, майките първо са учили децата на изваждане, а не на събиране. Като турат гребена на главата на детето, те вадат. Детето казва: Аз зная да изваждам въшки, но да ги събирам, не зная. Питам тогава, как можеш да изваждаш неща, които не си събирал. Казвам, майката събра въшките. А детето ги изважда, без да разбира нещо от изваждане.

Та сега вие сте започнали с кривия процес. Изваждането. Вие знаете, какво е изваждане, а събиране не знаете. Като се съберат двама души на едно място, казвате, че това е събрание. Всеки бърза да излезе вън. Това е изваждане. Когато жената се събира с мъжа си, докато се венчае тя умира за него. Но каже ли, че иска да види майка си, работата е свършена вече. Каже ли жената, че излиза от къщата на мъжа си, за да види майка си, всичко е свършено. Това е изваждане. А изваждане става само на въшки. Никое друго същество не може да се вади. Когато човек стана на въшка, тогава го извадиха от рая. Адам не знаеше, какво нещо е събиране. Когато се направи хубавата райска градина, там ги събраха, но като сгрешиха, извадиха ги от рая. Адам

не знаеше, как става събирането. Когато двама праведни хора се съберат на едно място, какво трябва да правят? Вие можете ли да съберете двама праведници на едно място? Двама светии може ли да съберете на едно място? Най-мъчната работа е, да съберете двама светии на едно място. Може да съберете двама светии на едно място, само ако единият е по-голям от другия. Но ако двамата са еднакво големи, не може да ги съберете на едно място. Най-мъчната задача е събирането. И след това идвате до уравненията. Нямам нищо против уравненията, но те са резултат. Уравнението не е събиране. Уравнението се отнася за един процес, в който е станало взимане, даване. Така се уравняват работите. На какво е резултат уравнението? Като съгреши човек, имате вече едно уравнение. Уравнението още не е завършено. Вие сте изучавали уравнението, но не сте го още изучили. Питам вашите уравнения, вашите отношения едни към други уредени ли са? Учителят е задал няколко задачи на учениците, той е възприел, това задължение, да уравни задълженията си. Да кажем, че той не ги уравнил, не е направил задачата си. Често Някои ме питат, ще се познаем ли на онзи свят? ТЕ тук не се познават, че на онзи свят ще се познаят. Почнете следното нещо: Ти не можеш да познаеш човека, докато не го обичаш. Такъв е законът за Небето. Ти можеш да познаеш човека само ако го обичаш. Иначе, всякога ще имаш една илюзия. И после, не може да се говори за онзи свят, докато не сте го видели. Понякога аз ви говоря за Небето, за Божествения свят, но те са неразбираеми. Това което е там, вие не може да си го представите даже. Понякога ние си го представяме, за да бъде до някъде само разбран. Във външната страна има грамадна разлика между земния и небесния живот. Сега може да ми кажете, че тази работа може да е малко по-проста. Ти можеш да разбереш живота, само ако си здрав. Но щом се разболееш, при това болезнено състояние живота не може да се разбере. Ако имаш знание, ти можеш да имаш общение с хората, можеш да имаш общение с живота, и тогава вие ще бъдете полезни и на другите. За да имате обич, за да

обичате някого, той трябва да има поне една добродетел в себе си. Ти можеш да обичаш едного, който е умрял. Но го обичаш заради нещо хубаво, което има в него. Ти не можеш да обичаш един човек, който няма никаква добродетел. Ти можеш да уважаващ един учен човек, който може да ти бъде полезен. Но това е уважение. Или ти можеш да имаш почитание към един човек, който има сила, но това е почитание. Питам, какво се иска, за да ни почитат хората? Ние искаме хората да ни почитат, но за да ни почитат, трябва да има нещо, което да отговаря. Ти не можеш да бъдеш банкер, ако нямаш пари. Ти не можеш да бъдеш земеделец, ако нямаш земя; ти не можеш да бъдеш умен човек, ако нямаш ум; ти не можеш да бъдеш добър човек ако нямаш добродетели. Сега ние трябва да съпоставим тия неща. И да знаем, че у нас трябва да има нещо, което да има отговор, да отговаря на реалността. Сега ние се заемаме да изучаваме реалността. Казвате, това не е за сега, то е за бъдеще. За когато и да е, вие сте влезли в училището, и сте повторили този вашия буквар. Вашите букви аз ги виждам, са скъсани. Казвате: Да имаме пари. Колко? 10 хиляди лева. Да имаме пари. Колко? Сто хиляди лева, един милион, два милиона, 10, 100 милиона. Един милиард, 10, 100 милиарда. И при това отношение въпросът остава пак не разрешени. Не мислете, че парите ще се влюбват във вас. И да умрете, те ще се оттеглят от вас. Като умрете, и умът и сърцето ви и добродетелите ви, всички ще се оттеглят от вас. Питам, какво ще остане от вас тогава?

Като ви говоря за смъртта, казвате: Как ще умрем? Онова, което не е реално, трябва да умре. Всички сенки трябва да умрат, нищо повече. Един художник ще нахвърля сенки върху платното, и всички казват: Много хубава е тази картина, за да пострада, той туря сенки под очите... че каква красота има в тези сенки, в почерняването на очите? Аз не виждам никаква красота. Очите са една долина, в която може да се удавиш. ТЕ са едно езеро, в което, ако паднеш и не знаеш да плаваш ще се удавиш. Черните очи казвате, са хубави. ТЕ са едно

дълбоко езеро, в което ако се влюбиш, можеш да се удавиш. Колцина от вас са се давили!

Сега идем до другото противоречие. Като мислите, че имате нещо много реално, чудите се, как е възможно това? Физиономистът като изучава човешките очи, той гледа дали очите са вгълбнати или изпъкнали. Ако очите са вгълбнати, имате едно дълбоко езеро. Ако очите са изпъкнали, вие имате един планински връх, дето има поледици. Като се подхлъзнеш от изпъкналите очи, чак долу отиваш! Какво ще правиш тогава? Ще взема със себе си една гумена лодка, и ще я пусна в дълбокото езеро. Значи, ако съм на черните очи, на вгълбнатите очи, на дълбокото езеро, ще взема тази лодка, за да не потъвам. Ако пък се качвам по изпъкналите очи, аз взимам шипове на обувката си, за да не се подхлъзна.

Сега преведете тези неща. Вие искате да разберете духовния живот на човека. Вие искате да познаете очите на човека. Но трябва да знаете, че зад очите седи Истината; зад ушите седи Мъдростта; зад устата, седи Любовта; зад носа седи човешкия ум; зад устните седи човешкото сърце; зад ръцете седи човешката Правда; зад краката седи Добродетелта. Като станат тия неща реални, вие ще дойдете до тях. Тези неща са символи, посока, да намерите реалното. Правдата е реалното; Добродетелта е реалното; за която вие нямате понятие. Като дойдете до Правдата, трябва да видиш, какво нещо е Правдата; като дойдете до Добродетелта, трябва да видите, какво ще ви иска. И тя си има свой език.

Сега в заключение, вие ще кажете: Много прости хора сме били. Да, Някои са по-напреднали. Но като дойдете на Земята, като започнете от обикновените хора, и дойдете до светиите, до гениите, всички са прости хора. Помнете това. Това е една реалност. Светията ходи много смирен. Не мислете, че той е необикновен човек. Гледате, някой богат човек, облякъл се с кожена дреха, изпъчил се, взел бастон в ръка, и мисли, че цял свят е завладял. А светията, цели 20 години се моли, и казва: Голям невежа съм, Голям простак съм. А хората отиват

при него, и той ги лекува. Но след като ги излекува, пак не знае, как става това. И си казва в себе си: Голям простак съм. Хората казват за него: Много добър човек е този. Той с години седи, моли се, и не смее да излезе пред грешния свет. Според мене, добър човек е онзи, който не изкушава никого. Светията запример след като е научил същността на живота, като излезе пред хората, той не изкушава никого. Като види някоя красива мома, за да не я изкуси, той направи лицето си набръчкано. Като види такъв стар с набръчкано лице, тя не хвърля око на него. Тя тръгва напред, а той след нея. Като го види, тя му казва: Дедо къде отиваш? И той тръгва с нея, разговарят се. Тогава тя го завежда в къщи си, и казва: Мамо, водя един дедо, горкият, много е страдал. Момата не се изкушава от него. И майката казва да, много е страдал. Питам, вие ходили ли сте подир някоя красива мома? И мъжете, ходили сте подир някоя светица? Къде е злото тука? И жената търси светия, но какъв? Млад светия. И мъжът търси млада светица. Сега аз ви говоря сериозно. Това не е за подигравка. Искам да ви кажа, че реалността не седи във външността на нещата.

Казвате млад и стар. Млад е онзи, който не е разбрал реалността на нещата. Тогава вие дохождате до Любовта. Любовта е реалността на нещата. Вън от Любовта, нещата са преходни. Ние няма какво да съжеляваме. Другояче животът не може да се разбере. Тъй както сега разбирате живота, казвате, че животът е добър. По необходимосте, той сега е добър. Вие искате да живеете на Земята, и казвате: Като отидем на Небето, същи ли ще си отидем. Не, от това тяло нищо няма да остане. Ами тогава дали ще се познаем? Няма да се познаете. Ами как така? Вие виждате малкото дете, което се е родило. Гледате го гладко, хубавичко. Това хубавичко, младо дете, един ден ще стане стар дедо. Как ще го познаеш? В него не е останало ни помен от онова малкото дете. Като погледнеш стария, казваш: И това било някога онова малкото дете? В реалността обаче, старият и младият могат да се съберат на едно място, да живеят на едно място, да се обичат. И тогава те се познават. Младият взима формата на дедото, дедото взима

формата на младото дете. И като се разговарят, обичат се. Защо? Понеже могат да разменят местата си. На Земята обаче, старият никак не може да измени своята служба, и детето никак не може да измени своята служба. Сега бих ви дал едно сравнение, но ще ви съблазни. Ако една жена не може да заеме мястото на един мъж, и ако един мъж не може да вземе мястото на една жена, те са в света на илюзиите. Това не е реален свят. Мъжът и жената не представят реален свет. Това е един свят на вечен спор, жената ли да бъде мъж, или мъжът да бъде жена? Нито жената може да бъде мъж, нито мъжът - жена. Нищо повече! Защо? Защото и двамата престъпиха Божия Закон. Аз не искам да бъда нито жена нито мъж. Защо? Защото и двамата грешат. Какъв трябва да бъда? - Човек! „И направи Бог човека по подобие и Образ Свое". А мъжът и жената съгрешиха. Тъй като на основание на това не искам да бъда нито мъж, нито жена. Като жена ще направя женски грехове, а като мъж, ще направя мъжки грехове. Тъй щото нито жена нито мъж ще бъда. Но човек трябва да бъда. Един ден и вие трябва да се откажете от формата на жената и на мъжа, защото, ако не се откажете, няма да влезете в Царството Божие, Казано е в Писаниято „Плът и кръв няма да наследят Царството Божие".

Следователно, това е един относителен свят, който имаме на разположение, това са до време. Пред вас седи едно велико бъдеще! Няма да ви разправам за него. Каква ще бъде жената и какъв ще бъде мъжът? Това не е важно. Човеци трябва да бъдем. Че как ще живеем тогава? Чудни сте жените. Една жена след като мъжът я е бил по 20 пъти на ден, като умре, тя казва: Колко беше хубав, колко беше добър. Биеше ме като на тъпан, но приятно ми беше като ме тупаше. И след това, тя пак търси мъж. Макар и да я бие, тя пак го търси, и казва: Не мога без него. Същото се отнася и до мъжа. Макар жена да го е мъчила, като умре, той пак търси жена. Мъжът това е Мъдростта която търсиш; жената това е Любовта, която търсиш. Не е в формата. Жената е форма, зад която седи Любовта. Мъжът е форма, зад която седи Мъдростта. Аз не оспорвам нещата. Жената и мъжът са сенки,

които седят в нашето съзнание. Ако не мислите така, вие постоянно ще спорите. И ще казвате: Този мъж не го искам, тази жена не я искам. Не, ти гледай от сянката на жената, да минеш към реалността. И от сянката на мъжа, ти трябва да отидеш към реалността.

Сега в ума ви седи следната мисъл: Кажете нещо по разбрано за сегашния живот. Тия работи са толкова объркани, че това, което имаме и което сме научили, съвсем ще го объркаме. Ако дъщерята доведе в къщи си един стар дедо, майката и бащата няма да правят и въпрос за него. Но ако дъщерята доведе един млад момък, тогава бащата и майката ще останат на особено мнение. Майката ще пита дъщеря си: Той хубаво облечен ли е? Има ли пари? Е, не съм питала още. Образование има ли, свършил ли е нещо. Има ли някаква служба, колко пари, каква заплата взима? Не съм го питала още, и не смея, не смея да го питам. Казвам, ако момъкът е богат, какво от това? Ако е учен, какво от това? Ако има служба, какво от това? Кажете ми. Ако момъкът заведе момата в дома си, и него ще питат: Каква е тя? Има ли парици, има ли образование? Сега аз ще дам на жените едно правило, с което да ме помните. За да бъде угодна на мъжа си трябва да има две качества: Да знае хубаво да готви, а мъжът да се хвали от нея, да казва: Отлично готви жена ми! Второ, да знае хубаво да се облича, че като я види мъжът ѝ, да каже вкус има жена ми, знае да се облича. В обличането е етиката. Ако не се обличаш хубаво, няма етика; ако хубаво се обличаш, има етика, има хубави чувства. Човек, който добре готви, той знае, добре да живее. Като видиш една мома питай я: знае ли добре да се облича и добре да готви? А мъжът трябва да има едно качество. Той трябва добре да мисли! Жената казва за мъжа си: Добре мисли той! Има хубави гениални мисли. И при тези качества от страна на мъжа и жената, докато са на Земята, те могат горе - долу добре да живеят. Ако мъжът знае гениално да мисли, а жената хубаво да се облича и добре да готви, животът им ще върви добре. Това е практичната страна на живота. Приложете това правило жените и мъжете, и ще видите резултата. Като дойде някоя жена при

мене, питам я: Знаеш ли да готвиш? Сега се уча. Много има да пати главата ти. Зная един случай, в турско време било това, някъде във варненско, при някой си Иван, идва един турски дели бей, на гости. И той казва на жена си. Жена, да сготвиш добре! Като вкусил беят от него, тя сготвила пиле, казал: Иване, кой готви тук? Жена ми.

Ела сам, той взима яденето, и върху главата на Ивана. Иван като се връща в къщи, жена му го пита: Иване, какво си се оцапал така? От твоето готвене. Хубаво трябва да готви жената! Да не се оцапва Иван. Това са сега неговите разбирания.

Сега, чрез Духа си, Бог ни побужда, да мислим. Жената е професорка в дома, тя ще готви, а мъжът като се върне, той ще стажува, ще работи. Сега има мъже готвачи, които са приели туй изкуство да готвят от жените. Но изобщо специалисти в готварството са жените. Има и мъже, които хубаво готвят, но те трябва да стажуват при жените си, да се научат как да готвят, и как да се обличат. Затова са пратили мъжете да стажуват дълго време при жените, да се научат хубаво да се обличат. И мъжът седи смирен при жена си като ученик. Той казва: Научих се от жена си, да се обличам; научих се от нея и да готвя. Виждате ли как хубаво се обличам сега? Ако се обличаш хубаво, ще те държат в рая. Ако не се обличаш хубаво ще те изпъдят от рая. КУКУРИГУУ! Така казва и петелът пред кокошката, напери се и заминие.

Та сега използвайте в живота, това което имате, защото останете ли със старите понятия, вие ще страдате. Аз не мога да живея с него. Че никой не те застави да живееш с него. Ама аз не мога да остана в къщата му. Излез тогава. Човекът не те е викал на сила. Щом не ти е добре, излез вън. Ама под наем ми дотегна да живея. Той трябва да направи своя къща. От де ще намери човекът пари? Каква е тази къща? С малки прозорци, удобства никакви. Стая за гости няма. Бана няма. Всичко в една стая. Сега вие очаквате, да имате всичко, и да отидете на Небето, да ви турат лаврови венци, и да кажат: Тия са гениалните хора на Земята! Казвате: Къде ще отидем на онзи свят?

Какви ще бъдем на онзи свят? Като отидете на онзи свят няма да се познаете. Като стъпат един червей, къде отива той? Никъде. Като се излюпи той хвърка, и става пеперуда. Питаш къде ще бъдеш в онзи свят? Ти си един стъпкан червей Къде е онзи свят? Като се излюпиш, аз знам къде ще отидеш. Но докато те тъпчат като червей, ти никъде няма да бъдеш.

Сега казвате: Толкова години, как учите. Че какво сте учили толкова години? Даже примерите, които съм ви давал, не сте ги изтълкували. Даже онзи пример, който съм ви дал за онзи персийски светия, който имал много последователи, та решил един ден да изпита Любовта им, вие още не сте го разбрали. Той праща един ден, да извика своите най-добри последователи, и им казва: Викам ви всички, за да ви принесе жертва на Бога. Като чули това, всички последователи един по един се върнали останали само 4, 5, но и те се разколебали. И останали да видят, какво ще стане. Само двама млади мома и момък се решили да приближат до врата на своя учител. Седят всички отвън настръхнали. Какво ли мисли да ни прави? Най-после момата се решава и казва на момъка: Ще влезе вътре. Момъкът казва: И аз ще дойда с тебе. Щом влезеш ти, аз без тебе не мога да живея. Нека и мене заколят. Да се видим и двамата в другия свят. Тогава учителят взема един овен, поваля го на земята, отрязва му гръцмуля, и кръвта потича навън. Като видели това последователите му, всички хукнали назад. Вътре останали само младите мома и момък, да се пожертвуват. Тогава той вдигнал ръцете си и ги благословил, като им казал: Вие можете да живеете добре.

Казвам, ако вие може да постъпите като тези млади мома и момък, да се пожертвувате, ще имате Божието благословение. Ще влезете в Царството Божие. Седите ли от вънка, и гледате кой момент да офейкате, вие не може да влезете в Царството Божие. Изпитанията в света не са нещо реално. Ти минаваш през Големи изпитания, но знай, че в тебе страда нещо друго, което може да стане жертва. Така ти ще се опиташ. Помнете: Страданията, които имате, не са реални.

Йов имаше Големи страдания, но и те не бяха реални. Йов не умре, страдаше нещо у него. Увиваше се, огъваше се, но той не умре. Той изгуби имота, богатство, овците, говедата, камилите си, но всичко това се върна; той изгуби синове, дъщери, но му се родиха още по хубави. Но когато Христос пострада, де отидоха Неговите говеда? Върнаха ли се? Върнаха се. Днес Христос има повече от 500 милиона последователи, Негови овце. Дъщерите Му още не са оформени, но овцете Му са 500 милиона. А онези души, които ще се завършат своето развитие, те ще бъдат божии души, и те трябва да дойдат с имането си, което са имали. 7-те дъщери, това е числото на съвършенството. Това, което Христос пострада, беше много по-тежко отколкото това на Йова. Йов имаше приятели, с които разговаряше. А когато туриха Христа на кръста, Той остана сам. И казваха Му: Слез от кръста, нали си Син Божий. Той се молеше, но ни глас ни услишание! На Йова Господ проговори, а на Христа никой не проговори. И след като се моли, след като вика към Бога най-после Христос каза: Не разбирам тази работа! Предавам Духа си в Твоите ръце и да става каквото ти искаш! Но като възкръсна Христос, тогава Той разбра, каква е била Волята Божия!

Та казвам, всички вие ще преминете през страданията на Йова. Всеки от вас трябва да премине през тези страдания, да мине през това посвещение. Като дойдете до посвещението на Христа, то спада вече към друга категория. Сега аз говоря за онези от вас, които искате да изучавате Пътят на ученика. Другото аз считам безполезно. И другите работи са добри, но в пътя [на] ученика ви предстоят много сериозни задачи. Сега вие мислите, да уредите работите си на Земята. Работите ви няма да се уредят. Всички ще закъсате. Вън от това, което съм ви казал, всички ще закъсате. Но в пътя на ученика ще благодарите за всичко онова, което ви се дава. Дръжте се за Бога. Сега са времена на изпитания. Няма отлагание. Някой казва: Дошла ми е една идея на ума като бръмбар. Оставете вашите бръмбари. Като дойде зимата, всичките кошери започват да бръмчат, всички се

събират на обща работа. Вижте какви изпитания идват днес. Ето има статистика сега в Испания, в 5, 6 месеца са избити повече от един милион хора. В миналото, в най-големите войни в няколко войни едва са избивали 500 хиляди. Ако днес стане такава война в Европа, знаете ли колко милиона хора ще бъдат убити? Сега в Испания става главоломно избиване, няма да остане здрав човек, няма да остане една попска глава, няма да остане една глава на един богат. Страшно нещо е злото което е вложено в човека. Човека е една пълна пълна бомба, и ако не знаеш как да го пипаш, на къде да го бутнеш, тъй ще се пръсне, че от тебе нищо няма да остане. Но и от него нищо няма да остане. Като се приближава човек до човек, вие трябва да бъдете много внимателни, да знаете, как да се пипат.

Сега няма какво да ви е страх. Сега да ви насърдча. Кое е по-хубаво; да бъдете с някоя конска каруца, без ядове, че да ви друса и да вървите с нея 200 клм. път, или да се качите на един хубав айроплан? Ако си с конската кола, като слезнеш от нея, Навсякъде ще усещаш болка, ако си на айроплана, и с километри да пътуваш, няма да се умориш. Стига вече това тръскане. Когото срещна днес, все се оплаква, от това разтръсване. Казвам: Аз имам нови айроплани, качете се на тях. Че това е Новото Учение! Ще платиш един билет и ще се качиш на айроплана; В час, час и половина, ще бъдете на своето местоназначение. И тогава няма да бъдете така разпокъсани.

Та впрегнете ума си на работа! Сърцето ви да знае добре да готви. Сърцето ви да знае добре да се облича. Умът ви да знае добре да мисли. Това ви пожелавам за цялата година.

На сестрите пожелавам добре да готвят и добре да се обличат. А на братята пожелавам добре да мислят! И тогава да ви кача на айропланите и да отидем на една хубава екскурзия, на зелената трева, при бистрите извори, ще ядем и ще пием. Ще кажем тогава: Животът има смисъл!

И тъй, да сме добре наготвили, да бъдем добре облечени, и да мислим добре! Всичко е предвидено. Няма да има никакви противоречия.

Сега на учениците пожелавам, да РАБОТЯТ! Начертавам ви пътя през годината. Много работи има да се кажат, но ако се говори повече, ще бъде малко пресилено. Ако говоря много, ще мязам на едного, който туря млякото в тенжерата, и започнало да я пълни, той се качил на кумина на къщата за да може целата къща да се напълни с мляко, което да продаде. Като се върнал в къщи, видял, че нищо не останало от млякото. Казвам, не очаквайте от едно кило мляко, да се напълни целата къща. Като се додигне млякото малко, стига ви. Не ви трябва цела къща мляко. Да няма никаква лакомия у вас, но да има у вас един стремеж към Любовта! Хубостта на живота седи в правилното разбиране на живота. Хубостта на живота седи в доброто готвене; хубостта на живота седи в доброто обличане; хубостта на живота седи в доброто мислене! Това са пътищата, по които учениците трябва да вървят, за да влезат в благориятните условия на живота, за да влезат в Новия Живот.

Отче наш.

В Божията Любов е благо то на човека. Сега на упражнения.

7. 20 ч. с.

На поляната направихме гимнастическите упражнения.

5-то Неделно Утринно Слово, държано на 3.01.1937 г.

БОЖЕСТВЕНАТА ХРАНА

5 ч. с. Свежо, хубаво време. Изгрев

Нарядът:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

В Начало бе Словото.

9-та глава от Йоана, до 21, "сам той да говори за себе си "

Духът Божий

Днес като се върнете в дома си прочетете от Еремия 32 гл. Аз да бъда много кратък. Няма да говоря много; много кратко ще ви говоря 10 минути. Има три престъпления, които спъват човека. Кръвта, която човека е пролял на физическото поле, престъпление е. Когато човек без причина изопачи сърцето си, и ходи тъй което в старо време наричат подир чужди богове. Изопачи сърцето си, значи, изопачи своите чувства. И после за неправдата, която върши. Туй е за сърцето си. Когато се поклони на чужди богове. Туй са чуждите богове, когато човек не служи на един верен Бог, но служи на много богове. Когато човешкото сърце се изопачи, т. е. не носи ония хубавите чувства, които трябва. И огрубява се човек. Когато човек тръгне по кривия път, той се огрубява. Той чувства само за себе си. Или приятно му е това, което за него е приятно. И после, той мисли, но пак мисли само ония мисли, които са за неговия интерес. А ония неща, които съграждат човешката душа, или които помагат за живота, то е Божествената Любов, когато човек стане проводник на доброто в света. Кое то Бог прави чрез Любовта на своите деца. И когато човек действа чрез Божията Мъдрост. Причините да се премахнат ония страдания,

ненужни, които съществуват. Ти минаваш някъде, виждаш че хората страдат повече отколкото трябва. То е Божествената Мъдрост, която действа, работи. И после освобождаваш хората от ония криви възгледи, които стават причина за спор. Детето се сърди на майка си, понеже не му дала да яде. Бедният се сърди на богатия, понеже в студено време не му дава дърва, въглища, обувци не му дава. За тези работи със сърди човек. Някой се сърди, че не го погледнали добре. И после, всеки от вас гледа да нареди своите си работи. Хубаво е това, но в Божествения свят всичко е наредено. Ние не трябва да вземаме божествените работи за себе си. Светът не е създаден заради вас; той е създаден за всички

И следователно вие в Божествения свят имате само едно малко място за вас; а от другото вие ще се ползвате само. А вие около вашето място вземате и чуждото, и съгрешавате против Бога.

Да допуснем сега, че един човек завижда. Може да завидите на един човек, който носи хубави дрехи. Вие поглеждате вашата дреха е стара; погледнете обувката ви са скъсани, погледнете неговите обувци са здрави. Най първо то нещо в сърцето ви се зароди най-простото нещо завист, защо той да е облечен добре, а вашите дрехи да са така прости. Той е по-облечен? Онзи, който примирява нещата ще каже: Той е умен, затова е по-облечен. А другият не е така умен, затова е така одърпан, не е хубаво облечен. Туй ще бъде отговора на Някои.

Второто положение, вие виждате един човек яде една пищна храна. Пред него има 4, 5 блюда от най хубавата храна, а вие имате само сух хлябец; и вие се питате, защо той така хубаво се храни, а аз ям само сухия хляб. Онези, които примиряват нещата, ще кажат: Понеже ти си глупав, затова ти ядеш сух хляб, а той е умен, затова има такива храни. Следователно тъй виждат други, че той е учен, знае много, а вие не знаете. Вие много малко знаете, вие не сте учен невежа сте. И оставате непримирим в себе си. Затова казват: Когато майката обича нейното дете повече, тя го облича по-хубаво. А мене

понеже не ме обича, мен обича с вехтите дрехи. Добре. Туй е вярно. Докато сте на 5 години, туй е вярно, че майката едни деца облича по-добре, а други облича по-зле. Но вие сте един момък на 21 години, чиновник сте някъде, работите, и не сте облечен добре. Кой е крив? Майка ви. Не. Тук е вашият характер. Вие харесвате тъй оцапан да ходите. Вие търсите повод отвънка. И тогава казвате: Наследство от баба си имате това, от дядо си. И пак се оправдавате. Или туй оправдаване седи така. Вие пътувате вечерно време по пътя, и хлътнете в някоя локва, и се окаляте. И не казвате, че вие се оцапахте, но казвате: Един трап имаше там, или една локва на пътя, и вие сте хлътнали вътре, и се оцапахте. Хубаво. Донякъде сте прав. Но защо не си носите едно фенерче. Да виждате вечерно време дупката, и вие да не стъпите в нея? Вие констатирайте, че някой е направил тази дупка, и вие сте хлътнали вътре и се окаляхте. Ако, казвате, не беше тази дупка, нямаше да се окаляте. Ако майка ми ме обичаше по-много, и мен щеше да облече по-хубаво. Но понеже майката е заинтерисувана, едното дете облича по-хубаво, а мене - не. По този същия закон. Казвате: Господ обича едни повече. Тогава и вие в сърцето си пазите една лъжлива мисъл. Понеже Господ, и Той като хората едни обича повече, а други по-малко. Онези, които обича, дрехи им е дал деца им е дал, а нас, които не обича, ни деца, ни къщи ни е дал. Тази мисъл е скрита в душата ви. Макар че сте верующи и се молите, пак минава една такава мисъл. Тогава казвате: То е факт. Бог е Любов и това, и онова, но после казвате: Каква ти Любов, гладен съм. Тъй мислите, но скрийте го туй. Туй са вашите бели лъжи, с които се лъжете едни други. Казвам сега, онази хубавата шивачка, която не дошива дрехите хубаво някога, кои са причините за това? Докато ти си при нея, там при хастара... Аз съм забелязвал при хастара, дето са рамената, някъде е много хубаво, а дето не се вижда, тя го остави тъй. Аз не гледам шивачките отвънка какво правят, а някъде тя тъй го прекара с шева си бързо, бързо, казва: Тук не се вижда. А онова, което се вижда, е хубаво направено. А което не се вижда, е лошо направено.

Или да допуснем, вие имате неразположение спрямо някого. Дали ли сте си отчет на какво се дължи вашето неразположение? То се дължи или на причини от физическото поле, или на причини на вашите постъпки на физическия свят, или на Някои чувствени предмети. Ако един човек, когото обичате, дойде с една игла, и ви обода, във вас веднага ще се яви едно неприятно чувство спрямо него. Е тази погрешка може да е съзнателно у него, може и да не е съзнателна. Но у вас ще остане едно лошо чувство. Ще кажете: Той е невъзпитан човек. Той си носи една игла и обича да бода. Сега боденето става с игла, а може и с езика да става, и от човешката мисъл. Ти обичаш някого, говориш добре за него, не обичаш някого, говориш зле за него. Е добре. Съберете се 5, 10 майки на едно място, и разделяте се на две партии. Представете си, че 5-те майки и 5-те деца се обичат една друга, и говорят добре за децата си. Всяка една майка ще похвали детето, което обича; и всяка майка ще говори лошо за онова, което не обича. Ти като чуеш това, ще ти стане мъчно. Защо? Тебе ти става мъчно, понеже са казали нещо не добро за твоето дете. А какво печели другата майка, която е казала нещо не добро за твоето дете. А какво печели другата майка, която е казала нещо лошо? Тя печели нещо разбира се. Какво печели с това? Печели това, че става по-твърда, огрубява се. Ти ще бъдеш добър само спрямо ония, които обичаш; към своите си ще бъдеш добър. А ще бъдеш строг спрямо ония, които не обичаш. И тази теория прониква Навсякъде. И като се качите на Небето, този закон е почти същият. В Небето и там е така. Онези, които страдат, са в ада. И какво казват сега праведните, които са в рая? Че какво правят грешните. Да кажем, ще идете в рая, ще видите, че Някои се мъчат. Човек може другите да го мъчат, и може той сам да се мъчи. Ама когато някой човек вземе ножа в ръката си и от гняв сам се надупчи, питам кой е причина на това? Той пак ще хвърли вината на някого. Ще каже: ТЕ ме предизвикаха на това. Или някой вземе, че от голямо отчаяние в света, та се самоубие, или тури си вѐжето, и сам се обеси; или някой ще се хвърли във водата, и ще се

удави; но той дава причината, че други го заставиха да се хвърли във водата. Питам, защо се хвърли във водата, да се дави? За да добие онова, което няма. То е един атаквизъм, когато някой се дави във водата. Той казва: Едно време когато аз бях като риба, някой Голям сом вътре във водата, като огладнея, хвана някоя риба, и се нахраня. Намеря си храната. И сега човек мисли, пак да се хвърли във водата. Но като се хвърли във водата, той не може да хване никакъв сом, но стана жертва на рибите. И ви гледам сега Навсякъде във вас съществува една безпорядъчна неправда. Всичките хора са крайно несправедливи (един към друг) и духовните хора, и като се молят; той се моли, но слуша, че онзи, който се моли, гласът не такъв. Е какъв е? Седнал той и, да се оправи; пък той сам и Господ няма да го слуша. Ще дойде някой, и той пак ще каже една бяла лъжа. Станало времето хубаво, той казва: Понеже аз се помолих, че времето се е подобрило. То е хубаво но се молеха и 10, 15, 20, 30, 40, 50, 100, 200 души хора за хубаво време. Пък той си предава всичкия резултат на него. Как така? Той казва: Аз го направих. Пък аз виждам, че 100 души са се молили за това време. Или казва: Баща ми оставил едно наследство. А той казва: Аз направих къщата. Не е вярно това. Никаква къща той не е направил.

Кажете ми тогава едно добро, което е ваше, на което вие можете да се осланяте. Аз сега не казвам, че не правите добро, аз като ви говоря, правя едно сравнение. Миналата година, да допуснем че сте дали много плод, но тази година дърветата няма да дадат никакъв плод не принасят. Миналата година дадохте много плод. Не от добра воля, не от Любов, но понеже сте работили повече, и дадохте повече плод. Но тази година сте работили по-малко, затова по-малко имате. И питам, когато една мома се приближава при един млад момък, защо го обича? За него самия? Не. Ето къде е користолюбието на младата мома. Понеже той е снажен, силен, а тя иска силен момък да я пази. Понеже той е красив и брънките му, и мустачките му, а тя обича красотата. А това не е никаква Любов. И един момък обича една мома

за друго нещо. Сега туй са младите, а когато вие отивате при един болен, на когото помагате, защо отивате, защо го обичате? Там Любовта е малко по-безкористна, не че момата е лоша, но тази сила, чрез която момата е помагала на момъка, тя иска да се домогне той до тази сила, понеже от неговата сила тя после ще черпи. И той ще се нахвърли върху онзи, който го обича, че обидил онази, която обича. Сега мъчнотията къде е? Силният, тя ще разполага с него. Но сега мъчнотията къде е? Момата може да се оправи много мъчно с красотата на момъка, понеже и другите моми ще почнат да ухажват за неговата красота, и в нея ще се зароди едно чувство на ревност, да не би да вземат момъка. А красотата никой не може да вземе. Тя не е нещо което можем да хванем. Тя седи на твоето лице, но тя е нещо неуловимо. Красотата. Тази мома иска тази красота, която вижда на момъка, да остане заради нея.

Сега като ви говоря за момъка, вие туй ще го принесете в духовния свят. Някой момък, който има едно красиво чувство, той иска да има една красива жена, и той ще я облече много хубаво, и ще я вземе под ръчка, ще излезе с нея. Ииска да я гледат хората: вижте, казва, каква жена имам! И като я гледат хората, той се връща, и я води под ръчка. Този е характерът на единият момък. А другият момък, като жената е красива, той ще я затвори, никой да не я вижда. Питам вие кого ще изберете в дадения случай? Ако вие се жените, кого ще изберете, този, който ви води под ръчка, да ви показва на всички хора. Или този, който затваря своята жена. Добре е това. Но и двамата не са идеални работи. Най-първото да те води под ръчка е за предпочитане, отколкото да те пазят. Вие имате една мисъл имате и едно чувство или една потъпка Който има тия двете характерни черти, или туй чувство, да те извежда пред хората; или туй чувство, тази черта, ще ви затвори в себе си.

Сега вие сте дошли тука да ме слушате, мязате като тия, които водите жените си, да ме видят, а всички тия, които не са дошли, те са от ревнивите, които са затворили жените си.

Последните ще кажат: Ние са Господ се занимаваме, затова не дойдохме на събранието. А при това ни най-малко не се занимават с Господа. То е една лъжа. Че нито вие се занимавате с Господа, нито те се занимават с Господа. Това е една лъжа, една квадратна лъжа. Молбата е едно вътрешно отношение. Ти не можеш да се молиш нито вечер, нито сутрин, то е свойство на душата. Само тук може да имате по-добри условия. Е, разположение. И в къщи може да имате туй. И ще дадете крив отговор, че аз само вечерно време като се моля в къщи, може да ида при Господа. И псалмопевецът казва: В голямо събрание аз ще те хваля Господи! Никъде не е казано в Писанието, че само пред себе си ще те хваля Господи. Христос казва: Като искаш да ме познаеш, влез в скришната си стаица. В коя стаица е това, вътре в къщи? То е вътре в себе си, в своята душа ще влезнеш. В онова свещеното място. Кое е то? Мястото, което е свободно от всяко подозрение, от всяко съмнение, от свека омраза, свободно от всяка лъжа, от всяка тъмнина, от всяка злоба; място което е свободно от всичките тези. А мястото дето сте сега сте, то е място на лъжа, на спор и омраза. Вашите къщи са място на спор на злоба и омраза, на лъжа. Дрехите, които носите, всичко туй е пропито от отрицателното. Всичките ви дрехи са нечисти. Какво ще ми разправяте сега? Някои си казват, че аз не ги обичам. Аз гледам тия хора, които казват, че не ги обичам - те нямат никаква Любов. ТЕ от сутрин до вечер мислят само за себе си. Че Господ ли трябва да живее заради мене или аз трябва да живея заради Господа? Човек е направен за краката си, или краката са направени за човека? Краката са направени за човека. И следователно, краката трябва да служат на човека. А пък човекът трябва да вземе във внимание, да желае доброто на своите крака, понеже те са заради него.

Та, казвам ви кой е пътят, по който вие може да бъдете благоугодни на Господа. До тогава докато вие не се научите да служите на Бога вие не можете да намерите правия път: Закон, по човешки казано е туй. Бог обича всички ония, които му служат. А

всички ония, които служат на себе си, не са обични на Бога. В тази обич към Бога, той им дава живот. Когато вие обичате себе си, знайте че винаги ще имате последствията на страдание. Когато Човек е служил на себе си в миналото, винаги е страдал щом служиш на Бога, ще се радваш. Щом страдаш, това е закон, там може да има радост. Но страданието произтича от вътрешната Любов, която човек има повече към себе си отколкото към своите ближни.

Та казвам тъй. Сега туй е злото, дето се казва: Не се поддавай на известни изкушения от вътре. Оставете тогава онзи, който обича себе си, нека понесе своите последствия в живота си. Вие всички искате да се промени света. Вие искате всички хора да бъдат добри. Хубаво. Та и другите хора, и те искат да бъдат добри. Всеки един желае окръжаващите хора да бъдат добри, но спрямо него да бъдат добри. Майката, която е добра към децата си, не е добра към погрешките на другите. Да допуснем ти имаш само едни дрехи, ще ги дадеш на своето дете. С едни дрехи не можеш да облечеш всичките деца. Но можеш да направиш по една дреха за всичките деца. Така е въпросът вече на живота. Колективна работа на всичките. Всичките препятствия в света не можем да ги изправим, но трябва колективно да се съюзим, да направим храна на всички. Бог е дал тази храна, но хората не я дават. И вследствие на това се ражда т противоречията. Бог е наредил света на чувствата; има такива предмети, които могат да задоволят човешките чувства. Но хората не са добри проводници на Божията Любов. И тогава се ражда омразата. После, хората не са проводници на великата Божия мисъл. Тогава се раждат лошите мисли в света и вие страдате.

Сега за всички страдания ние не сме отговорни. Но за вашите страдания вие сте отговорни. Че другите другите хора страдат, то е тяхна работа. Когато вие страдате, всякога може да премахнете вашите страдания. Как може да премахнете вашите страдания? Внесете в себе си Божията Любов в своя ум на физическото поле; в сърцето на физическото поле. Имате тогава сърце душа, имате ум и

сила, те така са турени, или туй е на физическия свят. Душата е духовния свят. Имате и умствения свят. И силата е причина свят. Духът го няма още. Вие не можете да кажете: Да любим Господа с духа си, с всичката си сила. Това са нещата. Пътят, по който трябва да вървите. Онези от вас, които [не] искате да имате препятствия, един ден ще дойдете до такива изпитания, няма да остане нито един от вас, който да не дойде до изпитание. Един ден вие като заминете за другия свят, ще ви заровят живи в гроба. И така може 10, 15 дена да седите, и ще плачете и ще дигате шум, и никой няма да ви каже. Вие може да кажете, че отивате при Господа. И ще се чудите, и хората ще ви остават. Вие може да ги слушате, но ще видите, че сте свързани за тялото. И много мъчно може да се освободите от него. И много мъчно е да се знае, кой човек е освободен.

Та казвам, сега ще останат три неща. Човешката Любов върви по обратния път. Човешката Любов е една паница, която всичко за себе си събира. Божествената Любов е една изпъкнала паница, в която нищо не можем да съберем. Ако отивам някъде с Божествената паница, ти ще останеш гладен. Божествената паница е обръната с дъното на горе, от гледището на Земята. Ти всичко каквото имаш от Божественото, всичко ще раздадеш. А като го раздадеш ти ще се нахраниш. А човешката Любов, ти само като събираш в нея ти ще се нахраниш. Ако речем ти да раздаваш, ти гладен ще останеш. Та, в човешката Любов ти не можеш да раздаваш. Там ти ще събираш. А пък в Божествената Любов ти постоянно ще даваш. Кое е Божественото? Туй което постоянно дава е Божествено. Туй, което постоянно взема е човешко. Не са лоши работи тия. Но ако постоянно вземам, ти по човешки ще бъдеш нахранен, а по Божественому гладен ще останеш. Ако постоянно даваш, ти по Божественому ще бъдеш нахранен а по човешки ще останеш гладен. И тогава ще трябва да изберете, или гладен по човешки, или гладен по Божественому. Все ще гладуваш. Ако се нахраниш по човешки, ти ще имаш един Божествен глад. Ако се храниш по Божественому, у тебе ще остане

един човешки глад. Трябва да изберете, или да гладувате по човешки или да гладувате по Божественому! Кое ще предпочетете? Сега, кое е по-хубаво? По-хубаво е човек да бъде нахранен по Божественому, а по човешки да гладува. И тогава кое е Божествената ХРАНА? Детето като се роди, то не знае, как да се храни. И тогава майка му, понеже е живела по Бога, тя му отвори устата, насила го храни. Това е Божествено. По някой път, ако служите на Бога, ще дойдат хората от вънка да ви нахранят. То е храненето на физическото поле. И тогава знаете ли кога ще ви нахранят по човешки? Само когато сте болен. Вече ръцете ви не държат, и тогава те ще ви турат една лъжичка в устата. И тогава на Земята, когато божествените хора работят, а другите хора са неразположени към тях, другите хора ги нахранват по божественому. Един праведник го нахранват, като говорят нещо лошо за него. Това е един Божествен обед за него на Земята. Когато дойде някой при мене и казва, че са го огорчили, аз казвам, те са го нахранили по човешки. А когато дойде някой е радостен, и казва, че е придобил; казвам, по божествен начин са го нахранили. И двата начина не разрешават въпроса. Да станете вие казвате, възрастни, да разбирате вие Божествената Любов, и да разбирате човешката Любов, и да направите вие вашата Любов служителка на Божия Любов, тогава само ще разбирате живота. Дотогава докато Божията Любов и човешката са самостоятелни, отделни, вие всякога ще имате противоречие в себе си. А щом оставите вашата Любов да бъде служителка на Божията Любов, там е разрешението на въпроса. И друго разрешение на Земята не може да има. Колкото и да искате. Ако вие не заставите вашата Любов да служи на Божията Любов, вие живота не може да го разберете. Животът ще бъде тогава такъв, какъвто сега го имате. Да оставим сега. Дргодяче Светът не може да се преобрази. И всеки един от вас ще си остане такъв какъвто е сега. И 20 години да ходите и да слушате, пак ще бъдете такива, както сте сега. Тъй е. Разбиране трябва. Ако турите в действие, че вашата Любов да служи на Божията Любов, тогава веднага ще дойде новото, което

подкрепя човека. Но човешката Любов или човек сам трябва да застави своята Любов да служи на Божественото! Туй е разрешението. И върху това мислете. И правете опит. И тогава всичките противоречия ще се премахнат. И ще започнете новия живот. И нещо ново ще се яви във вас. А старите работи, които вие сте ги имали, всичко това ще изчезне, и ще остане само НОВОТО. И няма да бъдете тогава една булка турена с изкуствени цветя, когато отиват да я венчават, нали изкуствени цветя от книги тургат, но цветята ви ще бъдат все със саксии около вас. И във вашия живот щом се зароди едно желание, да бъде вашата воля на Земята, вие сте на кривия път. Щом се зароди във вас желанието, да бъде Волята божия на Земята, тогава вие сте на правия път! А като подчините вашата воля да служи на Божията Воля, това правото разбиране! За всекиго, който и да е, без разлика; и за царе и за патриарси и за светии, за всички. Всеки трябва доброволно да застави своята воля, да служи на Божията Воля, на Божията Любов. Защо трябва да служи човек? Човек трябва да знае да служи на Божията Мъдрост. Вънка от това може да имате колкото ключове искате да ви дам, те са празна работа. Само ти трябва да бъдеш умен. Как? Умен може да бъде само този, който може да застави своята Любов да служи на Божията Любов. Добър може да бъде само тогава, когато застави своето знание да служи на Божията Мъдрост.

Та казвам, тия са неща, които сега може да направите. Според мене, изхвърлете из ума си всичко старо.

И казва Христос там: И прости нашите прегрешения, както и ние прощаваме на нашите длъжници прегрешенията. Ти искаш да вървиш по Божия път. Хората имат да ти дават. Ако искаш да служиш на Бога, остави това, което имаш да взимаш. Ако искаш да служиш на хората, вземи си парите. На Бога ако искаш да служиш, забрави всичко това. И като зачеркнеш дълговете на хората, и Господ, и Той изважда своя тефтер, и Той зачеркне. Ти имаш да Му даваш.

Та казвам сега, първото нещо, вие не можете да направите тези, работи, докато не заставите вашата Любов да служи на Божията Любов. И докато не заставите вашата воля, да служи на Божията Воля. И за млади и за стари говоря това. За мен стар е всеки, който е заставил Божията Воля да служи на неговата воля. А който не е направил това, той е млад. Който е заставил Божията Воля да служи на неговата воля, той е стар. А онзи, който е заставил своята воля да служи на Божията Воля, той е млад. А по-грозни хора от младите няма. Младите са най-грозни, те се оформяват сега. Вижте един плод, най-първо ли е красив. О, като узрее, той става красив. А сега, ако някой път аз говоря за младостта, аз тургам другото. Има етап, който е заставил този процес. И като служи на Бога по новия начин, той е вече млад. Но казваш той е почти заставен. Докато той не е минал през таз опитност, той не е млад. Като опита, като напусне старото, онези хора, които не са се освободили от своите навици, млади са. А онези, които се освободили от своите лоши навици са стари. И всеки, който е почнал да проявява добродетелите, той е млад. А всеки, който оставя неговите грехове да се ширят в него, той е стар. Да.

Отче наш.

б. 30 ч. с.

На поляната - гимнастическите упражнения.

6-то Неделно Утринно Слово, държано на 10.01.1937 г.

УЧЕНИЕ И СЛУЖЕНИЕ НА БОГА

5 ч. с. Времето стегнато, студено. Изгрев

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Отче наш.

9-та глава от Ев. от Йоана – втората половина от 22 ст.

В начало бе Словото.

Ще говоря много кратко, ясно, за да разберете Някои работи вие, старите. Защото всичката погрешка е в старите. Малките деца са измъчвани от старите. Не измъчват малките деца, старите, но старите измъчват малките деца. Че това е вярно, старите братя в един дом, едно дете на три години, ражда се друго дете, и майката като излезе от къщи, голямото дете вземе, че бие малкото, че му взело мястото. Казва: Майка ми мен държа едно време, сега ти взе моето място. Братчето или женското дете бие малкото братче, че му взело мястото. А то казва: Защо ме биеш?

От многото знание хората страдат, всичките. Да кажем, много пъти вие говорите: „с вяра...“. Но трябва да знае човек. Вярата е едно условие за човешкия ум да се подвизава, и да служи на Бога. Човешката Любов това е силата, с която човек работи. Защото ако имаш Любов, ти си силен, да можеш да работиш. Безсилният е като един болен човек. А пък надеждата, това е помощникът, който всякога се надява. Той прави най-малките работи. Дребните работи в живота върши надеждата. Преди няколко дена, като съм държал една от лекциите, една сестра се е обезсърдила от чертежите, които дадох

тогава. Казва, какъв смисъл има? Аз, казва тя, се обърках, не зная, в какво да вярвам. До сега считах, че кръгът е нещо Божествено, а Ти направи, че кръгът е нещо животинско? То е едно разбиране. Кръгът си е кръг. То е една представа. Че човек е добре облечен или зле облечен, това е второстепенно. Защото човешкото тяло или човешкия ум и човешкото сърце от дрехите не става по-културен. Една външна прическа, една външна украса е това. Но ако един човек е облечен хубаво, ни най-малко не значи, че той е добър. И ако не е облечен добре, не значи, че е лош. Не, ни най-малко. Добрият човек и с хубавите и с лошите си дрехи, той е добър. А лошият човек и с хубавите си дрехи, той е пак лош, и с лошите е лош.

Та казвам, ние сме господари в света. Трябва да знаем, че ние сме господари в света, само с онова, което ние имаме, а не с онова, което хората имат. А Господар на целия свят е само Бог. Ние искаме някой път права, които не ни се падат. Ти нямаш право над другите хора! Защо? Защото туй право е тяхно, Бог им го е дал. Ако вземеш с насилие правата, какво става? И защо страдате вие? Някой дойде, иска да те учи, какво трябва да правиш. По кой начин аз трябва да го уча един човек, какво да прави? Да кажем, аз уча един човек на щедрост. Аз трябва да му покажа, какво нещо е щедростта. Аз трябва да ти покажа, как трябва да дадеш, и колко трябва да даваш. И колкото ние даваме, това не е даване. Запример ти дадеш пари, и казваш, че си щедър човек. Това нищо не е. Или аз мога да си дигна ръката, и да ви благословя. Как ще ви благословя? То е смешно, аз не може да ви благославям. Значи, като си дигна ръката да ви благословя, аз казвам: Признавам благословието, което Господ ви е дал. Значи, признаваме Божието благословение. А ако кажа аз: ако не ви благословя от вас нищо не става, и Бог няма да ви благослови. Туй наричам, че ако аз опека хляба в огъня, да кажа, че ако аз не съм опекъл хляба, нищо не става, аз съм го опекъл? А то житното зърно, като се е сяло то си е проявило своята същина.

Та казвам сега, на всинца ни остава да признаем само онова, което Бог е вложил в нас. Аз за себе си зная, нещата как седят, но няма какво да питам хората, право ли постъпвам или не? Аз зная, че щом постъпя право, в мен има нещо, което се радва. Бог казва: Ти постъпи право. Щом постъпя криво, Той казва: Не си постъпил право! Не си справедлив! Ама, Господи, ти обясняваш... всичко туй. Не си справедлив, свършена работа. Ама аз имам повече знание. Не си справедлив. Ти имаш повече знание отколкото ти трябва. Че от къде тогава, онзи, който има сто милиона, иска да има 120 милиона, 200 и повече? Човек никога не е наситен в знанието.

Та казвам, Бог от всинца ви иска, да свършим работата Му. Господ малко е останал назад с нашите неразбории и любовни работи. И с любовните работи ние напуснахме Божиите работи. Младият момък се е влюбил в слугините, или младият слуга. Преди да бяха се влюбили, те добре си вършеха работата. А сега слугата, като се е влюбил в слугинята, той се захласнал в нея. Това млади и стари го вършат, и работата не върви. Каква е тази работа? Любовта. Не е Господ. Е, кой е причината? Любовта е причината. Не е лошо. Е кога можеш да се захласнеш? Щом си слуга, не се захласвай. Нищо повече. Понеже Господарят ще се разгневи. А кога можеш да се захласнеш? Когато станеш господар. Тогава можеш да се захласнеш колкото искаш. Щом си слуга, не можеш да се захласваш. Ако се захласваш господарят ще ти каже: Аз ти давам пари, а ти с моята слугиня ли ще имаш вземане, даване? Сега да ви кажа това. Че ти имаш ли правото в една княжеска или царска дъщеря да се захласнеш и да я обичаш? Всека има ли право да желае да се ожени за царската дъщеря? В действителния живот как е? Някой знаменит, но пак от царски род, има изключение. ТЕ разправят за такива случаи, но това се случва много рядко. Значи, онзи само ще си хвърли един крадлив поглед, и ще си каже: Много е хубава, да е някоя по- простичка, но царската дъщеря? Ако си позволя, ще ме бият. Царят има всичката сила, да те пребие. Защо? Че обичаш царската дъщеря. Царската дъщеря няма

нужда от вашата Любов. Нито вие, ако се ожените заради нея, може да я направите щастлива. Тя си има свой възлюблен. И колко могат да се оженят за една царска дъщеря? Много малко. А това са милиони поданици в царството. ТЕ трябва да се откажат от този мерак. Аз говоря за земния живот, не другия.

И тъй поддържайте в себе си онази специфична вяра, която Бог има за вас. И не се месете в Божиите работи! Не се меси, защо Бог е направил един човек учен, друг силен или слаб. Не се меси в тази работа! Или пък, защо един обича едного, не обича другия? И в това не се месете. Не се месете в това. Та ние не знаем, какво нещо е Любовта. Аз зная, какво нещо е Любовта. Ти можеш да знаеш своята Любов, но дали другият човек постъпва както тебе, то е друг въпрос.

В онази истинската Любов има съгласие между Природата и Любовта. А в Любовта, която не е правилна, няма съгласие. Ако умът ти мисли едно, сърцето ти чувства друго, а твоята воля върши трето, има една вътрешна дисхармония в живота.

Та, казвам, причината сега са старите възгледи на хората, че страдат новите възгледи. Всеки един нов възглед, който приемате в себе си, веднага ще се проявят и новите чувства, които ще се породят във вас. Но те веднага ще породят и злостта на старите чувства, които са във вас. Всички имате тази опитност. И туй е опитността на всинца ви. Питам сега: вземете при сегашните условия на живота, вие може да го наречете, че минаваш покрай един бакалин, и казваш: Може ли да ми дадеш ключа на твоята каса да видя, колко пари имаш. Какво ще бъде разположението на този бакалин, когато ти му поискаш ключа? Най-първо той ще те погледне от горе, и ще каже: Не мога да ти дам ключа. Защо? Защото не вярва в тебе. Ще кажеш: Ще погледна парите. Но ще бръкнеш и ще вземеш нещо. И тогава вие ще замязате на онзи млад проповедник, който отишъл при двама, които наскоро се оженили. Жена му била много красива; и той отишъл да ги обръща в Господа. И като проповядвал, той се влюбил в жената; и казва на жената: Напусни го, с него не можеш да живееш щастливо. Питам,

туй обръщане ли е? Той обърнал ума на жена му. Казва й да го напусне. А тя може да каже, че е намерила Христа. А той ще каже: От как дойде в дома ми, обърка дома ми. Не ходи да обръщаш двама млади, които се обичат. Че Любовта ги обърнала. Обичат се вече те. Бог е в тях, какво ще ги обръщаш, да вярват в Христа, или да обичат Христа? Да вярваш в Христа или да възлюбиш Христа? То е кривото разбиране. И аз ви казвам, не отивайте да обръщате хората. Ще ви кажа, идете само да ги събуждате. Двамата, които се оженили, та са заспали; кажи им само: Станете. Не говори повече. А ти си замини. Не оставай да ги питаш за тяхната Любов. С вашата Любов започнете. Щом искаш да обърнеш някого, ти ще се натъкнеш на едно противоречие вече. И мислете в душата си, че всеки един човек има едно разбиране. Не мислете, че хората нямат разбиране. Някой казва: Аз не разбирам. Не, разбира той. Разбиране имаме, трябва сега едно приложение. С едно малко усилие ние можем да приложим. Бог изисква от всинца ни да му служим. И всеки един от вас може да служи на Бога! Той няма защо да свърши университет, нито да свърши колегия; няма защо да става и свет и чист; всички тия работи са хубави. ТЕ са дрехи, които от после ще облечете. Но не чакайте. Вас ви трябва учение. Трябва само да учите, и да имате едно желание да работите за Бога, а с какви дрехи ще бъдете облечени и то е добро, но дрехите ви не са важни. Ако отивате да проповядвате за Христа, не чакайте да си турите хубави дрехи, после цилиндър, и да разполагате със средства. Мнозина са ми казвали: Аз искам да проповядвам за Бога, но нямам пари. Искам да проповядвам, казват, бих желал да ида и в Франция да разнеса това Учение, но средства нямам. Е питам сега, с пари може ли да се обърне света? Е, не може да се обърне. И с знание не може да се обърне света. Не че учението не е потребно. Потребно е туй учение. Че тогава де е мястото на Бога в света? Значи, ако ние не отидем да работим за Бога, Бог има от нас нужда да идем да работим за Него. Неговата работа от самото начало е нагласена, но ние сме пратени в един малък кръг. Мястото на онази майка са ония

двете деца, които ще дойдат в дома; на Тях да предаде Словото на Бога. ТЕ са две пъпки, и трябва да цъфнат. Кой ще проповядва на другите дървета, че трябва да цъфнат? Дърветата никога това не правят. Онова, което у нас има, това трябва да направим. Две пъпки имаш ти. ТЕ трябва да цъфнат хубаво.

Та казвам, сега е дошло времето, когато Господ в нас трябва да е доволен, че ние Му СЛУЖИМ. Ако Господ е доволен от нашето служение нашата Любов ще се увеличи, нашата вяра ще се увеличи, и надеждата ще се увеличи. И незгодите в живота ни ще почнат да изчезват. Ще има пак мъчности, но човек ще стане умен, и ще има едно вътрешно подобрение в живота. Това трябва да дойде. И сега мъчнотията в света е, че ние искаме да поставим хората на тяхното място. Аз искам да поставя хората на тяхното място, и другите искат да поставят и мен на моето място. Една цяла галиматия ще стане. Кой кого ще намести? Ако аз дойда да наместя вашите очи, нали Някои лекари наместват очите. Един лекар дойде да ти постави очите на място; друг лекар каже: Трябва да се извади едното око навънка, защото да не се зарази другото око. Не. Не вярвайте в тези лъжи. Един болен, туй беше в Търново, заболява от крак, гледа го един лекар, и казва: Този крак трябва да се отреже до коленото, ако не, ще умреш. И другият ще се зарази. Този казва: че как ще ми вземеш крака? Господ ми е дал крака, защо Му е да Му дам един крак? Ако е за жертвоприношение, ще Му дам цялото си тяло, но един крак не мога да Му дам. Аз си излизам от болницата, не искам да ми режат крака. Ако Господ иска жертвоприношение, аз съм готов! Излиза, и след 6 месеца оздравява, и се връща при лекаря, казва му: Аз съм здрав! А кракът? Е, Господ не иска да Му отрежат един крак, или да извадят едно око.

От всинца ни искат едно слушане и разбиране на Неговата Воля. Ние искаме да влезем в стълкновение с Него. Ние отиваме и Му се оплакваме, и Му казваме: Брат ми е много лош. Че знаете ли какво значи, какво противоречие е, да дойде синът при баща си, и да се

оплаква от брат си? Ти като кажеш: Брат ми е лош, че причината на това кой е? Майката и бащата, те са лоши. ТЕ го родиха такъв. Не се оплаквайте от брат си, нищо повече. Косвено, вие щом се оплаквате от хората, вие хвърляте петно върху Името Божие. Нищо повече. И ако някой се оплаква, както и да се оплаквате, вие хвърляте едно петно на Първото Начало. Господ нищо няма да ви каже. Вие петните Името Божие. Вие ще кажете: този брат е много лош. Думата „лоша“, знаете ли какво нещо е? Сега между Бедните хора да кажете, че някой е богат? ТЕ веднага ще кажат: той е такъв и такъв, в Тях влиза идеята: крал ги е. И сиромаш да се е лошо, и богат да си е лошо. Богат значи, крал си парите. И тогава? Крадени са от някъде тия пари. А има и другото правилно понятие и разбиране: Богат е онзи човек, който е касиер, на когото Бог е много дал, и този човек трябва да изпълни своите служения. И той трябва да дава когато и на когото трябва. Че кой кога вземе от банката, трябва и да даде. На всички да помага, то е невъзможно в даден случай. Та някой път се казва: помогнете, помогнете на онзи човек, когото Бог е турил на мястото, че само вие може да помогнете. Че човекът е дошъл в банката и на гешето. И ти на гешето ще вземеш да смениш неговия чек. Ще вземеш да му послужиш. Ако си на банката, ще те държат отговорен. Та сега и Писанието казва, вече се изпоплаши, и стана цял един въпрос: Отворил Христос очите на един сляп човек. И стана въпрос: Как ти отвори очите? Той ли ти отвори очите? И как ги отвори? Не искат евреите да признаят, че Христос е отворил очите. И казват за Христа, грешник е този; на Моисей Бог е говорил, ние не вярваме, че на Този Бог говори. Чудна работа, те не бяха във времето на Моисея, и от де да знаят, че Бог му е говорил, а сега един човек прави тия чудеса, и те не вярват, че това Господ направи. Старото е в стълкновение с новото. Вие разваляте стария порядък, казват те, вие разваляте нашите разбирания. Не може тъй. Питам, какво ще се прави тогава? Какво трябва да прави майката, когато нейното дете бие другото братче? Тази майка ще вземе това дете, и ще го тури на 10 клм. Ще му дадат

за ядене и пиене, ще му дадат и една слугиня, да се занимава, да не е при другото дете, да го бие. Туй трябва да направи майката. Или майката никога не трябва да остави старото дете при младото. А като излезе, друго да остави него да държи навънка. Щом го остави, малкото ще бъде бито. Аз мога да ви обясня причините, защо ще го бие. Но туй обяснение нищо няма да ви принесе. И казват индусите, че туй е карма. Ще кажат, че туй дете, което сега го бият е старото дете, та сега то го намира, и казва: Ха сега, чакай.

Та може да ви преведа онзи пример. Един беден човек служил при един богат. Той нищо не му е дал, че пострадал, и казва аз ще ти намеря мястото. Обаче той сам нищо не може да му направи. Един ден той чул, че е умрял. А, казва, дойде ми на ум, аз ще му държа един бой! А тогава имало обичай, богатите хора като умрат, на гробищата ги остават, че на другия ден ще ги погребат. Той си взел една тояга, и като го налагал, умрелият се събудил, казва: Моля, не ме бий, аз се съживих, ще ти платя всичко. Като го бил, го съживил. Е, питам сега, ако вие бяхте този богатият човек, няма ли да се радвате? Защо другояче щяха да ви погребат. А сега не ви погребяха, а ви биха. И с това живота ви ще се повърне. По някой път вие питате: защо тия страдания? Защо е този бой при гробищата? Да си платите дълговете. А пък при гробищата, ако не ви бият ще ви заровят. Това е по-лошо. По-добре е да ви понатупат малко, и да станете. Тогава богатият ви взема в къщи, и приятелство се образува между тях. Това сега е само за обяснение.

Или законът е, когато Любовта дойде, онзи Божествен бой, Бог когато иска да бие хората, Той изпраща Любовта си; когато умственият свят иска да бие хората, Той изпраща Вярата си. А пък когато на Земята, на физическото поле искат да бият някого, Той изпраща надеждата си. Е, Господ иска да те накаже, ще ти даде имане, говеда, ще трябва да им служиш. То е наказание. Другояче ти се

пропиваш, няма да работиш. А тъй като имаш говеда, те ще мучат, и за Тях ще работиш.

Казва ти: Всичко е твое. И ти това помилваш, онова помилваш, и все твое става. А те щом станат твои, ти трябва да им служиш на тях. А това от Божия страна е наказание. В умствения свят Бог ще ти изпрати вярата, ще ти даде знание; ти с тази идея ще се занимаваш, с онази идея ще се занимаваш и те стават твои. В Любовта като те наказва, ако разбираш Любовта, ти ще придобиеш. То е радост; ако не разбираш Любовта, то е наказание. Защото при Любовта този ще дойде при тебе, онзи ще дойде, друг, трети, 4-ти, и ще почне ревност около тебе. Да кажем една мома обичат я 10 момци. Всички я обичат. Тя какво трябва да прави? Кажете ми. Една мома, която обичат 10 момци, и са готови да пожертват живота си, какво трябва да прави с тях. Е, тя да им каже тъй: За 5 години ви пращам на един голям изпит. На тебе 100 хиляди лева и на тебе 100 хиляди лева, 5 години да идете по света да събирате най-хубави цветя, и след 5 години, ако удобря вашите цветя, тогава одного от вас ще избира. Сега ще идете да работите 5 години. След 5 години те се връщат. Тогава тя им казва: Сега идете да събирате най-хубавите камъни. 5 години това. Стават 10 години. Така правила тази умната мома. И те живеят с надежда, и все поумняват. Тя ги изпращала, те идват, заминават, идват и заминават. И стават на 120 години. Остаряват. И един ден тя идва при тях, и им казва: Ще ме турите в този купел вътре, че аз искам да се омия хубаво, че да ме видите в една хубава форма. И като я турили в купела, тя се топи, топи и изчезва някъде. И тогава нейните възлюблени са на 120 години, и като гледат, казват: Отиде всичкото имане! Е, къде отиде? И всичките започват да плачат. Изчезна някъде. И всички 10-та ронят сълзи, че изгубиха всичкото време по една мома. Много работи научихме, казват, но нея изгубихме. И вие сега се оплаквате, че много работи сте научили, но нея сте изгубили. Не че сте я изгубили, но тя влезе вътре. Тя е толкова умна тази Любов, че тя е влезла вътре в сърцето ви. И туй страдание дето имате сега, тя е

влезла вътре във вас. Та по-добре Любовта от вътре, отколкото отвънка. Щом Любовта е от вънка, ще има спор, кой може да я вземе? Тогава трябва всички да си вземат по едно парченце, кой ръка, кой крак, кой око, кой ухо... Не разделяйте, не туряйте Бога на противоречие в себе си. Аз някой път разсъждавам. Питат ме Някои, казват: Този брат не живее тъй по Бога. Чудна работа? От де знаеш, че не живее? Ти го намираш че не живее, понеже ти искаш, той да живее по твоите правила. Малко играят му очите. Имам една млада жена, играят му очите. Уж седи, проповедта слуша, а на жена ми хвърля око. Че от де го видя, че на жена ти хвърли око? Та окото хвърля ли се навънка? Ти няма да видиш нищо. Та ти си онзи, който ходиш. Най-първо нямаш доверие на жена си. И ти си гледал синьото око. Че ти не си гледал Господа, а си гледал жена си. И тъй чудни са хората! Та когато влезнеш ти в едно здание, дето има нарисувани хиляди слънца, красиви слънца, питам кое слънце трябва да гледаш ти? Или да гледаш онова слънце, което Изгрева. За мен хората са нарисувани слънца. Нека седят на някое хубаво място; но аз като Изгрева слънцето, отивам да гледам слънцето, което Изгрева. А когато действителното слънце го няма, тогава гледам тия слънца, как са нарисувани. Нарисуваните слънца нищо не принасят. Не че идеята не е хубава. Гениално е. Но в едно нарисувано слънце няма този живот, както в едно изгряващо слънце. Вие сега се занимавате с хората. Не се занимавайте с хората! И добре е и хората с нас да се занимават. Но ние да се занимаваме с живото слънце, което може да внесе в нас онова, от което ние се нуждаем сега.

Та казвам, правилното отношение кое е? Бог изисква в сегашния век едно правилно СЛУЖЕНИЕ на делото Божие. И всички трябва да имате доверие. И оставете на човека Бог да оправи работите му! Идва някой при мен казвам: Остави тази работа. Бог си знае работата. Той ще я прояви. Един ден и аз исках да поправа работите. Господ казва: Не се меси в тази работа! Аз исках да поправа. Господ казва: Тази работа аз ще я поправа. Тя е Божия работа! Дойде някой, ама тъй. Туй

не е моя работа. То е Божия работа! Ти си направил една погрешка. Знае си Господ работата. Ако аз река да поправя ще влоша работите, не му зная потънкостите. Този, който е направил часовника, то знае, нека си го бута. Той знае как да го поправя. Аз не го бутам. Е допуснете сега, че вие отивате и се препоръчате някъде с името си. Представете си, че двама души, които ме обичат, идват при мене. Превеждам ви един пример сега. На едното сега му давам една халка, направена като пръстен, една медна халка. Най-първо той се радва, че му съм дал нещо. Дойде другия, пък на него му дам един златен пръстен с диамант отгоре, и моя вензел турен с името. Като се срещнат двама души, единият показва медния си пръстен, другия - златния. Веднага на единия му стане мъчно, казва: То е пристрастие, ти мен ме залъгваш с медните си халки, а на него си дал пръстен с диамант. Няма никаква Любов в това. Де е погрешката ти сега? Погрешката е на първото място. На онзи, който му е дал пръстена, ще каже, че пристрастие има. Погрешката е онзи, на когото си му дал пръстена, че той ходи да се хвали с него. Аз казвам: този пръстен никому няма да показваш. А той не ме е слушал, отива и показва го на целия свят и ме оскардалява. Казвам му: Този пръстен никой няма да го види. Ще го скриеш. Ти ще имаш правото само да го гледаш. А той го е дал да го видят всичките хора. И тогава мен ме нападат, дохождат да ми се карат. Как казва, на него златен пръстен с диамант, а на мене една халка, да ме матохараш.

Не показвайте вашия златен пръстен. И по-добре винаги в живота вземайте последното място. Последното място е най-хубаво, отколкото да вземете първото място. Аз за себе си пазя най-последното място, и съм по-благодарен. И до сега като се качвам на трамвай пръв не влизам вътре, щом има други оставам те да се качат. Щом няма никой да влиза, пръв влезна. Щом има, аз оставам всички да влезнат, а аз оставам последен на опашката. Защото като влезна пръв, всички ще ме бутат. Ако има свободно място, аз седна, ако не аз стоя прав. Седна ли на първо място, някой ще дойде, ще каже: Моля

господине, сместете се малко. Тук се сместиш, там се сместиш. Не вземай в живота първо място. Дайте разпореждане на вашите големи деца, да не бият малките. Не са виновни малките, виновни са старите. Най-последно виновен е бащата, нищо повече. Той казва вие ме правите, че аз съм виновен. Казвам, прави са тия хора. Всичките скандали, които стават между вас все аз съм виновен. Нищо повече. Вие сте добри, аз съм лош. Скарали се двама, аз съм причина. Осиромашели двама, аз съм причина. Разболяли се двама, аз съм причина. Умрял някой, аз съм причина; оживял някой, аз съм причина. Забогатял някой, аз съм причина. Каквото става в света, все аз съм причина. Какво трябва да правя сега, кажете ми? За да накарам някого да оживее, трябва да накарам друг да умре. Онази кокошка в курника трябва да умре, за да живее господаря й. Кокошката казва, защо си направил така? Защо за нас си направил курници, а за хората си направил къщи? Казвам на кокошката: Докато вие кокошките не влезете в стомаха на човека, хора не може да станете. За това сте пратени сега на Земята, от кокошки хора да станете. Мъчнотиите ще има сега. Но втори път кокошки няма да бъдете. Ще се родиш като човек, ще имаш крака като човек. Ами ти право ли говориш? Ще го опиташ. В същност това нищо не обяснява. Ние не знаем още какви са Божиите пътища, какви са Божиите планове. И не можем да застанем на Неговото място. Има една Мъдрост, която е въвн от човешките схващания. Всички противоречия, които съществуват в света и добро и зло, те си имат свое предназначение. За мене в дадения случай Бог ми казва: От това дърво няма да ядеш. Защо и за какво ме питат. Защото ако ядете от това дърво, вие ще влезете в живота на страданията. Това дърво не е за вас. И после, се казва там, че като ял Адам от забраненото дърво, той станал като един от боговете, да познава доброто и злото. И ако сега по някакъв случай ядете от дървото за познаване на доброто и злото, вие сте станали по-лоши. Вие не знаете защо и за какво е станало това, защото дълбокия смисъл на нещата е скрит. Един ден когато отидете в дълбочините на

живота, когато се домогнете до неговата философия, вие ще разберете това. Може би това ще бъде след хиляди години, не е важно. Сега не разрешавайте този въпрос в себе си. Някой път човек мисли, че е много добър. А някой път вижда колко лоши работи има в него. Не обръщай внимание на това. Един ден си неразположен, имаш желание да отмъстиш, и казваш: Брей, досега не знаех, че съм имал толкова злоба в себе си. Казвам: С отмъщение работите не стават. И с добро не стават. Значи и с добро не стават и с зло не стават. Единствената сила в света, която може да примири нещата, това е закона на Любовта. Щом дойдеш до закона на Любовта, всичко друго трябва да изчезне. Как ще се примират хората? Запример има хора, които те мразят. Да кажем, че и ти ги мразиш. Да кажем, че някога те са те обирали. Ограбвали значи. Тези хора ще дойдат един ден при тебе и ще ти кажат: Братко, извини, ние те обрахме. Сега ще ни простиш. Един ден ние ще останем всичко, каквото имаме, на твое разположение. Ще ти кажем ето, каквото имаме, вземи го. Питам, ще мразиш ли тези хора? Та казвам, ако вие нямате желание да станете слуги на Господа, да кажете: Господи, ето пред Тебе е, всичко, което си ми дал. Ние сме готови, да Ти станем слуги. А вие казвате: Ние искаме да изправим живота си, тогава ще Ти служим. Това е неразбиране. Ти няма защо да дигаш шум, ще се опретнеш, да служиш на Господа, нищо повече. Досега ти си искал само господар да бъдеш, там е злото в света. Тъй го разбирам за себе си. Че и Господ е слугувал. Че коя майка не е слугувала на своето дете? Тя му е слугувала, слугувала. И като порасне, като стане голям син, тя казва: Синко, досега аз съм ти слугувала, отсега нататък ти ще ми слугуваш.

Сега, вие сте възрастни, имате знания. Вие знаете почти толкова, колкото и аз. Ни повече, ни по-малко. И вие обичате почти толкова, колкото и аз обичам. Има неща, които Бог сега разкрива. Хубавата вода я познавате. Хубавите работи вие ги знаете. Вие не сте облечени с най-хубавите дрехи, но тия които имате са достатъчни. Те са достатъчни за вас. Много дрехи има направени от дрехара. Защо ви

са всички тия дрехи? Вие даже нямате дни да ги обличате. Ако всеки ден обличате по един костюм, незная за 365 дни, ще ви трябват 365 костюма. Това е един товар за вас. Е, същественото, което трябва да остане у вас, това е всеки от вас, който и да е той да виждате в брата си хубавата страна на техния живот. Виждаш ли доброто у брата си, ти Бога виждаш. Виждаш ли злото у брата си, ти себе си виждаш. Не гледайте себе си у хората, но гледайте Бога в хората. Това е практическата страна в живота. Това е примирението. Друго примирение няма. Ти никога не можеш да се примириш с човека, докато не гледаш Бога в него. Ако гледаш себе си в него, ти не можеш да се примириш с него. Ако гледаш Бога в себе си, и той гледа Бога в тебе, това е примирение в света. Това трябва да се приложи. Никой да се не оправдава с това, че не знае. Всеки знае. Аз съм забелязал, че когато съм изпращал някой да работи за мене, всякога съм постраждал. Дойде някой, земе се за една работа, която аз трябва да свърша. Обаче, щом дойде за Любовта, там никой не може да ме замести. Ако аз трябва да покажа Любовта си към някой човек, никого не трябва да изпращам вместо мене. И Господ в света търси хора. Казва апостол Павел: „Бог беше в Христа и примиряваше хората със себе си“. Затова не им вменяваше грехове. „Бог беше в Христа и Той знаеше, как да примири хората“. Ако Бог не е у нас ние никога не бихме се примирили с хората. Казваш: Аз се примирих. Ти не знаеш, как да се примиряваш. Бог трябва да дойде у нас, за да ни примири. Бог трябва да дойде у нас, за да ни научи, как да се любим. Как ще се примирим? Аз гледам на същественото, и казвам, че Бог е Любов! Аз съм само един проводник на Бога. Аз не съм цялата Любов. Да допуснем, че аз съм червеният лъч на светлината. Това не значи, че съм и другите лъчи. Аз съм само червеният лъч и мога да играя само една роля. Но ако искаш да играя ролята на зеления, на синия, на жълтия и портокаления цвят, за мене това са непонятни неща. Та сега като говоря, виждам какво става с вас. Казвам, като говорих извадих еди кого си от във релсите му. Не само това, но като гледам, като сте

събрани, давам един пример и поглеждам към някого. Пак го извадя от релсите. Но този пример е такъв, че е специфичен, засега някаква особена черта. И като погледна този човек, казвам му: И ти си един от тях. На него му става мъчно. Но като давам някакъв хубав пример, който повдига човека, и погледна към този същия човек, на него му става приятно. Като говоря за гении, за светии, и погледна към същия, и му кажа, че и той е един от тях, на него му става приятно. Но като му дам един пример, който изнася отрицателни черти, и погледна към него, става му неприятно, мъчно.

Това е пристрастие. Та вие ме постоянно наблюдавате. Ако дам вид, че не виждам някого, той казва, защо Учителят ме не вижда? Защо аз не виждам някога? Някой прави една погрешка; гледам, някой краде. Какво правя тогава? Тогава аз си казвам: Този човек иска да вложи нещо в касата. Какво казваш? Не виждаш ли, че той задига нещо от касата! Аз пък мисля, че той ще вложи нещо. Ако пък е взел, той ще върне пак парите. Не е лош този човек. Ако е взел една торба, ще върне две. След това поправам погрешката му. Отварям касата, и турям две торби. След това срещам другия и го питам: Нали казах право? Нали донесе парите? Донесе ги. Не е лош човек. Значи, за да поправите погрешката на другите хора, трябва да внесете две торби вместо една. Даром сте взели, даром давайте. И не примирявайте хората. Пазете се от ролята да примирявате. Това е прерогатива на Бога. Не казвайте, аз мога да обичам хората. Това не е ваше право. Единственото право на хората е да служат. А да примирявате хората, това е право на Бога. Аз не примирявам хората. Аз искам да ви науча да служите на Бога, няма по-хубаво нещо от Служенето на Бога. Единственото най-хубаво нещо е СЛУЖЕНИЕТО и УЧЕНИЕТО. Учете се и служете, а другите работи Бог ще ги направи. Той ще дойде у вас, да ви научи, как да обичате. Той ще дойде у вас да ви научи, как да примирявате. От Него ще се научите. Това е една наука, която само Бог знае. Като дойде Христос на Земята, той каза: Отец никого не

сади. И Този, Който никого не сади, Той е вечна Любов. И когато казали на Христа: „Учителю благи“. Той ги запитал:

Защо ме наричат благ? Благ е само Бог. Той всякога прощава. Той никога не гледа на лошото у хората. Той казва: Този, когото създадох е добър, Той е добър. Бог постоянно поправя нещата.

Та казвам, всички хора, които вие виждате от ваше гледище, че са невежа, че са лоши, един ден те ще се оправят. Кога? Може би след една минута, след 10 минути, след един час, след 12 часа, той все ще се поправи. Вярвайте в това и служете на Бога. В това е щастieto. Няма неща невъзможни. Невъзможното за човека е възможно за Бога. Аз имам много примери, при мене са идвали и млади и стари, и виждам, че законът е един и същ. Всичките спорове произтичат от многото знание, от многото имане, което ние не знаем, как да го приложим. Аз виждам една несправедливост. Дойде при мене някой седи един час, и аз го търпя. Дойде друг седи само 5 минути, и у мене се заражда желание, да си излезе по- скоро. Казвам си, това не е справедливо. Аз трябва готов и двамата да изслушам с търпение. Онзи, който ме е държал цял час, разправял ми различни неща като си отива, ще се извини, той казва, ще ме извиниш, че те задържах много. Аз си правя свои изводи. Идва един при мене и ми казва: Учителю, да запалим печката долу? Не трябва. Защото, ако е топло в стаята, ония, които идват при мене, ще седят по- дълго време. За това и аз ще седя на студено и те ще седят на студено. Да, но след това ме хвана хрема. Почнаха да ми текат сълзи. Питат ме: Защо ти текат сълзи, защо плачеш? Плача, защото исках да ги науча да седят по- малко в стаята ми. Ако стаята ми беше отоплена добре, щеше да бъде добре и за мене и за тях. Обаче, те седяха много и при не добре отоплена стая. Втори път съм намислил да правя следущето: Като дойде някой при мене, стаята ще бъде отоплена като баня, тогава те ще седят по- малко. Но това не е съществено сега, това са второстепенни работи. Вие, които не разбирате, ще кажете, това са слабости. Не, това не е слабости. Това са ред разсъждения, от които

виждате, какво хората мислят. Запример някой човек не иска много да те гощава. Защо? Той си има известни съображения. Това е право. Оставете сега настрана противоречията, които съществуват в света. Оставете чуждите противоречия. И се дръжте до служението. До служението на Бога. Като се дръжите за учението, Бог ще ви научи на две неща: какво нещо е Любовта. И какво нещо е учението. Любовта е изобилието, което примирява нещата. Когато имаш достатъчно средства, ти можеш на всички места с всички свои длъжници, с всички кредитори, които имаш, да можеш да се справиш с тях. Като нямаш какво да платиш, и кажеш, че ще изпратиш дълга си след известно време, за тебе ще имат лошо мнение. Ти ще се разплащаш, ти ще се примиряваш. Понеже у Бога е изобилието. Той трябва да дойде да живее у нас, да го оставим абсолютно свободно да постъпва. Казвам, да бъде Волята Божия! Не нашата воля, но Неговата. Всички еднакво трябва да изпълним волята Божия. Не както аз изпълнявам Волята Божия, но всеки от вас трябва да изпълни Волята Божия тъй както Бог изисква. За всеки човек Бог има специфично мнение. Вследствие на което Той няма да даде еднаква работа на всички. В работата ще има разнообразие.

Та сега, всичко в света ще се оправи! Та сега и на вас ви пожелавам две неща. Учете си и служете! По-хубаво нещо от това няма. Това е идеалното правило. Хубаво се учете и служете на Бога. По-хубаво нещо от това няма. Сега Светът се нуждае от ученици. От ученици и служители. Себе си да учат, и на другите на служат. И кой каквото е научил, да го изкаже; кой и каквото е изслужил, и него да изкаже. Всеки в себе си да е тъй свободен, че като се намира някъде, да му е приятно да учи, и да служи на Бога. Казвате за някой човек, виж колко е свободен. „Ако ме обичате, ще упазите моите заповеди“. Защото без Любов, Божият закон не може да се изпълни. Учението и служението това са два процеси, чрез които Любовта идва. Любовта иде чрез учение и служение. Само така тя ще оправи света. Учение без служение, и служение без учение това са несъвместими неща.

Онова, което научим, ще го служим. И обратно и онова, което служиш, ще го научиш. Само така ще дадем условие на Бога да ни покаже Любовта си, и да примири всичките хора едни с други. Защото няма по-хубаво нещо от това, двама души да се примирят. Какво по-хубаво от това, да се обичат двама души! Като видиш двама души, да се обичат, те трябва да се обичат така, че да имат Любов и уважение един към друг, тъй както всеки към себе си.

И тъй, ти трябва да имаш абсолютна вяра, да нямаш никаква лоша мисъл, за да могат във всяко време да ти помагат. Какво по-хубаво от това, да имаш доверието на един приятел, на когото всякога да можеш да разчиташ. Ние трябва така да вярваме на Бога, че при всички условия, които могат да се родят в света, да имаме туй доверие, че всичко ще се оправи. И като си грешен, да знаеш, че всичко ще се оправи; и като си болен, и като си здрав, ще се оправи. При всички условия, ще се оправи. Това е, което ние сега очакваме. Като дойде новият живот, в който ще влезе Божията Любов, в този нов живот, аз считам, че погрешките ще се изправят и Любовта ще се изяви. Новият живот подразбира приключване със сметките на стария живот. А стария живот, всички знаете, какво представя. Знаете какво нещо представя. Той има добра страна, има и лоша страна. А за новия живот и Писанието казва: „Нито ухо е чуло, нито око е видяло, онова, което Бог е приготвил за онези, които Го любят. Или за онези, които се учат. И които Му служат. Око не е видяло и ухо не е чуло онова, което Бог е приготвил за душите, които се учат и за душите, които Му служат“!

Та желая ви сега, да влезете в това великото благо, което Бог е приготвил за вас. Сега ще ви кажа, че всички вие сте добри, но само не сте проявили своята доброта. Всички вие сте богати, но не сте проявили своето богатство; всички вие сте учени, но не сте проявили своето учение. Не сте имали условие за това. Днес и Бог няма условия. За какво? Няма условия, да прояви своята Любов. Във величието на своята Любов, ние не му даваме условие, да я прояви.

Кой е причина? Казвате: Бог всичко може да направи. със сила Бог не може да направи нещата. Така аз разбирам. Ние сами трябва да дадем място на Бога, да се прояви у нас. Това е великото благо! И Бог не може да се прояви. Защо? Защото ние сме на пътя Му като една голяма спънка. И тази спънка трябва да се премахне. И вие не сте се проявили, защото има друга една спънка. Аз виждам това, но никой не може да помогне. И тогава Бог трябва да дойде, да влезе в Христа, и да примири света, като не вмениява греховете им, и всичко прощава. И след това казва: Идете и живеете! Това е прощаване. Бог трябва да ни прости. Ако не ни прости, ще кажем, както индусите казват: Кармата ни остава. А пък с натоварването на дълговете върху гърба ти, ти ще потънеш. Затова ти трябва да се освободиш от дълговете си, да олекнеш, и да излезеш на повърхността на водата. Та сега като ви говоря тази сутрин, ще имате предвид тия неща. Сега вие искате да дойде Господ у вас. Той може да дойде, но няма да Му разправяте за своите несрети, че вашия брат е лош, че еди кой си не ви е оценил, и т. н. Не, по някой път аз мълча, и като мълча, вие казвате, че взимам страна на одного, или на другото. Не, ако аз взема страната на одного, работата няма да се оправи. И ако взема страната на другия работата пак няма да се оправи. На всички трябва да се даде онова необходимото, от което те се нуждаят. Гладният трябва да се задоволи. Как ще се задоволи? Всеки трябва да се задоволи по един Божествен начин. Като се задоволи човек, ражда се една благодарност у него. Една щедрост. Той се изменил. Като се задоволи човек, той е доволен, и е готов да се жертвува. Ако не се задоволи, у него се ражда едно горчиво чувство. Сега всички трябва да бъдете задоволени правилно, но това не е един механически процес. Като дойде Господ у вас, вие ще се примирите със себе си, защото казва Христос: „Аз няма да моля Господа да ви обича, защото Отец и без това ви обича“. Но да оставим сега този въпрос настрана. Господ е без това ви обича, но като ви обича, не тургайте препятствие на Неговата Любов, за да може тя да се прояви.

Сега, аз виждам две неща: УЧЕТЕ И СЛУЖЕТЕ НА БОГА! Тогава ще дойде примирението, тогава ще дойде Любовта, която носи новия живот. Новият живот носи пък възкресението в света.

В Божията Любов е благо на човека. /3 пъти/

6. 30 ч. с.

На поляната гимнастическите упражнения.

7-мо Неделно Утринно Слово, държано на 17. 01. 1937г.

КОНКРЕТНОТО В ЛЮБОВТА

5. ч. с. Тихо, приятно време. Изгрев

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитва на Царството.

Ще прочета 10 гл. от Евангелието на Йоана до 21 ст.

В Начало бе Словото.

Има едно положение в живота, в което чувствата на човека могат да се изопачат. Не само по сърце, но и човешкият ум може да се изопачи. Човек може да има криви представи за нещата. И тогава всичките му заключения излизат неверни. Често религиозните хора, както и светските хора, се явява въпроса защо света така е направен. На този въпрос никой до сега не е отговорил. Онзи, Който е създал света си има свой план, такъв, какъвто ние не можем да си предполагаме. После, не се наемайте с въпроса да разрешавате задачата на всички същества. Това не се отнася до вас. На едно дете от първо отделение задачата му е да учи буквите нищо повече. На детето от второ отделение задачата е да се занимава с читанката. На детето от трето отделение, задачата му е, да се занимава с естествознание. А на 4 - то отделение задачата му е да преговори всичко, всичко влиза в неговата програма.

Сега интересното е, че децата от първо отделение като научат буквите, имат голямо мнение за себе си. И наистина, при онова голямо невежество, което са имали първоначално, голямо изкуство е, да се научат буквите. Тази наука е за децата. Често ние говорим за Любовта. В Любовта първо ще научиш азбуката. И Любовта си има

своя азбука. Някои от вас едва е научил азбуката на Любовта, и казва: Какво има след това? Че от там насетне ще започнете да изучавате речта на Любовта. Любовта има свой език. Ти може да изучаваш Любовта от преведената литература; ти можеш да изучаваш Любовта на растенията, на животните. Запример комарът мисли че Любовта му е много голяма. Ти можеш да изучаваш Любовта на рибата. Според рибата голяма е нейната Любов. Тя има грандиозна работа. Каква амбиция има една риба. Тя не иска да роди само едно дете, но 300 хиляди ги ражда изведнъж. Ако рече рибата да се хвали с това, че има много деца, това е детинска работа. Тя казва: Не едно дете, а 300 хиляди ги раждам изведнъж. Аз зимам тия неща, които съществуват в Природата. Само тия неща имат дълбочина. Започнете да изучавате, как се вършат нещата в Природата. Но какво става с яйцата на рибата? Рибата ги снася, а човек ги яде като хайвер. Особено черният хайвер му определят голяма цена. Който яде черен хайвер, то минава за голям богаташ. Сиромашът не може да яде черен хайвер. Той е достъпен само за богаташи, за милионери хора. И тогава другото положение. По някога вие си задавате въпрос, защо Господ не обръща внимание на вас? Вие се занимавате с въпрос, който не се отнася за вас. Този въпрос, дали Учителят обича ученика си, не е въпрос за ученика от първо отделение. Ученикът не може да знае това. Въпросът не е за Любовта, но за знанието. Любовта на Учителят се проявява чрез знанието, което ще даде на ученика, чрез подтика, който ще му даде да учи. Ако едно дете цял ден се безпокои, дали Учителят му го обича, то не може да учи. Учение се изисква! Учение трябва. Защото Любовта е наука за приложение. И животът на хората сега не върви нормално, по единствената причина, че всички се занимават с въпроса дали Господ ги обича или не. Кому колко е дал? Детето се занимава с въпроса, дали майката е дала на братчето му една ябълка или две, дали майка му го обича повече или по-малко? Това не е първият въпрос който трябва да занимава човекът. Учение трябва на хората!

Сега може да се спрем и да кажем: Аз съм научил 10 букви. Това още нищо не е. В старо време е съществувала цяла наука за буквите. Когато Господ е създал света, Той повикал всичките букви, всяка от тях да предложи кандидатурата си, за да се реши, с коя буква да се започне създаването на света. Всички букви дали своята кандидатура. Аз няма да ви разправам цялата тази история, но който се интересува, нека да проследи цялата литература. Интересна е тази история. Който я е създал е бил много гениален. И тъй, най-първо се явила българската буква „А“. Малко мъчно е да се преведе тази история. Ако вземете еврейската кабала, тя има 22 съгласни букви. Алфа не е гласна, и тя е съгласна буква. Гласните букви се подразбират. Като дошла нашата буква „А“, казала: Дошло е време да започне Господ с мене. Господ ѝ казал: Не мога да започна с тебе, защото ти мислиш само за себе си. Аз, аз. Само за себе си мислиш. Ако създам свят с тебе, той ще се обърне с главата надолу. След буквата „А“ дошли другите букви. След това дошла буквата „М“, буквата „У“. Господ казал на буквата „М“: И с тебе не мога да започна, защото ти си начало на думата „мразя“. Ти ще смразиш целия свет. На „У“-то казал: И с тебе не мога да започна, защото с буквата се почва думата „умирам“. Ти ще умориш света. Та сега, вие можете да си представите, какво е било по-нататък. Най-после, Господ се спрял на буквата „Б“. Защото с нея се започва думата „блажен“. И казвате: Че в началото Бог създаде света. И за това евреите казват: „Бера берей илипет елохим охарец“. „Бера“ - в началото Елохим Господ е създал. Това е един дълъг и широк мит.

Казвате, това е цяла философия, могат ли буквите да говорят? Ако разсъждавате така, наистина задава се въпросът: Може ли буквата „А“ да говори? Може да говори, как не. Една грамофона плоча може ли да говори? Като я туриш на грамофона, започва да се върти, да говори като човек говори. Но по какво се отличава плочата от оригинала? Плочата във веки веков все една и съща история. Например ако ти повтаряш: Аз съм добър, добър, добър. Това е една

грамофонна плоча. Друг ден казваш: Аз съм лош, лош, лош. Това е друга грамофонна плоча. Коя е причината, че ти си добър? Ако си едно дърво, което ражда плодове, ти си добър. Човек казва: Тази ябълка е добра. Защо? Ражда хубави обемисти плодове. Ако тази ябълка ражда кисели, стипчиви плодове, тя не е хубава. Така седи въпросът и в самия човек. Това, което човек счита добро, не е всякога добро. Нима мислите, че онзи човек, който може да ви даде сто или хиляда лева или 10 000 лева е всякога добър? Един, човек, който откраднал една голяма сума е бил преследван от полицията. Както бягал, той турил парите в джоба на другото, и продължил да бяга. Този погледнал джоба си, благодарил и погледнал на другия като на свой благодетел. Когато полицията хванала крадеца, той каза: Аз нищо не съм крад. Да ви кажа, кой е крадец. И той посочил онзи, в джоба на когото пхнал парите. Хващат този човек и с това благо го поставят в затвора.

Та казвам, самото добро е вътрешно. Важно е какви са побудителните причини, по които се върши едно добро. В същност Човек мъчно може да знае, какви са побудителните причини. А като не знае побудителната причина човек може да дойде до криви заключения. Вие имате лошо мнение за известни положения. Запример за онзи, който отнима топлината ви, имате лошо мнение. А за онзи, който ви дава топлина, имате добро мнение. Съвремените лекари турат лед върху главата на онзи, който страда от възпаление на мозъка, от минингит. Дали този човек ще оздравее от този студ или не, то е друг въпрос. Важно е, че считате лекаря за добър човек. Някои лекари си служат със студени компреси, а други с топли компреси. Питам защо в един случай лекарите си служат със студени компреси, а в друг с топли? Съображенията на лекарите, че студените компреси произвеждат повече топлина от онази, която е в организма. Следователно, нормалната топлина трябва да дойде до едно естествено състояние. Идеята е такава.

Сега вие, които ме слушате, казвате: Ние искаме да знаем как да служим на Бога. Служенето на Бога е цяла наука. Когато детето иска да служи ни учителя си, от де трябва да започне? Първо майката завежда това дете на училище. Учителя ще го запита: Как ти е името? - Иванчо Драганов. Учителят записва името му. Той ще го запише. След това от първите букви, които Учителят е задал детето започва да учи. След това Учителят дава ред упражнения. Това е вече служение на Учителят. Първо ще пише прави и криви линии, после ще напише първата буква. Учителят казва: Хайде, Иванчо Драганов, напиши буквата „А". Иванчо я написва отлично. Това е служение. После ще напише втора, трета, 4-та, 5-та, след което ще започне да ги съчетава. Питам, вие знаете ли добре да пишете първата буква на ДОБРОТО? Вие знаете ли да пишете първата буква на Любовта, може ли хубаво да я напишете? Някой ученик прави големи усилия, но не може да напише първата буква хубаво. Има една наука графология, която определя характера на човека по неговия почерк. Онези, които се занимават с тази наука, изучават буквите, формите, линиите, за да четат по тях. Съвременната графология изучава характера на човека по всяка една буква. Запример ти пишеш буквата „М". По нея графологът седи, дали ти си скръжав или щедър. Дали си твърд или мек? Дали казваш нещата тъй както трябва или ги изопачаваш. Буквата „М" показва още дали си умен или глупав, и т. н. По една буква може да се определят много потънкости на човешкия характер. Някои графолози като четат по буквите, показват една или друга черта от човешкия характер, но само те виждат тези неща. Някъде някоя буква била надебелена в основата. Казвам: Този човек е упорит. Много естествено, защо? Понеже ръката образува едно налягане, което създава това надебеляване в долната част на буквата. Някои букви са писани тънко, без надебеляване. Когато в дъното на буквата има надебеляване, това говори за голямо налягане упражнено върху ръката. Чудите се, как така това налягане да е създало надебеляване на буквата. Но като почнете да разсъждавате, виждате, че този човек е

точно такъв, какъвто почерка му показва. Но Учителят, който преподава на децата, има ли някакво понятие за графология? Ако му говорите нещо за графология, той ще ви се смее. Той ще каже: От де на къде почерка да определя характера на човека. Буквите на Някои са по-обемисти, а на други по-стеснени, по-острички. Графологът казва, че първият, който пише обли букви е човек разположен. Вторият, който пише по-остри букви, той е сприхав гневлив. Това е цяла наука. Наука на образите.

Сега аз навеждам тези работи само за изяснение. За да разберете Божиите работи, вие трябва да се освободите от кривите чувства и мисли в себе си. Понякога чувствата на човека се така изопачават, че той започва да мисли, какво хората не са разположени към него. Това са криви разбирания. Често някой тури шапката на главата си, но дойде силен вятър и я отнесе. Онези които вярват в духовете, ще кажат, че духовете са отнели шапката му. И вятърът като човек казва: Ти знаеш ли аз кой съм? Който и да си не е учтиво да ми хвърляш шапката на земята. Да, но ти си влязъл в Божествената църква, а когато хората влизат в Божествената църква, свалят шапката. Защо влизаш с шапка на главата си? Снеми шапката си. Ама аз мисля, не съм в църква. Обаче вятърът ми проповядва, че като влизам в църква, трябва да сменя шапката си. Оглеждам се натук натам, виждам разхвърлени камъни, не ми се вижда като църква, но вятърът ми проповядва, че съм в църква. Седя и размишлявам; ако не съм в църква, и ако това, което е при мене не е църква, аз съм прав. Но ако това е църква, вятърът е прав. Кой е по-прав: вятърът или аз? Като разсъждавам аз правя ред изводи. Птиците с шапки ли ходят? Ти си задигнал шапката на една овца, заради която те тургат в затвор. От де на къде тази шапка е твоя? Задигнал си кожата на няколко овце, и си направил от Тях една шапка. Не е право това. Виждам, че вятърът разсъждава право. Той има право да дигне шапката ми. Вторият път аз вече не излизам с кожени дрехи, с кожени шапки, защото ще ме накажат, за дето съм одрал една овца. Купи си една вълнена шапка,

но и при това положение работата е пак сложна. Ти не си платил още на овцете. Ти си платил само на онзи, който прави шапките, без да знаеш, че той е крал тази вълна. Значи, аз нося крадена шапка. След това пак ме хванат и ми казват: определи сега, колко трябва да платиш?

Сегашните хора, сегашните държави и закони, дето и да погледнеш, всички живеят в едно подозрение. Като наблюдава, как хората се садят, Господ вижда че не се съдят право.

Сега да се повърнем към главната мисъл. Аз не искам да се роди у вас едно противоречие. Вие и без това имате доста противоречия. Вие и без това имате противоречия в себе си. Затова аз не искам на противоречието ви отгоре да създам и друго противоречие. Доброто се познава по това, че когато лекува една болка, тя се намалява. А когато тази болка не я лекуваш с добро, тя се уголемява. Щом болката се увеличава Доброто не е свършило своята работа. И тогава въз основа на същия закон казваме: ако едно учение е по-прогресивно, то премахва тъмнината. Колкото повече се увеличава светлината, толкова и предметите стават по-ясни, по-ясно се виждат. Когато светлината се намалява, заблужденията ти се увеличава. Що е заблуждение? - Малка светлина. Ние нямаме ясна представа за онова, което Бог е направи.

Та казвам, при сегашните условия ние трябва да се пазим от изопачените чувства. Няма да се спираме върху тях. Има една наука която показва, причините за изопачените чувства. Ти не си отговорен за изопачените си чувства, понеже като вървиш из пътя, можеш да кръшнеш някъде и да се изкълчи крака ти. Пътят някъде не е равен, ти може да наклониш крака си и да го изкълчиш. Тогава ще повикаш някой майстор, чакракчия, да изправи изкълчените неща. Някъде ти сам можеш да оправиш крака си, а някъде трябва да повикаш някой учен човек, който да намести крака ти. Т. е. пътят, по който сега пътувате не е гладък, не е равен. Опасен е този път. Хълмист е той. Почти всеки човек има възможност да изкълчи крака си, ако не

внимава. В това отношение туристите, които пътуват по Алпите имат много опитности. ТЕ минават за гениални в своя туризъм, но някога попадат такива снежни бури и виелици, че има нужда други да ги спасяват. Изложен е човек. Не мислете, че всякога може да се справите с мъчнотиите. В обикновения живот всякога може да се справите с мъчнотиите си, но в необикновения живот има нужда други да ви помагат. Един лекар, който лекува хората, някой път може да изпадне в положение други лекари да го лекуват. Той сам не може да се лекува. Някой се страхува от това, че в аномалното състояние, в което се намира организъмът му може да вземе някое лекарство в по-силна доза и сам да се повреди. Затова той вика друг някой лекар, който не е болен. Той да го лекува. Всяка болест предизвиква едно аномално състояние в чувствата. Болният човек не е разположен, не обича да говори. Ако говори, и ако мисли той говори и мисли само за себе си. И той постоянно говори за болестта си. За болната си ръка, за болния си крак. Щом оздравее ръката му, той престава да говори за нея.

Та казвам, когато Христос дойде на Земята, Той влезе в стълкновение с всички религиозни хора на своето време. Както всеки учител може да влезе в стълкновение със старите методи, така и Христос влезе. Новите методи могат да влязат в стълкновение със старите, с които се преподава. Някой казва: Аз така разбирам нещата. Природата има един естествен начин за разбиране нещата. Той е наречен Божествено разбиране. В Божественото разбиране буквите сами говорят. В Божествения свят всичко е живо, няма нищо мъртво. Там буквите сами говорят. Каквото попитах някоя буква, тя отговаря. Там всяка буква е представена от едно същество. Тя е като човек извиках го, и той дохожда. Тя казва: Аз съм „А“ алфа, начало на нещата. Омега е краят на нещата. Тогава философите питат, какъв ще бъде краят на нещата? Отговорът е: Каквото е началото, такъв ще бъде и краят. Ако не знаем да разсъждаваме правилно в началото, плодовете такива ли ще бъдат, каквито в началото? В едно отношение

това е право. Ако началото е тъмно и краят ще бъде тъмен; ако началото е лошо, и краят ще бъде лош. Но ние ни най-малко не подразбираме, че киселите плодове в началото ще бъдат такива и на края. В Природата когато един плод завързва, в началото той е кисел, стипчав а в края става сладък. Тогава какво се подразбира в мисълта, каквото е началото, такъв е краят? Друга е философията. Краят и началото ние не ги отделяме: Защо? Понеже в началото е Бог и в краят представа Бог. Единство има. Следователно, това единство, което образува началото, образува и края. Значи, заключението е, че каквото е началото, такъв ще е и края. Право е, че семката на една хубава ябълка е излязла от един сладък плод. Някой е излял плътта, материята, в която е била обвита семката, и казва, че и началото е било сладко, и краят ще бъде сладък. Семката не е произлязла от друг някой плод, но от плод, който какъвто е бил в началото, такъв ще бъде и на края - вторият плод който ще се яви от семката. В това отношение е право, че каквото е началото такъв ще и краят. И Христос казва: Благ е само Бог, от Когото излизат всички неща. Казвате, щом Бог е благ, защо и ние не сме като Него благи? - Този въпрос оставям на вас, вие сами да го разрешите. За себе си аз съм го разрешил, за вас не мога да го разрешавам. За мене няма противоречия, Бог е благ! - Ами аз защо не съм станал като Него? - Ще станеш в последствие. Плодът, който в началото започва да се развива, макар да е произлязъл от една сладка ябълка, не е сладък, но постепенно ще стане сладък. Има ред причини за това. За мене е ясно всичко.

Сега оставям на вас, вашата работа да завършите. Аз зная, че Бог е благ. Зная, че не съм толкова благ като Него. Но се стремя да бъда като Него. Аз зная, че Учителят ми, който ме учи, знае. Аз зная, че не зная още тъй както той знае. Но един ден ще зная това, което ми преподава. И тогава, като науча нещата тъй както той знае, и аз ще бъда сладък. За да се научи човек да мисли като Бога той трябва да стане благ. Ако не си благ ти нямаш никаква положителна наука. Аз

днес зная много работи - така казва някой. Можеш да знаеш много работи, които не са съществени, които не са нещо реално. Ама аз зная, какво нещо е Любовта, опитал съм я. Ти нищо не се опитал. Ако някой ми каже, че разбира Любовта, ще го питам, какво разбира от нея? Даже аз малко зная от Любовта. Аз едва сега изучавам азбуката ѝ. А Любовта има и слогове. Че ако вие изучите само смисъла на Любовта от буквите и както тя се пише в български език или на английски, вие ще знаете много нещо. Любовта във Всяка език си има особени качества. Колко качества има човешката Любов? Под думата „човешка любов“ разбирам това съзнание, което вие имате. Като не разберат Любовта, Някои говорят, за материалната Любов. Какво е материалната Любов? Представете си, че имате едно малко шише, което съдържа един килограм вода. Това е вашата Любов, - от един килограм. На колко души може да помогнете с тази вода? На 5-6 души; Ако нося едно буре със сто килограма вода ще помогна на много души; ако нося 10, 20, 100, хиляда бурета, тази Любов може да служи на много повече хора. Значи, в Любовта има степени. При различните степени на Любовта е определено, колко товар може да се носи. Запример някой може да дигне 50 килограма товар, друг сто килограма. Има същества, които могат да носят 400, 500, хиляда килограма товар. Има същества, които могат да носят Земята на гърба си. Това не е научно. Ние казваме, че Земята се движи, търкаля. Но това не е наука. Някога другояче ще се обяснява движението на Земята. Гърците са подържали, че Земята я носи един вол на рогата си. Гърците не са проверили това. Те турят Земята на рогите на вола и по-нататък не се интересуват. Друг грък запитал: Ами на какво седи вола? - Това не е твоя работа.

Сега ние всякога предполагахме неща, които нямат основа. Значи, предполагахме, че волът носи Земята на рогата си, а на какво седи вола не знаем. Казвате: Аз обичам. Това е едно предположение, едно самочувствие у тебе. Ти мислиш само, че обичаш нещо и си готов да се жертвуващ. Това може да е вярно, може и да не е вярно. Ти изпитал

ли си, да знаеш, колко го обичаш. Дойде един човек при тебе, погледне те, иска нещо. Ти казваш, не съм готов да му дам много нещо. Дойде друг, даваш му два самуна хляб. Дойде един човек, не си готов да му дадеш и най-простите си дрехи. Като дойде някой, когото обичаш, готов си да му дадеш и най-хубавите си дрехи. Аз съм виждал, когато някой отиде при дрехар, който има разположение към него, веднага му показва най-хубави дрехи, и му казва: Тези дрехи аз не показвам на всички. Много рядко ги изваждам, но на тебе ще ги покажа. Защо? Обича го той. При това евтино му ги дава. И след това казва: Ще вземеш тези дрехи и ще ме помниш. Хубаво е да го помниш, но да не го помниш, както аз дълго време помних един прочут обувар. Той ми направи едни хубави според него, обувца, но десният крак и до сега помни тези обувца. Най-послед трябваше да хвърля тези обувца. Вие често носите известни идеи в ума си, които образуват мазоли, и дълго време не можете да се освободите от тях. Вземете идеята сега. Например. ти намразиш някого, и казваш: Не мога да го гледам. Защо не можеш да го гледаш? Защото ти си го турил в едни тесни обувца, които ти стягат. Според мене Всяка човек, когото мразиш, това са тесните обувца, в които си го поставил. Турил си този човек в обувката си, искаш да вървиш, не можеш, убиват те. Ако извадиш обувката, бос не можеш да ходиш. По някога туряш тесните обувца на калъп. Казвам, това е цяла една наука, да можеш да се справиш с една времена форма на своите чувства.

Тогава Христос казва: Любете Враговете си. Как можем да любим враговете си? Това е наука. Този когото ти мразиш, Господ го обича. Ти мразиш някого не може да го гледаш, а Господ намислил да го направи Цар. Не само това, него ще направи цар, а тебе ще направи поданик на този цар. Питам, какво ще направиш тогава, я ми кажи? Някой път и дяволът ще трябва да го обичаш. Аз зная работите, че седят малко по другояче. Че дяволът сега е цар. Ти си позволяваш да говориш по негов адрес, и той изпраща стражарите си, хващат те арестуват те. Ти ще кажеш: Царят е добър. Като станеш, сам в стаята

си, ще се огледаш натук на там, и като видиш, че няма никой около тебе, казваш: Много е лош царят. Ти ще замязаш на онзи българин във варненско, на когото кракът му бил толкова голям, че не могъл да си намери подходящи чехли. В цяла Варна обикалял, никъде не могъл да си намери. Отишъл най-после при един турчин, който имал много чехли, и като турял, турял различни номера, най-после турчинът казал: Калъпсъс! /без калъп!/ Той искал да му каже нещо, но не се решавал, побоял се от турчина. Но като излязъл от дюкения му, качил се на един голям баир, и от там извикал: Сен калъпсъс! /ти си без калъп!/

Та казвам, философията на живота седи в това: НЕ СЕ ПРОИЗНАСЯЙТЕ ЗА ЗЛОТО И ДЯВОЛА. Това се казва и в християнската философия. Не се произнасяй за характера на дявола, нищо повече! Не засягай личността на дявола, защото като същество ти нямаш право да го критикуваш. Нито си съдия, нито ти е дал някой власт да се произнасяш за характера на дявола. Казваш: Дявола е причина за това. Това не е наука. Че ако дяволът е толкова лош, както вие мислите, както вие мислите, как ще оправдаете онова положение, когато синовете божии се събрали заедно, и сатана бил между тях. Господ се разговарял много учтиво с него и го запитал: Обърна ли си внимание на моя раб Йов? Като него няма друг на Земята! Сатаната отговорил: Аз съм на особено мнение. Ти не си опитал още неговия характер Ти си му дал толкова много имане: говеда, овце, камили. Ти не си опитал вътрешния му характер, я му вземи всичко, че тогава говори. Разговарял се с него върху характера на Йов. Та, често и вие се произнасяте за дявола много зле. Нищо не говорете за дявола. Колкото по-малко говорите за дявола, толкова по-добре ще ви бъде. Колкото по-зле говорите, и вие го обичате.

Аз зная един случай за една мома, която говори много зле за един момък. Защо говорила зле? Тя се влюбила в него. Това е политика. Когато обичаш един момък, не говори нищо лошо за него. Тъй щото колкото по-малко говорите за дявола, толкова по-добре.

Това, за което човек говори, то става. Законът е такъв. Ако говориш за доброто, добър ще станеш. Ако говориш за злото, зъл ще станеш. Туй трябва да го знаете! Туй каквото говори човек все ще стане. И един ден това, което човек говори, ще се върне при него. Дали вярвате в това или не, ще го опитате. Това което говорят хората, то ще стане. И това, това за което днес говорят, пак ще стане. Няма нещо, за което човек като говори, да не стане. След време то ще се върне към вас. В дадения момент може да не се върне, но след време, ще се върне към вас. Вие не обичате един човек и казвате: Дано умре, да се махне, да се освободя от него. Този, за когото казвате, да умре няма да умре, но друг ще умре.

Представете си, че имате една съвременна пушка. Имате един неприятел, искате да му теглите куршум. Като се прицелвате, куршумът ви не удря този, когото замервате, но друг някой. По същия начин и вашата мисъл може да попадне безразборно върху когото и да е.

Та когато започнете да живеете по Бога, Той изисква от вас да носите празна пушка. Пушката, която носите със себе си, няма да я пълните, но като се отвори война, тогава ще напълните пушката си. Не е въпрос да вземете пушката си и да стреляте където и да е. В Божествения свят всяко действие, което се върши, трябва да бъде съвършено, разумно обмислено. Някой път хората се произнасят за нещо, но те не знаят, че за всяка празна дума ще отговарят. Всяко нещо, за което се произнасяш, ще те питат, право ли е или не? Че ако един съдия не постъпи по закона, ще го държат отговорен. Като прегледат делото, и видят, че той не е постъпил съобразно законите, държат го отговорен. Всяка съдия гледа да постъпи съобразно законите. Ако се укаже, че даден съдия е бил пристрастен, държат го отговорен. И нас ни държат отговорни за нашите действия. Човек е отговорен пред себе си. За да бъде Светът чист, непременно Всяка трябва да бъде отговорен. Сега ние държим другите хора отговорни пред нас, а същевременно другите държат нас отговорни. Аз държа

някого отговорен, но други пък държат мене отговорен. За някоя зле направена работа, господарят държи отговорен слугата. А друг някой слуга държи господаря си отговорен, че той е направил някаква пакост.

Та сега в света ние сме длъжни да мислим право. Няма по-хубаво нещо от това, човек да мисли право за Бога, и да чувствава тъй както Бог чувствава. Дойде някой при мене, но аз съм неразположен. Тогава аз започвам да /размишлявам/, какво е отношението на Бога към този човек.

Сега ще ви приведа един пример, да ви покажа, че има Промисъл в света. Аз съм го опитвал. По видимому не може да се докаже, че има промисъл. Но ако почнеш да разсъждаваш, ще видиш, че в света има една Разумност която е схванала нещата. Една котка може да изяде една мишка - има причини за това. Една от причината седи в това, че котката има право да изяде мишката. Мишката трябваше да бъде по-умна, да не се оставяше на котката да я яде, но понеже е глупава, тя пострада. Понеже котката е по-умна, тя трябва да изяде мишката, за да поумнее, че в следния си живот да бъде по-умна. Сега аз не искам това да го приемете, но да ви послужи само за изяснение.

Преди 25 години аз наблюдавах следния случай: гледам една котка хванала една мишка и си играе с нея, не я яде. Аз разсъждавам: как така котката е хванала тази мишка и си играе с нея като приятелка, без да я яде. Котката ляга на гърба си, хваща мишката между краката си, както баща, който играе със своето малко дете. Казвам си, след малко това положение ще се смени. Котката ще кръцне с зъбите си и и мишката ще отиде. Казвам си: Умна е тази котка, тя залъгва мишката. Тя иска да я изяде, но разбира хигиената, не иска да я изплаши. Тя знае, че ако я изплаши, ще се образува отрова в нея. А котката не иска да яде отрова. Котката залъгва мишката /казва на/ мишката: Като дойдеш при мене, ще те облека с нова дрешка, това, онова. Тя разбра, че това е политика, дипломация. Котката иска да изяде мишката в такъв момент, когато тя не е

образувала още никаква отрова в себе си. Като наблюдавам тази работа, казвам си: Аз съм в състояние да помогна на мишката, но искам да видя извън мене има ли някакъв фактор: Зная, че чрез мене Бог може да помогне на мишката, но искам да видя, има ли някакъв друг фактор вън от мене. Аз имам начин да помогна на мишката. В момента, когато през ума ми мина мисълта, че мога да помогна на мишката, котката като че заспа. И в това време мишката се скри в един сандък. След 4-5 минути, котката дойде в себе си, хвана мишката и я извади от сандъка. Казвам на мишката: Голяма си будала, защо влизаш в този сандък? Вторият момент котката пак заспа, а мишката се възползува от това, и се скри в друг сандък. Като се събуди, котката отново я хвана. Казвам си, като че е тъй съдено на мишката да бъде изядена. На третия път котката пак заспа. Като се събуди, тя видя наоколо си камъни, в които мишката се скри. Като се събуди котката, започна да търси мишката, но нийде не я намери.

Казвам: Има един външен промисъл. Следователно, когато Господ иска, котката да не яде мишката, няма да я яде. Котката ще заспи, а мишката ще избяга. Казвате: Защо Господ не оправи света? Вие мислите криво. Вие мислите, че Светът не е оправен. Не, Светът е оправен. Но вашият свят, вашите разбирания не са оправени. Като гледах, как котката си играе с мишката, и аз мислих, че котката трябва да изяде мишката.

Сега могат да се дадат много обяснения. Има един промисъл, но за да го разберете, вие трябва да станете като малките деца, да станете умни деца, да няма нужда да ви се доказва, че трябва да бъдете добри. Доброто е плод, който от после зрее. Преди него трябва да започне процеса на Любовта, която постоянно се оформява чрез Божествената Мъдрост. Най-първо трябва да бъдете много умни, специфично умни. В даден момент, когато Учителят разкрива една буква, вниманието на детето трябва да бъде съсредоточено, да следи, как се разкрива тази буква. Детето трябва да следи ръката на учителя си. След това детето се старее да напише тази буква, както учителят я е написал.

Та казвам, сега ви говоря, че онзи живот, в който сте влезли, в който Бог ви учи, който сега ви обикаля е едно предметно учение за вас.

Наскоро един познат ми казваше: Учителю, ти говориш много идейно за Любовта, кажи ни нещо по-конкретно. Под конкретни неща, аз разбирам следното. Влюбил се един момък в една мома. Конкретно е, може ли да се ожени за нея, или не може? Може ли да живее добре с нея, или не може? Дали тя ще го обича, или няма да го обича? Дали ще го разбира, или няма да го разбира? Това е конкретното. Аз мога да кажа нещо, но дали ще стане това, което казвам. След това той ще ми каже: Ами ти нали така каза? Ти можеш да живееш щастливо, но само при едно условие, - ако живееш Божествено! Речеш ли между две моми да избираш едната, ти не можеш да намериш Истината. Другояче мога да кажа тъй: Този, когото ти обичаш, той сам трябва да дойде при тебе, а не ти да отидеш при него. Какво значи, да отидеш сам? Питам, аз ли отивам при светлината или тя, при мене? Тя идва при мене. Това е обич, това е Божествено. Аз ли създавам хубавата мисъл, или тя идва при мене? Тя идва при мене. Лошата мисъл ме обича. Под лоша мисъл имам друго разбиране. Например като не обичаш някого, и го обичаш, но друг някой го обиди, ти взимаш неговото място, и го защитаваши. Това са обикновени работи, които стават в живота Всяка момент. Спорът в живота произтича от обикновената Любов, която ние имаме. Ако ти обичаш някого, с истинската Любов никой не може да направи пакост. На човека на Любовта никой не е в състояние да му причини някое зло. Това е максима на нещата. И тогава щом ти се боиш за някого, когото обичаш, ти не си разбрал закона. Като обичаш някого, сърцето ти трябва да се отпусне. Когато Бог те обикне, никакво зло не може да ти се направи. Причиняват ли ти зло, нито Бог те е обикнал още нито ти си обикнал Господа. Казвате: Дали Бог ме обича? Аз оставам този въпрос на Бога, не се меса в Неговата Любов. Когато ми се случи някакво нещастие, казвам: Моята Любов към Бога не е

толкова силна. Следователно, който има Божията Любов, всякакво нещастие може да го отмине. Да ви обясня това. При сто градуса топлина, една граната може да падне, и да те претрепе. А при 10 хиляди градуса топлина гранатата няма да стигне при тебе. При сто хиляди градуса, тя съвършено ще се разтопи. Хиляди гранати се разтопават при огъня на Любовта! Любовта е най-големият огън, при който човек може да живее във всякаква опасност. При това положение никаква лоша мисъл не е в състояние да причини някакво зло. Щом нямаш тази топлина, този огън на Любовта, всяка граната ще те засегне. Това е мое разбиране. Така аз обяснявам нещата за себе си. Но имам и друго обяснение, което не мога да ви разправам. Ако аз ви кажа, че еди кого си обичам вие ще дойдете в едно стълкновение. За мене обаче, не е така. Ако ми кажат, че еди кой си обича някого, ще кажа, този човек е на прав път. Чудни са хората в своите разсъждения. Идва при мене един и ми казва, че обичал жената на някой си Иван Стоянов. Всички се ужасяват от това, но аз разсъждавам и казвам: Този, който обича жената на Иван Стоянов, е бил неин баща, а тя негова дъщеря. Той казва: Аз я обичам само повече, понеже виждам, че тя е много умна в живота си. Много добре живее с другаря си. Обичам дъщеря си сега, легнала ми е на сърцето. Тя разбира мъжа си, цени го, обича го. Така трябва и вие да разсъждавате. Ти не може да обичаш един човек, с когото не си имал връзки. Любовта не е от този живот. Тя един протест, който е излязъл от Бога. И който пак ще се върне при Бога. Да обичаш, това е най-великото нещо в света. Така аз разбирам Любовта. Апостол Павел казва: „Любовта не завижда, не безобратствува, не дири своето, не прави зло никому...”.

Сега, като отиваме по-далеч в Любовта, виждам че всички вие имате идеални схващания. Аз разбирам хората. Според мене, няма човек в света, който иска да направи едно престъпление. Престъплението иде по някакъв механически начин. Друг е поводът за престъплението. Побужденията на Любовта са винаги чисти,

понеже казваме, че Бог е Любов! Следователно, ако Бог ме подбужда и ме прати някъде да отида, или да обикна някого, да извърша Неговата Воля, поводът за това е свършено чист. Ако аз съм слаб, и не разбирам Божиите пътища, и извърша някое престъпление, причината се крие в мене. Има един пример, за един ангел, който бил изпратен от Бога, да слезе на Земята и да донесе благословение за всички хора. Като слязъл на Земята, той видял царската дъщеря, която миела лицето си. Но му се видяла толкова красива, че той вдигнал ръцете си от очудване! Той забравил, че носил торба с Божиите благословения, и я изтърсил на земята. А всичките благословения се разпръснали на земята. Хората се събрали около тези благословения, разграбили кой, каквото му попаднало. Така ангелът видял, че не извършил Волята Божия. Една жена отвлякла неговото внимание. Погрешката не е в желанието, да погледне към царската дъщеря, нито в самия него, но той не е разбрал Волята Божия.

Сега ако и вие като този ангел, погледнете някоя красива жена и оставите вашата торба с всичките благословения всред пътя, вие не сте изпълнили Волята Божия. След това ще кажете: Увлякох се. Така казвате вие. Сега вие не си задавате въпроса, как този ангел направил своята погрешка.

И аз няма да се спирам върху това. Важното е, че той трябвало да изправи своята погрешка. Той едновременно трябваше да държи съзнанието си будно, да запази всички Божии благословения. Той не е издържал в Любовта си. В неговото сърце, в неговата Любов е имало едно малко раздвояване. В Любовта не се позволява никакво раздвояване. Единство трябва да има в Любовта! И затова, когато обичате някого, не се самоосъждайте, но разрешавайте защо във вашите чувства има раздвояване. Ние ставаме съдии едни на други. Какво правят мъжът или жената, когато се оженят? Мъжът или жената имат едно лицемерие. Когато една жена види друг един мъж, и зърне само лицето му, както ангелът видя лицето на тази царска дъщеря, тя се вглежда в него и се мъчи, да си спомни къде го е виждала. Тя казва:

Къде съм виждала този мъж, много ми е симпатичен, приятен ми е. Ако мъжът не разбира това нещо, ще каже, защо жена ми е хвърлила око на този мъж. Питам, когато Господ създаде очите на човека, за един предмет ли ги създаде? Той ги създаде за всички предмети, но човек трябва да бъде умен. Може би този мъж да е бил баща на тази жена, неговата възлюблена. Може би този мъж да е направил едно голямо добро на тази жена. Качествата, които жената сега носи, може да се дължат именно на този мъж, когото тя сега среща. А мъжът ѝ я следи, и казва: Какво гледаш този човек? Тя му отговаря: Каквото имам сега хубаво в себе си, аз съм го придобила от този човек, който беше мой баща. Баща ли? Такъв баща! Сега, и това е конкретното, което искате да знаете. Този мъж подозира жена си в някакво престъпление, нищо повече! Това е философия. Жената не трябва да подозира мъжа си в никакво престъпление; но и мъжът не трябва да подозира жена си. Когато мъжът види че жена му е погледнала някъде, да каже: Аз се радвам, че жена ми е свободна да гледа. И когато жената види, че мъжът ѝ гледа някъде, и тя да каже: Аз се радвам, че мъжът ми е свободен да гледа. В това седи Божественото.

Сега ние искаме да накараме Господа, да гледа като нас. Христос казва: „Аз не дойдох за праведните но за онези, които грешат. ”

Сега да се върнем към буквата на нещата. Вие искате конкретното в Любовта. Добре, тогава не се подозирайте! Не казвай, че говори много глупави работи. Ако искаш да знаеш, ако пред тебе той говори глупави работи, пред други пък ти говориш глупави работи. Понякога, като обичаш някого, ти ще седиш при него по-дълго време. Като не го обичаш, бързаш, по-скоро да си отидеш. Някои хора не искат да проявят Любовта си, за да не ги познаят. Някой пък като обичат някого, седят по-дълго време. Питам тогава, каква е разликата между дългото и късото седене? Ако си експрес, ще бързаш. Ако си товарен трен, на всяка гара ще спиращ по един, по половин час, да се разтоварваш и натоварваш. Но казвам, каквото и да правите, не допускайте съмнението и подозрението в себе си. Може

да дойде съмнението в ума ви, може да дойде подозрението, но в съзнанието си, в душата си, не допускайте никакви противоречия. В сърцето си може да допускате противоречия, но никога не допускайте противоречията във вашата душа. Дойде ли в тебе някое противоречие, което не може да разрешиш, кажи: Божия работа е тази. Аз не мога да се произнасям върху тях. Защо? - Защото не зная, какви ще бъдат крайните резултати на Божиите постъпки. Сега ние казваме, че Адам е сгрешил. Обаче, ние не знаем Божиите пътища. Защото всяко нещо, което Бог е допуснал в света, си има своя философия.

Та казвам, няма какво да ви предупреждавам аз, но обръщам ви внимание, пазете се от изопачените чувства. Пазете се от вашите изопачени разбирания. Как ще бъде благоприятно на Господа, едно същество, което е със счупено сърце. С какво ще се оплачеш на Господа? Няма с какво да се оплачеш. Ако е въпрос за беднотията, има за какво да се оплачеш. Но като отидеш при онова голямо изобилие на живота, за какво ще се оплачеш? В един живот, в който хората умират и се раждат, все може да човек с нещо. Но в един живот, дето смъртта не съществува, тогава вече отношенията на хората са съвсем други. Та всички трябва да влезем в Божествения живот! Това е разрешението на въпроса. Ама много мъчно е. Да, докато дойдем до новото разбиране, мъчно е да обичаш врага си. За това се изисква цяла наука. Съвременните хора, които се страхуват от задушливите газове, сега се приготвяват някакви маски, та при случай на война, да се пазят с тях от задушливите газове. Онези, които се качват на Хималайските планини, те разбират законите. Не е лесно да изучавате великия закон на Божията Любов. Защото там се изменя въздушното налягане. Там налягането е много малко. И като се качвате на известни височини, от порите на човека започва да изтича кръв. Та понякога ние искаме да се домогнем до най- високите върхове, които Бог е създал, но това не е лесна работа. При големите

височини има не само голям студ, но и налягането е различно от това, което е долу. Човек трябва да се приспособи на това налягане.

Та казвам, противоречията в Любовта, произтичат от нееднаквото налягане, което съществува в човешкия ум, в човешкото сърце, в човешката душа, и в човешкия Дух. Има едно Божествено налягане. И тогава, ако налягането се увеличава или намалява, заедно с това се изменят нашите отношения. Питам, когато обичате някого, какво е налягането ви? Щом обичате някого, това показва, че има налягане. Нещо ви притегля. Щом не обичате някого, налягането ви е много малко, тогава вие се разширявате, и се отдалечавате един от друг. Ако сте далеч един от друг, къде е злото? Някой път е по-добре да си далеч, а някой път е по-добре да си близо. Сега ние вадим заключение, и казваме: Този човек ми е далечен, а този ми е близък. И двамата седят при тебе, но ти казваш, че единият ти е далечен, а другият - близък. Близостта е друг закон. Тя се дължи на едно вътрешно състояние. Някога, някой човек ви е по-близък в духовния свят, а по-далечен в физическия. Щом е така, на физическия свят той трябва да бъде далеч от вас. Значи, Някои хора трябва да бъдат на физическия свят далеч от вас, за да не се сблъскате. Някой път те трябва да бъдат близо до вас. Един учител е близо до своите ученици. Защо? Защото има какво да им предаде. Някой човек не е близо до учениците. Защо? Защото не им е учител. Казвате: Ама добър е той. То е друг въпрос. Питам, какво трябва да се притури при сегашното ви разбиране за Любовта? На вашата Любов трябва повече знание. На вашата Любов трябва повече Истина. На вашата Любов трябва повече Мъдрост. Една майка обича детето си. Но тя го храни по 10 пъти на ден. Тази майка няма знание. Тя ще претовари стомаха на детето си. Като му даде два - три пъти на ден, това е достатъчно. Ако яде по-малко нищо няма да му стане. Птичките ядат по няколко пъти на ден. Майката и бащата туку им носят. Тук законът е друг. Законът у птиците не е както у нас.

Сега, една естествена мисъл. Пазете се от вашите изопачени чувства! Изправяйте вашите изопачени чувства! Второто положение: Не се месете в Божиите разпореждания! Спазвайте Божиите закони! Третото положение: Не се заблуждавайте от онези криви състояния, които имате. Някой път сте неразположени. Мислите, като че Целият свят е като вас. Не това е само ваше състояние. Аз често уподобявам това състояние на положението на болния. Запример някой човек страда от треска, и понеже му е горчиво на устата, той мисли, че всичко каквото вкуси е горчиво. Това е само негово състояние. Другите хора си ядат сладко. Та когато някой път човек е неразположен, това е негово специфично състояние. Ако ти не обичаш някого, мислиш че никой друг не обича този човек. Това е резултат на твоите изопачени чувства. Бог обича този човек. Ама как ще го обича Бог? Как? Всички хора са излезли от Бога. Всички хора са еднакво обичани от Бога. Казано е: „Онези, които Бог обича, Той всякога ги сади“. Той казва: Всички, които са излезли от Мене, трябва да бъдат като Мене. Ама ние не знаем как. Господ казва: Аз ви извинявам, докато не сте знаели, но сега сте научени! След като сте се научили, не правете това което до сега сте правили. Христос казва: „Аз съм вратата, който влезе през мене, той спасен ще бъде“. С други думи казано: Ако някой има моите разбирания, ако има моите отношения към Бога, той ще влезе през вратата, ще излезе и папа ще намери. Това са Неговите Думи.

Та казвам, гледайте да създадете тези отношения. Буквите, които вашият Учител ви открива от онзи свят, внимавайте да ги изучите. Понеже никога няма да се избавите от тези букви, те ще ви бъдат талисман. Тези букви ще изменят формата си, но винаги ще бъдат около вас. И в Божествения свят пак ще имате нужда от тях. Внимавайте в онова, което ви се преподава. Колкото и да е елементарно, в него се учи една велика Истина. Често Истините на Земята са покрити с кал. Мнозина са заинтересувани вследствие, на което са скрили Истината под калта. Знаете, че във вашите кални

чувства се крие Истината. Измийте тази кал, за да се разкрие Истината, и да видите, каква е Любовта ви към вашите близки каква е Любовта ви към вашите домашни; каква е Любовта ви към вашето семейство. Това е необходимо, за да видите, какви трябва да бъдат вашите отношения към Бога. ТЕ трябва да бъдат такива, каквито са отношенията на Бога към нас. Бог гледа еднакво към всички същества. Този е пътът.

Отче наш.

В Божията Любов е благого на човека. /три пъти/

На поляната направихме гимнастическите упражнения.

8-мо Неделно Утринно Слово, държано на 24 януари 1937 г.

ВЕЛИКОДУШИЕ И ЦЕЛОМЪДРИЕ. МЕКОТА

5 ч. с. Дъждовно, влажно времето. Меко. Изгрев

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Продължение от 10 гл. от Евангелието на Йоана. От 22 ст - 42 ст.

В Начало бе Словото.

Има един начин за изучаване на свещените книги. Някои са забравили този свещен начин за изучаване. Свещените книги не се изучават тъй както обикновените книги. Един мой познат ми разправяше един път, че се оплел в смятането. Смятал 6 по 9 - 54; 6 по 10 - 60. Прави си сметка гледа, да, не може да разбере защо 6 по 9 е 54, а 6 по 10 е 60 ? Е, казва 6 по 10 е 60. Като извадим една деветорка, остават 51. Смята, смята не може да разбере, че има нещо, което не е право. Защото според него 6 по 9 е 54, а 6 по 10 е 60, чуди се къде е погрешката? Той се уплел. Защото като извадите 6 деветорки от 60, остават 6.

Казвам, по някой път хората така се оплитат, те искат земните им работи да вярват тъй както духовните. Има едно подобие, но има една разлика. Един слон може да е недоволен от 75 кг. ориз. Представете си, че този слон е човек с голямо слонско желание да яде много, а друг някой човек с малко храна се задоволява. Той казва: На мене ми стигат най-много 200 гр. четвърт килограм ориз. Казвате: Първият едва му стигат 75 кг., а вторият се задоволява с 250 гр. Това е едно старинно желание. Непреривно желание у него, както у слона.

Някога слонът е ял 75 кг. ориз на ден, но сега той не подозира, че условията са се изменили.

Разправят един анекдот. Някой си се оженил на младини, и веднага заспал, той спал цели 45 години, жена му все го чакала да се събуди. Като се събудил, той мислил, че ще види жена си млада, красива, каквато я е оставил. Такова понятие имал той за нея, като красива, млада жена. Като се събудил, той мислил, че ще види жена си млада, красива, каквато я оставил. Такова понятие имал той за нея, като красива, млада жена. Като се събудил, той казал: Заспал съм, но моята възлюблена ме очаква. Като я погледнал, той видял една баба, набръчкана, и се почудил, как така в толкова кратко време да остарее. В неговото съзнание 45 години минали като един ден. А тя през всичкото време се тревожила за него, какво става? Тя е остаряла заради него.

Сега това са изяснения. Има друго едно положение, което да държите в ума си. Имате пример при яденето. Като ядете, вие обичате да бързате. Аз съм слушал някои българи, които казват: Като ядеш ушите ти трябва да пукат! Понеже челюстите се свиват, затова ушите трябва да пукат. Той казва: Набързо трябва да се яде, защото работата ни чака. Хубаво, и това е право. Но ако ти прекараш тази надве, натри дъвкана храна през устата си, ще се роди нещо лошо. Важно е, че за толкова време стомаха не може да свърши тази работа която му давате, а при това и храносмилането няма да стане право. Голяма част от полуорганичната храна не може да проникне в кръвта, да служи за мазилка, за създаване на клетките. При това положение наставка едно отлагане на веществата, образуване на утайки около коленете, около пръстите, ръцете и т. н. Тези утайки ще останат в капилярните съдове, и след няколко години вие ще усетите един ревматизъм. Казвате: От къде дойде този дяволски ревматизъм? Значи, като яде човек ушите му трябва до плющат, на две, на три да се наяде. Не, ще дъвчеш бавно, ще ядеш бавно, и тогава умът ти няма да бъде зает с това, какво ще стане с тебе. С тебе две неща ще станат. Ако изпълниш

Божииите наредби, всичко ще ти върви по мед и масло. Ако прегрешиш някъде, всичко ще ти тръгне назад. В това няма никакво изключение. Та казвам, сега имаме последствия от миналото, които трябва да се изправят. Това е друго положение за изяснение. Тъй както ви гледам сега, всички мязате на светии. Виждам хора, които имат стремеж, Любов към Бога, като ги погледне човек, светии са. Тези хора по Бога живеят, по три пъти на ден се молят, цели светии са, а при това се оплакват: Не зная, каквато болест се яви, все при мене ще дойде. Или заредили се един след друг, дохождат да ми разправят, че имам да им давам. Казват ми: Ти си взел от мене пари. Та сега ли намериха? Забогатял си. Ти си милионер вече. Едно време, когато си живял разточително, взимал си от Тях пари назаем, а сега трябва да живееш много трезво. Трябва да изплатиш миналите си задължения. Ти казваш: Богати хора са, те имат приходи от по 25 хиляди лв., а са дошли да искат от мене по хиляда лева. Да почакаят малко. Аз съм светия, но взимам едва 500 лева. А този богат човек иска да му дам пари. Сега имайте пред вид, че като се влезе в живота, лесно се говори, мъчно се прави. Запример теоретически аз мога да ви разправам много неща по музика. Но има една практическа страна в музиката, която е много мъчна. Мъчно е да взимаш правилен тон. И в това има начини. Понякога аз казвам, че човек трябва да пее, но не разбирам такова пение, каквото /е/ сегашното пение. И то е отлично, но има едно пение при което трябва да пееш за да се оправят работите. Ако не пееш така, няма да се оправят работите. Че как ще се оправят работите от пение? Че това зависи от дъвкането, ако ти дъвчеш храната си хубаво. Да я дъвчеш поне половин час. Или да я задържаш по-дълго време в устата ти, да се всмуква в езика ти, ти ще оправиш работите си. Колкото по-дълго време човек я държи в устата си една голяма част от хранителните вещества, една част от праната, която се съдържа в храната, ще се всмукне от езика, и ще отиде направо в нервната система. Тази част от хранителните вещества, от праната, която не може да се всмукне от езика, ще се приеме от

стомаха. Ако ти не дъвчеш храната си по-дълго време, хранителните вещества, които са необходими за нервната система, няма да се приемат от езика. Ама нямам достатъчно време за дъвкане на храната. Аз съм на служба, трябва да бъде точно на време. Ами като се разболееш, как ще намериш време? Ама ще ме държат отговорен. Като се разболееш, ще вземеш отпуск 10, 15, 20 дни, според съветите на лекарите. Тогава ще намериш време. Защо като си здрав не можеш да намериш този месец, това свободно време?

И сега казвате, че трябва да се обичате. Какво значи да обичаш един човек? Не че не знаете това. Когато майката обича детето, тя ще го прегърне, ще го целуне по едната бузичка, по другата, после, по челото, по едната ръчичка, другата ръчичка, едното краче, другото краче, после коленцата. Аз съм виждал майки, как целуват децата си. А ако не бях онзи който разбира законите, ще кажа: С какво се занимава тази глупава майка? Не, на място са тези целувки. Всяко дете, което майката целува, човек ще стане от него. Ако майката не целува детето си, няма да стане човек от него. Ако по Някога вие сте лоши; това показва, че майка ви не ви е целувала както трябва, и баща ви не ви е целувал както трябва. Ако бяха ви целували на място, вие нямаше да имате тези страдания. Но ето къде е погрешката сега, ако един стар човек, на когото зъбите са опаднали, рече да дъвче храната си, той няма да има този резултат, както когато е бил на млади години, когато зъбите му са били здрави. За да дъвчеш, зъби трябва. Що са зъбите за човека? ТЕ са емблем на човешката добрина. Аз често съм правил опити с кучета. Влизам в един двор, кучето излиза насреща ми, веднага си отваря устата. То се гневи, и казва: Знаеш ли, че аз имам зъби? Щом видя зъбите му, аз веднага вадя от джоба геврече или хлебец и му давам. Казвам: Твоите зъби трябва да се занимават с тези гевречета. Аз имам достатъчно от тези гевречета. И тогава ставаме приятели. Като показва зъбите си, с това кучето иска да каже: Ти трябва да знаеш, че аз съм много справедлив. Ако си позволиш да ми направиш нещо, тези зъби ще се забият или в крака

ти или в ръката ти. Казвам: Бъди спокоен, аз дойдох за да изпразня джобовите си от тези гевречета. Това, което мислеше да направиш на мене, направи го на гевречетата. Това е за изяснение на онзи вътрешен процес.

Та казваме ние, че Бог живее у нас, че Бог ни е казал да кажем нещо. Ще ви превода един пример за евангелист Иван. Ще ме извините, ако между вас има някой Иван. Този Иван е сега в онзи свет. Той по естество е малко мързелив: Ръце къси, дебели. Крака дебели, пръсти в основата си дебели, Целият е дебел, тантурляст мяза на буре за вино. И той сам казваше за себе си: Много съм мързелив. Сутрин не ми се става рано. Ставай Иване, работа имаш. Не ми се става. Ще мине половин един час, два часа, и си казвам на себе си: Не става този Иван. Ако слушате този Иван как говори на себе си, ще се чудите. Има един нов Иван, който казва, че трябва да стане, а старият Иван казва, че трябва да спи, нищо повече. Сега ще ви приведа онзи пример за Едисон, на когото казвали, че трябва да спи повече; че с малко сън не може човек да мине. Едисон превежда един пример, как открил фонографа. Дълго време той обмислил въпроса за фонографа. Една вечер по сред нощ се събудил и не могъл да заспи. И си казал: Няма да спа вече. До това време, не могъл да разреши въпроса за фонографа, но като станал в 1 часа, разрешил този въпрос. Той си казва: Ако бях останал да спя, нямаше да разреша въпроса за фонографа. Събудите се Някога през нощта, но искате да спите. Ако не спите, и станете ще разрешите една важна задача. Ако можете да използвате времето, ще разрешите задачата. Въпросът не се разрешава със спане. Въпросът за спането е въпрос за почивка, минавате от едно състояние в друго.

Та казвам, сега идваме до онзи правилен живот, до правилното пение. Двама души пеят. Единият пее хубаво, тонът му е правилен, но няма мекота. Другият пее хубаво, но в тона има мекота. Силата седи в неговата мекота. Като говорите, вие трябва да изучавате и думите. Повечето от сегашните хора говорят неправилно, има една грубост в

езика им. Имайте пред вид, че всички трептения, които излизат от вас при говора се повръщат назад, и вие пак ги възприемате. Следователно, мислите, които излизат от вас, пак се връщат към вас. Тъй както сега говорите, няма да минат 5 - 10 години и вие ще се почувствувате нервно изтощени. Връщането на тези вълни към вас, ще разтроят нервната ви система, а сега вие ги считате като удари. ТЕ ви се отразяват така както тръскането на една конска кола. Като се качите на такава кола, тя раздрусва цялото ви тяло. Като слезете от нея, цялото ви тяло е раздрусано и казвате, че много бързо сте се движили. Аз бих предпочел ходя пеш, отколкото да се кача на такава конска кола. Пружина трябва да има. Пружината това е мекото пеене. Дето има пружина, казвам: Умни са тия хора. Коли, които се движат бързо в умствения свят, трябва да имат пружини, да не става такова сътресение. Когато се говори за нервна система, трябва да имате пружини. Ако нямате пружини, ще има разтърсване, което ще се отрази вредно върху вас.

Сега друго едно противоречие. Често казвате: Това не ми е свойствено, не съм се родил така. Баща ми беше много сприхав, дядо ми беше много сприхав, и аз мязам на тях. Не ти струва много. Баща ти и дядо ти нямаха възможност да си купят пружина, а ти имаш възможност. Колко струва една пружина? 200, 300 лева. Или в някой случай може да струва 2, 3 хиляди лева, а ти имаш тия пари. Ти имаш пари в спестовната книжка. Извади от тях, купи си една пружина, че като седнеш, да ти е приятно.

Та като съм поучвал този въпрос, дошъл съм до заключението, за да добие човек известна мекота, изискват се известни условия. Аз съм виждал малки деца, които са много груби. Отговарят на майка си сопнато, грубо. Защо? Събрало се много енергия. Аз не обвинявам детето. Събрало се много енергия, която излиза навън. Детето говори строснато на майка си. Дъщерята говори строснато на майка си, и бащата и майката се чудат какво да правят. Да кажем, че вие имате един млад Иванчо в къщи си, на всички говори строснато. Но един

ден дойде една млада Калинка, българско име, и този Иванчо, започва да говори меко, меко на Калинка. На майката говори строснато, а на Калинка - много меко. Той казва: Калинчице! Питам, защо майката не може да предизвика туй мекото чувство в сина си, а Калинка предизвиква това меко чувство. Казвате това са любовни работи. За друго нещо ни говорете сега. Ние се намираме в едно голямо противоречие. Някой казва: Аз съм решил да не ям. Аз разбирам, че ти можеш да не ядеш за 4, 5 часа, и затова казваш: Това няма да ям, онова няма да ям. Колкото и да казваш, че си много скромен, в същност ти си много взискателен. Ти казваш: Аз ям каквото и да е. Обаче ти искаш да има хубаво ядене, плодове, това, онова. Искаш, не искаш ядеш. Та този въпрос ние трябва да го разрешим економически. Сега, или майката трябва да разреши въпроса, или сина трябва да разреши въпроса. Грубостта на сина аз я обяснявам с това, че когато майката е била бремена, тя не е могла да внесе в своя Иванчо нужната мекота. И сега тази Калинка е един лекар от вън, който идва по новия начин да го учи. Тя знае, как да внесе елемента на мекотата в Иванчо и Иванчо става мек.

Сега да ви превода друг пример. Представете един стар готвач, свикнал със старите порядки на нещата. Вие сте един учен човек, разбирате от яденето. Готвачът не може да ви излъже. Вие искате нещо хубаво сготвено. Той ви даде един буламач, но вие веднага се отказвате. Аз мога да ви цитирам това и в друга форма. Запример отивате в съда и слушате, че един от присъстващите казва груби, лоши думи на съдията. Съдията веднага ви спира, и казва: Как си позволявате? Той веднага може да ви държи под отговорност за тия думи. Това е лошото ядене на готвача. Той може да разреши въпроса другояче. Представете си, че този готвач е млад човек, готви хубаво, вие дохождате при него, но с някакво вътрешно неразположение, имате нещо, което ви мъчи. Като хапнете от това ядене, вие веднага се разполагате, казвате: Това ядене разбирам. Вие поглеждате, както Иванко поглежда Калинка. Сега или някой трябва да ни сготви хубаво,

или ние сами трябва да си сготвим. Хубавото ядене е добрият пример и затова ние казваме: Все трябва да има някой, който да ни даде един добър пример. Има примери живота. Някои хора сами по себе си носят известна мекота. ТЕ излъчват от себе си нещо хубаво, меко приятно! Като дойдеш до тяхната стая, виждаш, че е проветрено, чист приятен въздух. Който няма мекота, като влезеш в стаята му, виждаш пари, дигнали се от изпарението на краката на дрехите.

Та сега, духовния живот като се съберат много хора на едно място, както ние сме се събрали, изисква се голяма хигиена, голяма чистота, и в готвене... Не бързай да искажеш туй, което си намислил! Казвам, отиват двама души при един бакалин, единият от Тях изважда една книжна банкнота от 500 лева. Бакалинът погледне към банкнотата, вижда, че това е обикновена работа; другият изважда една звонкова монета, златна монета! Лицето на бакалина веднага се изменя. Като види книжната банкнота, остава равнодушен, а като види златната, той се изменя. Разбира, че нещо необикновено. Казвам му: Развалете тази монета. Като дохожда всеки ден този човек с златните монети, бакалинът ги събира и задържа за себе си. Веднъж аз направих голяма грешка. Изписах си книги от Англия чрез една книжарница. За тази цял давам на един наш приятел три наполеона. Той взима златните пари и ги разменя. Обаче задържал златните пари в себе си и вместо Тях дал книжни. Питам, направил ли е той някакво престъпление? Не. Той знае, че златото има своята цена на всяко време, а книжните пари губят цената си. Всички възгледи на съвремените хора за живота, това са книжни пари, които утре ще изгубят своята стойност, и своето време. А Божествените работи, това са златото, което не се мени. Ако имаш Божественото в себе си, ще видиш, че то никога не се мени. Човешкото всякога губи своята цена. Та казвам, всички онези порядки, навици, които имаме времето, са хубави, но в скоро време, те ще изгубят своята цена. Всеки ден ние трябва да функционираме, да работим не с книжни пари, но с златни.

Хубави са книжните пари, понеже са по леки, а златните, които имат истинска стойност са по-тежки.

Та казвам, кое е по-хубаво в съвремения порядък, да разполагаш с книжни пари или с златни?

Сега, тук има едно котенце, което аз бих ви показал като пример за мекота. Един ден дадох му да яде. Като излязох да му дам яденето, то така примече, че ми стана приятно. Цялата нощ седи то пред вратата, но като отворя, погледне ме хубаво, като че иска да каже: Имаш ли нещо за ядене? Като ми примечи тъй хубаво, дадох му кашкавал, хляб, какво ли не намерих да му дам. За пръв път видях котка тъй хубаво да мече. Казвам, туй коте има магическа сила в себе си. Ставах през нощта три четири пъти само да ми примечи. Давах си ухото, нещо приятно има в това мечене, чрез него то изразява своята благодарност: Много ти благодаря. Навсякъде ме хукат, ти ме наглеждаш. Поглеждам го в очите, в позата, има нещо приятно.

Та казвам, така Господ трепти да чуе от нас, те така да Му примечем. Аз взимам това коте за пример, и размишлявам върху него. Има нещо хубаво в меченето на това коте. Много котки съм срещал, но никъде не съм чул, такова меко, приятно мечене. Като го погледна, виждам го слабичко, не е охранено като някой богаташ. От горе е с една скромна дрешка, обикновено коте. Не е много напъстрена дрешката. В движението на очите, в гласа му има нещо приятно, музикално. Като го погледна, казвам, ето това животно ме разположи. Значи, в неговия звук има нещо Божествено. Като измече, аз го разглеждам като бакалин, който дава златни монети, а не книжни. Бакалинът взима тази златна монета и я туря в джоба си. Така и аз, ако беше книжна щях да я дам на другите, но златната монета турям в джоба си. Хубавото в това коте е Божественото, което турям в джоба си. Казвам, ако това коте може да мече толкова хубаво по Божествено, дали ти, човекът, който си излязъл от хиляди години, не може да мечеш по същия начин. Сега това са разсъждения. Ще се научите хубаво да мечете. Сега аз превеждам, казвам, не само като

котето, но вие можете да мечете много по-хубаво от него. Когато искам, аз мога да мечта по-хубаво от всякаква котка.

Та казвам, когато изучавате свещените книги, когато изучаваме малките и големи пророци, ще видите, че има голяма разлика в характера им. Като чета един от младите пророци, виждам, колко строго е говорил той, но има известна мекота в говора. Отива той като съдия, осъжда някого, но мъчно му е, не иска да съди. А някога осъжда някого и не мисли. Така постъпват и съдиите в съвременния свят. Разравяше ми един български мирови съдия следното: Довеждат при мене един беден човек, който дължи на един една голяма сума. Като прилагам законите, виждам, че Бедният ще бъде осъден. Вътрешно чувствавам че този човек е прав. Но по приложение на законите и богатият излиза прав. Следователно, Бедният трябва да заплати тази голяма сума на богатия. И аз осъдих Бедния да плати. Ако не го осъдя, законът ще ме държи отговорен. Но като го гледах, искаше ми се да му кажа: Не бой се братко, аз те осъдих, но съм готов да платя половината от този дълг вместо тебе. Така беше поставен въпросът в моята съвест. Това показва, че съвестта е пробудена в този съдия. Този човек се занимава с новото учение, и разбира на коя страна е правото. По същия начин и ние всеки ден издаваме по едно решение. Ние сме съдии на себе си. Издаваш едно решение, виждаш по закон е право, но по същество не е право. Има съдии, които могат да заставят богатия човек да плати дълга си. Но ако Бедният е виновен и той трябва да плати дълга си. Според турския закон съдебната процедура се извършваше много бърже. Там нямаше нужда от никаква защита. Там дойде някой сиромаш и се оплаче на съдията, че еди-кой си богатият има да му дава. Съдията извиква богатия и го пита: Имаш ли да даваш на този сиромаш пари? - Имам. - Ще му платиш още сега. Няма никакво отлагане. Това е експедитивност на съдбата. Сега всички ние все отлагаме делата. Сегашния съдия ще отложи делото, втория съдия ще го отложи третия, 4-тия, 5-тия, и т. н. В този случай ще се намерим в положението на един германски

съдия. Той прекарал целия си живот от средствата получени при защитата на едно дело. Като се оженва дъщеря му, той предава това дело в наследство на зета си вместо прикя на дъщеря си. Като му казва: От това дело ще можеш да се подигнеш. Зетът, младият съдия, взима делото и в две години от горе го разрешава. Дядото му казва: Ти си голям будала. Ако работиш по този начин много ще гладуваш. Дойде един лекар в къщи, прегледа болния, но вътре в себе си, той няма искрено желание скоро да излекува болния. Но този е крив метод, в него има нещо користолюбиво. Користолюбието избягва късата процедура.

Сега аз говоря интимни работи, те засягат прогреса на нашия живот. Вие не може да имате благоволенieto на Невидимия свят, ако не мислите право. Невидимия свят обръща внимание на същината на нещата. Ако аз мисля право, а в моята мисъл мекота, и ако в моите чувствания няма мекота, с която се отличава Божествения елемент, тази мисъл не е права. Любовта се отличава с външни неща, тя се отличава с онази мекота която внася живота. Ако ти почнеш да мислиш меко за себе си, в живота ти ще настане едно подобрение. Потребно е тази мекота. Аз я наричам здравословна мекота в живота. Който има тази мекота в себе си, той по лесно може да възпита децата си, по-лесно може да се учи. Всяка работа по-лесно може да свърши. Без тази мекота, ние оставаме недоволни от това, което мислим, от това, което чувстваваме, нямаме никакъв похват.

Сега това е външната обстановка на нещата. По Някога аз съм правил наблюдения върху плодовете. Пък и други хора са правили, и те знаят, кой плод, при какви условия е зрял. Като погледна един плод, аз зная вече, дали този плод е бил на изток, дали на запад, на север или на юг. Отгоре още се познава. Най-хубави плодове са тези, които са били изложени на юг. След това идат източните и западните, а най-последно северните. Така е и с дините. Дини, които са били изложени повече на слънце на юг, като ядете горната им част, ще имате един резултат. Ако ядете долната им част, която е лежала на

земята и по-малко огрявана от слънцето, ще имате друг резултат. Направете такъв опит поне един месец, един месец яжте само горната част на дините. Горната част на динята отговаря на южното изложение, долната на северното изложение. Долната част на динята не е имала такива благоприятни условия както горната. Същото нещо се случва и с нас. Не че ние не искаме да бъдем всякога меки, сладки, но обърнати сме повече на север, затова не можем да изразим тази мекота. Трябва да се обърнем на юг. С други думи казано, има едно място, от дето слънцето може да ни огрява от всички страни. Как може да направите една къща да няма северни прозорци? На един учен човек, дошло на ума му, идеята че може да направи такава къща на Северния или Южния полюс. Това значи, да направиш една къща, която се върти Навсякъде, тъй щото слънцето да я огрява от всички страни. Тази къща няма да има северни прозорци както тук едната страна да е огряна повече, а другата по-малко. Тогава човек може да добие тази мекота или като мъж или като жена, понеже мъжът и жената са два полюса. Следователно, човек може да придобие мекотата или в формата на мъж или в формата на жена. И тогава няма да живееш на екватора, но ще живееш на своя полюс, дето слънцето ще те огрява от всякъде. Ще те огрява и като мъж и като жена. Има мъже, които не са огрени както трябва. Той казва много е студено. На Северния полюс си, бягай на екватора. Не според мене няма защо да бягаш на екватора, но ще седиш на своя полюс, и ще добиеш тази мекота като мъж, ти трябва да бъдеш Великодушен. А жената чрез какво може да придобие мекота? Жената може да добие мекотата си, не чрез великодушие, а чрез Целомъдрие. Там е нейния полюс. Ако като жена не си целомъдрена, ти не можеш да добиеш онази мекота, която ще внесе новото в живота. Ако като мъж не си великодушен, ти не можеш да добиеш онази мекота, която ще внесе новото в живота.

Чрез мекотата ще дойде новия живот, който ще се изяви такъв, какъвто трябва. За великодушието и целомъдрието мога да ви разправам колкото искате. Ще знаете, че великодушието е най-

хубавата отличителна черта на мъжа. Тя е най-хубавата видима черта у мъжа, която дава хубава осанка. Като видите един мъж който е великодушен, ходът му е пластичен, лек, подвижен, от него лъха нещо приятно. Като видите една целомъдрена жена, тя има хубава осанка, лека походка, приятни движения. По-хубави движения, по-хубаво сложение от това на целомъдрената жена не съм виждал. Няма по-красиво нещо, по-приятно нещо от великодушен мъж и целомъдрена жена! В лицето им има нещо хубаво, красиво, изящно! Това великодушие, това целомъдрие трябва да се придобие, за да се внесе Божествената мекота в човека. За да придобиеш великодушие, изисква се отличен ум! За да придобиеш целомъдрие, изисква се отлично сърце! За да придобиеш великодушие, изисква се отличен Дух! За да придобиеш целомъдрие, изисква се отлична душа! Казвате: Къде да ги намерим? - ТЕ са у вас. Дайте място на вашия ум, дайте място на вашето сърце, дайте място на вашия Дух, дайте място на вашата душа. Дадете ли им място на тези неща в себе си, вие ще имате тази мекота. Обаче, оставете се свободни. Казвате: Да оставим всичко на Господа. Да, оставим тази работа на Бога, и ти само ще Го слушаш. Той казва на мъжа: Бъди великодушен по Дух. На жената казва: Бъди целомъдрена. На ума казва: Бъди великодушен. На сърцето казва: Бъди целомъдрено.

Това са възможностите, които са вложени във вас. Аз влизам в положението ви. Вие живеете в свят на големи борби на големи несгоди. Никой от вас не е свободен. Ние живеем в един свят, в който се натоварваме с доста трудна задача за разрешение. Но ако очаквате по-добри условия от тези, на дали ще ви се дадат. Ако мислите, че Светът ще се оправи лесно за в бъдеще, вие може да чакате колкото искате тези лотарйни билети. Днешния ден съдържа всички условия, но вие трябва да имате вяра. Това е един важен въпрос. Има едно изходно положение. За тази цял ще ви приведа следния пример. Една от най-добрите дъщери на един дом, носила големи несгоди. Всички били настроени против нея и баща и, и майка и, и братята и сестрите

и. Но тя била много умна, знаела как да постъпва. Един ден тя успяла да убеди родителите си, братята и сестрите си, да ги заведе на екскурзия някъде в планината. Понеже родителите ѝ, никога не излизали на планината, мислили, че ще направят една малка разходка. Тръгнали. Обаче, из пътя времето се влошило, станало студено започнало да вали сняг. ТЕ били принудени да се скрият в една хижа, и там да прекарат няколко часа. Нямали огън, нямали кибрит, и започнали да поглеждат един към друг как да излезнат от това положение. Дъщерята, която била умна и предвидлива, носела в себе си кибрит. Тя събрала клечици, драснала една клечка кибрит и запалила огъня. От този момент, всички престанали да говорят с нея грубо, сопнато. От как тя им направила тази услуга, те имали вече особено мнение за нея. По-рано и казвали: Марио! А, после станала Марийке! ТЕ и казвали: Марио, ставай мари!

Та лошите условия в живота не са нищо друго освен това състояние през което по Някога Бог ще ни прекара, за да ни покаже своята Любов. Ще дойде тази Марйка, ще драсне клечка кибрит, ще запали огъня, и от там насетне ние ще имаме друго разположение в душата си. Няма по-хубаво нещо от това да бъде човек разположен по дух, да бъде човек душевно разположен, да бъде човек умствено разположен, да бъде човек сърдечно разположен. Това са най-хубавите състояния за човека. Това са задачи, които няма да дойдат от вън, но от вътре. ТЕ са процеси у вас, които ще дойдат като задачи за разрешение. Тези задачи ще важат и за този и за онзи свет. ТЕ ще дойдат са вас. Разрешението на тези задачи е единственото богатство, което ще пренесете в другия свет! Всичко друго ще оставите в този свят, а това богатство ще занесете със себе си.

Единственото богатство, което ще занесете в онзи свят, ще бъде мекотата на вашия Дух, мекотата на вашата душа, мекотата на вашия ум и мекотата на вашето сърце. Това е единственото богатство, което ще занесете в онзи свят, когато се явите между вашите братя и сестри!

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека! /три пъти/

б. 15 ч. с.

На поляната направихме гимнастични упражнения!

9-то Неделно Утринно Слово, държано на 31.01.1937 г.

ПЪРВИЯТ И ПОСЛЕДНИЯТ!

5 ч. с. Небето облачно. Времето влажно, меко. Изгрев

Нарядит:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитва на Царството.

Ще прочета част от 11 гл. на Ев. на Йоана до 27 ст.

В начало бе Словото.

Има известни неща в света, които трябва добре да се разберат. Много неща разбираме, и много не разбираме; онова, което сме разбрали, е останало назад и онова, което не сме разбрали е напред. Процес е.

Не седим на едно място. Сега някой път става тягостно. Проповядването става еднообразно. Когато се проповядва: Да повярваме в Господа, да повярваме в Господа - направи се вярата механическа. Сега да допуснем, един пътник е тръгнал напред на път. И той си е изчислил всеки ден да извървява по 20 километра. Има 500 километра да пътува. Колко дена му трябва? Питам, след като пристигнеш на целта си, какво си добил? Най-първо ти чувствуваш една умора на краката си; Трябват ти няколко дена да си починеш. Може би си бил в странство, и сега се връщаш в къщи. Сега тъй като се разправа, ние не знаем, онзи, който е пътувал 500 километра, и след като е пристигнал, какво е постигнал. Той е добил нещо. Добре, ти трябва да пътуваш 500 километра, за да пиеш от една хубава чешма с първокласна вода. Казвам, след като си пристигнал на чешмата, какво си добил? - Пил си от водата, след туй си напълнил едно шишенце, и може пак да се върнеш назад.

Сега, в знанието какво си добил? Човека като знае, трябва да се подмладява. А сега е жалкото, че ние като придобиваме знанието остаряваме. И ние с знанието се товарим. Запример изучаваме, защо човек е съгрешил? И тогава всеки ден броим греховете си. Аз да ви кажа, къде е слабостта на всички хора: Причината не е в погрешките, които правим и в греховете. Не. Застоят е в белите и черни лъжи, които употребяваме. Ще каже някой: Аз не лъжа. Малко хора има в света, които говорят Истината. Ама че ти се оплакваш от живота. Ти не говориш Истината. Ти казваш: Господ не ме е одарил; Той не ми е дал една дарба. Че ти не говориш Истината, ти говориш една бяла лъжа. Ти не си сял нищо на нивата. Ти казваш: На другите хора, нивите израснаха и дадоха берикет, а на моята само бодили има. Че другите хора ораха и работиха, а ти остави нивите си тъй. Говориш нещо, което не е вярно. После говориш за греховете на един човек, съдиш го. Че ти говориш бяла лъжа, понеже ти не знаеш, как е съгрешил той. И не знаеш, дето е съгрешил, дали е тъй или не е. И не си съдил по правото. Сега тургат един човек, който е свършил по правото. И как ще турат, който не е свършил? - Ама аз мога да съдя. - Не можеш да съдиш. Аз имах един пример, бях в едно село, и дойде при мен един стар човек, и ми се оплаква от какво? Дошъл един човек и казва: Аз зная да стрижа. Хубаво, я ме подстрижи тогава. И после, той си сне калпака и казва: Я, ме виж, какво ми направи главата! Какво ме окълца? И като погледнах, на какво мяза, накълцал му главата така. Не давайте да ви стрижат косите такива, които нищо не знаят. Като ще те стриже някой, дай, на който е майстор. И не се учете от всичките. Дръжте вашите възгледи, които са вложени от Бога и от Природата. А пък всичко онова, което хората ви говорят, да бъде само едно външно условие. Първото нещо: „Всичко изпитвайте, доброто дръжте“. И не само това, не да не вярваме на хората, но като ни разправят Някои, ние може да не разберем. Е, сега аз да ви приведа има една приказка направена за заяка. Срещнал се заякът едно време с лисицата. Едно време заякът не е бил с такава къса опашка както

сега, но той е имал една рунтава опашка както лисицата. И двамата си размърдват опашките и той видял някак си, че на лисицата опашката била малко по-рунтава и по-дълга. Е, как стана това? - Е, аз с опашката си ловя риба. И като извадя рибата, опашката ми се оправя, и става по-дълга, от ловенето на рибата. - Че как се лови риба с опашката? - Ида на реката, и като си туря опашката във водата, и като седя там, рибата се налепи на опашката; и аз като я издърпам - риба е това! - Тъй ли? - Еди на кое място. - Да ида и аз, този занаят не съм го учил. Тръгнал заякът, турил си опашката във водата. Било студено, и опашката му замръзнала. Като потеглил, казал: Набрала се е много риба, да поседя още малко. И най-послед той дръпнал и се скъсала опашката му. И върнал се без опашка. Вижда го лисицата, тя като поумна, каза: Къде ти е опашката? - Много риба се хвана, та ми скъсаха опашката.

Питам сега, с опашка риба лови ли се? И заякът казва: Не съм учил аз това, да ловя риба, трябва да ида на училище, да видя, как се лови риба. И казва: Хванах толкова риба, че не можах да я извлека, скъса ми се опашката. Лисицата се позасмяла малко, тя знаела причината. А пък ушите на заяка му се проточили, като теглил да извади рибата, та му се проточили ушите. Дошъл един учен човек, и му казал: Много ти са дълги ушите, поскъси ги малко. Да ти кажа един начин как да ги скъсиш. - Е, аз отидох да ловя риба с опашката си, и загазих в този занаят, нека ми седят ушите такива каквито са станали, не искам друго. Може и те да ми се скъсат. Втори път не искам да правя опит. От както се е скъсала опашката на заяка, той не иска да слуша чужди съвети. Сега какво представлява опашката? Като погледнете главата на заяка, той има валчесто лице, той мяза на месечината. Той не мисли за нищо. Мисли, че Целият свят е за него. Не мисли той, той чувства работите. А туй дете се скъсала опашката на заяка, показва, че много не мисли той, и минал един философ, и му казва: Слушай ти си още едно малко дете, та не си се научил още да мислиш, та аз ще ти направя задните крака дълги, че

като дойде да хукнеш, бягай. Всичко в света е в бягането. Ако бягаш, кожата ти ще бъде здрава, ако не бягаш, няма да ти бъде здрава кожата. И оттам насетне заякът табана кове. И какво става с бягането най-после? И право е, че заякът трябва да бяга. До кога? До като го гонят. А щом престанат да го гонят, какво трябва да прави? Трябва да се спи. Та казвам, всичките ваши нещастия в света, в живота произтичат от философията на лисицата и заяка. Че искате с вашия ум неща, които не сте проучили сега. Новото? Като заякът, - с опашката си да ловите риба? Никога с опашката не може да се лови риба. И Някои казват: Не мислете, че с вашия голям ум вие може да направите нещо. Сега да ме разберете правилно.

Сега ще ви приведа една елементарна работа, защо като умножаващ едно по едно прави пак едно? А едно и едно като ги събереш прави две? Обяснете ми защо като умножаваш единицата на себе си, остава същото; а като я събереш с друга единица, увеличава се? Да обясним, вие казвате тъй 1 по 1 прави 1, а 1 и 1 прави 2. После има друг закон: В събирането 2 по 2 е 4, и 2 и 2 е 4. Защо? Защо и като се умножава и като се събира е 4? Питам, ако първото умножаваш, ти нищо няма да добиеш, ако го събираш, ще спечелиш, нещо ще се удвои; а при второто положение все са същите резултати. Питам, при 2 - те каква полза има умножението и събирането?

Вземете думата АМА и АЛА, и от пред като ги четеш и отзад все е същото; сега можеш да измениш два смисъла. Има Някои думи като ги четеш от зад имат един смисъл, а от пред друг смисъл. А АМА все остава АМА, е сега какъв е смисълът. В единицата като се умножава, се умножава сянката ѝ. Вие може в едно огледало да създадете десет образа, все себе си да видите; но туй, което се отразява в огледалото, то остава все едно и също. То не се увеличава. Ако се огледаш в 10 огледала, твоите сенки няма нищо да ти предадат. Следователно, щом умът дойде у тебе, човека, той само ще увеличи своята сянка. Умът ще ти покаже реалността в света, в който ти живееш. Защото реалните неща се познават само чрез умът. В какво седи сега реалният свят? В

какво седи реалността на живота? Реалността на света за сега седи в четири процеса: Трябва да ядеш, да дишаш, трябва да чувствуваш и да мислиш. ТЕ са двойни. Ако ти се откажеш от един от процесите, да кажеш: няма да ям! Може много пъти да се отказваш - Няма да ям, и пак ще ядеш. Няма да дишаш. И пак ще дишаш. И ако имаш сила да се откажеш, тогава ще излезнеш извънка света. Направили ли сте опит да излезнете вънка от живота? Ще каже някой: Ще умрем. Правили ли сте опит да излезнете вънка от тялото си, и да видите, че има друг свят? Вие нямате опит. Има хора, за себе си знай, може да излезнете из тялото тъй съзнателно както вечерно време в съня си излизате. Нали вечерно време ходите, качвате се, хвъркате из въздуха, слизате долу и къде ли не ходите. Питам с кои тела ходите горе? - Ама то си въобразява човек. Не е въображение това. То е едно състояние, свързан си ти с физическото тяло, има една връзка. И щом като слезнеш; Ти запример сънуваш нещата, и сънуваш само ония неща, които след като се върнеш в физическото тяло през деня, ще ги преживееш. Ти виждаш неща, само които ще преживееш. И ако един ден ти се освободиш съвършено от тялото си, да нямаш никакво връзка, съвсем други сънища ще имаш.

Но сега да се повърнем към туй, което изучавате. Сега мнозина от вас искате да станете по-добри. Добро е това. Но не знай до колко ти искаш да станеш по-добър, или искаш да станеш по-учен и т. н. Питам, онзи гайдарджия, който носи гайдата си; колко голяма ще стане тази гайда? Де е максимата на гайдата? Най-първо започва да надуе веднъж гайдата си, не свири; като духне 10 пъти току издаде гласа си, тя е вече дошла до крайния предел и от там насетне по-голяма не може да стане. След това тя ще се развие в свирене. Като почне да свири, из въздуха тази гайда се разширява в своя живот. Та казвам сега, ние трябва да понадует, не в надуването на гайдата, колко големи ще станем, но тази гайда трябва да свири. И този гайдарджия хубаво трябва да свири. Сега някой казва: Ама аз живея добре колкото мога. Не, не е така. Едно малко дете може да свири в

началото слабо, може да се извинява, но когато един виртуоз излезна да свири на сцената! Той с детинско свирене не става такъв. Изисква се нещо много класическо, много хубаво, което той трябва да свири. И когато ние говорим за живота, подразбираме онзи живот, който за нас може да ни донесе радост и веселие - да имаш една реалност, на която всякога можеш да разчиташ. Ама представи си, че ти си един цигулар. Хване те хрема, и ти знаеш едно парче като рецепта, като го изсвириш, веднага хремата изчезне; или си певец, като изпееш тази малката песен, веднага хремата изчезне. Или имаш треска, пак има парчета, песен за треската; хване те бронхит или друга някоя болест. Всяка болест има своя песен. Като изпееш песента, отива си болестта. Но именно да се пее при едно болезнено състояние, много мъчно се пее, когато си болен. Когато си здрав и по-лесно да се пее. И казвам сега, при онова разбиране, което имаме, ние сме дошли в света, Бог е създал един свят, за да се учим! Сега някой казва: Трябва да се молим. Но трябва да разбираме. Преди всичко молитвата, ти ще се помолиш и ще идеш на училище да учиш, и като се върнеш от училището, туй, което си научил в училището, трябва да приложиш нещо от него! Питам ви сега, какъв е смисълът, човекът като стане религиозен, какво трябва да прави? Аз разсъждавам много обективно. Каква е целта на търговеца? Да продаде стоката си, и да спечели пари; какъв е смисълът на лекаря? - Да лекува хората, за да спечели пари; Каква е задачата на учителя? - Да научи хората, и той да вземе пари. Аз говоря за сегашния живот. Така е. Е, каква е целта на един религиозен човек, той какво трябва да прави? Че и той, Писанието казва: Придобивайте души. Колко души имате вие придобити? Човек като заминава за другия свят поне най-малкото трябва да е придобил една душа! Че то е смисъла на живота! АМА може да кажа, АЛА ще кажа; аз намирам АМА е малко по-груба дума, АЛА е малко по-мека. „Л“-то я смекчава, понеже в „Л“-то има един възходен закон, закон възлизащ. АЛА има възлизане, а АМА имаме слизане на долу. И всякога когато човек слиза, условията са по-груби. Казвам един, който

е бил в училището по рисуване, питам какъв художник ще бъде този, който не е нарисувал поне една картина в живота; че той трябва да има поне една картина, да покаже, че е рисувал. После като срещнеш един човек, като стане той духовен, трябва да преработи себе си. И сега вие ще ми кажете: Как? Ето въпросът. Казва някой: Да го излекувам. - Как? - Е, да му помогнем. По кой начин да му помогнем? Не всеки един начин на правото може да постигне своята цел. Сега аз ви виждам противоречията в какво седят. Има известни противоречия, ние разглеждаме живота много статически. Само еднообразно го разглеждаме. Вземете мъчение, труд и работа. Каква е съществената разлика? Да си обясните, какво значи мъчението? Мъчи се онзи, който след като е работил, нищо не е придобил. Труди се онзи, който след като придобива нещо, което е спечелил, дал го е на другите. А работи онзи, на когото работата му помага. Аз считам работата, туй, което само ти помага. Ще ви приведа един пример, кое считам работа. Ти посаждаш едно дърво, това е една работа на дървото. Ама дървото ти плаща. То ще ти роди плодове. Тази работа сама те възнаграждава. И ти си първият, който ще опиташ плода на работата си. Ти пръв ще опиташ плода, а после другите хора. Ти ядеш, то е работа; ти мислиш, правилно мислиш, то е работа; ти чувствуваш, то е работа; ти постъпваш, и то е работа. И ако можеш да не кажеш тази работа - как аз я направих; ти чувствуваш само работата си. Това е РАБОТА. Самата работа те храни вече. В работата човек расте, възраства, силен става той.

Та казвам ви сега, учение трябва на Земята. Всички сте дошли да работите! И в работата да намерите вашето благословение! Работа без учение не може. В работата е опитната страна на учението. След като си учил, ще работиш. Ако никак не си учил, не можеш да работиш. Сега да ви кажа, коя е причината, Любовта, която имаме сега е още малка. Ние сме се запознали само отчасти с Любовта. Запример да ви обясня, ти вариш едно ядене, при обикновената пара ти можеш да свариш само картошки; но с тази обикновена пара ти не можеш да

накараш една кола да се движи. Обаче ако вземеш онзи другия закон при силното налягане, парата тъй да я събереш, ти можеш да накараш цял един параход да се движи, цяла една кола да се движи; но туй не е парата в тенджерата. Следователно има една Любов, с която нищо друго не може да направим освен да си стотвим, но не и да движим една кола. Тази пара е малка в тенджерата, и трябва да се увеличи. Та казвам, какъв е законът на увеличението на Любовта. По някой път вие искате много да ви обичат. Добре. Или вие искате много да обичате. Какво разбирате под думата „много“ или „малко“? На прост език обикновен казано, ти си беден човек, дойдеш при мен, дам ти една английска лира. Аз съм богат човек. То е най-малката Любов. Дам ти две лири, по-голяма Любов. Дам 5, 10, 15, 20, 100, хиляда, 2, 3, 5, 10, 100 хиляди, 200, 300, 400, 500, 600 хиляди, един милион, 2 милиона, 3, 5, 10, 50 милиона. То е все Любов. Кое ще ме накара мен, аз да ти дам всичките пари, кажете ми сега? Любовта си има край. Ако този богат човек е обикнал една мома, той няма да и даде сто милиона. Той може би ще даде 100, 200, 300, 500, един милион за дрехи ще даде, ще я облече с пръстени, нанизи, ще и направи някой апартамент, ще направи шадравани, слуги, Навсякъде каквото тя пожелае, ще направи, и най-после като наближи да умира, ще я остави наследница на своето имане, каквото има. Туй ще покаже, че той я люби. Туй е Любов. Питам сега, той умира, защо и остава имането си? Какво се ползува той като си остави имането си? В закона на наследствеността, при мен са идвали много пъти да се оплакват, казва: Баща ми не постъпи справедливо, той всичко на големия брат го даде, а на нас, 4 - 5 братя нищо не остави, особена слабост има към големия брат. Казвам, баща ти е решил, понеже за бъдеще той иска да се прероди, умен човек е той, и вижда вие няма да му бъдете полезни и той дава на брата ви всичко. И в него той ще се въплоти, а във вас той няма доверие, каквото вземете, няма да дадете. И Яков имаше един обичен син, той имаше 12 сина, а Йосиф с особени дрехи обличаше, пъстра дреха му направи. Защо го обличаше Яков? Защото чрез неговата

линия ще се прероди. Та онзи, когото обичате, той е път заради вас. Можеш да обичаш само онзи човек, който е път заради тебе. И Христос обичаше грешните хора, понеже те бяха път за Него да се подигне, в Изпълнението Волята на Бога. И Писанието казва: „Бог толкоз възлюби света“. И Синът като знае, че Баща Му обича този свят, Той слезе да изправи този свят, за да се подигне в очите на Баща си! Имаше смисъл значи.

Та казвам сега, вие искате да бъдете обични на Бога; сега аз нямам право да ви питам; Аз ви питам, какво сте свършили за Господа? Аз само питам, не казвам, какво сте направили заради Него. Туй, което сте намислили, направили ли сте го? И ви казвам, туй което сте намислили, направете го, то ще ви подигне. Човешката Любов е Любов на спънки. Опасната страна на човешката Любов е тази, че двама души като се обикнат, почват да те дялат. И ти не можеш да се избавиш от дележ. Двама, трима като се съберат, всеки си има тевтерче. Ти си бил при някого, той ще го отбележи. Час и половина е седял при него. Дойде вторият, седи само половин час, казва: Как той седя час и половина мене държа само половин час. Е, питам, ако държа някого при себе си час и половина, а другото държа половин час, къде е лошото? Аз сега разсъждавам, онзи го държа един час и половина, аз съм груб, правя му операция, режа го, изваждам му мазнини, зашия го, и хайде, изпратя го. А другият е здрав. Храма го е хванала малко, дам му рецепта, и го изпратя. Де съм аз крив? Аз разсъждавам сега, ако влезе един при мен, или при вас час и половина, той или вие какво ще спечелите? Аз не казвам, че няма да спечелиш. Но това не е едно правилно разглеждане на въпроса. Един човек може да седи при тебе един час и половина, и може да седи и 10 дена, и може да се ползува толкова, и светлината може в 8 минути да свърши толкова работа, че на човека му трябват милиони години да я свърши, или да изходи туй пространство, което тя е извървяла за 8 минути.

Та сега, първото нещо, научете се да мислите, и да бъдете доволни от онова, което Бог ви е дал. Мислете в себе си, и не се самозаблуждавайте. На една силна греда се турга повече товар; един по-силен кон, повече се товари, на по-слабия кон по-малко се турга; на малкото дете по-малко му се дава да яде. На всеки един човек в света му се дава подходящото. Бъдете благодарни на това, което Бог в даден момент ви е дал. Вие в Божието царство не може да бъдете нито пръв нито последен. Туй е прерогатив само на Бога! Вие не можете да бъдете нито пръв нито последен. Вие казвате: Аз съм пръв и последен. Нито пръв можеш да бъдеш, нито последен! Защото Той казва: Аз съм Алфа и Омега, начало и конец. Защото всичко е в Него. Бог е в началото, и Той е в края. Следователно всичките хора, вие сте по средата. В помеждината сте. Какво има да си тургате привилегия, че вие сте пръв. Пръв не може да бъдете, и последен не може да бъдете. То е един прерогатив само на Бога! Вие изключвате тази идея. Всички искате първенство. Или казвате: Последен съм аз. Не сте последен. Че последен е титла. Ако си последен, ти вече свършваш училището. Ти си едно дете, което сега влиза в училището. Ти си пръв дошъл, той е последен дошъл. Пръв в света е Бог, и последен е Той. Ние не определяме. Като дойдете тогава трябва да мислим. Ще кажеш: Последен съм. Пак е Той последен в мене. Аз съм по средата на Него. Аз се уча. Радвайте се, че вие сте по средата. Бог е на двете граници на нашия живот. Той ни пази! И преден страж и задна страж е Бог! И благодарете, че е така. Така трябва да мислите. Ние не сме нито пръв нито последен. Ние сме по средата. Сега не сте първи. Вие искате първи да бъдете по Любовта, да ви обичат най-много. Туй е невъзможно. Е, последен да бъдете. И последен не можете да бъдете. По средата може да бъдете всички. Ако много ви обичат при сегашните условия, вие ще се стопите и нищо няма да остане от вас. Нито едното нито другото, по средата. Защото законите за топлината и закона за студа само Бог ги знае. Най-меките работи, най-приятните работи при студа корави стават. Главата ви може да пукне.

А при топлината най-твърдите работи меки стават. Та сега, ако сте твърд, то не зависи от вас. Топлината ви е направила меки, а студът ви е направил твърд. Ако сте меки, топлината ви е направила меки. Следователно, вие искате да бъдете много добър, то не зависи от вас. Да кажем, от какво зависи узряването на плода? Зависи от Слънцето, зависи от Земята. Ако Слънцето не грее тъй както трябва, и ако почвата не е тъй хубава както трябва, този плод не може да узрее.

Е, в дадения случай какво може да извадите от примера на Лазара? Сега аз разглеждам новите условия. Вие сте изходили едно пространство, вие имате много знания; но всяко едно знание е до време. Има работи, които в детинство сте научили, но в по-напреднала възраст не ви е потребно туй знание. И апостол Павел казва на едно място: Като бях дете, мислех като дете, като станах мъж, възрастен, напуснах вече детските работи. Та ви казвам службата на човешката Любов, тя създава пелените на човека. А Божията Любов създава тялото на човека, живота у него. Следователно човешката Любов е Потребна за пелените, а Божията Любов е Потребна за живота. Туй трябва да го знаете. Защо ви са пелени? Ако дойде детето, Потребна е човешката Любов, - човешката Любов е на място. И пелени трябва тогава. Тогава ако пелените дойдат понапред, тогава все ви трябва да дойде Божията Любов, да създаде тялото, живота. Пък като дойде Божията Любов и създаде тялото - живота, тогава ще извикате човешката Любов, да направи пелените. Туй е едно различие, което трябва да знаете, да правите. При службата на човешката Любов пелените са необходими. А Божията Любов е Потребна за нашата душа, Потребна е за нашето сърце; Божията Любов е Потребна за нашия Дух, Потребна е за всичко в нас. А щом дойдем до външната страна, Потребна е човешката Любов. Аз не казвам, че човешката Любов нищо не струва. Струва. Тя е слугиня, която служи за първите и последните. Първи и последни в човека са Духът и душата. Духът е първият, а душата е последната. А умът и сърцето са по средата. ТЕ нито са първи нито са последни. Някой път сърцето

като иска да стане последно, отива при майка си - при душата. Умът като иска да стане пръв - отива при баща си, при Духа. И той става пръв, но не е умът пръв. Пръв е баща му. Значи, вие може да идете при първият, но пръв не може да бъдете. Пръв е Духът, а последен - душата. А другите две - умът и сърцето, това са децата на Духа; чрез които духът и душата се проявяват. Та казвам, туй разбиране трябва да имате за религията, за вашия религиозен мироглед, за да не влезете в стълкновение със себе си.

При мен идва една сестра, че иска да седи много. Аз виждам, че тя иска да седи много. Млада сестра, че ми казва: Ти си много добър. Казвам ѝ много добър съм и много лош съм, когато не учиш. Рекох, щом учиш хубаво, тогава ще видиш лицето ми засмяно, доволен съм, че имам един способен отличен ученик, който разбира! Приятно ми е, че разбира. А когато не учи, и ме лъже, казва тия белите лъжи; ще дойде при мен и ще ме Смята той. Та какво право имате да ме Смятате. Мен ми разправяше един наш брат, който е заминал за другия свят, Константин Иларионов. Ученик бях в Габровската гимназия, та като му разправях, че не трябва да лъже. Аз съм ял попарата в 5 или 6-ти клас казва, не бях си приготвил урока и учителят ме изпитва. Казах: Господин учителю, ще ме извиниш, но много ме болеше зъба! И той ме извини. А мен зъб не ме болеше. И до вечерта ме заболя толкова много зъб, че го извадих. Не ви трябва да лъжете. Не казвайте, че ви боли зъба, то е все лъжа. Никаква лъжа! Освободете се от това. Ето какво разбирам да ви е свободно съзнанието. Не от вълка да кажеш, че аз не лъжа. И като ти дойде да кажеш нещо, като дойде дяволът, кажи: туй е лъжа! Туй е право. И в себе си всякога да разпознаваш, кое е истина, и кое е лъжа. В съзнанието си никога да не допускаш лъжата. И тогава ще бъдеш свободен, съзнанието ти да е будно, без никаква лъжа. Направиш една погрешка, не се извинявай. Поправи погрешката; може да е много малка погрешката микроскопическа, поправи я! Щом не я поправиш, ти ще дойдеш до лъжата. А щом влезе лъжата, спира се прогреса. Туй

е едно правило, което трябва да имате. И щом идете в онзи свят, ще ви изкарат всичките бели лъжи. Тъй ще ги видите като синове и дъщери, наоколо ви. И ще се очудите вие, толкова лъжи, всичките все живи. И те ще ви кажат: Вие ни родихте, татко, татко, мамо, мамо. То е лъжата. Ние като излъжем, ние и даваме живот. Няма какво да поддържа лъжите. Нека си заминат те от нас. Който ги е създал, той да се грижи за тях. А ние няма какво да разпродаваме чужди стоки. Не ни трябват стоките на лъжите. И после, проверявайте всичките работи. Не казвайте - аз тъй мисля. Какво ще мислиш, дръж в ума си. Всички неща, които говорите в съзнанието си, по възможност проверявайте, проверявайте. Аз гледам някой път, непроверени работи.

Седи една млада сестра дълго време, има и други сестри от вънка, които седят. Казвам и, ти имаш приятелки, знаеш ли какво мислят за тебе? Вие сега си представяте нещо, което не е. Ти не знаеш. Казвам, погрешката е в тебе, че и ти като излезеш от вънка, и ти един ден ще мислиш точно това, което и те мислят. А ти знаеш какво е. Който е вътре, ако яде, яде, яде, а онези си предполагат: Какво ли прави? Или пък се учи? Дойде някой и казва: Той Учителят много говори на тази сестра. На сестрата пък казвам: Ти обичаш балите лъжи. Обичаш много да лъжеш. Знаеш ли го това ти? Обичаш да лъжеш не че мен лъжеш, ама ти роптаеш, оплакваш се от условията, че това нямаш, онова; че тази сестра казала нещо за тебе, онази казала. Това са все лъжи. И тебе не те е пратил Господ за прокурор в света. Ти си взела една служба, която не ти се пада. И след туй я изпратих навънка. Сега ще те питат: Какво ти каза Учителя? Тя знае. цяло стъргало е това. Аз искам да те освободя. По този начин, по който вървиш, не можеш да бъдеш щастлива. Белите и черни лъжи носят лошо. Бъди доволен от това и работи! Ще дойдеш, казваш, че аз не те обичам. Ти другите обичаш, мен не обичаш. Че ти от де знаеш, дали те обичам или не? Ти говориш една лъжа. Какви са ти доказателствата, че не те обичам? Ако аз не те обичам, ти ще живееш

ли? Щом живееш, туй показва, че те обичам. Че то е Бог, Който живее. Ти ми говориш една лъжа. Искаш да ме убедиш, че не те обича Бог чрез мене. Бог те обича чрез мене, и ако аз не те обичам, ако Бог не те обича, ти не можеш да живееш. Но щом живееш, ти си здрава, обичам те. Аз другояче разглеждам въпроса. Не си мисли така. Какво ще ми говориш сега и да ме учиш? Та казвам сега, не се мисли така. И вие не мислете така. Не казвайте: Мен не ме обичат хората. Хората могат да не те обичат, но Бог те обича. Тогава ако хората не те обичат, обичай ги ти. Законът е такъв.

Та казвам сега, вие сте в гроба, минавате през едно посвещение. Идва Христос и казва: Ще се откажете ли от вашите бели лъжи, и от черните лъжи? И Той като дойде при вас, ще каже: А от това ще се откажете ли вие? Защото вие сте в гроба по причина на лъжата. И Лазар защо умре? Старият живот трябваше да умре. От тия стари разбирания човек трябва да се освободи. Това е смъртта. А Новото трябва да се роди в онази Божествена Любов. Туй е онова, което Бог изисква от нас. Да бъдем тъй както Бога. В ума си да кажем: спри се. Както е Бог Истинен, такива и ние да бъдем. Не се безпокой. Сега не мислете, че като трябва да кажем истината. За да изкажем една Истина трябва да направим три неща: Първо да мислим, да чувствуваме, и да действуваме. Не мога да кажа: Аз ви обичам. Три процеса трябва да направя. То е обич. Ако аз само помисля, то е едното, по средата е чувствуването; трите процеса събрани в едно, то е проявената Любов. И Бог прави така. Бог е помислил за нас, Той е чувствувал за нас, имал ни е в себе си, и е действувал за нас. И трябва да Му благодарим. Ти си недоволен, че хората не те обичали. Че ти благодари на Бога. Благодари Му за онова, което имаш. Ама много малко е.

Много малко се молим ние. По колко часа се молите вие на ден? Аз доколкото съм виждал, най-напредналите от вас се молят три часа. Другите се молят 5 минути, 10, 15, 20 минути. А от три часа повече никой не се моли. 10 часа никой не се е молил. Че то е свръх силите

на човека! 10 часа ако се молиш, да е напрегнато вниманието ти, да се молиш!? Той човека ще се разтопи! Аз гледам православните като дойдат в църквата, той ще се прекръсти набързо, бързо, и хайде, да се свърши! Онзи в църквата ако четете „Отче наш“, бързо, бързо, и свърши се. Че ти кажи Отче наш! Учителя произнася бавно думите. Който си на небето. /пауза/ Да се свети името Твое. /бавно, пак пауза./ Да дойде царството Твое. /пауза/. Да бъде волята Твоя. /също бавно и пак пауза/ Че ти мислиш! Ти пожелай да дойде Царството Божие. Ти го желай, и когато всички хора възприемат това, и го желаят, ще се оправи света. А сега набързо го четем, и виждаме, че света, и той набързо върви, и нищо не е станало тъй както трябва. Сега искам да ви кажа, ще ме извините, не ви съдя, може вие сте чели една литература, която не сте разбрали. Чели сте много, без да сте разбрали литературата. И ако четете Свещената книга. Едно четене има, разбиране има. Ще дойде една светлина. Когато човек четете с Любов, една особена светлина го озарява и нещата се виждат. В Писанието има известни стихове, тъй, като дойдете до тях, ако ги четете с прозрение, веднага тази цялата история на нещата ще се яви пред вас, тъй като на картини се представя пред вас, и действителност и бъдеще. Защото Бог не е престанал да не говори постоянно. От 2 хиляди години Той все говори. Но онова, което говори, то минава, ние не можем да го схванем.

И кое е Новото? Новото е първата хапка, която се взема при яденето. Аз дадох на младите едно упражнение за ядене. Като ядат Някои, и някой ако каже: А, хубаво е това! Казвам, щом като ядеш и ти дойде едно желание да ядеш още повече, спри там! Това желание е вече за следущия обед. Ако престъпиш този закон, можеш да кажеш: Още ми е сладко, ако ядеш още, ти ще преядеш. Някъде седиш на гости, искаш още да поседиш. Върви си тогава. Щом ти дойде още да поседиш, върви си. А някъде ти дойде на ума, искаш да си идеш, да си ходиш, а пък седиш продължаваш работите. Тогава Божественото е: Ти щом излезнеш от едно място, имаш друга една работа. Щом от едно място излезнеш, имаш друга работа. Ще идеш

на друго място. Щом стъпи десния крак напред, левия остава назад; Левият иде напред, десният остане назад. И т. н. те се менат. Кракът ви става ту пръв, ту последен. Питам де е кривото в онзи крак, който е последен, или който е пръв? Който е пръв е прекрачил по-напред, който остава, той се приготвява пак пръв да стане. Няма да мине няколко секунди, и той пак ще бъде пръв.

Та казвам, този е един вътрешен процес на самообладание. Не се тревожете. Вие се тревожите, какво ще стане с нас? Че вие по-голям прокурор от дявола не сте виждали. Той като дойде, вие били ли сте под осъждението на прокурорството на дявола. Всички светии са били съдени, като им се изнасят обвинителни речи, факти, факти, даже: Еди кога си това не го ли е направил? Еди какво не го ли е направил? Че туй не е отговорил. И какво ще кажеш като дойде този прокурор? От неговото гледище, как ще се освободите от дявола? Ще му кажеш тъй: Вземи си стоката! Всичко туй е твоя стока, аз не ти искам парите. Пък аз наново ще работя. От всичката твоя стока аз се отказвам. Пък ако искаш обещетение, и него ще платя. Ортаклък да няма. Той ти продаде една стока, вече има ортаклък. Е договор и полици и всичко е подписано. Платете всичко това. Платете всичко това. Освободете се. Не оставайте нито една полица. Най-доброто е, ще скъсаме всичките полици. Честно. Няма да искаме ние да го излъжем.

Дошло е едно малко дяволче, още не знае да лъже, че почнало да лъже големия дявол. Та големият дявол казва: Аз създадох лъжата, на мене Истината ще казваш, лъжата е за другите. Дяволът не обича да го лъжеш. Та и вие сега, ако дяволът иска да му говорите Истината. Има един човек вътре, Божественият човек, на него, като дойдете при него, говорете пълната истина! Никаква лъжа като дойдете при него! И все има останали Някои полици от тук от там, ще ги потърсите из сандъка си. Има полици още на дявола останали от тук от там, ще му ги платите. Най-малкото аз не искам да го лъжете. Пък има и други полици, които сте обещали, да вършите нещо на Господа, и Тях не сте ги платили. Ще ги платите и тях.

Трябва да се работи вече за Господа! Ще се върнем, ще направим една сметка. Щом сме свършили нещо за Господа. И ние сега искаме да се учим. Да станем добри тогава да служим на Господа. Не. Всяка вечер ще се представиш пред Господа със сметката си: Господи, това и това направих. И да ликвидираш. И тогава ще легнеш. Не да спите, а да си починете. И така другата сутрин като станете, ще се радвате, и пак ще идете на работа, и ще изплащате. И като се молите, да чувствувате, че нямате никакви полици. Дойде дяволът, няма какво да ти вземе. Законът не те хваща. И той заминава. Пак ще дойде, той казва: Не обичате ли, нова стока имам. Ти кажи: Аз напуснах тази търговия, видях, че не съм способен за нея.

Искам сега, като излезнете из вашите гробници, ще каже Христос: Този саван да се махне, и тази превръзка да се снее. Че в къщи вече. Гробът, това е място на лъжата. И Христос Го туриха там, но Той излезна из тази гробница, из тази търговска борса. Аз я наричам борса на дявола. Там няма да ходите да играете там. Но ще минем през борсата, през митницата.

Сега да остане мисълта - учете Писанието. Казва Христос: „Радвам се, че не бях там, но да идем да го възкресим“. И на двете сестри казва: „Ако вярваш, брат ти ще оживее“. Та сега аз искам вашият Лазар да възкръсне във вас. Лазар то е вашето сърце. Искам сърцето ви, на всинца ви, вашето сърце да възкръсне, и да оживее. И да имате едно ново сърце. И Писанието казва: „Ще им дам едно ново сърце, и ще напиша на него закона си“. То е най-красивото, същественото, към което ние се стремим, и отиваме. И всички трябва да бъдете готови заради него.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека /три пъти/.

6. 30 ч. с.

На поляната направихме упражненията си.

10-то Неделно Утринно Слово, държано на 7. 02. 1937 г.

КОНКУРСНИЯТ ИЗПИТ

5 ч. с. Сняг долу от снощи. Меко времето. Изгрев

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитва на царството.

Ще прочета последната част от 11 гл. на Евангелието на Йоана:

В начало бе Словото.

Еднообразието е опасно в живота. По възможност човек трябва да избягва еднообразието в какъвто и да е смисъл. Разправяше ми една музикантка една своя опитност. Тя е следвала при Шевчик. Много пъти тя е казвала на професора си: Г-н Шевчик, моля, дайте ми от Бетховен да свира нещо. Ти не си за Бетховен. Той не е за тебе. Ти си за онези музиканти, които имат нещо по-весело, по-лесно. Аз очаквах, очаквах, най-после, той си замина за другия свет. И си казала тя: Този човек не ми предаде как да свира Бетховен. Замина и майка ми за другия свет. И той ми се явява една вечер, и ми каза: Слушай, сега вече можеш да свириш Бетховен. И предаде ми урока, как да свира Бетховен. А майка ми с една пръчица, сал току ме гони из градината, иска да ме бие. Рекох й: Майка ти те гони, понеже ти много тъгуваш и скърбиш заради нея. Престани да скърбиш за майка си. Тъй както си сега, тя всяка вечер ще те гони. Казвам: Почни да свириш Бетховен. И тя казва: Аз започнах.

И в християнството, някой път в ранната възраст ви предават Някои леки неща. Вие сте радостни и весели. Но Бетховен не може да свирите още. Бетховен е писал неща за кризиса на човешкия Дух, и човешката душа. За страданията е предал. Ти не си опитала

страданията. Как ще свириш Бетховен? Как можеш да изразиш тия страдания и смущения на душата. Като свириш Бетховен, само Някои пасажи, но има вътрешен музикален смисъл. Та казвам, ние се спираме само върху Някои неща. Казваме: Трябва да се живее добре. Е, разбрах, трябва да се живее добре. Три пъти като се каже, че трябва да се живее добре, вече е достатъчно. Кажете ми три пъти: Трябва да ядеш, да се храниш. Какво ще ми разправяте повече. Ще ме учите сега. В какво ще ме учите повече, как да се сготви яденето? И многото гозби ни най-малко не са хранителни. Аз съм виждал стари свекърви, като седне при снаха си, ѝ казва: Лукът много на ситно ще го нарежеш, и ще туриш зехтин, и ще го пържиш, пържиш, пържиш, да се запържи хубаво, че да добие един особен цвят. И да стане яденето вкусно, припържено. И тя някой път като го пържила та го препържи и изгори лука. И тогава другата опасност. И една снаха, която свекърва ѝ все я учела да готви с препържен лук, и все прегорявала яденето. И мъж ѝ се научил, и считал много хубаво прегореното ядене. Но се случва, жена му я извикват в другия свят. И идва другата снаха. Сега, тя не знае, как да прегорява лука. И той все казал: Не е така, онази, първата жена готвеше много хубаво. Минава година, 2, 3, 4, 5, 10 години тя все готви и все не е като първата жена хубаво. - Не зная, казва тя, какъв специалист е била тази жена, че толкова хубаво да знае да готви. Един ден тя отишла в махалата, и прегорила лука. Казва: Аз 10 години му готвих, и не можах да му угодя, а сега като дойде, за пръв път ще ме бие! И чакала с трепет. Той като вкусил от яденето: А, казал, това се казва ядене! И тя казала, как да не зная, че преди 10 години да го прегоря повече. Там е сега.

Природата когато иска Някои неща, да ги снесе от дърветата, и тя ги прегорява. Нещо като го прегори на дървото и тя го снесе, и го предлага за ядене. Като ги прегори, тя ги сменя от горе, защото горе не могат да седят. Прегоряването това е еднообразие в живота. Неразбиране. Ние търсим своето щастие в прегорялата храна, в установените възгледи на живота. Казваме: Установен възглед да

имаме. Питам като се установи характера на човека, какво остава от него? Че всичките хора имат установени характери. Какво става с тях? Заминават за другия свят. Който замине, там за някакъв чин го готвят.

Питам тогава, ако установеният характер е по-хубав, защо старите хора не са доволни от старостта си, а пък облажават младите, и искат да бъдат млади. Защото младите хора не са установени, той е зелен; а при това винаги старият човек въздиша, и казва: ония младите години, колко беше весело и радостно. Кое е по-хубаво в живота, младите възгледи или старите? Аз ще ви попитам - на първото място да седнеш или на последното място да седнеш? Аз ще ви дам едно ново тълкувание, един нов мироглед. Кое е по-хубаво: Като влезнеш в университета ли е най-хубаво, или като излезнеш от университета? Като влезнеш да се учиш, или като свършиш училището? Като излезеш е последното. Първото е като влезнеш в училището. Но си на последното място - в началото си. А като свършиш училището, там си на последното място, но си пръв. Тогава за мен идеята ми е. Ако ме питат, ще кажа: Аз искам да бъда на първо място, но искам да бъда и на последно място. Но да бъде на последно място онзи, който има право. Защото последните и първите места аз не мога да ги взема. Значи, и последното място, някой път този стопанин взема това последното място, той повидому е последен, той дава първото място на друг. Та, последните възгледи са установени характери. Последното място е на старите, а първото място е на младите. И в едно училище, като влезете, на първо място са младите, ниските, а високите са на последното място. И във войната тези от първата рота тургат ги все високите, а от 4-та рота тургат тези късите, (ниските). И ги нареждат така. Ако сте с висок бой, ще вземеш първо място, ако си с къс бой (нисък), ще вземеш последното място. Ако много знаеш, вземаш място най-отпред. Защото ученик, който се е учил (не много добре), учителят е бил скъп на бележките за него. Защо? Той никому не турга 6-рка. Той казва: Аз шесторка тургам

само на себе си, на всички ученици тургам 5. Никой не може да знае предмета, както аз го знам.

Следователно, как ще му турна на един урок 6? Защото не е само да се определи от един урок. И 5-рката е хубава. Петорката показва, че доста хубаво е работил. 5-рката е сърп. Защото с 5-рка ти можеш да жънеш, и да работиш. А с 6-ката ти можеш да биеш хората. Като дигнеш топуза, може да блъснеш някого, да му пукнеш главата. Тогава между най-способните в един клас започва се един спор, кой заслужава 6 - рка? И тогава ще се разделят на партии. И между религиозните хора и те се делят: Кой е по- добър и кой е по-умен? Питам един професор, който е вещ математик, мислите ли, че той е вещ по всичко друго? Като дойде за общата, и той трябва да се учи. И онзи общар, той е пръв по общата, но ако смята, общарят не може да вземе първо място. По математика професорът може да вземе първо място, но по общарство ще вземеш последно място. Ще се учиш. Та, на Земята най-учените хора, специалисти, в едно отношение може да бъдете учени, но в друго отношение не. Човек има около стотина способности и чувства. Не са всички еднакво силни в чувствата. Не са всички еднакво силни във вярата. Някой път вие мислите за вярата. Органът на вярата у всички хора не е еднакво развит. Някои хора имат много слабо развит органът на вярата. Затова вярата им е слаба. Някои хора слабо развита надежда; на някои органът на милосърдието е слабо развит; И милосърдието е слабо развито. У някои хора органът на Любовта към Бога е слабо развит, и Любовта към Бога е слабо развита. Казваш, че имаш вяра. Ти най-първо трябва да развиеш своя орган, че тогава да имаш вяра. Ти може да си много добър певец, но ако не си развил своя ларинкс, тази малка ципица, ако не разбираш законите му. Някои певци има, той 20 години употребява, за да стане специалист, да знае как да свири тази ципица. И като стане специалист, и като даде един концерт, той за 10 години ще се осигури. Ако знае как да пее.

Та сега ние всички искаме да бъдем благоугодни на Бога. Е, как можеш да бъдеш такъв? Казвам, да бъдеш милосърд, то е цяла музика, да бъдеш милосърд. То е едно парче, което трябва да знаеш, как да го свириш. И милосърдието, милосърдният човек е пръв. Защото милосърдието е отпред на главата. А честността, за да бъдеш честен, то ще бъдеш последен. Честността е отзад. Когато Слънцето залезе, като наближи да умираш, тогава ще станеш честен. В началото ти се лъжеш, много пъти ти ще вземеш една ябълка от една градина, много пъти ще вземеш едно левче от джоба на баща си. Децата са много майстори за това. Понятието за честност е слабо у децата. Старият човек като наближи да умира, той става честен.

Той казва: Трябва да бъдем честни хора. А младите - виж, милосърдни са децата. Дели хапката си. Като набере ябълки от градината, бръкне в торбата, и на този дава, на онзи дава. - Здраве, казва, Господ ги е дал, има, пак ще набера. Питам, ако Господ дойде да сади света, ще сади ли тия деца, които ходят с торбите си, да вземат ябълки и да ги дават на другите? Няма да ги сади. Той ще ги потупа по гърба, и ще каже: Много добре направи! Вие ще кажете: Какъв е този морал. Ама сегашния морал какъв е? Мислите ли, че моралът на пърженият лук е по-добър? Като дойде Господ, мислите ли, че ония снахи, и всички вие, които препържвате лука, че Господ ще ви похвали? Ще ви пита: Защо го препържихте този лук? Във всички ви има една характеристика. Дойде някой, ще почне да се укорява. Казва: Не съм добър човек. Аз го слушам. Той си разправя свободно и му е приятно, че го слушам. Но ако аз бях му казал туй, което той си казва за себе си, той ще се докачи. Ако той каквото говори за себе си, ако аз си позволя, да му го кажа това, непременно той ще се докачи. Той като ми се оплаква, че е лош човек, аз седя и си казвам: Той си е препържил лука. Казвам си, че как го е научил той това? Аз седя и казвам: Човек праведен може да стане. Аз му превеждам примери: Едно време, рекох и аз правех така, и аз правех погрешки. - Че как ги правиш? Рекох, обичах да ми препържват лука

в тенджерата. И после дойдоха болестите, и дойде лекарят, и казва: Не става тази работа с пържене на лука. Лукът едро ще го нарежеш и никакви пържени работи. И ще туриш лука и боба в гърнето с вода, и тогава го ям. И станах добър човек. Не страдам вече. А по-рано мислех, че с пържен лук работата ще тръгне. И ние сега седим и защо грешим? Прегрешенията ни произтичат, понеже ние сме турили човешкият порядък на мястото на Божествения порядък. И сме турили Божествена табела. Искаме да бъдем свършени по човешки. То е невъзможно. Ти напусни пържения лук. Не трябва пържен лук! То е човешка работа. Даже не трябва никакво варене. Суров лук яж! Той е сто пъти по-хубав отколкото пържения.

Та казвам, всичките ни погрешки произтичат от вярата ни в човешкия порядък. От там произтичат. Ти искаш да бъдеш честен. То е човешка работа. Как ще бъдеш честен, нямаш нито 5 пари, искаш да вземеш пари назаем от някъде. Казваш, тия пари ще ги платиш. Но честността показва сиромашия. Ще кажеш тогава: Че как тогава, безчестието ли? Не, с кое ще заместиш? Щом не си честен, трябва да бъдеш милосърд. Често ти искаш да бъдеш честен, за да имат хората добро мнение за тебе. Та казвам сега, трябва да се освободим от влиянието на човешките порядъци. Всички ние сме склонни към известни вярвания, към нещо човешко. Казва някой: Повярвай. Но вярата ние в механическия живот не можем да приложим; Вярата е един закон в разумния свят. Можеш да вярваш само когато почнеш да мислиш. Щом не мислиш, никаква вяра не може да има. И после казвам, сега във вас, думата „честност“, вие я свързвате, в честността вмъкнаха вече един елемент, тя е едно нещо, но справедливостта е друго нещо.

Трябва да се прави разграничение: Справедливостта е едно нещо, а честността друго нещо. Вярата е едно, а Надеждата е друго нещо, и Любовта към Бога, пак е друго. Ние смесваме понятията Любов, Вяра и Надежда, Милосърдие, съобразителност. Нямаме една ясна представа за нещата. Та и сега тези сестри, неразбиране имаме. И в старо време

и сега все говорим за другия свет. Но когато някой заминае за другия свят, ние тъжим. Е, коя е причината, че тъжим? Мария /От Евангелието - тази глава/ казва на Христа: „Господи, ако беше Ти там, нямаше да умре брат ни, но понеже Тебе Те нямаше там, той умре“. Христос ѝ казва: „Ако вярваш, не е само за последния ден, и сега може да стане възкресение“.

Та казвам, аз ви говоря за една опитност: Всяко нещо, което ви смущава в живота, спада към човешкия порядък. Има нещо, което ви смущава. То е човешкото. Това трябва да го знаете. Щом си в Божествения порядък, там има изобилие. Какво му коштува на един чиновник, който има на разположение 10, 15, 20 милиона лева в една банка, и кой как дойде, дава, щедър е, дава пари. Ти дойдеш при него, носиш един чек от сто хиляди лева, веднага ти даде. Носиш чек от 10 хиляди лева, пак даде. Понеже този чек е в един порядък, аз го наричам Божествен, и работите лесно стават там. Но дойдеш в човешкия порядък, може ли да дадеш там? - Не може. Нямаш. И да искаш не можеш да дадеш. В Божествения порядък стават, а в човешкия не стават. И вярата в човешкия порядък не работи, или много малко работи. Вярата е закон в Божествения порядък. И може да бъдеш благоугоден на Бога чрез вяра. Но чрез вяра ти никога не можеш да служиш. Ти благоугоден можеш да бъдеш. А за да служиш, трябва да имаш Любов. А чрез Надеждата ти добре можеш да постъпиш. Постъпки добри на Земята не може да имаме, ако нямаме надежда. И благоугодни на Бога не може да бъдем, ако вяра нямаме. И не можем добре да служим, ако Любов нямаме. Щом ти липсва Любовта, ще отсъствува и служението на Бога. Щом е слаба вярата ти, не можеш да бъдеш и благоугоден на Бога, и на хората не можеш да бъдеш благоугоден. А щом нямаш надежда, няма да знаеш как добре да постъпваш.

Та казвам сега, на всичките съвременни хора. Има три неща: Любов за служение, вяра, за да бъдете благоугодни (на Бога), и Надежда, - да знаят как да постъпваш добре. Сега другото

противоречие, в което можем да се върнем, понеже у вас установен е възгледът. Сега ще се яви едно противоречие: Че тогава ние не сме ли постъпили съобразно с Волята Божия? Не, не сме постъпили. Бог в своето дълготърпение ни е търпял. Тогава аз питам, ако сме постъпили добре, от де тогава сме натрупали тия безбройни прегрешения, от които съвременните хора страдат. От нерешението на закона. Онези закони: В служението си Любов нямат, в благостта си вяра нямат, а в постъпките си надежда нямат. Ако вие сами се преценявате, вие правите една погрешка. Вие ходили ли сте при един виден професор по музика, който има изтънчено ухо? Той слуша един оркестър. Може сто души да има в оркестъра, и той има толкова изтънчено ухо, че един инструмент, може първа цигулка, втора или трета, ако направи една малка погрешка, той веднага усеща. Може някой трамбон или някой не е взел вярно тона, веднага ухото му усеща. Аз като слушам, даже не забелязвам, че има погрешка. И ние с нашето знание, ако идем при една комисия в другия свят, най-малко сто години има да чакаме, за да ни вземат за кандидати. Да влезеш да свириш в един Божествен оркестър.

Та двама китайски мъдреци се състезавали. Та ги изпитал един беден човек. При първия мъдрец той ходил 99 пъти, и той все му помагал като че за пръв път отивал. А при другия мъдрец като отишъл 19 пъти, той му казал: Прекали го. И Бедният му казал: Ти не си толкова мъдър, колкото другия. Аз 99 пъти ходих при него, и той не ми каза, че го прекалих, а при тебе като дойдох 19 пъти, ти казваш, че аз го прекалих.

Та всички вие сте като китайския мъдрец при 19 път казвате: Прекали го вече! Аз не ви казвам, ние в себе си казваме. Дойде един човек при нас, че като ти говори, говори нещо, че като излезе, ти казваш: Прекали го вече. В себе си казваш това. Аз не говоря за онова. Това е човешкото естество. Казваш: Прекали го малко. Аз казвам, слушай, ти седнеш и на Господа мърмориш, мърмориш: Жена ми, децата ми, туй нямам, онова нямам, а Господ те търпи. И хиляди

години те търпи! Ти за нищо и никакви работи молиш се, молиш, и после, казваш: Господи, помилвай ме! Казва Господ: За какво да те помилвам? Казва Господ: Лука пак го препържи днес; За препържения лук ли? Аз считам препържения лук... Сега, запример, аз как гледам на нещата. Идат Някои и ми разправят: Не зная какви са станали тия Изгревчани. Много одумничество има у тях. Постоянно ми казват. Рекох, те се готвят за бъдещи кореспонденти, видни такива кореспонденти на вестници, та сега ходят осведомяват се. Че тъй, за кореспонденти се готвят. И казвам, понеже се готвите за кореспонденти, гледайте всичките ви сведения да бъдат верни. Като одумваме един човек, ние го правим знатен. Никой не е знаел за него, ще го одумват, и той ще стане знатен. Нали казват за праведния Йов, че като бил богат, и като пострадал и като осиромашал, и имал големи язви, и се завъдили червейчета, които са му помагали, като са яли гнойните рани. И като отивал някой беден просяк при него, той му давал червейче, и червеят се превръщал на злато. Злато ставало всичко. Та всичко било добро и за просяците, и добро било за Йов. Че Йов се освобождавал от червеите, а те имали злато. Та нашите червеи, които ни безпокоят, като дойде някой просяк, дай му едно червейче.

Сега важното е, че трябва да се учим да превеждаме. Трябва ни една наука за превеждането. Нали в математиката има ред правила за превеждане на разните дробни към еднакъв знаменател. Трябва да имаме една основна мярка.

И тогава мярката е такава: Всякога когато правиш нещо, и си недоволен от себе си, ти се намиращ в човешкия порядък; всякога когато правиш нещо, и си доволен от себе си, ти се намиращ в Божествения порядък. Доволство и недоволство, това показва двата порядъка: Божествения и човешкия. Щом се обезверяваш, ти си от човешкия порядък; щом се усилива вярата ти, ти си в Божествения порядък; Щом отслабва Любовта ти, ти си в човешкия порядък, щом се усилива Любовта ти, ти си в Божествения порядък. Туй са порядъци, това са полюси. Туй трябва да го знаете. Щом осиромашавате, вие сте

в човешкия порядък, щом обогатявате, вие сте в Божествения порядък. Аз вземам нещата забогатяване. Трябва да има едно истинско забогатяване в света. Та на онези Бедните, ще кажеш, не на Бедните хора, не тази беднотия от Някои нещастия, ама този честния човек, справедливия човек, той не иска от баща си никак да му остави богатство, което е крадено чрез насилие и натрупано така. Казва: Аз не искам това. Той иска нещо сам да спечели по един честен и справедлив начин. Има честни хора, синове, които не искат нищо да спечелят чрез неправда. ТЕ са сиромаси. Казват: Ние ще спечелим сами богатство.

Та сега и вие всички трябва да се откажете от всички ония лъжливи възгледи на живота, които ви свързват с човешкия порядък на нещата. И ви внасят нещастия в сегашния живот. А да се свържете с Божествения порядък. И туй е най-лесното.

Сега на мене някой път някой ми каже: Ама ти не си толкова добър, колкото говорят хората за тебе. - Е, казвам, да излезем на КОНКУРС, нали аз с тебе? Да излезем на конкурс, няма нищо. В какво седи, че хората за мен мислят добре? Каквото хората мислят, то е тяхна работа. Нямам нищо против. Аз какво може да мисля за мене? То е моя работа. А какво може да мисли Бог за мене, то е Негова работа. Сега аз искам да имам мнението на Бога. Най-първо какво Бог мисли за мене. После, на второ място, какво аз мисля за мене, и най-после, какво хората мислят за мене. Но вземам какво Бог мисли за мене? И виждам аз дали съм прав. После аз какво мисля за себе си, и най-после, хората какво мислят за мене? И ако някой човек намери нещо вярно, казвам: Прав е този човек. Много пъти седя и казвам: И аз да съм, така ще мисля.

Тогава и аз по някой път си правя джумбюш. Дойде някой при мен и иска пари назаем. Аз му казвам: Обичаш ли да ми донесеш малко вода? Той погледне, мисли: Как ще взема билника, да донесе вода? Казва: Няма ли някой, който да донесе вода? Не, искам да видя, може ли да донесеш вода? Той сега ме критикува, че аз не съм искал

да му услужа. Казвам: Аз ти искам много малка услуга, и понеже ти ни си готов да донесеш малко вода, тогаз по същия закон и аз не мога да ти дам пари на заем. Мен ме е срам да ти дам, че какво ще кажат хората? Той е банкерин и заема на хората пари. Аз нарушавам своята чест. Щом му дам пари, подразбирам, че вземам пари. А щом вземаш, утре ще почнеш да ме избягваш по улиците, и ще почнеш да ме лъжеш. Пък ти се свениш тук за вода да донесеш.

Та ще се съпоставите на една самокритика: Турете си Трите Правила: Какво Бог мисли за вас, и вие какво мислите за себе си, и какво мислят вашите близни за вас? Това са три неща, които ще внесат едно вътрешно разнообразие вътре в живота ви. И по някой път и доброто мнение на хората лесно може да се добие. Аз зная човешките възгледи. Доброто мнение на хората всякога може да имате. Един беден човек, който мисли, че хората са лоши, занесе му един чувал брашно, занесе му това, онова, и като идеш 3, 4 пъти и все му носиш нещо, ти ще станеш в очите му добър. Направи услуга комуто и да е, и веднага хората ще имат добро мнение към тебе. Щом не правиш услуга, хората ще имат лошо мнение. И прави са. Направи на човека една малка услуга, този човек е доволен.

Сега най-голямата мъчнотия в живота е, човек да угоди на себе си. Няма по-мъчна работа от това. И знаете ли защо става това, че човек не може да угоди на себе си? Ти си недоволен от хората. Но туй недоволство е от самия тебе. Ако малко те обичат, недоволен си, много те обичат, пак си недоволен. Но от къде ще знае този външния човек, как да те обича? Каква е мярката на Любовта? Някой казва, или малко ще обичаш или много ще обичаш. Тук се изисква голямо изкуство. Не знаем мярката на Любовта. Любовта е едно Цвете, няма да го поливаш от високо. Защото ще изкараш пръста навън. Аз съм гледал онези жени, които обичат цветята. Като турят малко вода, гледат Цветето, и после пак сипат малко вода. Аз от Тях съм се научил. Турят малко вода, чакат малко да попие, после, пак налее малко вода. От тук-от там полива. Аз гледам и казвам си: Колко е

умна тази жена: малко полива и чака, гледа, от тук - от там полива. Аз съм ги наблюдавал. И казвам: Колко са умни, и аз трябва така да направя. Като дойде някой е недоволен, аз му капна една капка, и го гледам. Малко капвам. Той изведнъж иска да му наля. Поля на едно място, после на друго, и пак гледам. Аз от тази жена съм научил така да правя. И в края на краищата той е един много добър метод. И на вас ви препоръчвам: Наливайте по малко вода. Аз съм доволен от себе си. Той сега се тревожи, пък аз наливам малко, нищо да не падне от вълнка. Че същото нещо направи Исус, като нахрани тия хора, каза: Съберете трохите, нищо да не остане отвълнка. И 12 коша събраха. Нищо да не остане. Така хубавите работи в света трябва да се събират.

Сега при мен като дойде някой, аз виждам един човек, който много обича да одумва. Вие казвате: Лош човек е. Много добър човек е този, който одумва. Защото този човек както обича да одумва, когато направиш нещо лошо, и като му направиш нещо добро, пак ще те одумва. И в единия и в другия случай той ще разправя. И като направиш нещо лошо, той ще разправя, и като направиш нещо добро, той пак ще разглася. Та казвам, много добър човек е този. Ама че Господ защо търпи дявола? От вашето гледище, защо го търпи. Че без да иска дяволът разнася доброто в света. И сега, хайде, да не говорим за дявола, защото ще го повикаме и него. Той е тук от вълнка, но като почнем да говорим, заради него, ще отворим вратата. Един ден седя аз и гледам един приятел така от вълнка седи зад прозореца, и иска през джамовете да слуша, какво говоря. Аз седя, питам се, защо не влезе в клас, а така се напруга от вълнка? Казвам, хубаво е, може да си усилва слуха. Един ден идва при мене, казвам: Защо седиш зад джамовете, та се мъчиш? Че той ми разправя, казва: Не зная, хванала ме е една кашлица, че ме безпокои, та излизам от вълнка, да не безпокоя другите.

Казвам, прав е човекът. Питам го можеш ли да чуваш нещо? - Е, долавям нещо, тъй като си мърдаш устните все долавям нещо.

И тъй, всякога подържайте Любовта в служението; подържайте Вярата, за да бъдете благоугодни на Бога, и подържайте Надеждата си в постъпките си. Защото всяка добра постъпка усилва Надеждата. А когато искаме да бъдем благоугодни на Бога, усилваме Вярата. Благостта усилва Вярата. Ти като мислиш да послужиш на някого, ти усилваш вярата си. А за да усилиш Любовта си, служи! Туй е сега, за да може Любовта да се прояви. И Вярата и Надеждата трябва да употребявате. Това е едно практическо приложение. Понеже Любовта, Вярата и Надеждата ни са потребни. Едно практическо приложение в живота. Това са новите неща. Ако вие се научите как да прилагате Любовта, трябва да служите. И как да прилагате Вярата, за да бъдете благоугодни на Бога. И в Надеждата, да бъдете - добри в постъпките си. И конкурсния изпит ще го издържите. Тогава и на райската врата като отидете, ще ви попитат: Как сте служили? Значи, каква е Любовта ви? После, благоугодни ли сте на Бога? Това ще бъде за вашата вяра. Каква е вашата вяра? И после, дали сте постъпили добре с вашите близни? Как сте постъпили спрямо тях? Значи, каква е вашата Надежда? Щом сте изправни, веднага ще ви приемат, и ще ви позволят да влезете. Това е вашият паспорт, с който може да влезете, и да имате достъп в Невидимия свят. И да може да живеете там колкото време искате. И да си излезнете, когато си искате. И да дойдете на Земята, когато си искате. А щом тия три неща не са турени, не сте ги придобили, тогава ще останат там на особено мнение, и ще ви държат на вратата. Аз вярвам сега, че всички вие тия три неща ще ги турите, и вие ги имате пред вид.

За усилване на Любовта си, усилвайте служението си; за усилване Вярата си, трябва да усилвате благостта си; за усилване на Надеждата си, постъпвайте добре.

Някои искат да им се даде един метод. Ето го: Постъпвайте добре за Надеждата си! Мисли добре за Вярата си; служи добре за Любовта си! Туй са начини за усилване тия чувства. И тогава животът става сладък и по-весел.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека!

На поляната направихме всички упражненията си!

6. 30 ч. с.

11-то Неделно Утринно Слово, държано на 14. 02. 1937 г.

ЛИКВИДАЦИЯ СЪС СТАРИЯ ЖИВОТ И ПРИЛОЖЕНИЕ НА НОВИЯ

5 ч с. Бодро приятно време. Изгрев.

Наряд.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитва на Царството.

Ще ви прочета част от 12 глава от Евангелието на Йоана, от 1 - 25 ст.

В Начало бе Словото.

Когато някоя майка отива в града, децата не знаят, какво ще купи майка им. Но все-таки те очакват нещо. Умните деца очакват, но какво и те не знаят. Тайна е това за децата. Онова, което майката ще донесе, тя е определила. Тя има предначертан план, какво трябва да донесе. Някои казват, че трябва да се пазим от еднообразие, и от желание да знаем всичко. От тези две неща трябва да се пазите. Не искайте да знаете всичко. Защото пророкът казва, че и за Господа има неща, които Той не знае. Защо? - Защото Господ казва, че и на ум не му е дохождало това, което пророкът е казал за Господа. Много големи пророци казват, че Господ е казал така или иначе, но Господ казва, че тия пророци са казвали неща от името на Бога такива, каквито и на ум не Му е дохождало. Има нещо погрешно в това, когато човек иска да знае всичко. Някой мисли, че всичко знае, но всезнанието зависи от Истината. От лъжата няма какво да знаеш, тя не дава знания. Какво нещо е лъжата? Според Договора лъжата произлиза от лижене. Човек може да лиже една капка мед или една капка мляко. Когато на котката дадете хляб, ако е гладна, не яде, но

дадете ли и мляко, тя го оближе. Трошицата хляб седи пред нея, тя не я пипа, но към млякото има известно разположение. Като го намери, веднага го излизва.

Сега, какви трябва да бъдем ние? Ние трябва днес да бъдем такива каквито сме. Какви трябва да бъдем днес? Днес няма да бъдем такива, каквито сме били вчера, нито такива, каквито ще бъдем след една година. Днес трябва да бъдем нещо съвсем друго. Когато посеее една ябълкова семка, тя няма да излезе като крушата. Тя ще излезе ябълка, но трябва да бъде доброкачествена. Ако посеее някоя лоза, или череша или слива, все лоза, череша или слива ще излезе. Сливата, запример, казва: Аз няма да бъда вечно слива. Да, нито слива ще бъдеш, нито череша, нито трън вечно ще бъдеш, но и човек, в тази форма, каквато днес имате, няма да бъдете. Ти ще се измениш. Като ангел ли ще стана? Нещо повече от ангел. Ангелите са на девет степени. Някой иска да бъде като херувимите, или като серафимите. Знаете ли, какви са образите на херувимите и на серафимите. Когато стигнеш до някой херувим или серафим, ти ще се превърнеш на прах и пепел. Ти ще изгориш от него. Недосегаеми са ангелите и серафимите. Те са Божествен огън, който изгаря всичко. Някой иска да стане херувим или серафим. Той не знае, че по този начин ще донесе най-големите нещастия на хората. Ти не можеш да живееш тогава при хората, нито хората ще могат да живеят при тебе.

Сега, в тази мисъл има една отрицателна страна. Така и в тълкуване на Писанието има една опасност, която зависи от ограничените разбирания на хората. Защото всеки, който коментира иска да каже нещо ново. Новите неща са преповторение на старото: Да бъдем добри, да се обичаме, да имаме почитание към баща си, честни да бъдем. Това са изтъркани думи. Сегашните хора казват: Не ни говорете за това, друго нещо ми говори. Нервирам се като ми говориш такива работи. Като искам да му кажа нещо от Истината, казвам му: Имам една малка колибка в планината, направена от дъски. При колибката имам една кошара за овцете. Правя сирене. И

след това дошло едно малко дете, което запали колибката. Той се интересува и ме слуша. Продължавам: В това време една млада мома, с бакърче в ръка, видяла това, донесла вода и изгасила колибката. Ах, колко е умна тази млада мома! Аз говоря на този човек за Истината. Той веднага ме запитва: Чия дъщеря е тя? Интересува се той от младата мома.

Сега, като слушате, и на вас дотегват нещата. Истината да ви се говори нещо религиозно. Оставете вашата религиозност. Религиозността не е много съдържателна дума. Като се разболе, всеки човек става религиозен. Потекат му лигите - това е религия. Това е религиозност външна, но без вътрешно съдържание. От лига става думата „религиозен“. Някои ще кажат: Не се подигравайте с религията! Съгласен съм. Като кажа на един човек, че ще му платя изобилно, той има вяра в мене. Дойде, работи ми, и аз му дам пет лева. Това не е ли лига? В първо време той мисли, че го опитвам. Но ако му дам една почтена сума, той вижда че оценявам труда му. Той казва: Ти ми плащаш по-добре от другите.

Сега, за нас важно в живота е онова, което ние възприемаме. И всеки ден Невидимият свят ни изпраща блага, от които иска да се ползуваме. Ти станеш сутрин и започваш да мислиш като дете. Ама аз не искам да бъда дете. Обаче, растеш, ставаш все по-възрастен, започваш да мислиш добре. Ставаш проповедник. Това е най-високото положение, до което човек може да достигне, което положение наричат..... ционно положение. Англичаните го казват „Клай - Макс“. И като стигне човек до най-високата точка, постепенно започва да слиза надолу. От младини слизаш към старини. Като направиш погрешка, оправдаваш се, защото си в младини. Казваш: Дете съм още. Казват и други. Дете е, не разбира нещата, невежа е. И каквито погрешки направи малкото дете, всички го оправдават. Когато детето на първата година прави погрешки, всички казват: На това дете не може да се изисква нещо много. Майката всичко му прощава. Но като стане на 10 - 12 години, тя не му позволява вече да

прави погрешки. Тя казва: Ти не си дете. И това, което детето е правило в първите години, после не му се позволява. Най-после човек дойде до старини, стане на 80 - 120 години, тогава още повече не му се позволява да греши? Как ще изживее тези 120 години? Четири години сте при майка си, в люлка, в количка ще те возят. Това е особено училище. Ще минаваш от ръце в ръце. След това четири години ще ходиш в забавачница. Четири години в отделенията, стават 12 години. Имате осем години в прогимназията и в гимназия, стават всичко 20 години. След това четири години в университета, всичко 24 години. И най-после се ожените. Трябват ви 30 години. Това е пак една специфична работа. Университет е това. На днешните деца са нужни 30 години, докато ги отгледате и изучите. Цели 15 години ви са нужни, докато ги ожените и настаните. След това трябва още 15 години за внучетата. После още 15 години за разходки тук и там. И колко още години ще ви останат 120 години? Какво ще направите през тези последни години? Няма да усетите, как ще стигнете тези години и ще видите, че нищо не сте направили. Един ден похлопат на вратата ви, донесат един отворен плик ще ви кажат: Кажете на господаря да излезе. Чуваме, че не си гледал работата, както трябва. Толкова години е заповядвал само тук и там, че е постъпвал умно. Така човек изгубва службата си на Земята и се връща в онзи свят. Там вече ще видят, каква нова служба могат да му дадат. Ще видят, за какво е готов. Стариат казва: Аз отивам вече, предавам службата си. Той ще намери някого, когото обича, да го остави за свой заместник.

И до днес, както виждам, мнозина от вас уреждат въпросите на Земята. Някои от вас още не са свършили университет. Други дошли само до гимназията. Някои - само до прогимназията. Някои са в университета, който трае 35 години, обаче, още не са отгледали децата си. Някои още не са оженили децата си, не са ги наредили и т. н. И след всичко това започваш да садиш другите хора, искаш да знаеш, как те живеят. Не е проста работа да познаеш човека. Как можете да познаете певеца? Че певецът трябва да пее, а за да пее той

трябва да се предразположи. Ако обичам певеца, а при това искам да пее, аз трябва да го предразположа. Не мога ли да го предразположа, той ще каже, че не може да пее. Защо не е разположен? Понеже не съм успял да го предразположа. Ако пък му платите една крупна сума, той ще пее. Та певците и свирците са нуждаят от Любов, искат да бъдат обичани. Един американски милионер слушал за един виден артист от Европа. Той отишъл в Америка да дава концерт. Милионерът искал да чуе този виден артист, но закъснял с три часа и не могъл да го чуе. Американецът не могъл да дочака друг концерт, затова отишъл в хотела, дето бил артистът, който се готвил да си ляга. Казва му милионерът: Аз закъснях, пропуснах концерта ви, но искам да чуя вашето свирене. Не съм разположен сега, аз си лягам вече. Хиляда долара ще ти дам. Не искам. Още 500 долара ще ти дам. Добре, сега ще дойда. Значи, при 1500 долара се съгласил да свири. Американецът го слуша. И най-после казва: Ще ти дам още една сума, да ми дадеш цигулката си, и аз да ти посвирия малко. Американецът свири на цигулката, иска да види, какво ще каже видният артист за неговото свирене. Той искал да чуе от този артист докъде е стигнал, може ли да излезе от него виден цигулар.

Понякога и вие мязате на този цигулар, който е свършил вече концерта си, и е готов вече за лягане, но идва един отвън, иска да му свирите. Вие вече сте готови да си легнете, а той иска да му свирите. Щом иска да ви даде пари, вие можете да му свирите. Важно е, че в живота има, има много работи, които не трябва да бъдат явни, защото са в процеса на своето развитие. Много неща в човека трябва да останат в тайна, докато узреят. Казвате: Нека се знаят нещата. Не, нещата трябва да станат знайни, само когато узреят напълно. Кой изважда зелените плодове на пазаря? Една мисъл, която не е узряла още, трябва да седи на дървото да зрее. Всяко чувство, което не е узряло, трябва да седи на дървото. Всяка постъпка, която не е узряла още, която не се е оформила, трябва да седи на дървото, докато узрее. И най-после, не води малките деца при дърветата да им показваш

незрелите, плодове да не ги туряш в изкушение. И себе си не поставяй в това положение. Има неща, които могат да изкусят и вас самите в даден случай. Ако ви заведат в местност, дето има диаманти, и погледнете тук или там, все ще се роди у вас едно желание да си вземете за спомен малко от тия диаманти. А това е забранено. Отиваш си, но трябва да знаеш, че четири очи те следят да не вземеш някой голям диамант със себе си.

Та казвам: Ние сме останали в едно положение, пред една опасност, че се спираме все пред миналото. Казваме: Какво бяхме едно време. Може да е било по-добре, а може да е било и по-лошо. Две мнения има за това. Един старец на около 84 години, но малко щеславен, като дошъл до един голям трап, казал: Едно време аз прескачах такива трапове. Той се засилил, но хоп - трапа. Той си помислил, че има отвън хора, които го видяли, като паднал и си казал: Така ли беше едно време? Как прескачах такива трапове? Но като излязъл вън от трапа и видял, че никой няма около него, казал си: Както беше едно време, така е и сега.

Преди няколко дена виждам един наш брат, около 46 - 50 годишен иска да подигне един чувал, който тежи около стотина килограма. Като видях, че е сам, казвам му: Няма ли двама братя да ти помогнат? Няма нужда от братя да ми помагат, аз сам мога. Като го дигна на гърба си малко се залюля, но го донесе на мястото, дето трябваше. Казвам: Този човек е като Дан Колов. Макар и възрастен, този брат можа да свърши работата, каквато и млади ни могат да свършат. Какво показва това? Че той има сила в себе си. Той може да носи товар от 80 - 100 килограма. Следователно, всеки човек ще бъде поставен на такъв изпит, на такива изпитания, с които да изпитват силата му. Често съм виждал братя и сестри, които проповядват: Това да направим - онова да направим. Гледам някой турил на гърба си един малък чувал едва 30 - 40 килограма товар, но от очите му текат четири реда сълзи. Казвам: Този брат има малка сила, понеже от

малките изпитания вече той отпада духом. Той е вече не разположен, плаче. Мене ме интересува плача. Аз малко хора съм срещал, като плачът, да ми е приятно. Казвам на някой, който не знае да плаче: Приятел, ти не знаеш добре та пееш. Като плаче човек, плачът може да се уподоби на музика. Като плаче някой, приятно ти е да го слушаш, той плаче меко, приятно. Той изпитва противоположност в чувствата, едно щеславие. Той обиден, как Господ да не му обърне внимание. Той казва: Толкова време вече, как се моля, нито хората не ме оценяват, нито приятелите ми, нито моите близки - жена ми, децата ми. Той плаче, защото станал за посмешище на хората, смачкал се фасонът му. И ред още работи изброява, които го смущават и карат да плаче. Цял бит - пазар е в него. Той се оплаква, а пък аз изучавам от плача у хората, кой доколко е музикален. Още като хлопа някой на вратата, аз знам, докъде е достигнал. Ако някой хлопа силно на вратата, това показва, че той не е музикален. Той е много сприхав човек. Такъв човек аз го наричам „султан - чорбаджия". Тогава аз се запитвам: Как бих чукал на вратата на човека? След това доде друг, съобразява, седи, чака, мисли, колко пъти да чукне. Някога някой хлопа само един път. Казвам: Не, няма да отворя. Друг хлопа два пъти. Това значи, може да му се отвори, а може и не. Три пъти, ако хлопне това е положително число. Ако хлопне четири пъти, той е вече без всякакво съмнение. Така чета аз и правя своите заключения. Когато някой тропне един път и си каже: Не, няма да ми отвори, и аз не му отварям. На два пъти, има колебание. На три удара, е положително уверен, обаче, ни четири хлопания, той вече е без всякакво колебание. Ставам вече. Тъй щото, докато се хлопа веднъж, аз все седя. Пак веднъж хлопне - пак седя. После той ме среща и казва: Аз хлопнах три пъти на вратата Ви. Не си знаел, как да хлопаш. Питам го - колко пъти хлопа? Много пъти. Но този човек е пестелив, не хаби енергията си. Исква от едно тропане да разбере нещата, да му се отвори. И духовете постъпват по същия начин. По хлопането на духовете се знае, кой какъв е. Когато един дух запита за нещо, той

удря само веднъж. С това иска да каже, че не може да стане никаква работа. Като похлопа два пъти, той иска да каже, че тази работа може да стане, а може и да не стане, зависи от ред условия.

Та казвам: Във всички неща вие трябва да имате една определена цел. Седя един ден между младите и им давам една формула, как да се обръща внимание на малките работи. ТЕ са свършили университет, а аз ги питам една детска работа: $a+b$, на колко е равно? ТЕ казват, че $a+b$ може да е равно пак на $a+b$. Обаче, Някои веднага коригират, че има една формула за случая: $a+b=c$. Питам един брат, дали е така, но той казва, че това може да е така само при един случай, а именно: ако $a+b=2$. Той казва, че $a+b=a$ по b . Две плюс две е равно на две по две. Защото две плюс две е равно на четири и две по две пак четири. При другите случаи с числата, обаче, не е така. Защото пет по пет е 25, но пет и пет е десет. Даже и половината няма.

Та казвам: Всички вие сте учили и събиране, и изваждане, и умножение, и деление, а това са методи и начини, чрез които можете да се освобождавате от много ваши несподобности. Има известни болести, които се лекуват с изваждане, други - с деление, трети - умножение. И ти трябва да знаеш, коя болест с какъв метод да лекуваш. Ако знаеш, добре. Не знаеш ли, ще му мислиш. Знанието е потребно да се освободим от много препятствия в нашия живот. И в Писанието е казано: „Без вяра не можете да угодите на Бога." Ако отиваш при Бога и Му се молиш без вяра, няма да получиш отговор. Защо Бог слуша Някои хора, а други не ги слуша. Светията, който върши волята Божия, като се помоли на Бога, отговаря Му. Писанието казва: „Преди още да поискаш нещо от Бога, Той ще ти отговори". Някой, и след като произнесе много молитви, молитвата му не се приема. Имаме един пример в Стария Завет за онези 400 пророци, които се молиха на Ваала, но цял ден се молиха, никакъв отговор не получиха. Тогава пророк Илия взе да им се надсмива, като казваше: Молете се още, викайте силно, може вашия Господ да е заспал. И като не получиха отговор, тогава Илия се обърна към Господа, помоли се, и не се мина

много време, огън слезе от Небето и изгори жертвата, която беше турена на жертвеника. И след това, от голяма ревност Илия изкла всички тия лъжливи пророци. Ако вие бяхте на мястото на Илия, какво бихте направили? Запример, как можете вие да извадите, пророците, които се крият в главите ви? Вие не ги знаете, как се казват, но има такива лъжливи пророци във вид на въшки, а други във вид на бълхи. Като ги извадите с гребен от главата си, какво правите с тях?

Какво направил един американец с бълхите? Той събрал около 50 - 60 хиляди бълхи, турил ги е под едно стъкло и започнал да ги възпитава. Той така ги възпитал, че ги разделил на взводове, на дружини, на полкове, на дивизии, заповядал им да маршируват, и те го слушали. Като постигнал това, започнали американци от всички краища да се стичат при него, да видят военната тактика на бълхите. Един религиозен човек, доктор Бъкли отишъл да види, как маршируват бълхите. Той си казал: Ние проповядваме на хората толкова много, но те не ни слушат, а този човек е успял да заповяда на бълхите, и те го слушат. Знаеш ли, кой съм аз, казал доктор Бъкли? Аз съм доктор Бъкли, редактор на един вестник, но и аз се чудя на това постижение. Както виждам, този човек е намерил законите, по които бълхите могат да се подчиняват, и те го слушат. Той казва на бълхите: На място да ходите под ризите на хората, ходете тук и марширувайте. Та като ви гледат хората, да знаят, че и във вас има изкуство. Доктор Бъкли го запитва, как е научил бълхите да маршируват? Мъчнотията е само в това да отучиш бълхата да скача. Тя има навика да скача на задните си крака. Веднъж отвикнала се от този си обичай, останалото е лесна работа вече. Питам: Вие правили ли сте такъв опит? И аз не съм правил опит с бълхите, да ги накарам да еволюират по този начин. Обаче, нашите мисли, нашите неестествени желания можем да ги накараме да слушат като бълхите. И ако това не е възможно за вас, тогава, какво бихте могли да направите с тия ваши неестествени желания и мисли? Понякога вие

седите и правите ред неестествени движения. Много неестествени постъпки се дължат на Някои неестествени мисли и желания у вас. Някой път се бутнете тук - там. Едни от тези движения са красиви, а други - не са красиви. Понякога ние сами си създаваме нещастия от тези движения, или от произнасянето на известни думи ние си причиняваме нещастия. Някои думи са магически. Понякога ти бръщолевиш, кажеш една дума, с която произвеждаш един нежелателен резултат. Ние си имаме наш подпис и мислим, че не е толкова опасно да се подпишем някъде. Но ако един цар подпише каквото и да е, и си играе със своя подпис и го остави някъде, знаете ли, какво престъпление може да се направи с този подпис? Това е много опасно. Царят пази подписа си. Така и вие, подпишете се някъде и оставите подписа си, но може да дойде някой, да напише нещо над подписа ви и да излезе, че дължите толкова и толкова. Как ще откажете това, когато подписът ви седи отдолу. Как ще докажете, че вие не сте се подписали под този дълг? Има такива случаи в живота ви много.

Сега въпросът се отнася до Лазара. Като го извади Христос от гроба, къде отиде той? На търговия ли отиде, докато беше в гроба При посещението на Христа в дома на Лазара, Лазар остана като гост да слуша Божественото учение. Той не отиде на никаква търговия. Та всеки ден, щом влезем в Божествения свят, ние виждаме толкова важни работи за сестрите и за братята, и за младите и за старите. Колко работи имат младите, които вие даже не подозирате. На ум няма да ви дойдат тия работи. След това казвате: Ние прекарахме днешния ден. Голямото богатство което днес Бог изпраща отгоре, ще остане неизползувано. И благата, които са изпратени, също остават непокътнати. Един ден, като разглеждах писмото си, виждам, че едно от писмата, което е писано от преди четири - пет месеца, е останало забутано. Той ме моли в писмото си да му помоля за неговата възлюбена, която е болна, че да остане на Земята. Оттогава се минават четири месеца. Може би тя да е оздравяла, а може и да е умряла, а той

ще се чуди, защо не съм му отговорил. Сега въпросът е, нали аз всичко зная? Не, никак не зная тази работа. Дошъл някой, турил писмото някъде и иска аз да го намеря. Аз го намерих, но късно вече. Една вечер намирам едно писмо неразрязано. Видях, че от времето, когато е било писано, са изминали три - четири месеца. Чудя се, аз ли съм получил направо това писмо, или друг някой го е турил. Как мислите вие? Много такива писма има всеки от вас неразрязани и непрочетени. Представете си, че Господ ви изпрати нещо, а вие го оставите настрана, мислите за друго нещо. Днешният ден ние сме на края на една епоха, дето всичко се топи, всичко старо се топи. Всички стари възгледи се топят, нещо ново иде в света. Като се стопи този сняг, тогава Цветенцата и хубавите работи от земята ще поникнат. Сега ние страдаме при тези стари условия, но тия страдания са добър признак. Страданието показва един нов живот, който започва да се проявява под почвата. Онези малки Цветенца започват да растат при неблагоприятни условия, и ние страдаме, мислим, че нашият живот няма смисъл. Ние още не сме дошли до смисъла на живота. Ние приготвяме сега условията на новия живот. Един ден ще постигнете всичко, което желаете. Вие искате да бъдете като светията, но светията е човек, който гори и не изгаря. Светията е богат човек който никога не осиромашава; светията е умен човек, който никога не оглупява; светията е човек, който никога не се разболява. Той може да носи болестта се и без да се разболе. Дето и да турите светията, той от нищо не се цапа. Който бързо се движи и бързо мисли, той не може да се оцапа.

Сега вие се съблазнявате от малките работи. Българите от какво се съблазняват? Казва българинът, че трябва да яде печени кокошки, варени пуйки, печени агнета, печени прасета, баница: Всичко това е голяма съблазън за българина. Каква храна представя прасето? Клетките, които образуват прасето са много нечисти. Като се наяде с това прасе, човек възприема всички негови нечистотии. Голяма е нечистотата, която получаваме чрез месото на прасето. Казваш:

Прасенце ядох днес. Ял си нечистотиите на прасето. Много нечистотии има в прасето. Като изхвърли червата му навън, човек мисли, че е изхвърлил нечистотиите му. Много нечистотии още остават у него. Растителната храна е по-чиста. Още по-чиста храна от растителната е „хлябът небесен“. Когато евреите напуснаха Египет, бяха принудени да се хранят с растителна храна. По необходимост станаха вегетарианци, но голям бунт причиниха те на Моисея за месо. ТЕ искаха птици, месна храна. Казваха: Дотегна ни манната вече.

Сега, това, което аз говоря, се отнася до учениците. Аз вярвам че ме разбирате. Казвам: Вие искате ли да бъдете ученици? Евреите бяха ученици, които Моисей учи дълго време. Но от време на време те роптаеха, дигаха бунт, и Моисей казваше: Моите ученици не искат да възприемат учението, ще ме убият. Тези ученици мислеха, че много знаят. ТЕ бяха възрастни ученици, но страдаха от това, дете мислеха че знаят много. ТЕ повикаха един от своите пророци и го запитаха: Кажи ни право, да отидем ли в Египет или не? Каквото Господ ни каже, ще Го послушаме. И понеже Господ им каза да не отиват, те пак казваха, че искат да отидат. Не го повярваха, те мислеха, че той иска да ги лъже в името Божие. ТЕ не повярваха на думите му, и решиха да отидат в Египет.

Казвам: Кое е онова, което може да ви накара да вярвате, че нещо е вярно? Ако вашият нос е така силно развит, както моят, вие веднага по миризмата познавате, че е карамфил. Ако откъснете една роза и я помиришете, веднага вие можете да дадете и на вашите близки да я помиришат. Който има силно развито обоняние, той веднага ще се съгласи с вас, че това е роза. Ако няма развито обоняние, не може да се съгласи с вас. Та като ви казвам Някои неща и ме разбирате, това показва, че обонянието ви е добре развито. Та когато някой ви говори, или когато ученикът говори, или когато учителят говори, всички неща трябва да се проверяват. Не приемайте нещата без проверка. Ако не проверявате, вие не можете да ги разберете. Всяка дума трябва

да се провери, проверка се иска. От проверката на нещата зависи бъдещето на човека, което той гради в себе си. Вие всеки ден градите бъдещето си за хиляди години. Вашето бъдеще щастие зависи от днешния ден. Това, което днес внесете в себе си, от него зависи вашето щастие. Вие говорите за Любовта на Бога, но правили ли сте опит, докъде е достигнала вашата Любов? Не е въпрос, че нямате

Любов. Освен това, вие трябва да имате една определена идея за Бога. Защото, ако не разбирате Бога така, както аз Го разбирам, ще се явят две противоположни схващания. Бог абсолютно не търпи никаква лъжа. Той абсолютно не търпи лъжата. Той мълчи, но не оправдава лъжата. Каквото говорите, с приятеля си или с когото и да е - никаква лъжа. Въпросът не е за хората, важно е да не допускате лъжата в съзнанието си. Съзнанието ви трябва да бъде будно. Не се извинявайте. Защо не трябва да се извинявате? Защото не можете да растете и да прогресирате. Никаква лъжа не допусчайте в себе си. Не казвайте, че сте направили погрешка и да търсите начин, как да се извините, но дръжте всякога съзнанието си будно. Човек не може да бъде благоугоден на Бога, ако допуска най- малката лъжа в себе си, или най-малките неверни неща.

Казвам: Кои са основните мисли от беседата? Четох ви 25 стиха от главата на Евангелието. Имаме един правоверващ Юда, който мисли практически. Той казва, че излишно се излива маслото върху краката на Христа. То може да се продаде и да се помогне на бедните. Но Христос казва: Не пречете на тази жена, тя го е направила това за деня на погребението ми. Сиромасите всякога имате със себе си, всякога можете да им помагате. Христос и Юда са две мнения по въпроса. Юда мисли, че Мария е направила погрешка и трябвало да раздаде парите от маслото за бедните. Христос беше на друго мнение. Той казваше: „Който иска да уреди работите си на Земята и да запази своя живот, той ще го изгуби. А който пренебрегва живота си на Земята и не живее изключително за него, той ще придобие вечния живот“. Много пъти във вашите домове са идвали ангелите във вид на

просеци. Като не знаете, че те са ангели, казвате: Много ни безпокоят просеците, бедните и страдащите хора. Не, като дойде някой страдащ при вас, ако сте ясновидци, ще видите, че ни най-малко той не е обикновен страдащ или просек. Той е един дух от високо произхождение, който идва именно в такава форма, за да изпита добрината ви. Той, ангел от Небето, който е чул нещо за вас и иска да ви види. Като го видя, изведнъж той започва да ми следи, как ще постъпва с него. Ти седиш на един стол, но дохожда някой при тебе и ти му казваш: Заповядай. Обаче, не ставаш от стола си. Ако си подчинен и дойде при тебе министър председателя или царя, ти веднага ще станеш от стола си и ще го предложиш на госта да седне. Значи, на богатия и на силния ти ставаш и правиш път, а на простия и на бедния не ставаш. Защо? Нямах никакъв интерес от този човек. Бедният, простият човек не е министър председател, не е никакъв големец. Не, ти се лъжеш, този прост, беден човек е дегизиран ангел, който иде да те изпита. Като се върне на Небето, той ще даде един рапорт за твоето поведение и ще те уволнят. Дойде ли в дома ти и най бедния, стани, отстъпи му стола си, кажи му да заповяда. След това седнете и вие. Вземете една поза, с голямо разположение го приемете. От коя страна трябва да го турите да седне? От дясната си страна. След това ще го запитате, как е и от де иде. А вие казвате: Дотегнаха ми тия бедни хора! Как мислите? Господ ни изпитва чрез бедните хора, каква

Любов имаме. Ние всеки ден казваме: Дай господи! Това искаме, онова искаме от Господа. Един ден Той изпраща един беден човек при тебе с торбата си, да му дадеш нещо. Има просеци, които носят две торби. Като напълни едната, той започва да пълни и другата. Едната е негова. Като започне да ги пълни аз наблюдавам, коя първо започва да пълни, дясната или лявата. Ако просекът напълни първо лявата, а после дясната, аз зная вече, от коя категория просеци е той. Още като го видя, аз зная, че това е изпит за мене, той иска да ме изпита. Питам го и аз: Коя торба пълниш първо? Щом пълни първо

лявата, аз намирам, че той не постъпва право. Той пък от своя страна ме пита: Ти как пълниш торбите си: Първо лявата, а после дясната или обратно? Този просек е едно предметно учение за мене. Който пълни първо лявата торба, това показва, че той обръща внимание повече на хорските работи: Кой какво казва за него. Че Господ казва на човека да направи нещо, той не взема пред вид Неговите думи. Тях оставя настрана. Щом дойде до човешкото, той обръща внимание на него и казва: Кажете ми, какво се говори за мене между сестрите и братята? Значи, от човешкото се интересува, но не от Божественото. Щом дойде някой при тебе да ти предаде думите, които Бог говори за тебе, казваш: Това не искам да го слушам. Тази сестра вярва, че Господ ѝ е казал нещо. Тя иска да ме омотае и започва да лъже. Мнозина обичат да полъгват за Някои работи, не предават нещата точно. Много са се опитвали да ме лъжат. Аз не ги садя, но виждам, че това, което казват, не е вярно. Запример, някой ще ми каже нещо, но виждам, че астрологически това не може да бъде. То не може да бъде точно така, както, запример, не може да каже някой, че се е родил в седем часа, когато по всички негови белези и черти аз виждам, че той се е родил в четири часа. Всичко е точно определено. Човек не може да се роди всякога. Запример, има случаи, че някой министър е роден, в март, друг - в април, трети - в август, четвърти в септемврий и т. н. Не е произволно времето и месеца, когато ще се роди един министър. Същото се отнася и до обикновения човек. Разните министри се раждат в различни месеци. На същото основание всяка наша мисъл, всяко наше чувство може да се роди само при дадени за него специални условия. Ако една мисъл не е родена, когато трябва, вие трябва да се пазите от нея. Отиваш, запример, да говориш някъде. Господ те наблюдава, как говориш Истината. Спри се в себе си и кажи: Това, което сега говоря, вярно ли е, или не?

Като ви говоря на вас, намирам една опасност. Аз виждам, че Някои мои мисли могат да ви причинят малки страдания. Обаче, тия страдания имат смисъл. Ако ви кажа, че сте много прости. Вие

казвате: Е, отде знаеш, колко знания имам? Знаете ли, каква опитност имате вие? Нищо не разбирате. Не, ако започна така да ви говоря, това е опасно за мене. Господ не приема такова говорене. Каква трябва да бъде мисълта ми? Господ не приема такива думи. Като говоря, аз трябва да изнасям нещата такива, каквито са, нито да ги увеличавам, нито да ги намалявам. Като говоря за другите хора, аз си казвам: И аз да съм на негово място, ще постъпя точно така, както и той постъпва. Аз зная, защо е постъпил той така, а не иначе. Когато срещате човек, когото, вие обичате, вие постъпвате с него добре. Срещате ли човек, когото не обичате, не можете да постъпите с него много добре. Някой от вас е скърбен. Дойде някой при вас, иска да му услужите. Кажете му: Ти си дошъл в един момент, когато не мога да ви услужа. Как тъй да не можеш да ми послужиш? Много естествено. Моята ябълка е узряла, имаше много зрели ябълки, но децата са ги обрали и сега няма нито една ябълка на нея. Щом искаш непременно да ти услужа, ще чакаш цяла година, отново ябълката ми да роди и тогава ще ти дам, колкото и каквото искаш. Сега нямам нищо на дървото си, не мога да взема от никъде заем. От себе си трябва да ти дам нещо. Казвам му: Ще чакаш. Така трябва да се разсъждава. Следователно, и когато аз отивам при Някои хора, същото имам пред вид. Тъй щото, човек може да има всичкото разположение и желание да даде, но в този момент не може нищо да даде. Има неща, които някога лесно мога да направя, а някога има неща, които не мога да направя.

Казвам: Нали искате да прогресирате, нали искате начини за работа. Тогава, пазете дадените правила, за да се развивате правилно. Казвате, понякога, че имате работа с Господа! У Бога има една велика черта, която всички трябва да имаме. Той обръща внимание на дребните неща в света. На Тях обръща голямо внимание, еднаква цена им дава, както на големите. На дребните неща Той никога не гледа с пренебрежение. Той вижда всички неща: И малки, и големи - и малката бубулечица вижда, и казва: Дайте ѝ място. Хората, обаче, не постъпват така. Бог никого не седи. Христо казва: „Отец никого не

сади." Щом някой направи някаква погрешка, Той не сади никого, защото знае условията, при които хората живеят. Някой път ние се страхуваме от Бога, имаме понятие за него, както за човека. Той е велик в своите схващания. Но когато Господ намери, че разбираш нещата, но обичаш да лъжеш, тогава Той постъпва другояче.

Та казвам: Изключвайте живота! Пред Бога съвършено никаква лъжа. Пред себе си никаква лъжа и пред ближните си никаква лъжа! Аз говоря за вътрешното в човека. То е свещеното у него. При лъжата човек може да направи такива погрешки, които мъчно се изправят. Аз говоря за себе си, което разбира вътрешния живот в човека, а не външния. Аз оставям външния живот настрана. Вътрешният живот взимам - да се организира вътрешното в човека. Това значи себе си. Аз няма какво да питам някого, говори ли той Истината или не. Казвам на себе си: За тебе е необходимо да говориш пълната Истина. Като направиш една погрешка, изправи я. Да изправяш погрешките си, това е в реда на нещата. Не разправяй, че си направил една погрешка, но я изправи. Само така можете да бъдете обичани. Все трябва някой да ви обича. Помнете: Любовта е винаги един подтик. Един човек може да бъде грешен и можем да го обичаме, понеже в желанието на този човек има нещо добро. Той пъшка, казва: Как ще се изправя? Той съзнава греха си, страда, а друг цял фари́сей - грешен, лицемерен, а мисли, че има някакви добродетели в себе си. Ти не можеш да обичаш такъв човек. Учителят всякога обича онзи ученик, който съзнава нещата и който обича да се учи. Няма учител който да не обича ученика, който съзнава положението си на ученик и обича да се учи. А ученик, който има превзети възгледи и мисли, че е достигнал много нещо, сам се спъва. И това не е лошо.

Та сега първо ще видите, къде сте вие младите. Някои млади сте още в забавачницата, други - в отделенията, трети - в прогимназията, четвърти - в гимназията, в университета, на специализация и т.н. След това започнете сами да се възпитавате. Голяма служба заемате. Защо? Започвате да мислите за женитба. Това значи заемане на

голяма служба на Земята. Да стане човек майка или баща, да възпитава децата си, той трябва да следва 30 години в този университет. След това синовете и дъщерите ти ще кажат, че си прост. Такива синове и дъщери съм срещал много в живота. След като ги възпитат и отгледат родителите им, те казват че са прости. Срещнах един ден един въздържател и го попитах, от колко години е въздържател. Той ми каза, че баща му го научил да бъде въздържател. Как те научи? Баща ми беше голям пияница и постоянно биеше майка ми. Като го гледах, втръсна ми се пиянството. От тогава намразих пиянството и от там насетне реших да стана въздържател. Като гледах, как всеки ден биеше майка ми, аз си казах: Аз непременно трябва да изправа погрешката на баща си. Казвам: Този син е умен. Казваше този син: Бог да прости баща ми, но аз се радвам, че покрай неговия недостатък аз станах въздържател и не искам да се подам на никого да пия вино. Нито вино искам да пия, нито майка си да бия, нищо повече. След това се ожених, но много добре живея с жена си. Като дойде в ума ми някаква обратна мисъл, казвам: Трябва ли и ти да бъдеш като баща си да пиеш вино и да биеш жена си? Не. Аз се отнасям много добре с жена си и съм доволен от живота си.

Не измъчвайте своя ум! Не измъчвайте своята душа и своето сърце. Казвам ви: Три неща не трябва да измъчвате в себе си. Душата си не измъчвайте, сърцето си не измъчвайте и ума си не измъчвайте. И служете на Бога в Любов. Това е новото за днешния ден.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /три пъти/

6 ч. 30 м.

/Гимнастически упражнения на поляната/.

12-то Неделно Утринно Слово, държано на 21.02.1937 г.

ТРИ НЕЩА СА ПОТРЕБНИ

5 ч. с. Приятно, свежо време. Изгрев.

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитва на Царството.

12 гл. от Евангелието на Йоана, от 26 ст. до края.

В Начало бе Словото.

Всеки един от вас има своята задача. Всеки един живот има своята задача да се решава, Някои въпроси. По някой път схващанията, религиозните схващания на хората стават много еднообразни. И тогава верующият изгубва чувствуванието. Задачата на малкото дете е да расте и да порасне. Колко трябва да израстне то? Колкото е определено. Колко е ръста на малкото дете, и колко трябва да израстне? И в умствено поле, в умствено отношение определено е, до къде трябва да израстне. Един религиозен или духовен човек трябва да се развие. До къде трябва да достигне неговият ум? И неговото сърце, и то е определено. Умът трябва да се развива. И красотата не седи в неговите дрехи. Защото могат да облекат един мъртъв човек с най- хубавите дрехи, могат да облекат и живия. Но хубавите дрехи прилягат добре само на живия. На мъртвия човек те ще се загубят. Който и да е мъртъв човек, каквито и хубави дрехи да му турат, те ще се загубат. Нищо няма да излезе. И каквито украшения хубави да му се турат, и Тях ще изгуби. Той не може да ги запази. Нищо няма да остане на него. Та онова, което трябва да се постигне, е същественото. Кое е то? Детето трябва да расте. Човек казва, че той вярва в Бога. Вярва, но много относителна е нашата вяра.

Когато човек дойде до големи изпитания в живота и той почва да се разколебава, дали това, в което той вярва е право. И даже и в Божествената правда, и там се разколебава. А всичко е определено. Сега разберете. Определено е, какво човек трябва да премине. Ти не можеш да избегнеш от своята съдба. И праведният и грешникът ще минат по един и същ път. Тогава вие питате: Каква ще бъде разликата тогава? Ето каква е разликата: Че праведният ще мине по пътя, и всичко ще си превърне за негово добро. Каквото му се случи, ще бъде за негово добро. А на грешника, каквото му се случи, ще стане за негово зло. Казвате сега: Какво ще спечелим ние, ако вървим по този път, като вярваме? Всичко ще се превърне за ваше добро! А какво ще стане, ако не вярваме? Всичко ще се превърне за ваше зло. Крайните резултати са това. Следователно, ние се стремим за крайния резултат. Ще видим, че онова, което ще ни се случи, ще бъде за наше добро. Че ако вие бяхте във времето на Христа, еврейският народ посрещна ли Го? Някой път вие се обезсърчавате, че онова, което вие говорите на хората, не ви слушат, и не ви вярват. Не зная, че кому са вярвали хората до сега? Това не е една мярка, дали хората ще вярват във вас, но въпросът е, дали вие ще вярвате в онова, което казвате. И вие като проповядвате, и вие сами не вярвате в това. И вие се колебаете. Ако вие се колебаете в себе си, защо ще изискате, другите хора да се колебаят. Та силата ви ще седи в това и всички хора да се разколебаят, вие да се не колебаете! Че ако Слънцето залезне, и аз легна и съм тих и спокоен; другите се безпокоят, а аз вярвам, че Слънцето ще изгрее. И като изгрее Слънцето, другите хора казват: Ние се молихме и омилостивихме Бога. Аз вярвам, че онова което е направил Господ, то ще стане. Има един разумен вътрешен свет. Сега когато нашият живот малко се помрачи, дойдат облаците, вие се обезсърчавате. Е, кое е хубавото сега? Че хубостта на Небето става във всичките тия промени, които стават. Докато на някой умът му е тих и спокоен, небето е ясно, звездите се виждат. А някой път всичко е намръщено, тъмно, вятърът бучи, има ветрове, бури. Това е нашето неразбиране.

Бурите носят голяма влага. ТЕ носят влагата. По някой път и в нашия живот дойде някоя буря, пречистване дойде. Дойде влага, дойде и дъжд. Сега онези които са облечени с хубави дрехи, и като ги завали дъжд, и се измокрят хубаво и изгуби се хубавата краска на дрехите им. ТЕ казват: Отидоха дрехите ни. Дрехата не се е развалила, но само малко се е изхабила краската, която дрехите имат, външната страна. Но казвам сега, кое е по-хубаво? Хубаво е по някой път, като се окваси, има една поговорка, която казва, че рибар, който не се окваси, риба не хваща. Все трябва да се омокри малко, и ако никак не се омокри рибата няма да излезе на брега. Ти ако не се измокриш то друг някой трябва да се измокри. И тия хора, които са писали

Свещената Книга, все са се измокрили. Нали са се измокрили. Вие чакате на готово рибата. Казвате: хубава риба е тази! Но нека ви пратят на морето и вие докато я хванете! Аз веднъж гледам по брега на Варна, като се приближавам, гледам двама рибари теглят една голяма мрежа, мисля, на 150 - 200 метра разстояние от морето, теглят я! Спрях се да видя това изкуство. Защо я теглят и какво? Наближават до брега, теглят мрежата, и гледам тия кефали, искаха да ги хванат, като дойдоха до края на мрежата, стиснаха добре мрежата, като влезне рибата там, не може да излезе. И като почнаха да изваждат рибата, почнаха и те като овци да се хвърлят навън. Онези псуват, а те се хвърлят и излизат навън. И едва изкараха 10 - тина. Казвам, и рибарите умни, и рибите умни. Те казват: А, в този конусообразен чувал не влизаме вътре! Като влезем, ще изгубим своята свобода. Казвам: По някой път и лошите хора в света си имат своята мрежа в морето. Пуснат я, и праведните често влизат вътре в тия конусообразни чували. Но като дойде до края, и изкочат навънка. Дойде някое изпитание, ти като рибата изкочи и пак в морето иди. Та казвам, при сегашните условия тъй както сте поставени, понеже е краят, вие държите краят на тази епоха, и каквото сте учили, кой каквото е учил, ще даде матура. Може матура на отделенията, може на прогимназията, на гимназията матура, или университетски изпит,

но все таки ще се държи една матура, без, която не можеш да минеш. И колкото отиваш по-нагоре, тази матура става по трудна. Ако мислите, че в Царството Божие ще влезете много лесно. Някой път много лесно влизат ще цитират думите на разбойника, който каза на Христа: Господи, помени ме днес в Царството си! И казва ми Христос: Днес ще бъдеш ти с мен в рай. Но вие имайте пред вид, че този човек държа изпит с Христа заедно. Христос държа изпит, закован на кръста, този не го заковаха. Казват, че другите двама разбойници са били само превързани през краката и ръцете за кръста. Само Христос е бил закован. Но този човек е държал матура пред Христа. Единият беше страхливец от ляво, и каза: Такъв голям човек и силен, имаш и знание, слез от кръста, и спаси и нас, да повярваме в тебе. На него Христос с мълчание каза: Ти в този свят ще останеш. А онзи, той се обърна към Христа и каза: Имено ние страдаме за онова, което заслужаваме. А този Човек е праведен и страда! Защо говориш ти така? Помени ме, казва, Господи в Твоето Царство! Че този човек си държи матура. Умира човека. И на него казва Христос: Ти който си издържа матурата, с мен ще бъдеш. Аз и ти, двамата ще бъдем пред лицето на Господа в рай. Сега мнозина Цитират този стих. Но те трябва да го цитират и да се поставят на мястото на този умирающ разбойник, да се поставят напълно, че и той умира.

Тогава Толстой превежда един пример, един богат човек винаги отговарял на проповедника така, казва, не се пада на човека да дава много, то е много лесно - разбойникът и на кръста като беше, пак влезна в Царството Божие. Тогава се обърна онзи проповедник и каза на този богат: Онзи беше един умирающ разбойник, и умираше с Христа, а ти си един жив разбойник, който няма да влезнеш в Царството Божие. Та умиращите разбойници влизат в Царството Божие, а живите разбойници не влизат. Ние казваме: А, разбойник е този. Не. Но имаше в него съзнание. После не се знае историята на този разбойник. Какъв разбойник беше той? Този разбойник има някаква връзка, той с онова, с Христа, което е станало. Но нас ни

интересува онази велика Истина, която седи пред нас. Един ден този живот, който имаме сега ние, ще го напуснем. Тия условия на живота ще се сменат. Ние живеем в един живот, който е както на сцената. За няколко часа трае той. Едно представление трае 3, 4 часа някой път, и след туй се сменя, и пак хората отиват в друг живот. Този живот ще се смени, ние трябва да го изслушаме, представлението. Ти не съжелявай, че ще престане представлението но от онова, което представлението представя, извади поука от това. Актьори ще играят тази роль. Ти трябва да разбираш Истината, която се представя в живота. В този живот се представя една нова драма. И трябва да проучим съдържанието на тази драма.

Питате вие тогава: Защо е дошъл човек на света? За три неща е дошъл човек на света. Вие ги знаете тия работи, аз ви ги напомням: Да намери майка си, да намери баща си, и да намери брата си. Вие ще кажете: Ама сестрата? Сестрата е той самият. Че който търси, той е сестрата. Вие сте все сестри, които търсите. Сестри сте. Ще кажете, как така, ние сме мъже. Никакви мъже не сте. Ама ние сме жени. Никакви жени! Аз употребявам думата сестра, девица значи. Чистота. Ние сме онази чистота, която търси Истината. И само с тази чистота, човек може да намери майка си, и баща си, и като ги намери човек, тогава ще се създаде едно условие за неговото развитие, и едва тогава той ще разбере. Ти като намериш майка си, ще се пробуди в тебе съзнанието.

Сега казваш Някои хора се обезсърчават, и казват: Няма кого да обичат. Че кого ще обичаш най-първо. Най-първо ще обичаш баща си, на Земята казано, и най-после ще обичаш брата си. Че това е великият закон, който е поставил Моисей: Че трябва да възлюбиш Господа. Това подразбира онзи, който е роденият от Бога. Този е същият закон на родените от Бога. Нали търсим Онзи, Господ, Който ни е родил, нашето съзнание. Че ти на Земята ще ти е приятно, каквато и служба да имаш, да вършиш. Дали тази служба е ниска или висока, пред тебе има една свещена идея. Майка ти седи в твоя ум. И

тогава има какво да обичаш, има и кой да те обича. И тогаз работата лесно се върши. И като живееш леко, и като умираш Навсякъде е леко. При Любовта и животът има смисъл, и смъртта има смисъл. А при безлюбието, дето Любовта я няма и животът няма смисъл и смъртта няма смисъл. За да се осмислят нещата, непременно трябва да имаш Любовта. Тя е майката. Тъй реално да чувствуваш Навсякъде присъствието на майка си. Че за Бога каквото и да стане, окото ти да не мръдва. Че ако вие имате тази Любов може да минете през най-големите опасности и нищо няма да ви стане. Та с ония тримата млади момци, които хвърлиха в пещта, какво стана? Разхождаха се, и шалварите, и чорапите им, и обувката им, всичко това беше на здраво, и извадиха ги навънка непокътнати. А които ги хвърлиха вътре, те пострадаха, а тези само се разхождаха в пещта. И Данаил, като го хвърлиха в ямата при лъвовете, какво стана? Нищо. Има художници, които представят, че той си тури ръцете на лъвовете, и те приемат.

Та казвам: В сегашния век всички трябва да се отличавате с една непоколебима вяра! И онзи, който има вяра, в него Любовта се проявява. Онзи, който има вярата, в него надеждата се проявява; Любовта, който има, вярата се проявява. А в него, който има вярата, надеждата се проявява; а който има надеждата, живота се проявява. Не може да се прояви вашата вяра без Любов. Любовта е майка на вярата. Вярата е майка на надеждата; а надеждата е майка на живота. А самият живот е туй, което ние обичаме. Сега това са ред думи. Без Любов тия думи нямат съдържание. Аз разбирам под „Любов“, когато едно семе хвърлено в нивата почва да израства, и вие виждате неговите краски какви са. И благата, които то съдържа. Но ако нямате Любов, посято семето на камениста почва. То няма да израстне, и няма да даде никакъв плод. Та не е в сухата вяра. И туй вярване е суха вяра. Във вярата винаги се подразбира следното: Срещнеш едно голямо противоречие но по какво се познава човекът на вярата? На един учен математик дайте му една трудна задача, и той ще я реши. По какво се познава един силен човек? Най-силните товари му се

дават на него. Големите чували се дават на силните. По големите чували се познава силния човек. Вие преди да сте дигнали чувала, ще кажете: Аз имам вяра. Но вие нямате вяра. Я дигни чувала. Аз от чувалите ще разбера, от мъчнотиите, които вие претърпявате, ще разбера, до колко вие сте силен човек. И не само аз ще разбера, но и аз като минавам през мъчнотиите, и вие като минавате през мъчнотиите, ще познаем, колко сме силни.

Мен ми разправяше един български полковник, като бил на Солунския фронт. Един генерал по-сръчен насърждавал войниците. Казва: Напред войници! По едно време почнаха да ни обстрелват англичаните, и мен почнаха да ми треперат дрехите и челюстите, казва полковника. И казвам; Г-н генерал, как сте? Но на генерала и на него му треперат челюстите, но казва: Г-н полковник, много добре! Какво добре? Гранатите пукат! По едно време и двамата се скрихме. И ако не бяхме се скрили, и полковника и генерала отидоха! Не. Генералът не трябва да се крие, и полковникът не трябва да се крие. Щом се криеш, в тебе твоята вяра е слаба и твоята надежда е слаба. Не че е лошо човек да се скрива, но ако всичкият живот седи в криенето, е една игра. Ще се скриеш, докато те намерят. А като те намерят, какво ще правиш тогава? Щом те намерят, тогава почва другата задача. Туй, което хората правят, някой път онези в училището. Пък учителят като влезне, тези гимназиалните ученици, учителят ги поглежда, и по движението на учениците той ги знае. И гледа някой ученик, той горкия се свива да не го изпита учителят тогава, а той извади тевтерчето си, и каже: Я ти там! Няма да намери някой, който знае, а ще намери вас, някой, който не знае. А той ще каже: Днес ли трябваше да ме намериш мене, аз вчера си знаех урока, не можеше ли вчера да ме дигне, а днес. Та бележката ми да е такава. Не търси той от даровитите ученици. Даровитият ученик всякога трябва да бъде готов.

Всичките изпити в живота трябва да се издържат. Ще кажеш, като плачеш? Ако плачеш, плачи на свят, както се плаче; че Някои от

вас, вие не знаете да плачете. Разправяше ми една ученичка от Софийската гимназия; тя не си знае урока, иска малко да заблуди учителя си, та казва: Няма сълзи та почнах да си мажа очите с плюнка, да види учителя, че съм плакала. Е, втори път, казва учителя, като си научиш урока, ще те вдигна. Много очи има намазани с плюнка. В духовния свят плюнките не помагат. Плюнката помага но при яденето. Да, ако не намажеш онази храна, която ти дъвчеш, ще ти бъде зле на стомаха. Ако намажеш хубаво тогаз добре. Ще намажеш очите си с плюнката на очите. ТЕ сълзите са плюнката на очите. И ако плачеш, плачи на свет. Тези сълзи имат значение. После, музикално плачи. Аз съм слушал мнозина като плачат, пък не знаят как да плачат. И тогава ми разправя един наш приятел. Той беше Петко Гумнеров. Отивам, казва, на едно място, пък викнало, креснало детето, не може да млъкне. Бащата го утешава, майката го утешава, плаче то плаче! Няколко часа плаче какво да правим? Той казва: Оставете на мен сега. Влиза Петко при това дете, гледа го, то турило ръцете, и плаче. Петко и той си турга ръцете на очите и той плаче. Това дете плаче, и той реве. И по едно време детето казва: Бе, много плачеш! Биха ли те тебе? И спира се тогава да плаче. Та казвам сега, то вижда себе си. На това дете му обръща вниманието, като слуша, че онзи плаче; почва детето да мисли, казва: Аз зная, защо плача, а този коскоджа мъж човек защо плаче? Този възрастен човек какво има да плаче? Та работата е там това дете в плачът намира една утеха. То е едно състояние смяна на чувствата. Когато човек минава от едно сухо състояние в едно влажно състояние, от една коравина, от една неразбранщина в живота, плачът ще дойде като едно последствие. Като поплаче човек ще стане по-мек. Като не плаче човек, казват: Корав. Да престанат сълзите. Не. Сълзите са за човека едно благословение. И не съжалявайте вие, че плачете. Защото при всеки един плач, се мият вашите очи. И вие ще виждате по-ясно. Ама не да плачеш няколко часа. Разбирам един плач от една минута, от две минути, от пет минути, от 2-3 сълзи да потекат от очите, туй

разбирам. А Целият ден да плачеш. Това няма смисъл. Щом се омият хубаво очите ти, прозорците ти, щом съзнанието ти е просветлено, плачът вече е постигнал своята цел Та казвам, вие не утешавайте в този случай. Поне не утешавайте. Например Петко не му казва на детето: Не плачи, не безпокой баща си и майка си, че то е срамота! И той почва, и той като него да плаче. Ти като влезеш при един скърбен човек, не отивай да го утешаваш, ами викни и ти да плачеш заедно с него. Той за каквото плаче, и ти като него викни с него заедно.

Та законът е следущият. Когато се изучава характера на Христа, не да се спрем върху туй, някой път може да разсъждаваме: Няма ли е Христос сили? Защо е трябвало Той да вземе участие в тази скърб? Ти, казва, готов ли си да страдаш? Тъй само не минава, и мен ако ме заковат така на кръста, то ще има страдания! Не мислете, че няма да ви заковат. Най-малко един път в живота ви ще ви заковат. И все трябва да има един, който да ви смене от кръста. И ако мислите, че няма да ви заковат, вие още не познавате тази опитност. И тогава сте забравили вашата опитност. Туй не трябва да ви плаши. Христос се моли за онова положение: Ако е възможно да мине тази чаша, ако не - да бъде Твоята Воля! Някои неща могат да минат, но Някои няма да минат. И има ли Христос да съжалява, че Той едно време е страдал. Той ни най-малко не е страдал. Христос след своите страдания казва, до тогава нямаше вяра в Него, но след като мина през тази опитност, казва: Сега ми се даде всяка власт на Небето и на Земята. Идете и проповядвайте, и аз ще бъда с вас до скончанието на века. И тази власт ще бъде и с вас.

Та аз обичам някой път да видя, които плачат. Има защо да плачат. Според мен за какво трябва да плачете? Че са го били? Не. Всяка вечер като се върне човек, да плаче, че не е направил едно добро. Не да плаче, че е направил една погрешка. За туй ни най-малко не трябва да плаче. Но да плаче, че не е направил едно добро. Че е изгубил едно условие. И като плаче, той ще поправи своята погрешка. Ти не съжалявай, че си направил една погрешка.

Съжалявай, че не си направил едно добро. Ти не съжалявай, че омразата е дошла при тебе. Но съжалявай, че не си проявил Любовта. Ти не съжалявай, че си станал безверник, но съжалявай, че не си проявил вярата.

Положителното дръж. Защото животът е един голям изпит. Защото онзи, когото ти любиш, той ще те изпита. Мислите ли че един учител, който люби своите ученици, които не ги изпитва, че той е спечелил нещо? В изпита ученикът придобива нещо. Учителят ще дигне някой път някой ученик, ако не знае, нищо няма да му каже, и бележка няма да му тури. Но при всяко дигане, се образува една връзка. Образува се една вътрешна връзка между Бога и нас при всяко изпитание, което ние минаваме. Всяко изпитание е връзка. Това са връзки. Без изпитания не може да има връзки между нас и Бога. Нямаме тогава връзка. Следователно, големите изпитания, това са вътрешни връзки, които ни свързват. И ние уякваме. И тогава Любовта на Бога ще се прояви. Защото, при големите мъчнотии, ако ние не можем да издържим? В нас има някой, който може да издържи. Че Христос беше с Петър, Той знаеше, че Петър ще бъде поставен на един изпит, и няма да може да си издържи изпита. Христос едновременно държа с Петър своя изпит. Христос държеше матура, и след туй Петър го скъсаха. Тъй като го хванаха с един въпрос казаха му: И ти си Негов ученик. Не, не съм. Никак не познавам Този човек! То е матурата! И Христос му каза: Петре, ти миналата нощ ми казваше: Няма да се отрека, ако и всички да се отрекат от Тебе, то аз, Петър няма да се отрека! И като го погледна Христос, дойде му на ума, и стана му ясно на Петра. И излезна от вънка и плака! И Петър казва: Не можах да проявя Любовта си. Какъв страхливец съм аз! Питам, от там кат е излязъл Петър, къде е отишъл? Понеже Петър значи, камък. Къде отиват камъните? Апостол Петър, който е камък на християнската църква, той показваше, какви бели ще има той, на главата му ще дойдат. Той на крайтъгълен камък ще стане. Че ще спорят с него, в коя църква трябва да бъдат верни? Дали в

Християнството, дали в католическата, православната или евангелската църква са правите църкви. И сега не питат: Дали си ти християнин, обичаш ли Христа? ТЕ питат, ти в църквата вярваш ли? Ако идеш в католическата църква, там казват: Ти в папата вярваш ли? И като идеш в евангелската църква, не питат: Вярваш ли в Христа, но в Евангелието вярваш ли? Значи, днес едни вярват в църквата, Други в папата, а трети в Евангелието. А къде е Христос? Той е Петър, който се отрече. И като го погледна Христос, казва: Та вие нали сте онзи папите. Та Петър трябва сега да учи всички тия хора.

Сега да се върнем, тези са минали неща. Не искам да ви навеждам на Някои неща, които може да ви съблазнят. Запример аз не поддържам онова възпитание: Казват на детето, няма да крадеш! Че аз го турям тогава в пътя на кражбата. Аз ще остава детето в градината, нека да се прояви, да краде. Няма да му кажа: Да не краде. Това е, което Бог направи на Адам, тури го в градината, и го остави да краде. И го остави да види, дали ще краде? Опита го Господ. Та казвам, ще му кажеш: Туй няма да правиш, и ще видиш, докъде е достигнало. И на вас казвам сега, ако малките страдания не можете да носите, какво ще стане с големите като дойдат? Та помнете малките страдания са предвестници на големите, които ще дойдат. И вие казвате: Ела зло, че без тебе по-зло. Малките страдания са предвестници на големите страдания. А големите страдания са предвестници на малките блага. А малките блага са предвестници на големите блага. Този е пътят, по който ще минете. Този е истинският път. Ако искате да знаете. Ако искате да знаете във вашия живот растете ли вие или не? /Учителят затваря Библията/.

Ако ни постават сега на един изпит, на онзи изпит, за който се говори в Евангелието: Да се отрече човек от себе си, от всичко да се отрече по всичките правила, знаете ли, колко мъчно може да се издържи на изпита? В къщи може да бъдеш и да не бъдеш най-възлюбеният. Ако в къщи всички нямат доверие в тебе, ако онова, което говориш на хората, не вярват в него, ако трудът ти не е оценен,

ако твоите мисли не се оценяват, ако чувствата ти не се оценяват, ако работата ти не се оценява, знаете ли колко мъчно се живее? Какво трябва да правиш тогава Какво трябва да прави сиромашът за да се подобри неговия живот?

Три неща са потребни. Най-първо човек трябва да стане богат, и хората ще изменят своето отношение към него. На второто място, сиромашът да стане добър; на трето място, сиромашът да стане умен. Ти щом си сиромаш, три неща ти трябва. Богатство, доброта и знание, умение, знание е туй.

Е, какво трябва сега на богатия? Щом си богат, на богатия трябва Любов, трябва вяра, трябва Надежда. Това е естествено положение. На сиромаша му трябва Богатство, Доброта и Знание, Умение, а на богатия му трябва Любов, Вяра и Надежда. И сега казвам на онези от вас, които сте сиромаси, не ви знаая, какви сте богати или сиромаси? Но ви казвам, който е сиромаш, трябва му богатство, трябва му доброта, трябва му знание! Онези от вас, които сте богати, буржоа, трябва ви Любов, трябва ви вяра, трябва ви Надежда. Вземете думите богат си, буржоа, пролетарий или сиромаш, то е едно криво разбиране. При ония положения, при които ние се намираме, сиромашията нищо не разрешава, ако ги нямаш тия неща; и богатството без Любов, без вяра, без Надежда, и то нищо не разрешава. А сиромашът щом има тия качества, които аз турям, - богатство, доброта и умение, тогава сиромасите хора са на място.

И казвам сега, всички се съюзете с Христа, и вървете по Неговия път. Не че не вървите, вие вървите, но се колебаете. У всинца ви има едно колебание вътрешно. При мен идват Някои, казват: Не искам да умра! Казвам, защо не искаш да умреш? Е, не съм готов. След 10 години, този го гледам, той пак казва: Не искам да умра! Защо? Пак не е готов. Някои след 20 години ги срещам, пак не са готови да умрат. Наближи той 80, 85 години, пак казва: Не съм готов, иска ми се да поживея още. Казвам: На 85 години сте. Ти следваш в училище, и не си готов да излезеш из училището на вънка. И вече крайният

предел е до 120 години. След 120 години има изключение. При всички изключения, след 120 години всеки трябва да напусне това училище. И като напуснеш едно училище, ще влезнеш в друго училище. Или работата ти е една вътрешна смяна. Защото трябва да се смени състоянието. В обикновения живот, ние тук изгубваме смисъла на живота. И в обикновената Любов човек изгубва смисъла; и в обикновената вяра, Надежда и във всички обикновени неща, човек изгубва смисъла на живота. И трябва да влезем в необикновеното, или в това, което само по себе си не се изменя. Или аз наричам необикновеното, това е великото, и промените, които стават там, то не се изменя. То е туй, което носи в себе си всичките блага. Като казвам, че Бог е Благ, подразбирам, че Бог има всичко онова, от което ние се нуждаем. И няма нищо, което да изменя Неговото Естество!

Сега онази опитност, имате вече една набрана опитност богата; имате достатъчно знание, имате и достатъчно добродетели. Остава сега само закона на проявлението, да се проявите! Единственото, което не знаете, вие още не знаете, как да се проявите. Аз някой път забелязвам, някоя мома иска да се прояви, дошло е времето да прояви Любовта, а не знае, как да се облече. Три, четири рокли е направила майката. Някои имат само една рокля, а тя има 3 - 4 рокли, та облече тя едната, другата, третата, и не знае, с коя ще се хареса. Аз ако съм една мома, най-първо ако искам да се харесам, ще се облека в една дреха с зелен цвят. Ако не ме харесат, ще се облека втората рокля с жълт, златист цвят. Ако и тъй не ме харесат, ще се облека със син цвят, ясно син. И най-после ще се облека с белия цвят. И ако и тогава не ме хареса: Е, какво ще стане? Ще му запаля чергата. И според мен, щом кажат, че му е запалена чергата, той вече нито зеления цвят е харесал, нито жълтия, нито синия нито белия, тогава чергата гори!

Четири начини има, по които ние може да се проявим. И като дойде горенето и то си има място! И като се запали чергата ти, тогава всичките ония правила на миналото, трябва да се изгорят! Има неща външни, които не зависят от нас. Но в нас има едно вътрешно

недоволство. Всеки в себе си има едно вътрешно недоволство. Някой път каквото и да направиш и във вярата си, и в Любовта си, все усещаш, има нещо, което те гложди. Много малко е то, както в очите като влезне нещо, и насълзят се очите, че си недоволен. Е, то е, което трябва да се премахне сега. Да знаеш, как да се проявиш. Зеленият цвят, ще кажеш на света, че богатство трябва. Жълтият цвят, ще кажеш, умен трябва да бъдеш. Синият цвят, значи, Истината ще обичаш. А белият цвят, че трябва да ходиш в чистотата и да я носиш. И тогава ще му запалиш чергата, че да гори! И ако при всички тия цветове, не ме обича, ще му запали чергата, за да гори. И ако ме попита моя възлюбен, защо ми запали чергата? Ще му кажа: За да станеш богат! Защо ми запали чергата? За да станеш умен, за да обикнеш доброто. Защо ми запали чергата? За да станеш чист! И тогава тури коритото, и пери! Най-първо ще започнете с тия 4 работи. И Христос казва най-после, понеже не Го разбраха, огън дойдох да запали. Ако този огън се запали? Какво иска да каже? Да запали чергата! И ако огънят дойде, ще Го разберат! И всичките хора сега горят! Защо? За да станат богати, умни, добри, истинолюбиви, да станат чисти. Затова нека мине Светът през страдания, и да придобие тия Добродетели. И няма какво да го съжелявате. Ама да се изпълни Волята Божия, и със света и с нас. И да влезем в Царството Божие, и да живеем с Господа заедно !

/Амин/

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /три пъти/

б. 15 ч. с.

На поляната упражненията.

13-то Неделно Утринно Слово, държано на 28. 02. 1937г.

ОБМЯНА НА БОЖЕСТВЕНОТО

5 ч. с. Влажно слабо вали дъждец. Цялата нощ вали. Изгрев.

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитва на Царството.

Ще прочета 13 гл. от Евангелието на Йоана от 1 - 19 ст.

В начало б Словото!

Има работи, които са станали преди хиляди години, за които ние съжаляваме. Исторически работи. Изучаваме ги, като че тия работи сега стават, и съжаляваме за тях. Онова, което е станало преди хиляди години е един исторически външен факт. А този исторически факт става сега вътре в нас, за да знаем, как да постъпите. И не може да определите цената или онази полза, която ще пожънете от тази мисъл. Считате, че без нея може, и без туй чувство може. Това беше положението тогава; дошъл някой самозваник между нас. И без него, казвате, може. Той ще ни създаде една голяма пакост. Да си върви, дето иска, за да може ние да си живеем както искаме. Като дойде една свещена идея, ние казваме. Тя ще ти създаде една голяма бяла. Ще си загубим живота. И всичко да си върви, от където е дошло! Аз наричам туй схващане, еднообразие в живота. Няма нищо по-лошо в живота от това, да мислиш че си болен. Станеш сутрин, болен си, лягаш, болен си. Където ходиш, само една мисъл имаш: Болен съм, има нещо в мен. Ама боли ме рамото. Та крак та реброто, главата, рамото; Та пръста долу; та един лекар, втори, трети. Рамото ме боли казваш. Не можеш да отвориш книгата да четеш. Все това рамо влиза вътре като клин. Нито с приятели можеш да говориш. Като те боли рамото, то е

едно ударение. Болката на рамото е ударение. Нали на френски как се казва? - „accent aigu“, нали така се казва? Защото, ако не го туриш, тогава тази буква няма смисъл. А на немски има две точки турени на някоя буква, гласна, ако не ги туриш думите нямат смисъл. Та като дойде болката отгоре „accent aigu“ е турено. Но всичко на френски не е „accent aigu“. Само някъде ще падне ударението. А има много работи без ударение. Та и хората са изгубили онова, което Бог е създал. Ние казваме, Бог е създал нещастията. Бог създаде физическия свят, създаде и духовния, и създаде и умствения свят. И тия светове си имат свои закони, начини, методи за постъпване. Запример вие изучавате физическия свят. Той си има своите закони, но си има и свой език. Изучавате физическия свят. Той си има своите закони, но си има и свой език. Изучавате духовния свят, и той си има свой език, закони. Изучавате умствения свят. И той си има своите закони. И тогава се изискват три неща: В умствения свят трябва да пазите светлината на ума си, да ти не изгасва свещта. В духовния свят трябва да пазиш огъня, да не изгасва огъня, топлината ти да не се изгуби. А в физическия свят да се не обленяваш, трябва постоянно да работиш да се мърдаш натук-натам. Не като кираджийски кон, се да вървиш по царското шосе, това не е работа. А да си по горите. Ще бъдеш един кон да ходиш където искаш по ливадите, по долините, тук-там да скачаш. Това е ходене. А кираджийският кон, ходи където не иска. Този кираджийски кон господарят може много да е придобил, но той горкият ще изгуби кожата си. Та сега на вас ви препоръчвам нито хомот да имате, гледайте по възможност да се освободите от хомота, от колата и да нямате никаква каруца, която да теглите по царския път. Защото ако има човек някакъв си товар, той не е свободен. И някой път вие казвате трябва да го направя това. Туй „трябва“ дяволът го създаде. Защото човек казва на коня: Трябва да теглиш каруцата! После трябва ти този товар да го носиш, без него не може. После трябва ти юзди, защото без юзди не може да ходиш, както ти трябва и хомота. Но туй човек го е създал. И много наши

идеи ние ги наричаме „трябват“! Не, това е едно изобретение на миналото поколение. Ние ходим по тази хипноза и казваме: Така е вярвал дядо ми. Че дядо ти бил един кираджийски кон, теглеше една голяма каруца. Ама, казваше, дядо ми... хайде, щях да кажа една дума, ама няма да я кажа. Ама баба ми. Пак същото.

Та казвам: Първото нещо трябва да се освободим от всички ония неща, които не са естествени. Запример, вие знаете сега, че на Някои очите почват да отслабват. Казвате, остарях, не виждам и отблизо не виждам. Не виждам буквите, не мога да чета. Не зная, какво ми е станало, трябва да си купя очила. Е и краката ми почнаха да не държат. После кръста ме боли. Някой път вечерно време не мога да спа. Всичките тия неща са твоя минал живот. Защо очите са ти отслабнали? Защото ти си един кираджийски кон. Ти най-първо не си правил всичките упражнения, които очите ти изискват. Аз гледам хората не знаят, как да си мърдат очите. Имат само еднообразно гледане, блещи се той насам - натам. Няма по-лошо нещо от блещенето. Хората от блещенето ослепяват. То е еднообразие за очите. Блещи се той. И като иска да види нещо, отваря си очите. То с отваряне нищо не се добива. И после ти на място да упражняваш очите си, искаш да гледаш някъде, ти си въртиш главата Навсякъде. Но няма нужда ти да си обръщаш главата. И без да си обърнеш главата, ще обърнеш окото си. Като влезе някой през вратата, гледай без да си обърнеш главата да го видиш. А ти правиш обратното окото ти става лениво, а вратът ти се върти в една или друга посока. Щом си въртиш главата, да знаеш, скоро очите ти ще отслабнат. И после ти казваш: Аз не искам да гледам Небето, ще гледам земята. И ти си навеждаш главата надолу към земята. И няма да се минат четири пет години и ти ще почнеш да казваш, че не виждаш. Ти гледай нагоре, надолу, наляво, надясно. Той ще счита, че хората, които гледат нагоре са глупци. Понеже турците имат една поговорка, че един гръцки философ той се нагоре гледал /Талес/ и той все нагоре като гледал, паднал в един трап и оттам е дошла поговорката, че нагоре не трябва

да се гледа, да не паднеш в трапа. Че ако минаваш покрай някоя къща, не е ли хубаво да гледаш нагоре, да видиш, да не падне някоя керемида, да не падне и да ти пукне главата. Не е ли хубаво да видиш откъде ще се стовари товар, да не ти пукне главата. И като вървиш по планината, пак трябва да гледаш нагоре. И някой път ще погледнеш към Небето, ще го наблюдаваш, да видиш, дали ще вали дъжд или няма. Като станеш сутрин, поразгледай Небето, гледай на север, на юг. Гледай на запад и на изток. После нагоре и надолу погледай, поразмърдай очите си. А ти станеш сутрин и кажеш: Какво има за ядене? Туй е вашето четиво.

Сега тия работи ви ги давам само за изяснение. Неща, които не се обясняват. Аз преди години като дадох упражнение да се ползвате от Слънцето, Някои злоупотребиха от това. ТЕ като отидоха се вторачиха в Слънцето да го гледат. ТЕ най-първо не чакаха наставления, как да гледат Слънцето. Той се облещил на Слънцето, казва: Да дойде енергията в нас. По този начин енергията не идва. То си има начини. Слънчевата енергия не може да дойде така. По отношение на Слънцето, трябва няколко була да имаш, за да прекараш Слънцето през Тях и да може да се ползуваш от него. ТЕ не дочакаха това. Казвам на тия хора: Ако почнеш да обясняваш, всяко обяснение няма да бъде напълно разбрано. Казвам някому: Разтрий си гърба. Той казва: Защо да си разтрия гърба? Това упражнение трябва да го знаеш. Разтрий си гърба. Разтривките подобряват кръвообращението, поправят капилярните съдове. Той трябваше да знае малко от физиологията. И Христос дава сега на тия ученици. ТЕ са донякъде напреднали в духовния свят. Ние изучаваме свойствата на топлината. Запример, ако твоите ръце са по-топли отколкото трябва; ако твоите, крака са по-топли отколкото трябва, ако главата ти е по-топла отколкото трябва и каквато да е друга част, то е аномално състояние. И ако ръката ти е по-студена отколкото трябва и това е едно аномално състояние. Никога не трябва да оставиш да се съсредоточава топлината, да се фокусира някъде. Дето има известна

болка, там има по-голяма топлина, по-голямо триене има. Този закон е верен. Така и по- отношение на чувствата. Когато човек не е свободен, когато е стеснен в чувствата, не е свободен в чувствата си, пак става триене. И тази топлина се увеличава тогава. И тогава идат всичките дразнения. Та казвам сега на съвременния свят и на вас, ви трябва нещо специално. Вие се спирате по някой път не питате себе си, кое е правилото, на което вие обосновавате вашия живот. Да кажем, едно правило, което може да ви помогне. Ако се намирате в гората сами да си помогнете. Но туй правило, на което може да разчитате, то е да имате в дадения случай нещо, което може да ви помогне. Ако ти хвърлиш една риба във водата, тя знае как да си помогне. Тя няма да се удави както човека. Тя има едно правило. Ако една птица я хвърлите във въздуха, тя отвисоко няма да падне като човека, тя ще разпери крилата си във въздуха и ще хвърчи. Туй е което трябва на всички ви, да имате едно правило.

Та казвам: Ако човек се намира в едно противоречие в живота, на какво може той да разчита? Сега вие се намирате в едно общество и казвате: Мене в това общество не ме обичат. Да те обичат, това е половината живот. Да допуснем, че те обичат, но ти още не си разрешил въпроса. Да допуснем, ти кажеш: Аз обичам и пак не си разрешил въпроса. Когато, и обичаш и те обичат, става една обмяна вътре в тебе, тогава ти ще дойдеш до едно трето състояние и ще разбираш, как функционира Любовта. Тя е един метод. Ако ти не може да обичаш, и ако тебе не те обичат, законът в духовния свят не работи. Защото обичта е един закон. Любовта е един закон в духовния свят върху който животът се гради. И тук на Земята както ние живеем, понеже не разбираме Любовта в нейното органическо приложение, а разбираме Любовта като един апетит. Ти казваш: Аз имам апетит! И у човека има достатъчно апетити. Но апетитът е едно ненормално желание на човека. Може да ядеш и десет пъти на ден. Една майка десет пъти ще кърми детето си, да не умре. Тя развива в него апетит. Колко пъти трябва майката да кърми детето си, да не умре? Ако

дойдете до дишането на физическия свят, колко пъти човек трябва да диша в една минута, когато е здрав? Когато неговите мисли са нормални и чувствата и постъпките, дишането става естествено. Тогава няма никаква опасност. То щом човек не е здрав, тогава яденето не е нормално и дишането не е нормално и мислите са ненормални, те не стават правилно. Тогава в човешкия организъм остава излишна енергия. Вземете един болен човек. Когато стомахът е много слаб, много малко храна изисква много деликатен е. Ако му дадат повече храна да се съвземе, а тази храна не може да се смели и част от нея остава като един излишък. Остават полуорганически вещества, които минават през червата и се наслойват около ставите и около прешлените на гръбначния стълб и Навсякъде. Това ние наричаме ревматични състояния. Аз ги наричам тия са духовните тръница. Като минаваш някъде набол се някой трън и ти после го чоплиш с иглата да го вадиш. Но трябва да се намери мястото, за да се извади.

Та казвам сега: На вас ви трябва едно. Мнозина казват: Кажи ни същественото. Същественото седи в много малки работи. Туй същественото аз го виждам по някой път, в малките работи. Аз вървя и някой човек ме спира. В мене има желание да излезна и сам да вървя, никой да не ме безпокои. Искам да размишлявам. Пък някой ден ще се случи, тамън изляза и дойде някой и ме спре. В мене има желание да се освободя за една две минути. След стотина крачки иде и друг, казва ми: Аз толкова време те търся. И него ден десетина души ще се наредят да ме търсят. И аз току кипна, неразположение имам. Какво право имат те да ме спират? Туй е неразбиране. На този ще му кажа: Заповядайте. Понеже аз отивам на разходка, понеже не искам да се спирам, елате с мене донякъде. Та по пътя ще вървим и ще се разговаряме. Но няма да се спирам. Ще му кажа: Ще ме извините, аз не обичам да се спирам, но заповядайте с мене на разходка да идем. Откъде да вървите, отляво или отдясно, както вие искате. Той казва: Боли ме главата. Никаква друга философия. Казвам:

Ще идеш да изпиеш три чаши топла вода 39 - 40 градуса тъй на глътки ще я изпиеш. След туй ще вземеш майчин лист да се очистиш. И вечерта когато се очистиш преди да си легнеш, ще направиш една баня, хубаво да се очистиш. Но много в банята няма да седиш. Ще си легнеш и глава няма да те боли. Причината е в главата, като те боли стомахът. Сегашните лекари казват, че главата боли понеже много кръв има в главата. А то е точно обратното. Когато малко кръв има в главата, тогава страдате от глава. Съвременните хора страдат от малокръвие. Съвременните лекари казват: Много кръв да не се пуца в мозъка. ТЕ са прави. Но пуца се не в големия, а в малкия мозък кръвта и кръвта се спира Навсякъде, но не там, където трябва.

Та казвам: Ако имах едно училище, аз трябваше да ви възпитавам. От сега нататък искам ученици, които разбират. Тия деца не разбират толкова. Вие сега тепърва сте за ученици. Вие сега ще ме попитате: Кажи ми онази тайна; защо Юда предаде Исуса. Защото искаше малко пари. Казва: Учителят ни е доста скъпоценен камък. Ако един ваш син дойде в къщи и е умен, кой пръстен ще вземе: Който струва сто лева или който струва 10 - 20 хиляди лева. Той иска да вземе, който струва повече, който е по-скъп, че като иде в странство да може да го продаде. Той, Юда беше доста учен човек, той беше касиер, пък разбираше цената на парите като евреин, казва: Доста пари ще струва! Но го излъгаха. Пък той мислеше, че много хиляди ще вземе. А колко му дадоха евреите, как е писано там? Много евтино го продаде. И той от скърб, че евтино продаде учителя си, отиде и се обеси. От скърб се обеси. Казва, веднъж в живота ми дойде едно щастие и аз не можах да го продам както трябва. И то е хубаво. Той не можеше ли да каже: Учителю, дето ще те продам, не може ли да се откупиш сам? Защо да не бъдеше тъй честен да каже: Дето ще продам, може ли ти сам да се откупиш. Че Христос нямаше ли 33 или 30 сребърника? Вие ще ги намерите в Библията. И после ги взема и те купиха една нива. Сега във вашия ум ще остане една идея: Как за 33

сребърника го продаде Юда? Че аз да ви приведа един факт, който сега стана.

Един млад момък, който свършил университета с отличие, той се влюбил в една мома и понеже тя не го обичала, имала си някой друг, той един ден взима, че я намушква с нож. След туй го осъждат за няколко години затвор. Питат го: Защо направи това? Казва: Без нея не мога да живея. Той не могъл да живее без нея! Може, то е едно заблуждение, да мислиш, че без една жена не може да живееш. И другото, че една жена без мъж не могла да живее. Могат да живеят. В този смисъл както разбират без жена, казва някой: Тя ще ми готви. Тогава, ти сам не може ли да си готвиш? И жената казва: Мен кой ще ме гледа? Че ако е за гледане, то е най-лесната работа. Казвате: Кой ще се грижи заради мене? Че има кой да се грижи. За едно дете, кой ще се грижи? Външните ли хора ще се грижат или вътрешните? Значи Бог Който създал света, той има грижата и Той ще се грижи. Ако ти в своето съзнание не съзнаваш, че имаш задължение към Бога, ти не разбираш живота. Че най-първо ти като кажеш, че без жена не можеш какво разбираш? Тогава как ще оправдаеш другото положение: Умирам за тебе. И после след като се ожениш, казваш: умирам от тебе. Умирам за тебе, преди да се оженил, а след като се ожени - умирам от тебе. Че аз имам пред вид каквото и вие. Ние ни най-малко нямаме това пред вид. Аз говоря за себе си. Аз по някой път си правя маневра. Казвам: Ако се ожения, че не ме обича жена ми, тогава? Ами ако тя ме обикне и после обикне друго, тогава? И после казвам, ако аз се ожения и имам едно дете и туй дете не ме слуша, тогаз? Ама после какво ще кажат хората? Е такива маневри си правя. И най-после като направя тия всичките маневри, казвам: Не искам да се женя. Ама въпросът не е разрешен. Казвам: Хубаво но справедлив съм. Сега да видя другото положение. Е, аз като не се ожения и другите като не се оженият, тогава духовете няма да прогресират и в света всичките хора ще измрат. Тогава Земята ще остане пуста. Ето противоречието сега. Та казвам: Трябва да намеря една жена, която да

мисли като мене. Но не както аз мисля. Тя да мисли като мене, но да има нещо, с което да се отличава. И тогава аз постъпвам така В Природата има един закон. Такова отношение има между светлината и топлината. Топлината е точно противоположното на светлината, но те са в съгласие. Топлината и светлина вървят заедно но се различават в своите действия. Топлината си има едни функции, а светлината - други функции. Ако дойде топлината в кръвта в човешкото тяло, тя ще подобри кръвообращението на човека и ще му донесе здраве и живот. Ако дойде светлината в човека, тя ще донесе мисъл на свобода в човека. Светлината е която внася свобода и мисъл. И следователно, има един придатък в живота. Тогава топлината извършва онова, което светлината не е могла да извърши, Та казвам: Жената в света ще извърши онова, което мъжът не може да извърши. И мъжът ще извърши онова, което жената не може да извърши. Защото, ако аз мога да извърша и двете неща, мен не ми трябва жена. И казват, че имало една студена светлина. Но студена светлина няма. Може до минимум да е намалена топлината, но има топлина в светлината. Сегашните учени хора считат, че има една студена светлина. Но нея никъде я няма. То е на теория така, но в действителност не е така. Във всяка една светлина има една минимална топлина. И във всяка топлина, колкото и да е невидима светлината, има една минимална светлина. И човек не може да направи разделение между топлината и светлината. И в какво седи адът? В ада има повече топлина и много малко светлина. Това е адът. И всичките тия тъмни духове казват, че ние в топлина работим. И те се мъчат да превърнат топлината в светлина, но не са успели да го направят. Та казвам: Нещастieto в живота произтича от онзи момент, когато ние искаме да се удоволствуваме. Удоволствието се дължи на топлината. Да ядеш, да пиеш, да лягаш, да ставаш и да се обличаш. Те са хубави работи, но те са резултат на топлината. Ти ще имаш една отлична дреха. Хубаво е това. После втора дреха, трета, които са добри проводници на известна енергия. Казваш: На вас не ви трябват

никакви други дрехи. Вас ви трябва една дреха. И тази дреха трябва да бъде добър проводник. В старо време са изучавали този въпрос и са го оставили непроучен. И в днешното време този въпрос не е проучен. Ние не знаем, кои дрехи са добри проводници и кои не. Моисей даде на свещениците ленените дрехи като добри проводници. Памучените дрехи минават като добри проводници. Днес ги намират, че те не са хигиенични. Но това са посторонни работи.

Та казвам: Ето в какво седи същественото. В очите има известни мускули. Да кажем има девет категории мускули, които трябва да се упражняват. И когато се упражняват тия мускули на окото, всичките си имат начини и закони за упражнение. И като се упражняват те така, тогава лицето си остава винаги младо и очите никога не губят своята способност да виждат. А когато тия мускули не се упражняват, тогава става обратното. Всеки един мускул си има известни мисли. Ако ти гледаш нагоре, надолу или в страни наляво и надясно, или диагонално от едно положение в друго, всяко едно движение на окото е свързано на известни мисли, които функционирате сега. Та казвам: Господ като направил окото, Той го направил, че да може окото всичко да вижда, накъдето ходи човек да гледа. Често вие сте излезли на екскурзия, аз толкоз години съм ви наблюдавал, като тръгнете на екскурзия ходите като кираджийски коне. И бързо, бързо вървите, не се спирате да погледнете нагоре, надолу, наляво, надясно, ами тръгнали в надпреварване. Погледнете като изгрее Слънцето и пак вървите. Аз не съм се спирал да ви направя някоя забележка. Но ще дойде време, когато конете ще станат халаше. А като ги разпрегнат господарите им, тогаз аз ще ги намеря на ливадите и ще ги науча на новото учение. Защото сега вие всички минавате като много учени хора. Казвате: Дядо ми, еди кой си професор, какво е казал. Моите уважения към всичките тия професори. Но казвам: Много професори не знаят онова което Бог е създал. И един от много учени английски проповедници, една голяма знаменитост в Англия, в едно голямо събрание от англичани казал, че овците пият вода само когато са

болни. Именно тогава овците не пият вода. Един голям английски проповедник, който искал да каже една Истина, че овците пият вода само когато са болни. Ако идете в Америка вие често ще намерите Някои американец, който казва: България! Да не в някой щат на Америка? Или в южна Индия, къде се намира този град. ТЕ нямат понятие. А българите мислят, че всички ги знаят. А има много, които още не ги знаят. После питат: Българи и унгарци едно и също ли е. ТЕ казват Булгариен и Унгиериен е едно. Не е така, те се различават. Вие имате нещо турско в себе си? Казвам: Не. ТЕ питат. Като дойдем до духовния живот ние разбираме, аз сега не ви говоря за онзи живот, който е криво разбран. Събират се един религиозен човек, един фанатик, и един учен човек. Религиозният пита учения, Ти в Бога вярваш ли? Ученият казва: Ти в Природата вярваш ли? Понеже този изучава Природата, а другият изучава Господа. Аз, казва ученият, в Природата вярвам. Пък религиозният казва: Аз в Бога вярвам. Религиозният казва: Природата Бог я създаде. А ученият казва: Бога човека го създаде. Бог не създаде Природата. Че Бог създаде Природата е толкова вярно, колкото, че човек създаде Бога. А те са идеи. Казват: Бог създаде Природата. За тази дума трябва обяснение. Тъй както мислят, тя е толкова вярна, както и другото. Питате: В Бога вярваш ли? - Аз в Природата вярвам, казва ученият. - А природата Бог я създаде, казва религиозният. Ученият казва: Бога хората го създадоха. Та ученият човек в никакъв Господ не вярва. Е, кой е на правата страна сега?

Сега аз вярвам, че повечето от вас, ако гласувате и вие ще кажете, че мислите, че Природата Бог я създаде. Нямам нищо против туй. Но вярно ли е това? И ако гласуват Някои, ще кажат, че идеята за Бога хората я създадоха. Питам: вярно ли е това? Не. ТЕ нямат понятие за това. И ако кажем Природата, разбираме, че Природата, това е изявление на Бога. Бог неговото видимо изявление, това е Природата. Тогаз създадена ли е Природата? Бог себе си създава ли? Изявлението създава ли се? Може да създадеш нещо, значи вѐн от мене да е.

Грънците ще създам, една дреха може да създам. Но онова, което е съществено в мене, аз не мога да го създам. Как ще го създам аз. То е проявление. То се проявява в самия мене. То е част от самия мене. Сега това не е най-големият грях на хората. Но то е едно заблуждение. Като мислим, че Бог създаде Природата. Като че Природата е нещо отделно от Бога. И после другото да вземем, че човек създаде Бога. Тогава мислим, че човек е нещо от Бога, значи и пак същото заключение е невярно. Нищо не се обяснява с туй. Аз правя само едно сравнение между Някои понятия, които имаме. Едно понятие е вярно, отношенията, които аз мога да имам с един човек, са нормални само тогава, когато има доверие, има пълна вяра в мене. И аз имам пълна вяра в него. При никакви условия, каквото и да се случи, аз не мога да се усъмня в неговата постъпка. Защото, щом се усъмня, веднага ще взема известни мерки. Значи, щом има разбиране между него и мене, ще има правилни отношения. И тогава Господ казва, когато отиде Авраам, отиде да го изпраща към Содом и Гомор, казва му: Няма да скрия от тебе. Какво имаше Авраам на Бога? Той беше приятел на Бога. Казва му Господ: Няма да скрия от Авраама това, което съм намислил да направя. Приятелство имаше. И тогава му казва, че отива в Содом и Гомор. Тия хора в Содом и Гомор не живеят както трябва. Бог е решил да очисти тия духове. Няма да остане никой там. И тогава Авраам се застъпва, казва: Господи, там може да има 50 души праведни! Ако има 50 души праведни няма да разруша. Възможно да не са 50 души, може да са 40. И 40 ако са пак няма да направя това. Авраам иска да извини и казва: Господи, може да са 30. Но дойде до 20, 10 и спре. А колко души бяха праведни в Содом и Гомор? Лот и двете му дъщери. Но и двете му дъщери не минаваха от праведните. Четири души бяха праведни и жена му. Но единственият праведен човек беше само Лот. Жена му имаше любопитство, тя искаше да се обърне и да види, какво ще стане. Ангелът казва: Няма да се обръщате, няма да гледате назад.

По някой път вие искате да разглеждате вашето минало. Казвам: Не разглеждайте вашето минало, защото ще станете като лотовата жена. На сол ще станете! На какво е станала тя? На сол. И после тия дъщери, които излязоха с баща си, казваха: Ние нямаме мъж. Казват: Какво ще стане с нас? Хайде да не разправам тази история. Там е описано много хубаво. Другата слаба страна. Казвам: Тия дъщери извършили ли онова което трябваше? Остава само Лот, който беше праведен. И понеже имаше само един праведен в Содом и Гомор, неговата съдба беше решена. Този град не може да съществува с един човек. И вие знаете, какво стана с тия градове.

Сега кое е същественото? Към същественото искам да ви наведем. Какво е станало в миналото, това са неща на миналото. И мене не ме интересува миналото. Кое е станало, то е нещо от миналия живот. Но казвам: Туй което тогаз е станало, става и сега. И в нашия живот ние трябва да се пазим от Содом и Гомор. Содом и Гомор това са дебелиите черва на човека. Содом и Гомор е там. Че ако Содом и Гомор в тънките и дебелиите черва няма десет души праведници, само един остава да живее. И да знаете, че всичко на огън принадлежи. Ще дойдат всичките болести и страдания. Праведни хора трябва да има. Та казвам сега: Трябва да възстановим една норма. Да възстановим светлината в нашия ум, в мозъка вътре. Има си начини за това. И да възстановим топлината в дробовете и в сърцето си. И да възстановим онази правилна деятелност в стомаха си. Това съставлява цяла една отлична наука в здравословното състояние. Запример, вчера аз на една сестра ѝ разправах. Тя се упражнява върху пението. Казвам: Тъй както сега се учите, вие не може да напреднете, понеже в гласа сопран има специфични мускули в ларинкса. Онзи, който иска алт да пее и той има специфични мускули в ларинкса. И тенорът има специфични мускули и басът също. И ако ти не знаеш, как да упражняваш сопрановите мускули, ти няма да знаеш и сопран да пееш. Мускулчетата има там. И ти трябва да знаеш, как да ги свиваш тия мускули и как да правиш упражнения с тях. Запример, ако вие

правите упражнения на вашите очи, как ще ги правите. Да кажем, как ще се упражнявате? Вие трябва да вземете едно хоризонтално положение на очите и оттам с очите си правите всичките други отклонения на ляво надясно, нагоре, надолу, Навсякъде. Един певец, ако пее, какво положение трябва да вземе? Един певец, за да бъде певец, трябва да знае, как да прекара кръвта най-първо в предната си част над веждите и да я препрати тази кръв в ларинкса долу. Но упражнение се изисква сега. Малко певци има такива. И тогава, ако по този начин се упражнявате, ще има и малко по-други певци. И сега пеят по един неестествен път. И сега ние сме добри, но можем да бъдем още по-добри. Но забелязвате ли, че донякъде вие сте добри, а после в живота ви става една реакция. Аз следя нещата отблизо. По някой път аз следя нещата, когато хората са обвити в една черна аура. Много гъсти влияния имат. Той е неразположен тогава и търси причината отвън. А причината е вътре в него. Силният извор се чисти, а слабият извор отвън трябва да го чистят. Едно шише отвън трябва да го чистиш. А изворът сам се изчиства отвътре.

Та казвам: Когато мисълта е силна, когато чувствата са силни когато човешката воля е силна, човек сам се чисти тогава. Но му се помага отвън. Пък когато умът не е силен - няма светлина, когато сърцето не е силно - няма топлина, когато волята е слаба - не се проявява, тогава ние отвън ще чакаме да ни помагат. И тогава друга идея: Религиозните хора очакват да дойде Христос. Че то е много механическо схващане за Христа. Христос отвън няма да дойде. Той веднъж претърпя тази криза. Той видя веднъж как го приеха. Втори път не стъпва крака му. Че какво ще дойде да го бият пак и да го разпнат, и да се гаврят подире му сега. Не, не. Или ще дойдат отподире му тия еврейските учени и равини да спорят с него. Не туй няма да стане. И тогава знаете ли как ще дойде Христос. Вие го очаквате да дойде отгоре от Небето. Мислите, че от облаците ще дойде.

Тогава ще ви приведа една приказка. Наскоро я четох в една английска читанка, та ще я кажа и на вас. В едно семейство на плъхове, г-н и г-жа плъх им се родила една дъщеря, госпожица плъхица. Тя била по-старата дъщеря. По-малкият брат плъхо бил той, и най-малката дъщеря плъхичката, била най-красивата. У бащата и майката се родила една велика идея, те не искат да я оженят за плъх, понеже дъщерята била много красива, искали да я оженят за най-силния в света. ТЕ искали да я оженят за Слънцето, понеже мислили, че техният зет трябва да бъде много силен. И бащата и майката отиват при Слънцето да им стане зет. Като ги посрещнало Слънцето казало: Много ви благодаря за почетта която ми давате, но аз не съм най-силният. Аз като изгрея и дойде едно малко облаче и то ме засенчва и не мога да дам светлина на хората. Идете при облака, той е по-силен от мене. Тръгнали те и отишли при облака да го правят зет. Но облакът казал: Не съм и аз най-силният, защото като дойде вятърът и ме разпръсне, нищо не остава от мене. Идете при вятъра, той е по-силен от мене. Отиват те при вятъра. И той им казал: Благодаря ви за почитта, но и аз не съм най-силният, да мога да се ожения за дъщеря ви. Понеже от хиляди години има тук една стена и аз от хиляди години я духам, духам и тя седи. Нищо не съм й направил. При стената идете. Тя може да бъде зет на вашата дъщеря. И най-после отиват към стената. И тя казала: Погрешно е, и аз не съм най-силната. Действително, вятърът аз го спирам, но един плъх има, който иде при мене, той направил дупки в мене. Той е по-силен от мене. Та те пак се връщат със своята дъщеря при плъха. Сега вие ще ходите при Слънцето, при облаците, при вятъра при стената, и най-после ще дойдете при плъха.

В дадения случай онази идея, която може да ми послужи, тя е правата идея в дадения случай. Светът не е оставен и от такива преустановени идеи хората страдат. Има нещо съществено, което Бог е вложил в нас, и което Той постоянно поддържа. Ако ние внимаваме на този Божествен език, никога да не пресилваме нещата. Ако

разправяш на някого нещо, аз съм слушал Някои оратори, като представят един пример, той ще го представи така поетически, така пресилено, че всичките хора плачат. Но след като излязат навън, хората пак забравят това. ТЕ са хубави работи, но има нещо естествено, което всякога остава едно дълбоко впечатление. Ти си бил един пътник. Минал си покрай някоя къща, и там те приемат. Може да си се нахранил там с много просто ядене, но остават такива впечатления, които с години не може да забравиш. Или някоя сутрин се събудиш с един много приятен сън и може да се минат година, 2, 3, 10, 15 години сънят така седи като една действителност за тебе. Та казвам: Онова, което ще остави в нас нещо, което не може да се заличи, на него ние разчитаме. Тогава онова, на което ти разчиташ, на първо място трябва да е то. Това, на което трябва да разчитаме, то е Любовта в нейното приложение в човешкото тяло. Най- първо как се прилага Любовта в човешкото тяло? И светлината как се прилага в човешкия мозък, знанието, Мъдростта? Тия неща трябва да се знаят, как се прилагат. И не мислете, че тъй просто е. Казва някой: Духът ще ме научи. Не, не, за да те научи духът, трябва да имаш предметно учение. Как ще го научиш ти. Ако Слънцето го няма, как ще го научиш ти? Как ще учиш за човека, ако човекът го няма. Какво понятие ще имаш за едно магаре, ако то не съществува; за една змия, ако нея я няма. И Целият свят седи се от предметно учение. Какво ще знаеш за очите, ако Тях ги няма. За веждите, за човешкия нос, краката ръцете, стомаха? И за тия движения? Но туй е видимото и най- после идем към друг един свят на човешките чувствувания, които ние не ги виждаме, но чувствувания има. И те си имат свои форми. И мислите си имат свои форми. Една мисъл може да бъде теглена, тя си има една определена тежест. И едно чувство може да бъде теглено. Но ние понеже нямаме такива везни, не може да ги мерим. Но учените хора в света знаят тежестта на една мисъл. И знаят тежестта на едно чувство. Вземете сегашните учени хора, които са претеглили Земята. На какви везни я турят те? Има си причина за това. И сегашните учени хора

претеглиха и Слънцето. Може да има една малка погрешка в теглилката, но все таки е една смела идея това, да претеглиш Слънцето и Земята, толкова и толкова тона тежи тя. Може да е помалка, но близо са до същинската идея. Та и ние трябва да имаме нещо определено

Сега аз говоря на ония от вас, които искате да бъдете ученици. По някой път като се говори за Някои работи, вие се обезсърчавате, мен желанието ми не е да ви обезсърча. Ако има някой да се обезсърчава, то съм аз първият, ако аз нося вашия ум. И ако един има, който да се обезсърчава, то съм аз. Понеже аз съм внесъл много голям капитал, много голям, а досега нищо не е допринесъл, или много малко е допринесъл. Досега никакъв приход няма, а при това пак вярвам, че отнякъде ще стане нещо. А вие много малко сте вложили още и какво има да се обезсърчавате. И вие даже онова, което сте обещали, не сте вложили всичкия си капитал и се обезсърчавате. Едва ти си вложил една десета от капитала си, имате още девет десети. Пък аз съм внесъл всичко, а никаква печалба нямам! Сега вие ще кажете: Ние от тебе ще вземеме, понеже, ти ако пропаднеш, тогава с нас какво ще стане, та поне ние да не пропаднем. Много хубаво. Ами ако аз спечеля? Възможно е! Умни хора сте. Добре. Значи ако аз изгубя, вие не трябва да влагате капитала си там, дето аз ще изгубя. Но ако аз спечеля? Има един начин да проверите. е, ще спечеля ли или няма да спечеля. Аз всякога зная, че здравият човек всякога ще спечели. Аз зная, че умният човек всякога ще спечели; аз зная, че добрият, силният човек всякога ще спечели. И зная обратното: Че глупавият всякога ще изгуби. И слабият и болният всякога ще изгуби. Не можем ние да се съмняваме в това. Онзи който съградил своя живот върху Любовта, който гради своя живот върху Божественото знание и неговите закони и онзи, който гради своя живот върху Божествената Истина и Божествената свобода той никога не може да губи. То е абсолютно така! Следователно, имайте вие тая идея и не я чоплете! Тя е идея, която има цена. Следователно, стига да градите върху

Любовта, влагайте капитала си там и няма никаква опасност. Но ако не градите върху Любовта, Мъдростта и върху свободата, тогава е вече друго.

Сега остава въпроса: Не мислете, че това е ясно. Има методи и начини много, които тепърва трябва да учите. Има много неща, които трябва да учите. Вие мислите, че много сте изучили. Не, не едва сега започвате Някои неща, които трябва да знаете, как са станали. Че вие вземате в един съвременен език, в български език има 30 букви, но ако вие не знаете, как да съпоставите тия букви, вие може да създадете от тия 30 букви едно много голямо нещастие. Че как? Че ако на един съдия, който ви сади, кажете само две три лоши думи, знаете ли какво ще стане? Ами ако обидите само с една дума един цар, знаете ли, че вас може до живот да ви затворят. И то само за четирипет букви, турени не на място. До живот може да ви затворят, а могат и да ви обесят. Та с нашето знание, което имаме ние или поправяме пътя на своето щастие или ще проправим пътя на своето нещастие. У синца ви има един лош навик. Щом дойдат изпитания върху вас, вие веднага се нахвърляте върху Господа. Но знаете ли какво може да ви стане? Вие се пазете от това! Мен ми разправяше един господин от видинско, някой човек обичал да казва нецензурни думи за Христа. Една сутрин, той станал и почнал да плаче пред майка си. Тя го пита: Защо плачеш, синко? Сънувах, че съм в църква. От олтаря излезе Христос и ми зашлеви две плесници, та ми се завъртя главата. И подир две седмици умира този човек.

Та мен ми казва една много млада, много учена сестра, казва: Аз ти се сърдя, за да те накарам да ме обичаш. Сърди ми се, да я обичам. Но много стар метод е той. Той е метод на дявола, понеже и той се разсърдил на Господа, за да го обича. Но толкова хиляди години са минали, той още не е направил Господ да го обича. Пазете се, Любовта със срѣдня не става. Срѣдната е нещо посторонно. Любовта не борави със сърдене. Щом дойдете до срѣдната, вие сте далеч от Любовта, че никога няма да я намерите. със сърдене Любовта не се

намира. И с подозрение Любовта не се намира. Маловерието, каквото и да е те са един свят съвсем друг. ТЕ ще дойдат. Няма нищо, че един човек се сърди. Сръдната не е нещо лошо, но ако вие ми се сърдите, че със сръдната може да добиете Любовта, вие се лъжете. Ти ако искаш да те набият, разсърди се. Но ако искаш да добиеш Любовта, не се сърди. Аз съм виждал и малките деца, като се разсърдят в къщи, ядат тоягата. Майката тогава им казва: Баща ви ще дойде; ти няма да се сърдиш. Бащата казва на малкото дете, като станеш голям възрастен, сърди се колкото искаш, а сега не може да се сърдиш, - той го набива.

Та вие като ученици няма да се сърдите в училището. Като излезете вън от училището, сърдете се колкото искате. Но в училището ако се сърдите, тояга има! Трябва да го знаете това. Тази вътрешна тояга тя е страшна. И всички болести, които ние претърпяваме, каквито и да са те, това са все наказания, за ония нарушения. Каквото и да стане, то е все опъване. От Невидимия свят ни казват, това де не правите, онова да не правите. Памет ни трябва. А вие го правите и тогаз! Сега у вас остава една идея. Може Някои от вас да мисли, та кого ли имам аз пред вид. Себе си имам пред вид. Аз по някой път никого не осъждам. Аз казвам на себе си тъй: Не трябва да караш тия хора да ги събираш, защо не ги оставиш свободни да си вървят по своя път. Какво си ги насъбрал да ги учиш. Тази мисъл ми е идвала. Е кое /е/ по- хубаво сега, кажете ми. Аз не садя никого. И по някой път казвам тъй: Знаете ли аз какво казвам: Тури ги на твоето място, пък и ти влез на тяхното място, да видиш тогаз тази работа каква е. Защо ходиш да гледаш така? Защо ходиш тия хора да ги разглеждаш отвън. Тури ги на своето място, нека са спокойни, пък ти излез на тяхното място и проучи тогава тази работа. Проучи я добре. Аз така разглеждам въпросите. И следователно, ако и вие така разглеждате, ще бъдете на правата страна. Защо ще критикуваш този и онзи? И да го критикуваш не разбира.

Влез в неговото място и тури онзи човек на твоето място. Ето кое ще ви спаси. Всеки човек, трябва да тури другите хора на своето място. Той трябва да остави една змия да пази неговото богатство, че като дойде този, когото ще оставиш наследник на себе си, той ще мисли че е господар, но като стане господар, змията ще се увие на шията му и ще почне да го притиска, и той ще ме повика, понеже аз разбирам този закон, и той ще каже: Вземи си богатството, моя живот отива! Тогаз аз ще взема моето място и той своето. Та при моето място ще има змия. А какво има при вашето място? При вашето място е съблазънта. Доволството е там, той играе на кючек. Сега казвам: Защо котката си отваря очите при птиците, а при мишката като дойде хич не ги отваря. Тя там си затваря очите.

Но сега нека остане това. Сега аз ви направих една екскурзия няма да ми се сърдите. Аз ви взех на своя автомобил и ви разведох и в рая и в ада. Тъй щото няма да ми се сърдите. Като ви заведе в ада, мъчат се хората там. И ще ви разправя, този защо страда и онзи. И когато Данте описал ада, после се качил горе в Небето. Та казвам, щом минавате през някоя област, всяка област ще я опишем тъй както е. И от всяка област ще извадим урок. Запример, засега ние вървим по един стар път, който е прашен. И ние не искаме прах да има но три месеца не е валило дъжд, прах има, едва дишаш и гълташ този прах. Ако си силен и учен, ще се помолиш на Бога и ще завали дъжд, и ще накваси пътя и ти ще минеш. Ако не си умен, ще вървиш по прашния път. Ако разбираш Божиите пътища и закони, ще се помолиш на Бога и тогава Господ ще направи, че пътят ти ще бъде полет и по същия път ти ще минеш. Пък ако не разбираш законите, ще минеш по прашния път. Ти ще минеш, но ще кажеш: Още веднъж по този път не минавам. Какви бяха последните думи на последния стих /19: 14/ „Ето сега ви казвам това, което не е било. Та когато се сбъдне, да повярвате че съм аз." И какво ще повярвате? Може да повярвате в онзи човек, който никога не е лъгал. Може да повярвате /в/ Човека тъй

както Христа. Може да повярвате в Онзи, който всякога ви казвал Истината и оставил нещо за вас.

Та казвам: Не само ние да обичаме да не ни лъжат, но и ние никога по никой начин в себе си като садим някого да не позволяваме никаква лъжа. Аз говоря за вътрешната лъжа. Човек в съзнанието си трябва да бъде тъй буден, че по никой начин да не допусне нито една бяла лъжа. Всичко да бъде чисто вътре. Отвън лъжата може. От външната кал ти може да се освободиш, но калта да не проникне вътре в тебе. На златото може да полепне кал отвън, но златото се измива. Но ако тази кал успее да проникне в златото вътре, то изгубва своята цена. Та лъжливите чуждите идеи това е една външна кал, която не трябва да проникне във вътрешния живот, който Бог ни дал. И ние никога не трябва да изгубваме онази вяра, която Бог е вложил в нас. Във всичко може да се съмняваме, но дойдем ли до Бога, човек трябва да има една свещена идея и да е готов на всички жертви. Дойде ли човек до идеята за Бога, той трябва да е готов на всички жертви. Аз не говоря, че всички трябва да се жертвувате, но дойдеш ли до Великото, до Бога в живота си, ти трябва да бъдеш готов да жертвуваш всичко. Идеята е една и съща и за вас и за всички, които и да са. Който е дошъл до тази идея, който се подигнал до тази идея, той трябва да е готов на всички жертви. И да са на място. А отвън въпросът е друг.

Та казвам: Като ученици отсега нататък имате да учите! И има много да учите. И не мислете, че така ще бъде. Много има да учите. И не материални работи. И има методи и начини за познаване характерите. Тепърва има да се запознавате с великите хора в света, с великите души в света. Тепърва има да се запознавате с тях. Сега още много малко / сте / запознати с това. И туй, което сте запознати мене ме радва. Но казвам: Има още много да се учите. И тогава ще дойдем, мнозина от вас, които имате много слаби очи, ще започнем да ги учим, да се възстановят очите им, че без очила да ходят. Сега не искам да ги хвърлите. Но след като правите тия упражнения, та като

се възстанови зрението ви, вие сами ще хвърлите вашите очила. И като направите известни упражнения ще ви напусне и ревматизъма и болките ще ви напуснат и вие сами ще хвърлите всичките лекарства. Но като станете силни и почнете сами да се движите. Вие няма да имате нужда от автомобили, нито от аероплани, а може и през въздуха да се пренесете с по голяма бързина. Ще кажете сега: Направи го! Аз ако го направя, ще го направя за себе си. Ще ида някъде и ще кажа: Я да видя мога ли да го направя. На себе си ще кажа така. Щом аз мога да се движа от едно място на друго с голяма бързина, ще кажа на себе си: Тебе не ти трябва вече автомобилите. Пари пак ще си имате за автомобили. И по някой път ще си имате пари и за фйитони, пък някой път ще имате пари за наем на къщи. Тази работа, казвате, без пари не може. Така е. При този порядък на нещата, парите трябва. И то звонкови в злато.

Златото ще дойде. Онзи баща, който обича сина си, на него оставя най-много злато. А когото по-малко обича, по-малко злато оставя. Тъй щото може да кажете, на кой от вас Господ не е оставил голямо богатство! Понеже вие се намирате в един неорганизиран свят, да ви не оберат, богатството седи в банката. Че като влезете в безопасност, Той ще ви го даде. И ако сега вие сте сиромаси, бъдете уверени, че ще ви оберат ако бяхте богати. Няма да се минат и десет деня и ще ви оберат. Американските милионери имат по десетина детективи, да ги пазят и тях, и жената им, и децата им. Като ги хванат тия гангстери, ще изискват 100, 200 милиона долари и повече някога искат. Та сега американците бягат от Америка. Така избягал от Америка един техен авиатор в Европа. Но да оставим сега това настрана. Туй са външни работи.

Искам да бъдете добри ученици. Тепърва да си купите тетрадки и един молив хубав. Всички да имате по една хубава тетрадка от сто листа и тогава, каквото ви се каже, упражненията, и сега каквото казвам записвайте го. Някой път ти казвах: Много добре служи. Но аз ще ви сготвя едно ядене, ще ви дам една паница и след като се

нахраните, ще платите сто лева. Колкото кажете, че яденето е похубаво, толкова по-скъпо ще платите. Казвам: Доволен ли си от храната? И ще гледам, кои обичате моята гостилница. Като дойдете веднъж, ще взема 50 лева, после 70, 90, 100 и ще видя на кое число вие няма да стъпите в гостилницата ми. Като започна да ви гледам, че минавате покрай гостилницата и поглеждате, в джоба нямате нищо. Щом ви видя, че нямате нито пет пари, ще ви кажа: Елате. Като не остане нищо в джоба ви, даром ще ви дам. Но докато има нещо във вашия джоб, аз ще взимам пари. Като останете без пари, аз съм готов даром да ви давам. Но докато има пари в джоба ще вземам пари. Та трябва да има едно общение, една обмяна между мене и вас. Трябва да има една обмяна взаимна между Божественото, между Любовта, която се дава и Любовта която се взима. Трябва да образуваме един кръг на Любов между онзи, който дава и онзи, който взема, да има една правилна обмяна. Само така ще дойде истинското знание в света и ще се образуват ония братски отношения, които сега търсим. Без туй не може.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека!

На поляната гимнастическите упражнения.

14-то Неделно Утринно Слово, държано на 03.1937 г.

ПРИЛОЖЕНИЕ НА ВЯРАТА, НАДЕЖДАТА И ЛЮБОВТА В ЖИВОТА

5 ч. с. меко, приятно време. Изгрев.

Наряд:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

В начало бе Словото.

Ще прочета част от 13 глава от Евангелието на Йоана, от 20 - 38 стих.

Много дарби има в човека недоразвити. Много чувства има в човека, които стоят в спящо състояние. Човек не може да разбере състоянието на Исуса. Колкото и да се сили да го разбере, мъчно е, защото не е минал през неговото състояние. Докато човек не мине през опитностите на Христа, той никога не може да Го разбере. Каквото и да чуете да ви се говори, вие не можете всичко да разберете, защото умът ви е зает с други Някои работи. Тогава умът ви е зает с близки работи, с близки предмети. Понякога човек е зает със своето тяло: боли го крак, гръбнак, глава, или стомах му нещо разтроен. Макар че човек носи своето тяло от хиляди години, обаче, едва сега той е започнал да изучава причините, на тези прояви. Случва се, че човек хълца с часове. Лесно е да се справи с хълцането. Как? Като пие малко гореща вода или като поеме дълбоко въздух.

Причината за хълцането се дължи на едно малко подигане на диафрагмата. Щом се свали и дойде на своето положение, хълцането престава. Диафрагмата е покрив на стомаха. Когато покривът се дигне

много високо, тогава подът трябва да слезе малко надолу. Другояче казано: когато човек не мисли право, той започва да хълца. Когато чувства, той пък почва да плаче. Има един естествен плач, но има и много плачове, които не са естествени.

Казвам: Спрете се върху думата „Вяра“ и помислете, какво представя тя. Казвате, че човек трябва да има вяра, но вярата има много методи, които вие не можете да приложите в живота си. Вие трябва да различавате, кога вярата действа у вас. В Писанието е казано: „Ако имате Вяра колкото синапово семе, като кажете на една планина да се премести, тя ще се премести“. Горите, планините представят мъчнотиите в живота. Ако има вяра, човек може да се справи с мъчнотиите си лесно. Това значи да премества планини и гори от едно място на друго. Задава се въпрос: Как се добива вярата? Вярата не може да се добие по механически начин. Христос уподобява вярата на синапово зрънце. Това значи, че както синаповото семе се развива, така и вярата има условия да се развива.

Сега ще ви представя три положения. Допуснете, че един ваш приятел иска да ви направи три подаръка: да ви даде две кила злато, две кила барут или две кила жито. Кой подарък от трите бихте предпочели? При сегашните условия на живота вие бихте предпочели двете кила злато, защото ще свършите много работа с тях. Обаче, ако сте военен, вие ще предпочетете двете кила барут, защото с Тях ще свършите много работа. За двете кила жито малко ще се замислите, да го приемете или не. Защо? Защото е нещо достъпно. Щом имате пари, жито всякога можете да си купите. Но нека се преведат тия работи. Какво ще ви даде златото? Условия за работа. С златото можете да започнете търговия, можете да си направите къща и т. н. Какво ще ви донесе барутът? С него можете да разчупвате камъни, да търсите скъпоценности, можете да отворите сражение. Но какво са две кила? Като свършат двете кила, нищо няма да остане от тях. Колко са две кила? И най-последно остава житото. Какво можете да направите с него? Можете да го сварите, да си направите хляб, като го смелите, а

може да си направите една хубава баница. Може, обаче, и да се посее. Тогава ще имате по-добри резултати. С парите ли можете да станете най-богат, с барута или с житото? Как мислите? От ваше гледище най-богат можете да станете с парите. С Тях можете да си купите много ниви. Сега ние разрешаваме въпроса на златото, на барута и на житото. Въпросът на житото представя закона на Любовта. Златото представя закона на вярата, а барута - законът на надеждата. Ако турите барута и житото на едно място и ги размесите, вие ще получите обратни резултати. При златото ти трябва да имаш вяра. Златото принадлежи на Слънцето, отдето иде светлината. Значи вярата се занимава със светлината. Надеждата с какво се занимава? Надеждата се занимава с Земята. Щом имаш надежда, ти се свързваш с Земята. Надеждата се подхранва от Земята. А откъде се подхранва житното зърно? - То се подхранва от Любовта. Това е законът на Духа.

Сега като слушате тия неща, казвате: Тия неща не ни са ясни. Не е въпрос в яснотата или в неяснотата на нещата. Работата седи в онази вътрешна придобивка, която човек може да има. Някой може да има инструмент, цигулка или пиано, за да знае неговата история, как се е създал, да знае да свири на него, но като се изгуби инструмента, и музиката ти с него заедно изчезва. Така всеки човек може да си служи с хляба, както хлебарите днес го правят. Но това не е негово изкуство. Един ден хлебарят го няма. Какво ще правите тогава? Кой ще ви прави хляб? Четеш една книга, как светиите са страдали. Ти се насърчиш, но като оставиш книгата и дойдеш до своята вяра, отново се обезсърчиш, изгубваш вярата си. Та казвам: При сегашните условия на живот вие се нуждаете от голяма светлина и вяра, а не като тази, която сега имате. Тази светлина не допринася много. Тя е като барут. Врътнеш ключа, тя светне. Завъртиш ключа, тя изгасне. Светлината, която излиза от лампите, с които днес си служим, не е добра за очите ни. ТЕ не са приспособени към нея, и затова трябва много да се пазим от нея, да пазим очите си. Понякога светлината на нашите електрически лампи е много ослепителна и трябва да се

пазим от нея. Когато четете някой роман, вие се възхищавате от героя и от героинята, но не знаете, че авторът ги е представил такива, каквито не са в действителност. Така той е представил и останалите си действащи лица. Героят винаги трябва да има такива качества, каквито обикновените хора нямат. тогава, всички хора, които се женят, са все герои. ТЕ са първите герои в света. Неженените хора са слабодушни, те не са герои. В Тях няма никакво геройство. Следователно, който се жени, той е на бойното поле. Като се оженят, още първата вечер мъжът и жената се дуелират и след това мъжът се оплаква, че жената го ръгнала в сърцето. Някъде пък жената се оплаква, че мъжът я ръгнал в сърцето. Така се те дуелират. Женитбите на Земята между мъже и жени не са нищо друго, освен дуели. И след това се питат, кой ще пее - петел или кокошка? Какво ще ми кажете на това отгоре? Каква идея може да има едно семейство, което разрешава въпроса, петел ли ще пее или кокошка. Кокошката казва на петела: Ти ще кукуригаш, а пък аз ще куткудякам. Ако кокошката не може да куткудяка, а петелът не може да пее. ТЕ нищо не могат да направят. Когато кокошката куткудяка, тя е свършила една добра работа. И когато петелът пее, и той е свършил една добра работа. Когато петелът сутрин рано каже „кукуригу“, Слънцето веднага Изгрева. Петелът никога не кукурига, без да е изгряло Слънцето. Щом Слънцето залязва, петелът пак пее. Когато изгрее Слънцето, петелът казва: Кукуригу, днес господарят ще бие господарката. Казвате: Защо петелът пее?

Сега аз оставям настрана живота на петела, но казвам: Опишете, каква роля вие играете. Вие играете роля като хора, но на сцената на самия живот. Щом излезете на сцената, вие не сте вече нито Иван, нито Драган, нито Стоян, но играете роля някаква. Вие играете ролята на Отелло, един от героите на Шекспирова драма. Та като актьор човек трябва да бъде разумен.

Казвате: Не трябва да вярваме в Христа. Че вие вярвате в Христа, вие постоянно се дуелирате с Него. Вие се осъмнявате по десет пъти

на ден. Казвате: Къде ще ни изведе Той? Къде съм тръгнал по Неговия път? Ако тръгна по Неговото учение, всичко ще пропадне. Ако се откажа от майка си и от баща си, от всички хора, какво ще правя сам в света? Да се мисли така, това значи да разбирате нещата буквално. Христос говори за вътрешния живот на човека, а не за външния. Той не говори за външните отношения между хората. Когато Христос казва: „Аз съм лозата, а вие пръчките“, Той ни най малко не разбира сегашните лози и пръчки. Това е само едно уподобление. Вие не сте правили опит да видите, каква е Любовта на лозата. Някои лози дават много грозде, а някои не дават. Защо? Когато лозата обича господаря си, тя му дава много плод. Когато не обича господаря си, тя не му дава никакъв плод. Тъй щото, когато вляза в едно лозе и видя, че това лозе няма плод, казвам, че то не обича господаря си. Когато вляза в едно лозе, което дава плод, казвам, че това лозе обича господаря си. Следователно, въпросът се свежда към Любовта. Само в живота на Любовта има прогрес. Не е въпрос до разочарованията в Любовта. В какво се разочарова човек? Казвате, че този, когото обичате, един ден ще се разочаровате в него. Това е един голям изпит. Вие влизате в живота, понеже това е един порядък на нещата. Бог е казал: Не е добре човек да бъде сам. Това е един порядък, който е от Бога.

Порядъкът, който човек е създал, се различава от този, който Бог е създал. Някой път ние влизаме в човешкия порядък на нещата и му даваме название Божествен порядък. Погрешката е в названието. Понякога пък на Божествения порядък туряме название човешки порядък. Всяко семейство, което не се основава на закон но на Любовта, на закона на вярата и на закона на надеждата, не може да има никакво бъдеще. Значи, семейството трябва да бъде основано на закона на Любовта, в който влиза закона на вярата и на надеждата. Основана върху закона на Любовта, това е присъствието на Божия Дух. Основано върху закона на вярата, това е присъствието на светлината, на Слънцето, на всички разумни същества. Основано върху закона на надеждата, то е основано върху земния живот, върху

отношенията, които ние имаме на Земята. Много отношения има човек, но надеждата му показва, как трябва да постъпва човек с земните работи. Вярата му показва, как трябва да постъпва с духовния свят, а Любовта показва, какви отношения трябва да има човек към Божествения свят. Тези три неща трябва да се съединят, за да образуват едно цяло. Така именно животът се осмисля. Защото всички блага, които са скрити в земята стават явни, само след като дойде светлината. Ако живот на Земята не дойде, те не могат да се организират. Казано е в Писанието, че Бог от нищо създаде Земята. Обаче, не се казва, че от нищо Бог създаде човека. За човека се казва, че Бог взел пръст, размесил я с малко вода, образувал кал и от нея направил човека. Какво ще разберете от тези думи, че Господ взел малко прах, смесил го с вода и направил човека, на когото вдъхнал своето дихание. Значи, в тази пръст, в тази земя има нещо Божествено, има и нещо човешко. Тази Земя станала жива душа. За да може да живее човек, Бог му създал и растенията, и животни, които поставил да живеят при него. Така той имал задачи, които да разрешава. Бог ни говори чрез външните неща, чрез светлината, чрез тъмнината, чрез растенията и животните, чрез нашите близки, но направо никога не ни говори. След всичко това човек дохожда до онова вътрешно дълбоко разбиране на нещата. Рядко Бог говори отвътре. Някой казва, че Бог му е проговорил. Когато Бог проговори на човека, това съставя за него цяла епоха. Животът му коренно се изменя. Щом Бог проговори на човека, той минава от смърт в живот. Ако му е проговорил и не се изменя, това вече е друг въпрос. Тогава се явява съмнение, дали Господ му е говорил. Бог може да говори на човека и чрез духовете, а те са от различни йерархии. Духовете биват от девет различни йерархии. Като ти говорят духовете, ти най-после ще дойдеш до Божественото.

Сега, като ви говоря по този начин, Някои ще кажат: Значи Бог никога не ни е говорил, и ще се обезсърчат. Говорил ви е, но аз ще ви запитам: Като ви е говорил Господ, какво научихте? Ако при мене

дойде един музикант и започне да ми разправя за музиката, за различните музикални теории, аз ще го слушам, но после ще му кажа, меко, има една особена класическа музика и ще искам да ми изпее едно от парчетата на тази музика. Каква е тази песен?

Тя е следната: "Любов, която носиш живот; вяра, която носиш знание и Надежда, която носиш облекло". Както и да се опитва този музикант, той не може да пее на Любовта. Вие пели ли сте някога на Любовта? Вие пели ли сте песента „Бог е Любов" както трябва? Да се пее тази песен монотонно, това не е никаква Любов. Това е сянка на Любовта. Какви резултати ще имате, ако пеете песента „Бог е Любов" както трябва, мъртвите трябва да станат от гробовете си и да оживеят. А тъй, да пеете „Бог е Любов", а хората около вас да умират и да не стават от гробовете, това не е никаква Любов. Това е човешко разбиране на Любовта. Вие пеете „Бог е Любов", а всичко у вас е мъртво. Вие пеете „Бог е Любов", а всичко у вас е само съмнения, подозрения, обезсърчения - това не е никаква Любов. Като запее „Бог е Любов", пред очите ви трябва да светне. пеете тази песен, а като излезете вън се карате. Това е Любов от която страдат всички хора, и религиозни, и светски. Днес всички хора, православни, католици, евангелисти, окултисти все за Любовта говорят. И жената, и децата, и мъжът, всички говорят за Любовта, но Любовта я няма в домовете. Една млада сестра ми разправя, че не обичала майка си. Как ще я обича, когато и майката не обича дъщеря си. Защо майката не обича дъщеря си? Защото върви по линията на баща си. По същата причина и дъщерята не обича майка си. Ако майката и дъщерята бяха моми, а бащата - момък, те щяха да се карат за него. Като ви говоря за семейството, вие разбирате тъкмо това, което не е никакво семейство. Нима в семействата на животните, няма същи такива семейства? Между говедата има отношения на семейства. Между кокошките - също има такива семейства. Де е бащата между говедата? Де е бащата между кокошките? Там майката е на лице, но бащата отсъствува. Понякога само петелът се явява между кокошката и пиленцата и

започва да ги кътка, да им предлага зрънца. В това отношение той постъпва кавалерски. Понякога ги пъди далеч от себе си. Жените ще кажат: До какъв хал, до какво положение сме дошли ние жените. Грешката седи в това, че като сте играли на сцената роли на царе и царици, мислите, че и в живота сте на същото положение. Не, никакви царе и царици не сте в живота. Като играете пиесата на някой автор, казвате: Велик, умен драматург е бил този писател. Какви хубави роли е избрал, роля на цар и царица, за своите герои. Ние играем ролите на неговите герои, но не сме никакви царе и царици. Помнете, че не сте никакви царе и поставете в ума си идея, да съзнавате истинското си положение, което ви е дадено на Земята. Някой християнин казва: Аз съм Син Божий. Питам го: Ти осиновен ли си от Бога? Ти трябва да съзнаваш, че играеш само роля на Син Божий, но още не си истински Негов син. Не трябва да си служиш нито с бели, нито с черни лъжи. Мнозина ме питат, кой съм. Казвам: За себе си аз зная, кой съм, но ако вие искате да знаете, кой съм, това е ваша работа. Ако непременно искате да знаете, кой съм, тогава намерете историята ми и започнете да я проучвате. Ако аз искам да зная за вас, които сте, аз ще намеря историята ви и ще почна да я проучвам. Ако се интересувам от историята на кокошката, на славеите и на другите птици, аз няма да ги питам тях, какво знаят за себе си, но ще взема историята им и ще я проучавам. Кокошката, славеят и другите птици за мене не са такива, каквито външно ги виждам. Днес кокошката е много изопечна /изопачена/ от първото положение, в което е съществувала. Тя е претърпяла големи кризи, големи несполуки. От голямо непослушание тя всичко е забравила, каквото някога е знаела. Каквото има в сърцето си, тя всичко го дава навън. Тя постоянно рови, постоянно търси, нищо не задържа за себе си. И между хората има кокошки. Някой чете много, но нищо не остава в ума му. Той е в това отношение подобен на кокошката. И цяла крина жито да дадете на кокошката тя ще я разпръсне. Тя казва: Каквото има за днес, а утре господарят пак ще даде. Тя има вяра, но

не е разбрала още отношението си към Бога. Така и вие се залъгвате често. Казвате: Ние в този живот не можахме да достигнем това което желяхмe, но в идния ще го постигнем. Това показва, че имате голяма вяра. Отде знаете, че в идния живот ще имате по-добри условия? На какво се основава вашата вяра?

Сега като изследвам вашия живот и дохождам до едно от миналите ви съществувания, виждам, че вие сте имали висока идея, очаквали сте да дойдете втори път на Земята и да изпълните това, което сте си предначертали. Ето, сега имате същата програма, имате и условия, но не я изпълнявате. Защо? Защото нямате една вътрешна връзка, отношенията ви не са правилни. И когато питате, къде е Бог, казвам: Бог е горе в главата ви. Къде е Вярата? - Вярата е в дробовете ви. - Къде е Надеждата? - Надеждата е в стомаха ви. Мозъкът, дробовете и стомахът, това са трите възприемателни органи на физическия свят. В мозъка е човешкия ум. Извън мозъка, извън човешкия ум, седи един непознат възвишен свят за вас. Извън дробовете, извън духът който функционира в тях, вие не можете да имате представа за вярата. Ако не дишате правилно, вие не можете да имате Вяра. И ако не се храните правилно, вие не може да имате Надежда.

Сега ще ви дам едно правило. Дали ще вярвате в него, то е друг въпрос, но можете да направите един опит. То е следното: Ако ядеш добре, ще усилиш надеждата си; ако дишаш добре, ще усилиш вярата си; ако мислиш добре, ще усилиш Любовта си. Защо носите тази глава? Вие очаквате да умрете, да се изпразни главата ви и като отидете на другия свят, там да научите нещата. Значи, големите блага, които Бог ни е дал, ние ги оставяме настрана, а очакваме на един бъдещ живот, който впоследствие ще дойде. Апостол Павел казва: „Всички няма да умрем, но ще се изменим“. В какво отношение може да се измени човек? Сега, аз не искам да дойдете до вашите стари разбирания. Вашите стари възгледи и разбирания са наслоявания, които ви спъват. Знаете ли на какво мязат вашите стари

възгледи? Те са така заразителни, както са заразителни черешите и сливите, които хората садят по гробищата. И най-добрите череши да посадите на гробищата, те ще всмукват от соковете на мъртвите, и по този начин ще предават заразата и на всички ония, които ги употребяват. Ако черешите са приели от соковете на добри хора, вие ще приемете тяхното добро. Но ако соковете са били взети от гробовете на разбойници, с черешите заедно ще приемете и техните отрицателни черти. Следователно, ако поставите една череша при добри или при лоши условия, при добри или лоши хора, тя ще приеме от техните влияния, и по този начин ще предадете това влияние и всички ония, които я употребяват. Влиянието на добрите хора или на лошите хора ще мине от растителното царство в хората. Сега аз искам да ви наведе на това, за да мислите правилно, да знаете, че много причини има, които могат да създадат ред наслоявания в човешкия мозък, в дробовете и в стомаха му. Щом става такова напластяване, наслояване във вашия мозък, вие ще развалите Любовта си. Щом става такова наслояване в дробовете ви, вие ще развалите вярата си и най-после, щом става такова наслояване в стомаха ви, ще развалите надеждата си. Следователно, нито вярата, нито надеждата нито Любовта ви ще могат правилно да функционират.

И тъй, не очаквайте сега втори път да дойде Христос на Земята, за да донесе новата наука. И на времето си още Христос е казал: „Нова заповед ви давам“. Тази нова заповед трябва да функционира у вас. Едно от спомогателните средства на новата заповед е вярата. Почвата на вярата това са дробовете. Значи, трябва да дойде надеждата да помага на вярата, а почва на надеждата, това е човешкият стомах. Дръжте стомаха си не отделно, но свържете го с ония възвишени същества, които се хранят също, както и човек се храни. Христос казва: „Не само с хляб ще се храни човек, но и с всяко Слово, което излиза от устата на

Отца.“ Който не знае как да се храни, той ще изгуби надеждата си. Ако не знаеш, колко и какви прозорци да туриш на къщата си, ти

ще осакатиш своята вяра. Като осакатиш вярата си, ти ще създадеш в себе си ред песимистични настроения. И тогава, ако предприемаш някаква работа, ще кажеш: Тази работа няма да я бъде. Ако се жениш, ще кажеш: Жена ми няма да ме обича. Ако имаш синове, ще се усъмниш в тях. В кои хора можете да имате вяра? В богатия човек можеш ли да имаш вяра? Когато богатият каже, че ще ти даде пари, можеш ли да се съмняваш в него? Може да има малки изключения, но той разполага с пари, може да ти услужи, щом веднъж ти е обещал. Сиромасът и да обещае една сума от хиляда лева, той не може да издържи обещанието си, защото няма пет пари в джоба си. Ето защо на сиромаса не може да се вярва. Ако сиромасът каже, че ще ти даде сто лева и ако богатият каже, че ще ти даде сто лева, в кого ще вярваш от двамата? Срещаш одного, който едва обръща Евангелието и ти казва, че може да те научи нещо. Какво ще те научи? Ще те науча да любиш Бога. Ти трябва да знаеш, че трябва да любим Бога. Това не е никаква наука. Как ще покажеш на хората, че имаш Любов към Бога? Отиваш в един дом и намиращ, че детето на хората от този дом е умряло. Ако имаш Любов към Бога, ти ще кажеш на това дете да се върне при майка си, и то ще се върне. Ще му кажеш, че на онзи свят няма нужда от него, и то трябва да се върне при майка си. Влизаш в друг дом и виждаш, че слугата намислил да убива господаря си. Ти му казваш: Слушай, ти си намислил да направиш нещо лошо, едно престъпление. Мисли, какво ще правиш, защото ще увиснеш на въжето. За да не става това, не убивай господаря си. Господарят ти е много добър човек. Един ден той ще ти даде нещо от своето богатство. Ако всичко това, което ти казвам, не стане, ела при мене, аз ще ти дам тази сума, за която ти казвам, че господарят ти ще я даде. Ти почакай малко, направи един опит и ще видиш, че вярно ти говоря. Този твоя господар ще измени отношенията си към тебе: Ще ти плаща добре, ще се отнася добре към тебе. Ще ти дава почивка. Ако не стане така, както сега ти казвам, ще ти намеря по-добър господар от твоя.

Та ходим ние при Господа, искаме това - онова от Него и казваме: Господ ще направи това, което искаме. И след това, седим и очакваме. Ако не се сбъдне очакването ни, ние се разочароваме. В това отношение ние даваме директива на Господа, като че сме господари. Казваме, че Господ ще направи нещо, Той не го напраща. Не, това показва, че хората нямат към Бога онова отношение на смирение. Всеки минава за господар. Някой казва: Знаеш ли, че вчера се помолих на Господа за дъжд, и днес вал дъжд. Чуден е този човек? Защо трябва да мисли, че като се е помолил, и дъждът е дошъл? Този ден не се е молил само той. С него заедно са се молили Иван, Стоян, Драган, Петко, най-малко стотина души са се молили. На кого от тия сто души се е чула молитвата? Отде знаете, че вашата молитва, именно, се е чула! Че днес хората и по изкуствен начин могат да докарат дъжда. Има случаи, когато без да се молят хората на Бога, дъждът идва. ТЕ изпратят една-две гранати във въздуха, и дъждът дохожда. А ти, който си религиозен, молиш се на Господа за дъжд, но дъжда не иде. Кой дъжд е по-добър: този, който иде след молитвата на човека, или който иде след изхвърляне на гранатите във въздуха? И единият, и другият начин е добър, само че чрез молитвата дъждът е по-евтин, а чрез гранатите по-скъп. Важно е, че дъждът може да се образува и по друг начин, по изкуствен начин. Едно добро дело може да стане по много начини, но най-добро дело е онова, което става без никакви разноси. Или поне с най-малките разноси. Любов, която е много разточителна, тя не е вярна Любов, не може много да издържа. И тя е добра донякъде, но истинската Любов идва с най-малко разходи. Истинска надежда е онази, която идва в живота с най-малко разходи. Обаче, има и вяра, и надежда, и Любов, които идват в живота с големи разходи, с големи разноси. Аз съм виждал хора, които, за да придобият Любовта на някого, правят големи разходи. Той ще направи къща, ще харчи пари за това - онова, но тогава най малка вероятност има за идване на Любовта.

Един ден, като се разговаряли боговете в съвета на ложите, един от учителите на тъмната ложа взел думата по повод това, което говорил с Бога. Бог го запитал: Обърнал ли си внимание на Любовта на моя раб Йов, да видиш, че няма друг подобен на него? Неговата Любов се обосновава на имане: той има ниви, лозя, къщи, овце, говеда, дъщери и синове. Всичко си му дал в изобилие. Остави го на мене, аз да го изпитам, тогава да видим, каква е неговата Любов. Като му се вземе всичко, ако остане същата Любов, тогава може да се говори за него. Тъй щото, когато питате, защо идат изпитанията в света, казвам: Изпитанията идат, за да се види, каква е Любовта на човека и на каква основа е поставена. Когато дойдем до живота на Христа, мнозина казват, че така било определено. Не, в Любовта на Христа имаше пълно безкористие. Христос претърпя най-големи страдания, за да покаже Любовта си, и оттам да научи хората, как да обичат. Христос, Който има образ и подобие Божие, Който имаше всичкото богатство на света, даде всичко за човечеството, отказа се от всички свои материални блага. Той прие образа на последен, прие рабски образ и понесе всички страдания заради хората. Той показва Любовта си към Бога, показва, как Любовта работи. Ако в душата, в ума и в сърцето на Христа нямаше Любов, Той не би могъл да издържи на тези големи страдания. Не само да минат тези страдания, но те именно, показват, че работата, която Христос свърши, беше обоснована на Любовта. Три неща застъпи Христос: Вярата, Надеждата и Любовта. Той изпълни закона на Надеждата, затова раздаде всичкото си богатство, което имаше на Земята. Той изпълни и закона на Вярата. Вярата се показва чрез пълното самоотричане, което Христос направи. Това самоотричане не беше външно, да покаже на хората, че се е самоотрекъл. Човек може да се самоотрече, но после да съжелява. И войнът се самоотрича като отива на бойното поле, но това самоотричане не става доброволно, но на сила. Ако не отиде да се бие, той ще бъде застрелян. Ако ти си заставен на сила да

изявиш Любовта си, това е едно нещо, но ако по свобода изявиш Любовта си, това е съвсем друго нещо.

Сега, като ме слушате, Някои от вас ще кажат: Чудно нещо! Нима досега не сме свършили нищо? Не че не сте свършили нищо, но у вас няма разбирания. Представете си, че в една долина има много скъпоценни камъни, от различна големина, но вие сте толкова скромни, че сте взели от най- малките скъпоценни камъни и сте ги турили в торбичката си. Питам: Защо взехте толкова малки скъпоценни камъни? Да има и за другите. Това не е скромност, това е незнание. Щом сте попаднали в тази долина, вие трябваше да си вземете скъпоценни камъни, колкото са на големина като кокоши, пачи или камилски яйца. Аз не ги видях. Умният човек ще си вземе едно яйце от скъпоценните камъни, голямо като камилското, като яйцето на Любовта. Умният човек ще си вземе един скъпоценен камък, голям като пачето яйце, като яйцето на Вярата. Умният човек ще вземе един скъпоценен камък голям като кокошето яйце, като яйцето на Надеждата. Камилското яйце по големина се равнява на 24 кокоши яйца. Тогава идва извинението. Този човек, който е взел от малките скъпоценни камъни, ще каже: И другите хора правят като мене. Че и те са като тебе. И те са толкова умни, като тебе. Какъв свят е този, ако ти не можеш да намериш един човек, в сърцето на когото да има един скъпоценен камък, голям като камилско яйце? Казвате, че всички хора били лъжливи. Какво показва това? Това показва, че вие не сте намерили човек, в сърцето на когото да има един скъпоценен камък, голям поне като просено зърно.

Не че такива хора не съществуват, но вие не сте ги намерили. Срещате един човек и казвате, че не го обичате. Как да не го обичате, щом Господ го е създал? Тогава вие се поставяте сами в противоречие. И след това ще ме държат отговорен, че аз не се произнасям за една картина, както трябва. Всеки, който не обича някого, той не се произнася добре за тази картина, и затова ще го държат отговорен. Първите хора са създадени от Бога. Така намирам

аз. Но сегашните хора са създадени от хората. В Писанието е казано, че ние тепърва трябва да се родим от Бога. Затова е казано още, че роденият от Бога грях не прави. Казано е някъде в Писанието, че Бог е родил първите хора. Апостол Павел казва за себе си: Аз ви родих в Христа. Това е по човешки казано. Когато се казва, че Бог ни е родил, това се отнася до вътрешното съзнание в човека. Това се дължи на Божественото съзнание, което е събудено вече в човека. Само при Божественото съзнание човек може да схваща, че е частица от Бога. Когато искаме да познаем, дали сме родени от хората ще забележим в себе си една вътрешна несамоувереност. Тогава и като се раждаме се колебаем, и като умираме се колебаем. Това остава като един неразрешен въпрос. Следователно, казвате, че за да живеете един правилен живот, вие трябва да се откажете от всичко. Когато Христос дойде на Земята, отказа ли се от всичко? Отказа ли се той да обикаля хората, да обикаля Земята, да помага на бедните, на страдащите, на болните да ги лекува? Някои казват, че не искат да имат никаква работа с хората. Това не значи още отричане от всичко. Да се самоотрече човек от всичко, това значи да се отрече от онова, което спира неговия прогрес. Човек трябва да се самоотрече само от онова, което спира развоя на неговата Любов, на неговата вяра и на неговата надежда. Това значи истинско отричане. Значи, да се откаже от всичко това и да възприеме само онова, което помага за развиване на неговата Любов, на неговата вяра и на неговата надежда. Тези неща се крият в самия живот. Следователно, човек може да живее като последен слуга, да прислужва на всички, но да живее така, че да развива своята Любов, своята вяра и своята надежда.

Та казвам: Всичко в света служи за развиване. В света има три вида женитби. Ти се жениш, за да служиш така, че да развиваш или своята вяра, или своята надежда или своята Любов. Когато някой ми казва, че се е оженил, аз зная вече, защо се е оженил и тогава му казвам: Да те благослови Господ да работиш, за да развиваш своята надежда. Друг ми казва, че се е оженил. Казвам му: Да те благослови

Господ да се развиваш в своята вяра. И когато трети ми каже, че се е оженил, казвам: Да те благослови Господ да работиш за развиване и придобиване на Любовта. Сега всички вие сте женени. Няма човек между вас, който да не е женен. Когато някой настоява, че не е женен, казвам: Ти още не си мислил нито за вярата, нито за надеждата, нито за Любовта, затова не си женен. Неженените са младите, които още нищо не разбират, а старите, които са разбрали нещата, те са вече женени. Има Някои стари овдовели. И на такива хора казвам да не се препоръчват за нищо. Щом мъжът на някоя жена умре, и тя остане вдовица, казвам: Между мъжа и жената не е имало никаква Любов. Нито жената трябва да умира, нито мъжа. Но кога? Когато са женени по закона на вярата, на надеждата и на Любовта. Щом умре единият от тях, това показва, че те не са развили никаква вяра, нито надежда, нито Любов в себе си. Сега това може да не ви засяга, да не ви интересува, но аз ви давам идея, какво представя брака.

В сегашния си живот вие трябва да развивате три неща: Вярата, Надеждата и Любовта си. За да ги развива, човек трябва да мине по Божествения път. Казвате на някого: Не се жени. Не, вие трябва да му кажете: Ако се жениш, трябва да знаеш, какво да развиваш - Любовта, Вярата или Надеждата си. Защо дойде Христос на Земята? Той дойде, за да ви покаже своята Любов. Любовта е онази сила, която иде да помага на страдащите, които са изгубили своя път, да ги върне към Бога. Христос казва: „И ще опазя овцете, които ми даде.“ Значи, Някои от овцете са били изгубени, и Христос трябвало да ги намери, да упазва живота им. ТЕ са се изгубили, защото са се отдалечили от Бога. И Христос дойде на Земята да даде на хората онова, което им липсва. На всички хора липсва вечния живот, както и онази постоянна радост, постоянен мир, постоянна светлина. Често вие говорите за тази светлина, но тя се сменя у вас: ту си разположен, ту не си разположен; ту имаш светлина, ту нямаш светлина. Говорите за Любов, но тази Любов се сменя у вас.

Казвам: Ние, обаче, говорим за неща, които никога не се сменят, нито се променят. Ние се стремим към един живот, в който царува Вярата, Надеждата и Любовта. Един ден когато дойдете на Земята и когато я напуснете, ще видите, че безсмъртното тяло е външната страна на Любовта. Надеждата и Вярата ще представят облеклото на Любовта. Бъдещето ви тяло няма да умира, то ще бъде създадено по законите на Вярата и Надеждата. Всички функции в това тяло ще стават правилно. За да се прояви вечния живот в човека, неговото тяло трябва да функционира по закона на Любовта. Тъй щото, когато Надеждата, Вярата и Любовта се съединят в едно, тогава ще се създаде бъдещето тяло на човека, което ще бъде безсмъртно, и в което всички функции правилно ще се извършват. Апостол Павел казва: „Ще се разруши нашето земно тяло, и ние ще останем с духовното си тяло, неръководено“. Всички трябва да се стремим да се облечем в новото си тяло.

Всички вие, които сега сте дошли на Земята, трябва да се облечете в Надеждата, да се обгърнете с Вярата и да се изпълните с Любовта. Това е предназначението на всеки един, който иска да бъде чадо Божие. Този е пътът, по който човек трябва да мине.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека /три пъти/.

Гимнастически упражнения.

15-то Неделно Утринно Слово от Учителя, държано на 14. 03.1937г.

ТРИ ФАЗИ ИМА

5 ч с. Хубаво, ясно, чисто небе. Времето топло. Изгрев.

(Салонът е пълен с много гости, приятели, дошли за 22 март! Има и един гост - англичанин дошъл да се запознае с Учителя и учението, защото чул от далеч нещо за Учителя.)

Нарядът:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 14 гл. от Евангелието на Йоана от 1 - 21 ст.

В Начало бе Словото.

Божественото Слово трябва да се изучава. Има много начини за изучаване, при които хората се обременяват. Има един начин, при който духовните хора, религиозните хора се обезсилват. ТЕ вземат един метод, както на физическото поле; пресилват своето духовно тяло, както пресилват своите мускули, и искат да наредят живота си; Работят много, казват: Да се преживее на Земята. С туй развалят живота си. В турско време, когато имаше юшурджии, да вземат данъците от българите; та ходят да им теглят кръсците. Тогава българите правеха много големи снопе. А тия големите снопе, тежко ще се вдигат на колата, големи кола. И тогава много българи се изсипваха. На място малки снопе, един голям сноп правеха. Та сегашните хора още този юшурджилък го имат, та големи снопе свързват, и не знаят, че те ще ги дигат.

Най-първо ние мислим, какво ще правим на Земята? Как ще прекараме? ТРИ ФАЗИ ИМА, най-първо детето при майка си, то не знае нищо, погълнато е вътре в нейното съзнание. После се пробуди,

и в него се яви едно желание да се отдели от майка си. Излезе и счита, че живота при майка му е само един товар за него. И то иска да стане самостоятелно. И той направи същата постъпка както майката и баща му. Погрешката е в разбирането. Сега ние не обръщаме внимание на ония елементарни работи в духовния живот. В езика ще вземете елементарните работи. Това са звуковете. Има гласни и придъхателни звукове. И след туй има слокове; и след слоковете идат думите. Има едносложни думи, двусложни думи, трисложни. У по-нисшите животни има само звукове, а тук и там се явяват и Някои слокове. И едва у човека се явява тази реч едносложна, двусложна.

Сега ние започваме живота и си тургаме неща, които не са реални. Отделете в себе си съществените неща, които ще ви следват, и като напуснете този свят; а пък има Някои неща, които само на Земята ще ги имате. Запример като тръгнете за онзи свят, няма да си вземете вашите тигани и тенджери, кофи, нито модните си обуца ще вземете, нито модните шапки, нито палтата си ще вземете. Всичките тия работи, които имате в къщи, даже и тия разбирания, които имате, много работи, тъй ще оставите, и ще остане само същественото. Сега вие се изплашите изведнъж, и казвате: Какъв ли ще бъде нашия живот? И почнете да се плашите от него. Вие от живота няма какво да се плашите. В живота колкото отивате по навътре става по-дълбоко и по-приятно, по-красиво и по- уредено. Представете си живота на една малка микроскопическа бубулечица, която едва се вижда са един микроскоп, който увеличава три хиляди пъти. И тя си има известни научни стремежи и тази малката бубулечица от химия разбира, от физика разбира. И от ядене и от пиене, от по-елементарни работи. Но ние с нашето съзнание не може /да/ слезем долу да видим, какво е положението на тази бубулечица. Представете си, че на тази бубулечица кажем. - Ти един ден ще излезеш от това тяло и съвсем ще се измениш. И тя ще каже. - Ще бъда ли аз такава малка бубулечица каквато съм сега или ще бъда съвсем нещо друго. Разбира

се, съвсем друга бубулечица ще бъдеш. И формата ѝ съвсем друга ще бъде.

Сега въпросът е: Като умрем такива ли ще бъдем както сега или ще се изменим? Ако останем такива, то ще бъде едно нещастие. Аз не зная на какво ще се спираме. Някой път питаме: Ще се познаваме ли ние? Че ние още не се познаваме. В другия свят ние ще се познаваме много по-добре, отколкото ние тук се познаваме. Та в какво познаваш човека? Познаваш го най-първо по неговия глас. Гласът е нещо много съществено. Баща си, имаш син, с години той отсъства, не се връща. Но бащата и майката познават сина си по неговия глас. Не се изменя гласът. Или човек се познава по една черта разумна, която върви с него. Има четири неща, по които хората се познават. Познават се по дух. Познават се /по/ живот, по душа се познават, познават се по ум и познават се по сърце. Четири /неща/ има, по които хората се познават. Това са четири основни състояния. И казва се в Писанието, че с тия четири света ние трябва да познаваме Бога вътре в нас. Понеже ние не сме запознати, считаме ги тия отвън. Аз не искам да ви казвам, че вие трябва да се занимавате с това, понеже областта на духа е една отвлечена област. И ако дойдете да мислите много върху тази област, тя е толкова отвлечена за сега, че не може да мислите. Но за бъдеще тя ще бъде позната. По някой път вие виждате Духа като една далечна планина, по която трябва да се качите отгоре. Засега е невъзможно да се качите на този висок връх. Но все таки не трябва да бъдете слепи, поне погледни нагоре върха. И аз намирам, че раят се намира при този високия връх. Аз считам рая, дето ние ще живеем, то е човешката душа. Тя е най-хубавата долина с най-хубавите дървета насадени в нея. Духът е най-високият връх, а душата на човека е долина. Това е сега картината, която може да имате. Духът е един планински връх, а пък душата е една долина, в която всичките дървета и всичките извори се намират. Там има и всичките най-хубави условия за един красив живот. Туй е сега материалната, външната страна. Най-първо един човек ни привлича

със своята поза, със своята стойка, с неговите очи, уста, нос ръцете си, лицето си. Това е външната страна. А колкото се запознаваме повече, почваме да се интересуваме и от неговите вътрешни качества. Да кажем красив е, много красив, отличен и тъй като видите залюбите го. А пък езикът реже като бръснач, че само като те накълца ти казваш: Много красив е, но езикът му да не опитваш.

Сега аз говоря за неща, които стават в света. Ако питаш онзи накълцания, той ще каже: Не зная, защо ме накълца той. Пък ако питаш красивия, той ще каже: Трябваше да го накълцам този невежа, този простак. Единият се чуди, как е възможно един красив човек така да кълца. А той го кълца, понеже в него съзнание няма. Казва: Той е дивак, простак, пазете се от него. Сега аз ви говоря за неща, които са познати. И вие всички сте специалисти там. И аз мога да се уча от вас. И аз тая наука се от вас уча. Тъй щото цяла наука е то. Че онази домакиня, която със своята машина може да сготви онова хубавото агне, тя го взима и го накълцва и прави от него кюфтета за своя възлюблен. Как мислите, тя нали е красива! Какво казва агнето за нея? Накълца ме, аз никога не очаквах да ме накълца така и сол ми тури и пипер ми тури и сол ми тури и на огъня ме тури. Какво ли не ми тури. А вие казвате, потребно е да се тури и брашно и пипер на накълцаното месо. Да потребно е и червен пипер и сол. Сега това са образи, но зад месото, зад агнетата, зад хората седят някакви идеи, с които ние искаме да се запознаем. Запример, човек иска да бъде красив, понеже като е красив хората ще му обърнат повече внимание. Исква да бъде силен, понеже, ако е силен хората ще му обърнат повече внимание; Човек иска да бъде учен, защото, ако е учен хората пак ще му обърнат повече внимание. Та всичките дарби, които той има, те са хубави, защото без Тях животът няма да има никакъв смисъл. Ще каже някой: Аз не искам да бъда красив. Е, какво искаш да бъдеш? Ако си грозен, ще има друго противоречие в живота тогава. Грозотията в духовния живот подразбира ония неспособните ограничения, в които се намира човешкия дух. Грозотията това е

невежеството, това е ограничението; безсилието това е ограничението; сиромашията - също. И грехът, злобата това са ограниченията. Неверието е ограничение, безнадеждията е ограничение и хиляди ограничения има, от които човек трябва да се освободи. Но защо се препоръчва сиромашията? То там е иносказателно казано. Има една сиромашия, от която ние трябва да се освободим. От нямане на думи ние казваме, че богатите няма да наследят Царството Божие. Е, кои ще наследят Царството Божие. Там са посочени деветте блаженства и Понякога вие се утешавате. То е така казано само за утеха. Това са методи и начини, път по който се идва в Царството Божие. А ние ще научим, че Царството Божие ще наследят онези, които обичат Бога и вършат Неговата воля. Същественото е това; Царството Божие ще наследят онези, които служат на духа и служат на душата; Царството Божие ще наследят онези, които служат на чистата човешка мисъл и на чистите човешки желания. Аз ги вземам в най-хубавия смисъл. Защото Писанието казва, че Бог е, който действа в нас, ходенето и желанието от Бога е. Да искаш нещо и да правиш нещо това е от Бога. И цитират някой път източната философия: „Убий всяко желание“. Това е крив превод. Това подразбира ония отрицателните сенки на живота, които нямат съдържание. Има неща, които нямат съдържание. Ние отделяме духовния живот от земния живот. Земният живот това е едно отрицание на духовния живот. Ти не може да имаш физически живот, ако нямаш духовен живот. Ти не може да имаш духовен живот, ако нямаш мислов живот. И ти не може да имаш духовен живот, ако нямаш живот. Или казано другояче: Ти не може да имаш живот, ако нямаш знание. Ти не може да имаш знание, ако нямаш разбиране и ако нямаш усещане. И ти не може да имаш живот, ако нямаш Истината. Че проявлението на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина са подтикът на сегашния живот, който имаме. Всичките ония съществени желания, които имаме те са хубави неща.

А пък другите неща, които не са съществени аз ги считам за подготовка.

Когато едно дете е на 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8 години, то още не знае да рисува, но драска си нещо. Но майката казва, че това са рисунки, които детето прави. Пък когато детето стане на 15, 20 години неговите картини се отличават от първите. И на 120 години човек може да нарисува една картина. Кои са сега съществените картини на човека? На кои от неговите картини може да се спрем? На тези от първата година и от втората или от сто и двайсетата му годна? Че сто и двайсет години живот ли е това? Че ти ако идеш със своите 120 години на Слънцето, ти ще бъдеш едно микроскопическо същество. Ако човек е на една слънчева година, те са равни на 20 милиона наши години. И тогава аз питам: Твоите 120 години каква част представляват от живота на един слънчев човек. И какво ще бъде неговото разбиране в живота. Сега ти с твоите 120 години каква опитност имаш? Никаква опитност нямаш. Каква опитност имаш? Аз мога да ти изчисля, колко пъти си ял, колко пъти си пил вода, колко обуца си скъсал, колко шапки, колко дрехи си променил, колко деца си родил, колко синове и дъщери си имал, колко пъти си се женил и колко пъти си се разженвал. Това е всичко за един човек на 120 години. Това е вече схващането на светските хора. А духовните хора казват, че той не е идвал само веднаж на Земята, защото откак хората се явили на Земята, те поддържат, че има 18 милиона години. Значи 18 милиона годишни са хората и не са станали деца на една слънчева година. Още два милиона години трябва, за да станат хората деца на една слънчева година. И всичките хора едва са на една година. Може да вземем във всичките хора сега са на девет, на десет месеца. И сега при туй знание те казват: Я ми кажи, какво има на Небето? Ами тези хора, които са на Небето, Някои от Тях са на милиарди човешки години. А знаете ли какво нещо е милиарди години. ТЕ имат една такава опитност на пробудено съзнание, че едно същество от Небето като погледне на Земята всичко вижда. И най-дребните работи на

Земята вижда и всичко знае. И цялата Земя в неговото съзнание е така разпределена, че то обхваща всичко в своето съзнание и всичко разглежда в живота. Тия същества на Небето разглеждат Земята тъй, както ние разглеждаме една череша на Земята. Сега вие ще кажете: Ама какво ще бъде това грамадното същество? Тия същества като вземат нашата Земя могат да я направят много малка и много голяма. Тия същества имат туй знание, че могат да я надуют нашата Земя да я направят голяма като гайдата. И могат да я изпразнят да я турят под мишницата и да я носят. Вие сега съвсем ще се объркате във вашите разсъждения.

Сега да ви направя едно сравнение, защото сравненията са необходими да се изяснят нещата. Представете си, че вие се разправяте с една малка микроба, и тя ви разправя, че носи голяма тежест и ви говори за своята форма. А тя в твоите очи е една малка капка и на пръста си може да я дигнеш. А тя за себе си представя един голям свят и тя изчислява, има си своите мерки. Тя казва: 12 хиляди километра е диаметърът на нашата Земя. Такава е мярката на това микроскопическо същество. И нашият живот, в който ние живеем е много голям, но то е защото ние нямаме съзнанието на ангелите. По някой път ние виждаме, че даже нашите сегашни учени хора, като дойдат да помислят за онова, което ангелите мислят и Тях ги е страх. И в математиката като влезат има примери, има известни задачи там, че човек го е страх да се не побърка там. Добре, човек не може да намери една основа, върху която да почива. Но казвам сега: Турете сега основата, човек сега е влезал и едва има първия лъч на вашата майка, която ви събужда да видите, света какъв е вън от къщи. Тъй през прозореца ще назърнете. И трябва да Излезете из вашата къща по тази широката Земя да се запознаете, какво има и извън. Има хора, които са много по-учени от вас. Знаете ли някой път колко е хубаво да слушаш някой добър певец. Той си пее така хубаво, свободно. И колко е хубаво по някой път след като някой те набил, нагрубил и от някъде сте чули една сладка дума и да дойдеш при

някой човек, който е отличен музикант и пее хубаво, и като ви каже една хубава дума и тя ви падне като мед на сърцето. Е питам сега: Някои искате да ме питат какъв ще бъде бъдещия живот? Като идеш на Земята, че там ще седиш с хиляди години и тебе ще ти бъде приятно само да слушаш хубавите думи и чувства, които ще ти каже едно същество отгоре. Един от древните светии се молил на Господа да му покаже само един крайчец от онзи свят, на рая, да види как живеят там. Дошъл един ангел и му казал: Хубаво, пригответи се. Но само ще зърнеш, какво има там! Малко само да зърна искам, повече не искам. Само една минута дай ми, стига ми толкова. Ангелът го завел и го оставил на телескопа и ангелът го чакал. Този като погледнал, гледал, гледал, че се минали 250 години и ангелът си имал работа. Поглежда - онзи още гледа на онзи свят. Извиква го ангелът. Онзи му казва: Почакай малко, само една минута искам, ти много бързаш. Човекът казва на ангела: Много бързаш ти една минута не ми остави да гледам. Пък то цели 250 години се изминали, а той не ги счита за една минута.

Сега аз ви навеждам на ония възможности, които са заложени във вас. Има такива много велики богатства във вас, на които вие още не сте обърнали внимание. И по някой път ние умираме с голямо разочарование. Та нищо не сме постигнали и умираме. Че Бог ни е направил по образ и подобие свое, внесъл е такива велики блага, за които много трябва да се вглъбяваме в своята душа и да се вглъбяваме със своя дух, да погледнем на своя ум на своето сърце. Няма нищо, че е малко окаляно. Аз другояче гледам; нима ще се сърдите на онзи, който излязъл на нивата и дрехата му е оцапана. Писанието казва: „Сине мой, дай си сърцето“. Така и този син, който се върнал от нивата какво казва майката му? Дай дрехата. Тя ще тури в коритото, ще я опере, ще я изглади. И след туй пак ще даде чистата дрешка на своя син. И Господ казва по някой път: Я ми дайте вашата мръсна дреха, да я изпера малко. И като се изчисти, пак тури сърцето на място. Някой казва: Той има грешно сърце. Ние ще оставим този

стария възглед. Ние грешим, защото сме много добри, ние грешим, защото сме много умни. Ние от будалилък не грешим, а от много ум грешим в живота. От много, много добрини грешим. Че от какво се ражда ревността в човека? Ти като обичаш някого, та се озлобяваш против другите. Че от много обич ти се озлобяваш против другите. Та човек, който не обича може ли да се озлобява? Че туй от което ти не се интересува, казваш: Да го вземат другите. А онова което ти обичаш, казваш: То е за мене и отваряш очите си на четири и казваш: Никой друг да не го вземе. Е, има ли нещо лошо в това? Няма.

Искаме новото схващане. Ревността е на мястото си. Аз разглеждам нещата, за мене всички неща в света имат място. За мене няма излишни работи. Аз не говоря за гряха. Той е един резултат на човешката мисъл. Но злото си е на място и доброто си е на място, и вярата и надеждата е на място. Безнадеждието произтича от надеждата. И безлюбиеето произтича от Любовта. Любовта произтича по негативен начин и безверието произтича от вярата. Когато Любовта не присъствува, когато вярата не присъствува се ражда безверието; когато надеждата не присъствува се ражда безнадеждието; когато доброто не присъствува, се ражда злото. Щом вложите вие безлюбиеето, Любовта ще почне да работи. Аз наричам безлюбиеето, сянка на Любовта.

Сега това е новото разбиране. Ако разбирате по старому във вас друго противоречие ще влезе. И когато ние казваме, че човек не трябва да греша, че възрастният човек не трябва да прави погрешките на малкото дете, туй, което правил човек като малко дете, майка му прощавала. Като малко дете много работи му са прощавани. Но като възрастен човек направи тия погрешки, не му се прощават. Не взимайте това за вас. Не е хубаво възрастният човек да прави погрешките на малките деца, понеже ще създаде излишна работа на майка си и на баща си. Значи толкова време те са работили и ако ние имаме Любов към Тях не трябва да им дадем един непоносим труд. След като бащата и майката работили за сина 21 година, ще бъде

срамота да седи в къщи и да си простира краката, и баща му да ходи и да работи. Синът да лентяйства, а бащата да работи. Синът трябва да каже на баща си: Аз ще взема половината от труда ти. И дъщерята и тя трябва да вземе половината от труда на майката.

Сега аз не искам да остане във вас мисълта, че искам да ви морализирам. Не, но аз искам да ви освободя. Аз съм против морализирането. Казвате: Този брат не живее добре. Не казвайте така. Или казвате: Той не мисли добре. Аз питам: Кой е пътят за доброто мислене? Да ви дам едно изяснение. Вървя с един човек, който три дена е жадувал. Дойде той с мене и казва: Засъхна ми гърлото. Казвам му: Почакай малко. Какво ще чакам, гърлото ми засъхна. Среждаме един човек, той си носи малко шишенце. Казва: Дай ми да пия. Онзи казва: Аз не мога да ти дам! Този бабачко по-силен от него, хваща го, раздруса го, вземе му шишето и изпие всичката вода и после хвърли празното шише на земята. Казва: Какъв си ти дивак! Той е прав. Другият казва: Аз сега ще те дам под съд. А тебе ще викам като свидетел. Той няма право да ми чупи шишето и да ми изпие всичката вода. Сега аз се замесвам в тази работа. Казвам: Ела с мене, аз ще ти дам едно шише от две кила. Изваждам едно шише по-хубаво и по-голямо. Ела с мене. Тази работа аз ще уредя. Завеждам и двамата при извора, при водата, давам му шишето от двете кила и казвам: Ето това шише и ще го извиниш сега. В него има погрешка и в тебе има погрешка. Ти повече мислиш за себе си и той мисли за себе си. В дадения случай ти мислиш за своята жажда отколкото за човешината. Като престанем да мислим по човешки или като мислим повече за себе си грехът идва. Грехът идва в малките работи.

Сега аз оставам настрана, аз не се занимавам с големите грехове. По някой път има в духовния живот много съществени погрешки, на които светиите се поставят на изпитание. Аз ще ви представя един пример, който съм го разправял другояче, но сега пак ще ви го разправя, но другояче, понеже се минало много време, та и този пример е израстнал. Та ще туря друга дреха да не го сравните да го

намерите другояче. Един светия, който живял 20 години светийски живот, та един ден така бил вглъбен в себе си през всичкото време, но изведнъж огладнял. Той така бил вглъбен да търси Господа, но вижда, че нямал и дрехи. И му дошло на ум една такава мисъл: Да имам сега едни хубави дрехи, че как ще ида при хората. Съвсем парцалив съм станал. Пак и по лице съм почернял и сух, да се понаям, пък и средства нямам, какво да се прави. Обаче, не се минало много време, към обед един човек идва и му донесъл едни хубави дрехи, и хубаво ядене, му дал и пари му оставил. Светията казал: Колко е хубаво, Господ послуша молитвата ми. Сега вече не искам да се безпокоя, искам да се облека и от яденето ще взема. Но ето идва една млада мома пада при светията и му казва: Моля ти се, искам да се ожения за един млад момък, пък той няма дрехи за сватбата. Тя погледнала на неговите нови дрехи и казала: Не може ли да ми дадеш новите си дрехи? Погледнал и той на дрехите си. Взима ги и ги дава на момата да се ожени. И тя целува двете му ръце и си отива. Той въздъхва и казва: Отидоха дрехите ми, но поне яденето остана. Тамън мисли за яденето си и ето иде един гладен човек и му казва: Моля ти се, тричетири деня не съм ял, дай ми твоето ядене. Той въздъхнал пак и му дал яденето. Целува и той двете му ръце, поблагодарил му и си отишъл. Светията гледа сега парите си. Но ето иде един роб от Римската империя и му казва: Моля ти се пари ми трябват да се откупя. Той пак въздъхнал, изважда парите и ги дава. И този заминал. Светията гледа кесията празна, дрехите отидоха, поглежда на мястото дали не е останало нещо от яденето. Но останала е само една трошица. Поглежда на нея, но една мишка излязла от дупката и казва: Няма ли нещо останало за мене? И той дал последната си хапка. Но в ума му се явило просветление. Това било последното му просвещение. Но като дал последната си хапка, неговите очи се отворили и той разбрал смисъла на живота. И той видял, че в себе си има по-хубави дрехи и по-хубаво ядене и всичко има на разположение.

Та казвам: Ние живеем като светията и като този светия ще дойде и дрехите си ще дадете, и хляба ще отиде, и парите ще отидат. Най-после ще дойде една мишка и тя ще пита: Няма ли нещо заради мене? Светия си сега или туй положение аз го наричам, в живота си ти ще обърнеш внимание на най-нищожното. Сега туй не може да стане по закона на насилието. Ами то трябва Любов. Това е едно дълбоко вътрешно съзнание на човешкия дух, на човешката душа, дълбоко съзнание на човешкия ум и на човешкото сърце. Сега съвсем други съображения трябва. Не да се плашиш, че ще идеш в ада, че ще те мъчат. То е друг въпрос. Но Господ изисква от нас нещо съвсем друго. Той не мяза на нас. Има ли някой от вас Господ да му е казал: Ти защо грешиш? Псалмопевецът казва: Нито хвали Господ хората, нито кори. Той само гледа кой какво прави и мълчи и никому нищо не казва. Онези, които те осъждат, то не е Господ. Христос казва тъй, аз вземам думите на Писанието: „Отец не седи никого а дал съдбата на другите“.

Та казвам: В Невидимия свят има много примери, много напреднали същества като богове са те и като направиш една погрешка те казват тъй: Това, което правиш не е право, не е хубаво. Или ти кажеш Някои думи не добри. ТЕ казват: Тази дума не е на място. Меко ти казват: Не е право това. Туй го наричаме ние съдба. После има други, които ни показват и те ти казват: Това не е хубаво. Но как трябва да го направиш, не ти казват. И ако искаш да направиш доброто, ти трябва да идеш при Господа, той ще ти каже, как трябва да го направиш. Той ще ти каже как да го направиш, той сам ще постъпи така. Запример, ти казваш: Господи, как да постъпя с другите? Аз ще те туря при по-лоши условия и ще ти помогна. Да не казваме: Ти си най-големият грешник и Той ще ти прости най-големите прегрешения. Ти го питаш: Какво да правя. Ще правиш туй, което Аз правя. Ще заглаждаш нещата. Бог всякога заглажда нашите работи, понеже ние сме излезли от Него. И ако правим ние някоя погрешка, Той няма да ни седи. Че как ще садите сина си, я ми

кажете? Как ще сади бащата рак сина си, че ходи криво. Синко, какво си тръгнал по кривия път? Той да сади сина си, ще сади себе си. Но нашата погрешка е, че ние не постъпваме както Господ постъпва. Нашата погрешка е, че ние в дадения случай не проявяваме доброто, което може да проявим. В дадения случай ти не казваш никому една сладка дума. Колко ще ти коштува да кажеш някому една сладка дума? Един човек се обезсърчил, да му кажеш: Ще се оправят работите ти. Не бой се! Или умряла жена му. Кажи му: Тя ще оживее. И ти като идеш в къщи, жена ти ти ще дойде, нищо повече. Умрял син ти, кажи: Ще дойде син ти. Така е в Божествения свят. Умрял някой, на гости е отишъл някъде.

Да ви покажа, какво нещо е съблазънта. Туй, което може да ви кажа е тъй. Умряла жена ти, може да кажа: Тя се влюбила в друго и заминала със своя възлюблен. Напуца Земята. Преженила се, нищо повече. Та всичките като заминат за другия свят, се са влюбени. Сега иде съблазънта. Някой казва, че не иска да умира. То е един дулап*. На Земята как е? Когато някоя мома не иска да знаят, че обича някого, тя пред другите хора казва, че не го обича. Та някой, който се влюбил, та не иска на другите хора да го каже, казва: Аз не искам да умирам. ТЕ ще викат един лекар и вие ще питате: Този болен ли е? Аз ви представих една Истина и вие не може да я разберете и ще се съблазните. Ако някой умре, аз ви казах, той е заминал, защото е обикнал някого друго. Казвате: Значи и в онзи свят има влюбване и женитба. И там има. Че има. Какво разбирате под думата „женитба“. Ще срещнеш един човек, който носи 50 килограма на гърба си. И двамата ще тръгнете в живота. Това е то женитбата, нищо повече. А щом онзи не иска да вземе 25 кила, то не е женитба. Щом вземе 25 кила, те са женени. Ти казваш: Не взимам 25 кила. ТЕ са разведени. Туй подразбира женитбата. И в това има съблазън сега. Женитбата взимам в много широк смисъл. И в приятелството той половината ще вземе. Искаш да имаш син. И синът половината трябва да вземе. Искаш да имаш дъщеря и тя половината ще вземе. Искаш да имаш

слуга, искаш да станеш господар, все половината ще вземеш. Искаш да станеш учител, половината ще вземеш. Във всяко едно отношение в Божествения свят при всичките условия ти половината ще вземеш, от туй не може да се освободиш.

Та казвам: Този закон и в положителна страна, и в отрицателната страна на човешкия живот е верен. Дойдеш при някой човек от тази Любов половината ще дадеш; ако дойдеш при един човек, който има силна вяра, половината от неговата силна вяра ще вземеш. Един който е силен казвам: в положителните неща, като ние дружим, всеки дава половината от себе си. И като идеш при сиромаша и той ти дава половината от неговата сиромашия, и като идеш при болния и той ще ти даде половината от болестта си. Туй трябва да имате предвид. Бог изисква от нас всички да пазим священо Неговия закон. Аз не съм за човешкия закон, той е турен от хората. Хората изпълняват своите закони. Особен начин имат, по който те ги изпълняват. Но трябва да изпълняват Божествените закони. Божествени закони има, които Господ е турил вътре в нас. Та съобразно всеки един от вас не да му разправяте, какво аз мисля, за мене не може да знаете, какво аз мисля. Какво аз мисля, ще видите, как аз живея, как аз постъпвам. Не е така лесно да се разбира човек. Но казвам: Всички вие трябва да постъпвате тъй според ония закони, които са във вас. Аз нямам право като дойда в дома ви да ви дам правило, как да ме приемете. Но ще ми бъде много приятно някой човек като видя, казвам: Колко е благодарен този човек и по ум и по сърце, той ми дава един прииом много добър, в него благородство има. И мене ме радва това. И аз като постъпя така и другите като постъпят благородно и аз казвам: Всичко туй ще го направя, понеже Бог живее в мене. Ако не изпълня неговия закон, аз ще го обидя. Не че Той ще каже нещо, нищо няма да ми каже, но той ще види, как аз постъпвам. И Той нищо няма да ми каже, но аз знам, че моята постъпка не е права. Може окръжаващите хора няма да бъдат разположени към мене. А Писанието казва: Когато нашите пътища са

благоугодни на Бога, Той ни примирява с външните несгоди с живота. Улеснява ни Той. Бог никога не седи, но така примирява хората. Ако ние не вършим волята му, Той оставя да си уреждаме сами работата, а Той само ни наблюдава. А щом вършим волята му, Той ни съдейства.

Та сега не от страх, но опит да направим. Да можете да вършите волята Божия в живота и да не се уморявате. Няма нищо в света, което е невъзможно при Господа. Има нещо в света възможно и то е следното: Да допуснем, че един човек е запалил въглища и по незнание тази въглена киселина е седяла повече в стаята му и той може да припадне. Този човек може да умре от тази въглена киселина. Но аз като разбирам законите, извадя го навън и той дойде на себе си и мога да му помогна. Аз даже преди години като бях във варна, турих си един мангал, правех известни опити. И наполовина като са разгорени въглищата, внесох ги в стаята в един мангал. И кой как дойде никой не влиза в стаята. Един от нашите приятели тук в София дойде при мене и моят мангал беше разпален вече. И той като дойде, казва: Ще стане някое нещастие при тия въглища. Влиза той и ме чака. Аз влизам, тамън като влизам и го хващам. И ако не бях влезъл, той щеше да падне с лицето си върху мангала и можеше да изгори лицето му. Аз го хващам и казах: Виж! При всичкото си желание да му направя една малка услуга, понеже беше зимно време и беше студено, казах му да влезе в стаята. А той седнал срещу мангала и чака. И щеше да падне върху мангала.

Та ние много близо се доближаваме до мангала. И всичките блага, които Бог ни дава, по някой път и при голямото благо, което Бог ще ни даде, ние сме толкова близо при мангала, че някой път тия блага може да ни създадат известни неприятности.

Та сега към същественото. Казва се в Писанието: „Ако ме любите ще бъдете възлюблени“. Вие очаквате Христос, отвън да дойде Христос да живее във вас. Не знаей дали Христос ще реши да дойде на Земята и да живее. Нещата не се повтарят. Христос при вас ще дойде,

аз да ви кажа, по един вътрешен начин. Някой път ще мине едно светло чувство, ще проблесне една светла мисъл и ще загасне. Вие сега очаквате, че Слънцето трябва да изгрее. Някой път облаците са толкова дебели, че не може да блесне светлината. Та казвам: Изучете тия малките проблясъци. Когато се очисти вашето небе тия малките проблясъци ще се увеличат. Понеже не сте готови още, на небето ви има още много изпарения, пари, влага, та да не стане като моя мангал и да ви изгори. Та е за предпочитане тъмното небе някой път, отколкото ясното небе. Защото при ясното небе растенията съвсем изсъхват. А при тъмното небе, отдолу тревата расте. И човек тогава е по-здрав. Та не се обезсърчавайте. Един ден ще дойде, когато небето ще бъде ясно. Но това ще бъде в далечно бъдеще, когато всички ще бъдат свършени светии. Сега още не сте минали последният изпит, не сте завършили изпита на дрехите, на яденето, на парите. Въпросът за парите още не е решен. Тъй както го представяте, още богати искате да бъдете. Този е един много хубав пример, отличен.

Та сега, не садете никого и себе си не садете. Или ще кажа: себе си садете, а другите извинявайте, не ги прощавайте. Защото ние не можем да прощаваме Бог казва тъй на онзи който има отношения: Няма да ви обвиня, ще ви направя несвършени, няма да ви обезвиная. Прощавай на хората заради себе си, за да не влезеш в същата клопка. Понеже ако не простиш, ще държиш този човек в ума си и той ще те зарази, пък ако му простиш, той ще бъде вън от тебе. Грешният като му простиш, той ще бъде вън от тебе. Ако не прощаваш, той ще бъде вътре в тебе. Та от чисто хигиеническо гледище, прости му. И той и неговата дреха не я дръж в ума си. Нека бъде тя вън от тебе. Приеми го в себе си, прости го и внеси я отвън.

Та казвам: Искам да се освободите от старата година, ще приключите с вашия стар живот. Вие ще искате да станете светии. Много хубаво е светийството, но има неразбрани светии. И като станете светии, ще дойдат много по-големи изпитания, отколкото сега имате. Един обикновен човек се изпитва по един начин, а пък

един светия се изпитва много тънко. Светията много малка погрешка като направи, всичките свещеници ще говорят за него. И Давид беше светия и направи една малка погрешка, и три хиляди години всеки чете, какво е направил Давид. И той казва: Няма ли това свършване. Преди толкова хиляди години Давид уби Урий и взе жена му и всички хора четат: Давид това направил, онова направил. Нямаше ли у него съзнание, еврейски цар, колко псалми е писал, а ние седим и го критикуваме. И Давид пита сега: Няма ли край това, няма ли свършване. И мислите ли, че като дойде Давид на Земята ще носи своето име Давид. Не, той инкогнито ще дойде, и ще види, какво говорят за Давид. Ще каже: Още веднъж не искам да произнеса името на Давида.

„Ако ме любите, ще бъдете възлюблени“. Та турете Любовта като един основен закон, който да изпълняваме доброволно с духа си, с душата с ума и със сърцето си. Да имаме тази пълната свобода и тогава ще имаме разположението на Господа в света тук на Земята, не само горе на Небето. Не да кажете: Мене ми дотегна този живот тук на Земята да живея между тия хора. Но да ти е приятно да живееш и като сиромаш, и със скъсани дрехи, и със скъсани обуца, да ти е приятно. И един ден като идеш в Небето, ти имаш и дрехи, и всичко каквото искаш. Та сега молете се на Бога и не се обесърчавайте. Това е едно временно състояние. Един ден ти ще имаш и мантия, и огърлица, и скъпоценни камъни, какво ли не, всичко ще имаш. Но при сегашните условия не да бъдем индеферентни, но като видиш някой добре облечен и ти не си облечен, да ти е все едно. Че той или ти, ако единият трябва да ходи гол, а другият облечен, аз или той не може да разделим дрехата. Тогава може да направим тъй. Тогава ще ви приведа един действителен пример с трима студенти в Русия. То, един от Тях ми го разправи, като се върна. Казва: Имахме един костюм, едно палто, едни обуца, които и тримата ги носехме. На гости ходехме само по един. Едната неделя ще отиде един, ще облече всичко това. Втората неделя той ще седи в къщи, другият ще отиде на

гости. И третата неделя третият студент ще Излезе. И по този начин свършиха академията в Русия и се върнаха в България. Ако те тримата трябваше да се обличат с едни дрехи... Умни трябва да бъдем. То е законът на Любовта, който разрешава по този умен начин нещата. Сега един проповедник ще ви каже: Дано Господ ви даде благословение. Аз няма да кажа това. Благословието вие си имате. Дано Господ ви даде здраве. И здраве вие си имате. Пожелавам ви Божествените блага, които имате в себе си да ги използвате.

Отче наш.

В Божията Любов е благо то на човека.

6 ч. с. 20 мин.

На поляната гимнастическите упражнения.

16-то Неделно Утринно Слово, държано на 21. 03. 1937 г.

МЕКОТА, ПРИМИРИТЕЛНА ПОСТЪПКА. КРАСОТАТА ЩЕ СПАСИ СВЕТА

5 ч. с. Приятно, ведро време. Изгрев.

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на царството.

Ще прочета 14 гл. от Евангелието на Йоана от 15 ст. до края.

В начало бе Словото.

За кратко време да имаме едно размишление. / 10 мин/.

Три неща има, които човек трябва да спазва. Всеки си има едно свободно спазване. Някои неща човек ги пази, понеже трябва да ги пази. А Някои неща трябва да се пазят, понеже са потребни. Ти пазиш една стара дреха, не я обличаш, седи в гардероба, пазиш я; понеже останала от твоя любезен дядо, или от баща ти, или майка ти. От тази дреха нямаш никаква полза, но я пазиш като светиня. Има друго едно положение, имаш хляб, и го пазиш, да не би да се развали. Във втория случай имате едно съприкосновение с една настояща реалност. Тази старата дреха представлява миналото. Някога си е била една отлична дреха. И може би е една дреха, в която прадядо ви се е венчал; може би една дреха, в която твоя баща, твоята майка се е венчавала. И всичките примери, които се дават, те нямат общо приложение. Много пъти човек трябва да бъде много вещ, за да знае, в какво направление се прилага един пример. Запример има такива навици у хората, често някой разправя несъответствие на нещата.

Един американски проповедник разправя в събранието, че един от братята, член в църквата е умрял; богат човек е бил, а умрял. На

цялото събрание разправя, и след туй казва: Братя, станете да изпеем „слава на Господа“. Разправя, че един брат е умрял, и изведнъж да изпеем „слава на Господа“, двояко може да се разбере. Да славим Господа, че се отървахме от него. А ни най-малко той няма тази мисъл. После, по някой път ние предаваме едни причини, така разправяме за някой, че като разправяш, разправяш за неговия живот, и изсмееш се. Ние не се спираме, на какво се дължи смеха. Смехът се дължи на един силен контраст. Запример ако видите един човек, който е излезнал, та си е облякъл палтото наопаки, и мисли, че палтото му е право, на мястото. В тебе веднага се зароди желание да се смееш. Един контраст силен е това. Е добре, ако ние постоянно се смеем, тогава мислите ли, че постоянният смях е едно естествено положение? Той е един силен контраст! И ако тези контрасти постоянно седят, питам тогава, къде е развитието на човека? Навсякъде виждаш ти все смешни работи. Да кажем срещнеш един човек, той си мига, повече отколкото трябва. смееш се. Друг има, той постоянно си върти устата, и се бърше. смееш се. Срещнеш друг, който има мустаци, постоянно ги навива, ту лявата, ту дясната страна, тъй завива си мустациите. Срещнеш стар човек, който постоянно си хваща брадата, тегли я надолу. Туй е за източните народи, за брадата и мустациите, така е, вярно е това. А в Англия и Америка ако идеш, всяка сутрин, всеки ще вземе бръснача и малко сапун, и мустациите ще си вървят. Може да питате: Защо американците постоянно се бръснат? Всяка сутрин професорът и студентът, те ще се обръснат хубаво. И бръснати ще излезат. А тук на изток считат, че мустациите и брадата трябва да останат. Казват, че момците трябва да носят мустаци, а благородство е старият да носи брада. Докато мине 45, 50 години и той пусне брада. Е, това са обичаи. Да кажем, благородство е мъжът да носи мустаци и брада, ами жената като няма, какво ще носи? Сега се явява въпрос: Защо жената няма мустаци и брада? Защото ако имаше мустаци и брада, щеше да мяза на мъжа. А в Природата еднообразието се отблъсква. Следователно, тя ще бъде

една противоположност на мъжа, без мустаци и брада. И малките момченца като се раждат, най-първо нямат мустаци и брада. Отпосле идат мустаци и брадата. Други са побудителните причини. Много пъти човек се ражда, и никой няма навици. Но в живота си, от после се явяват ред навици, за които после му взема дълго време, за да ги изправи.

Та казвам, когато по някой път ние говорим за духовния живот, подразбираме една велика наука. За да знае човек, как да се съобразява с онова, което му е дадено. Той е пратен на Земята, за да извърши една работа за себе си; една работа за ближните си, и една работа за Бога да извърши. Това са три неща, за които той сам ще носи своята отговорност.

Ако работи добре за себе си, ще има едно здраво тяло; ако работи за ближните си, ще има доброто мнение на ближните си. И ако е работил за Бога, ще има и разположението на Бога! Значи ти си живял добре за себе си, може да си живял и добре за ближните си. Но ако ти не си живял добре за Бога, тогава твоята работа не е досвършена. Тогава ние не знаем, кои работи са наши, кои са на ближните, и кои са на Бога. Не са определени в нашето съзнание. Даже и идеята за Бога в нас е много смътна. Говори се за Бога, много се е говорило, и даже в Свещените книги се е забранявало да се говори много за Господа. Колкото по-малко се говори, по-добре. Защото Навсякъде вземаме Божието Име, туря се дето трябва и дето не трябва. Много рядко трябва да се казва Името Божие. Но да се носи като нещо свещено в ума и в сърцето си!

Тогава, да ви представя една идея, донякъде много хубава. Представете си едно Същество, от началото на създанието на света седи, и хората дефилират пред Него. Като войници дефилира света хиляди години. Туй Същество вижда, тия хора минават, дефилират. Сега каква е разликата между този, Който наблюдава всички, които дефилират пред Него, и тези, които са дефилирали? Туй Същество знае, колко са дефилирали пред Него. А ти, който дефилираш, не

знаеш, колко същества са дефилирали. А туй Същество знае, колко души има, които са минали. То е схванало порядките на хората, хода им е запомнило туй Същество и техните лица, изражението на техните лица, и всичко туй го държи в съзнанието си. Та казвам, така представете си едно същество, което от хиляди години седи и наблюдава хората. И ги държи в своето съзнание. А вие, един човек, който временно само за 20, 30 години се пробужда съзнанието, и после като един цвят изчезне. И каква е разликата между тебе и Бога? Пред туй Същество дефилират и всичките слънца и планети. И Той ги наблюдава. От милиони години седи и наблюдава. Седи и коригира всичките погрешки. И в туй дефилиране, туй Същество като види някой дефект, или в дрехите или в хода, даде разпореждане, да се изправи тази погрешка. Дефилирането трябва да бъде правилно. И представете си, че вие като живеете денем, и вие дефилирате пред Господа. И сега с вашите мисли, с вашите желания, с вашите постъпки, като седите във вашата стая и вие правите нещо, което може да е или добро, или може да е лошо. Каквото и да правим, ние казваме, че Някои неща са хубави, Някои са лоши. Представете си по някой път, аз употребявам едно изяснение, е в какво седят човешките престъпления? Аз тургам най-леката форма на едно престъпление, на една погрешка. Представям си така, че при един богат човек, той има едно кило жито и едно кило просо. От вънка, някой си, друго същество в болезнено състояние, го наричат крадец или апаш, влиза вътре, и намира тия двете торби с житото и с просото. И от практическо съображение, той взема, че изсипва просото в житото, и взема торбата. Но от вънка го хващат, да го съдят, че той взел житото и просото. Сега, в какво седи престъплението? Две неща има. Първо той оставил една торба празна от вънка в къщи; а другото престъпление седи в това, че е смесил житото и просото в едно. Сега този богатият човек дава заявление до съдията, че някой си влезнал в къщата му, и задигнал житото и просото, като ги смесил в едно. Питам, от ваше гледище, какво наказание трябва да даде съдията на

този, който е престъпил този обществен закон? Аз считам, че съдията е умен човек. И той като го гледа, казва: Ти ли си задигнал торбата? Да, аз. Ами защо ги смеси едното и другото? Е, за по-лесно, да не носа две торби. И тогава съдията дава нареждане, да вземе той и да отдели просото и житото, и да върне торбите на богатия, тъй както са били първоначално.

Следователно, в какво седят вашите престъпления? Че сте смесили житото и просото. И тогава, Господ като ви сади, ще каже: Турете житото в едната торба и просото в другата торба. И ги дайте на богатия. И ще се свърши въпроса! И казвам сега, седи Господ и те гледа, че ти си задигнал двете торби с просото и житото. Той те наблюдава и мълчи, нищо не казва. Той наблюдава, ти вдигаш едната торба просото изсипваш го в житото вътре. И Той ти дава едно наказание, както си ги разбъркал, да отделиш житото и просото на една страна и на друга страна. Ето какво сравнение аз правя! Тия двете торби - просото и житото, житото това е доброто, а просото, това е злото. Един богат човек има две торби, жито и просо, и ти отиваш и ги смесваш. Господ ти каже, да отделиш просото и житото. Просото е дребно, и дълго време ще ти вземе, докато го отделиш. Вие не знаете колко зърна просо се съдържа в едно кило. За житото аз съм правил изчисления. Едно кило жито съдържа 16 хиляди зрънца. А от вас искам, вие да изчислите колко зърна има в едно кило? Да ви дам едно правило. Не ви трябва да броите цяло кило.

Дълго време ще ви вземе. Но вземете три грама просо, или 5 грама просо, и прочетете колко зрънца има в 5 грама. Или може да вземете един грам просо, и вижте колко зърна има вътре, и после ще ги умножите на хиляда, и ще намерите колко хиляди зърна има в едно кило. Казвам трябва да имаме една ясна представа за това, което вършим. Но ние всякога мислим, като че никой не ни вижда. И че всичко можем да правим. Че най-първо ние се виждаме сами. Ти правиш нещо, и виждаш което правиш. И като направиш нещо, ти знаеш, че туй, което правиш не е право, а при това го правиш.

Мене ми разправяше една попска дъщеря, че тя била обична на баща си, и майка си. Казва тя на майка си: Направи две гърнета с петмез, с тиквички варени. И тази любимата дъщеря, като влиза, отваря гърнето и днес 2, 3, утре 2, 3, всичките тиквички ги изяла, и в гърнето останал само редкия петмез. И един ден бащата казал: Нека нашата Марийка да донесе от петмеза с тиквичките. Тя отива при гърнетата, седи там, гледа, няма тиквички, не останали. Минава се половин час, отива майката да види, какво? Бащата иска тиквички. Но тя не ги намира, и не е намислила, какво да каже, какво да направи? Пита бащата: Защо нашата Марийка не идва? Тя казва: Няма никакви тиквички. Бащата бил умен казва на жена си: Няма нищо, още една голяма тиква има, срежете я по същия начин, и турете я пак вътре в петмеза. И казвам, често в нашия живот тиквичките са изчезнали. Някой не може да направи добро, защото тиквичките са отишли. Изядени са тиквите. И като дойде някой гост, няма с какво да се нагости. Казвам, ако са изядени тиквите, някоя друга тиква има, нова; Турете новата в петмеза, и работите ще се оправят.

Та ние се връщаме в Евангелието. Ние искаме един живот, тъй както Христос е живял, както светиите са живели. Нямаме една ясна представа, как са живели светиите. Ние имаме изучен една много малка част от техния живот. Интимно как са живели светиите, какви борби са имали, какви страдания са минали, какви падения и ставания! Животът на светиите, не е така както виждаме. Ние светиите ги виждаме в техните хубави дрехи, облечени в светъл ден, изчистени. Но имат си и друга страна светиите. И някой път по какво се отличават? Библията аз харесвам в едно отношение, че нещата там са написани конкретно. Този народ еврейският е много конкретен. Всяко нещо е описано тъй както е. И виж еврейския цар Давид е описан тъй характера му, и доброто и злото. Тъй е конкретно описан, по английски го описва. Няма нищо да е скрито. Не се показва само хубавата страна. Ама живота на Соломон така го описват, хич не са

мислили, след време какво ще кажат за еврейския народ. Че имал 300 жени и, че имал 900 наложници. Тези хора не им помръднало окото. Описват един цар, който имал 300 жени. Че едва сега хората могат да се справят с една жена, ами с триста жени, как ще се справите с тях. И 900 наложници? Как ще се справи, кажете ми? То ще бъде такава интрига между тях, такова съревнование! Такова бушуване! Че ти светия да си, пак ще станеш един от големите грешници. И казват, този

Соломон, на който Бог даде най-голямата Мъдросте, той не можа да издържи. Тия жени го смъкнаха. Питам на другата страна, един мъж, който има 300 жени и 900 наложници? 300 жени по две деца? 600 деца! И 900 по две деца? 1800 деца! Представете си практически, че това е цяла една казарма от деца! Да ги събереш тия деца на един баща? Толкова души да има да ги облича! Пък никак не е практично. И за туй Природата е направила хиляди опити. Че туй положение е вярно, че туй, което Соломон е имал в себе си, не мислете, че той го е измислил. Та даже Соломон в сравнение с един друг цар в миналото е един светия. В миналото са имали царе, които са имали по хиляди жени. А Соломон е съкратил до минимум. И той минава за един от най-трезвите царе в тази епоха, в сравнение с другите. А преди него е имало царе, които са имали много повече жени. И той казва: Може, може, но толкова? И той даде една епоха, която определяше многоженството. И от там на сетне всичките царе са почнали да намаляват, намаляват, до като дойдем до сегашното време. И казвам сега, ако вие вземете съвремените учени хора, те казват че „треската“, има една риба, наречена „треска“, тя хвърля по 9 милиона зародиши, яйца, 9 милиона деца ражда, снася тия яйца, от които само един милион се излюпват и от тия един милион, едва две достигат на своето развитие. Такова харчене вътре, една риба да снесе 9 милиона яйца? Вие даже не може да си го представите! Какво изтощаване! Каква работа трябва да се върши в размножаването!

Та казвам, ако ние го сравним Соломона, с тия две хиляди деца, то е нищо. Но тази „треска“ хич не му мисли, кой ще ѝ гледа децата. Трябва да ги гледа Господ. Че ако ние безразборно раждаме мисли, желания и постъпки, и ги пращаме по пространството; Всяка мисъл излиза от тебе и ти я изпращаш вънка от себе си в пространството; и всяко едно желание, което излиза от тебе, че го пращаш вънка в пространството; и всяка една постъпка, ти я раждаш, и я пращаш вънка от себе си? Много малко мисли остават наши. Тогава ние с това безразборно мислене, създаваме от себе си един нещастен живот. Погрешката не е в раждането на децата, в отглеждането на тия деца. Какво ще ги правиш? Запример родиш ти едно дете на омраза. 20 години ти на себе си не можеш да дойдеш. Това дете те измъчва. Ти си намразил някого. Този, когото си намразил, ти си се развел. Той е или мъж или жена. Следователно, ти в дадения случай, тия са Бедни хора, родили са една омраза. Сега, единият е мъж, другият е жена. Ти като го видиш, ти го мразиш. Защо именно мъжът намразва жена си? И защо някоя жена намрази мъжа си? Това са чисто материални работи. Има най-първо материални работи, които смразват хората; има и един духовен живот, и най-последно има и мислящ живот. Да кажем една жена не мисли добре за мъжа си, подозира го, или има неразположение спремо него, или не постъпва добре. Този човек обича да яде хубав хляб, омесен добре. А тя е небрежна, не меси добре. Той обича да яде хляб, но хлябът не е приготвен добре. И яденето пресолила го е, сложила е и пипер; аз съм гледал някой като яде, та мъжът се поти от това ядене! Този мъж като яде, постоянно се бърше, изпотява се лицето му от пипера. И най-последно този мъж почне да мисли за друга другарка. Казва: С тази жена не може да се живее добре. Ако тя можеше да готви добре, човекът щеше да живее с нея.

Та по някой път аз слушам, Някои от вас искат да идат при Господа, и да живеете с Него. Та вие и сега сте при Господа. Как живеете с Него сега? Господ седи надалече, Той само ви наблюдава, какво мислите. Сега онова, което ще ви кажа, ще го вземете върху

себе си. Според мене, аз не съм, за да се разправят погрешките. Аз не съм толкова за това. Хората това го знаят. Една направена погрешка, тя отива в миналото. За мен е по-важно човек да предотврати една погрешка! То е по-хубаво. Някой счупи стомната. Въпрос не е, защо направи тази погрешка? Аз я виждам, счупена е стомната. Аз го зная: счупих стомната. Ама какво станало? Каквото и да философствуваш, стомната остава счупена. Но може би като тази същата стомна няма да намеря; ще купя някоя друга по-проста; но по-добре е да ме предупреди някой, да не счупя стомната.

Та да се предотвратяваме от погрешките е по-хубаво! Е по-добре! Отколкото да се изправят. И една древна поговорка казва: Една предотвратена погрешка струва повече от сто поправени погрешки. Сто поправени погрешки едва ще имат ценността на една предотвратена погрешка! Сега ние казваме: Да поправим погрешките. Казват, че трябва да грешим и да поправяме погрешките. Не. Не трябва да грешим! Да кажем, че човек е гладен. Тогава сготви му нещо. И не се заблуждавайте от вкуса на яденето. Има един начин в човека, има едно вътрешно обоняние. У човека има една вътрешна интуиция, която показва, дали храната, която ядеш е добра или не. Аз никога не съм се лъгал. Има нещо, като се приближаваш при една храна, която не е прясна, тя издава един особен дъх. Това не е това обоняние, което вие знаете. Или като вкусиш храната, иде едно противоречие в езика ти. Слушайте, то е същото, дали една мисъл е права или не, и то си има начин, по който ние можем да знаем, дали мисълта ни може да бъде права или не. Всичките прави мисли са светли; всичките нечисти мисли са тъмни. Всичките желания прави, са топли, а всичките желания нечисти, са студени. Всичките добри постъпки са меки, а всичките лоши постъпки са остри. Щом е нещо остро, постъпката е лоша, не е добра. А щом е мека постъпката, тя е добра. Щом едно желание е топло, аз вземам, то е добро. Щом е студено, то е лошо. Щом една мисъл е светла, тя е добра. Щом една мисъл е тъмна, тя е лоша тази мисъл по отношение на мене. Сега аз

говоря, мисълта сама по себе си, може да не е лоша тази мисъл. Запример грешно ли е, ако аз крада парите? Къде седи грехът? В парите ли седи греха, че златото е нечисто? Не, златото е чисто. Ти 10 пъти можеш да го крадеш, то не може да се опетни. 10 пъти и да крадеш златото все злато си остава. В какво седи престъплението? Престъплението седи в това, че ти като си бутнал златото, ти си го бутнал с нечисти ръце; и намацал си дрехата на златото. И златото те дава под съд, че си го бутнал с нечисти ръце. И тогава онзи съдия, който ще те сади, ако някой ми открадне, начене сто лева, съдията ще го осъди така: Да отиде да измие тези пари при най-хубавия извор, при най-чистата вода, и да остави парите на мястото. Няма да има никакъв затвор. Да ги измие парите и да ги върне назад. Че си казал някому някоя дума; не трябваше да казваш някоя лоша дума. Думата само по себе си лоша ли е? Не са лоши думите. Пак по същия начин ще ви съдят. Тази дума трябва да я хванеш, и да я очистиш. Защото думата си има една вътрешна картинка, вътрешен смисъл. Всяка една дума изразява една идея. Ти казваш: „обичам“ и „не обичам“. „Аз не ви обичам“. Де седи престъпността? Аз не ви обичам? Ти казваш на този човек: Аз не ви обичам. Значи, няма Любов и може да ви обичам, и нямаш Любов, де е злото? Ти искаш да те обичат. Да те омия с вода. А нямам никаква вода. Стомната ми е празна. Де е лошото, че стомната ми е празна, няма вода? Ама защо не си я напълнил? Защото като тебе дойде един човек и му измих краката. И сега на 2 километра трябва да ида, да донеса вода. Ама ти трябваше да отидеш. Е, трябваше, ще ида сега. Ама аз много бързам. И аз бързам. Но в бързината не може да се свърши тази работа. Вие всички все бързате.

Сега невъзможно е за нас, да живеем тъй както в миналото. И ние постоянно все си мислим; питат Някои: Какво ли съм бил в миналото? Аз сега от моето гледище, искам да зная, в настоящият момент какво съм? Е представете си, че в миналото е минал един голям порой, и онази мътната вода, която е минала през ония пластове, и се пречистила. И сега е станала хубава. Ти питаш: Каква е

била тази вода? Мътна. Е, как е станала чиста? Долу в земята се е филтрирала. И сега е станала чиста. Та благодарение, че този наш живот се е филтрирал в миналото. Та и кал е имало в миналото. И сега още имаме доста кал. През нови филтрове ще минем, да се филтрира мисълта ни. Колко пъти ние носим известни състояния, които са тягостни. Колко пъти ние носим известни желания, които са тягостни, известни постъпки, които са тягостни? Запример ти седиш, и в какво седи погрешката? Ти казваш така, вземете думата, казвате: Махни се от тука? Къде седи лошото? Махни се от пред лицето ми! Считаме, че това е една обида. В какво седи обидата? Да кажем, този човек ми заприщва Слънцето отпреде ми, и аз му казвам: Махни се. Обидата седи, че аз смесвам двете торби в едно. Какво ми коства на мене, да ида от ляво или в дясно от него на 10, 20 метра. И за него ще е хубаво и за мене ще е хубаво. Сега аз ги вземам тия двете торби и ги смесвам, просото и житото на едно място. Кое е по-хубаво, той ли да се махне, или аз да се махна? Казва: Махни се! Сега казвам: Отстрани се! Това е по-меко, отстрани се от тук; или да кажем: бъдете тъй добър, да ми направите една услуга, и да не ми засенчат Слънцето! Как може да се каже още по-меко? Бъдете тъй любезен, да ми дадете малко отвор, че малко от светлината да дойде до мен! Сега, кои са съображенията, че аз казвам, махни се? Един ангел може ли да ти каже на тебе така? Щом аз кажа на един човек така: Махни се от пред мене! Аз съм вече на едно ниско стъпало на развитие. Аз не съм човек подигнат. Та един ангел, ако седи при тебе никога няма да ти каже: Махни се! Ако той дойде, той ще се подигне от тебе нагоре, и ти тогава може ли да го затуляш? Няма да има нужда да ти казва: Махни се! Но понеже ти не си един ангел, не можеш да се подигнеш над него. И затова казва ти някой: Махни се! Казва: Дотегна ми да живея с този човек. Един ангел, той е свободен. И може да иде където си иска. Сега един човек го затварят в затвора. Ако той знае закона да се смалява и стане като едно малко бръмбърче. И веригите ще паднат, и той през най-малката дупчица ще излезе навънка. Вторият ден пак го

затварят, пак го турат вътре, той пак стане малко бръмбърче, пак излезе. Питам, този човек, който може да стане бръмбър, могат ли да го държат в затвора? Сега ще преведете, ще кажете: Нашият Учител каза, човек трябва да стане бръмбър. Под думата, „бръмбър“, заради мене е една формула, математическа, и окултна формула, която показва един начин, за да се освободи човек от известна гъста материя. И така както ние говорим в духовния смисъл, трябва нови начини, за да говорим правилно сега. За да можем да живеем добре. Най- първо изучавайте се. Ние всички искаме, спрямо нас да бъдат хората много учтиви. Но и аз трябва да бъда спрямо другите хора много учтив. И те разбират хората. И не само да бъда учтив. Как да бъда учтив? Че то е хубаво, но иска се нещо повече от учтивост. На този човек трябва да предвидиш и съответни условия. Да кажем, вие както сте сега поставени, тук сега при такива условия, не може да се живее добре. Този салон трябваше да бъде най-малко 10 пъти така поширок. За да може окултно да живеете добре. И между вас трябваше да има по един метър разстояние. От човек до човек да има по един метър разстояние. А пък сега вашата аура като излиза навънка? Някой път има нещо, ти усещаш, като че някой те тегли, нещо тегли от тебе. Пък то нищо не тегли от тебе. Но го бута. И твоето духовно тяло като излиза от вънка. Има такива трептения, казваш: Не мога да го търпя! Но туй е физическата страна. Но трябва да дойдем до една права мисъл. Вие си представлявате, че седите в едно събрание, и вас ви е неприятно. И представете си, че вашите мисли и вашите желания, и вашите постъпки едновременно, туй същество, което ви наблюдава, вие го безпокоите. Е, представете си, туй същество е толкова голямо, и някой път вие правите погрешки, запример вие изтръгвате едно Цвете, и го дърпате. Че вие туй Цвете като го изтръгвате, вие бодете това същество. И Господа ти Го бодеш, като дърпаш едно Цвете от земята, и Господ чувства болката на това Цвете. Че ти си откъснал едно Цвете, или казал си някоя обидна дума някому, че ти си обидил някого, и Господ е там. И Той слуша. Ти си

обидил и Него! И Той казва: Знаеш ли, че аз тебе те мразя? Господ казва, защото е до него. Той казва: И мене ме мрази! Аз съм, Който съм направил този човек, и мене ме мрази! Кажете ми сега, какво трябва да се прави тогава? Ти като си разклатил въздуха, разклатил си го така, както не трябваше да го разклатиш. И сега Господ казва: Оправи по обратния път. И втория път пак ще те слуша като говориш. Казваш: Как да поправа злото? Много лесно се поправа злото. Ти казваш: Много те мразя! Значи, аз ще направя такава въртележка във въздуха, че като дойде до ушите ти „мразя те“, тогава казвам: Много те обичам! Пак направя въртележка /Учителят върти ръцете си от пред/, много те обичам! И свърши се работата. Но какво ми коштува мен? Вие седите и мислите, че е много мъчно да се примират хората. Направете едно завъртане, прехвърляне с езика си, и кажете: Обичам ви! И след като кажеш: Много те мразя, после кажи: Много те обичам! Знаеш ли как ми е запалено сърцето! Всичко мога да направя за тебе! /Учителят пак прави въртележка с пръстите си, ръцете си отпред/. До сега те мразих, но сега тъй те обичам! Че какво ти коштува да кажеш това? То е въздух, който трябва да излезе от тебе. Кажи така, и ще ти светне тогава!

Вие сега очаквате, да дойде Христос да ви примири. Вие се ровите дълбоко. Че как става това? Развъртете малко въздуха. Ти криво си разбрал, и той криво те отсадил. А ти си един съдия, накарай, той да отдели просото от житото! „Обичам те!“, това е житото; „Не те обичам“, това е просото. Върнете житото в торбата и просото в торбата, втората. И какво ми коштува на този богати, да му кажа: Ще бъдете ли тъй добър да ми дадете 4, 5 зрънца от вашето жито, да ги посея аз на нивата си. А след 4, 5 години ще имаш цял един хамбар пълнен! Та казвам, най-лесните работи, вие сте ги направили най-мъчни. Ти казваш: Аз не мога да кажа, че го обичам. Ама съдията казва: Прочети присадата.

И казва сега Христос: „Ако ме любите, ще опазите моя закон. И аз ще умоля Отца си, и ще ви даде друг Утешител, който ще ви научи

на всичкото". Та казвам, сега започнете с тия лесните работи! Кое е по-хубаво да крескам, или да пеем хубаво? Да пеем е по-хубаво. Туй е всичкото. Ако бяхме певци щяхме да разбираме добре хубавото. Че аз на някой човек може да му кажа една обидна дума, но тъй да я кажа, че той да се не обиди. Тъй музикално да му изпея една песен, че тъй да му падне като мехлем на сърцето. Че аз съм наблюдавал, като минавам някъде, тия работи съм ги забелязал за да ги кажа сега на вас. Гледам един момък и една мома, много красива седят, и момата казва: Аз не те обичам! А той и казва: Ти много ме обичаш, но искаш да ме лъжеш. Тя му казва, че не го обича, пък той мисли, че тя го изпитва. Казва, а не, ти и 10 пъти да ми кажеш, че не ме обичаш, и 20 пъти да ми го кажеш, аз не ти вярвам. Защо? Но тя тъй му го казва, че като го погледне, и тъй се позасмее, усмихне се. И нему му потрепери сърцето! И 10 пъти да го кажеш, той знае, че не е така! Мома, която се смее, тя не мрази! Той хубаво е научил това отдавна. И ако ти си сериозен като някой светец, седи един тъй сериозен с потънали очи и казва из дълбоко: Аз много те обичам. Не. Турете едно светло лице в очите ви, в погледа ви, във всяко едно движение да се проявява доброто! Та с всяко зло ние раждаме злото. Е, добре. Ние не знаем как да се отнасяме. Държим лицето си така навъсено, и го застаряваш преждевременно. Ти покварваш и лицето си и очите си, и всичко покваряш. И най-после Господ казва: Поправете туй лице! Гледам някоя жена, таман мъж ѝ излезе, и току тя му намести яката отподире. И аз някой път съм излезнал, и яката се е подигнала нагоре така, и току дойде някой и нагласи яката от подире. Казвам, не е лошо. Човекът ми казва, че подигната е яката ми. Ние казваме сега, че тия работи не са важни. Важни са. Една хубава мисъл, която носиш, едно хубаво чувство, отлично! Не ти трябва повече от това. Една хубава мисъл, красива. Най-красивата мисъл, едно красиво чувство, най-хубавото, красивото. Една красива постъпка, най- хубавата! Носи ги тия! Че ще бъдеш облечен. Модно ще бъдеш облечен с най-хубавата

мисъл облечен! С най- хубавото чувство облечен! С една красива постъпка, която можеш да имаш! И всички хора ще те обичат.

И казват Някои, че красотата ще спаси света! И казвам: Красивите мисли, красивите чувства, красивите постъпки, всички хора ще спаси!

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека! */три пъти/*.

б. 30 ч. с.

Всички на поляната направихме евритмическите упражнения!!!

17-то Неделно Утринно Слово, държано на 28. 03. 1937 г.

СТЕПЕНИТЕ НА ЛЮБОВТА

5 ч. с. Небето облачно. Времето слабо прохладно. Изгрев.

Всички в тайно си изпълнихме наряда.

Ще прочета 15 гл. от Евангелието на Йоана, до 15 ст.

В Начало бе Словото.

Има неща, които трябва добре да запомните. По някой път вие забравяте нещата. От невидимия свят, Божественият Дух знае, защо забравяте. Някой път човек е разсеян. Разсеяните хора нямат определена цел, един определен път. Разсеяният човек се лута Навсякъде. И той е човек, който загубил нещо и го търси. Лута се насам - натам и само гледа. Всякога може да си създаде една мъчнотия на себе си. Аз съм ви дал онзи пример за онзи български абаджия, който не се отнасял добре със слугата си и каквото имал хубаво за ядене не давал на слугата си, а на него давал най-простото, каквото останало, боб му давал. Един ден слугата искал да даде един урок на своя майстор. Понеже той работил при един български чорбаджия и му казва: Моля ти се, моя господар по някой път го хваща една лудост, та ако видите, че той почне да се оглежда насам нататък, дръжте го тогава да не направи някоя пакост. Дошъл господарят му и почнал да крои, но не могъл да намери напръстника си, почнал да се оглежда насам-натам, а слугата му скрил напръстника. Чорбаджията хванал господаря му и казва слугата: Ти ще ядеш ли печена кокошка сам, а на мен ще даваш да ям боб и ще казваш: Моя слуга не яде печена кокошка, само аз ям печени кокошки. Та искам сега вие да ядете печените кокошки. Аз не съм против печените кокошки. Ако печената кокошка представлява един

велик закон, може да ядете от него, но ако печеното месо представя една развалена храна, не ви препоръчвам да го ядете.

Онова, което ще ви говоря, то е написано на листата на растенията, в клонищата, в цветовете, в кристалите е написано, в звездите, Навсякъде, в слънчевата светлина, Навсякъде са написани Божиите закони.

Та казвам сега. Писанието казва, че Бог написал закона си в сърцето на човека. Но то не е в сегашното негово сърце. И там са написани законите на движението. Сега аз искам да ви предоврата от една погрешка. По някой път вие си купувате прозорци от втора ръка, от развалени къщи. Някой път са развалени прозорците, купувате ги и ще ги турите, по-евтино ги взимате тогава. Та казвам: Купете си нови прозорци и ги турете там. Някой път прозорецът може да е малко изкривен, но казвате, че евтино ги взимате. Казвате: На място един може да турите два. А за новите прозорци много големи разносики ще бъдат. Аз не ви препоръчвам да купувате прозорци от втора ръка, вие си купувате един, два три, четири, чужди прозорци са те. Не взимайте такива по никой начин. Защото тогава може да има спор и по малко светлина ще дава, ако са малки. Аз бих желал светлината във вашата къща да влиза отвсякъде и да е тъй отворено, както небето е отворено. По някой път вие се обръщате и казвате: Да ни даде Господ светлина. Какво се подразбира? Подразбира се, че вие живеете в една къща с един прозорец. И хубаво е, Господ дава светлина. При това вашите прозорци са затворени с кепенци, пък казвате: Господ да ни даде светлина. Малко светлина има, малко светлина влиза вътре. В Божествения свят външната и вътрешната светлина едновременно идат. То не е както в този свет. В този свят, когато отвън има светлина, отвътре няма и когато отвън няма, отвътре има. Тогава къщата се осветлява отвън.

Та казвам: В дадения случай аз искам да играя ролята, да ви представя, как седи работата. Аз не искам да играя ролята в един прозорец, във вас нито два прозореца, нито да съм покрив на къщата.

Аз искам да играя ролята на светлината, на въздух, на водата и на земята. Върху земята вие ходите с краката си, водата ще вкусвате с устата си, въздухът ще влиза през носа ви, а светлината ще влиза през очите ви. И когато вие завършите вашето развитие, желая и вие да играете тази роля. Не да имате прозорци и да чакате и да ви осветляват, но да бъдете сами носители на Божията светлина. Защото, ако вие не разбирате дълбоките закони на светлината, ако не разбирате законите на въздуха, ако не разбирате законите на водата и на твърдата почва, върху която сега живеете, тогава Словото Божие ще бъде непонятно за вас. Сега имате доста знание, но това е на теория. В същност какво практическо знание имате, което може да ви бъде полезно. Ако един човек, който яде и се задави, какво знание има той? Трябва да знаеш веднага да бръкнеш в гърлото с пръст и да извадиш тази запушалка от гърлото. Ако ти не знаеш да направиш това, веднага ще изгубиш силата си. И ако влезе една мисъл, която задръства вашето мислене, и ако вие не може да бръкнете с вашата воля да извадите тази мисъл и да я турите на място, вие нямате знание; ако едно чувство задръсти вашето сърце, защото има чувства, които не ви подхождат. Не мислете, че всички чувства са полезни. Има чувства, които са отровни. ТЕ може да са добри за другите, но не и за вас. За човека има специфични мисли, специфични чувства, специфични храни и той трябва да се храни с тази храна. Та казвам: В дадения случай ако не може да премахнете едно ваше чувство, едно лошо чувство в органа да ви осветлява отвън, с който вие чувствувате, тогаз вие нямате знание. Но едно чувство, което е попаднало по някакъв начин във вас, за него вие не сте отговорни. И ще претърпите известно страдание, ако туй чувство не може да го отстраните. И тогава ние казваме: Да бъде Волята Божия. Е представете си сега, че една въшка се качи на главата ми, която знае Евангелието, знае какво има вътре и всички примери в Евангелието знае, цитира ги. Казва: Какво казал Христос, че трябва да се обичаме. Нали, казва, че като дойде един гостенин, нали трябва да го нахраниш. Тъй е. И аз съм

една гостенка, не може ли да ме нахраниш. Тя много материалистически мисли. Казвам: Ти сама си се качила на главата ми, без да ме питаш. После гостенина ще влезе през вратата, тогава аз ще го поканя, ще му дам стол и ще му дам една паница с храна. А тя се качила сама и се скрила в главата ми и там обикаля и оттам чувам гласа ѝ. Казвам: Аз искам да те видя, каква си. Много обичам такива гостенки като вас. И тогава пратя моите слуги десетина /пръстите на ръцете/. Туря я, наместя и си туря увеличителното стъкло и почна да я наблюдавам. Казвам: Какъв е вашият свят, в който живеете, баща ви, майка ви, двуизмерен ли е света. Ние много мъчно се движим, тук - там ходим на гости на хората. Някъде ни приемат добре, някъде не ни приемат. Чухме, че ти си бил добър човек, светия, дойдохме да те опитае. Големи нещастия Навсякъде. Казвам: кой как дойде при мене, казва: Аз искам да се уча; при мене мързеливци не искам и тунейдци не искам. Ето цяла една паница ти турям най-хубавите яденета, заповядайте. Но тя казва: Не съм се научила това да ям. Ще се научиш.

Сега вие може да ми дадете едно възражение, ние не сме научени. Ще се научите. Ама ние малко другояче мислим. Ще измените мисълта си. Еднообразието в живота е убийствено. Вие, запример, имате всички желанието да бъдете уважавани, да бъдете почитани, да ви обичат. Хубаво е това, отлично и бих желал всички да бъдете обичани и уважавани. Но нека да се спра като американския проповедник, който веднъж проповядвал за важността на думата „бът“. Един много знаменит проповедник в Америка проповядвал в една видна аристократическа църква. ТЕ си избирали проповедниците. И той им държал една реч за "бът".

Казва: Всичко това няма да стане, но - бът. Децата трябва да се възпитат, бът. Братята и сестрите, бът. Все ще има някакво спиране, бът. Майката ще направи една погрешка, братът, сестрата, бът. И най-после свършил своята проповед. Дошъл един от епитропите, или един от високостоещите лица, които са в църквата, наричат ги

„trustees“, служители, които направляват работата на църквата. И той казал: Много сме доволни от вашата проповед, но бът, ще видим. И той си турил шапката и си заминал.

Та и вие проповядвате една проповед на бът. Казвате разбираме, но при такива условия, как може да се живее така. Проповядваме търпението, как може да бъдеш търпелив при такива хора, които не разбират. Как може да говориш на такива невежи хора, които не разбират. Той ни буквално разбира, ни иначе разбира, как ще му говориш? На ангелски как ще му говориш Словото Божие, как ще му покажеш Любовта си. Там е въпросът. Ще я покажеш тъй, както Господ я показва. Целият свят от туй гледище е пълен само с невежи хора. И Господ намира време за всички същества да се приспособи с тях. Според техния уровень и Той Всемъдрият остава му време и за най-глупавите работи, като говори великите работи в света, се ще намери време и за най-глупавите да каже нещо. Намира нещо и да каже и за тях. Сега Господ с един невежа няма да се отнася, както с един светия, както с един трудолюбив човек Господ не се отнася еднакво. На всеки едного дава съответен урок. На един ученик, който добре се учи и онзи, който не се учи и Господ не постъпва еднакво. Различно постъпва с тях. В света не мислите, че има свобода. Няма абсолютна свобода отвън. Не искам да ви говоря, ако мислите, че няма свобода, вие се лъжете. Свобода има в друг смисъл.

Аз веднъж седя в една добре уредена градина тук в България на една пейка и ми обърна внимание, че четири, пет вида мрави се движат: червени, големи, черни и други по- малки и други много дребни. По едно време гледам, две мрави се скараха, някакъв спор почна за нещо и ги наблюдавам. Когато двете се караха, гледам една малка черна се прекомандирова и хвана малката червената мравя за крака. Тази малката мравя като хвана червената за крака, тя напусна да се бори с черната, иска да се освободи. Като искаше да се освободи, онази се обърна на една малка топчица, въртят се насам - нататък и най-после малката мравя откъсна крачето на червената мравя, която

беше по-голяма от нея, взе го и го занесе. Казвам: Когато вие двама се спорите помежду си, то една от тия малките мрави, ще се хване и ще ви откъсне крака. Тази голямата не може да се отдели от нея.

Та казвам сега, седя и разглеждам. Казвам: Няма свобода в света. Двете мрави бяха големи юнаци. Тази, на която ѝ хванаха крака беше по-силна, но малката хвана крака ѝ. Тогава черната се освободи от нея. Но тази малката мравя ѝ даде един урок, че не е хубаво да се бори с друга мравя. Че е така, тя я хвана за крака и и го откъсна.

Та казвам: Всичките нещастия, които идат в света е, че вие някой път се борите с някого. Но ще дойде малката мравя, ще дойде едно малко страдание или някоя треска, някой плеврит, хрема, ще настане някакъв си мрак вътре, после някакво нервно неразположение, или изтощение, какво ли не. Хиляди работи могат да дойдат. Сега аз ви споменавам тия работи, те са наше изобретение, те не съществуват в Царството Божие. В Царството Божие ни помен няма от болести. Първото нещо, когато човек дойде да изпълнява волята Божия, той ще се освободи от всичките лоши условия на живота. И той трябва да ги победи. Тези лошите условия са една задача. Ние сме дошли на Земята, за да изучим лошите условия. Който има знание, ще се справи с тях; който няма знание, ще страда. И всякога страданията продължават дотолкова, според знанието на човека и страданието му. Щом той съзнае от какво идат страданията на Земята или негодите, ще намери начин да се справи със страданията. Да кажем, вие имате сиромашия. От какво иде сиромашията? Най-първо вие нямате економия. В Природата има голяма економия. Ако ти не економисваш, Природата, ще ти даде един урок. Ако не економисваш богатата, ако не економисваш Любовта - трябва да економисваш Любовта - ако не економисваш знанието, което имаш, ако ти излезеш и държиш една беседа, да покажеш, какво знаеш, и ако каквото знание имаш ти го раздадеш, ти си един разточителен човек. Какво ще се ползвате вие да ви разправам, как живеят ангелите. Това няма да ви ползува. Че са много добре облечени, че кухните им са хубави,

че органи имат хубави. Какво ви ползува вас, да ви разправам живота на един цар? Туй не може да ви интересува, но всяко нещо, което може да бъде полезно за вас, то ви интересува и то е за вас. Онова, с което аз имам съприкосновение в даден случай и от което вие може да се ползвате, то е най-важното сега. В нашата слънчева система за нас слънцето е най-важно, понеже от него ние възприемаме всичките блага. А другите звезди, които са в далечното пространство, те са само едно украшение, и те са важни. Но най-важно в даден случай е, да изучаваме слънчевата светлина и топлина, които ни заобикалят. И после ще изучаваме светлината и топлината на звездите. Тогава може да изучаваме пътищата, по които те се движат. Защото един ден като достигнем до висшето знание на душите, защото в човешката раса има души, които са достигнали до света на вечния живот, те са достигнали до света на вечното знание, те са достигнали в света на вечната свобода. А още над Тях има друг един свят още по-висок. И по някой път те се обръщат от тия светове и изпращат писма, ръководство за хората да покажат пътя, към който да се стремят. Сега великият живот, както вечният живот съществуват както и временният живот. Временният живот е за всички, които не разбират Божиите закони, те живеят във временното. Всички, които не разбират Божиите закони, те се намират в обикновеното знание и няма тогава приложение в живота. В истинския живот няма приложение. И после онези, които нямат туй знание и свобода, която търсим, ние не може да намерим онази истинската свобода, при която можем да бъдем свободни.

Та казвам: При мене мнозина са идвали, когато се разболеят, казват: Учителю, еди-кой си се разболял, ти не знаеш ли това? Зная. Че от какво дойде тази болест? От неговото невежество. Той казва: Стомахът му не функционира. Казвам: Не знае, как да яде. Червата му нещо запичане има. Той не постъпва добре. Червата си той ги претоварил. На някой си дробовете е станало нещо. Не знае, как да диша. Ама главата му се надула. Не знае, как да мисли. Какво трябва

да направи? За главата, да ти оздравее, ще се научиш да мислиш; за дробовете, ще се научиш да дишаш; Ама казва, той диша, как не диша? Казвам: Той не диша както трябва. Той не диша правилно. А за стомаха казвам: Ще се научи да яде. Той никак не яде. Как не яде, той яде повече от колкото трябва. Едно от важните правила на яденето, което трябва да знаете е: Никога в живота си не се пресищайте, не си дояждайте. Всякога да станеш гладен от трапезата. И това да стане идеал за вас. А щом станеш и ти не си гладен, ти си престъпил Божия закон. Гледайте всякога да остане място за една трета. Две трети да си ял е една трета не си дояждайте. И хубаво е това да не си дояждате. Едно от хигиеничните правила. И всички онези, които са спазвали тия правила, винаги са здрави. Някой казва: Жена ми много добре е сготвила, но усещам, че малко ми е тежко. Той ял, ял, че се преситил. Та ви казвам: Останете гладни, нищо повече. Запомнете първото правило: Не си дояждайте! И Никога не казвайте, че няма какво да ядете. Запример, вие често казвате: Няма какво да ям. Един сух хляб. Радвай се на сухия хляб. В сухия хляб има толкова хранителност, стига да е хубав хлябът. Ти като си свариш малко житце, има такава хранителност в него или ако хлябът е опечен добре, казвате: Да има печени кокошки, масло, яйца! Хлябът съдържа повече хранителни вещества, отколкото другите храни. Защото забележете, закона на храненето, то е Любовта. Ако ти употребяваш една храна, която не обичаш, ти не можеш да се ползуваш от нея. Защото в храната има известен живот, който трябва да влезе в тебе. Тебе ти трябва животът. Ти като ядеш, не мислиш че тебе ти трябва храната. Храната е нещо посредствено, тя е само проводник на живота. То е пак потребно, но този живот, който е скрит в храната, ако ти го обичаш, той ще влезе в тебе, и тогава всички клетки ще се отворят и ще приемат този живот. Ако ти не обичаш тази храна, тази храна ще излезе, този живот ще мине през тебе, без ти да го приемеш. Тогава ти няма да се ползуваш от храната.

Същият закон е за въздуха. Тебе те е страх от студения въздух, но ти трябва да дишаш въздух. Природата е направила да не те е страх от студения въздух. Ако ти приемеш въздуха през устата си, то не е правилно. Господ е направил човек да диша не през устата, а през носа. Следователно, ти като приемеш Божествения въздух през носа си, а там Бог турил някаква течност, че като минава студения въздух, той се регулира. Тази студенина, която има въздухът, като минава през носа, добива известна топлина. И тогава не да бъдете тъй лакоми изведнъж, като излезете на студено да приемете въздух. Това е лакомия. Малко ще вземеш въздух, /Учителят диша бавно/, пак малко. Ти ще поемеш изведнъж много въздух, че ще се надуеш. Няма какво да се надувате. Някой, запример, иска да покаже, че знае да диша и изведнъж взима много въздух. Тогава той ще мяза на някаква гайда. Това не е дишане. Всички са загазили от такова дишане. Дишайте полекичка та, да има един ритъм, полека, полека да влиза този въздух, да се стопля. И после благодарете на Бога, че във въздуха има нещо, което ти трябва да приемеш. В този наситения въздух от светлината има един живот, който трябва да се приеме от дробовите. Четеш една книга, пак същият закон е. Някои бързат да видят каква е крайната идея на този писател. Някои четат и Библията бързо. Отива един ученик, който учил Библията при един знаменит тълкувател на Библията и казва, като прелиства Библията: Дошъл съм до края на Откровението. Тълкувателят казва: Аз не съм дошъл до края още. Този ученик поглежда в началото, казва: Тук, как Господ създал света. И после изведнъж обръща книгата при Откровението. Тълкувателят обръща Библията в началото и казва: Тук в началото. Ние като дойдем, изведнъж искаме да знаем смисъла на живота. Това е Откровението вече. Дотам не сме дошли още. Но какъв е смисълът на живота? Как трябва да се живее? Тъй както сега живеем от Божие гледище, ние живеем един неестествен живот. Често аз слушам, някой казва: То е предопределено. Че ти отде знаеш, че е предопределено. Ако кажа, че нещата са предопределени, то е моя идея. И де е писано

в Природата, че е предопределено. Предопределено ли е една ябълка да я ядеш или не? Предопределено ли е един вол да го ядеш, или някоя свиня, или някой червей. Това всеки сам си е предопределил. Някоя пеперуда ще снесе своите яйца в цвята и червеят ще влезе в ябълката отрано още. И ти като идеш при ябълката, той преди тебе е там. Влязъл е той вътре в тази ябълка и тогава тя не е твоя собственост. Щом видиш, че ябълката е наядена, тури я настрана, тя е на червея, тя не е твоя. Тогава онези ябълки, които не са наядени от червеи, те са твои. Щом видиш някой червей в ябълката тя е чужда собственост, остави я. Идеш в някоя къща и видиш, че питата е начупена, тогава тази пита не е за тебе. Идеш в някоя гостилница, дето е сипано от тенджерата, ти не яж от тази тенджера. Казваш, от една тенджера много хора ядат. Затова и страдат.

Та казвам: Аз вървя от физическото към духовното. Някой път ние вземаме една мисъл, искаме да я приложим в една тенджера. На всичките хора от една тенджера дават. И Любовта към всички хора от една тенджера вземат. Гледам и тук, всички ще дойдат саницата си и хайде, хайде ще им се сипе, както тук правят с картошената супа. Нали някой път сипват особено. А някой път на мене се изхитрят, турят ми в една отделна тенджера но то е извадено от общия казан. И аз се правя, че не зная. А то за мене, не че е сготвено отделно, но аз другояче влагам: Аз разбирам единство на яденето. Но всеки иска пръв да му сипят. Щом има първенство в сипването, това ядене не е както трябва. Щом едно ядене е сготвено за всички, всички трябва да имат една мисъл. Тогава дали съм пръв или последен, благото да ми бъде все едно. За мене, моето благо е вътре в казана. Ако аз бях един готвач, най-първо ще прочета, колко души има, които ще се хранят от това ядене и ще разпределя казана на толкова, и на Всякога ще сготвя особено. То ще бъде в един казан, но за всеки ще отделя особена част. Да кажем ще разделя тенджерата на особени части на 40, 50, 60 малки пространства, че яденето като дойде на Всякога да бъде в неговото място. Аз ако съм от това място няма да сипвам на втори човек, на

всички от отделно място. И ако аз така ви готвя, всички ще бъдете здрави. А сега на общо основание вие сипвате от едно място. Това е много тънка работа. Тънка философия има.

Та казвам: Всяка една мисъл, която вие възприемате от някъде, тя трябва да бъде чиста и не трябва да е минала през много умове. И една мисъл, която иде отнякъде, тя трябва да иде чиста от Божествения свят във вашия ум. Една мисъл, ако мине през много умове, тази мисъл е опасна. Ама да кажем някоя мисъл минала през главата на някой скъперник - мисъл за Любовта. Питам: Какво ще ти донесе тази мисъл на Любовта, която иде от главата на един скъперник? Тя ще ти донесе неговото скъперничество. Да кажем една мисъл, която минала през ума на един крадец, какво ще ти донесе? Пак е мисъл за Любовта. Та казвам: Ако ние така възприемаме по този начин туй чуждото сготвено, ние всякога ще се намерим в едно противоречие. И ще кажем: Защо Господ създал света така? Но то е наше разбиране. Господ не го създаде света така. И казвам: Ние сега страдаме от този атавизъм, че не се храним с онази Божествената, чистата храна. В Божествения свят има сготвено специфично за хората. Ако ти обичаш Господа, ти ще имаш ядене приготвено в физическия свят и въздуха, и в светлината, и всичко ще бъде заобиколено в хармония и чисто ще бъде. Щом не живееш в света на Любовта, веднага ще дойдат другите противоречия.

Сега мъчнотията е там: Казвате: Отде да го знаем. Има в човека едно чувство, което опитва нещата. Опитай ги и ти. Дадат ти едно ядене, опитай го, вкуси го. Някой път си се заблудил, вкусът за яденето те заблуди. Ако държите вашия нормален вкус, вкусът всякога ще ви покаже, дали известна храна е здравословна или не. По някой път мене ме очудва, когато ми дадат хляб, нямам време да опитам аз храната, давам да я опита на една малка котка, която иде при мене. Ако тя го яде и аз го ям, ако тя не го яде, аз го оставям настрана. Понеже нямам време да смущавам вкуса си. Някой път са ми давали нещо хубаво. Някой път съм давал хубав хляб, който е

здравословен на котката и тя го яде. Тя казва: Хлябът е хубав и друг може да го яде. Някой път съм ѝ давал хляб, тя не го яде. Разбиране има. Ще кажете, че е невежа котката, не, никак не е невежа. Аз се уча от нея. Че как? Аз ѝ казвам: Господин професоре, анализирайте тази храна. За мене котката е една лаборатория и тя в един момент ще ми покаже, каква е храната. Като ѝ дам хубава храна, тя ще хапне, ще се обърне, ще ме погледне и ще каже: Много е хубава тази храна. Пък като ѝ дам хляб, тя пак се обърне, погледне ме и ми каже: Не е за ядене той. Казвам: Че как? Тя казва: Ако искаш ти го яж, аз се отказвам да го ям. Сега аз казвам: Ето моето разбиране. В съзнанието си котката се подчинява на едно вътрешно чувство. Има едно вътрешно чувство във всичките животни, един непокварен вкус е това. И те разбират, коя храна е здравословна и коя не.

Та казвам: В целия живот една верига са това свързани: яденето, дишането, пиенето на вода, мисленето, чувствуването. Всичките тия процеси, които стават в организма са свързани. И ако те стават правилно, тогаз нашият живот се развива по един Божествен начин. И тогава мъчнотиите, които стават в света, се изправят лесно. Често при мене са идвали Някои, казват не зная защо, не ми върви. Има нещо, което ме преследва, една съдба. Не ми върви. Казвам: На какво го отдаваш това? Не зная, така ме родила майка ми. Казвам му: Всичката погрешка е твоя език. Ти не знаеш, как да говориш. Защото в говора на човека, онова благо, което Бог е дал на човека, то зависи от неговия говор. Онези, които търсят своето щастие трябва да знаят, че силата на човека седи в неговия правилен говор. Човек като говори, той или гради своето щастие, или гради своето нещастие. Тогава какъв смисъл имат думите в Писанието, които казват: За всяка празна дума, която казват хората, в ден съдни ще дадат ответ. Аз съм правил някой път опит. Дойде някой при мене, беден е той, но виждам беднотията, на какво се дължи. Той още като иде при мене, той ме лъже, той ми говори за своето нещастие. Този, който иска да ми говори за своето нещастие, той така преувеличава нещата, че ме лъже. Всичките му

думи са на лъжа. Казва: Колко съм нещастен, колко много съм пострадал, всичко наопаки, все лошо. Така съм нещастен! Това са се лъжи. Аз виждам на него къде е погрешката.

Той казва: Не се разбирам с жена ми. Защо не се разбирате. Неразбрана е жена ми. Говори ми, говори ми. Че какво ти говори? Казва: Нямала никакво уважение към /него/, нито пет пари не давала за мене. Казвам му, хубаво, нито пет пари не давала. Че защо се ожени за нея. Тя колко пари е дала да се ожени за тебе? Пък и тя защо се оженила за тебе, като не дава нито пет пари. Колко пари тя даде, за да се ожени за тебе. Вие по някой път говорите за мене думи, турите в моята уста Някои лъжи. Казвате: Учителят каза, да не се женим. Че защо ви трябва бели - деца, за да ги раждате. Не, не, въпросът другояче седи. Никога не се жени без Любов. И никога не раждай деца без Любов. Ако нямаш Любовта, не ти трябва да се жениш, защото женитбата е един Божествен институт, ти приемаш една Божествена служба. Ще дойде една Божествена комисия и ще те опита, и ще те разведе. Ще каже: Ти не си женен, разведи се, нищо повече. Ама да се не жения ли? Щом обичаш ожени се. Но колко пъти да се жения? Само веднъж. А тук дето Някои се женят два три, четири, пет пъти, това не се позволява. Само веднъж ще се ожениш. Любовта търпи само една женитба, помнете това. А другото е човешко вече. Че как гледате вие. Каква трябва да бъде вашата идея? Тия души са излезли от Бога, те са дъщери на Бога, излезли души са от Бога. И във всяко едно тяло се крие една Божествена душа. Че ти може да се отнасяш зле с тялото, то е друг въпрос. Но с онази душа, има една душа, ти с нея трябва да се отнесеш добре. Ти ще минаваш някой път за учител. Казваш: Че аз не мога да обичам тази душа. Тогава ако ти не обичаш и тебе няма да обичат. Законът е такъв. Щом ти не обичаш някого, то Бог ще постъпи спрямо тебе точно тъй, както ти постъпваш. И не мислете, че вие може да измените закона. Винаги Бог постъпва съобразно, според както ние постъпваме. Ще обичаш другите, тъй както обичаш себе си. И после, ще дойдеш по-нататък. Бог най-първо изисква най-малкото,

той изисква най-малката Любов, която имаш. Любете враговете с обикновената Любов. След туй втората степен: Да обичаш другите, както обичаш Бога и ще ги обичаш другите, както Господ обича. Че от Бога са излезли. Божественото е там. И това е идеалната Любов - ще обичаш Бога в хората! Значи ще започнеш с обикновената Любов, с Любовта към себе си и най-после ще дойдеш до онази Божествената Любов. Онези напредналите същества, които са синове Божии, вече имат тази Любов. Щом станем ние синове Божии, ще имаме Божествената Любов. Тогава ще обичаш човек и със сърцето си, и с душата си, и със силата си, и с духа си. А сега ще обичаш този човек като себе си. Та не се изисква много от нас.

И казва сега Христос: „Ако ме любите, ще опазите моя закон“. И ви казвам: Не вярвайте в неща, които трябва да ги проверите. Защото има два вида вяра. Аз мога да вярвам, че един човек е лош, и може да вярвам, че един човек е добър. То е различно вече. Ако вярвам, че той е лош човек, ще взема в съображение със своята вяра. Тази вяра е Потребна. Ще взема в съображение с този лошия човек как трябва да постъпя спрямо него. И ако той е човек на

Любовта, ще взема пак мярка, да постъпя съобразно с неговата Любов. Ако вярвам, че той е невежа, ще взема в съображение спрямо него, спрямо един невежа така да постъпя. Ако вярвам, че той е един човек с отлично знание, ще взема в съображение и аз така да постъпя. Та като се приближим при Бога, трябва да вземем под съображение да бъдем крайно искрени. Някой път ние се приближаваме към Бога и така сме изправни. Но представете си, Бог е близо и далеч. Ако твоята молитва не е чистосърдечна, и нейните трептения са слаби, че тя не може да излезе вън от атмосферата на Земята. Следователно, не може да иде при Бога. Но силната молитва трябва да излезе вън от Земята. Бог е някъде далеч, много далече. Близо е за онези, които го обичат. Тези, които го обичат Бог е много близо при тях. Тези, които не го обичат, той е много далеч. Щом не го обичаш, ти си далеч от Бога. И тук Някои казват: Много е далеч жена ми. Казвам: Че как далеч, в една

къща сте. Не, не казва тя, не го обичам, далече сме ние. Душите са толкова далече, че въздишките и страданията на мъжа, никога не може да стигат до сърцето на жена му. Тя никога не може да си представи, че той страда. Нито пък нейните страдания може да достигнат до него. ТЕ са чужди един за друг. И ако нашите страдания и нашите молитви не могат да докоснат Божието сърце, тогава нашите страдания не са съществени страдания. Ние само предполагаме, че страдаме, всъщност не страдаме.

Та онова, върху което трябва да се спрете, е следното. Сега не искам да натоварвам вашето съзнание. Онова, което сте добили, то е потребно, то не е най-важното. Там додето сте достигнали, то не е най-важното още. Аз чета една книга. Един евангелски проповедник, доста усърден човек, който настоява, че Христос е личен негов спасител. Хубаво, аз отивам малко по далеч; Та нима на Бога трябва да благодарим, че Христос е моя личен спасител. Преди Христос да дойде на Земята, животът, който имаме, мисълта и всичко, което имаме от Бога ни е дадено. И душата, която имаме, всичко е от Бога. вярно е, че Христос е дошъл то е едно проявление на Бога. Аз съм благодарен за Христа, но трябва да идем по-далеч, трябва да благодарим на Бога, за онова, което ни е дал Той преди Христа, преди историческия Христос, Той пак е поддържал хората и след историческия Христос пак ги поддържа. Ние идваме до едно специфично схващане. Всяка една жена може да мисли, че тя се влюбила в мъжа си. Казва: Като моя мъж няма друг. И някой път ние може така да се влюбим в Христа и да кажем, че като Христа няма друг. Хубаво, аз приемам, че като Христа няма друг, но аз приличам ли на Христа. Ти казваш, че като твоя мъж няма. Сега сравнение правя. Не мислете, че искам да хвърля някой упрек за нещо. Но ти вървиш по стъпките на мъжа си и го следиш, как той постъпва и нямаш доверие в него. Той погледне някоя жена, ти погледнеш неговия поглед, как я гледа. Ако той гледа тази жена, ти казваш, как я гледа. Той тебе гледа умилно. И нея гледа умилно, но не туря нещо

лошо. Да допуснем, той ти е мъж. Но на тебе туря 99 трептения в погледа, а на тази жена е турил 98 трептения. Има ли някакво престъпление в това? Няма, в реда на нещата е. С едно трептение помалко. Значи, ти си обичана. А ти подозираш, че той обича другите повече. Ти сега може ли да кажеш, с колко трептения мъжът е гледал към тази жена. Но питам, друг един въпрос сега; ако ти си един обикновен свирец и дойде един друг талантлив, който свири похубаво от вас. Ти да кажем свириш пред един брат, който ви обича, но дойде една пианистка, която свири и красива е. И брат ви казва: Много хубаво свири и красива е тя. Не мяза на твоето свирене. Как мислите тогава, прав ли е брат ви? Прав е, разбира се. И аз да съм, ще кажа: Хубаво свири човекът.

Та казвам: Животът, който ние живеем той определя качествата на нашата душа, помнете това. Нашата мисъл, нашето чувствуване и нашите постъпки са три мерки, с които ни мерят от невидимия свят. От невидимия свят ти си един виртуоз, който свири. И всякога, ако ти свириш и болните оздравяват, ти минаваш за виден виртуоз. Ако ти свириш и хората се разболяват, ти минаваш за човек, който не се научил да свири добре. Ако ти готвиш и хората оздравят, ти си един добър готвач. Ако ти готвиш и хората се разболяват, ти не си добър готвач. Та от онова, което ние правим в света, нас ни оценяват. Има Някои неща, които ние не ги виждаме. Ние искаме да знаем, какво хората мислят за нас. Но в невидимия свят има една много правилна мярка. Всичките наши мисли, които минават през нашия ум, отиват на Небето. ТЕ ги прецеждат там и един ден ние ще видим всичките наши мисли като отиваме в невидимия свят, ще ги срещнем тъй, натъркаляни, изоставени. Като идем в невидимия свят, ще видим нашите молитви, нашите желания и нашите постъпки и ще намерим, че много малко имаме. Може би само една- две мисли, които са стигнали в невидимия свят. И ще кажат: Туй цвете е твое и онова цвете е твое. А всичките останали ще ги намерите в по-долните светове посадени. Сега аз не искам вие да вярвате в това. Искам, като

тръгнете за другия свят, понеже ще изучавате духовния свят та като тръгнете да обърнете внимание върху себе си. Ти като се обърнеш към Бога, най-първо ще видиш постъпките си, те ще изпъкнат пред тебе. Ще видиш, колко пъти си казал някоя дума не на място. Колко пъти си имал някое чувство не на място и някоя постъпка си имал не на място. И какво ли не. И тогава човек седи и съжалява вътре. Малки такива неща, които в обикновения живот са били незабелязани, но един светия може да страда за една малка погрешка, за която другия човек, да не е сънувал. Та казвам: Един ден ще се развие тази чувствителност във вас. Ще ви дойдат такива страдания, та затова стремете се сега, да изправяте нещата. Аз не искам нещо пресилено. Аз не искам да се пресилвате. Но приложете правилото. Както искате да ви обичат, така и вие да обичате. Както искате другите да имат добро мнение за вас, така и вие да имате добро мнение за другите. Така и вие добре да мислите за другите. И както искате другите да постъпват, така и вие постъпвайте. И както вие постъпвате така и другите трябва да постъпват спрямо вас. Сега не искам да се спирате върху това: Кой е грешен и кой не е. Вие оставете греховността настрана. Аз другоаче разсъждавам. Ние чадата на Бога не трябва да мислим за греха. Ние трябва да мислим, че имаме отношение към Бога. Казваме, че сме синове на Бога, Тогава трябва да живеем според Любовта на нашия Баща. Щом аз съм човек, аз съм чадо на Бога. Че тогава, какво изисква моя баща от мене. Ако сме синове на Бога, какво ще мисли Христос за вас? Христос ще мисли за вас, точно това, което вие не мислите. Аз ще ви приведа един пример, как може да го разрешите.

Двама американски студенти, които следвали в един университет били много добри приятели, но единият се подигнал и станал виден съдия в Америка, а другият по стечение на обстоятелствата, попаднал в един лош живот. Един ден хващат го в едно престъпление на взятничество. Взел от някъде пари и го докарали да го сади неговият приятел. Всичките адвокати, понеже

знаели за тяхното старо приятелство, гледали, как ще го осъди съдията. Съдията му наложил най-голямото наказание, което по закон му се пада. Най-голямата глоба му наложил. И след като му наложил глобата, той сам я платил. Казвам: Наложете най-голямото наказание на вашия приятел, но му платете. То е учението на Христа. Няма да казвам тъй: Приятел ми е. Много малко наказание ще му наложа. Не, най- строгото наказание, което се изисква, му наложи! Но като му наложите най-голямото наказание, не да го турите в затвора, защото въпросът е да се платят парите. Онзи човек, който има да взема, той иска да вземе парите, той не иска никак другият да лежи 10, 15 години в затвора и нищо да не вземе. По-добре да платиш дълга.

Та казвам сега на вас: Садете строго, но изплащайте дълговете! Садете себе си, но изплащайте дълговете си! Садете сърцето си и изплащайте дълговете. Садете постъпките си, и изплащайте. Или казвам: Ако Господ ви сади, Той ще ви осъди, но Той ще ви плати. Че как? Ама Той ви прощава. Ако вие сте чистосърдечни, Бог като ви осъди, Той ще плати за вас. Но щом веднъж Господ плати за вас, втори път няма да се роди желание, Господ да плаща заради вас. Господ само веднъж, ще плати и щом плати веднъж и във вас няма да се роди желание втори път да правите тази погрешка.

Та казвам: Сега ви окуражавам. Но щом правиш много погрешки, Господ не те садил още и не ти наложил най- голямото наказание. Щом Господ те сади и ти наложи най- голямото наказание, Той ще плати заради тебе. Но втори път няма да правиш погрешки. Но щом правиш много погрешки Господ не те садил за бъдеще ще те сади. Той е най-добрият съдия. И като те осъди оттам насетне вече няма да правиш погрешки.

Та казвам сега: Ще дойде време, когато Господ ще ви сади и вие вече погрешки няма да правите. А сега тия погрешки, които правите, показват, че Господ още не ви садил, но ще бъдете садени. И желая, като ви дойде времето, Господ да ви сади и да не правите погрешки,

които сега правите. Защото, докато не ви сади Господ, няма да се оправите. И Писанието казва: Бог беше в Христа и садеше света и примиряваше света със себе си. С Любовта. Като съдеше света, примиряваше света със себе си, с Любовта. Този е великият закон.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /3 пъти/

Гимнастическите упражнения на поляната.

18-то Неделно Утринно Слово, държано на 4. 04. 1937 г.

ДВАМАТА СИНА

5 ч. с. Изгрев

*Учителят носеше книжката: Часът на Любовта. /Съборни беседи
1934г./*

/Всички тайно си направихме наряда/

15 гл. от Евангелието на Йоана от 15 ст. до края.

В Начало бе Словото.

Малко размишление. /10 минути/

Аз донесох една книга, да ви прочета нещо от нея. Преди да започнем четенето ще ви кажа един малък анекдот, който се е случил с прочутият учен Нютон. Един ден, когато той бил в кабинета си дълбоко замислен върху закона на теготението, на притегателната сила на Вселената. Изучавал дълбоко да разреши тази проблема, математически. Иде неговата слугиня, носи му едно яйце и тенджерата. Имал навик да си вари по едно яйце - това било неговата закуска. Понеже бил много занят, и не искал слугинята да го занимава с яйцето, казал й, да остави тенджерата и яйцето, той сам ще го свари, когато си свърши работата. Тя оставила яйцето до часовника. След два часа идва слугинята, да вземе тенджерата, и вижда този учения седи при огнището, тенджерата там, и вътре ври часовника, а в ръката си държи яйцето. Та наместо яйцето да уври, ври часовника. Та сега, по някой път и вие варите часовника си наместо яйцето. Значи, с този пример искат да покажат, че толкоз било заето съзнанието, че не могъл да направи различие, че часовника се вари, а яйцето седи. Това е един прост анекдот. Казва: Днес яйцето може без варене. Ако този часовник сварим, какво ще излезе от него. Като сварил часовника, влиза слугинята и се чуди, как тъй нейният умен господар, как да не

вари яйцето, а вари часовника? От нейно гледище се е захласнал. Някаква причина има. Ако вие съвремените домакини, ви видят някоя хубава копринена риза, че я варите в котела, който не разбира закона, ще се очуди, защо я варите? Какво искате от ризата? Чорба да ви даде, не може. Някакво богатство? Не може. Варите тази риза, за да ви даде нещо. И туй, което изваждате, ще го изхвърлите навън, пък ризата ще изсушите, и след туй ще я турите на себе си. Като ви види някой човек, ще мисли, че си губите времето, но от вашето гледище някой път има смисъл да се вари ризата, вместо яйцето.

Та казвам, слушам сега, казват: Думите на Учителя. Казвам, щом е Учител, той има ученици. Какво е говорил учителя, какъв е предмета, върху, който е говорил? Учителят казва на учениците: голямата вода изтича из големите извори и из малките извори. Голямата вода тече през малките и големите реки. Голямата вода се събира в езерата, събира се в моретата, и океаните. Никога не изтича. Думата „не изтича“, в дадения случай е двусмислена. Едното значение е, че започва да тече и не изтича. Пък другото подразбира, че колкото и да разправяш за един предмет, колкото и да тече, не може да изтече тази вода. Продължава Учителят да говори на учениците: „Думите на Свещената Книга“, казва Учителят, са свещени, понеже те съдържат велика Истина в себе си, те са велики именно в това, че носят живот. Мнозина искат да станат велики в живота. ТЕ мислят, че всичко се заключава във външното растение, във външното богатство, и знанието във външното величие. В същност, величието на човека се заключава в неговия живот. Това величие иде от най-силния извор, от най- силния източник, от най-голямата сила, които изпълнят Битието! Учени и прости знаят това нещо, и го приемат като побудителна причина, като велик подтик в живота. Този подтик носи различни имена. Някои го наричат Любов, без да знаят какво нещо е Любовта. Любовта ще остане неразбрана за вечни времена. В това седи красотата на живота. И всеки, който се е опитал да обясни, да разбере, да определи по някакъв начин Любовта, той е

потъвал в дълбоките ѝ води. Който се е опитвал, да определи Любовта и да я направи позната на хората, той е подобен на човек, който иска да носи Земята на гърба си. Колкото е възможно за човека да носи Земята на гърба си, толкова е възможно, да определи какво нещо е Любовта. Някой казва, че знае, какво нещо е Любовта. Учителят отговаря: Любовта не е никакво нещо. Други казват, че знаят, какво нещо е Мъдростта и Истината. Това, което хората знаят за Любовта, Мъдростта, Истината, са малки хапчета, които те всеки ден опитват.

Всички живи същества, от най-малките до най-големите, имат Някакво понятие за Любовта, но тия понятия корено се различават едни от други. С думи Любовта не се описва, тя се чувствава. Тя донякъде само се съзнава, чувствава, само вътрешно отчасти се мисли за нея. Първият признак, по който човек познава, че е влязъл в областта на Любовта е, че в него настъпва дълбок вътрешен мир, какъвто никога не е изпитвал. Същевременно той изпитва в себе си подем към Великото, към Безкрайното в света. Обаче, ако се спре на това място и започне да мисли, че като влязъл в Любовта, нищо друго не му трябва, в него моментално ще стане обратна реакция. Той едва е влязъл в предверието на Любовта и мисли, че всичко е разбрал. Не. От тази мисъл ще се създадат кисели чувства, които ще го спънат. Тъй щото когато попаднеш в първите лъчи на Слънцето, тоест в зазоряването, радвай се, че то ще изгрее някога. И ти ще видиш не само неговата светлина, но и чудесата, които то върши. За сега има неща скрити от човешките очи. В човешките очи има нещо, което днес е скрито за ангелите, и в ангелските очи има нещо, което е скрито за големите богове. Има неща скрити даже и за най-съвършените същества. Всички трябва да се радват на онова, което е скрито за тях. Кое е скрито? Скритото, това е Любовта.

Мислете сега върху въпроса за щастието. Мнозина мислят, че щастието зависи от многото. Не. Щастието е закон, който еднакво обхваща и големите и малки величини. Има случай, когато човек може да бъде щастлив и при най-малкото, което е придобил.

Съвремените хора страдат, когато имат най-много неща. Когато живеят в изобилие. За да бъде човек щастлив, не е нужно да има голям товар на гърба си. Ако носи голям товар на гърба си човек ще охка, ще пъшка, ще страда, ще се безпокои, и в край на краищата, нищо няма да придобие. Срещате хора, които цял живот мислят, тревожат се, но никакви резултати нямат. До какво заключение не са дошли. Този човек е прахосал времето си. Ние казваме, този човек не мисли добре. Човек трябва да мисли право. Това е възможно само тогава, когато умът му е свободен, т. е. не е обременен. Когато човек скърби, когато човек страда, той е обременен с нещо. В този смисъл, скръбта е граница за преминаване в Любовта. Когато дойде до най-голямата скръб човек е до границата до онази Любов, към която душата се стреми. Щом премине през тази скръб, т. е. щом премине границата душата му навлиза вече в дълбок вътрешен мир, дето Любовта царува. До като не мине тази граница, човек винаги живее в преходното, във временото. Когато някой пита, защо е необходима голямата скръб в живота? Казвам му: Голямата скръб е граница, през която душата трябва да влезе в областта на великото, Незнайното, във вечния живот, в живота на Любовта. Така разбрана скръбта тя осмисля и самия живот. Само по този начин човек ще може да използва ония богатства, които седят скрити в неговия живот.

За да се домогне човек до Любовта трябва да има вътрешна светлина на съзнанието си. Само при тази светлина вие ще можете да видите ония богатства, ония способности, ония дарби и таланти, които са заложени във вас от паметта на века. Като ги разберете, ще може да ги разработите. Всички се движат натук-натам, лягат, стават като някое малко дете, което само знае да простира ръце към майка си. То мисли, че като простре ръцете си към майка си, всичката сила е в тях. Майката се радва на тия прострени ръчички към нея. Но ако те цял живот се отправят към майката, най-после и на нея ще дотегне. Като расте детето, тия ръчички ще започнат да правят пакости, а това не може да радва майката. По този начин и хората простират ръцете

си към Господа, като че искат да Го хванат. Искат да вземат нещо от Него. Нито малкото дете може да простира цял живот ръце към майка си, нито голямото дете, човек може цял живот да простира ръце към Господа. Друго иска майката от детето си: Тя иска да се пробуди неговия ум неговото сърце, неговата душа и неговия дух. Друго иска Бог от човека: Да се пробуди в него Божественото съзнание. Когато детето се пробуди както майката желае, изразът на лицето, на очите в него е съвсем друг; движенията в него са игриви и съзнателни. Това е силното, това е красивото, което радва човека.

Казва Учителят сега: За какво сте дошли на Земята? Дошли сте да изпълните Волята Божия, да зарадвате Бога, че сте умни и събудени деца, готови да служите. Щом е така, трябва ли да викате, да плачете цял ден за своите нужди и неудобства? Искате да служите на Бога, да Го познавате. По какво ще Го познаете? По какво ще познаете Любовта? Никой не може да познае Любовта, докато не мине през най- големите противоречия и страдания в живота. ТЕ са границата, пред която всеки се изпитва. Доброто и злото, скърбите и противоречията, през които човек може да мине, са представени във вид на каша, която служи за граница. През нея той трябва да мине, за да влезе в Любовта. Който издържи на тия страдания, той ще познае великата Любов, и ще вкуси от нея. Като дойде до някое страдание, до някоя несрета, човек започва да се оплаква: Господи, все на мене ли ще прашаш страдания? Страданията представят накитите, с които младата мома ще се накичи, за да влезе в живота. Някой път неприятно е, докато туриш нещата на място. Женитбата е влизане на човека в живота. Венецът, короната, дрехите на младоженците представят външния живот на човека. Този живот е изложен на постоянни промени. Вътрешния живот обаче е неизменен. Значи, животът на човека има две страни - външна и вътрешна: Външна или материалистична, и вътрешна, или духовна. Тези две страни в живота на човека постоянно се изменят. А с Тях наедно се менят и неговите настроения; ту скърбни, ту радостни. Скърбите и радостите

представят външната страна на живота т. е. неговото облекло, неговата външна дреха. И наистина, когато младата мома се готви за живота, тя не може до отиде със скъсаните си дрехи, но предварително трябва да се измие, очисти и облече с нови, чисти дрехи. И най-после, тя се накичва с хубави накити и огърлици. Накитите, това са нейните Добродетели, без които тя не може да влезе в живота.

Много пъти ние казваме: Защо се е накичила? Иска да се хареса, тази мома. По някой път хората искат да се харесат. Че как ще се харесаш, ако не си се облекъл? Искате да ви обичат. Никой момък не обича окъсана мома. Никой не обича болни хора. Лекарите може да ги обичат, понеже лично са заинтересовани. Лекарят обича болните, но той обича техните пари. Когато правите услуга някому, слушам да казвате: Много го обича. Когато онази майка гледа своето дете, и очаква това дете да я гледа един ден. Мислите ли, че тази Любов е безкористна? Когато един учен учи учениците и мисли, един ден да му платат, мислите ли, че тази Любов е безкористна? Когато един свещеник служи и очаква да му платят, когато проповедникът проповядва, и очаква да му платат, мислите ли, че тази Любов е безкористна? По някой път сами се спъват онези, които вървят по пътя. И когато идете при Бога по същия начин и вие трябва да бъдете накичени с всичките си Добродетели, с всичките дарби и способности, които са вложени във вас.

При бащата се връщат двама синове, единият млад, който има голяма самоувереност, отива в странство изпохарчва всичко, и като закъсал, и като нямал от къде да му гарантират, казва: Я, да се върна при своя баща, все таки, ще излезе нещо от мене. Този младият син изгубил своята самоувереност, вече няма от друго място да вземе. Връща се при баща си, и бащата го посрещнал. Той се зарадвал, че в неговия млад син дошла една нова идея в ума му. Бащата пита: Синко, я да ти видим диплома, какъв е твоя диплом? Какво научи в странството? Знаете ли какво каза онзи син на баща си? Той му е

казал: Срещнах най-големите несрети в живота и научих що е смирение, и що безсмислие в живота. Затова се връщам при тебе, не да ти бъда син, но да ти бъда слуга, защото името „син“ не мога да нося. Понеже се завърнал този му син, бащата казва на слугите си: Я заколете хранененото теле! Синът дошъл и много добър, отличен диплом носи със себе си. Заколете телето, да ядем и пием. Другият син и той се връща от нивата. Праща баща му да го викат, той не иска да влезе. Той малко по-дипломат. Бащата казва: Нека дойде и големият син да участвува в угощението. Казва: Не съм разположен, от дълъг път ида, уморен сам. Така говори той на баща си. Какво научи? Казва: Недоволството в живота. Че в този свят няма никаква признателност. И на баща си да служиш, не принася никаква полза. Това научих! Виждам, че в странство бащите не постъпват тъй със синовете си. Баща му казва: Не бой се синко, те ония синове са други, пък аз каквото имам, ще го дам на тебе за да бъдеш ти доволен. Казва бащата: На моя син не са му предали още добър урок. Той не е свършил още. Той е едно дете, което става недоволен. И трябва да му се даде нещо.

Та казвам: Всичко онова, което се чете, всичко което вие мислите в даден случай, необходимо е във всеки един момент в живота да знаете, какво да вършите. Всякога ние се натъкваме на противоречия. Не че сме виновати, но противоречието иде. Ако влезеш в една тъмна стая, че се сблъскаш някъде в някой предмет, ако нямаш светлина, колко и да си внимателен, все ще се сблъснеш с някой предмет. Непременно човек трябва да има светлина, която да образува ония вътрешни отношения между хората. Най-първо на Земята са се образували отношенията между баща и синове, между дъщери и майка, между учители и ученици. Между богомолци и духовници. Навсякъде в света отношенията не са пълни. Запример вие влизате в една гостилница. Гостилничарят ви посреща много учтиво, казва: Заповядайте! Но като се нахраните, той ви показва един надпис: „Днес с пари, утре без пари“. Вие преди да сте влезли от вън сте чели

по обратен път - от дясно на ляво, по еврейски: „Днес с пари, утре без пари." А вие като влезете вътре четете: „Днес с пари, утре без пари". Сега вие се намирате в едно заблуждение, вие мислехте да влезнете вътре, че утре да плащате, а работата излезе обратното, днес трябва да платите. Тогава, как ще разрешите въпроса? Вие трябва да погледнете надписа от вън от ляво на дясно. Тъй казва гостилничарят. Да влезете в моята гостилница беше без пари, а като излизате - с пари. Тогава гостилничарят казва: Без пари може да влезете в гостилницата, но с пари може да излезете.

Та ви казвам, вие сте влезли в живота без пари, а без пари не може да излезете. Там е всичкото. Що са страданията? Плащане. Ще платиш на гостилничаря. Казва: Аз за какво съм дошъл? За какво си дошъл? Дошъл си да влезеш без пари, а ще излезеш с пари сега. Вие казвате: Защо Господ направи света сега? Питам: От кои синове сте? От младите или от старите синове? Сега младият син се връща без пари. Защото няма какво. А големият син, той иска да излезе навън. По някой път вие не искате да служите на Господа. Господ казва: Щом като искаш, излез из къщи. Казва: Плати! Някой път вие като страдате, искате да излезете от къщи без пари. Не може, вие сте големия син, ще платите. Младият влиза, големият излиза. Малкият без пари, а големият с пари. Щом сте недоволни от живота, големият син сте. А щом сте доволни от живота, разбрали сте, вие сте малкият син. Всеки ден вие питате, какво означава? То сте вие самия човек. Всеки един от вас в един момент е големия син, в друг момент е малкия син. В един момент имате онова съзнание, смирение, кротост, въздържание, всичко туй. А в друг момент във вас се заражда една голяма идея, че вие сте онеправдан, имате някаква сила, че каквото кажете, може да стане. А при това не стават работите.

Мен ми разправяше един баща, голям педагог: На колко ученици можах да дам нещо, да ги възпитам, и хора станаха, пък на своя син нищо не можах да му дам. Не ме слуша. По някой път събужда съзнанието в него, но не ме слуша. Нищо повече. Рекох да повикам

чужди учители, да го възпитават. Защото синът казва: Ти няма да ме учиш, ти няма да ме възпитаваш. Тогава вие се намирате в онова противоречие, в което се намерил един мъж. Това се случило в българския живот. Този мъж вижда, че една жена прави голям скандал на мъжа си. Той човек кротък, тя го измъчва. Приказката е тъй, че тя измъчвала мъжа си. Този казва: Аз ако съм на неговото място, ще й дам да разбере! Намерила си е тя мъж, да му вършее житото така. Жената го чула. Той върви по пътя си, тя напуща своя мъж, отишла и се качила на колата му, без негово позволение. Той казва: Кой ти позволи, да се качиш? Че как то е мое право. Че как така? Че аз съм ти жена, какво искаш ти да се отказваш, или имаш някоя друга жена? Тъй не може. И казва, че е негова жена. Качва се на колата. Той си казва: Опасна работа! Какво ще кажа на другата жена като се върна в къщи? Той я гледа чуди се какво да прави. Той забравил, на ум не му е да я бие. Оплита го тя. Ами че скърбта не е ли вашата жена, която се е качила на колата ви? Казвате: Този човек защо страда? Не трябва да страда. Скърбта отгоре минала на вашата кола. Какво ще правите скърбта? Кажете, как се е разправил този българин с тази жена? Казва й: Не ми прави тази бяла, каквото съм спечелил всичко ще ти дам. Казва: Ще ме извиниш, аз казах нещо, но високо мнение имам за тебе. За пръв път срещам една умна жена!

Тогава ще ви превода друг един пример. В какво е умна тази жена? Един от саксонските маршали, един ден да покаже, колко е силен на своите придворни маршали, излиза с коня си, и влиза в една налбатница, дето подковават конете. Искал да си направи шега с този налбантин. Казва: Имате ли хубави здрави подкови? Дава му той няколко вида, той взима, и едно по едно ги счупва. Казва: Нещо по-здраво ми дайте. Най-после налбатинът намира едно петало много здраво, и подковава коня на маршала. Маршалът като излиза, дава му 5 франка. Налбатинът взима парите, и ги счупва. Казва: Дайте ми нещо, което не се чупи. Като бърка изважда един наполеон и му го

дава. Казва: Вярвам, че тава няма да се счупи. Казва: Да, туй хваща. Маршалът казва: Аз съм умен, но и този е умен като мене.

Та казвам, когато проявявате своята сила някъде като маршала, като дойде да заплащате за подковата, той няма да се задоволи с 5 лева, той ще огъне парите, и ще каже: Не струват тия пари. Често там е всичката мъчнотия. Тогава по същия начин и в живота ние искаме да покажем, че нещата не са създадени здрави. Ние сме недоволни от туй, от онуй, огъваме нещата. Ама Господ го огъне и казва: Дайте нещо по- здраво! Казваш: Как този грешният свят Господ да не го оправи? Че Той трябва да даде разумен живот на хората тъй да не постъпват. Най-богатите критикуват Го. Господ ще ви накара да се ожените, ще ви даде 4 - 5 сина, дъщери и ще ви каже: Ха сега турете Царството Божие, възпитавайте ги! Всичките тия синове и дъщери започват да вършеят по всичките правила. Господ казва: Аз искам да се науча от вас, да турите ред и порядък? Как ще турите?

Сега съм слушал често да казвате: Защо този Учител не тури ред и порядък? Аз ви казвам: Защо вие не турите ред и порядък в себе си? До сега съм гледал, и никога не съм дал едно угощение, на което в края на краищата да не е станал скандал. До сега нямам нито едно изключение. Колкото години съм бил на Земята, нито на едно угощение дете съм бил, не е станало да няма един скандал. Скандалът произтича от нашите погрешки. Де е причината? Ако ти вземеш една хубава каруца, и я претовариш, тя ще се счупи и скандалът ще стане. Ако вземеш една стомна пълна с вода, и я туриш на земята, тя ще се счупи и скандалът ще стане. Ако имам един инструмент, той ще се развали, и скандалът ще стане. Не е в направянето на нещата, но в пазенето на нещата. Много неща трябва да пазите. Да пазиш нещата, не от страх. Страхът не е едно чувство на мисълта, страхът е нещо, което безпокои. То е един остен. Страхът е на място, но той се дължи на едно нисше състояние. Някога страхът е бил потребен, но в един разумен свят страхът е нещо старо, което показва, едно време как са живели хората. Насилието е било потребно някога, но в един разумен

свят насилието не е потребно. Насилието било потребно при образуването на гвоздеите, с чук. При изливането на стоманата, при чукаването на камъните. Но влизаме в един разумен свят, който е уреден, каква нужда има от нашите стари чукове, с Тях да чукаме камъните? Оръжието е потребно на бойното поле. Но каква нужда има от него, като отидем на църква да се молим на Бога. Често съм виждал стражари, войници влизат с оръжие в църква. Че то не е на място. Вие когато идвате в училището, гледам много ученици са опасали ножове, идат да учат в училището. Защо носите оръжие? За зор заман. Аз не съм намерил нито един, който да не е въоръжен. Казвате, че без оръжие ходите. До сега не съм срещнал някой, който не въоръжен. На мнозина съм казвал, защо носиш това оръжие? Казва: Опасност има в света. Казвам: Дайте оръжието, мен ми трябва. Казва, от де да зная, че това оръжие ще го употребиш срещу мене? Има много примери дадени. Когато някой се е разкалял, оставил оръжието си, но знаете ли на какво мяза нашето разкаляние? То мяза на следния пример. Отива в древността един ученик, и подарява един златен часовник на своя учител. И тръгнали да ходят двамата. Той по един изкустен начин бръкнал, извадил часовника от джоба на учителя си, и го турил в своя джоб. Учителят не могъл да забележи това. Често и ние онова, което даваме на Бога, ние си го вземаме назад. Там е голямата погрешка. Онова, което ти си дал на Бога, никога назад да не го вземаш. И онова, което Бог ни го е дал, Той никога назад не го взема. Каквото ни е дал Бог по Неговия закон, назад не го взема. Дали хората съзнават или не, дали добре живеят, животът, който излязъл от Бога, той остава у хората. Другояче не може да стане. Казвам, в този случай онези противоречия, през които сте минали, и които сега минавате, как ще ги разрешите. Вие по някой път искате да знаете, как ще се оправи живота? То е най-лесната работа, да се оправи живота. Минавам през едно място и гледам двама души се карат. Приближавам се, и казвам, моля ви се, искам да се запозная с вас. Много ми е приятно. Виждам и двамата

добри хора сте, много усърдно си говорите. Говорите си на разбран език. Като ви слушах, мен ми стана приятно да поговоря с тия хора, които по братски си говорят. Какъв е предметът? Казват: Човешка работа. Дал съм му пари на заем, стана две, три години, не ми дава парите. Любовно му казвам че и мене ми трябват парите, да ми ги върне. Той се влюбил в парите, не ми ги връща. Казва му: Аз ти дадох парите да ти помогна, не да се влюбиш в тях. Тогава му казвам: Хубаво, ти нали си му услужил. Щом ти имаш нужда от пари, аз ще ти услужа. И един ден на мен като ми потрябват парите, защото един ден може и на мен да ми потрябват парите, не знаей, тогава ще мина да си взема парите. Кога? Не знаей, кога. Един ден аз ще мина, та като мина, не мога да ти определя времето, може да е след един месец, след два, може да е след година, 2, 3, 4, 5, но няма да се мине повече от 10 години парите ми ще ми ги дадеш.

Казвам: Каквото Господ ти е дал, ще мине един ден, и ще си ги поиска това, което ти е дал. Има неща, които Той ги дава и не ги иска, но има неща, които на заем ги дава. И след 10 години, той ще мине, няма да се мине и по същия начин ще иска да ги върнете. Тази е притчата: Онзи, който е дал талантите, иска сметка. Не, че Господ иска за себе си. Онзи, който имал 5 таланта спечелил още 5. Дава му ги. Онзи, който имал 2, спечелил още 2. И на него ги подарил. А онзи, който имал един талант, заровил го в земята. Тогава казва: Вземете този талант от него, турете го в затвора. А таланта дайте на този, който има най-много. Има една опасност сега в единият талант. Само едно изключение има: Онзи, който има един талант, ще намери затвора. Пазете се от единия талант. Никога никъде не отивайте с един талант. Всякога да носите два таланта. Щом имаш два таланта, ще имаш още два. Щом имаш само един талант, ще намериш затвора. Давам ви едно правило: Никога не вземайте един талант, когато Господ ви дава, кажете: Не, един талант не ми давай, ако ми дадеш два, взимам ги. Да не мязате на Настрадаин ходжа, казва той веднъж: Ако ми дадат 99 турски лири, не ги взимам. Да ми дадат сто!

Една да липсва не взимам. Минавал един турски богаташ, който го чул, и искал да направи опит. Турил 99 лири, които Настрадаин ходжа, щом ги видял, ги взел и ги турил в джоба си. Казват му: Нали ти казваше, че ако са 99 ти няма да ги вземеш? Той трябва да седи на думата! Последната лира, която взима, тя е опасната. И този закон е верен за всички ви. Пресищането винаги иде от едното. 99 си взел и още един наполеон като вземеш вайкане става. Та казвам, никога не вземайте последният наполеон. И 99-те и те не ви трябват. Започнете, ако може да ви даде някой, вземете 2 или 5-те ви са достатъчно за сега в живота. Щастливи числа са 2 и 5. Всички други числа са опасни. Виждаме, че човек има 2 очи, две уши, две дупки на носа, устата има две гърла, едното отива в стомаха другото в белите дробове. Две ръце, два крака, две вежди. Човек има една глава, но мозъкът е раздвоен на две части, лява и дясна. Има един дроб, но дробът е разделен на две. И стомахът е разделен. Навсякъде имаме две. И казвам, щастливите числа за вас са две. Аз не съм за едно око, не съм и за едно ухо, не съм и за една уста. Ако имаш, да имаш две усти, с едната да ядеш, и с другата да говориш. И съжалявам, че имате една уста, с която ядете и говорите. Аз не обичам с една уста. Да имате специални уста за ядене и специална за говорене. Като говори човек, след като яде, поне дръжте едно правило: Измийте си добре устата и зъбите и тогава говорете. Никога щом си ял и не си мил устата не говори, мълчи! Като те види някой, и ти заговори, махни му с уста, иди измий се и тогава започни да говориш. Казвам, те са основни правила. Това е алхимия в живота. Алхимия е значи, да можеш в даден случай да превръщаш, да направиш един предмет в даден случай да ти служи. Онези майстори, които искат слабото желязо да калят, турят го в огъня, нажежат го, после го турат във водата, пак го нажежат в огъня, тъй правят, за да го калят. Щом искаш да закалиш, от горещо в студено. Щом искаш да омекчиш, от студено в топлото. Някой казва: Много съм корав човек. От студено в топлото. Казва много мек човек съм. От топлото в студеното. Ако искате да бъдете твърди, от топлото

в студеното. Щом си свършите работата, искате меки да бъдете, от студеното в топлото, и меки ще станете. Едновременно бъдете и силни и слаби, и твърди и меки, и умни и глупави; и сиромаси и богати бъдете. Когато отивате при разбойници, идете сиромаси. Когато отивате при някой цар, идете богати. Царят не иска болни хора, царят иска юнаци, на бойното поле, войници да се бият заради него. А болницата иска болни хора.

Отче наш.

б. 20 ч. с.

На поляната играхме упражненията.

19-то Неделно Утринно Слово, държано на 11. 04. 1937 г.

БЛАГОСТ И ИСТИНА

*5 ч. с. Небето облачно. Времето влажно, през нощта валя дъжд.
Изгрев*

Нарядът:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 16 глава от Евангелието на Йоана. /1 – 16 ст./

В Начало бе Словото.

Има няколко положения, които всеки трябва да държи в себе си. Често се говори за човешкия ум и за човешката добрина. Умът трябва да се отличава с две качества, които трябва да бъдат съединени. Сега има няколко превода. Благост и Истина трябва да бъдат съединени в ума, за да бъде той продуктивен. Ако в човешкия ум не може да пребъдва Благостта и Истината, той остава непродуктивен. И когато ние говорим, че чрез човешкия ум може да се постигне всичко, подразбираме тия две качества в него. Тия качества не произтичат от ума, те произтичат от същината на Бога. Човешкият ум е ясен и прозорлив; и той всичко може да постигне, само когато съдържа тия две качества в себе си - Благост и Истина. В български, е думата „Благост“. Като е преведена Библията на английски е заменено с „Добро“. Думата „добро“ в английски език не е толкова изразителна дума. Сегашните думи, с които говорим, все трябва да претърпат едно видоизменение. Човешкият ларинкс още не е достигнал степента на своето развитие. Има много думи, които ние не можем да произнесем. Изисква се известно трептение. Има Някои думи, които имат няколко значения. Вземете на български думата „ХАИДУК“.

Една дума, която е добра. Има много хубаво съдържание, а лошо значение. ХАЙ ДУК - ХАЙ, това значи, едно високо положение, и ДУК, значи ДУЧЕ нали има ДУЧЕ. Значи, един, който заповядва. И дали са му съвсем друго значение. Тази дума съвсем няма Тези елементи на лошо. Та, на човека, като му кажат тази дума ХАЙДУК, че то е една титла, значи от високо произхождение. А ДУК значи благородник. Нали дукове има. Някой път думите имат обратно значение. И на български думите са взели обратно значение. Например има една дума на английски PREVENT. Запример в произношението: Y thank you. Та казвам, PREVENT е една гърлена дума, свойствена на живота. Когато силно се произнесе звукът „P“ туй означава повод на грубост. Например българите произнасят, казват „P“, туй е една буква, която нещо принася към волята. Когато я произнесеш силно, тя е волев звук. Който придава на женската мекота. Човек, който е много мек, той трябва произнесе силно „P“-то, а който е грубиянин, не му трябва големи бентове да прави. Преди 200 години тази дума е означавала: Господи, застави ме да направя нещо; а сега PREVENT значи: Забрани ми да не го направя! Сега има точно обратното значение, да възпрепятствуваш някому.

Та казвам, често ние произнасяме Някои думи не на място. Не ги тургаме думите на място, вследствие на това, те нямат туй съдържание. Сега някой път вие размишлявате, казвате: Защо, каквото и да стане, каквото и да е трябва да отида при Господа. Е, не мога да отида. Добре. Вие ако турите един обикновен експлусив, той ще извърши една обикновена работа. Ако турите един необикновен експлусив, той ще извърши друга работа. Ако турите една физическа запалка, барута, той ще извърши едно нещо, ако турите динамита, съвсем друга експлозия ще има. Та има Някои думи, които са експлосиви у човека, динамични са. А има и още по-страшни експлусиви. А тия обикновените са като барута. Ако е в малко количество, само пламне, и може да направи едно увеселение малко; а ако е в голямо количество, тогава е друго.

Та казвам, в духовния или в религиозния живот на човека, човек трябва да обръща внимание на своето тяло. Съвременните хора не дават голямо значение на тялото си. И онези, които са проповядвали разните религии както в Индия и пустините, тялото е страдало много. Човека прави прегрешенията, а неговото тяло е виновато. Направил някой прегрешение, ще му отсекаят ръката. Тъй са правели. Ако направи едно престъпление, ще го осъдят: ако е крал, ще му отсекаят ръката. Или ако е крал, ще му отсекаят крака. Причината за кражбата не е в ръката. Причината за кражбата е в желанието на човека. В човешката воля. А човешката воля представя един женски принцип. Човешката воля отъждествява жената. Волеви хора искат да бъдат. Че по-волеви същества от жените няма. Ако е за воля, у жената я търси. Ако е за ум, за разбиране, търси го у мъжа. А за воля, за желания, жената. Та жената дето и да я поставиш, в една празна къща, след година, 2, след 5, 6 години, тя ще я натъпче. С дреболии, това онова, всичко това, ще напълни къщата, и погледнеш, къщата станала вече тясна. И казва на мъжа си: Малка е стаята. Аз съм влизал в Някои къщи, по 12 стола има от двете страни, канапета, какви ли не работи има. Безпредметни са, няма къде да се завъртиш вътре. Защо са столовете там? Някоя нова мода. Или дошла някоя нова мода. Някоя ще има по 12, 14 рокли, за нея са толкова много, та се чуди коя да облече, един цял гардероб! Дойде до обуща, шапки, пак същото, цял гардероб, така наредени. Та и аз имам доста обуща. Не само това, ами и разни веруюта. Като се погледнеш, едно верую в младини, в средна възраст, в стара възраст, пак наредил си ги веруютата. Та не можеш да си определиш, да задържиш едно верую.

Та казвам, понеже човек едновременно не може да се определи, волята у човека е подразделена. Разумността произтича от друг един свят. А волевите желания произтичат от друг свят. Тия двата света се съединяват. ОТ ТУК Е - жени и мъже на Земята се съединяват, и образуват достойнството на човешкия ум. Ако Истината в света и Благостта не се съединят; жената е образ на Благост, на волеви

желания, а мъжът трябва да бъде образ на Истината. Когато Той говори, да няма лъжа. Човек трябва да бъде образ! Щом един човек не говори Истината, тази разумност в него не функционира. И щом жената няма благодост в нея, тази мекота, и волята е слаба.

Та казвам, вие някой път казвате: Да бъде Волята Божия. Този е вече женският принцип, на Благостта на Бога. Да бъде Волята на Бога. Ние казваме: Да се свети Името на Господа, и да дойде Царството Му! Да бъде Волята Му. Три неща има. Как ще изпълните Волята на Бога без Благост? Без Благост човек никога не може да изпълни Волята Божия. И ние казваме тъй: Никога не можеш да слугуваш някому тъй при сърце, ако нямаш Любов. Любовта е сила, от която Благостта ще се прояви. И казваме, че трябва да се живее на Земята. Но ти трябва да можеш да живееш както живее една риба. Всеки ден да бъдеш недоволен от живота си. Казвам, това не е живеене. Да се живее. Животът е едно проявление. Щом Истината и Благостта не са съединени в едно, той животът не може да се прояви.

Сега, често са ме питали: Аз не съм ли добър човек? Че, аз говоря Истината. Но има голяма разлика от говорене на Истината и Истината. Някои хора говорят Някои факти. Аз казва, истината говоря. Аз го видях, казва. Туй, което си видял, не е никаква Истина. Е казват, че човек Истината говори. Истината не се занимава с дребни работи, тъй речено, казано. Туй не е Истина. Това е един факт, не е Истина. Че обичаш да излъжеш, това не е Истина, това е един факт само. Това са известни съображения. Лъжата за едного е Истина, за друго - не. Това са факти това не е Истина. Истината прави човека свободен. И онзи, който носи Истината, той носи живота в себе си. Онзи, който няма Истината, неговият свят е тъмен. Тогава човекът, който живее в Истината, и Човекът, който живее без Истината, имаме два различни резултати. ТЕ са следующите. Представете си, че вие се намерите в един свят на светлина. Говорим сега за физическия свят. Ние трябва да разбираме нещата на физическото поле, за да ги

разберем в един духовен свят. Има едно външно разбиране. Представете си, че имаме 10 шишета. Едното направено от злато, едното от сребро, от мед, от желязо, от стъкло. Всички шишета са пълни с едно съдържание. И запечатани. Какво има в шишето, вие още не знаете, изучавате ги. Но вие знаете, че едни от шишетата са направени от злато, други от сребро, трети от категорията на стъкло. Но още не знаете, какво съдържание има вътре. Представете си, че тия шишета ги турите в една стая, която е тъмна. Влизате вие вътре, бутате шишето, но ще знаете ли какво има в шишето? Донякъде ще знаете, каква е формата на шишето, а другото няма да знаете. И няма да имате една ясна представа за външната форма на нещата. И ако имате един турбушон да отпуснете тия шишета вътре. И в тъмнината вие може да познаете, какво има в тях. Като пиете от тях, може да разберете, какво има вътре. Понеже за да опитате нещата, не се изисква светлина. Там опитът става по друг начин. Вие ще знаете, какво е съдържанието на шишето, но няма да знаете, от какво е направено шишето.

Та казвам, когато вие опитвате живота, в тъмнина става. Всичките страдания се опитват в тъмнина. То е съдържанието на шишетата. Като отворите едно шише и опитате, видете, че това е горчиво в шишето. А това е турено на етикета. Ако видиш в светло, ще забележиш, че има турен надпис на всяко шише. Ако изучавате шишетата, вие ще знаете формата на шишетата, от какво е направено шишето, и ще прочетете надписа на шишето, какво се съдържа в шишето. И следователно животът, изучен при Истината, той носи онова пълно знание, ти няма да вкусиш от горчевините на живота. Щом имаш някоя горчевина, щом ти си в едно противоречие, ти си в тъмнина вътре в себе си. Да кажем всички имате вяра в Бога. Казвате: Аз вярвам в Христа, вярвам в Бога. Ако се случи нещо да не върви по вашата угода, както вие искате, както вие си го мислите, вие веднага се усъмните, и казвате: Кой знае, дали Господ мисли за мене? Дали това е вярно? ТЕ са празни работи. Най-добрите свещеници у

българите, които аз зная, та той казва: По някой път, не зная, какъв дявол има, та когато служи в църквата, дойде този дявол, един такъв нехранимайко, и в църквата, там идва, в олтара. Та, имам, казва една черта в себе си, сприхав съм. Като ме гледа човек, мязам на светия, много внимателен; така, мек съм, всичко туй, но наследил съм, имам една слабост, която ми създава много голяма неприятност. И някой път и в олтара, тъй я проявявам. Стане нещо, тъй за малко нещо и кипна. И в църквата това. И после казвам: Ти като кипнеш, ще оправяш ли работите? Че Някои не слушали в църквата; чета Евангелието аз, а Някои жени там приказват. И аз ще почна да се разкряскам: Какво сте се разприказвали там? И после си казвам: Ти си чети, Тях остави нека си бърбят. И у всинца ви има едно желание, като отидете някъде, искате всичките хора да ви обърнат внимание. Туй не е във ваша власт да обърнете внимание на хората. Вие може да обърнете внимание по няколко начина. Ако искате да обърнете внимание на хората, дайте едно обявление, че вие давате по сто английски лири на всеки един човек, който се разбере с вас. И всички тия хора ще се съберат, и ще ви обърнат вниманието. Дойде един човек, ти нищо не даваш, и не погледнеш на него. Казваш: Той съвсем закъсал. И той като мене. Ти му разправяш за една своя религиозна опитност; те са обикновени опитности, това не са религиозни опитности. Аз срещам Някои разправят за религиозна опитност. В какво седи тази опитност? Някои християни имат дълбока опитност. Апостол Павел се оплакваше, че имал един демон, който го мъчел в плътта му. Три пъти се молил на Господа да му отmine. От невидимия свят му казали: Този демон ще върви с тебе, ти ще го храниш, и добре ще се отнасяш с него, и той с тебе ще бъде. Но туй да се отнеме от тебе, не! И той си го обяснява, че за многото знания, които му са дадени, че да не се възгордее. Този дух му турили там, да го държи в едно средно състояние. Да се не възгордява. И какви ли не тълкувания не са дадени, каква е била тази слабост на апостол Павел. Някои го тълкуват, че той имал слаби очи; Някои

тълкуват, че стомахът му бил слаб, деликатен. Хайде още нещо, него ще премълча. Някои казват, че той понеже е бил неженен, някой път и той, тъй го изваждат тълкувателите, казал: Не може ли и аз като братята да водя една сестра. Аз съм се отказал. И туй му било жалко, че той нямал да води със себе си една сестра. Апостол Павел е страдал, че не можал да води една сестра със себе си. А някои съжالياват, че водят една сестра със себе си. Какво ще правиш? Някоя сестра съжالياва, че няма някой брат; а някоя сестра съжالياва, че има някой брат. Както виждам, и във вашия ум има нещо двойко. Весели сте, но като погледнете някой път, не сте му намерили цяра на това нещо, не му знаете, как да се избавите.

И казвам, онова състояние вътре, има нещо, което заблуждава човека. Щом искаш да говориш, нещо ти казва: Повиши си малко гласа, нека знаят, че имаш достойнство! Този режисьор, който направлява работата, и ти според него искаш да повишиш гласа си. Ако един слуга повиши гласа си пред господаря си? Той ще го попита: Ти знаеш ли, какво говориш? Ти знаеш ли пред кого говориш? И нещо му казва: Кажи му какво говориш! И тогава вие се намерите в едно противоречие. Един от нашите приятели ми разправяше един действителен анекдот. Туй се случва в Русе. Нашият брат Илия Стойчев служащ в Сингер. Един ден идва един такъв българин, влиза и казва на Стойчев, който не си устоял на Някакво задължение: Ти знаеш ли, кой съм аз? Кой си? Аз съм запасен полковник еди кой си! Стойчев се обръща, и казва: Ти знаеш ли, аз кой съм? Аз съм запасен ефрейтор! Полковникът киснал да се смее. Хващат се двамата за ръка. Запасен полковник и запасен ефрейтор. Казва: Ако бяхме във война, аз щях да те арестувам, но сега понеже нямам власт, дай си ръката! Дойде ми една нова идея. Та човек може да има високо произхождение, но няма власт да я приложи. Ти си полковник в запас, но никой не се подчинява. Или ти си ефрейтор. В какво седи разликата между полковника и ефрейтора? Че полковникът заповядва на много хора, а ефрейтора на по-малко хора

заповядва. Но резултатът и на полковника и на ефрейтора са едни и същи. И в ефрейтора има желание да заповядва, и в полковника има желание да заповядва, само, че желанието на полковника се е разширило, има условие да расте, а желанието на ефрейтора е по-малко. Ако ефрейторът стане полковник, и у него ще се яви същото желание.

Та казвам, тия са външни неща, които препятствуват за нашето развитие. Има много неща, от които трябва да се освободим. ТЕ не са съществени. Силата на един човек седи в Истината, която той обича! В неговия ум, защото само чрез ума си, той ще възприеме Истината. А пък благодтта на човека зависи от неговото сърце. Чрез сърцето се възприема благодтта. Има едно сърце у човека, което мисли, - сърце, което разбира същината на нещата. И ако ти в сърцето си не си възприел Благодтта, и ако в ума си не си възприел Истината, трябва да знаеш, че в живота онова, което желаеш, ти не може да го постигнеш. Всичко онова, което желаеш от хората, което е добро и велико, което е Божествено, чрез Благодтта и доброто в себе си, чрез Истината и Свободата, можеш да го постигнеш. И тия са двете качества, които може да ти дадат тази вътрешна сила, онова вътрешно спокойствие, и ще продължат живота ти. И всичко ще продължат те. И сега по някой път вие очаквате по един механически начин да стане това. Че Господ да бъде благ към вас. Та, Той всякога е бил благ! Понеже Той е неизменяем, Бог е благ. Значи, Благодтта е закон на Любовта. В Него се проявява Любовта. Благодтта произтича от свят на Любовта. А Истината е един особен свят. И тя е наравно с Любовта, наравно е с Божествената Мъдрост. И Писанието казва, че Бог е възлюбил Истината, която е вътре в нас! Най-разумното нещо, което човек може да прояви, то е Истината. И всякога, щом кажеш Истината, ти ще усещаш една радост. Ти не си казал Истината, но Истината винаги носи радостта! Там дето е Истината, там е щастие; там дето е радостта, там е щастие. И благото, и благодтта винаги следва Истината. Те се съединяват, заедно вървят и образуват една

вътрешна връзка. И човек, който няма Благост, и който няма Истина, той в Царството Божие не може да влезне. Ако у тебе се оженат Благостта и Истината, ти си кандидат за Царството Божие. Можеш да влезеш там! Но ако ти нямаш Благостта и Истината. Ти не си женен. А неженени хора в Небето не се приемат. Вие мислите сега, неженени хора в Небето не се приемат. Вие питате, в Небето как са? Женени са там! Всеки, който има Благост и Истина, той е женен, има и фамилия, и дом, и братя, и сестри има. А който няма Благостта и Истината, той не е женен. Та и на Земята е все същото. На неженения, като отиде някъде хората не му доверяват. Имаш дъщеря, като влезе момък, гледаш бащата отворил очите, на 4 му играят, поглежда на ляво, на дясно. И майката поглежда дъщерята. Казва: Да си опичате ума, тази работа е опасна. Че момъкът може да се изкуси. Влезе някой момък, касата е отворена. Злато има, може момъкът да се изкуси, иска да се ожени за парите. Знаете ли в какво седи женитбата? Защо искате да се ожените? За какво искате да се ожените? Какво търсите в женитбата? Някой казва: Да се ожена ли или да не се ожена? Че казвам, ти си женен, какво искаш да се жениш? Че твоята душа е оженена за тялото. Ти казваш, да се жена ли, или да не се жена? Че колко пъти ще се жениш? Тялото ти е жената, а душата ти е мъжът. Ти си оженен вече, какво искаш повече. А всичко туй, в което ти се проявяваш, то са твоите деца. И туй е реалното. И те го наричат някой път един мистичен брак. Но аз съм ви тълкувал думата брак ни най-малко не е изразителна. Брак.

Та казвам, ония неща, които Бог е турил; вземете „брак“ или туй съединение, което Бог е направил отдавна, хората са му дали едно второстепенно значение. И тъй, не мислете, че бракът е направен от Бога. Писанието казва: Онова, което Бог е съчетал. Бог, което е съчетал в тебе, Истината и благо, не го разлъчвай. Ти си един разведен мъж или една разведена жена, щом Истината не е в тебе; и щом благо не е в тебе, ти си един разведен мъж. Та казвам, не се развеждайте! Не разрушавайте онова, което Бог е съчетал. Той е

съчетал благото и Истината в едно в човешкия ум. И от туй съчетание зависи благото на човека. Всичките други постановления, които човек търси в света, той само чрез благостта и чрез Истината може да ги постигне. Тогава вече умът е една сила за човека. Може да го считате за сила, за него той е един отличен слуга, който може да ви въведе в Царството Божие. И като минете във вечността, умът пак ще бъде с вас. Та именно, както е тук на Земята, така ще бъде и в другия свят, само че пречистено ще бъде.

Та по някой път питате, как трябва да се живее? За да живееш свободен трябва да бъдеш всякога. Ама не само ти. Дето отиваш, все трябва да носиш свобода на всички хора. Отидеш някъде, видиш някой приятел е вързан. Ще му отрежеш нишката, с която е превързан. Ще го освободиш. Влезнеш някъде, видиш някой вол е вързан. Извади юлара, да си върви този вол. Някъде някоя река е подпушена. Ще я отпустиш, да си върви водата. Видиш някое дърво се е изкривило. Ще го изправиш. От дето минавате, вие трябва да поправяте. Аз съм забелязал, някой казва: Какво трябва да се прави? То с показване, не става. Как ще преподаваш ти един език, ако не го знаеш не можеш да произнасяш думите. Как ще преподаваш френски или английски, ако ти не знаеш сам да произнасяш думите? Как ще предаваш на другите хора това, което ти сам не знаеш? Онова, което човек ще предава, той трябва да го знае много добре. Съществени неща трябва да ги знаеш! Ти не можеш да предаваш една Добродетел на другите хора, ако ти тази Добродетел не си я усвоил. И ти не можеш да предаваш един език, ако този език не си го усвоил. И когато се изучават езиците, всеки един може да счита, че ти си разбрал един език. И след като си изучил един език, непременно в ума ти ще дойде по-голяма светлина. И като усвоиш ти езика вече, и думите се нареждат по един естествен начин. Мен ми разправяше един българин, който е бил в Америка. Казва: Нищо не разбирах по английски. Само давах внимание. Този ми говори, не разбирам; онзи говори, не разбирам. Казвам си: Ще науча ли този език? След 6

месеца веднъж усетих, като че дойде нещо в мен, и ми стана, като че съм бил и пребил. И английски ми стана ясен. Думите започнаха да се нареждат; Ще каже някой спиритист, че влязъл един дух, и той го учил на английски. Възможно е. Но ние казваме, у него се събудил англичанинът. У българинът се събудил български език, затова той говори български, а англичанинът спи. У французинът се събудил френски език, а англичанинът и българинът спят. Та казвам, ако един ден човек се пробуди в пълната смисъл, той ще бъде и англичанин и българин и всички Тези ще се пробудят. А сега ти си заспал, искаш да учиш френски. Трябва да се събуди французинът в тебе. Аз някой път правя разлика в старите думи и думи, които ни са близо вече. ТЕ имат живот. Духът тогава на Тях работи. И гледаш Някои думи произнасяш, запример какво означава думата „субстанция“? Даже след като сте я чули, и четете в речника, „субстанция“, „есенция“ - какво означава. И след като я обясняваш, пак остава необяснена. Сега вие може да я намерите в речника тази дума. Или какво означава думата „ДОБРО“? Какво нещо е доброто, как ще го определите? Или как ще обясните на английски думата „good“. Защо англичанинът е турил думата „good“ за доброто, а българинът е турил „добро“? Кое е дало повод? Англичанинът за доброто, на О-то е турил от долу една малка опашка g. Англичанинът е реалист, той е посял семето, и казва: По-напред корените, а после клоните. После на английски двете О-та, това са условията, дето туй семе може да расте. „Д“-то - d, както се пише на английски, значи, няма къде, трябва да вървят клоните нагоре. На английски две условия трябва, и най-после посоката на къде трябва да вървят клоните. А българинът е турил така „ДОБРОТО“, той не иска корени. Той като е турил доброто, казва: Корените от после ще дойдат. Но той е взел вече по законите на присаждането. Той е взел едно калемче, турил го, ще го завърже, ще го намаже малко с мехлем, и казва: От после да си пуца корените. Това е присаждане. Значи, у българите доброто е присадено, у англичаните доброто е посадено. Това е вече закона на разбирането.

Затуй, ако дойдете до англичанина, той има по-дълбоки корени. Един англичанин няма да ти даде обещание; като го срещнеш, той ще седи, ще те гледа, ще мисли, той е хладнокръвен. Но у него има една черта: веднъж дал дума, каквото е казал, това за същинските англичани. Има Някои хора, на които носят името англичанин, но англичанинът щом ти даде една дума, на тази дума ти можеш вече да разчиташ.

И казвам, кое е онова, на което може да ви се разчита? Вие казвате, че сте Християни. Коя е отличителната черта на Християнина? Или пък вие казвате: Аз съм от Новото Учение. Коя е съществената черта на Новото Учение? И ако попитат, коя е съществената черта на един православен? Или на един евангелист, и той не знае. Той ще тури много неща, които не са съществени. Или на един католик коя е съществената черта? Католик е онзи, който вярва в непогрешимостта на папата. Но то не е същественото. Че докато аз имам пари, всеки вярва в мене. Но щом си изгубя парите, вече престава и вярата на хората. А вярата е тази, дали имам пари или нямам пари? Онзи, който вярва в мен, и като имам пари, и като нямам пари, той вярва. А като дам някому пари, и той вярва в мен, не знаей дали в мен вярва или в парите вярва? Дойде някой, който има вяра в тебе. Понеже ти си учен човек, той вярва в тебе. Но утре, да допуснем, ти се намиращ в едно мрачно състояние, казваш: Почакай малко, не мога върху този въпрос да ви кажа, не че не знаей, но светлина няма там. Има нещо, прекъснала се е светлината. И този човек ще изгуби в тебе вярата. Ще кажете: Аз го питах, но той не може да ми отговори. Или вземете същността на една жена. Аз ви казвам на вас да знаете, жените. Всеки, който няма благост, той не е жена. И всеки, който няма Истина в себе си, той не е мъж. Нищо повече! За мен мъжът е образ на Истината! За мен, жена е образ на благостта. И съединени в едно, това е един брак, това е едно място, като се съединят двамата, в Тях Бог живее! А така разединени, единият няма Истината, другият няма благост, Господ Го няма там. И те са хора на нещастие. Там, дето го няма Господ, е ад. Там дето е

Господ е рай! Там дето го няма Господ е мъчение, а дето е Господ, дето е Истината, дето е благодтта, там е Господ, там е радост и веселие. Вие се мъчите по някой път, и не знаете, защо се мъчите. Казвате: Моля се. Ти можеш да се молиш, както искаш, в тебе трябва да бъде мъжът. От невидимия свят разбирате сега: Всеки един човек е троеличен. Ти ако на физическото поле си мъж, в духовния свят си жена; ако на физическото поле си жена, в духовния свят си мъж. Ако на физическото поле в тебе преобладава благодтта, в духовния свят ще преобладава Истината. И ако благодтта от долу и Истината от горе се съединят, ще се образува една вътрешна връзка. И тогава, ако ти си жена, ще имаш стремежите да обичаш мъжете. Защо? Ти обичаш Истината в тази форма. Защо обичаш този мъж? За Истината, която живее в него. А защо обичаш тази жена? Благодтта живее в нея. То е Бог именно. Следвателно, никоя жена не може да бъде обичана, ако благодтта не е в нея! И никой мъж не може да бъде обичан, ако Истината не е в него. Това са съществени неща, които трябва да знаете. И Господ не може да ви обича, ако нямате Истината и благодтта в себе си. Ако имате Истината, Господ ще ви обича. Ако имате и благодтта, Господ ще ви обича. Ако нямате благодтта, Господ не може да ви обича. Че какво ще обича Господ? Обича Бог в нас, онова, което е Негово! Понеже Той ни е направил по Образ и Подобие на Бога. То са Истината и Благодтта, които са в нас. То е Образа и подобие на Бога! Ако ти нямаш Истината в себе си, и нямаш тази благодт, ти Образа на Бога го нямаш.

Следвателно, това е сега НОВОТО! Да имаме този Образ и Подобие на Бога в себе си! Да имаме тази Благодт в себе си, която е Божий Образ и Подобие; да имаме тази Истина в себе си, която е Божий Образ и Подобие! И ви казвам, тъй е създал Бог човека. И ви казвам, всеки един от вас, ако така разбирате, и така се подвизавате, успех ще имате. В живота си успех ще имате. Вие се колебаете в себе си дали е така или не. Вашата вяра сега къде е? Аз мога да вярвам, че имам Истината в себе си; и мога да вярвам че нямам Истината в себе

си. Това са два резултата. Вярвам, че не съм добър човек, и вярвам, че съм добър човек. Но по-добре, да имам вярата, че Истината е в мен; и да имам вярата, че благостта е вътре в мен. То е вярата на нея!

Та аз ви показвам пътят, как може да се възстанови благо то между хората. На Земята не може да се обичат хората, и на Небето не могат да се обичат. Законът е все същ, ако те нямат Тези качества в себе си. За да те обичат, непременно трябва да имаш едно качество съществено - да живее Истината в тебе. Това е най-великото нещо! И да живее благостта в тебе! Това е най-великото нещо! По-велико нещо в света няма от Благостта; от Истината по-велико нещо няма! Вие ще кажете: Любовта къде е? Тогава, ако Любовта е всичко в света; нали вие казвате, че аз имам Любовта. Че щом имаш Любовта, защо търсиш тия работи отвънка? Ти имаш Любовта, а търсиш знанието. Защо ти е знанието на тебе, щом имаш Любовта? Любовта носи знанието със себе си вътре! И туй схващане трябва да дойде в нас. И казвам, да се научите на едно: Щом Любовта действа само отвънка, ще се създадат само известни условия. Знанието отвътре ще дойде. Щом разправя един професор по математика, разбирането е вътре в мен. Само един малък повод трябва да дойде в мен. За да изучиш френски или немски, то зависи от способността, която е в мен, той няма да ме научи. Способността аз имам да науча един език. Някои хора имат по-голяма способност да учат езици. На всички хора, на които очите са изпъкнали по-лесно изучават езици; онези хора, на които очите с малко по-вгълбнати, не изучават толкова лесно. Които са изпъкнали, как са изпъкнали. Какво разбирате? Тъй долу на окото има една изпъкналост; като са изпъкнали от долу, показва, че човек може да учи езици. Изпъкналите очи имат много значения. Та казвам, като проучвате всички гениални хора, които са изучавали езиците, имат особен строеж на долната част на окото. Знае човекът 10, 15 езици, та играе си с тях.

При Истината вие сте родени. Вие сте родени с нея. Вие трябва само да я възприемете. Но сега тази Истина ще дойде по особен

начин. Аз само ви давам условията на Истината. Не се плашете вие от нея. Казвате, човек не може да говори Истината. Не, фактите не може да говори, но Истината всякога може да говори. В момента, в който ти не говориш Истината, ти ставаш нещастен в себе си. Веднага ти изгубваш смисъла, недоволен си от живота, мъчиш се някой път за една малка погрешка, която направиш. Нямах смелост в твоя ум, има нещо, което те безспокои. Малката погрешка в окото, то вече не е свободно да гледа. Та казвам, онова, което дава сила на човека, то е Истината в него; онова, което дава сила на човека, то е благостта в него! Туй са Божествени качества. И като се съединат Благостта и Истината заедно, само тогава Любовта се проявява! И тя става като плод. Любовта отпосле идва. Като дойде Любовта, дойде живота. Ние подразбираме движението. Ако нямаме един щастлив живот, каква Любов ще бъде тогава. А щом човек е щастлив, има едно щастие на Земята, което седи в придобивката на тия качества Божествени.

Та първото нещо, заемете се да бъдете благи, да проявите благост, и да проявите Истината вътре. Сега казват: Истината е многокачествена. Човек трябва да бъде чист. Искрен трябва да бъде. Не трябва да има в него никакво притворчество. Той трябва да бъде един строен, красив свет. А сега понеже вижда много недостатъци в себе си, ти искаш да се скриеш, ще станеш затворен, някой път неразположен.

И казва сега Христос: Отивам при Отца си. Сега при Бога не можем да идем ние. За да идем при Бога, трябва да бъдем благи, и Истината с нас да е. Тогава вече отиваме при Отца си. Казват: Какво е дал Христос, като дойде на Земята? Той претърпя. Той носеше Благост. Че беше Благ, Той казва: Прости им Господи, те не знаят какво правят! То е Благостта; и Истината, че Той никога не се поколеба от страх. Като дойде страданието, Той каза: Имам кръщение да се кръстя. Истината е там. Имам една работа да досвърша. Ни най-малко не потърси път да се освободи. А търси онзи път, по който човек трябва да мине. Ние сме дошли на Земята, ти търсиш да

уредиш живота, да живеем щастливо. Не търси този път. Търсете онзи път, който Бог в е начертал. Гледайте да извършите Волята Божия! И аз ви казвам, ти си женен на Земята. Имаш една жена, мисли да се отнасяш с нея както Господ иска. Една жена има един мъж, и не мисли да се отнася тъй както Господ иска. Или мисли тя, как да се отнася. Оставете външните връзки. А да имаш едно отношение, че при всичките условия, да държиш онова, което Бог иска. Вие сега тук минавате братя и сестри; то е едно отношение. Какъв брат? Към този брат трябва да имаш известно почитание, ако е брат. Ако е сестра, истината и благостта в тебе трябва да проникне. Тогава може да се образува едно хубаво общество, споразумение може да има между вас. Но ако няма тази Истина, и няма тази благост, никакво отношение не може да се образува. Но мислете, че вие може да заповядвате на хората. То е самоизмама.

Сега разберете, искам да ме разберете. Не да ме разберете, но искам да не се самозаблуждавате. Онзи от вас, който е богат, трябва да помогне на по-сиромасите. Аз не съм за изобилното даване, но не и за скържавото даване. И после, как трябва да дадете? Тъй както искаш да ти дадат, тъй и ти давай. Ама че хубаво, някой иска на тебе да ти кажат Истината. Че тогава, тъй както ти искаш на тебе да ти говорят Истината, говори и ти на другите. Щом дойде един човек, аз тургам така в себе си. Аз като ида някъде някой път искам да ми дадат хубаво място, почтен стол; щом дойде някой в моята стая, гледам някой път, имаме тук един стар брат, казва се, наричат го Георги циганина. Някой път той иде вънка на вратата ми, а пък малко пооглушял. И да му говориш, той не чува. Трябва много силно да говориш. Иде той и ми носи яйца, подарък. И аз трябва да му дам един подарък. Аз не му гледам скъсаните дрехи. Искам да имам към него едно отношение, да го посрещна. Не обръщам внимание, че е стар, че е циганин. ТЕ са посторонни работи. Искам да имам отношение към него. Казвам: Този човек се нуждае от пари. Някой път носи и малко коприва. Седя сега в стаята си и размишлявам, как да го приема. Не че не съм готов.

Но тъй да го приема, че да му е приятно, че съм се отнесъл добре с него. И той да е доволен. Още като го погледна, той чете дали съм разположен или не съм разположен. И съм наблюдавал, тъй под очи ме гледа, как приемам кошницата. Чете, разбира той. И виждам не е глупав човек. Аз съм, казва, дъновист. И виждам, добър човек е, в него има стремеж. Иска да каже, аз имам разположение към тебе. В невидимия свят това е една форма. Тази форма след време аз ще я срещна. Някой път аз мисля: Сега ли намери да ми хлопа тъй силно! Или мисля, че съм зает, или яйца не ми трябва сега. Аз взема една сума, кажа да му я дадат. И той си отива доволен. И някой път му казвам: Ще вземеш здравец, и там ще го посадиш. И той го посажда. И той знае, като набере здравец, ще го посади.

Та казвам, всички ония неща, които искаме да извършим за Бога, ние трябва да ги посадим. Всичкото добро, което можем да направим, ние ще го посадим в човешките сърдца. Че ти като говориш най-хубави думи, ти посаждаш вече. На някой човек аз съм му казвал една дума, с години, 10, 20 години той я помни. Мен ми разправяше един: Идеше ми да се убия, отчаях се, и като му казах: Ще се оправят работите! И казва този човек: Тъй стана. Че ти на този човек, обезсърдчил се, кажи му: Ще се оправят работите. Ще се оправят твоите работи!

Та казвам сега, и вашите работи ще се оправят! Но ще отвориш широко ума си, душата си за Истината и за Божията Благост, и всичко ще тръгне по мед и масло.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /три пъти/.

7, 20 ч. с.

На полянката направихме гимнастическите упражнения и с музика.

20-то Неделно Утринно Слово, държано на 18.04.1937 г.

ПЪРВАТА ДУМА

5 ч. с. Изгрев

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

16 гл. от Йоана от 16 стих до края.

В Начало бе Словото.

Малко размишление.

Онова, върху което Христос е говорил, хиляди проповедници се занимават да тълкуват. Хиляди, хиляди томове са писани какво е казал Христос. Мислят, че всичко което те тълкуват, Го е казал. Така, казал Христос. Казвам: Много трудно е да се изнесе един факт тъй, но да се изнесе Истината. Казва, аз говоря Истината. Щом човек говори Истината, всички хора трябва да бъдат свободни, тъй ние разбираме. Или казано другояче, че не може да гощаваш хората, които не са гладни. Ти не може да дадеш обяд на хората, които не са жадни. Ти не може да даваш концерт на хората, които са глухи. Ти не може да палиш свещ на хора, които са слепи. Има неща в живота. Казвам: Мъчно е да се изнесе онова състояние, което Христос имал. В даден случай когато говори: „Иде час, когато всички ще ме оставят, сам ще остана, няма нито един да остане около Мене.“ Ще има една вътрешна пълнота. По някой път хората знаят какво нещо е самота. Няма някой от вас, който да не е опитал самотата в микроскопически смисъл. Щом ви е мъчно, това е самота. Най-малката мъчнотия, която усещате, това е самота. Най-малката скръб, най-малкото разочарование, то е самота. Казвам, всичките работи, които причиняват разочарования на хората, то е в самотата. Когато си

самотен, ти усещаш тази вътрешна скръб. Казва Христос: „Всички вие ще ме оставите, но благодарение, че не съм сам останал“. Имаше Един, в който вярваше, че няма да Го остави. Разочарованието в живота ще седи в това, че всички ще ви изоставят. Туй да го знаете. Ще остане само един. Нито един от Тези, които са около вас, няма да остане. Тогава вие ще се намерите в онова противоречие, в един от най-видните ученици в миналото, който завършил своята школа, пратил го учителят му да издържи последния си изпит. Дал му следните наставления:

Вода няма да газиш. По трева няма да ходиш. По пътя като ходиш, праха няма да смущаваш. Прах няма да дигаш. Като стъпиш прах да не дигаш. Месен хляб да не ядеш. Вода в чаша да не пиеш. Под сянка на дърво да не седиш. Пари да не носиш. С тояга да се не браниш. Още хиляди работи му е казал. Казал му: Ти на Слънцето няма да гледаш. През светъл ден няма да ходиш. В тъмна нощ няма да се скиташ. Въздух няма да дишаш. Да не се опетниш. Покрай воденица няма да минаваш. Валяни дрехи няма да носиш. От прежда дрехи, който носи, няма да ги гледаш. Красиви жени няма да поздравляваш. На силните мъже гръб ще обръщаш. От учените хора ще бягаш. С невежите няма да се препиръш. Питам сега, кой като ходи по целия свят, ученикът казва: Учителю, невъзможно е да изпълня всичките правила, които ми даде. Казвам: Има още да учиш.

Та и на вас ви казвам: Има още да учите и като се върнете, на тия въпроси може ли да отговорите? По пътя като ходиш, да не смущаваш праха. Значи трябва да знаеш известна формула, само тогава може да не смущаваш праха. Казваш, ти сега праха да не смущаваш. Ами когато той те смущава? Питам сега, парите ли смущават човек, или човек смущава парите? Ако се открие един ден, че ти си обидил, къде ще бъде вината, в парите или в тебе? Казва учителят му: Ако имаш пари, не ги носи, понеже ще вървиш тъй леко, понеже парите, които са в кесията ти, ни най-малко да не направиш сътресение, да не се допрат една до друга, понеже като се

допрат, ще си пукнат главите. Питам сега, от вас кой не е направил прегрешение против парите? Кой banker, който, като вземе парите, не хвърля банкнотите? Като вземе банкнотата, хвърля я. Това е докачение за парите. Като някой парцал я хвърля. Хиляди и хиляди, нахвърлят ги. Вземе ги и ги тръсне на земята. Някой на пакетчета ги свързват. Наредили са ги и са ги навързали. Питам сега, туй което на теб ти дава свобода, само не е свободно. Бихте ли желали да имате свободата на парите? При това бихте ли желали да имате свободата на вашите крака. Или бихте ли желали да вършите това, което вашите крака вършат? Ни един от вас няма да се съгласи на тази служба.

Разбира се, това са ред разсъждения, за една човешка душа. Но какво би казал ти на една муха? Може ли да седнеш да ѝ разправяш за всичките философски твърдения. Как ще пренесеш своята идея на една муха. Че знаете ли мухите колко престъпления правят? Кацне тя отгоре ти, ти си един царски син с една божествена идея, главата ти е чиста. Тя кацне отгоре, казва, пет пари не давам. И оставя своята визитна карта отгоре на главата. Че така е. Питам сега: Мислите ли, че тази муха, когато стане един човек, че ще ѝ се простят прегрешенията, че тя ходила на главата на царския син отгоре да си остави своята визитна картичка? Според правилата защо тази муха да не ходи в своя клозет, ами по главите на хората. Ние искаме дълбоки разсъждения.

Дойде една мисъл във вас. Тя е една умствена муха. След туй тази муха ще остави някакви извержения в тебе. Това е най-лошото нещо, в което ние попадаме. Да може да се освободим от ония странствующи мисли, които има. Мисъл нито я викаш, нито я желаеш, по видимумо и тя се натрапва в съзнанието ни. Някой път идат положения да се обезвериш. Ще дойде веруюто, в което ти вярваш, ще го отречеш. Сега вас ви се вижда малко странно. Забележете, онова нежно детенце, онази нежна дъщеря, един ден тя се отрече от майка си, синът се отрича от баща си. Сега аз ви говоря за неща, които стават в света. Как ще обясните вие ония, големите

противоречия. Хората искат един чист и свят живот, който не съществува, тъй както хората сега живеят с тия мисли и желания, те ще си останат там, дето са. Защото всяка един предмет не може да вдигнеш от мястото, ако не усилиш движението. Всякога човек трябва да усили движението на своята мисъл. Всеки трябва да усили движението на слабата мисъл. Ако твоята мисъл не е силна, както витлото на един аероплан, или на един кораб, да се движи силно, твоят кораб нагоре... Ако върви полекичка по обикновенному, казваш: Да имам една къщица, да имам малко пари, да имам малко хляб, че така да преминем живота. С тази мисъл къде ще идеш? С тази мисъл ти ще стоиш на туй място, дето е къщата ти. И с този малкия хляб ти ще останеш, ти пак на същото място дето е хлябът.

За пример, кое е онова, което ви смущава? Кое е онова, което ви причинява недоволство? По някой път вие искате да бъдете много близки един на друг. Но знаете ли какво нещо е близостта. Самотата е страшна, но близостта е два пъти по- страшна. Ами представете си, ако Слънцето би имало като нас две ръце, тъй да се проточат до Земята, и ако Слънцето има най-малко 2000 градуса топлина, учените хора още не са дошли да установят колко е температурата на Слънцето. Едни казват, че има 6000 градуса, други 10000, други 40000. Да оставим високите температури, понеже са непонятни. Да допуснем, че имате 2000 градуса топлина. Ако ръката на Слънцето присъствува тук на Земята, ако това Слънце иска да те погали, какво ще стане с тебе? Или ако с 2000 градуса топлина погали къщата ви, или ако тази ръка мине покрай България и погали България, какво ще стане с вас? Отдето мине, ще бъде като чума, всичко туй ще се стопи.

Писанието казва: Бог е огън пояждающ. Вие искате Господ да ви срещне, да ви помилва. Какво ще стане с вас?

Като е огън пояждащ. Бог казва на Моисея: Никой не може да види моето лице и да остане жив. Казва, само като заминем много далеч, едва да види малко дрехата ми, от опашката на дрехата ми, една микроскопическа част да види от Бога. Сега мнозина от вас

представяте Бога като едно същество, като човека, когото да прегърнете, да целунете, да Му изкажете вашите мъчности и страдания. Идея за Бога. Мислите ли, че като идеш при Бога, той ще слуша твоите несрети, които тук си претърпял на Земята. Има ли някой от вас, който да не е откъснал главите на 10 мухи. Има ли някой от вас до сега поне 10 стръка да не е смачкал на земята. Има ли някой от вас, който до сега поне 10 щурци да не е подплашил. Или поне 10 птички да не изпъдил някъде?

Една вечер седа, гледам от прозореца и като никога, два гълъба кацнаха. Единият, обикновен, другият шарен. Започна да се върти, надува му се гушата, като разтърси, надуе се, после се събере, като фizarмоника. Гледам неговата възлюблена пред него, показва ѝ се, говори ѝ на един език. Тя седи от дясната страна, турил я, върти се, после хвъркне, пак кацне, пак започне да се върти около нея и ѝ говори. Какво си приказват? Защо бяха дошли не ги знаей, но в мене дойде една мисъл. Така са и хората. Гугуцат си и те, гугуцат си един на друг. Единият се върти, другият седи и двамата и неговата възлюблена, гледам, някъде гледа. Тя гледа към изток. Нито към юг, нито към запад, тя седи тиха, спокойна, с достойнство, гледа към изток. Той седи и се върти около нея, но понеже очите ѝ са отстрани, тя гледа как се върти, че ѝ е приятно. И той като гугуца наоколо, тя ни най-малко не издава, че има някаква слабост да си обръща главата, ами с окото го гледа. Той казва: Ще може ли да се мине изпита? Сега давам изпит. Пред професорите като се движа, ще ми намерят ли някаква погрешка? Казвам, още малко ти трябва. Известни движения има още. Хвъркне, върне се, хвъркне, върне се. Давам тълкувание. Отидоха някъде и двамата, върнаха се, заминаха и двамата, отидоха някъде. До тук много добре. На второто място от коя страна ще гугуцат. Той до сега гугуцаше от дясно на ляво, пък сега ще се върти от ляво на дясно. То беше първото действие тук. Сега второто ще бъде от ляво на дясно. На кое място, около коя къща, кажете ми.

Ти искаш да обичаш един човек. То е движение от дясно на ляво. Няма по-опасно нещо да се движиш от дясно на ляво, трябва да бъдеш много умен. Че когато онзи силният слон тръгне по земята, да му мислят другите, онези, които попаднат под неговите крака. Ако стъпи на някоя жаба, какво ще остане от жабата? Той ни най-малко не се спира по пътя. Жабата трябва да се махне. Ако не, като стъпи, той ще я смачка. Та казвам сега, има едно положение, нашите силни мисли, някой път вие искате да имате силна мисъл. Хубаво е да имаш силна мисъл, но силната мисъл може да ти причини много големи неприятности. Ами, че силната Любов може да ти създаде цели главоболия. После ние казваме, че човек трябва да бъде искрен да си каже мнението. Влез при някой турски султан, искаш да му кажеш Истината. Истината, че си обичал, че си харесал една от неговите жени. Питам, как ще те изпрати този султан, ако му кажеш Истината, че обичаш жена му. Знаете ли какво може да се случи? То са обикновени работи в света. Значи в даден случай ти не може да изкажеш своите чувства. После някой път искаме да си изкажем веруюто, в какво вярваме. Може ли на всяко място ти да кажеш в какво вярваш. Всяко едно верую, то е важно само за човека, който го има. Ако аз имам едно верую, то е само заради мен. Аз вярвам в краката си. Но веруюто в краката в този път, то е за мене. Вярвам, преди да съм започнал. Щом свърша движението, вярвам, че краката ще ме изнесат. Щом спра, какво ще бъде веруюто? Аз ще бъда утвърден във вярата. Аз повярвах, че краката ми ще ме пренесат на 10 километра разстояние. След като се спра, ще се утвърдя, че туй което съм помислил, е тъй. Онова, което краката ми кажат, е вярно. Утвърден съм, че съм изходил 10 километра.

По някой път вие се обръщате към Бога. Христос казва: Не сте попросили нищо в мое име до сега, попросете и ще ви бъде. Но как ще попросиш в името на Христа? Има 500 милиона хора, които сега вярват в името Христово. На ден по един път ако се помолят, 500 милиона просби има, които са пратени в Христовата канцелария. 500

милиона желания, просби, за да се разгледат, знаете ли колко време ще ви вземе? Вие нямате една ясна представа. 500 милиона, това са просби на ден. Колко секунди има в денонощието? 60 по 60 - 3600 по 24 часа - 86400. Това са за 24 часа. По една секунда ако вземаше за всяка просба, 86400 от тия просби ще се удовлетворяват на ден. За тия 500 милиона, колко дни трябва? Разделете го да видите колко дни трябва. Сега вие седите и се молите на Бога. Искаш нещо, молиш се и очакваш още моментално да ви се отговори на молитвата. Да нарушиш спокойствието на един секретар, то е едно престъпление.

Сега ще превода на вас същия пример: Един свещеник, мисля, тръгнал от Гюргево за Букурещ. Купил си една хубава свещеническа шапка. Отворил прозореца на трена, показал си главата навън и в движението шапката отскочила на земята. Той хваща дръжката за аларма и целият трен спрял. Идва началника и казва: Защо спряхте влака? Казва: Шапката ми падна. Глобата, която платил, струвала десет пъти повече от шапката. Питам сега, струва ли си да спрем влака за попската шапка? Той трябвало да плати десет пъти повече глоба. Питам сега, има ли нужда за една обикновена попска шапка да се спира божествения трен? Ами че всяко едно верую, което ние имаме, то е една попска шапка. Аз имам едно обикновено верую. Турил съм попската шапка на главата си и я нося. Падне шапката някъде, има обикновени работи, които считаме ние, че са важни. Важни са в дадения случай. Но една такава шапка на тебе, едно такова верую, ще ти причини една вреда, ще платиш една глоба. Та казвам, ние съвременните хора и в миналото и сега, нямаме нещо определено, с което да постъпим. Вие казвате, тъй трябва да се обичаме. Ами как да се обичаме? Дайте ми един начин, дайте нещо от вашата опитност на вашата теория. Вашата теория да обичаш, по кой начин я прилагате? Този човек всякога да е бил доволен от вашата обич. Представете си, че аз имам един приятел, аз съм заможен човек, богат, той има нужда. Идва и ми казва, дай ми толкоз на заем, дам му. Втори път, трети път, четвърти път, пак му дам.

Според закона на обичта нямам право да се занимавам с неговите постъпки. Кога ще ги върне, то е негова работа. Аз съм касиер. Иде той в банката, поставя своя чек, или запис, аз изплащам. Дали той е постъпил право или не, то е друг въпрос. Аз трябва да бъда изправен. Иде веднъж, дважд, трижд, 10, 15, 30 пъти, какво ще бъде вашето състояние? Аз съм виждал често майки, дето на третия, четвъртия път, като й каже нещо, майката излезе от търпение, казва: Стига де! Иде детето, иска сладко. Майката знае, че ако му даде, ще му подействува вредно, казва: Стига толкоз.

Питам, сега кой от съвременните вярващи, е доволен от онова, което Бог му е дал? Да говорим за неща, които на вас са понятни. Колко от вас не сте се молили да се ожените за тоз, когото обичате? Преди години бях в Сливен, дойде при мене една млада вярваща. Учителю, казва, искам да ми дадеш наставления как да живея. Казвам: Ще ти дам, ако ме слушаш. До тогава момите на този момък не обръщат внимание. ТЕ го считат, че от него всичко става, но да върти къща, къщовник да стане, не го бива. Един момък има своя недостатък. Много добре разсъждава, отлична философия има, памет добра, но само една слабост имаше: сегис-тогис по 4, 5 цигари пушеше. Казва: Остана ми една слабост да пуша по една цигара и с нея ще се справя. Дай ми едно наставление. Рекох, ти си млад, искаш да се жениш. Не съм мислил още по този въпрос и не искам да се занимавам. Не съм човек, който да се жени. Рекох, но когато се жениш, ти трябва да ме питаш. Не се минават няколко години, той като върви в този път, прогресира. Ето, в него се влюбила някоя сестра, без него не може. Викам я, казвам й на нея. От моето гледище ти с него няма да живееш. Той е много добър човек, но няма да може да живееш, той си има такива черти. Тя ме гледа и ми казва: Три деня да се оженя, ама с него да съм. Три деня, не искам повече, искам да живея с него. Казвам, нямам нищо против, може да опиташ твоето верую. Като се ожени, след три деня ми казва: Трябваше да послушам твоя съвет.

Да живеят хората близо не е лесна работа. Но и сам човек със себе си да живее е много мъчно. Някой път е така, че си недоволен от себе си. Аз по някой път питам: Кое е онова, което в мен е недоволно от мен. Има нещо, от което си недоволен от себе си. Кой от кого е недоволен. Казваш: Туй, което направих, не е хубаво. Туй кой го направи? После защо си го направил? Като си го направил, не си доволен от себе си. Да ви превода другия пример. Има нещо, което е недоволно. Иде един веруещ в Търново, постоянно той ми разправя, че обича Господа, иска да живее в Него, в името Христово, в тази Любов, в онази Любов, все ме ангажира с Любов. Говори за Любовта. Аз каквото мога гледам да му помагам. Един ден обаче той дойде, излязох от търпение, понеже всяка ден ми искаше. Казвам му, искам от мен веднъж да ти услужа, че да не искаш постоянно да ме безпокоиш за малки работи. Той ме гледа. За твоите работи, за пари поискай колкото искаш ще ти дам, но да не ме безпокоиш повече. Тия пари не съм изкарал, трябва да се моля заради тебе, кажи колкото искаш. Ама рекох искам, за да се уреди този въпрос веднъж. Иде той на другия ден, преглъща и казва: 2,500 лева. Изваждам, давам му. После казва: Глава глупава, че не поисках 10,000, 20,000, а само 2,500 лева. Той не влиза в моето положение. Като ми поиска 2,500, аз се намерих на зор. Ако беше поискал 20,000, още по на голям зор щях да бъда. Той туй хич не мисли. Аз превождам сега този пример, засягам себе си. Този човек, можеше в самото начало да го не приемам. Той като дойде в стаята, аз да стана невидим, няма ме. Аз може да седя в стаята, но той като отвори стаята, казва: Няма го Учителя. Може да го сплаша по който и да е начин. Като дойде в стаята може да изчезна, търси ме три, четири пъти и като изчезна, какво ще иска от мене. Като ми поиска пари, стана невидим. Сега, не че туй не мога да го направя, че аз може да стана невидим, може, но да му дам 2,500 е по-лесно, отколкото да стана невидим, за да стана невидим, ще изхарча повече енергия. Ще изхарча за 10,000 енергия, предпочитам да съм видим, отколкото невидим. Ще ви търсят хората някъде, не могат да

ви намерят. Как става? Разбира се е хубаво да станеш невидим, когато искаш и когато искаш да бъдеш видим.

Та казвам, вие изисквате. Аз гледам оттогава и до сега, не съм могъл да угодя на хората никъде. Все ще ми се разсърди. Както и да постъпя, колко ли души не съм обидил без да искам. Не е един, повече от няколко хиляди хора има, които съм обидил. Дойде някой, разболяла се жена му, казва: Кажи да оздравее. Казал съм да оздравее, наполовина оздравяла. Обиди се. Някои искат пари от мен, искат много, половината му дам, недоволен е. Казва: Той има, но не дава. Обхода няма, казва, не ме посрещна весело, студено ме посрещна. Друг казва, той има свои близни. Та казвам: Ако аз не мога да угодя, нито вие може да угодите, искам това да ви кажа. Най-мъчното изкуство е да угодиш на хората. Дошъл съм до туй заключение. За да живеят хората в добро съседство, трябва да имат разстоянието на Месечината до Земята. Не близко разстояние. Трябва да бъде разстоянието на Месечината до Земята. После разстоянието на Венера до Земята. Разстоянието на Меркурий до Земята, разстоянието на Слънцето до Земята. Колкото е по-далеч, толкова е по-добре. Не мислете, ако сте далеч от един предмет, може да се освободите. Не може да се освободите от влиянието на Слънцето. Та казвам сега: Духовният живот изисква, то е дълбока наука. Най-голямата наука е за отношенията на хората. Когато дойдете до Любовта, вие трябва да знаете как да се обхождате с хората. Ами че в закона е казано да обичаме ближния като себе си. Като дойде един човек, ти за да го задоволиш, спрямо всеки трябва да имаш отношение, което имаш към себе си. И той, за да те задоволи, трябва да има същото отношение. Не само аз да имам отношение, но и той към мене трябва да има същите отношения, както към себе си. Ако двамата нямаме тия отношения, не може да живеем в Любов. Ако аз не го обичам като себе си, или ако той не ме обича като себе си, ние двамата не може да имаме споразумение. Казва, той не ме обича. вярно казва той, но и аз може да кажа същото - и той не ме обича като себе си. Та казвам, ако

ви кажа както този учител е казал на своя ученик. Ученикът казва: Невъзможно е да се изпълнят всички тия изисквания, които ти искаш от мене. Та казвам, кои са нещата, които може да изпълним. В даден случай има неща, които може да се изпълнят. Така ще започнете. Силният трябва да помага на слабия, но силният трябва да знае кой е слаб. Аз ще ви попитам един въпрос. Представете си, че един човек, има 1000 души, които го обичат и ти го обичаш, какво ще му допринесеш? Да допуснем 1000 души, които го обичат, му пишат любовни писма и той трябва да чете хилядата писма, в които си изказват своите чувства, как го обичат. Ти си 1001-ви и ти имаш едно любовно писмо. Като пишеш туй любовно писмо, очакваш отговор. Представи си, че след като си писал любовното писмо, че той е възискателен и ти каже, не си турил запетаята на място. Въпросителните не са на мястото, удивителните не са на мястото, периодите не си разделил правилно, после глаголните форми не са на място. Съществителните имена не са на място. Малко речта ти е претрупана. Казал си повече, отколкото трябва. Кorigирай любовното си писмо. Защото този господин, когото ти обичаш, той е професор на Любовта, коригира. Праща първото писмо да го поправите. Може ли да ми кажете след колко писма като напишете, той ще бъде доволен? Аз ако съм, писма няма да пиша вече. Ще му говоря по радиото. Тогава ще му кажа: Поправи се. Като ида първия път, ще му кажа: Учителю, аз те обичам като себе си. Какво ще ми отговори той: И аз те обичам като себе си. Тогава аз ви обичам. И той казва: Аз ви обичам. Казва: И двамата се обичаме. Той казва: вярно и двамата се обичаме. Искам да се уча при тебе. Аз ще ти преподам. Започвам да се уча добре. Всяка Добродетел, която ми пратиш, ще я изпълня. И аз ще ти дам ония Добродетели, които може да изпълниш, казва учителя. По колко пъти може на ден да идва при тебе? Най- малко, казва той, в десет години веднъж да се явяваш. Ако така ви кажем, вие по вашему е обида. Десет години, това са десет секунди. Вие ще се явите и вашата реч трябва да бъде. Сега вие не може да си

представите какво нещо е една изобилна, една хубава реч. Една хубава реч мяза, когато се набере най-хубави круши, най-хубави ябълки в една кошница и ги изпратите на своя приятел, от своята собствена градина. Приятелят като ги види, казва: Много са хубави тия круши. По форма, по цвят няма никакъв дефект в тях. Всеки един от вас като говори, трябва да знае, че всеки дума е като узрял плод. В кошницата на вашия Учител да бъде. Ако някой път турите някоя круша, която не е дозряла, наядена от червей, туй онуй. После ти не може да пишеш на един свой учител, когато на тебе сърцето е разтроено. Неразположен си, боледуваш. Една круша, която е заразена с някаква болест, не може да ражда хубави плодове. Ражда само онова, което е здраво. Казват, лошите хора са родени не навреме. Някой път в Божествения свят, един праведен човек трябва да се роди точно на своето време. Ако се роди по-рано, може да е 20, 30 секунди или 20, 30 секунди по-късно, или няколко деня по-рано, той не е на място роден, не е дошъл на място. Ако всяка една мисъл, която се явява у нас, не се явява на своето време, ако всяко едно чувство не се явява на своето време, и ако всяка една постъпка не се явява на време, тя не е приятел на Бога, нищо повече. Сега всички ние мислим, че като се молим, като говорим, като мислим, като чувствуваме, мислим, че вършим волята Божия. Вършим, но то не е онзи живот на съвременните хора. Сега разбирайте добре. Аз не давам тая мисъл като критика. Щом е до критика, нищо не се постига. Ако река аз да критикувам хората, аз критикувам себе си. Пък ако река да критикувам хората, аз ще критикувам Божиите постъпки. За да критикувам, трябва да създам нещо по-хубаво от туй, което съществува. По някой път вие искате да критикувате, но никога не може да критикуваш, ако не може да създадеш нещо по-хубаво. Ако не може да създадеш нещо по-хубаво, мълчи си. Та някой казва, нямам ли право да критикувам? Имаш право да критикуваш, създай нещо по-хубаво, добре дошъл си. Ако някой от вас е толкоз

напреднал, че може да създаде нещо по-хубаво, създай го, но ако не може да го създадеш...

Тук наскоро дойде един наш приятел. Той има едно изобретение, така че, казва, че в училището бил много слаб по геометрия и математика. Все двойки имал, та сега изнамерил нещо. Ти сега поправяш грешките на математиката и на геометрията. Той измислил нещо толкоз просто. Най-простите работи са много мъчни за разбиране. Той си носи своя стан под палтото. Едно малко бърдо, с което дето седне, човек може да тъче. със своя стан може да тъче много работи, каквото иска. Такова бърдо турено разбира се, той казва, че лесно става. Той разправя, някой наши приятели го питат, той се нервирва. Казвам: Чакайте, не бързайте, не го питайте, изслушайте го тъй, както трябва. Този човек се занимава от 30, 35 години, той мислил върху един механически въпрос, много му е ясно, има ясна представа, ти едва сега го заучаваш, искаш в 5 - 10 минути да го разбереш. Тази работа не се разбира така лесно. Той разправя, че с неговото изкуство ще освободи от робство хората. Всеки ще може да тъче. Аз разбирам неговия език. И Любовта има такъв един стан. Когато ти носиш стана на Любовта под палтото, когато носиш стана на Мъдростта под палтото, когато носиш своя стан на Истината под палтото, тогава Светът ще се уреди. Тъй го разбирам. Той мисли с неговия стан ще се освободи света. Казвам, аз отдавна съм го освободил. Този стан във времето на Моисей го нямаше. Моисей едва тогава мислеше за този стан. И във времето на Христа го нямаше, Христос започна да мисли. Христос го преподаде на хората. Християнството е един стан, ще знаеш да тъчеш, по нов начин, ще го носиш. Сега, като седнеш, тия стари станове, като туриш дърветата, с нищелките, бърдото и краката отдолу, то е цяло главоболие, замотаеш главата. Тази е много проста работа. Сега, ако иска, той се обеща, може да го докажем, ама ще го слушате. Той да ви покаже как трябва да тъчете. Тогава ще проверите, може ли вие да измислите такъв един

стан, да знаете с вашата мисъл, с вашите чувства и с вашите постъпки да тъчете най-хубавото платно. Една сестра пред мене го критикува.

Той, казва, нищо не е разрешил, той само за тъкането, ама преждата от другаде трябва да се вземе. Пък и докато се научи, че какво преимущество има неговия стан. Ако преждата е хубава, тъкането ще бъде хубаво. Ако преждата е калпава, той още не е дошъл до преждата. До тъкането само, как трябва да се тъче. От друго място ще се вземе преждата, а само тъкането как трябва да бъде. Тъкането е ядене. Щом седнеш да ядеш, ще тъчеш. Каквото е яденето, такова ще бъде и тъкането вътре. Но аз казвам, сега този човек колко време е построил своя стан, за да намери тъкачеството да става по един лесен начин, че да няма голямо главоболие. Много проста работа е насноваването и турянето в бърдото, в нищелките. Всичко туй става, а у българите най-първо го насноваваш, след туй ще го прекараш в нищелките и най- после ще се прекара в бърдото. Тогава ще го туриш да тъчеш. А пък у него едновременно насноваването в нищелките и бърдото така едновременно. Никакъв стан голям няма да носиш. Значи спестяване на време има.

Та казвам, ако този човек толкоз години е мислил върху този стан, 30 години го мислил и дошъл до новия стан, че всеки един от вас трябва да изживи 30 години да се научи да тъче, да мисли добре. Да се научи човек да мисли е цяло изкуство, правилно да мислиш. Правилно да мислиш, то е онзи божествен стан. Щом като се научим правилно да мислим, то е както този човек казва, Светът е спасен. Ние искаме да няма роби в света. Всичките противоречия, които днес съществуват, ще изчезнат. Туй е възможно. Всички може да си направите, всички може да измислите по един модерен стан. Аз бих желал, всички да бъдете така изобретателни, да носите своя стан под палтото си отдолу. И действително той показва няколко модела интересни. Много интересни модели, които тепърва ще се тъкат. Той мисли за една машина, но милиони трябва. Този човек, с един малък капитал, сложни работи тъче. Казвам му: Слушай, ти да се пазиш да

не те пречукат някъде. Освен, че фабрика няма да направят с твоето изобретение, ами ще те пречукат. Да, да казва, ще ме претрепат. И той ми разправя, че дошъл някой при него и му казва: Да ти купим всичките модели, ще ги купим да ги изгорим. Готови са да му дадат пари, за да унищожат изобретението му. Не мислете, че сега като представяте новото учение, че хората ще го приемат. Те ще го купят, но ще искат да го унищожат, за да се освободят от него. Хората не искат да се освободят от стария порядък в света. То е опасното в света. Никой от вас не е готов да се откаже от себе си. То е един стар порядък. Стар начин на мислене, стар начин на чувстване и стар начин на постъпване.

Казвам, тогава: Ние мислим като гениални хора, имаме форма на талантиливи хора, а имаме постижения на обикновени хора. Гениално мислим, талантиливо постъпваме, а имаме обикновени постижения, на обикновените хора. Питам тогава, защо ти е гениална мисъл, талантилива постъпка, с обикновени постижения? И постиженията трябва да бъдат гениални, не обикновени постижения. Казва Христос, иде час. Но всички трябва да имате туй съзнание в себе си. Аз превеждам сега някой пример. Аз похваля този човек, той седи горкия, в него се е събудило туй чувство, чувство на одобрение. Той като предвижда, неговото изобретение, хората ще освободи от икономичния труд. Човек, казва, ще бъде освободен. В туй отношение ще бъде освободен. Аз бих желал неговия стан. В една къща хората не живеят, понеже тъкат по старому. Децата му да тъкат по нов начин. Бащата и майката, всички по нов начин да тъкат. Аз бих желал всички да тъчете по нов начин. Иде при мене един светски човек, иска да му услужа. Ти, казва, както те виждам, не си разположен. Ако съм някой вярващ да поддържам твоето учение, не съм го чел, слушал съм го, щеше, казва, да бъдеш повече разположен да ми помогнеш, но понеже аз съм чужд човек, малко с едно неодобрение гледаш. Какво да му кажа? Аз му казвам, аз точно поддържам твоето учение. Той казва: Какво е твоето мнение заради мене. Та аз имам това мнение,

което точно имаш заради мен. Тъй, както ти ме мериш, и аз те меря. Поддържам същата мярка. Казвам, както ти ме мериш, вървя по твоя път. Ти си учител, аз съм ученик. Постъпвам, както ти си ме учил. Пък ти, рекох, ако искаш по моето учение, ела ще ти дам по моята мярка, ще ти кажа как да постъпиш. Той ме гледа. Казвам: Точно като теб постъпвам. По някой път му казвам, моя крак се оплаква от мен. Как? Някой път на десния крак стоя повече, отколкото на левия. Десният крак се оплаква, казва: много ме изтезаваш. Някой път стоя повече на левия, отколкото на десния. Още не съм се научил да бъда еднакво справедлив, или казано другояче, турям една Добродетел.

Защо я турям? Защото искам аз да се покажа добър. Интересува ме. Вие мислите, че вие сте добродетелен човек, че сте постъпил съгласно с Божията Любов. Не! Интерес имате вие да бъдете много добър. Ще ви критикуват хората повече, но то е нещо користолюбиво. Добродетелта в мене трябва да бъде непринудена. Любовта по някой път и нея като проявявате, пак имате някакъв интерес. Ти искаш да обичаш някого. Вземаш повече от него. Защото когато те обичат, хората повече ти дават. Когато малко те обичат, по-малко ти дават. Искаш да те обичат повече, да ти дават повече, то е користолюбие. Казвам: Ние ще дойдем до една област, дето много малко сме мислили върху Божествената Любов. Аз съм за онази Любов, която не се губи, за онази Любов, която постоянно расте, за онази Любов, която никога не се изменя. Аз съм за онази Любов, която няма никакво противоречие, или Любов, която се справя с всичките противоречия. Любов, която може да оглади всичките противоречия в света, тя е Любов. Добродетел, която може да оглади всичките противоречия, тя е Добродетел. Справедливост, която може да оглади всичките противоречия, тя е справедливост. Знание, което може да разреши всичките мъчности, то е знание сега.

Казва Христос в последния стих там: „Просете в мое име“. Тя е първата дума, тя е най-силната дума, тя е думата на Любовта. Ако може да кажеш първата дума, с която Любовта започва, тя е свещена

дума, изгубена е тая дума. Нея трябва да намерите. Вие някой път сте близо, някой път сте далеч. В никой език няма нито една дума, която да съответствува на тая първата дума. Но някой път, когато вие се приближите до тая първата дума, всичките ви мъчнотии започват да изчезват. Дойдете до нея и пак се обърнете в друга посока. Щом се приближите до тази дума, животът се изменя. Животът става по-светъл. Вие веднага изменяте вашата посока. Приближаването при тази дума разрешава много въпроси. Какво ще бъде вашето състояние, ако имаме същинската дума вътре в себе си? Та сега гледайте поне да не измените посоката на вашето движение. Трябва да се приближите по-близо и по-близо, докато вие се свържете един ден с тази свещена дума, за която Писанието казва: „И рече Бог: Да бъде светлина. И стана светлина“. Да стане това и това. Тази е Божията дума. Не мислете, че казва там, рече Бог да бъде светлина. Тя на български е преведена и на еврейски е преведена. В никой език няма тази дума. Моисей я преведе. Ние имаме свещените книги преведени. Само посоката е показана накъде е. Но не свещената дума как се произнася. Тепърва има да я намерите и да я произнесете тъй както трябва.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /3 пъти/

21-во Неделно Утринно Слово, държано на 25.04.1937 г. Неделя

КАКТО БОГ МИСЛИ И ПРАВИ

5 ч.с. Великден. Още дъждец вали от през нощта. Влажно, меко времето. Изгрев.

Нарядът:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 17 гл. от Евангелието на Йоана от 1-19 стих .

В начало бе Словото.

Открива се една нова страница в живота на човека. Това е наука за душата. Най-мъчните въпроси, лични вътрешни и външни, които човек посреща могат да се разрешат, само когато той почне да разбира естеството на човешката душа. Туй, което човек за сега знае, не е нещо съществено. И то се обосновава на следующото; не е съществено, защото ако беше съществено, то няма да има тия промени. Запример, ако вие функционирате и оперирате с книжни и звонкови пари, има едно различие. Ако имате един милион български левове, и един милион златни левове, то цената не е една и съща. Следователно, въобще сега хората всички оперират с книжни пари. А тия книжни пари, да ви кажа от сега ще се обезценат, и един ден ще дойдат като германските марки; така че с няколко милиарда от тях, едва ли ще може да си вземете един обед. И ще замязате на онзи българин, който във време на войната, спечелил 600 хиляди марки, и ги вложил в една германска банка. То е един анекдот. И си казал: От сега нататък сигурен съм. Но когато спаднала германската марка, изпращат му от банката известие. Да си изтегли парите, защото не могат да водят партида заради него. Защото те били само

10 стотинки, а трябвало най-малко да бъдат 30 стотинки, за да водим партида за вас; а всичките негови 600 хиляди били само 10 стотинки, за които не могат да водят партида. Та извадете ги от банката 10-те стотинки. И чиновникът казал, ако искате да се води една партида, от моите ще ти дам още един милион марки, значи, 20 стотинки, да се води партида.

Та казвам, ако имате в Божествения свят 30 стотинки, какво ще правите с тях? Аз постоянно слушам да казват: Защо животът е такъв? Защо не можем да живеем, и какви ли не въпроси се дават. И аз казвам: Всичките тия въпроси, които задават хората, то са все книжни пари. Ама защо жена ми е такава? Защото е от книга направена. Защо мъжът ми е такъв? Защото е от книга направен. Ама защо децата ми? От книга са направени. Защо братята? От книга са направени. Каквото и да кажеш. Книга е, нищо повече! Сега разберете, няма цена! Защо син ми не ме разбира? Защото от книга е направен. Вас по някой път ви се вижда чудно, но трябва да разсъждавате малко по-другояче. Има много по-дълбоки неща в Природата. Пътят, по който вървим, няма нещо съществено. Представете си, че вие се занимавате с правене на кукли. Кукли от мъжки род и кукли от женски род. Може тия кукли да ги направите да говорят; и мъжки да говорят и женски да говорят. Мислите ли, че вие сте постигнали нещо с вашите мъжки и женски кукли? Вие може да давате куклите на едно малко дете, да се занимава с тия кукли. И до 5-10 години то ще бъде задоволено, но като стане на 20 години, то ще каже: Няма нищо съществено в тях - ще ги захвърли - не ме интересуват вече. И казвам: Детето има известни отношения към куклите, но куклата няма никакво отношение към детето. За нея е все едно дали то ще му бъде майка или някой друг. Кой му е майка, даже от това не се интересува куклата. И дали ще я къпят два или три пъти на ден, без разлика е това за нея. Питам: Ако вие имате една идея, която е подобна на една кукла, какво може да ви принесе тя? Нищо. И по някой път ние казваме, че ние разбираме. Разбирането седи в

следното: Казва някой, че аз разбирам нещата. Сега аз не искам да ви убеждавам, аз напускам този път на разсъждение "разбирам" и "не разбирам". Защото другояче ще изпаднем в противоречие. Аз съм изучавал английски език, но не срещнах нито един англичанин, който да говори английски както трябва. И аз не можах да науча английски както трябва, но не намерих нито един англичанин, който да говори английски, както трябва. И аз не го знам, и той също. За български език е пак същото. Толкова години го изучавам, все същия закон. Нито произношението е произношение, нито правописанието е правописание. Всичките думи така са разхвърлени, трябва да дойдат гениални българи за в бъдеще, за да създадат един език във всичките народи. И аз наричам сегашните езици - езици на болните хора. Защото всяка една дума, която може да се измени, тя не е съществена. Ония думи, които през хиляди години могат да останат неизменени в своето произношение, в своята същина, в онова съдържание, което съдържат, това е дума, на която може да разчиташ. Сега туй не ви го казвам за обезсърчение, защото то съществува. Аз ви изнасям един факт, не е една Истина. Един факт и може някой път да ви се вижда странно. Но да допуснем както при този българин, и на вас може да ви се струва, че той е осигурен. И вие казвате: Имам 600,000 марки! И мислите с една идея на миналото, че сте осигурени. А ви пишат от банката, както този чиновник: Господине, елате да си изтеглите парите; те толкоз са се обезценили, че нищо не струват. - Ама как? - 10 стотинки струват 600,000 марки. И да допуснем, че вие сега мислите, че сте добили нещо. Хубаво.

Сега, аз съм за онова, за същественото в живота. Аз считам умирането: отиваш ти в банката. Всеки човек, според мен, като умре - той ще отиде в Божествената банка, да си изтегли капитала, да може да влезе в Божествения свят. Защото ще ти трябват за автомобил, за фъйтон, за гостилница, за дрехи, за шапки, за обувца, за хотел - все ще трябват там. Та ще отидеш в Божествената банка, понеже минаваш от Земята. А там порядъка е друг. Смъртта е да изтеглиш парите - да

имаш черно на бяло. Ходи ли се на другия свят без пари и без средства? После вие имате идеята, че в онзи свят всички ви са познати: Господ е баща, пазител; хората са братя. Радвам се ако е така, ще ми бъде приятно! Но, ако идете в онзи свят и не намерите Христа и Бога не го намерите, и човеците, сестрите и братята не намерите, какво ще правите? И всичкия капитал, който сте вложили едва ще е 30 стотинки. А какво може да направите с 30 стотинки? И тогава от онзи свят ще ви върнат, както американците връщат сега. И всички, които отиват в Америка, трябва да имат известна сума, доста почтена сума, за да могат да живеят в Америка. А който няма тази сума връщат го назад със същия параход, без никакви церемонии. Имаш пари в джоба си, в Америка можеш да идеш, нямаш пари - назад ще се върнеш.

Същият закон е в онзи свят като идеш. И от там пак назад ще се върнеш. Тогава? И какво да ви кажа. В парахода ще ви турнат от този свят за онзи. И гледам, това са все такива странници, които постоянно ги връщат за този свят, защото нямат пари за онзи свят. И сега нас не ни интересува, че връщат някого от онзи свят в този. Не ни интересува, защото не ни засега, понеже не засега нашата кожа. Но аз ви предупреждавам, понеже и вие се готвите за онзи свят и ви предупреждавам, че като идете там да сте уверени 101 на стоте, че парите, които сте вложили там е доста крупна сума, за да можете да живеете. И сега казват онези, които изучават окултните науки, че онези хора могат да живеят в онзи свят само 45 години там, и след 45 години, те щели да се преродат. Следователно 45 години могат да останат там. Понеже парите в онзи свят ще се свършат и нямат какво повече, те ще те натоварат в един параход и хайде назад, от дето си тръгнал. За 45 години може да останеш там.

Сега туй не е толкова важно, защото след като те върнат ти ще придобиеш някаква опитност, но като дойдеш в този свят, ти ще забравиш онази опитност, която си имал там. И голямата опасност е там, че ние нямаме една положителна опитност, която да ни служи

като едно ръководство. Аз по някой път изпитвам хората, изпитвам състоянието на хората. По някой път изпитвам хората от какво са направени, тъй както изпитвам среброто и златото. Всичките неща ги изучавам. И човекът можеш да го изучаваш от какво е направен. Може да го изучиш от какво е направен и какво функционира у него и какво е онова същественото? Ядката, която придава същина на човешкия живот, това е човешката душа! И то човешката душа, според степента на своето развитие. Колкото човешката душа се пробужда, тя около себе си създава един нов свят. Разберете ме правилно. Едно дърво може да живее на Земята до толкова, доколкото то с е създадо един свой свят. И ако туй дърво може да живее самостоятелно, да се ползва от окръжаващата Природа - добре; ако туй дърво не може да се ползва от окръжаващата Природа, туй дърво умира. В духовния свят е пак същото. Ако в ония Божествени форми, в които влизаш, ако ти не си в състояние да оперираш, да се ползуваш и да живееш в тях, от Божествения свят, ти по същия начин, както умираш тук, ще умреш и там. Умирането от онзи свят, какво е? Ще се върнеш в този свят. Или от онзи свят може да отидеш и нагоре, а можеш и да слезнеш по-долу. Това с прости сравнения сега. Едно дърво като умре, ако не се развивало правилно, то известна част на дървото минават в корените. Защото корените са по-нисък свят. Пък ако дървото се е развивало правилно, то една голяма част от корените ще влезе в клонищата на туй дърво и дървото ще дава плодове. Следователно, плодните дървета са дървета, които са прогресирали и пред нас имат ценност. Ние ги обичаме, култивираме и помагаме на тия плодните дървета, понеже имат цена в себе си. И се образува една връзка между плодните дървета и нас. ТЕ ни дават храна и ние купуваме тяхната храна.

Сега, да допуснем, че казвате: Защо са тия мъчнотии в света? Мъчнотиите произтичат от разнообразния живот. Всичките същества се намират в разни степени на развитие, и са с различни разбирания. И вие ще видите Всичките тия болести у нас, които се зараждат,

Всичките противоречия в нашите мисли и постъпки, се дължат на следното: И доброто в нас, и злото в нас се дължат на два противоположни живота. Ако в тебе проникне онзи Божествения живот в своите форми, тъй правилни форми - те спомагат за твоето развитие. Пък ако проникнат формите на злото или на висшия живот у тебе, веднага ти ще вземеш друго направление. Ако влезеш в туй течение на нисшия живот, ти не можеш по никой начин да си помогнеш. Нали сте опитали: По някой път, да кажем смени се у вас една обич с омраза. Ама то е най-нисш живот. Омразата е пак Любов, но в най-нисша степен. Че правете сравнение:

Когато вълкът хване една овца, той усеща една приятност - топлата кръв, топлото месце, приятно му е да яде тази овца; но тази овца, която той сдъвква, тя преживява един живот на много голямо страдание. Питам: На вълка му е много приятно да яде овцата, а на овцата ѝ е много неприятно да я яде вълка. Вие питате: Защо е така? Разрешете този въпрос сами. Защо у вас е така? Защо вълкът яде овцата? Разрешете този въпрос вътре у себе си.

Та, вие когато сменяте едно състояние от добро в зло, в дадения случай вие сте един вълк, който изяждате вашата овца. А страданието, което чувствувате, то е страдание на душата ви, която страда, и вие вървите по обратен път. И следователно, не сте вие които страдате, ами страда душата ви, а вие само изпитвате страданието. А искате сега удоволствието. Някой път вие сами искате удоволствие в света. Защото по някой път вие се удоволствувате в света. Следователно душата като е страдала, вие казвате: Виж хората в света как живеят? Кои са тия хора в света? ТЕ са вълците. Всичките вълци, които ядат овцете. А кои са ония духовните, добрите хора? Това са овцете, които вълците ги ядат. Сега ще разберете не в тази форма, защото вие взимате вълка в тази постоянна форма. Но същественото на вълка може да се измени. Аз мога да изменя състоянието на желязото. Туй желязо, което е студено, мога да го направя топло; и туй желязо, което е твърдо, мога да го направя меко.

Даже могат да се направят и такива копринени дрехи от желязото, ако зная как. И злото в света, ако зная, то е една много груба материя, ако го впергнете на работа туй зло, от него може да направите също една много финна дреха - ако може да го накарате на работа. И учените хора си служат с злото. За пример: Тв като ваксинират един човек тургат микроби против микроби. Сега ваксинират един човек с отровни микроби. И отровни и противоотровни си противодействуват.

И нашите лекари сега са се заинтересували, в китайските народи повече от преди 2,000 години са знаели как се лекува туберкулозата. Нашето попово прасе, което до сега го гонеха жените из ливадите, казват: Пустото попово прасе, осакати ни цветята! А пък то било много полезно, туй попово прасе. То можело да лекува туберкулозните хора. И учените хора сега в Европа в Пастьоровия институт направили опит, че белите кръвни телца, тия фагоцити в кръвта на поповото прасе, когато се приемат в човешкото тяло, в което са влезнали, изцелявали туберкулозата. ТЕ като влезнат веднага ги обвиват в един пласт и ги правят безвредни и само няколко часа от тия вредни микроби, от тях нищо не остава! Остават само такива като празни шушулки вътре. И казват: Може да се направи един опит: Ще хванете 4-5 попови прасета, ще ги изсушите, ще ги счукате на прах тия попови прасета и след туй ще направите маджун с 100-ина грама мед, ще смесите в този прах и ще изядете. Като влезнат фагоците в кръвта, те веднага ще се нахвърлят върху тези вредните охтичави микроби на тялото на белите дробове и ще ги очистят. Учените обясняват, че силите, които са действували в фагоците продължават да съществуват и действуват, макар и самите попови прасета да са разрушени. Тъй щото поповото прасе като влезне в дробовете и като намери някои отровни микроби, ще ги унищожи. И тъй дробовете ще бъдат освободени от охтиката. Тези вещества, които съдържат поповите прасета, ще роват, роват в дробовете докато унищожат Всичките вредни вещества и дробовете ще оздравеят. Сега вие може

да направите опит. Онзи от вас, който има охтика. Няма нужда да чакате да ви дадат някакъв сериум. Ще изсушите на слънце поповите прасета и може да направите този опит. Аз ви привеждам само един факт, който китайците имат за цял, който от хиляди години е бил знаен. Това са тези попови прасета. Само тези белите кръвни телца и само поповите прасета имат туй лечебно свойство. Те съдържат някакво вещество, с което те обезсилват тези вредните микроби.

Та, казвам: На вас ви трябва все някои попови прасета. Лошото у хората, поповите прасета могат да го излекуват, ама който знае.

Та, казвам: Подложете сегашните ваши вярвания на изменение, не всичките, някои от тях. Аз не искам да ремонтирате цялата си къща, понеже вие нямате достатъчно средства да ремонтирате цялата къща, но ви препоръчвам ремонтирайте най-малко само една стая, но я ремонтирайте на свят, защото във време на голямо изпитание в живота да имате къде да прибегнете. Да допуснем, че къщата ви тече. В сухо време, както и да е, но дойде дъждовно време, да имате една стая дето да можете да влезнете, та онези полезните неща, които са ви потребни да бъдат в стаята ви и да са предпазени от влагата. Сега някои се оплакват от вашите изби. Една сестра ми разправи, че всякога трябва да изхвърля по 40 - 50 кофи вода от избата си и то отчасти, разбира се. Но умният човек ще направи един дренаж още от начало. Дренаж ще направи, един трап. Умният човек ще направи една къща, така че нито една капка вода няма да влезе вътре. А глупавият, 50 - 60 кофи ще ги изхвърля навън. Та ви казвам: Дренаж ще направите. Та е необходимо да направите един ремонт. Но знаете ли колко мъчно се прави ремонт. Казва някой - търпение, но опитал ли си ти какво нещо е търпението? Аз съм слушал много проповедници, които проповядват търпението, но виждам, че те сами не са търпеливи; слушам мнозина говорят за вярата, но те сами нямат тази вяра. Преди години бях в дома на един евангелист верующ, тъй хасъл, таман евангелист, какъвто трябва да бъде евангелиста. Всичките стихове знае, какво е казал Христос и повидимому отвънка

поставен много добър човек, и семейството му, много добре живеят. Но тъй се случи един път, не зная, казва, какъв дявол е дошъл, надула му се страната от зъб, боли го. И го питам: Как тъй, ти - праведният човек, който знаеш Христа, цитираш стиховете от писанието, от къде е дошло това? Не го зная, казва. И защо както във времето на Христа не направиш, нали там казват: Ако някой е болен да се съберат презвитерите да му намажат с малко масло болното място, да си турат ръцете и ще мине. Казвам му: Защо не се помолиш? Помоли се да престане болката и кажи на тази болка да си върви. Пък казвам още: Нали вярваш в Христа, че кажи Му: Господи, забрани на зъбобола. Ти се моли, кажи Му: Изцели ми зъба. Е, казва: Къде да Го намеря? Писано е в Книгата, но трябва да го намериш неписаният Христос. В Книгата е едно нещо, а намереният Христос в живота е съвсем друго нещо. Казвам му: Ако аз направя един опит с тебе, ще повярваш ли? Казва: В какво да вярвам? Нямам нужда да вярвам. Рекох, ако аз премахна твоята болка без церове, ще повярваш ли? Как може без цяр? Е, ще ти побая малко, ще кажа само няколко думи. Че какво има да вярвам? Аз вярвам в Бога, в Христа вярвам, Ново вярване не ми трябва. Е, хубаво, в Новото ако вярваш, ще се излекуваш! Тъй. Ако старото държиш, ще боледуваш. Ти си правиш джумбюш с мене. Не, рекох. Е, казва, сега може ли да се излекува? Може да се излекува много добре - тургам си аз ръката, казвам няколко думи и престава болката. И казвам му: Слушай, ако ти най-малко се усъмниш в нещо болката пак ще дойде в двоен размер отгоре ти. Той седи и после ми се изповядва: Виж, казва, този какво ме хипнотизира, сега иска да ме излъже, да умотае ума ми, че да вкара този дявол в мен, че да не вярвам аз в Христа. И изведнаж болките се появили пак. Казвам му: Ти защо имаш такива понятия за Христа? Казвам: Христос живее във всичките хора и ако ти можеш да събудиш съзнанието на Христа и ако ти имаш някаква нужда, Той ще ти помогне. Дали аз или друг, който и да е, защо тургаш такава една мисъл противоположна в себе си? Ще дойде някой, ще ти каже: Аз съм Христос. Е, хубаво, ако каже

че ти си Христос, тогава трябва да правиш волята Христова. Ако кажа аз, че съм светлина и давам светлина, светлина съм. Какво противоречие има в това, ако кажа, че съм светлина, или че съм живот и давам живот на хората, де е противоречието? Но ако аз кажа, че съм светлина и давам тъмнина на хората и ако кажа, че съм живот и внасям смърт между хората - тогава противоречие ще има.

Та, аз сега ви говоря за един вътрешен живот. Аз не говоря за външните прояви на нещата. Туй, което виждате от вънка, то е само това, с което може да се заблудите. Истината не може да се намери по един външен начин! Външният живот е един резултат на един вътрешен, духовен. Най-външните неща трябва да се превеждат да се разбере вътрешното съдържание. Всяка една мисъл, която внася светлина, всяко едно чувство, което внася топлина и светлина, тя е мисъл Божествена. Ако моите отношения към Христа са прави, когато аз произнеса Неговото Име, каквато и болка да имам - тя ще изчезне. Ако моите отношения са прави към Христа, само като произнеса Неговото Име, болката, която имам, ще изчезне. Тази болка е едно противоречие. Тя се дължи на един нисш живот. Това е една малка пращинка, която е влязла в окото ти. Тази малката пращинка произвежда известни възпаления. И онзи човек трябва да знае да хване клепача си, да го обърне и тъй да си изчисти окото и веднага болката престава. Тия нисшите мисли и желания, които влизат в човешката душа като паразити, от тях вие трябва да се освободите. Или трябва да ги превърнете. Най-първо ти имаш една нисша мисъл - превърни я. Превръщането е закон да превърнеш един по-нисш метал в по-висш. Да кажем, че ти превърнеш среброто в злато. Ако ти може да превърнеш един килограм сребро в един килограм злато, знаеш ли с колко ще се увеличи цената? Каква е цената на един килограм сребро и на един килограм злато? В един килограм злато се събрат 200 френски наполеона. Те правят 600 лева. Е, колко струват те? Да пресметнем сега колко струват 200 наполеона! И после, ако вие може

да превърнете един килограм сребро в един килограм радий, знаете ли колко милиона ще имате?

Че вярата е един подтик. Ние казваме: вярваме, че Христос ще ни спаси. Та Христос работи по един закон с знание. Той казва: Последният ден Аз ще ви спася! Значи последният ден всички онези, които са изгубили телата си, които са изгубили живота, които са изгубили богатството, Всичките условия, всичко туй в последния ден Христос казва: Всички, които чуят гласа Ми и които са изгубили всичко това - то ще им се повърне. Туй е знание, с което Христос работи в света! И за спасението на човешките души се иска знание! Вие как проповядвате на един човек, както се проповядва сега, то не е проповядване, така не може да се проповядва по този начин. Гладният ще го нахраниш, жадният ще го напоиш, на невежия ще внесеш истинска светлина в неговия ум. Ако ти гладния не нахраниш, ако го забавляваш само; ако жадният не го напоиш, а само му даваш такива ликьори, ти с това нищо не допринасяш в света.

Та, казвам: Вие толкова години слушате, но нито един от вас не се опитал да изучава Любовта от чисто научно гледище, като една сила, която да внесе в живота си. Какво може да направи Любовта? Вие говорите за старите методи. Казвате: Едно време как се обичахме! Та едно време колко ревностни бяхме ние! Та едно време, все за „едно време“. Или когато е бил млад, в младите години какъв е бил. Но сега той като се е установил? И казва: Вече се установихме. Но знаете ли какво значи „установихме се“? Много опасна работа е ти да се установиш. Когато едно малко момче е ходило в съживителните евангелски събрания, а тези събрания имаха за цел да обръщат хората към Бога и то вижда, че в тези събрания хората живеят тъй, говорят за Любов и много пеят. А вижда, че баща му не пее. Пита го: Всички хора пеят, а ти защо не пееш? Е, синко, те нека пеят, те с млади, аз се установих вече. На детето си казва: ТЕ с деца, нека пеят, пък аз се установих, не ми трябва пение. И детето мисли, че баща му е прав. Тази идея е останала в ума му. Един ден те тръгват с кабриолет. Качва

се баща му и той и те тръгват. По едно време коня се спира, не върви вече. Бащата го кара да върви, конят стои. И детето казва: Татко, конят се установи. Значи, щом човек се установи, добил един лош навик, с който колата не върви вече. Та и аз гледам навсякъде религиозните хора, навсякъде има хора, които са се установили.

Сега, главната мисъл е Любовта, Любовта трябва като закон да се изучава. Бог изисква това. Той е вдъхнал на човека и той е станал жива душа. И трябва да изучавате човешката душа. И тогава Христос за нас е едно външно условие на душата, за да може тази душа да функционира и да се развива. Тъй както ще се ползва от въздуха, както ще се ползва от светлината, от знанието. Та, казвам туй е Божественото. Онова, което е потребно за човешката душа, е да се заеме и да изучи нещата и да се развива. Туй е Божественото.

Та, казвам: Новите разбирания са това. И сега в тази новата книга, която е излезнала от печат под заглавие: „Влияние на светлината и тъмнината“. Питат ме някои: Учителю, как е: в началото на книгата пише „Влияние на светлината и тъмнината“, а от подире, дето е съдържанието пише: „Влияние на светлината и на топлината“. И кое е правото сега? Ще видите, то е една задача, която вие ще решите. Което пише отзад ли е право или което пише отпред е право. Но понеже лекцията разглежда трите състояния: Сатва, раджас и тамас, а тамас, то е тъмнина. Това е състояние на гъстата материя, дето се проявява тъмнината.

Та казвам, додето не почнете да изучавате Любовта. Сега не искам да ви кажа, че опитността, която имате и туй знание, което имате не е на място. Но ако не вървите напред, нищо няма да ви ползва. Туй знание което имате може да ви ползва до толкова, доколкото ако вие спуснете вашите корени в туй знание и изтеглите соковете и можете да растете. Не трябва да се спъвате, да казвате само: Ние се запознахме с Любовта. Оставете туй запознаване. Аз следя в моите научни изследвания. Много мъже и жени преди да са се оженили, бяха много красиви - идея им в тях, а след като се ожениха,

потъмня лицето им, стана без смисъл. Казвам: Тази жена, която след като се ожени и потъмня лицето, тя се е втвърдила. Тя се е осигурила, намерила мъж да я храни. Тя мисли, че е намерила един светия с когото да живее. Но потъмня лицето ѝ, тя се е втвърдила. Вие сте в един временен порядък. Не мислете, че женитбата е нещо леко. То е едно голямо изпитание и няма по-голямо изпитание в света от женитбата! Това са моите наблюдения. Няма по-тежко изпитание в живота от женитбата. И Всичките падения на човечеството се дължат на женитбата на хората. Нищо повече. Адам като се ожени, дойде най-голямото нещастие в света. Докато беше самичък в рая, нямаше нещастия. А щом се ожени изпъдиха го из рая навън. Веднага го изпъдиха. Сега ще кажете вие - че ние сме оженени. Там е вашето нещастие, че сте оженени. Изхвърлете сега идеята, че сте оженени. Аз да ви кажа сега: Отречете се в себе си от идеята, че сте женени. То е едно светотатство! Аз да ви кажа, онзи, който иска да намери Господа и който мисли, че е женен - ти си създаваш най-голямото нещастие. Женен, за кого? Но разберайте ме сега право. Вие ще кажете сега някому - ти не си женен. Та аз бих желал всички да не сте женени. И считайте, че имате една другарка като една ваша съработничка, една ваша помощничка, но не считайте, че сте женени заради нея. Считайте, че тя е свободна. Една душа, която е дошла - един пътник, който се среща с вас, но тази душа вие наричате своя жена. И питате за нея, в онзи свят ще се познаваме ли ние женените? Че вие искате да пренесете нещастieto и в другия свят. Не, ни най-малко няма да се познавате по този начин. В онзи свят, ако влезнете, там ще ви турят на карантина, ще бъдете като чума̀ви, та тези идеи, които сега имате, че сте женени, избийте ги вън от главата си. Там на карантина ще ви поставят.

Най-първо ще мислиш, че не си женен и докато не избие тези идеи от главите си, вие ще живеете в света на илюзиите и на разочарованията. Под думата "женен" ще считате един слуга, който има да извърши една работа на господаря си и като я свършите, ще

кажеш: Господи, освободи ме от тази работа, която свърших. И той иска жененият да знае дали през вечността тази жена, която има сега, ще бъде с него. И тя иска да знае същото. във вечността само един ще бъде с вас и Този, който ще бъде с вас, това е Бог, който ви е създал. А човекът в сегашната форма, той се измени, и няма да го познавате.

Та, казвам Ви сега: Ще се разхипнотизирате. Туй състояние, което сега имате, то е хипноза. Аз сега правя научни изследвания и ние трябва да се освободим от хипнотическото състояние, което сте набрали. Много от вашите състояния и постъпки, това което наричаме наследствените черти, то е една хипноза у човека. Наследствеността е хипноза - неща вторични, които са наследени у човека, - и от които човек трябва да се освободи. ТЕ хипнотизират човека. На един човек ще му внушат: Ще идеш на еди-коя си дата след два-три месеца и ще направиш едно престъпление. Или може да ти турят в ума, че ще идеш в кръчмата да си заръчаш една ока вино и да го изпиеш. Ти може никак да не си пил, но като дойде внушената дата, те ще те събудят, ти нищо няма да знаеш, не помниш. Но затова време в тебе се яви едно желание да идеш в кръчмата и да пиеш вино. До тогава не ти е идвало на ум да идеш там, но сега искаш да идеш в кръчмата и да пиеш. А туй желание от тях е, и ти не знаеш от къде е. От къде те е сполетяло, а те са те поставили в един хипнотичен сън и ти отиваш и изпълваш тази идея. Следователно, ти ще седнеш и ще се разхипнотизираш от тази идея и наново ще се магнитизираш и на място да отидеш да пиеш едно кило винце, ще туриш в ума си другата мисъл, на себе си ще кажеш: След три месеца ще отидеш в планината при извора и ще пиеш от хубавата чиста вода. Ти ще намериш този извор горе някъде в планината. И като дойде туй време ти на място да отидеш в кръчмата, ще идеш в планината при извора. Та, ако ти не си внушиш да идеш нагоре в извора, ти ще идеш в кръчмата. Нищо не може да те избави от това.

Някой казва: Не ме интересува онзи свят. Като не те интересува онзи свят, ще дойде другия свят. Защото, ако не се интересуваш от

Бога, дявола ще се интересува от вас. Защото, ако Господ не се интересува, дяволът се интересува за хората. И те са такива служители, ще дойде един ден, ще ви тури един юлар и ще те поведат нататък, дето ти не искаш и ако не приемеш Бога, тогава ще дойде страшното! Сега, вие мислите, че сте свободни, а не сте свободни. Де сте свободни, кажете ми? Аз съм виждал тук в събранието вие не може да се въздържате. Де е вашето търпение? Аз по някой път съм изпитвал на някого състоянието. Какво колебание има. Как хората сами си създават своето нещастие. А може да бъде и другояче. Ето тия хора как си създават своето нещастие. Вие мислите, като имате свобода, че така и така може. Сега, аз като ви говоря, аз предизвиквам у вас известен смут, но аз съм силен. Сега може да се боря с всички не само с вас, вие мислите, че съм играчка. Помнете: В сегашния случай аз мога да се боря не само с вас, но и с целия ад мога да се боря. Разбирате ли какво значи това? И няма сила, която може да ми противодействува! Защото зная, че Бог е Господар в света. Та не искам вие да бъдете роби. По някой път някои от вас искате да знаете, защо Учителя не направи това? Питам ви сега: Защо се подлагате вие на този хипнотически сън в себе си? Не трябва да бъдем роби един на друг! Аз не искам да подчиня вашето съзнание на своето съзнание, каквото аз ви казвам, понеже аз го казвам. Не. В дадения случай искам да вървите по онзи път, който Бог е създал заради вас! Не че аз вървя по него. Ако река, че този път аз го направих. Не. Никакъв път аз не съм направил. По човешки говоря. Но казвам един път, по който вие трябва да вървите. И като вървите по този път, вие ще намерите вашето щастие. Тогава вие ще влезнете в онзи Дом, имате един Баща, братя и сестри, които трябва да намерите. Не става въпрос вие да се жените. Ако е за женене - женитбата е един процес. Ако някога вие искате да се жените, то трябва да се интересува Невидимия свят от вас. За да се жените вие трябва да разберете тази идея, тя е донякъде правата. Но питам ви сега: Вие когато сте се женили, Небето интересувало ли се е от вашата възлюблена? Вие като се женихте,

Господ интересува ли се от вашия възлюблен? И взеха ли те участие в това? И писанието казва: "Туй което БОГ е съчетал", съчетанието на душите, което Бог е създал, то е законът на Любовта и то е закон на проява на Любовта. Всичките души се обичат. Защото в обичта ние се освобождаваме. Да любиш някого, значи да го освободиш. И ако ние обичаме някого и не го освобождаваме, то е кривия път. Любовта е закон на освобождение. И ако ти любиш, и другите можеш да освободиш, и себе си можеш да освободиш. Ако не ги освободиш тя не е Любов на Бога. Искате да измените живота си. Това трябва да залегне във вашето съзнание. Т.е. вие искате да изживеете живота си. Ще дойдат старини. Един ден ще ви отслабнат краката, няма да ви държат, ще дойдат несгоди в живота ви и какви не изпитания ще дойдат в живота ви. Единственото нещо, което може да ви помогне, то ще бъде Любовта, Божествената Любов.

Сега да се спрем на думите на Христа. Вие изучете 17 глава /от Ев. на Иоанна/ в нея показва Христос вътрешната връзка каква трябва да бъде. Че туй, което Христос е казал, вие всички трябва да имате туй положение. Христос казва: Аз свърших Твоята Воля и Те прославих, сега ида при Тебе, казва Христос и като бях в света, тези, които Ти ми даде, Аз ги пазех в Твоето Име. Сега ги оставам Ти ги пази за в бъдеще. Та, като четете цялата глава, това ще бъде една поука за вас. Сега аз нищо не давам. За мен да мълча е по-добре да уредя своя си живот и да не говоря на хората. Щом говоря на хората, аз всякога губя. Какво ще спечеля сега да се занимавам с хората? Аз вярвам и в друго, защото и без да им проповядвам на хората, те пак ще влезнат в същия път, но ще минат милиони години страдания, страдания, блъскания, блъскания и пак ще влезнат. Една вода, която е излязла от главния извор, тя като върви, ще се блъска, блъска и ще влезе в морето. Но има един начин, по който водата може да влезне в морето, без да се окаля. Тази вода от самия извор като извира, тя се изпарява и във въздуха отива и във вид на пара и после на капки ще отиде в океана. И по-добре е за вас като дъжд да паднете в океана, отколкото хиляди

години да се лутате, лутате и пак ще влезете в океана. Сега вие ще кажете: Ние ли сме най-лошите хора? Така не се разсъждава. Не е въпроса лоши хора. Въпрос е онзи капитал, с който работим в края на краищата каква полза ще остане заради нас. Сега разсъждавайте. Вие имате един богат капитал, оперирате с милиони и в края на краищата какво ще остане от вашата фирма като ликвидирате? Направете един баланс в края на годината. Каква печалба ще имате. Ама ако след като си направите сметката и останете с един дефицит от 30 милиона? Оперирате с 50 милиона и на баланса 30 милиона останал дефицит. Защо ви е тогава тази операция? Защо ще си създадем една беля на главата? Да имате най-малко 10 милиона, които да останат. С тия 10 милиона не заради вас, но да имате да функционирате, да правите добро. Аз трябва да бъда богат, за да мога да помагам; аз трябва да бъда учен, за да мога да помогна и трябва да бъда добър, за да мога да помогна. Туй е моята цел. Добротата не мога да задържа за себе си, то е един капитал, с който трябва да функционирам. Знанието е един капитал, с който аз трябва да функционирам. И богатството е един капитал. Искам и вашето знание, вашето богатство и вашата доброта да бъдат един капитал с който вие да функционирате. И не ви желая нито един от вас да фалирате. Нямам никакво желание да фалирате, защото няма по-голямо нещастие за човека от това да фалира. Това значи да изгубите всички условия в живота.

Казах ви, че идеята за женитбата не е разбрана. Вие казвате: Да оженим човека. Че тогава, както хората се женят сега, това не е едно Божествено учреждение. Вие си създавате сами на себе си едно зло. Онази храна, която аз приемам, трябва да бъде най-чистата, най-хубавата, че като я приема не само на вкуса ми да бъде добра, но и вътре да осетя, че е добра. Ами че онази храна, която след няколко часа аз трябва да я върна назад, защо ми е такава храна? Защо ми е да правя приятелство с хората, че после да се разкайвам? Ако се запознаеш и после да ти е приятно, че имаш един приятел, на когото можеш да разчиташ, това разбирам. Защо ти е един приятел, който в

най-мъчните минути в живота ще те остави? Защо ти е една другарка, която след като умреш, тя ще си намери друг мъж. Смъртта показва до колко се обичат хората. Тя ще плаче за мъжа си и след като умре той, тя ще търси друг мъж да се ожени. Женитбата трябва да бъде еднобрачна! Еднобрачие има в света! При многобрачието вие сте на крив път. Многобрачието е едно изопачаване в живота. Защото онези души - сродните души - тази душа, която е готова да жертва всичко за тебе, при всичкото време тя не търси своето щастие. Аз ги наричам сродни души: Тя, като търси своето щастие, търси и твоето щастие. Не казвам, че не търси своето щастие - тя като търси своето щастие, търси и твоето щастие. Аз като работя за себе си добре, работя добре и за другите хора. Казвате, че вече ще се обезличите. Щом едните се обезличават, другите се оличават. Това е крива посока. Значи, аз жертвам живота си другите да се развиват, а пък аз да стана котарак. Благодарим за това! Аз бих предпочел да подигна котарака на моето положение, а не аз да се връщам да имам неговите разбирания. Така е, нищо повече!

Та, казвам сега: Правете различие - различавайте. Сегашните ви възгледи не са ваши. ТЕ са чужди. Този капитал се е обезценил и тия ваши възгледи едва струват 10 стотинки. И ако не ми вярвате, аз ще ви дам още 20 стотинки, за да ви вода сметките в Божествената книга. А с 30 стотинки аз да ви кажа, нищо няма да направите. Значи вие вярвате в законите на каците. Щом се скъсат обръчите, Всичките тия части на кацата нямат нищо общо помежду си. Ако нас само нуждата ни привлича, че ние се подчиняваме на нещо - това е Любовта. Не физическата Любов, Божествената Любов. Божествената Любов, трябва да ни свържи в едно цяло да работим за една велика идея - да работим за Бога. Аз съм говорил по един начин и като ви говоря на вас след всяка една беседа аз гледам, не искам да обида хората, но гледам как си влияят, как разбират. Много пъти аз говоря едно, а те разбират друго. Нещата първоначално са били Божествени, а после те са изгубили качествата на своята Божественост. Значи Божествеността

си е заминала. Сменяване е станало, намалява се Божественото в света. В света има неща, които не са Божествени. И тогава хората са почнали да смесят Божественото с човешкото. И почват да дават повече цена на човешкото. Но човешките неща винаги остават човешки ; а Божественото винаги остава Божествено! Сега как ще познаете, че известно нещо е Божествено, а друго не е при сегашния морал? Представете си, че при сегашния морал вие сте един женен мъж, нали? Жена ви я няма в къщи. Отвънка е студено 35 градуса студ има. Някоя екскурзиантка, млада мома, пропаднала в екскурзията, връща се и влиза в къщата ви. Вие трябва да ѝ направите една услуга. Сегашният морал казва: Ти трябва да отстъпиш леглото си, да легнете на леглото, а ти да дежуриш през цялата нощ. Хубаво е това, но това още не е морал. От гледището, както аз разбирам нещата, вие ще имате две стаи и ще имате едно много хубаво легло за вашите гости като дойдат. Като дойде някой гост вие ще го въведете в новата стая, дето е за пътници и туй легло, дето никой не е лъгал, ще го дадете на тази младата мома и ще ѝ дадете ключ, това е морал. Някой ще каже: Че отстъпи своето легло. Не отстъпвам никога своето легло, защото в духовния свят няма никакви легла и никакви стаи няма там, то е само за Земята така. В духовният свят няма кревати и юрган, няма и възглавници и кревати с пружини няма там. Питате: Онзи свят има ли пружини? Ще се спи ли там? Казвате, не е меко леглото ми. Или другояче да ви представя. Ако дойде при мене такава млада мома от Божествено гледище, аз няма да ѝ набера плодове в една паница, но аз го считам то е хубаво, отлично, и то е Божествено, но то не е идеал. Като дойде тя аз ще я запозная с градината и ще кажа: Заповядайте, може да си откъснете от плодовете на цялата градина, от което дърво ви се хареса сама си откъснете, което вие обичате. Това е идеално. Всеки един може да бъде свободен, той да си откъсне сам плод, един, два, три, десет - това е Божественото. Ще дойде някой при мен сега, често ми донасят подаръци, такива откъснати подаръци от градината.

И това е хубаво, не е лошо. Но на мен ми е по-приятно аз да ида сам да си откъсна от плодовете.

Та сега, аз не искам да забъркам един буламач и да ви го дам. Аз съм справедлив, не искам да забъркам един буламач и да кажа: Яжте сега! Но искам да ви покажа един път, по който може да вървите. Аз не искам вие да бъдете като мен, да мислите като мен. Защо? По някой път от известно гледище аз мисля така, но начина по който разглеждам един предмет, то е само временен. Аз разглеждам този предмет така, но има друг начин, по който аз мога да развия тази тема. Но сега не мога да засегна това, понеже не му е времето. Но казвам: Тъй както сега говоря, ако вие останете само с това, аз не съм ви казвал още същественото. Но казвам по този път ще отидете в Божествената градина и ще си откъснете от този плод, който на вас ви се харесва.

Сега вие казвате: Какво да мислим ние за Учителя? И аз се питам: Какво трябва да мисля аз за вас? Сега туй което вие трябва да запомните: Какво аз трябва да мисля за вас? Казвам: Трябва да мисля за тях туй, което Бог мисли за тях. Е, какво трябва да им направя? - Туй което Бог иска да им направя! А вие казвате: Какво да мислим ние за Учителя? Ще мислите туй, което Бог мисли за мен. Е, какво да направим за Учителя? Ще направите туй, който Бог иска да направи заради мен. Тъй, умното е това, нищо повече. И вече отношението е право. Ама какво трябва да мислиме? Туй, което Бог мисли. Ако туй може да мислите, то е правото положение. Ако мислите другояче за мен, ще се съблазните. Другото, което може да мислите за мен, то е користолюбие. Сега вие вярвате в мен, защо? Защото давам аз нещо. Но това е користолюбие вече. Ама казвате: Той ме излекува. Това е користолюбие: Втори път като се разболеете, пак да дойдете, за да ви излекувам. И това е користолюбие. И няма да има нещо, което да не е користолюбие. Та да имате отношение не от користолюбие. Без користолюбие! Нищо повече. Аз слушам: Някой казва: Аз го излекувах. Само временно го излекува и утре стане нещо, той пак се

разболял. Аз не искам да лекувам хората по този начин. Аз ви правя една услуга, понеже това е в реда на Божествения свят. И ако аз не го направя, правя пакост на себе си. Казвам, не искам да направя зло на себе си, трябва да направя услуга някому или добро. Но вземам за себе си. Това е за мен. Защото ако не го направя, правя пакост на себе си. Нищо повече. Той иска да ми каже, да направя една услуга. Ако ти направиш една услуга, на себе си може да направиш услуга. И непременно ще направиш добро и на другите. Ти прави услуга на себе си. Ако ти, ти на себе си не можеш да правиш услуга, и на другите не можеш да направиш услуга. Ако ти себе си не обичаш, и мен не може да обичаш. Ако аз Бога не обичам и вас не мога да обичам. Ако аз Бога не обичам, и себе си не мога да обичам, и вас не обичам. За мен е така. Значи, първо, ако аз не обичам Бога, и себе си не мога да обичам, понеже съм излезнал от Бога. Трябва да обичам Бога. Като обичам Бога, обичам и себе си. И онзи закон е верен, може да обичам и вас. В това няма изключение. Но ние се спираме и объркваме закона. Но ти не можеш да се спреш. Ние оставяме Бога настрана, и казваме: Да обичаме ближните. Не може да обичаш ближния, ако не обичаш Бога. Моята Любов към ближния е едно отражение в моята Любов, която аз имам към Бога.

Та казвам сега, трябва да се спрете върху изучаването на закона: Любовта ви към Бога да бъде изходната ви точка.

Вие сега се плашите. Хей, аз съм гледал, аз разрешавам трудни задачи. Вие се оплаквате от мъчнотиите. Всяка една мъчнотия в живота е един изпит. Да покажете, до колко вие имате знание. Че де е Любовта ви към Бога? Няма мъчнотия в света, която не може да се разреши в Божията Любов. Няма противоречие в това. Аз мога да отида при който и да е банкир, и зная как да се справя с него. Сега, не че ме интересуват банкирите. Тв са най- твърдите хора. И във всеки един лош човек се крие нещо хубаво. Да кажем, че някой е егоистичен. Трябва да знаете как да постъпите с него. Ти като идеш при този лошия човек, при най-егоистичния човек, ако знаеш как да

постъпиш, той ще ти послужи. Но трябва да носиш нещо със себе си. Мислите ли, че аз ако занеса на един български банкерин, и му покажа един диамант, който е като едно кокоше яйце, че няма да му светнат очите! И веднага ще ме кредитира със сто хиляди лева най-малко! И той ще бъде на моя услуга. Стига вие да носите този диамант колкото кокоше яйце със себе си. Диамант трябва да носите със себе си. И този диамант това е Любовта! Покажете я където и да е, тя цена има! И като я покажете на банкерина, ще му светнат очите. И ще бъде веднага на ваше разположение. Но ако не носите диамант, ще каже: Условия нямам, кредит няма. Нищо няма. Сега аз не искам да ви обезсърча. Вие имате, не че нямате диаманти, не мога да ви откажа това. Но те са като просени зърна. Малки дамантчета. Идеш ти при един банкер. И той като погледне, казва: Занеси го другаде. Той ще те прати при друг. Малки диаманти като просени зърна имаш. А тази просената Любов не помага. Там е друг законът. Този диамант ще го туриш в земята. И след като го садиш три години по закона на подобие, ще го направиш като едно гълъбово яйце. И той ще добие друга цена. Три години трябва да работиш върху един просен диамант, за да получиш един диамант като гълъбово яйце. И тогава положението ще се подобри.

Та казвам: Искам вие да бъдете хора силни! Да ви изпита човек в Любовта. И като ви изпита през Всичките изпитания и мъчнотии, да се не измени вашата Любов. Казва, аз глупав бях едно време. Поумнял съм сега. Какво си поумнял. Аз зная Всичките окултни науки. Зная Всичките слабости на хората. Ако искам да ги използвам. Мога да използвам когото и да е. Но ако река да ги използвам тъй както ги използва дяволът, ще се превърна като него. Знаете ли го туй! Не. По този път не вървя аз. В моята програма е друго нещо: Нищо за себе си аз не искам. Защо? Защото всичко имам. И няма опасност. Аз всичко имам. И туй, което имам, никой не може да го вземе. Когато целият океан е мой, кой може да го изпие? Не може да се изпие. Та искам и вие да вървите по същия път. Нищо да не искате, но всичко да имате.

И като имате всичко, да не ви е страх. При мен идват много, казва: Не мога да се разбирам с еди-коя сестра. Е, защо не може да се разбирате?

Аз правя малки опити. Идва някой при мен, аз само гледам какво е неговото естество, какво е неговото разбиране. Той ми се оплаква, че хората са корави, коравосърдечни, че не може да се живее, че не си живеят. Той ми говори за себе си. Казвам: И аз съм от лошите сега. Той ми говори на мен и ме наблюдава, че утре, ако и аз не му помогна, той ще иде при друг, и ще каже: Онзи, и той е от тях. Аз седя, и което ме спъва, е колко да му дам? Много мъчно е да му дам толкова, че нито повече, нито по-малко. Но същевременно да е доволен. И тъй дълго време ще мисля, как да му го дам, и колко да му дам. И няма да има никакво изключение: Щом му дам, светнат му очите, и изведнъж казва: То имало добри хора в света. По някой път аз казвам тъй: Ще извините, нали не те приеха? Много зле се отнесоха с тебе! Но рекох, те са мои служители. Аз съм им дал нареждане, без мое позволение, да не дават никому нищо. ТЕ да те пратят при мене. И рекох: Никога да не дават без мое позволение. Касиери са те. И като чиновници са изправни! И втори път аз ще ви дам писмо, като се отнесете до тях, ще им покажете писмото от главния директор на банката. Аз така гледам. Лошите хора в света те са чиновници.

Вие идете при главния директор на банката, намерете Христа. Слушайте, не се лъжете, намерете Го както трябва! Вие мислите, че сте го намерили. Но ако лицето ви потъмнее, не сте Го намерили. Онази жена, която като се ожени, че лицето ѝ потъмнее, аз зная, че тя носи нещастие на своя мъж. И онзи, който се запознал с Христа, и лицето му потъмнее. И той носи нещастие на Христа, и нещастие на света. Лицето ви трябва да светне във вас. Ако имате един мъж, той трябва да бъде светия за вас. И да благодарите на Бога, че ви е дал един другар много добър. Да кажете: Той е толкова добър, добър е той! Гениален човек, талантлив, светия, всичко, като него не съм

срещала. В света няма като него. И той трябва да мисли, че като неговата другарка няма. Че такива трябва да са възгледите ви. А сега какви са. И аз не съм съвършен, ще кажете. Аз слушам, казват: Той Учителя обича да ни върти. При мене, казваш: Като Учителя няма! А после, там казваш: Той Учителя обича да ни върти, замотава ни. А, не. Виж, глупавите въртят, за да станат умни. На умните добре говоря, и ги угощавам, и на работа ги пращам. А пък като дойдат Божите посланици, тях хубаво ги посрещам, и казвам: Кажете на Господа - каквото ми каже, аз ще го направя! И думата Му на две няма да направя. Искам и вие да бъдете съдии. Нищо повече! Друг изходен път в живота няма! Всичкото величие на човека, и знанието му, и самооблащанието, [въобразявам си нещо за себе си] в това да се не лъже. Утре ще види, че не е така, както той си мисли.

Единственото, нормалното, хубавото, красивото, великото, славното, всесилното, непостижимото в света, то е Божественото! Там е щастието на човешката душа! И науката за величието на човешката душа е да знаем за душата си или да изпълняваме Божиата Воля. И туй, което Бог изисква, то е да просветнат лицата ни! Че в последните дни Всичките човешки души трябва да просветнат. И всички вие искам да станете свободни в Божиата Любов! Че да няма никакво противоречие ни в ума ви, ни в сърцето ви.

Сега ви поздравявам, и вие правете това, което Бог е вложил във вашата душа.

Отче наш.

В Божиата Любов е благо на човека. /три пъти/.

6,35 ч. с.

Велик ден! Всички на поляната направихме упражненията си!

22-ро Неделно Утринно Слово, държано на 2.05.1937г. Великден.

ЕДИНИЯТ И МНОГОТО

5 ч.с. Изгрев

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 17 глава от Йоанна - 14 стих.

В начало бе Словото.

Има много неща, които са интересни само тогава, когато са разбрани. На двама души може да дадете една и съща дарба. Да допуснем, на един обикновен цигулар и на един гениален цигулар може да им дадете по една цигулка от Страдивариус. Онзи гениалният цигулар ще извади нещо от тази цигулка, което не сте слушали. А онзи обикновеният ще свири като малките деца, които обичат да дрънкат на пианото с един пръст еднообразно. По някой път онези, които ги слушат, запушват си ушите с памук. Сега в началото те се хвалят със своите цигулки. Казват: Имам една цигулка на Страдивариус, знаеш каква цигулка. Я, посвири! Не зная. Цигулката е много добра. Ти вярваш, не че вярваш. Преди 300 години е направена, ти я пазиш. Ако те попитат в какво седи хубостта на една цигулка на Страдивариус, ти все ще кажеш нещо за цигулката. От кого е направена, че е хубаво направена. Но тази цигулка е направена да се свири с нея. Какво ще свириш, от кого ще свириш, от кой автор ще свириш? Запример, ако си малко твърд, ако си малко грубичък, бих ви посъветвал да свирите от Шопен за малко мекота. Ако сте изгубили смисъла на живота, че не ви се живее, бих ви препоръчал да свирите от Бах. Ако не искате да четете, да мислите, бих ви препоръчал да свирите от Бетховен. Ако нямате Любов към

поезията, бих ви препоръчал да свирите Моцарт. Разглеждам музикантите така. Всеки един автор е като едно особено ядене, че само при извънреден случай имаш желание най-хубавото ядене да вкусиш. Всяко ядене е на място. Имаш един обяд от череши, имаш един обяд от грозде, или ябълки, или круши, или какъв да е плод - няма да има един и същ резултат. Ако някой е малокръвен, бих му препоръчал краставици.

Сега не искам да вярвате. За мен вярата е един резултат. Тя е една сила, която съществува в света. За нас е вяра, но вярата може да се превърне в знание. Няма само едно име, много имена има вярата. И много страни има и много лица има. Тази вяра по някой път ще я видиш мазничка, някой път ще я видиш много напета, като някоя мома на 15,16 години. Дето мине, сега може да правиш разлика. По някой път ние не одобряваме вярата. Казваме, не си струва човек да вярва. Казва, с вяра не се живее. С вяра не се живее, но и без вяра не се живее. И двете са верни. С вяра мъчно се живее, без вяра още по-мъчно се живее. Някой ще каже, аз нямам вяра. Какво имаш? Безверие. Безверието е по-голяма вяра, защото вярваш в туй, което не е. Там се изисква много по-голяма сила. Ама да вярваш, че след като умреш ще оживееш. Да вярваш като оживееш - разбирам, но като вярваш, че след като умреш ще живееш, там се изисква много по-голяма вяра. Кой е доказал до сега? Така новото учение казва, ще живеем за в бъдеще. Може ли да го докажете, че живеем за в бъдеще? Може да го докажем как не. Ама кой може? Ето, как ще го докажем. Седи някой при мене и ми доказва, че може да живее. Как, невъзможно е. Защо? Казвам: Стой там! Аз постепенно започвам да се изменям пред него, аз се изгубя, няма ме никъде. Търси ме. Казвам, къде съм отишъл? Аз никъде не може да ида. След туй аз постепенно пак се появявам. Казвам, като се изгубих, къде отидох? Като се изгубих, отидох на оня свят, за който ти мислиш. Като напуснах оня свят, аз се явих в този свят, в който сме. В тоя свят, в който ти си дошъл. Значи, оня свят е близък, той е толкоз близък, много близък,

но понеже ние не може да видим нещата, които са в другия свят, казваме: той не съществува. Вие сравнявате. Турете на вашето място една мравя, турете я на книгата, тази мравя ще вижда това, което вие виждате? Тя е толкоз малка, човешкия свят не съществува за нея. Човешкия свят е оня свят.

Сега аз не искам да ви казвам, да ви убеждавам, да ви доказвам, че тука е пълно с друг род същества, наредили са се, аз не искам да вярвате. Вие като вярвате, трябва да го проверите дали е вярно. Аз зная какво мислите - че туй не може да бъде. Как ще седат, на кое място? Но те седят.

Питате, как седят? Седат, но не седят като вас. И ръцете тъй, както вие ги държите, не ги държат. С такива дрехи не са облечени като вас. Такива книги не държат. Пари не държат, нищо не държат. Ето каква е разликата. Представете си един хубав плод, който падне в калта, че се окаля. Турил с го на стола. Представете си друг плод, който си го откъснал от дървото, хубав. Такава е разликата между вас и тях. Вие сте окаляни, а те са от дървото. Една идея само за сравнение. Някой казва, оня свят. Някой от вас казва, че не може да мисли, не може да чувства. Казвам, как не може да чувствуваш? Ти си човек умен, тебе те спъват многото чувствувания. Казвам, преди 15 години един твой приятел ти е казал една обидна дума, че 15 години не може да я забравиш. Постоянно я мислиш в ума си. Казваш - как да чувствувам, като ми каза обидата. Петнадесет години са минали и в тебе не може да угасне това чувство. Обиди ме, казваш, никога не очаквах от него да ми каже тази дума. Какво ти каза? Сега може ли да ми кажете, какво му е казал приятелят? Сега туй не е лошо. Както може да държиш 15 години една обида, защо да не можеш да държиш една дума? Тя е една дума, чул си я, или си видял нещо, което те съблазнява, защо да не може в ума си да задържиш туй, което е за в бъдеще.

Сега аз ви говоря. В дадения случай аз не съм за самокритика. Има един свят, в който Всичките неща, всичко, което става, е на

местото си. Казваш, аз не ви обичам. Всичката погрешка в „аз не ви обичам" седи в „н- то" и в „е-то". В тия два елемента, влязли като един клин.

Аз не, не. Всичко друго е на място, но „н-то" не е. Това е цяла беля. Не ви обичам, свършена работа. Туй като го туриш, дава съвсем друго изражение. Какво казваш? Казваш, аз не ви обичам, или казваш, аз ви обичам повече от Всичките хора. Този, когото не обичаш, ти го обичаш най- много. Запример злото, което вие казвате, че не го обичате, го обичате повече от доброто. Че го обичате, Всеки ден го вършите. Никога не може да вършиш туй, което не обичаш. Така е, нещата като сме проверили. Казва, аз не обичам злото. Как не го обичаш, не може да го вършиш. Може да вършиш само онуй, което обичаш. Немислимо е обратното. Не може да ям туй, което горчи, което не го обичам. Онова, което го обичам, всякога съм разположен. Мнозина казват, че не обичат да ядат месо, пък си похапват месце. Мнозина казват, че не обичат риба, пък си похапват риба. Мнозина казват, че не обичат да пият винце, пък си попияват. То е само за сравнение. Много пъти говорим за неща, които в същност не са верни. Казва, аз не го обичам. Ти се пази от хора, които не те обичат, но пази се и от онези, които те обичат. Пази се от тези, които не те обичат. Пази се и от тези, които обичат повече. Защото те са по-опасни. Онези, които повече те обичат, те ще ти направят по-голяма пакост. Защо? За да ти покажат, че те обичат. ТЕ запример, може да ти говорят мекичко, хубаво. Един ден ще ти стисне ръката тъй, че да помниш. Казва: Да знаеш, че те обичам. Сега думата „стискане" какво означава? Стискането произтича от простия факт. Всички ония неща, от които ние не искаме да се отделим, ние ги стискаме. Детето, като стисне ябълката, не я дава. Някой път майката натисне палеца на детето, детето плаче, докато му отворят ръката, стиска. Ако ние стиснем нещо, значи ние го обичаме. За всички ония работи, които ние ги обичаме, по някой път говорим, че не ги обичаме. Аз наричам

тази Любов, неестествена Любов. Любов насила. Всеки, който я има, не може да постъпи другояче.

Има една Любов в света, тя е без насилие, на онази абсолютна свобода. Значи да влезеш в един свят, дето няма никакво насилие. Или Любов, в която ти не можеш да подозираш. Онзи човек, когото ти обичаш, не може да го подозираш. Щом го обичаш, то е насилие. Щом не вярваш, то е насилие. Щом вярваш в него, то е Любов. Щом не вярваш, то е Любов на насилието. Всичките хора сега живеят в тази Любов на насилието. Навсякъде дето се ходи, аз имам доста екземпляри от Любовта на насилието. Малко екземпляри имам от тази Любов, дето няма насилието. Тук Сега има едно противоречие. Та не само противоречие във вас, но и в мене противоречие. Някой казва, той не знае ли? Може да знаеш нещо, може да не го знаеш, но и като го знаеш ще направиш същата погрешка и като не знаеш, ще направиш същата погрешка. Ти може да си силен човек. Но при известни условия и онзи, който е най-голям простак, ще направи същото. И умният ще направи същата погрешка. Погрешката не произтича от невежество. Запример: невежият ако обича нещо, ще яде повече. Защо човек яде повече? За да придобие повече. Повечето придобиване ще ти даде ли повече щастие? Щастието не зависи от многото. Нещастието не зависи от малкото. Сега по този начин, както разглеждам живота, ние търсим щастието отвън. Аз наричам щастието всяко съприкосновение с реалността на нещата. А всяко съприкосновение с илюзорната реалност на нещата в Природата, за мене това е нещастие. Всеки момент извън времето, всяко докосване, ти с реалността не може да имаш постоянно съприкосновение. Но всяко съприкосновение с реалността е щастие. То е един момент, дето нещо ново се пробужда и хората щом се отдалечат от туй съприкосновение, идат до обикновеното състояние. Туй е мъчно за разбиране, понеже трябва да се опита. Ако ви свирят на една хубава цигулка, докато вие слушате, ви е приятно. До колко сте запомнили от туй, дето ви свирят. Ако се повтори, но ако всякога ви показва тази

реалност на това, което свири, има различие. Вие мислите за щастието. Цигуларят ви свири. Вие искате да произведете реалността. Не е така лесно. Другите, когато свирят, във всеки момент долитат ония хубавите тонове. Щом престанат, имат едно малко повторение повторение вътре. Та сега Всичките хора повтарят онова щастие, което са имали. Потребно е, трябва да има едно втичане поне на ден, поне на седмица, поне на месец, поне в годината трябва да имаш един момент, когато ти ще докоснеш реалността. Да стане вливане от този невидимия свят, да влезе нещо, да има вливане в душата ти. Защото, ако ние останем само с нашите минали впечатления... Ние изучаваме как са живели пророците, апостолите. ТЕ живяха за себе си. Те дадоха нещо за света и ние трябва да дадем нещо на света. Казваме, те са били големи хора. Апостол Павел бил даровит. Това е заблуждение. Апостол Павел изпълнил добре своята длъжност, своята служба, която са му дали. И вие имате малка служба. Вашата служба не е по-малка от апостол Павел. Апостол Павел е извършил добре службата си, това е неговата добра страна и Всеки един от вас да е толкоз, до колкото той изпълва своята служба добре, той ще вземе почетно място. Зависи от онова, което в дадения случай извършваш. То ще ти даде цена.

По някой път казвате: Защо трябва да живеем? Какво трябва да правиш? В млади години не знаехте какво да правите, в средна възраст не знаете какво да правите, на стари години не знаете какво да правите. Питам тогава, ами че тогава на млади години какво трябва да се прави? То е един въпрос, който трябва да се научи. На средна възраст трябва да знаете какво да правите и на стари години трябва да знаете какво да правите. На стари години хората правят туй, което не трябва да правят. На стари години хората започват. Ако е един селянин, като се събуди най-първо ще му дойде на ум, като бил дете на 10,15 години, или ще си спомни първата година. Първите гащи, обувката му, шапката, после как са го пратили в училище, ако са го пращали. Ако не са го пращали в училище, ако са го пращали да пасе овце, той ще си спомни как е пасъл овцете, как играл до момите, как

пораснал, как се хващал на хорото, как намерил своята възлюблена, как турил ръцете, той прекара целия свой живот. И старият човек с дългата брада казва, отидоха хубавите години. А на времето като млад пет пари не давал. Като остарее, въздиша за туй, което нищо не струва. Утре пак се върне и историята се повтаря. във вас ще се роди желание да кажете, тия неща нас не ни интересуват. Или си спомните като малко дете как ви дали копанче, каква хубава супа ви дали. Такива подробности си спомняте. Всички тия работи са хубави. Това са скъпоценности, това са огърлици. Той си представя тази млада мома, но къде отишла, той не знае. Тази, до която е ходил, която му е дала щастие и умряла, заминала за другия свят, той не знае накъде е. Или да кажем, вие можете да си спомните, че първи път, когато сте се обърнали като сте повярвали, кои са били онези с вас, които са се подвижили. Казвате: Колко усърдни хора бяхме, как се молихме в събранието, какво беше. Огън и пламък. Пък сега седи старият и казва: Няма ги онези, с които се е молил, заминаха за някъде. Пък си спомняш как си бил военен, в първия офицерски випуск, как е излязъл облечен със своя мундир, с шашка, с шапка. Първи по ред. Спомняте си как се били произведени. Казвам: Ами хубаво, защо не можете да помните първия път като сте излезли от онзи випуск от невидимия свят? Вие помните неща все от тоя свят. Ами сега от този свят не сте излезли. Защо не помните нищо от другия свят?

Сега аз не ви казвам, че вие сте виновати. Казва един американски проповедник Муди: Пръв път, когато започнах да проповядвам за онзи свят, проповядвах, но нямах никакво понятие за онзи свят. Проповядвах, че туй било, онуй било, за Бога проповядвах, но не съм го виждал, за Христа проповядвах, но и него не съм виждал. Всичко туй ми е така непонятен оня свят за мене. Къде е, не го знам. Но умря майка ми, която много обичах и изведнъж като влезе майка ми в онзи свят, започнах да прозъртам онзи свят. Започна да ми става мил. После баща ми умря, и оня свят ми стана още по-мил. След това брат ми, сестра ми, мои приятели умряха, заминаха вече за оня свят и

започнах да виждам, че в оня свят имам повече познати, отколкото в този свят. И оня свят започна да ми става ясен. Като мисля за онзи свят, виждам майка ми, баща ми, чичо ми. Тогава, докато нямате никого, когото обичате, да е отишъл в другия свят, оня свят в е чужд. Оня свят става познат, когато имаме там някого да обичаме. Той е същия закон. Минава някой момък, някой княз, гледа някоя бедна колиба, влиза вътре, гледа ги - пет пари не дава. Гледа този дом на дърваря и му се вижда обикновен. Но един ден се случва, че среща дъщерята на този дървар, направила му такова силно впечатление, влюбва се в нея и веднага се изменя колибата. Колибата, двора, всичко му се вижда хубаво и обикаля Всеки ден. Започва да вижда добрите качества в бащата, в майката, в овците, в говедата, и кучетата, когато лаят му се вижда приятно. Навсякъде му се вижда хубаво. Питам: Кое е онова, което го привързва? Любовта. Винаги един свят ще остане неизвестен, непознат, докато няма някого да обичате. Като обичаш някого в оня свят и той ти става близък. Оня свят е колибата, овчарската колиба. Няма нищо красиво, но щом влезе Любовта в човешкото сърце, оня свят започва да расте, виждаш, че има големи възможности в него.

Та казвам сега, направете една връзка с оня свят. Учете, по някой път, не че можете да направите, учете се да можете да станете от вашето легло. Представете си, че вие сте инвалид. Сега наричам Всичките хора инвалиди. Гледам го на кревата, няколко милосердни сестри има, вдигат го, помагат му, той може да ходи, търговец е, учен човек, не е за другия свят. Инвалид е, опитват сега. Казват: Спуснете си двата крака от кревата, да седнете малко. Постепенно започва да прекрива, докато може да отвори вратата и да излезе навън. Направите 4-5 крачки или 10-20-30-50 крачки и пак се върнете вътре. Около 30 години, вие сте затворени вътре в Природата, не смеете да излезете навън, треперите. Ако дойде някой да ви каже да направите една малка разходка, казвате, не, никаква разходка. Трябва да сте толкова свободни. Някой път ви е страх да напуснете къщата. Казвате:

Кой знае, може да ме оберат. Може да ви оберат, но нямате този еврейски страх. Направете един малък опит да напуснете къщата, на десет-двадесет крачки, на един километър, петнадесет, сто, хиляда, па и на десет хиляди. Хайде да ви кажа, докато дойдете до 92 милиона мили, до Слънцето, достатъчно е. Като идете до Слънцето и се върнете назад. Сега в ума ви иде мисълта: Ти като приказваш, в оня свят ходил ли си? За себе си зная, но на вас не мога да кажа. За себе си зная, но на вас не мога да кажа. За себе зная, как е Истината, но за вас оставям вие да мислите. Каквото мислите все е право. Ако мислите, че не съм ходил, прави сте. Ако мислите, че съм ходил, пак сте прави. Ако мислите, че ви смятам, прави сте. Ако мислите, че не ви смятам, пак сте прави. Аз не се обиждам. Ни най-малко. Че не съм ходил, туй което мислите е вярно. То сте вие. Ти мислиш, че не си ходил, то си ти. Защото, ако ти си ходил в другия свят, ти не ще мислиш така. Казваш, аз не съм ходил и той не е ходил. Аз, който съм ходил, ни най-малко не се съмнявам, право говоря. Пък щом той казва, че не съм ходил, мисля, че го смятам и то е вярно, понеже и той не е ходил. Казва, не е ходил. Защо не съм ходил? Защото той не е ходил. Защо си ходил? Понеже и той е ходил. Следователно, който вярва, че аз съм ходил, ходил е и той. Затова знае, че съм ходил. Който не е ходил, той ще вярва, че аз не съм ходил. Това е само за изяснение на идеята, да вярваме в тоя или в оня свят. По някой път аз като говоря, аз се съмнявам в туй, което аз говоря. По някой път и аз се съмнявам в туй, което говоря. За да се избавя. Като говоря по някой път, иде съмнението. По някой път аз разправам на хората за оня свят, пък то е, когато съм ходил първия път. Сега от една-две седмици, може би, не съм ходил. Казвам, какво говориш? Там е другояче, какво пишат вестниците, защо говориш, туй не е вярно. След като отивам втори път, проверявам нещата и тогава възстановявам в себе си вярата, ще видя колко от онова, което съм казал, е вярно. Ако говоря и ви казвам, че аз се съмнявам, вие ще кажете: Той като се съмнява, за нас какво остава? Аз като се съмнявам, не че не съм бил там. Ходил съм в оня

свят. Ходил съм и съм се връщал, но в сегашния момент времето е минало, трябва да ида пак наново. То е един живот в съзнанието. Човек постоянно трябва да минава от едно съзнание в друго. Ти щом дойдеш на Земята, си облечен в съвсем друга форма. Ти ще бъдеш облечен като работник, с обикновените си дрехи, не онзи красивия външен живот, не онзи въздух, не онази светлина. Няма да срещаш онези мили очи на хората, както горе. Тук всички начумерени, гледат те като последен апаш. Като те срещнат, погледнат те, не те познават. В оня свят такива работи ги няма. Ти не може да влезеш в оня свят. Ти щом имаш една отрицателна мисъл, колкото и тази мисъл да е скрита, обаче във везните на другия свят, не може да се подвигнеш с една отрицателна мисъл. Кракът ти не може да влезе. Защото този свят е над нас. Там трябва да бъдеш свършен, никакъв недостатък не трябва да имаш. Щом имаш най-малкия недостатък, то е тежест, трябва да се освободиш от Всичките отрицателни мисли и желания, които имате, да се отречеш от тях и само тогаз можеш да влезеш в другия свят. Сега учат да идат в другия свят. Ще се откажеш в дадения случай от всички желания. Няма да бъдеш свързан, ще знаете да бъдете развързани. Като дойдеш на Земята, то е все едно като сегашните цепелини. От оня свят като хвъркнеш, като идваш на Земята, десет въжета, сто въжета, с 100 души ще се завържеш. Защото другояче ще хвъркнеш нагоре. Та всички вие ще хвъркнете. Всинца на Земята сте вързани, за да бъдат цепелините ви от тоя свят.

Сега аз не ви казвам да си пуснете цепелините да не се върнете. Като дойдете, ще се развържете. Като идеш в оня свят, а като дойдеш тук на Земята, ще имаш някое малко въженце, някъде да те е свързало. Най-малката връзка ще имаш едно желание. Като дойдете от оня свят, ще кажете: Дайте ми да си похапна, много съм гладен. То е първото желание. С него ти ще се свържеш. Второто желание е, дайте ми чашка водица, че много ми е засъхнало гърлото. После ще кажеш „дайте ми да се облека“, ще поискаш шапка, това са все връзки. Ще идеш, този посетиш, онзи посетиш, гдето минеш при Всеки човек

по една връзка, и като се върнеш у дома си, ще имаш най-малко 10 хиляди връзки, които те държат, видими и невидими. Сега туй е обяснение, туй е външно обяснение. Но казва Христос, той се моли, за да бъдат едно. Всеки един добър човек, за който вие можете да мислите в дадения случай, той е една връзка за оня свят. Всяка една мисъл за един умен човек, то е връзка с оня свят. Ти като мислиш за един талантлив човек, талантливите хора са от оня свят. Гениалните хора са от оня свят. Те не са от този свят. Обикновените хора са от този свят. Талантливите и гениалните не са от този свят. Щом мислиш за един гений, вече имаш един човек от другия свят. Следователно, праведният е талантлив, светиите са хора от оня свят, те временно минават тук, и по някой път за да не ги безпокоят, те се крият, те са от оня свят. Казвам, запознайте се с Всеки добър човек, той е от оня свят. Всеки лош човек е от този свят. За мене не е лош. Казвам: Добрият човек е от онзи свят.

И според мене познанието на доброто и злото, това са двата света. Злото е този свят. Доброто е от онзи свят. Ева, която искаше да познае и този и оня свят, да познае какво нещо е лошото и да познае какво е доброто, понеже тя обичаше този свят, тя беше в рая, в онзи свят. И понеже обикна този свят, Господ направи света за тях. Прати няколко души ангели. Пратиха ги от онзи в този свят. Адам и Ева, има предание, са идвали до райската врата, имали възпоменание за рая, после забравили онзи свят и казват - ще живеем в този свят. Сега вие сте забравили. Имате възпоменание, нещо тъмно. Дошли сте от някъде, какво е, не го знаете. На кой да е от вас, кажат му - ти ще умреш. Туй, което плаши хората, е само „у-то“. Умиращ, извадете „у-то“, няма нищо страшно вече. Думите „мре за Отечеството“, „не умира“, „жертва се“. Да умрем за своето отечество. Онзи, който мре, той е господар на положението. Който умира, въпроса другояче седи. Та казвам: Да ви представя оня свят в форма, понятна за вас. Ще ви го представя в най-простата форма. Представете си, че вие сте една хубава круша, която виси на дървото. Имате съзнание, слънцето ви

огрява, въздуха ви лъха. Този стопанин иде, обработва градината. Туй е оня свят. Туй, което ви грее, туй, което внася във вас, че растете, и ви дава цена, то е оня свят. Вие растете в оня свят. Оня свят е, който в обкръжава. Ние, благодарение на оня свят растем. Че ний сме плодове, които зреем на Божието дърво. Един ден, вие кат узреете, ще дойдат, ще ви откъснат и ще ви заведат в оня свят, дето е мира. На ореха, като узрее, най-първо една външна черупка, тя отпада. Като отивате за другия свят, искат да си похапнат от вас, да видят какъв е другия свят. Хората имат желание да видят какви са хората от този свят. За да се запознаят, ще ви изядат.

Вие като узреете, ще ви счупят твърдата черупка и ще ви изядат. За туй казва Христос: „Ако не ме ядете, нямате живот..." Като идете в оня свят, ще ви опапат. Затова хората не искат да умират, понеже отиде всичко. Но то е криво разбиране. Няма по-хубаво нещо от това да те ядат хората на оня свят. Вие имате за яденето съвсем друго понятие. Вие сдъвквате храната, но и то е илюзия. Ако разбирате закона, вие трябва да бъдете изядени от жителите на онзи свят, и да станете граждани на този свят, за да го разберете. Ако те ви ядат, обичат ви значи, отварят сърцето си, тогава вие ще влезете и ще ви приемат във вътрешния свят. Онзи, който ви изяда, вие казвате - изяде ме той. Аз не бих желал да ме изяде една мечка. Няма какво да ме яде. Но да ме изяде един светия, разбирам. Аз не бих желал да ме нагълта една змия, защото нищо няма да науча. Та считам яденето в другия свят, той е най-добрият прием, който могат да ви дадат. Устата, то е входът на тия апартаменти. Стомахът, това е адът, а дробовите - това е раят, а пък мозъкът на човека - това е Божественият свят. Като тръгнете за онзи свят, по-долу от нашия свят. Другият път, който води за дробовите, който води за рая; от рая вие ще влезете в Божествения свят. Това са работи неразбрани.

В Божествения свят Всеки ден трябва да идем, за да мислим, Всеки ден трябва да идеме в рая. Когато чувствуваме хубавите работи, ние сме в рая. Когато мислим хубавите работи, ние сме в Божествения

свят. Съвършен е той. Стремете се да мислите. Вие сте вече в съприкосновение с Божествения свят. Сега думата „да те изядат“, кое е лошото в тази дума „изидам“? Лошото е в „дам“. Започва с хубавото. Лошото в думата „изидам“ е в „дам“, то е лошото. Та ние не искаме да ни изядат, понеже знаем, че ще ни приемат добре, а ще ни изпратят зле. Ние искаме в живота добре да ни приемат и добре да ни изпратят. Именно в Божествения свят добре те приемат и добре те изпращат. В Чувствения свят добре те приемат, зле те изпращат. В Божествения свят добре те приемат и добре те изпращат, то е едно хубаво различие. В ангелския свят зле приемат, но добре те изпращат.

Всеки, който не ви обича, един ден ще ви обича. В човешкия свят няма изключение. Всеки един, който не ви обича, ще ви обикне. В долния свят е точно обратното: който в началото не ви обича, и в края не ви обича. А в Божествения свят и в началото ще ви обича, и в края ще ви обича. Та сега, в човешкия свят, ние започваме с оня свят. Дето не ни обичат, слизаме в човешкия свят. Та ще превърнем долния свят в човешки свят, защото човек в края ще обича. Забележете, Всеки казва: Аз не ви обичам. Срещнете някой казва: Не ви обичам; след време казва: Обикнах ви. То е човешкото. Добре си разрешил въпроса, щом си го обикнал, но двете думи, - обич и Любов, ние трябва да ги пречистим. Всеки един в себе си трябва да пречисти думата „Любов“. Всеки в себе си трябва да пречисти думата „обич“. Думата „Любов“ носи живот, носи светлина, носи свобода. Някой път под думата „Любов“, вие разбирате само живота, а някой път закона на светлината носи, а някой път не носи свобода. Когато произнесеш думата „Любов“, ако си болен, да почувствуващ, че живот имаш, че си здрав. Като произнесеш думата „Любов“, ако има един предмет, който не разбираш, да внесе светлина, ти добре да си разбрал, непременно думата „Любов“ трябва да носи живот и трябва да носи свобода. В свободата аз разбирам светлина. Свобода за мен и после Всеки човек, който няма топлина, той няма и свобода. Всеки човек, който няма светлина, няма и знание. Всеки човек, който няма живот, той е

мъртъв. Любовта носи живот, носи светлина, носи свобода. Под „свобода“ аз разбирам топлина. Там дето има топлина, истинска свобода може да се добие. Всякога, когато вас ви изстиват ръцете, вие не сте свободни. Цигулар, на който ръцете изстиват, не може да свири. За сегашните цигулари салона трябва да бъде много добре отоплен, трябва да има топлина в неговите ръце, за да даде израз. Та казвам: Вие понякога не можете да направите някои работи, по единствената причина, че вие не сте свободни. Има друг ключ, казвам ви, малко топлина имате. Салонът трябва да бъде нормално отоплен, ако не можем да приемем топлината и светлината от Слънцето, която е необходима. С Бога трябва да се свържете, за да получите светлина. С Христа трябва да се свържете, за да получите топлина. Христос е, казват, който иде да спаси света. Спасението зависи от топлината най-първо.

Писанието казва за светлината: Този Дух на Истината като дойде, който носи светлина, Той ще ви научи. Този, който учи, той носи светлина. Та казвам сега, две неща са потребни. Понеже светлината е връзка с Бога и понеже топлината е връзка с Христа. Свободен човек е човека, който има връзка с Бога и връзка с Христа. Ако аз не съм свободен, нямам топлина със себе си. Нямам никаква връзка с Христа. Имам съвсем обикновено понятие за Христа като обикновен човек, който дошъл и страдал. Той е един от онези факти. Не е онзи Христос, който казва: „Даде ми се всяка власт на небето и земята. Идете и проповядвайте това учение и аз ще бъда с вас до скончанието на века“. Този Христос, който има всяка власт, какво иска. Вие чакате някой път Христос да дойде при вас, да ви посети. Да ви одари, да ви даде подаръци; какви дарби трябва да ви даде? Коя дарба ще приемете? Той казва: Аз ще пратя Духа, да пребъде във вас. Сега съмва се отвън. И във вас ще бъде този дух, който носеше Христос и вие трябва да го носите.

Тази 17 глава от Ев. на Йоана е една от най-хубавите глави, показва онази интимна вътрешна връзка, която осмисля живота

навсякъде - и на Земята, и в другия свят. Ако идете там, колкото по-добре се запознавате с Христа, толкова вашият живот ще се осмисли. Мисълта ви ще се осмисли и Любовта ви ще се осмисли. В онзи свят ще бъде запознаването с Великите хора. Христос не е да се запознаете с вашия Баща само. Христос е едно колективно същество, с него има 144 хиляди, които са завършили, един свят от 144 хиляди хора, с които трябва да се запознаете. И вие трябва да влезете като една единица в този хор, да вземете участие. Знаете ли какво е 144 хиляди души, които имат един ум, едно сърце? Вие по някой път се спъвате в идеята. Казвате толкова много хора, толкова много умове, толкова много духове, да ви освободят от тях. Многото сърдца правят едно сърце. Многото умове правят един ум. Многото души правят една душа. Многото духове правят един Дух. Всичките духове са един дух. Всичките души са една душа. Всичките умове са един ум, и Всичките сърдца са едно сърце. Туй е за мен. Аз ви казвам - Всичките умове са един ум. Всичките сърдца са едно сърце. Всичките души са една душа. Интересите им стават еднакви. Тия души еднакво се обичат. Един свещен трепет имат вътре. Тъй мисля аз. Казвате, как се разбират тия хора? Аз ги обичам и Всичките са с едно сърце, този е от едното сърце. Едното сърце, когото обичам, то е Божието сърце. Единния ум, който обичам, е Божият ум. Единният дух, когото обичам, Той е Божият Дух, и вие можете да го обичате тъй. Пък многото, то е проявление на Бога. Бог, когато слиза между хората, той обича всички. А пък ние малките, ще обичаме само Едного. Ние обичаме само Бога. Бог обича всинца ни. То е нещо, което ние не можем да го направим. Той Всичките обича, а ние едното обичаме. Всичките сърдца, които се събират в едно сърце, ние можем да го обичаме. Когато едното сърце стане едно от многото сърдца, Бог може да го обича. Ако ти си сам, Бог не може да те обича. За да те обича Господ, трябва да бъдеш между многото, между грешниците. Да грешиш, ще ви обича. Вие имате съвсем друго понятие. На мистичен език вие казвате - ума не го побира. Камъните не побират светлината. Че не

побира моя ум някои неща, ни най-малко не показва, че нещата не са верни. Туй, което моят ум може да провери, е вярно, но и туй, което моя ум не може да провери, и то е вярно. Защото многото като се съберат, Всичките хора като се съберат на едно място, и вие като се съберете на едно място, ще бъдете много добри. Сега сте много лоши, понеже тъй ви се струва. Като влезете в едното сърце, вие всички ще бъдете като светии. Като влезете в единния ум, Всичките ще бъдете гениални хора. Сега, понеже сте отделни от цялото, затова сте такива. Запример този пръст е слаб по единствената причина, по своята специфична служба. Той трябва да бъде слаб. Ако е силен, не може да извършва работата. Има по-слаби нишки в човешкия организъм, но всяка нишка е потребна. И слабите хора са потребни. Слабите хора в света извършват една хубава работа. Не считайте, че да си слаб е нещо погрешно. Оставете тия стари понятия, че сте грешници. Безгрешници сте, праведни сте. Кажи, праведен съм. Та има жестоки хора. Жесток съм. Каквото и да е - нищо не значи. Какво значи ЖЕСТОК? - „Жест“, значи да покажеш. „Ток“ - де е лошото, къде е лошото. Къде е лошото? - Жесток човек е, когато имаш един кош с ябълки и не дадеш на един човек, то е жестоко. Значи от изобилието, което имаш в душата си, не си дал, никому нищо не си дал. Няма да изгубиш, дай един орех, една хапчица хляб, дай една капка вода. От всичко, което туй изобилно имаш, дай.

Сега да дойдем до същественото - Любете Господа с всичкото си сърце, с всичкия си ум и с всичката си сила. Второто положение е - любете Христа, вашия ближен, вашия брат като себе си, и най-последно любете и себе си, както любите един разбойник, един враг. Когато казва Писанието „да възлюбиш“, Христос казва - възлюбете враговете. Враговете сме ние, вашият враг то сте вие. Най-малката Любов е да любиш себе си. Най-големия враг, то си ти на себе си. Ще любиш, ще обичаш този враг, след туй ще обичаш твоя ближен. След като обичаш себе си - врага си, след като обичаш твоя ближен - Христа, ти от Христа, ще дойдеш да обичаш Бога. И тогава Всичките хора - този

враг на Христа, всички ще станат едно цяло. Ти ще познаеш неизмеримата Божия Любов, която води Всичките хора към познание на Великия Живот.

Отче наш.

23-то Неделно Утринно Слово, държано на 09.05.1937г. Неделя

ПЪРВОТО МЯСТО

5 ч. с. Небето - ясно чисто, отворено Времето - светло, отлично.

Нарядът.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 18 глава от Евангелието на Йоана, до 21 стих.

/слънцето изгря вече възн/

В начало бе Словото.

Размишление.

Има една трудност в живота с която човек трябва да се справи. Човек всякога е склонен, то е едно влюбчиво същество, влюбва се, той може да се влюби в дрехите си, в къщата си, в нивата си и примерно в земята, където е прекарал живота си. Някой път дървото се влюбва като завземе цял кръг, не се мърда от там. И 20 пъти да му кажеш, не се мърда. То казва: От тук не се помръдвам нито една крачка. По някой път ние говорим за духовното, за културата. Много работи се говорят. Но какво можеш да говориш на едно дърво за културата. Да му кажеш: Помръдни се малко. То ще ти каже: Невъзможно е.

Аз сега вземам тези образи, които са в Природата. Понеже трябва да изучавате външния свят, за да разбирате вътрешния. Много пъти хората говорят за мъчение, труд и работа. Но трябва да съпоставиш нещата. Трябва да имаш ясна идея какво нещо е мъчение, труд и работа. Идеята е такава. Мъчиш се. Мъчението иде от долу, от краката. Трудът иде отвън, а пък работата - е отвътре. Мъчиш се, то е в долния свят. Всички същества, които живеят в долния свят, имат мъка, имат си особено разбиране. И като имаш взимане-даване с тях,

те са толкова майстори, че все ще откъснат парче месце от краката ти и пр. И като излезеш от там, ще имаш стотина рани. В Америка има места, които са блатисти, с много комари. И тогава като отидеш там, най-първо ще ти препоръчат, че трябва да имаш мрежа около леглото си за вечерно време. Някой път идва някой и казва: Ние можем и без мрежи. Но първата вечер като лежи без мрежа, втората вече искат мрежа, защото лицето му е нашарено на всякъде. И после гледаш той вече се е окръжил с мрежи. И религиозните хора в областта в която живеят те имат мрежи. Като си легнеш да спиш и вече идват гостите и всички искат да се запознаят с тебе. Казват: Покажи си ръката да те пипнем, да те зърнем само.

Сега някой път вие казвате, какъв е този свят? Този свят е във вас. Вие някой път казвате: Мъчи ме нещо. Та казвам, това, което те мъчи, продай ми го. Ти казваш мъчи ме. Казвам: Дай ми го. Някой се оплаква, че е сиромаш. Казвам му: Я ми продай своята Добродетел, за която ми говориш, за която казваш, че ти е побелела главата. За 45 английски лири ми го продай. Той казва: Не се продава навън. Е, къде е това мъчение? То е в долния свят. Човек може да се освободи от тези странствующи мисли. Този странствующ свят е особен свят. Като речеш да се молиш, искаш да отидеш при Господа, да се съсредоточиш, ще дойде мисълта, че имаш някое гърне горе в долапа. Щом речеш да се молиш и гърнето влезе в тебе. То трябва да се намести. И тъкмо наместиш гърнето и тъкмо пак се съсредоточиш, дойде ти на ума, че долапът ти е отворен и че може котката да влезне. Ти пак станеш, затвориш долапа, и току речеш да се молиш, ще дойде мисълта, че леглото ти не е оправено. А пък с неоправено легло не можеш да се молиш. И тъкмо седнеш пак на стола и осетиш, че нещо не е на мястото си. Ти пак се подвижиш малко на стола си и току речеш да се молиш, дойде ти на ум, че Иван, Петко, Стоян имат да ти дават 1000 лв и днес е падеж. Или ще ти дойдат в ума любовни работи, обичаш някого, и ти писал някой, че Стоян Драганов ти казал, някакви си думи. И ти се мъчиш и казваш: Не мога да се моля добре.

Утре като стане, ще се помоля по-добре. Но като дойде другия ден започне пак същото нещо. И казваш: Днес пак не съм разположен. Нямах вдъхновение. И все отлагаш, отлагаш и мине се цяла година и гледаш, че никакъв път не си извървял. Религиозния човек някой път прилича на вързан кон. Цял ден се върти около своя кол и нищо не може да постигне. Аз не зная как вие се освобождавате от този свят. Мрежи трябва тогава. Тези комари вечерно време ще влезнат. И хората са намислили да турят такива решетки, такива мрежи около леглата, около прозорците и са почнали един поход да изморяват тези комари. Мислят как да се освободят от маларичните места.

Да живее човек един духовен живот, това е цяло изкуство. Това е още външната страна. Да допустнем, че вие имате един инструмент, една стара цигулка, тукашна или от някой виден човек, Страдивариус или Амати, или от Кремона. Всичкото изкуство на цигулката седи в тази ръчка, която е 30 см. само. Цигулката има четири струни. Трябва да знаеш как да си движиш пръстите. Но първо ще се упражняваш като вземеш гамата до, ре, ми, фа, сол, ла, си, до. После назад: до, си, ла, сол, фа, ми, ре, до. Ще я изсвириш, после ще дойде учителя, после ще се учиш да свириш чрез прескачане, през един тон. Няма да вземеш „до, ре, ми“, но ще вземеш „до, ми“, после ще вземеш „ре, фа, ми, сол“. Ще прескачаш; тъкмо се научиш да прескачаш така през един тон, после ще прескачаш през два тона. Ще вземеш „до, фа, ре, сол“ и пр. И после тъкмо мислиш, че си научил това - това се казва кварта, после иде квинта, ще прескача по три тона, четири тона, пет тона, шест тона, седем тона, осем тона, девет тона. Да кажем, че вземеш долно „си“ и горно „до“, това е един акорд. „Си“ в дадения случай е едно състояние. „Си“ представлява най-високото състояние, което човек може да има. Когато изучавате вътрешната страна на музиката, „си“ е мощен грандиозен тон, ако знаете как да го вземете. „Си“ е една врата през която можете да влезнете в следующата октава - в следующата гама на живота. Но трябва да знаете как да го вземете. Трябва да го вземете точно чисто. Добродетелта, това е написана

пиеса. Добродетелта за която ние говорим, е едно произведение, написано от самата вечност. От един виден музикант, от един философ е написана. И трябва да учиш как да бъдеш добър. Има известен пейзаж в доброто. Добродетелта е нещо много реално. Писанието казва за онова дърво на живота и за друго дърво на познание доброто и злото.

Онези хора, които изучават кръвообръщението, по-рано мислеха, че сърцето като се свивало изкарвало кръвта. Обаче това не е вярно. Не е сърцето, което кара кръвта. Сърцето е един момък, през който минава едно козмическо течение на живота и наричат го електричество. Външната страна е електричеството, което минава през сърцето. И то е, което кара кръвта да циркулира. И когато хората внезапно умират, то е поради прекъсване на това електрическо течение. И тогава това сърце спира. Като бутнеш някое копче, веднага сърцето спира. Ако не вършиш закона на доброто, веднага това течение спира - спира и сърцето. Спира и кръвообръщението на твоето съзнание. Само остава едно за външния свят - ти можеш да се считаеш за мъртъв.

Доброто е една връзка между Бога и човека. Но същевременно доброто е в съприкосновение и със злото. Доброто е във връзка и със злото. Щом се запознаеш с доброто, като се събуди твоето съзнание, ще дойдеш в допир и със злото. И трябва да разбираш много добре Божиите пътища, за да можеш да се избавиш от всичките големи нещастия, които могат да дойдат до главата ти. Не мислете, че злото е такова, каквото си го представявате. Много привлекателно е злото. Злото има величествен външен изглед. И от далеч злото изглежда величествено, като някое планинско място, но като дойдеш до него, ще видиш, че то е оголено. Там има оръжие. Който е влязъл в тази местност вътре, той здрав не е излизал.

Та казвам сега: Вие имате една представа за злото, че е дяволът. Че какво разбирате за дявола? Той е отвън. Какво ви смущава този дявол. Седнете да се молите и смущава ви дявола. Но той не може да

ви смущава, ако не е влюбен във вас и ако и вие не сте влюбени в него; не можеш да имаш връзка със злото, ако то не те обича, и ако и ти не го обичаш. Понеже една мома си върви по пътя, момците няма да я закачат. Но тя хвърля поглед. Днес хвърля поглед, утре хвърля поглед и се запалва чергата на момъка. И той тръгне подир нея. Няма нито един от вас, комуто да не е горяла чергата. И да го знаеш и да не го знаеш, все ще изгориш някой път. Има някои неща през които минавате. Някой път минавате през нечиста местност, през която не сте минавали, ще минете през тая местност; искате не искате, ще минете, няма от къде. Сега се оказва, че онези които пътуват с аероплан из въздуха ще... И във въздуха всякакви опасни места. Колко авиатори, които са платили с живота си. Горе в пространството и там има случаи с опасности. И при човешката мисъл ако не знаеш как да мислиш е опасно; и ако не знаеш как да чувствуваш е опасно. И като влезнеш в чувствения свят, пак могат да дойдат същите изпитания.

На вас е говорено за Любовта. Вие знаете за Любовта, но какво знаете за Любовта. Чели сте някоя книга, някой автори, които са писали своите романи за Любовта. Това е едно предисловие само. Нито един автор, който е писал, не е писал нито една глава от Любовта. Това са предисловия. Ти ако прочетеш първата глава на Любовта, в тебе ще има така, светлина, че живота ти ще се осмисли и никакво противоречие няма да има в тебе. Ти ще бъдеш господар на своето положение. И ще имаш така светлина, че всички мъчнотии които дойдат, те ще бъдат като просяци. ТЕ ще те познаят като господар и ще додеш на този, на онзи и никой няма да те смущава. А сега казваш: Изкуси ме дяволът. От къде влезна дяволът? Как те изкуси? За дяволът говорят, че влиза вътре и изкушава. Казвам: От къде влезне дявола, защо го пуснахте. Може вие да сте го пуснали, а може и вашите слуги да са го пуснали. Нашето сърце го е пуснало. ТЕ са любовни работи. Ако разчиташ на своето сърце, то винаги може да направи скандал. Сърцето никога не може да мисли, че това е

скандал. Какъв скандал има в това, че си откъснал една ябълка от някое дърво или, че си изял една ябълка.

Един човек е отишъл и влезнал между евангелистите и казал, че е много закъсал. И му дали пари. Отишъл при един дрехар, и там минава за евангелист и казва: Дайте ми най-хубавите дрехи и се облякал, оставил своите дрехи и казал: Аз ще платя после. Той минавал за евангелийски проповедник; отива при най-добрия обушар за най-хубавите обуца и казва: Аз ще ги платя после. Тези хора от които е взел тези неща, го търсят и го намират. Дохожда дрехара, той му казва: Аз ти платих; дохожда обушара и си иска парите, той също му казва: Аз ти платих. И казва: Ти искаш да ме изнудиш. Намира го шапкаринът, от когото е взел шапката, и на него казва така. Шапкарят казва: Как ще се разправам с този човек? И го оставил. Един отива с големи куфари в Русе, Отишъл в една хотел и седял там два месеца. Големите куфари с в стаята му. Един ден той оставил куфарите и го няма. Идва хотелиерът, той до сега е писал на кредит и не е искал пари, понеже си казва: Куфарите са големи, те са гаранция, че той ще плати. Но сега отваря куфарите и вижда, че те са пълни само с камъни.

Аз по някой път питам себе си в следното: Дойде една човек, иска да му отслужи. Някой път и аз се намирам в трудно положение, как да му отслужи. Казвам му: Какво ти трябва? Той казва: Имам една голяма мъчнотия, много важно нещо е. Казвам му: Не можеш ли да отложиш за друг път да дойдеш? Той казва: Не, не, не мога, далече живея. Дълъг път направих докато дойдох до Изгрева, и не мога да отложя. Казвам му: Много съм зает. Той казва: Моля само една-две минути отделете за мене. Казвам: Щом е за две минути, добре. Гледам часовника си. Минават се 15 минути, половин час, един час, аз седа и си казвам: Той не седи на думата си. Аз почвам да се вълнувам, какво да му кажа? Казвам: Лесно може да се справи човек с това. Този човек има едно мъчение, има една неприятност. Или иска живот. По някой път какво каже човек става. Той казва, че иска да се жени. Аз виждам,

че и двамата са добри, но не са един за друг. Друг път дойде някоя жена и пита за някого, че иска да се жени за него. Казвам: Той е много добър човек, но не е още узрял. Тя казва: Аз ще го почакам да узрее. С такива разговори времето отива. Тя ми казва: Кажи ми ясно. По някой път не говоря нищо за него, но ѝ казвам: Намерила си го, много хубаво, съберете се двамата, много хубаво ще си живеете. Тя казва: До кога ще живеем така? Казвам ѝ: Много добре ще живеете докато се роди първото дете. Тя пита: Но от там насетне? След това ще ви дойдат доста мъчения. Като се роди второто дете, то ще бъде момиче и то като порастне, много големи главоболия ще ви дойдат от това дете. Това дете ще прилича на скъпоценен камък, че много разбойници ще искат да го крадат и трябва да го криете да не би да го откраднат. Тя ми казва: Много алегорично говориш. Казвам ѝ тогаз: Да ти говоря по-ясно. Ти си млада, но ти не познаваш себе си. Както го виждам, той е много добър, но ти ще го развалиш. Тя казва: Как ще го разваля, аз го обичам. Казвам ѝ: От обич ще го развалиш. Казвам ѝ: Да, той е един ангел, но като се ожениш за него, ти ще му туриш друг някой господ.

Влюбвания стават не само в обикновените хора, но и в религиозните хора има влюбване. И главата им побелява от Любов. Всичките религиозни хора са все влюбени хора. А пък ти в духовния свят не можеш да влезнеш до като Любовта не те въведе. Любовта ще те въведе и след това Любовта ще те въведе и в знанието.

Любовта не е лоша само по себе си. Защо Любовта е онзи сладкия сок, който вие сте пили, но той може да ферментира и след време може да се превърне в силно вино, което може да опие човека. Това прилича на следното. Една майка казала на сина си: Синко, както живееш, къща няма да въртиш. Той казал: Как няма да въртя, нали се уча. Тя казала: Така къща не се върти. Той ходил с другарите си, пил за здравето на този, на онзи и веднъж се върнал пиан и като се върнал, казал: Виждам, че къщата се върти, и целият свят се върти и аз се въртя.

Като станат религиозни хората, почнат да мислят, като отидат на онзи свят как ще ги приемат, дали ще ги приемат или не? Какъв е онзи свят, какви са светиите и ангелите? После почнеш да мислиш защо Господ допустнал злото? Защо Господ допустнал да умре детето ти? Защо някой те изгонил? С всички тези неща трябва да се справите. ТЕ са непотребни работи. Трябва да се освободите от тях. Ти казваш: Това е една раница, която може да се снесе. Ти опитвал ли си се да се освободиш от една непотребна мисъл.

Христос казва: Чашата, която Отец ми даде, да я не пия ли? Чашата, това е една опитност. Христос разсъждава, той разбира - страданията. Петър мисли, че с ножа ще оправя работите. И дигнал той ножа и отреза ухото на слугата. И Христос взе и залепи ухото на мястото.

Ето един философски въпрос. Някои от вас, които сте много философи; ако някой има някои философи, ако им дадете едно пълно разрешение на този въпрос, има една от няколко хиляди долара - какви са били подбудителните причини? И този Христов ученик, Петър защо той отрязва дясното ухо на слугата, а не лявото? И защо не му отрязва ръката или пръстите на крака, а дясното ухо? А пък Христос му каза: Тури си ножа в ножницата, защото който вади нож, от нож умира.

Нас не ни интересува това, което едно време е станало, но днес което става. Вие казвате: Защо с Христа стана така? Но и у нас ще стане. Вие имате една красива дъщеря, върху която треперете. Христос е слязал да спаси човечеството. Тези хора казват: Нямаме нужда от спасител. И вашата дъщеря се оженва за някого - за нейния възлюблен. Тя най-първо е един ангел за него, но като се ожени тя става особена слугиня. И после ще ѝ каже: Говедо, невежа, простак, обичаш да се лигавиш, погрознела си, не искам да те видя. Трябва да се махнеш. На този възлюблен от къде му дойдоха всички тези имена, от зоологическата градина?

Някои от тези думи са толкова кисели, такива отровни, че после ми трябва седмица да се лекувам когато ги чуя.

Дойде някой човек при мен и след като ми разправя своята история и като заминем аз трябва да влезе в неговото положение. Той ми казва: Ти трябва да ме слушаш. За да го разбере, трябва да влезна в неговото положение. Но да се повърна към тая госпожица, която дойде. Тя ми казва: Какво ще ми кажеш? Казах ѝ: Не му е съдено два пъти да се жени.

Както войникът два пъти може да влезе в сражение. Та кой от вас се е оженил? Ако вие останете сам, никога няма да се ожените. На сила майка ви ви застави да се ожените. И вие се ожените най-после. Вие като излезнете от сражението, всичката шинела е пробита. Аз като говоря така, вие ще кажете: Ние сме женени. Че сте женени, да. Но за женитбата имате криво понятие. Това е едно сражение. Че тези двамата постоянно се сражават. Аз не съм виждал още мъж, във варненско един Иван, обичаше да ходи с другарите си и да пие, а пък жена му беше мъжка Дана. Тя праща детето си да каже на татко си да се върне от кръчмата. Той казал на детето: Тя да си седи в къщи, аз гуляя с другарите си. Тя вземе една цепеница, отива в кръчмата и като го удрия, счупва му ръката. Той тогава отива в друго село, че си прави ръката, и казва на онзи, който ще му прави ръката: Аз яздох на кон и паднах от коня и си счупих ръката. Срам го е да каже, че жена му е счупила ръката.

И на Изгрева мога да ви превода религиозни влюбвания, защото хората могат да се влюбят. И това за мен съставлява една важна област, но това ни най-малко не ме интересува. Аз не считам хората виновни за това. Един човек се влюбил, казвам, турили го в сражение. Искане, не иска, като прост войник ще трябва да се сражава. И той иска да се свърши сражението. Ще дойде един ден, когато ще бъдем свободни. И всички наши постъпки трябва да бъдат свободни. Виното е направено от гроздов сок и вода. Не седи във водата опасността. Опасността във виното седи, само в него, има една отрова. Отровата

не седи във всичките елементи на виното. Но отровата седи само в един елемент. Има някои елементи, които образуват каква да е киселина. Ако вие ядете отровният елемент от тая киселина, тя е безопасна.

Та казвам: В духовния път ще се учите. Има известни киселини; но вие не знаете какви реакции могат да произведат те, например не знаете каква реакция ще произведе една мисъл, едно чувство. Даже някой път не си давате отчет. Ще ви превода един пример. Това става с един от добрите свещеници в България. Млад и даровит. Разбираше добре черковната служба. Та се скарва веднъж на един дякон. Дяконът помагал на свещеника в църковната служба и направил една погрешка. Свещеникът веднага му зашлевил една плесница, че не трябва да прави погрешка. Този дякон бил честолюбив, и един ден станал владика. И този свещеник, който му ударил плесница бил негов подчинен. И свещеникът си казва: Намерих си беля на главата. И едва към края на живота си този владика, и едва след 25-30 г. може да се примири. Ти ще праснеш някого, ще кажеш някоя дума някому, но за тази дума ще платиш. Някой път вие мислите, че сте много добри. Вие нямате търпение. Дойде ти голямо изпитание и ти казваш: Защо, Господи, допусна това? Защо Господ не махне тази проклета жена? Че вие с това вече сте обидили Господ. Роди ти се дете, ти казваш: Защо Господ ми изпрати такова дете? С тези думи ти си вече обидил Господ. Не мислиш, че Господ поругаем не бива. Ти казваш: Защо Господ допустна тези работи? Йов питаше така. И той трябваше да изпие чашата до дъно. И после каза: Правил съм нещо, което не съм разбирал.

Сега мнозина от вас, които сте влезли в духовния свят, пред вас седи велико бъдеще. Докато разберете пътя на духовния живот, ще имате големи мъчнотии. И сега ги имате. Има малки работи с които човек мъчно може да се справи. Сега ще ви наведе на една идея: Този път на Любовта не може да се изходи, ако няма някой да ви води в пътя на Любовта. Никой до сега сам не е могъл да мине този път.

Никой сам този път не е минал. Христос казва: Вие всички ще ме оставите, но не съм Сам, има един Голям, Който през целия ви път трябва да ви придружава и да ви покаже по кой път можете да влезете в Царството Божие.

Че и дето се влюбвате, всичките тези работи гдето ги вършите вие все търсите някого. Мъжът търси една жена, да го ръководи; жената търси един мъж да я ръководи, търси едно дете, търсите някой учител да ви ръководи. Все търсите някой да ви ръководи.

Нещата за нас се обезценяват, като не ги разбираме. Петелът който излиза на купището изравя да кажем един скъпоценен камък и го пренебрегва. Ако този петел е разумен, ако може да вземе този скъпоценен камък и да го употреби той през целия си живот щеше да бъде осигурен. И хиляди петли могат да бъдат осигурени с него.

Та казвам, оценявайте Любовта! Ако оцените Любовта, тя ще ви възкреси, нищо повече, а ако я обезцените, тя ще ви направи мъртви. Ако оцените Любовта, тя ще ви направи учени. А пък ако я обезцените, тя ще ви направи глупави. Ако я оцените вие ще бъдете най-силния човек; а ако я обезцените вие ще бъдете най-слабия човек.

И казвам: Ще обичаш Бога каквото и да ти се случи. Каквото и да ти се случи, няма да кажеш нито една лоша дума. Ще кажеш: Каквото прави Бог е добро. Могат да бушуват вълните на лошите мисли отвън, но няма да допустнеш да влезнат вътре. Ако влезне вътре, то може да стане като живеница.

В Любовта има само една врата през която може да се влезне и който влезне през тая врата той е добър; а пък който прелазя през друго място, той е разбойник. Някой искат да прелазят през плетта. Който прелазя през плетта, не може да влезе в Любовта. Всяка мисъл, която минава не през врата, а през друго място, тази мисъл това желание са нечисти. И нищо няма да ви допренесат.

Та казвам: Чашата ми е дал Отец, чашата на Любовта. И тази горчива чаша докато човек не я изпие, той няма да разбере смисъла

на живота. Ако човек не разбере смисъла на страданията, то никога няма да разбере и смисъла на радостите.

В какво седи погрешката сега. Вчера ми разправяше една сестра: Аз искам да живея вече за Господа. Казах ѝ: Много лесно може да стане това. Ти не живееш понеже твоят господ е на Земята. Ти сам си Господ на себе си, ти живееш за себе си, от сутрин до вечер мислиш за себе си. Ти обичаш себе си, обичаш света. По този път по който обичаш света ти в Царството Божие не можеш да влезнеш. Тя казва: Какво да правя? Казах ѝ: На мястото на себе си ще туриш Господа, а на мястото на света ще туриш ближния си; а пък себе си ще туриш на трето място, а пък света ще туриш на четвърто място на опашката. А пък ти тургаш на първо място себе си, света тургаш на второ място, а пък Бога на опашката.

Този е законът сега. Ще измените реда. Най-първо, на първо място във вашата душа трябва да бъде Господ. На второ място, вашия ближен, на трето място вие, а пък на четвърто място света.

Направете опит и работите ви тогава ще вървят добре.

Христос себе си съзнаваше и казва: Отец ми е по-голям от мен и казва още: Не дойдох да изпълня своята воля, а Волята на Отца.

На първо място беше Бог в него; на второ място бяха ближните Му.

И Христос някой път се оплакваше, че нямал къща, че няма где глава да подслони Син Человечески. Но той съзнаваше какво трябва да прави. И когато дойде Петър да Му казва, че трябва да бъде малко по-умен и не трябва да излага живота си, Той каза: Въпросът не е заради мен. Аз да не страдам, тази мисъл, която ми казваш, е дяволска. Да си отидеш от мене! Чашата, която ми даде Отец, трябва да я изпия.

Не тургай себе си в живота на първо място! Това е нещастие. Не тургай и света на първо място. Това е нещастие. Тури Бога на първо място в душата си! Тури вашия ближен на второ място, защото кой е

ближният! Христос когато говори за онзи самариянин, каза кой е ближният. Тури себе си на трето място. И на четвърто място света.

И тогава сте в правия път, по който може да влезете в Царството Божие.

Отче наш

В Божията любов е благого на човека /3 пъти/

6,20 ч.с.

Отлично слънце грее. Времето е ясно.

24-то Неделно Утринно Слово, държано на 16.05.1937 г.

НОВОТО В НЕБЕТО - СТРАДАНИЕТО

*5 ч.с. Отлично, ясно време! Чист хоризонт. Небето ясно, отворено.
Изгрев.*

Нарядът:

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Евангелието на Йоанна 18 гл. от 20 ст. до края.

В Начало бе Словото.

На първо място там се носи слух, че Христос е дошъл да свидетелствува за Истината. Да страда грешникът, разбирам; когато страданията идат чрез греха, има си своята причина. Казано е, че всеки, който греша, трябва да страда. Но когато праведният страда, малко въпросът остава необясним. Сега според закона, както се изяснява по закона на кармата: Всеки трябва да пожъне това, което е сял. Това отчасти е вярно. Майката може да страда заради своето дете. То като боледува, тя като го лекува, без да иска, тя страда. Ако искате да направите благодеяние някому, като го носите на гърба си, ще усетите известна неприятност. И ако някой ви направи благодеяние във водата, с това той ще ви умори. Представете си, че вие влезете във водата, и един човек ви закачи една торба с 20 килограма злато на врата ви, от Любов към вас. Питам, какво ще стане с вас? Ще намерите дъното на морето.

И във всичките верующи има едно желание да избегнат страданията и всеки се стреми да живее добре, за да не страда. И почти голямата част от верующите живеят добре, с единствената цел - да се уреди живота им. И Христос дойде, и Той искаше да се уреди

някак си. Проповядва на хората едно учение здраво. Нищо не искаше от тях. Лекуваше ги и най-после дават Му една заплата, която не може да си обясни. Как е възможно, че един народ, който с верую са приготвявали, пророците са казвали: Че ще дойде между вас един такъв Избраник, трябва да Го посрещнете. И въпреки всичко това, те дадоха съвсем друг прием.

Сега по някой път вие може да се чудите, как е възможно това. Колко верующи има, които дават същия прием на Христа, както и юдеите Му дадоха. Човек като се намери на тясно, някои ще издържат, някои няма да издържат. Ето един от учениците Му даже се отрече, еврейска работа. Казва: Не, не съм от учениците Му. Един го казва това.

Но това, което трябва да научим е, че някой път добрите хора трябва да страдат и за грешните. Трябва малко една мисъл, за да се разбере този въпрос. Някои разбират въпроса много повърхностно. Че грешникът за греховете си трябва да страда. Но ако е за спасението на хората, добрият човек трябва да страда! И добрият човек е хляб, който трябва грешните да изядат, за да живеят, и да оздравеят. Не трябва да им се даде мухлясал хляб, защото ако им се даде мухлясал хляб, те ще умрат. Той ще ги умори, няма да им даде живот. Ако вие трябва да страдате на същото основание, страданието така трябва да си го обясните.

И казвам, ако днес дойдат известни страдания, как ще си ги обясните? Хората не искат да страдат; щом дойдат страданията, еврейски страх имат. Запример някои хора има, които ги е страх, да не ги убие някой; страх ги е, да не умрат. И въпреки всичко това, този страх е създаден от съвсем друго. Защо човек го е страх от Смъртта? Защото не я разбира. Туй, което не разбираме, всякога създава в нас един вътрешен страх. Та може да се каже, ония души, които идат да се възплътят на Земята и тях ги е страх. Колкото и да ги считаме, онези, които идат да се възплътят, те мязат на въоръжени войници, които отиват със съзнание да се бият за своето отечество. Онези, които идат,

идат да помогнат на човечеството. Някой път и те почнат да съжаляват, че са влезли в първите редове на бойната линия. Казват: Трябваше някак си да се предпазим.

Сега въпросът не е за страдания и радости. Въпросът е да може човек да се подига в света. Ако човек може да се подвизава сам, щеше ли да мине той без страдания? Без страдания не може, ако не се ражда. Но щом се ражда, непременно страданието ще дойде. Тогава и другото е вярно, че всеки човек, който умира, той се освобождава. Който се ражда, страда, а който умира, се освобождава. Следователно, ние страдаме, защото сме се родили; а трябва да умрем, за да се освободим. Сега въпросът не е да го разрешаваме временно, но ние искаме да уредим живота си на Земята. Но има друго разрешение на задачата. Дадена е задача, която трябва да разрешите. Тъй както сте свършили една задача, която трябва да свършите. Вие не сте пратени на Земята, за да живеете; вие не сте пратени на Земята, за да станете търговци; не сте пратени да станете учени хора, нито да станете музиканти, нито да станете певци, нито философи. Пратени сте като слуги да извършите волята на Бога. Да извършите волята Божия. Една много малка работа да извършите, и да се върнете назад. Защото ако е за музика, туй, което ще научите на Земята с вашата музика, на Небето то ще бъде само крякане на жабите. Ако е за философия, която ще научите на Земята, на Небето то ще бъде една дървена философия; ако е за поезия, в онзи свят вашата поезия ще бъде само една детинска играчка. Ако е за изкуство, ще бъде същото. Единственото нещо, с което може да се похвалите в другия свят, то са само вашите страдания. Вие него не го знаете. Там то е единственото малко нещо, което ще внесете. То са страданията. Като разправяте за страданията си, те ще кажат: Ето нещо ново, което трябва да научим и те ще кажат, да слезем на Земята и да опитаме и ние това, тия работи, за които разправяте. Следователно, единственото важно нещо, което може да научите на Земята, то са страданията, за които сте дошли. Вие сте били някога на Небето, но са ви разправяли за страданията, за Земята;

и вие сте казали: Чакайте, и ние да опитаме това нещо. Сега казвате: Това нещо не е било на Земята, да страдаме; не идвам на Земята да страдам. От вас зависи. На никой страданието на сила не се налага. То е един свободен избор. И то е една привилегия на напредналите души. Които са много напреднали, те се решават да слезнат, да видят какво нещо е страданието.

Аз говоря за вътрешния смисъл. Има нещо в страданието което никой по никой начин не може да ви го обясни. Философски не може да се обясни. Човек страданието трябва да го опита. И ние казваме: Христос дойде на Земята да опита страданието, да го опита, да го види. И като се върне в другия свят, да има какво да разправя за своите страдания. И тия страдания на Христа са, които спасяват човечеството. И всички, които са на Земята, и които не искат да страдат, те не могат да се спасят. Ти какво ще занесеш в другия свят. Коя ще бъде ценността като идеш в другия свят? С какво ще се явиш там? Ако носиш философия, ако носиш музика, поезия; по някой път аз ви говоря за музиката. По някой път проповядвате за музиката, аз разбирам; но ако носиш една торба на страдания, вратата на Царството Божие ще се отвори. Ти си добре дошел там. Има с какво да живееш. Но ако носиш всичките торби с философия, знание, поезия, пение, всичките земни дарби, те ще кажат: Ние имаме тук достатъчно от това, даже повече имаме тук, нека остане за Земята. Но щом носиш страданието, можеш да влезнеш. Тогава става ясно, дето казва апостол Павел: С какво ще се похваля аз. Аз ще се похваля със страданията.

Та казвам сега, туй ви е достатъчно сега. Малко, но сладко.

"Блажени страждующите, защото е тяхно Царството Божие".

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека /три пъти/.

5,35 ч. с.

На поляната всички направихме евритмическите гимнастически упражнения!

25-то Неделно Утринно Слово, държано на 23.05.1937 г.

УПОВАЙ НА БОЖЕСТВЕНОТО

5ч. с. Изгрев

19 глава от Евангелието на Йоана, от 20 стих до края.

В началото бе Словото.

Размишление.

Има нещо, което липсва на човека, не достига му. Всеки ден се предлага на човека по нещо. Или се предлага, или се отнема. Ако вие попитате какво нещо е светлината и какво нещо е тъмнината, какво бихте отговорили? Ако ви запитат да дадете отговор с геометрическа форма, какво нещо е тъмнината, как ще отговорите? Как ще определите геометрически тъмнината и светлината на съвременен учен език. Светлината се предава чрез трептения. И водата се предава чрез кюнците в канализацията, и някои греди. Но това не значи, че кюнците са водата. Но предава се чрез кюнците. И като знаем, че се предава чрез кюнците, мислим, че въпроса е познат. Но водата може да се прекара и без кюнците.

Първоначално когато са изучавали електричеството, са мислили, че то се предава с жици; обаче сега знаят, че се предава и без жици.

Сега всички мислите, че знаете нещо за Истината, за Любовта и за Божията Мъдрост. Но кой от вас е приложил Любовта, или кой от вас е приложил Истината, или Мъдростта. В себе си да приложите, а не отвън да приложите, само привидно. Има много привидни работи отвън.

Вчера разправам на две млади сестри събрали се около мене. Колко пъти съм им казал: Оставете ме свободен. А пък те вървят насъбрали се около мене.

Казах: Събота човек не трябва да мисли за себе си. Денят събота е за Бога. Нито за кармата си трябва да мисли човек в събота. Нито за

болните си, или че няма обуца или дрехи и пр. А ще мисли за най-хубавите работи, които не се отнасят до него.

Разправам им за един закон. Знаете ли, че най-големите нещастия в света произтичат все от добро нещо. ТЕ се чудят. И гледат изпитателно, как от хубавото може да излезне лошото? Аз им казвам: Представете си един беден баща, който като работи едвам изкарва 40-50 лева на ден. Роди му се една дъщеря и стане 15-16 години и един ден се оглежда в огледалото и за първи път ѝ става приятно. Като че тогава се пробужда съзнанието ѝ. Оглежда се и върви по пътя. Вижда един млад момък, и запали ѝ се чергата. Като се запали чергата ѝ, какво става? Като дойде вечерно време бащата почне да усеща топлина и огън. Почва да гори. И тя почва да пече баща си, почва да иска обуца. Исква една хубава модерна шапка - 100 лв. А пък бащата едвам изкарва. И от другите ги взема тези пари. А тя се е намусила и иска. Исква да се хареса на онзи, когото е видяла по пътя. Исква да се докара. Че тя го е обикнала, не е лошо, хубаво е. Но че пече баща си. Какво е виновен баща ѝ да ѝ дава дрехи. На нея и трябва богат баща, но баща ѝ е сиромаш. И какво трябва да прави той?

С вашите дрехи, ако вие мислите да спечелите сърцето на този момък, мислите ли, че този момък ще остане завинаги на ваша страна. Ако е за дрехи, има други моми, които са с по-хубави дрехи, шапки или обуца. Тогава сърцето на момъка ще премине от твоите дрехи и шапка, на другите дрехи и шапка. И ти въпреки своето желание ще бъдеш нещастна.

Човек като се влюби трябва да съблече дрехите си. Като се влюбиш, най-първо ще идеш на баня. И ще се окъпеш, ще се освободиш от кирта си. Питам: Като отидеш на баня, облечен ли ще бъдеш? Всички хора, които ходят на баня, са все влюбени. И след като излезнат отвън, ще се облечеш с нови дрехи.

Външното облекло показва онова влюбване, което хората имат в света. Казвам им: Аз да ви дам един метод. Когато една мома се влюби, според мен тя трябва да се облече в много скромни дрехи да

има най-малко 100-ина дупки на роклята си. Скромни дрехи трябва да има. И нещо да вземе в ръката си и да отиде в градината от дето минава той, и да работи. Ако искаш да те хареса с твоите хубави дрехи, ти ще бъдеш нещастна. Ако мога да предскажа. Ти така хубава както никой друг не можеш да бъдеш сега. Щом виждам, че си се качил на лош кон и си слаб човек, аз зная, че след 10-15 крачки ще бъдеш долу от коня. Щом виждам, че си се качил на една сламка, т.е. на слаба гредата, аз зная, че ще се счупи гредата. Предсказвам като гледам. Да се предсказва бъдещето на човека не е лесна работа. Трябва ред години да се изучава човек. И Бог, който знае човек, и Той изучава хората. И Той ги изпитва. Например: Господ изучава с хиляди години хората. И хиляди години Бог ни изучава. Някой мисли, че Бог изведнъж всичко знае. Всички неща се изпитват, докато се изпитат реалните неща, за да се познаят реалните какви с. Ние не ги познаваме.

Някой казва: Аз искам да бъда задоволен от живота си. Знаете ли, че всичките нещастия в живота произтичат от задоволството. Един в кръчмата казва: Дай ми 1/4 кило вино! Дай ми 1/2 кило вино; и като пие казва: Разбирам кое е доброто вино! Но от това се образува неговото нещастие. Или някой пуши цигари и като срещне някого казва: Имате ли една цигара? И като срещне друг пак пита: Имаш ли една цигара? И като пуши изпитва удоволствие. Но от това иде неговото нещастие. И аз зная, че мнозина от своята цигара са обеднели. Той да кажем, е седнал при сламата. Заспи с цигарата в ръка, подпали се житото и отиде житото и сламата изгорат. Задоволството в човека е нещо вътрешно. То не носи никакво щастие. То е само забавление на физически свят.

На човека му трябва знание. Знанието седи в следното: Вземете пеението. Някой пита. Вие сте тъмен. Защо? Защото пред вас има дим. За да се махне димът, какво трябва? Вземете в съвременните градове, постоянно има тъмна атмосфера, от димът, който се е образувал от комините. Какво трябва сега? Трябва вятър, течение, за

да премахне това горение. Хубаво. И в човека има едно вътрешно горение. Ти имаш едно желание, което гори. Не с онзи светлият пламък на живота, но се образува дим. Вие не сте се спирали върху това. Имате едно недоволство. Някой ден сте неразположени. Аз да ви преведа сега: Една млада сестра искаше да се подвизава. Намислила да пости. Постенето е хубаво. Но тази сестра преди да почне да пости, наядва се хубаво и започва да пости. И във всички животни е това състояние, че когато ще настане глад, те вземат двойно повече храна.

И тая сестра започва да пости, ден, два, 3,4,5,6,7. Идва при мен съвсем закъсала и казва: Няма да мога да издържа, ще стана болна. Аз зная коя е причината. Казвам ѝ: Ти наяде ли се хубаво преди да запостиш? Тя каза: Разбира се. Аз и казах: Преди да започнеш да постиш, трябваше да вземеш очистително. Стомахът ти, червата ти да се очистят. А пък тя 5-6 дни не е излезнала навън. И почва да се върти главата ѝ. Само главата ѝ.

Желанието да се пости е хубаво. Тя ме пита, какво трябва да се прави сега? Казах ѝ: Сега трябва малко вода, топла вода. Тя пи топла вода и веднага я повръща назад. Стомахът е разстроен. Ако е някой съвременен лекар, ще ѝ тури няколко инжекции. Но той ще влоши работата. След 1-2 дена се поправиха работите. Тя се понаеяла преди да пости. Казах ѝ: Ти още преди най-първи път трябваше да постиш. Какви са намеренията ти да постиш? Постът има за цел да очисти човека. Целта на човека при поста е да стане чист. Мисълта му и желанията му и постъпките му да станат чисти. Ако постът не носи чистота, какъв смисъл има? Според мен постът е едно филтриране на човешките мисли и чувства. И човек се нуждае от филтриране. По някой път постът е потребен и да си почине организъмът.

Та казвам: Някои с добри желания постят. Но гледам, много хора, които постят, си създават ред неприятности. Така например наядат се хубаво и после постят. И след това във време на пост, те са недоволни, все ще има нещо, което ще ги дразни. Човек, който ще пости, той трябва да е свободен от дразгите вътре в живота. И ти трябва да се

уединиш вътре в себе си. И после да нямаш желание да казваш: Аз ще постя толкова дни. Ако аз бях болен, щях да постя. Понеже във време на поста се образува по силно горение. И всички онези серуми, които служат на един по-нисш живот изгарят. И тези вредните микроби, които няма какво да ядат, измират. Не могат да се размножават.

Всички болести произтичат от размножението на нисши желания. Лошите мисли, чувства, желания и постъпки в тебе могат да се размножат. И от размножението им произтича едно голямо зло. В нашия ум могат да се заченат отрицателни мисли. Някои казват: Толкова години сме служили на Бога. Не е там въпросът, но как сме Му служили? Най-първо Бог от нас не иска служение. Служението е едно качество на напредналите. Най-първо Бог иска учение. Ние мислим за спасението, само за нашата ученост и пр. Ти трябва да се учиш. Ти трябва да учиш, а не да искаш да станеш учен човек. Например: Вие сте учен човек. Чели сте теорията за квантите - Квантовата теория. Какво е това Квантовата теория? Че нещата не текат непрекъснато като водата, но има един ритъм в количеството в квантите. Ако здраве имаш, след това ще настане една промяна. Например ти всякога не можеш да бъдеш буден; всякога не можеш да бъдеш силен и ще стане една промяна в твоите чувства. Нещата идат на вълни. Това е Квантовата теория. Доброто е една кванта. Злото е друга кванта. Доброто върви качествено. Всякога не можеш да бъдеш добър. Ти казваш: Аз всякога мога да бъда добър. Ти всякога не можеш да направиш добро. За да направиш добро, изискват се известни условия. Представи си, че искаш да посадиш семка ябълчена или житена. Изискват се условия за посаждането. Или за да се учиш, изискват се условия: желание, разположение и прочие. Или искаш да бъдеш здрав. Пак се изисква за това разположение на мисълта. Казвам: Някой път ме считат някои хора за много силен. И всякога съм се самоизлъгвал, че хората са силни.

Тук в братството има двама или трима души от младите, които считат, че имат стабилен гръбнак. На тези младите се даде една

задача, и всички тези заболяха. И аз като мислих, че са силни хора, дадох им наставления, за да се види как ще изкарат. И всички те заминаха за другия свят.

Някой ми каза: Учителю, аз усещам, че се разпръсквам, ще се разпръсна, ще отида някъде във вселената. Такова нещо чувствавам. Че те нямаха вяра. Виждам, че това не е вяра. Аз усещам, че те нямат връзка и с мене. И да искам не мога да им помогна - нямат контакт. То се иска знание за да повярват в мене. Аз от къде съм дошъл. Кой съм, кой ме е изпратил? Като че ли той е един друг. И аз като посланик трябва да представя всичките си акредитивни писма: От къде ида...

Аз като ида в един дом, веднага познавам хората от къде идат. Щом ме приемат добре, аз ги познавам. Ида при някой богат човек и той казва: Извинете, жена ми я няма тук; или казва: Не е разположена, друг път заповядайте. Но много любезно говори.

Аз си излезнах и ида в друга бедна къща. Онзи казва: Заповядайте! И казвам: Този е от Божествения свят. А пък другия иде от друг свят. Първият се извинява и в очите ме лъже, той иска да каже: Нямам доверие в тебе, като те гледам. Не искам да те приема. Нищо повече.

Сега изводът. Всички трябва да работите! Липсва ви нещо. Имате един крив метод за приложение на Любовта. Имате крив метод за приложение на знанието и крив метод за приложение на Истината. Методът ви е крив.

Аз по някой път чувствавам. Дойдат някои хора, и като дойдат, неприятно ми е, дразнят ме. И ако аз носех вашия характер, щях да ги изпъдя. И казвам си: Този човек защо ме дразни? И някой добър човек може да ви дразни. Чистият човек като те погледне, може да те дразни, че може да проникне и да открие нещо в тебе. И затова те дразни. Вие казвате: Защо този човек ми е неприятен?

Питам: На Бога всички приятни ли са? На Бога не са приятни всичките. Казват, че Бог е Любов. То не е баш така, както мислите.

Някой път Господ е толкова далече, че е напуснал страданията на хората и не ги слуша. Защото те не заслужават да ги слуша.

Едно дете са го нахранили и то реве и постоянно плаче. Плаче и през нощта. Какво ще го слуша майка му? Майка му си отива по работа. Вие като сте недоволни от живота, мислите ли, че вашите страдания и желания са нещо важни. Или мислите ли, че ако аз искам грешни хора да ме обичат, че те ще придадат нещо? Какво ще ми предадат. Или ако мислят, че аз съм божество, слезнал съм от някъде какво ще ми донесат като им давам. След като не дам, какво ще спечеля аз?

Аз се чудя на една мома, чудя се на младия момъкъ; срещат се те. Тя от него очаква. Много общо го вземат това, като символ. Тя очаква да бъде щастлива. Това, което никога няма да бъде. Защото щастието единствено иде от Бога. Човек може да бъде щастлив само когато държи в ума си онзи, великият Господ, който е създал всичко! От него иде щастието. А пък да мисли, че от един, който Бог е създал и ще му даде щастието, това е невъзможно.

Законът е: Уповай само на Божественото в себе си; и уповай на Божественото, което е в хората. И не уповай на човешкото, което е в тебе; и не уповай на човешкото, което е в другите хора; не уповай на животинското, което е в тебе и животинското, което е в другите хора.

Пилат казва: „Не намирам никаква вина в Него“. Имате в него един човек безхарактерен, тщеславен и страхливец. Той не намира вина. Казва, че няма вина в Христа. Но като чу този въпрос, Пилат веднага отстъпи. Евреите казваха: Ние имаме закон, Той трябва да умре. Понеже направи себе си - Син Божи. Не че направи себе си Син Божи, но те мислеха, че той ще ги лиши от нещо. И ще възпре техните интереси.

По някой път дойде при мен някоя мъчнотия, аз казвам: Ти като Пилат не искаш да помогнеш. Дойде нещо, което ми е неприятно. Аз казвам: Ти като Пилат не искаш да помогнеш. Или искаш да постъпиш както евреите.

Имаш едно възвишено чувство, една велика идея е влязла в тебе. И ти се намериш като Пилата, да я възприемеш ли или не - да я разпънеш ли като евреите по закон? Ти може би ще си кажеш: Ако тая идея остане, няма да сполуча, ще пропадна.

Не. Ако човек върви по Божия път, той от ден на ден ще става по-красив. А пък като върви по човешкия път, той ще пропадне. Всеки ден си имайте едно огледало и щом почнете да почернявате, вие сте в човешката област. А пък щом почва светлината на живота да лъха от вас, вие вървите по Божествения път.

Някой казва: Учителю, всичко можеш да направиш изведнъж. Не се качвайте на тези сламки, които сами си създавате. Те са самоизмама. Аз не седя на сламка. И не искам и вие да седите на сламка. Аз седя на гредата, да не се счупва. Искам да вярвате в мен отвън, но вярването да е отвътре, защото така вярването е друго вътре, аз го зная. Някой дойде и има за мен отлично мнение. Но аз съм толкова внимателен, че вървя по неговия път, но като наруша неговите възгледи и току изведнъж погледнеш, че той няма никакво отношение към мене.

И моите отношения към вас могат да бъдат такива. Това са човешки отношения. Някой дойде при мене, казвам си: За тебе хората са добри, докато чакаш подаръци, но тези, които не донасят? Аз поставям въпроса ребром. Това е човешката страна. Това е подвързията. На хората всякога подвързията е на място. И когато в книгата няма нищо скъпоценно, тогава подвързията не е на място.

Казвам: Вие изследвайте какво е казал Христос. Цитират ми, Христос е казал така: „Аз съм Пътят, Истината и Животът“. И не ме разбирате вие под думата „право“. Това е единственото нещо, което може да изучавате. Това е Пътят. Аз съм "Пътят" - това е знанието, това е Мъдростта, това е необятната Мъдрост, която трябва да изучавате. Това е онзи Божествен език, който трябва да изучавате. Това е Пътят. А пък Истината, Свободата е, която носи Истината. А пък животът е крайният резултат, който ще добием.

Като вървим по този път със силата на тая светлина на Истината, ние ще дойдем до живота. И като дойдем до живота, ще бъдем свързани с Любовта. Чрез животът ще бъдем свързани с великата Божествена Любов. Понеже Любовта носи Живота. Чрез Животът ще познаем величието на Бога. Понеже Той казва: Аз съм живият хляб, слезналият от небето, и Всеки, който ме яде, ще има живот. За да яде този хляб, човек трябва да има знание. Всеки ден трябва да учи.

Та казвам: Търсете Всеки ден да имате светлина. При най-големите си изпитания силите да се подмладят, които са от вас стари; а младите да не остаряват. Глупавите от вас да поумнеете. Слабите силни да станете.

Аз не искам да ви пренеса преди 2000 години. Положението на Христа не е такова сега. Даже ние съжаляваме, че Христос е страдал. Аз не съжалявам. Няма какво да съжалявам. Съжалявам в себе си когато не възприема тази Истина.

Пилат казва на Христа: Аз имам власт... Христос му казва: „Ти се самозаблуждаваш“. Аз се подчинявам, понеже ти е дадена власт, но ти се изпитваш. Христос му казва: Един ден и за тебе ще говорят, и за мен. За мен говорят като човек, който извърши волята Божия, а пък за тебе ще говорят като страхливец в света!

Пилат излезна и казва на тълпата: Никаква вина не намирам в Него.

Сега казвам: Вие като Пилата ли трябва да постъпвате? Пилат си изми пред тях ръцете и каза: Никаква вина не намирам в Него и никаква отговорност не намирам, чист съм с ръцете си. И ако има някое престъпление, вие да го носите, аз съм чист. И две хиляди години това са стихове все в книгата на евреите. Все се мие Пилат.

Хванете се сега за вашата идея. За Бога мислете. Не се плашете. Ако размишлявате за Христа, дръжте Го като идеал на търпение. Един човек, който е слезнал от висотата, от своето величие, слезнал е долу в рабски образ и в смирение, казва: Имам задача, която трябва да извърша.

Казвам: Всички в живота си по време на мъчнотии трябва да имате този характер. Ще си кажете: Така е определено. Ако е определено, ще носите определеното. Понеже някой ви казва: Аз имам власт, вие ще му кажете: Власт имате, но тази власт не произтича от вас. Вие считате, че дяволът е всемоушен, и се плашат хората. Някои все се мъчат от дявола. Дяволът е резултат на нашата мисъл. Той е едно последствие. Абсолютно дяволът няма никаква власт над нас. И когато човек греша, той греша защото иска да греша. Защото е свободен. Само свободния човек може да греша. Щом съгреша, кажи на Бога: Господи, свободен съм, благодаря Ти, както съм свободен да съгреша, така съм свободен сега да поправа погрешката си. Това е характер! А пък ти сега казваш: Дяволът ме тикна. Тогаз, ако дяволът те тикна, тогава трябва да извикаш Господа да те изважда навън. Това е криво разбиране.

Вярата е онова въже, което е хвърлено и ви е потребно и за този живот и за бъдещия. И в рая като идеш, пак има неща неизвестни - ще ти трябва вярата. Вярата е нещо Божествено. А вярването е човешко. Без вяра не може да се постигне нищо. Вярвайте, че Господ ви е създал свободни. Вие вярвате, че сте слаби; и че дяволът ви изкушава, и че като съгрешите, не може да поправите грешката си. Това е вярване.

Вярвайте, че сте свободни. Вярвайте, че правите погрешки от невежество. Гордостта не ви позволява да признаете вашите погрешки. Учен човек сте. Признайте погрешката си. Като направиш погрешка кажи: Аз съм учен човек, но невежа се показах. Като поправиш погрешката си ще станеш по-учен.

Един човек заболя. Той беше лекар. Той ме помоли да му помогна. Аз му казах: Аз не съм лекар. Ще викаш лекар и ще му кажеш той да те лекува. Той ми каза, страх ме е, че ще ме умори. Казах му: Вярваш ли, че аз мога? Твоята болест е много малка. Това ще направиш, във вярата има сила. Няма болест, която да не се подчинява на закона на вярата. Но когато се излекуваш, не отивай да

разправяш никому нищо. И като оздравееш, пак не казвай. Не разправяй как си се излекувал, понеже болестта ще се върне пак на тебе. Това е една слабост. Не разправяй как си се излекувал. Щом се излекуваш, благодари на Бога, че си се освободил. И на другите хора дай им това наставление.

Аз не искам като слепци да се хванете за една тояга. Някои имат силният аргумент: Ако има бъдещ живот и аз добре живея на Земята, нищо не губя. А пък ако няма бъдещ живот, нищо не съм изгубил. Това е една дървена философия.

Има бъдещ живот! И бъдещият живот Всеки ден го живеем. Всеки ден го проявяваме. ТЕ чакат да умрат, че тогава да го намерят. Аз и сега го знам. Сто на сто зная, че има бъдещ живот.

Един евангелийски проповедник ме пита: Ти вярваш ли в бъдещия живот? Аз му казах: Аз от там ида. Аз всяка вечер отивам и се връщам. Ти толкова ли си невежа, че не знаеш това? Как проповядваш това, като не знаеш тия работи? Ти чакаш като умреш, да отидеш и да видиш бъдещия живот. Но и следуюция живот като дойдеш, пак ще забравиш, и пак ще се питаш дали има бъдещ живот или не.

Когато ти обикнеш хората, ти си в бъдещия живот; когато повярваш в абсолютната Истина, ти си в бъдещия живот, когато имаш познания и разбираш как е направен света, това познание, тази радост и веселие вътре в човешката душа, това е бъдещия живот, това е онзи свят.

Ти скъсаш връзките и радостта изчезва от тебе. Ти си в една стая, завърташ ключа на лампата и става тъмно. Когато завъртам ключа стане тъмно в стаята, светлината не прониква във вас. Тогава всичко е тъмно във вас. И онзи свят го няма тогава. Завъртам пак ключа и светне в стаята, и онзи свят е пак там. Като завъртиш ключовете и стане тъмно, и като завъртиш втори път и светва.

Някой се съблазнил, идва и казва: Той проваля вратата ми. Аз не искам вашата вяра да се провалява. Ако ме видите, че минавам по

една сламка, то не трябва да правите същия опит. Защото аз зная законите. Олекнал съм, станал съм по-лек. Мога да премина по тази сламка. Вие с тази тежест, която имате, 60-70 килограма, ако минете, може да се счупи сламката. Тогава дето минавам аз, вие не минавайте. За да минете, вие трябва да измените вашата тежест. С вашите тежки желания не можете да минете. За да минеш по една сламка, трябва да измениш своите мисли, чувства, желания и постъпки, за да олекнеш. Някоя сестра казва: Аз се моля цяла нощ да стане на онази сестра това и това. И минава за християнка. И тук на Изгрева има кореспонденти, поздравявам ви, много хубави кореспонденти, харесвам ги. Но съжалявам едно нещо: че не ви плащат. И един ден писали, и за мастилото онзи бакалин ще ви иска парите. Ще дойде един ден и ще плащате за книгата. Ще дойде един ден и всички ще плащате за книгата и мастилото.

Не ставайте кореспонденти на вестниците, на тъмната ложа. Оставете се от това. Ако искаш да направиш една такава статистика, откажи се от това.

Ако аз съм на ваше място ще направя следното. На някоя обична сестра ще кажа: Напиши на тази сестра, която те обиди следното: Напиши ѝ едно любовно писмо и ѝ кажи: Много ти благодаря, макар че беше горчиво, но виждам, че си права. Да допуснем, че ти ѝ напишеш едно любовно писмо и че тя ти напише едно любовно писмо. Защо вашите погрешки да не ги отстраните, и да се споразумеете за всичко.

Аз ви говоря върху този предмет, понеже Бог е създал света за една наука. Да се подвизаваме, да се учим. Понеже много пъти с одумванието умът изгубва правата страна. Аз не отричам, аз не поддържам, че трябва да говоря за погрешките на хората. Не. Който започне с погрешките на хората, трябва да ги поправи. Ако дойде някой при мен и иска да му стана теляк, аз ще постъпвам във всичките правила и няма да оставя място, дето да не прекарам своята чистачка. И като излезне човека, да е доволен. Аз съм за чистенето.

Има погрешки, които могат да се търпят, но има погрешки, които са спънка за каквото и да е. Всички онези погрешки, които спират вашия ум, сърце и чувства, откажете се от тях. Какво ще ги правите?

Вие остарявате, отивате за другия свят. И ще хленчете пред Божиите врата, но ще ви върнат назад. Не може да отидете там. Вие ще кажете, че вярвате в Христа. С вяра тази работа не става.

Христос живее ли вътре във вас? И вие живеете ли в Него?

Христос казва: Аз живея в Отца и Отец живее в мен. Аз искам Христос да живее във вас и вие да живеете в Христа. Той казва: „Отец живее в мен и аз живея в Него“. Така Всеки ден да носите Истината. Той има тази връзка и аз искам вие да живеете в Христа и Христос да живее във вас! И тогаз ще имаме едно общество, което е свързано с Любовта. Свързано с този и онзи свят.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /3 пъти/

6,15 ч.

26-то Неделно Утринно Слово, държано на 30.05. 1937г.

САМОРАЖДАНЕ. РАЖДАНЕ НА ИСТИНАТА

5 ч.с. Изгрев.

Добрата молитва.

Хвалата. Молитвата на Царството.

Тайна молитва.

Ще прочета 19 глава на Йоанна, от 21 стих до края.

В Начало бе Словото.

Има неща в света, които стават и засягат всички хора, всичката култура. Онова, което Христос е създал преди две хиляди години, засегна тогава всички хора. Той знаеше, какво нещо е страдание. Сега всички разправят що пострада Христос. Когато някой умира, лекарите дават някои тълкувания, някоя болест, някоя причина, или от храната, или от външни условия. Сега казват, не можеше ли по друг начин да стане с Христа. Не можеше ли Христос да не умре? И Писанието казва: Така е писано. Определено е. Бащата, когато иска да съгради къщата и иска да я остави на сина си, трябва да умре, за да я остави на сина си. И в един кошер, когато се рояват пчелите, старите пчели напускат кошера и го остават на младите. Старите и младите пчели не могат да се спогодат. Старата и младата царица не могат да се спогодат. И тогава старата царица решава да излезе от кошера и да го остави на младата. И в живота на хората е така. Старите трябва при рояване да напуснат кошера.

Вчера имах един случай, един брат ми държа едно назидателно слово. Хващам го и му казвам: Аз тебе те допустнах на Изгрева и ти знаеш ли, че си направил едно престъпление! Той ми казва: Аз не съм излъгал, не съм убил, не съм откраднал. Аз му казах: Аз не ти говоря, че си извършил кражба, лъжа или убийство. Но ти говоря за

друго нещо, че сте злоупотребил с моето доверие. Тук аз те допустнах, тук нямаме стражари, нямаме съдии, нищо. Допустнах те на доверие като човек, а ти злоупотреби с моето доверие. Сега да си дигнеш парцалите и да си вървиш в света. Да отидеш да се учиш! Той каза: В какво ми е вината? Рекох му, аз разправям както ми разправят на мен. Както е донесено делото до мене. Ти си намерил там една сестра и си я бил. Той каза: Криво са ти донесли. Аз му казах, както ми разправят сега. Той отговори: Да ти разправям как седи тая работа. Аз имах да ѝ давам хиляда лева и много ме безпокоеше и един ден я целунах, за да не ме безпокои.

Аз турих резолюция: Няма никаква вина. Като Пилата - няма вина по отношение на сестрата, но спрямо мене имаше.

Има някои работи, които и вие ги правите като този брат. Този брат каза: Искях да я уплаша, да не иска пари от мене. Аз му казах: Тая работа така не става. Тя ще ти каже: Парите ми дай. Преди колко години си взел парите? Той каза: Преди 6 години. Да ѝ платя, но аз съм беден човек, и едва си изкарвам прехраната. Казах му: Погрешката ти седи ето къде. Ти всяка година можеше да отделиш 300 лв., и за пет години щеше да изплатиш 1500 лв. Това можеше да го направиш.

Сега и вие правите същата погрешка. Имате някои задължения, чакате някои благоприятни условия да дойдат и да платите изведнъж. Не, не. По малко всяка година, по 200-300 лв. да отделяте и щяхте да си платите задължението.

Сега вас ви интересува много кой е този брат. Все ще се намери един актьор да играе ролята на сцената. Името му не се знае. Името му е винаги псевдоним. Той е играл ролята на "Иванко убиеца". Зад кулисите ще се преоблече и ще стане особен човек, а пък на сцената минава за „Иванко убиеца". Но той ни най-малко не е Иванко убиеца. Преди колко години е живял той исторически? Да кажем преди 700 години. Аз на посоки го казах. Преди 700 години Иванко убиеца убил някого. И сега на сцената се върши престъпление. Казваш: Защо не го

хванат и да го турнат в турмата? Защо играят „Иванко убиеца“. Веднъж преди 700 години той уби някого. И защо го представят сега на сцената. Това е за поука. По-хубаво е да се играе, за да се види, че е хубаво да се изкарат лошите страни на „Иванко убиеца“. За поука е това.

В живота има нещо важно и всички трябва да го знаете. Няма престъпление, което човек е направил, малко или голямо. Колкото и да е микроскопическо, когато той умира всичко това отрицателно ще излезне пред него, всичко от косъм до косъм. И Писанието казва: За всяка празна дума ще давате ответ. Съдбата ще бъде толкова строга, ще те съдят. Даже и за празна дума, някоя подигравка си казал, в Съдбата ще те съдят и за това. Защо си му казал това и онова. И когато дойде Денят Господен, всякой един от вас ще бъде подложен на Съдба. Ще дойде една Съдба и като се осъди един човек; съди се за да се изправи.

Много пъти е имало у нас погрешки, които стават не по наша вина. Но последствията си ги носим. Някоя микроба на холерата или на бубоническата чума, или причинителят на треската. Ти ги приемаш на гости. Микробата дойде, повика Всичките свои съседи и почва да дава угощение. Наплодат се нейните деца, и направят кръвта ти нечиста. И ти почнеш да боледуваш. Един по-нисш живот е влезнал в кръвта ти. И разстройва кръвообръщението ти. Ще викате лекари, ще плащате за да изгонят микробите, които с влезли. Става цяло сражение. Ако човек е тежал като Дан Колов 100 килограма. Като го хване такава чума и погледнеш, той станал 50 килограма.

Ще каже някой защо е така? Ти си пуснал тези чужденци в себе си, дал си им подслон вътре в себе си. ТЕ са чужденци, ти си ги пуснал и те злоупотребяват със своето доверие. Ти казваш: Още веднъж не пушам никого в себе си. Някой път влезе не само един вид болест, но много болести. Има болести от физически свят; има болести от астралния свят, от света на чувствата; има болести и от умствения свят. Например болест от чувствения свят - един ден да

кажем, че си неразположен, нещо от астралния свят е влезло вътре в твоята симпатична нервна система. Всичко ще оберат и черният ти дроб не функционира; а ако е от умственият свят - цялата ти нервна система е разтроена. Трябва да се освободите от ниския живот.

Та казвам, Христос пострада. Христос трябваше да се роди и после умре. Но той роди нещо. Той умре, но детето му остана. Христос роди нещо в света - Неговото Слово остана. Христос роди на кръста и умре там.

Сега аз като казвам, че роди Христос, какво ще се роди във вашия ум. Има някое раждане, което не е подобно на раждането на една жена. Подобно е в друго едно отношение. Жената когато ражда, много кръв трябва да изтече от нея. И трябва да се освободи от онзи плод, който е бил в нейната утроба. Защото ако този плод остане за дълго време в утробата ѝ, още за няколко дена, това дете е осъдено на смърт. Трябва да почнат страданията на майката, за да излезе този плод навън.

Но има някои други раждания - дето човек трябва да се самороди. Някой път питат защо са тези големи страдания? Аз лично познавам една жена, която 10 пъти е помятала. Тя разправяше, че 10 пъти е помятала, не по нейна вина. И 10 пъти тя е имала страдания на раждане. Някой път и хората на Земята помятат. Ти току започнеш в живота си, до някъде караш и пометнеш.

Един човек докато не се самороди в себе си, той е осъден на смърт. Трябва да се самороди! Ще започнат да идват страдания, всяко едно страдание е един признак, че за майката е дошло време да роди; и ако не може да роди правилно, тя ще пометне. Ако 10 пъти страдаш и в тебе не се роди нещо ново, тогава каква полза ще имаш от тези страдания. Никаква полза. Страданията ще продължават докато човек не роди. Христос трябваше да роди и да внесе в човечеството нещо. Грешното човечество беше заченато в Него.

По закона на прераждането Всеки човек трябва на ново да се роди и да носи всичките страдания. И Христос носеше като бремна

жена всичките страдания на човечеството, за да го очисти от греха. Тези страдания на Христа са страдания, за да може да се роди детето в човечеството. Защото, ако Христос беше дошел и пострадал, и не беше изкарал, трябва да дойде втори път, и трети път. Христос пострада, за да роди, ти не искаш да пострадаш, тогава трябва да пометнеш. Който не иска да страда, той прилича на бременна жена, която ще пометне.

Не може да се повдигнеш докато Божествения дух не се роди в тебе. Не се измамвай, че ти си се самородил. Щом се самородиш, в тебе почва правилния път. Тогава това терзание ще престане в тебе. Отвън ще имаш някоя неприятност, но вътрешните страдания ще престанат в тебе. И в себе си ще имаш една особена музика, която никога не си чувал, и ще се роди в тебе една велика Любов, която никога не си имал. И живота ти ще се осмисли, и ще разбереш, че действително заслужава да пострадаш. Когато Христос умря, Божественото Дете се роди и Го взеха. И Откровението пише: Онзи змей гонил жената, която го е родила. И в невидимия свят отнесе детето в Небето. За да не пострада. А майката отишла в пустинята.

Често идват някои при мене и ме питат: Защо светът е направен така, не можеше ли другояче? Някой път, когато не искам да се занимавам: Аз виновен ли съм, че светът е така направен. И те казват: Не виждате ли, че хората страдат. И да ги съжалявам, и да не ги съжалявам, хората страдат. Питат, защо умират хората? Всеки, който се е родил, ще умре. Ще умре, но като умира, трябва да бъде готов да роди нещо в света. Ако ти си дошел и не можеш да родиш нещо, тогаз страданията не са на място. Всеки трябва да дойде да помага. Христос дойде и помогна на човечеството. Светът е сега най-малко 4-5 пъти по-оправен от колкото беше във времето на Христа. И в края като се завърши с тази епоха, ще бъде оправен. Сега светът не е оправен още, понеже вие не сте се родили още. Вие трябва да се родите. Ще се мъчите и ще родите, и ще ви изпъдят, и някои от вас могат да останат живи, а пък някои да заминат за другия свят.

Някои могат да останат - ще възкръснат някои. То, възкресението ще дойде след голямото страдание, както е Христос възкръснал. И възкресението на Христа, това е новораждането вътре в човека. И казвам сега: Това, което казвам, може да влезе в стълкновение с вашето. Вие може да кажете: Толкова години се подвизаваме. Да кажем, че сме учили 10 години по архитектура, за да зидаме къщите и ме викат за архитект да направя някакъв план на една къща. Та какво ми струва 10-годишното знание? Ако 10 години съм учил музика и не мога да дам концерт като ме повикат! Ако 10 години съм цигулар и като ме повикат на концерт, и не мога да свиря нещо на свят? Когато ще свириш, свири нещо на свят! Хубаво е така. Когато пееш, пей нещо на свят. Когато ще родиш трябва да родиш не на половина, но като родиш веднъж, да няма втори път да се ражда човек.

Сега не сте родени, а сте направени. Казано е: И създаде Бог човека по образ и подобие. Тъй е писано. Ако това беше достатъчно, защо Писанието казва, че трябва да се родите отново?

Създаването е един процес, а пък раждането е един вътрешен процес. Аз говоря това за всинца от вас, които сте просветени, не говоря за обикновените ученици. Мнозина сте просветени, за да разбирате дълбокия вътрешен смисъл на онова, върху което сте турени. Вие чакате да дойде смъртта, да умрете и да отидете на онзи свят. Това е много погрешно схващане. Една майка, която е помятала тук децата, като отиде в онзи свят, ще отиде до вратата на Царството Божие, до вратата на рая и ще я върнат. А ако родиш детето ще те пуснат в рая, ако не - ще те върнат. Може 10 пъти да умираш и да отидеш в онзи свят, но ако вашето дете не е родено, в онзи свят не можете да отидете.

Ти ще родиш и тогава детето ти ще носи Истината. То ще върви пред тебе и като дойдете до царските врата, тя ще бъде широко отворена, защото ти роди едно дете на Истината. И ще има светии и ангели, и венци ще има на главата, всичко ще има. Но ако Истината

не върви пред тебе, то царските врата ще бъдат затворени и с Всичките твои дрипели ще те върнат да се прераждаш. Колкото пъти искаш можеш да се прераждаш на Земята. Прераждането не е едно благо за мене. Прераждането е само едно условие, то не дава смисъла на нещата. Но веднъж като се роди Истината в тебе, като излезне от твоята душа и върви пред тебе, ти ще влезнеш в рая.

Сега казвам на всички от вас като просветени: Само Истината ще отвори царските врата на рая, за да влезеш. И тази Истина трябва да се роди от вашата душа.

Отче наш.

В Божията Любов е благо то на човека. /3 пъти/.

27-мо Неделно Утринно Слово, държано на 6.06.1937г.

ПРОВОДНИЦИ НА НЕГОВАТА ЛЮБОВ

5 ч. с *.Изгрев*

Ще прочета първата част от 20 глава на Евангелието от Йоана - до 17 стих.

В прочетените стихове има едно съвпадение. Някой неща, които са важни. Идват някои от учениците и казват: Няма го Господ там, дето го положили. Явява се едно противоречие - едно малко духовно смущение. И двама от учениците, единият, когото Христос обичал бил Йоана, а другият Петър. И двамата отиват на гроба тъй тичешком. И влизат вътре и виждат обикновените работи. Кърпата с която е била завита главата на Христа и после другите превръзки тъй сложени настрана. И двамата влизат, проверяват, но никакви ангели не виждат. Защо Мария, която вникнала и погледнала, че вижда двама ангели с бели дрехи вътре. И те я запитали: Кого търсите? Тя казва, взели тялото на Господа моего, и не знаей къде са го турили. В дадения случай тя се обръща и вижда Исуса, когото не познава. Тя мисли, че е градинаря и се обръща към него и казва: Господине, ако ти си го взел, кажи къде са положили тялото. Тя само като запитва, в съзнанието ѝ проблесва нещо в духа и тогава го познава до някъде, че е Той. Той ѝ казва: Не се допирай сега до мене. Това показва степента на съзнанието на голямото противоречие, което днес съществува. В цялата християнска църква за възкресението на Христа едни се питат: възкръснал ли е; а други казват, че не е възкръснал. И много други въпроси, които са второстепенни. Онова същественото, което иска да обедини църквите в служение на Бога по Любов, то е единението.

По някой път аз гледам тук по дърветата, някои дървета са зелени, някои с един клон увиснал по земята; някои имат листа, някои бубулечки са влезнали в клоните във всичките листа и чак до

корена. Сега някой често запитва, казва: Как мислиш? Гледам някой мязат на увехнали клонища, все се смущават. Едни казват: Не е възкръснал Христос; другите казват: Дали вече е дошло времето? Учениците мислят че в тяхното време се е възстановило Царството Божие на Земята. във времето на Христа се възстанови Царството Божие на Земята, но не както учениците мислят. И сегашните хора мислят, че Царството Божие ще се въдвори тъй, както те мислят. И англичаните мислят, че Царството Божие като се въдвори, Англия ще бъде най-силна; Германия мисли, че като се въдвори Царството Божие, Германия ще бъде най-силна; Франция ще бъде най-силна. Българите и те мислят, и русите същото. Всички мислят, че ще се въдвори Царството Божие тъй, като стане силен народа и Царството Божие ще се въдвори.

Обаче има една вътрешна страна, в която човек трябва да влезне в съприкосновение. Туй, за което сегашните християни мислят, то е като едно външно облекло. Както онази мома, която се приготвява да иде на хорото с хубавите си дрехи, обуца, шапка, тури ги и отиде на хорото. Всичките тия верую, които християните имат, те са китките. Едно верую е една китка на ухото турена. Панделки има и др. такива. Хубави са. Не е лошо човек да бъде облечен. Но младата мома след като се ожени, вече дрехата ѝ не приляга. Най-първо възлюбленият я харесва заради дрехите, които има. Че много хубаво ѝ приличат. Но след като се ожени, той иска да види друго нещо в нея - дали тя знае да готви добре, дали знае да си измита къщата хубаво. Дали знае да си гледа децата хубаво. Всичко туй. Едно време на хорото, казва той, беше много хубаво и двама играхме добре. Бяхме добре облечени. Но тук работата е вече друга. В готвенето, в шетането, в отглеждането на децата животът става по-труден вече. Тази работа е толкова лесна, най-лесна работа, която ние не можем да свършим.

Казва се: Всички хора, като станат проводници на доброто, Царството Божие ще се въдвори на Земята. Ако човек не може да върши нищо, поне да стане проводник - да мине през Неговия ум,

през Неговото сърце, да мине през Божествената светлина. Някой като дойде верующ, важна е вярата, която трябва да имаш. Той ще започне да ти обяснява как е възкръснал Христос, по кой начин. И само как е възкръснал Христос знае. Всички ония, които са писали трактати, това са техните теории за това. Но само Христос, Който е минал през този път, той знае. Човек, който не е минал по пътя на Христа, той само предполага. Може да бъде до някъде вярно това, но може и да не бъде вярно.

Човек, който знае Истината, тогава той може да каже нещо; човек, който не знае Истината, той не може да знае, той може само някои загадки да каже. Той може да предполага, че Любовта е нещо.

Та казвам сега, често проповедници, свещеникът влезе, току отваря и затваря прозорците на хората. Дойде някой писател някога и казва: То възкресение няма да има в тази работа. Но какво разбират с това? Тази идея е много широка - да възкръсне човек. Сега и аз не искам да ви обяснявам, защото тази работа ще я разберете, когато възкръснете. Сега каквото и да ви разправам за възкресението, и въпрос не може да бъде. Какво нещо е възкресение? Сега не може да разберете. Сега някои казват: Защо да не може да ни се обясни? Е, какво ще обясним на един човек какво нещо е яденето. Туй, което мога да му разправам какво е яденето, то ни най- малко не е ядене. Може да му разправам, че трябва да се дъвче храната, но дъвченето не е ядене. Ама трябва да се тури храната в стомаха. И това е един процес. Но храненето, туй което хората наричат, е съвсем друг процес. Храниш се само тогава, когато храната ти доставя онзи живот и онази сила, от която ти се нуждаеш и която на тебе ти липсва, от което ти си се лишил. А онези процеси, които ти извършваш, това са второстепенни работи.

Вие можете да имате една ясна представа за възкресението на Христа и това нищо да не ви ползува. Да кажем, че вие вярвате, че Христос е възкръснал, но ако вие не възкръснете, какво ви ползува Христовото възкресение? И следователно възможността, която мен ме

интересува каква е? Ако има една банка, в която аз съм вложил парите си, някой път банката може да изтегли заложените пари. Ако един ден видя, че банката изплаща вложителите, тогава аз се обезнадеждавам, че онова, което аз съм вложил и аз мога да го взема. Ако Христос е възкръснал, ще възкръснем и ние; ако Христос не е възкръснал, не можем да възкръснем и ние. Сега възкресението е необходимо, понеже то е онзи истинския живот. Преди възкресението животът е бил живот на изпитание, на мъчение, на страдание, на недоразумение, и на всички тия неща, които сега стават. И ние искаме да дойде Царството Божие преди хората да са възкръснали. Царството Божие ще дойде за Всеки един, който ще възкръсне. Който е възкръснал, Царството Божие е дошло. И като дойде Царството Божие, веднага казват, ще дойде Царството Божие. Щом дойде у тебе животът, ти ще възкръснеш, това е възкресение. Щом не дойде у тебе животът, за тебе няма възкресение. Щом не си възкръснал и очакваш Христос като дойде, да те възкреси, то е едно предположение. И трябва ли сега възкресението да дойде, да се покажат на света и човечеството, че са възкръснали.

Христос се показва, че е възкръснал само на онези, които трябваше да възкръснат, онези, които го обичаха. На своите си ученици, за да се усили вярата им. На света той остави да го не знаят. Той каза: стражарите взели тялото му. Като дойдоха неговите ученици да задигнат тялото и като отидоха да проверят тази работа и казаха: Ние ще уредим, малко ще понамажем колата, тук ще играят роля парите, после ще му дадем това-онова и работата ще се уреди. Тогава имаше подкуп, както и сега. И по някой път идеята за възкресението седи на един чук върху главата върху верующите. Защото един, като иска да възкръсне, казва - не можах...и оживея. Той седи с един страх, иска да възкръсне, мисли, че като се страхува, гледа това да не направи, онова да не направи, но все иска да възкръсне, и казва: Нито можах да възкръсна, нито можах да се понаживея хубаво в света. Аз не зная какво вие подразбирате онова благо, което вие

търсите в Любовта. Тази Любов може да се прояви само когато възкръснете. Туй, което очаквате и туй, което хората очакват от другия свят като отидат, то е състоянието на възкресението.

Сега искам да разберете ясно, само чрез сравнение до някъде може да имате едно вътрешно досещание. Едно житно зърно може да е в хамбара много добре. Но мислите ли, че хала на житното зърно е много добре там? Ни най-малко! Много е притиснато то. Представете си 10-20 милиона зърна притиснати на куп няколко години в дъното на хамбара, всички едни върху други! Мислите ли, че тия зърна живеят много добре? Че всяко едно зърно казва на другите: Махнете се от тук! Малко свобода ми дайте! И всички сядат така натъпкани и си говорят. Този да се махне и онзи да се махне, а не могат да се махнат. Вие си представлявате колко са щастливи тия зърна. Нещастни са те в хамбара. Същото става и някой път и с хората. Някой път и верующите казват: Малко на страни. Този побутне онзи и онзи - другия, и все се побутват с лакета. Че казвам: Салонът не е достатъчно широк. Представете си, че 4-5 месеца се побутвате или се натискате и мислите за Царството Божие, за Любовта. Но при такова притеснение можете ли да разбирате Любовта? Обаче иде тогава разумния човек, с една крина жито ще иде на нивата, ще го хвърли така, че на всяко зърно да му даде широко място. Зарине го от горе и на свобода ги остави те да не се притискат вече. И човекът тогава, житото се усеща свободно и започва да расте. Израстне нагоре. По напред защо не можа да расте? Нямаше място, къде ще се прояви. Притискат го от ляво, от дясно, от горе, от долу - като в едно менгеме беше.

Та казвам сега: И вас трябва да ви изведе от хамбара. Вие мислите, че сте на нивата. Хубаво. Ако някой от вас е посят, добре е, но някои, които искате да дойде Царството Божие и искате да живеете тъй охолно? Че онзи, който живее охолно, не е ли в хамбара? Пък някои, които са ги посели на нивата, вече почват да се поразпукват по малко и още човек ще си повика малко. Защото той още при първите

страдания и казва: Дотегна ми. И житното зърно усеща големи мъчения. И постоянно започва да се... дотегна ми да живея! Че ти още не си започнал да живееш. Той животът не дотяга никога. Дотяга онова неразбирането. Кое мъчи? Кое мъчи домакинята? Кое мъчи слугата? Две неща мъчат слугата. Гладният го мъчи дали господарят ще му плати, след като е работил през годината тъй, както трябва. Ще му плати ли както трябва; и дали ще обича господарят да го вземе за другите години, да го наеме пак или не? Вас ви мъчи същата идея. И вие мислите дали Господ ще ви плати нещо. Вие сте слуги на Земята. Още за пръв път идете сега на Земята, тъй в съзнанието си. Някой път господарите са особени, господарят е студен. После някои господари имат една политика. Два вида господари има. Аз не говоря за небесните господари, а за земните. Защото ако не сте научени с земните господари, небесните няма да ги оцените. Земните господари са особени, студени, хладнокръвни; а някои са любезни и показват религиозност от началото, а строгост от после. А пък някои господари са строги от началото, а към края стават по-меки. Но това е все с умисъл. Но и строгият господар, и мекият господар все си имат, нещо пред вид.

Е, питам, ако имаш един брат, който ти е господар, по какво ще се отличава брат ти? Отличава се. Представете си, че вие сте играли като две малки деца. Прегръщали сте се, целували сте се с брата си, а сега брат ви е полковник, а вие сте редовни. Да кажем, че брат ви като войник, и трябва да козируваш, да вдигнеш ръката си. А да кажем, че ти не козируваш и той те арестува. Но в какво седи престъплението? Защото не си вдигнал ръката си. А трябва да я туриш на челото си така, както трябва. И веднага ще има арест два-три дена. Че не си вдигнал ръката си. Питам, ако не знаеш как да вдигнеш ръката си, престъпление ли е? Не е престъпление, но в порядките на военните, това е престъпление, че не знаеш как да вдигаш ръката си. А в порядките на Бога не е престъпление. В порядките на мисълта, ако не знаеш къде и как да туриш една мисъл, това е друго.

Какво нещо е човек да мисли? Човек най-първо се учи. Той е като онези деца, които трябва да разделят числата. Смесени са жито, царевича, овес и те трябва да ги отделят, и после пък да ги броят колко са. Ако ти не знаеш как да разделиш и наредиш Всичките мисли, твоите мисли, чувства и постъпки? Сега вас ви се вижда всичко това чудно. Аз съм срещал много учени хора, които не знаят как да мислят. За пример, когато той ми дава парите, да кажем, че гледам някой банкерин. Когато му плащам, очите му са на четири, да не го излъжа. Защо няма доверие? Той ще ги прочете веднъж, два. И двамата са християни.

Аз съм гледал деца възпитани. Наблюдавал съм тяхната психология. Около мен седи една кошница с череши. Психологически правя наблюдения. Дойде детето по край мене, току вземе една череша, изяде я и после си представи, че като ни лук ял, ни на лук мирише. Няма никакво престъпление, че е взело черешата. Престъплението седи в това, което той върши, че иска да го скрие.

Представете си, че тия череши са преброени. Някой ми е донесъл тия череши. Аз съм един слуга и господарят каже: Я прочетете тия череши. И после ще ме пита: Къде отиде черешата? Преброени са дадените череши една по една. Вие вече сте излезнал от този ред на нещата. Да допустнем, че вие сте свършили по аритметика и математика. Някой от вас е започнал с алгебра, а някой е започнал с висшата математика. Но както при аритметиката, така и при алгебрата и висшата математика, работите все остават същи - имат същите резултати. Както и да смяташ, и с аритметика, и с висшата математика смяташ, все трябва да се плаща. Сега в какво седи плащането?

Гледам, двама длъжници идат при един банкерин. Иде един стар, възмъжал човек, изважда парите, банкеринът чете парите и скъса полицата. Идва при банкерина една млада благородна мома, той я поглежда така и казва: Задръжете парите. Няма какво да ми плащате. Изважда и скъсва полицата без да приеме парите. Питам сега, защо

банкеринът в първия случай взима парите и тогава скъсва полицата, а при втория случай - пари не взима и пак скъсва полицата. Значи има два вида плащания. Едното е материално плащане, ще платиш, а другото плащане е от друг характер.

Вие може да си обясните сега, че тя е красива, че той има Любов, това-онова. Както и да обясните, за младата мома bankerинът казва: Закон има и младите моми не може да плащат дългове. Понеже те не са живели и не могат да плащат, а старият е живял и той трябва да плати. Старият понеже е правил дългове, ще плаща. А младият не може да направи дълг, няма какво да плаща.

Сега по някой път вие питате: Защо трябва да се платят дълговете? Защото сте живели и сте стари. А защо някой път Господ от вас няма да иска плащане? Казва така: „Ще залича, казва Господ, греховете ви“. Той Господ прави същото „ще залича греховете ви и няма да поменавам.“ А на някои не заличава греховете. И трябва да се изплатят.

Сега аз вземам гряхът не в този смисъл, но грях в смисъл на непослушание у човека, че човек предпочита своите желания, туря ги по-горе от Божията доброта и Божията заповед.

Сега вие, както сте поставени, новата мисъл е, вие седите, аз ви разправам. Сега положението е следното. Представете си, че вие вече сте ходили дълго време и сте гладували и сте гладен. Седите на хубавата трапеза и аз почна да ви държа една реч за яденето. Вие седите. Яденето е пред вас. И аз започвам сега да говоря, но във вас няма ни най-малко интерес, не ви интересува какво аз ще ви кажа. Аз като ви говоря и вие като гледате туй ядене, казвате си: Малко да посъкрати речта си, колкото се може, 5-10 минути! Защото яденето е сега важния въпрос! И какво ще ви държа цял един час, че кой го е правил това ядене, че от къде е взето, че плодовете са хубави. Тия работи са отвънка. След като се наядете, може да ви се говори за това и онова.

Сега ви предупреждавам в едно нещо и ви казвам тъй. Представете си, че има един закон и аз ви казвам да си броите хапките и повече от 21 хапки няма да ядете! Ако ядете повече от 21 хапки, всичкото ще го изхвърлите навънка, колкото и красиво да е яденето. Е, как ще ви докажа това? Вие ще кажете: Той е скържав, той не иска ние да ядем повече от 21 хапки. Да ни остави свободни, колкото си искаме да ядем, да не броим хапките. И вие не може да повярвате сега, но след като ядете, онзи, който е опазил 21 хапки, добро му е разположението, а онзи, който е ял повече от 21 хапки, после повръщане ще има и е неразположен. И тогава се казва: Защо не го послушахме.

Възкръсналият Христос казва на вас: Не мислете за себе си повече. И да не мислим за себе си. Престанете да мислите за себе си. То е едно добро. Сега ще мислите да свършите волята Божия, да бъдете проводници, да служите на Господа. Ама с нас какво ще стане? Този въпрос го оставете на заден план, какво ще стане с вас.

Сега и аз като седя, не искам да направя погрешка, да питам какво ще мислите за мен. То е вече мисъл за себе си. Щом аз питам така, тогава аз мисля за себе си. Какво ще мислят хората, това е тяхна работа. Но аз ви казвам, повече от 21 хапки няма да ядете. И ако ме слушате, глава няма да ви боли. Ако не ме слушате, тогава ще опитате последствията. Двадесет и едно е Любовта, приложена във възкръсналия човек. Това е една форма - Любовта приложена, това е една хапка. Двадесете и една хапки - е една форма. Нищо повече.

И тогава постарайте се от днес нататък в следното: Всеки един в ума си не да въздига себе си, но в ума си да въздига своите братя. Да държи своите братя в ума си високо. Но защо? Защото във всичките ваши братя живее вече възкръсналият Христос. А когато вие въздигнете вашите братя във вашия ум, вие въздигате възкръсналият Христос. Този е пътът, по който и вие ще възкръснете. Христос имаше тази идея. И тази беше неговата идея. Той винаги държеше в ума си, в своето съзнание Образа на Неговия Баща. Той каза: Не

дойдох да извърша своята воля. Не мислеше той за себе си и ни най-малко. И казва: Дойдох да извърша волята на Отца си. Той имаше власт да стане видим и невидим. И казва: Нямам ли власт да се помоля да дойдат толкова ангели, легион? Но той имаше в себе си една идея само - да служи на Бога. Да се прояви в света не той, Бог да се прояви в живота, Любовта да се прояви! Ако ние се проявяваме в света, ние вече се проявяваме в този живот, както сега живеем. А пък като влезне Бог да се проявява в света, и има мир, радост, спокойствие. Радост и веселие ще има не отвънка, но в душите ви. И в синца ви трябва да има радост и веселие. А пък когато дойде радостта и веселието, тогава ангелите от Небето ще слезнат. Нали ангели на Христа му служиха. И на вас, като почнете да служите на Бога и да изпълнявате Волята Божия, и на вас ще служат ангелите и ще донасят благословието. Те ще нареждат работите ви. Онова малкото новородено дете, то ли си нарежда пелените и всичко, което му трябва? Не. Майка му се грижи за него. И завива го в пелени и пр. защото го обича. А когато то израстне и почне да не слуша майка си, и тя го остави и казва му: Аз каквото можах направих за тебе и от сега нататък ти ще се грижиш за себе си. И ние в християнството виждаме става същата погрешка. Най-първо един християнин е много ревностен. Защото най-първо Бог живееше в човека. Но той като почва да урежда своя живот, Бог казва: Щом като почваш да уреждаш живота си, Аз ще те оставя. И после каза - чакай и аз да си уредя своя. И Господ го остави. Казва: Ти нали искаш да си уреждаш работите си, уреждай ги.

Представете си вие да си уреждате живота или по-добре казано, уреждайте живота си както Бог изисква. И тогава поставяйте да се уреди вашия живот, както Бог изисква. Но знаете ли какво нещо Бог изисква?

Един господин ми разправя какво станало в хотел "Македония". Тримачетири души седят около една маса и разискват върху новите идеи, върху тогавашния социализъм - братство да има, равенство. И

на масите тропат и едните и другите си дават своето мнение. И си попияват малко винце. Казват - това ще остане, онова ще стане. Гледат един селянин насреща се пънка с товара си, иска да го тури на гърба си. А тези господа се разправят все за много важни работи, за свободата, но никой не иска да помогне на това, на селянина да си вдигне товара на гърба. А говорят за братство и равенство на масата отгоре. Така да имате една ясна представа, мислете за туй, което е над масата отгоре. Това е за този живот. Вие живеете в Небето. Вие сте чудни. Сега сте в Небето, но погрешката е там, че в Небето живеете, а за Земята мислите.

Казвам като мислите за Земята, ще слезнете на Земята и ще станете вие много тежък, под отдолу ще слезете. Мислете за Небето, а живеете на Земята. Така ще се оправят работите ви. Вие мислите като идете на Небето, вие очаквате като станете ангел, тогаз да проявите Любовта си. И в това тяло, в което живеете, като живеете, може да мислите за Небето и за Любовта и да я проявите. И ще мислите за възкръсналия Христос. Като живеете така - да бъдете проводници на възкръсналия Христос. Сега не искам да кажа, че не сте проводници. Не. Но ще бъдете тук сметкаджии. Вие казвате: Ако аз правя същото, какво отношение ще има той към мене? Възкръсналият Христос ще има същото отношение към вас, както Слънцето. Ако вие обичате Слънцето, ще имате в преизобилно светлина и топлина. Всичко ще имате. И влага ще имате. Същото е като станете проводници на възкръсналия Христос.

Каквото е отношението на Слънцето към мушичката, към дървото, към водата, към въздуха, към най-дребните същества, такова е и към Царя, към философа и към Всичките други. Трябва да има еднакви отношения. Не правете никакви сметки с Христа. Не правете сметката на Якова, който казва: Ако ме благословиш, аз ще ти дам десетъка. Единственото нещо, което Бог изисква от нас, то е да бъдем проводници на Неговата Любов.

Аз мисля така. Имаме едно правило и казвам тъй: Да извърша Волята Божия не както аз зная, но тъй, както е благоугодно на Бога. И като видя, че Бог се весели, че съм извършил волята му тъй, както Той иска, аз да стана радостен, че съм извършил Волята Му, както Той иска. Не аз както искам, но както Бог изисква. Да бъда проводник на неговата Любов, на Божията Любов.

Сегашната погрешка е, че ние изпълняваме Волята Божия тъй, както ние искаме. И това не е лошо, но то е временно. А трябва не тъй, както аз мисля, това не е истинското служене.

Ако изпълнявам Волята Божия както Бог е намислил, това е важното, това е вечното, а не както вие мислите. И това, което вие вършите е добро, но то е временно. За един ден ще трае и то утре ще изгасне. Но ако изпълнявате Волята Божия тъй, както Бог е намислил, то е Вечното. Тогава минете от вашето, от временното, от настоящето към Вечното, към туй, което никога не прекъсва. Това е Божественото. Това е Божествената Любов.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /3 пъти/

Слънцето грее отлично

6, 10 ч.с.

28-мо Неделно Утринно Слово, държано на 13.06.1937 г

ОСОБЕНАТА ЧЕРТА НА ЧОВЕКА

5 ч.с. Изгрев. Времето - свежо, топло

Изпълни се наряда.

Ще прочета част от 20 глава от Евангелието Йоана, от 17 стих.

В Начало бе Словото.

Христос имаше дванадесет души ученици. Но един от тях беше реалист, естественик, следваше по естествените науки. Когато му казваха за неща такива, които не могат да се проверят, да се виждат физически, казва: Тези работи трябва да са въображаеми. Вие де сте виждали, че някой човек, който е умрял и да е възкръснал? Редки са тези работи. И тия работи не можем да ги повярваме. Не мога да се вода по вашия ум. Всеки един човек трябва да има едно от качествата. В човека има дванадесет извора. Дванадесет качества. Дванадесет сили. Дванадесет ума, дванадесет сърца. Дванадесет очи има. Дванадесет ръце има. Дванадесет крака има и какво ли не, все по дванадесет.

За сега за пример вие сте запознати само с две ръце. Но те са на физическото поле. Ако дойдете до вашето духовно тяло и то има две ръце. Стават четири и умственото тяло - две. Стават шест и причинното тяло - осем. И будическото тяло - две - десет. И в онова, в което човек се слива с Божественото, още две ръце - те са дванадесет ръце.

Онзи, който не разбира, ще каже: Тия неща не са вероятни. Те са невероятни неща. Но можем да приложим нещата. Нещата кога са вероятни. Човек кога може да вярва? Ти вярваш в лъжата, че е лъжа. Ти вярваш в Истината, че е Истина. Но тези две вярвания се различават. Ти вярваш в кесията, но в кесията няма нищо. Това е лъжа. Вярваш в кесията, но тя е пълна с злато. Значи вярваш в кесията

и в златото. В първия случай вярваш в кесията и вярваш само във въздуха, който е в дадения случай вътре. А въздухът той не пренася нищо.

Та казвам, идете от обикновеното разглеждане на живота по-нататък. Трябва да отидете по-надалече, за да добиете онова, което ви трябва. Допустнете, че имате обикновена вода в къщата - толкова вкусна, както горе в планината на 4-5 или 10 километра там някъде има хубава вода. Но се изисква усилието от ваша страна да идете до там.

Допустнете, че няма кой да ви донесе вода. Вие трябва сам да отидете. Има известна опитност, която вие не можете да добиете чрез другите хора. Понеже вие сте свикнали на Земята все някой да ви направи нещо. Да ви напечати някоя книга; да чуе някоя сладка песен. Но певеца, който иска да се научи да пее, кой ще му пее най-първо? Че ние така сме свикнали хората, че все някой трябва да ни каже или пее. Но онзи славей, който се научил да пее, кой професор му предава това изкуство, това знание? Той се ражда с него. Че този славей, който иска да пее, дава ухо тукъ-там да чуе някой, който пее. Слуша той, пеят ли другите. Той има само едно побуждение - някой да пее. И всяка една ваша мисъл може да се преведе в такава песен. Но все таки трябва да има известна побудителна причина. А побудителната причина може да бъде само едно същество, което седи малко по- високо от вас. То може да бъде една побудителна причина за вас. Когато иска човека да го направят твърд, трябва налягане от горе на долу. Трябва да го стесняват, за да стане твърд. Той трябва да е пречистен или за да се дисциплинира - някой път тези младите моми от селата, а и сега има такива, те имаха рокли, които ги надбилюваха на 10-15-20 дипли и така ги тургаха някъде, че после от горе им турят известна тежест върху диплите, че да се запазят за дълго време. Момата като се облече тъй, че на рески, рески падат диплите. И ако момата не си дипли хубаво роклята, ще си изгуби фасона на дрехата.

Сега ще каже някой: Е, тези работи.... Но често човешкия ум трябва да се държи в известна изправност. Вземете за пример, че вие сте един певец. Искате да пеете. Но най- първо трябва да изучите основното положение на музиката. Да кажем около 10-15 тона. Имате вие седем тона и Всеки един тон си има своето естествено положение, което тонът има. Има две положения, които са необикновени. Едното е в низходяща степен, а другото е във възходяща степен. Едното се нарича повишение, а другото - понижение. Вън от тия обикновени тонове трябва да знаете и тия изключителни положения - или в повишение, или в понижение. Вземете една ваша мисъл или ваше чувство. Може да е в естественото положение, или нормалното си положение го наричат. Но може да има едно неестествено, изключително положение в понижение: Или пък туй чувство може пък да има едно изключително положение в повишение. До някъде в повишение вие сте го научили да издържате по-добре, отколкото да издържате нещата в понижение. Но това е така по отношение на доброто. В пеенето въпроса седи малко другояче. Но в положението по отношение на един нещастен живот, и там има понижение на нещастieto и повишение на нещастieto.

Та за пример в красивия живот пониженията са малко неприятни. А в света на страданията пониженията са приятни. И там като се понижава страданието, то става по- малко. Или като се повишава страданието. Е как ще го вземе сега? Да кажем здрав сте. В здравия човек в гласа му има особено нещо и в неговия тембър има нещо особено. Още като говори човек, може да знаеш здрав ли е или не е здрав. Една диагноза има. Много трудна диагноза. Още като говори човек може да знаете добър ли е или не; още като говори човек може да знаете обича ли Истината или не я обича. Още като говори човек, като каже първия тон, може да знаете дали има меко сърце или няма меко сърце, дали сърцето му е възпитано или не е възпитано. Може да знаете кои неща са по вкуса на човека, и кои не са по вкуса му. Само човек като ви говори, може да знаете това. Ако го

наемете за слуга, още от първата дума може да знаете ще ви върши ли работа или не. Не само това, но вие като станете сутрин, като произнесете една дума, ще знаете ще свършите ли тази работа или няма.

Вземете един, който тръгва в правия път. Вие проверявате, но той казва: Ако стане нещо и се подхлъзна във вярата? Мислите ли, че човек взема вярно това? Той е една възможност. Сега защо стават нещата така, не питайте. Защо се понижават нещата, ние не знаем; защо се повишават нещата? И това не знаем; защо са в нормално положение, пак не знаем. Ти страдаш и не знаеш защо страдаш; радваш се и не знаеш защо се радваш. Приятно ти е да се радваш и не ти е приятно, като не се радваш. Но ако речеш да си дадеш един отчет защо се радваш или защо страдаш, ти не можеш да си обясниш работата. Сега във вашия ум, Всеки си има по една идея в живота, която иска да реализира. Всеки един от вас счита, че неговата идея е най-съществената. За пример вземете един даровит ученик, за него главната идея е да свърши училището. Да кажем едно малко дете иска да свърши отделенията; иска да свърши прогимназията, после гимназията, иска да свърши университета и най-после иска да се специализира. Представете си, че той може да е някой малък цигулар, а иска да стане голям. Хайде да го кажем малко по-благородно, да стане голям виолонист или музикант или гениален човек по музиката.

Казвате, религиозен човек, значи не е толкова благороден; или друго значи - свързан човек, защото религиозен човек значи да си свързан. Казват някои: Той е много религиозен човек. Значи е свързан човек. И щом си религиозен, ти не си свободен, ти си свързан. Като някой кон за някоя ясла. И току се въртиш, но навън подалече от въжето не можеш да отидеш. Речеш на ляво, на дясно - този юлар дойде и казва, по-далече няма да отидеш. Отидеш на ляво, пак по-далече не можеш да отидеш. Напред и назад, но все спираш. И ти казваш: Такава е Съдбата. Такава е Съдбата на вързания кон. Но на

свободния кон каква е Съдбата? Той си ходи свободно; но пък свободния кон си има друга мъчнотия. В гората там има вълци. И ако остане зимно време в гората, може да му съдерат кожата. И какво трябва да прави тогава този кон?

Вие сте в един свят, дето има най-големите преувеличения. Вие сте дошли в един свят, дето един друг ще си вредат. Една борба има и вие трябва да минете през бойното поле. Ако някой може да мине и да не го закачат в света тия снаряди, добре ще бъде. Но на мнозина от вас дрехите ще бъдат надупкани, пък и мнозина от вас ще имате и вашите сърца да бъдат продупкани. Няма да остане един, който да не е ранен. Не зная до сега не сте ли ранявани? Питате защо е така? Че бойно поле е! Хората се бият за свобода и смърт. Въоръжени са. По това поле трябва да минете. Няма друг път. През големите сражения на живота трябва да минете и трябва да имате всичкото изкуство на войника, да знаете къде да вдигнете крака си, къде да клекнете и пак да станете. Ухото ви трябва да бъде толкова бистро да схваща, че още като идват снарядите, още от далече да ги чувате. И да се отклоните ту в ляво, ту в дясно.

Сега може тази мисъл да е малко отвличена. Ето някои са идвали при мен да им направя аз диагноза. Казва: Не зная, здрав човек бях, но какво ми стана, урочасали са ме някои, нищо не мога да си представя. Почна най-първо болест да ме наляга по едното рамо, по другото, но какво стана? По-рано бях тъй спокоен, а сега почвам да ставам нервен. Нямам туй разположение. Казвам му: Ти не знаеш как да се храниш. Много бързо ядеш. Казва ми: Нали бързам, имам много спешна работа. Ти рекох, си завършил своята работа, но си забъркал работата на своето здраве. Че яденето е най-важната работа. Ти трябва да знаеш как да ядеш, от това зависи основата на твоето здраве. Аз говоря за здравите зъби. Който има здрави зъби, не може да боледува. Но ако ти ядеш само на дясната страна или само на лявата страна, ти здрав човек не можеш да бъдеш, и ако ти само прокараш храната си само 2-3 пъти в устата си и хайде навътре, то ти

нарушаваш закона на храненето; и после като ядеш, че си отваряш много устата, и тогава много въздух прекарваш в стомаха си, ти здрав човек не можеш да бъдеш. И после, ако ядеш и се занимаваш с много погрешки на този, на онзи, пак здрав човек не можеш да бъдеш. И ако ядеш храната и после негодуваш, пак здрав човек не може да бъдеш; и ако ядеш и си недоволен, пак здрав не може да бъдеш.

Има една философия. Всичките окултни ученици вие не сте минали през такова школа. Трябва да минете през тази дисциплина. Вие за пример има от вас някои, които знаете езици и мислите, че говорите някой език много хубаво. Аз, когато бях в Америка съм слушал много рядко американци, които да говорят добре английски. Не че не говорят правилно, но да се говори един език хубаво, иска се много нещо. И в България аз съм срещал много малко българи, които да говорят хубаво български. И много малко религиозни хора съм срещал, които да мислят правилно. И какви ли не идеи имат те за Бога? Щом ти се случи някое голямо нещастие, те казват: Защо Бог ти даде това нещастие? В ума на Бога не е идвало да ви създаде някое нещастие. За пример на Господа да му е дошло на ума, че той трябва да ти счупи крака, че той трябва да ти счупи каруцата, че ти да паднеш от нея и да си счупиш крака? Мен ми разправяше един баща, който бил опитен във водене на каруца. Впряга той каруцата с два коня и качва се той и сина му. Синът му бил малко дете, а бащата разбира това изкуство много добре - да кара конете, но имал една работа, искал да си запали една цигара и казал на малкото дете: Я вземи зингиите на коня. А той си изважда от джоба да си запали цигарата. А той като взема зингиите с камшика, и онзи кон като хуква, изважда каруцата навън и бащата не може да изпуши цигарата си и се връща с изкълчен и счупен крак. И казва бащата: Не зная, не се ли помолих хубаво като тръгнах, какво ми стана сега?

Причината е едно неестествено желание да пушиш една цигара като си в каруцата - нищо повече. Не ти трябва цигара там. Ти като слезнеш, като си наредиш каруцата, тогава запуши цигарата си. А на

каруцата цигара не се пуши. Тези, които се занимават с взривно вещество, с барут са много внимателни. ТЕ имат много меко вещество на обучащата си отдолу. Много меки обуча имаат те. И някой път някое взривно вещество може да се възпламени. И ти ще бъдеш много внимателен. Трябва да гледаш като ходиш. Човек не трябва да направи най-малкото сътресение, защото при взривното вещество най-малкото сътресение може да се пукне и да направи голяма пакост.

Та казвам: Ние хората сме пълни с такива приключения. Всеки един от вас има някоя бомба вътре в себе си, в сърцето си и има най-малко 10-на такива бомби. Аз ги наричам 12 бомби и само като ги бутнеш, или 12 мисли може да има човек, дето само като ги бутнеш! Една мисъл може да е само, но като бутнеш тази мисъл и тя да експлоадира. Сега аз не искам да изнасям това да се плашите вие, но нали внимателен трябва да бъде човек в сегашния живот. И като стане сутрин, той трябва да се моли, за да бъде ръководен в живота и да знае какво ще прави. Дето се казва: Господи, постави страж на устата ми!

Та в сегашните времена човек трябва да постави Господа страж не само на устата си, но и страж на сърцето си; че каквото мисли, каквото прави, всичко да бъде на мястото си. Защото иначе, ако не поставим страж на сърцето си и ако не бъде всичко на мястото си, ние във всичко ще имаме обратна реакция, в която целият наш живот ще има и обратни последствия, които с години не могат да се избегнат, и с години ще носим товара им. Сега аз говоря за някои неща, които могат да се избегнат и това трябва да стане; аз говоря за тия неща, които трябва да станат. Защо трябваше Христос да страда, да бъде предаден? Трябваше да страда, за да придобият душите своята свобода, за да могат онези, които са попаднали под робството на греха, да добият своята свобода. Казват: Не можеше ли Христос да не страда? Можеше, но трябваше да се приближи още страданието на хората, за да се избавят хората от страданията, затова Той

непременно трябваше да мине през страданията. И туй страдание не е произволно. То е доброволно. И онзи, който така страда за другите, не за себе си, той всякога в края на краищата придобива нещо. Но ще се мине дълго време! Вие сега страдате и не знаете за себе си ли страдате.

Човек страда за три неща: Той може за себе си да страда, но може да страда и за своите близни и може да страда за Бога. Най-доброто страдание е, когато човек страда за Бога. Под думата „страдание“ имайте именно туй понятие. Една работа може да ви предложат, но работа, която никак не ви е по вкуса, по сърцето. Представете си, че вие сте един певец. Пеете за себе си също. Приятно е да пеете за себе си. Но някога трябва да пееш за някой хора, които никак не оценяват пеенето. И можеш да отидеш някъде, дето добре се плаща за пеенето. Може да ти платят за едно пеене 200-300-500 лева. Ще ти платят. Даже най-неспособните от вас за 50 лв. все ще изпее нещо. Сега може да ви попитат: Трябва ли човек да продава музиката си? Че тогава трябва ли той да продава своите религиозни чувства, когато отива да проповядва на хората, че му плащат, за да ги научи да вярват в Бога? Нали ви плащат тогава. Сега в тия религиозните убеждения има една страна, в която всички трябва да бъдат будни! Не проповядвайте неща, които наполовина не ги знаете. Наполовина нещата са, когато аз се съмнявам в това, туй дали е тъй или не? За пример: Ако аз ви описвам духовния свят, вие ще кажете: Ама той мяза ли на този свят? Вие сте чудни! Всичко се мени. Баща ви, който е бил млад, без брада, след 50-60 години той стане с брада. Питам: Щом израстне брадата, вашият баща не е баща? Защото щом израстне брадата на баща ви, той е друг. Ако по-напред, преди да сте се родили вие, той е бил без брада, а после като израстне брадата му, той не е вече баща ви? Ако имате тия разсъждения както сега? Че е изникнала брадата на човека, от голям зор е станало това. Та тия животни, които са покрити с косми, те първоначално не са имали косми, но като са влезли в живота, лошите външни условия ги заставяли да си направят една

космата дреха. Та и на човека му е покрита главата с косми. Това е от зор! Но един ден колкото се подобрява положението на живота и косата и тя се подобрява. Погледнете онези хора, гладките хора, в тях има какво да четеш. Какво се казва там, че Яков бил гладък, а Исав бил космат. Е, какъв е бил характера на Яков и този на Исав? Исав е бил космат, много енергичен човек - за материалните работи. Всички ония хора, които обичат материалните работи, са космати; а пък ония, които по-малко ги обичат, по-малко косми имат. А под ония гладките хора подразбирам аз горите, които са изсечени. Тази гладката страна и на ръцете, и на лицето, то е място, което се обработва - те са нивите, лозята, градините, които хората обработват. Посевите, туй са мястото. Ръката - от вътрешната страна като погледнеш ръцете на човека, ще видиш културата каква е. Ако лицето на едно същество е космато, какво ще четеш по него? Например, на едно куче или на един кон какво ще четеш по него? Много малко ще четеш. Едва ти ще забележиш някои черти. И там се показват такива черти. Например хапливите коне имат една особена линия на устата, едно изкривяване. Като видиш тази линия на един кон, трябва да бъдеш много внимателен. Ако забележиш такива линии на един кон, трябва да се пазиш, защото той може да се хвърли и и да хване нещо от ръцете, лицето ти. Това е едно особено повдигане на устата, обичат да хапят. Който не разбира това, трябва да се пази, а в благородните коне има нещо благородно в тях. И човек трябва да бъде отличен физиономист, за да разбира тия особени черти.

Аз гледам мнозина хора погрозняват по единствената причина, понеже имат една лоша черта в характера си. Например някой човек няма уважение и почитание към другите хора; и тези лоши черти се изразяват на лицето му. Например някой му говори, и той направи една гримаса на лицето, на устата си, че е недоволен. Като му кажат нещо за някого, даже не внимава, той си подигне устните. Днес понадигне устната, утре понадигне устната, все прави тази гримаса и развалва се лицето му. А пък някой не знае как да седи. Вие седите по

един начин, по друг начин; или вие си държите ръцете, често гледам по един начин, по друг начин. Не знаете как да държите ръцете си. Например, някой си държи ръцете скръстени, или скрити под мишниците. Не знае къде да си държи ръцете. Два начина има, по които може да държиш ръцете си, и трябва да ги туриш правилно. Правото на човека е в неговите ръце. Ти не може да имаш право, правилен живот, докато не си се научил право да държиш ръцете си. Доброто е в краката на човека. И ако ти не знаеш как да си държиш краката, ти добър човек не може да бъдеш. Вземете един цигулар. Ако той не знае как да кара лъка си, той не е цигулар. Някой кара лъка навън, някой навътре. А въобще цигуларите изискват права да бъде ръката. Успоредно трябва да върви лъкът, да продължава с магарето; но успоредно да върви. То си има правило. Ако искаш да изкараш известен тон на цигулката си, то лъкът отива към шийката на цигулката, и ти ще имаш един тон. Колкото отива по близо до магаренцето, ще имаш друг тон. Сега аз говоря, ако искаш да имаш един основен тон. Аз вземам цигулката за изяснение. Така е и в пианото, така е и в китарата, в мандолината, така е в арфата и т.н. Всички са основани на един закон вътрешен.

Човек само по себе си, той е цигулар. Той има четири темперамента. Това са четирите струни на цигулката от горе; и неговата воля това е неговия лък, който трябва да мине по тази цигулка. И тия темпераменти се намират в струните. "Сол" е басовата струна, "ре" - това е алтът; ако е на "ла" - това е теноровата струна, а ако е на "ми", това е сопрано. Тогава имате басът, това е бащата, "ми" - това е майката; тенорът - това е големия син, а алт - това е голямата дъщеря. Това са сега фигуративни работи. Сега това е в човека застъпено така и ако човек може да разбере в себе си туй музикално, много лесно може да се справи в живота.

Най-първо като станеш сутрин, ще имаш отношение към Бога, към баща си. Или кой е бащата у човека? Нервният темперамент. Умственият темперамент, това съставлява майката. Защото най-първо

е почнала да мисли жената. Когато проявиш Любовта, ти почнеш да мислиш. Само когато Любовта се проявява, като почнеш да обичаш, ти почнеш да мислиш.

Ние вземаме страданията, но те са само едната страна на човешките чувства. Когато страдаш, това показва, че нямаш отношение към един от своите темпераменти. Щом няма човек отношение към своята мисъл, той не взема пред вид каква трябва да бъде неговата мисъл. И тогава веднага ще му дойдат някои големи страдания в света. Щом се увеличават страданията, мисълта е, която може да изведе човека от това трудно положение. Сега тази мисъл може да ви въведе в едно неестествено положение. Казваш: Толкова години се молим на Господа, и мислим, че вече сме в правия път. Вие вървите в правия път, но тази опитност, която имате, е от вашето минало. Вие вървите, но вие вървите по новия път. Вие казвате: Господ ще уреди работите си. Той ще ги уреди, но какви ще бъдат вашите условия, когато Той уреди работите си?

Когато се занимавате с музика, трябва да знаете Всеки тон каква част от времето трябва да вземе. И мисълта си има един музикален тон, по който тя върви. Всяка мисъл върви по закона на музиката. И всички чувства вървят по закона на музиката. Например едно чувство може да е от четири удара - като цяла нота; или като половин нота или като четвърт, една шестнадесетата, $1/32$ -ра, $1/64$ -та. Вие ще кажете, по- проста работа няма ли? По-проста има. Един американец ходил в Германия да завърши своето учение и попитал един германски професор: Господин професоре, като американец много бързам. Курсът е четири години. Има ли някой курс по-къс, за 4-5 или 6 месеца? Професорът му казал: Има. Такъв курс има. И му дал този пример: Когато Господ създал света, казал на дъбът, че му трябва 100 години, за да стане един дъб на свят. А пък на тиквата казал: На тебе ти трябва само 6 месеца. Така че, ако искате да вземете мястото на тиквата, стигат ви само 6 месеца. И след 6 месеца вие ще ликвидирате

с работата си. И идущата година ще ви садят пак на ново. А пък дъбът за 100 години няма да го садят!

Помнете сега едно - един закон е верен: Ако ти сам си недоволен от себе си, хората не могат да бъдат доволни от тебе. Ако ти си недоволен от Бога и постоянно Го критикуваш, хората от теб не могат да бъдат; и ако ти не си доволен от хората, то и хората от тебе не могат да бъдат доволни. Това са три правила.

Вие искате да бъдете щастливи, без да сте доволни от себе си. Най-първо справете се със себе си. Намерете най- малката добра черта в себе си и се спрете върху тази малка черта. И бъдете доволни, че имате нещо, с което се отличавате от другите. Намерете една отличителна черта, която другите хора я нямат. И бъдете доволни, че вие сте единствения, който има тази черта. И дръжте Мисълта си върху тази черта.

Някой път се спирате върху Мисълта: Да любим Бога, да любим и ближния си. Това е изкуство. Как ще любиш ближния си? Дайте ми един пример, покажете ми един човек, който люби. Според вашето знание покажете ми един пример. Аз знам, че хората обичат, но как обичат, това е мъчно да се знае. Аз говоря сега за Земята. На Земята не мога почти да намира човек, който да обича. Там Любовта е ограничена и за пет пари ще изгубиш Любовта на когото и да било. Вземете един ваш приятел, който ви обича. Вземете 100 лева от него и не ги връщайте 2-3 години. И за 100 лева той може да си развали отношенията към тебе. Или кажете му някоя дума, той пак може да измени своето отношение към вас. Много пъти мислите, че можете да говорите каквото искате. Не. Много е опасно говоренето. И в света на всички лоши работи са отговорни проповедниците, понеже говорят това, което не е вярно. И учените хора са отговорни, понеже с науката говорят това, което не е така.

И в общественния живот е така. Ние трябва да бъдем точни във всичко. Много философствуване не трябва.

Намерете една основна черта в себе си, която никога да не се мени. Да кажем, че мислите, че сте добър. Тогава направете опит да видите вашата доброта мени ли се или не. Щом се мени, тя не е още основна черта във вас. Намерете някоя ваша черта, която при всички условия остава една и съща. Това е основна черта! Както Епиктет е имал една основна черта. Той е бил философ. Живял е при много сприхав господар като роб. Господарят му, като налагал своите роби, налагал и него. Но Епиктет бил много спокоен, като че всичко това не е отнася до него. Един ден господарят налагал крака му. Епиктет казал: Вие налагате крака ми и ще го счупите и тогава няма да ви бъде полезен. И наистина господарят му счупил крака, но за това негово самообладание, господарят след тази случка го освобождава - дава му известна сума и Епиктет прекарал живота си после в Гърция и написал няколко цели съчинения, отлични, много хубави неща написал. И вие като Епиктет трябва да бъдете спокойни. Аз гледам, като ви се случи най-малкото нещо, вие обикаляте навсякъде, за да го разправите какво ви се е случило. Епиктет не е ходил да разправя на другите роби, че господарят му счупил крака, той само казал на господаря: Ако ми счупите крака, няма да мога да ви бъда полезен. И той сполучва с този свой спокоен характер да спечели сърцето на своя господар.

Когато имате някоя основна черта, то тази черта може да изменя характера на хората, които са около вас. И ако окръжаващите около вас по-далечни и по-близки не се изменят, вие не сте силни още в тази своя черта.

Христос каза на Петър: Чашата, която ми даде Отец да я не пия ли! За този час дойдох! И когато Христа го поругаваха, Той седеше тих и спокоен! Той мислеше, че всичко това е за благото на човечеството! Само при такова разположение човек може да запази спокойствие на своя духъ! Вие казвате: Да бъда като Христа. Вие искате да бъдете като Христа, но искате да имате къща, пари и пр.

Свещениците и владиците имат патерици, корони. Кой няма да бъде разположен тогава? Вие искате да бъдете като Христа и да имате това и онова. А пък на Христа туриха царска мантия при мъчението и Му казаха: Радвай се царю. На Тома, когато Христос се яви на учениците си след възкресението, каза: Ти видя раните ми, но ако нямах рани, как щеше да повярваш! И сега не бъди неверен, но верен! И ти сега понеже видя, повярва. Но блажени са ония, които не си тургат като тебе пръста в раната ми и повярват.

Всички хора са Томовци. Вие казвате, да опитам Любовта. Вие сте Томовци. Любовта трябва да се приеме без опит. Не е лошо да се приеме с опит, но това е 1/12. Защото Тома е един от 12-те ученици. Някой път нещата приемайте и без опит; а някой път приемайте и с опит. Някой път повярвайте и приемайте нещата без опит. И се спрете върху една черта, която Бог ви е турил и с която вие се отличавате от всички други същества. И в Небето като отидете, там в Божията книга са /сте/ записани с тая особена черта. Каква е била. Това ще видите като отидете и отворите тая книга на живота. Там ще видите дали това е вярно. Но тази особена черта, която Бог е дал, дали вие сте я развили или не? Ако сте я развили - добре дошли сте! Ако сте я развили, ще ви държат там един ден; ако пък не сте я развили, още при вратата ще ви изпратят назад.

Та желая ви сега един ден да стоите там в Небето.

Отче наш.

7.10 ч.

29-то Неделно Утринно Слово, държано на 20.06. 1937 г.

ВЪТРЕШЕН И ВЪНШЕН ЖИВОТ

5 ч.с. Изгрев

Размишление.

Тайна молитва /15 мин./

Първата половина от 21 глава от Евангелието на Йоана до 16 стих.

В начало бе Словото.

Има една вътрешна страна на живота, която сега изучавате. Сега всички живеят във външната страна на живота. Външната страна е въпрегната с неудобства. Щом съзнавате, че имате неудобства, то е външната страна. И следователно Всеки човек се стреми да премахне неудобствата, за да може да живее.

Има една вътрешна страна и животът може да се познае само при вътрешния път. А пък този е път на Любовта. И тепърва ще го учите. Така са го учили и светиите, които са били преди вас. Така ще го учите и вие. Обикновените хора в света мислят, че са много големи неща. ТЕ имат високо мнение за себе си. Обикновените хора в света се мислят за гении, таланти, величия. Та по някой път и онези, които вървят по Божествения път, казват: Да живеем както хората в света. Не е лошо, не е лошо да живееш така, но като живееш така, ще развиваш външната страна на живота, а няма да разбереш вътрешната страна на живота. И тогава можем да уподобим това на следното: Представете си една мома, която се облича по три-четири пъти с разни дрехи, шапки, обувца, по дрехите си тури Всичките цветове, които има на небесната дъга, оглежда се в огледалото, мие се по три-четири пъти. Отлична работа е! Гледате я стройна и отвън всички казват, че е отлична, красива. Дрехите ѝ хубави. Всичките

говорят за нейните дрехи, обувци и шапка. ТЕ са модерни, но представете си, тази мома никога не е вкусила от истинската Любов. Ако тя не е вкусила истинското здраве и истинската Любов от която може да се запали човешкото сърце, след време, когато тия дрехи станат вехти, тя нищо не е придобила. Външният свят е подобен на тази мома. Това е светския живот. А пък вътрешният живот е подобен на Любовта.

Сега на пръв поглед вие ще кажете, че на нас тия неща ни са понятни. Един човек може да има вяра, но това е елементарна работа във вярата. Казват: Човек трябва да има приложение на вярата. Някой казва, аз прилагам вярата. Има едно сравнение: Ти можеш да вярваш в някого, не допускам, че вярваш. Какво предаваш на един човек като вярваш, че той е добър? И после у тебе има желание да се запознаеш с този добрия човек и да почнеш да го изучаваш. И после третата стъпка е следната - да почнеш да живееш като него. И най-после трябва да се образува едно вътрешно запознаване между двамата, които искат да вървят заедно. Двамата не могат да вървят паралелно. Краката не могат да бъдат на мястото на ръцете и обратното. Главата не може да бъде на мястото на краката. Главата не може да бъде на друго място, освен сега дето е поставена.

В вашия живот трябва да имате само една основна идея. Ако имате две или три основни идеи, вие ще имате няколко глави. Някой ще каже, аз вървя по пътя на Любовта, по пътя на Мъдростта и по пътя на Истината. Това е криво разбиране. Какво разбирате под думата „Любов"? Любовта подкрепя живота, Мъдростта подкрепя светлината и знанието, а Истината подкрепя свободата.

Питам: Кой е основател на живота? Основното в живота е Любовта. А светлината, знанието и свободата, това са условия, за да се прояви Любовта. Това е вече външната страна. Някой може да каже, че ние можем да вървим по пътя на Мъдростта. Но там се изисква голямо знание, много голямо знание.

Най-лекия път е пътя на Любовта. Ако ти при Любовта не можеш да извършиш нещо, то при Мъдростта тази вероятност е още по-малка. А като дойдеш до Истината, там е още по-малка вероятността.

Някой казва: Аз обичам Истината. Но каква е вашата Любов? Дали както Любовта на едно дете към един плод. Да кажем, че у вас има желание, едно вътрешно желание, да кажем ако всички сте взели по един лотариен билет и сте все от средна ръка хора, и очаквате да ви се паднат поне 2 милиона лева. Представете си, че ви говори някой нещо. Каквото да ви разправам за Небето и Земята и пр., вие казвате: Кажете ни дали нашият билет ще спечели или не! Другите работи са по-маловажни. Ние питаме всички хора все с лотарийни ли билети живеят. Лотарийният билет отдавна ти си го спечелил. Имаш Всичките възможности: И светлина, и въздух, и хляб, и вода даром ти се дават. Дето живеете на Земята - нищо не плащате и сте взели един малък лотариен билет и искате да ви се падне един милион лева. Какво става с един милион? С един милион може ли да отидете на разходка до Слънцето? Ако имате един милион, най-евтино ще ви трябват 35 милиона долари, за да отидете до Слънцето. Питам колцина от вас ще бъдат кандидати тогава? А трябва да имате билет. Да кажем, че няма никакъв гратис, а трябва да платиш.

Христос като напусна учениците си каза им: Идете и проповядвайте по целия свят и аз ще ви взема. И сега трябва да работите. Апостолите отидоха да работят. Защо работеха? За да спечелят пари за билет. Та като дойде Христос, да отидат с него. Вие сега очаквате да имате привилегия. във външния живот няма привилегия. Всеки който има Любов в сърцето си и в душата си, той има привилегия. Та ви казвам, често онези, които вървят по пътя на Любовта се отегчават.

Има едно криво разбиране. Онова което препечелвате, то няма да бъде знайно на хората. То в бъдеще ще ви бъде една придобивка. Всички онези светии, които са живели преди вас са ги считали за хора анормални, глупави и т.н. Но ако тези светии не бяха ходили по

Земята и не бяха я тъпкали, и като те не бяха проповядвали, животът щеше да бъде като пустиня. Та благодарение на техния живот, човечеството има културни придобивки сега. Красивото благо, което имаме сега се дължи на тях.

Питам, ако Христос не беше дошел на Земята и не беше ходил по Галилея щяхме ли да имаме тази култура, която имаме сега? Не. Било е време, когато Слънцето не е изгрявало както сега. Но тогавашните хора не са имали сегашните условия. Сегашните условия на Земята са много по-добри, отколкото едно време. Сега има много големи удобства. И в бъдеще ще има още по-големи удобства. Но удобствата не зависят отвън, но от живота, който е във вас.

Допуснете едно сравнение. Да кажем, че има пет категории хора: Едни, които имат само един усет. Само усещат придобивките; другите чувствуват какви промени стават в света; а други хора имат и вкус, те щяха да знаят за яденето и пиенето. И други, които биха имали чувството обоняние - те щяха да чувствуват онези ароматични вещества, които излизат от цветята.

Представете си, че други хора имат и слуха. И най-после други имат и зрение. Придобивките на всички тези хора щяха ли да бъдат еднакви? Не щяха да бъдат еднакви.

Та ако човек трябва да работи с Всичките сили, които има в своята душа и той трябва да се развива всестранно. Някой път онези, които вървят по Божествения път искат да имат някои блага. Като дойде Христос с проповядването си, колко му платиха? Имаше ли той къща? Ще кажете: И ние да бъдем като хората. Христос беше ли като хората? Колко деца остави той? Някое имущество остави ли или някое наследство?

Казвам, Всеки един от вас има грандиозна идея, да се ожени, да има деца, да стане като Бога. Първият грях, който направиха хората е: Да се ожени човек, да има жена и деца. Това е първият грях, който хората направиха. Разберете ме сега. Ти искаш да имаш деца. И ти казваш на сина си: Аз те родих. Това е лъжа. Казваш на детето си: Аз

те храня. Това е лъжа. Не, ти не си го хранил. Бог е който му дава светлина, въздух, хляб. А пък ти вземаш прерогативите на Бога. Бог я създава, а ти казваш: Ако аз не бях, ти не можеше да се родиш. Ако това е Божествено, което вие мислите, тогава Адам, коя майка и кой баща го родиха. Нали мислите, че без вас светът не може да съществува. Ти казваш, ако не се женят хората? Питам: Адам кой баща и коя майка го родиха? Аз оставам Ева, понеже Ева се роди от баща си. Но Адам кой го роди?

Да не мислиш, че ние сме трансформатори в света. Бог можеше да го създаде и по друг начин.

Та казвам, в Природата съществува един вътрешен закон, който трябва да изучавате. Онези, на които казвам, че не трябва да вземат лотарийни билети, ще кажат: Но тогава изгубваме условията. Но ако си толкова учен и като вземеш билет, може ли да изчислиш в колко лотарийни тегления ще имате един случай на печалба? Аз да ви кажа, вие при Всеки билет може да имате една сто хилядна възможност да спечелите. Но колко хиляди години трябва да чакате да ви се падне един милион? Най-малко двеста години трябва да чакате. А пък вие за 100 години ще бъдете стари и побелели и след като бъдете на 120 години, няма да ви интересуват ни моми, ни момци, нито дрехи, нито къщи и ще кажете: Нашата работа се свърши.

Сега аз разглеждам нещата от сегашното становище. Нито най-малко не искам да оправдая сегашния ред, защото редът в който ние живеем сега е аномален.

В живота има нещо съществено. Начинът по който се изявява животът ни е аномален. Не е онзи живот, който трябва да бъде. Кой от вас прави това, което трябва да бъде? Кой от вас са това, които трябва да бъдат? И на кого от вас чувствата му са толкова благородни, че до сега никого да не е обидил. Нека вземат тези, които мислят, че са най-добрите хора, да оставим светът. Хората в света вървят по съвсем друг път. ТЕ не искат външния живот. във външния живот слабият трябва да слугува на силният, такъв е закона, а глупавият

трябва да слугува на умния. И Всеки трябва да става жертва за другия, за силния. Нищо повече.

А пък във вътрешния живот силният трябва да слугува на слабите - умните на глупавите; любящия на онези, които нямат Любовъ! А днес е обратното в живота. във външния живот ако те обичат, ще обичаш. А пък във вътрешния живот и като не те обичат пак ще обичаш.

Та казвам сега: Христос попита Петра: Ти обичаш ли ме? Петър имаше доста амбиция. И цялата католическа църква служи на Петровата идея - че Христос му казал: Върху този камък аз ще съградя църквата и вратата адови няма да я преодолеете. Католическата църква казва: Апостол Петър е основа на католическата църква. Това е едно криво схващане.

Друга основа в света не може да се тури освен основата на Любовта. Ако вашият живот няма за основа Любовта, вие сте на крива основа. Сега аз ви говоря за да ви стане ясно. Сега вие мислите, че имате основа. Аз не отричам тази основа, но казвам: Често вие се намирате между два метода. До някъде карате във вътрешния живот и после дойдете до външните методи и после пак до вътрешните. Ту външните, ту вътрешните взимате и няма постижение.

Някой пита дали трябва да се прераждам втори път, трети път. Прераждането е едно условие за прогресиране. Колко пъти трябва да се прераждаш? Това е безпредметно. Колко пъти можеш да драскаш една кибритена кутия. Ще я драснеш 1 път, 10, 15, 20, 30 и повече пъти. Зависи каква е кутията. Ако кибритът е много хубав на клечката достатъчно е един път като я драснеш; ако пък не е хубав, ти трябва да драскаш цялата кутия до като намериш една клечка, която може да ти запали огъня.

Та казвам, някой казват, че човек трябва да бъде в някое общество. Това е хубаво. Обществото е едно условие. Но в едно общество Всеки мисли за себе си; и в една църква Всеки мисли за себе си. Гледам и в окултната наука пак някой правят същата погрешка.

Казват: Има йерархии на ангелите. Но ако вземете ангелите, те не мислят толкова за хората, защото и те си имат работа. ТЕ си имат свои длъжности. Някой мислят, че ангелите постоянно трябва да се занимават с нашите неразбории. Ние искаме Бог да остави своята работа, та да дойде да се занимава с нашите дреболии в живота. Ти казваш: Господи, не знаеш ли че съм гладен, че много обеднях, че децата ми не свършиха; че и пари нямаш; че мъжът ми не ме обича. Че тръгнал по други жени. Свещеникът се оплаква, че тези хора не идват в църквата. И всички се оплакват. Някои се оплакват, че във войната не спечелила България. И казват защо Господ не ни даде победа!

Това са обикновени неща. Когато някой баща нареди синове и дъщери, той не иска тези синове и дъщери да се привързват в къщи. Той не иска синовете и дъщерите му да бъдат слуги и господари едни на други, но да бъдат братя и сестри, взаимно да си помагат един на друг.

Та като срещна аз някого, какво има той да ми разправя за музиката теоретически? Аз го зная това за музиката, но за мене е важно да зная колко той умее да пее. Казвам му, я ми изпей едно парче от няколко куплета. Два три куплета са достатъчни.

Още като пее, ухото ми казва колко той разбира от музика. Няма какво да ми разправя някой за своите деди и прадеди как са живели. Но казвам му: Покажи ми своята постъпка, своята Любов, едно парче ми извади от своите прадеди на свят. Най-доброто парче на своя прадядо. Ако аз съм пътник и той ме приеме в своя дом само за една вечер. Аз зная вече за него по приема, който ми дава. Аз съм пътник, и ми дава някой една чаша студена вода, това ме интересува за дадения случай. Другите неща сами по себе са важни, но онази направената малка постъпка в дадения случай струва повече отколкото всичкото знание, което имаш. Ти може да си много богат. Можеш да имаш несметни книги. Но онзи пътник, който върви, той

няма да се радва от твоите книги, но от малкото хляб или вода, които можеш да му дадеш в името на Любовта. Това ще го ползува. И чрез този хляб той ще може да се запознае с твоите книги, с бъдещето ти.

Ако дойде Любовта - всичко се придобива; ако Любовта не прониква в сърцето, Всичките неща стават чужди.

Та казвам сега, това се отнася и до вас. Христос се обръща и към вас и ви пита, вие обичате ли ме? Вие ще Му отговорите: Ти знаеш Господи, че ние те обичаме. Толкова колкото вървим по този път. Тогава Христос ще ви каже: Пасете моите агънца. Питам, и за Любовта ти ще съдя от това как са агънцата. Покажете сега тия агънца. Ако ги пасете, Любовта ви е на място. Но ако не пасете добре агънцата, тогава Любовта ви не е на място.

Кои са вашите агънца? Онези хубавите мисли, които Бог ви дава, онези хубавите чувства, които Бог ви дава, и онези хубавите постъпки, които правите, също и хубавите постъпки които виждате в другите хора, защото и те се отпечатват във вас. Е, ако вие не можете да се ползвате от тези хора, тогава вие изгубвате добрите случаи.

Някой искат да ги спаси Господ. Как ще ги спаси? За мен спасението за гладния човек е хляба, който може да му даде някой. Спасението за жадния човек е водата; а спасението за пътника в бурната нощ е да му се даде подслон в някоя къща.

Спасението на света са в онези Божествени мисли, които поставяте във вашия дух, в онези Божествени чувства, които постоянно поставяте във вашата душа и в онези Божествени постъпки.

Защото светът не се поддържа само с едно ядене. Вие всички казвате: Не може ли човек да яде само веднъж? Не може. Човек постоянно трябва да се храни. Значи, хубавото, доброто в Любовта трябва да се втича постоянно в душата. И аз бих желал да ви остава една идея: Ти искаш да кажеш нещо, искаш да направиш някое добро някому, искаш да кажеш нещо хубаво, помни, че Господ е зад тебе и те гледа какво ще направиш, и Той те слуша. А пък вие като говорите

и лъжете не искате да знаете, че Господ е зад гърба ви. И сега всички все се лъжете.

Христос е казал на Петра: Тури ножа в ножницата си! И на вас казвам сега: Турете ножа в ножницата си. И чашата която Бог ви е дал, не мисли, че може да я туриши някъде. Тази чаша ще я пиете. Христос каза на апостолите да вземат ножовете, но да се настърчат. И апостолите уповаваха на ножовете; и Петър извади ножа си и удари слугата по ухото. Но Христос му тури пак ухото на мястото. И казва: Онези хора и те могат да извадят ножовете си. И тогава вашите уши ще отидат - една обидна дума предизвиква друга обидна дума; една лоша мисъл или чувство предизвиква друга лоша мисъл или чувство.

Ако отрежеш ухото на някого, Господ ще каже на Петра в тебе: Тури ножа в ножницата си! Ти какво трябва да правиш. С нож ли воюваш или с Любовта да воюваш? Че няма по силно оръжие от Любовта в света! И Бог в света, който е Всесилен и Той воюва с Любовта. При всички наши престъпления Той може да очисти света! Но Той не прави това. Като направиш едно престъпление Той казва: Не го прави. Не е за твоё добро. Ти ще страдаш в бъдеще. Той ти е казал веднъж и ти си му казал: Няма да го права. Но пак го правиш. И пак ти казва Господ: Не го прави това! Е, това е съвестта в нас.

Та казвам сега - практически приложете това. Силата на новото учение е в следното: Ние живеем в присъствието на Господа. С това съзнание да живеете. Ти направи и после говори. Защото щом кажеш една дума, то е вече направено. И тази дума, това което кажеш, Господ го слуша.

Сега аз проповядвам нали. В какво седи силата на онази мисъл, която ще предам? Мога да имам желание да ви правя сладки и медени, за да ви привлека, и вие за да имате хубаво мнение за мен. И вие можете да си представите, че ме слушате внимателно. Но и вие може да имате някоя странична мисъл. В такъв случай нито моята мисъл, нито вашата е права. В дадения случай важното е да ви предам една мисъл, както си е тя. Когато ви проповядвам Писанието, важното

е да събудя във вас онова, което Бог е вложил. Да станете вие проводници на Него. И после като ви слушам да ми е приятно. А не да ми се свие сърцето, че сте ме надминали. Аз бих желал всички хора да бъдат проводници, но не могат всички да бъдат. Но онези, които са проводници, трябва да помагат на другите. И даром трябва да помагат.

Онези, които живеят добре, те са най-добрите проводници. Животът е музика, театрална музика.

Да кажем, че един човек дава хляб. Има един хляб, който аз не го обичам. Има някои, когато дават хляба, подхвърля го. Така хляб не се дава. Как дават хляб когато дойде някой просяк? Вие го подхвърляте. А когато дойде някое ваше дете как го давате? Аз съм гледал - ще вземе, ще отреже хляб, ще го намаже с масло и ще погали детето си и ще му даде хляба. Но към просяка тя не се отнася по същия начин. Но Господ я гледа отзад. Детето, което вие обичате и му се усмихнете и го галите, и така му давате хляба; а пък към другия вие сте намусени. И си казвате: Да се махне този по-скоро! Каква е разликата сега. Ако дойде някой добре облечен, вие ще го приемете; а пък ако дойде един нечист, ще кажете: Братко, ти си пътник. И ще го поканиш в банята, ще му дадеш дрехи да се облече, като се измие и тогава ще дойде в къщата ти.

Та казвам сега, аз искам вие всички да се стремите да угодите на Бога; на онзи Господ, който е във вас, и Който Всеки момент наблюдава вашия дух, вашата душа, вашето сърце и вашия ум. Вие всякога трябва да бъдете изправни и по дух и по душа, и по сърце и по ум. И ако не сте, стремете се към това. Признайте си. Кажете си направих погрешка. Но изправи я. Не само да плаче и да се разкайва човек, но той трябва да изправи погрешката си. Всяка груба дума която изказваш, втори път не я казвай. И ако втори път я кажеш, кажи я по-меко; а трети път я кажи още по-меко. На 15 път като я кажеш тази дума, на онзи човек да му стане приятно.

Аз не искам изведнъж да станете светии. Светия е един ученик, който се е учил много добре през целия си живот. Светии са били хора, които са много падали и ставали, но са хора толкова постоянни, че са казвали: За Любовта Божия ще преодолее всичко! Те са били гонени, преследвани, кълцани, какво ли не са претърпявали; но винаги са казвали: Ще се поправи света! И те са вярвали, че няма да умрат. Ние казваме, че ще умрем. Не. Тялото ще се измени.

Христос казва: Обичаш ли ме или още обичаш себе си?

Разправяше ми един български светия. Той ходеше окъсан. Живееше в Сливен. Ръкуваше се с владиката. Владиката си подава ръката - да му целуне онзи ръката. А пък онзи хваща и целува своята ръка. Всеки един човек, който живее за себе си, той целува своята ръка; а пък Всеки който целува ръката на другите, той живее за тях. Някой път и вие ми целувате ръката. Защо? Аз не целувам вашата ръка и то ето защо. Казвам, не мога да живея за вас. Защото вие като целувате ръката ми вие ми обещавате. Това е пояснението. И да не мислите, че като ми целувате ръката, че мен ми е много приятно. Но аз се уча на търпение. На голямо търпение се уча. И това е един голям изпит, който имам, да ми целуват ръката.

Като дойде някой и ми целува ръката, аз трябва да му дам нещо; ако ми целуне ръката и няма какво да му дам, аз си тегля ръката. Аз разсъждавам някой път, вие казвате - на нас да почнат да ни целуват ръката! Ще дойде един ден и вашата ръка да целуват, и ще видите какво е.

Аз сега засягам вътрешната страна. Човек трябва да бъде чист. Ако аз дойда в света и мисля за себе си, кой съм, какво съм? Това е външната страна на живота. Ние трябва да знаем, че Всеки е дошел да изпълни волята Божия - да си прояви Божественото. И Христос казва така, много хубаво е казал: Аз Те прославих на Земята. Прослави ме и Ти за сама го Себе си!

Та ако искаме нашето въздигане и нашата слава, ние трябва да извършим волята Божия. И ще оставим после Бог Той да направи

нещо за нас. Ако прославим Бога ние се повдигаме; а за другото, оставете тази работа на Господа. А пък вие извършете волята и работата на Бога! И не мислете за себе си. И когато почне Бог да мисли за вас, тогава вие ще се повдигнете. А когато вие искате да се повдигнете - работата не върви. Ако съградим нещо в ледовете на северния полюс, то като се стопи леда, ще се разруши и съграденото. Всичко онова, което ние съградим няма да остане; но онова, което Бог съгради, то вечно ще остане.

Уповавайте на онова, което Бог съгради във вас; вслушвайте се в Любовта, която Бог гради във вас. В това е вашето бъдеще. Това е раят. Всички постижения са там. А пък Земята сама по себе си ще се измени. А другите неща са лесно постижими. Сега това е важното, което за себе си трябва да пазите.

Казва Господ: Обичате ли ме вие? Готови ли сте да вършите волята ми? Аз не искам да взема никакво обещание.

Защото според мен важно е не каквото казвам, а това което направям както трябва.

Да остане сега тази мисъл във вас, че Господ е вътре във вас и всички блага, които имате сега, от Него са. И да се образува тази връзка между Него и вас. Тежко е когато няма връзка. Защото някой път нямаш връзка с Бога. Господ е отвън - ти нямаш връзка. Как ще мисли Бог за тебе, когато ти не мислиш за Него? Ти казваш: Какво да мисля за Бога? Ако ти не мислиш за азбуката, която си учил, и ако не знаеш Всеки един знак как да го туриш, ако забравиш тези букви, как ще четеш тогава?

Любовта ще ви научи как да вършите волята Божия. Без Любовта нищо не може да постигнете. Без Любовта животът е мъчение; а пък с Любовта животът ще се осмисли. Щом имате Любов, ще имате знанието - ще дойде Истината. И тогаз ще разберете вътрешния живот.

Та казвам сега: Обичайте Господа! Христос е казал на Петра: Обичаш ли ме повече от тия? А Петър казва: Ей Господи, Ти знаеш!

Три пъти го попита Христос и Петър се огорчил, като че ли това било знак на недоверие. Христос го попита три пъти, защото три пъти се отрече Петър от Него. Да не би три пъти като каже че го обича и после да се отрече. Христос каза на Петра да тури ножа в ножницата си. Значи със сила тази работа не става. Обичаш ли ме, пита Христос; защото овчар, който носи нож, яде овцете.

Та сега, без нож идете при овцете да не би да смените кожата им. Ако сте във външния свят, могат да бъдат ножовете ви наточени, но във вътрешния свят ножовете ви трябва да бъдат в ножниците; а пък сърцето трябва да бъде топло и умът трябва да бъде светъл; и човек трябва да работи за славата на Бога в света!

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /3 пъти/.

30-то Неделно Утринно Слово, държано на 27.06.1937 г.

ЗЛОТО И ЛЮБОВТА. БОЖЕСТВЕНИЯТ ПЪТ. СМЕКЧАВАНЕ НА ЗЛОТО

5 ч. с. Изгрев. Небето облачно. Времето - дъждовно и меко.

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

21 глава от Йоана /от 15 стих до края/.

В Начало бе Словото.

Има едно изречение, което казва: Преповторението е майка на знанието. Христос три пъти попита Петъра - обичаш ли ме? Едно съвпадение. И Петър три пъти се отрече. На всяко питане Христос го питаше; за първото отричане го попита: Обичаш ли ме Петър? Петър каза: Обичаме Те. Христос му каза: Паси агънцата ми. Втори път го попита - за второто отричане - обичаш ли ме? Петър Му каза: Аз Те обичам, но от страх се отказах. Христос пак му каза: Паси овцете ми. И третия път го пита: Ти като се отрече третия път, обичаше ли ме? Петър казва: Обичах Те. Има едно съвпадение. Може да е така, може да не е така. Запомнете следното. Как петната се чистят с чиста вода. Щом имаш едно петно, жената ще натопа кърпа в чиста вода, за да се изчисти петното. Христос пита Петра: Ти обичаш ли ме? С Любов се чисти. Петър казва: Сега Те обичам. И казва се, че Петър се огорчи. Той си помисли, че Христос няма още доверие в него. Че ако друг път се подложи на същото изпитание, пак може да се подложи на същото прегрешение. И вас могат да питат; какво е за Петра, така е и за всички. Всеки човек все може да мине през същите изпитания.

Кой от вас не е казвал: Какво съм тръгнал по този път? Защо не си живея като хората. Да си живея, да се понаживея. По този път нищо не се постига. Чудни са хората като мислят, че като тръгнат по кривия път, ще постигнат нещо. Ако по правия път не можеш да постигнеш, че по кривия ли ще постигнеш? Ако от дървото, което има ябълки не можеш да вземеш, че от сухото ли дърво ще вземеш? Някои искат да намерят щастие в живота. Има хиляди хора, които не вървят по пътя на Христа и пак ги ядат и въшки, и бълхи. Целият свят страда не че върви по пътя на Христа, но защото не върви по пътя на Христа. Щастието на Земята произтича само от тези, които вървят по правия път. Кои пренасят полза на хората? Плодните дървета - добрите хора са плодни дървета, от които светът се храни.

Ако Христос ви зададе въпроса "Обичаш ли ме?" - какво ще кажеш? Колко пъти състоянието на човека не се мени. Не е лошо да се мени състоянието му. Разправяше ми един мой приятел, той ми каза: Човек трябва с много да се бори. Той трябва да се учи много да търпи. Казах му: Защо? Той каза: Идва един и иска да му отслужва. Иска пари. Давам му колкото имам. Той ми казва: Много си скържав човек, толкова дава ли се? Не можеш ли да дадеш повече! Идеше ми да взема парите и да ги туря в джоба си. Но исках да се покажа спокоен и казах: Намерил си ме в такова положение, че да ти дам толкова. Ела друг път и ще ти дам повече. Това са прости думи, с които искаш да ме залъгваш. И се обърна грубо, и си отиде.

Ние по някой път се сърдим на Господа и не знаем защо. И кой от вас не се е сърдил? Имаш една пречка и казваш, защо ми даде Господ това? Имаш някоя малка дарба и казваш, защо не ми даде Господ повече? Всеки ден хората са мърморковци. Ако не даде много, е лошо, и ако даде малко - пак е лошо; и ако никакъв не дава, пак е лошо. Писанието казва: Всичко съдействува за добро. Значи и от всичкото наше мърморене Господ в края на краищата все ще изнесе нещо хубаво. Ще направи нещо хубаво от него. Благодарение, че това оправдава нещата. Но за сега от това мърморене хората имат много да

страдат. Без мърморене раните зарастват лесно, а с мърморене - помъчно. Ти буташ, буташ раната, и тя стане един звънец. Ти седиш и си казваш: от мене човек няма да стане; и после повториш същото. И в какво седи човешината? Щом мислиш - човек си; щом не мислиш - не си човек. Казвам, има ли мъчнотия човек да мисли добре? Няма никаква мъчнотия. Защото мъчнотията е в един навик. Имаме един наш приятел, който имаше един аристократически характер. Роден за аристократ. Всички навици на аристократа, походка и пр. Не мога да се освободя от това, казваше той. Сутрин ще стане и ще седне на леглото и ще чака слугинята и жена му да му турят обувката. И после ще вика на жена си, как така да не знаят да вържат добре обувката. Той ми казва после - един глас ми казва: Ако жена ти умре преди тебе, ти какво ще правиш един ден, ако нямаш слуга, кой ще ти туря обувката; а пък друг глас ми казва - трябва да ги вържат, да знаят кой съм аз! При този навик Всеки ще иска да го посрещнат добре, да му турят обувката, да му е приготвено добре, да му постелят добре и той като един голям аристократ да тръгне и да се обръща наоколо, на ляво и на дясно и да казва: Като мене друг няма. Това е една слабост във всичките. И у свещениците е, които проповядват, и у верующите, у майки и бащи, навсякъде. От къде е излязло това, никой не знае. Но има го това, у някой повече, у някой по-малко. Една сила, ако знаем как да я използваме, ще ни бъде като добро средство, ако не знаем - може да ни причини неприятност. И може да ни отнеме разположението.

Христос се обръща и казва: Петре, иска да му каже единственото нещо, което може да изправи човека, е Любовта. Любовта е Бог! Само присъствието на Бога в човека може да изправи човека. Щом Бог отсъства от душата, заражда се недоволство. Питаш защо е така? Така е. Щом отсъства светлината от една стая, заражда се тъмнината. От какво произтича тъмнината! От Земята. Земята хвърля тъмнина.

Та, ние седим под сянката на Земята. И тя е която ни мъчи, щом се обърне Земята в противоположната страна към Слънцето. Земята ни хвърля сянката си и нас ни мъчи сянката на Земята. Сянката на Земята, това е лошият живот. Много пъти лошият живот се върти и ти хвърля сянката.

Един ден и Земята ще стане прозрачна. Та слънчевите и Божествените лъчи ще минават през нея, животът ще бъде светъл и няма да бъде така тежък, както е сега.

Сега могат да се явят много противоречия в душата ви. Вие оставете противоречията на страни, не ги разрешавайте Всичките. Вие казвате, две по две е равно на четири. Питаш защо е четири? Защото две и две като се съберат, правят четири. Като изядеш за два дена по два хляба, правят четири хляба. Защо е така? Защото си изял четиритях хляба; и като не беше ги изял, не щеше да бъде така. $5 \times 5 = 25$. Работил си пет дена и си получавал по пет лева на ден - правят 25 лева. Недоволен си от тях. Защо е така? Защото пет дена си работил.

Та казвам: Ние искаме там, гдето няма никаква философия, искаме да извадим една философия.

Питат защо е злото в света? Но трябва да се даде и другият въпрос - защо е Любовта в света? Никой не е дал до сега отговор. Нали човек, който пита: "Защо е Любовта" - той е намерил нещо криво в Любовта. Щом питаш някого защо те обича, ти си направил вече една малка погрешка, микроскопическа погрешка. Щом питаш защо те мрази, пак си направил малка, по-малка погрешка. Защото този човек, ако не те обича, той не щеше и да те намрази; онзи, който те обича, може да те намрази. Ти никога не може да мразиш един човек, когото не си обичал; и никога не можеш да обичаш един човек, когато не си мразил. Какво ще кажете на това? Ако човек не се роди в света, кого ще мрази. И щом майка ти те е родила, ти ще бъдеш недоволен от нея, че те е родила. Почнеш да страдаш. Хванеш майка си и баща си и ги питаш защо те родиха, и защо не избраха нещо по-

хубаво за тебе. Това се повтаря и в нашия живот. Ти допустнеш в ума си една мисъл, допустнеш едно желание в сърцето си и това желание произведе едно недоволство в Мисълта. И тя произведе едно ожесточаване. И ти казваш: Защо ми създават тези лоши условия? В това седи едно неразбиране.

Всякога, когато не разберем характера на онзи, който ни обича, ние ще влезнем в стълкновение с него. Или другояче казано: Всеки един човек, който те е обичал и ти не си го обикнал, има една опасност да попаднеш в погрешно схващане. Ако го обичаш, както той те обича, ти ще имаш правилно разбиране. Правилото е такова: Всякога, когато критикуваш някого, той те обича, а пък ти не го обичаш, а пък всякога, когато той те критикува, ти го обичаш, а той не те обича.

Та казвам: Не критикувайте. Ако не разбираш, ще критикуваш; ако няма в душата ти Любов, ще критикуваш. И ще бъдеш най-добрия критик! А щом имаш Любов, критиката ти ще бъде една свободна Любов.

Та казвам, имайте пред вид следното. Не да носите само името на един художник, не само да казват за тебе: Той е виден художник. Но този художник трябва да знае и да рисува. Той трябва да владее четката, палитрата, боите; музикантинът не е онзи, който е само свършил по музика; музикант е, който знае да свири, да пее, който разбира музиката. Не е онзи, който може да говори за Любовта, но онзи, който люби, той е учен човек. Щом аз любя, то е цяла наука в мене. Аз разполагам с една велика сила в душата си. Какво ще ми обясняват какво нещо е Любовта. Нека чакат, аз ще им обясня какво нещо е Любовта. Минава някой и казва: Много лош човек си. Не си направил нито едно добро до сега. Аз му казвам: Ще ме извините. Не се минават и сто крачки, този, който казва така, му се счупва крака. Аз отивам при него и му казвам: Отдаде ми се случай сега да ти направя добро. Другият може да каже: Ти стана причина да ми се счупи крака. Той имаше Мисълта /тази мисъл/ не съм те виждал да

ми направиш едно добро. И след това се допустна да му се счупи крака, и после да се поправи крака. Тогава онзи казва: Ще ме извиниш, че не съм толкова сръчен и затова ще ти причиня болка, но мога да ти поправя крака и ще го превържа. И след като оздравее крака на онзи човек, ще кажа на другия: Много ти благодаря! Имал си добро сърце. И ще ме извиниш, че съм имал криво понятие за тебе.

Та сега, в живота ние се опознаваме такива, каквито сме. И ако страданията в живота служат, за да се опознаем, где е грешката на страданията? И ако Любовта служи, за да се опознаем, где е погрешката на Любовта; и ако и страданията, и Любовта служат за да се опознаем, това е Божественият път! Трябва да благодарим, че Бог ни се изявява чрез закона на страданията, при които всякога Той присъствува. Жертвата чрез Любовта, с която се дава Божието благо. Чрез страданията жертвата ни подтиква в нашия живот да вървим напред. Като дойдат страданията, няма да видите Бога и като дойдете до Любовта, пак не познавате още Бога. Ти като обичаш някого, виждаш формата, но не и Бога. Младата невеста... само своя възлюблен. Тя не го е виждала още. Тя мисли, че го вижда. Дълго време ще мине, докато хората разберат Христа. Две хиляди години са минали и колко малко хората са разбрали Христа. Христос казва, в окултната наука има една теория, която казва, че онези напреднали братя, които ръководят човечеството, всяка вечер работят за подобрене на човечеството. Понеже човечеството се преследва от другата ложа, от хора, които ходят със своето оръжие и дето видят някого, пускат своите стрели. Та тези напреднали братя, като видят, че някой ще стреля на някого, те подлагат своите гърди и стрелата отравя това. Те изваждат тези стрели, измиват отровата и ги връщат назад. И така смекчават злото.

Та вие един ден ще бъдете такива ръководители братя, в чиито гърди се забиват стрелите. И тогава ще видите какво нещо е да носите страданията на другите.

И Христос сега постоянно носи на гърдите си тия стрели на злото. И така смекчава положението. Това е само Любовта, която е в сила да го направи. Това е Бог, който смекчава злото в света чрез Любовта. Ти казваш: Защо трябва да обичаме? За да смекчим злото.

Отче наш.

В Божията Любов е благо на човека. /3 пъти/

6.20 ч.с.

31-во Неделно Утринно Слово, държано на 4.07.1937 г.

ВЪТРЕШНА ОБХОДА

Добрата молитва

91 псалом

Молитвата на Царството

Ще прочета 15 глава от Матей.

“Духът Божий”

Има един кардинален въпрос, който учените хора в времето на Христа поставиха: “Защо твоите ученици престъпват преданията на старите, не си мият ръцете, когато ядат?” Някои, когато ядат, изобщо си мият ръцете, а други забравят да си мият ръцете и престъпват преданията. Обичай било, като седнат да ядат, да си мият ръцете. По стария обичай ще седнат, ще донесат леген, ще си измият ръцете, ще дадат кърпа да си избършеш ръцете, ще се очистиш. Обаче този обичай ние не го спазваме така вече. Христос казва: “Туй те го правят, заради вашето предание. Вие престъпвате Божия закон, та има равновесие. Те престъпват човешко предание, пък вие престъпвате Божия закон.”

Сега с какво може да го сравним? Сега никой не пита защо твоите ученици престъпват преданието на старите, понеже не си мият ръцете, когато ядат хляб. Този въпрос не е кардинален заради нас, в сегашното време няма спор. Да дойде Христос, този въпрос втори път няма да му го зададат. Ако дойде днес Христос, друг един въпрос ще дадат на Христа. Сега ще кажат: “Учителю, защо брат ми в църквата ме обижда? Защо не се отнася тъй както трябва? Малко си позволява да престъпва закона на благоприличието.” Едно престъпление може да бъде лично, може да бъде безлично, народно. Някой път като говориш, ако говориш пред един българин зле за българите, ще го обидиш. - “Как тъй си позволяваш да говориш зле за

българите!” Запример у българите има един обичай. Българинът е съобразителен. Българинът, като мине покрай някоя круша, види, че са нападали круши, ще ги събере, ще ги тури в джоба си, ще благодари. На запад, ако е някой англичанин или американец, като види паднал плод под дървото, той го счита за унижение да вземе паднал плод на земята. Българинът ще го вземе, ще го одуха. И ония българи, които отиват в Америка, в Англия, като видят тия останали плодове под дърветата, ги събират, че ги турят в шкафовете за през зимата. Ако въпросът става в България ще кажат: “Как твоето дете да обере крушите под дървото ми?” А защо в Англия не става въпрос? Питам: имаме ли ние право да ядем от падналите круши под дървото? Вие сами си отговорете.

Правилно разсъждение трябва. Има една философия, аз да ви кажа. Аз за първи път преди години се разговорях с един и му рекох защо старите хора ослепяват и оглушават. И му рекох какво е силното влияние на човешката мисъл. Дъщерята, като излиза от къщи, иска да направи нещо и казва: “Да ме не види баща ми; да ме не види майка ми.” Тази мисъл има и обратно движение, повръща се към бащата, към майката. Синът излезе, направи една погрешка, казва: “Да не ме види баща ми, да не ме види майка ми; да не ме чуе баща ми, да не ме чуе майка ми.” Ако е женен, казва: “Да ме не чуе мъжът, да ме не види мъжът.” Ако е мъж, казва: “Да ме не види жената.” Слугите направят нещо, казват: “Да ни не види господарят.” Постоянно казват: този да ме не види, този да ме не чуе. Погледнеш после, след 20 години започне да не вижда. Не само това, ами ти да не обичаш да казваш: “Не искам да го видя.” Тази мисъл се повръща към тебе. Ако туй го повториш хиляда пъти в живота, ще се повърне към тебе. Казва: “Не искам да го видя.” Рекох, това са тънки наблюдения. Защо дъщерята ще каже: “Да ме не види баща ми?” Тогава Писанието казва, че онези които виждат, отиват към виделината. Че синът или дъщерята трябва да са радостни, че бащата е чул и видял това, което те са направили. Казва: “Да ме не чуе баща ми.” В всинца ви има

желание, като направите една погрешка, да ви ни види никой и да ви не чуе. Даже искате и Господ да ви не види и да ви не чуе. Рекох, в новия път ще забележите, че има много малки неща, на които трябва да обръщате внимание. Дъщерята ни най-малко не е имала желание баща ѝ да ослепее или да оглушее.

Рекох, в религиозните общества опасността иде от една вътрешна близост. Когато хората се сближат, пък не са достигнали до тази висока степен на развитие, може да си напакосят. Някой направи някаква погрешка, иска да го не видят неговите братя и сестри. Рекох, когато се сближават хората, трябва да бъдат много внимателни в своите постъпки, в своите мисли и желания. Запример има три вида мисли и три вида чувства и три вида постъпки. Едни мисли продължават главата, едни мисли разширяват главата, други мисли повишават главата, повдигат я. В три посоки едновременно расте човешката глава. Когато главата расте по дължина, човек е активен, той мяза на кавалерист. Когато главата расте на шир, човек е издържлив, може обсадно положение да издържа. И когато човешката глава се подига нагоре в морално отношение, в духовно отношение човек е издържлив. Сега рекох, кои са ония мисли, които продължават главата?

Сега вземете в съвременната аритметика, имате едно число - 3. На колко се дели? Дели се само на себе си. Дели ли се на друго число? Но ако на това число предадете още три, на колко ще се дели? То ще се дели на две и на три. Рекох, в туй число последните три единици, които придавате, те са от съвсем друго естество. Ако съберете три килограма вода и три килограма сол, какво ще излезе? Ще излезе солена вода. Водата ще изгуби онази своя преснота, която има в себе си.

Та рекох, в сегашния религиозен живот и в миналото в кабалата са изучавали числата. Сега математиката изучава, но се прилага само в физическо отношение. Когато се построява някоя къща, употребява се математика, аритметика. Когато се изчисляват орбитите на

планетите, на слънцата и там се употребява математика. Но математиката е потребна и да се изчисляват и какви промени може да станат в мозъка. Човек трябва да има такава една опитност. Не може да си представите, че един човек, който е болен, в човека има болезнени течения. Ако човек го боли ръката или крака, ако ти буташ, ще стане една обмяна на една ефирна материя между тебе и болния. Нещо ще дойде от болния към тебе и от тебе към болния. Често, ако сте много чувствителни, ако дойдете до един болен и му симпатизирате, ако той усеща болки в сърдечната област и вие ще почувствувате тази болка.

Сега приложението на знанието. Вземете, когато говорим за любов, подразбираме само хората да имат една обич към нас, да ни обичат. Какво подразбираме под любов? Разбираме, че когато някой ви обича, ако майка ви ви обича, тя ще ви прегърне, ще ви целуне. Вие не знаете, колко са опасни целувките. Целувките носят цяла една отрова. Този човек, когото вие целувате, е сифилистичен или пък има проказа, като го целуне, заразите се. Или ако ядете в дома му вътре, ще се заразите. Ами че той има такива лоши мисли, може да се заразите от мислите на човека, може да се заразите от чувствата на човека. От всеки човек изтича не само това, което вие виждате. Но опасните сили са онези, които никак не се виждат.

Сега аз бутам една област, дето всички не трябва да я знаят. В медицината, когато медиците изучават признаците на болестите, мисля в третата година, когато изучават характерните черти на болестите, признаците на една болест, забелязано е, че онези студенти, които заболяват от една болест, много мъчно се лекуват. Това статистиката го казва. Така се случва, че някои студенти умират. Той, като изследва един признак, като го изучава, намира го в себе си. В медицината нямат още една истинска диагноза. Някои признаци са привидни, още нямат същинско знание. Една болест, като се проявява, има привиден признак, още няма онзи същинския знак на болестта, с който се проявява.

Този въпрос: престъпване на преданията, всички ни засяга. Вие всички имате свои предания. Усвоени черни, наследствени черти. Казва: “Усвоил съм някои черти.” Ти нямаш онова, което Бог е вложил в тебе, но имаш неща, които отпосле са се приложили, наследствени неща. Казва: “То е наследствено.” Наследствените неща са предания, те не са Божествени работи. Онаследил си да пиеш, онаследил си да говориш много. Заякът ги наследил, че като го бръсне една шумка, той подскача. Туй го онаследил. Казва: “Аз така съм роден.” Туй не е Божествено. Ще кажете: “Господ така го създал.” Има някои хора Господ създал много смели, а други създал много страхливи. Но то е само заблуждение. Бог не е създал хората страхливи. В съзнанието си човек не съзнаваше какво нещо е страхът. Той знаеше, но щом направи престъпление, почувствува какво е. Запример една овца като види вълка, кокошката като види орела. Кокошката уж не гледа нагоре, но щом се яви някой орел над нея, може да е на един километър, веднага го вижда. Туй е страха у нея. Това е страха, тя издаде едно крякане.

Та рекох, в всичките хора има един страх, всеки човек си има по един страх, който го мъчи. В Варна имаше една баба Хранова, акушерка, македонка, смела. В морето чак до Евксиновград ходеше да плава, като някой тюлен из водата, мъжкарана, може да се бие с когото и да е. Но на тази баба Хранова само ѝ покажи пиявица в шише, ти не може да видиш баба Хранова, панически страх изпитва. Казваше: “Не може да си обясня какво действие има, неволно ме обхваща един страх, треперя, не може да търпя присъствието на пиявица. Туй мъчение не може да го изтрая.”

Вземете сега всички в съвременната култура, обиждат се. Ти може да бъдеш много внимателен с един германец, французин, англичанин в тях кавалерство има. Ти не може да гледаш дълго време една жена. Веднага ще каже: “Защо ме фиксираш?” Бегло трябва да мине погледът ти, туй да го знаеш. Ако си позволиш, веднага ще получиш картичка: “Господине, аз те викам на дуел.” Вече засегнал си

личните чувства. Дуелирането на запад става с шпаги. Тук българите, когато започнаха да им проповядват мисионерите, забелязах българите станаха по-чувствителни, само нещо да кажеш и веднага дуелиране има. Аз сега разглеждам въпроса от психологическо гледище. Има известен род енергия, която трябва да се спазва. Има известни същества вън от човека, които са заинтересовани и всякога създават скандали. Аз да ви кажа, аз по някой път наблюдавам преди да се дигне скандала, гледам духовете, които вдигат скандала, групово присъствуват, около десетина души са наоколо. Вие ще кажете: “Какви са духовете?” Те са духове като човека, само много седят на едно място. Десет души може да се съберат на този стол, на който аз седя и ни най-малко няма да са стестени. Ще им бъде доста широко на тях. Но има друго. Аз няма да ви говоря за формата на духовете, понеже ще влезете в едно заблуждение.

Но всякога, когато ще дойде едно изпитание на човека, изменя се неговият цвят. У някои хора потъмнява лицето, става черно. Писанието казва: На Каина потъмняло лицето. Бог му казва: потъмняло лицето. Ако мислиш да призоваваш греха на Каина, погрозняло е лицето ти. Ти имаш недоволството от брата си, търсиш един повод. И когато вие търсите един повод, като Каина да си отмъстите някому, вземете огледалото, огледайте се. После огледайте се, когато нямате туй разположение. Когато имате разположение да срещнете някого и да се обходите добре, пак се огледайте. Сега често казваме: “Да търпи човек.” Търпението е само за силните, не е за слабите. За слабите е неволята. За да накараш човека да търпи, трябва да му изясниш закона. Запример аз може да търпя, може да ме мушнат един сантиметър с игла, да забият иглата, ни най-малко няма да не чувствавам, макар нищо да не казвам. Мен ми е неприятно, макар да не изказвам своята неприятност. И тогава от чисто хигиенично, от съвременно гледище какво трябва да прави всеки един. Защото човек има няколко места, дето може да го ранят. Може да му ранят сърцето, може да му ранят неговите мисли. Някой път

подтискат мислите му, подтискат чувствата му, някой път може да го подтискат в инициативата му, в работата, която иска да работи.

Сега всички виждате някои погрешки по някой път. Някои хора не ви харесват, знаете, че тия работи не са добри, но нямате метод, как да се поправите. Защото не само трябва да се констатира една погрешка, но трябва начин, как може да се поправи една погрешка. Разправяше ми една позната, казва: “Зная, щом някой път съм нетърпелива, след като направя погрешката, ще позная, че е погрешка. Тази погрешка, защо не я предотвратих?” Сега има погрешки, които ние съзнаваме, след като ги направим. Ти направиш в себе си една погрешка, ти я съзнаваш, но не знаеш, как да я избегнеш. Казваш: “Втори път аз вече тази погрешка няма да я правя.” Втори път ти тази погрешка няма да я направиш, защото тя само веднъж е станала в живота ти. Втори път друга погрешка ще те изненада. Тя ще бъде по съвсем друг начин, по който ти не си мислил. В туй отношение човек трябва да чувства грешката на своята нетърпеливост. Нетърпеливостта на хората произлиза, че двойникът някой път излиза вън. Не е хубаво двойникът на човека да излезе вън. Естественото е един - два пръста да бъде навън, но повече от два пръста е опасно. Ако двойникът излезе навън, тогава хората стават неприятни. Възприятията са силни. Всеки от вас трябва да има една броня. Колкото ставате по-чувствителни, толкова езикът ви да става по-мек. Ако ти ставаш по-чувствителен и езикът ти остава в първоначалното положение, ти ще създадеш на себе си неприятност.

В Писанието се казва: “Не огорчавайте Духа, с който сте запечатани!” Мислите ли, че Духът, който ви ръководи в онова, което вие говорите, в онова, което вие мислите, в онова, което вие чувствувате, той ще бъде доволен? Но понеже той не може да ви говори на вашия език, той отвътре ви казва: “Направихте една погрешка, не е хубаво това, което правиш.” Ти започваш да го убеждаваш, казваш: “Не знаеш, че условията отвън са такива.” Той казва: “Бъди търпелив, аз ще уредя тази работа.” Ти казваш: “Аз ще

му дам да се разбере.” Сега спорът е вътре. Ти изгубваш мира си, своя мир губиш вътре. Като се изгуби мира в човека, той губи едно от добрите качества. Човек не може да прогресира без мир. Мирът в духовния свят е потребен за една култура. Без мир ти не може да успяваш, не може да имаш сполука в живота си.

Та рекох, сега се изисква една обхода. Не искам да ви проповядвам да се обхождате един с друг. То е външна страна. Аз туй го наричам цивилизация. Да се обхождаш добре с другите, това е цивилизация. Да се обхождаш добре с себе си, се изисква знание. Да се обхождаш добре с себе си, с Божественото, което е в тебе, че никога да не го огорчаваш. Ти онзи човек, който е в тебе, никога да не го огорчаваш. Ти може да имаш външна обхода, то е лесно, но това е цивилизация. Цивилизация може да имаме спрямо другите хора, то е лесно. Но човек трябва да има вътрешна обхода. И тогава трябва да се учи. Да не престъпваме този Божий закон, да не огорчаваш духа си. Значи щом човек е изгубил своята свобода, той е огорчил душата си. Щом е изгубил силата си, той е огорчил духа си. Щом е изгубил светлината си, той е огорчил ума си. Щом е изгубил своето добро, огорчил е сърцето си. Тогава казвате: “Какво трябва да се прави?” - Възстанови доброто на сърцето си. Разкаянието е там. Възстанови светлината на ума си, там е разкаянието. Възстанови силата на духа си, там е разкаянието. И възстанови свободата на душата си. Свободен е онзи, който знае как да се обхожда с душата си. Силен е онзи, който знае да се обхожда с духа си. Умен е онзи, който знае как да се обхожда с ума си. Добър е онзи, който знае как да се обхожда с сърцето си. Аз оставам настрана наследствените черти. Казва: “В грях ме зачна майка ми.” То не е съществено. Че майка ми ме родила в грях, то е друг въпрос. Че аз, като една семка, може да съм израснал в тинята, то е друг въпрос. Но тази семка може да пусне корени, да образува клонища и наполовина да се освободи от влиянието на земята.

Та рекох сега, научете се да давате свобода. Не може да давате свобода, ако не обичате душата си. Не може да добиете сила, ако не обичате духа си. Не може да придобиеш светлина, ако не обичаш ума си, ако не разбираш светлината. Не може да придобиеш добрината, ако не проявяваш своята добрина, ако не обичаш сърцето. Туй, което сега проявявате, то е вашия минал живот. Както сте живели, както сте мислили в миналото, така се проявявате сега. Човек трябва да знае, как да поправи една погрешка.

Онзи ден ме поканиха на гости при младите братя. Когато бяхме на планината ме фотографираха, за да видят хората, как се живее на планината. Там не може да се даде един съблазън. Но щом се фотографират в една къща, наредена маса с хубави яденета, ще се даде съблазън, казват: “Ето така се живее: братство и равенство.” Сега има благоприличие и съображения. Но имаше два начина, как да постъпя. Ето аз как разсъждавам. До мене имаше един брат, можех да му кажа на ухото да каже, да не ни фотографират, но то е вече един страх. Няма да знаят другите, по-умно, по-благоприлично е. Другото е, че не искам да му заповядвам, понеже съм генерал, да кажа като на ординарец, да не минава там. Искам да запазя моята свобода и неговата свобода. Второто положение, наместо да лишавам този човек от неговата свобода, аз трябва да кажа, но ограничавам себе си. Още като говоря, за да ме разбере, рекох: “Бъдете тъй добри да ме не фотографирате по този начин сега.” Но той се огорчава. Сега искам да си поправа погрешката. Аз сега чувствавам, какво стана. Ако туй не беше станало, ни най-малко не щях да ви говоря тази проповед в петък. Тя се дължеше за изправянето на една погрешка. Турих в действие всичките закони, да премахна всичките лоши влияния и в себе си и в другите. Аз можех да стана, да ида и да му пришепна на ухото. Тогава ще се създаде едно лъжливо мнение: “Какво ли искаше да му каже Учителят?” Има и трети начин можех да му кажа тъй: “Ти отложи туй за по-благоприятно време, сега не му е времето.” Но то е лъжливо. Вътре в мен не е така. Дипломация е това, за по-

благоприятно време. Да му кажа така, не е хубаво. Ако му пришепна тихо, ще кажат: “Какво ли му каза? Той има привилегия да му казват хубави работи. Нека Учителят пришепне и на мене.” Като му кажах така, този казва: “Можеше Учителят да се не обръща така към мене.” Хубаво, но аз рекох, нас ни е страх някой път да направим една бележка. Рекох, ако неговата бележка е права, по който и начин да я каже, не зависи, че той повишил тона си. Казвате: “Вие не разбирате ли, какъв културен човек сте?” Може полекичка да го кажа. След като обмислих работата, отидох. Духовете може да ми турят изпитание. Аз можех да избегна, можех да не ида. Ще питат какви са съображенията ми. Рекох, приемам едно сражение, ще ида. Рекох, не искам да ме фотографирате. После ще държа една беседа, която се дължи на една погрешка, на една дипломатическа интрига. В дипломатическия свят стават интриги, по един дипломатически начин да излезеш навън.

Рекох, по някой път някой ви каже една обидна дума на земята. Вие отивате при Господа, седнете на колене да се молите. Отиваш веднага да смущаваш Господа, че някой те обидил. Умно ли е това? - “Господи, не знаеш какво направиха с [мен]?” Ами че ти правиш една грамадна погрешка. Никога не ходи да се оплакваш на Господа. Като те попита, Господ какво ти каза, кажи: “Една сладка дума, но не можах да я разбера. Криво ме разбра. Ще отида да ме назидаят, но не дочух тази дума какво означава.” Аз сега засягам един въпрос. По-някой път и интонацията на гласа решава въпроса. Един български селянин, който пратил сина си в странство да следва, бащата искал синът да стане учен един ден получава писмо от сина си. Той отива при един касапин и казва: “Получих писмо от сина ми, прочети ми го.” Той започва да чете с един груб глас: “Татко мен ми трябва четири хиляди лева през този месец.” - “Видиш ли това магаре, така ли се говори, нищо не му пращам. Виж, не го срам, така ли се пише, да ми заповядва.” Отива при хлебаря и му казва: “Виж синът ми какво пише.” Той чете: “Любезни татко, моля ти се прати ми пари” и т.н. Чете писмото с един мек тон. - “Ха, разбирам, любезни татко, моли

се.” Онзи касапин на друго място туря ударението, с друга интонация чете. Като прочита писмото хлебаря, казва: “Ще му пратя пари, туй дете станало човек.”

Та и на вас, като ви пишат от небето, касапинът като го чете, нека да го чете хлебарят. Аз зная често много домове се развалят, защото възлюбеният казва: “Много си пресолила това ядене.” Но говори с един груб тон. Аз говоря за хората в света, които нямат туй съзнание. Има ли цяр за пресоленото ядене? - Има, разбира се. Как? - Ще поискате от вашата възлюбена топла вода, ще налеете в соленото ядене, ще го направите тъй както трябва. Когато яденето е пресолено, турете топла вода. Вие често се намирате в такива положения. Един приятел отишъл да заведе своя приятел на гости. Домакинята ги черпила с кафе. В първото кафе турила захар, за второто се свършила едрата захар и тя намерила сол, която помислила за ситна захар и направила кафето с сол. Черпи и двамата, едното - сладко кафе, другото - солено. Той не може да си представи защо кафето е солено. Бръчка се, казва: “Много солено беше.”

Има два вида виновност. Аз съм виноват в някои отношения, когато предизвиквам другите. Т.е. виноват съм, че не може да произнеса някои работи. Виноват е онзи, който иска да ме обиди. И двамата са виновати. Единият направил една погрешка, че не се задържал; другият направил една погрешка, че не знае как да се задържи. Аз проповядвам в съвсем друг смисъл. Ти в живота някой път роптаеш. Погледнеш себе си и погледнеш някой е по-учен, по-силен, по-красив и изведнъж дойде мисълта: “Защо Господ не ме направил такъв? На мене ли даде да бъда сиромаш, другите хора са облечени, аз с окъсани дрехи.” Че кой е крив за това тогаз? Някои обиди в света произтичат, че и вие сте обидили. Аз на себе си тъй обяснявам. Да кажем, ако аз съм бил господар, имал съм стотина души слуги, пък съм ги обидил. С тази обида не съм ликвидирал, в следния живот аз ставам слуга, пък слугата ми става господар. Той винаги ще ми върне с лихвите туй, което съм казал. Това, което ми

казва сега, е отглас на онова, което е било. Трябва да си преглътна, да кажа: “Сега трябва да ликвидираме, много добре ми каза този човек. Аз като него няма да правя.” Обидят те, кажи: “Аз като него няма да правя.” Затова защото ви рекох, заради вашето предание разваляте Божия закон.

Рекох сега, за вашите наследствени черти не разваляйте Божествения закон. Станал си много нетърпелив. Причината си ти, тя е наследствена. Обичаш да се интересуваш от чуждите работи, причината е наследствена. Защото онази лисица винаги се интересува от хубавите курници, кореспондентка е тя. Една лисица се интересува от курниците. Онова дете, което обича ябълки, круши, орехи, знае на кое място има най-хубавите орехи. Онзи, който обича круши, да не се интересува от крушите. Вие ще кажете: “Много пътнки работи.” - Че с какво трябва да се занимавам? Знаете ли какъв ще бъде вашият живот, ако можехте да се самовладате, ако можехте да владате мислите си, тъй да е усно, ако човек може да владее своите чувства, не с усилие. Отдето минете, ще бъдете добре дошли. Хората ще ви чакат, като някой ангел. Спасите дето мине, ще го чакат. Като го видите, ще ви бъде приятно. Ако искате да дадете магнетична сила, то ще зависи от владането на вашите мисли, не тъй да мислите, вие сами да се радвате на вашите мисли и на вашите чувства. От вас ще лъха една хубава атмосфера, както лъха от едно цвете или такава атмосфера, която излиза от един извор, или от чистия въздух, който дишате, или от слънцето, което изгрива от ясното небе.

Рекох, няма по-хубаво нещо човек да владее своите мисли. Или аз наричам: твоята мисъл да те обича и твоите чувства да те обичат и твоите постъпки да те обичат. Още като се роди мисълта, ще каже най-сладките думи, после като се роди хубавото чувство и то ще каже най-сладките думи и една постъпка като направиш, ще чуеш нейния глас. Няма в света по-хубаво състояние да слушаш отзвука на своите добри мисли; да слушаш отзвука на своите добри чувства и да слушаш отзвука на своите добри постъпки. То е гласа на Бога. Господ

казва: “Много добре мислиш, много добре чувствуваш, много добре постъпваш.” Няма по-хубаво състояние на земята, от да слуша човек в своето съзнание одобрението, че той постъпва съобразно с великия Божий закон в света.

Отче наш

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната любов.

Сега като правило го дръжте. Аз ни най-малко не визирам обикновените човешки постъпки. Законът е такъв.

Обхождайте се с себе си тъй, както Бог се обхожда с тебе!

32-ро Неделна утринно слово, държано на 29 август 1937 г. 5 ч. с.

Изгрев

СИЛЕН В СВЕТА

5 ч.с. Изгрев

Добрата Молитва.

Молитва на Царството

91 Псалом.

Духът Божи.

Ще ви прочета 65 глава от Исаия от 16 стих до края.

В начало бе Словото.

Голяма трудност в света е да удовлетвориш човека. Всички вие сте заангажирани с една много трудна задача. По-мъчно няма от това да удовлетвориш себе си. Каквото и да направиш, недоволството ще бъде там. Има едно същество вътре, което е недоволено. Ако имаш нови дрехи, доволен си донякъде. Един ден ще видиш някой недостатък, ще станеш недоволен. Ако си малко дете до известна степен ще се радваш на майка си. Дойде един ден, недоволен си, защото си малко дете, искаш да растеш. В началото си бил доволен, че майка ти те носи на ръце, след туй ти дотегнало да те носят на ръце, казваш - сложи ме да ходя. След туй майката го сложи в количката и от там казва, извади ме навън, тук ми е неприятно.

Засега вярвам, туй което ви казвам, вие можете да го повторите. Държите някоя реч някъде, казвате, че човек е същество, което не може да се удовлетвори. Въпросът не е да описваме в какво седи гладът. Запример един художник може на една картина да нарисува онзи страдащия, да тури ония черти на страдащия и тази картина да бъде великолепна, гениална и всички вестници, всички хора да говорят за хубавия израз на скърбящия в картината. Но никой не би желал от вас да носи тия хубавите черти на скърбящия в картината. Казвам, тогава

този художник защо да нарисува тази скърбяща картина, понеже човек, който иска да се домогне до радостта, върви по пътя на скръбта. Идеалната скръб е един образ на идеалната радост, която отпосле ще дойде. Тая картина е точно противоположна. Съвременната фотография, когато снимате една картина, вие я снимате в обратна посока. По някой път туй наричат сенки на живота. И сенките на нещата са реални, но в тази реалност на сенките няма нищо съществено. Ти си жаден и гладен, ти виждаш в една картина, че изворът тече или на киното виждаш, че водата тече. Но не е една реалност, която може да те ползува, водата тече, но вода няма. Слънцето грее, но Слънце няма. Хората се радват, ама радостта я няма. Хората умират, Смъртта я няма. Богатството е там, но златото го няма. Вие казвате, реален свят. Има един реален свят. Има един реален свят, дето не съществува туй реалното. Вода искаш да пиеш, няма вода. Казвате някой път: Дотегна ми да живея. Дотегнало ти е да живееш, защото ти си в тия живите картини, дето няма реалност в тях.

Тогава не може да си дадете отговор защо Господ създаде света така. Аз те питам ти защо взе билет и влезе в това представление, каква беше причината, която те накара да вземеш този билет и да влезеш тук на това представление? Този, който създаде този театър и концерт в сегашното положение, човекът иска да спечели пари, жена има, деца има. Следователно, ще направи една залъгалка, иска да изкара 5-10 лева. Казва: Аз намерих много. Той с 5-10 пари нищо не може да направи. Най-малко 5-10 хиляди лева на една вечер като спечели ще каже: Донякъде от всичкото туй представление, ако му са останали 5-10 хиляди лева, ще каже, забавлението излезе сполучливо.

Вчера ми разправяше една млада сестра, едно доста духовито обяснение. В Евангелската църква винаги убеждават хората, че Христос ги люби, че ги насилва да се обърнат да се покаят. ТЕ са свикнали да им се говори така. Ако някой така не им говори, не им е приятно. Запример у българите има навик, като идеш на гости,

казват: Заповядайте, не се срамувайте, заповядайте. Че веднъж, че два пъти, десет пъти ще го кажат. Заповядайте, вземете си и най-после той ще каже: Хайде за ваш хатър ще си взема няколко хапки. След туй като се разяде, казва: Уста - хайде сега да не казвам нататък, да не произнасям думата. Тези неща мимоходом ги казвам за украшение, за изяснение. Той ще си вземе, за да се отсрами. Но той се е наял хубаво, има нещо реално. Като се наяде, не мяза на такава картина, гдето само се гледа, но след като излезе казва: Благодаря, че ме каниха 10 пъти, ако беше останало на първата покана щях да остана гладен. В турците, обаче, обичаят е друг. Турчинът веднъж кани, ако са 10-15 души, казва им: Заповядайте, буюрум. След втори път „буюрум“ няма. Всеки трябва да се намести да седне. Онзи, който чака втори път да го поканят, той ще остане гладен.

Сега в Природата по някой път има българско канене по 10 пъти, а някъде и на турско поканване само веднъж. Но някой път е хубаво и българското поканване. Гладен човек няма да остане. На турското поканване само веднъж, може да остане гладен. Българинът е практичен, веднъж, ако покани, може да не е чул, ами втори път. И 10 пъти като те покани, все таки еднаж ще чуеш. Турчинът казва веднъж „заповядайте“, ако не е дочул. Сега вие всички сте българи, и по 10 пъти се каните. Намирате, че тази философия е по-практична. Защото случва се веднъж, ако те поканят, да не чуеш. Но 10 пъти като го поканят, човек все ще чуе.

Запример, по някой път вие питате защо човек трябва да пее. Направете тук един опит. Цяла година да имате задача да пеете. Сутрин запей една песен, на обед друга и вечер друга песен. Цяла година да пеете. Ако си сиромаш, ако си болен, сутрин стани, изпей една песен. Ама не можеш да дигаш крака и ръката си, пей. Цяла година като пееш, на болестта ще й дотегне, ще хукне да бѣга, понеже болестта иска абсолютно спокойствие, тя желае никой да не я безпокои, туй в съзерцание да бѣде. Ако ти нарушиш туй разположение, тя казва, тук не се живее. Вие сега повикате един

лекар. Съвременните лекари угаждат на болестите. Той ще дойде, ще хване пулса полекичка, ще прочете колко пъти бие сърцето, после полекичка ще бутне окото, ще те накара да си изплезии езика. Окото ти е пожълтяло, затуи ти си болен. Какво показва жълтината? Че колкото човек да е користолюбив, показва се много щедър. Защото като дойде жълтият цвят в окото, туй, което ти виждаш, е туй, което ти дават. То дава само жълтият цвят, а другите 6 цвята ги задържа за себе си, значи на тебе дава един лъв, а той задържа за себе си шест. Де е щедростта? Окото трябва да бъде бяло. Бялото око показва, че всичко трябва да е наше, за да бъдеш здрав, окото не трябва да бъде жълто. Трябва да възстановиш белия цвят в ума си.

После музиката се отличава по това, че тя всичко дава. Човек само пее и не очаква нищо. Той очаква благото от самата песен, която пее. Ти най-първо, ако искаш едно богатство, пей. Благото ще дойде. Благото е самата песен. Всички певци, които пеят с пари, всякога изгубват гласа си, нищо повече. От пампи века така е било и за в бъдеще така ще бъде. Колко хора хубав глас имат и като спечелят много пари, казват: Не трябва да пея. Всичката дарба престава. И за цигуларите е също. Един оратор говори, законът е пак същият. Дойде известно време, той изгуби своето красноречие. Там, дето влизат материалните блага, човек изгубва своята божествена дарба, която Бог му е дал. Бог не ти е дал езикът да печелиш пари с него. Парите трябва да дойдат като сенка, те отподир трябва да дойдат, като пицимал. Че 20 пъти да ги отхвърлиш, те пак да вървят след тебе. Ти не трябва да ги търсиш, те сами да те търсят. Ти като ги вземеш, хвърляш ги, те пак да дойдат подир тебе. Аз веднаж гледах един господин носеше една катеричка. Взе я от себе си, пусне я на земята и си тръгне. Тя се затича, покачи се по единият му крак, скрие се под палтото. Той я хване, хвърли я пак на земята, тя дойде по другият крак. Той все я хвърля и тя тича отподире му и се качва по него. Казвам, тази катерица едно време се е качвала по дърветата, сега се качва по краката на този човек. Тъй разсъждавам: защо ли се

качва? Тогава аз дадох един отговор: Желанията у човека са като тази катерица, ти го хвърлиш, то дойде по крака ти. Туй желание може като катерицата да дойде пак при тебе. Ти като го хвърлиш, то се затича подире ти по десния ти крак, качи се на гърба ти. Ти го вземеш, пак го хвърлиш някъде и то по левия ти крак се покатери нагоре.

Сега за този, който носеше тази катеричка, има някаква връзка, пък и аз, който го видях, и между мене и него има връзка, тогава си казах: По-добре е той да носи катеричката, пък аз да разрешавам въпроса. Казваме: Защо да е така? Така е по-добре, той да носи катеричката, пък аз да разсъждавам защо тя се качва по гърба му. По някой път вие мислите защо се е случило с някой човек така. Заради него трябва да се случи. И вие трябва да разрешите задачата. Вие сте свързани. Както тази катеричка се качва, ако остане в тази публика, тя не познава друго, ако тя не се качи при него, нейната кожа ще хвъркне. Някоя котка може да я хване. Но щом се качи тази катеричка казва: Не може да ме пъдиш. Само при тебе може да живея, другояче тия хора не ги познавам. Сега вашите желания искат да живеят и те имат право. Ако вие носите тази катеричка, оставете да се качи на гърба ви. Ако сте от онези, които сте видели катеричката, разрешете въпроса защо се качва.

Сега друг въпрос. Защо житното зърно пада в нивата? Защото в нивата може да израстне. Ако вие го хвърлите някъде отвън, на някоя камениста почва, няма да израстне. Сега казвам, философия ви трябва, но трябва една нова философия. Писанието казва, че Бог създавал нови Небеса и нова Земя. Старата Земя и старото Небе какво са? Старото Небе и старата Земя са Небе и Земя на скръбта. Аз го тълкувам така, аз го виждам така. Новото Небе и новата Земя, това са Небето и Земята на радостта. Казват, туй старото няма да се промени и скръбта няма да се промени. Когато дойде Божествената радост при новото Небе, няма да се прояви вече старата скръб. Тогава питате: Защо Бог създаде новото Небе и новата Земя? Защото ако не беше ги

създал, старото Небе и старата Земя не щяха да си идат. Щом старото Небе и старата Земя няма да си идат и скръбта няма да си иде. Да се радваме, че Бог е предвидил. Новото е, което носи радостта. Старото, което си заминава, което си отива, за нас е скръбта. Тогава, ако вие остарявате, занесете със себе си скръбта! Ако се подмладявате, донасяте радостта. Това е правилният процес на живота. Всеки ден като станеш, трябва да донесеш радостта със себе си, за да си иде скръбта. Затуй като станеш сутрин, попей си. Затуй аз слушам, че пеете. Доколкото аз зная, вие по три пъти на ден не пеете.

Една млада сестра ми казва: Нямам вдъхновение да пея. Пък аз може да накарам всяка млада сестра да пее, може да пее, как не. Я да й дам 10 английски лири, как ще пее, ще пее една песен, даже ако не знае да пее, ще се научи. Златото ще даде настроение. Вземете в съображение: Златото представя сенката на живота. Носител е то. Проводник е. Хората се радват на златото, защото е проводник на живота. Затова златото е обичано. Златото е в земята и е турено по единствената причина, за да може да функционира животът. Не само животът на хората, но животът на цялата Природа минава и се трансформира. Аз считам златото носител на живота, а среброто е филтър на живота. Каквито утайки има, то филтрира. Сега някой може да кажете, дали това е така? Този въпрос аз го разрешавам лесно. Когато нямам никакво злато в себе си, не може да пея. Като туря една английска стерлинга в джоба си, мога да пея. Изваждам стерлингата, гласа го няма. Турям стерлингата, гласът дойде. Правя това веднъж, два пъти, това показва, че между тази стерлинга и гласа има известно отношение, известна връзка. Аз правя сравнение. Казвам: Гладен съм, не може да пея. Щом като похапна малко, имам желание да пея. Това е опит. Първи път, втори път го правя и виждам, че между яденето и пеенето има връзка. Щом се наядеш, можеш да пееш, щом си гладен, не можеш да пееш. Няма я стерлингата. Какво значи „английска стерлинга“ в буквален смисъл? Храната е една

необходимост, да дойде божественото благо на мен, трябва да дойде хляба, трябва да дойде водата.

Ще ви разправя един анекдот за 12 души адепти, които се събрали на едно място, пък Всеки трябвало да произведе нещо. Единият казва: Аз научих едно нещо в живота и като кажа, туй нещо става. Първият казва: Жаден съм. Веднага водата дошла, като произнесъл думата „вода“ и тя дошла. Като казал „хляб“ и хлябът дошъл. Та казвам: Вие научавате нещата само тогава, когато кажете вода и водата дойде, вие тази дума сте я научили да я произнасяте. Идеш някъде при сухия извор и като кажеш „жаден съм“, ти си произнесъл думата и водата дойде. Писанието казва, че преди още човек да е попросил, Бог ще му отговори на желанието. Понеже жаждата това е един вътрешен процес да познаеш Бога. Аз не може да ви обяснявам думата „познаване“. Ако ви обясня какво значи „познаване“, вие ще се съблазните. Когато Христос казва: „Ако не пиете кръвта ми и не ядете плътта ми“, 70 души от Неговите ученици казаха: Тежка е тази дума, този човек иска да ни направи човекоядци, като го изядем, какво ще остане от Него. И вие се съблазнявате. Казвате: Аз трябва да бъда добър. Вие не знаете какво значи да бъдеш добър. Като кажеш да бъдеш добър, доброто трябва да дойде. И целият свят трябва да стане добър. Ако Бог е казал туй, веднага ще стане. Ако не е станало, още не е казал. Ако Бог проговори „Аз съм добър“ и целият свят ще стане добър, понеже Господ не е казал, затова не е добър. Ако Господ за себе си каже, че е добър, той очаква и ние да кажем, да произнесем. Някой път казваме „Бог е благ“, но сами не вярваме в това. Ти можеш да кажеш „Господ на тебе ти дал“, казваш: Благ е Господ, видиш някой човек умрял, тази работа не разбираш, съблазниш се, казваш: Ако Господ беше благ, този човек не трябваше да умре. Видиш някой човек богат - благ е Господ. Видиш друг сиромас - попаднеш в едно противоречие. Отде предполагате, че този човек е умрял? Какви са доказателствата, че е умрял човек? Ако водата е замръзнала и не тече, умряла ли е? Но тази вода... е станала.

Казва, тази работа с течение няма да стане. За мен да остане. Затова спряла да тече вече. Тази вода обърнала поглед към себе си, тя иска да стане богата, замръзнала. Вие мислите само за себе си, замръзнал си. Казвам, по някой път вие казвате, че някой позамръзнал. Тогава щом си замръзнал, обърнал си погледа към себе си. Ти казваш: С даване, с живеене за другите хора не става, чакай да поживея и за себе си. Щом човек започне да живее за себе си, замръзва. Не е лошо да живееш за себе си, но ако почнеш да живееш за себе си, ще замръзнеш; ако не искаш да замръзнеш, тогава трябва да живееш за другите. Сега има един по-дълбок смисъл - живеене за другите.

Един брат ми каза една философия: Хората на Изгрева са толкоз положителни, че човек не може да живее тук, или трябва да ги слушаш какво те казват, или трябва да бягаш. Всички са тъй настойчиви, че каквото кажат, трябва да стане. Или трябва да правиш каквото ти кажат, или трябва да бягаш от Изгрева. Сега той имал известна идея, който е слаб, нека дойде на Изгрева, да види новото благо, а пък който е силен, нека дойде да опита силата си на Изгрева. Когато Слънцето Изгрева, то е приятно. Когато дойде към обед, стане силно това Слънце, тогава ще опиташ своята сила колко можеш да издържаш на неговата топлина. Ако можеш от сутрин до обед да издържаш, ти си здрав човек. Ако седиш половин, един час на Слънце и се скриеш в къщи, не си от здравите. Казвате, мога да слънчасам. Щом дойде идеята в ума ти, че можеш да слънчасаш, ти не си здрав човек. Подир обед започва да намалява неговата светлина.

Казвам: По две неща вие се изпитвате - изпитва се на Изгрева вашата Любов колко е силна. Ако проповядваш за Любовта и после гледаш, че кесията ти се изпразнила, кесията е празна, защо? Ако в своята кесия след като си извадил една монета и не са влезли две, Любовта ти е слаба. Ако си казал три сладки думи и не са дошли 6 на мястото, своята Любов е слаба. Защото в света празна дума няма. Не да се създават картини такива, да ни забавляват. Нас ни трябва един живот. Мене не ме интересуват другите хора, какво те създават. Аз

какво създавам. След като вляза в моята градина и като видя, че Всичките цветя повехнали, казвам - жаден съм, и като кажа, водата да потече. Аз като кажа „жаден съм“ и Всичките тия повехнали цветове ще се изправят, водата ще дойде, само една дума като кажа аз, „жаден съм“, и водата идва. Казва, полейте Всичките тия са жадни, те не знаят да правят погрешки, те не знаят да говорят, погрешката е моя; аз не дойдох по-рано, като ги видя, че са клюмнали, тъжни, скръбни, и аз като кажа, веднага ще се утоли жаждата на тия цветове, след туй всички ще се изправят нагоре. Новата философия е това, вие виждате някой, човек, като цвят увехнал, вие отивате да го питате защо е скръбен. Той казва, жаден съм.

Ако вие не може да носите скръбта на целия свят, вие не можете да носите и радостите на целия свят - законът е все същият. Ако вие не можете да обичате всички, вие никакво изкуство не можете да добиете. Под „всички“ всякога подразбирам да обичаме Бога. Всичко онова, което Бог е създал, трябва да обичаме. Една идея, която постоянно изучаваме, която може да залегне. Казвате: Аз какво обичам. Което Бог е създал, трябва да обичаме, силата на човека седи в туй. Ще правите опити. Аз може да накарам от когото и да е от вас да се обичате, всички мога да накарам да се обичате, няма някой, когото да не мога да накарам. Двама души от вас не може да се обичат, може да ги накарам да се обичат. Няма да ги бия, нищо няма да им казвам, изваждам 25 лири стерлинги. И двамата са закъсали, давам парите на двамата, веднага ще се хванат братски, ще се прегърнат. 12,5 1/2 английски лири стерлинги колко правят, я ги пресметнете. По същия начин Господ в света действа. Казвате: Виж Господ на тия грешните какви блага е дал. Бог примирява, на богатите е дал пари да ги примири. Бог е дал толкоз преизобилно, за да се отвори сърцето. Бог чрез благото на света оправя света, не чрез наказанието. То е метод. Господ на този лошия човек му дал деца. На една риба, която е жестока - по-жестоки същества от рибите няма, най-жестоките същества на земното кълбо са рибите, паякът е нищо

спрямо рибите, те се гълтат на общо основание. И затуй на тях, на всяка риба Господ дава по 300, по 400 деца да има да раздават децата, рибата жертвува. Казва „дай ми едно от своите деца“, ще дойде, ще иска едно. Рибата като снесе яйцата си, до годината едва ли остават две, три деца - всичко туй е изядено. Ще кажете, защо е така. Тия жестоките риби ги учат на една мекота. Студенокръвни са те, в тях такава милост няма, вие не сте опитали устата на акулата. Колко моряци паднали в морето, падне този моряк, акулата нападне и осече краката му като с хирургическо ножче, остане един труп без крака, тя хич не си поплюва. Казвам: Смъртта сега е една акула, тя живее само във водата. Акулата извън водата е слаба. Докато си във водата и ръце и крака, всичко може да иде. Ако искаш да се освободиш от нея, трябва да бъдеш на сухо.

Та казвам: Когато Писанието казва, че желанията са създали в човека всички нещастия, то е вярно по отношение на акулата. във водата вътре, дето живеят, желанията са риби. ТЕ живеят във водата. Не че е риба. В този смисъл една хубава черта има у рибите. Рибите всякога са чисти, няма по-чисти същества от рибите. То е привидно така. В рибите има нещо, което е жестоко. В рибите има нещо, което живее и което е чисто. Два живота едновременно вървят. И в човека е същото. Има един живот, ние живеем в света на Любовта. В нас има нещо, което е на плътта. Има нещо, което е на духа. Духът, това е чистотата. Плътта, това е жестокостта. Казваме сега в новите небеса. Йоан казва, там видях, че нямало море и реки нямало. В новия порядък ние не искаме във водата да живеем, във водата виреят много лоши работи или другояче казано: Един ден ще има един живот без желания. Ако вземете българската дума „желание“, защото човек, който желае нещо, в желанието му липсва нещо и на рибата ѝ липсва, липсват ѝ ръце и крака. Че една риба на пиано не може да свири, една риба на състезание не може да иде. Та по някой път аз виждам някои от вас, които сте тъжни, скръбни, казвам: Това е във водата вътре, най-големите скърби са във водата. Разправяше ми един, когато се упоил,

казва: Мина ми целия живот като на едно кино. Всичко туй от детинството, подробности в малко време, туй всичко ми мина през ума. Казвам си, къде отиде сега. По едно време видях, че се намерих някъде, па и радостта след като ме извадиха, след като се събудих, видях, че съм избавен, дойде ми такава радост, каквато никога не съм чувствувал.

Бог иска да има деца с весели сърдца, помнете го това. Бог иска да има деца с весели сърдца. Когато Господ дойде при вас и види, че нямате весело сърце, казва: Какво липсва на тия деца, какво ли липсва? Липсва ви някакво щраусово перо. Та този живот, който сега имате, е емблем. Бъдещият живот, който дойде, ще бъде друг. Тази скръб, тия страдания, които сега ги носите, са предвесници на бъдещата радост, на бъдещото веселие, което ви очаква. Всеки, който е страдал, има право да се радва. Всеки, който не е страдал, няма право да се радва. Ако не искаш да страдаш, не може да очакваш и в радостта. Ако приемеш да страдаш, ще станеш гражданин и в радостта. Както и да философствувате, аз съм намерил друго разрешение. Туй е новото учение. В това седи да примирим противоположности в живота: Да примирим Смъртта с живота. Животът седи повече от Смъртта, той е по-силен. И радостта е по-силна от скръбта. Туй, което е по-силно, то е реално. Любовта е по-силна от омразата. Светлината е по-силна от тъмнината. И Всичките добродетели са по-силни. Та казвам на вас: Дръжте туй, което е по-силно. В света е силен само Бог. Той се нарича Всесилен, Най-Силният. Следователно, когато искаме да разрешим всички мъчности, трябва да потърсим Него. „Потърсете ме в ден скръбен и аз ще ви помогна.“ Скръбта е ден, в който можете да познаете благодтта на Бога. Там, дето никой не може да ви помогне, обърнете се към Него. Ще имате една опитност, ще имате една радост, която никой не може да ви даде. Казва: Създавам ново Небе и нова Земя. И всички, които са живели в сегашните скърби, ще живеят в туй новото Небе и новата Земя, която е на радост и веселие.

Отче наш.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната Любов.

33-то Неделно Утринно Слово, държано на 5.09.1937 г.

РЕЛИГИОЗНИ ХОРА

5 ч.с. Изгрев

Добрата молитва

91 Пласом.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 61 глава от Исая.

Може би един ден няма да бъде далеч, когато вие ще имате проповедници на амвона - грамофонни плочи. Ще се завърти плочата, започва да проповядва. Тогава вие ще имате проповедници, каквито вие искате. На номер 1,2,3,4,5-10. Каквото ви харесва да говорят, той ще говори това, което вие искате. После много отлични проповедници ще има. Няма да има обиди, понеже вие ще отстранявате да няма нищо обидно. Сега много проповедници има, които са грамофонни плочи. Не са хармонични, дрънкат нещо, което не трябва. Пък доста верующи има, които са грамофонни плочи, говорят това, което не е. Много пъти един човек пее туй, което не може да пее, пее една класическа ария. Думите са същите, които пее, но гласът не е същият, а пък някой път арията е същата, пък думите не са същите. Под „ария“ какво разбирате вие. Сега някой разбират думата „ария“. Онези, които са свършили музикална академия, разбират много добре думата „ария“. Но вие, които не сте свършили музикална академия, не зная какво разбирате под думата „ария“. Ария значи нещо въздушно, което се люлее из въздуха. Тъй щото ария точно не може да се преведе с думата „песен“, защото на български тя съвсем друго значи, пък ария означава нещо повече - една дълга песен, хубава песен. ТЕ са мъчни неща за обяснение. Както в английски, ако идете в Америка, ще чуете американеца казва „ком“,

ако идете в Англия, англичанина казва „към“. От де накъде? Най-напред „ком“, а после „към“. И англичанинът и американецът разбират същото. Когато спорят сега „към“ ли е право или „ком“. В български казват „моето пиленце“ или „моето гълъбче“, кое е по-хубаво да кажат - пиленце или гълъбче. Пиленце значи „пил“, а гълъб, какво означава?

В религиозния живот има една страна - преувеличение на чувствата. Религиозният живот има една опасна страна. Цигуларят ще изтегли струната някъде повече, отколкото трябва, като свири. Някой път е опасно, скъсва се струната. Аз имах тук един случай. Синът на един полковник свири, скъсва се струната и му ударила окото, иде да го лекувам. Струната се откъсва от горе, от шийката. Отдолу ако се откъсне иди дойди, но от горе когато се откъсне... Казвам, в религиозните хора има натегнатост, те стават крайно взискателни, претенциозни. За право говорят всички, но всички са несправедливи. Аз не съм срещал религиозен човек, който да не е справедлив. Няма случай ни в Америка, ни в Англия, който да разправя нещата както са, все има изопачаване. Не че го желаят хората, то е въпрос за ефект. Някой път това произтича от това, че в човека има едно чувство, което преувеличава нещата. Наричат го сублимност, величественост. Ще представи тъй както не е нещо. Някои неща намалява например. У българина запример времето е слабо развито. Той с метри мери времето. Питам го: До туй село колко часа има? Казва: Като хванеш този баир и ще стигнеш. Мислиш половин-един час, а ти вървиш час, два, три, четири, пет, не минава.

Някои хора например имат едно понятие за Бога. Много са говорили за Господа, мислят, че Всеки може да се запознае с Него, тогава казват, че Господ е огън пояждающ. Който иде при Него, все го изгаря. Най-първо като те хвърли в този огън, ако се стопиш, всичко отиде. Това е една обстановка на нещата. Идете някой път при най-добрият човек на Земята, ако правим сравнение, ще го намерите в най-доброто разположение, от устата диша живот, думите му се леят

като мед така. Някой път може да намерите този човек в едно състояние такова, гдето се набрало може би от 10 години недоволство, че като идеш, започнат ония думи, помете орталъка. Или как ще си обясните, когато се разгневите. Всеки се гневи от вас, няма някой, който да не кипне, макар че някои хора седят, гледаш го - обидил се, има нещо зад тази обида. Не мислете, че той е кат Божа кравица. Кипва. И за малките работи човек кипва, за много малки работи. Ако ние попитаме ние защо кипваме, не може да си дадем отчет. Разправяше ми един познат: Някой път някои хора, като дойдат при мене да ми говорят, иде ми да им изпия една плесница, не зная защо, но ми иде да го ударя; друг като дойде иде ми да го прегърна, и аз не мога да разбера. Казвам: Аз да ти обясня, тази е лесна работа. Ти, рекох, като идеш при някой умрял вол, искаш ли да го прегърнеш? Затвориш си носа и бягаш или най-малко ще риташ. Като идеш при някоя ябълка, ще я прегърнеш, има какво да прегърнеш. Когато ние очакваме от хората нещо да ни дадат, ние ги прегръщаме. Когато искат да вземат нещо от нас, ние ги ритаме.

Сега някой човек е религиозен. Човек трябва да бъде религиозен. Но религиозността е един отдушник. Тя е предпазителна клапа. Ако го нямаш, твоят котел ще се пръсне. Та и клапа, искаш не искаш, трябва да функционира правилно, че набраната енергия да излиза във въздуха и вътре в тебе трябва да функционира. Вземете сега: Някой казва, трябва да обичаме само Бога. Някои хора, като казват да обичаме само Бога, какво разбират? Ние трябва да обичаме като Бога, да идем при Него, да обичаме като Него, да покажем Божията Любов. Нямаш никакъв пример за Любовта. Ако идеш при мъртвите и имаш Божията Любов, те трябва да оживеят. Ако носиш Божията Любов, и ако идеш при жадните хора, всички ще имат достатъчно вода. Ако идеш при гладните и носиш Божията Любов, те ще се хранят. Ако идеш при сиромасите и носиш Божията Любов, те ще забогатеят. Ако идеш при невежите и носиш Божията Любов, учени ще станат. Ако идеш при грозните и носиш Божията Любов, красиви ще станат. Ако

идеш при слабите и носиш Божият Любов, силни ще станат. Накъдето идеш, ще преобразяваш целия свят. Тъй разбирам Любовта. Щом отиваме някъде и хората остават сиромаси, щом отиваме някъде и болните хора си остават болни, щом отиваме при невежите и те си остават такива - може да им говорим за Божията Любов, но това е Любов, която е неразбрана. Сега другите ще кажат, че това не е така. Добре. Аз не навеждам това, от вас още това не се изисква, вие не сте дошли да носите тази Любов, понеже не сте толкоз силни. Онези, които я носят, трябва да бъдат много силни. И не мислете, че тази Божествена Любов може да се даде на слабите хора. Тогава на кои може да се даде? Тази Любов се дава само на онези, които нищо няма да задържат за себе си. Те ще мязат на хора, които след като са сготвили едно ядене, готвачът сготви яденето и той има право само да го близва, а другите хора като изядат всичкото, каквото остане по казана, той ще вземе малко хлебец и то ще бъде заради него. Който носи Божията Любов, първ няма да бъде, но последен ще бъде.

Сега при туй обяснение, според вашите схващания, всички ваши схващания, всички имате едно схващане, че като обичате някого, вие искате да имате първото място при него. Тъй е в света, ако идете между дипломатите, онази държава, която е почитана, която е обичана, на най-важните хора дават първо място, а онези, които са малко почитани, заемат последни места. Един представител на България няма да вземе първото място, което един английски представител ще вземе. Ако ме питате защо е тъй, ще ви кажа: Едно обикновено камъче няма да го турите за един голям корниз някъде. За корниз ще турите голям камък, който съответствува. Най- после представете си, ако сме 10 души певци и един от нас пее най-хубаво, кой ще има най-хубавото място? Онзи, който пее. Онзи, който пее най-малко, той ще има последното място. Ако ме попитате защо е така, аз питам, ами че как трябва да бъде? Аз бих желал като кажете „защо е така, ами как трябва да бъде“, да ви представя тази идея, защо е така. Представете си, че вие тръгвате като екскурзианти, вие имате

10 души, един от тях знае цялата местност, а един от тях знае най-малко; ще турите ли този последният, който не знае да ви води, или ще турите да ви води онзи, който знае местността? Ще турите да ви води онзи, който знае. Няма да се издерете из драките. Той ще ви преведе през най-добрите места и ще бъдете доволни. Той ще ви покаже всички видни места на тази местност.

Та сега вие изучавате някои неща. Тук имяхме един приятел, голям философ, млад човек беше, той казваше: Тази е религиозна баба, този е религиозен дядо. Питам го по някой пък, какви трябва да бъдат? Той има възгледи. Казвам: Дай ми един възглед. Кой считаш тия баби? Какво трябва да се тури на бабите, за да не са баби? Признавам, че някоя е баба, но искам да я подмладим. Казвам: Ти ще идеш при бабата и не обръщаш внимание. Ако е млада мома, хубаво, красива, ще ѝ хвърлиш око. Казвам: В моите очи бабата няма да те изкушава, а младата може да те изкуси, кое е по-хубаво? Ако ти си пратен на едно велико рандеву в живота, младата ли мома трябва да срещнеш или бабата? Бабата има повече знание, има по-малко красота. Младата има повече красота, по-малко знание. Ако младата те упътва в живота, тя ще оправи тъй, че из драките ще ходиш. Ако старата те упъти в живота, ще те упъти така, че на свят ще идеш.

Та в религиозния живот, ние не искаме красиви моми, ние искаме стари баби, религията не е за красивите хора, тя е за старите хора. В туй отношение казват, че религията на Земята е най-добра. Не мислете, че религията е най-високото нещо в живота. Религията аз наричам едно вретиче, като съгреши човек, става религиозен, разкайва се за греховете си - то е религия. Религиозният човек не може да бъде красив, понеже като станеш религиозен, започват да те мъчат греховете: тук си направил един грях, там си направил друг грях. Тук си казал една дума, там си казал друга не на място - погрешки, погрешки, смутиш се. Аз разглеждам живота както е. Казват, религията е връзка с Бога, пък то едва след като минеш, след

като ядеш тази религиозна попара с хиляди години и като излезеш из нея, ще благодариш, че си се отървал от тази религия.

Исая казва тук в главата, че освобождава хората - "Духът на Господа е върху мен, защото ме помаза", тия работи са религиозни. Да проповядва освобождение на пленниците, ти си пленник на нещо. Религиозният човек е затворен в догмите, в понятията, в схващанията, После дойде обиден, иска да отмъсти, не знае какъв начин да избере. Знаеш какво правят религиозните хора. Съберат се, ще аферосат някого, ще го анатемосат. Някой ще издаде заповед да го не поздравяват, това са все религиозни хора, все от Любов стават. Туй е сега кривата страна. Думата „религия“ отскоро е излязла. Тази дума е от сегашното състояние на човешкото съзнание. То е процес на чистене. И право е, процес на чистене трябва. Затова една домакиня, когато чисти дома, не може да бъде облечена с хубави булски дрехи, но облечена с много обикновени дрехи, вехти дрехи. Поставила, защото има да се цапа. Като очисти хубаво, може да се облече с хубавата дреха, понеже понятието за религията мяза на хора, които са се опретнали да очистят всичката външна страна, която имаме на своя живот, за да се прояви същинският живот. Има думи, които нас ни измъчват. Аз гледам често и правя своите психологически наблюдения. Често при най-хубавото разположение, веднага мине някаква такава мисъл или чувство, което няма нищо общо. Една дисхармония в живота внасят. Ако аз бях човек, който не разбирам, ще се чудя. Но аз ще видя отде излиза туй чувство. Ако идеш между оскърбените хора, веднага и ти ставаш скърбен. Ако идеш между алчните хора, които обичат парите, и в тебе ще се появи туй чувство. Ако отидеш между хора, които отмъщават, и в тебе ще се породи туй чувство да отмъстиш. Ако отидеш между хора, които крадат, и в тебе ще се появи туй чувство да открадваш. Та навсякъде трябва да разбираш, че не са твои всички подбуждения, но те са отглас. Дойдеш някъде, пробуди се в тебе едно чувство да бъдеш добър, благороден, пък не е твоя окръжаващата среда. Човек трябва да разбира кое

произтича отвътре от него, и кое е дошло отвън. Тези неща, които идат отвън, и те са хубави. Ще кажеш - защо така чувствавам? Ако ти така не чувствуваш, ти и много хубави работи не можеш да чувствуваш и много лоши работи не можеш да чувствуваш. Ако твоето обоняние не е развито, не може да чувствуваш този смрад отвън, но и като дойдеш при приятните работи, при най-хубавите ухания, не можеш и тях да чувствуваш. Казвам: В живота онзи орган, който схваща лошото и доброто, той е един и същ. Той схваща ония трептения, значи лошите работи имат особени трептения, хубавите работи и те си имат особени трептения. Ухото, което схваща дисхармонията, схваща едновременно и хармонията. Ако онова ухо не може да схване и дисхармонията, то не може и да схване и хармонията. Някой път в ума си, вашият ум може да се развие и да схваща и най-малките подробности. Някой път ние не виждаме някои погрешки. Някой път под микроскопа са увеличили много малкото, което едва с просто око може да се види.

Вчера седи един господин и ме чака вън. Мен ми е неприятно, понеже в събота не приемам. Гледа той, очаква той да го приема, братски хубаво да му говоря. Аз го чувствавам, виждам го в сърцето, но виждам в него едно безпокойство - натоварил се с товар, нечистотии носи със себе си. Днес, в събота, таман съм се облякъл, на поляната ще отивам, една конференция правя, той ще ме оцапа сега. Казвам: Не приемам днес никого. Той се учуди как да го не приема. Той се чуди, за себе си мисли, че е някакво величие. Как тъй, за пръв път го виждам, как тъй да дойде, и да го не приема. Казва ми, аз имам уважение, почитание към тебе, високо мнение, а ти да не ме приемеш. Всичко туй виждам. Виждам и неговото състояние и казвам: Не приемам. Казва: Кога можеш да ме приемеш? Не му отговарям. Той си върви по пътя и си мисли, не може да разбере противоречието, мъчи го нещо, разговаря се с този, с онзи, гледам с двама братя се разговаря. Казвам: Защо се случува? Казвам: Утре на учените ученици ще им кажа защо се случват тия работи. Защото,

ако аз бях на неговото място, щях да кажа: Добре. Може да му кажа тъй: Днес не приемам, но понеделник, вторник, сряда, може да дойдеш. Това е по човешки. По Божествено аз не мога да кажа, че утре ще го приема. Не може да му кажа понеделник ела, защото ще му кажа нещо, което не зная дали ще стане, може и в понеделник да не може да го приема. Казвам: Аз днес няма да го приема. За понеделник не зная. Днес не приемам никого. Той трябва да знае. Не приемам никого, защото друг съм приел. Ти сега ще идеш да изучаваш науката. Когато няма никого да приемам, тогава ела и ще приемам - нищо повече, то е Божественото. Ще изучаваме.

Господ по някой път не отговаря на нашите молитви, понеже преди нашите молитви хиляди и милиони молитви са турени. Казваш: Как тъй, аз се моля. Вече 5-6 дни как се моля. Други по 100 дни са се молили. А „5 дена аз се моля“, ще чакаш. Господ казва не приемам. Даже и туй не казва, той си мълчи. Тогава ще се явят следующите неща. На Господа как ги казват: Свещеникът казва: Помолете се на Господа - още няма отговор. На вторият ден няма отговор, на третия няма. Преди няколко време идва един господин и казва: Ще се пръсна. Че как ще се пръснеш? Ще се пръсна. Може ли да ми помогнеш. Туй нещо, което имам, не може да го търпя. Изяде ме. Че как? Изяло го. Човекът яде го нещо, изяло го човека, яде го нещо. Аз не виждам какво го яде. Той казва, ако можеш помогни ми. Рекох му: Че как да ти помогна? Казва: Не виждаш ли. Казвам: Вярваш ли? Казва: В Бога вярвам, но той не ме слуша. Ами че казвам, ако Господ не те слуша, аз ли ще те слушам? Той седи, сопва се и казва: Разбери добре. Рекох: Не знаеш ли, че аз може да те изпъдя навън. Започна да ме гледа хубаво. Казвам: Как искаш да ти помогна, аз не те разбирам. Как не разбираш, пак ми казва сопнато. Седя аз, разсъждавам, виждам болката му къде е. Най-после станахме приятели. Рекох, тебе нещо те мъчи под лъжичката. Тук, казва, ще ме изяде нещо. Ходиш при този лекар, при онзи, считат ме смахнат човек. Казват - глупак. Ще ме изяде нещо под лъжичката. Рекох: Ако те излекувам, какво ще

платиш? Казва, каквото искаш ще ти платя, само да се махне. Рекох: Замижи, да не гледаш какво правя. Бутнах го на едно място и казвам: Какво чувствуваш? Въздъхна. Олекна ми, какво направи? Казвам: Нека има нещо да не знаеш. Защото ако знаеш, ще се върне. Той казва, нека си върви. Аз влизам в положението на този човек. От моето гледище искам да бъде учтив. Той има чуждо състояние, но той е много припрян. Едновременно ние в света имаме две разбирания. Казвам, след туй ще ви приведа другия пример, който изяснява потънкостите. Има една потънкост в живота, която трябва да разберем.

Тук преди няколко дена иде една госпожа, женена, от София, доста интелигентна, от благородно общество, но отчаяна. Иде тя и още като я виждам ѝ казвам: Сестра, днес не приемам никого, друга работа имам. Тя се спря, казва: Господ ме прати при вас, не се връщам. Казвам: Щом те е пратил Господ, ела. Виждам лицето ѝ тъй скръбно, така омаломощено, отчаяно. Казвам ѝ: В какво мога да ви бъда полезен? Имала единствена дъщеря, която се е самоубила. Отчаяна съм, казва, не зная защо се самоуби. Казвам: Разправи ми тази работа. Млада бях, ожених се за един, когото обичах, имах вяра в него, но когато се роди дъщеря ми, забелязах, че той започна да гледа на тази, на онази. Завърза известни отношения с друга мома. Аз възнегодувах, исках да му дам пътя, да се освободя от него. Взех, че му дадох пътя, разведох се с него, освободих го, но той се ожени за друга, роди му се дете и онази другата, неговата втора жена казва: Ти ще скъсаш всички връзки, които имаш с първата жена, ще забравиш дъщеря си. И той решава да не приема дъщеря си. Дъщеря ми мязаше точно на баща си, във всичките си черти. Тя мислеше, че баща ѝ е добър, имаше едно много хубаво чувство и физиономически приличаше на него. Тя се самоуби. Защо, казва, стана това? Рекох: Аз ще ти кажа: Ти си направила една погрешка, първо направи погрешка, че се ожени. Втората погрешка, че се разведе с мъжа си. Ти, рекох, по никой начин, при тази дъщеря, не трябваше да се

развеждаш. Дойде т едно зло, той тръгна да ходи по чуждите жени. Ти трябваше да останеш с него за благото на дъщеря си. Ти искаше да се освободиш от мъжа си, ето дойде и то по- голямо нещастие; ако не беше се развела, дъщеря ти щеше да бъде жива. Понеже ти се разведе, Господ разведе дъщеря ти от тебе. Казвам, ти не предпочете малкото зло, дойде голямото. Сега и туй зло е малко, от това зло има по- голямо. Защо дъщеря ти се самоуби? Тя стана жертва заради тебе, заради тебе, да ви подигне, тя се пожертвува. Тогава дъщеря ѝ се явила, не я поглежда, приструва се и казва: Аз не се убих, мене други ме убиха, аз не се убих. В този свят дето съм, хората не мислят, както тука на Земята. Казвам на тази госпожа, туй е за твоето повдигане. Казвам, тя става жертва, тази жертва трябва да я уважаваш. Сега и бащата започнал да ходи на гроба, и майката ходи, и двамата плачат на гроба на дъщеря си; и бащата плаче и той е в отчаяние. Защо умират хората - жертва стават.

Та казвам сега, религиозните хора в света са в един свят на противоречие. Ние на Земята имаме малки злини и малки злини. Учим се да понасяме. Най-първо всички трябва да се учим да понасяме малките злини. Писанието казва, че целият свят в лукаваго лежи. Ако всичкият свят, който е създаден в форма и образ на Земята, всичко туй в лукаваго лежи, какво очаквате в този свят. Справедливост ли? Несправедливостта е най-малкото зло. Всякога ще имаш и като те оправдаят някой път в съда, ще те оскубят. Сега донякъде парите проникват този свят, другите работи не проникват. Щом един човек има пари, може да го оправдаят. Някой път, хората като са заинтересовани, никаква правда не могат да дадат на човека. Сега не мислете, че в този свят съществува Божия Правда. Ако съществуваше Божия правда в този смисъл, нямаше какво да очакваме второто пришествие. Значи очакваме и Правдата, която ще се въздаде на Всичките, е туй, което се пада. Понеже сега не се раздава правото, всички хора въздишат. Все има едно право. По-голямо право сега не може да се даде. Защо съдиха Христа? Казват, че бил Син

Божи. Но понеже каза „Ако развалите този храм и аз за три дни ще го съградя“, те му възразиха - 45 години е граден този храм, как тъй за три дена ще го съградиш? Казвам, да оставим това, туй са отвлечени въпроси. Светът не е създаден само заради нас. Живеят милиарди същества от разни степени на еволюция и развитие и познание. Следователно, той е приспособен за всички, и за най-нисшите, и за най-висшите животни. Светлите ангели живеят и падналите ангели живеят И светлите и тъмните живеят. Та светът се създаде и за вълка, и за овцата, и за бубулечицата, и за всички същества е създаден този свят. Нагаждат се. Защо е създаден така света, не трябва да питаме. Светът е създаден много добре. Ако питате, защо вие сте така създадени, вие точно така сте създадени, което може да възприемате. Ако за едно земно училище Всичките деца са определени според своята възраст и според степента на своето развитие, и духовният свят, Божественият свят, нещата още по-хубаво са създадени.

Та сега по някой път вие искате. Религията е едно чистене, един живот на чистене. Трябва да се мине едно чистене. Не разправяйте живота си. Все таки идете при някой лекар, той иска да ви разправи къде е болката ви. Няма какво да се разправя. Болестта произтича от няколко причини. Някой път ще гледат окоото ти, че бъбреците ти, че черният дроб, стомахът, гърдите. Моята диагноза е, че има три причини за болестите: Първо е яденето. Ако не знаеш как да ядеш и да пиеш вода, ще се родят един вид болести. Ако не знаеш как да възприемаш въздуха, как да дишаш, ще дойдат друг вид болести. Ако не знаеш как да мислиш, ще се явят трети вид болести. Три причини има: Яденето, дишането и мисленето. И здравето се произвежда от яденето. Здравето се произвежда от дишането, здравето се произвежда от мисленето. Следователно, в яденето, ако ти си лаком, ще искаш ядене, което не ти подобава. И тогава винаги се образува едно болезнено състояние. Ще започне стомахът ти най-първо да не работи така хубаво. Защото щом тия клетки, които работят в стомаха, те са 10 милиона клетки работници. Ако твоята мисъл не е права, тия

клетки на стомаха се индивидуализират и всяка клетка, като работи в стомаха, иска да работи за себе си. Злото е там, че клетките започват да работят за себе си и болестта иде. Ако тия клетки работят за човека, човек доставя храна и за тях. Злото е, че ние като дойдем на Земята, искаме да уредим живота си. Ще работим за Бога. Значи ние сме в стомаха и мислим за себе си, то е вече болезнено състояние. Като дойде един човек и стане религиозен, какво място ще вземе. Ако аз съм религиозен, няма да мисля хич. Няма да мисля какво място ще взема. Идеята е, трябва да бъде, да изпълним своята длъжност тъй както трябва. В туй е учението на човека. Да може като му дадат един образец, да го направи хубаво. Ония, умните хора, които са по-умни от мен, ще оценят работата. Аз няма да ценя работата. Когато отива един ученик, колкото и да е способен, онази комисия е, която ще се произнесе за неговата способност. Той няма да каже, аз пея хубаво. Той ще пее и ще остави на тяхното благоволение. Има хора, които разберат музика, веднага ще преценят и ще кажат, отличен глас има, хубаво пее. Ако не пее, ще кажат, не пее хубаво. Онзи, който не разбира ще каже, не ме оцениха.

Сега често вие се сърдите, че не ви оценяват. Много има още да учите, даже някой идат при мене и мислят, че са много напреднали, казват: Учителю, как гледаш, не съм ли напреднал? Казвам: Да, напреднали сте, но като певец като ви турят между онези, които по-хубаво пеят, тогава ще видите колко сте запознати с пеенето. Та значи често аз казвам на певците: Аз имам два метода, с които изпитвам добрите певци. Казвам: Пейте при сухото време, и ако завали дъжд, вие сте добри певци. Пейте при влажното време, и ако се засуши, ще кажа, че пеете добре. Ако при пеенето влагата остане, ако при пеенето и сушата остане, вие сте един обикновен певец. Много пъти и вие трябва да ходите да си проверявате чувствата, докъде сте достигнали. И аз по някой път ходя да правя проверки на себе си. И аз някой път като не отивам, питам хората, искам да позная дали са мои чувствата до някъде, дето се карат, бият се хората. Като ида, скандалът

престане. Зная, че хората са добри. Някой път ида някъде и мирните хора се скарат. Аз изляза и казвам: Има нещо, което аз трябва да поправя. Ако вие влизате някъде и хората се скарват, има какво да поправяте. Ако влизате някъде и хората се примиряват, те са малки деликатни работи. Може би някой път, след като съм ходил, се скарват. А може би и ако не бях ходил, пак щяха да се скарат. Гледам тази погрешка да я поправя. Ами че как? Ще кажа: То друг ще ходи. Ако моите чувства са силни, там дето стъпи веднъж само Божественото, който и да иде след мене, и дяволът да иде, той не може да бъде по- силен. Всякога моите чувства ще преодолеят. Там, дето Бог е стъпил, дяволът не може да има надмощие. Там, дето дяволът е стъпил и Господ не е стъпил, всякога дяволът ще има надмощие. Ако дяволът е стъпил във вас, той винаги има надмощие. Ако Господ е стъпил пръв, той винаги има надмощие. Кой във вас е стъпил, да го знаете като правило. Сутрин ако станеш, ако дяволът те е посетил по-рано, целият ден ще минеш така. Вторият ден ще чакаш Господ да дойде. Защото, когато Господ хлопал, ти си спал. Когато дяволът похлопал, ти си станал.

Аз наскоро имах такъв случай. Един ден бях решил да не пушам никого. Хлопат един, втори, трети, казвам: Да се учат да чакат. Но тамън отварям вратата, иде онзи дядо Георги, с една кошница яйца. Не може да затворя вратата. Започна да ми разправя за яйцата. На себе си казвам: Стар си да те изхукам. Какво ще го хукам, той не чува. Той гледа надолу ще взема ли яйцата. Ако го хукам, той ще каже: Много хубаво говори Учителя. Поусмихнах се, прочетох 10 яйца и си направих сметката - 10 по 2 лева, 20 лева. Ето казвам 20 лева за яйцата. А за другите работи, ако искаш, когато съм по-разположен. Казвам на себе си: Тези яйца може ли да ги измътиш. 10 яйца, това са неприятности, които сега трябваше да ги оправям. Казвам: Всичките тия работи трябва да ги оправяш, нищо повече.

Та казвам, ще дойде в живота ни, няма да можем да избегнем ония задачи. Всякога аз считам една задача, когато дойде един човек.

Уреждам работата. Каквото и да се случи в живота, малките и големите работи имат еднаква важност. Вие религиозните хора, се пазите от вашите чувства. Религиозният живот, аз съм го създал, най-големите работи се раждат в религиозния живот и трябва да бъдете много внимателни. Стане човек религиозен - стане сприхав, недоверчив, мнителен стане. Едно състояние, което трябва да го преминете, да влезете в онзи хармоничен живот, дето Христос казва: Отец не съди никого. Ще дойдете в една област, в която Господ не съди никого. Там, дето ви съдят, вие сте в един съд на съдба; той не е Божествен свят. Там, дето има съдба, то е свят на чистене, а пък в Божествения свят Отец не съди никого. Като дойдем до Божественото, благословение може да има. Писанието казва: "Бог ще обърше Всичките сълзи", но докато преминем, докато дойдем до Божественото, много неприятности ще се случат. Не се спирайте да ги разрешавате защо са се случили. Исканякой: Дай 5 лева. Исканякой. Благодарина Бога, че не иска повече. Аз често питам някого: Колко искаш? Толкоз. Иде някой и ми казва тъй: В Пловдив ще ида, 45 лева не ми достигат. Казвам: Благодарение, че иска само толкоз, до Пловдив пътя струва 150 лева. Втори път пак дойде, за Пловдив иска пак. Трети път пак иска. Изисква се една широка душа. Вие разглеждате живота. Когато Христос беше на Земята, той опита всевъзможните човешки противоречия и трябваше да ги примирява. Характер има той. Казвахана Христа, ако си Син Божий, слез от кръста. Той казва: Не знаят, не са опитали, един ден като дойдат, ще разберат нещата, както аз ги разбирам, сега са своенравни деца, прости им Господи. И Господ за 2000 години постави на евреите една тояга, постави ги на място да се учат. Макар и да страдаме ние, страданията ни са точно на място. Да благодарим, че някои че се е молил заради нас. Христос е казал: "Каквато погрешка правят, като ги съдиш, малко снизхождение имай". Благодарина, че има един закон на Любовта, който е снизходителен. Ще туря най-малкото наказание. Ако най-малкото няма да приемете, ще дойдат както на онази

госпожа по-големите, затуй благодарете за малките страдания, които сега имате, за да не дойдат големите Божи благословения.

Христос е човекът на изобилната вяра.

Христос е човекът на изобилната сила.

Христос е човекът на изобилната Любов.

34-то Неделно Утринно Слово, държано на 12.09.1937 г.

ПРИРАВНЯВАНЕ И ЛЮБОВ

5 ч.с. Изгрев

Добрата молитва.

91 Псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 52 глава от Исая.

/Прочете Учителят първия стих./

Думата „силен“ е национализъм сега. Разбирането на хората. Няма да влезе неорганизиран, нечист, национализъм е, всички ще бъдат все евреи, на сегашен език казано, невярващи няма да има.

/Учителят прочете от вторият до шестия стих./

Значи туй, което не се е сбъднало в неговото време, пак ще се сбъдне. Учителят чете до края.

„Духът Божи“.

Често във вас, ако съзнанието има едно положение, тогава някой неща не ги знаете. Изисква се дълго време да се говори на един човек, за да разбере някаква Истина. Запример едно родено пеленаче, ако на него му кажете $2 \times 2 = 4$, не разбира, като стане на 2 години, пак не разбира, като стане на 21 година, ще започне да разбира, защо 2 по 2 е равно на 4. Даже възрастният не всякога разбира какво е 2 по 2. Две ябълки събрани с други 2 ябълки правят 4 ябълки. Две ябълки, това са резултат. Ако кажем 2 по 2 е четири. Ние имаме в мисловния свят един резултат. Този резултат като го съберем какво ще даде? Ако един беден човек има да дава 4.000 лева, борчлия е, длъжник е някому. Един му дава 2.000 лева. Един му дава 2.000 лева и друг му дава още 2.000 лева, стават 4.000 лева. Какъв е смисълът на 4.000 лева. Какво го ползува дългът? Онзи, който има да дава е ограничен в своята

свобода. Значи, затворен е в затвора. Единият като дава 2.000 лева, и другият като дава 2.000 лева, ще го извадят от затвора. Следователно, две по две показва закона, по който ти можеш да излезеш из затвора навън. Следователно, те казват какво нещо е двете? То е начин по който може да се освободиш. Сега се ражда другата мисъл. По друг начин човек не може ли да се освободи? Всякога, когато човек се ограничава, има нещо да дава. И когато човека го заробват, все таки искат нещо от него. Кого заробват? Заробват винаги богатия. Кого обира сиромаша? Богатият обират. Кого нападат? И глупавият и най-ученият се напада. Кого цапат? Светията може да се оцапа. Грешникът? Той е оцапан. На един светия можеш да кажеш каквото искаш, може да го оцапаш, но един грешник е така оцапан, че онова, което го оцапа не може да се види. Следователно, туй с което светията може да се оцапа, грешникът не може да се оцапва. Туй, при което светията може да се омие, грешникът се оцапва. Ами че ти ако на грешника, ако той е облечен в черна дреха, царска грешна дреха, ти туриш бяло петно, няма ли да се оцапа? Всеки от неговите другари ще му каже: Какво е това петно на черната дреха, от къде е дошло, несъвместимо е?

Две по две е четири. По някой път казвате, какво нещо е омразата? Какво нещо е Любовта? Омразата е движение надолу към материалният свят. Щом ти пожелаеш пари, омраза в тебе вече действува. Щом пожелаеш да отидеш към Бога, да се освободиш от богатството, законът на Любовта е действувал в тебе. И действително, в езиците, българският, английският и др. езици, които вървят по закона на еволюцията и инволюцията, значи са почти едни и същи. Вземете в английски „Любов“, „love“. „L“ нагоре се пише, което показва движение, а омразата се пише с „h“, в български грешни надолу се пише. Туй движение е надолу. Омразата е движение надолу. Любовта е движение, което се пише нагоре. Какво нещо е Любовта. Любовта е движение нагоре. Щом искаш да станеш сиромаш, ще имаш Любов колкото искаш. Щом искаш да станеш богат, ще

имаш омраза колкото искаш. Стават хората богати, може да имаш 100 души слуги, или фабрикант си, може ли с тия хора да не се скараш. Започнеш да им взимаш по половин лева от надницата, те са 2000 души, работят ти и като им вземеш по половин лев от заплатата имаш 1000 лева на ден. Ти искаш да те обичат хората, защо? За да печелиш. Пък онези които работят и те са като тебе. Ти си баща, те са деца. Какъвто е бащата, такива са и децата. Могат ли вълчетата да бъдат по-свети от баща си. Могат ли на овцете малките агънца да бъдат по-добри от баща си? ТЕ ще бъдат точно такива, каквито са бащите им.

Често чувам да казвате, да се обичаме. Една нова мисъл, която влезе, никога не ви идва на ум, вие всички се стремите да имате обща Любов. Имено общата Любов, би донесла всичкото нещастие в света. Обич към всичкото, там е всичката омраза. Някой казва да обичаме всичко. Там е всичката мъчнотия, че е невъзможно да обичаш всички. Като речеш да обичаш всички, ще им вземеш по половин лев. Най-първо казваш, ела при мене да служиш. Ще имаш заплата 50,60 лева. Ти им даваш на тях на ден по 50,60 лева, но половин лев взимаш за себе си. Те ще кажат, изедник е, как ще бъде изедник, когато дава 60 лева, а задържа половин лев за себе си, къде е злото сега, кажете ми? Злото е там, че те вземат по 60 лева, пък ти като правиш добро на 2000 души, от Всеки взимаш по половин лев, ти имаш 1000 лева на ден, значи те имат по 60 лева, а ти имаш по 1000 лева. По някой път защо се поражда омраза във вашите сърдца? Не е ли същият закон? Вие казвате да се обичаме. Как да се обичаме? Щом ти вземаш 1000 лева, а аз взимам 60 лева, не можем да се обичаме. Вземете който и да е, и в старо време, и сега, оженете един мъж за две жени, веднага ще има омраза. Понеже едната ще бъде обичана повече, другата по-малко. Щом двете се обичат еднакво, няма омраза. Така беше с Яков. Той имаше 12 сина и той обичаше единият повече, зароди се омраза в другите, казват: „Не искаме този изедник, не искаме той да взема обичта на баща ни“, така точно сега искат да се примиряват.

Всичките религиозни секти, които съществуват, всяка религия, която дойде в света, иска да каже, че тя е по-близо до Бога, чрез тях Господ повече ви е дал. И омразата дойде. Казват: Защо ни мразят? Мразят ви защото сте взели повече. Не искаме да ни мразят. Направете заплатата равна, 1000 лева, които сте взели, приравнете ги, че всички да знаят, че и вие сте като един работник. Вземете 60 лева. Казвам: И между вас става същото и тук може да се зароди омраза, ако някой стане светия, веднага ще го намразите, не може да го търпите, по негов адрес говорите, защо? Взема повече. Сега аз разглеждам всяко нещо основно. Изгладете вашето сърце, за да обичате някого. В обичта се крие нещо много користолюбиво. Едно фино користолюбие има в Любовта. Някой казва: Аз много обичам. Аз зная защо ме обичат, той е болен, пък аз може да го излекувам. Дойде друг и казва, много ви обичам. Той казва: Вие сте по-здрав. Повече здраве имате. Аз съм беден. Вие 1000 лева имате, пък аз имам само 60 лева. Дано ми дадеш нещо.

Та казвам, намерете сега в какво седи безкористието на Любовта? Христос е съзнавал този закон и той казва: Ако не се отречеш от всичко, което имаш, не можеш да влезеш в Царството Божие, понеже, ако влезеш с тия идеи в Царството Божие, вие ще развалите света и в Небето да сте, пак ще се карате, тогава се заражда въпроса, какво трябва да се прави? Там е философията. Дойде някой при мене и казва: Аз не мисля като другите хора, там е злото, че ти не мислиш като другите. Аз казва малко по-другояче мисля. Там е злото, че по-другояче мислиш, по-другояче постъпваш. Аз казва по-другояче мисля, по-другояче постъпвам. Там е злото.

Веднъж при мене дойде един музикант, и ми казва за музиката, аз другояче мисля. Казвам и аз другояче мисля. Но я да попеем, и двамата. Как ти пееш. И как аз пея, турям една кибритена клечка и казвам, ха сега ти Пей. После и аз ще пея. Можем ли да запалим кибритената клечка с вашето пеене. Ако ти не може да я запалиш, и ако аз не може да я запала, не сме от първокласните певци. Аз ви

считам, че вие сте всички кибритени клечки за мен. Аз разсъждавам: Аз ако говоря и може да ви запаля, има нещо истинно. Щом ви говоря и клечките не се палят, няма Истина. Според мен трябва да стане в човека една вътрешна промяна. Казваш трябва да обичаш някой човек. За да обичаш човека, трябва да го приравниш със себе си. Ако туриш един човек повече от себе си, ти го туряш на опасен път. Ако го туряш над себе си, ти го правиш господар на себе си. Ако го туриш под себе си, ти го правиш, слуга на себе си. Следователно, горе, господар си, долу -слуга си. Горе ще ти заповядват, ти ще се подчиняваш. Долу, ти ще му заповядваш, той ще се подчинява. Значи, ако той е над тебе, ти си недоволен от него. Ако той е под тебе, той ще бъде недоволен от тебе. Питам тогава какво ще правиш? Плюс е отгоре над тебе, минус е отдолу, под тебе. Кой е стрелката на равновесието? Казвате равно на какво, 5 извадено от 6 е равно на единица. 5 и 1 събрано е равно на 6.

Да допуснем, че вие отивате някъде. Проповядвате, казват Всичките хора са клечки, казват: че как не можем да бъдем клечки. Как ще изясните думата „кличка"? Кличка е излязла от клякам, туй, което може да кляка е клечка. Туй, което не може да кляка, не е клечка. Туй, което може да се огъва в каквото и да е направление е клечка. Думата клечка не разбирате кибритена клечка. Може да клекне, понеже веднага като запалиш, туриш долу запалиш огъня. Ако клечката запали огъня, тя е клечка. Но, ако не пали огъня, тя не е никаква клечка. Сега трябва да разбирате законите на граматиката. Ще видите, че онзи, който направил клечката, разбира. На български думата „кличка" започва с „К". Имате една перпендикулярна линия други два перпендикуляра към тази линия. Значи тези две линии са един удар към първата линия. Този удар, с който образува туй запалване. При всяко нещастие в света, има удар. И Любовта е един удар. Омразата е друг удар. Любовта бие господарите. Омразата бие слугите. Ти един слуга трябва да го мразиш, а господаря трябва да го обичаш, нали така? Всъщност така се развива въпроса. Щом имаш

един слуга, нямаш почитание. Ти изведнъж си negliже. Щом е някой господар, ти с благоволение погледнеш, умилно. Ти искаш пред господаря да се покажеш, че си добър, той да повиши заплатата.

Та вие постоянно говорите за Любовта. Казвате: Христовата Любов. Каква е Христовата Любов? Вие казвате Христовата Любов. Прави добро със своите ръце. Никаква Христова Любов не е. Тя е Любовта на омразата. Туй, което проповядват, не е Христовата Любов. Всяко нещо което аз вземам, то е омраза. Той казва: Мене страшно ме обиди. Какво те е обидил? Казал ти, че си бил много лаком. В лакомията само една буква има, която е грешна. „Л“ е на място. Понеже, „Л“-то отива нагоре към Бога. „А“-то е натоварено. Значи „А“-то е грешно. Лаком. „Ком“ в музиката какво означава? Колко гами има там? Та казвам: „А“-то трябва да се затвори. Всякога когато „А“-то е натоварена камила, трябва да се разтовари. Следователно всяка омраза, това е един излишен товар, и когато ние говорим за Любовта, под думата „Любов“, разбираме да се разтовариш. Какво е Любовта? Туй, което е натоварено, обремененото човешко сърце. Туй, което е натоварено, обременения човешки ум, туй, което е натоварено, обремененият човешки дух, туй, което е натоварено, обременената човешка душа. Всяко нещо, което е натоварено, за да му се даде почивка. Това аз разбирам под думата „Любов“. До сега вие не знаехте какво нещо е Любовта. Любовта е закон за разтоварване, омразата е закон за товарене. Да те мразят, ще те натоварят, ще поносиш малко. След като си работил, ще те разтоварят. Туй, което се разтоварва, това е Любовта. И следователно, когато Христос дойде на Земята, Той сам се разтовари. Той беше богат в Небето. Имаше нещо, което го незадоволява. Казва: Тия хора, на Земята, са много натоварени, и аз съм натоварен от горе, и той беше богат и хората на Земята бяха богати в омразата, а Той беше богат в Любовта. Следователно, Христос от Небето дойде, със своите капитали, да купи стоката на хората. Той понесе греховете на хората, взе тази стока. Апостол Павел казва - осиромашех. Тълкуват проповедниците, не осиромаша даде

парите на хората за греховете им. Стока е това. Вие считате греховете, не са нищо без съдържание са. Тия грехове, ако знаеш какво да извадиш от тях, ще имаш богатство, колкото искаш. Казвам: За да се изрази тази идея, който не може да я обясни, той ще се опетни. Питаме как ще се опетни? Да ви приведа друг един пример; ако един болен човек, има жена болна от проказа, на която всяка част на тялото тече гной, и от очите, и от ушите, и от носа, и от устата, и се приближи при нея един красив лекар-хубавец, че я пипа, този мъж никога няма да му влезе в ума, че лекарят има лоша мисъл. Той ще гледа да я вземе, да я пипа за ръцете, всякъде да я пипа лекарят, само той да не я пипа. Ще счита, че е едно благо заради него. Никаква болест няма да влезе, но ако жена му е красива, стройна, тялото ѝ е така хубаво, мекичка кожа, уста червенички, очи светли, вежди тънки, уши хубави, всичко тъй хубаво. Той на шиш ще го опече. Ако този лекар я пипа, лекарят в къщи не може да припари. В първият случай ще бъде тих и спокоен, ще се радва, че лекарят пипа жена му, а вторият случай, ще обикаля и ще пъшка. Кажете ми защо е така?

Аз веднъж пътувах с един български учител, гимназиален учител, разправяме се за философски работи. Минаваме покрай една гостилница, където бяха насядали повече от 100 души на масите. Там има такива пържоли опечени и той току изведнъж въздъхна дълбоко. Едно време казва, и аз можех да ям тия работи, виж тия хора, пък аз опъвам каиша, няма какво да ям. Виж какво ядене има там. Така е то, сиромашия. Пари да имаш, какви са хубави кюфтенцата, пържолите, всичко туй. Аз нищо не му казвам. Рекох какво искаш сега? Аз му превеждам едно противоречие. Казвам: Аз може да ти върна всичко туй, което искаш, но казвам: Само за един ден. Утре ти ще имаш туй, което искаш, аз може да ти го върна. За един ден, но на другия ден ти ще заминеш за другия свят. Може да ядеш кюфтенца за един ден, но ще заминеш за другия свят. Казва: Няма какво да се прави, каквото е дал Господ ще го нося. Казвам, ако не бяха те уволнили, ти щеше да умреш. Пък щом те уволниха, продължи се живота ти. Отде го знаеш?

Отде го знай не ме питай, тебе те уволниха, за да ти продължат живота на Земята. Ако не бяха те уволнили от учителството, ти щеше да заминеш за другия свят, и тогава щеше да имаш едно безсрочно уволнение, с което хората връщат към педагогическия си баща. Сега идеята, коя е? Аз не съм говорил, но казвам: Ще се пазите всякога, тази Любов, с която сега си служите, тя е сложна, двойна Любов е. Едновременно омразата и Любовта са женени, че ако мъжът ви направи добро, жената ще ви обере. Мъжка и женска Любов има. Ако жена ви подари нещо, мъжът ще ви обере. Сега какво ще кажете: Дойдете при тази Любов, каквото и да ви направят, ако най-първо мъжът ви обере, жената ще ви направи добро, туй го наричат Любов. Ако най-напред ви дадат, после ще ви оберат. Или обратното. На Земята, в Любовта винаги съществува едно вътрешно користолюбие от което човек трябва да се освободи. Ти обичаш Бога, защо Го обичаш. Користолюбие има да ти даде живот. Тогава ние не разбираме Божията Любов в себе си. Бог, е едно същество, което постоянно дава от себе си, не взема, но дава. Той дава живота пък ние постоянно вземаме. Като дава и Бог страда. Но ние се отличаваме от Бога от това, че постоянно вземаме. Като вземаме ние с туй вземане умираме. Ти се товариш повече отколкото можеш да носиш. Следователно този товар непоносим, мислите, желанията. Някой път някой човек се оженил за красива жена и тя го излъгва. И той от едно разочарование в живота, умира. Той като се е влюбил в 20-30 милиона. Тия пари като изгуби, веднага има удар, умре. Защо му е имането, че ще умира за него. Защо му е кон, за който ще умре. Умряла дъщеря му, какви ли не работи се случват, и той умира. При тази Любов, ти си в някое общество, различаваш се от възгледите му и те изпъдят. Ти не вярваш в Бога тъй, както те вярват в Бога.

Сегашното вярване е, че всички хора трябва да ме обичат. Всеки иска да го обичат. Но да го обичат нищо да не вземат от него, а да му дават. По някой път аз вземам младите момци, аз разсъждавам и казвам: То е върха на човешкото безобразие. Той взел, че носи едно

бяло карамфилче, така откъснато, дава го на момата да ѝ покаже, колко я обича. Той ще ѝ даде едно бяло карамфилче, пък ще задигне сърцето ѝ. Като задигне нейното сърце, ще иде при друга и на нея ще даде бяло карамфилче, на трета, на четвърта, все по едно бяло карамфилче дава и задигне сърцето им. Каква Любов има? Този го наричат професор. Той казва, вие можели за това карамфилче да ми дадете сърцето и после да не роптаете. Той не е казал Истината. Той казва, че това карамфилче струва повече от твоето сърце. Ако вземеш това карамфилче, ще ми дадеш сърцето си. Тя вземе карамфилчето и даде сърцето си и започва да се оплаква. Тази младата мома, то сте вие, вие сте се влюбили в Господа, даде ви, даде карамфилче и дадете си сърцето. След като дадете сърцето си казвате: Откраднаха ми сърцето. Вие ще кажете, че все за младите говоря, вие всички сте млади. Какво ви довело до Господа. Някоя стара сестра казва: Тия младите какво правят. И ти правиш, каквото младите правят. И ти си дошла за Любов. Разбирайте ме добре, искам да ме разберете. Аз не критикувам нещата, аз разглеждам нещата по същество. Казвате: Обичам го. Защо го обичаш, какви са твоите вътрешни подбуждения? Ти му даваш едно карамфилче, а му вземаш сърцето. Тази кокошка храниш с жито по 4-5 пъти, утре я опечеш и я изядеш. Питам: В какво седи твоята Любов към кокошката, въпросът е друго. Ако аз изям тази кокошка, не искам да вярвате това, което ви казвам. Само за изяснение го давам. Ако аз изям кокошката и съм млад момък, като се ожена първото му дете, което се роди, тази кокошка да бъде. То е друг въпрос. Тогава яденето и кокошката е на място. Но ако изям кокошката без да ми стане дете, тогава яденето на кокошката не е на място. Приравнение да стане. Кокошката да стане твоє дете, значи, приравнил си тази кокошка със себе си. В законите за Любовта искам да имате една мярка, поне малка мярка. Ако в Любовта си в даден случай, когато обичаш някой, ако този човек, ти не може да го приравниш със себе си, ако не можем да слезеш до неговия урон и той не може да се качи при тебе, не може да обмените Любов. Тази

Любов, ще бъде или под тебе или над тебе. Но единия случай ще бъдеш господар, в другия слуга. Щом си слуга или господар, не може да имаш ти разбиране за Любовта. Че Христос дошъл пострадал на Земята. Христос дойде да тури всички на един уровень, да ги направи синове на Бога. Туй разбира осиновяване. Ако хората не може да се приравняват, не може да станат братя. В Братството значи на един уровень са. Всеки в душата си да съзнава, да зачита правата на другите тъй, както зачита своите права. Следователно, Любовта изисква вътрешно зачитане на Всичките онези свѣщени правила, които всяка една душа има. Това е Любов, Това е външната страна на Любовта.

Та казва сега пророкът: Защото ще видят, което не им се е говорило и ще разумеят, което не са чули.

Какви бяха вашите разбирания за Любовта сега? Някой искат да ми кажат. Толкоз години се подвизаваме. Че какво се подвизавате. Ти си се подвизавал само да събираш пари. Ти си бил банкер, и мислиш защо не си станал светия. Че как ще стане светия един банкер, който постоянно взема, и казва дай. Не само да се посее, но посятото, трябва да се жъне, да се прибере в хамбара. Ако сееше и не събираш, законът е същият. Ще сееш повече отколкото може да събереш. Ще сееш толкоз, колкото събираш. Та казвам: При сегашните условия, мнозина идват при мене и казват: Искам да работя за Господа. И иска да го убеждаваш, че има оня свят. Значи с едно карамфилче искаш да убедиш младата мома, че има оня свят, че има Господ в оня свят. Ако има оня свят, защо ще го убеждаваш? Какво ще ме убеждава брат ми, родени сме от един и същи баща. Какво ще ме убеждава брат ми, да обичам баща си. Аз го виждам и Той го вижда. На мене говори и на него говори. Той ще дойде, как да ми разправя, как да обичам баща си. Как трябва да го обичам? Да бъркам повече в кесията му. Не. Бащата, който е родил Синовете си, Той е дал нещо от себе си. Бащата няма да учи Любовта, понеже е дал. Сега синът трябва да покаже своята Любов. Даже аз съжалявам, че ви говоря. Защото аз като говоря излагам себе си. Като спите да ви запаля чергата, да ви не

казвам. И като ви запаля, аз ще ви кажа: Аз ви запалих, защо? Ще ви кажа, ще ви запламя. Или ще ви кажа, че ви обичам. Защо трябва да ви кажа, че ви обичам. Вътре в мене се крие едно користолюбие. Че аз ви обичам, тъй че никой не ви обичал тъй както аз ви обичам. Как ще докажете, че обичате някого? Как ще докажете, че ме обичате? Какво сте направили за мене? Нито един от вас не е направил Слънцето, нито един от вас не е направил плодните дървета, нито един не е направил звездите. Ама аз говоря. Какво е говоренето. Ти с пръчката си размърдал водата. Като приказвам аз и след туй искаш напълно да участвуваш. Че си размърдал водата, че си направил някаква работа. Аз съм привеждал онзи пример за турчина, който чукал кафе. Той чукал кафе и при Всеки удар, казвал „аха“. Другият го гледал и казва, да станем ортаци. Ти ще чукаш кафето, пък аз ще казвам „аха“. И тогава стават ортаци. Онзи чука кафето, а той казва „аха“. Отварят кафене, започват да търгуват, но онзи, който чукал кафето не му дава парите. Ти казва, ти не работи, аз чуках, ти казваше само „аха“, другият го дава под съд. И казва: Ортаци станахме. Той чукаше кафето, и на място той да казва „аха“, аз казвах. Сега не си държи думата. Не ми дава парите. Съдията казва: Ще направите една кутия. Той ще вари кафето, ти ще взимаш парите, и през дупката на кутията ще ги пуснеш вътре. Парите като паднат в кутията, ще казват „тин“. Парите са за него, а „тин“ ще бъде за тебе.

Та казвам: Вие в първия случай ще имате резултатите на Любовта. Само чуването на „тин“, ще бъде ваше.

Любовта е в материалното, в парите вътре. Само психическото, което се чува, то не е Любовта. Казва, онези, които чуят и станат. Но сте на разстояние, не само човек да чуе, не само човек да стане, но да яде. Аз разсъждавам. Ако едно плодно семе не се хвърли в земята, и ако туй семе не поникне, не израсте, ако не се развие, ако не даде листа, цвят и плод да узрее, и ако аз не вкуся от плода му, за мене туй е безпредметно. И следователно, нашата Любов, трябва да даде плод, от който трябва да вкусят, кой как мине трябва да вкуси от нашата

Любов. Или друго едно сравнение: Нашата Любов да бъде, както един пътник, който минава покрай някой извор, да вкуси от извора. То е идеалната Любов. Изворът, който тече, то е Любов. Всеки, който пие, това е истинска Любов. Затова Господ направи изворите и казва: Като изворите ще бъдете. Затова направи плодните дървета и казва: Както Слънцето ще давате. Що е Слънцето? Всички онези, които дават и вършат волята Божия. Всички ония, които вземат, вършат своята воля. Всички ония, които дават са щастливи. Всички онези, които вземат, са нещастни. Сега правете, което обичате. Ако искате да живеете, давайте. Ако искате да умрете, мразете. Вие сте се заблуждавали, като ви предали учението. Нито в Любовта, нито в безлюбието, е щастието на човека. Писанието казва: "Това е Живот Вечен да позная Тебе Единаго Истинаго Бога", Това е Живот Вечен, от където иде животът. Трябва да идем всички при Бога, да се научим как да го обичаме. Светът ще се оправи само така. Всички други учения са спомагателни средства. Само един начин има да се поправи света. Когато всинца обичаме Бога, тъй както Той ни обича, и започнем да вършим волята Му. Въпросът е разрешен. Понеже ние всички искаме да бъдем като Бога, Всеки един от вас е божество, което иска да стане център на Вселената. Искате всички хора вас да обичат. Най-първо трябва да се роди идеята по обратен път. Аз трябва да обичам Бога, преди всичко да не мисля за никого в света. И така каквато е волята Божия така постъпвам. Според мене туй е правото разбиране. След туй, след което обичаме Бога, то Бог ще ни покаже начина, по който да обичаме хората сега. Сега да искам да обичам хората, аз не зная как да ги обичам. Туй, което може да направи добро на едного, не може да направи добро на друг. Здравият няма нужда от помощ, силният умният, няма нужда от помощ. Умният няма нужда от помощ, светията няма нужда от помощ. Онзи който е болен, какво му трябва? Ако идеш при силния какво трябва да правиш? Ако идеш при умния какво трябва да правиш?

Сега аз не искам да смутя вашия ум. Защото вие сега тъй се държите за вашите убеждения. Ако искате да ми ги продадете, аз ги купувам. Честно и почтено. Не искам да ги хвърлите, аз ще ги купя. Да има отношение. Защото ако не ги купя, това не е учение. Христос като дойде отгоре, той купи греховете на хората. Нищо повече. Всеки един от вас иска разбиране, то е дълбокото разбиране. Без Любов към Бога, щастие в света не може да има. Без познаване на Бога, живот не може да има. Няма да се мине дълго време, започвате да остарявате. Когато отслабвате започвате да се готвите за оня свят. Че какво ще идеш в оня свят. Вие като идете в оня свят, с какво ще се похвалите? Ами, казвате, да видим Христа. Че как ще го видите? Че ти не мязаш на Него най-първо. Та дойде една кокошка в моя двор, и да каже: Аз искам да видя Учителя. Ще ми каже: Знаеш ли колко яйца съм снесла? Знаеш ли аз колко пъти съм крякала? Каква нужда има Господ, да ида и да му казвам, че съм снесла толкоз яйца, не съм крякала. Туй учение важи за кокошката, но туй учение не е за учениците. Тъй както ние живеем сме цели кокошки, крякаме, направим едно добро, крякаме. Дал си 1000, 2000, 3000 за благотворителна цял, снесъл си едно яйце, разправяш: това са все кокоши работи. Туй е полезно за кокошката, но не и за човека.

Вие сега по някой път мислите, какво ли има още да ви говоря. Не сте сънували какво имам да ви говоря. Казвате: Какво аз зная. Аз зная това, което ако ви го кажа, ще ви побелее главата. Ще ви побелее. Защото докато главите ви не ви побелеят, няма да поумнеете вие. Ако вие ме попитате, защо моята глава е побеляла. Защото едва съм поумнял. Някой се облякъл в бяло. Белият цвят е който всичко дава.

В съвременната наука казват, белият цвят и червения цвят е едно отражение, зеленият цвят е едно отражение. Жълтия цвят, Всичките цветове са отражения. Черният цвят е цвят на пресищане. Ако искаш черен цвят, съдържа всички цветове. Той ги задържа само за себе си, той ги поглъща, а пък бялата светлина е, която раздава всичко. Затова онзи, който ходи в светлина, върши волята Божия. Онзи, който ходи в

тъмнина, не я върши. Защо не я върши? Защото тъмнината всичко прибира.

Писанието казва: Светлината свети в Тъмнината и Тъмнината я не обзе. Тъмнината иска всичко да вземе. Толкоз е много богатството на светлината, че тя се отказва да носи товара ѝ. Видяла че е много голям. Аз разбирам, че богатството е толкоз голямо, че Тъмнината се отказала и казва: Не е за мен, уплашила се е. Не може да го завладее за себе си. Всяко нещо, което се завлада е нещастие за човека. Всяко нещо, което се освобождава е щастие за човека. Щастието в човека седи в свободата, а не в робството. Щастието на човека стои в Любовта, а не в омразата. Щастието в човека стои в знанието, а не в невежеството. Не мислете, че невежия не знае, той много добре знае. Той не знае външно. След като се разбра се показва, че не знае. Тъй се показва, че нищо не знае. Всичките хора знаят много добре.

Писанието казва: Благословени са краката на онзи, който проповядва. А пък може да проповядва само онзи, който раздава доброволно Божиите блага, без да очаква нещо за себе си. Единственото нещо, което остава е благоволенieto. Ще има Божието благоволение в себе си, че върши волята Божия.

Уволненият да вземе и да направи волята Божия, както на Бога е благоугодно. Като направя нещо на другите, да го направя тъй както трябва.

Често съм виждал, че като направя нещо някому, Господ ми казва не го направи тъй както трябва. Както трябва да го направиш. Аз съм ви превеждал един пример по някой път. И аз го правя.

Един българин градил къща. Туря една гредата, друга гредата на рамото си. Поставя гредата няма, кой да му помогне. Мъчи се да тури една подпора. Иде един циганин. Казва: Чичо, какво правиш? Работя. Че как тъй? Сам можеш ли да работиш? Ти казва може ли да ми направиш една услуга? Тури си тук рамото, че аз да видя да свърша друга работа. Той турил гредата на рамото му и отишъл. Минава се час, два, циганинът не може да пусне гредата. Цялата сграда ще

падне. Казва, какво прави? Като се върнал казва: Много се забави. Сега всички вие като циганина имате гредата на вашето рамо и казвате, какво се забави Господ? Какво разбирате? Забави се Господ защото тежи на рамото. На сърцето ви тежи, на ума ви тежи. Какво трябва да се направи? Колибата трябва да се съгради. Трябва да се тури един стълб, да не седи тази гредата на рамото, да бъдем свободни ние. Трябва да бъдем свободни от Всичките грижи на този свят, за да можем доброволно да вършим волята Божия.

Христос е човекът на изобилната сила

Христос е човекът на изобилната вяра

Христос е човекът на изобилната Любов

35-то Неделно Утринно Слово,държано на 19.09.1937 г.